

Dục Vọng Đen Tối

Contents

Dục Vọng Đen Tối	4
1. Chương 1 : Cám Dỗ	4
2. Chương 2 : Ông Chủ Của Cám Dỗ	9
3. Chương 3 : Cự Tuyệt	13
4. Chương 4 : Ra Giá	16
5. Chương 5 : Nhục Nhã	20
6. Chương 6 : Đau Lòng	25
7. Chương 7 : Sóng Gió	29
8. Chương 8 : Tủi Nhục	32
9. Chương 9 : Thời Hạn Cuối Cùng	36
10. Chương 10 : Cái Tắt	40
11. Chương 11 : Trừng Phạt	43
12. Chương 12 : Đường Cùng	47
13. Chương 13 : Giao Dịch	51
14. Chương 14 : Đêm Mê Hoặc	55
15. Chương 15 : Chiếm Được	59
16. Chương 16 : Mấy Lần Đầu Tiên	62
17. Chương 17 : Lướt Qua	66
18. Chương 18 : Ảnh Chụp	70
19. Chương 19 : Là Ai?	74
20. Chương 20 : Quá Khứ Tươi Đẹp	78
21. Chương 21 : Cô Là Của Tôi	81
22. Chương 22 : Ngoảnh Mặt Làm Ngơ	85
23. Chương 23 : Chọc Giận Nam Dạ Tước	89
24. Chương 24 : Dung Ân Cầu	93
25. Chương 25 : Thân Thể Của Diêm Việt	97
26. Chương 26 : Lạnh Lùng Gặp Lại	100
27. Chương 27 : Lạnh Lùng Quay Bước	102
28. Chương 28 : Là Anh Ấy?	104
29. Chương 29 : Quá Ngây Thơ	107
30. Chương 30 : Cho Cô Một Bài Học	110
31. Chương 31 : Em Sẽ Phải Quay Lại Cầu Xin Tôi	113
32. Chương 32 : Đêm Nay, Hãy Ở Lại Với Anh	115
33. Chương 33 : Anh Định Một Tay Che Trời?	117
34. Chương 34 : Sẽ Nói Thật Với Anh Ấy?	120
35. Chương 35 : Một MÀN Đắm Máu	122
36. Chương 36 : Tuyệt Vọng Muốn Khóc	125
37. Chương 37 : Điều Kiện Trao Đổi Là Gì?	127
38. Chương 38 : Chỉ Cần Anh Ấy Còn Sống, Tôi Là Của Anh Ấy	130
39. Chương 39 : Cuối Cùng Cũng Nói Thật Với Anh Ấy	132
40. Chương 40 : Sự Nghi Ngờ Của Anh Ấy Làm Cô Tồn Thương	135

41. Chương 41: Sự Khiêu Khích Của Tư Mạn	137
42. Chương 42: Hay Là Tắm Cùng Nhau	139
43. Chương 43: Một Minh Không Ngủ Được	142
44. Chương 44: Tại Sao Lại Hận	144
45. Chương 45: Hạnh Phúc Ngay Trước Mắt	147
46. Chương 46: Lễ Đính Hôn Đồ Vỡ	149
47. Chương 47: Lại Rơi Vào Đường Cùng	152
48. Chương 48: Vận Mệnh An Bài	154
49. Chương 49: Giá Của Một Đêm	156
50. Chương 50: Bị Phá Đám (1)	159
51. Chương 51 : Món Hàng	161
52. Chương 52 : Phần Nợ	164
53. Chương 53 : Cô tham Lam, Chỉ Muốn Có Được Tình	166
54. Chương 54 : Chán Ghét Sê Buông Tay	172
55. Chương 55 : Tự Chuốc Phiền Phức	175
56. Chương 56 : Cường Ép	182
57. Chương 57 : Muộn Màng	189
63. Chương 63 : Anh Xem Tôi Là Gì?	201
64. Chương 64 : Sự Nghiêm Phạt Lạnh Lùng	206
65. Chương 65 : Độc Tính Phát Tác	211
66. Chương 66 : Dứa Con Đầu Tiên	216
67. Chương 67 : Anh, Có Cảm Nhận Được tồn Tại Của Con	222
68. Chương 68 : Sự Nuông Chiều Của Anh, Lấn Tới Của	230
69. Chương 69 : Diêm Việt Thứ Hai	235
70. Chương 70 : Sinh Non Trong Mưa	241
71. Chương 71: Chơi Đùa Đã Chán, Buông Tay	248
72. Chương 72: Sự Thật Của Một Năm Về Trước	256
73. Chương 73: Còn Muốn Người Phụ Nữ Tôi Chơi Đã Chán?	263
74. Chương 74: Sự Mất Mát Của Dung Ân	269
75. Chương 75: Sự Xuất Hiện Kịp Thời	276
76. Chương 76: Anh Còn Ép, Tôi Sẽ Nhảy Xuống	283
77. Chương 77: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh	291
78. Chương 78: Ác Ma Ở Bên	297
79. Ngoại Truyện 1: Lễ Thành Hôn Có Biến	304
80. Ngoại Truyện 2: Tạm Biệt Sự Kiểm Chế	312
81. Chương 79:lại Muốn Dùng Thủ Đoạn Trước Đây Chơi Đùa Một Lần Nữa	321
82. Chương 80	327
83. Chương 81	335
84. Chương 82	340
85. Chương 83	346
86. Chương 84	356
87. Chương 85	363
88. Chương 86	369
89. Chap 87 – Dùng Mọi Cách Lấy Lòng.	375
90. Ngoại Truyện 3 – Cha, Nòng Nọc Nhỏ Của Cha Ở Đâu???	382
91. Chap 88 – Quuyền Rũ Chết Người.	391
92. Chap 89: Chọn Cô Ta, Hay Là Chọn Dung Ân?	397
93. Chap 90 – Nắm Tay Thật Chặt	402
94. Chap 91 – Ở Bên Cạnh Tôi, Tôi Sẽ Đối Xử Tốt Với Em	408
95. Chap 92 – Đấu Vũ Diên Cường	413
96. Chap 93 – Đêm Nay Là Ngoài Ý Muốn	420
97. Chap 94 – Bộ Mặt Khác Của Hấn	424
98. Chương 95	429
99. Chương 96	436

100. Chương 97	442
101. Chương 98	448
102. Chương 99	453
103. Chương 100	458
104. Chương 101	463
105. Chương 101 (tt)	465
106. Chương 102 (p1)	468
107. Chương 102 (p2)	470
108. Chương 103 (p1)	472
109. Chương 103 (p2)	476
110. Chương 104 (p1)	480
111. Chương 104 (p2)	482
112. Chương 105 (p1)	486
113. Chương 105 (p2)	490
114. Chương 106 (p1)	495
115. Chương 106 (p2)	499
116. Chương 107 (p1)	502
117. Chương 107 (p2)	506
118. Chương 108 (p1)	508
119. Chương 108 (p2)	510
120. Chương 109 (p1)	512
121. Chương 109 (p2)	515
122. Chương 110 (p1)	517
123. Chương 110 (p2)	520
124. Chương 111 (p1)	523
125. Chương 111 (p2)	526
126. Chương 112 (p1)	529
127. Chương 112 (p2)	533
128. Chương 113	536
129. Chương 114 (p1)	541
130. Chương 114 (p2)	545
131. Chương 114 (p3)	549
132. Chương 115 (p1)	553
133. Chương 115 (p2)	555
134. Chương 116 (p1)	558
135. Chương 116 (p2)	560
136. Chương 117	562
137. Chương 118	566
138. Chương 119	571
139. Chương 120	576
140. Chương 121	581
141. Chương 122	590
142. Chương 123	598
143. Chương 124	608
144. Chương 125	614
145. Chương 126	620
146. Chương 127	628
147. Chương 128	637
148. Chương 129	641
149. Chương 130	645
150. Chương 131	649
151. Chương 132	653
152. Chương 133	658
153. Chương 134	662

154. Chương 135	666
155. Chương 136	669
156. Chương 137	673
157. Chương 138	676
158. Chương 139	679
159. Chương 140	682
160. Chương 141	686
161. Chương 142	690
162. Chương 143	693
163. Chương 144 (full)	696

Dục Vọng Đen Tối

Giới thiệu

Lúc bắt đầu, giữa hai người không có tình yêu, chỉ có tình dục, anh muốn từ trên người cô đạt được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duc-vong-den-toi>

1. Chương 1 : Cám Dỗ

Thành phố ồn ào náo nhiệt, màn đêm buông xuống, bầu trời âm u, không khí ngột ngạt lan tỏa ra bốn phía. Bao trùm tất cả mọi nơi, ở trung tâm của thành phố Bạch Sa, các cửa hàng lớn vẫn không có gì thay đổi, đèn điện sáng rực rỡ.

Một cô gái có vóc dáng cao gầy, mặc trang phục bó sát người màu trắng, váy ngắn đến hông, chân đi một đôi boots cao gót cùng màu. Khuôn mặt trắng trẻo được trang điểm tinh tế, thỉnh thoảng cô lại đưa tay nhìn đồng hồ.

Dung Ân nhíu mày nhìn về phía cửa hàng có nhiều người qua lại, nếu không phải vì công việc, cô nhất định sẽ không mặc kiểu quần áo như thế này đến đây. Vừa nhìn thấy có người đến, cô vội vàng mỉm cười chuyên nghiệp:

"Xin mời dùng thử sản phẩm mới của công ty chúng tôi, dù chỉ dùng thử một chút thôi cũng có tác dụng giúp cho tiêu hóa.

" Vừa nghe nói đến miễn phí là có ngay một đám người xúm lại. Dung Ân bắt đầu quảng cáo:

"Từ bây giờ bắt đầu khuyến mãi, mua hai sẽ được tặng một.

"

Bận rộn phục vụ hết một nhóm người, cô lại nhìn đồng hồ trên cổ tay, đúng sáu giờ, lúc này mới thở dài một hơi thật thoải mái, rồi nói nhỏ:

”Hết giờ.

”

Cô liền chạy đến chỗ nghỉ ngơi thay quần áo, tiện thể tẩy trang luôn, Dung Ân cầm lấy khăn giấy ở bên cạnh, lau thật mạnh mấy cái. Trong gương lớn liền xuất hiện một khuôn mặt vừa được tẩy trang xong không có một chút biểu cảm nào của cô, cô vứt khăn giấy vào thùng rác bên cạnh, đứng dậy đi ra khỏi cửa hàng.

Đi vào một khu nhà ở đã cũ, leo hơn mười tầng, vừa mở cửa ra đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm ngào ngạt:

”Mẹ, con về rồi.

”

Đây là một phòng ở rộng bốn mươi mét vuông, bên trong có đồ đạc tương đối đơn giản, ở trên bức tường màu trắng có treo một lá cờ Trung Quốc. Mẹ Dung Ân nghe được tiếng con gái về, đúng lúc từ nhà bếp đi ra, trên tay còn bưng hai đĩa thức ăn:

”Ân Ân, có mệt không con?

”

Cô cất túi ngồi xuống trước bàn:

”Con không mệt, chỉ hơi đau chân thôi mẹ ạ.

” Cũng không thể tránh được, trừ lúc ăn cơm ra cô phải đứng một ngày tám tiếng, lại còn phải đi giày cao gót.

”Ôi Ân Ân, con bảo con có bằng cấp cao như vậy vì sao mãi mà vẫn không xin được việc?

” Mẹ Dung Ân xới cơm xong để trước mặt cô, cũng ngồi xuống.

Dung Ân tỏ vẻ không hiểu lắc đầu:

”Con cũng không biết, mỗi lần con đi phỏng vấn, ở trong diện thoại nói chuyện rõ ràng rất tốt, nhưng khi vừa nhìn đến sơ yếu lý lịch của con thì lại thay đổi thái độ. Có công ty thậm chí ngay cả sơ yếu lý lịch cũng không xem, vừa nghe đến tên của con đã trực tiếp cho (con) vào danh sách đen rồi.

”

Mẹ Dung Ân tùy tiện ăn một miếng cơm:

”Về lý thuyết, chúng ta có đắc tội với ai đâu?

”

Dung Ân đồng ý gật gật đầu:

”Vâng ạ. Con là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, thì có thể đắc tội với ai được chứ?

”

”Mẹ, từ từ sẽ tốt lên thôi, con còn chưa chán nản đến mức bị suy sụp đúng không ạ?

” Dung Ân thay đổi giọng nói vui vẻ ăn cơm, khuôn mặt trẻ trung tràn đầy tự tin như trước.

”Mẹ sợ con vất vả.

” Mẹ Dung Ân đau lòng gấp thức ăn vào trong bát của cô:

”Con ăn nhiều một chút.

”

”Mẹ, không kịp mất rồi con phải đi dạy thêm buổi tối đây.

” Dung Ân vội vàng ăn mấy miếng, cầm lấy quả táo trên bàn đứng lên.

"Nhớ về nhà sớm con nhé.

" Mẹ Dung Ân lo lắng đi theo ở đằng sau, lấy áo khoác nhét vào trong tay cô.

"Con biết rồi ạ.

" Dung Ân cầm lấy áo, chạy nhanh ra cửa.

Thành phố Bạch Sa, ở một nơi được ví như thiên đường của cuộc sống này, dưới ánh đèn màu, vật chất là thứ luôn được coi trọng, chỉ cần có tiền thì sẽ là thượng đế. Nhìn về phía ngã tư đường, xe cô đang qua lại tấp nập, khóe miệng Dung Ân mỉm cười, mang theo một chút châm chọc.

Thật ra, nơi hiện tại cô muốn đi đến chính là

"Cám Đỗ

", hộp đêm lớn nhất Thành phố Bạch Sa, giống như tên gọi của nó, rất khiêu khích, rất mờ ám. Nhưng mà làm việc ở đây lương rất cao, có thể đủ để chi tiêu lâu dài trong cuộc sống.

Lên xe bus, đi qua mấy bến, theo thói quen Dung Ân ngồi ở hàng ghế cuối cùng, xuyên qua cửa kính màu xanh, cô có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh của thành phố vào ban đêm. Tất cả đèn màu đều biến thành màu xanh nên nhìn rất chói mắt. Cô luôn không thích màn đêm như thế này.

Ở cửa Cám Đỗ, hai chữ mạ vàng rất to được treo ở không trung, cao khoảng mười mấy mét, dòng chữ mang một nửa nghệ thuật, một nửa thực tế. Chúng đang lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, nhìn những người sắp sa ngã.

Bên trong hộp đêm, DJ đang mở thứ âm nhạc sôi động nhất, khuấy động tất cả mọi người trên sàn nhảy.

Dưới ánh đèn mờ là những điệu nhảy nóng bỏng của cả nam và nữ, không hề phân biệt, thân thể như đã được giải thoát, đây chính là mê... Loạn...

Dung Ân thay quần áo, cầm lấy bằng hiệu phòng rượu ở bên cạnh.

Là phòng bar hạng nhất, xem ra hôm nay sẽ lại được rất nhiều tiền bo. Cô nhẹ nhàng nâng khóe miệng, mỉm cười yếu ớt.

Phòng bar hạng nhất là phòng VIP duy nhất của Cám Đỗ, bình thường đến đâu là doanh nhân giàu có hoặc là nhân vật nổi tiếng trong giới chính trị, nên tất nhiên vùng tay cũng sẽ rất hào phóng.

"Dung Ân, xinh đẹp chính là vốn liếng lớn nhất đấy, lại còn là phòng bar hạng nhất nữa.

" Lệ Lệ ở bên cạnh, ánh mắt hâm mộ nhìn bằng hiệu phòng rượu ở trong tay cô, trên mặt trang điểm rất cầu kỳ, rất đậm, quần áo lại bó sát nên dáng người trông càng nóng bỏng hơn.

Dung Ân hé ra một nụ cười, xem như là trả lời, bưng lên rượu ở bên cạnh, đi thẳng về phía phòng bar hạng nhất.

"Hừ, ra vẻ cái gì chứ, phải giống tôi hồi trẻ mới gọi là đẹp!

" Lệ Lệ coi thường, trừng mắt về phía bóng dáng đã đi xa của cô, đứng dậy dùng tay phải mông rồi đi đến phòng bao đã được chỉ định.

Dung Ân một tay bê khay rượu, một tay đặt lên cánh cửa kéo nhẹ, cửa đã mở ra.

Bên trong khác hẳn với bên ngoài, rất im lặng, có thể thấy được cách âm rất hiệu quả.

Cô đóng cửa lại, tiến lên mấy bước, mang khay rượu trên tay đặt lên bàn.

Theo phản xạ, cô đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, thì thấy trên bàn thủy tinh chất đầy các gói bột màu trắng, có mấy người ngồi ở bên cạnh đang xếp gọn lại. Bởi vì ánh đèn mờ nên Dung Ân cũng không nhìn rõ. Cô ngồi xổm xuống, quay đầu nhìn lại thì thấy một người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa của Italia, một nửa bị khuất trong bóng tối, chỉ để lộ ra một đôi chân thon dài, anh mặc một bộ âu phục đắt tiền.

Dung Ân mang rượu đã chuẩn bị rót vào cốc, động tác thành thạo, trong phòng im lặng chỉ có tiếng rót rượu lạnh lẽo.

Mấy người kia dọn xong bỏ tay ra, có một người lấy ra một con dao nhỏ tùy thân, vạch một lỗ lớn trên một gói. Người đàn ông khuất trong bóng tối hơi nheo mắt lại, từ góc độ của Dung Ân nhìn sang thì thấy rất thâm hiểm.

Người đó lấy tay chấm một ít bột đưa lên mũi ngửi, hít vào xong thì thở hắt ra ngay lập tức. Sau đó gật đầu với người đàn ông kia.

Khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ của Dung Ân đột nhiên trở nên trắng bệch, cái này chắc không phải là thuốc phiện giống như ở trên tivi chứ?

Mặc dù trước đây trong khi huấn luyện, quản lý đã từng nói, ra vào ở một nơi như Cám Dỗ thì loại người nào cũng có, cho dù có nhìn thấy họ phóng hỏa giết người cũng không được lên tiếng. Nhưng mà việc làm lần này của họ quá đáng sợ?

"Đi lại đây rót rượu vào ly."

"Người kia lấy khăn, lau tay bị dính bột, ánh mắt nhìn Dung Ân, giọng nói không hài lòng."

"Vâng..."

"Dung Ân phản ứng kịp thời, mang một loạt ly rượu bày ra, cầm lấy chai rượu đã mở rót vào những chiếc ly đó."

Thấy A Nguyên đã lau sạch tay, mấy người ngồi bên cạnh vội vàng lấy thuốc lá ra mời. Ngay lập tức trong phòng tràn ngập khói thuốc, Dung Ân nửa quỳ ở trên thảm, cúi đầu xuống chờ khách yêu cầu.

Cô nghĩ đến bản thân mình còn chưa có tiền thuê nhà tháng sau, mà cuộc sống của những người này ở đây lại hơn người và xa hoa đồi trụy đến như vậy.

Mấy người cầm lấy ly rượu ở trên bàn lên cụng ly, thấy Dung Ân vẫn ở bên cạnh cúi đầu, A Nguyên tức giận quát:

"Tại sao lại ngây người ra như vậy? Lại rót rượu cho Tước thiếu gia đi."

"."

"Vâng."

"Dung Ân cầm lấy ly rượu, đến gần phía người ngồi trong bóng tối, cô khẽ nói một tiếng:

"Rượu của ngài đây ạ."

"."

Người đàn ông bỏ chân xuống, ngồi dậy, ngay lập tức thân thể hiện ra ngoài ánh sáng.

Ở dưới ánh đèn, khuôn mặt đó gần như là hoàn hảo, trên người tỏa ra một loại khí phách khiến cho người khác cảm thấy có một loại áp lực vô hình, cả người tràn ngập hơi thở lạnh lẽo, người đàn ông này có sự quyền rũ lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm, đôi lông mày sắc bén mà người khác không thể có được.

Nam Dạ Tước cầm lấy chén rượu trong tay Dung Ân, đầu ngón tay họ chạm vào nhau, mang đến cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

"Tước thiếu gia, lại có một cô gái quỳ gối dưới chân anh rồi."

"Người đàn ông lúc này cười rộ lên, quay mặt sang phía Dung Ân ở bên cạnh:

"Này, muốn ngủ với lão đại của chúng tôi không?"

Trên mặt Dung Ân không có bất kỳ một biểu hiện gì, cô cúi đầu, cô đã rất quen thuộc với việc bị khách hàng trêu chọc, như thế này chưa là gì cả.

"Nếu kỹ thuật của cô tốt, nói không chừng Tước thiếu gia của chúng tôi sẽ bao cô, dù sao cũng tốt hơn so với việc cô làm người phục vụ ở đây."

"Mấy người ngồi ở bên cạnh nghe thế, hòa theo cười rộ lên, giọng điệu vô cùng lỗ mãng."

Nam Dạ Tước lấy ví tiền ra, rút ra một xấp tiền giấy, ngay trước mặt mọi người, anh nhét vào trong cổ áo mở rộng của Dung Ân.

Cô ngẩng đầu lên, lần đầu tiên gặp phải khách hàng như vậy, trong lúc nhất thời cô cũng không biết nên ứng phó như thế nào.

Ngón tay lạnh lẽo của người đàn ông chạm vào nơi mềm mại trước ngực cô, thậm chí chạm cả vào áo lót của cô. Lúc bỏ tay ra, đầu ngón tay lại như có như không chạm vào ngực cô, khiến toàn thân cô run rẩy.

”Cảm giác rất tốt, không phải là do phẫu thuật thẩm mỹ

”. Người đàn ông cười cười, uống cạn chén rượu, hai mắt híp lại nhìn cô chăm chăm .

Dung Ân cắn chặt môi, một cảm giác vô cùng nhục nhã trào ra trong tim cô. Cô biết, số tiền mặt hiện tại được nhét trong áo lót của cô không phải nhỏ. Ít nhất là tiền thuê nhà và tiền sinh hoạt tháng sau cũng không phải lo nữa, lúc này lòng tự trọng cũng không thể biến thành cơm ăn, dần ấy lại sự bình tĩnh, cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt vô cùng trong sáng mỉm cười nói:

”Cảm ơn.

”

Trong mắt Nam Dạ Tước xuất hiện một chút không hài lòng, làm như không nhìn thấy nụ cười của Dung Ân, anh trả ly rượu trong tay cho cô, lại quay trở về ngồi trong bóng tối.

Dung Ân lấy rượu ở bên cạnh tiếp tục rót, tiền ở trong ngực nóng như lửa làm cô rất khó chịu.

Dung Ân dùng khuôn mặt tươi cười giả tạo, nhìn thứ chất lỏng màu vàng sóng sánh đang nổi bọt lặn tẩn trong ly rượu, cô nhìn cuộc sống xa hoa hưởng thụ của con người. Di chuyển đầu gối quỳ bị tê của mình, ở sâu trong mắt lại ẩn chứa sự ác cảm không thể phát hiện.

”Cốc Cốc...

” Sau hai tiếng gõ, cửa được mở ra, quản lý dẫn theo mấy cô gái lần lượt đi vào. Trên mặt nở nụ cười nịnh nọt:

”Tước thiếu gia, đây là những cô gái tốt nhất của Cám Đỗ, hôm nay đã chuẩn bị riêng cho anh.

”

Quản lý quay người, đẩy một cô gái đứng ở đằng sau ra phía trước:

”Cô ấy là Candy, vừa mới đến, vẫn là xử nữ, đảm bảo phù hợp với sở thích của Tước thiếu gia.

”

< style=“”>

”

”word-wrap:

” break-word;=

”

” color:=

”

” rgb(102,=

”

” 102,=

&q

2. Chương 2 : Ông Chủ Của Cám Dỗ

Nam Dạ Tước là người đầu tiên ra khỏi phòng, nhìn thấy vậy, Candy mừng rỡ vội vàng chạy theo anh, trong chớp mắt, những người còn lại trong phòng cũng đi hết.

Bầu không khí lúc trước còn đang ồn ào náo nhiệt, thế mà bây giờ đã không còn một ai, thời gian cùng lắm cũng chỉ bằng một cái búng tay của người đàn ông kia.

Dung Ân vội vàng đứng dậy dọn dẹp, trên bàn còn mấy chai rượu chưa mở nắp. Cô khẽ mỉm cười, vậy là lại có thêm thu nhập.

Sau khi dọn dẹp xong, Dung Ân trở lại phòng nghỉ thay quần áo, cô lấy tiền ở trước ngực ra, thì nhìn thấy có khoảng tám hay chín nghìn nhân dân tệ gì đó. Chúng vẫn còn hơi ẩm lan sang cả lòng bàn tay cô, thế mới biết cầm tiền có thể làm bỏng tay! Hít một hơi sâu, cô tự nhủ, không sao cả, rồi len lén mang mấy chai rượu cất vào trong túi xách, sau đó cô đi thẳng ra khỏi Cám Dỗ.

Lúc về đến nhà đã gần hai giờ sáng, cô vừa mở cửa đèn trong phòng khách đã sáng lên. Mẹ Dung Ân khoác một cái áo từ trong phòng ngủ đi ra:

"Ân Ân, sao về muộn vậy con?"

"

"Dạ, con dạy thêm ột người nước ngoài, ban ngày người đó còn phải đi làm, nên chỉ có thể học vào buổi tối. Thật không ngờ tiếng Trung Quốc mà chúng ta nói hằng ngày, đến khi họ nói lại không thể hiểu được.

"Dung Ân vừa cời giấy vừa ra vẻ thoải mái, vội vàng nói:

"Mẹ ơi muộn rồi, mẹ đi ngủ đi ạ.

"

"Ừ, con cũng ngủ sớm đi.

"Mẹ Dung Ân mặc dù hơi nghi ngờ, nhưng thấy cô đã về nhà nên cũng yên tâm, xoay người trở về phòng.

Dung Ân nằm lên giường, cô mệt mỏi đến mức không muốn cử động, nhưng lại vươn tay mở ngăn kéo ở đầu giường ra, lấy sơ yếu lý lịch của mình ở trong đó. Trong ảnh là một cô gái có mái tóc đen dài, cô đang ngẩng đầu lên, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, đôi mắt trong sáng long lanh nhìn về phía trước, sâu trong ánh mắt, hình như cô đang nhìn chăm chú về một nơi nào đó.

Nơi đó là...

Khóe miệng đang mỉm cười của cô đột nhiên mím lại, cay đắng và chua xót bắt đầu trỗi dậy trong lòng.

Dung Ân buồn bã vùi đầu vào trong gối, cô vừa mới bước chân vào xã hội, đã phải làm việc ở một nơi ăn chơi như vậy. Cô cẩn thận đem sơ yếu lý lịch của mình cất đi, ngày kia được nghỉ buổi sáng, cô phải đi tìm một công việc ổn định thôi, nếu cứ như thế này mệt mỏi quá.

Đứng làm việc trong suốt một ngày, Dung Ân không hề được nghỉ ngơi, cô đi đến Cám Dỗ.

Trong phòng nghỉ, mọi người đang nói chuyện ồn ào, thỉnh thoảng còn có những tiếng hét chói tai rất hưng phấn.

Dung Ân vừa đi vào, đã nhìn thấy một nhóm người đang vây quanh Candy hỏi liên tục:

"Người đó rất tuyệt đúng không?"

"

Mặt Candy ngượng ngùng, ánh mắt quyến rũ nở nụ cười:

"Trời ơi, các chị không được hỏi như vậy nữa.

”

”Đoán đúng rồi, đoán đúng rồi, ai cũng bảo Tước Thiếu Gia phong lưu thành tính, vung tay hào phóng, này này, tối hôm qua em đã nhận được bao nhiêu tiền?

” Lệ Lệ nhanh chóng thăm dò.

”Là một tấm séc trị giá hai trăm vạn nhân dân tệ.

”

”Ôi ——

”

”Trời ơi ——

”, vừa nghe thấy số tiền, mọi người đã liên tục hét lên:

”Không thể nào, chỉ một đêm mà được những hai trăm vạn sao?

” Mọi người nhìn Candy bằng ánh mắt vừa ghen tị vừa pha chút ngưỡng mộ, tại sao mình lại không nhận được chuyện tốt như vậy.

”Này Candy, vậy đêm qua hai người đã làm mấy lần?

” Lệ Lệ nghênh ngang ngồi vào chỗ của mình hỏi dồn dập, đôi môi màu đỏ tươi của cô ta theo lời nói mà liên tục cong lên.

Candy đỏ mặt, có một chút thẹn thùng:

”Tôi cũng không biết nữa, chỉ biết là cả đêm không ngủ.

”

Mọi người cười mờ ám:

”Quả nhiên là rất tuyệt mà...

”

Trong đó có một cô gái hâm mộ nói:

”Nếu tôi cũng có một đêm như vậy, cho dù không được nhận tiền thưởng tôi cũng hài lòng.

”

Lệ Lệ dùng ánh mắt coi thường nhìn cô gái một lượt:

”Nhưng mà Tước Thiếu Gia người ta chỉ thích đàn bà trong sạch thôi, ôi không phải, cái mà Tước Thiếu Gia muốn là một cô gái vẫn còn trinh cơ, còn cô ư, chờ kiếp sau đi.

”

Cô gái không chịu thua dùng giọng điệu mỉa mai nói lại:

”Nếu tôi còn phải chờ đến kiếp sau, thì không biết có người đã già sẽ phải chờ bao lâu nhỉ, tôi đây rất tò mò đấy.

”

”Cô, cô có ý gì hả?

” Lệ Lệ đang ngồi đứng phắt dậy, chỉ thẳng tay vào cô gái kia.

Đối phương cũng không hề tỏ ra yếu thế, ưỡn ngực trừng mắt lại:

”Cô nghe mà không hiểu sao?

”

Dung Ân mặc kệ họ, cô vào thay quần áo, làm việc trong Cám Dỗ là như vậy, luôn không có bạn bè, suốt ngày chỉ có tranh giành đấu đá lẫn nhau.

”Lại cãi nhau à?”

”Quản lý nhanh chóng đến trước mặt mọi người quát:

”Nếu còn tiếp tục cãi nhau, ngày mai không ai được đến đây làm việc nữa.

”

Lúc này hai người đó mới thôi tranh cãi, nhưng ánh mắt thì vẫn đang lườm nhau chưa hề dừng lại.

”Bốp bốp ——

”Quản lý vỗ tay, tập hợp mọi người lại.

”Trong các cô ở đây có ai biết nhảy múa không? Tiểu Mạt người trình diễn hôm nay bị ốm, không thể đến biểu diễn được, nên bây giờ thiếu mất một người múa mở màn

”Quản lý vừa nói vừa nhìn xung quanh một vòng, trong mắt tràn ngập lo lắng, đã sắp đến giờ biểu diễn mà vẫn chưa tìm được người thay thế, chỉ có thể trông chờ vào may mắn.

Dung Ân ngẩng đầu lên, nhưng cô lại cúi xuống rất nhanh.

Ngày nay giới trẻ đều thích học múa cột, múa dân tộc hay khiêu vũ thể thao. Lúc ở trường đại học, nhà trường có mở lớp dạy vũ đạo, cô cũng tham gia một khóa học.

Nhưng Dung Ân không hề đứng ra, ngày đó cô học chỉ là vì sở thích, chưa bao giờ nghĩ tới sẽ biểu diễn trên sân nhảy, đặc biệt là biểu diễn ở trước mặt đám đại thiếu gia, công tử trắng hoa chỉ biết ăn chơi hưởng thụ đó.

Quản lý không thấy ai trả lời thì tỏ ra rất sốt ruột, liên tục đi lại trước mặt mọi người:

”Biết làm sao bây giờ, người phụ trách nói, chỉ cần ai có thể đi lên nhảy 15 phút, sẽ nhận được năm nghìn.

”

”Ôi, nhiều như vậy!”

”Mọi người nghe xong đều xuýt xoa, ngay cả Dung Ân cũng đã động lòng, năm nghìn, cô đứng làm việc ở siêu thị một tháng cũng chỉ được một nghìn năm trăm nhân dân tệ.

Quản lý khoanh hai tay trước ngực, nhìn mặt của từng người, rất lo lắng.

Do dự một lúc, cuối cùng Dung Ân vẫn từ từ giơ tay lên :

”Chị quản lý, tôi biết nhảy.

”Cô không biết tâm trạng của mình lúc đó là như thế nào, chỉ biết rằng, trong thâm tâm, cô cảm thấy giống như mình vừa mang bản thân ra bán vậy.

”Thật sao?”

”Quản lý mừng rỡ cầm tay cô kéo ra khỏi đám người:

”Trước kia cô đã từng học sao?”

”

”Vâng, lúc còn đi học, trong ngày kỷ niệm thành lập trường tôi đã từng biểu diễn.

”Dung Ân rất tự tin nhìn thẳng vào quản lý, ánh mắt không một chút do dự.

”Tốt.

”Quản lý vui vẻ dẫn cô đi ra khỏi phòng nghỉ:

”Đi theo tôi.

”

Hai người đi vào một phòng bar ở ngay bên cạnh, quản lý tìm được một bộ trang phục, đưa cho cô và nói:

”Thay nhanh lên một chút, sắp đến giờ biểu diễn rồi.

”

Dung Ân mặc một chiếc quần ngắn rất gợi cảm, chân đi một đôi bốt màu đen cao đến đầu gối. Nửa người trên là một chiếc áo vừa ngắn vừa bó sát, lại còn hở rốn để lộ ra vòng eo thon thả tinh tế của cô.

Cô nhẹ nhàng tháo dây buộc tóc xuống, ngay lập tức một mái tóc đen dài được xõa ra, rũ xuống hai bên hông.

Không cần phải trang điểm gì thêm, đây đã là một thân hình đầy quyến rũ và khiêu khích.

Ở giữa sàn nhảy, là một sân biểu diễn hình chữ T, đây cũng chính là nơi cao nhất trong hộp đêm, sàn nhảy rất cao ở giữa không trung, nhìn giống như những áng mây ở phía chân trời, DJ đeo tai nghe ở một bên, mở nhạc thật to hướng tới một đêm điên cuồng.

“Mọi người ơi, tôi xin được giới thiệu một cô gái quyến rũ nóng bỏng nhất của đêm nay, cô ấy sẽ mang chúng ta đến với một thế giới mới, một đỉnh ới, hãy ột tràng pháo tay để chào đón sự xuất hiện của cô ấy nào!” DJ vừa nói xong, bên dưới đã ngay lập tức đứng dậy vỗ tay hưởng ứng nhiệt liệt.

Dung Ân bước trên hành lang bằng thủy tinh, sân biểu diễn từ từ hạ xuống cho cô bước vào trong, rồi đưa cô lên cao, từ từ đưa cô lên đến nơi cao nhất.

”Huýt huýt huýt ——

” phía dưới là tiếng vỗ tay cuồng nhiệt, thỉnh thoảng còn có những tiếng huýt sáo khiêu khích.

Trong sự hưng phấn đó, bỗng nhiên tất cả đèn của sàn nhảy đều bị tắt đi, ánh sáng chỉ còn lại ở giữa trung tâm, tập trung chiếu lên thân ảnh xinh đẹp chói mắt. Dung Ân chấp hai tay ra đằng sau, bám vào ống tuýp bằng thủy tinh đang phát sáng, thân thể chuyển động mềm mại như rắn, dưới ánh đèn đáng người quyến rũ càng thêm nổi bật.

Cặp mông căng tròn của cô dán lên ống tuýp, theo chuyển động của thân thể, giống như cự tuyệt lại giống như mời gọi. Đột nhiên một mái tóc đen nhánh xõa xuống cánh tay, cô xoay nửa người lại, ánh mắt nhìn quyến rũ, kỹ thuật nhảy tuyệt vời như vậy khiến không khí trong sàn nhảy càng ngày càng náo nhiệt.

Hai tay bám vào ống tuýp, dưới chân dùng một chút lực cô nhún người lộn ngược lên. Ở động tác cuối cùng, đôi chân thon dài của cô quấn lấy ống tuýp, cả người đã lộn ngược lại đầu chúi xuống đất, cô dùng sức rất mạnh ở bên hông, hai tay vẫn bám vào ống tuýp, giữ nguyên tư thế từ từ trượt xuống dưới.

Ngực đầy đặn, mông hoàn hảo, trong múa cột thì không còn gì để chê, mang đến sự quyến rũ không nói nên lời, trên khuôn mặt cô, là ánh mắt mơ màng.

Bầu không khí phía dưới bị đẩy lên tới cao trào, Dung Ân nhẹ nhàng nhảy hết 15 phút, tự tin từ trên cao nhìn xuống.

Ở một vị trí quan sát trên tầng 3. Cửa sổ lớn sát đất bị rèm màu đen che lại, đem Cám Dỗ chia làm hai không gian hoàn toàn khác biệt. Một bàn tay hé ra từ trong góc màn, người đàn ông đưa chén rượu lên môi, uống một ngụm. Khẽ cười làm khoe miệng nâng lên rất gợi cảm, anh ta vươn ngón trở ra hiệu.

Sân biểu diễn hình chữ T hạ xuống, Dung Ân được đưa trở lại hành lang, vừa muốn bước đi, đã bị hai người chặn đường ngăn cản.

”Ông chủ muốn gặp cô.

”

3. Chương 3 : Cự Tuyệt

”Ông chủ muốn gặp tôi?”

”Dung Ân nhìn xung quanh, từ lâu cô đã nghe nói, ông chủ của Cám Đỗ là một người cực kỳ thần bí, ngay cả quản lý ở đây cũng chưa từng gặp mặt, vậy mà tại sao ông chủ lại muốn gặp cô? Nhưng, nghĩ đến số tiền năm nghìn nhân dân tệ sắp nhận được, cô vẫn đồng ý đi theo sau.

Trên tầng ba của Cám Đỗ, không chỉ có Dung Ân, mà ngay cả quản lý ở đây cũng chưa từng đặt chân đến.

Mới đi được mấy bước chân, cô đã cảm thấy rất áp lực. Cuối cùng họ cũng dừng lại trước cửa một căn phòng, một vệ sĩ cao to mở cửa ra, sau đó ra hiệu cho Dung Ân đi vào.

Cô vừa đi được hai bước, cánh cửa ở sau lưng đã đóng lại.

Cạch một tiếng, lạnh lẽo, dứt khoát.

Ở bên trong, căn phòng tối om, rất yên tĩnh, không có một chút ánh sáng.

Dung Ân sợ hãi lùi lại đằng sau, cô đưa tay sờ lên cánh cửa tìm kiếm, nhưng không tìm được chỗ để mở cửa. Xuất phát từ bản năng sinh tồn trong bóng tối, cô nắm chặt hai tay lại, gõ lên cửa:

”Thả tôi ra ngoài!”

”

Đột nhiên phía sau truyền đến tiếng bước chân rất khẽ, Dung Ân dừng tay lại, dựa người sát vào cửa, tim cô đập liên hồi. Cô cảm nhận được có một loại áp lực vô hình, đang từ trong bóng tối tiến về phía mình, bao vây cô lại, khiến cô không thể thoát ra được, Dung Ân vô cùng sợ hãi.

Chợt cảm thấy ảm áp ở sau lưng, ngay sau đó một làn hơi thở nam tính đã phả vào gáy cô, khiến cô bị giam vào giữa cửa và trước ngực của một người đàn ông.

”Ông.. Ông chủ? Ông tìm tôi?”

”Thân thể Dung Ân run rẩy, cô cố gắng giữ bình tĩnh. Nhưng mồ hôi lạnh trên người đã chảy ròng ròng.

Anh ta vẫn không nói gì, tiếp tục tiến lên, khiến hai người càng lúc càng sát lại gần nhau.

Người đàn ông này rất cao lớn, đầu của Dung Ân vừa vịn áp vào cổ của anh ta, nên cô không thể cử động được.

Một làn hơi thở nóng bỏng thổi vào bên tai cô, xen lẫn là tiếng thở hổn hển của anh ta, rất khiêu khích, rất mờ ám.

Ngay sau đó, một ngọn lửa nóng bỏng trực tiếp chạm vào cổ cô, lưỡi của anh ta, nhẹ nhàng liếm lên chiếc cổ trắng trẻo mẫn cảm của cô, rất nhanh và chính xác tìm được động mạch trên đó, rồi nhẹ nhàng ngậm lấy, dùng sức trần trọc mút vào.

Một cảm giác xa lạ ập đến, khiến Dung Ân không thể kìm nén được, cô cảm thấy nhục nhã nên giãy giụa liên tục:

”Buông tôi ra, buông tôi ra ——

”

Người đàn ông ở đằng sau vòng tay lại, ôm lấy cô, khiến cô có vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được, trông cô lúc này giống như một con thú bị vây khốn.

”Không được ——

”, Dung Ân sợ hãi hét lên, cô liên tục lắc đầu.

Người đàn ông lấy một tay kéo áo của cô ra, từ eo lần đi vào, bắt đầu không kiêng nể gì sờ soạng trên lưng cô, Dung Ân cảm thấy đầu óc mình nổ ầm một tiếng, suy nghĩ hỗn loạn.

"Cố định múa mở màn ở Cám Dỗ, tôi sẽ không để em phải chịu thiệt, được không?"

"Người đàn ông cuối cùng cũng mở miệng, một giọng nói vô cùng quyến rũ phả vào tai cô, bởi vì động tình mà đã bắt đầu khàn khàn.

Ánh mắt Dung Ân ở trong bóng tối lóe lên như hai ngọn đuốc, trong mắt tràn ngập sự chống đối:

"Không được, hôm nay chỉ là một trường hợp ngoài ý muốn.

"

"Tại sao em lại không nghe lời như vậy?"

"Người đàn ông siết chặt tay lại, khiến hai người càng áp sát hơn.

"Anh ——

"Trong bóng tối, khuôn mặt trắng trẻo của Dung Ân đỏ lên, thân thể vì tức giận mà phát run:

"Tôi không phải là nhân viên chính thức ở đây, anh không ép buộc được tôi.

"

"Thật sao?"

"Ngữ điệu của người đàn ông giống như không hề để tâm, khiến sự kiên quyết của cô khi đến tai anh ta không có một chút uy lực.

Dung Ân hít một hơi sâu, cô không dám cử động, khí lạnh hít vào khiến cô có cảm giác bỏng rát. Cô buộc mình tỉnh táo lại, nhắc chân lên, vừa định đá về phía sau, thì người đàn ông đã nhận ra, anh ta dùng sức đẩy mạnh cô về phía trước, khiến cả người cô dựa trên cánh cửa.

Cô bị đau lên tiếng:

"Đúng, tôi sẽ không làm nhân viên chính thức ở đây!"

"Giọng nói của Dung Ân vô cùng kiên quyết.

Đột nhiên cô bị xoay người lại, ngay lập tức một nụ hôn nóng bỏng ập xuống, cho dù đang ở trong bóng tối, anh ta cũng tìm được chính xác môi của cô, hôn, nhưng cũng không giống hôn, môi cô bị xé rách, đau đớn tận trong tim.

Thân thể Dung Ân mềm nhũn, cả người không có sức lực, cô phải dựa vào cánh cửa ở sau lưng. Mà lúc này, người đàn ông dường như đã đùa bỡn xong, khẽ buông tay ra, để mặc cơ thể cô trượt xuống sàn nhà.

"Được, tôi sẽ chờ xem, nhưng đừng để có một ngày, cô lại phải trở về khóc lóc cầu xin tôi, đến lúc đó... , cô nên biết, trò chơi này sẽ không còn đơn giản như hôm nay.

"Anh ta nói trắng ra như vậy, ngữ khí tràn đầy tự tin, thậm chí, còn có một chút khinh miệt.

"Tôi cam đoan, sẽ không bao giờ có ngày đó!"

"Tuy rằng trong phòng rất tối, nhưng Dung Ân vẫn quật cường ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn đầy mạnh mẽ.

Người đàn ông vừa đi vừa cười, anh ta bước đến trước mặt Dung Ân, rồi lấy tiền trong tay ném vào người cô.

Bả vai bị ném trúng hơi đau, tiền ngay lập tức từ trên cánh tay cô rơi xuống.

Dung Ân sờ soạng nhặt lại, ước chừng cũng có khoảng mấy vạn, toàn là tiền mặt. Cô chia đôi, cầm lấy một nửa trong số đó:

"Đây là tiền thù lao đêm nay của tôi, số còn lại vẫn là của anh.

"

Dung Ân nhấn mạnh, đây chính là tiền do cô nhảy múa mà có được, không có gì đáng xấu hổ. Số tiền ngày hôm qua cũng vậy, đều là do bản thân cô phải làm việc vất vả mới kiếm được, cho nên cô có thể yên tâm thoải mái mà nhận.

Dung Ân vịn một tay vào cánh cửa để đứng lên, cô sờ soạng một lúc vẫn không tìm được chỗ mở cửa, đành sau liền truyền đến tiếng cười nhạo của người đàn ông kia. Sau đó cánh cửa kêu

”Cạch

” một tiếng, anh ta rút tay lại, thì ra đây là cửa khóa bằng vân tay.

Dung Ân không chần chừ một giây, cô vừa chạy ra ngoài vừa nghĩ, xem ra không thể làm việc lâu dài ở Cẩm Đỗ được nữa.

Người đàn ông ở đằng sau nhìn cô chạy đi, ý cười trên môi anh ta càng ngày càng đậm.

Về đến nhà, Dung Ân lấy tiền ra, cô đặt chúng cùng một chỗ với số tiền ngày hôm qua, tổng cộng đã được hơn mười vạn, ít nhất có thể đảm bảo cuộc sống trong vòng ba tháng tới.

Cô lại lấy sơ yếu lý lịch ra, ngón tay lướt qua nét chữ xinh đẹp trên đó, cô đã không thể nhớ được, lúc điền thông tin vào bộ hồ sơ này, tâm trạng của cô là như thế nào.

Mới sáng sớm, Dung Ân đã thay một bộ quần áo nghiêm túc, rồi đi ra ngoài, bộ trang phục này, cô mua để mặc đi xin việc, nhưng cô cũng không nhớ, rốt cuộc mình đã mặc nó được mấy lần.

Đi chưa được bao lâu đã gần đến buổi trưa, Dung Ân cầm sơ yếu lý lịch, gõ cửa phòng nhân sự của một công ty.

”Mời vào.

” Một giọng nói phát ra từ bên trong, cô đẩy cửa bước vào, trưởng phòng nhân sự nhìn thấy cô, cười gật đầu.

”Ngồi đi.

” Ông ta vừa nói vừa chỉ vào chỗ ngồi ở đối diện, Dung Ân ngồi xuống, cô rất nhanh đưa sơ yếu lý lịch của mình ra, trưởng phòng cầm lấy, nhanh chóng nhìn qua một lượt:

”Bằng cấp rất cao.

”

Khuôn mặt nghiêm túc của trưởng phòng hơi mỉm cười nhìn Dung Ân, khiến hai tay đang nắm chặt của cô không tự giác thả lỏng.

Nhưng mà, nụ cười của ông ta cũng không duy trì được lâu, đến khi trưởng phòng nhìn thấy tên của cô, theo thói quen ông ta đưa tay đẩy gọng kính, ngữ khí nghi ngờ hỏi:

”Dung Ân?

”

”Vâng.

” Dung Ân lo lắng gật đầu, tâm trạng ngay lập tức trở nên căng thẳng, từ trước đến nay trong khi phỏng vấn, không chỉ có một người đã từng hỏi cô như vậy.

”Ôi!

” Thật là, trưởng phòng khẽ thở dài, đem sơ yếu lý lịch trả lại cho cô:

”Chúng tôi không thể tuyển dụng cô được.

”

”Tại sao?

” Dung Ân không hiểu hỏi ngay, tại sao kết quả lần nào cũng như vậy.

”Chuyện này, tôi không thể trả lời, cô đi ra ngoài đi.

” Trưởng phòng đã lấy lại vẻ mặt khó gần lúc đầu, ông ta cúi xuống sắp xếp lại giấy tờ trên bàn.

Tâm trạng cô lại một lần nữa rơi xuống đáy vực, hi vọng mới có được lại một lần nữa hóa thành bọt biển, nếu như vậy, cô thà không có còn hơn, Dung Ân đứng dậy cầm lấy hồ sơ của mình, cô xoay người đi ra ngoài, không hề quay đầu lại.

Đi đến quảng trường Thế Kỷ, Dung Ân nắm chặt hai tay, hồ sơ bị cuộn lại nhàu nát nhăn nhúm. Nhưng ngay sau đó, Dung Ân không đành lòng, cô nới lỏng tay, lấy sơ yếu lý lịch vuốt phẳng lại.

Ánh mặt trời nắng chói chang làm Dung Ân không mở mắt ra được, những vầng sáng chói lóa đủ mọi màu sắc, khiến cô bị hoa mắt chóng mặt, hít vào một hơi thật sâu, Dung Ân ngồi xuống ghế.

4. Chương 4 : Ra Giá

Bên cạnh cô, Thẩm Mặc cũng ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, thấy bộ dạng thất thần của Dung Ân thì quay sang nhìn, khi ánh mắt chạm đến sơ yếu lý lịch trên tay cô liền lên tiếng:

”Bạn học kiến trúc à, đang đi tìm việc sao?

”

Dung Ân quay sang nhìn cô ấy:

”Đúng vậy, nhưng mà mình vẫn chưa tìm được

”

”Mình thấy bằng cấp của bạn rất cao, trường đại học cũng rất nổi tiếng, sao lại không xin được việc nhỉ?

” Thẩm Mặc cầm lấy sơ yếu lý lịch trong tay cô, cẩn thận mở ra xem.

Dung Ân miễn cưỡng mỉm cười, lắc đầu nói:

”Thế mà chẳng có công ty nào muốn tuyển dụng mình.

”

”Ôi! Nếu bạn có hứng thú, thử đến công ty của mình xem sao? Chỉ có điều quy mô không lớn, là công ty do mình và mấy người bạn cùng thành lập, vừa mới mở thôi.

” Thẩm Mặc tràn đầy tự tin, cười hớn hở, đem sơ yếu lý lịch trả lại cho cô.

”Thật sao?

” Dung Ân bất ngờ không thể tin được.

”Đương nhiên, chỉ có điều, tiền lương sẽ không cao, tháng đầu tiên chỉ được hai nghìn nhân dân tệ.

” Thẩm Mặc cười ngượng ngùng:

”Công ty vừa mới thành lập, vẫn chưa đi vào quỹ đạo.

”

”Không đâu, hai nghìn là nhiều rồi, Cảm ơn bạn.

” Dung Ân vui vẻ, đây là công việc đầu tiên của cô sau khi tốt nghiệp.

”Được, mình tên là Thẩm Mặc.

” Cô ấy đứng dậy, vươn tay ra.

”Minh là Dung Ân.

”

”Đây là địa chỉ công ty của bọn mình, chín giờ sáng mai bạn hãy đến đó nhé.

” Thắm Mặc lấy danh thiếp trong túi ra đưa cho cô.

Dung Ân nhận lấy, vui vẻ gật đầu.

Sau khi chia tay Thắm Mặc, cô không đi làm nữa, mà một mình đến chợ mua rất nhiều đồ ăn. Sự lo lắng bấy lâu nay cuối cùng cũng được gỡ bỏ, tâm trạng của cô rất tốt.

Về đến nhà, mẹ Dung Ân đang nấu cơm, cô ngay lập tức hướng vào bếp gọi to:

”Mẹ ơi, mẹ ra đây nhanh lên.

”

Mẹ Dung Ân nghe thấy vội vàng chạy ra:

”Ân Ân, sao vui vẻ vậy con? Lại mua nhiều thức ăn như thế này nữa.

”

”Mẹ ơi, con tìm được việc rồi.

” Cô đặt các thứ trong tay xuống, ôm lấy mẹ.

”Thật à con?

” Mẹ Dung Ân vui mừng mang thức ăn trên bàn đi vào bếp:

”Tốt quá rồi, cuối cùng con cũng tìm được một công việc ổn định.

”

Dung Ân đi theo mẹ, chen vào bếp, cô lấy đồ ăn trong túi ra.

”Ân Ân, nếu con tìm được công việc ổn định rồi, thì đừng đi dạy thêm buổi tối nữa, làm hai việc một lúc con không chịu nổi đâu.

”

Dung Ân ngẩng đầu lên, cô suy nghĩ, nhưng cuối cùng vẫn chưa quyết định:

”Mẹ ơi, chuyện này để một thời gian nữa hãy bàn ạ.

”

Dù sao, tiền lương được hai nghìn nhân dân tệ một tháng vẫn không đủ chi tiêu. Mặc dù làm việc ở Cám Dỗ rất nguy hiểm, nhưng lại kiếm được rất nhiều tiền.

Mẹ Dung Ân không nói nữa, bà tiếp tục nấu cơm.

Đến buổi tối, Dung Ân vẫn còn đi làm ở Cám Dỗ, vừa bước vào đến cửa hộp đêm, cô đã cảm thấy không yên lòng.

Ở cửa bãi đỗ xe của Cám Dỗ, một chiếc xe thể thao sành điệu lao đến, dừng lại ngay cạnh Dung Ân, cửa xe mở ra, một người vệ sĩ cao to bước xuống, anh ta ngay lập tức chạy vòng sang phía đối diện, cúi người mở cửa, một người đàn ông mặc trang phục thoải mái bước xuống, anh chính là Nam Dạ Tước.

Thân thể của anh rất cao lớn, vẫn là khuôn mặt lạnh như băng không thay đổi, ông trời thật bất công, đã cho anh quyền thế, còn không keo kiệt, cho anh thêm một vẻ ngoài đẹp như vậy.

Nam Dạ Tước dẫn đầu đi vào, khi đi qua chỗ Dung Ân thì hơi dừng lại, sau đó lạnh lùng bước qua.

Cô nhìn chiếc xe Bugatti kia, thầm nghĩ, cho dù mình có kiếm tiền cả đời, cũng không thể mua nổi một cái bánh xe.

Bên trong sàn nhảy, vẫn rực rỡ chói mắt như mọi khi, cuộc sống của những người giàu sang là vậy, dùng tiền để mua vui hưởng thụ.

Những phòng bar trên hành lang, không biết là vô tình hay cố ý, luôn luôn không đóng cửa, khiến cảnh hoan lạc bên trong và những trò chơi của kẻ có tiền lộ hết ra ngoài.

Dung Ân thay quần áo xong, cô mở bảng hiệu phòng rượu ra, là phòng bar hạng hai.

Lệ Lệ ở bên cạnh nhìn thấy, cô ta vui vẻ đem bảng hiệu phòng rượu trong tay mình giơ lên:

"Ha ha, lần này phòng bar hạng nhất đến lượt tôi. À đúng rồi, hôm nay hình như lại là Tước thiếu gia, người đàn ông đó có phải boia rất nhiều không?"

"

Dung Ân nhìn rượu đã chuẩn bị xong, không ngẩng đầu lên nói:

"Đúng vậy."

"

"Ôi, quá tuyệt vời!"

"Lệ Lệ vui vẻ, cô ta soi gương chải đầu, chải xong lại ngắm bộ quần áo bó sát trên người, tiếp tục kéo cổ áo hình chữ V vốn đã rất trễ của cô ta xuống, vừa vặn làm lộ ra bộ ngực khiêu gợi."

Dung Ân mở cửa phòng bar hạng hai đi vào, khách hàng vẫn chưa đến, cô nhìn loại rượu vẫn còn ở trên bàn, sau khi so sánh với rượu trên tay mình xong, cô ngồi xuống đối lại.

Phòng bar hạng bình thường cũng rất xa hoa, chỉ chơi trong một đêm cũng sẽ tốn mấy nghìn, Dung Ân ngồi xếp lại khay đựng khăn tay và khay đựng hoa quả, rồi đợi khách hàng đến.

Đột nhiên, có người mở cửa ra, cô nhìn thấy quản lý đi vào.

"Dung Ân, đi ra ngoài nhanh lên."

"Quản lý kéo tay cô, dẫn cô đi ra ngoài."

"Chị quản lý, có chuyện gì vậy?"

"Dung Ân ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lên tiếng hỏi."

"Tước thiếu gia nói, hôm nay muốn cô phục vụ ở phòng bar hạng nhất, đi nhanh lên, người đàn ông đó tức giận sẽ không xong đâu."

"Quản lý nắm chặt tay Dung Ân lôi đi, đến trước cửa phòng bar hạng nhất thì dừng lại."

Lệ Lệ vẻ mặt thất vọng đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy hai người đến, sắc mặt càng u ám trầm mắt nhìn Dung Ân."

"Còn đứng đó làm gì, đi sang phòng bar hạng hai ngay."

"Quản lý lấy khay rượu trong tay Lệ Lệ đưa cho Dung Ân."

Dung Ân lo lắng nhận lấy, nhớ đến hành động của Nam Dạ Tước đêm hôm đó, cô hơi do dự."

Quản lý thấy cô không có động tĩnh gì, thì đặt tay lên vai cô nói:

"Dung Ân, cô cũng biết hiện nay kiếm tiền không phải dễ, hưởng hồ, cô không phải là nhân viên chính thức, người đàn ông đó có thể làm gì cô, dù có tiếp xúc chân tay một chút, thì cũng không thể tránh khỏi."

"

Dung Ân ngẩng mặt lên, cô gạt đầu, sau đó mở cửa đi vào."

Bên trong chỉ có một mình Nam Dạ Tước, anh ngồi dựa vào sô pha, hai chân gác trên bàn rượu.

Dung Ân đi từ từ, dựa vào trực giác cô cảm thấy có một chút nguy hiểm, Nam Dạ Tước nheo mắt lại, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, anh buông hai tay khoác lên ghế, nhìn phong thái vô cùng mạnh mẽ nam tính.

Dung Ân bước đến trước mặt anh, lấy rượu ra, bắt đầu rót vào ly. Đến nơi này, chủ yếu là để mua vui, rượu cũng không phải là vấn đề quá quan trọng. Cho nên hộp đêm đã sử dụng loại rượu này, để tránh uống quá nhiều có thể gây họa.

Đồng phục của hộp đêm đều rất ngắn, Dung Ân quỳ gối trên thảm, cô cố gắng giữ thẳng người, để tránh bị hở hang.

Nam Dạ Tước vẫn không nói một câu, nhìn cô chằm chằm, không kiên nhẫn, ánh mắt cực kỳ nóng bỏng.

Trong phòng bar rất im lặng, im lặng đến mức, một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, Dung Ân rót rượu, tay không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

Nam Dạ Tước bỏ chân xuống, thân thể nghiêng về phía trước, Dung Ân khẽ quay sang, cô nhìn thấy bộ trang phục thoải mái của anh, vì thân thể cúi về phía trước, mà để lộ ra cơ ngực rắn chắc, cùng với mùi nước hoa thoang thoảng.

Nam Dạ Tước cầm ly rượu trên bàn lên uống, một ly rượu vừa đủ uống một ngụm, chất lỏng màu vàng nhạt thấm ướt đôi môi vô cùng gợi cảm của anh, mang theo sự mờ ám không nói nên lời.

Dung Ân đặt hai tay trên đầu gối, giữ nguyên động tác, đột nhiên, một chén rượu xuất hiện trước mặt cô, cùng với nó là khuôn mặt phóng đại của anh:

"Uống hết đi.

"

Dung Ân cầm lấy ly rượu, không chút do dự uống hết, yêu cầu như vậy, về cơ bản ngày nào cũng có.

Rượu sau khi điều chế đã không còn mạnh, nồng độ cồn cũng không cao, nhưng vị của nó thì vẫn rất đậm.

Dung Ân chưa kịp thở, một ly rượu nữa lại được đưa đến, mặt cô không chút biểu cảm nhận lấy, tiếp tục uống hết.

Dường như Nam Dạ Tước rất thích thú với trò chơi này, Dung Ân thấy vậy trở nên hoảng sợ, cô nói:

"Xin lỗi, tôi không thể uống được nữa.

"

Nam Dạ Tước đưa ly rượu đến bên môi cô, ép cô phải uống, nhưng Dung Ân lại mím chặt môi không chịu mở miệng, nếu lại uống hết nó, nhất định cô sẽ say mất.

Ly rượu ngay trước mặt, khiến mùi rượu nồng nặc bốc lên mũi cô, Nam Dạ Tước thu tay lại, anh xoay xoay ly rượu, tìm đúng vị trí son môi của Dung Ân, ngẩng đầu uống cạn ly rượu. Hành động này, rõ ràng rất khiêu gợi.

Uống xong, Nam Dạ Tước lại lấy một ly rượu khác, ly rượu hơi nghiêng, sau đó đổ hết lên váy của Dung Ân.

"Á ——

" Bị đổ rượu vào người khiến Dung Ân giật nảy mình, cô nhìn rượu thấm vào đồng phục, ngay lập tức trên nền vải màu trắng, xuất hiện những vệt màu chói mắt, càng lúc càng lan rộng.

"Ngủ cùng tôi một đêm, thế nào?

" Nam Dạ Tước cuối cùng cũng mở miệng, ánh mắt nóng bỏng sáng rực nhìn cô chằm chằm.

"Tước thiếu gia, anh hãy tìm người khác đi, các cô gái ở Cầm Đồ ai ai cũng xinh đẹp, nếu anh không tìm được, tôi có thể gọi quản lý tìm giúp anh?

” Dung Ân lấy hai tay che đôi mắt, ánh mắt trong sáng nhìn anh.

< style=“”>

”

”word-wrap:

” break-word;=

”

” color:=

”

” rgb(

5. Chương 5 : Nhục Nhã

”Rất xin lỗi Tước thiếu gia, nhưng tôi không phải là nhân viên chính thức ở đây.

” Dung Ân nghiêng người muốn tránh khỏi tay anh, nhưng không ngờ, chẳng những cô không tránh được, mà ngược lại còn làm cho tay anh trượt xuống đùi.

”Anh –

” Cô tức giận lui về phía sau, may mà ngay lúc này cửa mở ra.

”Tước thiếu gia –

” Nghe thấy giọng nói của quản lý, Dung Ân vui mừng quay đầu lại, cô nhìn thấy một cô gái trẻ đang đứng bên cạnh quản lý:

”Tước thiếu gia, đây là cô gái vừa mới ra mắt ngày hôm nay, đêm nay hãy để cô ấy phục vụ ngài được không ạ?

”

Dung Ân cảm kích nhìn quản lý mỉm cười, ngay lập tức trên đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói lạnh lẽo của Nam Dạ Tước:

”Đi ra ngoài.

”

Dung Ân vội vàng đứng lên, mặc dù chân bị tê nhưng cô vẫn đứng vững, may là quản lý đến kịp.

Nhưng, cô còn chưa kịp bước đi, thì đã bị một lực mạnh kéo xuống ngồi lên sofa:

”Tôi không bảo cô.

” Nam Dạ Tước nhìn hai người đang đứng ở cửa:

”Đi ra ngoài, đóng cửa lại ngay lập tức.

”

Tại sao lại như vậy, Dung Ân cuống quýt ngồi dậy, cô vội vàng kéo váy xuống.

Quản lý mỉm cười chuyên nghiệp tiến lên mấy bước:

”Tước thiếu gia, việc này, Dung Ân cô ấy không phải là nhân viên chính thức ở đây, cô ấy...

”

”Đi ra ngoài.

” Giọng nói của Nam Dạ Tước vẫn không thay đổi, nhưng đủ lạnh lẽo khiến người nghe cảm thấy run rẩy, những ai quen biết anh đều hiểu, đây là dấu hiệu bắt đầu tức giận của anh.

”Vâng ạ, vâng ạ...

” Quản lý hoảng sợ, không dám tiếp tục ngăn cản, xoay người cùng với cô gái đang đứng bên cạnh đi ra ngoài, trước khi đóng cửa lại, quản lý không quên ngẩng đầu nhìn Dung Ân, ánh mắt đầy ẩn ý.

Ở một nơi hỗn loạn như Cám Dỗ, luôn luôn xảy ra những chuyện bất ngờ không thể không chế được, nếu Dung Ân đã đi làm ở đây, thì cô phải chấp nhận điều này, Cám Dỗ không thể vì một nhân viên phục vụ, mà phải đắc tội với những khách hàng có địa vị.

Đặc biệt, người đó lại là Tước thiếu gia.

Nam Dạ Tước nhìn thấy Dung Ân tràn đầy cảnh giác đối với mình, thì khóe miệng mỉm cười:

”Cô yên tâm, tôi sẽ không ép cô ngủ với tôi, tôi không thích cưỡng bức.

”

Nghe anh nói vậy, tâm trạng Dung Ân hơi thả lỏng một chút.

Sau đó anh lấy ra một chiếc bút kim vô cùng tinh xảo, cúi người xuống viết lên đùi cô một dãy số:

”Tôi sẽ cho cô mười ngày để suy nghĩ, suy nghĩ xong thì gọi cho tôi, nhưng, tôi nghĩ mình sẽ không chờ được lâu đâu.

”

Dung Ân nhìn dãy số kia, người đàn ông này, ngay cả số điện thoại cũng đặc biệt như vậy, chỉ cần nhìn qua một lần đã có thể ghi nhớ .

Giống như lần trước, Nam Dạ Tước lấy ra một xấp tiền, nhưng lần này anh không nhét vào ngực cô, mà nhét ngay vào giữa hai chân của cô.

Dung Ân đỏ mặt, cô miễn cưỡng mỉm cười, nhưng trong lòng lại nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hận không thể cho anh một cái tát.

Người hạ lưu cô đã gặp không ít, nhưng cũng chưa bao giờ gặp ai háo sắc như vậy.

Dung Ân nắm chặt hai tay, mỗi lần nhận tiền bo của khách hàng cô đều buộc mình phải mỉm cười, không được bài xích, không được tủi thân, cô nói với chính mình, cơm còn không có mà ăn, cho dù trong lòng có chua xót, vẫn phải nhin xuống, tiền, không có gì là không tốt.

Cô thở sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng cổ họng lại càng nghẹn ngào.

Nam Dạ Tước đứng dậy đi ra ngoài, Dung Ân nhìn theo bóng dáng anh, cảm thán, đúng là người đẹp vì lụa.

Trở lại phòng nghỉ, Dung Ân thu dọn một chút rồi thay quần áo ra về, nghĩ đến chuyện ngày mai có thể đi làm, tâm trạng không tốt của cô cũng khá lên rất nhiều.

Về đến nhà, cô lấy tiền bỏ vào tủ, chỉ trong hai ngày, số tiền bo cô nhận được đã bằng một năm tiền lương. Trên đời này, chỉ có những người không bao giờ phải lo lắng vì tiền, mới có thể bỏ ra hai trăm vạn, để mua lần đầu tiên của một cô gái.

Mới sáng sớm, Dung Ân đã xách túi chạy ra ngoài bắt xe bus.

Cô buộc tóc lên, ăn mặc giản dị, quần bò áo khoác mỏng, khuôn mặt vô cùng sáng lạng, không có nét xinh đẹp quyến rũ của ban đêm, thay vào đó là sự trẻ trung năng động.

Hiện nay, những người đi làm đa số đều sử dụng phương tiện giao thông công cộng, Dung Ân cũng vậy, cô dựa vào địa chỉ trên danh thiếp, cuối cùng trước chín giờ sáng cũng tìm được đến nơi.

Đây là một văn phòng nhỏ, rộng khoảng hai mươi mấy mét vuông, bên trong bố trí rất đơn giản, chỉ có mấy cái bàn và máy vi tính. Thắm Mặc ở gần cửa, cô ấy đang ngồi trước máy vi tính gõ diên cuồng, miệng vẫn còn ngậm một túi sữa.

Nhìn thấy Dung Ân, cô ấy dừng tay lại, chào đón:

"Bạn đến rồi, nhanh lại đây để mình giới thiệu. Đây là Dung Ân, đồng nghiệp mới của chúng ta.

"

Một người ngồi trước máy tính ngẩng đầu lên:

"Xin chào, tôi là Tô Luân.

"

Trong văn phòng tính cả Dung Ân cũng chỉ có ba người.

"Dung Ân, bạn ngồi xuống đây đi.

" Thắm Mặc kéo ghế bên cạnh cô ra nói:

"Còn có ba người nữa nhưng đang đi ra ngoài công tác.

"

"Ừm.

" Dung Ân mở tài liệu trên bàn ra xem, cô bắt đầu làm quen với công việc.

Ưu điểm của công ty nhỏ chính là ít nhân viên, như vậy sẽ không có nhiều rắc rối.

Dung Ân nắm bắt công việc rất nhanh, khi còn học đại học, cô đã từng gửi tác phẩm tham gia cuộc thi thiết kế của thành phố và nhận được rất nhiều lời khen ngợi.

Buổi trưa gọi cơm ở ngoài, sau đó mấy người ngồi ăn với nhau, lúc này mới được nghỉ ngơi một chút.

"Ôi mệt quá!

" Thắm Mặc vừa đầm lưng vừa kêu lên, khuôn mặt cũng làm ra vẻ nhảu nhó rất khổ sở.

"Mới có một chút mà đã kêu như vậy, vậy mà bảo muốn xây dựng sự nghiệp.

" Tô Luân ở bên cạnh trêu chọc, thực ra anh ta cũng mệt muốn chết.

"Ôi, tôi làm sao biết làm việc lại vất vả như vậy?

" Thắm Mặc vội vàng ăn mấy miếng cơm:

"Không biết bọn họ có lấy được hồ sơ dự thầu không nữa.

"

"Tôi nghĩ sẽ rất khó, bây giờ cạnh tranh rất khốc liệt, công ty của chúng ta lại mới thành lập, không, thực ra phải gọi là văn phòng mới đúng, nên làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

" Nói xong Tô Luân cầm tờ báo ở bên cạnh lên đọc:

"Nhìn đi, phải giống những tập đoàn lớn như thế này, không phải cạnh tranh, chỉ cần ngoắc tay một cái, tiền sẽ tự động đưa đến cửa.

"

"Ở đâu?

" Thắm Mặc giật lấy tờ báo đọc:

”Hứ, người đàn ông này có gì ghê gớm, là tai họa thì có, nhìn đôi mắt này xem, rõ ràng là một đôi mắt đa tình.

”

Dung Ân ăn cơm, ánh mắt cũng nhìn tờ báo, người đàn ông này có vẻ quen quen, cô quay sang nhìn kỹ lại, đây không phải là Trức thiếu gia của Cẩm Đỗ hay sao?

Nghỉ ngơi một lúc, ba người lại tiếp tục làm việc, Dung Ân lấy tờ báo, nhằm ngay khuôn mặt cao quý kia, cuộn hộp cơm lại rồi vứt hết vào thùng rác.

Làm như vậy, cô cảm thấy hơi hả dạ.

”Chúng tôi về rồi đây.

” Kèm theo đó là một tràng cười sảng khoái, sau đó có ba người đàn ông còn rất trẻ xuất hiện, đi đầu là Thẩm Hiên Ngạo, vừa vào đến, anh ta đã đến bên cạnh bàn làm việc của Thẩm Mặc, ôm lấy cô.

”Hiên Ngạo, làm gì vậy.

” Thẩm Mặc vùng tay lên giả vờ đánh anh ta.

”Tiểu Mặc, chúng ta đã làm được, tuy rằng dự án này không lớn, nhưng nếu thành công, chúng ta có thể kiếm được khoảng bốn năm vạn nhân dân tệ.

” Thẩm Hiên Ngạo buông Thẩm Mặc ra, nhìn thấy Dung Ân hỏi:

”Cô ấy là ai?

”

”Đây là Dung Ân, người hôm qua đã nhắc đến, thành viên mới của công ty chúng ta.

” Thẩm Mặc vui vẻ giới thiệu:

”Hiên Ngạo, vậy là sau khi khai trương, công ty của chúng ta đã nhận được dự án đầu tiên.

”

”Đúng vậy, cuối cùng cũng có thêm động lực.

” Tô Luân ở bên cạnh ngẩng đầu lên nói.

”Chúng ta chỉ có năm ngày để chuẩn bị, đến lúc đầu thầu không thành công thì coi như đã mừng hụt một phen.

” Thẩm Hiên Ngạo cầm cốc nước trên bàn lên uống.

”Không thành vấn đề, công ty của chúng ta nhất định sẽ thắng.

” Thẩm Mặc rất tự tin, giơ tay làm một biểu tượng hình chữ V, vội vàng lấy túi của Thẩm Hiên Ngạo mở ra xem.

”Chính là dự án này sao?

”

Thẩm Hiên Ngạo gật đầu, cầm tài liệu lên:

”Đây là bản giới thiệu của công ty bất động sản, trong vòng năm ngày, chúng ta phải làm một bản thiết kế thật tốt để thuyết trình, điều này sẽ quyết định thắng bại.

”

Ưu điểm của tuổi trẻ chính là như vậy, tràn đầy tự tin, không bao giờ sợ hãi trước khó khăn.

Dung Ân rất thích cảm giác này, cô rất vui vẻ.

Công việc ở Cám Dỗ vẫn chưa thể nghỉ, mấy ngày nay, cô cũng không gặp lại Nam Dạ Tước, hay ông chủ bí ẩn của Cám Dỗ cũng không tiếp tục làm khó cô.

Dung Ân ở trên hành lang, nhìn xuống sàn nhảy.

Trên sàn biểu diễn, vũ nữ ôm lấy ống tuýp ra sức uốn éo, dưới ánh đèn, bóng người mờ ảo chiếu lên vách tường, hiện ra là hình ảnh vũ nữ mặc váy ngắn đang nhiệt tình biểu diễn.

Dung Ân chuyển tầm mắt nhìn xuống dưới sàn nhảy, những người ban ngày bị khắc chế, buổi tối một khi buông thả thì hừng hực khí thế.

Cuộc sống ở thành phố hiện đại rất phức tạp, có đôi khi cảm thấy, những nơi như Cám Dỗ, cũng không phải là không tốt, ít nhất, có thể khiến người ta giải tỏa áp lực.

Dung Ân ở trên hành lang, cô nhìn xuống đám đông dưới sàn nhảy, trong đó, có người sa đọa, có người đến giải trí, hay cũng có người đến để trốn tránh... Nhưng cuối cùng, ai cũng phải trở về nhà, trở về với cuộc sống của chính mình. Cho dù là âm áp hạnh phúc, hay lạnh lẽo cô độc cũng đều phải chấp nhận, nghĩ đến đây, trong đầu Dung Ân đột nhiên lóe sáng.

Mấy ngày sau, Dung Ân đã vẽ ra một bản thiết kế rất tốt, phù hợp với trào lưu hiện nay.

< style="”>

”

”word-wrap:

” break-word;=

”

” color:=

”

” rgb(102,=

”

” 102,=

”

” 102);=

”

” font-family:=

”

” tahoma,=

”

” verdana,=

”

” sans-serif;=

”

” line-height:=

”

”

6. Chương 6 : Đau Lòng

Lại là anh, Nam Dạ Tước.

Hình như anh vừa đi dự tiệc ở đâu về, chiếc cà vạt trên cổ hơi nới lỏng, bộ âu phục nho nhã màu trắng bạc khoác trên người anh cho cảm giác lạnh lẽo, nhưng cũng không làm mất đi vẻ cao quý vốn có của nó.

Nam Dạ Tước đi đến trước mặt Dung Ân, người anh dựa lên thân xe, theo thói quen hai tay đút vào túi quần.

Cô đứng bất động, đối diện với đôi mắt thâm thúy của anh, vốn dĩ cô có ý muốn nhường đường cho anh đi trước. Nhưng không ngờ, anh lại cầm lấy tay cô, kéo nhẹ một cái, Dung Ân đứng không vững, ngay lập tức cả người ngã vào lòng anh.

Mặt Dung Ân áp vào ngực Nam Dạ Tước, hai tay anh đặt bên hông cô. Từ xa nhìn lại, tư thế của hai người rất giống một đôi tình nhân đang thân mật.

"Buông tôi ra!

" Dung Ân ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt thâm trầm và chiếc mũi thẳng tắp của anh.

"Đã mấy ngày rồi?

" Nam Dạ Tước khẽ hỏi, hơi thở anh thoang thoang mùi rượu, bao phủ ở giữa hai người, vô cùng nóng bỏng

"Anh nói gì thế?

" Dung Ân giả vờ không hiểu, cô nheo mắt lại.

Lại là trò đùa vô vị của một kẻ có tiền.

"Cô muốn ép tôi phải ra tay sao? Tôi không có tính kiên nhẫn đâu.

" Anh không để ý đến thái độ của cô, cũng không hỏi lại.

"Ý của anh là gì?

" Dung Ân thầm khâm phục bản thân mình, hiện tại đang bị anh khống chế trong tư thế như thế này mà cô vẫn có thể bình tĩnh chống đối lại anh.

"Cô sẽ hối hận.

" Nam Dạ Tước mỉm cười lạnh lùng, so với khi anh không cười còn đáng sợ hơn, ánh mắt vốn thâm trầm của anh đột nhiên lóe sáng.

Dung Ân nghi ngờ, cô không biết đôi tay đang đặt bên hông mình được cấu tạo bằng gì, mà lại khiến cô cảm thấy nơi đó đang nóng rực, toàn thân cô giống như đang bị thiêu đốt.

"Tại sao phải hối hận? Đường như tôi chưa hề trêu chọc anh?

" Dung Ân cố gắng khiến bản thân mình bình tĩnh, nhưng cô vẫn không thể kiềm chế được, giọng điệu hơi chất vấn.

Nam Dạ Tước nhướn mày, anh lắc đầu:

"Chưa hề, nhưng mà, tôi thích trò chơi này.

"

Dung Ân hít sâu một hơi, đây là cũng được coi là lý do sao? Cô cãi lại:

"Trò chơi? tại sao tôi lại phải chơi cùng anh?

"

”Không chơi? Cũng được, vậy cô hãy chờ bản thân mình rơi vào đường cùng đi.

” Nam Dạ Tước khẽ nói:

”Tôi rất muốn nhìn xem, một con mèo cưng sau khi rơi vào đường cùng, sẽ quay lại cầu xin tôi như thế nào?
”

Mèo cưng? Người đàn ông này thật quá đáng, thế nhưng, anh coi cô là một con mèo.

Dung Ân gồng lên, hai tay cô dùng sức kéo tay anh ra khỏi người mình:

”Chơi? Anh chơi một mình đi.

”

Cô vội vàng xoay người chạy đi, chỉ để lại một chiếc bóng lưng cao ngạo.

Mang chút vẻ cô đơn, giống như đang chạy trốn.

Mà trò chơi này, vào một đêm thu lạnh lẽo, đã chính thức bắt đầu.

Anh, người đang ở đỉnh cao nhất của cuộc sống, muốn dạng đàn bà như thế nào chẳng có, mọi chuyện đều nắm trong tay. Muốn làm gì cũng quá dễ dàng khiến cuộc sống trở nên vô cùng nhàm chán.

Dung Ân chạy chậm lại, cô đi vào Cám Dỗ, nhưng chưa kịp vào trong đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

”Trần Kiều?

” Cô không dám khẳng định, khi đến gần anh ta mới dám lên tiếng.

Trần Kiều quay người lại, sau khi nhìn thấy cô thì nét cười trên mặt càng tươi hơn:

”Dung Ân, cậu làm việc ở đây?

”

Dung Ân xấu hổ gật đầu, cô không nói gì, có cảm giác như mình bị bắt quả tang khi đang làm việc xấu.

”Sao cậu lại làm việc ở đây?

”

”Dung Ân, cậu không nên làm việc ở đây nữa.

” Trần Kiều nôn nóng nói, anh ta nhìn những người đang ra ra vào vào, ngay lập tức liền nhận biết đây là nơi nào, không suy nghĩ thêm gì nữa, cậu ta nắm chặt tay Dung Ân.

”Trần Kiều, mình bị muộn rôi.

” Dung Ân nhẹ nhàng gỡ tay ra, nhìn cậu ta một cái, rồi xoay người đi vào Cám Dỗ, Trần Kiều vội vàng đuổi theo, chạy lên chắn ngang trước mặt cô:

”Dung Ân...

”

”Diêm Việt, cậu ấy sẽ không mong muốn nhìn thấy cậu làm việc ở đây.

”

Một cái tên đã lâu không được nhắc đến, đó là cái tên mà Dung Ân đã cố gắng quên đi, được nhắc đến vào ngay lúc này khiến cô cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, giống như đang bước trên băng lạnh, lẻ loi và cô độc.

Đau đớn, trái tim càng lúc càng đau.

”Dung Ân, đừng đi làm nữa.

” Trần Kiều nhìn thấy cô hơi thả lỏng, lại tiếp tục khuyên nhủ.

”Trần Kiều.

” Một lúc sau, Dung Ân mới tìm lại được giọng nói của mình, cô hụt hơi, run rẩy nói:

”Mình muốn đi làm.

”

”Dung Ân! Nếu là Diêm Việt, cậu ấy sẽ không đồng ý...

”

”Đúng vậy!

” Đau đớn trong lòng cuối cùng cũng bộc phát, sau khi hét lên, đôi mắt xinh đẹp của cô vì xúc động mà ươn ướt, không biết đã bao lâu rồi cô chưa rơi lệ:

”Cậu nói đúng, nếu là Diêm Việt... Nếu là anh ấy, thì anh ấy sẽ không bỏ rơi mình, mà anh ấy sẽ ở bên cạnh mình, sẽ không để mình phải làm việc ở đây, nhưng... Giờ anh ấy ở đâu, anh ấy đang ở đâu kia chứ?

”

Câu hỏi cuối cùng, dường như cô đã gào lên, cô chưa bao giờ nghĩ đến sẽ nổi giận với ai, sẽ giải tỏa với ai, nhưng hôm nay, khi cái tên này được nhắc đến một lần nữa, cô thật sự không thể chịu đựng được nữa, cô đã quá mệt mỏi.

”Dung Ân...

” Trần Kiều ngạc nhiên đến mức không thốt nên lời, cậu ta nhìn thấy nước mắt của cô, những giọt nước mắt bi thương tuôn trào mãnh liệt.

”Trần Kiều...

” Giọng Dung Ân khàn khàn, trong bóng tối nghe càng thêm hư ảo, cô lấy lại bình tĩnh, cố gắng giữ cho giọng nói không run rẩy:

”Cả mình và cậu đều biết, anh ấy, đã không còn nữa...

”

Khi nói ra những lời cuối cùng, trái tim cũng theo đó dần dần trở nên lạnh lẽo. Ánh mắt Trần Kiều tối lại, sau khi nói xong, Dung Ân hạ quyết tâm, cô bước vào nơi vực sâu, sa hoa trụy lạc.

Cả buổi tối, tâm trạng Dung Ân vô cùng khó chịu, lúc cô ra về đã là nửa đêm, Dung Ân vẫn như trước, một mình lẻ loi bước đi.

Trên đường, đã sớm không còn ồn ào náo nhiệt, chỉ có vài người cũng đang đi bộ giống cô.

Một thành phố xa hoa hiện đại như vậy, tại sao đèn đường buổi tối lại không đủ sáng, chỉ có thể soi được bóng người mờ mờ.

Không khí cuối thu hơi lạnh, từng cơn gió không ngừng lùa qua những tòa nhà cao tầng nơi đây.

Dung Ân không để những lời nói của Nam Dạ Tước ở trong lòng, cô nghĩ rằng, trò chơi của anh sẽ không duy trì được bao lâu.

Công việc ở công ty có vẻ càng ngày càng thuận lợi, dự án càng ngày càng nhiều.

”Dung Ân, cậu xem đi.

” Thẩm Mặc vui vẻ cầm một tập tài liệu đặt lên bàn cô:

”Nhờ có cậu mà công ty của chúng ta ngày càng phát triển.

”

”Đây là công lao của tất cả mọi người.

” Dung Ân nói, hai tay vẫn gõ bàn phím, cô muốn làm xong việc trước khi hết giờ:

”Chờ mình một chút, mình sắp xong rồi.

”

Thời tiết đã bắt đầu trở lạnh, cô từ trên thềm đá chạy xuống quảng trường, cuối cùng cũng làm xong công việc, cô nhìn đồng hồ, sợ là mình đã bị muộn mất rồi.

Bước chân chạy chậm lại, nhưng gió thu vẫn tạt vào người.

”Dung Ân ——

”

Cô quay đầu lại, Trần Kiều đã đứng bên cạnh cô, Dung Ân không kịp nói nhiều, đành để cậu ta đưa đến cửa Cẩm Dỗ.

”Cảm ơn cậu.

” Sau khi đến nơi, cô vội vàng nói.

Chưa kịp xoay người, đã thấy một chiếc xe thể thao màu bạc xé gió lao đến, trong đêm tối vẽ ra một vệt sáng chói mắt.

Cửa xe mở ra, sau khi nhìn thấy khuôn mặt anh, nụ cười của Dung Ân tan biến ngay lập tức.

Nam Dạ Tước mặc một bộ trang phục thoải mái, nhưng cả người vẫn toát lên vẻ cao quý, không thể không công nhận, cùng một loại quần áo, nhưng mặc trên người anh sẽ mang lại kết quả vô cùng khác biệt.

Tất cả đều mang đến cảm giác vô cùng kiêu ngạo và lạnh lùng. Dung Ân quay đầu đi chỗ khác, thậm chí không hiểu sao cô lại có chút chột dạ.

Nam Dạ Tước bình thản đi về phía trước, giống như anh không nhìn thấy hai người. Trong khi Dung Ân vừa âm thầm thở ra một hơi, thì trước khi sắp bước qua hai người, anh đã dừng lại cúi người xuống ghé vào bên tai cô.

”Hắn ta là ai?

” Nam Dạ Tước hỏi rất nhẹ, nhưng Dung Ân nghe xong trong đầu nổ ầm một tiếng, cô hoảng hốt.

Người đàn ông này, giọng nói vô cùng bá đạo, ngay cả một câu hỏi đơn giản cũng khiến người khác cảm thấy áp lực.

Trần Kiều nhìn Nam Dạ Tước, cậu ta nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Dung Ân, cũng nhận thấy người đàn ông này không có ý tốt, cậu ta kéo Dung Ân ra đằng sau mình rồi bảo vệ, giọng nói hơi nhấn mạnh:

”Tôi là bạn trai của cô ấy.

”

”Bạn trai?

” Đôi môi mỏng lạnh lẽo của Nam Dạ Tước khẽ nhếch, anh đứng thẳng người, đối diện với hai người, ánh mắt nhìn thẳng vào Dung Ân, nở nụ cười:

”Vết đỏ trên ngực cô ấy còn không? Tôi lỡ tay gây nên.

”

7. Chương 7 : Sóng Gió

Nam Dạ Tước nói xong đi vào Cám Dỗ. Dung Ân theo phản xạ lấy tay che ngực. Trên ngực cô đúng là có vết đỏ, chắc là do lần trước anh nhét tiền để lại.

Cô vô cùng bối rối, nhất thời không biết phải nói gì. Loại sự việc này, cô biết giải thích như thế nào? Mặc dù, cô không cần phải giải thích với Trần Kiều, nhưng cô không thể phủ nhận rằng khi cô nhìn thấy cậu ấy sẽ không tự chủ được nhớ đến Diêm Việt.

"Mình vào đây.

"

Sau một lúc xấu hổ lúng túng, cô lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc rồi bước vào trong, để lại một bóng lưng gầy yếu.

Trần Kiều đứng bất động tại chỗ, ánh mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Vừa bước vào phòng nghỉ, cô đã nhìn thấy một nhóm người đang tụ tập ở cửa, trên tay mỗi người đều cầm một tờ giấy giống nhau.

"Đây là cái gì vậy?"

"Dung Ân lại gần thì thấy là một bản hợp đồng.

"Là hợp đồng bảo hiểm, vừa mới được phát.

"Một người quay sang nói với cô:

"Họ nói sợ chúng ta bị khách hàng quấy rối, nên ai cũng được làm.

"

Dung Ân nhìn kỹ tờ giấy:

"Đúng vậy, nhưng chẳng nhẽ Cám Dỗ cũng quan tâm đến vấn đề này?"

"

"Tất nhiên rồi.

"Quản lý mặc đồng phục đi vào:

"Tại sao lại ngăn người ra vậy, không muốn ký sao?"

"

"Ai bảo thế?"

"Mấy người đều mỉm cười, cầm bút ký tên mình lên tờ giấy.

"Dung Ân, đây là của cô.

"Quản lý lấy một bản hợp đồng đưa cho cô:

"Cô cũng ký đi.

"

"Quản lý, tôi... tôi làm xong tháng này, sẽ không làm ở đây nữa.

"Nhất thời Dung Ân không biết phải nói gì, dù sao, bình thường quản lý cũng đối xử với cô rất tốt.

"Vì sao?"

"Quản lý hơi do dự nhìn cô, sau đó dường như nhớ ra điều gì, ánh mắt sáng lên:

”Thôi vậy, dù sao tôi cũng không có quyền can thiệp vào chuyện của cô, nhưng hợp đồng bảo hiểm này cô vẫn nên ký vào, cho dù chỉ làm nốt đêm nay, cô vẫn là nhân viên của Cám Dỗ, nhờ xảy ra chuyện gì hợp đồng bảo hiểm sẽ có hiệu lực ngay lập tức.

”

Dung Ân gật đầu. Cô đặt bút ký vào tờ giấy, trong lòng cảm thấy rất hồi hộp. Cô có cảm giác mình sắp được giải thoát. Tiền lương hàng tháng cộng với tiền thưởng dự án, đã đủ cho cô và mẹ chi tiêu. Cô chưa bao giờ tham lam, chỉ mong sao mình có được một cuộc sống bình thường mà thôi.

Hai ngày sau, đã là ngày làm việc cuối cùng của Dung Ân ở Cám Dỗ. Sau khi nhanh chóng dọn dẹp xong bàn rượu, Dung Ân quay trở lại phòng nghỉ thay quần áo.

Cô vui vẻ nhen trên mặt luôn nở nụ cười rạng rỡ.

”Dung Ân!

” Ngay lúc này, quản lý đột nhiên xuất hiện. Ngọn đèn trong phòng sáng rực làm cô thấy rõ khuôn mặt vốn không có một chút biểu cảm nào của quản lý, lúc này lại có một chút hổ thẹn:

”Cô ngày mai vẫn phải đến đây làm việc.

”

”Tại sao? Quản lý, tôi đã quyết định nghỉ việc rồi.

” Dung Ân lấy đồng phục đã gấp gọn gàng đặt lên bàn, rồi cô cầm lấy túi của mình định ra về.

”Cô xem hợp đồng này đi.

” Quản lý lấy hợp đồng bảo hiểm hôm trước Dung Ân đã ký đặt vào trong tay cô. Dung Ân nghi ngờ mở ra xem, hai mắt cô nhìn chăm chăm vào tên bản hợp đồng, đây không phải là hợp đồng bảo hiểm, mà là một phần của bản hợp đồng làm việc một năm, ở phía dưới có chữ ký của cô, rất rõ ràng.

”Đây là...

” Dung Ân ngẩng đầu lên, cô không thể tin được lắc đầu:

”Đây không phải bản hợp đồng hôm trước tôi đã ký.

”

”Dung Ân, đây là chữ ký của cô, do chính cô tự tay ký.

”

Dung Ân muốn phản bác, nhưng cuối cùng cô lại từ bỏ, không hề lên tiếng. Dung Ân buông tay. Cô không thể trách ai được. Là cô trong lúc vô tình đã để mình rơi vào một cái bẫy. Hiện tại cô đã bị giam cầm. Cô, còn có thể giãy dụa được sao?

Quản lý nhìn Dung Ân lắc đầu, sau đó đi ra khỏi phòng nghỉ. Dung Ân xé nát tờ hợp đồng rồi ném vào thùng rác. Cô biết, dù mình có làm thế cũng không có tác dụng gì, nhưng ít nhất cô cũng có thể giải tỏa một chút.

Một năm, làm việc ở một nơi như Cám Dỗ, ngay cả cơ hội phá hợp đồng cũng không có, Dung Ân thâm nghĩ. Cô không biết người làm việc này là ông chủ của Cám Dỗ, hay là Nam Dạ Tước, hay còn có người nào đó mà cô không biết. Cạm bẫy này, rốt cuộc là của ai?

Đứng dưới bầu trời đầy sao của thành phố Bạch Sa, để cho bóng đêm bao phủ chính mình, thế mới biết, trong thế giới này, con người vô cùng nhỏ bé. Nhỏ bé giống như một ngôi sao trong dải thiên hà.

Mà cạm bẫy này, bây giờ mới bắt đầu giăng ra, càng ngày càng phức tạp khó lường.

Dự án của công ty đột nhiên cũng gặp rắc rối. Chỉ cần là bản thiết kế của Dung Ân, tất cả đều không được chấp nhận.

Đối tác ngay cả việc xem qua bản thiết kế cũng không làm. Cuối cùng, cả công ty cũng bị liên lụy, nửa tháng trôi qua vẫn không nhận được một dự án nào.

Dung Ân biết chắc người đứng trong bóng tối đã bắt đầu hành động. Tuy rằng không khoa trương, nhưng vẫn muốn ép cô phải thôi việc, rồi lại thất nghiệp như trước.

Cho dù cô có cố gắng giãy dụa, cũng sẽ liên lụy đến người khác mà thôi. Dung Ân biết, hiện nay cô chỉ có thể ngoan ngoãn làm việc ở Cám Dỗ, những công việc khác cô không được làm.

Điều này càng khiến cô thêm khăng định, người đứng sau tất cả, chính là ông chủ bí ẩn kia của Cám Dỗ.

Một người đàn ông có thể lực lớn đến nỗi, có thể khiến cô không một chỗ dung thân.

Dung Ân lấy bằng hiệu phòng rượu hạng nhất đặt vào trong khay rượu, xuyên qua hành lang thật dài, đi đến mở cửa phòng rượu đã được chỉ định.

Ở bên trong vẫn không có gì thay đổi, vô cùng yên tĩnh. Sau khi đóng cửa lại, chân Dung Ân suýt đứng không vững.

Trong phòng bar có ba người đàn ông đang ngồi: Trần Kiều, Nam Dạ Tước, và một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi.

Khi Trần Kiều nhìn thấy Dung Ân, cậu ta hơi giật mình, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Nam Dạ Tước ở một bên, môi anh khẽ nhếch lên, dáng vẻ như đang chờ xem kịch vui.

"Nam tổng, đây là con trai tôi, hi vọng về sau được anh quan tâm giúp đỡ.

" Người đàn ông trung niên giới thiệu Trần Kiều, ông ta không để ý thấy sự khác thường của hai người bên cạnh mình.

Dung Ân ngồi quỳ xuống cạnh bàn, cô buông khay rượu ra và bắt đầu rót rượu.

Nam Dạ Tước liếc mắt nhìn Trần Kiều, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo của người từ trên cao nhìn xuống. Anh chậm rãi cầm ly rượu ở trên bàn, qua lớp chất lỏng màu vàng nhạt, ngắm nhìn khuôn mặt tái nhợt của Dung Ân.

Thấy Nam Dạ Tước dường như cũng không muốn làm khó mình, người đàn ông trung niên đẩy đẩy người Trần Kiều, dùng ánh mắt ra hiệu cho cậu ta.

"Tại sao lại đứng xa như vậy? Lại gần đây rót rượu.

" Nam Dạ Tước cuối cùng cũng lên tiếng, nhưng là hướng về phía Dung Ân.

Dung Ân ngẩng đầu lên, ánh mắt đối diện với Trần Kiều. Cô cũng không biết biểu tình trên mặt mình lúc này là như thế nào, nhưng theo bản năng cô lảng tránh khuôn mặt của người đàn ông trung niên kia.

"Dung Ân, rót một ly mời Trần tổng.

" Nam Dạ Tước đột ngột lên tiếng khiến Dung Ân bất giác cau mày. Người đàn ông này, có vẻ không muốn tha cho cô.

"Ôi, Nam tổng, anh khách sáo quá.

" Trần Bách Huy giật mình, vội vàng cầm ly rượu lên, mắt ông ta liếc Dung Ân một cái.

Cô vội vàng cúi đầu xuống, hai tay đặt trên gối từ từ nắm chặt.

Nam Dạ Tước hiềm khi nể mặt, cụng ly với Trần Bách Huy, sau đó anh uống hết ly rượu.

Dung Ân hơi ngẩng đầu lên, cô thấy Trần Kiều đang nhìn mình chăm chú, thì lại cúi đầu xuống. Ở trước mặt người quen, vậy mà cô lại mang một vẻ vô cùng hèn mọn.

Nam Dạ Tước ngả người dựa lưng vào ghế, anh dường như cố ý không cho Dung Ân né tránh, nên không để cô rời đi.

Thì ra, những kẻ có tiền không phải ai cũng tốt, ví dụ như Nam Dạ Tước, anh vô cùng xấu xa.

”Trần tổng, cô gái này của Cám Dỗ rất được đúng không?

” Nam Dạ Tước đột ngột lên tiếng khiến mọi người đều giật mình, sắc mặt của Dung Ân trở nên trắng bệch.

”Điều này, Cám Dỗ là hộp đêm nổi tiếng số một, nên các cô gái ở đây tất nhiên cũng là hạng nhất.

” Trần Bách Huy mặc dù không hiểu Nam Dạ Tước có ý gì, nhưng vẫn ra vẻ thành thật trả lời.

Nam Dạ Tước hài lòng gật đầu, đột nhiên anh vươn tay ra, cầm lấy cằm Dung Ân, nâng mặt cô lên.

Dung Ân bất ngờ, cô vừa ngẩng mặt lên đã đối diện với ánh mắt của Trần Bách Huy. Trong mắt ông ta, có vẻ ngạc nhiên, cùng với sự khinh thường.

Dung Ân tuyệt vọng nhắm mắt lại, trong đầu cô vô cùng hỗn loạn.

Ngay sau đó, một lời nói vang lên khiến cô mở to mắt, trong lòng tràn đầy nhục nhã:

”Trần tổng, đêm nay để cô ta ngủ cùng ông, thế nào?

8. Chương 8 : Tủ Nhục

Những trường hợp như thế này, Trần Bách Huy đã quen, ông ta không hề nhìn Dung Ân mà hướng Nam Dạ Tước nói:

”Nam tổng, anh nể mặt tôi quá rồi.

”

Mà Trần Kiều bên cạnh, rốt cuộc cũng ngồi không yên được nữa vội vàng nói:

”Bố...

”

”Sao, cậu có hứng thú?

” Nam Dạ Tước quay sang nhếch môi hỏi Trần Kiều.

Trần Kiều nhìn Dung Ân một cái, rồi phẫn nộ và cứng rắn nói:

”Nam tổng, anh không nên đùa quá đáng!

”

Trần Bách Huy nghe vậy, vội vàng nhéo đùi Trần Kiều, ý bảo cậu ta ngậm miệng lại, sau đó cười cười làm lành với Nam Dạ Tước:

”Thật xin lỗi Nam tổng, thằng bé còn nhỏ nên nói chuyện không biết phải trái.

”

”Bố!

” Trần Kiều bất mãn quay sang nhìn Nam Dạ Tước, cậu ta nhìn không ra người đàn ông này hơn mình ở điểm nào.

”Hôm nay con làm sao vậy? Quên mục đích chúng ta đến đây rồi sao?

” Trần Bách Huy tức giận quát khê, ông ta trừng mắt nhìn Trần Kiều, sau đó tiếp tục quay sang nói chuyện với Nam Dạ Tước.

Dung Ân ngẩng đầu lên, cô hướng về phía Trần Kiều lắc đầu. Nếu nhất thời cậu ta kích động, thì không biết bao giờ cô mới xong việc. Dung Ân chỉ làm một động tác nhỏ, nhưng Nam Dạ Tước ở bên cạnh đã thu hết vào đáy mắt.

Trần Kiều cầm ly rượu trên bàn lên uống một ngụm lớn, khuôn mặt tuần tú của cậu ta đỏ bừng.

”Nam tổng, anh xem việc hợp tác lần này thế nào?”

”Trần Bách Huy bắt đầu đi vào chuyện chính, đối với người đàn ông trẻ tuổi này, ông ta có phần hơi e ngại.

”Ông nói, lợi nhuận chia năm mươi, năm mươi?”

”Nam Dạ Tước nheo mắt lại, nhìn ông ta.

”Đúng, đúng, chỉ cần Nam tổng cho phép sản phẩm của chúng tôi được quảng cáo trên nhãn hiệu của Nghiêm Tước, chúng tôi sẽ đồng ý chia một nửa lợi nhuận.

”

”Chia hai tám, tôi tám ông hai.

”Lời nói lạnh lẽo vang lên, khiến người ta có ảo giác anh là bậc đế vương, vô cùng kiêu ngạo.

”Hai tám? Bố, nhất định không thể đồng ý!”

”Trần Kiều vội vàng ngăn cản, Nghiêm Tước không hề bỏ ra một cái nào, còn muốn được tám phần lợi nhuận, chẳng khác gì ăn cướp.

Nam Dạ Tước dường như không quan tâm, từ đầu đến cuối anh đều nhìn Dung Ân chằm chằm.

Trần Bách Huy không nói gì mà cúi đầu xuống, khôn ngoan như ông ta, làm ăn sẽ không bao giờ chịu lỗ vốn. Nếu sản phẩm được quảng cáo trên nhãn hiệu của Nghiêm Tước, sau này không biết sẽ thu được bao nhiêu lợi nhuận.

Suy nghĩ kỹ càng xong, ông ta quyết định đáp ứng:

”Được, Nam tổng, tôi đồng ý.

”Trần Bách Huy cắn răng cầm lấy ly rượu trên bàn, ngửa đầu lên uống cạn.

Ngay cả một người không hiểu kinh doanh như Dung Ân cũng biết, cuộc đàm phán này không thuận lợi.

Nam Dạ Tước thấy Dung Ân hơi nhú mày, nét cười trên môi càng ngày càng đậm.

Anh chợt cúi người xuống, tay dùng lực nắm lấy cổ tay cô. Dung Ân đang quỳ trên thảm, hai chân cô đã tê cứng, nên khi bị kéo, cô không khống chế được mà ngã về phía trước, cả người nằm gọn trong lòng Nam Dạ Tước.

Một tay anh ôm eo cô, còn tay kia, đặt trên chiếc đùi trắng nõn của cô, tạo thành một tư thế vô cùng mờ ám.

”Tước thiếu gia, anh...”

”Dung Ân gọi tên Nam Dạ Tước. Ở Cám Dỗ, quản lý và mọi người đều gọi anh như vậy.

”Sợ cái gì, đã đến đây làm việc, cô còn muốn giả vờ thanh cao?”

”Tay anh đặt trên đùi cô, nhẹ nhàng bóp một cái, cảm giác mềm mại mát lạnh ngay lập tức truyền đến, rồi men theo làn váy mỏng tiến lên trên.

”Anh!”

”Dung Ân lo lắng giãy dụa, hai tay cô cố gắng cầm lấy tay anh, người đàn ông này, ngay từ đầu anh ta đã cố ý.

Trần Bách Huy sau khi nhìn thấy cảnh này liền đẩy Trần Kiều một cái, ý bảo cậu ta đứng dậy. Lúc này Trần Kiều mới lấy lại tinh thần đứng bật dậy.

"Buông Dung Ân ra!

"Trần Kiều tiến lên phía trước mấy bước, đứng trước mặt hai người nói.

"Trần Kiều, con nói bậy bạ gì vậy?

"Trần Bách Huy vội vàng giữ chặt tay cậu ta, ông ta không muốn con mình chọc giận vị thần tài này.

Dung Ân khỏ sở cúi đầu, cô đã quên cả chống cự, tay của Nam Dạ Tước thừa cơ mò vào trong váy của cô.

"Bố, cậu ấy là Dung Ân, bố không nhớ cậu ấy sao?

"Giọng nói của Trần Kiều rất nhỏ nhưng vô cùng kiên quyết:

"Cậu ấy là...

"

Dung Ân nghe thấy, cô nhắm chặt mắt:

"Trần Kiều, không được nói!

"

Trần Bách Huy nhìn ba người một lượt, ánh mắt cuối cùng cũng dừng lại trên người Dung Ân. Ông ta cố gắng nhớ lại, dường như cũng có chút ấn tượng:

"Cô ta hình như... trước đây đã từng gặp ở nhà họ Diêm.

"

"Đúng vậy.

"Trần Kiều vui vẻ nói:

"Là Dung Ân ạ.

"

"Hừ, không thể tưởng tượng được, một người thanh cao cũng có ngày hôm nay, đi làm gái phục vụ trong Cấm Dỗ.

"

Giây phút nghe thấy những lời này, Dung Ân cảm nhận sâu sắc cảm giác nhục nhã tuyệt vọng là như thế nào, nếu, năm đó cô và Diêm Việt tiếp tục bên nhau, cô sẽ phải gọi ông ta là cậu.

Rõ ràng Trần Kiều không ngờ kết quả sẽ như vậy, thậm chí cậu ta còn hi vọng Trần Bách Huy có thể giúp đỡ, đưa Dung Ân ra khỏi nơi vốn không hợp với cô này.

Cả người Nam Dạ Tước dựa trên sô pha, ánh mắt anh lạnh lùng, nhưng nụ cười lại nóng bỏng.

Rốt cuộc thì vẫn còn non và xanh lắm, mới có một chút đã không nhịn được rồi.

"Bố...

"Trần Kiều thấy không thể giảng co, lập tức tiến lên cầm tay Dung Ân kéo cô ra khỏi người Nam Dạ Tước:

"Con thích cậu ấy.

"

"Con...

"Trần Bách Huy chăm chú nhìn Dung Ân, vẻ mặt khinh bỉ của ông ta vẫn không thay đổi:

"Con nói cái gì?

"

”Bố, con thích câu ấy từ rất lâu rồi.

” Trần Kiều cầm chặt tay Dung Ân, đồng thời kéo cô lại gần mình:

”Từ giờ trở đi, cậu ấy sẽ không phải là phục vụ ở đây.

”

Tình huống lúc này thật giống như trò cười. Dung Ân ngẩng đầu nhìn Trần Kiều, ánh mắt của cậu ta rất thâm tình, thật không biết là cậu ta đang giúp đỡ cô, hay là...

Theo bản năng, cô bài xích muốn thoát khỏi tay của Trần Kiều, trường hợp như thế này khiến cô vô cùng xấu hổ, cô càng không ngờ cậu ta lại nói thẳng ra như vậy.

”Có chết bố cũng không đồng ý!

” Sắc mặt Trần Bách Huy rất khó coi, ông ta xấu hổ nhìn về phía Nam Dạ Tước.

”Bố!!!

”

”Được rồi... Nam tổng, thật xin lỗi, khiến cho anh chê cười.

” Trần Bách Huy ngăn cản lời nói tiếp theo của Trần Kiều, ánh mắt niềm nở hướng người đầu sỏ gây ra chuyện này lên tiếng:

”Nếu không còn chuyện gì khác, chúng tôi xin phép về trước.

”

Nam Dạ Tước gật đầu, anh mỉm cười, dường như đối với việc làm của mình rất hài lòng.

”Dung Ân, chúng ta đi.

” Trần Kiều kéo tay Dung Ân đi theo anh.

”Trần Kiều!

” Dung Ân quay lại nhìn Nam Dạ Tước:

”Khách hàng còn chưa đi, mình không thể về được.

”

”Không được!

” Trần Kiều cố chấp cầm chặt tay Dung Ân:

”Cậu nhất định phải đi theo mình.

”

”Con còn chưa nghe thấy cô ta nói không thể đi sao? Cô ta là nhân viên ở đây, nên phải tuân theo quy định ở đây, con đi về với ta.

” Trần Bách Huy tức giận lôi Trần Kiều ra ngoài, buồn cười, con của ông làm sao có thể có quan hệ không rõ ràng với một cô gái làm việc ở Cẩm Đỗ.

Người làm ở đây ư? Con ông ta thân phận cao quý, ranh giới phân chia rõ ràng, cô ta làm sao có thể trèo cao như vậy?

Trần Kiều không cam lòng buông tay, cậu ta bắt đắ dĩ bị lôi ra ngoài.

”Cẩm Đỗ của các cô, tiếp đãi khách hàng như thế này sao?

” Ngừ điệu không hài lòng của Nam Dạ Tước, khiến Dung Ân giật mình.

Cô xoay người lại, nhìn người đàn ông đang ngồi trên sofa, bước đến trước bàn rượu nhẹ giọng nói:

”Quý khách còn muốn uống rượu không ạ?

”

Nam Dạ Tước không nói gì, lắc đầu.

Dung Ân lấy ly rượu cất vào khay hỏi:

”VẬY, quý khách có muốn ca hát không ạ?

”

Nam Dạ Tước vẫn lắc đầu:

”Không cần, tôi chỉ muốn ngồi ở đây.

”

Dung Ân kiểm chế mong muốn lấy bình rượu đập cho anh một cái, một mình vô vị còn chưa đủ, còn muốn kéo cả cô vào nữa.

Hai chân tê rần, cô muốn về sớm nghỉ ngơi, nếu không chỉ cần ra ngoài đi lại một chút cũng được.

”Có muốn khóc không?

” Nam Dạ Tước cúi người xuống, khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện trước mặt Dung Ân:

”Chắc chắn, lúc này, suýt chút nữa tôi đã lên tiếng giúp cô.

”

Người đàn ông này sẽ có lòng tốt như vậy sao?

Dung Ân nhìn dưới chân, ánh mắt bình tĩnh, sau đó cô ngẩng đầu đối diện với Nam Dạ Tước, nhấn mạnh từng chữ nói:

”Tôi sẽ không khóc ở trước mặt người khác.

”

9. Chương 9 : Thời Hạn Cuối Cùng

Đôi môi mỏng quyến rũ của Nam Dạ Tước khẽ nhếch lên, ánh mắt u ám của anh lóe lên sự hứng thú. Nam Dạ Tước gật đầu, không nói gì, cũng không tiếp tục làm khó Dung Ân, một mình ngồi trên sô pha nghịch điện thoại di động.

Dung ân quỳ bên cạnh, theo quy định của Cám Dỗ, khi khách hàng còn chưa rời đi thì cô chưa thể kết thúc công việc, người đàn ông này hôm nay rất biết cách câu giờ.

Đúng lúc này Nam Dạ Tước đột nhiên cử động, Dung Ân tưởng anh sẽ ra về, nên cử động chân một chút, ai ngờ, anh không những không về mà còn nằm ra sô pha, tư thế vô cùng thoải mái, tiếp tục nghịch điện thoại di động.

Dung Ân mím môi, cô nhìn đồng hồ trên tay, đã hai giờ trôi qua rồi.

Nam Dạ Tước nằm thêm một lát, sau đó dường như không thể nằm thêm được nữa, lúc này mới đứng lên, sai bước đi ra ngoài. Dung Ân thấy anh đã đi xa mới cử động hai chân đã tê cứng, rồi ngồi bệt xuống thảm.

Nửa giờ sau Dung Ân ra khỏi Cám Dỗ. Cô gặp Trần Kiều ngay ngoài cửa, vẻ mặt cậu ta lo lắng, đang ngó nghiêng vào bên trong tìm kiếm. Khi nhìn thấy Dung Ân đi ra, cậu ta vội vàng chạy lại đón:

”Dung Ân...

”

”Trần Kiều, sao cậu còn ở đây?

” Trần Kiều đi đến nhẹ giọng nói:

”Dung Ân, mình xin lỗi.

”

Hai tay Dung Ân đặt trong túi áo, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, vẻ mặt xa cách:

”Mình đã quen rồi.

”

Khi nói ra điều này, trong lòng Dung Ân chợt nhói đau, khiến hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Cô đi trước, bóng dáng cô đơn dãi dãi, Trần Kiều ở phía sau định nói gì đó lại thôi.

Trên cửa sổ tầng ba của Cám Dỗ, một người đàn ông khuất trong bóng tối, anh ta nâng ly rượu màu đỏ trên tay lên nhấp một ngụm, đôi môi mỏng lạnh lẽo khẽ nhếch lên.

Giống như đi săn, số mệnh của con mồi luôn luôn nằm trong tay gã thợ săn.

Chuyện Dung Ân nghỉ việc, mẹ cô cũng không hỏi nhiều, dường như điều này đã nằm trong dự liệu của bà. Dung Ân cũng không tiếp tục đi xin việc, bởi vì cô biết điều đó là vô ích.

Cho dù là cam chịu số phận đi chăng nữa, một năm sau chắc gì cô đã thoát khỏi nơi này.

Từ ngày hôm đó, hằng đêm Dung Ân đều phục vụ ở phòng bar hạng nhất, số tiền cô kiếm được rất nhiều, chi tiêu trong nhà đã dư dả.

Hôm nay, vừa mở cửa phòng Dung Ân đã nhìn thấy Nam Dạ Tước ngồi bên trong thì cô thực sự cười không nổi.

Đã mấy ngày nay không thấy anh xuất hiện, tại sao hôm nay lại đến, theo bản năng cô đối với Nam Dạ Tước rất bài xích.

Mà hôm nay không chỉ có một mình Nam Dạ Tước, trong phòng còn có mấy người nữa, cô nhìn xung quanh một vòng, rồi như thường lệ đặt rượu lên bàn.

”Lão đại, chuyện lần trước đã xử lý xong rồi ạ.

” Một người đàn ông lấy mấy tấm ảnh từ trong túi ra đưa cho Nam Dạ Tước.

Anh không cầm lên xem, chỉ lạnh lùng hỏi một câu:

”Làm sạch sẽ không?

”

”Lão đại yên tâm, sẽ không để lại dấu vết gì.

” Người đàn ông kia lấy bật lửa, xoẹt một tiếng, ngọn lửa đốt cháy một góc mấy tấm ảnh, sau đó anh ta bỏ tay ra, mấy tấm ảnh rơi vào ly rượu, hóa thành tro.

Nam Dạ Tước hơi gật đầu, anh châm một điếu thuốc, kẹp ở giữa hai ngón tay thon dài. Dung Ân cúi đầu rót rượu, cô không biết họ đang nói chuyện gì, nhưng cô hiểu, biết nhiều chuyện đối với mình tuyệt đối không có lợi.

Những người thừa kế trẻ tuổi như Nam Dạ Tước ở thành phố Bạch Sa không hiếm. Các tập đoàn gia tộc không chỉ hoạt động trên thương trường, mà còn tồn tại trong giới hắc đạo. Mà Nam Dạ Tước hiển nhiên là ông trùm trong giới hắc đạo ở đây.

Nói anh may mắn cũng được hay số mệnh tốt cũng được, chỉ ba năm sau khi Nam Dạ Tước làm người đứng đầu, mọi lời đồn đại về anh đã không còn.

Nam Dạ Tước phát tay, mấy người đàn ông ngồi bên cạnh lần lượt đi ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Điều thuốc trên tay anh đã cháy hết một nửa, tàn thuốc rơi xuống thảm, trong không khí có mùi khói thuốc nhàn nhạt. Đèn sáng trong phòng bar đột nhiên bị tắt, chỉ để lại mấy ánh đèn màu đang nhấp nháy lúc sáng lúc tối, khiến đốm lửa đỏ của điều thuốc trên tay anh càng trở nên thu hút.

Dung Ân ngẩng đầu lên, mặc dù trong bóng tối cô không thể nhìn rõ được người đàn ông ở trước mặt mình, nhưng sự nguy hiểm tỏa ra từ người anh thì không ai có thể chống lại được.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt hòa quyện với mùi nước hoa thoang thoảng của đàn ông tràn ngập cả căn phòng, khiến không khí trở nên mờ ám không nói nên lời. Mùi thuốc dần trở nên nồng nặc hơn, dường như ở ngay trước mũi cô, ngoài ra còn có hơi thở ấm áp của đàn ông phả vào người.

Trong mắt Dung Ân hiện lên một tia hoảng hốt, ngay sau đó, đôi môi cô đã bị hôn mạnh mẽ, mùi thuốc lá ngay lập tức tràn ngập từ miệng cho đến phổi. Theo phản xạ Dung Ân lấy hai tay che ngực, hành động này làm tay cô chạm vào ngực anh, vô cùng nóng bỏng.

Dung Ân cảm giác được đầu lưỡi của anh đang liếm môi cô, đôi môi khô ráo ngay lập tức trở nên ướt át, dường như làm như vậy cũng không thể thỏa mãn, lưỡi của anh lại tiến vào khoang miệng, rồi ở trong đó khuấy đảo.

Nam Dạ Tước vòng một tay ra sau lưng dùng lực kéo cô lại gần mình, lưỡi anh rời môi cô di chuyển xuống dưới. Dung Ân cảm thấy hơi đau, thì ra anh đang liếm cắn cổ trắng mịn của cô rồi sau đó mút mạnh.

Dung Ân cố gắng đẩy anh ra, mặt cô nóng bừng.

Giọng nói khàn khàn của anh vang lên bên tai:

"Tại sao cô còn làm việc ở đây? Ngày mai tôi lại đến, nếu cơ hội tôi cho cô, cô không biết quý trọng thì tôi sẽ dùng thủ đoạn."

"

Lời nói vô cùng tự nhiên, làm như đó là điều đương nhiên, bá đạo đến mức vô lý.

Nam Dạ Tước đứng dậy, trong bóng tối, đôi mắt thâm thúy của anh lóe sáng.

Dung Ân lấy tay che cổ, làm sao bây giờ, hợp đồng một năm cũng vậy, mỗi lần đều khiến cô không kịp trở tay.

Trở lại phòng thay quần áo, trước gương lớn, Dung Ân nhìn thấy trên cổ cô có một dấu hôn đỏ thẫm, tố cáo sự mạnh mẽ của người tạo ra nó.

Dung Ân về đến nhà đã là hai giờ sáng.

Giống như thường lệ, ngay khi cô vừa đóng cửa chuẩn bị thay dép lê, đèn trong phòng khách đã sáng lên:

"Ân Ân, sao về muộn vậy con?"

"

"Mẹ."

"Dung Ân thuận tay đặt túi xách lên bàn:

"Không phải con đã nhắc mẹ đi ngủ trước con rồi sao?"

"

"Ôi."

"Mẹ Dung Ân vừa thở dài vừa đi vào bếp:

"Nhìn con vất vả như vậy, làm sao mẹ ngủ được."

"

”Mẹ...

”

Mẹ Dung Ân bưng một bát bánh sủi cảo nóng hổi đi ra, chiếc áo khoác mỏng trên vai bà bị tuột xuống một nửa, Dung Ân nhẹ nhàng kéo lên:

”Mẹ, hiện tại con chỉ có thể trông chờ vào công việc buổi tối này.

”

”Ân Ân.

”Mẹ Dung Ân ngồi trước mặt cô, có một chút lo lắng nhìn chằm chằm con gái mình:

”Hiện nay trên tivi hay chiếu, rất nhiều các cô gái trẻ xinh đẹp, buổi tối đều đi đến những nơi không đứng đắn lắm làm việc... Con, không phải con cũng...

”

Những lời tiếp theo mẹ Dung Ân không nói ra, nhưng cũng khiến Dung Ân cảm thấy nghèn nghẹn ở cổ, rõ ràng là bánh sủi cảo rất mềm và ngon, vậy mà khi vào miệng cô mùi vị đã thay đổi:

”Mẹ, tại sao mẹ lại tin những chuyện đó, thực ra, ở nơi như vậy, cũng có những người kiếm tiền một cách chính đáng chứ ạ.

”

”Mẹ không quan tâm đến những chuyện đó, dù sao con cũng không được đến những nơi như vậy.

”Mẹ Dung Ân nhấn mạnh, thậm chí ngữ khí có chút kích động:

”Cho dù mẹ có chết đói, cũng không bao giờ đồng ý cho con làm việc ở những nơi đó...

”

Dung Ân nắm chặt đôi đũa trong tay, thức ăn trong miệng cô phải cố hết sức mới nuốt xuống được, Dung Ân miễn cưỡng nở nụ cười, cô không dám ngẩng đầu lên nhìn vào mắt mẹ, nói:

”Mẹ ơi con biết rồi ạ, đã muộn rồi, mẹ đi ngủ trước đi.

”

”Ân Ân, bố con bỏ đi sớm, mẹ biết gánh nặng như vậy đặt ở trên vai con...

”

”Mẹ, tại sao mẹ lại nhắc đến chuyện này?

”Dung Ân đứng dậy, cô đặt tay lên vai mẹ:

”Không phải chúng ta sống rất tốt sao, mẹ đi ngủ trước đi, con sẽ dọn dẹp.

”

Bầu trời đêm âm trầm, Dung Ân đứng bên cửa sổ phòng bếp, nước rửa bát đã xả đầy, cô cũng không nhận ra, Dung Ân ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, cô biết mẹ sẽ phản đối cô làm việc ở một nơi như Cám Dỗ, cho nên cô mới giấu diếm bà đến tận bây giờ. Cuộc sống sau này, không thể biết trước, chỉ có thể đến đâu hay đến đó.

Trong phòng nghỉ của Cám Dỗ, lúc nào cũng náo nhiệt, tiếng các cô gái thảo luận về trang phục, hay chuyện về những khách hàng mình phục vụ.

Lúc phát bảng hiệu phòng rượu, quản lý đi vào khe gọi:

”Dung Ân, cô lại đây.

”

Dung Ân để bằng hiệu phòng rượu của mình xuống đi theo, đến phòng bar ở bên cạnh, quản lý đóng cửa lại, dựa người vào bàn trang điểm nói:

”Dung Ân, ông chủ muốn đêm nay cô lên sàn biểu diễn.

”

10. Chương 10 : Cái Tát

”Ông chủ?

” Dung Ân theo phản xạ nhú mày, cô không có ấn tượng tốt với ông chủ của Cám Dỗ.

Quản lý khẽ thở dài, đặt tay lên vai Dung Ân:

”Dung Ân, đừng nghĩ đến việc cự tuyệt, thời gian một năm rất dài, em là do chị giới thiệu, chị Nhan thật lòng khuyên em một câu, hãy chịu thua đi, đừng cố gắng tỏ ra mạnh mẽ nữa, thực ra, múa mở màn cũng không có gì xấu, dùng sức lực của chính mình để kiếm tiền có gì phải xấu hổ.

”

Việc lừa cô ký hợp đồng, Dung Ân không trách quản lý, tự cô biết ai đối xử tốt với mình:

”Chị Nhan, em hiểu ý chị, em sẽ đi thay quần áo, khi nào sẽ biểu diễn ạ?

”

”Trước hết em hãy thay trang phục đi.

” Quản lý nhìn đồng hồ:

”Thay xong cũng vừa kịp thời gian.

”

Từ trên sàn biểu diễn hình chữ T nhìn sang, trong sàn nhảy, DJ đang lấy hai tay phối nhạc. Làm việc ở Cám Dỗ, đều là những người vô cùng chuyên nghiệp. DJ bỏ tai nghe ra lên tiếng, giọng nói rất lớn và rõ ràng:

”Mọi người ơi, các bạn còn nhớ cô gái nóng bỏng, quyến rũ hôm trước không? Chính là người đã từng biểu diễn một màn múa cột, khiến cả sàn nhảy của chúng ta sôi động lên!

”

”Có có ——

” Ở dưới mọi người đồng thanh trả lời, đối với những khách quen ở Cám Dỗ, họ vẫn còn nhớ như in màn biểu diễn ấn tượng đó.

DJ rất hài lòng với phản ứng của mọi người, anh ta xòe bàn tay ra hiệu, trong nháy mắt, tất cả đèn màu trong sàn nhảy chuyển động, cùng chiếu sáng về phía Dung Ân đang đứng.

”Huýt huýt ——. Nhảy đi, nhảy đi!

”

Không khí dưới sàn biểu diễn sôi sục, DJ vỗ tay bắt đầu mở nhạc, Dung Ân mặc một chiếc quần ngắn màu đỏ nóng bỏng, chân đi đôi boots da bóng loáng, khiến cặp đùi đẹp của cô càng trở nên thon dài, phía trên là một chiếc áo bó sát màu đen ôm lấy bộ ngực căng tràn, Dung Ân đứng ở cuối hành lang bằng thủy tinh, bên tai cô vang vang những lời nói hôm trước của mẹ.

Đang thất thần Dung Ân chợt thấy trên vai nặng nặng, cô quay đầu lại, thấy Mỹ - bạn nhảy vô cùng xinh đẹp đang nhìn mình bằng đôi mắt quyến rũ:

”Không phải hồi hộp, lên sân biểu diễn thôi.

”

”Được.

”

Sau khi hai người bước vào, sân biểu diễn hình chữ T từ từ nâng lên cao.

“Đêm nay, Cẩm Đỗ sẽ là bạn của mọi người, là người bạn thân thiết nhất, mang đến ọi người điệu nhảy “JStyle” vô cùng quyến rũ và khuấy gợi.

”

JStyle: Điệu nhảy trong MV của Lee Jun Ki

Âm nhạc điên cuồng vang lên, điệu nhạc đặc biệt của DJ kích thích dây thần kinh của mỗi người, đám đông đột nhiên hưng phấn điên cuồng lắc lư theo điệu nhạc, Dung Ân và Mỹ giống như yêu nữ biểu diễn trên sân khấu, trong sân nhảy, không khí được hâm nóng tới cao trào.

Hai cô gái biểu diễn ngay sát khán giả, dáng người quyến rũ như hoa anh túc nở rộ trong đêm, xinh đẹp nhưng là độc được, vô cùng nhiệt tình, Mỹ xoay người vươn tay lấy ly rượu trong tay một khán giả, sau đó nghiêng ly đổ lên cánh tay Dung Ân. Dung Ân lập tức xoay mạnh thắt lưng vung tay, rượu lạnh leo theo động tác của cô mà bắn ra tứ phía, rơi vào người xem, khiến không khí lại dấy lên một hồi cao trào mới.

Trên tầng ba, sau tấm rèm bị vén lên xuất hiện một khuôn mặt, ngón tay thon dài của người đàn ông miết quanh ly rượu, đôi môi mỏng hứng thú khẽ nhếch lên, sau đó giơ ly rượu về phía Dung Ân đang nhảy làm động tác cụng ly.

Đôi mắt long lanh màu hổ phách được khảm trên khuôn mặt, có vẻ vô cùng quý dị.

Cả người đầm đìa mồ hôi khiến tóc hai người dính cả vào cổ, dưới sân khấu, có khán giả muốn vươn tay vén tóc giúp, động tác mờ ám mà khiêu khích, những tiếng huýt sáo chói tai liên tục vang lên, khán giả ngày càng reu reo ghẹo lỗ mãng.

Dung Ân cố gắng tránh đi những đụng chạm, một tay ôm lấy eo thon của Mỹ xoay người một cái.

Và cô chết đứng ngay tại chỗ!

Dung Ân nhìn thấy, một khuôn mặt tràn ngập thống khổ và tuyệt vọng, hoàn toàn không phù hợp với không khí náo nhiệt ở đây, khuôn mặt nghiêm túc, trắng bệch, đang đứng trong đám đông, cách sân khấu không xa.

Dưới sân biểu diễn, âm thanh phản đối bắt đầu vang lên:

”Tại sao lại đứng im như vậy, nhảy đi!

”

”Cái eo xinh đẹp kia, lắc mạnh một chút...

”

”Nếu trên giường cũng mềm dẻo như vậy thì... Ha ha...

”

Xen kẽ tiếng kêu ca phàn nàn là những lời trêu chọc khó nghe...

Dung Ân đứng trên sân khấu, mặt đã đầm đìa nước mắt, thân thể gầy yếu dường như không chịu nổi, lúc nào cũng có thể ngã xuống.

Mỹ đứng bên cạnh thấy thế vội vàng đỡ Dung Ân, tay quàng qua eo giúp cô đứng vững:

”Cô sao vậy?

”

”Mẹ!

”

Mẹ Dung Ân nhắm mắt lại, lão đảo xoay người chạy ra ngoài, đây không phải con gái bà, con gái bà vẫn luôn kiêu ngạo, không, không phải... Không phải cô gái có bộ dạng như thế này đứng trước người khác...

Những lời trêu ghẹo của đám đàn ông khiến bà buồn nôn, mẹ Dung Ân bịt chặt hai tai, bà khẳng định là mình đã nhìn nhầm rồi, đó không phải là Ân Ân của bà!

Dung Ân vô cùng lo lắng, muốn trực tiếp nhảy xuống từ sân biểu diễn, may mà Mỹ kịp giữ cô lại, trên đài cao, DJ ra hiệu cho người hạ sân biểu diễn hình chữ T xuống:

”Vũ nữ xinh đẹp, vũ đạo nóng bỏng, có phải đã khiến mọi người dưới sân khấu quên vỗ tay?

”

Lời nói hài hước hóa giải không kịp thời, tiếng vỗ tay vang lên dưới sân biểu diễn, nhân cơ hội đó Dung Ân được bảo vệ hộ tống rời đi, cô không kịp trở lại phòng nghỉ thay quần áo, vội vã chạy ngay ra cửa.

”Mẹ! Mẹ!

”

Tiếng giày cao gót chói tai vang lên trên hành lang bằng thủy tinh, phát ra thứ âm thanh lạnh lẽo, Dung Ân không dám tưởng tượng ra thời điểm đối mặt với mẹ, biết làm thế nào, cô còn có thể nói được điều gì.

Gió đêm lạnh lẽo ulla đến, biển quảng cáo sáng choang của khách sạn đối diện chiếu vào mắt khiến Dung Ân choáng váng, bóng người trên đường đã thừa thốt, cho dù như vậy, cô vẫn không tìm thấy mẹ ở đâu. Dung Ân đứng trên đường cái rộng lớn, cô như bị lạc, không ngừng quay vòng gọi to:

”Mẹ! Mẹ!——

”

Trong lòng Dung Ân hoang mang lo sợ. Chợt ở cửa Cầm Đỗ truyền đến tiếng cười đùa, mắt cô đột nhiên đau đớn, hống hách như vậy ngoài Nam Dạ Tước còn có ai?

Như hạc trong bầy gà xuất hiện, hôm nay Nam Dạ Tước mặc trang phục của Armani, quần dài, áo sơ mi tùy ý mở hai cúc, khác với sự nghiêm chỉnh như mấy lần trước, lần này đơn giản là đi chơi đùa mà thôi.

Armani: hãng thời trang cao cấp của Ý

Bên cạnh Nam Dạ Tước là một cô gái xinh đẹp, cho dù là khuôn mặt hay dáng người đều là hạng nhất, cô gái kiêu ngạo mũi chân hôn lên môi anh, ánh mắt nóng bỏng, ý tứ ve vãn thể hiện rất rõ ràng trong đó.

Chính người đàn ông này đã khiến cuộc sống của cô hoàn toàn rối loạn, thủ đoạn ra tay của anh ta thì ra lại hèn hạ như vậy!

Bên cạnh Tước thiếu gia, sao có thể thiếu đàn bà?

Dung Ân cuối cùng cũng biết cảm giác hận đến nghiến răng nghiến lợi là như thế nào, khóe mắt cô đã ướt, chuyện gì cô cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng với bộ dạng thế này xuất hiện trước mặt mẹ, cô chưa bao giờ nghĩ đến.

Người già sống cẩn thận cả đời, cô cũng vậy, muốn im lặng, yên ổn làm một người bình thường sống qua một đời.

Cô gái kia nhìn thấy Dung Ân đi đến, theo bản năng ôm chặt cánh tay Nam Dạ Tước, anh nhú mày, trên mặt ngay lập tức nhận một cái tát!

Mái tóc ngắn màu rượu đỏ, bị ánh đèn nên ông chiếu lên phát ra vẻ mê hoặc mà nguy hiểm!

Âm thanh lạnh lạnh, vô cùng quyết liệt, nhưng hơn hết là sự khiếp sợ.

Tay Dung Ân run lên, lòng bàn tay ửng đỏ vì đau nhức.

Đám bạn ăn chơi bên cạnh Nam Dạ Tước trợn tròn mắt, trường hợp như vậy, họ chưa bao giờ gặp trong đời, quá ngạc nhiên đến mức không kịp phản ứng. Ánh mắt Nam Dạ Tước hiện ra sự hứng thú, đôi môi cong lên đầy nguy hiểm, anh lấy đầu lưỡi liếm khoé miệng, nếm ngay được mùi máu tươi.

Cái tát này đúng là đủ nặng tay!

11. Chương 11 : Trừng Phạt

Dung Ân căng thẳng buông tay xuống, cô sợ hãi nhưng không hồi hận, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Nam Dạ Tước cử động cánh tay, cô gái xinh đẹp bên cạnh anh không dám dây dưa, hậm hực buông tay, cách đó không xa, một chiếc xe thể thao màu xanh ngọc lao ra khỏi bãi đỗ xe, Dung Ân thở phào một hơi, xoay người rời đi.

Nhưng đã tát hổ, nhỡ râu hùm mà cô còn có thể dễ dàng thoát thân như vậy chăng?

Cùng lắm vừa đi được hai bước, eo đã bị ôm lấy, rồi cả người Dung Ân bị vác lên đi về phía trước, khi cô phản ứng lại, hai chân đã cách xa mặt đất, cả người bị ném vào trong xe ô tô, ngã dúm dui.

Xe thể thao đất tiền lượn một vòng, sau khi nắm rõ phương hướng, gầm rú lao vào bóng đêm, vẽ ra một vệt sáng chói lóa.

Dung Ân cố gắng ngồi thẳng người lên, chưa kịp cài dây an toàn, thân thể đã nghiêng ngả, xe thể thao như con ngựa hoang thoát cương, băng qua nội thành xa hoa trụy lạc, rất nhanh rẽ vào đường quốc lộ.

Gió lạnh cắt da cắt thịt tạt vào mặt :

”Thả tôi xuống!

”

Một trăm km/h, hai trăm km/h, ba trăm km/h ——

Khi tốc độ đủ làm ánh mắt khát máu của Nam Dạ Tước nổi lên hưng phấn, anh hơi phanh lại, giảm tốc độ, lúc đi qua khúc cua anh dùng sức đánh tay lái về hướng ngược lại, làm xe cứ theo quán tính mà lao thẳng về phía trước, rồi anh đạp mạnh phanh, để toàn bộ thân xe trôi tự do, sau khi đuôi xe dừng lại, xe thể thao đã vững vàng đứng trên đỉnh núi.

Mồ hôi lạnh trên thái dương Dung Ân nhỏ giọt, cô cảm thấy dạ dày như bị đảo lộn, cô vươn tay mở cửa xe, mặt trắng bệch.

Nhưng chưa kịp xoay người, bả vai đã bị ấn mạnh xuống, vừa dựa vào ghế, Nam Dạ Tước đã lật người sang đê lên, vừa vặn kẹp lấy eo Dung Ân, đầu gối anh giữ chặt hai tay cô:

”Biết đây là đâu không?

”

Đêm cuối thu, đã có cái se lạnh của mùa đông, cả người Dung Ân lạnh cóng run rẩy, áo mỏng và quần ngắn càng khiến cô càng thêm lạnh, cô cố sức giãy giụa, nhưng ánh mắt lại rất bình bình:

”Không biết!

”

”Yên tâm đi, nơi này rất yên tĩnh, hoang vu, vắng vẻ, cho dù tôi làm gì cô hay giết cô ở đây cũng sẽ không có ai phát hiện.

”

Dung Ân không biết vì lạnh hay vì sợ hãi, sau khi nghe Nam Dạ Tước nói những lời này toàn thân cô đều nổi da gà:

”Anh đã nói, anh không thích ép buộc.

”

”Ha ha ——

” Nam Dạ Tước nghe xong cười to, trên mặt anh vẫn hằn dấu tay Dung Ân:

”Thật ra, cưỡng bức mới là kích thích nhất.

”

Dung Ân mở to mắt, trong lòng rất lo lắng:

”Có phải anh dẫn mẹ tôi đến Cám Dỗ không?

”

”Đúng!

” Nam Dạ Tước không hề giấu diếm:

”Con gái quyến rũ như vậy, bà ấy không biết quả thực rất đáng tiếc.

” Anh cúi người xuống, muốn nhìn thấy bộ dạng phần nộ của Dung Ân, nhưng không nhìn được, cô chỉ cắn môi, giọng nói bình thản:

”Trên thế giới mỗi ngày đều có người chết, tại sao anh không chết?

”

Nam Dạ Tước nhếch môi cười, không hề tức giận, anh cúi người xuống đè lên khiến Dung Ân khó thở, nhưng giả ngơ:

”Phụ nữ tôi muốn, hoặc là đạt được, hoặc là hủy diệt.

”

Dung Ân nhú mày, ngón trở của Nam Dạ Tước đang nhẹ nhàng miết xương quai xanh, ngón tay nóng như lửa từ từ đi xuống, dừng lại ở giữa khe ngực Dung Ân:

”Cái tát hôm nay, cô muốn bồi thường thế nào?

”

Dung Ân nhắm mắt lại, nói:

”Anh đánh đi.

”

”Tôi không đánh phụ nữ.

”

”Vậy thì buông ra, tôi muốn về nhà.

”

Nam Dạ Tước cười cười ngồi thẳng người lên, lực đè giảm đi, nhưng vẫn chưa buông Dung Ân ra:

” Tôi có thể thả cô về, nhưng cô phải xuống xe.

” Ngón trở anh đặt trước ngực cô nâng lên, không tốn nhiều sức lực, đã xé rách chiếc áo mỏng, lộ ra áo lót viền ren màu đen bên trong.

”Á ——

” Dung Ân vội vàng lấy hai tay che ngực, sợ để lộ thân thể, nhưng mà, cô cũng chỉ sợ hãi kêu một tiếng lúc đầu, xấu hổ qua đi, hai mắt cô hồ hững quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Nam Dạ Tước nhìn Dung Ân, rõ ràng là cô tức giận, nhưng lại nhẫn nhịn không bộc phát, anh cười cười, hơi tò mò, đây là một cô gái như thế nào, anh muốn nhìn xem, sức chịu đựng của cô đến đâu.

Nam Dạ Tước xoay người ngồi trở lại ghế lái, nhả phanh, xe đi về phía trước theo quán tính.

Cách đó không xa, mấy chiếc xe thể thao tùy ý vây xung quanh đồng lửa, Nam Dạ Tước giảm phanh, chiếc xe thể thao màu xanh ngọc đi vòng quanh đồng lửa rồi chạy đến.

”Tước thiếu gia.

” Có người tinh mắt, ngay lập tức nhận ra anh.

Nam Dạ Tước dừng xe lại, Dung Ân nhìn thấy những người đàn ông ngoài cửa xe đều đang tiến lại đây, cô vội vàng vòng chặt hai tay trước ngực rồi hạ người xuống thấp.

”Xuống xe.

” Lúc này, Nam Dạ Tước lại mở cửa xe, thoải mái ngã người tựa lưng vào ghế.

”Ôi, cô gái hôm nay rất can đảm đấy!

”

”Ha ha —— Bị tát như vậy, lần này Tước thiếu gia sẽ giở trò mới gì đây?

”

Bên tai đều là những lời đùa giỡn lỗ mãng của đám đàn ông, có người thậm chí đã buông bạn gái trong lòng ra, tiến đến gần cửa kính xe, Dung Ân nghiêng người về phía Nam Dạ Tước, mà lúc này anh lại thờ ơ lạnh nhạt, nghiêng người dựa vào cửa xe:

”Nếu muốn về nhà, thì xuống xe, ngay bây giờ!

”

”Không... Khởi động xe... Lái xe đi.

” Dung Ân không phải không hiểu ý đồ của những người ngoài cửa xe, nếu bây giờ xuống xe, sợ là sẽ bị ăn sống nuốt tươi không chừng.

Nhưng Nam Dạ Tước vẫn làm ngơ:

”Trên núi hoang, ưu điểm lớn nhất chính là, cho dù cô có làm bất kỳ chuyện gì, cũng sẽ không có ai ngăn cản.

”

Có cánh tay, đã thò qua cửa kính xe, nóng bỏng sờ lên đùi Dung Ân, dùng lực bóp một cái.

Cô sợ hãi hét lên, chân đi giày cao gót đá về phía người đó, lại bị người đàn ông ở ngoài cửa xe bắt lấy cổ chân:

”Này các anh em, lại mà xem, nếu đôi chân này quần trên lưng...

”

”Ha ha ha ——

”

”Buông —— Buông ra!

”

Tay người đàn ông kia, men theo bột bằng da lằn về phía trước, đã sắp sờ đến mặt trong bắp đùi Dung Ân, khuôn mặt Dung Ân đỏ bừng, cô biết ở thời điểm này, chỉ có người đàn ông bên cạnh mới có thể cứu mình.

Tay trái Nam Dạ Tước chống lên trán, tay phải gác lên bánh lái, nhẹ nhàng gõ theo nhịp, môi mỉm cười, phụ nữ không nghe lời, tính cách phù hợp, anh thích, nhưng nếu làm quá, anh không có kiên nhẫn.

”Tôi xin lỗi.

” Dung Ân đã bị ép đến mức cuống lên.

”Cái gì cơ?

”

”Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi!

” Dung Ân hét lên, cả người dường như đã dựa vào ghế lái.

Màng nhĩ như bị ai đâm, đình tai nhức óc, lúc này, Nam Dạ Tước không còn giả vờ không nghe thấy nữa, tay phải anh cầm lấy vô lăng, đạp mạnh chân ga, chỉ nghe thấy

”âm

” một tiếng, cánh tay muốn thò vào cửa đám đàn ông đều bị gạt ra. Dung Ân cúi đầu, thân thể co lại dựa sát vào cửa kính xe, mặt cô đã cắt không còn giọt máu.

Lúc này, xe chạy rất vững vàng, sau khi cảnh vật bên ngoài khôi phục lại bình thường, Dung Ân mới ngẩng đầu hỏi:

”Anh đưa tôi đi đâu?

”

Giọng nói của cô rất nhẹ, vô cùng mệt mỏi, nhưng vẫn lộ ra vẻ lo lắng.

Nam Dạ Tước mỉm cười:

”Đưa cô về nhà.

”

Lo lắng trong lòng lúc này mới được thả lỏng:

”Cho tôi xuống đây, tôi tự bắt xe trở về.

”

Hai mắt Nam Dạ Tước mờ ám nhìn Dung Ân một lượt:

”Cô muốn dụ dỗ người phạm tội?

”

Sau khi lưỡng lự, vẫn là Dung Ân nói địa chỉ cho anh, xe thể thao nhẹ nhàng chạy đến dưới một khu nhà ở đã cũ, sau khi xe dừng hẳn, Dung Ân không chậm trễ một giây, cô vươn tay mở cửa, chuẩn bị đẩy cửa xe bước xuống.

”Khoan đã!

” Nam Dạ Tước vẫn nhanh hơn một bước ngăn cản động tác của Dung Ân:

”Để cô trở về như vậy, dường như tôi hơi bị thiệt.

”

12. Chương 12 : Đường Cùng

Xương quai xanh đột nhiên đau nhói, đầu tiên Nam Dạ Tước cắn cắn, sau đó từ từ rút mạnh, khi anh buông ra, trên da thịt trắng nõn của Dung Ân đã xuất hiện một dấu hôn đỏ thẫm. Cô tức giận nhìn tên thủ phạm trước mặt mình nhưng không thể làm gì, chỉ có thể hoảng sợ, vội vã mở cửa xuống xe.

Cửa cầu thang tối đen như mực, bình thường có một bóng đèn tối om chiếu sáng, nhưng sử dụng mười mấy năm cuối cùng cũng hỏng, Dung Ân vịn tay vào vách tường lần từng bước, tiếng giày cao gót trong đêm tối yên tĩnh càng trở nên rõ ràng, âm thanh rất chói tai. Cô muốn về nhà thật nhanh, nhưng không biết về nhà sẽ phải đối mặt với mẹ như thế nào. Gió lạnh ứa đến thổi qua người, nhưng Dung Ân không có cảm giác, đau đớn thấu xương đã khiến cô chết lặng.

Về đến cửa, Dung Ân mới nhớ ra quần áo và túi xách đều đang để ở Cám Dỗ, cửa nhà lúc này chắc chắn đang khóa chặt.

Dung Ân do dự đứng ngoài cửa, giờ đã là ba, bốn giờ sáng...

Cô đã chuẩn bị tinh thần ngủ ngoài cửa một đêm, nhưng lại sợ sáng mai hàng xóm sẽ nhìn thấy bộ dạng này của mình, chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, cô vừa dựa lưng vào cửa thì cửa đã mở ra. Trong nhà tối om, mẹ không bật đèn, có lẽ bà không muốn nhìn thấy bộ dạng này của cô.

Đưa tay đóng cửa lại, Dung Ân hổ thẹn cúi đầu, cho dù mẹ không nhìn thấy dáng vẻ này, nhưng cô vẫn cảm thấy lo lắng.

Cô muốn trước tiên bật đèn lên, rồi trở về phòng lấy áo khoác mặc thêm vào.

"Ôi Ân Ân.

" Giọng nói của mẹ cô dường như ở ngay phía sau. Bà khẽ thở dài, hơi thở nặng nề, không thể xóa tan hết phiền muộn, lưng Dung Ân cứng đờ, cô nghẹn ngào:

"Mẹ, con xin lỗi.

"

Trong phòng yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy:

"Ân Ân, ngày mai con đến đó xin nghỉ việc đi.

"

Khi nói chuyện, giọng nói mẹ Dung Ân khàn khàn, rõ ràng là bà đã khóc, mũi Dung Ân cay cay, nước mắt cô thi nhau chảy xuống:

"Mẹ, con cũng muốn nghỉ việc, nhưng con không tìm được công việc nào khác, nếu...

"

"Con còn có mẹ mà!

" Mẹ Dung Ân ngắt lời cô:

"Con phải nghe lời mẹ...

" Câu nói tiếp theo bà nghẹn ngào không nói nên lời, Dung Ân không dám lại gần mẹ, cô ôm chặt bắp vai mình, cố gắng nén tiếng nức nở, cô cũng muốn thoát khỏi nơi đó, nhưng mọi chuyện không đơn giản như mẹ cô tưởng:

"Mẹ, con đã ký hợp đồng một năm với Cám Dỗ...

"

"Ân Ân.

" Ngữ khí mẹ Dung Ân trở nên cương quyết:

"Bắt đầu từ ngày mai, mẹ sẽ đi tìm việc.

"

"Mẹ, sức khỏe mẹ không tốt, không thể đi làm.

" Bà đã đến lúc được an hưởng tuổi già, Dung Ân làm sao có thể để mẹ lại phải cực khổ.

"Cứ như vậy đi

" Mẹ Dung Ân đã hạ quyết tâm, bà yếu ớt đứng lên, lần mò trong bóng tối đi đến cửa phòng, chẳng may đụng vào chân ghế, cả người lão đảo suýt ngã.

"Mẹ...

" Dung Ân lo lắng chạy lại xem.

Nhưng bà đã mở cửa, lê chân đau vào phòng và đóng ngay cửa lại, không cho Dung Ân một chút cơ hội.

Sau cánh cửa, cô biết mẹ rất đau lòng, nhà họ Dung đã từng có một cuộc sống vô lo vô nghĩ, không ai tưởng tượng được sẽ có ngày hôm nay.

Một mỗi trở về phòng, Dung Ân không hề tắm rửa nằm vật xuống giường, nặng nề ngủ.

Trong mơ, cô lại nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách đẹp đẽ kia.

Cảm giác vô cùng chân thật.

Người đàn ông rõ ràng đang yêu chiều nhìn cô cười, anh nói:

"Ân Ân, con người có một thứ không bao giờ thay đổi đó là đôi mắt, đôi mắt này là độc nhất vô nhị trên thế giới, Ân Ân của anh, em không được quên anh...

"

"Ân Ân, Ân Ân...

"

"Anh sẽ là người yêu em nhất trên thế giới này, Ân Ân...

"

Lúc Dung Ân tỉnh lại, trên gối đã ướt đầm một mảng, mắt cô sưng đỏ, đầu cũng đau đớn khó chịu, rất lâu rồi cô không mơ thấy Diêm Việt, Dung Ân ngồi dậy rồi thẫn thờ một lúc lâu mới xuống giường.

Tìm trong nhà một vòng quần vẫn không thấy mẹ đâu, Dung Ân trở về phòng tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị đi làm ở Cẩm Dỗ.

Vươn tay mở cửa, nhưng không hề có động tĩnh, cửa đã bị khóa trái. Dung Ân thử mở mấy lần nhưng vẫn không được. Nhìn đồng hồ, nếu bây giờ chưa đi, chắc chắn cô sẽ đến muộn.

Mấy tiếng sau, mẹ Dung Ân mới mở cửa vào nhà, dáng vẻ mệt mỏi, sắc mặt rất xấu.

"Mẹ!

" Dung Ân lo lắng lại gần:

"Mẹ đi đâu vậy?

"

"Mẹ đi tìm việc.

"

"Mẹ, chúng ta sẽ không tìm được một công việc chính đáng ở ngoài đâu, nếu không, tại sao con tốt nghiệp lâu như vậy vẫn còn ở nhà.

”

Rõ ràng mẹ Dung Ân rất kiên quyết, bà ngồi lên chiếc ghế ở nơi tạm thời có thể coi là phòng khách, nói:

”Cho dù không tìm thấy, mẹ cũng sẽ không cho con đi làm ở một nơi như vậy.

”

”Mẹ, con kiếm tiền một cách trong sạch, hơn nữa việc múa mở màn ngày hôm qua, không phải ngày nào cũng phải làm.

”

”Được rồi.

” Mẹ Dung Ân không muốn nghe, hiềm khi dùng ngữ khí nghiêm khắc ngắt lời cô:

”Ân Ân, một nơi như vậy không phù hợp với con, con gái của nhà họ Dung, không thể chà đạp bản thân mình như vậy.

”

Dung Ân cứng họng không nói được gì thêm, cô hiểu tính cách của mẹ mình, không tiếp tục tranh cãi với bà nữa, trở về phòng, đúng lúc quản lý gọi điện đến, cô cẩn thận xin nghỉ mấy ngày, không ngờ quản lý lại dễ dàng đồng ý.

Liên tiếp mấy ngày sau, mẹ Dung Ân đều nhốt cô trong nhà, một mình đi ra ngoài tìm việc, nhưng mỗi lần đều thất vọng trở về.

Lúc ăn cơm tối, không khí cũng không vui vẻ như trước kia, mẹ Dung Ân thường gấp thức ăn vào trong bát của cô, còn bà thì rất ít động đũa.

”Mẹ, mẹ ăn đi ạ.

”

”Mẹ lúc nào cũng ăn ít, con ăn đi.

” Mẹ Dung Ân tiếp tục gấp thức ăn vào trong bát của cô, hiện tại, cả hai người đều không có việc làm, số tiền còn lại trong nhà, sợ không cầm cự được bao lâu nữa.

Ăn cơm xong, Dung Ân thu dọn bát đũa:

”Thức ăn thừa chỉ còn một tý, đổ đi thôi ạ.

”

”Con về phòng trước đi, để mẹ dọn cho.

” Mẹ Dung Ân bê bát đũa đi vào bếp và đóng cửa lại.

Dung Ân thấy trời còn sớm, vào phòng thay quần áo định đi dạo một chút, lúc đi qua phòng khách, cô thấy phòng bếp vẫn đóng kín, bình thường khi mẹ rửa bát chưa bao giờ đóng cửa. Cô lặng lẽ đến gần, khẽ mở cửa ra.

Bên trong, mẹ Dung Ân vét hết cơm trong nồi cơm điện vào bát, trộn với canh và thức ăn thừa lúc nãy rồi ăn vội vàng. Lúc này không phải bà đã ăn no, mà bà sợ đồ ăn không đủ, nên phải chờ sau khi Dung Ân ăn xong, mới tránh ở trong này ăn tiếp.

Mới qua mấy ngày, tóc mẹ Dung Ân dường như đã bạc thêm, không để mẹ phát hiện, cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, trở về đến phòng, trên mặt cô đã đầm đìa nước mắt. Rơi vào hoàn cảnh khó khăn như ngày hôm nay, cô không thể trách ai, chỉ có thể trách chính mình.

Hôm sau, mẹ Dung Ân về nhà rất sớm, đồng thời bà rất phấn khởi nói mình đã tìm được việc làm.

Dung Ân hỏi bà làm việc gì, thì bà ấp úng trả lời, làm nhân viên dọn vệ sinh trong một công ty, công việc không nặng nhọc, rất nhẹ nhàng.

Khoảng hai ba ngày sau, mặc dù Dung Ân đã cam đoan sẽ không đi ra ngoài, nhưng mẹ cô vẫn khóa trái cửa, nhốt cô trong nhà.

Sau buổi trưa, Dung Ân đang ngủ mơ màng, loáng thoáng nghe thấy tiếng mở cửa, cô nhìn đồng hồ, mới hai giờ, mẹ sẽ không về sớm như vậy.

Lúc cô ra ngoài, thì thấy một người đàn ông xa lạ đang ngồi nghênh ngang trong phòng khách nhỏ hẹp, Dung Ân giật mình:

"Anh là ai?"

"

"Tôi chỉ là người đến đây dẫn cô đi xem kịch hay.

"Người đàn ông kia bỏ chân xuống, đứng dậy.

"Ra khỏi nhà tôi ngay!"

"

"Chẳng lẽ cô không tò mò, mẹ cô đang làm việc gì sao?"

"Người đàn ông kia cười cười, ung dung đi ra ngoài, gần như không chút do dự, Dung Ân quyết định đi theo.

Bầu trời bên ngoài, âm u đáng sợ, giống như có ý dùng một tấm màn đen che phủ, trong khu nhà ở, có một lớp lá rụng, vì không có ai quét dọn, bây giờ đều đang cuộn tròn ở một chỗ, kêu xào xạc. Mưa phún phả vào người, ngay lập tức bị quần áo thấm hết, Dung Ân cúi đầu dăm chiêu, đi theo sau người đàn ông kia.

Hai tay căng thẳng dút vào trong túi áo, giống như lúc sắp bị vạch trần chân tướng, cô vừa vội vừa sợ, nhưng cũng không biết mình đang lo lắng điều gì.

Xuyên qua ngã tư, đi vào đường cái, mưa càng lúc càng lớn.

Thậm chí, đã khiến tầm mắt bị mờ.

Cho dù là như vậy, trong nháy mắt Dung Ân vẫn nhìn thấy mẹ cô đang đứng ở bến xe bus đối diện, tất nhiên, mẹ Dung Ân không phải đứng chờ xe giống những người khác, mà bà cầm trong tay túi bóng màu đen, đứng trong mưa, sau lưng hai cô bé.

Trong đó có một người ngửa cổ lên uống lon nước trong tay, rồi quay sang nhìn mẹ Dung Ân:

"Bà tránh ra, tôi vẫn chưa uống xong đâu.

"

Mẹ Dung Ân cảm thấy xấu hổ, nhưng không rời đi, ánh mắt bà nhìn cái chai kia chằm chằm, chỉ còn một chút, chắc là uống xong sẽ vứt đi.

Dung Ân lấy hai tay bịt miệng, nước mắt như đê vỡ chảy tràn, kinh sợ và lo lắng tràn ngập trong mắt cô, trong ngực như bị ai đào một lỗ hổng rất lớn, trống rỗng mà đau đớn. Toàn thân lại giống như bị chém, không có chỗ nào không chảy máu.

"Tước thiếu gia nói, nếu cô gặp khó khăn có thể đến tìm anh ấy.

"Người đàn ông kia nói xong những lời này thì rời đi.

Dung Ân không để ý đến, từng hạt mưa quất vào da thịt, bỏng rát, rõ ràng anh đẩy cô vào đường cùng, giờ lại muốn làm đáng cứu thế.

13. Chương 13 : Giao Dịch

”Bộp –

”

Bên kia đường cái, cô bé uống xong lon nước vút xuống đất, cái lon lăn mấy vòng rồi dừng lại trên đường. Mẹ Dung Ân mừng rỡ chạy đến nhặt, đúng lúc có một chiếc xe hơi sang trọng phóng qua, nước bắn bắn tung tóe xối ướt mẹ Dung Ân từ đầu đến chân.

Dung Ân nén khóc, xe cộ qua lại tấp nập trên đường nhưng không một ai để ý đến tình huống vừa rồi, những người chờ xe bus cũng chỉ bực bội tránh sang một bên để không bị ướt.

Mẹ Dung Ân nhặt vỏ lon nước bỏ vào túi bóng, lau nước bắn trên mặt, lùi ra đứng phía sau bên xe bus, mắt Dung Ân đỏ lên, muốn chạy đến bên mẹ, nhưng cô cố kìm lại. Người bà không muốn gặp nhất vào lúc này chính là cô.

Phải quyết tâm lắm Dung Ân mới có thể làm như chưa nhìn thấy gì, hướng tầm mắt sang chỗ khác rồi xoay người chạy thực mạng, cảm xúc trong lòng ngổn ngang: xót xa, đau khổ... Không thiếu điều gì.

Mùa đông đã đến rồi sao, nếu chưa, tại sao trận mưa này lại lạnh thấu xương đến vậy!

Về đến nhà, cô vội vàng đi tắm rửa, sau khi tắm xong, sắc mặt tái nhợt của cô mới hồng hào lên một chút, làn da trắng nõn và đáng người hoàn hảo được bao bọc bằng một chiếc khăn tắm, Dung Ân đứng trước bồn rửa mặt, cô vươn tay lau hơi nước phủ trên gương, ánh mắt mông lung nhìn chằm chằm chính mình.

Diêm Việt thường nói, cô có đôi mắt biết cười.

Dung Ân mỉm cười chua xót, đôi mắt này bây giờ còn có thể cười sao? Đã không còn anh ở bên, cô nào biết cái gì là vui vẻ?

Thân thể này, vốn dĩ là để dành cho anh.

Xin lỗi anh... Việt, nếu phải lựa chọn giữa trái tim và thân thể, em tình nguyện thất thân chứ không muốn đánh mất tình cảm của mình.

Đầu Dung Ân ướt sũng, những giọt nước thi nhau nhỏ xuống cổ cô rồi uốn lượn chảy xuống ngực, nhìn người trong gương, ánh mắt Dung Ân càng lúc càng trở lên kiên định.

Xã hội ngày nay, không thể nói đến công bằng, những người tuân thủ pháp luật thì bị dẫm đạp, muốn sống yên ổn cũng không được, cô không có chỗ dựa, ngay lập tức liền bị dồn vào đường cùng, vận mệnh là gì? Vận mệnh chính là nằm trong tay kẻ có tiền, nếu họ muốn chơi đùa, cô không thể không theo.

Không phải chỉ là thân thể thôi sao?

Dung Ân cố ý nói một cách nhẹ nhàng, nhưng vừa nhắc đến, trái tim vẫn như bị bóp nghẹn.

Cầm di động lên, cô ấn xuống dãy số lần trước Nam Dạ Tước viết lên đùi, số điện thoại chỉ cần nhìn một lần đã nhớ.

Phòng làm việc của Nam Dạ Tước nằm ở tầng trên cùng của Nghiêm Tước, lúc này, anh đang ung dung gác hai chân lên bàn làm việc, nhâm nhi ly cà phê Lam Sơn cao cấp.

Cà phê Lam Sơn: một loại cà phê nổi tiếng ở Trung Quốc

Theo như mong muốn, di động đặt ở bên cạnh mạnh mẽ đổ chuông, đèn sáng nhấp nháy.

Anh nhìn màn hình, khoe miệng gian tà khê nhếch lên, nhận điện thoại:

”A lô...

” Giọng nói vô cùng quyến rũ.

Sau khi di động được kết nối, Dung Ân mới nghĩ đến việc không biết phải mở miệng thế nào:

”Tôi...

”

Im lặng kéo dài, Nam Dạ Tước trầm mặc không lên tiếng, dường như đang chờ đợi đáp án của Dung Ân.

”Tôi muốn anh sắp xếp cho tôi một công việc.

” Dung Ân trực tiếp yêu cầu, không chút do dự.

”Công việc?

” Nam Dạ Tước bỏ hai chân xuống, ngón tay gõ nhịp lên bàn làm việc bằng gỗ lim:

”Điều kiện là gì?

”

Thái độ cao ngạo giống như mọi chuyện đều nắm trong tay.

”Ngủ với anh một đêm, được không?

” Dung Ân cố gắng nói bằng giọng thoải mái, thì ra nói ra miệng cũng không khó khăn như cô tưởng.

Đầu bên kia truyền đến tiếng cười sang sảng của Nam Dạ Tước:

”Cô muốn trao đổi vào lúc nào?

”

”Anh quyết định đi.

” Mặt Dung Ân vô cảm, giọng nói của cô không có một tia cảm xúc.

Nam Dạ Tước mỉm cười, anh ngả người ra ghế dựa:

”Ngay đêm nay, thế nào?

”

”Đêm nay không được, còn nữa, hợp đồng ở Cám Dỗ anh phải xử lý giúp tôi.

” Dung Ân suy nghĩ cẩn thận, với thế lực và thủ đoạn của Nam Dạ Tước, đối phó với ông chủ của Cám Dỗ hẳn là không vấn đề gì.

Lý do quan trọng nhất khiến cô thỏa hiệp với Nam Dạ Tước, chính là vì bản hợp đồng một năm ở Cám Dỗ kia.

”Vậy thì đêm mai, tôi không có tính kiên nhẫn.

”

Lời nói của Nam Dạ Tước coi như đã đáp ứng yêu cầu của cô, rất nhẹ nhàng đơn giản, Dung Ân không biết phải nói thêm gì nữa hay cứ như vậy cúp máy, cuối cùng cô thốt ra hai chữ:

”Thành giao.

”

Thành giao? Giống như trao đổi, mua bán hàng hóa.

”Được, ngày mai gặp.

” Không ngờ giọng nói của Nam Dạ Tước lại có chút dịu dàng trầm ấm, như lời nói giữa những đôi tình nhân.

Dung Ân nghe xong, trực tiếp ngắt máy.

Mà bên kia, Nam Dạ Tước rút điện thoại sang bên cạnh, mỉm cười châm biếm.

Ban đầu anh tưởng rằng cô không giống những cô gái khác, thì ra cũng không có gì khác nhau, xem ra, đây lại là một trò chơi rất nhàm chán nữa.

Dung Ân ra khỏi phòng tắm, đúng lúc mẹ đội mưa trở về, cô dừng lại, giả vờ như không có chuyện gì, hỏi:

”Mẹ, sao lại ướt hết như vậy, mẹ không mang ô đi ạ?”

”

”Ừ.

” Mẹ Dung Ân đóng cửa lại, sắc mặt hơi mất tự nhiên, túi bóng đen lúc này cũng không còn:

”Tự dưng trời đổ mưa.

”

”Mẹ.

” Mặc dù tâm trạng Dung Ân rất nặng nề, nhưng cô vẫn cố gắng mỉm cười, hai tay ôm vai mẹ, dùng giọng nói nhẹ nhàng nhất có thể, nói:

”Từ ngày mai, mẹ không phải đi làm nữa.

”

”Vì sao?”

”

”Bởi vì, con tìm được việc làm rồi ạ.

”

Mẹ Dung Ân cũng không vui vẻ lên như trước đây, Dung Ân biết bà đang lo lắng điều gì:

”Lần này là công việc trong một công ty lớn do người quen giới thiệu, hơn nữa, con còn được ký hợp đồng.

”

”Thật sao?”

” Mẹ Dung Ân quay lại cầm tay cô:

”Nhưng... phải không làm phiền đến người ta mới được.

”

”Mẹ yên tâm đi ạ.

” Dung Ân nhớ đến khuôn mặt kiêu ngạo của Nam Dạ Tước, không kiềm chế được thốt lên:

”Đắc tội, cùng lắm con cũng chỉ cần lại thôi.

”

”Cái gì?”

” Mẹ Dung Ân tưởng mình nghe nhầm hỏi.

Dung Ân lảng tránh không trả lời, đẩy bà vào phòng tắm:

”Mẹ, mẹ tắm trước đi, con lấy quần áo đặt ở cửa cho.

”

Mẹ Dung Ân vẫn còn lưỡng lự:

”Ôi Ân Ân, hay là mẹ cứ tiếp tục làm việc, chờ con ổn định xong...”

”

”Mẹ!

” Dung Ân gắt lên, ngắt lời bà:

”Lần này, mẹ phải nghe lời con.

”

Mẹ Dung Ân không nói gì thêm, bị ướt mưa nên bệnh phong thấp của bà lại tái phát, lưng đã không thể đứng thẳng.

Trận mưa này, rả rích không ngừng, buổi sáng bên cửa sổ vẫn còn tiếng mưa rơi tí tách, bầu trời bên ngoài mờ hơi nước, gió lạnh lùa vào phòng, Dung Ân rứt đầu chui vào chăn, tiếp tục ngủ.

Không ngủ được, cô cũng không muốn dậy.

Mãi đến buổi trưa, ăn cơm xong, Dung Ân lấy cớ đi ra ngoài mua quần áo, mẹ mới cho cô ra khỏi nhà.

Vì lang thang trên đường, lúc đi vào cửa Cám Dỗ đã là chạng vạng tối.

Vì vẫn chưa đến giờ, hiện tại Cám Dỗ im lặng giống như một đứa bé đang ngủ say, Dung Ân tìm được quản lý, nói ra ý định của mình.

”À, hợp đồng ở trong tay ông chủ, ông chủ bảo cô lên tầng ba tìm ông ấy.

”

Lòng Dung Ân khê động, dù sao cô cũng không chắc Nam Dạ Tước đã xử lý xong chuyện này chưa, nhưng nghe ngữ điệu của quản lý, dường như mọi chuyện đã được thu xếp ổn thỏa.

Đi tới một ngã rẽ, Dung Ân nhìn mọi thứ xung quanh, không thấy một ai, cửa vẫn đóng kín như trước, cô nhìn một lượt, không tìm thấy chuông cửa, đành giơ tay lên gõ.

Gõ hai tiếng, cửa liền mở ra, như là biết trước cô sẽ đến, không một tiếng động mở cửa.

Bên trong vẫn tối đen như mực, Dung Ân xoay người đóng cửa, ngăn lại một chút ánh sáng duy nhất trên hành lang. Trong phòng đang bật điều hòa, những luồng gió mát nhẹ nhàng phả lên mặt Dung Ân, cô cảm thấy lạnh.

Hình như có người đang tắm, Dung Ân nghe thấy tiếng nước chảy qua cánh cửa truyền đến, đánh vào dây thần kinh mẫn cảm của cô.

Dung Ân thử bước đi mấy bước, đây chắc hẳn là một căn phòng rất rộng, xung quanh cô không hề có một đồ vật nào. Trong lúc Dung Ân bồn chồn lo lắng, tiếng nước ngừng lại. Cửa phòng tắm mở ra, tiếng động rất nhỏ.

”Sao? Cuối cùng vẫn đến đây?

” Dựa vào tiếng bước chân Dung Ân phán đoán, anh ta hẳn là đang đi đến gần mình.

< style=“”>

”

”word-wrap:

” break-word;=

”

” color:=

”

” rgb(102,=

”

” 102,=

”
” 102);=
”
” font-family:=
”
” tahoma,=
”
” verdana,=
”
” sans-serif;=
”
” line-height:=
”
” 33.33333206176758px;=
”
” background-color:=
”
” rgb(249,=

14. Chương 14 : Đêm Mê Hoặc

Giọng nói xa lạ, xa lạ giống như nơi cấm địa này. Tay Dung Ân dừng lại giữa không trung, toàn thân toát mồ hôi lạnh, ngực cảm thấy khó thở, mặt cô tái nhợt, tràn ngập khiếp sợ, qua một lúc lâu mới run run hỏi:

”Anh, anh là ai?”

”

Người đàn ông kia mặc áo tắm ngồi ở mép giường, mắt nhìn chăm chăm ly rượu trên tay, trong bóng tối, Dung Ân không nhìn thấy ánh mắt lúc này của anh ta chứa đầy thù hận, lạnh lẽo bao phủ, anh ta nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, đôi mắt thâm thúy lộ rõ nét u ám:

”Cút!”

”

Run rẩy nhặt lấy hợp đồng, Dung Ân đứng lên, hỏi lại một lần nữa:

”Anh, rốt cuộc anh là ai?”

”

Không khí lại rơi vào trầm mặc, loại cảm giác này, khiến Dung Ân nhớ đến thời điểm một năm trước đây, lúc cô lo lắng đứng ngoài cửa phòng phẫu thuật chờ kết quả, hi vọng và sợ hãi cùng một lúc, mắt cô từ từ đỏ lên.

”Tôi?”

” Người đàn ông kia cười lạnh:

”Tôi chẳng qua là ông chủ bí ẩn của Cám Dỗ.

” Câu trả lời không lộ ra một chút manh mối.

”Không, anh sẽ không chỉ có như vậy.

” Dung Ân khẳng định, giọng nói vì kích động mà nâng cao.

”Lúc này, khách hàng của cô đang tìm cô đấy.

” Người đàn ông kia đặt ly rượu lên bàn, tiếng động lạnh như băng, sau đó anh ta đứng dậy:

”Nếu cô không đi, đừng trách tôi đổi ý.

”

Ngữ điệu lạnh lùng, không ai dám đến gần.

Mãi đến khi ra khỏi phòng, rời khỏi Cám Dỗ, bước trên đường cái, bị gió lạnh phả vào mặt, Dung Ân tỉnh táo ra một chút.

Trong biển người qua lại, chỉ có mình cô, lạnh lẽo, cô độc.

Lấy điện thoại di động ra định xem giờ lúc này mới phát hiện có hơn mười cuộc gọi nhỡ, còn chưa kịp nhìn kỹ, di động lại rung lên, cô liền nghe máy:

”A lô.

”

”Cô đang thử thách tính kiên nhẫn của tôi sao?

” Ngữ khí Nam Dạ Tước không hài lòng:

”Hay là muốn đổi ý?

”

”Lúc này vào Cám Dỗ, tôi để điện thoại rung.

”

”Cô đang ở đâu?

”

Dung Ân nhìn xung quanh, nói địa điểm, Nam Dạ Tước không nói thêm câu nào trực tiếp ngắt điện thoại. Dung Ân gọi về ẹ, nói đêm nay cô ngủ nhà bạn, mẹ nghi ngờ hỏi, cô chỉ trả lời qua loa mấy câu, cô mệt mỏi, không đủ sức đi ứng phó.

Dung Ân ngồi xuống chiếc ghế đá bên vệ đường, phía đối diện là một quán cà phê âm nhạc.

Màn đêm, sâu thăm thẳm.

...

Bạn có thực sự quên được mỗi tình đầu của mình

Nếu có một ngày

Bạn gặp một người có khuôn mặt giống hệt người đó

Là người đó thật sao, còn có thể sao

Đây là vận mệnh khoan dung, hay chỉ là

Một trò đùa của số phận.....?

...

Ánh mắt lơ đãng của Dung Ân khẽ động, lời bài hát trong quán, khiến lòng người cảm động, hiện nay lại trở thành hoàn cảnh của cô.

...

Chẳng lẽ tình yêu có thể thay đổi?

Nhưng vận mệnh đã không giữ lại người tôi yêu....

...

Những người qua lại trước quán cà phê âm nhạc chỉ trở, hai tay Dung Ân đặt lên cửa kính, trên tấm thủy tinh trong suốt, hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn mờ ảo, bi thương tái nhợt của cô. Trên đường cái, một chiếc xe thể thao cao cấp xuất hiện ở khu phố bình dân, thu hút không ít sự chú ý. Nam Dạ Tước nghiêng người, nhìn cô gái đứng đằng xa, chỉ thấy một thân ảnh ảm đạm.

"Xì xầm, xì xầm ——

"

Dung Ân vội vàng lau khô nước mắt, xoay người lại đã thấy Nam Dạ Tước, cô vội đi đến. Lúc lên xe, cảm xúc đã bình ổn lại, Nam Dạ Tước thấy cô khóc đỏ mắt, tâm trạng trở nên khó chịu, đạp mạnh chân ga, rất nhanh, xe đã dừng trước một tòa biệt thự xa hoa lộng lẫy.

Cửa chính tự động mở ra, xe chạy trên đường lát đá màu, đi qua bãi cỏ, vòng qua một bể bơi ngoài trời, gần năm phút sau mới vào đến gara.

"Xuống xe.

" Nam Dạ Tước xuống xe trước, Dung Ân cầm lấy túi xách theo sau. Ngôi biệt thự này, hào hoa xa xỉ đến mức cô không thốt nên lời.

Anh đi qua phòng khách rộng gần trăm mét vuông, lên thẳng tầng hai, Dung Ân phải bước nhanh mới theo kịp. Sau khi mở cửa một phòng trên tầng hai, Nam Dạ Tước đi vào, bắt đầu cởi quần áo.

Dung Ân nhìn xung quanh một lượt, phòng ngủ trang trí vô cùng xa hoa cao quý, gam màu lạnh tuy mang đến cảm giác lạnh lẽo, nhưng kết hợp rất hài hòa giữa hai màu đen trắng.

"Cô muốn tắm không?

" Nam Dạ Tước bỗng nhiên quay đầu lại, nửa người trên đã để trần. Dáng người đẹp đẽ hoàn hảo lộ ra.

Dung Ân gật đầu, đặt túi xách xuống.

Nam Dạ Tước xoa tay lên tường, bức tường kín mít đột nhiên tách ra, bên trong là một phòng tắm rộng lớn.

"Vào đi.

"

"Được.

" Dung Ân bước vào phòng tắm, cánh cửa sau lưng không tiếng động đóng lại, đập vào mắt là một bồn tắm mát xa cao cấp rộng lớn. Cô cởi quần áo, gấp gọn để một bên.

Không dùng nước nóng, Dung Ân đứng trong bồn tắm lớn, để nước lạnh xối thẳng vào người, đến mức không mở mắt ra được. Hai tay ôm lấy thân thể, cô ngẩng đầu, để nước lạnh hòa tan những giọt nước mắt nóng bỏng.

Sau lưng, đột nhiên áp vào một vòm ngực ấm áp, Dung Ân mở to mắt, xoay người.

Ngay tức khắc, nụ hôn nóng bỏng ập xuống, ngang ngược tách môi cô, lưỡi anh bá đạo luồn vào trong. Thân thể bất ngờ bị đè ép, Dung Ân không kịp phòng bị, trượt chân ngã về phía sau, lưng dựa lên vách tường.

Còn chưa kịp hoàn hồn, Nam Dạ Tước đã áp người đến, một tay ôm lấy eo cô, làm hai thân thể dính chặt vào nhau, tay kia, di chuyển trên người Dung Ân, mang theo tràn ngập dục vọng.

Hai tay khép lại đặt trước ngực Nam Dạ Tước, Dung Ân từ từ đáp lại một cách nặng nề.

Ánh mắt Nam Dạ Tước say mê nhìn Dung Ân trong lòng chăm chăm, đột nhiên anh dừng lại, Dung Ân nhân cơ hội đó hít thở, thân thể lập tức lại bị ôm ra khỏi phòng tắm, đặt lên giường.

Ga giường lạnh lẽo khiến toàn thân cô run rẩy, Nam Dạ Tước không nằm đè lên ngay, mà lấy hai viên thuốc ở đầu giường đưa cho Dung Ân:

“Uống đi, tôi không thích mặc áo mưa”

Rồi còn ‘chu đáo’ lấy cho cô một cốc nước.

Dung Ân ngồi dậy, nuốt hai viên thuốc kia xuống bụng.

Nam Dạ Tước đầy hứng thú nhìn cô từ đầu tới chân, không bỏ sót một chỗ nào.

Hai tay Dung Ân nắm chặt ga giường, cũng không che lại.

Nam Dạ Tước vươn tay liền đặt cô ở dưới thân, nụ hôn nóng bỏng lại tấn công một lần nữa, anh cắn cắn cổ Dung Ân. Một tay từ bầu ngực căng tròn, lần xuống giữa hai chân:

”Dạng chân ra.

”

Dung Ân nhắm mắt lại, ngoan ngoãn nghe theo, Nam Dạ Tước gạt hai chân cô ra, khoe miệng mỉm cười tao nhã, nhưng lời nói lại rất bì ổi:

”Dung Ân, cô thật không thú vị, chẳng nhẽ cô không biết phản kháng sao? Trò chơi này, quá tẻ nhạt.

”

Dung Ân nghe xong, mắt vẫn nhắm nhưng môi khẽ nâng lên, nói:

”Tại sao phải phản kháng? Đây là nhu cầu, rất bình thường.

”

Động tác của Nam Dạ Tước dừng lại, anh chống người lên, mặt lộ ra vẻ chán ghét, dần dần chuyển sang khinh thường.

”Cô không cần làm ra vẻ thế này, một lần, đổi lấy một cơ hội, không công bằng sao?

” Hai tay cô ôm lấy tấm lưng rắn chắc của anh, nói thẳng ra, đây không phải là mua bán, mà là trao đổi, Nam Dạ Tước anh có thể kiên trì được bao lâu?

May mắn, ông chủ lớn này, không chỉ có khuôn mặt đẹp, dáng người cũng rất hoàn hảo.

Nam Dạ Tước nhếch mép cười, nụ cười lạnh lùng, khinh bạc nhất. Cô đúng là không giống với những cô gái khác, cô hiểu được, bản thân mình muốn gì, không hề làm bộ, hơn nữa, còn rất thực tế...

Phụ nữ như vậy, mới là thông minh nhất.

Nam Dạ Tước cầm một chân cô, vắt lên hông mình. Dục vọng nóng bỏng đặt ở nơi bí ẩn của Dung Ân, không chút do dự, mạnh mẽ tiến vào.

15. Chương 15 : Chiếm Được

Toàn thân Dung Ân căng cứng, cô không dám cử động, ngay cả hô hấp cũng thấy thật khó chịu.

”Động đây tay chân đi chứ, cô không biết thế này rất không thú vị sao?”

” Nam Dạ Tước tức giận đẩy mạnh một cái, Dung Ân mới giật mình định thần lại, đưa hai tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn của anh, thân thể cứng ngắc khẽ động.

Nam Dạ Tước bị động tác ngây ngô của cô kích thích, dục vọng càng thêm sôi trào, không ngừng chiếm đoạt, Dung Ân rất cố gắng phối hợp, nhưng vẫn đau đớn không chịu nổi.

Người ta nói, lần đầu tiên, sau khi trải qua đau đớn sẽ là khoái cảm, nhưng tại sao trên người cô lại chỉ có đau đớn?

Không biết đã qua bao lâu, cô không thể không công nhận, thể lực của người đàn ông này dồi dào một cách đáng sợ.

Một tay Nam Dạ Tước đặt trên ngực Dung Ân, bên tai cô toàn là tiếng thở dốc sau cơn kích tình của anh.

Thân thể Dung Ân mềm nhũn, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, không ngờ có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao.

”Nhìn cái gì?”

” Chiếc lưới ẩm ướt, nóng bỏng của Nam Dạ Tước lướt qua vành tai cô, thanh âm sau cơn khoái cảm đã trở lên khàn đục.

Dung Ân thu hồi tầm mắt, nghiêng đầu, tránh ánh nhìn từ đôi mắt đen sâu thẳm của anh:

”Lúc nào thì tôi có thể đi làm?”

”

Nam Dạ Tước chống tay, hơi nghiêng người:

”Vội vàng muốn nhận thù lao như vậy?”

”

”Anh đã chiếm được thân thể của tôi.

”

Nam Dạ Tước đột ngột xoay người lại, ngồi kẹp trên eo Dung Ân:

”Người đã chiếm được, nhưng có điều, hôm qua, là cô nói sẽ ngủ với tôi một đêm, tôi đã từng nói, cho cô một cơ hội, điều kiện là thân thể của cô sao?”

”

”Anh...”

” Dung Ân nhú mày, hơi chống người lên, mái tóc dài xoa xuống:

”Anh có ý gì?”

”

”Tôi chỉ muốn dạy cho cô một bài học, lần sau, đừng để bị lỗ vốn khi trao đổi.

” Khóe mắt Nam Dạ Tước đầy ý cười trên choker, đôi môi mỏng xấu xa khẽ nâng lên, mang theo sự phóng đãng, tà ác đến cực điểm.

”Nam Dạ Tước!

” Dung Ân giơ tay phải lên, ở khoảng cách gần vùng mạnh về phía trước.

Cổ tay chợt đau nhói, tay đã bị Nam Dạ Tước nắm chặt, đưa đến bên môi. Đôi môi mỏng khẽ mở, Nam Dạ Tước ngậm lấy một ngón tay cô, đầu lưỡi thuần thực quần quanh, theo ngón tay, đi vào lòng bàn tay.

Dung Ân giật mạnh tay lại:

”Nếu không trao đổi nữa, tôi phải về.

”

Nam Dạ Tước cười khê, đề cô trở lại giường:

”Vội cái gì? Yên tâm, ngày mai cô đến công ty với tôi, chỉ có điều, đêm nay hãy thỏa mãn tôi trước đã.

”

Quá Trần trụi! Yêu cầu thật trắng trợn, lời nói nóng bỏng khiêu gợi, rõ ràng rất bài xích, nhưng cô vẫn phải cố gắng hết sức để phối hợp.

Nam Dạ Tước vòng tay ra sau đầu Dung Ân, luồn tay vào mái tóc dày, khẽ kéo nhẹ ra sau:

”Về sau, nếu có chuyện gì thì đến tìm tôi, chúng ta, một lần trao đổi, lên giường một đêm, thế nào?

”

Dung Ân nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Nam Dạ Tước, mỉm cười vẻ trong sáng:

”Được.

” Hai tay Nam Dạ Tước đặt bên hông cô, anh nhìn rõ, trong mắt Dung Ân không hề có ý cười, cô gái này, đáng kích rất giỏi.

Sau đó, Nam Dạ Tước kéo mạnh hai chân cô, đem vốn rất yên tĩnh, nay chỉ còn âm thanh của dục vọng.

Qua mấy lần cao trào, lúc mãnh liệt, lúc nhẹ nhàng, lúc kết hợp lúc tách ra, chỉ sau khi Nam Dạ Tước một mỗi ngủ say, Dung Ân mới nhích người bước xuống giường, sờ soạn đến trước cửa sổ.

Bên ngoài, bầu trời sao sáng lấp lánh, cách đó không xa, đèn đường nổi thành một dải, dường như kéo dài vô tận, cô cuộn người ngồi bên cửa sổ, hai tay bó gối. Ánh trăng sáng tỏ chiếu lên thân hình duyên dáng trắng nõn của Dung Ân, khiến thân thể cô như được bao phủ bởi một lớp ánh sáng thanh cao thuần khiết, mái tóc dài rủ xuống che khuất bộ ngực như ẩn như hiện, Dung Ân nghiêng đầu, thần thờ nhìn xuống bề bơi lạnh lẽo màu xanh, trong mắt, tràn ngập u buồn.

Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm bóng lưng trần nhẵn mịn của cô, toàn thân Dung Ân luôn tồn tại một loại khí chất khiến người khác không thể nắm bắt được.

Trong phòng, dư vị tình dục chưa kịp tán đi nhanh chóng bị khói thuốc che giấu.

Lúc Dung Ân quay đầu lại, Nam Dạ Tước đã ngồi ở bên cạnh, anh vươn tay kéo cô ngã vào vòm ngực trần gợi cảm của mình, cúi đầu phủ môi lên, đem khói thuốc truyền vào trong miệng cô.

Dung Ân cau mày, nhưng không đẩy ra, đêm nay cô sẽ ngoan ngoãn thuận theo.

Răng môi quần quýt, ám muội lan tràn, Nam Dạ Tước khẽ cắn đầu lưỡi Dung Ân, hung hăng khuấy đảo khoang miệng cô, đầu ngón tay anh mang theo mùi thuốc lá nhàn nhạt, một đêm mê say.

Da dẻ mịn màng, đường cong tuyệt đẹp.

Mặt trời ló rạng, Dung Ân nằm trên giường lớn có hai màu đen trắng đan xen, Nam Dạ Tước lười biếng dựa vào lưng cô. Vừa mở mắt, cô đã cảm thấy toàn thân đau nhức, quay đầu lại, đập ngay vào mắt là khuôn mặt tuần tú của anh gần trong gang tấc, Dung Ân cau mày, tướng ngủ của người đàn ông này thật xấu.

Cô dịch người, Nam Dạ Tước thuận thế kéo Dung Ân vào lòng, tay ôm chặt eo cô, vừa định làm động tác tiếp theo, đã cảm thấy Dung Ân nhẹ nhàng không tiếng động lui về phía sau:

”Tước thiếu gia, một đêm phục vụ, đã hết giờ.

”

Nam Dạ Tước giật mình, sắc mặt tối sầm, bất ngờ dùng sức bóp thật mạnh cánh tay Dung Ân, cô đau đến mức hét lên, lúc này anh mới vừa lòng mỉm cười, thuận tay cầm lấy di động ở đầu giường lên xem:

”Trước hết cô đi tắm rửa và ăn sáng, sau đó đi cùng tôi đến công ty.

”

Dung Ân kéo chăn trên giường quấn vào người che thân thể lại, vừa đi được hai bước, cô quay đầu nhìn về phía khoảng trống trên giường. Ga trải giường màu trắng, không hề có vết máu như cô dự đoán, Nam Dạ Tước theo tầm mắt của Dung Ân nhìn đến bên cạnh người, sau khi phát hiện ra chuyện này, ánh mắt anh trở nên âm trầm, Dung Ân kéo chăn xuống đến đầu gối, sắc mặt không giấu nổi kinh ngạc:

”Tôi...

”

”Tôi chỉ cho cô hai mươi phút.

” Nghe giọng nói, không thể phân biệt được anh có đang tức giận hay không, ánh mắt anh nhìn chằm chằm đôi chân trắng nõn của Dung Ân.

Cô hơi mất tự nhiên kéo chặt chăn, đi về phía phòng tắm, có lẽ, Nam Dạ Tước chỉ muốn đạt được, có phải lần đầu tiên hay không, anh cũng không quan tâm. Trong phòng tắm, rất may, đồ dùng đã được chuẩn bị đầy đủ, mà Nam Dạ Tước cũng ngay lúc này bước vào, không coi ai ra gì bắt đầu tắm rửa.

Nước lạnh bắn tung tóe, mặt Dung Ân cũng bị dính một chút, hình ảnh trong phòng tắm vô cùng khiêu gợi. Bóc một chiếc bàn chải đánh răng mới, cô xả nước rửa mặt mũi. Nam Dạ Tước tắm nước lạnh xong đi ra ngoài ngay, Dung Ân nghe ngóng bên ngoài một lúc lâu, thấy không có động tĩnh gì nữa mới bỏ chăn ra tắm rửa.

Mới tắm được một nửa, lại thấy anh ăn mặc chỉnh tề bước vào, mặc dù đã trải qua một đêm kích tình, nhưng cô vẫn thấy không thoải mái. Mà Nam Dạ Tước, vừa rửa mặt, vừa nhìn chằm chằm Dung Ân từ trên xuống dưới qua gương, ánh mắt không hề che giấu.

Đúng là quá háo sắc!

Dung Ân tắm xong, lấy quần áo đã chuẩn bị sẵn ở bên cạnh, từng cái từng cái mặc vào.

Xuống tầng một, ăn sáng xong, Dung Ân theo sau Nam Dạ Tước lên xe.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cô đã hai lần ngồi trên chiếc xe thể thao cao cấp nhất trong mắt người đời, cảm giác so với xe bus chẳng qua tốt hơn một chút. Không phải chen chúc, tự do về thời gian.

Xe vững vàng dừng lại trước cửa Nghiêm Tước. Dung Ân theo phản xạ ngẩng đầu lên, tòa nhà cao chọc trời xuyên qua đám mây, khiến người nhìn phải hoa mắt. Đi theo sau Nam Dạ Tước, Dung Ân phát hiện, người đàn ông này, ngoại trừ sinh hoạt cá nhân hơi lộn xộn một chút, trên phương diện công việc, năng lực của anh chắc chắn không thể coi thường.

Sau khi bước vào, chỉ cần nhìn thấy sự bảo vệ nghiêm ngặt của công ty là có thể nhận ra.

Vào thang máy chuyên dụng, ngay khi cửa vừa đóng lại, Dung Ân đã soi mình trên đó, cô nâng tay nhẹ nhàng vén lại tóc. Nam Dạ Tước dựa lưng vào tường, nhìn về phía trước, đúng lúc nhìn thấy cô lo lắng, rụt hai vai hít sâu một hơi.

Lúc lên giường với anh, cũng không thấy cô căng thẳng như vậy.

Nam Dạ Tước cúi người, một đôi tay dài từ đằng sau vòng đến, vừa vặn đặt ở eo Dung Ân, ngang nhiên ôm lấy. Ngay sau đó, lại dịch đi lên một chút, hai tay đã yên vị đặt trên ngực cô.

Dung Ân cúi xuống nhìn hai tay Nam Dạ Tước, rồi quay đầu, ở khoảng cách gần hai chóp mũi chạm phải nhau.

”Hồi hộp vậy sao? Đến áo lót cũng mặc lệch.

” Nói xong, làm như đó là sự thật, kéo áo lót của cô xuống một chút, ngón tay tiện thể lợi dụng.

16. Chương 16 : Mấy Lần Đầu Tiên

”Dinh –

” một tiếng, cửa thang máy mở ra, Nam Dạ Tước quần áo chỉnh tề bước ra ngoài.

Hai người dừng lại trước cửa văn phòng tổng giám đốc, nữ thư ký xinh đẹp ngồi trước bàn làm việc ngẩng đầu lên, lạnh lùng liếc nhìn Dung Ân, rồi quay sang phía Nam Dạ Tước, trong tức tắc ánh mắt đã trở lên rạng rỡ:

”Tổng giám đốc.

”

Giọng nói ngọt ngào, đáng người quyến rũ của cô ta trong bộ trang phục công sở, càng khiến người khác phải liên tưởng.

”My, sắp xếp cho cô ấy một công việc.

” Nam Dạ Tước nhìn Dung Ân:

”Cô muốn làm việc gì?

”

”Tôi muốn làm ở bộ phận thiết kế.

”

Nam Dạ Tước gật đầu, My thấy thế vội vàng lên tiếng ngăn cản:

”Tổng giám đốc, bộ phận thiết kế đều là những nhân tài, tinh anh của các trường đại học danh tiếng, phải trải qua nhiều vòng thi tuyển mới được lựa chọn, cô gái này...

” Nữ khí ngoài nghi ngờ còn có một chút coi thường.

”Yêu cầu của công ty là muốn tuyển dụng những người tài giỏi, bằng cấp của tôi đã thể hiện năng lực của tôi, cho dù không thông qua thi tuyển và phỏng vấn, cũng không thể khẳng định là tôi không đủ tiêu chuẩn chứ?

” Dung Ân đối diện với nữ thư ký, vì mí mắt trang điểm quá nhiều nhũ màu vàng, nên khi cô ta tức giận chúng trở nên long lánh.

Đôi mắt nhìn cứ như hai quả chuối mẫn.

”Tổng giám đốc...

” Giọng nói ngọt lịm kéo dài, có thể khiến người nghe phát ngáy.

Từ đôi mắt của nữ thư ký, Dung Ân lia mắt xuống dưới, trên làn da trắng trẻo, bộ ngực phập phồng như ẩn như hiện kích thích trí tưởng tượng của người nhìn. Lúc quay đầu lại, người đàn ông ở bên cạnh đã đi vào văn phòng từ lúc nào.

Đan My tức giận dậm chân, mặc dù đã đi đôi giày cao gót mười phân, nhưng cô ta vẫn thấp hơn Dung Ân một chút.

”Đi thôi.

” Không cam lòng đi trước dẫn đường, đột nhiên cô ta xoay người, dừng chân:

”Dấu hôn trên cổ cũng không giấu đi, cô tự hào quá nhỉ?!

”

Dung Ân soi mình lên tấm kính bằng thủy tinh bên cạnh, đúng là nhìn thấy vết đỏ thật, cô lấy miếng băng cá nhân trong người ra, bóc rồi dán lên.

"Hừ, quả nhiên rất thuần thực!

"Đan My bước lại gần, mỉm cười châm biếm.

Dung Ân ần ần mấy cái lên miếng băng, xuyên qua tấm thủy tinh nhìn cô ta nói:

"Chỉ sợ có người muốn cũng không được.

"

Nụ cười lập tức cứng đờ, Đan My xoay người, dẫm mạnh chân đi về phía trước. Dung Ân theo sau cô ta, đến nơi làm việc, từ rất xa đã nhìn thấy ba chữ

"Phòng thiết kế.

"

Bố trí ở bên trong cũng giống như các văn phòng phổ biến khác, bàn làm việc có vách ngăn hình chữ thập, mỗi người ngồi một ô, ai cũng đang cúi đầu chăm chú, tiếng gõ bàn phím phát ra lạch lạch.

"E hèm...

"Đan My nắm tay lại, che miệng ho khan mấy tiếng, đúng như mong đợi, toàn bộ người trong văn phòng đều chú ý, ngẩng đầu lên.

"Từ hôm nay, phòng thiết kế có thêm một nhân viên mới, đúng rồi, cô tên là gì?

"Đan My quay đầu nhìn Dung Ân.

"Tôi tên là Dung Ân.

"

"Trưởng phòng Hạ, cô ấy là do tổng giám đốc tự mình đưa đến đây...

"Thanh âm eo ọt kéo dài, ánh mắt mờ ám, cố ý nhấn mạnh thân phận đi cửa sau của Dung Ân.

Đúng lúc cô gái từ văn phòng bước ra, đối diện với Dung Ân, vươn cánh tay phải trắng nõn:

"Xin chào, tôi tên là Hạ Phi Vũ.

"Giới thiệu đơn giản, chuyên nghiệp.

"Xin chào.

"Dung Ân bắt tay, Hạ Phi Vũ chỉ một vị trí gần cửa sổ nói:

"Chỗ ngồi của cô ở trong kia.

"Sau đó, không hề dừng lại đi thẳng vào văn phòng của mình.

Mãi đến khi tiếng giày cao gót của Đan My biến mất ở cuối hành lang, mọi người mới ngẩng đầu lên bàn tán.

"Nhìn eo của thư ký Đan lúc xoay người xem, ngày nào cũng đi giày cao gót như vậy, cô ấy không sợ bị ngã sao...

"

"Mọi người ơi, tôi bảo này! Hôm qua tôi lại thấy tổng giám đốc và trưởng phòng Hạ ở trong thang máy...

"

Giọng nói càng lúc càng khẽ, mấy người ăn ý với nhau, cùng chụm đầu lại:

"Rồi sao nữa?

”

”Sau đó... Hết rồi, đó là thang máy chuyên dụng, tôi không thể theo vào được, nên không nhìn thấy gì nữa.

”

”Giời ơi!

” Mọi người kêu lên, ngồi trở lại vị trí của mình:

”Thật đấy, giữa bọn họ chắc chắn có gì đó.

”

Dung Ân im lặng ngồi ở góc phòng, dựa vào lời bàn tán của mọi người, cô đoán mối quan hệ giữa Nam Dạ Tước và Hạ Phi Vũ chắc hẳn không bình thường, Dung Ân dọn dẹp bàn làm việc, chợt cảm thấy bụng dưới đau nhói, ngay sau đó, cô cảm thấy một dòng chất lỏng ấm áp từ trong cơ thể chảy ra.

Đầu tiên Dung Ân tưởng mình đến kỳ kinh nguyệt, nhưng nghĩ lại, cô mới hết cách đây một tuần, Dung Ân khó chịu ngồi trên ghế, cảm giác đau đớn này không hề xa lạ, đêm qua, thời điểm Nam Dạ Tước tiến vào, đau đớn giống hệt lúc này.

Trang phục trên người sáng màu, nếu cứ tiếp tục ngồi như thế này, chắc chắn sẽ bị mọi người nhìn thấy...

Dung Ân cầm lấy túi xách đứng dậy, bụng dưới lại nhói đau, cô chụm chân, khép nép đi ra giữa văn phòng:

”Tôi xin lỗi, tôi muốn xin nghỉ.

”

Mấy người phụ nữ đang xúm lại nói chuyện, một người trong số đó bực mình ngẩng đầu lên gắt:

”Nếu cô muốn xin nghỉ thì đi tìm trưởng phòng Hạ, nói với chúng tôi có tác dụng gì?

”

Dung Ân nhìn hướng văn phòng của Hạ Phi Vũ, đúng lúc này, một cô gái có khuôn mặt tròn trĩnh như quả táo đỏ ửng đỏ lên tiếng:

”Trừ phi cô muốn chết, trưởng phòng Hạ đang họp.” Bây giờ bảo cô ấy đi vào, không phải là muốn bị mắng?

”

Dung Ân không biết làm thế nào, cô gái kia tốt bụng đề nghị:

”Dù sao hôm nay mới là ngày đầu tiên đi làm, nếu cô thực sự có việc gấp thì cứ về trước đi, chờ trưởng phòng Hạ họp xong, tôi sẽ xin phép cho.

”

”Cảm ơn cô.

” Dung Ân biết ơn cúi đầu, không nói thêm gì nữa, mỉm cười với cô gái kia rồi đi ra ngoài.

Nhưng, người vẫn chưa ra khỏi cửa, tiếng xì xào bàn tán đã nổi lên âm ỹ.

”Lý Hủy, cô bị ám đầu à, tự nhiên mua việc vào người?”

”

”Có chuyện gì, cô ấy có việc gấp mà!

”

”Cô nghe không hiểu ý tứ của thư ký Đan sao, cô ta được tổng giám đốc tự mình đưa đến, chẳng nhẽ không phải vì đã lên giường với ngài ấy, dạng phụ nữ như vậy, vào đây chỉ để trang trí thôi, cô ta muốn kiếm tiền, phải giống như chúng ta ngày làm tám tiếng ư...”

”

Dung Ân dựa lưng vào vách tường, vùng ẩm ướt dưới thân đã sắp thấm ra quần áo, lúc đi đường cô đã cảm thấy hoa mắt, chóng mặt, đau đớn càng lúc càng trở nên mãnh liệt.

Xuyên qua lớp cửa kính bằng thủy tinh, Dung Ân nhìn vào trong văn phòng, một đám phụ nữ đang tụ tập lại với nhau, làm như họ nói xấu người khác, thì có thể nâng cao chính mình.

Ra khỏi Nghiêm Tước, Dung Ân đón xe taxi đi thẳng đến bệnh viện, tình trạng như thế này, cô không thể để mẹ nhìn thấy.

Nằm trên giường bệnh Dung Ân nhìn từng giọt từng, giọt chất lỏng chảy vào trong cơ thể, cảm giác đau đớn đã giảm đi rất nhiều, máu cũng từ từ ngừng chảy.

Màng trinh bị xé rách, bởi vì dùng lực quá mạnh, khiến bên trong bị xuất huyết. Dung Ân nhắm mắt lại, đúng là chuyện gì cũng có thể xảy đến với mình, không ngờ, qua một buổi tối mới chảy máu nhiều như vậy.

Y tá đến gần xem tốc độ truyền nước, thấy sắc mặt cô tái nhợt, thì điều chỉnh chậm lại:

"Không có ai ở đây với cô à?"

"

Dung Ân lắc đầu.

"Lần đầu tiên mà mãnh liệt như vậy, đúng là đàn ông chỉ nghĩ đến cảm giác của mình, chờ truyền nước xong, cô về nhà cố gắng nghỉ ngơi cho tốt..."

"Cô y tá trẻ tuổi giận dữ, không có coi thường, khiến Dung Ân cảm thấy ấm áp trong lòng.

"Cảm ơn cô.

"

Tiếng chuông điện thoại vang lên lạnh lạnh giống như thúc giục, Dung Ân cầm lên nghe:

"Mẹ.

"

"Nơi làm việc rất tốt, công việc cũng nhẹ nhàng, đồng nghiệp đối xử với con rất hòa đồng, mẹ, mẹ không cần lo lắng, sau khi hết giờ làm con sẽ về nhà..."

"Đối với mẹ, đây đã không phải lần đầu tiên cô nói dối, trong điện thoại, giọng nói của mẹ vẫn ấm áp thân thiết như trước, Dung Ân trở mình, mùi thuốc tiêu độc khử trùng nồng nặc khiến hai mắt cô đỏ ửng, có cảm giác xúc động muốn khóc:

"Mẹ, con phải làm việc, con tắt máy đây.

"

Vội vàng ngắt máy, cả người cô chui vào trong chăn, chỉ chừa ra cánh tay truyền nước ở bên ngoài.

Một mình đi ra khỏi bệnh viện, quần áo trên người tất nhiên không thể mặc về nhà, cô vào một cửa hàng, tùy tiện chọn một bộ quần áo để thay, lúc về đến nhà trời đã chạng vạng tối.

Trong khu dân cư, đèn đường lơ mờ, Dung Ân dọc theo đường lát xi măng đi về phía hành lang khu nhà ở. Vừa ngẩng đầu lên, từ xa, đã nhìn thấy Nam Dạ Tước đang dựa người vào thân xe, tay phải xoay điện thoại di động, ánh mắt sâu thẳm nhìn hướng Dung Ân.

Bị anh nhìn chằm chằm, Dung Ân cảm thấy bước chân thật nặng nề, thân thể vẫn còn mệt mỏi, lúc này, cô chỉ muốn về nhà ngủ một giấc thật sâu.

"Ngày đầu tiên đi làm, đã chơi trò mất tích?"

"Người Nam Dạ Tước nghiêng về phía trước.

"Tôi có việc gấp.

”

”Tại sao không nghe điện thoại?

” Dường như Nam Dạ Tước đã mất hết kiên nhẫn, đây không phải lần đầu tiên cô không nghe điện thoại của anh.

”Tôi để rung.

” Lúc ở bệnh viện, cô lo mẹ lại gọi đến, mà cô mệt mỏi chỉ sợ không có sức để ứng phó.

”Lên xe.

”

Dung Ân ngẩng đầu lên, vẻ mặt lo lắng hỏi:

”Đi đâu?

”

Nam Dạ Tước đã mở cửa xe, nhướn mày nhìn cô:

”Cám Dỗ

”

< style=“”>

”

”word-wrap:

” break-word;=

”

17. Chương 17 : Lướt Qua

Dung Ân sụp mắt xuống, cô đã nói sự thật, Nam Dạ Tước tin hay không là chuyện của anh, cô không quan tâm, mặc dù là trao đổi, nhưng, bắt đầu từ khoảnh khắc cô nằm lên giường của anh, thân phận của hai người đã không thể tồn tại sự ngang hàng được nữa. Ở trong mắt Nam Dạ Tước, cô chỉ là một cô gái anh dùng tiền để chơi đùa, một người chỉ xứng đặt ở dưới thân.

”Tôi đã từng hi vọng, tự mình có thể quyết định được lần đầu tiên của bản thân.

” Giọng Dung Ân đầy châm biếm, cô không biết đó là đối với chính cô, hay là đối với Nam Dạ Tước.

Châm một liều thuốc, khói trắng lượn lờ, quanh quẩn bên đầu ngón tay, Nam Dạ Tước nhìn chăm chăm bóng dáng cô, đôi mắt từ từ híp lại.

Trong người Dung Ân khó chịu, không muốn tốn thời gian với anh, cô đi trước, nhưng mới đi được hai bước, eo đã bị ôm mạnh lấy, bước chân lảo đảo, rồi bị Nam Dạ Tước nhét vào trong xe.

”Anh làm gì vậy?

”

Xe đã khởi động, sắc mặt Nam Dạ Tước lạnh lùng, làm ra vẻ xấu xa nhìn Dung Ân:

”Trước đây, cô không nên để cho tôi biết địa chỉ nhà mình.

”

Cô né tránh ánh mắt anh, tựa mặt vào cửa kính lạnh như băng, chuyện Nam Dạ Tước muốn biết, cho dù cô không nói, anh cũng có biện pháp để tìm được.

”Tại sao không phản kháng?

”

”Phản kháng không có tác dụng thì chỉ phí sức.

”

Nam Dạ Tước nghe cô nói, tâm trạng tốt lên rất nhiều, khuôn mặt đẹp trai cũng trở nên mềm mại hơn:

”Phụ nữ, nên như vậy.

”

Xuyên qua cửa sổ xe, Dung Ân nhìn ra bên ngoài, không hề để ý đến lời nói của Nam Dạ Tước, nếu anh muốn cô ngoan ngoãn, cô sẽ giả vờ nghe lời, chỉ mong người đàn ông này, nhanh chóng khỏi cuộc sống của cô.

Ở cửa Cầm Đỗ, ánh đèn rực rỡ, Dung Ân theo sát phía sau Nam Dạ Tước, lúc vào đến bên trong, toàn bộ không khí nơi đây đã bắt đầu đến cao trào, trên sàn nhảy, các cô gái đã sớm phô bày các tư thế khiêu gợi, không hề kiêng kị.

Phòng bar hạng nhất, từ lâu đã là nơi dành cho Nam Dạ Tước, vừa mở cửa bước vào, đã có mấy người đàn ông cao lớn nhiệt tình chào đón:

”Tước thiếu gia, anh đến muộn.

”

Nam Dạ Tước tự nhiên khoác tay lên vai Dung Ân:

”Đi đón người.

”

Theo lời nói của anh, tất cả ánh mắt cùng lúc dồn về phía Dung Ân, trong đó một người ngồi trên sofa ở bên phải lên tiếng đầu tiên:

”Tước thiếu gia, anh lại đổi bạn gái? Nhưng tại sao khuôn mặt này tôi nhìn có chút quen mắt?

”

Dung Ân đi theo Nam Dạ Tước ngồi vào ghế sofa ở giữa, nhân cơ hội đó, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông vừa nói chuyện, dường như không có một chút ấn tượng.

”Trước đây cô ấy làm việc ở nơi này, tất nhiên là quen mặt.

” Nam Dạ Tước trả lời thẳng thắn.

Người đàn ông kia nghe anh nói xong, sắc mặt lập tức trở nên xấu hổ, dù sao hiện nay cô cũng là người phụ nữ của Nam Dạ Tước, đối với kiểu nói chuyện như vậy, Dung Ân đã sớm quen thuộc, đang định không để ý, một khuôn mặt đẹp trai đã sắp lại, ánh mắt xấu xa nhìn cô hỏi:

”Trước đây hẳn từng chọn cô phục vụ sao?

”

Người đàn ông ngồi ở sofa bên phải mặt đã trắng bệch, cổ họng không còn giọt máu, Dung Ân thấy Nam Dạ Tước biết rõ còn cố hỏi, nhưng không có ý khiến cô nhục nhã, cô nhìn người đàn ông ngồi ở phía đối diện kia, dường như đang nhớ lại gì đó, có lẽ anh ta đã từng đến đây với Nam Dạ Tước một lần:

”A, tôi nhớ ra rồi, anh ta đã từng chọn tôi.

”

Sắc mặt người đàn ông kia đen xì, chỉ hận trên mặt không thể viết “tôi bị oan”.

Nam Dạ Tước ngừng cười, anh biết Dung Ân cố ý nói như vậy, vẻ mặt dừng đứng, giống như mọi chuyện đều không liên quan đến anh.

”Nếu vậy, hôm nay hãy chọn cô ấy đi.

” Nam Dạ Tước túm tay Dung Ân, đẩy cô về phía người đàn ông đối diện:

”Người đã rời khỏi Cám Dỗ, trong lòng có phải rất nhớ đến trước đây hay không?

”

Dung Ân giữ thăng bằng rồi cố ý ngồi cách xa người đàn ông kia một khoảng. Đối phương cũng là tránh không kịp, ở trong lòng thầm mắng chính mình, tự dừng lại lẩm lời để chuốc họa vào thân, để thùng thuốc súng bây giờ nổ lên đầu.

Mấy người bạn ngồi bên cạnh rất thức thời, lên tiếng giải vây:

”Này, lại đây rót rượu.

”

Nhân cơ hội đó, Dung Ân trốn vào một góc trên sofa, không quan tâm đến lời nói của Nam Dạ Tước, cô gái phục vụ đang quỳ tiến lên rót rượu, tiếng những viên đá va vào nhau lạnh lẽo, cổ tay thuần thục lắc, trên thực tế phải giữ chặt cái cốc, lại vì một chút không cẩn thận, khiến hỗn hợp rượu và nước trà, đổ hết lên quần Nam Dạ Tước.

”Á ——

” Nữ phục vụ vội vàng lấy khăn giấy, lau lung tung một lượt trên quần anh.

Vừa ngẩng đầu, Dung Ân đã cảm thấy cô gái có chút quen quen, Candy tay chân luống cuống, lúc này cô ta chỉ mãi nhìn chăm chăm Nam Dạ Tước, không ngờ lại bị sẩy tay.

”Tôi xin lỗi Tước thiếu gia, tôi xin lỗi...

”

Giọng nói ngọt tới phát ngấy, lúc Candy nhớ lại đêm hôm đó của bọn họ, mặt hơi đỏ, thậm chí còn có chút chờ mong.

Nam Dạ Tước hơi cúi người, phỉu nhẹ ống quần, vẻ mặt không hài lòng:

”Nhân viên phục vụ ở Cám Dỗ, ngay cả những điều cơ bản nhất cũng không được huấn luyện sao?

”

”Tước thiếu gia.

” Khuôn mặt Candy dưới ánh đèn nhìn có vẻ hèn mọn:

”Anh không nhớ tôi sao?

”

Người từng có vô số phụ nữ như Tước thiếu gia, làm sao có thể nhớ nổi cô ta. Dung Ân vòng tay ôm lấy cơ thể, nhiệt độ trong phòng bar lúc nào cũng để ở mức rất thấp, khiến người ta luôn cảm thấy lạnh lẽo.

Tư thế quỳ vốn đã thể hiện sự không ngang hàng.

Nam Dạ Tước cầm ly rượu lên, động tác tao nhã nhấp một ngụm, nheo đôi mắt hẹp dài, mặc dù từng có rất nhiều phụ nữ, nhưng đối với những người đã từng lên giường với mình, anh không thể không nhớ.

Quan trọng là, anh không muốn nhìn thấy sự lưu luyến trong mắt Candy, một lần trao đổi đã xong, tiền cũng nhận từ lâu, cô ta nên biết không thể tiếp tục quấy rầy anh.

”Nếu không muốn phục vụ tiếp thì đổi người khác ngay.

” Nam Dạ Tước buông ly rượu, dựa người vào sofa.

Quản lý luôn xuất hiện rất đúng lúc, dẫn theo mấy cô phục vụ xinh đẹp có dáng người vô cùng quyến rũ.

Candy cảm thấy tủi nhục, nhưng chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp tục rót rượu, Dung Ân trốn ở một góc, cô hoàn toàn tách biệt với không khí nơi đây.

”Tức thiếu gia, chúng ta hát đi.

”Bàn tay cô gái khéo léo trườn lên cổ Nam Dạ Tước, dùng bộ ngực ma sát vào cánh tay anh khiêu khích.

Mấy người đàn ông ngồi bên cạnh, đã sớm không thể kiềm chế, hôn hít rồi sờ soạng một cách dâm loạn. Âm thanh kêu gọi của dục vọng, từng chút từng chút đập vào tai Dung Ân, khiến cô không thể ngồi yên.

”Ân Ân?

”

Một tiếng gọi thân mật quen thuộc đột ngột vang lên, khiến Dung Ân giật mình quay đầu lại, ánh mắt mơ màng nhìn qua làn khói đang lượn lờ trong phòng bar, cô chỉ nhìn thấy đôi mắt của Nam Dạ Tước đang nhìn mình. Chẳng lẽ, là cô nghe nhầm ư?

”Ân Ân.

” Anh lại lên tiếng, Dung Ân mới nhận ra, người gọi mình đúng là Nam Dạ Tước.

”Có chuyện gì?

”

Nam Dạ Tước lại không tiếp tục nói với cô, mà quay sang ôm lấy mỹ nữ ở bên cạnh, hướng đến người đang cúi đầu Candy nói:

”Mở nhạc lên, Ân Ân, em hát đi.

”

Ngữ điệu vô cùng thân thiết, nhưng hàm ý ra lệnh trong đó rất rõ ràng.

Dung Ân cũng muốn cách thật xa Nam Dạ Tước, nên không phản đối đi theo Candy, khi cô cầm được micro, khúc nhạc dạo đã vang lên, là bài hát mà cô quen thuộc

”Từ lúc bắt đầu đến nay.

”

Tay bắt giắc nắm chặt, Dung Ân đứng trước mặt mọi người, nhưng trong mắt không nhìn thấy cái gì.

Thanh âm bi thương khiến người khác phải đau lòng, động tác uống rượu của Nam Dạ Tước chậm lại, hai mắt chăm chú ngắm nghía khuôn mặt nhìn nghiêng của Dung Ân, lúc này cô đang hoàn toàn chìm đắm trong bài hát, mang theo một loại tình cảm không nói nên lời, giọng hát chậm rãi, không khí ồn ào náo nhiệt trong phòng bar dần im ắng, ánh mắt Dung Ân tĩnh lặng, nhưng khi lướt qua hướng cửa, cô đột ngột há miệng ngừng hát, khiến khoảnh khắc tốt đẹp này bị phá vỡ.

Tại khe hở của cánh cửa khép hờ, một người đàn ông cao lớn vừa thoáng qua, đi sau là hai người vệ sĩ mặc trang phục màu đen, lúc đi qua phòng bar hạng nhất, anh ta dường như hơi ngoái đầu, chỉ cần một giây phút như vậy, cũng đủ khiến Dung Ân hoảng loạn! Micro trong tay rơi xuống...

Âm ——

Thanh âm chói tai vang lên, cộng với hiệu quả phóng đại của nó, tiếng động trở nên đinh tai nhức óc.

18. Chương 18 : Ảnh Chụp

Nam Dạ Tước nheo mắt lại, đang định nổi giận thì đã thấy Dung Ân đẩy mạnh Candy chắn phía trước, lao đảo chạy ra ngoài. Trên hành lang, thân ảnh vừa rồi đã biến mất từ lâu, nhưng đôi mắt đỏ, cả đời này cô cũng không bao giờ quên.

Dung Ân thất thần đứng trên hành lang, những người qua lại nhìn cô bằng ánh mắt hiếu kỳ, chợt cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, đưa tay lên sờ, thì ra là nước mắt cô đang lăn dài.

Chẳng lẽ, cô đã nhìn nhầm, cô đã nhận sai người ư?

Nếu thật sự là anh, tại sao sau khi nhìn thấy cô, còn có thể thoải mái xoay người như vậy? Dung Ân, nếu đúng là Diêm Việt, anh đã từng nói, cả đời này anh cũng không buông tay.

Trong sàn nhảy, vũ điệu cuồng nhiệt khiến người ta điên cuồng, trên mặt mọi người bắt đầu xuất hiện sự hưng phấn muốn được phóng thích, hoàn toàn đem sự bi thương nhỏ nhoi kia che dấu.

Rất lâu sau, Dung Ân mới thu lại vẻ mặt thất thần của mình, ánh mắt đỏ hoe, quay đầu đi, cách đó không xa là khuôn mặt âm trầm của Nam Dạ Tước.

Anh dựa vào vách tường, trên tay đang cầm một liều thuốc.

Nam Dạ Tước đứng thẳng người lên, ném đầu thuốc đi, sau đó dùng chân dập tắt, động tác vừa thông thả, vừa tao nhã. Dung Ân nhìn anh đi đến trước mặt, chỉ sau khi một tay bị Nam Dạ Tước nắm lấy, cô mới cảm nhận được sự phẫn nộ của anh.

Nam Dạ Tước cầm cổ tay Dung Ân kéo cô vào phòng bar hạng nhất, động tác rất mạnh khiến cô suýt chút nữa vấp ngã, anh vung mạnh cánh tay, cả thân thể Dung Ân lập tức ngã ngổ trên ghế sofa.

Dấu tay anh trên cổ tay cô đỏ ửng, đám bạn ăn chơi bên cạnh thấy có chuyện, vội vàng nháy mắt nhau:

"Tước thiếu gia, anh cứ từ từ vui vẻ, chúng tôi đi trước.

" Nói xong, lập tức mang theo bạn gái của mình đi chỗ khác chơi.

Dung Ân chống hai tay bên người, vừa định đứng dậy, bả vai đã bị ấn mạnh, ép nằm xuống sofa:

"Anh muốn làm gì?

"

"Cô nhìn thấy ai?

" Hơi thở lạnh lẽo, khí thế bức người.

Dung Ân nhìn lại, chỉ thấy Nam Dạ Tước cúi người, hai tay chống bên tai cô:

"Trong phòng ngột ngạt, tôi đi ra ngoài hít thở không khí.

"

"Dung Ân, cô đang nói dối.

" Anh không nể mặt vạch trần.

Trong lòng vốn đã khó chịu, vẻ mặt ngụy trang cũng không thể che dấu được, nhưng Dung Ân vẫn kiên quyết không thừa nhận, chỉ là hai mắt đỏ lên:

"Tôi không nói dối.

"

Cô quật cường, gần như là bướng bỉnh.

Nhưng Nam Dạ Tước cũng không phải người dễ đối phó, vòm ngực rộng lớn của anh áp lại gần, chớp mũi dường như chạm vào trán Dung Ân:

”Tôi muốn cô, ngoan ngoãn nghe lời.

”

”Tước thiếu gia, trao đổi của chúng ta đã xong.

” Cô lúc nào cũng không quên nhắc nhở, đêm hôm đó chỉ là giao dịch.

”Thật sao?

” Nam Dạ Tước mỉm cười, khóe miệng hiện ra vẻ gian tà mà Dung Ân quen thuộc:

”Chỉ cần tôi muốn chơi, sẽ không có ngày kết thúc.

”

Hơi thở nóng rực phả vào khiến mặt cô đỏ bừng, trên eo bỗng nhiên có cảm giác lúc nới lỏng, lúc buộc chặt, đợi đến khi Dung Ân phản ứng lại, cúc áo đã bị cởi ra, cô vội vàng cong hai chân lên, vẻ mặt hiện rõ sự phản kháng.

Một tay Nam Dạ Tước chống trên gối Dung Ân, năm ngón tay thon dài dùng sức nắm chặt, kéo hai chân cô ra, rồi chen người vào giữa:

”Lúc này cô nói, người đàn ông kia đã từng bao cô? Dung Ân, tại sao cô lại chà đạp chính mình như vậy?

”

”Đó không phải là đáp án mà anh muốn sao? Chỉ cần anh vui vẻ, tôi sẽ cho.

”

Đáy mắt Nam Dạ Tước nổi lên tia tức giận, đây là một cô gái như thế nào, không nịnh hót, ngay cả phản kháng cũng hời hợt như vậy, thật khiến người ta phát điên, ngón tay anh mò vào nơi bí ẩn của Dung Ân, đột nhiên cười tà nói:

”Được, bây giờ tôi muốn cô.

”

Đáy mắt không hề sợ hãi của Dung Ân lúc này mới có chút gợn sóng, hai tay cô vội vàng chống trước ngực Nam Dạ Tước:

”Một lần trao đổi, lên giường một đêm, tôi không có khuyến mãi.

”

”Ha ha ha –

” Nam Dạ Tước nghe cô nói xong, cười sang sảng thành tiếng, ngón tay đã lướt qua quần lót cô:

”Theo như nhu cầu, tôi thỏa mãn cô, thì tôi cũng có quyền hưởng thụ chứ.

”

”Anh nói không giữ lời?

”

”Nếu tôi muốn, tất nhiên là có thể.

”

Cô nhìn chằm chằm người đàn ông phía trên, ngón tay anh ở dưới thân cô, khiến cô vô cùng khó chịu, Dung Ân cười lạnh, vẻ mặt cực kỳ khinh miệt:

”Có phải là tôi nên cảm ơn anh vì anh đã để tôi tự lực cánh sinh, mà không giống những cô gái khác, trực tiếp trả tiền?

”

”Nếu cô muốn một cuộc sống như vậy, tôi có thể cho cô.

”Đương nhiên là Nam Dạ Tước biết, cô sẽ không muốn.

”Đây là cách anh đối xử với các cô gái sao?

”

Ánh mắt Nam Dạ Tước cũng lạnh lùng, tay anh khẽ vuốt tóc Dung Ân:

”Một cô gái khi chưa được tôi yêu thương sẽ luôn bị tôi khống chế, chỉ đến khi tôi chán, mới có thể buông tay.

”

Phương pháp độc đoán đến như vậy, Dung Ân khẽ nhún mày:

”Nếu sau đó yêu thương thì sao?

”

Nếu yêu, tôi sẽ chiếm lấy cô ấy cả đời, đến chết cũng không buông tay! Mặc kệ cô ấy có đồng ý hay không, đây, chính là Nam Dạ Tước.

Nhưng những lời này anh cũng không nói ra, ngón tay dùng một chút lực, xâm nhập, Nam Dạ Tước cúi người, ngữ khí gian tà:

”Hỏi nhiều như vậy làm gì? Yên tâm, tôi sẽ không yêu cô.

”

Xé rách, cảm giác đau đớn vô cùng rõ ràng, Dung Ân lấy tay đẩy mạnh, nhưng toàn bộ thân thể Nam Dạ Tước đã đề lên, chiếc lưỡi cay nồng vị rượu chui vào miệng cô, bàn tay kia càng thêm khiêu khích.

Mặc dù đã truyền nước, nhưng chỗ bị thương vẫn đau đớn như cũ, giống như là bị đốt, Dung Ân nhìn thấy khuôn mặt hưng phấn của Nam Dạ Tước thì biết phản kháng sẽ có hậu quả như thế nào, cô dứt khoát rút tay lại, nằm im không nhúc nhích, mặc anh giày vò.

Dục vọng bị khơi dậy, Nam Dạ Tước liên tục hôn hít, vuốt ve, trong mắt là ham muốn, càng lúc càng nhiều, nhưng đột nhiên người dưới thân lại không có phản ứng, Dung Ân cứng đờ nằm im, giả vờ như ngoan ngoãn đồng ý, bộ dạng như vậy, đúng là khiến cảm xúc của anh giảm đi hơn một nửa.

Rút ngón tay ra, Nam Dạ Tước xoay người ngồi trên sofa, khuôn mặt lạnh lùng đẹp trai lộ ra vẻ ảo não:

”Hừ, giống hệt cá chết.

”

Ở Cẩm Dỗ không quá lâu, lúc Dung Ân về nhà cũng chưa muộn, mẹ còn đang chờ cô, thức ăn trên bàn tất nhiên đã nguội lạnh.

”Mẹ...

”Giọng nói tràn ngập áy náy.

”Ân Ân, ngày đầu tiên đi làm thuận lợi không con?

”Mẹ Dung Ân vừa hâm nóng thức ăn vừa hỏi.

”Thuận lợi mẹ ạ, đồng nghiệp đối xử với con rất tốt.

”Cô trả lời mẹ một cách qua loa, trong người khó chịu, Dung Ân chỉ ăn mấy miếng cơm rồi trở về phòng.

Ngày hôm sau, Dung Ân không dám đến muộn, cô dậy từ rất sớm.

Nhưng vừa đến công ty, đã thấy tất cả mọi người đang ngồi ở vị trí của mình, lúc cô đi vào, vẻ mặt ai cũng kỳ lạ, thậm chí còn chỉ trỏ.

”Có nhầm hay không...

”

”Tại sao có thể cho người như vậy vào làm ở phòng thiết kế...

”

Dung Ân nhíu mày, đi đến chỗ ngồi của mình, vừa mở máy tính lên, đã thấy cửa văn phòng bị mở ra, Hạ Phi Vũ sắc mặt không tốt xuất hiện:

”Dung Ân, tôi không quan tâm ai cho cô vào vị trí này, nhưng nếu làm việc ở đây thì phải tuân thủ đúng quy định, ngày đầu tiên đi làm đã tự tiện bỏ về, cô tưởng công ty này là của nhà cô sao?

”

Hạ Phi Vũ lớn tiếng quát, chờ cô ta nói xong, Dung Ân mới trả lời:

”Hôm qua lúc đó cô đang họp, tôi chỉ có thể nhờ đồng nghiệp xin phép hộ.

”

Lý Hủy ngồi ở dãy bàn phía trước giờ tay lên:

”Trưởng phòng Hạ, ngày hôm qua tôi đã giúp cô ấy xin nghỉ.

”

”Những việc như thế này, về sau phải tự mình nói với tôi, không có sự cho phép của tôi, ai cũng không được tự tiện ra về.

” Hạ Phi Vũ đi đến cửa phòng làm việc nói thêm:

”Trừ tiền thưởng tháng này!

”

Dung Ân ngồi ở vị trí của mình, ánh mắt mọi người nhìn cô đều là cười trên nỗi đau của người khác, Lý Hủy đẩy ghế dựa đến trước bàn Dung Ân:

”Tôi xin lỗi, tôi làm cô bị trừ tiền thưởng.

”

”Tôi phải cảm ơn cô mới đúng.

” Về mặt Dung Ân thản nhiên, tâm trạng cô không vì thế mà bị ảnh hưởng, chỉ có điều, cô cảm thấy thất vọng, tại sao mọi người lại nhìn cô bằng ánh mắt như vậy.

Lý Hủy cẩn thận quan sát nét mặt Dung Ân, ấp a ấp úng dường như có chuyện gì muốn nói, Dung Ân hỏi:

”Có chuyện gì vậy?

”

”Hả, không có chuyện gì.

” Lý Hủy lảng tránh, lại đưa cho Dung Ân tấm danh thiếp của công ty:

”Cô mới đi làm, đầu tiên hãy kiểm tra và nhận hòm thư của phòng thiết kế đi, mật mã... Là 967836.

” Nói xong, kéo ghế dựa lập tức trở về chỗ ngồi của mình.

Dung Ân thấy có gì đó không bình thường, vội vàng mở hòm thư, nhẹ nhàng kích chuột, từng tấm ảnh đập vào mắt cô, bất ngờ khiến cô choáng váng.

19. Chương 19 : Là Ai?

Địa điểm, nhân vật, Dung Ân là người rõ ràng nhất.

Trong bức ảnh là phòng bar hạng nhất của Cám Dỗ, quần áo cô không chỉnh tề, một nửa khuôn mặt Nam Dạ Tước hiện ra vô cùng rõ nét, từng góc độ đều làm toát lên vẻ hơn người của anh, cho dù là người lạ, chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra người bị đè phía dưới là Dung Ân.

Cuộc sống của cô, khó khăn lắm mới trở nên yên bình, giờ lại nổi lên sóng.

Ánh mắt của các đồng nghiệp, giống như những mũi kim đâm về phía cô, nhìn chằm chằm vào trang hiển thị bức ảnh nụ hôn nóng bỏng của cô và anh. Dung Ân bình tĩnh nhấn nút thu nhỏ màn hình trang web, tiện tay lấy một tập tài liệu, cúi đầu nghiên cứu.

Về mặt cô bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vô cùng bối rối.

Người có thể lấy ảnh phát tán đến từng nhân viên trong công ty có thể là ai? Nam Dạ Tước, chắc chắn không có khả năng, tin đồn của người đàn ông này nhiều vô số, nhưng đây là ở công ty, về lý thuyết, anh sẽ không làm những việc hại mình hại người như thế này.

Dung Ân nghĩ nát óc, cũng không nghĩ ra được ai đã làm việc này. Công ty lớn như vậy, nhưng nhân viên dường như không có việc gì để làm, cả ngày chỉ nhìn cô chằm chằm, rồi xì xầm bàn tán.

Cửa phòng làm việc mở rồi lại đóng. Mọi người thấy Hạ Phi Vũ đi ra ngoài, tiếng nói chuyện thì thầm lúc này ngay lập tức được phóng đại:

”Chắc chắn trưởng phòng Hạ rất tức giận...”

”

”Cái này còn phải nói, trước đây tổng giám đốc theo đuổi cô ta nhiệt tình như vậy, nhưng cô ta không để ý đến, bây giờ tình thế thay đổi, bị người khác chiếm mất...”

”

”Mọi người nhìn xem, nơi này hình như là Cám Dỗ đúng không?”

”

...

Dung Ân ngồi ở góc phòng, một tay chống cằm, sau khi bình tĩnh lại, cô bắt đầu làm quen với công việc của công ty. Lý Hủy ngồi ở dãy bàn trên thỉnh thoảng nhìn xung quanh xong quay xuống hỏi:

”Cô không sao chứ?”

”

Đối với người quan tâm đến mình, Dung Ân vẫn luôn chân thành:

”Tôi không sao, cảm ơn cô.”

”

Cô gái có khuôn mặt tròn trĩnh đẩy ghế ngồi xuống bên cạnh Dung Ân:

”Xem những cái này không có tác dụng đâu, nếu muốn nhanh chóng nắm bắt công việc, cô phải nghiên cứu những bản thiết kế trước đây của công ty, ở chỗ tôi có, để tôi lấy cho cô mượn.”

”

Quả thật, Dung Ân không có nhiều thời gian để nghỉ ngơi, mặc dù Nam Dạ Tước đã giúp cô vào công ty, nhưng nếu muốn khẳng định mình, cô chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân.

Trên hành lang dài, dù không gian rất thoáng đãng, vẫn tồn tại một loại áp lực khiến người khác cảm thấy khó thở. Hạ Phi Vũ đi rất nhanh, nắm tay càng ngày càng chặt, bản kế hoạch đã bị nhả một góc.

”Trưởng phòng Hạ.

” Thư ký Đan My đứng lên niềm nở chào hỏi.

Hạ Phi Vũ dừng chân:

”Tổng giám đốc đâu?

”

”Ồ trong phòng ạ.

”

Hạ Phi vũ cúi đầu vuốt lại bản kế hoạch, vẻ mặt phần nộ lúc này đã sớm bị che giấu, thay vào đó là một khuôn mặt với biểu cảm thờ hững lạnh lùng. Hạ Phi Vũ giơ tay lên gõ cửa phòng tổng giám đốc.

”Vào đi.

” Giọng nói nhanh gọn dứt khoát.

Bên trong, Nam Dạ Tước đang nhắm mắt, ngả lưng vào ghế dựa nghỉ ngơi, cho dù là vậy, từ người anh vẫn toát ra lực hấp dẫn không thể kháng cự, chiếc áo vest màu trắng bạc tùy ý để một bên, trên bàn là mấy tập tài liệu quan trọng cần xử lý.

Ngoại trừ cuộc sống riêng tư, năng lực làm việc của Nam Dạ Tước là không thể nghi ngờ.

”Tổng giám đốc.

” Hạ Phi Vũ tiến lên, đem bản kế hoạch đặt trước mặt anh:

”Đây là kế hoạch của dự án Nam Lâm Uyển trình anh phê duyệt.

”

Nam Dạ Tước day nhẹ mi tâm, Hạ Phi Vũ thấy anh mệt mỏi, không khỏi liên tưởng đến những bức ảnh trong hòm thư điện tử, đáy mắt cô ta tối lại, nhưng không thể hiện ra ngoài dù chỉ một chút, vẻ mặt vẫn che giấu rất tốt.

** Mi tâm: là khu vực giữa hai lông mày

Nam Dạ Tước tiện tay lật mấy trang giấy:

”Để lại đây, ngày mai đến lấy.

”

”Vâng.

”

Nhìn Hạ Phi Vũ xoay người chuẩn bị rời đi, người con gái này, vẻ mặt lúc nào cũng lãnh đạm, dường như không hề có chút tham vọng hay mơ ước viễn vông nào, yên lặng giống như không điều gì có thể khiến cô động lòng.

”Phi Vũ.

” Nam Dạ Tước bỏ bút trong tay xuống, khẽ gọi.

Hạ Phi Vũ dừng chân, nét mặt mỉm cười, nhưng chỉ tồn tại trong nháy mắt, lúc xoay người lại nét mặt đã trở nên lạnh lùng:

”Còn có việc gì nữa?

”

”Tối nay, cùng nhau ăn cơm đi.

”

Thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, cô ta là người giỏi nhất, Hạ Phi Vũ gật đầu:

”Được.

”

Ra khỏi phòng làm việc, sau khi đóng cửa lại, khoe miệng Hạ Phi Vũ mới nhếch lên, phụ nữ bên cạnh Nam Dạ Tước nhiều không đếm xuể, nhưng người có thể mang lại hứng thú lâu dài cho anh, e rằng... chỉ có mình cô!

Đối với người đàn ông như Nam Dạ Tước, lúc gần lúc xa mới là phương pháp tốt nhất, nếu như càng dễ dàng chiếm được thì sự yêu thích sẽ càng nhanh chấm dứt.

Cho đến khi hết giờ làm việc, toàn bộ văn phòng, chỉ có mình Lý Hủy nói chuyện với Dung Ân. Mới một ngày, mà cô gái có khuôn mặt tròn trĩnh này đã thân thiết với cô, lúc ra về còn chủ động khoác tay cô. Mặc dù không quen, nhưng Dung Ân cũng không bỏ ra.

Đi đến cửa công ty, đúng lúc gặp người lái xe của Nam Dạ Tước đến, anh nhận chìa khóa lên xe trước, Hạ Phi Vũ với dáng vẻ thướt tha lúc này mới từ đằng sau hai người đi tới, mùi nước hoa Chanel trên người cô ta thơm ngào ngạt, lúc vòng qua Dung Ân, còn không quên liếc nhìn, trong mắt là đắc ý và châm biếm.

**Nước hoa Chanel: một loại nước hoa của Pháp.

Qua gương xe, Nam Dạ Tước cũng thấy Dung Ân, nhưng anh chỉ liếc nhìn một cái rồi quay mặt đi.

Hạ Phi Vũ tao nhã lên xe, trước mặt hai người, xe thể thao sang trọng cứ thế lao đi.

Lý Hủy dè dặt quay sang phía Dung Ân, dựa vào nội dung bức ảnh có thể đoán được, mối quan hệ của Dung Ân và Nam Dạ Tước như thế nào:

”Cô, cô không sao chứ?

”

Dung Ân thu hồi tầm mắt, vẻ mặt thản nhiên, không hề có chút biểu hiện nào là đang giả vờ, không yêu, thì làm sao có thể để ý, mọi người đã đánh giá quá ổi quan hệ giữa cô với Nam Dạ Tước.

”Tôi không sao, chúng ta đi về thôi.

” Cách đó không xa, là bến xe bus.

Mới ra khỏi tòa nhà mấy bước, phía sau đã truyền đến giọng nói của một người:

”Dung Ân!

”

Dung Ân quay đầu lại, vẻ mặt cứng ngắc, nhìn chàng trai đi đến trước mặt:

”Trần Kiều, tại sao cậu lại ở đây?

”

”Mình đã chờ cậu lâu rồi.

”

Lý Hủy đứng bên cạnh thấy vậy, vội vàng kéo tay Dung Ân:

”Hai người nói chuyện đi, tôi về trước đây, ngày mai gặp lại nhé.

”

”Ừ, ngày mai gặp.

” Dung Ân nhìn bóng dáng Lý Hủy rời đi, nụ cười trên môi cũng nhạt dần:

”Cậu tìm mình có việc gì không?

”

”Thì ra cậu làm việc ở đây.

” Trần Kiều ngưỡng mộ nhìn tòa nhà đồ sộ dưới bầu trời, vẻ mặt cậu ta lo lắng, giọng nói chân thành tha thiết:

”Dung Ân, đến công ty mình làm việc đi, Nghiêm Tước không giống như vẻ ngoài hào nhoáng của nó đâu.

”

Chuyện này Dung Ân đã nghe nói từ trước, nhưng nếu muốn thoát khỏi hoàn cảnh trước đây, công ty của Trần Kiều không thể so sánh với Nghiêm Tước, cô chỉ có thể làm việc ở đây, nơi này mới là nơi an toàn nhất:

”Cảm ơn cậu, mình làm việc ở đây rất tốt.

”

”Dung Ân, mình muốn... ở bên cậu.

” Do dự mãi, cuối cùng cậu ta cũng nói ra.

Dung Ân vượt qua Trần Kiều đi ra đường, cậu ta đuổi theo đi cùng cô. Sau khi im lặng một lúc lâu, Dung Ân mới mở miệng hỏi một cách sâu xa:

”Là vì anh ấy sao?

”

”Không phải!

” Cậu ta trả lời mạnh mẽ dứt khoát, thậm chí, còn có chút ngoài dự đoán của Dung Ân.

”Vậy thì vì sao?

”

Trần Kiều vòng qua người Dung Ân, đứng trước mặt cô, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, hai tay cậu ta từ từ đặt lên vai Dung Ân:

”Mình và Diêm Việt quen cậu cùng một lúc, từ khi đó, mình đã...

”

”Trần Kiều!

” Dung Ân đột ngột cắt ngang lời cậu ta, hai vai cô lặng lẽ tránh khiến tay cậu ta rơi xuống khoảng không:

”Cậu đừng nói nữa.

”

Thấy Dung Ân lại trốn tránh, Trần Kiều đuổi theo:

”Cho đến tận bây giờ, Diêm Việt vẫn là điều cấm kỵ trong lòng cậu sao, cái tên này, ngay cả nhắc đến cũng không được ư?

”

Xe cô vẫn nối đuôi nhau qua lại trên đường, một mình Dung Ân đứng trước biển quảng cáo lớn, nỗi đau được giấu kín vì những lời nói của Trần Kiều mà một lần nữa bị vạch trần, vết thương mới, vết thương cũ, cùng một lúc sừng sững, khiến Dung Ân ngay cả hít thở cũng cảm thấy đau đớn. Trần Kiều đã hạ quyết tâm không để Dung Ân trốn tránh, nên cậu ta đã khơi ra những điều sâu thẳm trong trái tim cô, mong cô có thể cởi bỏ những khúc mắc ở trong lòng.

Trần Kiều nắm tay Dung Ân, ngay lập tức bị cô hất ra, Dung Ân dựa lưng vào nhà chờ ở bến xe bus, ánh mắt đỏ lên:

”Đúng vậy, anh ấy chính là điều cấm kỵ trong lòng mình, cả đời này, anh ấy sẽ tồn tại trong trái tim mình, đến một ngày, nếu ai đó có thể đi vào thì người ấy cũng không thể thay thế vị trí nên có của Diêm Việt.

”

Xe bus vừa đến, Dung Ân chỉ để lại cho Trần Kiều một bóng lưng cô đơn mà dứt khoát, cậu ta không đuổi theo nữa, xuyên qua cửa kính màu xanh, Trần Kiều rõ ràng nhìn thấy nước mắt nơi khóe mắt cô, chưa kịp rơi xuống, đã bị Dung Ân mạnh mẽ lau đi.

Sự chịu đựng của cô, lúc nào cũng khiến người khác phải đau lòng.

Tình cảm trước đây, phải sâu đậm đến mức nào, mới có thể khiến cô kiên trì lâu như vậy.

< style=“”>

”

”word-wrap:

” break-word;=

”

” color:=

”

&qu

20. Chương 20 : Quá Khứ Tươi Đẹp

Đây là suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Dung Ân, hô hấp của cô trong nháy mắt đều tập trung tại lòng bàn tay người đàn ông, Dung Ân bắt đầu giãy giụa, nhưng phần trên cơ thể bị áp chặt vào một vòm ngực cường tráng không thể nhúc nhích. Hít thở càng lúc càng khó khăn, ngực đau đớn như sắp nổ tung, chưa bao giờ Dung Ân cảm thấy sợ hãi, tối tăm và tuyệt vọng như bây giờ...

Diêm Việt.

Chắc chắn lúc đó anh còn khó chịu hơn em gấp nghìn lần phải không?

Cuối cùng em cũng đã cảm nhận được sự thống khổ của anh.

Cô sắp được giải thoát rồi ư? Sống cô độc một mình mệt mỏi quá...

Suy nghĩ bắt đầu tan rã, người đàn ông thấy cô gái trong lòng sắp lịm đi, vừa đúng lúc buông tay.

Trong khoảnh khắc có thể hít thở lại bình thường, suy nghĩ buông xuôi trong đầu cũng biến mất, khi thấy có hi vọng, cho dù ai cũng sẽ không bỏ qua, Dung Ân tham lam liên tục hít vào mấy hơi:

”Anh... Anh là ai?

”

Người đàn ông lại xoa mặt cô, rồi lấy tay kéo miếng vải đen che mắt Dung Ân xuống.

Cô muốn quay đầu nhưng lại bị anh ta giữ chặt, không thể nhìn thấy người phía sau, chỉ có thể nhìn thẳng về phía trước.

Trên bức tường màu trắng, treo một tấm phong rất lớn, sau một số tiếng động lạ, một khuôn mặt trẻ trung, quen thuộc bất ngờ xuất hiện trước mắt Dung Ân.

Trên phong chiếu, từng bức ảnh lần lượt được hiện ra, những ký ức đã bị chôn sâu, như một bộ phim quay chậm cứ thế ùa về.

Chàng trai với mái tóc ngắn màu nâu sậm, có một đôi mắt khác hẳn với người bình thường, ngũ quan rõ ràng, trên môi luôn nở một nụ cười thật tươi, trái tim Dung Ân đau đốn, giống như chiếc hộp bị mở nắp bắt đầu lan ra, những bức ảnh này đã ghi lại quá khứ tươi đẹp của cô và Diêm Việt. Theo từng bức ảnh trên màn hình, cô có thể cảm nhận được sự phẫn nộ của người đàn ông ở phía sau, không biết từ khi nào, đôi tay vỗ về khuôn mặt cô đã vô ý thức nắm chặt.

Hình ảnh dừng lại ở một tấm ảnh chụp dưới ánh tà dương, khuôn mặt nhìn nghiêng của chàng trai trong ảnh vô cùng cuốn hút, chàng trai cúi đầu, đặt một nụ hôn lên môi Dung Ân.

"Anh là ai? Anh là ai? Việt, có phải là anh không?"

"

Dung Ân cố gắng giãy giụa, giọng nói trở nên mất bình tĩnh, cô muốn thoát ra khỏi bàn tay người đàn ông, để nhìn rõ khuôn mặt của anh ta, lẽ nào, trên đời này thực sự tồn tại kỳ tích ư?

"Ha ha ——"

"Phía sau truyền đến tiếng cười lạnh lùng và xa cách của người đàn ông, anh ta đặt tay phải lên cổ Dung Ân:

"Với thân thể dơ bẩn của cô hiện giờ, cô còn xứng được nhắc đến cái tên này sao?"

"

Thân thể Dung Ân cứng đờ, niềm hi vọng mới được nhen nhóm trong nháy mắt tắt ngóm, cô thần thờ nhìn chằm chằm phía trước:

"Tại sao tôi có thể hy vọng rằng anh ấy còn sống được cơ chứ?"

"

Người đàn ông nắm chặt tay, Dung Ân định thần lại

"Anh định làm gì?"

"

Anh ta bỏ tay ra, bịt mắt Dung Ân lại lần nữa, đột nhiên chìm vào bóng tối khiến cô không kịp thích ứng, người đàn ông giật mạnh áo cô, cúi đầu xuống, ngậm lấy bờ vai trần của cô.

Đây không phải là hôn, cũng không phải kiểu đụng chạm bình thường, mà là trực tiếp phát hận lên da thịt.

Lực cắn mạnh đến nỗi, da cô ngay lập tức chảy máu, đôi tay nắm vai cô càng lúc càng chặt, Dung Ân không hề kêu đau, cô chỉ mím chặt môi, rốt cuộc đối phương là ai mà có thể hận cô đến vậy?

Cổ cô đau đốn, lúc người đàn ông nhả ra, Dung Ân có thể cảm thấy máu từ miệng vết thương nhỏ xuống cổ áo. Bây giờ đã là đầu thu, nhưng trên người cô vẫn rịn ra một lớp mồ hôi mỏng.

"Chụp lại mấy bức ảnh, rồi vứt cô ta ở một chỗ nào đó."

"Người đàn ông kia lạnh lùng nói xong, quay người đi thẳng."

"Anh bắt tôi xem những bức ảnh đó, mục đích của anh là gì?"

"Tất cả đều là những kỷ niệm giữa cô và Diêm Việt, không nhiều người có thể biết được."

Câu trả lời là một tiếng cười lạnh của người đàn ông, ngay sau đó là ánh sáng lóe lên của máy chụp ảnh, bọn họ không làm gì Dung Ân nữa, sau khi nhét cô lên xe, đi khoảng mười phút thì vứt cô ở trên đường cái.

Cánh tay bị quệt xuống nền đường, trông Dung Ân lúc này nhếch nhác không chịu nổi.

Sau khi được cởi trói và bị đẩy xuống xe, động tác đầu tiên của Dung Ân là kéo miếng vải đen bịt mắt xuống, ngay lúc đó, một chiếc xe lao đến dừng ở sau lưng cô.

"Dung Ân!

"Trần Kiều vội vàng xuống xe, chạy đến nâng cô đứng dậy:

"Cậu có sao không?

"

Ngoại trừ cánh tay bị xước da và chỗ bị người đàn ông kia cắn, cô không sao:

"Trần Kiều, tại sao cậu lại có mặt ở đây?

"

"Trước tiên hãy lên xe đã.

"Về mặt Trần Kiều nghiêm túc, cầm tay cô dẫn lên xe, sau khi mua thuốc xong thì dừng xe ở bên đường:

"Những người lúc này là ai?

"

"Cậu nhìn thấy?

"

"Ừm, mình vẫn luôn bám theo chiếc xe đó, nhưng đến con đường vừa rồi thì bị cắt đuôi, may mà lúc quay lại bọn họ vẫn đi đường cũ.

"Trong lòng Trần Kiều vẫn còn sợ hãi, cậu ta cũng không dám vội vàng báo cảnh sát mà ở lại chỗ kia chờ.

"Mình cũng không biết.

"Dung Ân nhìn động tác bôi thuốc của cậu ta, do dự một chút, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi:

"Trần Kiều, theo cậu người đã chết có khả năng sống lại hay không?

"

Động tác bôi thuốc của cậu ta dừng lại, ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Thực ra, chuyện Việt mất đến bây giờ nhà họ Diêm vẫn giữ bí mật với người ngoài, những người biết chuyện này cũng chỉ có cậu và mình, lúc đó, người ở bên cạnh cậu ấy đến giây phút cuối cùng là cậu, Dung Ân, cậu chắc chắn rằng cậu ấy đã mất rồi sao?

"

Vết thương đau đớn đã không còn cảm giác, cậu

Rất xin lỗi

của bác sỹ hôm đó vẫn còn rõ ràng, cô rút tay lại, quay mặt ra ngoài nhắm mắt lại.

Với thái độ cự tuyệt của Dung Ân, Trần Kiều biết cô không muốn nhắc lại, cậu ta thở dài rồi đưa cô về nhà.

Ngày hôm sau, Dung Ân đứng trước cửa thang máy, vẻ mặt mệt mỏi thỉnh thoảng lại lấy tay che miệng ngáp liên tục.

"Mệt lắm sao?

"Trên đầu đột nhiên vang lên một giọng nói.

Dung Ân quay đầu lại, đập vào mắt là sườn mặt cuốn hút, cương nghị của Nam Dạ Tước, người anh rất cao, cao khoảng một mét tám mươi lăm, hôm nay anh mặc một bộ âu phục màu đen, áo sơ mi màu hồng của Armani, màu sắc đối lập như vậy nhưng vẫn phù hợp với anh, không hề mang đến cảm giác u ám ngược lại, còn làm toát ra vẻ đường hoàng.

Nam Dạ Tước nhìn Dung Ân, tư thế từ trên cao nhìn xuống càng khiến đôi mắt anh trở nên sắc bén.

”Cảm ơn tổng giám đốc, chỉ là đêm qua tôi ngủ không ngon thôi.

” Khó khăn lắm mới thoát khỏi, cho dù chỉ là một chút quan tâm Dung Ân cũng không muốn.

Nam Dạ Tước thấy cô cố ý trốn tránh mình thì cảm thấy không vui, ‘đình’ một tiếng thang máy chuyên dụng mở ra:

”Đi lên cùng với tôi.

”

Về mặt Dung Ân chăm chú nhìn chằm chằm phía trước, thật trùng hợp thang máy chờ này giờ đã sắp đến nơi:

”Không cần, tôi đi thang máy dành cho nhân viên là được rồi.

”

Cửa thang máy vừa mở ra, Dung Ân nhắc chân muốn đi vào.

Nhưng Hạ Phi Vũ đứng ở cửa không hề có ý định nhường đường, bên trong còn có mấy người đồng nghiệp làm ở phòng khác, Dung Ân vừa muốn chen vào, không ngờ một bàn tay đột nhiên cầm lấy tay cô, kéo thân thể mới nghiêng đi của cô lại và nhanh chóng nhét cô vào trong thang máy ở bên cạnh.

Tốc độ nhanh khiến người bên trong không kịp thấy cánh tay vừa rồi là của ai, cửa thang máy đóng lại, Hạ Phi Vũ sắc mặt ảm đạm tránh sang một bên, hai tay nắm chặt tập tài liệu trước ngực, cô ta nhận ra chiếc đồng hồ trên tay Nam Dạ Tước.

Dung Ân lao đảo suýt chút nữa ngã ở cửa thang máy, cô trượt chân, thân thể nghiêng về phía trước, cổ áo rộng lộ ra miếng dán trên cổ.

Cô đứng vững lại, “cảnh xuân” trước ngực đã bị Nam Dạ Tước nhìn không sót một chỗ nào.

Nam Dạ Tước liếm môi, ánh mắt bắt đầu trở nên mờ ám, anh dựa người vào thang máy, khoanh hai tay trước ngực:

”Đã lộ rồi thì để lộ đi, không cần phải che nữa.

”

21. Chương 21 : Cô Là Của Tôi

Dung Ân lấy tay che cổ, mắt nhìn chằm chằm những con số đang nhảy lên.

Trong thang máy, vì bị Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm khiến Dung Ân cảm thấy không thoải mái, đột nhiên anh đứng thẳng người, vươn tay ôm lấy eo cô, tay trái chuẩn xác tìm được vị trí miếng băng dán vết thương giật mạnh ra.

Vết cắn màu đỏ tươi trên làn da trắng nõn vô cùng nổi bật, khuôn mặt đẹp trai của Nam Dạ Tước danh lại, cảm thấy chướng mắt, anh vạch cổ áo Dung Ân ra, động tác quá mạnh khiến cúc áo đầu tiên trên áo cô bị đứt rơi xuống đất.

”Buông tôi ra! Anh định làm gì vậy?

” Trên bờ vai trần của Dung Ân, xuất hiện một dấu răng nổi bật.

Con người đen nhánh của Nam Dạ Tước co lại, những dấu vết mờ ám như thế này, chỉ có người gần gũi nhất mới có thể tạo nên.

”Đây là kiệt tác của công tử họ Trần kia?

” Giọng nói của anh đã bắt đầu bộc lộ sự tức giận.

Dung Ân trả lời cẩn thận, cô không muốn liên lụy đến Trần Kiều:

”Không phải.

”

”Vậy là ai?

”

Dung Ân cứng họng, lại nói ra một câu không nên nói:

”Chuyện này không liên quan đến anh.

”

Không gian nhỏ hẹp đột nhiên tăng thêm áp lực, một tay Nam Dạ Tước ôm chặt eo Dung Ân, tay kia giữ cằm cô, ép cô quay mặt về phía sau:

”Trước khi tôi dùng chán, thì không ai được đụng vào cô.

”

Rõ ràng là hơi thở nóng rực, nhưng đến bên tai Dung Ân lại trở nên lạnh lẽo khiến người ta run rẩy, một người có quyền lực lớn như Nam Dạ Tước, cô chưa bao giờ muốn trêu chọc, mà cũng không thể trêu vào:

”Anh muốn như thế nào mới có thể buông tha cho tôi?

”

”Rất đơn giản.

” Giọng nói lại trở nên mờ ám, đôi môi mỏng của Nam Dạ Tước tiến đến gần cổ Dung Ân, thở nhẹ ra một hơi, tràn ngập khiêu khích:

” Chờ tôi chơi chán, cô có thể tự do.

”

Sắc mặt Dung Ân khẽ biến hóa, cô không quen đứng ở tư thế thân mật như thế này:

”Dựa vào cái gì anh có thể làm như vậy?

”

”Dựa vào tôi là Nam Dạ Tước!

” Nếu anh muốn, không có gì là anh không thể chiếm được.

Câu trả lời như vậy, đúng là khiến người ta cứng họng, thậm chí còn cảm thấy buồn cười. Dục vọng chiếm hữu của người đàn ông này khiến người ta cảm thấy sợ hãi, Dung Ân giãy giụa, muốn thoát khỏi vòng tay Nam Dạ Tước:

”Anh đã quen làm theo ý mình, tại sao còn phải hao tổn tâm trí đi dồn ép người khác vào đường cùng, nếu anh muốn, trực tiếp chiếm đoạt không phải nhanh hơn sao?

”

”Ân Ân, em rất không hiểu tôi.

”

Mặt Dung Ân nghiêm túc, đặc biệt muốn hiểu anh.

”Tôi thích nhìn người khác giãy giụa, thích nhìn họ bị dồn vào đường cùng.

” Đây chính là sở thích của anh.

Như vậy không phải là nếu ngoan ngoãn nghe lời, không lâu sau sẽ chán ngấy ư?

Nghi ngờ này Dung Ân cũng không hỏi, ngay lúc đó, cửa thang máy ‘ding’ một tiếng. Nhân lúc thang máy đang mở cửa, Dung Ân chuẩn bị chạy ra, nhưng Nam Dạ Tước đã phát hiện, nhanh hơn một bước, túm lấy cánh tay cô kéo trở về.

Cửa thang máy lại một lần nữa đóng lại, hướng lên tầng cao nhất.

”Sau khi hết giờ làm việc chờ tôi ở cửa công ty, chúng ta đi ăn cơm.

”

Ngữ điệu không phải hỏi mà là ra lệnh, Dung Ân không muốn:

”Hôm nay tôi có việc.

”

”Có việc cũng bỏ.

” Nam Dạ Tước vòng qua người cô, ấn nút thang máy:

”Đến lúc đó, tôi ở dưới cổng công ty chờ cô.

”

Nhìn bóng dáng cao to của Nam Dạ Tước biến mất trước cửa thang máy, Dung Ân nhấn một con số, sau đó lùi sâu vào trong thang máy.

Hôm nay, thời gian làm việc dường như trôi qua rất nhanh, cảm giác mới được một lúc, Lý Hủy đã thu dọn xong bàn làm việc gọi cô:

”Dung Ân, về thôi.

”

”Cô về trước đi, tôi còn một ít tài liệu chưa làm xong.

”

”VẬY TÔI VỀ TRƯỚC NHÉ, NGÀY MAI GẶP LẠI.

”

Sau khi tất cả mọi người trong văn phòng về hết, Dung Ân mới thả lỏng một chút, cô không hi vọng đồng nghiệp nhìn thấy một màn chờ đợi dưới kia. Cầm lấy túi xách, vừa mới đứng lên, cửa phòng làm việc của trưởng phòng lại mở ra.

”Cô chưa về sao?

”

Dung Ân lễ phép gật đầu:

”Tôi đang chuẩn bị về.

”

”Dung Ân.

” Hạ Phi Vũ đột nhiên đứng chắn đường cô, vẻ mặt kiêu căng:

”Tôi muốn khuyên cô mấy câu.

”

Dựa vào vẻ mặt của Hạ Phi Vũ, Dung Ân đã đoán được cô ta muốn nói gì, nhưng vẫn giả vờ như không biết, hỏi:

”Trưởng phòng Hạ, có phải có điều gì tôi chưa hoàn thành tốt trong công việc?

”

”Người vì tiền mà lên giường cùng Nam Dạ Tước, anh ta sẽ không thích.

” Khẩu khí coi thường mà khăng định:

”Cho nên, dù có quần quýt lấy người đàn ông đó cũng vô dụng thôi.

”

Có trời mới biết, cô muốn cách Nam Dạ Tước càng xa càng tốt, nhưng sau khi những bức ảnh kia bị phát tán trong phòng thiết kế, mọi người đều nghĩ cô đeo bám anh:

”Tôi chưa bao giờ

hi vọng viễn vông

được Nam Dạ Tước thích.

” Đây là lời nói thật lòng của cô.

”Những người phụ nữ như cô tôi đã gặp không ít. Nam Dạ Tước đối với các cô, cũng chỉ là nhất thời hứng thú mà thôi. Quá ngoan ngoãn nghe lời sẽ khiến người đàn ông mất đi cảm giác được chinh phục.

”

Các cô? Quả nhiên, Hạ Phi Vũ đã coi Dung Ân như những người phụ nữ kia.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, đã muộn hai mươi phút. Nếu còn không đi, chỉ sợ ngài tổng giám đốc sẽ lên tận đây tìm. Dung Ân đi qua đụng vào bả vai Hạ Phi Vũ:

”Trưởng phòng Hạ nói không sai. Đối với phụ nữ, Nam Dạ Tước lúc nào cũng chỉ có hứng thú nhất thời. Sau khi chiếm được, sẽ cảm thấy nhàm chán, rồi lại tìm kiếm mục tiêu mới, lặp đi lặp lại không bao giờ kết thúc. Tình yêu của một người đàn ông như vậy, không đáng tin tưởng, lại càng không thể chỉ dành ột người phụ nữ nào hết.

”

Tiếng bước chân sau lưng đã xa dần. Hạ Phi Vũ nắm chặt tay phải, giữa cô ta và Nam Dạ Tước, thỉnh thoảng có hẹn hò, cũng chỉ là ăn cơm, hôn môi mà thôi. Nam Dạ Tước chưa bao giờ ngủ với cô ta, bởi vì anh đã từng nói, cô ta không giống với những người phụ nữ khác.

Cho nên, cô ta chắc chắn một ngày nào đó anh sẽ quay đầu.

Đi xuống tầng một, vừa mới ra khỏi cửa công ty, đã thấy Trần Kiều đang đứng chờ:

”Dung Ân, mình đến đón cậu.

”

”Không cần.

” Dung Ân nhìn thấy xe của cậu ta đang dừng bên lề đường:

”Cậu vừa mới tiếp quản công ty, chắc chắn sẽ rất bận rộn, mình có thể tự đi về một mình.

”

”Không được, mình không thể để chuyện ngày hôm qua lại xảy ra một lần nữa, đi thôi!

” Trần Kiều cầm lấy tay Dung Ân, không cho cô cự tuyệt. Dung Ân đưa mắt nhìn xung quanh, cũng không nhìn thấy bóng dáng Nam Dạ Tước, nhưng vừa đi được hai bước, điện thoại di động đã đổ chuông.

Trên màn hình, cô không hề lưu số của Nam Dạ Tước, nhưng chỉ cần nhìn qua cũng có thể nhận ra được.

Sau khi suy nghĩ, Dung Ân ngắt máy.

Chẳng qua chưa đi được hai bước, chuông điện thoại lại vang lên như thúc giục. Cùng lúc đó, không biết một chiếc xe thể thao sang trọng từ nơi nào lao đến, dừng lại ngay trước mặt hai người. Cửa kính xe hạ xuống, Nam Dạ Tước nghiêng người, trừng mắt nhìn Dung Ân:

”Lên xe!

”

Ấn tượng của Trần Kiều với Nam Dạ Tước rất không tốt:

”Dung Ân, mình đưa cậu về nhà.

”

Nam Dạ Tước nhíu mày, sắc mặt bắt đầu trở nên u ám.

Dung Ân bước xuống thềm đá, Trần Kiều vẫn lo lắng đi theo:

”Ngộ nhớ lại gặp phải những người đó, cậu biết làm thế nào? Dung Ân...

”

”Cậu yên tâm, lát nữa mình sẽ đi taxi về, nếu không về đến nhà mình sẽ gọi điện thoại cho cậu.

” Dung Ân đi đến bên cạnh xe của Nam Dạ Tước, quay lại vẫy tay với Trần Kiều, rồi lên xe.

Mãi đến khi xe chuyển động, khuôn mặt căng thẳng của Nam Dạ Tước mới dịu đi một chút:

”Cô ngắt điện thoại của tôi, có phải định đi cùng với hắn?

”

Đúng là lúc đó Dung Ân định làm như vậy:

”Tôi tưởng anh chờ không nổi, nên đi trước rồi.

”

Bên cạnh, Nam Dạ Tước khẽ cười, bàn tay đặt trên đầu gối của Dung Ân đột nhiên bị nắm lấy, nắm gọn trong lòng bàn tay anh:

”Tôi nói được thì làm được, chẳng qua tôi muốn theo dõi một chút, sau lưng tôi... Cô có làm càn hay không?

”

Khóe môi Dung Ân hơi nâng lên coi như trả lời, ánh mắt cô cũng đã hướng ra ngoài cửa xe.

”Những người đó là ai?

” Giọng nói của Nam Dạ Tước đột nhiên lạnh đi rất nhiều, dựa vào cuộc nói chuyện của cô với Trần Kiều lúc này, anh biết cô đang gặp rắc rối.

22. Chương 22 : Ngoảnh Mặt Làm Ngơ

Dung Ân quay đầu lại, vết thương trên cổ hơi đau, cô đưa tay ấn vào bả vai:

”Tôi không biết, có lẽ, từ lúc tôi sinh ra, tôi đã phải chịu tội.

”

Dung Ân mỉm cười tự giễu, trong lòng chua xót.

”Cô nói không sai, có vẻ cô đã đắc tội không ít người.

” Nam Dạ Tước tiếp tục lái xe:

”Vì vậy, cô mới chọn làm việc ở Nghiêm Tước?

”

”Đúng vậy, tôi muốn có một cuộc sống ổn định

” Nếu không muốn nói, cô sẽ không mở miệng, một khi đã nói, cô sẽ nói sự thật.

”Trước khi vào làm việc ở Cám Dỗ ai đã khiến cô không tìm được công việc?

”

Dung Ân cúi đầu, đây cũng là điều cô không thể giải thích được:

”Tôi không biết.

” Lúc đó, cô vẫn chưa gặp Nam Dạ Tước.

Trong xe yên tĩnh trở lại, bàn tay Nam Dạ Tước đột nhiên đan lấy tay Dung Ân. Cô không quen với động tác thân thiết như vậy, muốn rút tay về. Nam Dạ Tước quay sang nhìn Dung Ân, ánh mắt quẩn rũ chết người:

”Đêm nay, tôi muốn cô.

”

Dung Ân kinh ngạc mở to mắt, đột nhiên cô cảm thấy không gian trong xe thật chật chội, ngay cả không khí xung quanh cũng bắt đầu trở nên áy náy :

”Cuộc sống hiện nay của tôi rất tốt.

”

Nam Dạ Tước hiểu được ẩn ý bên trong câu trả lời của Dung Ân.

”Chúng ta lại thực hiện một cuộc giao dịch, cô thấy thế nào?

”

”Cái gì?

”

”Tôi giúp cô điều tra ra thân phận của ông chủ bí ẩn đứng sau Cám Dỗ, điều kiện, vẫn là thân thể cô.

” Nếu không phải trước đây ông chủ của Cám Dỗ giả trò với bản hợp đồng của cô, thì có lẽ Dung Ân sẽ không thỏa hiệp nhanh như vậy.

Cho nên, thực ra Nam Dạ Tước phải cảm ơn anh ta mới đúng.

”Không cần.

” Dung Ân cự tuyệt ngay lập tức:

”Tôi không muốn biết.

”

Xe yên lặng đến nơi, trò chơi này trước đây là do Nam Dạ Tước tự mình đặt ra. Người ta vẫn thường nói, quy tắc là do con người đặt ra. Nếu anh muốn thay đổi, lúc nào cũng có thể làm được. Nếu Anh muốn Dung Ân, cô không có năng lực phản kháng.

Ngồi vào bàn dùng bữa, thức ăn vẫn chưa mang lên. Nam Dạ Tước tự mình rót rượu. Xuyên qua thứ chất lỏng màu đỏ trong ly, anh nhìn chằm chằm Dung Ân ngồi ở phía đối diện. Nhấp một ngụm rượu, anh mỉm cười hỏi Dung Ân:

”Tôi hỏi cô một chuyện.

”

”Chuyện gì?

”

”Lúc ở trên giường, tại sao cô lại không có phản ứng?

”

Dung Ân đưa mắt nhìn xung quanh, ở một nơi cao cấp như thế này, người ngồi đối diện cũng tao nhã không kém, vậy mà lời nói nói ra lại không thể chấp nhận được:

”Tôi không phối hợp với anh sao?

”

Thức ăn được mang lên, Nam Dạ Tước lắc chén rượu trong tay, nhìn ly rượu bị nhiễm đỏ nói:

”Cái tôi muốn, là nhìn thấy cô thỏa mãn

”

Dung Ân cúi đầu, nhìn thức ăn phong phú ở trên bàn muốn chuyển đề tài, vào lúc này, đột nhiên chiếc mũi nhạy cảm của cô ngửi được một mùi nước hoa quen thuộc, kích thích toàn thân trở nên căng thẳng.

Đúng lúc cô vội vã ngẩng đầu lên, đập vào mắt là bóng dáng một người đàn ông vừa lướt qua cô, Hai tay anh ta đút trong túi quần, ánh đèn phản chiếu lên chiếc đồng hồ Rolex trên cổ tay anh ta khiến mắt Dung Ân đau nhói. Thân thể người đàn ông cao lớn, sau mấy bước chân đã đi ra ngoài.

Dung Ân nhìn theo không chớp mắt, mãi đến lúc bóng dáng kia mất hút, cô mới có phản ứng, đẩy ghế ngồi, đứng dậy chạy theo.

Sắc mặt Nam Dạ Tước chợt biến, ánh mắt trở nên hung ác, nham hiểm, ném chén rượu trong tay xuống, anh cũng đi ra ngoài.

Bầu trời không biết bắt đầu từ lúc nào đã trở nên âm u, im lặng không một tiếng động, mưa bay tới tấp như chuỗi hạt trân châu bị đứt dây, Dung Ân không để ý đến trời mưa, chạy nhanh đuổi theo bóng dáng người đàn ông kia.

”Việt, Việt!

”

Cách đó không xa, người đàn ông ngoái đầu lại, đôi mắt màu hổ phách thoáng nhìn.

Người ta, cái gì cũng có thể thay đổi, trừ ánh mắt, ánh mắt sẽ không bao giờ thay đổi.

Mưa tạt vào người, lạnh lẽo đến tận xương, Dung Ân vội vã chạy theo hướng người đàn ông, chẳng lẽ cô thật sự nhìn thấy kỳ tích ư?

”Ông chủ.

” Lái xe lấy ô che mưa mở cửa xe.

Phía sau Dung Ân, Nam Dạ Tước cũng đã bước ra ngoài. Người đàn ông kia xoay người ngồi vào trong xe, chiếc xe ô tô màu đen vững vàng đứng trong mưa. Dung Ân liêu lĩnh chạy ập đến, hai tay đã chạm vào cửa xe.

”Ông chủ?

” Lái xe nhìn vào trong gương hồi.

Tóc người đàn ông vì bị ướt mưa mà bết chặt vào khuôn mặt và quá nửa chiếc cằm lạnh lùng, bên ngoài xe, một tay Dung Ân kéo tay cầm mở cửa xe, tay kia thì đập liên tục lên cửa kính:

”Việt, Diêm Việt!

”

Vẻ mặt lo lắng, toàn thân cô nhếch nhác, run run đứng giữa trời đang mưa to. Người đàn ông nhìn chăm chăm khuôn mặt gần trong gang tấc, lạnh lùng ra lệnh:

”Lái đi.

”

”Vâng.

” Lái xe vặn chìa khóa, khởi động xe.

Nhận thấy động tác này, Dung Ân càng thêm cuống quýt, hai tay cô giữ chặt lấy tay cầm cửa xe, nhưng cửa xe đã khóa, bánh xe chuyển động làm nước té khắp chân cô, xuyên qua cửa kính màu đen, cô có thể nhìn thấy bóng dáng người ngồi trong xe.

”Việt!

”

Lái xe thấy cô không buông tay, thì đập mạnh chân ga.

Âm –

Thân xe cứng rắn vượt qua người Dung Ân, bước chân cô lao đảo chạy theo, nhưng vì tốc độ quá nhanh khiến thân thể Dung Ân bị hất văng ra ngoài, trượt ngã xuống nền đường.

Chiếc xe kia cứ thế mà đi, Dung Ân chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, trên đầu mưa vẫn xối xả.

Cánh tay chạm xuống nền đường bị rách da, máu tươi chảy ra hòa lẫn với nước mưa đục ngầu. Dung Ân lại không cảm thấy đau, khuôn mặt đờ đẫn nhìn chăm chăm phía trước.

Mặc dù khuôn mặt không giống, nhưng đôi mắt đó, cô sẽ không bao giờ nhận sai. Đó là Diêm Việt.

Cái lạnh từ tay áo chạy khắp toàn thân, đồng thời, cảm giác đau đớn không thể chịu nổi lại bắt đầu ập đến, Dung Ân nắm chặt hai tay, dầm mạnh xuống đất:

”Tại sao, Tại sao!

”

Nếu thật sự là Diêm Việt, tại sao anh ấy lại không nhận ra cô?

Nước mắt không thể khống chế cứ thế trào ra, giọng nói gằn nhẹ, thanh âm khàn khàn, đôi tay cô đã tóa máu, Dung Ân cúi đầu, hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Chỉ cần một ánh mắt, có thể khơi ra hết bao nhiêu đau khổ cô đã cố chôn giấu bao lâu nay...

Ở phía đối diện, qua cửa xe, người đàn ông lạnh lùng nhìn tất cả những gì đang xảy ra.

Cửa kính xe hạ xuống một nửa, điều thuốc trên tay phải lúc sáng lúc tối, chiếc xe đỗ sau một thân cây to, khiến người bên đường không thể phát hiện.

”Em vẫn chưa bao giờ từ bỏ, Việt, em thực sự rất nhớ anh...

” Nỗi nhớ này, chỉ mình cô mới có thể biết được, nỗi nhớ như một căn bệnh nan y không có thuốc giải, từng chút, từng chút một, trải qua thời gian và khoảng cách, càng ngày càng thấm sâu, thấm sâu đến tận đáy lòng!

Dung Ân ngẩng đầu lên, không quan tâm đến mưa đang tạt vào mặt:

”Việt, có phải anh muốn nói với em, rằng em hãy quên anh đi? Việt, em điên rồi ư, rõ ràng là anh đã chết rồi, tại sao em còn tưởng người khác là anh, lúc này, nếu người đàn ông kia dừng lại, em thực sự sẽ nghĩ rằng anh còn sống, nhưng anh ta không dừng lại, anh ta đã không dừng lại...

”

Những người đi qua đường thỉnh thoảng đứng lại chỉ trỏ.

”Anh đi rồi... Những lúc em nhớ đến anh, em phải làm gì đây?

” Chỉ còn lại một người, nhưng không thể quên được những gì đã từng có, điều này có phải rất tàn nhẫn hay không?

”Em là Ân Ân của anh, nhưng tại sao anh lại bỏ mặc em, không quan tâm đến em lâu như vậy?

”

”Việt!! –

”

Một tiếng hét bị thương dưới trời mưa, cô đơn lạnh lẽo đến tận xương tủy, cơn mưa quá lớn, không chỉ làm mờ ánh mắt cô, mà còn muốn rửa sạch hết bụi bặm trên những ký ức cô đã từng chôn giấu.

Dung Ân nằm dưới mưa, đầu gối lên cánh tay, trước mắt bỗng xuất hiện một đôi giày da nam.

Nam Dạ Tước đứng trong mưa, cả người đã ướt đẫm, anh ngồi xuống, khuôn mặt không có biểu cảm, nâng Dung Ân đứng dậy và mạnh mẽ ôm cô vào trong ngực. Thực ra, lúc này Dung Ân cũng không còn sức lực để giãy giụa.

”Rõ ràng là anh ấy đã không còn...

” Dung Ân khóc nghẹn ngào.

Phía đối diện, người đàn ông kia vứt nửa liều thuốc đang cháy đỏ ra ngoài cửa sổ xe ô tô, anh ta nhìn nó bị ướt nhẹp trong mưa nói:

”Lái đi

”

23. Chương 23 : Chọc Giận Nam Dạ Tước

Nam Dạ Tước lái xe đến, anh lôi Dung Ân nhét vào trong, hai tay cô ôm lấy bả vai, cả người co ro dựa vào cửa kính xe ô tô, hai mắt đờ đẫn, đã không còn một chút dấu vết sự quật cường của ngày xưa.

Hai tay cầm lái của Nam Dạ Tước, bởi vì dùng sức trở nên trắng bệch, e rằng hôm nay là ngày đầu tiên trong đời anh bị mất mặt thế này. Đường đường là Tước thiếu gia, có ai dám bỏ rơi anh như vậy, thậm chí đến tận bây giờ người phụ nữ ngồi bên cạnh còn chưa lấy lại tinh thần.

”Diêm Việt là ai?

”

Nước mưa trên người thấm ướt cả ghế, Dung Ân lấy tay lau mặt, mở cửa muốn xuống xe.

Cánh tay cô bị tóm chặt, Nam Dạ Tước khóa trái cửa xe, anh xoay người Dung Ân làm cho cô đối diện với mình:

”Trả lời câu hỏi của tôi!

”

”Anh đừng hỏi gì cả

” Dung Ân gạt cánh tay Nam Dạ Tước ra, biểu cảm lạnh nhạt.

Anh nhìn khuôn mặt hướng ra ngoài cửa sổ xe của cô, lồng ngực tự nhiên phập phồng tức giận, Nam Dạ Tước buông tay, ngón tay gõ nhịp nhàng lên tay lái:

"Hôm nay cũng không phải lần đầu tiên, ngày trước ở Cám Dỗ cô cũng như vậy, Dung Ân, tôi đã quá dung túng cô rồi.

"

Trong cuộc đời Dung Ân, cô chưa từng muốn gặp phải Nam Dạ Tước, cô hỏi:

"Anh đã từng yêu bao giờ chưa?

"

Nam Dạ Tước khẽ nhú mày, ánh mắt nghiền ngẫm vẻ mặt thống khổ của Dung Ân, đối với anh từ này quá xa lạ.

"Tôi đã từng yêu một người.

" Không đợi anh trả lời Dung Ân tự mình lên tiếng, giọng nói nghẹn ngào. Cô biết, yêu mà không thể quên được sẽ có cảm giác như thế nào. Diêm Việt đã mất lâu như vậy nhưng ngoại trừ hai lần gần đây, cô chưa bao giờ nhận nhầm anh ấy với người khác.

"Đã từng yêu?

" Giọng nói Nam Dạ Tước mang vẻ giễu cợt, anh hỏi lại:

"Vậy người yêu của cô bây giờ ở đâu?

"

Dung Ân nghẹn lời, trái tim cô đau đớn không chịu nổi, đây là một sự thật mà cô không muốn chấp nhận chút nào.

"Một người đã chết?!

" Nam Dạ Tước lớn tiếng nói, không ngờ, cô bỏ rơi anh hai lần đều là vì một người đã chết.

"Tôi muốn xuống xe.

" Dung Ân bất ngờ trở nên kích động, cô lấy tay đẩy mạnh cửa xe, thấy không có động tĩnh thì xoay người hét lên:

"Thả tôi ra!

"

"Tôi đã nói, đêm nay tôi muốn cô.

"

"Anh điên rồi.

" Dung Ân không tiếp tục náo loạn, nước mưa trên mặt cô đã ngấm xuống tận cổ áo:

"Nếu anh muốn, chỉ cần anh ngoắc tay một cái, dạng phụ nữ nào chẳng có, tại sao anh cứ phải cần tôi không rời như thế?

"

"Cần?

" Nam Dạ Tước nheo mắt đầy nguy hiểm, cô nghĩ anh là chó sao?

"Nghe cho rõ đây!

" Nam Dạ Tước giữ chặt vai Dung Ân, ngữ khí ra lệnh:

"Quên anh ta ngay lập tức, nếu không, cho dù anh ta còn sống, tôi cũng biến anh ta thành chết!

”

Ánh mắt lạnh lẽo khiến Dung Ân run sợ:

”Phải như thế nào anh mới chịu bỏ qua cho tôi?

”

”Rất đơn giản.

” Nam Dạ Tước buông tay nhìn Dung Ân cười lạnh:

”Chết! thì xong hết mọi chuyện.

”

Cô dường như bị rút hết sức lực, cả người ngã vào trong ghế, vẻ mặt cũng trở lại bình thản như lúc đầu, Dung Ân đã từng ném trái không ít đau khổ từ Nam Dạ Tước, nên cô là người hiểu rõ hơn ai hết, muốn đối phó với người như Nam Dạ Tước thì không thể cứng rắn được.

”Chúng ta đang đi đâu?

” Lúc Dung Ân lên tiếng, giọng nói đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nam Dạ Tước nhìn xuống tay cô, vết thương này nếu không xử lý kịp thời có thể gây nhiễm trùng, nếu về nhà gọi bác sỹ tư sẽ rất phiền phức, cách tốt nhất là tìm một bệnh viện nào gần đây để kiểm tra.

Dung Ân thấy Nam Dạ Tước không trả lời cũng không hỏi lại, cô quay đầu chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dung Ân bây giờ và Dung Ân của lúc này là hai con người hoàn toàn khác nhau, chẳng nhẽ cô thực sự vẫn chưa quên được người đàn ông kia sao? Nghĩ đến đây, ánh mắt Nam Dạ Tước lại trở nên âm u, anh đập mạnh chân ga, phóng nhanh về phía trước.

Đến bãi đỗ xe, Nam Dạ Tước kéo tay Dung Ân xuống, vẻ mặt cô có vẻ hoảng hốt, lão đảo bị anh kéo đi thẳng.

Mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện dần dần khiến Dung Ân tỉnh táo lại, Nam Dạ Tước cầm tay cô đi thẳng vào phòng khám bệnh

”Đây là bệnh viện nào?

” Vừa vào cửa, Dung Ân đã trở nên căng thẳng giữ chặt tay áo Nam Dạ Tước:

”Tôi không muốn gặp bác sỹ.

”

Trong lòng anh vốn đang rất khó chịu, nhìn thấy bộ dạng này của cô, khiến anh càng thêm tức giận, lực ở tay không tránh khỏi tăng thêm một chút, Dung Ân gần như bị lôi vào trong phòng.

”Các người đang làm gì vậy? Không biết là phải xếp hàng sao?

” Bác sỹ đẩy đẩy gọng kính, ý bảo y tá dẫn họ đi ra ngoài.

Nam Dạ Tước vòng tay ôm lấy eo Dung Ân, rồi ấn cô ngồi xuống ghế:

”Đừng nhiều lời, nhanh lại đây kiểm tra vết thương trên tay cô ấy cho tôi.

”

Y tá muốn tiến lên ngăn cản Nam Dạ Tước, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt hung dữ của anh, chỉ có thể quay đầu về phía bác sỹ cầu cứu.

”Vén... Vén tay áo của cô ấy lên.

” Vị bác sỹ đã hơn năm mươi tuổi cũng không muốn trước khi về hưu còn đắc tội với ai, nữ y tá thấy thế bước lại gần định thực hiện nhưng lại bị Dung Ân giữ chặt tay:

”Đây là bệnh viện nào?

”

“Đây là bệnh viện Nhân Ái.” Cô y tá thấy Dung Ân gặng hỏi, thuận miệng trả lời.

”Bệnh viện Nhân Ái...

” Dung Ân cúi đầu, miệng lẩm bẩm, y tá vén tay áo của cô lên, định kiểm tra xem vết thương trên tay cô như thế nào.

”Không cần!

” Không ngờ Dung Ân lại đứng phắt dậy, giãy mạnh tay khỏi tay nữ y tá, sức lực lớn đến nỗi khiến hồ sơ bệnh án trên bàn đều rơi cả xuống đất.

Dung Ân xoay người, mắt cá chân bị trượt, nhưng cô vẫn men theo bức tường, từng bước đi ra ngoài, eo lại bị một cánh tay ôm lấy, giọng nói của Nam Dạ Tước lúc này đã mang theo phần nộ:

“Cô đang làm cái quái gì vậy?”

”Buông tôi ra!

” Dung Ân không thể cử động, chỉ có thể vung hai tay để phản kháng:

”Tôi không muốn ở lại đây, buông tôi ra...

”

Bác sỹ và y tá nhìn nhau, trước mặt Nam Dạ Tước họ không dám lên tiếng, chỉ có thể im lặng nhặt hồ sơ giấy tờ từ dưới đất lên.

Mùi thuốc khử trùng nồng nặc, màu trắng chói mắt đập vào mắt, hiện ra vô số những khuôn mặt bị thương, đây chính là bệnh viện...

Về mặt Dung Ân tái nhợt, mái tóc dài mềm mại giờ đây đã rối tung, cô cố gắng lấy hai tay gỡ tay Nam Dạ Tước:

”Không được... Tôi không muốn ở lại đây.

”

Nam Dạ Tước đi nhanh đến trước bàn làm việc của bác sỹ, anh duỗi tay thả Dung Ân ra, cô không kịp phản ứng ngã dúi về phía trước, bụng đập vào góc nhọn của bàn, đau đớn khiến Dung Ân co rúm người rồi ngã xuống đất.

”Cô có chết ở đây tôi cũng không quan tâm!

” Dung Ân

phá phách

đã vượt quá sức chịu đựng của anh.

Trên thực tế, anh không có nhiều sự kiên nhẫn.

Nam Dạ Tước xoay người định bỏ đi, nhưng vừa ra đến cửa, tay anh đã bị một bàn tay nắm lại, Nam Dạ Tước dừng bước, anh ngoảnh đầu lại thì thấy Dung Ân đang quỳ trên mặt đất, một tay ôm bụng một tay giữ chặt tay anh, trên mặt cô có nước, không biết là mồ hôi hay là những giọt nước mắt:

”Anh đừng đi...

”

Trong lòng không hiểu sao trùng xuống.

Ánh mắt Dung Ân đã trải qua rất nhiều đau thương, nắm ngón tay cô nắm chặt lấy ngón tay út của Nam Dạ Tước, cô sợ anh sẽ vứt bỏ cô một mình ở lại nơi tràn ngập ác mộng này, Dung Ân ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy nhu nhược và yếu đuối mà Nam Dạ Tước chưa bao giờ gặp.

Đột nhiên cô trở nên khác thường như vậy, phía sau chắc chắn tồn tại những bí mật.

Nam Dạ Tước quay người lại, anh đưa tay vuốt ve đầu cô:

”Chúng ta đi bệnh viện khác.

”

Nam Dạ Tước nâng Dung Ân dậy, cô bị đau không thể đứng thẳng người, theo phản xạ Dung Ân dựa vào trong lòng Nam Dạ Tước, giờ khắc này, chỉ có vòng tay anh mới có thể giúp cô quên đi và ngăn tất cả những điều không muốn nhớ lại.

”Được, đi bệnh viện khác.

” Dung Ân còn vội vàng lặp lại lời nói của anh một lần nữa.

Nam Dạ Tước khẽ nheo mắt, quả nhiên là cô để ý bệnh viện này.

Anh khom người bế cô lên, Dung Ân giữ chặt cổ áo anh, cô sợ Nam Dạ Tước đổi ý nên mãi đến khi gió lạnh lùa qua mặt, Dung Ân mới hơi nới lỏng tay, cô kiệt sức dựa vào người Nam Dạ Tước, đi được một đoạn anh cúi đầu, đã thấy Dung Ân nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Xe lao vào bóng đêm, lần này Nam Dạ Tước không đưa cô đến bệnh viện nữa, mà về nhà trực tiếp gọi bác sỹ tư tới

”Bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại.

” Từ Khiêm cẩn thận xử lý vết thương trên tay Dung Ân, Nam Dạ Tước kéo áo cô lên, trên bụng Dung Ân liền lộ ra một vết bầm tím lớn:

”Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần, không thể đối xử phụ nữ như vậy, những trò chơi biến thái có thể làm thân thể bị thương.

”

Nam Dạ Tước ngồi ở mép giường, nhìn thấy Dung Ân ngủ rất sâu, anh nói:

”Đây là ngã bị thương, mắt cậu để trên trán à?

”

24. Chương 24 : Dung Ân Cáu

Từ Khiêm đặt tay lên vết bầm tím trên bụng Dung Ân, anh ta nhẹ nhàng ấn một cái, mặc dù Dung Ân đang ngủ nhưng cô vẫn cảm thấy đau, hai chân theo phản xạ co lên, cô mím môi rên một tiếng:

”Ưm...

”

Thanh âm yếu ớt phát ra mang theo mấy phần mờ ám, Nam Dạ Tước nuốt nước bọt, anh đứng dậy đi đến quây để rượu:

”Cô ấy không sao chứ?

”

”Không sao, chỉ bị bầm tím một chút.

” Từ Khiêm bôi thuốc lên vết thương trên bụng Dung Ân:

”Cô ấy demam mưa nên có thể sẽ bị sốt, lát nữa hãy cho cô ấy uống thuốc hạ sốt.

”

Nam Dạ Tước vén chiếc rèm cửa sổ màu đen, vắt chân ngồi xuống bệ cửa sổ:

”Để thuốc lại, cậu về đi.

”

Từ Khiêm nhìn đồng hồ thấy không còn sớm, Dung Ân cũng không sao, anh ta dặn dò thêm Nam Dạ Tước mấy câu rồi ra về.

Dung Ân ngủ rất ngoan, thân thể cô nằm giữa hai màu đen trắng của chăn đệm chỉ để lộ ra một cái đầu, tóc cô xõa tung trên gối, quần áo đã ướt như vậy chắc chắn không thể mặc được nữa.

Ban đêm, không khí mờ ám dần dần lan tỏa khắp căn phòng, một bàn tay hơi lạnh nhẹ nhàng chạm vào làn da đang nóng lên, khiến người ta càng muốn gần thêm, bàn tay của Nam Dạ Tước, bắt đầu mò vào trong áo của Dung Ân sờ soạng.

Chợt cảm thấy thân thể rất khó chịu như là đang bị vật gì đó đè nặng, cả hai tay hai chân đều không thể cử động.

Thân thể một người đang sốt, chạm vào thân thể một người vừa tắm xong mát lạnh, giữa hai người đều không có gì ngăn cản, sự thoải mái khiến cả hai cùng thở dài một tiếng.

Nam Dạ Tước sờ lên trán Dung Ân, anh phát hiện thấy cô đang sốt, nhưng người đẹp ở trong lòng, anh đã sớm quên sạch những lời dặn dò của Từ Khiêm, đôi tay vòng trên cổ càng lúc càng chặt, không khí xung quanh mỗi lúc một ‘nóng’ lên khiến hai má Dung Ân hồng hồng, cô vịn vịn thân thể tìm một vị trí thoải mái hơn.

Trong phòng tối om, chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập.

Lúc tiến vào thân thể Dung Ân lần trước không thể so sánh với hiện tại, sự chặt chẽ khiến bàn tay Nam Dạ Tước trên lưng Dung Ân đột nhiên bóp mạnh, trên làn da trắng trẻo ngay lập tức xuất hiện một dấu tay màu hồng, với sự thỏa mãn như thế này, Nam Dạ Tước chưa bao giờ quan tâm đến sự cảm nhận của đối phương, anh chỉ cần thể xác và tinh thần của mình sung sướng là được rồi.

Dung Ân bị đau, bụng co rúm khẽ rướn người lên.

Một Nam Dạ Tước từng có không biết bao nhiêu phụ nữ, không ngờ có thể bị Dung Ân ngô nghê khiêu khích đến mức suýt không thể khống chế, từ đầu đến cuối Dung Ân đều nhắm mắt, cô uyển chuyển phối hợp, không hề cứng nhắc như lần đầu tiên. Dung Ân cố gắng dựa sát vào người đàn ông trên người mình, mặc dù trong bóng tối Nam Dạ Tước không thể nhìn thấy biểu hiện của cô, nhưng anh có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đó sẽ quyến rũ đến mức nào.

”Việt...

”

Dung Ân vô thức thốt ra một cái tên, tên một người đã ăn sâu vào trong suy nghĩ của cô.

Trong nháy mắt, sự thân thiết hòa hợp giữa hai người bị phá vỡ, ngay cả hơi thở cũng đã toát ra vẻ lạnh lẽo nguy hiểm, vòm ngực rộng lớn vẫn đang đè nặng lên thân thể nhỏ bé bên dưới, thậm chí nơi trái tim và trái tim vẫn còn dính chặt vào nhau.

Nam Dạ Tước chống hai tay bên người Dung Ân, mồ hôi trên trán theo mái tóc ngắn chảy xuống, nhỏ giọt lên ngực cô.

Ngủ một đêm không hề thoải mái.

Lúc Dung Ân tỉnh lại, đầu cô đau như sắp nổ tung, trên người lúc nóng, lúc lạnh cực kỳ khó chịu.

Cô vừa mở mắt, ánh mặt trời chói chang ngay tức khắc chiếu vào. Dung Ân đưa tay lên che lại, lúc này mới phát hiện, rèm cửa sổ đã bị kéo ra, xuyên qua cửa kính cô có thể nhìn thấy người giúp việc đang làm việc dưới vườn hoa.

Bả vai lạnh lạnh, Dung Ân cúi đầu nhìn, lúc này cô mới phát hiện mình không mặc quần áo ngủ bên cửa sổ cả đêm.

Ở góc độ này, chỉ cần người giúp việc ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy bộ dạng bây giờ của cô.

Dung Ân không kịp nghĩ ngợi vội vàng đứng dậy, nhưng không ngờ cả người không có chút sức lực, cứ thế ngã từ trên bệ cửa sổ xuống sàn nhà.

Dung Ân ngẩng lên thì thấy trên chiếc giường rộng lớn một khuôn mặt vô cùng đẹp trai đang gối đầu lên gối ngủ rất say, phía dưới chần che khuất phần eo, chân tay anh đang rộng chiếm hết toàn bộ giường.

Gò má Dung Ân ửng hồng, hơi thở rất nóng, toàn thân không có một chút sức lực, chắc chắn là cô đã bị sốt. Dung Ân nhìn xung quanh căn phòng, nơi này cô đã đến một lần, những ký ức vẫn còn như mới.

Dung Ân nhìn thấy Nam Dạ Tước đang ngủ, cô lục lọi quần áo bẩn của mình, nhưng tìm mãi cũng không thấy điện thoại di động ở đâu.

”Này.

”

Trong lúc Dung Ân đang tìm kiếm khắp xung quanh, Nam Dạ Tước đã tỉnh dậy mở mắt nhìn cô:

”Có phải cô đang tìm thứ này ?

”

Anh vòng tay lôi ra điện thoại di động của Dung Ân ở dưới gối, cầm trong tay quơ quơ.

Dung Ân nghĩ đến việc cả đêm không về sẽ khiến mẹ cô lo lắng:

”Trả di động cho tôi.

”

Nam Dạ Tước đặt điện thoại lên ngực vươn tay ngoắc ngoắc Dung Ân:

”Tự mình đến mà lấy.

”

Cô nhặt quần áo bẩn lên định mặc vào.

”Nếu cô mặc quần áo đó vào, thì đi ra khỏi phòng này ngay lập tức.

”

Dung Ân sững sốt, cô nhìn thấy ánh mắt coi thường của Nam Dạ Tước, đột nhiên xoay người, Dung Ân vừa mặc quần áo vừa đi ra ngoài.

Sắc mặt Nam Dạ Tước thay đổi, anh vén chăn lên để lộ thân hình hoàn mỹ, bước nhanh mấy bước đuổi theo, lôi Dung Ân trở lại giường:

”Mới sáng sớm cô cấu kính cái gì!

”

Áo lót chưa kịp cài đã bị Nam Dạ Tước thuần thục cởi ra vứt xuống đất:

”Bắn chết đi được!

”

Dung Ân nằm im trên giường không hề cử động, đầu cô giấu trong chăn. Nam Dạ Tước lật người cô lại, lúc này mới để ý thấy sắc mặt Dung Ân đỏ lên, môi nứt nẻ:

"Cô bị làm sao vậy?"

"

Dù mệt mỏi Dung Ân vẫn không muốn nằm ngủ, cô lấy lại tinh thần:

"Tôi không sao, mấy giờ rồi? Tôi muốn đi làm."

"

Nam Dạ Tước nhớ ra bỏ cô ngủ ngoài lạnh gần cả đêm, thuốc Từ Khiêm dặn cũng chưa uống, như vậy chắc là đã bị sốt, anh sờ trán Dung Ân, quả nhiên thấy rất nóng:

"Không cần đi, tôi đã xin nghỉ giúp cô rồi."

"

"Vậy tôi muốn về nhà."

"

"Cô cứ về thử xem."

"Nam Dạ Tước kéo chăn đắp lên tận cổ cô, còn lấy tay chèn chèn:

"Nếu cô ngoan ngoãn ngủ ở đây, hôm nay tôi sẽ tính là cô xin nghỉ, nếu cô muốn về nhà, tôi sẽ nói với phòng nhân sự là cô trốn việc, cô lại đang trong thời gian thử việc, có thể bị sa thải bất cứ lúc nào."

"

Mặc dù, môi anh đang mỉm cười, lời nói cũng dễ nghe, nhưng không phải đang đùa.

Dung Ân giật mình, những lời nói này đương kim tổng giám đốc của Nghiêm Tước có thể nói ra sao?

Cô trầm ngâm suy nghĩ một lúc, sau đó cười nhạt một cái nói:

"Đưa di động cho tôi."

"

Nam Dạ Tước đặt chiếc di động vào lòng bàn tay ngấm nhúa, anh nhìn mấy chục cuộc gọi nhỡ trên màn hình nói:

"Đêm qua tôi đã nói với mẹ cô là cô ngủ ở chỗ tôi rồi."

"

Lòng bàn tay trống không, mặt mày Dung Ân nhăn nhó, cô quay lưng lại gọi điện thoại về nhà.

"A lô? Mẹ ạ!, Vâng ạ! Con xin lỗi, tối hôm qua con phải ở lại công ty làm thêm giờ, trong lúc họp công ty con không ang điện thoại..."

"Đột nhiên giọng nói của Dung Ân im bật, trong điện thoại truyền đến câu hỏi của mẹ cô:

"Ân Ân, con sao vậy, tại sao không nói gì nữa?"

"

Vòm ngực rộng lớn của Nam Dạ Tước đang dán chặt sau lưng Dung Ân, vào lúc này, không chỉ có đôi tay mà ngay cả bộ phận nào đó đã thức tỉnh trên người anh cũng không có ý tốt làm ra vẻ như sắp chen vào giữa hai chân cô.

"Mẹ, chiều nay con mới có thể về nhà, mẹ không cần lo lắng. Vâng, dạ, con chào mẹ."

"Dung Ân vội vàng ngắt di động, cô quay người lại, nhìn chằm chằm khuôn mặt đang gằn trong gang tấc."

”Đêm qua, giữa chúng ta có phải đã xảy ra chuyện gì không nên xảy ra hay không?”

25. Chương 25: Thân Thế Của Diêm Việt

Tóc Nam Dạ Tước rối tung giống hệt với con người anh, có chút lười biếng lúc mới ngủ dậy, Nam Dạ Tước híp mắt, anh dường như rất hay thực hiện động tác này: “Nên hay không nên xảy ra, đều đã xảy ra rồi, làm đến hơn nửa đêm, Dung Ân, sức khỏe của cô cũng thật tốt.”

Về mặt Dung Ân cứng ngắc, cô chỉ nhớ mang máng, nhưng cơ thể đau nhức đã nói lên tất cả. Nam Dạ Tước nói đúng, nếu cô kiên quyết kháng cự, anh cũng không thể làm gì cô.

Ngón tay Nam Dạ Tước tùy ý quăn mấy sợi tóc trước ngực Dung Ân, anh cúi đầu xuống gần cổ cô, giọng nói quyến rũ: “Dung Ân, tối hôm qua cô rất nhiệt tình.” Ít nhất cũng khiến anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Dung Ân nhìn nam Dạ Tước biểu cảm lạnh nhạt, sự nhiệt tình đó cô không nhớ nên cũng không cảm thấy xấu hổ.

“Vậy tại sao anh còn để tôi ngủ trên bệ cửa sổ?” Quá độc ác!

Trong đầu Nam Dạ Tước bắt ngờ vang lên cái tên kia, anh vén chăn, khoác áo vào, động tác rất nhanh nhẹn, đồng thời ném cho cô viên thuốc Từ Khiêm để lại: “Cô uống đi, ngủ ở đây một giấc, buổi chiều sẽ đưa cô về.”

Không chờ Dung Ân trả lời, Nam Dạ Tước đã ngênh ngang rời khỏi phòng.

Cô bị sốt cảm thấy cả người khó chịu, quả thực không có chút sức lực nào, cố gắng nuốt hai viên thuốc, sau đó cô chui vào chăn mệt mỏi thiếp đi.

Dam Dạ Tước đút hai tay vào túi áo đi xuống tầng một, vừa đến phòng khách anh đã nhìn thấy người mà anh muốn gặp đang nghiêm túc ngồi chờ: “Tước thiếu gia.” Nghe thấy tiếng bước chân người đó vội vàng đứng lên cung kính cúi chào.

“Nói đi” Nam Dạ Tước ngồi xuống ghế, vắt chân ra lệnh.

“Diêm Việt, hai mươi lăm tuổi, tốt nghiệp trường đại học T, là con trai độc nhất cũng là người thừa kế duy nhất của tập đoàn Viễn Thiệp, bố của anh ta hiện nay chính là chủ tịch tập đoàn, chú là cán bộ cao cấp của tỉnh, một năm trước, ngay trước khi Diêm Việt chuẩn bị thừa kế tập đoàn thì đột nhiên mất tích...”

“Mất tích?” Nam Dạ Tước nhớ đến hai lần mất hồn, mất vía của Dung Ân: “Không phải đã chết rồi sao?”

“Bên ngoài chưa nhận được tin tức anh ta đã chết, nhà họ Diêm thông báo là anh ta đi Châu Âu, ngoài ra, đã có tin tức xác nhận, gần mười ngày nữa Diêm Việt sẽ về nước, chính thức thừa kế tập đoàn Viễn Thiệp.” Người đó lấy ra một bức ảnh đặt lên bàn rồi đẩy về phía Nam Dạ Tước: “Nhà họ Diêm rất bí ẩn, bức ảnh này là tôi lấy từ hồ sơ lưu trữ của trường đại học T.”

Tiện tay cầm lên, trong bức ảnh là một chàng trai còn rất trẻ, đôi mắt sắc bén, vẻ đẹp trai thì không cần phải bàn, nụ cười trên môi dường như mang theo sự yêu thương không nói nên lời, Nam Dạ Tước đặt bức ảnh lên bàn: “Cậu hãy đến bệnh viện Nhân Ái điều tra xem rốt cuộc một năm trước đã xảy ra chuyện gì, mang bức ảnh này theo.”

“Vâng.” Người đó không nói thêm gì nữa, cầm bức ảnh ra về.

Nam Dạ Tước nhàn nhã dựa vào ghế sofa, nhưng tâm trạng không hề thoải mái, dựa vào những điều vừa nghe được, anh đoán Diêm Việt vẫn còn sống.

Nghĩ đến đây, Nam Dạ Tước không khỏi nhú mào, trước khi anh cảm thấy chán, Dung Ân là của anh, kẻ nào dám tranh giành, dù có sống anh cũng biến thành chết.

Lên phòng ngủ mở cửa đi vào, Dung Ân đang yên lặng ngủ ở mép giường, thân thể cô cuộn tròn lại, trên trán lấm tấm mồ hôi. Nam Dạ Tước đưa tay lên sờ, thấy nhiệt độ đã giảm.

Ngoài cửa sổ, trời nắng chói chang, anh đứng dậy đi đến kéo rèm cửa sổ lại, ánh sáng trong phòng liền dịu đi rất nhiều. Nam Dạ Tước dựa người vào bộ cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm nhìn Dung Ân đang ngủ trên giường.

Môi anh nhếch lên mang theo những cảm xúc phức tạp, Nam Dạ Tước khoanh hai tay trước ngực, chuyện Diêm Việt chưa chết, sớm hay muộn cũng có ngày Dung Ân biết được. Anh quay mặt ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu lên mái tóc màu rượu đỏ của anh khiến chúng trở nên óng ánh chói mắt.

Ăn cơm trưa xong, Dung Ân vẫn còn ngủ. Nam Dạ Tước mặc quần áo ở nhà ngồi trong phòng khách. Lúc Hạ Phi Vũ đến thì thấy anh đang tập trung làm việc trước máy vi tính.

“Tổng giám đốc.”

Nam Dạ Tước ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi ngạc nhiên: “Sao cô lại đến đây?”

“Có một số giấy tờ cần anh ký tên gấp.” Hạ Phi Vũ lấy giấy tờ từ trong túi ra: “Thư ký Đan nói hôm nay anh không đi làm, nên tôi dựa vào địa chỉ tìm đến đây.”

Nam Dạ Tước nhận lấy, tiện tay lật hai tờ: “Những loại giấy tờ như thế này, cô có thể tự mình xử lý, không cần phải đến đây.” Mặc dù nói như vậy nhưng sau khi xem xong anh vẫn đặt bút ký tên.

Đây là lần đầu tiên Hạ Phi Vũ đến nơi này, cô ta tò mò đưa mắt nhìn xung quanh: “Vườn hoa ngoài kia rất rộng, tôi phải đi một lúc mới vào đến đây.”

Nam Dạ Tước cười cười đặt giấy tờ trong tay xuống: “Chiều nay cho cô nghỉ.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Hạ Phi Vũ mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Nam Dạ Tước, ánh mắt cô ta lơ đãng nhìn về phía cầu thang rồi dừng lại luôn ở đó, nụ cười trên môi cứng ngắc.

Dung Ân đi chân trần xuống tầng một, trên người cô mặc quần áo Nam Dạ Tước đã chuẩn bị, đầu còn hơi choáng váng, cô vịn vào tường đi từng bước xuống cầu thang.

Hai tay Hạ Phi Vũ nắm chặt túi xách, cô ta quay sang nhìn người đàn ông đã tập trung làm việc trở lại: “Tôi khác những người phụ nữ kia ở điểm nào?”

Đôi tay gõ bàn phím của Nam Dạ Tước dừng lại, anh tỳ tay lên lên quay sang nhìn cô ta: “Sao đột nhiên lại hỏi vậy?”

Hạ Phi Vũ cố gắng làm ra vẻ như đang bình tĩnh, ngả lưng dựa vào ghế sofa: “Tôi muốn biết ở trong lòng anh tôi là người thế nào?”

Về mặt cô ta nghiêm túc, ngữ khí vốn luôn lạnh nhạt cũng đã xen lẫn một chút hồi hộp, Nam Dạ Tước vắt chéo chân, hai tay khoác lên thành ghế: “Cô sẽ chủ động lên giường với tôi sao?”

Đây là một vấn đề tế nhị, nhưng Nam Dạ Tước không hề vòng vo mà hỏi một cách trực tiếp. Hạ Phi Vũ bị anh nhìn chằm chằm không khỏi đỏ mặt quay đầu sang hướng khác, cô ta biết câu trả lời mà Nam Dạ Tước muốn nghe: “Sẽ không.”

Dung Ân đứng ở đầu cầu thang, mái tóc cô hơi rối, lúc này tất nhiên cô không thể sánh với một Hạ Phi Vũ đang xinh đẹp gọn gàng.

“Đây chính là sự khác biệt giữa cô và họ.” Nam Dạ Tước nhếch môi cười, gối đầu lên cánh tay, anh đã gặp rất nhiều dạng phụ nữ, nên anh muốn, có một người phụ nữ có thể giữ được sự trong sáng, thuần khiết trong mắt anh, mà người may mắn đó chính là Hạ Phi Vũ.

Thực ra Dung Ân có thể không cần để ý đến những lời nói của Nam Dạ Tước, nhưng những lời châm biếm của anh vẫn đâm vào đáy lòng đang tổn thương của cô.

Sau khi đã trải qua đêm đó, Dung Ân biết, cô sẽ không bao giờ có thể tránh bị xếp cùng một chỗ với ‘Họ’.

Lúng túng đứng trên đầu cầu thang, nếu bây giờ cô đi xuống chắc chắn sẽ rơi vào tình thế rất xấu hổ.

Sau khi nghe được câu trả lời của Nam Dạ Tước, Hạ Phi Vũ mỉm cười, một nụ cười vừa đủ khiến người ta say đắm.

Nam Dạ Tước luôn là người thuộc trường phái hành động, sau khi chăm chú nhìn khuôn mặt Hạ Phi Vũ mấy giây, anh đã ngả người về phía trước hôn xuống.

Hạ Phi Vũ hơi giật mình, thân thể dựa vào ghế sofa, hai tay thuận thế ôm lấy lưng Nam Dạ Tước, bàn tay đan chặt vào nhau.

Mái tóc cô ta rối tung, Nam Dạ Tước vén ra sau gáy, rồi kéo cô ta lại gần mình hơn.

Một nụ hôn nồng nhiệt như vậy sẽ không thể phát hiện ra có người khác. Khuôn mặt Nam Dạ Tước vẫn đẹp trai quyến rũ như trước, nếu nhìn lâu có thể sẽ bị mê hoặc.

Dung Ân nhấc chân, cô rón ra rón rén đi qua phòng khách, giày của cô để ở trước cửa, may quá cửa vẫn đang mở.

Dung Ân lén la lén lút đi giày như ăn trộm, bởi vì đứng không vững, chân cô đá vào một đôi dép cao gót. Mặc dù tiếng động phát ra không lớn, nhưng cũng đủ khiến Nam Dạ Tước đang chìm đắm chú ý đến.

Buông người phụ nữ trong lòng ra, Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm Dung Ân: “Cô đi đâu?”

Đã bị phát hiện, Dung Ân thoải mái đi giày vào: “Tôi về nhà.”

Lần này, Nam Dạ Tước không phản đối nữa, anh tự nhiên khoác tay lên vai Hạ Phi Vũ: “Tôi sẽ bảo lái xe đưa cô về.”

“Không cần, tôi ra cổng gọi xe tắc xi.” Dung Ân không muốn phải nhận thêm một chút ‘Ân huệ’ nào từ anh nữa. Lúc cô ra ngoài trời đang nắng chói chang, Dung Ân hạ tầm mắt xuống, bụng đói rất khiến cô khó chịu, cả đầu cũng hoa mắt chóng mặt.

Nam Dạ Tước nhìn theo bóng dáng Dung Ân, Hạ Phi Vũ cười thầm, chiếm được và không chiếm được, ở trong lòng người đàn ông rất khác biệt.

Về đến nhà, ở bên mẹ vẫn là hạnh phúc nhất, ăn qua loa một bát mì tôm cũng chẳng kém gì những bữa ăn thịnh soạn bên ngoài.

Sống yên ổn mấy ngày, cuộc sống không bị Nam Dạ Tước quấy rầy trở nên dễ chịu hơn.

Trong văn phòng, ai cũng đang làm việc của mình, Hạ Phi Vũ mặc bộ trang phục công sở, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ nói: “Mọi người hãy hoàn thành nốt công việc của mình để sáng mai họp, chiều nay tôi phải đi dự buổi họp báo của tập đoàn Viễn Thiệp, không ai được phép ngồi chơi lúc tôi không có ở đây.”

“Trưởng phòng Hạ, chị cứ yên tâm...” Các nhân viên đồng loạt lên tiếng.

Ánh mắt đang đọc tài liệu của Dung Ân dừng lại, tập đoàn Viễn Thiệp?

“Trưởng phòng Hạ?” Trước khi Hạ Phi Vũ ra khỏi cửa Dung Ân đứng lên gọi: “Cô có biết tại sao tập đoàn Viễn Thiệp lại tổ chức buổi họp báo không?”

Hạ Phi Vũ xoay người, dò xét nhìn Dung Ân một lượt: “Nghe nói là tập đoàn muốn đổi chủ, do người thừa kế đời sau tiếp quản.”

Nhà họ Diêm, chỉ có duy nhất một người con trai!

26. Chương 26: Lạnh Lùng Gặp Lại

Về mặt Dung Ân chần động, cô không giữ nổi bình tĩnh chống tay vào mép bàn run run hỏi: “Vây... Chị có biết người đó là ai không?”

Nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai người, các đồng nghiệp đều ngẩng đầu lên, họ bắt đầu xúm lại bàn tán: “Chẳng lẽ, lại sắp có ý đồ với người của Viễn Thiệp...”

“Thật không ngờ...”

“Hừ!!!”

Dung Ân nhắm mắt làm ngơ, cô chỉ muốn biết câu trả lời.

Nghe thấy tiếng xì xầm của mọi người, ánh mắt Hạ Phi Vũ càng trở nên coi thường: “Tại sao cô lại muốn biết điều này?”

“Bởi vì, điều này vô cùng quan trọng với tôi.” Dung Ân vội vàng trả lời khiến Hạ Phi Vũ càng thêm tò mò. Cô ta nhìn chằm chằm Dung Ân, muốn từ trong mắt cô tìm ra điều gì: “Diêm Việt, tên anh ta là Diêm Việt.”

Sắc mặt Dung Ân tái nhợt, cắt không còn giọt máu, kinh ngạc, khó hiểu, hi vọng, hoang mang... Tất cả những biểu hiện đều tập trung trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Câu trả lời của Hạ Phi Vũ không khác gì sét đánh giữa trời quang, khiến Dung Ân hoảng loạn.

Lý Hủy ngồi phía trước thấy Dung Ân có biểu hiện khác thường liền đứng dậy, nhẹ nhàng đến bên cạnh Dung Ân kéo kéo tay áo cô: “Ân Ân?”

“Ở đâu? Buổi họp báo diễn ra ở đâu?”

Ngữ điệu quyết liệt khiến Hạ Phi Vũ cảm thấy khó chịu, cô ta quơ quơ tấm thiệp mời trong tay: “Cô biết cũng chẳng để làm gì, muốn vào được nơi đó, cô phải có cái này, cả công ty cũng chỉ có mấy tờ, à, trong phòng tổng giám đốc cũng có, nhưng những hoạt động vô nghĩa như thế này có lẽ anh ấy sẽ không đi...”

Nhìn thấy Hạ Phi Vũ kiêu ngạo đi ra ngoài, Dung Ân không quan tâm đến điều gì khác, muốn đuổi theo cô ta.

“Ân Ân!” Lý Hủy chạy theo cô đến cửa, kéo cô sang một bên: “Cô điên rồi ư, nếu việc này bị tổng giám đốc biết được, cô chắc chắn sẽ không được yên, thật không hiểu trưởng phòng Hạ có ý gì nữa.”

“Lý Hủy, cô không hiểu, hôm nay tôi nhất định phải nhìn thấy người đó.” Nếu anh ấy thật sự là Diêm Việt, cô có rất nhiều điều muốn nói, muốn hỏi anh.

“Ân Ân cô cứ từ từ đã.” Lý Hủy vỗ vai cô hạ giọng nói: “Loại giấy mời như thế này phòng hành chính cũng có, cấp trên cũng có nhiều người không thích tham gia những hoạt động kiểu này, để tôi đi hỏi, nếu phòng hành chính còn, tôi sẽ xin giúp cô.”

“Thật sao?”

“Thật, dù sao cũng không có ai biết, chỉ cần cô đừng gây ra chuyện gì ở đó là được.”

Quả nhiên Lý Hủy quen biết rất rộng, chưa đến mười phút cô ấy đã lấy được thiệp mời: “Đây này, dù sao công việc của cấp trên rất bận rộn, thời gian lại quý giá, nên họ cũng thường cử nhân viên đến tham dự thay. Đúng rồi, Ân Ân... Trông cô như thế này tôi cảm thấy rất lo lắng, hay là để tôi đưa cô đi?”

“Không cần đâu, tôi không sao.” Dung Ân cầm chặt tấm thiệp mời trong tay: “Cô đừng lo lắng, tôi đi đây.”

Dựa vào địa chỉ trên tấm thiệp, Dung Ân gọi tắc xi tới đó. Lúc đến nơi cả căn phòng đã chật kín người, nhân viên lễ tân tươi cười thân thiện nói: “Vị trí của Nghiêm Tước là ở hàng ghế đầu tiên, để tôi dẫn cô đến đó.”

“Ôi, không cần.” Dung Ân đứng ở cửa: “Để tôi tự đi là được rồi.”

Vừa bước vào, Dung Ân đã nhìn thấy Nam Dạ Tước và Hạ Phi Vũ đang ngồi cạnh nhau trên hàng ghế đầu, bên cạnh họ còn có mấy người quản lý cấp cao khác. Dung Ân tìm một vị trí kín đáo ngồi xuống. Cô cố gắng không để mình bị phát hiện.

Đúng giờ, buổi họp báo bắt đầu, mãi đến khi cả căn phòng vỗ tay ầm ầm, Dung Ân mới định thần lại.

Một loạt các nghi thức dài dòng, đầu tiên là phát biểu của các thành viên trong hội đồng quản trị. Dung Ân biết, người đàn ông trung niên ngồi ở chính giữa trên kia là bố của Diêm Việt, Diêm Thủ Nghị.

Thời gian nêu câu hỏi của các phóng viên trôi qua vừa tẻ nhạt, lại buồn chán.

Một tay Nam Dạ Tước chống lên trán, thần sắc có chút không kiên nhẫn.

“Chẳng phải anh ghét nhất là những hoạt động kiểu này sao? Tôi cứ tưởng anh sẽ không tham dự.” Hạ Phi Vũ nghiêng người đến gần Nam Dạ Tước ghé vào tai anh nói nhỏ.

Dở hơi mới muốn đến những nơi như thế này, Nam Dạ Tước khoanh hai tay trước ngực, trên khuôn mặt đẹp trai hoàn hảo, sự kiên nhẫn đã sắp hết: “Tôi muốn biết tân tổng giám đốc của tập đoàn Viễn Thiệp sẽ có bộ dạng như thế nào.”

Đây là điều duy nhất khiến anh cảm thấy hứng thú.

Hạ Phi Vũ nhớ lại vẻ khác thường của Dung Ân lúc trước, kết hợp với câu trả lời của Nam Dạ Tước là có thể đoán ra được. Về mặt cô ta tối sầm, ngồi thẳng người lên.

“Kính thưa quý vị, sau đây, tôi xin giới thiệu tân tổng giám đốc của tập đoàn Viễn Thiệp, ngài Diêm Việt!”

Trong nháy mắt, tất cả đèn trong khán phòng đều tập trung đến một vị trí. Dung Ân lo lắng nhìn về phía cửa ra vào trên sân khấu. Nam Dạ Tước lúc này cũng đã cao ngạo ngẩng đầu lên.

Một người đàn ông mặc âu phục còn rất trẻ xuất hiện, khuôn mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng, mái tóc ngắn màu đen khiến tinh thần anh ta càng thêm phấn chấn. Anh ta đi đến chỗ Diêm Thủ Nghị trong vòng vây của mấy vệ sĩ, ánh sáng máy chụp ảnh lóe lên liên tục, mỗi một biểu hiện của anh ta đều được ghi lại.

“Xin chào các vị phóng viên bằng hữu, tôi là Diêm Việt, tân tổng giám đốc của tập đoàn Viễn Thiệp.”

Chỗ ngồi của Nam Dạ Tước có thể quan sát được tốt nhất, sau khi nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của anh ta, vẻ mặt điềm tĩnh của Nam Dạ Tước có chút biến hóa, anh thần nhiên theo dõi tiếp những hoạt động sau đó của buổi họp báo.

Khuôn mặt kia không phải là Diêm Việt. Dung Ân ngồi ở hàng ghế sau, tâm trạng cô lúc này vô cùng hỗn loạn, không biết là nên vui hay nên buồn.

Mà hơn hết đó là nỗi thất vọng và không thể hiểu nổi.

Thế nhưng, càng nhìn kỹ, cô càng cảm thấy có điều gì đó không thích hợp. Người đàn ông đó, không chỉ có đôi mắt màu hổ phách giống Diêm Việt, mà ngay cả cách nói chuyện, từng động tác cử chỉ đều giống anh ấy như đúc. Lúc Diêm Việt cười, anh ấy thường nhếch môi bên phải, không ngờ anh ta cũng như vậy!

Có ai có thể nói cho cô biết, chuyện gì đang diễn ra hay không?

Trong phòng, không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh. Diêm Việt cúi người ghé sát vào micro, giọng nói vang vọng khắp không gian rộng lớn: “Các quý vị ở đây, có lẽ có những người trước đây đã từng gặp tôi, trong buổi họp báo hôm nay tôi muốn giải thích một việc. Cách đây một năm, tôi không may gặp phải một tai nạn ngoài ý muốn, cho nên, khuôn mặt hiện nay của tôi đã trải qua phẫu thuật thẩm mỹ.”

“Ồ...”

Cả căn phòng như nổ tung, trở nên vô cùng ồn ào náo nhiệt. Dung Ân nắm chặt hai tay, cô kích động đến nỗi suýt chút nữa đứng bật dậy. Việt, đó là Diêm Việt của cô. Hai lần trước, cô đều không nhìn nhầm.

Dung Ân ngồi trong góc, cô cảm thấy nhìn bao nhiêu cũng không thấy đủ. Người trên kia đang nói gì cô đều không nghe thấy, ánh mắt càng lúc càng nhạt nhòa. Dung Ân lấy tay lau mặt, lúc này cô mới biết, thì ra, mặt đã ướt đầm.

So với một năm trước đây, Diêm Việt trưởng thành hơn, mái tóc cũng ngắn hơn, đặc biệt là vẻ mặt lạnh lùng xa cách khiến người khác không dám đến gần.

Mặc kệ những điều đó, Dung Ân lau nước mắt, cô chắc chắn rằng tình cảm mà anh ấy dành cho cô vẫn nguyên vẹn như trước. Cô thấp thỏm ngồi không yên, chỉ hận không thể ngay lập tức chạy đến trước mặt anh. Một năm qua, mỗi giây, mỗi phút, cô đều sống trong đau khổ giày vò.

Trên sân khấu, Diêm Thủ Nghị thay mặt tập đoàn Viễn Thiệp phát biểu và đọc diễn văn, điều đó cho thấy buổi họp báo sắp kết thúc.

Có người lục đục đứng dậy ra về, Dung Ân cũng đi theo dòng người ra cửa. Hình như trời sắp mưa, bầu trời nổi gió, mây giăng đen kịt. Nhưng những điều này, ở trong mắt Dung Ân đều giống như gió xuân thổi qua mặt, nhẹ nhàng khoan khoái, tâm trạng tốt nhìn cái gì cũng thấy đẹp.

Lúc thì cô nhìn về phía quảng trường, lúc thì cô lại cúi đầu nhìn xuống mũi chân mình, ngón tay siết chặt lấy túi xách để lộ ra sự căng thẳng và hồi hộp của cô lúc này, không biết khi Diêm Việt nhìn thấy cô, anh ấy sẽ có phản ứng như thế nào?

Anh ấy có vui mừng không, hay là bị bất ngờ, hơn nữa, có thể sẽ bế cô lên xoay ba vòng giữa quảng trường?

Dung Ân bật cười, một nụ cười rục rờ nhất. Hôm nay cô thật hạnh phúc, sau bao nhiêu ngày chờ đợi, bây giờ cô sắp không chờ nổi nữa rồi.

Cách đó không xa, mấy người vệ sỹ cao to đang thấp tùng Diêm Việt đi ra đoàn xe ngoài quảng trường.

Đột nhiên một làn gió lạnh thổi tới, những hạt mưa bắt đầu rơi xuống tí tách. Dung Ân vội vàng đuổi theo, vào lúc này, những hạt mưa không thể khiến tâm trạng cô bị ảnh hưởng, mà còn giống như những phím đàn đang tấu lên những bản nhạc vui vẻ.

“Việt!” Giọng nói trong trẻo vui mừng, khiến người đàn ông đã sắp ngồi vào trong xe dừng lại.

“Xin lỗi, cô không được đến gần.” Vệ sỹ lên tiếng, không cho Dung Ân có cơ hội tiếp cận Diêm Việt.

“Việt, anh thật sự không sao? Một năm qua anh đã ở đâu, tại sao anh không đến tìm em?” Vào lúc này, Dung Ân chỉ biết Diêm Việt còn sống, cô hoàn toàn không hề nghĩ đến những gì đã xảy ra ở bệnh viện Nhân Ái một năm trước đây.

Người đàn ông nói lỏng cà vạt, xắn tay áo lên một đoạn, tại sao khuôn mặt xa lạ này, lại nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt như vậy, điều đó khiến Dung Ân không thể chịu đựng nổi?

27. Chương 27: Lạnh Lùng Quay Bước

“Việt?” Giọng Dung Ân khàn khàn, lộ rõ sự sợ hãi của cô lúc này, chẳng lẽ... “Anh không nhận ra em sao?”

Nước mắt không kìm nén được mà rơi xuống, dừng... dừng như vậy..., như vậy quá tàn nhẫn.

Mưa xối xả, lạnh buốt người đàn ông quay đầu nhìn cô, rõ ràng là gần trong gang tấc, mà sao trái tim cô càng lúc càng trở nên lạnh lẽo?

“Đi.” Diêm Việt lên tiếng, chỉ nói đúng một từ duy nhất, nhưng từ đó cũng không phải nói với Dung Ân.

“Vâng!”

Giống như lần gặp trước ở nhà hàng, người đàn ông này vẫn không hề để ý đến Dung Ân, nhưng lần này cô đã biết anh ấy là Diêm Việt, sao anh ấy còn lạnh lùng với cô như vậy?!

“Việt!”

Chẳng lẽ những gì đã trải qua, chỉ còn mình cô nhớ thôi ư?

Nếu không yêu quá sâu đậm, cô cũng sẽ không nhớ rõ từng nét mặt, cử chỉ của anh ấy như vậy, cô cũng sẽ không nhớ rõ mỗi một kỷ niệm giữa hai người như vậy, mưa càng lúc càng to, trông Dung Ân lúc này thật thảm hại.

“Cô đi đi.” Hai người đàn ông chắn trước mặt Dung Ân lạnh lùng lên tiếng.

“Nhìn xem, kia chẳng phải là Dung Ân sao?” Hạ Phi Vũ vừa ra khỏi phòng họp báo đứng ở cửa tránh mưa. Nam Dạ Tước nhìn theo hướng chỉ của cô ta, quả nhiên anh thấy một mình Dung Ân đang đứng dưới mưa bên cạnh đoàn xe, hình như đang nín thở chờ đợi.

“Lẽ nào anh không nhớ em sao? Diêm Việt...”

“Cô cứ như vậy chúng tôi rất khó xử.” Người vệ sỹ cao lớn không thể trì hoãn lộ trình thêm, đành kéo tay Dung Ân rồi đẩy cô ra.

Lực đẩy hơi mạnh khiến Dung Ân ngã ngay xuống bậc thang, vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới, nhưng tất cả đều không thể so với sự đau lòng của cô lúc này. Cửa xe đóng sập ngay trước mắt, cô và Diêm Việt, dường như lại bị ngăn cách bởi hai không gian.

Dung Ân không phản ứng gì nữa, cô ngồi im trên đất, xuyên qua cửa kính nhìn vào bên trong xe.

Không còn sự yêu thương trong quá khứ, anh ấy lạnh lùng, lần lượt vứt bỏ một mình cô ở trong mưa lạnh.

Bên trong xe, người đàn ông day nhẹ mi tâm: “Lái xe.”

Hạ Phi Vũ cười thầm quay sang nhìn Nam Dạ Tước, đã thấy sắc mặt anh xanh mét Sự tức giận trong mắt dường như đã biến hai con người đen nhánh của anh thành hai đốm lửa, chiếc khuyên tai bên tai trái lóe ra thứ ánh sáng nguy hiểm.

“Tước!” Thấy Nam Dạ Tước lao ra ngoài, Hạ Phi Vũ kéo tay anh.

Nam Dạ Tước không chút nghĩ ngợi hất tay cô ta ra, trong nháy mắt, một thân màu bạc cao quý chìm vào trong mưa, theo từng bước chân, nước mưa bắn tung tóe ướt đầm gấu quần, nhưng lúc này, Nam Dạ Tước làm sao còn để ý đến những điều đó.

Dung Ân ngồi trong mưa như người mất hồn, bà vai cô thỉnh thoảng lại run lên.

Đột nhiên áo bị kéo, cô cảm thấy hai vai đau nhức, thân thể yếu ớt bị xóc lên, sau khi nhìn rõ người đó là ai, Dung Ân giãy dụa: “Buông tôi ra.”

”Dung Ân, cô thích tự hạ thấp mình, cũng đừng ở trước mắt tôi khóc lóc vì một thằng đàn ông khác, cô coi tôi là cái gì hả??

“Cái gì anh cũng nắm trong tay, chẳng lẽ, ngay cả tôi khóc vì ai anh cũng muốn khống chế? Nam Dạ Tước, anh nghĩ anh là ai? Anh là ác mộng của đời tôi, nếu không gặp anh, tôi sẽ không phải thảm hại, thấp hèn như bây giờ!”

“Ha.” Nam Dạ Tước nghe xong, không ngờ khoe miệng lại nhếch lên đầy tà mị: “Cuối cùng cũng nghe được lời mắng chửi của cô, lâu như vậy mà không thấy phản kháng, thì ra tất cả đều giấu ở trong lòng, cô càng hận, tôi sẽ càng vui vẻ, sự thấp hèn hôm nay là cô tự chuốc lấy!”

Hết lần này đến lần khác chạy theo một người đàn ông, mặc dù biết anh ta không thêm nhận vẫn kiên quyết không từ bỏ, đây không phải là hèn hạ thì là cái gì?

“Tước, trời mưa to quá, chúng ta về nhanh thôi.” Giọng nói dịu dàng của Hạ Phi Vũ ở phía sau khiến Nam Dạ Tước dần dần tỉnh táo lại. Ánh mắt Dung Ân mệt mỏi, nhưng cô vẫn kiên định nói: “Dù thấp hèn đến đâu thì đó cũng là cuộc sống của tôi, chỉ cần anh không đến quấy rầy thì tôi có thể sống rất tốt.”

“Được!” Nam Dạ Tước nắm chặt tay sau đó bất ngờ đẩy Dung Ân ra. Cô lập tức ngã xuống, lần này mạnh hơn lần trước rất nhiều, lưng Dung Ân đập vào bậc thang tím bầm: “Tôi sẽ chống mắt chờ xem, chờ xem hắn ta có thể cho cô cuộc sống mà cô mong muốn, để xem hắn ta làm được đến đâu!”

Sau khi nói xong, Nam Dạ Tước đi một mạch đến bãi đỗ xe, những lúc như thế này Hạ Phi Vũ không dám mở miệng, cô ta vội vã đuổi theo.

Dung Ân vật lộn mãi vẫn không thể tự mình đứng lên, người đi đường chỉ nhìn cô bằng ánh mắt coi thường rồi cũng chạy đi trú mưa.

Nhặt túi xách bị rơi bên cạnh lên, Dung Ân đang định thử đứng lên một lần nữa, thì bả vai đã được một bàn tay ôm lấy đỡ cô đứng dậy.

“Trần Kiều?” Lần nào cũng vậy, ở thời điểm cô cần người giúp đỡ nhất, cậu ta đều xuất hiện.

“Tại sao cậu lại bị ngã đến mức này?” Trần Kiều đưa ô che trên đầu Dung Ân: “Lên xe đi.”

“Mình đã nhìn thấy anh ấy.” Dung Ân nắm chặt ống tay áo Trần Kiều: “Là Diêm Việt, là anh ấy... Nhưng tại sao anh ấy lại tỏ ra như không quen biết mình?”

“Lên xe rồi nói.” Trần Kiều đỡ vai Dung Ân, vừa ôm vừa dìu cô lên xe: “Tin Diêm Việt trở về, mình cũng mới biết được, cậu hãy bình tĩnh, trước tiên nghe mình nói đã...”

Trần Kiều lấy khăn lông ở ghế sau đưa cho Dung Ân, rồi giúp cô lau nước bắn trên mặt: “Sau một năm, hôm nay là lần đầu tiên mình nhìn thấy Diêm Việt, Hôm đó... Là cậu tận mắt nhìn thấy cậu ấy được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, Dung Ân, cậu không thấy chuyện này rất kỳ lạ sao?”

“Lúc đó, bác sỹ nói anh ấy đang nguy kịch, bảo mình nhanh chóng thông báo cho người nhà biết, sau đó, rõ ràng vị bác sỹ kia đã nói với mình, Diêm Việt đã chết. Khi anh ấy được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, trên mặt phủ vải trắng, mình không tin, còn xóc lên nhìn, người đó... đúng là anh ấy. Lúc người nhà của Diêm Việt đến, họ đã mang thi thể anh ấy ra khỏi bệnh viện, cho đến tận hôm nay, họ cũng chưa từng công bố tin tức này, người mà chúng ta biết, anh ấy đã chết rồi...”

“Nếu như vậy, thì người tên Diêm Việt kia là ai?”

Suy nghĩ của Dung Ân rối bời, hiển nhiên, ngay lúc này cô không thể xác định rõ ràng: “Có lẽ... Có lẽ lúc đó anh ấy vẫn chưa chết, sau đó anh ấy lại phải đi châu Âu, nhưng, nếu đúng là như vậy, tại sao anh ấy lại không đến tìm mình, thời gian một năm, cũng đủ lâu để anh ấy nói ình biết, anh ấy vẫn còn sống.”

Về mặt Trần Kiều nghiêm túc lái xe: “Để mình đưa cậu về nhà đã, người đó có phải Diêm Việt hay không, chúng ta có thể thử sẽ biết.”

“Trần Kiều.” Trong đầu Dung Ân bỗng nhiên lóe lên một suy nghĩ.

“Chuyện gì vậy?”

“Có khả năng, Diêm Việt còn có anh em trai hay không?”

“Không thể có điều đó.” Trần Kiều ngay lập tức phủ định: “Mình lớn lên cùng cậu ấy từ nhỏ, người nhà họ Diêm ai mình cũng biết, Diêm Việt là con trai độc nhất, chú của mình rất mẫu mực, nên suy đoán của cậu là không có khả năng.”

Dung Ân ngả người dựa lưng vào ghế, về mặt cô phức tạp, vừa vui mừng lại vừa chua xót trong lòng: “Mình hiểu rồi, so với việc anh ấy còn sống, một chút oan ức này có là gì, chỉ cần anh ấy còn sống, mình thế nào cũng được.”

28. Chương 28: Là Anh Ấy?

Trần Kiều thấy hàng lông mi dày của cô run run, những giọt nước mắt chua xót chảy xuống khóe môi. Dung Ân lấy hai tay che mặt, cúi đầu khóc thành tiếng.

Trần Kiều đã quen thấy Dung Ân kiên cường, nhẫn nhịn, không ngờ cô cũng có vẻ yếu đuối thế này. Chỉ cần gặp phải những chuyện liên quan đến Diêm Việt, cô sẽ bộc lộ ra tính cách thật của mình.

Trần Kiều thở dài. Cậu ta quá rõ, lúc này dù có ai an ủi Dung Ân thế nào cũng không có tác dụng. Cậu ta khởi động xe, định đưa cô về nhà.

“Khoan đã.” Dung Ân ngẩng đầu, đôi mắt sưng đỏ: “Mình muốn đến công ty.”

“Cậu như thế này, làm sao đến công ty được?” Trần Kiều vẫn tiếp tục lái xe: “Cậu xin nghỉ đi.”

“Không được.” Dung Ân nhớ đến dáng vẻ dữ tợn của Nam Dạ Tước trước lúc bỏ đi. Cô không thể đánh mất công việc này: “Mình không sao, mình trốn việc đi ra ngoài, để cấp trên biết được không hay lắm.”

May là hôm nay cô mặc quần áo tối màu. Trần Kiều không khuyên được Dung Ân, đành phải quay đầu xe lại, đưa cô về Nghiêm Tước.

Lúc về đến phòng thiết kế, chỉ còn nửa tiếng nữa là hết giờ làm việc. Bàn của Lý Hủy ngay phía trên Dung Ân, thấy cô trở về, Lý Hủy vẫy vẫy: “Nhanh lên, nếu cô không quay lại thì không xong việc mất. Tôi đã làm giúp cô được hơn một nửa rồi đây...”

“Cảm ơn cô.” Dung Ân ngồi xuống chỗ của mình: “Hôm sau tôi mời cô đi ăn nhé.”

“Tất nhiên rồi.”

“Ôi, rùa vàng thì chẳng thấy đâu, ngược lại còn thăm hại ra về ...”

Công việc vất vả như thế, đương nhiên không thể bằng tìm một “phiếu cơm dài hạn” rồi.

*Phiếu cơm dài hạn: ý nói có người bao nuôi.

Dung Ân đã quen với những lời châm chọc kiểu này, tất cả đều được cô cho vào tai trái ra tai phải. Sau khi tập trung làm việc, đến cả người ta đang nói gì cô cũng không nghe thấy.

“Này, mọi người đã nói hết chưa? Ngày nào cũng bàn tán như vậy không thấy mệt sao...” Những lúc thế này, Lý Hủy luôn luôn là người đứng ra dẹp loạn.

Hết giờ làm, Dung Ân vẫn còn một nửa công việc chưa hoàn thành. Lý Hủy muốn ở lại giúp, nhưng bị Dung Ân khéo léo từ chối. Bình thường, cô gái có khuôn mặt tròn trịa này, đã đối xử với cô tốt lắm rồi, Dung Ân không thích mang ơn người khác quá nhiều.

Sau khi làm hết việc đã là chín giờ tối, cô tắt đèn ra về. Ngoài trời mưa đã tạnh, Dung Ân đi xuống cổng công ty, theo thói quen ra đứng chờ xe bus.

Dung Ân cúi đầu, trong lòng tâm sự ngổn ngang, cô quay người nhìn xem xe bus đã đến chưa, thì thấy cách đó khoảng mười mét, có một chiếc xe ô tô màu đen đang bám theo mình. Dung Ân quay ngoắt đầu lại, hai tay cô run run lấy kính đen trong túi ra.

Vội bước vài bước về phía trước, xuyên qua hình ảnh phản xạ trên kính đen, Dung Ân phát hiện, chiếc xe kia vẫn đang duy trì khoảng cách lúc đầu bám theo cô.

Nhớ đến sự cố xảy ra lần trước, Dung Ân hoảng sợ, cô nắm chặt túi xách trong tay, sau khi sang đường, lập tức chạy thục mạng.

Tim đập nhanh như sắp nhảy ra ngoài, Dung Ân không dám quay đầu nhìn, nhưng cô có thể nghe thấy rõ ràng tiếng bước chân đang đuổi theo mình càng lúc càng gần, cô luống cuống, tiếng giày cao gót gằn như hỗn loạn. Hô hấp càng ngày càng khó khăn do thiếu dưỡng khí.

“A ——”

Cánh tay bị người đuổi theo kéo mạnh, Dung Ân cố vùng vẫy thoát ra, nhưng thân thể gầy yếu của cô sao có thể chống lại một người đàn ông cao lớn. Không cần dùng nhiều sức, người đàn ông đã dễ dàng ôm cô vào lòng, một mùi nước hoa quen thuộc sộc thẳng vào mũi. Dung Ân ngẩng đầu lên, chưa kịp nhìn rõ đôi mắt màu hổ phách kia, môi đã bị khóa chặt.

Cuống quýt, khát khao không thể chờ đợi thêm.

Lúc này chạy nhanh Dung Ân đã cảm thấy khó thở, bây giờ lại bị một người đàn ông hôn mãnh liệt, chút sức lực còn lại trong người cô cũng bị rút hết. Sau khi đánh mấy cái lên ngực anh ta mà không có tác dụng, hai chân Dung Ân khụy xuống như sắp ngã.

“Ân Ân.” Cách gọi quen thuộc, trước mặt, là đôi mắt màu hổ phách thân quen.

“Bóp ——”

Một cái tát thật mạnh, người đàn ông không hề né tránh, để một bên mặt đẹp trai hứng trọn cái tát. Bàn tay Dung Ân đỏ bừng, cô siết chặt nắm đấm, nước mắt trào ra. Diêm Việt không nói lời nào, chỉ dang rộng vòng tay kéo Dung Ân vào lòng.

Dưới ánh đèn mờ mờ nơi ngã tư đường. Hai người ôm nhau tạo thành một chiếc bóng trên nền xi măng, một bên mặt của Diêm Việt sưng đỏ, có thể thấy lúc tát cô đã dùng sức đến mức nào.

Buông Dung Ân ra, Diêm Việt vén tay áo cô lên, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương vẫn chưa xử lý trên cánh tay cô: “Ân Ân, anh xin lỗi.”

Nước mắt không thể kìm nén từng giọt từng giọt rơi xuống miệng vết thương, rõ ràng rất đau nhưng Dung Ân không hề có cảm giác. Diêm Việt nhẹ nhàng đỡ lấy khuôn mặt cô, sau đó cúi đầu xuống, hôn lên những giọt nước mắt, lúc này mới phát hiện đôi mắt cô vẫn chưa mở ra.

“Ân Ân.”

“Có phải em đang nằm mơ không, giống như những đêm trước đây, sau khi tỉnh dậy sẽ chỉ còn mình em?” Cô không thể chịu đựng thêm sự cô đơn như vậy nữa.

Diêm Việt nâng tay cô đến bên môi, hà hơi ấm để khiến cô yên tâm: “Ân Ân, anh sẽ không bỏ rơi em nữa.”

“Thật sao?”

“Thật.” Diêm Việt khẳng định.

“Anh vẫn còn sống, vậy tại sao không đến tìm em?”

“Lúc đó, anh được đưa sang Châu Âu cứu chữa.” Diêm Việt cầm tay Dung Ân, vừa đi vừa hồi tưởng lại: “Các bác sỹ đã không dưới một lần thông báo tin nguy kịch, nhà họ Diêm giấu diếm đến tận ngày hôm nay, cũng chỉ vì không muốn tập đoàn Viễn Thiệp rơi vào khủng hoảng. Một năm qua, anh giống như sống trong tù, không thể giao tiếp với người ngoài, mãi cho đến khi khỏi hẳn cách đây không lâu.”

Dung Ân cúi đầu: “Em cứ tưởng anh đã chết.”

Bàn tay đang nắm tay cô đột nhiên siết chặt, Dung Ân ngẩng đầu lên, nhưng vẻ mặt Diêm Việt đã khôi phục chỉ trong nháy mắt. Dung Ân nhíu mày, nếu trực giác của cô đúng, vừa rồi cô rõ ràng cảm nhận được sự căm hận tỏa ra từ người Diêm Việt.

“Ân Ân, một năm qua em sống có tốt không?”

Ánh mắt Dung Ân vội vàng lảng tránh, sau khi do dự một lúc lâu, cô lên tiếng: “Việt, em không muốn nói dối anh, trước đây, khi không tìm được công việc, em đã từng làm nhân viên ở Cám Dỗ.” Mặc dù thẳng thắn, nhưng những gì đã xảy ra với Nam Dạ Tước, cô vẫn không có can đảm nói ra, nên tạm thời không nhắc tới.

Một tay đặt lên vai Dung Ân, Diêm Việt ôm Dung Ân vào lòng: “Ân Ân, nếu có trách thì hãy trách anh, còn nữa, buổi họp báo hôm nay là do bố anh sắp xếp, lúc đó anh không thể tỏ ra quen biết em, anh xin lỗi.”

“Không sao, em hiểu mà.” Dung Ân chậm chậm bước bên cạnh Diêm Việt: “Đúng rồi, người ở khách sạn Ma Thiên lần trước... Có phải là anh không?”

“Khách sạn Ma Thiên?” Diêm Việt nhét đôi tay nhỏ bé lạnh như băng của Dung Ân vào túi áo mình: “Lâu rồi anh không đến đó.”

Hôm ấy, trời vừa mưa vừa tối, chẳng lẽ, cô đã nhận nhầm người: “Vậy, anh đã đến Cám Dỗ chưa?”

“Ân Ân, sao em lại hỏi như vậy?” Vẻ mặt Diêm Việt hơi khó hiểu: “Anh vừa trở về, lại mới nhậm chức nên công việc rất nhiều, làm sao anh có thời gian đến những nơi như vậy.”

Chợt Dung Ân cảm thấy lạnh cả người, nếu như vậy, đôi mắt hai lần trước cô nhìn thấy là của ai?

Xe của Diêm Việt vẫn theo sau hai người, đi bộ một lúc, cả hai lên xe đi ăn, sau mới đưa Dung Ân về nhà.

Đến dưới khu nhà ở của Dung Ân, Diêm Việt vẫn chưa bỏ tay cô ra: “Anh đưa em lên nhà.”

“Không cần.” Dung Ân thấy thời gian không còn sớm, nếu bây giờ dẫn Diêm Việt lên, chỉ sợ mẹ sẽ giật mình: “Hôm nay, anh mệt rồi, về nhà nghỉ sớm đi.”

Đúng là cũng cảm thấy hơi mệt, Diêm Việt dựa người vào thân xe ô tô: “Anh nhìn em lên xong sẽ về, ngày mai, ăn cơm cùng nhau nhé.”

“Ừm.” Bịn rịn không muốn buông tay, đã một năm không gặp, sự quyến luyến là không kể xiết, Dung Ân xoay người đi vào tòa nhà, sau khi nhìn thấy Dung Ân leo lên cầu thang, Diêm Việt mới chui vào xe.

“Đi!”

Chiếc xe ô tô màu đen lượn một vòng quanh vườn hoa nhỏ đi ra khỏi khu nhà, Dung Ân từ trong tòa nhà bước ra, sau khi thấy chiếc xe biến mất trong màn đêm mới chậm rãi lên nhà.

“Thiếu gia?”

Người đàn ông tựa đầu trên ghế nhắm mắt dưỡng thần: “Có chuyện gì?”

“Cô gái này, là người chúng ta gặp lần trước ở khách sạn Ma Thiên, chính cô ấy là người đuổi theo xe...”

“Làm tốt công việc của anh đi.” Người đàn ông trợn mắt, nơi đáy mắt đã không còn tồn tại dù chỉ một chút sự dịu dàng lúc nãy, anh ta nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vẻ mặt khiến người khác không hiểu nổi, hiện tại, trong mắt người đàn ông này không hề có một chút vui sướng của người sau một năm mới gặp lại bạn gái. Tài xế không dám tiếp tục nhiều lời, tập trung vào việc lái xe, nhưng trong lòng không khỏi nghĩ thầm, lần này thiếu gia trở về, không ngờ tính cách cũng thay đổi?

29. Chương 29: Quá Ngây Thơ

Trong một câu lạc bộ cao cấp ở thành phố Bạch Sa.

Trên sàn đấu quyền anh được quây bằng ba sợi dây thừng sắt chắc, một người đàn ông cởi trần để lộ dáng người hoàn mỹ, trên tay đeo đôi găng tay đấm bốc màu đỏ. Tốc độ ra quyền vừa nhanh vừa mạnh khiến đối thủ không kịp trở tay. Sau mấy cú đánh liên tiếp, mũ bảo hiểm của đối phương đã rơi xuống đất, thân hình cao lớn nằm vắt ngang trên sợi dây thừng bao quanh sàn đấu.

Dưới sàn đấu, mấy người bạn không ngừng kêu khổ: “Hắn điên rồi à?”

“Người lên!” Mồ hôi theo mái tóc màu rượu đỏ nhỏ xuống từng giọt, Nam Dạ Tước giơ tay chỉ vào một người đứng dưới sàn đấu, ánh mắt hung ác như muốn ăn tươi nuốt sống người kia.

“Tước thiếu gia, hay là thế này, hôm nay muộn rồi, dừng ở đây đi.” Đùng ùa, trò quyền anh này bình thường chơi giải trí còn được, chứ bây giờ lên đó không phải đi tìm chết sao?

“Phí lời! Bảo người lên thì lên ngay lập tức.”

Mấy người còn lại đưa mắt nhìn nhau. Với tốc độ này, không sớm thì muộn cũng đến lượt mình: “Đúng vậy, muộn quá rồi, chơi ở đây chỉ bằng đi tìm mấy cô em giải sầu.”

“Đúng, đúng, đúng đấy!” Mấy người cùng hòa theo, vội vàng cởi mũ, tháo găng tay, không đợi Nam Dạ Tước xuống, đã tranh nhau ra khỏi cửa.

“Tước thiếu gia, nếu không để ngày mai...” Vị trọng tài tiến lên, không ngờ Nam Dạ Tước đột nhiên xoay người đấm thẳng vào mặt ông ta. Ông ta không có một chút cơ hội để né tránh, linh tron cú đánh.

“Hừ!” Nam Dạ Tước quăng đôi găng tay quyền anh, thân thể cường tráng nhảy xuống, đi về hướng phòng nghỉ: “Lần sau, tôi sẽ đánh cho bọn chúng rằng rơi đầy đất.”

“Ai ui!” Vị trọng tài ngã chổng vó trên sàn đấu, mặt mũi thâm tím: “Đừng đánh vào mặt của tôi chứ ——”

Đêm đã khuya, Dung Ân ngồi trên giường. Bên cạnh bật một chiếc đèn bàn, chân cô đi tất, trên tay là một quyển album ảnh.

Lật đến trang cuối, là bức ảnh duy nhất của Diêm Việt mà cô vẫn còn giữ lại.

Ngón tay mảnh khảnh khẽ vuốt ve khuôn mặt trên đó, cuối cùng dừng lại ở đôi mắt: “Mặc kệ khuôn mặt biến đổi như thế nào, anh vẫn là Việt của em.”

Đứng dưới một căn hộ cao cấp, người phụ nữ mặc váy ngủ gợi cảm, bên ngoài chỉ choàng thêm một chiếc áo khoác mỏng, mái tóc xoăn xõa tung trên vai, khuôn mặt vẫn chưa tẩy trang, có thể thấy được cô ta vội vàng chạy xuống.

Khi chiếc xe BMW quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, cô ta vội vàng tiến lại gần. Người đàn ông tự mình lái xe đến, sau khi đỗ xe xong, vừa mở cửa bước ra ngoài, người phụ nữ đã ngay lập tức nhào vào trong lòng anh ta.

“Việt, vừa nhận được điện thoại của anh là người ta đã chạy xuống đây ngay, lạnh quá.” Giọng nói nũng nịu, khiến ai nghe thấy cũng phải ‘thương hoa tiếc ngọc’.

Người đàn ông vòng tay ôm cô ta: “Lên nhà thôi.”

“Ừm.” Người phụ nữ khẽ sát vào người đàn ông, cánh tay ôm eo anh ta, vừa đi, ngón tay vừa nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên lưng anh ta.

Thang máy vừa lên đến tầng mười lăm, cửa mở, trong phòng tối đen như mực, chưa kịp bật đèn, người phụ nữ đã ôm lấy người đàn ông: “Việt, em rất nhớ anh.”

Thân thể mềm mại như nước, cả người cô ta quấn lấy người đàn ông. Với sự khiêu khích như thế này, người bình thường đều không thể kháng cự.

Tiếng thở gấp chỉ tồn tại trong chốc lát, người đàn ông vô cùng lý trí. Sau khi đẩy người phụ nữ ra, anh ta châm thuốc lá.

“Việt, anh sao vậy?”

Đốm lửa nhỏ trên tàn thuốc thỉnh thoảng lóe lên, đủ để cô ta nhìn thấy sự nghiêm trọng trong mắt người đàn ông. Sau khi dụi tắt diếu thuốc, Diêm Việt mở miệng: “Đây là lần cuối cùng tôi đến đây.”

“Vì sao?” Câu nói đột ngột khiến cô ta không kịp trở tay.

“Không có vì sao, bắt đầu từ hôm nay, em phải rời khỏi cuộc sống của tôi.”

“Anh có người phụ nữ khác ư?”

“Tư Mạn, chuyện của tôi không cần em quan tâm.” Người đàn ông lại châm thêm một diếu thuốc, rồi đứng lên.

“Việt!” Cô ta không chút nghĩ ngợi kéo cánh tay người đàn ông: “Em biết, em không thể ngăn cản quyết định của anh.” Cô ta đứng lên: “Em tiễn anh.”

“Nam hoan, nữ ái” bắt đầu giữa hai người, vốn không hề dựa trên tình cảm, là cô ta đã phạm vào quy tắc.

*Đàn ông vì dục vọng, phụ nữ vì tình yêu

Đến cửa phòng, cô ta mở cửa, nhìn người đàn ông bước ra ngoài: “Việt, cánh cửa này mãi mãi chào đón anh.

Ở một nơi khác trong thành phố, Dung Ân ôm quyển album ảnh trước ngực: “Việt, cánh cửa bước vào trái tim em, em vẫn dành cho anh.” Dung Ân mỉm cười, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Ngày hôm sau, Dung Ân dậy rất sớm, bầu trời tươi sáng, vẻ âm u ngày hôm qua đã không còn.

Đi đến Nghiêm Tước, hôm nay Dung Ân không mặc trang phục công sở, mà cô mặc một chiếc quần bò và khoác một chiếc áo khoác gió mỏng, vừa đến cửa phòng thiết kế, đã thấy các đồng nghiệp đều tập trung ở bên ngoài.

Cô lách qua mấy người, thấy Lý Hủy: “Có chuyện gì vậy?”

“Không xong rồi, đã xảy ra chuyện!”

Trong phòng, Hạ Phi Vũ và mấy người quản lý cấp ang vẻ mặt khác thường, khi kiểm tra viên lắc đầu, biểu cảm của họ càng nghiêm trọng hơn.

“Ngày hôm qua, ai là người về cuối cùng?” Hạ Phi Vũ cầm tài liệu trong tay đi ra ngoài.

Lòng Dung Ân hơi trầm xuống, Lý Hủy nhìn cô lo lắng.

“Là tôi.” Dung Ân thản nhiên lên tiếng.

“Cô về lúc nào?” Hạ Phi Vũ ngữ khí nghiêm khắc hỏi.

Dung Ân suy nghĩ một chút, thành thật trả lời: “Khoảng chín giờ.”

“Khoảng thời gian từ chín giờ đến mười giờ tối, chính là thời điểm máy vi tính bị virus xâm nhập.” Kiểm tra viên đi ra cửa: “Trưởng phòng Hạ, những tài liệu bên trong không thể khôi phục được.”

Trong lòng Dung Ân khẽ run, các đồng nghiệp tranh nhau đi vào phòng: “Trưởng phòng Hạ, dự án chúng ta chuẩn bị từ trước đến nay...”

Khuôn mặt trang điểm kỹ càng cũng không thể che được vẻ mặt tức giận của Hạ Phi Vũ lúc này. Cô ta vung tay, ném tài liệu vào người Dung Ân: “Cô có biết, dự án này phòng thiết kế phải làm trong thời gian bao lâu không? Hôm nay chính là ngày đàm phán, cô bảo tôi phải lấy cái gì để đàm phán với đối tác đây? Nếu thất bại, tự nhiên chúng ta sẽ tổn thất ít nhất mười vạn, tôi thật không hiểu, tại sao anh ấy có thể cho loại người ngu ngốc như cô vào công ty làm việc!!”

Tài liệu rơi lả tả, ánh mắt các đồng nghiệp cũng trở nên gay gắt. Dung Ân nhìn về phía chiếc máy vi tính trong văn phòng: “Đêm qua, sau khi làm xong việc thì tôi ra về. Hơn nữa, kiểm tra viên chỉ nói trong khoảng thời gian đó. Cô dựa vào cái gì mà nói tôi làm việc này?” Thanh âm Dung Ân bình tĩnh: “Còn nữa, mong cô đừng xúc phạm người khác như vậy!”

“Dựa vào cái gì?” Hạ Phi Vũ đi đến trước mặt Dung Ân: “Dựa vào việc tập đoàn Viễn Thiệp là đối thủ cạnh tranh của công ty chúng ta. Cô dám nói, cô không có liên quan gì đến người tên Diêm Việt kia?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tổng giám đốc đến...”

Nam Dạ Tước nhìn đồng giấy lộn xộn trên đất trong phòng thiết kế. Hạ Phi Vũ lo lắng đã sớm quên mất hình tượng: “Tài liệu dự án Vạn Đạt bị mất hoàn toàn, hôm nay chính là ngày đàm phán cuối cùng để quyết định.”

Bên cạnh, rất nhanh đã có người đem toàn bộ sự việc nói lại cho Nam Dạ Tước.

Đôi mắt sắc sảo của anh quét một lượt qua các gương mặt đang có những biểu hiện khác nhau: “Chẳng qua chỉ là một dự án, tổn thất một chút thì đã sao?”

Dung Ân hơi giật mình, cô ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy khóe môi Nam Dạ Tước đang cong lên mang ý cười, thực ra, nếu vạch trần vẻ ôn hòa kia thì sự tà ác sẽ lộ rõ. Anh nghiêng người, giọng điệu như đang nói chuyện công việc: “Cô, tới văn phòng tôi!”

Không riêng gì các đồng nghiệp, ngay cả Hạ Phi Vũ cũng lộ ra vẻ mặt bàng hoàng.

Văn phòng làm việc của Nam Dạ Tước nằm trên tầng cao nhất, xuyên qua cửa kính bằng thủy tinh nhìn ra bên ngoài, cả người giống như những đám mây đang lơ lửng giữa bầu trời.

“Ngồi đi.” Từ đầu đến cuối Dung Ân không bỏ được cảm giác đề phòng, cô đứng trước ghế sofa: “Chuyện này không liên quan gì đến tôi, nếu như có người cứ đổ tiếng xấu cho tôi, thì tôi sẽ không nuốt cục tức này đâu.”

Nam Dạ Tước ngồi trước chiếc bàn làm việc rộng lớn, khí thế, động tác tao nhã

quay chiếc bút kim trong tay, anh dựa lưng vào ghế, đập cây bút xuống mặt bàn: “Khí thế không nhỏ, cô nói xem, làm sao mà nuốt không trôi?”

“Không có chứng cứ cụ thể, chẳng lẽ công ty có thể kết tội tôi?”

“Ha ha ——” Nam Dạ Tước cười to, như vừa nghe được một câu chuyện rất buồn cười: “Ân Ân, cô cũng thật ngây thơ.”

“Anh có ý gì?” Giọng nói Dung Ân tức giận.

“Cô sống dưới sự bảo hộ của luật pháp, có phải được bảo vệ tốt quá rồi không?” Đôi mắt đang nheo lại của Nam Dạ Tước đột nhiên trở nên sắc bén, anh đứng lên, nghiêng người qua bàn: “Người phụ nữ lương thiện, em chưa từng thấy sự đen tối thật sự đúng không?”

30. Chương 30: Cho Cô Một Bài Học

Mấy chữ cuối cùng, thanh âm rất lạnh khiến Dung Ân không khỏi rùng mình.

“Sự thỏa hiệp của em, tôi hầu như chưa tốn chút sức lực nào mà có được. Ân Ân, tôi chỉ muốn nói với em, đừng tự cho là đúng, tội ác thực sự, vượt quá sức tưởng tượng của em.” Mặc dù đôi mắt Nam Dạ Tước đang nhìn cô, nhưng ánh mắt dường như đang phiêu du ở một nơi nào đó. Dung Ân chăm chú quan sát vẻ mặt anh, mới biết, đó là một loại tự do vô cùng bất cần, ngay khi cô muốn nhìn thật kỹ, Nam Dạ Tước đã thu lại ánh mắt: “Không sao, chỉ cần ở lại bên cạnh tôi, không sớm thì muộn em cũng sẽ được chứng kiến.”

Chưa lúc nào Dung Ân quên lập trường của mình: “Giữa chúng ta... Đã là quá khứ, tôi cũng có cuộc sống của riêng mình.”

Về mặt Nam Dạ Tước trầm xuống, không ngờ người phụ nữ này lại coi anh là tình cũ? Chỗ dựa vững chắc vừa trở về, đã vội vàng muốn đá anh, cô nghĩ thật đẹp!

“Cho dù đã là quá khứ, nhưng điều không thể thay đổi là nó từng tồn tại, cô dám nói với hần ta, cô chưa từng lên giường với tôi? Chưa từng bị tôi chiếm đoạt?” Ngực khí gay gắt mà khuôn mặt vẫn vậy thật hoàn mỹ.

Trước mắt Dung Ân tối sầm. Cô chợt bình tĩnh, chỉ cần Nam Dạ Tước còn sống một ngày, cô đừng mong quay lại cuộc sống yên bình như trước đây. Thuyền từng đi qua, nước có thể không còn dấu sóng sao?

“Anh không thể bỏ qua cho tôi sao?”

“Cô nên tiết kiệm chút sức lực đi, những lời vô nghĩa, sau này hãy giữ ở trong lòng, ít nói vẫn tốt hơn.” Ý chính là, nghĩ cũng đừng nghĩ tới.

Sự phẫn nộ trong mắt Dung Ân không thể che giấu, cô nhìn chằm chằm Nam Dạ Tước.

Anh nhếch môi, không cho cô ném mùi chút đau khổ, cô sẽ không nhớ đời: “Hay là thế này, nếu cô lấy được dự án lần này, tôi sẽ suy nghĩ... Chuyện buông tay.”

“Thật sao?” Dung Ân thấy tình thế có thể xoay chuyển, đôi mắt đang ảm đạm sáng lên.

“Tôi không nói dối.” Nam Dạ Tước ngồi trở lại bàn làm việc: “Tôi không thích giở thủ đoạn sau lưng người khác.”

Dung Ân ngẩng đầu trừng mắt nhìn Nam Dạ Tước, xét cho cùng, người đàn ông này có điểm nào giống một chính nhân quân tử vậy.

“Tổng giám đốc, người anh hẹn gặp đến rồi ạ.” Bên ngoài, thư ký Đan khê gõ cửa.

“Cho vào.” Nam Dạ Tước vẫn duy trì vẻ nhàn nhã như trước, hướng Dung Ân vẫy tay: “Cô ra ngoài đi, nói với trưởng phòng Hạ ý của tôi.”

Cánh cửa hơi vội vàng mở ra, Đan My đi vào trước: “Mời vào.”

Phía sau, là một người phụ nữ có vóc dáng cao gầy, mái tóc xoăn uốn thành những lọn to, kết hợp với chiếc váy bằng vải xa tanh màu đen thời thượng, càng lộ ra vẻ dịu dàng quyến rũ. Khuôn mặt người phụ nữ tất nhiên được trang điểm một cách tỉ mỉ, mỗi đường nét đều tinh tế mê hoặc, người phụ nữ như vậy, mới có thể khiến đàn ông điên đảo.

“Tổng giám đốc Nam.” Thanh âm, ngọt ngào giống hệt người.

Dung Ân nhận ra người này, nữ minh tinh điện ảnh, quảng cáo nổi tiếng nhất hiện nay, Tư Mạn.

Một người bình thường, một người được hàng nghìn người quan tâm, cứ như vậy sắp lướt qua nhau.

“Dung Ân.” Xoay người, Nam Dạ Tước dường như nhớ ra điều gì, đúng lúc mở miệng: “Đối thủ của chúng ta là tập đoàn Viễn Thiệp, cô đừng tưởng cô có Diêm Việt thì có thể không phân biệt việc công và việc tư. Nếu hấn dâng hai tay nhường cho, vẫn tính là cô thua.”

Dung Ân không quay đầu lại, xem những lời nói của Nam Dạ Tước là gió thoảng bên tai đi một mạch ra khỏi cửa. Tư Mạn theo phản xạ ngoái đầu nhìn theo, Diêm Việt, là vì người phụ nữ này?

Khuôn mặt xinh đẹp, đột nhiên trầm xuống rất nhiều.

Trở lại phòng thiết kế, Dung Ân đã quen đối mặt với những ánh mắt sấm soi của các đồng nghiệp, cô coi như không nhìn thấy, nói lại ý của Nam Dạ Tước cho Hạ Phi Vũ, cô ta không những không nổi cáu như lúc này, ngược lại, mỉm cười đồng ý.

Nhân lúc cô chuẩn bị trong văn phòng, Lý Hủy đến gần hỏi: “Ân Ân, có bị tổng giám đốc mắng không?”

“Không, anh ta để tôi đi đàm phán với trưởng phòng Hạ, có lẽ, vẫn còn có cơ hội xoay chuyển tình thế.”

“Ân Ân, chuyện này...” Lý Hủy muốn nói lại thôi, có những quy tắc ngầm cũng không tiện nói ra: “Đi đàm phán hợp đồng, không đơn giản chỉ cần bản thiết kế được thông qua là ổn. Tóm lại, cô nhất định phải cẩn thận, tốt nhất, đừng ở một mình với khách hàng, cô hiểu không?”

Dung Ân lơ mơ đoán ra ẩn ý trong lời nói của Lý Hủy, cô nghiêm túc gật đầu: “Ừm, tôi nhớ rồi.”

Nơi chiêu đãi khách hàng, là một phòng bao riêng cao cấp. Đối diện với vẻ mặt hoài nghi của Dung Ân, Hạ Phi Vũ chỉ cười trừ: “Đa số các cuộc đàm phán, đều không thể tách rời bàn rượu.”

Lúc vào phòng bao, đã có ba người khác đang ngồi. Hạ Phi Vũ dẫn đầu tiến lên: “Giám đốc Lý, đã để ngài phải chờ lâu.”

“Trưởng phòng Hạ nói gì vậy.” Giám đốc Lý đứng dậy, bắt tay với Hạ Phi Vũ. Sau khi khách sáo chào hỏi, ông ta không hề có ý định buông tay, ngón tay cái cố ý vuốt ve mu bàn tay Hạ Phi Vũ.

Thần sắc cô ta không thay đổi, khéo léo chuyển đề tài: “Đây chẳng phải tổng giám* Cổ của tập đoàn Viễn Thiệp sao, ngưỡng mộ ngài đã lâu, hôm nay mới có dịp gặp mặt.” Hạ Phi Vũ rút tay ra, bắt tay với người đàn ông kia.

* Tổng giám: Một chức vụ tương đương với tổng thanh tra.

Tập đoàn Viễn Thiệp cũng có hai người đến. Dung Ân nhìn người phụ nữ đứng cạnh tổng giám Cổ, đối phương rất xinh đẹp, chiếc váy ngắn ôm khít vòng ba gợi cảm. Đôi tất chân màu đen, tôn lên đôi chân dài không chút tỳ vết, trông càng thêm quyến rũ.

“Dung Ân.” Hạ Phi Vũ đẩy Dung Ân: “Cô hãy ở lại đây cùng giám đốc Lý, tôi đi ra ngoài có chút việc, một lúc nữa tôi quay lại ngay.”

Tổng giám Cổ nghiêng người, nói nhỏ vào tai người bên cạnh mấy câu, cô ta hiểu ý mỉm cười, cầm ly rượu trên bàn lên: “Giám đốc Lý, tôi xin kính ngài một ly.”

“Tốt lắm.” Người đàn ông say mê cười híp mắt, uống một hơi cạn sạch ly rượu: “Tổng giám Cổ, tửu lượng nhân viên công ty anh rất khá đấy.”

Dung Ân mất tự nhiên ngồi bên cạnh, giám đốc Lý thấy cô ngẩn người, quàng một tay qua vai Dung Ân, người cũng ngồi sát lại: “Dung tiểu thư, cô cũng uống một ly đi.”

Khuôn mặt sán lại gần đã xuất hiện nếp nhăn, thân thể to béo gần như ép Dung Ân vào góc. Dung Ân quay mặt đi, che giấu cảm xúc thật, cô vẫn chưa tức giận: “Giám đốc Lý, chúng ta hãy bàn về dự án hợp tác Vạn Đạt thôi.”

“Giám đốc Lý, đây là rượu tổng giám Cố của chúng tôi đặc biệt chuẩn bị. Ngài nhất định phải uống một ly mới được.” Bên phải, bàn tay người phụ nữ như rắn bò lên cánh tay người đàn ông, kéo ông ta lại gần: “Chuyện đàm phán, không phải vội, bàn chuyện hợp tác không nhất thiết phải nghiêm trang như vậy chứ?”

“Đúng, đúng...” Được người đẹp chăm sóc, làm gì có chuyện ông ta bỏ qua sớm như vậy. Tổng giám Cố châm một điếu thuốc lá ngồi tựa vào ghế sofa, tuyệt nhiên không hề nhắc đến một chữ dự án.

Dung Ân chỉ có thể ngồi im, nghĩ đến những lời nói của Nam Dạ Tước, cô càng thêm sốt ruột.

“Giám đốc Lý, tôi cũng kính ngài một ly.” Dung Ân thở sâu, cầm lấy ly rượu để cao trên bàn, nuốt xuống dạ dày thứ chất lỏng màu đỏ kia.

Ông ta chuyển sự chú ý từ người phụ nữ nọ sang Dung Ân, vẻ mặt hứng thú nhìn chằm chằm giọt rượu còn sót lại bên môi cô. Trong cơ thể, một luồng nhiệt nào đó bắt đầu bốc lên: “Tửu lượng của Dung tiểu thư rất khá, nào, tôi lại kính cô một ly.”

Rượu thậm chí vẫn chưa kịp chảy đến dạ dày, đối phương đã tiếp tục áp một ly khác vào môi cô, Dung Ân tiếp nhận ly rượu, cổ họng bỏng rát, trong người vô cùng khó chịu. Uống đến chén thứ ba, đầu cô đã bắt đầu choáng váng.

“Nào, uống thêm một ly nữa...”

Dung Ân hiểu rõ tửu lượng của mình, không muốn say chết ở đây. Hai người của tập đoàn Viễn Thiệp, không biết đã rời khỏi từ lúc nào. Dung Ân đẩy ly rượu của giám đốc Lý ra: “Về dự án Vạn Đạt...”

“Ôi, không cần làm mất hứng như vậy.” Giám đốc Lý thấy hai má Dung Ân đỏ bừng, ánh mắt mê ly, lại tiếp tục khoác tay lên vai Dung Ân. Khuôn mặt to béo, kề sát vào tai cô: “Chuyện dự án, chỉ cần có lợi, hợp tác với ai cũng như nhau. Quan trọng là, tôi có được vui vẻ hay không.” Ẩn ý trong lời nói quá rõ ràng, lúc này Dung Ân mới cảm thấy lo lắng. Cô quay đầu nhìn ra ngoài phòng bao, đến bây giờ, Hạ Phi Vũ vẫn chưa quay lại.

Bàn tay ông ta ôm bả vai cô, mượn hơi rượu, bắt đầu có động tác tiếp theo. Dung Ân vội vàng nghiêng người né tránh, kiên quyết đứng dậy: “Nếu hôm nay giám đốc Lý không muốn nói chuyện hợp tác, vậy lần sau chúng ta sẽ bàn tiếp.”

“Cô thực sự không hiểu, hay đang giả vờ không hiểu?” Ông ta cười híp mắt, dù có bày ra điệu bộ tao nhã như thế nào, vẫn không giấu được vẻ dâm dăng: “Đêm nay cô hãy hầu hạ tôi chu đáo, dự án Vạn Đạt, tôi sẽ giao cho cô.”

Dung Ân không ngờ ông ta có thể nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy, không thèm để ý cô xoay người chuẩn bị ra khỏi phòng.

Con mồi đã dâng lên tận miệng, làm sao có thể từ bỏ dễ dàng như vậy. Ông ta đỏ mặt tía tai, hóp bụng nhăn nheo đứng lên, đứng nhìn thân thể béo phì của ông ta, bước chân nhanh không kém người bình thường. Dung Ân ra đến cửa, vận mạnh nắm đấm.

“Đêm nay cô đừng hòng ra khỏi chỗ này...”

Dung Ân hoảng sợ, sau lưng toát mồ hôi lạnh. Tay phải vận mạnh nắm đấm mấy cái, nhưng không hề có động tĩnh, cửa đã bị khóa.

31. Chương 31: Em Sẽ Phải Quay Lại Cầu Xin Tôi

Lúc này, ông ta cũng không vội. Cởi áo khoác ngồi trở lại ghế sô pha, thần sắc kích động như gà chọi, cầm gói thuốc bột nhỏ trên bàn lên: “Ha ha, ngay cả thứ tốt này cũng đã chuẩn bị chu đáo.”

Toàn thân Dung Ân toát mồ hôi lạnh, bị hơi nóng điều hòa phả thẳng vào người, toàn thân nhớp nháp, cực kỳ khó chịu.

Ông ta ngửa cổ, uống hết cả gói thuốc bột với rượu mạnh. Chỉ một lát sau, biểu hiện đã trở nên bất thường. Hai mắt ông ta sáng rực lên, toàn thân hưng phấn, hai mắt không buông tha nhìn Dung Ân chăm chăm, cô lùi một bước, ánh mắt như chó sói bám theo một bước.

Ông ta đứng lên, cởi hết áo trên người, để lộ ra những ngón mỡ chảy xệ. Dung Ân chợt cảm thấy buồn nôn: “Ông định làm gì?”

Trong một phòng theo dõi của hội quán.

Người đàn ông ngồi bắt chéo hai chân, điều thuốc trên tay đã tàn hơn một nửa, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm hình ảnh trên màn hình giám sát. Bên cạnh, một kẻ mặc trang phục đen, thái độ cung kính mà lo lắng: “Tước thiếu gia, nếu cứ tiếp tục như vậy... Có thể sẽ xảy ra phiền phức.”

Nam Dạ Tước không trực tiếp trả lời, nhìn hình ảnh người chạy ta đuổi trên màn hình: “Lão già kia, uống một lúc nhiều như vậy, không sợ ‘nghe’ chết.”

Hắn thấy anh nói như vậy, cũng không dám nói thêm gì nữa. Nam Dạ Tước là ông chủ, nếu xảy ra chuyện, tất nhiên anh sẽ có cách giải quyết

Dung Ân chạy vòng quanh bàn, vì chạy trốn mà những sợi tóc bết chặt vào cổ áo, trông chật vật đến tội nghiệp. Ông ta quả thực đã nhịn đến mức khó chịu, dứt khoát lật đổ cái bàn, xông đến chỗ Dung Ân.

Không phải Nam Dạ Tước sợ lần cá cược này thua, mà là, cái gì Dung Ân cũng nghĩ rất đơn giản. Đây, coi như là cho cô một bài học nho nhỏ.

“Người đẹp, tôi sẽ ‘yêu’ em, lại đây...” Cánh tay ông ta ôm lấy eo Dung Ân, đẩy mạnh cô lên ghế sô pha. Hai tay bắt đầu xé rách quần áo của Dung Ân...

Cảm giác vô cùng tuyệt vọng trào dâng. Chỗ nằm của Dung Ân, vừa đúng với góc độ máy quay. Qua màn hình giám sát lạnh lẽo, Nam Dạ Tước đem tất cả vẻ mặt của cô lúc này thu vào trong mắt. Nhục nhã, không cam lòng, mà nhiều hơn, đó là sự tuyệt vọng.

Điều thuốc châm vẫn chưa hút một hơi đã cháy đến đầu lọc, làm nóng ngón tay anh. Phản ứng đầu tiên của Nam Dạ Tước là bỏ tay ra, đầu thuốc liền rơi trên sàn nhà.

“Khoan đã... Chờ chút.” Dung Ân cố gắng giữ chặt cổ áo, cô biết, càng chống cự sẽ càng tổn sức lực: “Để tôi uống một ngụm rượu được không?”

Ông ta đã chuẩn bị sẵn sàng không muốn để ý đến.

“Dù sao tôi cũng không thể trốn được, hãy để tôi uống một chút rượu, như vậy... Ông cũng có thể thỏa mãn...” Cô cố hết sức bình tĩnh nói ra những lời này, sự phản kháng trong mắt, cũng đã giảm đi rất nhiều.

“Được.” Ông ta nghe cô nói vậy, ngồi thẳng người lên: “Nhanh lên...”

Dung Ân mềm nhũn trượt từ sô pha xuống, ngã trên nền nhà, lúc này, cô giống như một con rối vô hồn.

Nam Dạ Tước nắm chặt những ngón tay bị bóng sưng đỏ, tâm tư hỗn loạn. Dung Ân, chỉ cần một chút uy hiếp, cô đã buông thả bản thân? Sự quật cường trong lần gặp đầu tiên, có thể dễ dàng mất đi như vậy? Sớm biết thế, khi ở Cám Dỗ, anh sử dụng một chút sức mạnh, có lẽ đã sớm đoạt được cô.

Suy nghĩ đó, khiến Nam Dạ Tước rất khó chịu, không khỏi muốn tìm người giải tỏa một trận.

Trong lòng, lại hơi thất vọng về Dung Ân.

Nam Dạ Tước nhíu mày, thất vọng? Không phải có hy vọng, mới có thất vọng sao? Sự khác thường này, khiến anh rất buồn bực. Hình ảnh dừng lại ở thần sắc tham lam của ông ta, anh suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng tìm được hình một cái gọi là lý do.

Đàn ông đều là loài động vật hiếu thắng, trước đây, anh vì muốn có được Dung Ân, không tiếc bỏ ra một số tiền lớn chơi trò chơi này với cô. Nhưng hôm nay, lão già này lại dễ dàng đạt được như vậy, chẳng trách làm anh thấy khó chịu.

Dung Ân cầm lấy chai rượu đổ trên nền nhà, tay vừa chạm vào đã nghĩ đến mẹ.

Khóe mắt cô cay cay, cuộc sống lúc nào cũng bấp bênh. Người mà cô nghĩ rằng kiếp này sẽ không còn được gặp nữa, lại bất ngờ xuất hiện trước mặt cô. Cô cứ tưởng hạnh phúc sắp mỉm cười với mình, vận mệnh, lại một lần nữa đem hy vọng mới nhen nhóm của cô bóp chết trong một hoàn cảnh dơ bẩn như thế này.

Mẹ...

Nếu không có cô, mẹ sống trên đời này sẽ rất cô đơn.

Bàn tay Dung Ân hơi thả lỏng, vì cô quay lưng lại, nên ông ta không nhìn thấy động tác của cô, chỉ thúc giục liên tục: “Nhanh lên... Ông đây không nhịn được nữa.”

Một bàn tay chạm lên vai, Dung Ân hoảng sợ quay đầu, nhìn khuôn mặt buồn nôn sau lưng, suy nghĩ của cô hỗn loạn. Những lo lắng vừa rồi đều đã bay đến chín tầng mây, chờ đến khi cô phản ứng lại, chai rượu trong tay đã vung về phía trước, trực tiếp, đập lên cái trán nhẵn bóng của ông ta, máu tươi ngay lập tức chảy ra!

“A a ——” Tiếng tru như giết heo, tựa hồ khiến màn hình giám sát run lên.

“Mẹ nó, máu... Máu...” Ông ta sờ trán, nháy mắt, đôi mắt trừng lớn như hai quả chuông: “Con điếm chết tiệt, tao sẽ giết mày!”

“Choang ——” Lại là một cú đập mạnh nữa, khiến mắt ông ta nổ đom đóm. Máu bắn tung tóe trên mặt Dung Ân, mùi tanh khiến cô buồn nôn.

Tiếng mắng chửi dần dần nhỏ lại, cô chưa từng gặp trường hợp như thế này. Thấy ông ta lại muốn xông đến, chai rượu trong tay trở thành vũ khí phòng thân duy nhất, cô siết chặt, lại đập mạnh xuống.

“Tước thiếu gia, nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là sẽ xảy ra chuyện mất!” Người đàn ông lo lắng nhìn chằm chằm màn hình.

Ghế dựa đột nhiên bị đẩy ra, Nam Dạ Tước đứng dậy, lo lắng đi nhanh ra ngoài. Không thể tưởng tượng được, đồn cô vào đường cùng, cô sẽ có hành động như vậy.

Vừa bước vào phòng, mùi rượu nồng nặc hòa với mùi máu tanh sộc thẳng vào mũi, trong phòng càng lộn xộn hơn rất nhiều. Nam Dạ Tước đá văng tất cả những gì chần đường anh, lúc đi đến phía sau Dung Ân, cô đang vung chai rượu trong tay lên, sắp đập xuống.

Cổ tay bị nắm chặt, Dung Ân biết người đằng sau muốn ngăn cản, nhưng cô vẫn tiếp tục.

Ông ta nằm trên ghế sofa, cả người đều là máu, chỉ còn mí mắt đang giật giật. Nam Dạ Tước lấy chai rượu trong tay Dung Ân, ôm lấy cô từ đằng sau: “Đừng sợ, không sao nữa rồi.”

Hiếm khi anh dịu dàng như vậy, quả nhiên có tác dụng trấn an không ít. Thân thể căng cứng của Dung Ân dần trở nên mềm mại trong lòng Nam Dạ Tước, sau khi sự kiên trì tan rã, sức lực cũng bị rút hết.

“Con điếm... chết tiệt...” Ông ta hơi mở mắt: “Tao sẽ không... bỏ qua ày, tao, tao nhất định sẽ giết chết mày, tao sẽ tổ cáo...”

Ánh mắt Nam Dạ Tước trầm xuống, khóe mắt lạnh lẽo, anh nâng chân thon dài đá vào mặt ông ta. Ông ta không kịp rên một tiếng, ngay lập tức hôn mê.

Dung Ân mệt mỏi trượt xuống, dựa vào người Nam Dạ Tước. Hai tay nắm chặt cánh tay anh như người chết đuối vớ được cọc, móng tay được cắt gọn gàng, xuyên qua áo anh, hằn lên da thịt.

“Chúng ta đi.” Nam Dạ Tước dìu Dung Ân ra ngoài, lần này, hình như anh làm hơi quá. Mặc dù trước đây cô từng làm việc ở Cẩm Dỗ, nhưng cũng chưa bao giờ gặp phải những tình huống như thế này. Trong lòng Nam Dạ Tước dâng lên một chút áy náy, vẫn chưa kịp rõ ràng, đã biến mất không còn dấu vết. Chẳng lẽ, cô muốn dùng cách đó để được giải thoát?

Vừa mới ra khỏi phòng bao, đã gặp phải Diêm Việt đang đi đến, phía sau, là tổng giám Cố không biết rời đi từ lúc nào.

“Ân Ân.” Nhìn thấy bộ dạng cô lúc này, anh ta cũng hoảng sợ. Trên mặt cô và cả trên tay đều có vết máu, không biết cô bị thương ra sao.

Nam Dạ Tước nắm chặt tay Dung Ân, chuẩn bị dẫn cô đi khỏi.

“Việt...” Lúc này, Dung Ân vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng tỉnh táo lại, sau khi nhìn thấy Diêm Việt, sự lo lắng, sợ hãi đã biến mất hơn một nửa. Nhận thấy điệu bộ vô cùng thân thiết của Nam Dạ Tước, cô vội vàng giãi dụa.

“Buông cô ấy ra!” Diêm Việt sải bước về phía trước, tạo nên cuộc đối đầu trực tiếp lần đầu tiên giữa hai người đàn ông, như nước với lửa không thể dung hòa.

Nam Dạ Tước tăng thêm lực, cánh tay ôm chặt Dung Ân, nhưng lúc này cô không hề nhận ra, chỉ biết vùng vẫy: “Buông tôi ra...”

“Anh không nghe thấy cô ấy nói gì sao?” Trong đôi mắt màu hổ phách đã ẩn chứa tức giận, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát.

Nam Dạ Tước biết, cho dù anh cứ ép buộc, hôm nay cũng không thể dẫn cô đi. Anh thua ở một điểm, đó là trái tim cô đã dành cho hắn ta. Anh buông tay, không tức giận, ngược lại đề thấp thanh âm nói bên tai Dung Ân: “Em muốn đi cùng hắn ta sao?”

Lời nói, mang theo ý hỏi mê hoặc, đáng tiếc lúc này Dung Ân nghe không hiểu, cô đẩy Nam Dạ Tước ra, mới đi hai bước, đã được Diêm Việt dang tay ôm vào lòng.

“Được.” Nam Dạ Tước nhếch môi cười, nhìn cảnh yêu đương thắm thiết trước mặt. Dung Ân không dám nhìn anh, chỉ cảm thấy nụ cười của anh ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm và áp lực, chỉ cần nhìn qua một cái sẽ không thể chống đỡ: “Ân Ân, em sẽ phải quay lại cầu xin tôi.”

32. Chương 32: Đêm Nay, Hãy Ở Lại Với Anh

Nghe ngữ khí thân mật của Nam Dạ Tước, trong mắt Diêm Việt nổi lên tia tức giận, anh ta vỗ vỗ vai Dung Ân, trấn an cô: “Bất kể ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì, tôi đều thay cô ấy gánh vác, không cần tổng giám đốc Nam phải lo lắng.” Nói xong, liền xoay người dẫn cô đi.

Bước chân Dung Ân vô lực, cô ngẩng đầu, cảm thấy Diêm Việt lúc này thật đẹp trai. Trước đây, cô đã từng mơ ước người mình yêu có thể vì mình chống đỡ tất cả, lúc này, cuối cùng cũng thành hiện thực. Sự sợ hãi còn sót lại trong lòng đã thay bằng hạnh phúc. Tay ôm eo Diêm Việt càng chặt thêm chút nữa, thì ra, hạnh phúc của cô, đã bắt đầu rồi.

“Tước thiếu gia, Tước thiếu gia...” Tên mặc đồ đen vẫn đi theo anh mở miệng gọi.

Nam Dạ Tước châm điều thuốc, ánh mắt không thay đổi, thần sắc cũng bình thường, rít hai hơi thuốc, sau đó ra lệnh: “Đưa ông ta vào bệnh viện, lập tức cho người dọn dẹp lại phòng bao như mới, còn nữa, tiêu hủy đoạn băng giám sát, phía bệnh viện phải người đi giải quyết, kết quả kiểm tra không thể có thuốc kích thích.”

“Thế nhưng, chỉ khi kết quả kiểm tra chứng thực ông ta đã sử dụng thuốc kích thích, cô gái vừa rồi mới có thể không gặp rắc rối.” Hắn ta nghĩ, quan hệ giữa cô và Nam Dạ Tước hẳn không đơn giản.

“Tôi muốn cô ta gặp rắc rối!” Dự án Vạn Đạt lần này là của chính phủ, mặc dù làm như vậy sẽ liên lụy đến Nghiêm Tước, nhưng anh sẽ có biện pháp để thoát thân. ” Không phải hẳn ta muốn gánh vác sao? Được, tôi cho hẳn ta cơ hội này!”

Tên mặc đồ đen đã dựa theo lệnh của anh đi làm việc. Nam Dạ Tước đứng im lặng ở cửa hội quán một lúc lâu, sau đó bỗng nhiên hung hăng ném điều thuốc trên tay xuống đất, dẫm mạnh mấy phát cho bõ tức: “Mẹ kiếp!”

“Việt, em gặp rắc rối.” Lúc trong phòng tắm nhà Diêm Việt, Dung Ân tắm rửa sạch sẽ, bây giờ đang ngồi thất thần ở mép giường.

“Đừng sợ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói cho anh biết.” Lúc này Diêm Việt không hỏi, chờ cô tỉnh táo lại, ôm Dung Ân vào lòng.

“Lẽ ra, hôm nay là buổi đàm phán về dự án Vạn Đạt...” Dung Ân đem những chuyện xảy ra trong phòng bao, kể tường tận cho Diêm Việt: “Em cũng không hiểu lúc đấy mình làm sao nữa, như là phát điên...”

“Ân Ân, bình tĩnh lại.” Diêm Việt thấy cảm xúc cô thật vất vả mới khống chế được lại bắt đầu kích động, vội cầm lấy tay cô: “Em yên tâm, chuyện này anh sẽ giải quyết.”

“Nhưng.” Bây giờ chỉ cần cô nhắm mắt lại, sẽ nhớ đến khuôn mặt đầy máu của ông ta: “Ông ta... ông ta có chết không?”

“Thật lòng anh càng muốn như vậy!”

Dung Ân hoảng sợ, lúc này Diêm Việt mới ý thức rằng ngữ khí của mình khiến cô sợ hãi, hai tay nhẹ nhàng đỡ Dung Ân nằm xuống giường: “Chạm vào em, đập vỡ đầu ông ta đã là quá nhẹ, Ân Ân, em làm tốt lắm.”

Cô dựa sát vào ngực anh ta. Tay anh ta đặt trên lưng Dung Ân, ôm cô vào lòng thật chặt: “Em ngủ đi, mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, đã có anh ở đây.”

“Ừm.” Dung Ân yên tâm gập đầu, sau khi tắm rửa thân thể toát ra hương hoa nhài thanh nhã, mái tóc còn ẩm ướt xỏa lên cổ anh ta, cô cứ thế nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ngón trỏ từ mi tâm của cô vén những sợi tóc vương trên mặt, Diêm Việt chống một tay lên, nhìn chăm chăm khuôn mặt cô không chớp mắt. Lúc này, cô ngủ thật yên ổn, có Diêm Việt ở bên, cho dù mưa giông chớp giạt cô cũng sẽ không tỉnh dậy. Chỉ có điều, anh ta không biết, kể từ khi anh ta ra đi, đây là lần đầu tiên cô ngủ yên giấc.

Theo thói quen cặp lông mày nhíu lại, nhưng rồi từ từ giãn ra. Dung Ân ngủ an lành, khóe môi mím lại dường như mơ thấy điều gì, nhẹ nhàng cong lên. Mặc dù bầu không khí yên ổn bao trùm toàn bộ không gian, nhưng trong hơi thở của cô, vẫn giấu không được sự nhẫn nại mà kiên cường. Ngón cái anh ta nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, cảm giác mịn màng, không hề lay động trái tim lạnh lẽo của anh ta lúc này, anh ta rút tay về, nằm bên cạnh Dung Ân, khoảng trống giữa hai người đủ ột người nằm. Diêm Việt suy nghĩ một chút, dường như cảm thấy không ổn, liền vươn tay ra, kéo Dung Ân vào lòng.

Lúc tỉnh lại, mặt trời đã ngả về hướng tây. Dung Ân sợ khiến anh tỉnh giấc, vẫn nằm yên không nhúc nhích, hô hấp cũng trở nên cẩn thận. Cô chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt người đàn ông trước mắt, trong lòng, đột nhiên có một suy nghĩ kỳ lạ.

Nếu không có đôi mắt đó, Diêm Việt, không hề giống với trước đây một điểm nào cả.

Ngón tay sờ lên trán anh ta, vừa mới chạm vào, anh ta đã cảnh giác mở mắt. Dung Ân giật mình, hai người nhìn nhau, bầu không khí hơi ngưng ngưng.

Bàn tay to của Diêm Việt vòng ra sau đầu cô, đỉnh đầu bị giữ chặt, một nụ hôn từ từ, mang theo sự rung động sâu sắc dừng ở trên môi cô, đầu lưỡi tách hàm răng cô ra, nhẹ nhàng len vào trong miệng cô.

Hồi hộp giống như nụ hôn đầu tiên.

Dung Ân nhắm nghiền mắt, mùi thuốc lá không nồng đậm, ngược lại rất thanh nhã, nụ hôn này kết thúc thật dịu dàng. Khi Diêm Việt buông cô ra, khóe mắt Dung Ân đã ướt ướt, mắt đi mà tìm lại được, nếu không phải đã từng đánh mất, ai cũng không thể hiểu được.

“Việt, khuôn mặt của anh tại sao lại biến thành như vậy?”

Gió lạnh thổi tới, ánh tà dương xuyên qua tấm rèm cửa sổ đang bay lên, một chiếc lá cây cũng nhân cơ hội đó liệng vào, rơi xuống bề cửa sổ. Diêm Việt nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Dung Ân, đem hơi ấm trong lòng bàn tay mình truyền cho cô.

“Đó là lúc ra nước ngoài, vẫn chưa đến một tháng.” Trong căn phòng rộng lớn, thanh âm của anh ta nghe vang vang: “Công việc làm ăn của tập đoàn Viễn Thiệp đặc tội rất nhiều người, khuôn mặt của anh, là bị người ta dùng dao găm hủy hoại.”

Mặc dù đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng đoán so với nghe từ chính miệng người đó nói ra, tác động sao có thể giống nhau?

Dung Ân nghẹn ngào, cánh mũi ửng hồng, nước mắt đã rơi xuống cánh tay anh ta.

“Ân Ân chuột túi, em đừng khóc.” Diêm Việt lấy mu bàn tay lau nước mắt cho cô, đau lòng hôn lên trán Dung Ân: “Có phải bây giờ anh càng đẹp trai hơn trước đây không?”

Ân Ân chuột túi, là biệt danh trước đây Diêm Việt đặt cho cô, Dung Ân vòng hai tay ôm eo anh ta: “Bất kể anh có bộ dạng như thế nào, anh đều là Việt của em.”

“Ân Ân, những chuyện như vậy, anh sẽ không bao giờ để nó xảy ra với em một lần nữa.” Diêm Việt nghĩ đến những chuyện xảy ra trong phòng bao, liền không kìm nén được phần nộ, thần sắc nham hiểm: “Động vào em, anh muốn ông ta biết thế nào là hối hận.”

“Việt.” Dung Ân ngẩng đầu, lần đầu tiên cô nhìn thấy sự hung ác nham hiểm trong mắt Diêm Việt: “Anh mới tiếp quản Viễn Thiệp, hiện nay đừng để gặp phải chuyện rắc rối gì...”

Sắc mặt Diêm Việt dịu xuống, khiến cô yên tâm. Hai người nằm một lúc sau đó dậy ăn cơm tối, đến gần chín giờ, Diêm Việt mới lái xe đưa Dung Ân về nhà.

Dưới khu nhà ở, vẻ mặt anh ta lười biếng dựa vào thân xe ô tô, hai tay ôm chặt eo Dung Ân: “Đêm nay, đừng về nữa, đến chỗ anh nhé.”

33. Chương 33: Anh Định Một Tay Che Trời?

“Không được.” Dung Ân khế cự tuyệt: “Chuyện anh trở về em còn chưa kịp nói với mẹ, hôm sau được nghỉ, em sẽ dẫn anh về nhà...”

“Ừm.” Ngờ khí anh ta thất vọng, thỏa hiệp: “Nhưng em nhất định phải nhớ, thân thể em là của anh, ai cũng không được chạm vào.”

Dung Ân nghe anh ta nói vậy, thần sắc trong nháy mắt trắng bệch, cô không muốn nói dối, chỉ có thể lảng tránh ánh mắt, cố gắng mỉm cười: “Em biết rồi.”

Khóe miệng Diêm Việt nhếch lên, nụ cười thoáng lạnh lùng. Anh ta tiện tay sửa sang lại cổ áo của Dung Ân: “Em vào nhà đi, hãy ngủ một giấc thật ngon.”

“Vâng.” Cô gật đầu, ở bên Diêm Việt, vẻ mặt cô lúc nào cũng ngập tràn hạnh phúc. Bước chân nhẹ nhàng đi vào khu nhà, thân ảnh mảnh mai rất nhanh khuất trong bóng tối. Diêm Việt châm một điếu thuốc, đứng bên cạnh xe rít mấy hơi rồi ném xuống đất dập tắt, xoay người rời đi.

Ngày hôm sau đến Nghiêm Tước, ai cũng có thể nhìn ra bầu không khí trong công ty có gì đó không bình thường. Dung Ân vừa đi vào phòng thiết kế, đã nhìn thấy Hạ Phi Vũ đang ngồi trước bàn làm việc của mình. Từ lúc cô bước vào Lý Hủy đã lo lắng dõi theo cô, nhưng vẫn chưa có cơ hội nói chuyện.

“Dung Ân, đúng là không thể coi thường bản lĩnh của cô.”

“Trưởng phòng Hạ, hôm qua tôi và cô cùng đi đàm phán dự án Vật Đạt, sau đó cô lại đi đâu?” Mọi người không chỉ đi hết, ngay cả cửa cũng bị khóa trái, đến cuối cùng đi khỏi, vẫn chưa thấy Hạ Phi Vũ quay lại.

“Lúc tôi quay lại mọi người đã về hết, sau đó tôi nghe nói, cô đánh giám đốc Lý bị thương, bây giờ, ông ta tuyên bố muốn kiện cô...”

Trong lòng Dung Ân đã sớm chuẩn bị tinh thần. Dù sao cũng là giám đốc Lý có ý đồ quấy rối trước, chuyện này chắc sẽ không khó giải quyết.

“Dung Ân, tổng giám đốc tìm cô.” Ngoài cửa văn phòng, là thanh âm lãnh lút của Đan My. Dung Ân đặt túi xách xuống, không chút chần chừ đi ra ngoài.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc, ánh mặt trời yên ả tỏa sáng khắp căn phòng. Nam Dạ Tước đang cúi đầu xử lý văn kiện, tay áo xắn lên đến khuỷu tay, mái tóc màu rượu đỏ trước trán toát ra vẻ đáng tin cậy, nhưng cho dù như vậy, Dung Ân vẫn đứng nguyên ở cửa, không có ý lại gần.

“Tổng giám đốc, anh tìm tôi.”

Nam Dạ Tước bỏ cây bút trong tay xuống, nhướn mắt lên nhìn: “Tại sao lại đứng xa như vậy? Lại đây.”

Trong văn phòng rộng lớn, khoảng cách lúc này quả thật quá xa. Dung Ân nghe lời tiến lên vài bước: “Anh có việc gì muốn giao cho tôi sao?”

Nam Dạ Tước thả lỏng thân thể, ngả người dựa lưng vào ghế, khoe miệng anh cong lên, trong mắt, hiện lên sự nguy hiểm đen tối thường thấy. Vẻ mặt như vậy, Dung Ân đã quen.

“Giám đốc Lý, lão quỷ háo sắc quấy rối cô, bây giờ lại muốn tố cáo cô.”

“Tôi không sợ.” Dung Ân đứng thẳng người: “Lúc đó ông ta dùng thuốc kích thích, tôi chỉ là phòng vệ chính đáng.”

“Cái gì? Lão ta dùng thuốc kích thích?” Nam Dạ Tước bày ra vẻ mặt giật mình: “Là thuốc gì?”

Không hiểu sao, lòng Dung Ân đột nhiên trầm xuống, cô nắm chặt hai tay bên hông thành nắm đấm, thanh âm rõ ràng nói: “Chắc là, một loại thuốc kích dục nào đó.”

“Vậy sao?” Đôi môi mỏng khiêu gợi khẽ nhếch lên, ánh mắt nhìn chằm chằm Dung Ân, không bỏ sót một biểu hiện nào trên khuôn mặt cô: “Nhưng báo cáo kết quả kiểm tra của bệnh viện lại cho thấy, ông ta rất bình thường, chỉ có điều bị thương không nhẹ, trên đầu khâu hơn mười mũi, não còn chấn thương nhẹ. Dung Ân, cô có biết? Dự án Vạn Đạt là công trình của chính phủ, lần này cô gặp rắc rối rồi.”

Thanh âm nhẹ nhàng băng quơ, nhưng đủ để toàn thân Dung Ân từ từ đông cứng, nếu sự thật đúng như lời của Nam Dạ Tước...

Cô không dám tưởng tượng, trong lòng bắt đầu trở nên hoảng loạn.

“Không thể có chuyện đó.” Dung Ân cẩn thận nhớ lại: “Đúng rồi, lúc tôi vừa mới vào phòng bao có để ý thấy, trong phòng có máy quay giám sát, chỉ cần xem lại đoạn băng theo dõi là có thể chứng minh những lời tôi nói.”

Trông bộ dạng cô lúc này, nếu đổi lại là người khác có lẽ đã không đành lòng tiếp tục trêu đùa, nhưng Nam Dạ Tước là ai? Gọi anh là ác ma còn thấy chưa đủ, ở trong mắt Dung Ân, anh thậm chí là một tên biến thái.

Có đôi khi, chính anh cũng cảm thấy mình hơi biến thái. Nếu không cũng sẽ không thích đi đập tan ý chí của người khác như vậy, đặc biệt, là sau khi Dung Ân khó khăn lắm mới nhìn thấy hi vọng.

“Cô bị vận đen ám vào người sao?”

“Anh có ý gì?” Dung Ân nhú mày.

“Bình thường máy quay trong các phòng bao đều hoạt động tốt. Cô nói mình đen đủi đến mức nào, ngay ngày hôm qua, riêng máy quay trong phòng bao của cô...” Cả trái tim Dung Ân theo từng lời nói thông thả của Nam Dạ Tước đập loạn lên, căng thẳng đến mức cô có thể nghe thấy tiếng hít thở của mình.

“Bị hỏng!” Sau khi nói xong, nụ cười trên môi anh đã trở nên càn rỡ, thậm chí, đến mức không thể nhìn thêm.

Trái tim Dung Ân co thắt, cô chợt phát hiện có gì đó không thích hợp: “Tại sao anh lại biết rõ mọi chuyện như vậy?”

“Bây giờ mới hỏi câu đó, phản ứng của cô không phải quá chậm sao?”

“Anh –” Nhớ đến cửa bị khóa trái ngày hôm qua, còn có Nam Dạ Tước đột nhiên xuất hiện, cô càng nghĩ, càng cảm thấy lạnh cả người: “Là anh sắp đặt?”

“Dung Ân.” Anh nhấn mạnh từng chữ, thanh âm cao ngạo: “Tôi nói rồi, cô sẽ phải quay lại cầu xin tôi.”

“Anh thật hèn hạ!” Dung Ân phẫn nộ.

“Còn nữa, tôi không biết xấu hổ.” Nam Dạ Tước đẩy ghế ngồi đứng lên, bộ âu phục màu đen ôm lấy đôi chân dài gợi cảm: “Tội cố ý gây thương tích cho người khác không nhẹ, giám đốc Lý lại là người có tiền có quyền, muốn khiến cô ngồi tù cả đời cũng không khó.”

“Tôi không tin, xã hội này có thể đổi trắng thay đen.” Dung Ân vô cùng tức giận, Nam Dạ Tước muốn một tay che trời, cô không tin, ngay cả luật pháp cũng không làm gì được.

Anh thông thả đi đến phía sau Dung Ân, tay phải đột nhiên đặt lên vai cô: “Thật sự là một công dân tốt, cô vẫn chưa thích ứng với xã hội này, đừng để sự an toàn bề ngoài của nó lừa.”

“Anh lại định làm gì?” Mặc dù không cam lòng, nhưng ngữ khí của Dung Ân đã miễn cưỡng dịu xuống.

“Không phải tôi định làm gì, mà cô muốn làm như thế nào?” Nam Dạ Tước đến gần Dung Ân, cầm vừa vặn chạm lên đỉnh đầu cô.

Dung Ân không muốn đứng gần anh, sau khi lùi lại hai bước, ngẩng cao đầu, không để ỉn yếu thế: “Cho dù như vậy, cũng không cần anh quan tâm, tôi sẽ tự mình giải quyết.”

Đáy mắt Nam Dạ Tước chợt ánh lên tia lạnh lùng, dám nói chuyện hùng hổ như vậy, chắc đoán là Diêm Việt sẽ ra tay sao?

“Được, tôi mỗi mắt mong chờ.” Anh đi vòng qua chiếc bàn làm việc rộng lớn, đến trước cửa sổ, hai tay dút vào túi quần, thân hình cao lớn tiêu chuẩn, Dung Ân không muốn ở lại nơi này thêm một giây, xoay người đi ra ngoài.

“Đứng lại.” Anh quay đầu, thanh âm trầm thấp.

Tay phải cô đã nâng lên, chuẩn bị mở cửa.

“Cô sẽ còn phải quay trở lại.” Nam Dạ Tước nói chắc chắn, Dung Ân ra khỏi văn phòng, dùng lực đóng sầm cửa.

Bên ngoài, Đan Mỹ bất mãn trừng mắt nhìn cô, Dung Ân làm như không thấy, trở lại phòng thiết kế như người mất hồn.

Ráng chiều, nhuộm đỏ một khoảng trời, chiếu vào khuôn mặt của mỗi người, hồng như là có thể chảy ra máu.

Dung Ân ngồi trên thềm đá trước cửa hội quán, úp mặt vào hai bàn tay, cả người không còn sức lực, quanh quẩn bên tai, đều là những lời nói của tên quản lý.

Sau khi Nam Dạ Tước nhắc nhở, cô vội vàng chạy đến phòng bao mới phát hiện, căn phòng lộn xộn đã được thu dọn sạch sẽ, máy quay giám sát bị hỏng, chai rượu đã bị tịch thu làm tang vật, chuyện sử dụng thuốc kích thích quản lý càng một mực phủ nhận: “Cô gái, đây là nơi làm ăn đứng đắn, tại sao có thể để xảy ra những chuyện như vậy?”

Một cái bẫy tỉ mỉ, đã được sắp đặt sẵn, chỉ chờ đẩy cô vào trong đó.

Lúc cô đánh ông ta đã đoán trước là sẽ không ngừng gặp rắc rối, tất cả, về tình về lý cô đều nghĩ chu đáo, nhưng cô đã bỏ sót Nam Dạ Tước, một tên biến thái không tuân theo lẽ thường.

34. Chương 34: Sẽ Nói Thật Với Anh Ấy?

Trên đường trở về nhà, gió đêm nhẹ vờn hai má nhưng cô không hề cảm thấy thoải mái. Lê tấm thân mệt mỏi về đến nhà, vừa ngồi xổm xuống cửa để thay dép, đã ngửi thấy cả phòng đầy mùi thức ăn.

“Mẹ, mẹ đang làm món gì vậy?”

Mẹ Dung Ân đang bận rộn ở phòng bếp, bà mặc tạp dề, mở hé cửa: “Ân Ân về rồi à con, tối nay có món sườn xào chua ngọt mà con thích nhất.”

Dung Ân đặt túi xách xuống, xắn tay áo chen vào trong phòng bếp chật hẹp: “Mẹ, con giúp mẹ một tay.”

Mẹ Dung Ân đang làm nước sốt, mấy ngày nay bà rất vui vẻ, sắc mặt cũng rất tốt: “Ân Ân, làm việc ở đó có được không con?”

Cô rướn người, lấy rau ra thái: “Được mẹ ạ.” Bỏ rau vào rổ, mặc dù trong lòng còn nhiều lo lắng, nhưng chỉ cần nghĩ đến Diêm Việt, thì cô không thể giấu nổi sự vui mừng: “Mẹ, mẹ còn nhớ anh Việt không?”

Bàn tay đang đảo của mẹ Dung Ân cứng đờ, bà xoay người lại đến gần cô: “Ân Ân, mẹ biết con không quên được cậu ta, nhưng đứa trẻ đó đã mất lâu như vậy...”

“Mẹ, anh ấy đã trở về.”

“Cái... Cái gì?” Về mặt mẹ Dung Ân kinh ngạc sững sờ.

“Một năm nay, anh ấy đều ở nước ngoài, anh ấy chưa chết.”

“Vậy lúc đó...”

“Chắc chắn là nhà họ Diêm đã làm gì đó. Lúc ấy con rất hoảng sợ, hơn nữa, nếu anh ấy thật sự có chuyện gì, tại sao lại không có một chút tin tức nào từ Diêm gia?”

Mẹ Dung Ân như trút được gánh nặng, bà đưa tay lau mồ hôi trên trán: “Vậy thì tốt rồi, hôm sau mẹ làm cơm, con mời Việt về nhà, mẹ cũng muốn gặp cậu ta một lần.”

“Dạ, vâng ạ.”

Cơm tối nấu xong rất nhanh. Dung Ân dọn bát đĩa, hai người ngồi vào bàn ăn, mẹ Dung Ân mở chiếc ti vi cũ trong phòng khách lên.

Bà quen vừa ăn cơm tối vừa xem tin tức. Mẹ Dung Ân chọn mấy miếng sườn xào chua ngọt nhiều thịt gấp vào trong bát cô: “Con ăn nhiều vào, trông con gầy lắm.”

“Sau đây là tin tức buổi tối, theo thông tin mới nhất, chiều qua...” Những hình ảnh sau đó rất ồn ào. Dung Ân chăm chú cúi đầu ăn cơm, không để ý đến xung quanh.

“Tôi nhất định phải kiện cô ta, không thể để những chuyện xấu xa như thế này xảy ra một lần nữa...” Thanh âm quen thuộc khiến người khác chán ghét của ông ta truyền vào tai Dung Ân, cô nuốt miếng cơm xuống, ngẩng đầu.

“Ông có thể kể chi tiết sự việc xảy ra lúc đó cho chúng tôi được không?” Phóng viên đưa micro lại gần miệng ông ta.

“Cô ta tưởng có thể sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu đó để khiến tôi giao dự án cho cô ta, nhưng tôi là loại người như thế sao? Sau đó, cô ta thấy tôi không đồng ý, không ngờ cô ta như phát điên lấy chai rượu đập vào đầu tôi, mọi người xem vết thương trên đầu tôi...” Ông ta thẹn quá hóa giận chỉ vào cái đầu băng bó giống như cái bánh chưng: “Tôi muốn kiện cô ta, khiến cô ta phải trả giá đắt cho những gì mình đã gây ra!”

“Như vậy xin hỏi, đối phương là người của công ty nào?”

Dung Ân nắm chặt đôi đũa trong tay, trên màn hình, khuôn mặt xấu xí của ông ta bị phóng to lên rất nhiều, nên từng biểu hiện trên khuôn mặt đều được ghi lại một cách rõ nét, ông ta ngậm miệng, trong mắt rõ ràng

xuất hiện sự e ngại, lúc đối mặt với máy quay, lại lập tức bày ra vẻ mặt “Hiên ngang凛凛 liệt”: “Công ty đó từ trước đến nay vẫn hợp tác với công ty chúng tôi, danh tiếng luôn luôn rất tốt, sự việc lần này, là do nhân phẩm của cá nhân có vấn đề, cô ta còn nói nếu không giao dự án cho cô ta, cô ta sẽ không được trích phần trăm...”

Dung Ân tức giận đến mức khuôn mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy. Mẹ Dung Ân và cơm, lắc đầu nói: “Xã hội bây giờ, thật nhiều người không biết xấu hổ, chắc chắn là cô gái kia không tình nguyện, bàn chuyện hợp tác đoàn hoàng ai lại đến những chỗ như vậy.”

Trên ti vi, ông ta không biết xấu hổ còn đang tuyên bố...

“Cô gái kia thật đáng thương, sợ là sẽ thật sự gặp rắc rối.” Mẹ Dung Ân tiếp tục gấp thức ăn vào trong bát cho cô: “Ân Ân, con đi làm ở công ty lớn cũng phải cẩn thận, loại người như thế này chúng ta không thể trêu vào, mẹ không cần con kiếm được nhiều tiền, chỉ cần có thể sống yên ổn qua ngày là tốt rồi.”

Nhìn thức ăn xếp đầy trong bát chẳng khác gì một ngọn núi nhỏ, khóe mắt Dung Ân cay cay, sao cô lại không muốn chứ?

“Mẹ đi xem canh được chưa?”

Ngay khi mẹ Dung Ân xoay người đi vào bếp, nước mắt cô không kiềm nén được nóng hổi rơi vào trong bát cơm, cô vội vàng lau đi, chuyện này nếu để mẹ biết được, sẽ chỉ khiến bà thêm lo lắng mà thôi.

Và hai miếng cơm, có vị của nước mắt, càng khiến cô thương tâm không thể nuốt xuống. Lẽ ra hôm nay hẹn ăn cơm tối với Diêm Việt, nhưng lúc sắp hết giờ làm, cô đã hủy cuộc hẹn.

Chuyện này, e rằng thực sự khó giải quyết. Bây giờ Nam Dạ Tước đã nhúng tay vào, Diêm Việt lại mới tiếp quản Viễn Thiệp. Nếu để Diêm Việt gặp rắc rối như thế này chắc chắn không có lợi. Cho nên, Dung Ân vẫn chưa nói cho Diêm Việt biết.

Tắm xong ngồi lên giường, điện thoại di động để trên gối bắt ngờ vang lên.

Dung Ân lau tóc, chưa nhìn màn hình đã nghe máy: “A lô?”

“Xuống tầng một.” Ngữ khí ngang ngược, không có chút dịu dàng.

Dung Ân xem số người gọi đến, ngay sau đó giọng điệu cũng trở nên nhát gừng: “Anh có chuyện gì?”

“Tôi đang ở dưới nhà cô.”

“Tôi ngủ rồi.”

“Cho cô ba phút, nếu cô không xuống, tôi sẽ đi lên đó.” Nói xong, cúp máy ngay lập tức.

Dung Ân vội vàng đứng dậy chạy đến bên cửa sổ, thò đầu ra ngoài nhìn, quả nhiên thấy xe Nam Dạ Tước đang đứng ở phía dưới. Anh cúp điện thoại xong liền mở cửa xe bước ra ngoài, giơ tay phải lên, dường như đang nhìn thời gian.

Ba phút? Không kịp làm gì hết. Dung Ân vội vàng chải đầu hai cái, không kịp thay đồ ngủ, chỉ khoác tạm chiếc áo khoác mỏng dài rồi cuống cuồng chạy xuống.

Cầu thang tối om, nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân thành thịch dồn dập. Nam Dạ Tước dựa người vào thân xe ô tô, nhờ ánh đèn đường mờ mờ, nhìn thấy một bóng dáng đang chạy về hướng này.

Bộ đồ ngủ đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn, tất nhiên không thể so với những chiếc váy ngủ quyến rũ gợi cảm bằng tơ tằm. Mái tóc còn ướt hơi rồi xoa trên vai, ánh mắt mỉm cười theo ống quần nhìn xuống, liền trông thấy một đôi dép lê hình con thỏ màu hồng.

“Anh có chuyện gì?” Chỉ có điều, thanh âm của cô gái thật chẳng đáng yêu chút nào.

“Cô xem tin tức chưa?”

“Chúc mừng anh.” Dung Ân cho hai tay vào túi áo: “Ngay cả Nghiêm Tước cũng không quan tâm, anh hẳn đã tổn không ít tâm sức?”

Nam Dạ Tước lấy một điều thuốc, tao nhả châm lửa: Nếu cô đồng ý, cô vẫn có thể lật ngược tình thế.

“Còn kịp sao?”

“Trong từ điển của tôi, không có từ không thể, càng không nói đến không kịp.” Dáng vẻ anh kiêu ngạo, ngón trở gầy nhẹ tạt thuốc lá. Dung Ân nghe xong, chỉ cười cười, cũng không có biểu hiện mà anh mong đợi.

“Anh còn việc gì nữa không?” Rõ ràng, cô đang muốn đuổi khách.

Bàn tay đang cầm điều thuốc đặt lên vai Dung Ân. Thân hình cao lớn đứng sừng sững trước mặt cô, nhưng cô lại làm như không thấy. Khó khăn lắm Nam Dạ Tước mới nhẫn nại đến mức này nhưng cũng sắp bùng nổ, chỉ có điều, quyền chủ động trò chơi này nằm trong tay anh, anh không vội.

Lưng Dung Ân cứng ngắc, đốm lửa của điều thuốc đã dễ dàng cháy dứt vài sợi tóc trên đầu cô, chỉ cần cô cử động, khuôn mặt sẽ bị bỏng ngay lập tức.

Đôi tay Nam Dạ Tước dễ dàng giữ chặt hai vai cô, khuôn mặt đẹp trai sát lại gần, Dung Ân đã ngoảnh mặt đi.

Anh ném điều thuốc trong tay, cánh tay cứng như thép giữ chặt khiến cô cảm thấy ngay cả xương cũng đau, nhưng nụ hôn bất ngờ lại không thô bạo như động tác, chỉ môi chạm môi rồi tách ra.

Không hiểu sao, sự kiên nhẫn của anh dành cho Dung Ân luôn vượt quá sức tưởng tượng của mình.

“Ngày mai, sẽ là một ngày nắng rực rỡ.” Sau khi bỏ lại một câu không đầu không cuối, anh chui vào chiếc xe thể thao thuộc hàng sang trọng nhất kia. Dung Ân cũng không đứng lại thêm, cô xoay người đi vào cầu thang tối om.

“Yêu anh là lỗi của em, nhưng em không nỡ rời đi, là lỗi của ai cũng vậy, em phải làm sao đây...”

Điện thoại di động đổ chuông, Dung Ân nhìn màn hình, mỉm cười nhận điện thoại: “Việt.”

“Em ngủ chưa?” Thanh âm của anh ta trầm thấp dịu dàng, cô bước khẽ hơn: “Em chưa ngủ.”

“Em đang làm gì vậy?”

Dung Ân vịn tay vào cầu thang bước hai bước, trong bóng tối, không nhìn thấy vẻ mặt cô: “Em vừa... Vừa tắm xong.”

Điện thoại bên kia, trầm mặc trong chốc lát, Dung Ân nắm chặt di động, hơi thở hơi dồn dập tiết lộ cô chột dạ: “Ân Ân, có phải em đang giấu anh việc gì không?”

Dung Ân giật mình suýt chút nữa hụt chân ngã cầu thang, cô dựa lưng vào bức tường loang lổ: “Việt, em...”

Cô vô cùng do dự, tay trái căng thẳng túm chặt mép quần, có nên nói chuyện của Nam Dạ Tước cho Diêm Việt biết không? Lúc đó, Diêm Việt có chê bai cô không? Nhưng nếu không nói, chuyện này cứ như một tảng đá lớn, lúc nào cũng đè nặng khiến cô không thở nổi...

“Ân Ân, em không cần giấu anh.” Trầm mặc một hồi lâu, thanh âm của Diêm Việt từ đầu bên kia truyền đến.

“Không, Việt...” Cô lấy hết can đảm, chuẩn bị nói ra mọi chuyện.

35. Chương 35: Một Màn Đắm Máu

“Anh đã xem tin tức, xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao em không nói với anh?”

Dung Ân kinh ngạc, những lời vừa định nói, lại miễn cưỡng nuốt lại, thì ra, dũng khí cũng chỉ là tạm thời, thời cơ qua đi, sẽ bị yếu đuối thay thế: “Em không muốn anh phải lo lắng.”

“Em như vậy, càng khiến anh lo lắng.” Ngữ khí của Diêm Việt có vẻ tức giận, nhưng lại không đành lòng: “Em yên tâm, hãy ngủ một giấc thật ngon, chuyện này không cần lo lắng.”

Dung Ân nở nụ cười, cảm giác được chở che an toàn khiến lòng cô tràn ngập ấm áp, ít nhất, cô sẽ không phải một thân một mình đối mặt với tất cả.

“Em có muốn ra ngoài không?”

“Bây giờ muộn rồi, để hôm khác đi anh.” Dung Ân bước lên cầu thang, từng lời đều như những nốt nhạc đang nhảy múa khiến cả tinh thần và thể xác đều vui mừng: “Mẹ em bảo, hôm sau mời anh đến nhà ăn cơm.”

“Ừm, bao lâu rồi anh chưa được ăn món sườn xào chua ngọt sở trường của bác?”

Dung Ân khẽ mở cửa ra, sau khi khóa cẩn thận mới trở về phòng mình, vừa bật đèn lên, cả căn phòng đã được bao trùm trong bầu không khí ấm áp: “Nếu vậy, mẹ em gặp anh nhất định sẽ rất vui.”

“Ừm.” Đầu bên kia, anh ta cũng cười khê: “Em ngủ sớm một chút, anh còn có chút chuyện cần xử lý.”

“Vâng.” Dung Ân nằm xuống giường, định ngắt điện thoại.

“Ân Ân.” Anh ta gọi cô: “Có phải em lại quên gì rồi không?”

Dung Ân ngồi dậy, ngẫm nghĩ một lát: “Em không quên gì cả.”

“Mới một năm không gặp, thói quen của em cũng thay đổi rồi sao?” Giọng nói của Diêm Việt, cố tình lộ ra chút bất mãn.

Khóe mắt cô cong lên, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc, hướng vào loa điện thoại hôn chụt một cái: “Được chưa?”

“Ôi, Ân Ân, cũng biết xấu hổ đấy à?” Hai tiếng Ân Ân thốt ra từ miệng Diêm Việt, luôn luôn rung động và nuông chiều hơn so với bất cứ ai.

Dung Ân nằm trên chiếc giường đơn, vẽ mặt ngượng ngùng: “Em cúp máy thật đây.”

“Ừm.”

Anh ta ngắt điện thoại luôn, Dung Ân còn muốn nói gì đó, nhưng lại nghe thấy tiếng điện thoại kêu tút tút, cô nhìn màn hình hiển thị kết thúc cuộc gọi, cũng không để ý, đặt di động sang một bên.

Dưới khu nhà ở cũ, có một chiếc xe ô tô thể thao màu đen đứng tránh trong góc tối. Xuyên qua cửa kính xe Diêm Việt nhìn lên căn phòng vẫn đang sáng đèn kia, anh ta tiện tay vút điện thoại sang ghế ngồi bên cạnh, khởi động xe, lái đi.

Hôm sau, Dung Ân vẫn đi làm như bình thường.

Các đồng nghiệp có người châm chọc, nói cô đánh mất dự án Vạn Đạt, có người giả vờ an ủi, thậm chí còn hỏi cô đã nhận được giấy triệu tập của tòa án chưa. Lý Hủy giải tán đám người vây quanh Dung Ân, ân cần đặt bữa sáng lên bàn làm việc cho cô: “Trông cô vội vàng như vậy, chắc chắn là chưa ăn sáng.”

“Cảm ơn cô.”

“Có việc gì thì hãy nói với tôi.” Lý Hủy ghé sát vào tai cô, thấp giọng nói: “Đừng để ý đến những bà tám buôn chuyện kia, toàn là gái ế già, không phân biệt được tốt xấu.”

Dung Ân buồn cười, Lý Hủy ra hiệu bảo cô không được cười ra tiếng: “Đúng rồi, lão già háo sắc kia, không làm gì cô chứ?”

“Không, nếu không ông ta cũng không có can đảm nói muốn kiện tôi.”

“Ôi, chuyện tôi lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra, Dung Ân, sau đây cô định làm thế nào?” Lý Hủy không khỏi lo lắng thay cho cô, xem xét thái độ của công ty hiện nay, tựa hồ không muốn quan tâm đến chuyện này.

“Kiện thì kiện đi.” Dung Ân để kẹp tài liệu vào ngăn kéo: “Ông ta còn không sợ tai tiếng như vậy, tôi có gì phải sợ chứ?”

“Ý tôi không phải như vậy.” Lý Hủy một tay chống cằm: “Trừ khi, cô có chỗ dựa thật vững chắc, dù sao chuyện này cũng rất khó giải quyết. Cô thử nghĩ xem, giám đốc Lý là người đại diện cho chính phủ kêu gọi đầu tư, chức vụ cao như vậy, ai chọc tới ông ta, sau này đừng mong được yên thân...”

Động tác thu dọn của Dung Ân dừng lại, cô đã bỏ qua mất điểm này.

Nếu Diêm Việt nhúng tay vào chuyện này, chắc chắn sẽ bị liên lụy. Lý Hủy thấy vẻ mặt cô lo lắng, liền kéo tay áo cô: “Như vậy đi, hết giờ làm, tôi với cô đến bệnh viện một chuyến, thứ nhất, hãy nói lời xin lỗi với giám đốc Lý, thứ hai, để thăm dò ý của ông ta.”

“Tôi không đi.” Nhớ tới khuôn mặt đáng ghét của ông ta, Dung Ân đã thấy buồn nôn.

“Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất, Dung Ân, ngộ nhờ cô thật sự ngồi tù, người nhà cô phải làm thế nào?”

Chẳng mấy khi tâm tình tốt một chút, trong chốc lát đã trở nên lo lắng nghiêm trọng. Mặc dù Dung Ân không muốn, nhưng khi hết giờ, cô và Lý Hủy vẫn đến bệnh viện kia.

Sau khi hỏi thăm y tá, hai người đi thang máy lên tầng năm. Lý Hủy đi trước, nhìn ngó bảng tên bệnh nhân bên trái ngoài phòng bệnh.

“Các người tìm ai?” Một người phụ nữ ăn mặc lịch sự, khoảng hơn bốn mươi tuổi đứng sau lưng hai người.

“À, tôi muốn hỏi thăm, bệnh nhân trong phòng này đâu? Đã xuất viện rồi sao?”

Người phụ nữ kia nghe xong, vội vàng bước qua hai người, đẩy cánh cửa đang khép hờ ra, Dung Ân ghé đầu nhìn vào, quả nhiên không có ai.

“Bác sỹ, bác sỹ ——” Lúc này, người phụ nữ lại giống như nỏ diên túm lấy một bác sỹ trực ban trên hành lang: “Chồng của tôi đâu? Tại sao tôi không thấy ông ấy?”

“Phu nhân, bà đừng vội...”

“Ông ấy đâu? Ông ấy không thể tự mình rời khỏi đây, các người mang ông ấy đi đâu rồi?”

Tình huống trở nên hỗn loạn, cách đó không xa, một vài người đàn ông cường tráng đi tới, Dung Ân thấy thế, vội vàng nắm tay Lý Hủy, không tiếng động rời đi.

Bước vào trong thang máy, cô vỗ vỗ ngực: “May quá chúng ta đi nhanh, mấy người kia chắc là vệ sỹ...”

Chưa nói xong, thang máy đã dừng lại ở tầng bốn: “Lùi lại đi, tránh đường nào, đẩy vào trong.”

Theo tiếng hô to, mấy y tá vội vàng hỗ trợ đẩy chiếc xe chở người bệnh chen vào, có một bệnh nhân đang nằm trên tấm ga màu trắng, trên đó tất cả đều là máu. Lý Hủy sợ đến mức hai chân mềm nhũn, vội vàng nắm tay Dung Ân.

Máu từ mũi bệnh nhân đó liên tục chảy ra, từng mảng từng mảng máu lớn trào ra, tốc độ nhanh ngoài sức tưởng tượng. Y tá căng thẳng chần chừ con số thang máy đang giảm xuống, đầu bệnh nhân phải dựa vào người của Lý Hủy và Dung Ân, ánh mắt Dung Ân vô tình liếc qua, lại thấy được một khuôn mặt đầy vết thương.

Cho dù vậy, chỉ cần liếc mắt một cái cô vẫn có thể nhận ra người đó là giám đốc Lý.

Lý Hủy nhắm chặt mắt không dám nhìn, Dung Ân làm như không thấy quay đầu sang hướng khác, chỉ có điều trái tim đập liên hồi, như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Giám đốc Lý như đang hấp hối, sau khi ho khan mấy tiếng, miệng bắt đầu hộc máu.

Thang máy ‘đỉnh’ một tiếng mở ra, y tá vội vàng kéo xe chở bệnh nhân ra ngoài, đẩy về phía cửa phòng cấp cứu.

“Đen đũi quá đi mất.” Hai chân Lý Hủy mềm nhũn, cả người dựa vào cánh tay Dung Ân: “Tôi không sợ trời không sợ đất, nhưng chỉ cần thấy máu là choáng.”

“Dung Ân?” Thấy cô mãi không nói lời nào, Lý Hủy tưởng cô cũng bị dọa.

Lay mạnh cánh tay cô, Dung Ân mới hoàn hồn: “Chúng ta mau về nhà thôi.”

“Ừ, chỗ này không thể ở lâu.”

Ra đến cửa bệnh viện, nhà Lý Hủy ở gần đây. Dung Ân vốn định mời Lý Hủy ăn cơm tối, nhưng sau khi chứng kiến một màn vừa nãy, ai còn nuốt trôi, thế nên ai về nhà nấy.

Dung Ân càng nghĩ càng thấy không đúng, lúc vừa đi đến bến chờ xe bus, điện thoại di động đã đổ chuông.

“Ân Ân, em đang ở đâu?”

“Việt, em đang ở cổng bệnh viện thành phố.”

Anh ta hơi dừng lại: “Em đến đây làm gì?” Thanh âm đã hơi tức giận.

Dung Ân biết, nếu cô nói là đến xin lỗi giám đốc Lý, chắc chắn Diêm Việt sẽ tức giận: “Không có gì, có một đồng nghiệp của em bị ốm, em đưa cô ấy về nhà, vừa hay nhà cô ấy gần bệnh viện, nên em dẫn cô ấy đi khám xem thế nào.”

“Ừm, em cứ ở đó, mười phút nữa anh đến đón em.”

Trong lòng Dung Ân cũng có chuyện muốn hỏi anh ta: “Vâng.”

Diêm Việt ước chừng thời gian rất chuẩn, khi Dung Ân lên xe, anh ta lấy từ ghế sau một con chuột túi lông xù màu xám đưa cho cô: “Quà sinh nhật còn nợ em.”

Đây là lời hứa mà anh ta chưa kịp thực hiện, Dung Ân ôm chặt: “Anh còn nhớ ư?”

Anh ta xoa đầu cô: “Ngốc ạ, những lời anh đã nói, tất nhiên anh sẽ nhớ.”

Màn đêm dần buông xuống, Diêm Việt dẫn cô đến khách sạn Ma Thiên, chọn một phòng nhỏ trang nhã. Gọi món ăn xong, anh ta bảo người phục vụ đứng chờ ngoài cửa, không muốn có người khác quấy rầy khoảng thời gian riêng tư giữa hai người.

“Việt.” Dung Ân nhìn một bàn đầy thức ăn, nhưng không muốn ăn: “Ở bệnh viện thành phố, em nhìn thấy giám đốc Lý.”

Diêm Việt ngồi cạnh cô trên ghế sofa, loại rượu hồng hảo hạng đúng là tỏa ra ánh sáng khác biệt, anh ta khẽ nhấp một ngụm: “Lão ta vẫn chưa chết?”

Dung Ân lạnh sống lưng, tay phải cô vội cầm lấy cổ tay Diêm Việt: “Việt, chẳng lẽ là anh làm thật sao?”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của cô, khóe miệng của anh ta nhếch lên: “Người như vậy không đáng chết sao?”

36. Chương 36: Tuyệt Vọng Muốn Khóc

“Nhưng, như vậy là phạm pháp.”

Về mặt Dung Ân lo lắng, anh ta kéo tay cô lại đặt trong lòng bàn tay, không muốn cô lo lắng: “Em yên tâm, anh vẫn chưa kịp ra tay.”

“Việt, hứa với em, đừng làm ra những việc quá khích”

Diêm Việt gấp cả Quế vào đĩa trước mặt Dung Ân, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên đùi cô, anh ta mỉm cười ấm áp, nhẹ nhàng gạt đầu: “Anh hứa với em.”

Trái tim Dung Ân lúc này mới khê buông lỏng, cô đã đói đến mức bụng dán vào lưng, một tay Diêm Việt gấp thức ăn cho cô, tay kia vòng ra sau lưng, ôm chặt lấy eo cô.

Chỗ đặt bàn tay bỗng rất, Dung Ân bất giác đỏ mặt, cúi đầu hùnh hổ ăn cơm. Diêm Việt không hề động đũa, chỉ ngồi liên tục gấp thức ăn cho cô, không thì nghiêng đầu, nhìn chăm chăm tướng ăn không mấy nhõ nhả của Dung Ân.

“Em ăn no rồi.”

“Thật không?”

Dung Ân cười đặt tay lên bụng: “Bụng em giống như trái bóng rỗi này.”

“Để anh sờ thử xem.” Dung Ân tưởng anh ta nói đùa, không ngờ anh ta thực sự đưa tay ra, lòng bàn tay nóng rực áp lên bụng cô, cả người Dung Ân cứng đờ vì động tác này của anh ta, nhiệt độ máy điều hòa trong phòng nhanh chóng tăng lên.

Anh ta cúi người hôn lên khoe môi Dung Ân, cũng không nóng lòng muốn xâm nhập, mà chỉ từ tốn hôn từng cái, bàn tay to luồn vào áo lỏng mỏng, trực tiếp phủ lên làn da mềm mại mịn màng của cô.

Sau lưng, là một chiếc ghế sofa rộng rãi, anh ta hoàn toàn nắm thế chủ động, nửa người trên đè xuống. Dung Ân nào có sức lực chống cự, liền thuận thế nằm xuống.

Nụ hôn này, ngọt ngào mà triền miên, quyến rũ mà lưu luyến, cũng đã đến muộn mất một năm.

Tay phải Dung Ân vòng sau gáy anh ta, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt đỏ lên, đáng vẻ mê ly, thân thể anh ta kề sát cô, đôi mắt đang nhắm đột nhiên mở to, trong đôi mắt màu hổ phách, chỉ có sự lạnh lùng.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, di chuyển đến đâu, thân thể Dung Ân căng lên đến đó. Cảm thấy có một loại run rẩy của dục vọng chảy trong cơ thể.

Tay anh ta không chút do dự đặt lên nơi mềm mại trước ngực Dung Ân, cánh tay cô cứng đờ, Diêm Việt đã đẩy áo lót của cô ra, trực tiếp sờ trớn. Dung Ân mở mắt, ngừng hôn đáp lại.

“Em sao vậy?”

Dường như cô không ngờ đột nhiên Diêm Việt sẽ có động tác như vậy, sau một năm, mặc dù những ký ức vẫn còn, nhưng cô cũng không quen với sự thân mật thể này.

Diêm Việt nhận thấy sự khác thường của cô, ánh mắt sắc lạnh vụt qua trong tíc tắc khiến người ta không thể nắm bắt. Anh ta sửa sang lại áo lót cho cô xong, thu tay về: “Anh xin lỗi.”

“Việt, em chỉ là.”

Diêm Việt đặt tay lên vai Dung Ân, kéo cô vào lòng mình, cầm khẽ cọ trớn cô, trên môi lại nở nụ cười cứng chừa: “Anh hiểu, là anh vội vàng, em muốn giữ gìn cho đêm tân hôn, phải không?”

Bả vai dưới bàn tay chợt cứng ngắc, ngực Dung Ân nhói đau, hít một hơi sâu, nhưng không thở ra được, sắc mặt lập tức trắng bệch. Nụ cười của Diêm Việt càng sâu hơn, anh ta cầm tay cô: “Về thôi.”

Đứng ở cửa khách sạn Ma Thiên, gió đêm thổi buốt tới óc, những lời nói lúc nãy của Diêm Việt khiến đầu đau như nứt ra, Dung Ân dựa người vào chiếc cột có kiểu dáng mang phong cách La Mã, chờ anh ta đi lấy xe.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, ngay khi nhìn thấy bóng dáng Nam Dạ Tước, thân thể đang dựa nghiêng của cô lập tức đứng thẳng nghiêm nghị như sắp gặp quân địch, ánh mắt, cố gắng ngụy trang vẻ bình tĩnh lại càng để lộ ra nét hốt hoảng, đều không thoát khỏi tầm mắt của anh.

Nam Dạ Tước mặc trang phục thoải mái, anh đi một mình, không giống như đang có hẹn.

Dung Ân nhìn về hướng hầm để xe, mãi không thấy xe Diêm Việt từ dưới đi lên, khoe mắt Nam Dạ Tước cong lên bước đến, có điều không như mong muốn của cô đi qua luôn, mà cố tình, dừng lại bên cạnh cô.

“Đang chờ ai sao?”

Có lẽ vì chột dạ, Dung Ân không muốn để Diêm Việt nhìn thấy cảnh cô và Nam Dạ Tước ở chung một chỗ trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

“Tổng giám đốc, anh có hẹn sao?”

“Không có.” Nam Dạ Tước học bộ dạng lúc này của cô, nghiêng người dựa thân thể cao lớn vào cột trụ La Mã: “Tôi đặc biệt đến tìm cô.”

Thần sắc Dung Ân bàng hoàng, không thể che giấu: “Anh tìm tôi có việc gì?”

“Đi theo tôi.” Nam Dạ Tước thản nhiên nhả ra ba chữ.

“Tôi có hẹn rồi.” Dung Ân vừa cố gắng thuyết phục anh, vừa sợ Diêm Việt ở đằng sau đi lên, cô cố ý đứng cách Nam Dạ Tước một khoảng, lúc này gió thổi vào mặt, dường như lạnh hơn.

Chính là sự cố ý đó, khiến khuôn mặt đẹp trai ban đầu chỉ có lạnh lùng của anh, trở nên xanh mét: “Dung Ân, lúc lên giường với tôi trước đây, cô rất chủ động cơ mà, sao, bây giờ tình nhân cũ trở về, lại nhanh chóng lạnh lùng vô tình như vậy?”

“Rốt cuộc anh muốn gì?” Cô hạ thấp giọng, nhưng sự phẫn nộ không thể kìm nén, khiến thanh âm khàn khàn tựa như gầm nhẹ.

“Hôm nay, tôi phát hiện ra một việc rất vui.”

Dung Ân quay đầu sang chỗ khác, không muốn để ý đến.

Nam Dạ Tước lấy điện thoại di động ra, tùy ý thực hiện vài thao tác, bóng dáng cao lớn của anh che khuất khuôn mặt u ám của Dung Ân lúc này, giờ điện thoại di động đến trước mặt cô: “Có phải rất đặc sắc hay không?”

Dung Ân liếc qua một cái, con người màu đen chợt phóng đại, cô đưa tay bịt miệng, biểu tình kinh hãi hiển hiện trên khuôn mặt: “Anh ——”

Nam Dạ Tước cất di động, xoay người chuẩn bị rời khỏi: “Đi, hay không đi?”

Cô giật mình đứng yên, toàn thân lạnh như băng, ngay cả sức lực để nhấc chân cũng không có, trong lòng, không chỉ có đau tức, mà giờ phút này như thể bị xé rách.

Nam Dạ Tước mở cửa xe, mới ngồi vào, Dung Ân đã tiến lại.

“Anh xóa ngay tấm ảnh kia đi.”

Nam Dạ Tước khởi động xe, giẫm chân ga: “Tôi còn có cái hay hơn, cô có muốn xem không?”

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, khuôn mặt của cô gái bị thứ ánh sáng ảm đạm đó chiếu vào càng trở nên mỏng manh yếu đuối, dường như cô đang cố kìm nén, Nam Dạ Tước quay đầu sang, nhìn thấy đáy mắt cô hơi gợn sóng.

Dung Ân thật sự muốn khóc, hơn nữa, một loại dự cảm không tốt khiến cô không dám tưởng tượng những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

37. Chương 37: Điều Kiện Trao Đổi Là Gì?

Xe rẽ vào khúc cua, điện thoại trong túi xách bất chợt vang lên. Dung Ân lấy lại tinh thần, cầm điện thoại trong tay, sau khi hít sâu một hơi, cô chuẩn bị nghe máy.

Bàn tay đột nhiên trống không. Nam Dạ Tước liếc nhìn tên người gọi đến hiển thị trên màn hình, tiện tay ném đi. Điện thoại di động lập tức bị ném ra ngoài đường. Phía xa tiếng chuông điện thoại lọt thỏm giữa tiếng còi xe ô tô và tiếng xe cộ qua lại, điện thoại trong nháy mắt bị nghiền nát.

Dung Ân ngó đầu ra, Nam Dạ Tước đã lái xe đi khỏi rất xa, cô không thể tin quay đầu: “Anh điên à!”

Chợt anh đánh mạnh tay lái, rẽ sang bên phải, khiến cả người cô đập vào cửa xe: “Đáng giá vậy sao? Một cái điện thoại di động cũ nát, hôm sau tôi đền cho cô một trăm cái.”

Dung Ân không muốn cãi nhau với người này, ánh mắt cô nhìn xuống dưới, dừng lại ở túi quần của Nam Dạ Tước – chỗ để điện thoại của anh.

“Nhìn cái gì?” Anh nhìn theo tầm mắt cô, ánh mắt bỗng lóe lên vẻ xấu xa, cổ ý bóp méo sự thật: “Trên người tôi có nhiều bảo bối lắm.”

Dung Ân nhú mày, quay đầu, dựa người vào cửa xe không nói thêm gì nữa.

Thật không biết xấu hổ!

Xe chạy đều đều, lúc đi vào ngôi biệt thự lộ thiên, Dung Ân cũng không xa lạ gì với kiến trúc nơi này, nhưng từ gan bàn chân lại dâng lên một cảm giác sợ hãi không nói nên lời.

Hai lần thân mật giữa cô và Nam Dạ Tước, đều là tại nơi này.

Nam Dạ Tước tùy ý dừng xe trong khuôn viên vườn hoa, giơ tay ra, định ôm eo Dung Ân đi vào.

Sự bài xích của cô, biểu hiện còn rõ ràng hơn lời nói, cô gạt tay anh ra, giữ khoảng cách với anh: “Tự tôi đi được.”

Vừa vào đến phòng khách rộng chừng trăm mét vuông, cô đã đứng ở cửa hỏi: “Thứ đó ở đâu?”

Nam Dạ Tước đá giày, cầm lấy tay cô. Dung Ân giãy ra, càng bị anh nắm chặt trong lòng bàn tay hơn, sức lực mạnh đến nỗi cô dường như nghe thấy tiếng xương cốt của mình vang lên, Dung Ân đau đến mức trán toát mồ hôi lạnh: “Tay của tôi sắp gãy rồi.”

“Ngoan ngoãn nghe lời có phải tốt hơn không?” Tuy rằng anh cười, nhưng ngữ khí rất lạnh, hơi thả lỏng tay, dẫn cô đến trước ghế sofa giữa phòng khách.

Không hiểu sao, cô càng không chịu thua, anh lại càng muốn phá tan sự kiên cường của cô, đây giống như một trận đấu, chưa bao giờ kích thích như thế này, khiến tinh thần Nam Dạ Tước rất hưng phấn. Có lẽ, đến một ngày khi Dung Ân ngoan ngoãn phục tùng, thì anh sẽ chơi chán.

“Thứ đó ở đâu?” Dung Ân hỏi lại lần nữa.

Nam Dạ Tước bỏ tay ra, một mình ngồi xuống ghế sofa, anh bắt chéo chân, sau khi điều chỉnh xong tư thế ngồi một cách thoải mái nhất, mới chỉ ngăn tủ bên cạnh chiếc tivi: “Ồ trong đó.”

Dung Ân vội vã chạy đến, lôi hết đồ ở trong đó ra: “Rốt cuộc là cái nào?”

Nhiều đĩa như vậy, nhìn hoa cả mắt.

“Cô mở lên xem thử không phải sẽ biết sao?” Anh cúi người, lấy một quả táo trên bàn, bắt đầu gọt vỏ.

Dung Ân chọn một chiếc đĩa, chỉ ba giây sau, trên tivi liền xuất hiện một loạt số liệu rõ ràng. Cô vội thay một cái khác, thử mấy lần, động tác có chút nôn nóng, đĩa cũng bày đầy ra sàn nhà.

Cô ngồi xổm xuống nhặt, từ trên đỉnh đầu, đĩa vừa cho vào phát hình ảnh, trong nháy mắt tiếng rên rỉ quyến rũ của phụ nữ hòa với tiếng thở dốc của đàn ông vang vọng khắp phòng khách trống trải. Điểm chết người hơn nữa, chính là tiếng thân thể va chạm cũng vang lên rõ mồn một.

Dung Ân ngẩng phát đầu, mặt đỏ như tôm luộc, cuống cuống nhặt bừa một chiếc đĩa dưới sàn nhà thay vào.

Đập vào mắt, là hình ảnh ở một bãi đỗ xe ngầm.

Hai gã đàn ông mở cái bao tải màu nâu xám ra, tiêu cự máy quay điều chỉnh gần hơn, dừng lại trên khuôn mặt hốt hoảng thất thố của ông ta.

Là giám đốc Lý, Dung Ân duy trì tư thế ngồi xổm, căng thẳng theo dõi từng hình ảnh hiển thị trên màn hình.

“Người. Các người là ai, định làm gì?”

“Đừng sợ, chỉ là có chuyện muốn thương lượng với ông.” Một trong hai gã đàn ông cúi người xuống, thanh âm lúc này rất nhỏ, nhưng Dung Ân có thể nhìn vào khẩu hình, hiểu được từng chữ trong câu nói: “Ông chủ của chúng tôi muốn, ông đừng tay lại, đừng gây chuyện nữa.”

Giám đốc Lý đã quen với những chuyện thế này: “Là vì con đàn bà kia chứ gì? Hừ! Biết điều thì thả tôi ra, đây chính là bãi đỗ xe của bệnh viện thành phố, người của tôi ở ngay ngoài kia.”

Nghe ông ta nói xong, hai gã đàn ông cười phá lên: “Đúng là nơi này rất an toàn, không có ai đến đây.”

Theo ánh mắt của họ, bây giờ giám đốc Lý mới nhìn thấy máy quay giám sát ở xung quanh đã bị phá hỏng, sắc mặt ông ta hoảng hốt, sự phách lối vừa rồi cũng biến mất không dấu vết: “Các người thả tôi ra. Tôi, tôi sẽ coi như chuyện hôm đó chưa từng xảy ra, tôi sẽ không kiện cô ta nữa, các người thả tôi ra.”

Lúc này, một hồi còi ô tô vang lên, gã đàn ông ra hiệu cho đồng bọn trông coi, còn mình thì đi về phía đó, trong góc khuất bãi đỗ xe, đỗ một chiếc xe Audi màu đen mới tinh.

Hình như người trong xe dặn dò gã đàn ông mấy câu, bởi vì ánh sáng quá tối, Dung Ân cũng không thấy rõ người ngồi bên trong là ai.

Khi gã đàn ông trở lại, trên tay cầm thêm hai sợi dây thừng, giám đốc Lý vừa nhìn thấy, đã sớm sợ đến mức nói năng lộn xộn: “Người, rốt cuộc các người là ai, định. Làm gì?”

“Ông chủ của chúng tôi nói, loại người như ông, phải sống giống như chó.”

“Thả tôi ra, tôi cảnh cáo các người.”

Gã đàn ông ném sợi dây cho đồng bọn, hai gã đàn ông lực lưỡng dễ dàng trói chặt tay chân của ông ta lại, rồi buộc vào bốn cây cột trong bãi đỗ xe.

Cả người giám đốc Lý bị kéo căng, nằm bất động trên mặt đất, lúc này, xe Audi ở trong góc khuất khỏi động, từ từ lái lại đây. Ông ta đã cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, tứ chi bắt đầu giãy dụa, nhưng không hề có một chút tác dụng.

Bánh xe lăn rất chậm, từ từ đến gần, không khí chết chóc kiểu này, có thể ép người ta phát điên.

Ông ta bắt đầu la to, thanh âm chói tai giống như tiếng cồng chiêng: “Cứu tôi với, không —— Cứu tôi với ——” Sự sợ hãi đó, dường như xuyên qua cả thời gian, Dung Ân cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, giống như đặt mình trong hầm băng, cô ôm chặt hai vai, nhìn màn hình chằm chằm không chớp mắt.

Bánh xe to dày lăn lại gần, cặp mắt giám đốc Lý trợn trừng, trơ mắt nhìn bánh xe cán qua cánh tay ông ta, thanh âm gãy xương vẫn chưa dứt, bánh xe vừa nghiền qua lại lăn trở lại, đè lên cánh tay đã gãy một lần nữa.

“A ——”

Một tiếng này, so với lúc nãy càng như chọc thủng màng nhĩ, trong đời, Dung Ân chưa bao giờ nghe thấy thanh âm nào kinh khủng như vậy. Xe chạy ra khỏi một đoạn, lại quay đầu, giống như lần trước nhằm về phía hai chân đang giãy dụa của ông ta.

Hình ảnh càng gây nên cảm giác chấn động mạnh mẽ hơn, đầu chiếc xe màu đen cứ như đụng vào người Dung Ân, hai chân cô mềm nhũn, cả người vô lực ngồi bệt xuống sàn nhà.

Chẳng trách trong thang máy, giám đốc Lý lại chảy nhiều máu như vậy.

Nam Dạ Tước bỏ quả táo vừa gọt vỏ xong thành từng miếng nhỏ cho vào đĩa đựng hoa quả, xe Audi dừng lại bên cạnh người giám đốc Lý, người đàn ông bước xuống từ ghế sau xe đứng quay lưng về phía máy quay, anh ta dùng chân đá đá vào mặt giám đốc Lý, thấy ông ta đã hoàn toàn bất tỉnh, lúc này mới hài lòng xoay người.

Khuôn mặt của Diêm Việt, bị cho dừng hình hiện ra một cách rõ nét, đôi mắt màu hổ phách người khác không thể cải trang, đằng sau, từng dòng máu đang phun ra từ tứ chi của giám đốc Lý, lúc này Nam Dạ Tước cho cô xem, chính là bức ảnh chụp thẩm cảnh ở chỗ này.

Dung Ân giống như lại ngửi thấy mùi máu tươi tanh tưởi kia, cô thấy lợm giọng, vội vàng đứng dậy chạy lảo đảo vào nhà vệ sinh.

Tất cả cơm tối ăn vào đều nôn ra hết, một tay cô ôm bụng, rã rời chống người dậy, sau khi súc miệng rửa mặt bằng nước lạnh xong, cô mới lê bước chân nặng nề đi ra ngoài.

Trên màn hình ti vi, đang lặp đi lặp lại những hình ảnh tàn khốc, Dung Ân đi đến đó rút hết phích cắm điện, Nam Dạ Tước thì hướng cô vẫy tay: “Lại đây.”

Cô ngồi dưới đất, dựa lưng vào ghế sofa: “Anh muốn gì?”

Nam Dạ Tước tự nguyện hạ mình, ngồi xuống cạnh cô, co một chân lên: “Thủ đoạn độc ác như vậy, ngay cả tôi nhìn cũng thấy sợ.”

Dung Ân làm như không nghe thấy, hai tay bó gối: “Điều kiện trao đổi là gì?”

38. Chương 38: Chỉ Cần Anh Ấy Còn Sống, Tôi Là Của Anh Ấy

“Tiến hành giao dịch, xem ra cô càng ngày càng thành thạo.” Tay phải anh đặt lên tay Dung Ân, cả người áp sát về phía cô: “Dự án Vạn Đạt, xem ra là đã được giải quyết, chỉ có điều hần ta làm việc không cần thận chút nào, đã để lại bằng chứng chết người.”

“Thật không ngờ, đường đường là Tước thiếu gia mà vì một người tầm thường như tôi, hao tổn không ít tâm tư.”

Một câu châm chọc, khiến lồng ngực Nam Dạ Tước phập phồng lên xuống, anh không thể nhịn mà cười thành tiếng: “Ân Ân, có phải cô rất hận tôi hay không?”

Dung Ân không nói gì, sau khi rửa mặt, nước vẫn còn dính trên tóc. Nam Dạ Tước vươn tay, quay mặt cô lại đối diện với mình: “Tình nhân cũ trở về, căn bản các người có thể quay lại bên nhau, thậm chí, cô có thể vô lo vô nghĩ trở thành thiếu phu nhân nhà họ Diêm. Ân Ân, tại sao lúc đó cô không kiên định hơn chút nữa? Chịu đựng thêm mấy ngày, Diêm Việt sẽ trở về, đáng tiếc. Chậm một bước, cô đã lên giường với tôi, làm gì có chuyện dễ dàng bước xuống như vậy?”

Lời anh nói, chọc đúng vào điểm yếu của Dung Ân, cây gậy ngáng đường Nam Dạ Tước, lúc nào cũng nằm giữa cô và Diêm Việt, chỉ cần anh tùy ý động một chút, cô sẽ đau tận tâm can.

“Có trách thì trách, cô là người phụ nữ đã bán thân.”

Dung Ân nhìn khuôn mặt hoàn mỹ trước mắt mình, ông trời đã cho anh một gia thế hơn người, nhưng lại không cho anh một trái tim lương thiện.

Cô cần phải chịu đựng, không được khóc trước mặt Nam Dạ Tước, nhưng một khi không giả vờ kiên cường được nữa, cảm xúc sẽ vỡ òa, không thể khống chế.

Dung Ân đã biết trước, mình sẽ không còn có tương lai.

Nước mắt lặng lẽ rơi, Dung Ân tự nói với chính mình, cô không khóc, chỉ là quá đau đớn, cô cần được giải tỏa. Nam Dạ Tước thấy khuôn mặt cô đầm nước mắt, tâm trạng cũng không tốt hơn lên, ngược lại, càng trở nên khẩn trương.

Lấy một miếng tào vừa bỏ xong, động tác thô lỗ nhét vào miệng Dung Ân, rằng cô đừng phải ngón tay anh, cô khó chịu muốn nhổ ra.

“Ăn đi!” Nam Dạ Tước lại lấy thêm một miếng nữa, nhét đầy vào miệng cô.

Trông bộ dạng lúc này của Dung Ân, vô cùng thảm hại, tào trong miệng cô không hề có vị.

“Tôi đã cho điều tra, chú Diêm Việt là cán bộ cao cấp của tỉnh, chẳng qua, nếu ông ta thụ lý vụ án này, tôi sẽ khiến ông ta tự lo thân mình cũng không xong.” Nam Dạ Tước vận cầm Dung Ân lại, ép cô đối mặt với chính mình: “Hơn nữa, nếu cần đến nhân chứng, tôi cũng có thể cung cấp.”

Táo trong miệng chưa kịp nhai đã phải nuốt xuống, ăn nhanh quá, khiến tất cả đều nghẹn ở cổ họng: “Khụ khụ ——”

“Nuốt vào.” Nam Dạ Tước bịt miệng Dung Ân, nhìn vẻ mặt cô trở nên thống khổ méo mó, một tay anh giữ đầu Dung Ân đặt dựa vào ghế sofa: “Tôi nói cho cô biết, Diêm Việt, lúc nào tôi cũng có thể khiến hắn sống không bằng chết, đối phó với tập đoàn Viễn Thiệp, một nửa Nghiêm Tước là đủ, thủ đoạn đen tối, cô chưa từng biết đâu.”

Hai mắt Dung Ân mở to, miệng bị anh bịt lại, táo đầy trong miệng không thể nuốt xuống cũng không nôn ra được. Mặt cô đỏ lên, nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, lọt qua kẽ tay anh.

“Dường như trò chơi này càng ngày càng thú vị, cô yêu hắn ta, nhưng lại phải ở bên cạnh tôi, cuộc sống như vậy, người thống khổ là cô.”

Hai mắt cô đỏ bừng nhìn chằm chằm Nam Dạ Tước, anh cúi người xuống, đôi môi mỏng mấp máy trước mặt cô: “Không phải cô muốn biết điều kiện của tôi sao? Chiếm đoạt cô hoàn toàn cũng không có gì thú vị, tôi có thể để cô tự do, nhưng, chỉ cần tôi muốn cô lúc nào cũng phải có mặt, còn nữa, người đã qua tay tôi, không có sự cho phép của tôi người khác không thể chạm vào, nếu để tôi phát hiện cô lên giường với hắn ta, tôi sẽ không tha cho các người!”

Bàn tay buông ra, Dung Ân hít một hơi sâu, táo ở cổ họng trôi xuống, cô bị nghẹn đến mức khó chịu, lau sạch nước mắt chuẩn bị đứng lên.

Nam Dạ Tước thấy sắc mặt cô không tốt, tưởng cô đã thỏa hiệp, liền giữ chặt tay cô, kéo cô dậy đè xuống ghế sofa: “Vậy hãy bắt đầu từ đêm nay, ngoan một chút, cởi quần áo ra.”

Vết nước mắt trên mặt cô còn chưa khô, bây giờ trong mắt Dung Ân, Nam Dạ Tước không khác gì một tên cầm thú.

Nếu cô đáp ứng yêu cầu này, thật sự tương lai giữa cô và Diêm Việt sẽ không còn, đừng nói Diêm Việt sẽ không tha thứ cho cô, ngay cả cô cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Nụ hôn bá đạo xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt sắp xâm nhập vào miệng cô. Dung Ân giật nảy người, cô cắn mạnh môi anh, anh rên lên một tiếng, sau khi ném được vị của máu cô mới nhả ra.

Nam Dạ Tước liếm khóe miệng, anh bị rách môi.

Dung Ân lấy hai tay đẩy mạnh người anh ra, anh không ngờ Dung Ân khỏe đến vậy, suýt chút nữa thì ngã khỏi ghế.

“Cô dám ra khỏi đây một bước thử xem?”

Dung Ân nhặt túi xách dưới sàn nhà lên, đi chân trần trên nền gạch bóng loáng ra phía cửa, Nam Dạ Tước thấy bóng lưng cô kiên định, vội vàng đuổi theo bắt lấy cổ tay cô: “Cô không sợ, tôi sẽ phát tán đoạn băng này?”

“Cho nên, anh muốn sử dụng nó để khiến tôi ngoan ngoãn nghe lời phải không?” Dung Ân xoay người, ánh mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt trước mặt mình: “Nếu tôi đáp ứng điều kiện của anh, sau này tôi còn có hy vọng sao?”

Nam Dạ Tước nghe cô nói, đôi mắt đen lầy lóe lên tia nguy hiểm: “Nói tiếp!”

“Bây giờ, Diêm Việt đã trở về, những yêu cầu hoang đường đó của anh, tôi sẽ không tiếp tục đáp ứng, anh ấy còn sống, tôi là của anh ấy.”

Chỗ cổ tay truyền đến cảm giác đau nhói, Dung Ân biết những lời này sẽ khiến Nam Dạ Tước tức giận, cô ngẩng cao đầu, quyết định này, cô sẽ không bao giờ thay đổi.

“Ha ha ——” Nam Dạ Tước nhếch môi khinh thường: “Thật nực cười, sao, bây giờ cô vì hấn ta thủ thân như ngọc?”

“Trước đây, là tôi tưởng anh ấy đã chết, nên tôi mới chấp nhận yêu cầu của anh.”

“Có phải ở trong mắt cô, nếu lúc đó có một người đàn ông khác chịu vươn tay ra giúp đỡ, cô cũng có thể lên giường với hấn ta?”

Dung Ân cảm giác được cổ tay bị xiết chặt, máu không thể lưu thông, năm ngón tay đã tê dại: “Hoàn cảnh lúc đó, không có nếu, ngoài ra, có ai có thể so sánh với chỗ dựa là Tước thiếu gia?” Hiện tại, dù sao nhược điểm của Diêm Việt vẫn nằm trong tay Nam Dạ Tước, Dung Ân không muốn chọc tức anh.

“Cô thử nói xem, nếu hấn ta biết cô từng bán mình cho tôi, hấn ta còn có thể cưng chiều cô như bảo bối nữa không?” Khóe môi Nam Dạ Tước kiêu ngạo cong lên, vô cùng xấu xa.

Dung Ân thở hắt ra, sau khi hạ quyết tâm, cô cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều: “Anh yên tâm, quan hệ giữa anh và tôi, tôi chưa hề có ý định giấu Diêm Việt, nếu phải che giấu, thà tôi dứt khoát vạch trần vết sẹo này, có lẽ, ban đầu sẽ rất đau, nhưng tôi tin rằng nó sẽ từ từ lành lặn.”

Nụ cười trên khuôn mặt đẹp trai của Nam Dạ Tước nhất thời cứng ngắc, khóe môi anh dần dần mím lại, anh, không ngờ lại là một vết sẹo cô vội vàng muốn xóa đi? Cảm giác thất bại mãnh liệt khiến khuôn mặt Nam Dạ Tước trở nên hung ác nham hiểm, thần sắc khiến khiến người ta vô cùng kinh hãi.

39. Chương 39: Cuối Cùng Cũng Nói Thật Với Anh Ấy

“Vậy, cả chiếc đĩa này cô cũng không cần?”

“Lần này tôi muốn đánh cược một lần.” Dung Ân vung tay, lực không mạnh lắm nhưng lại dễ dàng hất tay Nam Dạ Tước sang một bên.

“Dùng tiền đồ của Diêm Việt để đánh cược sao?”

“Không.” Dung Ân lui lại phía sau hai bước, ánh mắt cô kiên định hơn bao giờ hết: “Lấy tình yêu giữa tôi và Diêm Việt đánh cược.” Nếu tình yêu của hai người đủ lớn, sẽ không cần bất kỳ bên nào phải hi sinh. Cho dù kết quả có ra sao hai người cũng có thể cùng nhau đối mặt.

Mặc kệ sắc mặt tái xanh của Nam Dạ Tước, cô xoay người bước đi một cách nhẹ nhàng, đi ra khỏi cửa chính.

Trong phòng khách yên ắng, hai tay Nam Dạ Tước nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay. Anh vung tay ném hết thứ trên bàn về phía ti vi, “bụp” sau một tiếng nổ Nam Dạ Tước thở hổn hển, ánh mắt anh vẫn lên tia máu: “Dung Ân, rồi cô sẽ phải hối hận!”

Vốn tưởng rằng cô sẽ phải thỏa hiệp, không ngờ, cô còn muốn phản kháng, được.

Nam Dạ Tước nằm vật ra ghế sofa, ánh mắt lạnh lùng hung hiểm khiến kẻ khác phải sợ hãi, cái giá của sự liều lĩnh tôi sẽ cho cô nếm thử.

Mặc dù lưng rất thẳng, nhưng khi ra khỏi cửa biệt thự Dung Ân vẫn đi nhanh hơn, cô chỉ sợ Nam Dạ Tước lại tiếp tục đuổi theo. Diêm Việt không tìm thấy cô, điện thoại cũng không liên lạc được nên chắc sẽ rất sốt ruột.

Bắt xe về nhà, vừa đi đến hành lang đã thấy xe của Diêm Việt dừng cách đó không xa.

Cô từ từ chạy lại gần thì thấy cửa kính xe được hạ xuống một nửa, Diêm Việt nghiêng mặt tựa đầu vào tay lái dường như đang ngủ. Mái tóc ngắn rũ xuống trước trán, vẻ mặt mệt mỏi.

“Việt?” Dung Ân cúi người khẽ gọi anh ta. Lúc này Diêm Việt mới tỉnh giấc, anh ta hơi cau mày mở mắt ra: “Ân Ân, em đã đi đâu vậy?”

Thấy vẻ mặt lo lắng của anh ta, Dung Ân vội vòng qua đầu xe mở cửa ngồi vào ghế phụ: “Việt, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Sao? Có chuyện gì mà nghiêm túc vậy?” Diêm Việt nghiêng người sang ôm thân hình nhỏ bé của cô vào lòng.

Lòng ngực ấm áp khiến Dung Ân cảm thấy yên tâm hơn, nhưng sự việc kia lúc nào cũng là tảng đá nặng trong lòng cô: “Những gì xảy ra ở hầm để xe bệnh viện thành phố em đã biết rồi.”

Thân thể Diêm Việt cứng đờ, anh ta đẩy người cô ra: “Em biết được những gì?”

“Từ khi bắt cóc đến hết.” Dung Ân khiếp sợ khi nhớ lại những hình ảnh đẫm máu đó, cô nhắm mắt lại: “Tất cả đều đã bị quay lại, Việt, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Ai làm việc đó?” Ngữ khí của anh ta đã lộ ra sự lạnh lẽo.

“Nam Dạ Tước.” Khi Dung Ân nhắc đến cái tên này thì nhú mày, cô từ từ mở mắt ra: “Ông chủ của em.”

“Tại sao hẳn ta phải làm như vậy?”

Câu chuyện cuối cùng cũng đi vào trọng điểm. Dung Ân cúi đầu, sự kiên định lúc này đến khi phải thực sự nói ra lại trở nên quá yếu ớt. Gió thu thổi qua lay những chiếc lá sắp rụng trên những cây ngô đồng ở cách đó không xa, tựa như Dung Ân lúc này.

“Em và Nam Dạ Tước gặp nhau ở Cám Dỗ.” Dung Ân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thanh âm trong không gian yên tĩnh càng trở nên cô quạnh: “Lúc ấy, em bị ông chủ của Cám Dỗ lừa ký vào một bản hợp đồng một năm, giữa lúc không tìm được việc làm. Khó khăn lắm em mới xin được việc ở một công ty nhỏ, nhưng suýt chút nữa đã khiến công ty của họ bị phá sản. Sau đó, mẹ thấy em múa mồm ở Cám Dỗ.”

Thanh âm của cô vốn nhẹ nhàng, nhưng nghe vào tai Diêm Việt lại trở nên rất thương cảm. Dung Ân từ từ nói hết những chuyện đã xảy ra: “Vì em muốn lấy lại bản hợp đồng kia và có được một công việc ổn định, nên em đã đồng ý, ngủ với Nam Dạ Tước. Một đêm.” Hai bàn tay cô đặt trên đầu gối vì căng thẳng mà nắm chặt. Dung Ân không dám quay đầu lại nhìn Diêm Việt, lại càng không dám nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Lúc đó, em cứ tưởng anh đã chết, ngoài anh ra, còn có điều gì quan trọng hơn sống sót? Việt, em xin lỗi.”

Rất lâu sau vẫn chưa nghe thấy tiếng trả lời của anh ta, quanh quẩn trong xe chỉ có tiếng hít thở nặng nề.

Chuyện như vậy, có ai lại không để ý?

Dung Ân lựa chọn thẳng thắn. Cô không muốn lừa dối anh ta, nhưng sự trầm mặc kéo dài khiến cô bắt đầu cảm thấy không yên. Có một số chuyện, chẳng lẽ chỉ có nói dối mới có thể tốt đẹp sao?

Trong lòng trào lên cảm giác mất mát. Cô vươn tay mở cửa, đang định bước xuống xe thì cánh tay đã bị người bên cạnh giữ chặt: “Em đi đâu?”

Dung Ân không quay đầu lại, dưới ánh trăng sáng tỏ, khuôn mặt cô toát ra vẻ chán chường: “Em muốn về nhà.”

“Ân Ân, anh xin lỗi, anh đã trở về quá muộn.” Diêm Việt cầm lấy tay trái cô, nhẹ nắm: “Chỉ cần trong lòng em vẫn còn có anh, những cái khác anh đều không quan tâm.”

“Anh không ghét bỏ em sao?” Nước mắt đã chảy ra từ khóe mắt cô.

Diêm Việt kéo cô vào lòng: “Trái tim này chỉ có thể dành cho anh, không được có người khác. Em nghe chưa?”

Mắt Dung Ân đẫm lệ, cô không ngừng gạt đầu. Anh ta vùi đầu ở cổ cô mở mắt, đôi mắt màu hổ phách hàm chứa thâm ý mà người ta không thể nắm bắt. Hình như vừa có trào phúng, lại vừa có lạnh nhạt và chán ghét. Cái anh ta muốn chỉ có trái tim cô mà thôi.

“Cho nên hẳn ta muốn lợi dụng bằng ghi hình có trong tay, để ép em ở lại bên cạnh hẳn?”

Anh ta ngồi lùi ra, ánh mắt đã đổi lại thành vẻ dịu dàng.

Dung Ân lau khô nước mắt, gật đầu: “Nhưng em không đồng ý, có điều, thật sự là việc gì anh ta cũng có thể làm ra, ngộ nhờ đoạn băng này bị phát tán.”

Hai tay Diêm Việt ôm lấy khuôn mặt Dung Ân, đặt cằm cô lên vai mình: “Cho dù Nghiêm Tước có lợi hại đến mức nào, cũng không thể một tay che trời. Huống chi, chỉ dựa vào một đoạn băng hình cũng không thể chứng minh được điều gì, em yên tâm anh sẽ có biện pháp.”

“Việt.” Dung Ân ngồi thẳng người lên, hai tay ôm lấy một cánh tay anh ta: “Đừng làm những chuyện tàn nhẫn như vậy nữa, trước kia anh đều phản đối những việc làm bạo lực như vậy.”

“Đừng nhắc đến trước kia!” Đột nhiên anh ta lớn tiếng, giọng nói cũng trở nên cứng rắn khiến Dung Ân hoảng sợ. Thậm chí ngay cả không khí ở xung quanh cũng gần như đóng băng.

Cảm giác được mình khác thường, vẻ mặt Diêm Việt dịu lại: “Sự trừng phạt đó là ông ta đáng phải nhận. Ân Ân, sau này cho dù sự việc có diễn biến như thế nào, em cũng không thể đáp ứng yêu cầu của Nam Dạ Tước. Nhớ không?”

“Vâng!” Cô gật đầu lên tiếng đồng ý, nhưng không hiểu sao trái tim vẫn như treo lơ lửng, dự cảm không tốt càng lúc càng mãnh liệt.

Thậm chí Dung Ân còn ôm một tia hy vọng là có lẽ Nam Dạ Tước chỉ hù dọa cô, chứ thực tế anh sẽ không thật sự ra tay.

Nhưng một người đàn ông có tham vọng khổng lồ chế mọi thứ trong tay, làm việc luôn luôn khiến người khác không kịp trở tay.

Ngày hôm sau, Dung Ân vừa đến công ty, thì đã có cảnh sát đến tìm cô nói là để điều tra. Khi hỏi đến Diêm Việt, Dung Ân không thể giấu nổi vẻ kinh hoàng: “Anh ấy có việc gì?”

“Cô đừng căng thẳng, chúng tôi chỉ đặt câu hỏi theo nguyên tắc”

Chiếc đĩa kia, cuối cùng vẫn đến tay cảnh sát. Hiện tại, cảnh sát đã chuẩn bị lập hồ sơ vụ án, tin tức đã sớm lan truyền khắp Nghiêm Tước. Tập đoàn Viễn Thiệp vừa đổi chủ. Chỉ sau một đêm, giá cổ phiếu đã sụt giảm nghiêm trọng. Mà nay, đương kim tổng giám đốc còn phải ra hầu tòa, xem ra sự việc đúng là rất phiền phức.

Chờ cảnh sát ra về, Dung Ân mới lén lút nhắn tin cho Diêm Việt: “Việt, bên anh thế nào rồi?”

Mãi mà không thấy có tin nhắn trả lời, mười phút sau điện thoại mới rung lên, trong tin nhắn chỉ có hai chữ: “Không sao.”

Cô thấy hơi yên tâm, nằm áp trán lên hai mu bàn tay đang chắp trên bàn. Sự công kích mạnh như vậy, cô và Diêm Việt đều phải kiên cường chống đỡ. Đây mới chỉ là khúc dạo đầu.

“Ân Ân, tại sao cảnh sát lại tìm cô?” Tay Lý Hủy đang cầm cốc nước, vẻ mặt thắc mắc.

“Không có gì, họ chỉ đến điều tra thông tin về vụ việc của giám đốc Lý.”

“À, nhắc đến chuyện này, cô đã xem tin tức chưa?” Lý Hủy thấy xung quanh không có người liền khom lưng ghé sát vào tai Dung Ân nói: “Tứ chi ông ta đều bị phế.”

Dạ dày Dung Ân cuộn lên, một tay cô chống trán. Lý Hủy còn cố nói tiếp: “Cũng không biết là ai làm, vô cùng tàn nhẫn.”

Dung Ân đứng dậy đi đến bên cửa sổ, cô nhìn những đám mây dường như ở ngay trên đỉnh đầu. Diêm Việt thực sự không giống với trước đây, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy ngay cả cô cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

Trong phòng làm việc quá ngột ngạt. Dung Ân cầm lấy cốc nước trên bàn trốn vào phòng nghỉ. Sau khi pha xong cốc cà phê ngồi xuống bàn, tay cô cầm thìa vô thức khuấy thứ chất lỏng đậm đà trong đó.

Đối diện truyền đến tiếng gổm sứ va chạm, cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Nam Dạ Tước đang ngồi trước mặt.

“Sao, phiền muộn à?”

Đã biết rõ còn cố hỏi.

Dung Ân cầm cốc cà phê lên chuẩn bị đi khỏi đó. Nam Dạ Tước nhấp một ngụm cà phê Lam Sơn: “Từ ngày đầu tiên gặp cô, tôi đã biết cô là một người phụ nữ thực tế. Nhưng không ngờ cô thực sự nhẫn tâm đẩy hân ta vào chỗ chết.”

40. Chương 40: Sự Nghi Ngờ Của Anh Ấy Làm Cô Tổn Thương

Dung Ân dừng bước, đặt cốc cà phê xuống bàn: “Suy nghĩ của tôi và anh không giống nhau, nếu tôi yêu anh ấy, rất nhiều việc, chúng tôi phải cùng nhau gánh vác, chứ không phải ngu xuẩn tự mình hi sinh, rồi cho rằng đây là vì mong muốn tốt cho người kia.”

“Cô yêu hân ta?” Nam Dạ Tước quay lưng về phía Dung Ân, châm điều thuốc lá trên tay.

“Đương nhiên.” Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ băn khoăn về tình cảm của mình.

Nam Dạ Tước cười tự giễu, ngay từ đầu, hình như anh đã đi nhầm hướng, anh đánh giá sai về Dung Ân, cô không phải là người có thể dễ dàng khuất phục, trừ khi, là đường cùng.

Sự kiên định và suy nghĩ của cô không giống với những người phụ nữ khác. Diêm Việt không buông tay, cô không buông tay, càng ép buộc, ngược lại càng khiến tình cảm giữa hai người thêm chắc chắn.

Thật nực cười! Nam Dạ Tước dập mạnh điều thuốc, Dung Ân đã ra khỏi phòng nghỉ và đóng cửa lại. Anh đứng dậy, uống nốt một ngụm cà phê, xuyên qua cửa kính bằng thủy tinh, hai mắt nhìn chăm chăm bóng lưng Dung Ân. Cô đã tin tưởng tình cảm của các người đến thế, thì tôi sẽ cho cô tận mắt chứng kiến, sự bền vững đó sẽ tan vỡ như thế nào, nhìn cô khóc trong tuyệt vọng, dường như so với nhìn cô cúi đầu còn sung sướng, thỏa mãn hơn rất nhiều.

Từ trước đến nay, Nam Dạ Tước luôn là người thuộc phái hành động, chỉ cần một ý tưởng nảy sinh trong đầu, anh sẽ thực hiện ngay. Theo như suy nghĩ hiện tại của Dung Ân, cho dù Diêm Việt ngồi tù, chắc chắn cô sẽ ngốc nghếch chờ đợi hân ta ra tù, nếu như vậy, kế hoạch mới của anh sẽ không thể thực hiện. Bấm điện thoại, anh dặn dò mấy câu, khiến trò chơi còn chưa bắt đầu này, dừng lại đúng lúc.

Suốt cả ngày, tâm trạng Dung Ân lúc nào cũng thấp thỏm lo lắng. Cô gọi điện cho Diêm Việt, mới biết là Diêm Việt đã tắt máy. Khó khăn lắm mới đợi đến hết giờ làm việc, cô nhanh chóng thu dọn đồ đạc, sau đó vội vàng chạy đến tập đoàn Viễn Thiệp.

Nhưng đến nơi, vẫn bị muộn.

Đứng ở cửa tòa nhà, chuông điện thoại trong túi vang lên, cô mở tin nhắn ra: “Hân ta đang ở quán cà phê số ba.” Số điện thoại không lưu tên, nhưng chỉ cần nhìn qua cũng biết đó là số của Nam Dạ Tước.

Tại sao Nam Dạ Tước lại biết cô đang tìm Diêm Việt? Trừ khi, bây giờ Nam Dạ Tước đang ở cùng một chỗ với Diêm Việt.

Quán cà phê số ba ở rất gần tập đoàn Viễn Thiệp, bắt xe đi đến đó chỉ mất vài phút, Dung Ân vừa đi đến cửa, đã nhìn thấy Nam Dạ Tước và Diêm Việt ngồi trong quán.

Bọn họ ngồi đối diện nhau, hình như đang nói chuyện gì đó, vì đứng ở ngoài nên cô không thể nghe rõ.

Hai người đàn ông có khí thế hơn người, lần đầu tiên ngồi cùng một chỗ, Nam Dạ Tước đặt túi tài liệu lên bàn đẩy đến trước mặt Diêm Việt: “Cái này, trả lại cho anh, đưa cho cảnh sát xong lại lấy về, tôi đã phải tốn không ít công sức.”

Anh ta mở ra xem, là một chiếc đĩa, khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú ngay lập tức trở nên căng thẳng: “Anh có ý gì?”

“Đây là chuyện giữa tôi và cô ấy, tôi rất hâm mộ anh, có một người phụ nữ vì anh mà bất chấp tất cả.” Nam Dạ Tước cố tình tỏ ra hiểu chuyện, động tác thường thức cà phê vô cùng tao nhã.

Diêm Việt tùy ý ném chiếc đĩa sang bên cạnh, ngồi dựa lưng vào ghế: “Bất kể mọi chuyện ra sao, tôi đều là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, lần đầu tiên giữa hai người, cô ấy có chảy máu sao?”

Tay cầm cốc cà phê hơi run lên, trong nháy mắt sắc mặt Nam Dạ Tước trầm xuống, mặc dù biết rằng đây là sự thật, nhưng khi nghe hắn ta nói ra một cách nhẹ nhàng như vậy, anh thấy khó chịu đến chết đi được.

Dung Ân đã tìm thấy chỗ ngồi của hai người, cô vội vàng đi đến: “Tại sao anh lại ở đây?”

Nam Dạ Tước tức giận đến mức lồng ngực như muốn nổ tung, anh cố nén giận, khóe miệng cong lên, cố tình cười mờ ám: “Tất nhiên là em sẽ không hy vọng tôi xuất hiện ở đây, tôi qua ngủ ngon không?”

Dung Ân nghe thấy câu nói đầy ẩn ý của anh nhưng cô không trả lời. Nam Dạ Tước đứng lên, lúc đi qua người Dung Ân, đột nhiên anh giơ tay vỗ vai cô: “Ân Ân, đúng là em giao dịch rất sòng phẳng, lần sau nếu còn có chuyện tốt như vậy thì có thể đến tìm tôi nữa.” Sau khi nói xong anh liền bày ra vẻ mặt thỏa mãn rồi nghênh ngang rời đi.

“Việt, tại sao em gọi cho anh, điện thoại lại báo không liên lạc được?” Dung Ân không để ý đến những lời nói của Nam Dạ Tước, cô ngồi xuống chỗ của anh vừa nãy.

Diêm Việt lấy điện thoại di động ra, khởi động máy: “Buổi chiều điện thoại bị quấy rầy liên tục nên anh tắt máy.”

“Cục cảnh sát đã lập hồ sơ vụ án, công ty của anh chắc phải chịu áp lực không nhỏ đúng không?”

Diêm Việt nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái, lấy tay gạt túi tài liệu đến trước mặt cô.

“Đây là cái gì?”

“Chắc là cái đĩa đó.”

“Cái đĩa nào?” Dung Ân giật mình, cô vội vàng xé túi tài liệu rồi lấy thứ ở trong đó ra. Là chiếc đĩa ngày hôm qua, cô nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra: “Chiếc đĩa này, không phải đang ở trong tay cảnh sát sao?”

Diêm Việt lạnh mặt, đôi mắt màu hổ phách sắp không khống chế nổi tức giận: “Ân Ân, anh đã nói, cho dù có như thế nào cũng không được đáp ứng yêu cầu của Nam Dạ Tước.”

Dung Ân nhíu mày: “Em không đáp ứng chuyện gì hết.”

“Nếu không đáp ứng, tại sao Nam Dạ Tước lại mang cái đĩa này đến đây? Nếu em không đáp ứng yêu cầu của hắn ta, tại sao hắn ta lại phải lao tâm khổ tứ làm việc này?” Diêm Việt không thể không chế cao giọng chất vấn.

Cuối cùng cô cũng biết được ẩn ý bên trong lời nói của Nam Dạ Tước, cũng hiểu được ý tứ trong câu nói của Diêm Việt. Chợt Dung Ân cảm thấy lạnh lẽo từ đầu đến chân: “Cho nên, anh nghĩ rằng em đã đáp ứng yêu cầu của anh ta nên anh ta mới làm như vậy?”

Yêu cầu kia không cần nói cũng biết, đó chính là lên giường.

Qua một cái bàn, anh ta nhìn xoáy vào Dung Ân, ánh mắt đó khiến cô bị tổn thương, Dung Ân ngồi đối diện, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Thì ra chỉ cần một ánh mắt không tin tưởng của Diêm Việt thôi, cũng đủ khiến trái tim cô lạnh giá hơn rất nhiều so với việc Nam Dạ Tước hết lần này đến lần khác sỉ nhục cô.

Có thể thấy bây giờ Diêm Việt đang nổi nóng, đột nhiên chuông điện thoại vang lên giải tỏa không khí căng thẳng lúc này. Diêm Việt nghe điện thoại.

“A lô? Tôi không sao. Ừm, tôi đang ở bên ngoài.”

Có lẽ Diêm Việt cho rằng, cô có lần đầu tiên nên ăn hắt sẽ có lần thứ hai, Dung Ân cầm túi xách lên, cho dù tình cảm trước đây có sâu sắc đến mức nào, nhưng dựa vào cái gì cô có thể khẳng định Diêm Việt có thể chấp nhận được chuyện đó? Cô cứ nghĩ đó là điều đương nhiên.

Lúc Dung Ân đứng dậy Diêm Việt chỉ nhìn cô một cái, anh ta cũng không ngăn cô lại, thái độ hờ hững như vậy khiến lòng Dung Ân càng lúc càng lạnh. Cô ra khỏi quán cà phê ‘Số Ba’ gió lạnh quất vào mặt, chút dư âm của mùa thu mãi quyến luyến không chịu rời đi nên mùa đông mới có thể đến muộn như vậy.

Cô kéo cao cổ áo đi về phía quảng trường, trên đường người đến người đi qua lại vội vàng, Dung Ân ở phần đường dành cho người đi bộ, đột nhiên cô không biết phải đi về hướng nào.

Hết chương 40.

41. Chương 41: Sự Khiêu Khích Của Tư Mạn

Điện thoại di động đột nhiên đổ chuông, Dung Ân đang thất thần nên có lẽ cô không nghe thấy.

“Điện thoại của cô.” Lúc một đôi tình nhân đi ngang qua cô gái tốt bụng lên tiếng nhắc nhở.

Dung Ân vội hoàn hồn, cô nghĩ thầm chắc là Diêm Việt gọi đến. Cô luống cuống tay chân lục lọi trong túi, tiếng chuông vẫn vang lên liên hồi như rất vội. Chỉ có điều khi đôi mắt chờ đợi nhìn đến tên người gọi hiển thị trên màn hình thì trở nên tối lại: “A lô. Lý Hủy à, có việc gì không?”

Người ở đầu dây bên kia hình như đang rất hưng phấn: “Ân Ân, cô đang ở đâu vậy? Tối nay đi mua quần áo với tôi đi? Tôi vừa đọc trên báo thấy có tin trang phục nữ mùa thu của Chanel đang giảm giá. Tôi đã thích một cái váy từ lâu rồi, Ân Ân tốt bụng, tôi không biết đi với ai, cô đi với tôi nhé. Ân Ân.”

Lý Hủy bắt đầu làm nũng, đây chính là tuyệt chiêu của cô ấy. Trong lòng Dung Ân vốn cũng không thoải mái, cô đồng ý: “Ừm, chúng ta gặp nhau ở quảng trường Tinh Hải nhé.”

“Ừm!”

Lúc Dung Ân đến nơi, cô đã thấy Lý Hủy đang đứng trước cửa hàng của Chanel ngó ngó nghiêng nghiêng nhưng vẫn chưa đi vào.

“Sao cô lại đứng ở đây?”

Tâm trạng Lý Hủy rất vui vẻ, Lý Hủy quàng tay Dung Ân hai người cùng đi vào cửa hàng: “Tôi muốn chờ cô rồi mới vào cùng nhau chứ sao.”

Trong cửa hàng đèn điện sáng trưng, tất cả đều được trang trí sao cho có thể phục vụ nhu cầu của khách hàng một cách tốt nhất. Vừa vào trong, Lý Hủy đã bị đủ loại kiểu dáng quần áo quyến rũ và quên luôn Dung Ân để đi theo nữ nhân viên bán hàng.

Phụ nữ luôn luôn có thể vì những điều này mà vui vẻ.

“Tiểu thư, đây đều là những mẫu trang phục mới nhất của cửa hàng chúng tôi, cô có thể xem thử?”

Giọng nói dịu dàng dễ nghe, Dung Ân ngại ngùng đứng trong cửa hàng cười xin lỗi: “Không cần đâu, tôi chỉ đi với bạn thôi.”

“Vậy cô có thể đến phòng nghỉ của chúng tôi để ngồi.”

Nơi này phục vụ quá chu đáo, không chỉ tạo điều kiện thoải mái nhất cho khách hàng mà còn có cả trà nóng và tạp chí để đọc. Dung Ân tiện tay cầm lên một quyển tạp san, trông bộ dạng của Lý Hủy thì không chỉ đơn giản là muốn mua một cái váy, mà là hận không thể đem tất cả quần áo trong cửa hàng về nhà.

“Ân Ân, cái này đẹp không?”

“Đẹp.”

“Thế còn cái này.”

Nhìn bộ dạng vui vẻ của Lý Hủy, tâm trạng Dung Ân cũng trở nên tốt hơn. Cô gấp quyển tập san trên tay lại, chỉ chỉ chiếc váy dài trên tay người bán hàng: “Cái kia đẹp hơn.”

“Ân Ân, cô cũng đến xem đi, chúng ta mỗi người mua một cái.”

Dung Ân không hề bị những trang phục có màu sắc sặc sỡ này quyến rũ. Trong mắt cô chỉ có dầu gạo mắm muối mới có thể duy trì cuộc sống, sao cô có thể giống như những người có tiền đi mua sắm những thứ hàng hiệu này: “Không cần.”

“Cô cứ chọn đi. Chỉ cần cô thích, hôm nay tôi sẽ trả tiền.” Chợt có một thanh âm dịu dàng ngọt ngào nói xen vào, Lý Hủy đang ngắm nghía chiếc váy dài tò mò quay sang nhìn.

Ánh mắt của nhân viên bán hàng rất tinh tường, ngay lập tức đã nhìn thấy khách quý: “Tiểu thư Tư Mạn, những trang phục ngày hôm qua cô thử đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

“Ân Ân.” Lý Hủy tiến đến bên cạnh cô: “Hôm nay là ngày gì vậy, có thể gặp được Tư Mạn, cô ta đẹp thật.”

Dung Ân thấy cô ta nện gót giày cao gót chậm chậm đi tới. Dáng vẻ tao nhã, mỗi một cử động đều vô cùng quyến rũ. Tư Mạn đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống lặp lại câu nói vừa rồi một lần nữa: “Cô cứ chọn thoải mái, không cần khách sáo.”

“Hai người quen nhau sao?” Lý Hủy tò mò, tại sao chưa bao giờ nghe Dung Ân nhắc đến.

“Không quen.” Hai người đồng thời lên tiếng.

Điều này càng khiến Lý Hủy thêm khó hiểu.

“Tôi không có lý do gì để nhận quà của cô.” Giữa hai tư thế đối lập, ngời bao giờ cũng có cảm giác yếu thế hơn. Dung Ân đứng dậy, cô đi giày đế bệt nhưng vẫn cao bằng Tư Mạn.

Cô ta quét mắt nhìn Dung Ân một lượt từ đầu đến chân, khoe miệng xinh đẹp khê cong lên. Kiểu ánh mắt giống như xem hàng hóa khiến cả người Dung Ân khó chịu.

“Có lẽ là chúng ta có duyên. Thật sự không cần khách sáo, dù sao cũng là người đàn ông khác trả tiền.” Cô ta cố ý khẳng khái theo ý mình, cái kiêu ép buộc này khiến người ta khó chịu.

Tư Mạn không phục, bất kể là về mặt nào cô ta cũng không hề thua kém Dung Ân. Trong khi Dung Ân không biết một tý gì, cô ta vẫn muốn ở đây ganh đua với cô.

Dựa vào trực giác của phụ nữ, Lý Hủy cảm thấy có gì đó không bình thường. Cô cầm chiếc váy dài vừa thử lúc nãy đưa cho nhân viên bán hàng: “Tôi lấy cái này.”

“Đây là bạn của cô sao?” Tư Mạn nhìn nhân viên bán hàng trên chiếc váy dài: “Bên kia đều là hàng mới, cô cứ chọn thêm mấy chiếc, tôi sẽ trả tiền.”

Ấn tượng tốt đẹp ban đầu của Lý Hủy về cô ta biến mất trong chốc lát: “Cô có rất nhiều tiền phải không?”

Tư Mạn khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt khiêu khích: “Một người đàn ông nếu thật lòng quan tâm đến người phụ nữ của mình, chắc chắn sẽ cho cô ta một cuộc sống tốt nhất.” Những lời này rõ ràng là muốn nói cho Dung Ân nghe.

Họ chưa từng gặp nhau, trừ lần trước trong văn phòng của Nam Dạ Tước. Dung Ân ngẫm nghĩ nhếch môi, lại là cái họa phong lưu của người đàn ông kia.

“Cho nên anh ta quan tâm đến cô.”

Nụ cười giả tạo của Tư Mạn cứng ngắc, có quan tâm hay không trong lòng cô ta là người rõ ràng nhất, lời nói của Dung Ân chính là một sự sỉ nhục. Lý Hủy đã trả tiền xong, khoác tay Dung Ân chuẩn bị đi về.

“Khoan đã.” Cô ta đuổi theo hai người, giọng nói bỗng nhiên trở nên rất cẩn thận và dè dặt: “Anh ấy từng nói yêu cô chưa?”

“Cô đang nói cái gì vậy?” Lý Hủy nổi cáu, mắt húng nói: “Ân Ân, chúng ta đi thôi. Mặc kệ cô ta, hỏi gì mà câu trước đá câu sau.”

Ân ý trong lời nói của Tư Mạn tất nhiên Dung Ân hiểu được, chỉ có điều cô đã tưởng nhầm đối tượng được nhắc đến: “Chưa, người đàn ông như anh ta làm sao có thể nói yêu.”

Hai người ra khỏi cửa hàng, vẻ mặt của người phụ nữ ở phía sau trở nên nhẹ nhõm. Câu trả lời của Dung Ân khiến tâm trạng cô ta rất vui, chỉ cần không yêu, bất kỳ người đàn ông nào sau khi chơi chán cũng sẽ quay đầu.

“Ân Ân, cô ta thật đáng ghét, nói chuyện không lịch sự, lời nói đầy ẩn ý.”

“Mấy hôm trước tôi gặp cô ta trong văn phòng của tổng giám đốc.”

“Vậy sao?” Lý Hủy quay đầu lại, nhìn Tư Mạn đang thử đồ trong cửa hàng: “Chẳng trách. Chậc chậc, sự ghen tỵ của phụ nữ quả thật đáng sợ, cho dù là một ngôi sao lớn cũng có lúc ngoa ngoắt.”

Dung Ân không nghĩ vậy, cô rủ Lý Hủy vào một quán lẩu, hai người ăn xong bữa tối mới về nhà.

Điện thoại di động vẫn nằm im lặng trong túi cả buổi tối không hề đổ chuông, thỉnh thoảng Dung Ân vẫn lấy ra xem, sau mấy lần cô còn nghi ngờ có khi điện thoại đã bị hỏng.

Xuống xe buýt cô luôn thích đi một mình, ánh trăng màu bạc phủ lên thân thể Dung Ân. Một người vốn tĩnh lặng như vậy, nhưng luôn bị một số người và sự việc khiến ọi chuyện trở nên rất phức tạp.

Đêm, yên lặng tĩnh mịch.

Cô đi vào hành lang, đặt tay lên vách tường định dò dẫm lên nhà.

Một trận gió lạnh ập đến trước mặt, lúc Dung Ân nhận ra có chuyện thì cũng đã không kịp. Một thứ chất lỏng sánh đã tưới khắp người cô, hơn nữa còn tỏa ra mùi gay mũi nồng nặc.

“Người, cái đồ hồ ly tinh, yêu tinh hại người ——” Trong hành lang tối om, người phụ nữ một tay vút cái can đựng chất lỏng sang một bên, một tay lần mò trong túi tìm thứ gì đó.

Chất lỏng sánh đó chảy xuống cổ vô cùng khó chịu. Dung Ân nhìn lại mới thấy, người phụ nữ kia chính là người mà cô đã gặp ở bệnh viện hôm trước. Mũi bị khó chịu mới khiến cô đột nhiên bừng tỉnh, thì ra trên người cô tất cả đều là xăng!

Hết chương 41

42. Chương 42: Hay Là Tắm Cùng Nhau

“Chính cô đã hại ông ấy thành bộ dạng khổ sở như bây giờ, tôi muốn cô phải đền mạng.” Người phụ nữ kia điên cuồng la hét. May mà đêm đã khuya, mọi người đều đã về nhà và đóng kín cửa. Dung Ân ngẩng đầu, cô thấy đèn trong nhà vẫn còn sáng thì hoảng hốt, bước chân từ từ lùi về phía sau: “Cho dù ông ấy có làm sai thì các người cũng không thể đối xử với ông ấy như vậy. Ông ấy là chồng của tôi... Bây giờ ông ấy sống không bằng chết. Sau này chúng tôi phải làm sao, tôi còn có một đứa con nhỏ, hu hu...”

Người phụ nữ kia vừa nói vừa khóc. Tóc tai bù xù, sắc mặt trắng bệch. Giọng nói ai oán thê lương, thanh âm rời rạc, tắc nghẽn.

“Tôi muốn cô phải đền mạng, đều là tại cô, tất cả là tại cô ——”

Một tia sáng lóe lên trên tay phải người phụ nữ, chiếu sáng vẻ mặt lo lắng méo mó của bà ta. Dung Ân nhìn thấy rõ đó là một cái bật lửa.

Không hề nghĩ ngợi cô chạy ngay ra bên ngoài. Hiện tại trong đầu Dung Ân trống rỗng. Phía sau, tiếng bước chân càng lúc càng gần, tốc độ rất nhanh, giống như chỉ cần vươn tay là có thể với đến vạt áo của cô.

Dung Ân không biết cô đã chạy bao lâu, cảnh vật xung quanh càng lúc càng thưa thớt. Cô giơ tay ra vẫy xe, nhưng căn bản người phụ nữ kia không cho cô cơ hội lên xe. Tiếng bước chân lúc nào cũng bám sát ngay phía sau.

Vì chạy nhanh nên chiếc túi xách trong tay cũng trở nên vướng víu. Người đầu tiên Dung Ân nghĩ đến lúc này là Diêm Việt. Cô vừa chạy vừa móc điện thoại trong túi. Số điện thoại Diêm Việt luôn luôn nằm ở vị trí phím tắt số một, chỉ cần một thao tác là có thể kết nối.

Đường như ngay tức khắc, đầu dây bên kia vang lên giọng nói công thức cứng nhắc mà lạnh lẽo: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Dung Ân nắm chặt chiếc di động trong lòng bàn tay. Sợ hãi, tủi thân, đủ loại cảm xúc cùng nhau ập đến. Cô thở hổn hển, sức lực càng ngày càng yếu, không biết còn có thể chạy được bao lâu. Vào lúc cô cần đến Diêm Việt nhất, thế nhưng, ngay cả một cú điện thoại cô cũng không gọi được.

Trái tim trong khoảnh khắc bị sự mất mát và tuyệt vọng xâm chiếm. Bỗng nhiên cô muốn khóc, muốn ngồi ngay xuống đường để khóc một trận cho thỏa.

Nhưng, cô không thể, cô chưa muốn chết.

Cổ họng vì vừa chạy vừa thở mà bỏng rát, cả lồng ngực đau đớn như bị lửa thiêu.

Lúc này, động tác chạy đã trở nên máy móc. Vào lúc cô sắp kiệt sức, thì phía sau truyền đến một tiếng phanh xe chói tai, ngay sau đó là một tiếng va chạm rồi tiếng bước chân luôn luôn đuổi theo cũng biến mất.

Cả người Dung Ân như bị rút hết sức lực, cuối cùng cô không thể chống đỡ được nữa ngã quỵ xuống đường.

Cách đó khoảng mười bước chân, người phụ nữ kia nằm cạnh chiếc xe thể thao màu xanh ngọc thở hổn hển. Chính chiếc xe đã tông ngã bà ta, nhưng cũng không va chạm quá mạnh.

Dung Ân cứ tưởng người phụ nữ kia đã từ bỏ, không ngờ mới hơn nửa phút bà ta lại đứng dậy. Ngay lúc đó cửa xe mở ra, người đàn ông bước xuống có đôi mắt thâm sâu vô cùng sắc bén.

Dung Ân phải thừa nhận, vào lúc này, cô không khỏi cảm kích Nam Dạ Tước. Con người, một khi lâm vào nghịch cảnh sẽ sinh ra cảm giác muốn nương tựa mãnh liệt vào người đột nhiên xuất hiện.

Người đàn bà kia vươn tay định nhặt lại cái bật lửa, nhưng bị Nam Dạ Tước nhắc chân dẫm lên mu bàn tay.

“Tại sao trông cô lại thảm hại như vậy?”

Nam Dạ Tước nheo mắt, nhìn xẵng trên người cô nhỏ từng giọt, từng giọt xuống mặt đất.

Sắc mặt cô trắng bệch. Không biết vì hoảng sợ, hay là vì vừa chạy đã tiêu hao hết sức lực. Dưới chân, người phụ nữ kia kêu lên đau đớn: “Thả tôi ra ——”

“Bà không nên động đến cô ấy.” Ngữ khí của Nam Dạ Tước vẫn điềm tĩnh như cũ: “Bà là ai?”

“Cô ta hại chồng tôi thành như vậy, tôi muốn thiêu chết cô ta...” Trong mắt của bà ta, cho dù trước đây, giám đốc Lý ở ngoài có ăn chơi đàng điếm đến mức nào, thì về nhà ông ta vẫn là chồng của bà ta.

Nam Dạ Tước đã đoán ra người phụ nữ kia là ai, anh thả lỏng chân: “Ông ta đã biến thành như vậy, tôi cũng không muốn làm khó bà.”

Tình trạng lúc này của Dung Ân chỉ cần một chút lửa là có thể sẽ gây ra hậu quả khó lường. Nam Dạ Tước vẫn chưa thả tay của người phụ nữ kia ra, anh nhìn về phía Dung Ân: “Lên xe.”

Trên người cô nhớp nháp khó chịu, gió thổi qua khiến cô lạnh nổi hết da gà. Dung Ân lết đến trước chiếc xe thể thao sang trọng, hơi do dự nhìn về phía Nam Dạ Tước.

“Làm bản không cần cô đền.”

Dung Ân đi vòng qua thân xe, cô nhìn thấy đôi mắt đầy thù hận của người phụ nữ kia, đôi mắt đó đang phừng phừng giống như hai ngọn lửa đốt cháy cả người cô. Dung Ân ngồi vào vị trí ghế phụ. Cô khẽ cúi đầu, hai tay nắm chặt chiếc túi xách trong tay.

“Ngày mai tôi sẽ cho người mang một khoản tiền đến bệnh viện, cuộc sống từ nay về sau của các người sẽ không cần lo lắng.” Lần này Nam Dạ Tước không muốn đuổi tận giết tuyệt. Huống hồ, đối phương cũng không phải là kẻ thù của mình. Một người phụ nữ có thể làm đến mức này vì chồng của mình cũng không có mấy người.

Anh bỏ chân ra, đi đến mở cửa xe, lên xe.

Trong lúc anh thắt dây an toàn, người phụ nữ kia thừa dịp cả hai người đều không chú ý nhặt chiếc bật lửa kia lên, bật lửa, rồi ném về phía chiếc xe thể thao mui trần.

Dung Ân cúi đầu không biết có nguy hiểm đang đến gần. Nam Dạ Tước vốn có tính cảnh giác cao. “Chết tiệt!” Dung Ân chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy anh kéo cô sang rồi ôm cô vào trong lòng. Sau đó, anh giơ tay ra chặn cái bật lửa hất ngược ra ngoài.

“Tôi muốn cô ta chết, cô ta phải chết ——”

Lần duy nhất mềm lòng, suýt chút nữa thì...

Khuôn mặt Nam Dạ Tước lạnh lẽo u ám, cả người đã tỏa ra vẻ khát máu. Dung Ân ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt đang bốc hỏa của anh, đôi môi mím lại lạnh lùng khiến người ta run rẩy. Người phụ nữ kia, định nhặt cái bật lửa lên ném lại một lần nữa. Nhưng Nam Dạ Tước cũng không để bà ta có cơ hội, anh giẫm mạnh chân ga, vứt người phụ nữ điên cuồng lại phía sau.

Cửa sổ xe đã đóng kín, trong xe cũng bật điều hòa; người từ từ ấm lên nhưng tay chân Dung Ân vẫn lạnh run. Nam Dạ Tước im lặng lái xe không nói nửa lời, mu bàn tay vì lúc nãy chặn cái bật lửa mà bầm tím một mảng.

“Cảm ơn, cảm ơn anh.”

“Nếu đã làm ra những việc đó, tại sao không cho người thu dọn tàn cục.” Lúc Diêm Việt xuống tay hẳn là nên nghĩ đến sẽ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn như thế này.

Dung Ân á khẩu không trả lời được, thậm chí ngay cả sức lực để thanh minh hộ anh ta cũng không có.

Dưới ánh đèn, sắc mặt Nam Dạ Tước thật sự không tốt. Anh nhìn về phía Dung Ân “tốt bụng” mở miệng: “Cô có muốn tôi đưa đến chỗ hẳn ta không?”

Hiện tại, ngay cả Diêm Việt ở đâu cô cũng không biết. Trong lòng dâng lên cảm giác thê lương, cô lắc đầu: “Không cần, anh cho tôi xuống ở ngã tư phía trước là được.”

Nam Dạ Tước tăng tốc, xe tiến vào một ngôi biệt thự sang trọng, nơi này Dung Ân chưa từng đến.

Thấy cô chưa xuống xe, tính khí khó chịu của Nam Dạ Tước vẫn không thay đổi. Anh mở cửa xe: “Cô yên tâm, người cô hỏi như vậy, có bảo tôi làm tôi cũng không có hứng.”

Mùi hôi nồng nặc đúng là khiến người ta chạy còn không kịp. Lúc Dung Ân xuống xe mới cảm thấy lạnh, Nam Dạ Tước liền cởi áo vest trên người khoác lên vai cô. Cô mở miệng định nói gì đó nhưng anh đã đi nhanh về phía trước.

Hai tay giữ chặt chiếc áo, Dung Ân mỉm cười, cảm nhận được hơi ấm Nam Dạ Tước vẫn còn lưu lại trên áo, một sự ấm áp cần thiết vào lúc này.

Nơi đây là một chỗ ở khác của Nam Dạ Tước. Lúc Dung Ân vào nhà, anh đã cởi sạch chỉ còn sót lại một cái quần lót. Cà vạt, áo, quần rải khắp phòng khách. Thân thể cao lớn hoàn mỹ thoải mái phơi bày trước cửa sổ bằng kính to đùng, hình như anh còn đang phân vân xem có nên cởi nốt quần lót ra không. Dung Ân mất tự nhiên đứng ở cửa, ánh mắt không biết phải nhìn về phía nào.

“Cô không thấy khó chịu à?”

Nam Dạ Tước vứt quần áo dính xăng ra, anh khó chịu đá chiếc quần ra xa: “Tầng hai có phòng tắm, hay là chúng ta tắm cùng nhau?”

Hết chương 42

43. Chương 43: Một Mình Không Ngủ Được

“Không cần.” Dung Ân không hề nghĩ ngợi cự tuyệt ngay.

“Cô thật háo sắc.” Giọng nói dễ nghe của anh mang theo sự cười nhạo, người đã lên đến đầu cầu thang: “Trên tầng hai đâu chỉ có một phòng tắm. Lên đây đi, bộ dạng của cô như thế làm sao đi ra ngoài được.”

Nằm trong bồn tắm lớn hình tròn, Dung Ân kỳ cọ người thật mạnh. Cô muốn tẩy sạch hết mùi lạ trên cơ thể. Nước tắm đã thay hết lần này đến lần khác, cuối cùng thì trên người Dung Ân cũng có mùi sữa tắm, ngay lúc đó, cửa phòng tắm cách một tiếng mở ra. Nam Dạ Tước nghênh ngang đi vào, tay cầm quần áo đặt gần cửa: “Đây là quần áo của cô.”

Dung Ân vô cùng kinh ngạc, nhưng Nam Dạ Tước chỉ cười cười rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Quần áo cái nào cũng vừa vặn, ngay cả số áo lót cũng chuẩn. Sau khi mặc quần áo, Dung Ân đi chân đất ra ngoài. Cả căn phòng rộng lớn trống rỗng, ngay cả Nam Dạ Tước cũng không biết đi đâu.

Ra đến hành lang mới biết trên tầng hai có rất nhiều phòng. Tất cả đều được trang trí một cách xa hoa mà tinh tế cho thấy sự hưởng thụ của chủ nhân nơi này.

Đứng trước hình như có tiếng nói chuyện, Dung Ân hướng nơi phát ra tiếng nói đi đến thì thấy cửa thư phòng đang khép hờ, xuyên qua khe hở có thể nhìn thấy Nam Dạ Tước đang ngồi trước bàn làm việc.

“Tước thiếu gia, đây là tư liệu về những kẻ đó...”

“Làm gọn gàng không?”

“Vẫn theo quy tắc cũ, không giữ lại người sống...”

Dung Ân kinh hoàng định xoay người đi khỏi.

“Ai?” Nhưng người đàn ông có tính cảnh giác cực cao đã mở cửa ra, Dung Ân bị một lực mạnh mẽ lôi vào phòng. Chờ đến khi cô đứng vững lại, thái dương đã bị một vật nào đó chĩa vào.

Động tác của Nam Dạ Tước rất nhanh, anh vơ những thứ trên bàn nhét vào ngăn kéo phía trước, nhưng hành động đó vẫn bị Dung Ân nhìn thấy.

“Tại sao cô vào được đây?”

Bên tai đã vang lên tiếng lên đạn.

Dung Ân không hề nghĩ đến cô sẽ rơi vào hoàn cảnh như thế này. Ngày hôm nay, cô liên tục nằm giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Cả người cứ như đang nằm mơ, không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra: “Tôi không thấy anh ở trong phòng, tôi đi tìm anh.”

“Tước thiếu gia?” Ý của A Nguyên vô cùng rõ ràng, chỉ chờ Nam Dạ Tước nói một câu.

Toàn thân Dung Ân run rẩy, cô nhìn thẳng vào đôi mắt âm u sắc bén của Nam Dạ Tước: “Không có anh bên cạnh, một mình tôi không ngủ được.”

Nam Dạ Tước nhướng mày, tựa hồ rất hứng thú với những lời nói của Dung Ân. Anh không ngờ cô có thể nói dối không đồ mặt: “A Nguyên, cậu về trước đi.”

“Nhưng...” Tin tức quan trọng như vậy. Nam Dạ Tước không nên dễ dàng bỏ qua cho Dung Ân.

“Lúc quay về hãy chú ý, cẩn thận có kẻ bám đuôi.”

“Vâng.” A Nguyên giấu thứ trong tay ra sau lưng, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

“Không có tôi thì không ngủ được?” Nam Dạ Tước ngả người thoải mái dựa lưng vào ghế. Anh vẫy tay với Dung Ân: “Lại đây, tôi với cô đi ngủ.”

“Nam Dạ Tước.” Dung Ân vẫn đứng tại chỗ. Bởi vì thư phòng rộng nên giọng nói của cô hơi vang: “Rất cuộc anh là ai?”

Hai tay Nam Dạ Tước đan vào nhau, khuỷu tay gác lên thành ghế. Anh nghịch nghịch mấy ngón tay, vẻ mặt lúc sáng lúc tối. Dung Ân nhìn thấy nụ cười của anh không hề chạm đến đáy mắt: “Cô yên tâm, tôi sẽ không ăn thịt cô.”

Dung Ân quay mặt đi. Nói cho cùng, cô cũng chỉ là người bình thường. Lúc này bị súng chĩa vào đầu, đến bây giờ chân vẫn còn run. Vừa ra đến cửa, cánh tay đã bị người đằng sau kéo lại. Cô không hề nghĩ ngợi vung tay, chỉ nghe thấy cộp một tiếng, Nam Dạ Tước liền rên lên.

Tay đập vào cửa vừa đúng chỗ bị thương, Nam Dạ Tước ôm tay, vẻ mặt hình như hơi đau đớn.

“Anh có sao không?”

Nam Dạ Tước giơ tay ra, mu bàn tay đã sưng lên, còn hơi bầm tím, trông rất khổ sở.

Dung Ân dừng lại, sắc mặt hơi dịu xuống, giọng nói áy náy: “Tôi xin lỗi, tôi không cố ý.”

Nam Dạ Tước lách qua người cô đi vào phòng ngủ lấy thuốc mỡ, sau đó vụng về bôi thuốc lên. Dung Ân đứng ở cửa. Dưới ánh đèn màu da cam, Nam Dạ Tước cúi đầu nên không nhìn rõ vẻ mặt anh.

Cô, hình như hơi không biết điều.

Hai chân không nghe lời đi đến bên cạnh Nam Dạ Tước. Dung Ân lấy lọ thuốc mỡ trong tay anh. Đầu tiên cô bóp thuốc ra tay, rồi xoa hai bàn tay cho thuốc nóng lên, sau đó mới đặt tay lên mu bàn tay anh từ từ xoa nhẹ. Tay kia cô cầm những ngón tay thon dài mạnh mẽ của anh. Anh cảm thấy hơi đau, đầu ngón tay co lại nắm chặt tay cô trong lòng bàn tay.

“Nếu vết bầm tím không tan, anh sẽ phải chịu đau.” Động tác của Dung Ân nhẹ nhàng, ngón cái cô ấn qua ấn lại chỗ bầm tím trên tay anh. Cô biết chắc chắn sẽ đau, cho nên rất cẩn thận.

Khuôn mặt anh căng thẳng, hai mày nhíu lại như đang nhẫn nhịn điều gì. Sau khi tắm, cả người cô thoang thoang thứ hương thơm thanh nhã. Vì cô đang cúi người, nên mùi hương cứ thế bay vào mũi anh. Dưới bộ quần áo màu vàng nhạt mặc ở nhà, anh cảm thấy dục vọng của mình đang từ từ thức tỉnh.

Khẽ ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt cô đang nhìn tay anh. Động tác vô cùng chuyên chú không hề có ý định dụ dỗ.

Điềm tĩnh như vậy, nhưng vẫn khiến Nam Dạ Tước không khống chế được. Đầu ngón tay mơ hồ xẹt qua lòng bàn tay Dung Ân, có một số động tác còn khiến người ta rung động hơn so với thực sự quan hệ.

Di động bất ngờ vang lên, thanh âm đột ngột phá vỡ sự yên tĩnh trong giây lát. Động tác của Dung Ân cứng đờ, nhưng cô không dừng lại.

“Cô không nghe điện thoại sao?”

Dung Ân bỏ tay anh ra: “Mỗi ngày bôi mấy lần, chắc là sẽ nhanh khỏi thôi.”

Tiếng chuông di động vừa tắt lại tiếp tục vang lên, cứ như vậy không chịu dừng lại. Dung Ân nhìn cái tên hiển thị trên màn hình cũng không có biểu hiện gì khác thường. Sau mấy lần đổ chuông cuối cùng cô cũng bắt máy.

Giọng nói quen thuộc truyền đến: “Ân Ân, em đang ở đâu?”

Ánh mắt Dung Ân từ trên người Nam Dạ Tước nhìn sang hướng khác: “Em đang ở nhà.”

“Điện thoại anh hết pin, lúc này em gọi cho anh có việc gì không?”

Dung Ân nắm chặt di động. Cô và Diêm Việt đã bỏ lỡ một năm, ngay cả lúc cô cần Diêm Việt nhất cũng bỏ lỡ. Diêm Việt không hề nhắc đến chuyện chiếc đĩa kia, vô cùng bình thường, giống như chưa từng xảy ra sự tổn thương nào. Dung Ân thở ra một hơi, nhưng tâm trạng vẫn không khá hơn. Khóe miệng cô cong lên miễn cưỡng mỉm cười: “Không có việc gì, em chỉ muốn gọi điện cho anh thôi.”

Đầu dây bên kia rất yên tĩnh, một lúc lâu sau, mới nghe thấy giọng nói của Diêm Việt: “Cũng muộn rồi, em nghỉ ngơi sớm một chút; ngày mai anh sẽ đến gặp em.”

Lại là yên tĩnh. Dung Ân nhin xuống những lời định nói ra, cô cắn môi: “Được, chúc ngủ ngon.”

Đầu dây bên kia đã nhanh chóng ngắt điện thoại. Dung Ân kinh ngạc nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi. Ngón tay khẽ động, nhất thời cảm thấy cả người không còn chút sức lực.

Nam Dạ Tước ở phía sau nằm thẳng người trên giường. Một tay anh chống đầu, cổ áo hơi trễ xuống lộ ra vẻ khiêu khích: “Ân Ân, cô nói dối hần ta.”

“Tôi muốn về nhà.” Dung Ân né tránh chủ đề nói chuyện anh vừa gợi ra. Cô đi vào phòng tắm, giặt sạch quần áo của mình: “Dù sao, hôm nay rất cảm ơn anh, quần áo trên người, lần sau tôi sẽ trả lại cho anh.”

Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm bóng dáng đi ra ngoài của cô. Mãi đến khi Dung Ân xuống đến tầng một anh mới nhàn nhã xuống theo: “Để tôi đưa cô về, có thể người đàn bà kia vẫn còn ở đó.”

Dung Ân không thích anh, nhưng ngày hôm nay, anh đã hơn một lần là chỗ dựa của cô. Cuộc sống, có đôi khi chính là buồn cười như vậy.

Trên đường trở về, Dung Ân nghĩ có lẽ Diêm Việt đang bận, có thể Diêm Việt có việc gấp cần giải quyết. Diêm Việt mới tiếp quản công ty, chắc chắn rất bận bịu.

Câu trả lời, ngay ngày hôm sau đã được công bố.

Tổng giám đốc của tập đoàn Viễn Thiệp và ngôi sao điện ảnh Tư Mạn bí mật hẹn hò ở Cám Dỗ đã bị phóng viên chụp được ảnh. Trên trang nhất của báo giải trí, người đàn ông trong bức ảnh chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt nhưng cũng đủ quyến rũ. Mái tóc xoăn của người phụ nữ xỏa tung rũ trên vai người đàn ông. Tư thế hôn nhau của hai người vô cùng mờ ám. Với góc độ như vậy, người ngoài nhìn vào có thể dễ dàng đoán ra quan hệ của hai người.

Hết chương 43

44. Chương 44: Tại Sao Lại Hận

“Đẹp trai quá ——”

“Đây không phải là Tư Mạn ư, từ trước đến nay cô ta chưa từng có scandal tình cảm. Thì ra cô ta là người tình của Diêm Việt...”

Trong phòng làm việc, việc được làm nhiều nhất chính là buôn chuyện. Lý Hủy cầm tờ báo đi đến cạnh Dung Ân: “Thật không thể hiểu nổi những người này, cô ta không phải cùng với tổng giám đốc...”

Người bên cạnh vội vàng đẩy ghế đứng dậy, Lý Hủy sững sốt, lúc nhìn lại đã thấy Dung Ân đi ra ngoài.

Trong phòng nghỉ của Nghiêm Tước, cô pha một cốc cà phê đen không đường. Dù cà phê không cho đường nhưng khi uống vào vẫn không thấy đắng. Có lẽ là vị giác không nhạy cảm hay nơi nào đó đắng chất đã lặn át hết cả.

Cô uống từng ngụm, từng ngụm như uống nước lọc.

Chuyện của giám đốc Lý khó khăn lắm mới giải quyết xong. Những tin tức về việc đó cứ như thể chưa từng xuất hiện.

Sóng trước chưa tan, sóng sau lại tới.

* Ý chỉ những sự việc xảy ra liên tiếp nhau, tựa như câu họa vô đơn chí của Việt Nam.

Thì ra sự khiêu khích của Tư Mạn không phải là vì Nam Dạ Tước, mà là vì Diêm Việt.

Trái tim đau đớn giống như bị kim đâm. Lúc đó không cảm thấy là vì không biết. Cầm cốc cà phê quay về văn phòng, Lý Hủy đã đứng ở cửa chờ cô từ lúc nào: “Ân Ân, cô có điện thoại, cô đi làm gì mà lâu vậy?”

“Tự nhiên tôi thấy hơi mệt, nên tôi đi pha cốc cà phê.” Dung Ân trở về bàn, trên màn hình di động hiển thị một cái tên quen thuộc.

“Tại sao cô không nghe điện thoại?”

Sau khi ngắt cuộc gọi cô nhét điện thoại vào trong túi: “Lý Hủy, tôi muốn cùng cô kiểm tra lại báo cáo này một lần nữa.”

Đến tận khi hết giờ làm, Dung Ân vẫn tập trung vào công việc. Cả văn phòng chỉ còn lại có cô và Lý Hủy, sau khi làm xong hai người mới ra về.

“Ôi, lạnh quá.” Thời tiết đã thay đổi, gió cuối thu se se thổi, mùa đông hanh khô đang từ từ đến gần: “Không biết khi nào mới có tuyết rơi nữa.”

“Chắc sẽ nhanh thôi.” Dung Ân ngẩng đầu nhìn bầu trời, áp hai tay vào đôi tai đang lạnh cóng. Bốn mùa liên tục thay đổi, ai có thể miễn cưỡng mà níu kéo cái gì chứ! Cô đứng giữa quảng trường, khuôn mặt vì lạnh cóng mà ửng đỏ.

Một chiếc xe hơi nhãn hiệu nổi tiếng, kiểu dáng chắc chắn, màu đen đang dừng ở cách đó không xa. Người đàn ông mặc một chiếc áo khoác bằng vải kaki, dáng người hoàn hảo. Anh ta tựa vào thân xe, nhìn thấy Dung Ân thì đập điều thuốc trong tay đi về phía cô: “Ân Ân.”

Lý Hủy há to miệng đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà. Mặc dù cô rất tò mò nhưng cô cũng không nhiều chuyện: “Ân Ân, tôi về trước đây, ngày mai gặp nhé.”

“Lý Hủy.” Dung Ân gọi rồi quàng tay Lý Hủy: “Tôi về với cô.”

Cô coi như không thấy anh ta. Diêm Việt đứng nguyên tại chỗ, ngay lúc cô sắp đi qua, thì cánh tay kịp thời ôm lấy eo cô: “Ân Ân, em hãy nghe anh giải thích.”

Cô không muốn bị người khác bắt gặp ngay trước cửa công ty, vừa muốn giãy giụa lại bị anh ta ôm chặt vào lòng, cánh tay mạnh mẽ giữ chặt khiến cô không thể cử động: “Em đừng tức giận, lên xe rồi nói.”

Diêm Việt đặt cằm lên đỉnh đầu Dung Ân, động tác vô cùng thân mật. Giọng nói của anh ta rất dịu dàng, giống như đang an ủi cô. Lý Hủy trợn mắt, giật mình nhìn chằm chằm hai người.

“Còn có cái gì để giải thích?”

Anh ta buông cô ra, cầm lấy tay cô kiên quyết kéo đến cạnh xe, lúc này Lý Hủy mới phản ứng lại, đuổi theo: “Ân Ân...”

“Tôi xin lỗi, chúng tôi còn có việc.” Diêm Việt nhét Dung Ân vào xe, sau đó vòng sang phía ghế lái: “Hôm sau chúng tôi sẽ mời cô ăn cơm, coi như lời xin lỗi.” Anh ta vừa nói chuyện vừa ngồi vào trong xe. Dung Ân thò đầu ra, nhưng chưa kịp nói hẹn gặp lại xe đã phóng vụt đi.

“Đẹp trai quá.” Lý Hủy đứng bên lề đường, hai tay ôm khuôn mặt tròn trĩnh: “Dáng người cũng đẹp...”

Điều hòa trong xe khiến cơ thể Dung Ân ấm dần lên, nhưng không khí trong xe lại lạnh đến mức đóng băng. Diêm Việt lái xe đến một vị trí yên tĩnh, sau khi tắt máy, không khí vô cùng im lặng, màn đêm cũng tĩnh lặng.

“Ân Ân.” Giọng nói của anh ta khàn khàn, chắc là tối hôm qua ngủ không đủ giấc.

“Việt.” Dung Ân quay sang nhìn thẳng vào Diêm Việt: “Tối hôm qua ở Cám Dỗ là anh đúng không?”

Anh ta dựa lưng vào ghế, điều thuốc trên tay lập lòe lúc sáng lúc tối. Đúng như mong muốn của anh ta, hành động anh ta và Tư Mạn cố tình làm đã bị cô nhìn thấy.

“Anh xin lỗi, từ đầu là anh đến Cám Dỗ bàn chuyện làm ăn. Tư Mạn là người đại diện của công ty. Lúc đó anh uống một ít rượu, không biết tại sao lại bị chụp ảnh. Sau khi bàn chuyện làm ăn xong, lái xe đã đưa anh về nhà...”

Anh ta nhìn ánh mắt Dung Ân hạ xuống, miệng từ từ nhả ra từng ngụm khói thuốc. Sự ôn hòa trong mắt tan đi, thay thế vào đó là sự hung ác nham hiểm mãnh liệt. Dung Ân, trái tim của cô có đau không? Có phải giống như tan vỡ không? Cô cho rằng, những gì đã mất có thể dễ dàng tìm lại như vậy sao? Tôi sẽ khiến cô phải nếm trải, cái gì gọi là đau, đau đến mức muốn khóc cũng không được!

Ngón tay thả lỏng, anh ta ném điếu thuốc lá ra ngoài cửa sổ.

Diêm Việt cúi người xuống, ôm cô vào lòng: “Anh hứa với em sẽ không có lần sau. Hôm nay đến nhà anh ăn cơm, đã hơn một năm vú Lưu chưa gặp em, lần nào anh về vú cũng nhắc đến em.”

Diêm Việt cũng không giải thích nhiều, những chuyện như thế này vốn không thể nói rõ. Dung Ân mím môi, cô cũng không kể với Diêm Việt những chuyện đã xảy ra đêm qua. Hai người đang ở bên nhau, nhưng tại sao cô luôn cảm thấy trái tim hai người đã không cùng một chỗ?

Diêm Việt có chỗ ở riêng, bình thường anh ta cũng không về nhà. Sau khi xe ô tô đi vào khuôn viên ngôi biệt thự quen thuộc, sự lo lắng trong lòng Dung Ân đã giảm đi rất nhiều. Nơi này, có những kỷ niệm hạnh phúc nhất của hai người, chỉ cần nghĩ lại cũng khiến tâm trạng cô yên tâm hơn nhiều.

Diêm Việt dừng xe xong nắm tay cô vào nhà. Đi đến phòng khách. Trên chiếc ghế sofa sang trọng, Diêm Thủ Nghị đang nhàn nhã vắt chân đọc báo. Vú Lưu đang dọn dẹp tinh mắt vừa nhìn thoáng qua đã thấy hai người: “Ân Ân?”

Dung Ân mỉm cười ấm áp: “Vú Lưu, bác Diêm.”

Sắc mặt của Diêm Thủ Nghị lại không tốt như vậy, ông ta đặt tờ báo trong tay xuống, sau khi tháo kính ra nhìn về phía Diêm Việt: “Là anh dẫn cô ta về sao?”

Diêm Việt cầm tay Dung Ân đi vào giữa phòng, vẻ mặt của vú Lưu cũng lo lắng đi theo hai người. Dung Ân thấy không khí không thích hợp liền khẽ giật tay áo Diêm Việt nhưng anh ta cũng không có vì thế mà dừng lại, ngược lại dẫn cô đến chiếc ghế sofa đối diện ngồi xuống: “Cô ấy là người phụ nữ của con, vì sao con không thể dẫn cô ấy về?”

Không khí lại tiếp tục căng thẳng. Vú Lưu lo lắng nhìn về phía Dung Ân, ánh mắt lảng tránh như có điều gì muốn nói.

Mối quan hệ giữa Diêm Việt và Diêm Thủ Nghị lúc nào cũng tốt, Diêm Việt là tất cả niềm tự hào của ông ta. Dung Ân lo lắng nhìn về mặt của hai người, trước đây, chưa nói đến việc Diêm Thủ Nghị có thích cô hay không, nhưng chắc chắn sẽ không lạnh lùng như bây giờ.

Hơn nữa, trong giọng nói của ông ta dường như còn mang theo hận ý.

“Có chuyện gì thì hãy ăn cơm xong rồi nói.” Vú Lưu đã dọn cơm xong, bà nhìn về phía Diêm Việt, lâu lắm Diêm Việt mới về nhà, hai bố con không nên tiếp tục cãi nhau.

Trên bàn ăn, không khí cũng không khá hơn. Thỉnh thoảng Diêm Việt gấp thức ăn cho Dung Ân, ai cũng không lên tiếng. Dung Ân nhìn thấy đĩa tôm bóc vỏ xào trứng mà Diêm Thủ Nghị thích, thì xúc một thìa sau đó đưa cho Diêm Việt, ý bảo anh ta mời Diêm Thủ Nghị.

“Tôi không ăn.” Trên ghế ngồi đầu bàn ăn, ông ta không chút nể mặt: “Tôi sợ đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.”

Thức ăn vô vị, Dung Ân đặt đôi đũa trong tay xuống: “Bác Diêm, cháu biết, có lẽ trong một năm qua cháu đã làm rất nhiều việc không đúng, nhưng bây giờ Diêm Việt đã trở về. Sau khi từng đánh mất, cháu chỉ muốn giữ thật chặt. Cháu mong rằng bác có thể bỏ qua cho chúng cháu.”

“Trở về? Giữ chặt?” Tay cầm đôi đũa của ông ta hơi run run, ông ta quay sang nghiêm khắc chỉ trích Diêm Việt: “Việt, có phải anh muốn tôi tức chết không?”

Diêm Việt cứ như người ngoài cuộc, sau khi ăn hai miếng cơm, vẻ mặt không có gì thay đổi nhưng lời nói thốt ra lại không khác gì một quả bom nguyên tử: “Con đã quyết định, con muốn đính hôn với Ân Ân.”

Hết chương 44

45. Chương 45: Hạnh Phúc Ngay Trước Mắt

Dung Ân kinh ngạc mở to mắt, vẻ khó tin hiện lên trong đáy mắt. Diêm Việt nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của cô: “Chúng con đã bỏ lỡ một năm, con không muốn lại để vuột mất một lần nữa.”

Hai người nắm chặt tay nhau, Dung Ân cảm nhận được hơi ấm mà Diêm Việt truyền ỉn. Nếu có thể, cô mong cả đời này sẽ không phải buông bàn tay này ra nữa.

Ở vị trí đầu bàn ăn, Diêm Thủ Nghị đặt mạnh bát cơm xuống bàn. Nước canh bắn tung tóe lên mu bàn tay hai người; nước canh nóng khiến tay hai người đỏ lên. Diêm Thủ Nghị đứng bật dậy, ngón tay run run chỉ vào Diêm Việt: “Chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ không bao giờ cho phép anh cưới cô ta. Cút, các người cút hết cho tôi.”

Ông ta gầm lên, người đàn ông cao lớn vậy mà khoe mắt lại đỏ lên. Vú Lưu vội tiến đến đỡ ông ta: “Bọn họ còn nhỏ chưa hiểu chuyện, ngài đừng nên tức giận như vậy.”

Diêm Việt cầm tay Dung Ân đứng dậy, thái độ vẫn vô cùng kiên quyết: “Mặc kệ bố có đồng ý hay không, con đã quyết định rồi.”

“Anh ——”

Bỏ lại Diêm Thủ Nghị đang hừng hực tức giận, Diêm Việt lôi Dung Ân ra khỏi nhà. Gió đêm tấp vào mặt nhưng bước chân cô chậm lại.

“Em sao vậy?”

“Việt.” Dung Ân ngẩng đầu: “Tại sao bác Diêm lại không chấp nhận em?”

Nguyên nhân, anh ta là người hiểu rõ hơn ai hết. Diêm Việt nâng hai tay ôm lấy khuôn mặt Dung Ân, ngón trỏ anh ta đặt trên cổ, cô có thể cảm nhận được mạch máu đang đập. Dung Ân ngẩng đầu cao hơn, rõ ràng nhìn thấy sự u ám trong mắt anh ta: “Người muốn đính hôn là anh, chỉ cần anh nói được là được.”

“Nhưng em không muốn chúng ta không được chúc phúc.”

Diêm Việt ôm Dung Ân vào lòng, giọng nói yêu chiều của anh ta quanh quẩn trên đỉnh đầu cô: “Anh muốn sống cùng em, chúng ta sẽ có nhà của mình. Mỗi ngày anh về nhà đều có thể thấy em, những lúc anh đi ngủ, anh có thể ôm em.”

Dung Ân không khỏi cảm động, cuộc sống như vậy cô đã nghĩ đến cả nghìn lần. Nay, nó đã sắp thành sự thật, cô nên cảm thấy mãn nguyện mới phải.

“Nửa tháng nữa, chúng ta sẽ chọn ngày sinh nhật của em làm lễ đính hôn.”

Niềm hạnh phúc này, tại sao cô lại cảm thấy không chắc chắn: “Có phải hơi gấp hay không?”

“Ân Ân, những gì cần chuẩn bị anh sẽ sai người thực hiện, em không cần lo lắng.” Diêm Việt mở cửa cho cô lên xe và thắt dây an toàn cho cô: “Đến lúc đó, em chỉ cần làm một cô dâu xinh đẹp nhất là được.”

Hai bàn tay siết chặt, Dung Ân cảm thấy mình giống cô gái lọ lem trước mười hai giờ, chân mang đôi giày thủy tinh, bên cạnh là chàng hoàng tử của cô.

Xe rời khỏi ngôi biệt thự để đến chỗ ở của Diêm Việt, anh ta dắt tay cô lên nhà: “Sau khi đính hôn, em và mẹ sẽ ở lại đây. Nếu còn cần gì thì hãy nói với anh, anh sẽ sai người đi chuẩn bị.”

Nơi này rất rộng nhưng lại không có đồ đạc gì, nên mang lại cảm giác trống vắng.

“Không cần, nhà của chúng ta em muốn tự mình trang trí.” Cô muốn biến nơi này thành một ngôi nhà ấm áp và thoải mái. Dung Ân nắm chặt tay Diêm Việt, không lâu nữa bọn họ đã có tổ ấm của riêng mình.

Khuôn mặt cô tràn ngập sự vui vẻ. hạnh phúc của người phụ nữ chỉ đơn giản có vậy. Đi vào phòng ngủ chính, Diêm Việt không bật đèn. Trong phòng ngủ tối om, ngay cả rèm cửa cũng phủ kín đến mức một chút ánh trăng cũng không lọt vào phòng.

Dung Ân cảm thấy mình được bế lên, sau đó lưng chạm vào một tấm ga trải giường mềm mại. Tiếng thở mạnh mẽ của Diêm Việt vang lên bên tai cô, hơi thở dồn dập trên cổ cô: “Ân Ân, anh muốn em.”

Hai tay Dung Ân nắm chặt ga trải giường, cô cảm nhận được phản ứng biến hóa trên người Diêm Việt. Thời khắc này, sớm hay muộn cũng sẽ đến. Sau khi đã chuẩn bị tâm lý, cô không muốn lại tiếp tục trốn tránh.

Đặt một nụ hôn nhẹ như bông lên khuôn mặt Diêm Việt. Diêm Việt ngồi dậy, lúc lồng ngực cường tráng lại áp lên lần nữa, khuôn ngực đã trần trụi. Ngón tay anh ta thuần thục cởi khuy áo Dung Ân. Hai làn da hơi lạnh tiếp xúc thân mật, cô gần như nghe thấy tiếng gầm nhẹ kiềm chế của Diêm Việt. Hai tay anh ta bắt đầu vội vàng cởi quần áo Dung Ân.

Dung Ân nhắm mắt lại, hơi thở hỗn loạn mà dồn dập.

Động tác trên người đột nhiên dừng lại, Diêm Việt lật người nằm bên cạnh Dung Ân thở hổn hển.

Từ thân thể Dung Ân anh ta nhìn thấy hình bóng của một người, anh ta buộc chính mình không được muốn cô.

Sau khi hơi thở bình ổn, Diêm Việt nắm tay Dung Ân đặt lên ngực mình: “Chỉ còn nửa tháng nữa, anh có thể chờ.”

Hai người nằm bên nhau, Diêm Việt để Dung Ân gối lên tay mình, Dung Ân im lặng dựa vào ngực anh ta. Khóe miệng cô mỉm cười, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn. Diêm Việt nâng tay vén mái tóc dài của Dung Ân, bàn tay anh ta khẽ khàng vuốt ve khuôn mặt cô, trong mắt là cảm xúc mâu thuẫn phức tạp. Rõ ràng đã có lúc mềm lòng, nhưng cuối cùng vẫn kịp thời kiềm chế.

Nửa tháng trôi qua rất nhanh. Diêm Việt đến nhà Dung Ân một lần, còn lại đa số thời gian Dung Ân đều dùng để mua sắm đồ đạc. Từ những thứ lớn như đồ nội thất, đến những thứ nhỏ như bộ đồ ngủ, đôi dép đi trong nhà, cốc nước, bàn chải đánh răng cô đều tự mình lựa chọn. Tất cả đều là những thứ dùng trong cuộc sống hàng ngày của cô và Diêm Việt, cô không muốn để người khác chạm vào.

Lần này, hình như ông trời cũng đặc biệt ưu ái Dung Ân. Trước khi Nam Dạ Tước nghe được tin tức, anh đã có việc gấp phải ra nước ngoài, lúc đi vô cùng vội vàng, hơn nữa không biết khi nào mới về.

Diêm Việt vốn định công khai tin tức này, nhưng Dung Ân không muốn. Cô kiên quyết muốn tổ chức kín đáo, nếu thực sự cần thiết thì để đến lúc kết hôn mới thông báo sau.

Gần đến ngày đính hôn, bận rộn suốt nên những thứ cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị xong. Nhưng Dung Ân vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, tất cả dường như tới quá nhanh, hơn nữa còn vô cùng thuận lợi.

Đồng nghiệp trong công ty, Dung Ân chỉ mời một mình Lý Hủy. Đối với những người khác cô không hé răng nửa lời.

Ngày đính hôn, Diêm Việt bao toàn bộ nhà hàng ngoài trời xa hoa nhất thành phố Bạch Sa. Lễ đính hôn như vậy, ai nhìn thấy cũng phải hâm mộ.

Trong phòng trang điểm, Lý Hủy đã đến từ sớm. Lý Hủy nhìn Dung Ân mặc bộ váy màu trắng đơn giản, trợn mắt nói: “Ân Ân, cô thật hạnh phúc, cô nhìn sợi dây chuyền trên cổ mình xem, đẹp quá.”

Mái tóc dài của Dung Ân được quấn lên, rồi lấy một chiếc vương miện xinh xắn cố định ở sau đầu, váy quây mỏng để lộ ra dáng người mảnh mai. Cô không ngờ, sau khi thay quần áo, đến cô cũng không nhận ra mình.

“Rồi cô cũng sẽ có ngày đó.” Dung Ân nở nụ cười rạng rỡ: “Đây là niềm hạnh phúc của mỗi người phụ nữ.”

“Tôi hả ——” Lý Hủy vuốt cằm: “Tôi chỉ có thể chờ từ từ.”

Mẹ Dung Ân ngồi bên cạnh, bà nhìn con gái mỉm cười hạnh phúc mà khóe mắt ươn ướt. Bà cầm tay Dung Ân đặt trong lòng bàn tay mình: “Ân Ân, cuối cùng mẹ cũng đợi được đến ngày này. Mẹ không ngờ con và Diêm Việt còn có thể đi đến ngày hôm nay.”

“Mẹ.” Dung Ân vươn tay, lau giọt lệ trên khóe mắt bà: “Hôm nay là ngày tốt, tại sao mẹ lại khóc?”

“Tại mẹ vui quá thôi.” Ngón tay mẹ Dung Ân chạm vào chiếc nhẫn trên tay cô, vẻ mặt bà vui mừng: “Từ lúc Diêm Việt trao chiếc nhẫn này cho con, mẹ thực sự không còn lo lắng điều gì nữa. Ân Ân, con đã khổ nhiều rồi, từ nay về sau, cuối cùng con cũng có thể có được hạnh phúc của riêng mình.”

Dung Ân mỉm cười, nhưng khóe mắt lại cay cay. Lúc này, nhân viên trang điểm ở bên cạnh trêu chọc nói: “Này, khó khăn lắm mới trang điểm xong, cô mà khóc là hỏng hết đó.”

“Ai khóc vậy?” Cùng với một giọng đàn ông vang lên, là mùi nước hoa thoang thoảng tiến vào. Anh ta đi đến trước gương, hai tay tùy ý đặt lên vai Dung Ân: “Ân Ân, em thật đẹp.”

Dung Ân mỉm cười, mắt sáng long lanh, ánh sáng đó bao trùm cả bầu không khí hôm nay.

“Chỉ mười phút nữa thôi...” Diêm Việt ghé sát vào tai cô, giọng nói dịu dàng quyến rũ khiến tâm trạng Dung Ân cũng được thả lỏng: “Em sẽ là của anh.”

Đôi tay thân mật đan vào nhau. Dung Ân từng nghĩ rằng, cô đã có được người đàn ông tốt nhất đời mình. Mặc dù thời gian trôi qua, cô đã từng bỏ lỡ. Nhưng cuối cùng cô vẫn có thể tìm lại và giữ chặt bên người.

Hết chương 45

46. Chương 46: Lễ Đính Hôn Đỗ Vỡ

Diêm Việt nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô rồi đi ra ngoài. Lúc ra đến cửa khuôn mặt đẹp trai của anh ta ngoảnh lại. Hai người nhìn nhau, trong mắt tràn ngập sự hạnh phúc. Sự hạnh phúc này chỉ có hai người mới có thể cảm nhận được.

Nhân viên trang điểm chỉnh trang lại cho cô một chút. Ngoài kia buổi lễ đã bắt đầu. Mẹ Dung Ân nhìn đồng hồ: “Ân Ân, ra ngoài thôi con.”

Cô nhấc váy lên đi ra ngoài. Lễ đính hôn được tổ chức ngoài trời, khách khứa đã đến hết, chỉ còn chờ Dung Ân xuất hiện.

Mẹ Dung Ân và Lý Hủy ngồi xuống hàng ghế đầu tiên. Dung Ân ra đến nơi nhưng không nhìn thấy Diêm Việt đâu.

Trên sân khấu, người chủ trì thấy thời gian đã đến liền bắt đầu khuấy động không khí. Lúc này Dung Ân mới thấy hơi sốt ruột gọi vào di động của Diêm Việt, nhưng di động lúc nào cũng báo bận.

Dung Ân mãi gọi điện không để ý thấy bầu không khí xung đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường. Mãi đến khi giọng nói của người chủ trì đổi thành giọng nói của một người phụ nữ, Dung Ân mới giật mình hoảng hốt.

“Cô đang tìm Việt sao?”

Trên sân khấu, Tư Mạn mặc một chiếc váy màu hồng nhạt, mái tóc dài uốn lộn to quyến rũ mà gọi cảm. Tay cô ta cầm chiếc micro, chính nó khiến giọng nói khiêu khích của cô ta phóng đại lên gấp trăm lần, vô cùng đắc ý và chói tai.

Dung Ân đứng dưới sân khấu đã nghe được tiếng xì xầm bàn tán của khách khứa xung quanh.

Mẹ Dung Ân chỉ thấy con gái đứng một mình mà không thấy Diêm Việt đâu, trong lòng hơi lo lắng hỏi Lý Hủy: “Người phụ nữ trên sân khấu kia là ai vậy?”

Lý Hủy thấy tình hình có vẻ không ổn, tâm trạng cũng trở nên nặng nề, chỉ có thể liên tục an ủi mẹ Dung Ân: “Bác đừng lo ạ, chắc là người Diêm Việt mời đến góp vui thôi ạ.”

Tư Mạn đứng trên sân khấu, dáng vẻ vô cùng ngạo mạn. Người ngoài nhìn vào thì thấy có vẻ Dung Ân kém hơn cô ta một bậc. Cô ta cười nhạt, ánh mắt trào phúng; giọng nói không nhanh không chậm, mỗi một động tác giơ tay nhắc chân đều để lộ ra sự quyến rũ: “Hôm nay là ngày vui của cô, lẽ ra tôi phải chuẩn bị một món quà, nhưng...” Cô ta hơi dừng lại nhìn thoáng qua vẻ mặt của Dung Ân sau đó mới nói tiếp: “Tôi qua Việt ngủ lại chỗ tôi, anh ấy nói, tôi không cần chuẩn bị gì hết vì cô không đáng được nhận.”

Tin tức chấn động tựa như mặt hồ phẳng lặng đột nhiên rơi xuống một tảng đá. Tất cả khách mời đều chỉ trở bàn tán. Mẹ Dung Ân nghe xong sắc mặt ngay lập tức trở nên trắng bệch, bà vội vàng đứng dậy: “Cô nói vậy!”

Cô ta bình tĩnh mỉm cười, thậm chí không lên tiếng cãi lại.

Vào lúc này, người duy nhất có thể làm rõ mọi chuyện là Diêm Việt.

Dung Ân lo lắng liên tục gọi điện cho anh ta nhưng không được, cho đến khi tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên cách đó không xa.

Không biết Diêm Việt xuất hiện từ lúc nào, anh ta đi lên sân khấu. Chỉ cách nhau vài bước chân nhưng Dung Ân không có dũng khí lên theo. Diêm Việt đứng cạnh Tư Mạn, vai sóng vai vô cùng xứng đôi; đứng là trai tài gái sắc.

Dung Ân nhìn lên anh ta nhìn xuống. Cô hoảng hốt, tại sao trong mắt Diêm Việt đã không hề có vẻ yêu thương hiện hữu?

Cảm giác lo lắng ập đến như thể tất cả sắp biến thành sự thật. Lúc này hai vai Dung Ân mới cảm thấy lạnh lẽo run run.

Diêm Việt đứng trước micro, đôi mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào ánh mắt tràn ngập khó hiểu của Dung Ân. Nhìn thấy vẻ mặt vô tội đó, sự mềm lòng trong chốc lát lập tức tan biến. Cô nghe thấy Diêm Việt gần từng chữ: “Lễ đính hôn hôm nay, hủy bỏ.”

“Tại sao?” Người đầu tiên lên tiếng chất vấn là mẹ Dung Ân.

Thật ra Dung Ân cũng muốn hỏi, nhưng lời nói định thốt ra lại mắc nghẹn ở cô họng. Cô không có dũng khí để đối mặt.

“Ân Ân.” Từ đầu đến cuối, hai tiếng này thốt ra từ miệng anh ta đều mang theo yêu chiều. Mắt Dung Ân nhắm lại nhìn xung quanh, dường như cả thế giới cũng đang vì cô mà thương cảm: “Tôi yêu em, tôi cứ tưởng tình yêu của em cũng giống tôi, nhưng không ngờ sự thật lại ngược lại. Khoảng cách một năm đã khiến tình cảm giữa chúng ta không thể chịu nổi một tác động dù là nhỏ nhất từ bên ngoài. Bắt đầu từ khoảng khắc em bước chân vào Cẩm Đỗ, em đã không còn là Ân Ân của tôi.”

Cảm giác từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục có lẽ cũng chỉ thế này.

Dung Ân mở to mắt bởi vì cô sợ nếu nhắm mắt lại nước mắt sẽ rơi ngay xuống. Cô muốn nhìn thật rõ người đàn ông mà cô đã yêu suốt bao nhiêu năm nay, cô muốn nhìn thật kỹ.

Nhưng tại sao hình bóng Diêm Việt càng ngày càng nhạt nhòa?

Đôi mắt mẹ Dung Ân đỏ au, khách khứa xung quanh đều tỏ (vẻ) ra đang xem trò vui. Bà cầm tay Dung Ân, truyền cho cô sức mạnh của mình: “Việt, hồi đó Ân Ân phải làm việc ở Cẩm Đỗ vì không thể xin được việc ở các công ty. Nhưng con bé cũng làm không lâu, sau đó đã tìm được công việc hiện tại.”

“Thật sao?” Diêm Việt cười lạnh lùng. Bà nhìn thôi mà cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo: “Vậy bà có biết tại sao cô ấy lại tìm được việc không?”

Trong đầu Dung Ân nổ ầm một tiếng. Cuối cùng dòng nước mắt cũng tràn mi chảy xuống: “Việt ——”

Ánh mắt Dung Ân ẩn chứa sự kìm nén gần như là khẩu cầu.

Hạnh phúc tan vỡ, bắt đầu từ hôm nay, toàn bộ thế giới của cô đều tan vỡ.

Tư Mạn đang cười, rất nhiều người ở xung quanh cũng đang cười ——

Chỉ có một mình cô đang khóc.

“Sở dĩ cô ấy có thể tìm được công việc là vì cô ấy đã ngủ với người ta để trao đổi.” Diêm Việt cố tình nói thật chậm, anh ta dùng giọng nói trầm thấp phớt lờ bày ra sự thật tàn nhẫn nhất: “Ân Ân, tôi cứ tưởng tôi có thể chấp nhận. Nhưng tôi yêu em như vậy, tại sao em có thể phản bội lại những tình cảm đã từng có giữa chúng ta?”

“Không thể nào!” Mẹ Dung Ân quát lớn gần như gào lên: “Con gái tôi không phải là người như vậy. Con bé sẽ không làm thế.” Mọi sự bình tĩnh nhà nhận lúc đầu đã biến mất, thay vào đó là sự hoảng loạn mất kiểm soát.

“Cậu.” Ánh mắt Diêm Việt nhìn về phía Trần Bách Huy đang đứng cách đó không xa: “Trước đây cậu nói với cháu rằng, cậu từng gặp Dung Ân ở Cám Dỗ có đúng không ạ?”

Trần Bách Huy đang cầm ly rượu vốn đã không có thiện cảm tốt với Dung Ân. Ông ta chửi Dung Ân nhưng vẫn không quên giữ mặt mũi ĩnh: “Đúng vậy, lúc đó cô ta là nhân viên tiếp rượu ở đây. Tôi đến Cám Dỗ bàn chuyện làm ăn đã từng gặp cô ta một lần. Khi đó, tổng giám đốc của Nghiêm Tước là Nam Dạ Tước còn nói cô ta là người phụ nữ của anh ta. Hơn nữa anh ta còn bảo cô ta tiếp rượu tôi nhưng đã bị tôi từ chối. Cái phúc này tôi không thể hưởng nổi...”

Xung quanh tràn ngập các lời bàn tán, chế giễu, khinh miệt, coi thường...

Tất cả dồn đến cùng một lúc. Dung Ân vẫn giữ nguyên tư thế lúc nãy, đứng chết lặng tại chỗ. Gió thổi qua làm tung vấy cô, nhưng Dung Ân như hóa đá, cô ngơ ngác mở to mắt nhìn Diêm Việt.

Mọi vật như mờ đi. Cách đó không xa, một vệt sáng chói xuất hiện, và rồi cả thế giới của cô sụp đổ, trời đất quay cuồng.

“Không, Không thể nào...” Bên tai là tiếng mẹ cô khóc nức nở, Lý Hủy vội vàng lại gần ôm bà rồi nhỏ giọng an ủi.

“Việt.” Hồi lâu sau mới nghe thấy giọng nói tắc nghẹn của Dung Ân vang lên: “Nếu anh không thể chấp nhận, thì lúc em thẳng thắn nói mọi chuyện cho anh biết anh hãy cự tuyệt. Tại sao anh còn muốn tổ chức lễ đính hôn và diễn kịch trước mặt em cho đến ngày hôm nay?”

Thì ra, nửa tháng hạnh phúc vừa rồi là do cô độc diễn một mình.

Đã từng nắm tay nhau, sao Diêm Việt lại có thể coi như chưa từng có chuyện gì như vậy?

“Bởi vì, đây là lời hứa một năm trước tôi đã từng hứa sẽ dành cho em.” Giọng nói của anh ta cứ như đây là điều đương nhiên. Dung Ân nhìn chăm chăm khuôn mặt hoàn toàn xa lạ kia, nước mắt tuôn rơi: “Anh, anh là Việt của em sao?”

Trong đôi mắt quen thuộc kia, đâu còn có bóng dáng mà cô quen thuộc?

Diêm Việt nắm tay Tư Mạn, thái độ của cô ta vô cùng kiên cường. Tay cô ta tiện thể khoác lấy cánh tay Diêm Việt, tuyên bố quyền sở hữu của cô ta. Bọn họ thân mật bước xuống khỏi sân khấu, đi về phía Dung Ân. Lúc sắp đi qua người cô, Diêm Việt hơi dừng lại: “Cô đã không còn là Ân Ân của tôi, tại sao cô lại muốn, tôi vẫn còn là Việt của cô?”

Mùi hương quen thuộc từ từ đi xa. Mùa đông đang đến, mang theo không chỉ là giá lạnh.

Việt, anh vẫn là Việt của em sao?

Anh ta đứng thẳng người, nhếch môi hỏi ngược lại, cô thấy có phải không?

Hết chương 46

47. Chương 47: Lại Rơi Vào Đường Cùng

Mắt Dung Ân nhòa lệ, vẫn cảm thấy không cam tâm, cô nhắc váy lên, định đuối theo hỏi cho ra lẽ.

Nhưng cô vừa đi được hai bước, đã nghe thấy phía sau truyền đến tiếng ồn ào hỗn loạn. Lý Hủy ngồi xổm xuống vội vàng hô to: “Ân Ân, mau đến đây, mẹ cô bị ngất rồi...”

Thái độ của những người xung quanh vô cùng thờ ơ, không một ai chịu ra tay giúp đỡ. Họ đến đây đều vì nể mặt Diêm Việt, nay nhân vật chính đã đi rồi, vở kịch này cũng nên hạ màn sớm.

Trên hành lang bệnh viện, chiếc váy trắng bị dẫm bẩn đã không còn vẻ thuần khiết như lúc ban đầu, quệt xuống đất. Đèn thông báo phòng cấp cứu vẫn sáng. Lý Hủy ngồi bên cạnh Dung Ân khẽ an ủi: “Không sao đâu, mẹ cô sẽ không sao đâu.”

Trong bệnh viện mùi thuốc khử trùng nồng nặc. Dung Ân vòng hai tay ôm lấy cơ thể, trên vai cô là áo khoác của Lý Hủy. Trông cả hai người đều vô cùng thảm hại, không ai có thể hình dung ra đây là cô dâu xinh đẹp như hoa một giờ trước.

“Ân Ân, cô đừng như vậy.” Lý Hủy thấy Dung Ân ngồi đờ đẫn thì lo lắng vỗ vai cô.

Cuối cùng đèn thông báo của phòng cấp cứu cũng tắt, Dung Ân vội vàng chạy đến: “Bác sỹ, mẹ tôi thế nào rồi?”

“Mẹ cô bị trúng gió.” Vị bác sỹ trẻ tuổi tháo khẩu trang ra khẽ thở dài.

“Trúng gió?” Lý Hủy cau mày: “VẬY... VẬY bác ấy sẽ ra sao?”

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức, tình trạng bây giờ của bệnh nhân là bị liệt toàn thân và mất đi khả năng ngôn ngữ.”

“Bác sỹ, vậy sau này bác ấy có thể khôi phục được không?”

“Tôi cũng không thể nói trước được, biết đâu sẽ xảy ra kỳ tích...”

Cuộc trao đổi giữa bác sỹ và Lý Hủy Dung Ân không hề nghe thấy một chữ. Cô dựa lưng vào tường, từ từ trượt xuống, Dung Ân vùi mặt vào giữa hai đầu gối, trong lòng đau đớn như bị giày xéo nhưng nước mắt lại không rơi dù chỉ một giọt.

“Ân Ân, chúng ta vào thăm bác đi.”

Lý Hủy gần như dìu Dung Ân vào phòng bệnh. Trên giường, mẹ Dung Ân đang truyền nước biển, đôi mắt mở to nhìn trần nhà, khuôn mặt méo mó. Chỉ cần nhìn qua cũng thấy vô cùng thống khổ.

“Mẹ ——” Dung Ân gọi một tiếng sau đó lấy tay bịt miệng, Lý Hủy ở bên cạnh thì quay mặt sang chỗ khác lau nước mắt, không đành lòng nhìn thấy cảnh này.

Bây giờ mẹ Dung Ân chỉ có thể cử động từ cổ trở lên, bà quay đầu nhìn về phía Dung Ân nước mắt trào ra.

“Mẹ, con xin lỗi, con xin lỗi mẹ ——”

Dung Ân quỳ xuống, mặc kệ Lý Hủy kéo thế nào cũng không đứng dậy.

Nước mắt mẹ Dung Ân càng trào ra nhiều hơn, bà vẫn tin tưởng con gái mình. Cho dù những gì Diêm Việt nói là sự thật thì bà cũng sẽ không trách cô. Ân Ân sống với bà đã phải chịu nhiều khổ sở lắm rồi.

Sự đả kích lần này bà sợ Dung Ân không chịu nổi.

Nhìn đôi vai đang run rẩy trước giường, bà muốn vươn tay xoa đầu cô nhưng lại không có một chút sức lực nào.

Lý Hủy khuyên mãi mới kéo được Dung Ân dậy. Trời đã tối muộn, Dung Ân kiên quyết bảo Lý Hủy về nhà, nhưng Lý Hủy lo lắng nên vẫn ở lại với cô.

Tiền phẫu thuật và tiền viện phí ột cách đáng sợ, Dung Ân không gửi tiền ở ngân hàng, cô nhờ Lý Hủy về nhà lấy tiền đến nộp trước một khoản.

Ngày hôm sau là chủ nhật, Dung Ân ngồi bên giường vừa lau mặt vừa nói chuyện với mẹ: “Mẹ ơi, mẹ không cần lo lắng. Bác sỹ bảo có một bệnh viện phục hồi chức năng rất tốt, chờ sau khi con làm xong thủ tục nhập viện, con sẽ đưa mẹ sang đó chữa trị.”

Mẹ Dung Ân không nói được, bà chỉ có thể nháy mắt.

“Mẹ không cần lo lắng gì hết, con đã lớn rồi.” Dung Ân cầm tay mẹ lau tỉ mỉ, đến kẽ tay cũng không bỏ sót. Ngoài cửa truyền đến tiếng giày cao gót chói tai, Dung Ân cứ tưởng là Lý Hủy đến nên cô chưa quay đầu lại đã nói: “Hủy, một mình tôi trông mẹ được rồi...”

Thấy người đến không nói gì, Dung Ân quay đầu lại thì nhìn thấy Tư Mạn đang khoanh hai tay đứng đằng sau, thái độ ngạo mạn.

“Cô đến đây làm gì?” Theo bản năng Dung Ân che khuất tầm mắt mẹ, cô sợ bà lại phải chịu kích động.

“Nghe nói bác gái phải nằm viện, sau khi bàn bạc với Việt, tôi đến đây xem thế nào.”

“Không cần.” Dung Ân cương quyết: “Cô đi đi.”

“Nếu không phải Việt niệm tình cũ, tôi cũng không muốn đến đây.” Tư Mạn tiến về phía trước hai bước, Dung Ân để khăn mặt xuống nói: “Vậy thì chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

“Tôi chỉ nói hai câu rồi đi.” Tư Mạn vòng qua Dung Ân đến trước giường bệnh: “Xem ra các người đang rất thiếu tiền, đây là tiền Việt bảo tôi đưa cho cô.” Cô ta lấy trong túi xách sang trọng ra một tấm chi phiếu, đưa đến trước mặt Dung Ân.

Mẹ Dung Ân nằm trên giường, nhìn thấy nụ cười đắc ý khinh miệt trên miệng cô ta. Số tiền lớn trên tấm chi phiếu mang đến đâu chỉ có nhục nhã, bà cố gắng hét lên, nhưng giọng nói chỉ có thể mắc nghẹn ở cổ họng, miễn cưỡng phát ra tiếng ậm ừ: “Đừng —— đừng ——”

“Nhận lấy đi.” Tư Mạn liếc mắt về phía mẹ Dung Ân: “Mẹ cô đã trở nên như vậy, chắc sẽ phải dùng rất nhiều tiền.”

“Không không ——” Mẹ Dung Ân nghe cô ta nói vậy thì trở nên kích động, hai mắt đỏ bừng, nước mắt trào ra. Dung Ân cố gắng kìm nén, cô chỉ tay ra cửa: “Cô đi ra ngoài ngay lập tức!”

“Không được, nếu cô không nhận, Việt sẽ trách tôi mất.” Hai ngón tay Tư Mạn kẹp tấm chi phiếu: “Hay là... Cô còn muốn anh ấy phải tự mình đến đây? Thật ra, trong lễ đính hôn anh ấy đã nói rất rõ...”

“A ——” Những lời nói còn lại của cô ta bị thay bằng tiếng hét, sau khi hắt xong, Dung Ân đặt mạnh chiếc cốc rỗng lên bàn: “Cô cút ngay!”

“Cô, cô dám hắt nước vào mặt tôi?” Tư Mạn phẫn nộ lau mặt, sợ lớp hóa trang tỉ mỉ bị trôi mất. Dung Ân xông lên lôi cánh tay cô ta đẩy ra ngoài: “Nếu cô còn không đi, tôi sẽ không khách sáo với cô nữa.”

“Cô dám, buông tôi ra ——”

Hai người lôi kéo ra đến cửa, Dung Ân cố gắng đẩy mạnh cô ta ra ngoài. Cách đó không xa, đúng lúc Lý Hủy vừa đến. Lý Hủy thấy cô ta tự mình dẫn xác tới, đang sẵn bực mình không có chỗ giải tỏa, Lý Hủy vội vàng chạy đến, giả vờ thân thiện hét to: “Ôi trời ơi, đây không phải là Tư Mạn à? Ồ, sao cô lại hóa trang thành bộ dạng như thế này? Mọi người ơi mau đến đây mà xem, ngôi sao Tư Mạn đến bệnh viện...”

Hành lang yên tĩnh của bệnh viện giống như có động đất, nghe thấy tiếng kêu to mọi người đều chạy đến xem, Tư Mạn sợ quá vội vàng đeo kính râm lên che khuất mặt, cuống cuống đi khỏi.

Lý Hủy cầm tay Dung Ân quay về phòng bệnh, vừa đi vừa tức tối quát: “Nếu lần sau còn để tôi nhìn thấy thì tôi phải đánh cho cô ta một trận, để xem cô ta còn đắc ý được nữa không.”

Bác sỹ đã bảo không được để mẹ cô phải chịu kích động, xem ra cô phải nhanh chóng tìm cách chuyển mẹ đến bệnh viện phục hồi chức năng mới được.

Tiền của Diêm Việt, chắc chắn cô sẽ không lấy một xu, kiểu bố thí như vậy, cô không cần.

Lấy hoa Lý Hủy mang đến cắm vào bình, Dung Ân mãi suy nghĩ đến ngăn người, tâm trí cô không biết đã bay đến tận phương nào.

Kết cục giữa hai người, cô đã nghĩ đến hàng trăm lần, nhưng cô không thể ngờ được, cuối cùng họ lại chấm dứt bằng cách này. Cô đã từng vì tiền mà chịu nhục, không ngờ ngày hôm nay anh ta lại nhấn tâm cửa lên vết sẹo của cô, khiến cô phải chịu đựng sự đau đớn đến cùng cực này một lần nữa.

Đêm đã khuya, trong phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, mẹ cô đã ngủ say, Dung Ân ghé vào cạnh giường bệnh, mái tóc dài rũ xuống che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập u sầu, làm thế nào cô cũng không ngủ được.

Tiền viện phí hồi phục chức năng cùng với việc mẹ cô bị trúng gió nặng, đã đẩy cô vào đường cùng một lần nữa. Dung Ân trần trọc mãi, không biết đã thiếp đi lúc nào. Đêm đó, cô đã mơ thấy mình là cô dâu của Diêm Việt, khi tỉnh lại khuôn mặt ướt đẫm nước mắt.

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu vào phòng bệnh. Dung Ân giặt khăn mặt lau mặt ẹ cô xong thì cửa phòng bệnh mở ra, đi vào là bác sỹ điều trị chính và mấy người hộ sỹ.

“Bệnh viện phục hồi chức năng đã có giường trống, hôm nay sẽ chuyển mẹ cô sang đó.”

“Thật sao?” Sự lo lắng của Dung Ân được gỡ bỏ, khuôn mặt cô ánh lên niềm vui.

Hộ sỹ chuẩn bị nâng mẹ Dung Ân dậy, Dung Ân vẫn đứng giữa boăn khoăn: “Nhưng thủ tục nhập viện và tiền viện phí...”

“Cô không cần lo lắng, tất cả đã làm xong rồi.”

Làm xong rồi?

Dung Ân ngơ ngác, cô gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ, tâm trạng thấp thỏm theo xe của bệnh viện đi đến bệnh viện phục hồi chức năng. Bệnh viện này ở ngoại ô thành phố vô cùng yên tĩnh vắng vẻ, không khí lại trong lành, quan trọng hơn là trang thiết bị chữa bệnh ở đây vô cùng tiến tiến hiện đại. Đây được coi là bệnh viện đắt giá nhất thành phố Bạch Sa.

Trên bãi đỗ xe rộng rãi của bệnh viện, chiếc xe Bugatti sang trọng ngang nhiên chiếm dụng hai chỗ đỗ xe. Khi Dung Ân nhìn thấy chiếc xe kia thì cô đã hiểu rõ tất cả.

Đây là chiếc xe mà Nam Dạ Tước hay lái nhất, cả thành phố này cũng chỉ có một chiếc duy nhất.

Hết chương 47

48. Chương 48: Vận Mệnh An Bài

Hộ sỹ đẩy mẹ Dung Ân vào trong, còn cô thì đứng im tại chỗ, bởi vì cô biết chỉ cần tiến về phía trước thì sẽ đồng nghĩa với điều gì.

Trời xanh mây trắng, trên hành lang bệnh viện, viện trưởng đang đích thân tiễn vị khách quý ra về. Ông ta cúi người bắt tay với Nam Dạ Tước, còn anh thì đứng đó, mái tóc màu rượu đỏ càng khiến anh trông có vẻ phóng khoáng mà cao quý.

Dung Ân vẫn đứng yên bất động, chân nặng như đeo đá. Cô thấy Nam Dạ Tước bước xuống bậc thềm, sau khi do dự vẫn quyết định cất bước nặng nề đi về phía trước.

Khi hai người lướt qua nhau, Dung Ân cúi đầu nói: “Cảm ơn.”

Trước mắt đột nhiên bị chói do phản quang. Cô ngẩng đầu lên thì thấy một chiếc chìa khóa đang treo lủng lẳng trên ngón trỏ đẹp đẽ của Nam Dạ Tước. Dung Ân mở to mắt. Nam Dạ Tước thấy sắc mặt cô tối sầm thì bồi thêm một câu: “Đây là chìa khóa Ngự Cảnh Uyển của tôi.”

Mẹ cô đã được đưa vào trong, không cần anh phải nói ra Dung Ân cũng biết đây là điều kiện để trao đổi. Quanh đi quẩn lại, cuối cùng lại trở về điểm xuất phát?

Cho dù Diêm Việt đã trở về thì sao? Chẳng phải cô vẫn phải cô độc một mình.

Dung Ân vươn tay ra nhận lấy chiếc chìa khóa. Nam Dạ Tước nhân cơ hội nắm tay cô, rồi dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay mềm mại của Dung Ân: “Tối nay, tôi chờ cô ở đó.”

Dung Ân đi vòng qua người anh, viện trưởng đã định đi vào, nhưng nhìn thấy hai người nói chuyện thì vội vàng quay lại đón: “Cô là Dung Ân phải không?”

Dung Ân khẽ nhếch khóe miệng đã cứng ngắc, cô nắm chặt chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay, không quan tâm đến cạnh sắc của nó cứa vào tay vô cùng đau đớn: “Vâng, tôi là Dung Ân.”

“Chào cô.” Ông ta hòa nhã vươn tay: “Tôi là viện trưởng.”

Dung Ân bắt tay với ông ta, rồi đi theo ông ta vào bệnh viện. Phòng bệnh của mẹ Dung Ân ở ngay tầng một, trong phòng có đầy đủ các trang thiết bị chữa bệnh tốt nhất, tất cả đều rất chuyên nghiệp. Phòng bệnh chẳng khác gì một căn phòng ở, muốn cái gì có cái đó. Trang trí âm áp, màu sắc nhã nhặn khiến người ta không có cảm giác là đang ở trong phòng bệnh.

“Đây là những gì tổng giám đốc Nam đã đặc biệt yêu cầu tôi qua.”

Dung Ân nhìn xung quanh phòng. Tối qua?

Tin tức của Nam Dạ Tước đúng là nhanh thật.

Trong phòng bệnh có hai ý tá thay phiên nhau trông coi, có trách nhiệm mát xa và xoa người ẹ Dung Ân. Dung Ân ngồi với mẹ đến chiều tối mới đứng dậy nói: “Mẹ ơi, con về nhà chuẩn bị vài thứ để mang đến. Tối nay sẽ có ý tá trông mẹ, sáng mai con lại đến.”

Mẹ Dung Ân đã không còn kích động như trước. Biến cố xảy ra quá đột ngột khiến bà chỉ có thể chấp nhận. Sau khi nhìn thấy mẹ nháy mắt, Dung Ân kéo lại chăn cho bà rồi mới cầm túi đứng lên.

Ra khỏi bệnh viện, vì ở đây là ngoại ô thành phố, cô chỉ có thể đi taxi trở về.

“Tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

Dung Ân thu lại ánh mắt mờ mịt của mình. Lúc này viện trưởng vừa nói, chỉ cần mẹ cô nhận được sự trị liệu tiên tiến nhất thì cơ hội hồi phục của bà là rất lớn. Đây ít nhất cũng coi như là niềm an ủi cuối cùng dành cho cô. Dung Ân cong khóe môi nở nụ cười chua chát, cô mệt mỏi ngả người về phía sau, rồi khẽ nói ra mấy chữ: “Ngự Cảnh Uyển.”

Do dự thì sao, chẳng phải kết quả cuối cùng vẫn chỉ có vực thẳm chờ cô thôi ư?

Dưới ánh đèn mờ mờ, thứ ánh sáng màu cam ảm đạm hắt bóng lên đầu giường. Trước phòng tắm là hai đôi dép đi trong nhà một lớn một nhỏ, áo choàng tắm gấp gọn gàng, đồ dùng cá nhân vẫn chưa bóc vỏ. Tất cả đều do Dung Ân tự mình chọn mua.

Anh ta nằm trên chiếc ghế ngoài ban công, đầu hơi ngẩng lên, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Ông chủ.”

Diêm Việt vắt chân thay đổi tư thế nằm: “Sao rồi?”

“Sau khi mẹ của tiểu thư Dung Ân bị trúng gió, sáng nay đã được chuyển đến bệnh viện phục hồi chức năng. Là do Nam Dạ Tước sắp xếp.”

Diêm Việt mở choàng mắt, đôi mắt màu hổ phách chìm trong bóng đêm sâu không thấy đáy: “Không ngờ lại nhanh như vậy!” Xem ra, đúng là thật sự hết hi vọng với anh ta rồi.

Anh ta đã đạt được mục đích, đáng ra phải cảm thấy thỏa mãn mới đúng, nhưng tâm trạng của anh ta lại càng khó chịu hơn. Nếu Dung Ân đã chấp nhận sự sắp xếp của Nam Dạ Tước, thì lúc này...

Diêm Việt vội vàng lấy di động ra. Bây giờ đã là buổi tối, anh ta cuống cuồng bấm số điện thoại của Dung Ân, nhưng vừa đưa lên tai đã nghe thấy giọng nói máy móc của tổng đài: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...”

Nghe đến đó sắc mặt Diêm Việt đã xanh mét, anh ta đứng bật dậy định vung tay lên, nhưng may là di động vẫn chưa bị đập nát thì anh ta đã tỉnh táo lại. Lấy số điện thoại và mật mã của Dung Ân đưa cho người bên cạnh: “Dem những thông tin này đi điều tra cho tôi, đi ngay lập tức!”

Trong xe taxi, Dung Ân dựa đầu vào cửa sổ xe, gió đêm thổi vào mặt cô cũng không cảm thấy lạnh. Không biết bây giờ là mấy giờ, Dung Ân lấy điện thoại ra nhìn mới thấy di động đã hết pin.

Giữa bọn họ, không chỉ có muộn màng mà còn còn cả lỡ làng.

Ở khuôn viên Ngự Cảnh Uyển, lúc này Nam Dạ Tước đã mặc quần áo ngủ, nghiêng người thoải mái dựa vào ban công trên tầng hai. Ánh mắt anh nhìn về phía cổng biệt thự, một tay khế lắc chiếc ly để cao đựng loại rượu thượng hạng màu đỏ bên trong.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, anh nhìn qua thấy là một số điện thoại lạ thì không định nghe máy, nhưng hôm nay tâm trạng anh rất tốt nên anh đã nhấn nút trả lời.

“Nam Dạ Tước, Ân Ân đang ở đâu?”

Đối phương không hề khách khí, trực tiếp muốn tìm người.

Nam Dạ Tước cười thầm, thì ra là hần ta: “Cô ấy cũng không phải vị hôn thê của anh, anh tìm cô ấy làm gì?”

“Anh không được đụng vào cô ấy, cô ấy đang ở đâu, bảo cô ấy nghe điện thoại?”

“Anh thật nực cười.” Nụ cười trên môi Nam Dạ Tước từ từ biến mất, giọng nói đã để lộ ra sự lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run: “Tôi đã từng chạm vào cô ấy...” Ánh mắt Nam Dạ Tước nhìn thấy Dung Ân vừa xuống xe, thì anh lại cười thành tiếng: “Không kịp nữa rồi, là cô ấy tự mình đến đây, vừa hay đêm nay tôi lại muốn phụ nữ, muốn bằng được mới thôi!”

Dung Ân vào đến biệt thự, nhìn thấy Nam Dạ Tước vẫy vẫy tay về phía mình, cô lấy chìa khóa ra mở cửa, lúc này mới phát hiện tay nắm chiếc chìa khóa đã toát đầy mồ hôi.

Bước vào phòng khách, đóng cửa lại. Bắt đầu từ lúc này, cô và Diêm Việt đã hoàn toàn chấm dứt.

“Anh dám chạm vào cô ấy thử xem? Cho tôi nói chuyện với Ân Ân!” Giọng nói của Diêm Việt đã trở nên nóng nảy. Vốn cảm thấy hả hê là thế, vậy mà giờ này đã biến mất không chút vết tích. Đến tận lúc này anh ta mới phát hiện, anh ta không hề cảm thấy hả hê một chút nào, ngược lại, trong lòng cảm thấy trống rỗng giống như mình vừa đánh mất một thứ gì đó.

Từ trước đến nay, Nam Dạ Tước ghét nhất là giọng điệu này. Cho hần ta nói chuyện với Dung Ân? Nằm mơ: “Không phải anh có sở thích nghe lén người ta hoan ái đấy chứ?”

Hết chương 48

49. Chương 49: Giá Của Một Đêm

Lên đến tầng hai, Dung Ân đi vào phòng ngủ chính. Nam Dạ Tước quay người lại, bộ quần áo mặc ở nhà trễ xuống lộ ra vòm ngực cường tráng. Anh vẫy tay về phía Dung Ân. Sau khi cô đến gần thì vươn tay ôm cô, đặt cô ngồi lên lan can ban công.

“Ân Ân kẹp chặt vào.” Nam Dạ Tước chen người vào giữa hai chân cô, nhắc nhở cô nếu thả chân ra sẽ ngã xuống ngay lập tức. Giọng nói của anh mập mờ, tay cũng đã lần mò về phía sau lưng cô, lưỡi biếng nói vào điện thoại: “Anh nói xong chưa? Bây giờ, tôi có việc quan trọng phải làm.”

Hồi lâu sau, đầu dây bên kia vẫn chưa có động tĩnh, nhưng cũng chưa cúp máy.

Nam Dạ Tước mỉm cười xấu xa, đột nhiên anh buông bàn tay đang ôm eo Dung Ân ra, đồng thời cúi người về phía trước. Đằng sau Dung Ân không có gì làm chỗ dựa, cả người cứ thế lao xuống.

“A ——”

Eo lại được ôm lấy, Nam Dạ Tước thở hổn hển kéo Dung Ân trở về ôm vào lòng: “Bảo bối, đừng la to như vậy, anh còn đang gọi điện thoại.”

Đầu dây bên kia, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, bên tai ngay lập tức truyền đến tiếng đập điện thoại chát chúa.

Nam Dạ Tước đắc ý kết thúc cuộc gọi, tùy ý để điện thoại lên lan can ban công: “Sự sắp xếp của tôi, cô có hài lòng không?”

Dung Ân gật đầu, hai tay hơi nắm lấy quần áo của Nam Dạ Tước: “Quan hệ giữa chúng ta, tôi không muốn ẹ biết.”

Ngón tay Nam Dạ Tước nhẹ nhàng vẽ vòng tròn sau lưng Dung Ân, khi tay anh chạm đến khóa áo lót, anh liền bế Dung Ân xuống khỏi lan can: “Đi tắm đi.”

Lúc Dung Ân nằm lên giường thì cả người cô lạnh như băng, tóc ướt còn nhỏ nước. Nam Dạ Tước cúi người xuống, bàn tay thò vào trong áo choàng tắm của Dung Ân: “Cô tắm bằng nước lạnh sao?”

Dung Ân không trả lời, cô muốn dùng phương pháp này để làm tê liệt bản thân, tê liệt mọi cảm xúc.

“Dù sao cũng phải cởi, cô còn mặc vào làm gì?” Anh cởi chiếc dây thắt lưng của áo choàng tắm. Đang định hôn lên môi cô, cô lại nghiêng đầu né tránh. Cử chỉ thân mật đó, cô không muốn làm với Nam Dạ Tước.

Mặc dù biết rất rõ, những chuyện sắp xảy ra còn kinh khủng hơn, nhưng cô vẫn bài xích nụ hôn này.

Nam Dạ Tước không ngờ là cô sẽ cự tuyệt. Anh hơi sững sờ, một giây sau liền vươn tay nắm lấy cằm Dung Ân, đầu lưỡi anh vừa thăm dò, đã bị Dung Ân chặn đứng.

Nam Dạ Tước bóp mạnh cằm Dung Ân, hai má đau đớn khiến Dung Ân phải hơi mở miệng. Thừa dịp đó, Nam Dạ Tước liền công thành đoạt đất. Cô càng không thích, anh càng phải làm cho bằng được. Nam Dạ Tước muốn Dung Ân biết một điều, đó là cô không có quyền cự tuyệt anh.

Anh là cao thủ trên giường, những người phụ nữ trước đây, cho dù mới đầu có rụt rè đến đâu thì sau đó cũng đều tiếp nhận mặc anh muốn làm gì thì làm. Những ngón tay hơi lạnh mang theo lửa nóng chạm vào nơi nào là có thể cảm nhận được sự run rẩy của cô ở nơi đó. Làn da của Dung Ân rất mịn màng. Tay phải của Nam Dạ Tước để ở giữa hai chân cô, men theo làn da mịn màng ‘mò’ lên.

Dung Ân trợn tròn mắt, cô nhìn chằm chằm về phía chiếc đèn chùm bằng thủy tinh trên đỉnh đầu nghĩ: “nếu bây giờ chiếc đèn kia rơi xuống chắc chắn sẽ đập cho bọn họ chảy máu ngay tại chỗ. Mà người đàn ông đang ở trên người cô lúc này chắc chắn sẽ chết đầu tiên”

Nam Dạ Tước ‘khiêu khích’ cô hồi lâu, vẫn chưa thấy Dung Ân có phản ứng gì. Cô giống như xác chết nằm bất động trên giường. Anh hơi bực mình chống người lên: “Cô có phải là phụ nữ không hả?”

“Tôi mệt mỏi quá, nếu anh muốn làm thì hãy làm nhanh lên.” Sáng mai cô còn phải về nhà sớm để lấy đồ, cũng không biết một mình mẹ cô ở bệnh viện có sao không nữa.

Nam Dạ Tước thấy cô không hề tập trung, thậm chí cô còn đang thất thần.

Lòng tự trọng của anh bị đả kích, anh khế hôn đến cằm Dung Ân thì cắn một cái.

“Á.” Dung Ân bị đau kêu lên, mày cũng nhíu lại.

Nam Dạ Tước nhét ngón trỏ vào miệng cô, sự ẩm ướt càng khiến dục vọng ở dưới thân trở nên rõ ràng, chỉ hận không thể giải tỏa ngay lập tức. Ngón tay bắt chước tư thế nào đó ra ra vào vào, tay kia cũng không nhàn rỗi. Thân thể căng cứng lên khiến tay anh không khống chế được sức lực, đã chà mạnh người Dung Ân làm người cô xuất hiện từng vệt xanh tím.

“Á ——”

Tiếng kêu đau lại vang lên lần nữa, nhưng lần này đổi lại người vừa kêu đau chính là Nam Dạ Tước.

Nam Dạ Tước rút ngón tay dính nước bọt ra khỏi miệng cô, thì thấy trên ngón tay hằn rõ mấy dấu răng, hơn nữa còn loáng thoáng thấm ra tơ máu.

“Cô điên à!”

Dung Ân thấy hơi lạnh, cô kéo chăn đắp lên người rồi nói: “Ngón tay anh chọc đến cổ họng tôi nên tôi mới cắn phải.”

Nam Dạ Tước nhìn về phía miệng cô sau đó giơ ngón tay lên trước mặt mình thổi thổi. Sau khi cảm thấy hơi hết đau, anh liền cười xấu xa đặt tay lên đùi Dung Ân: “Nếu bảo bối của tôi cho vào miệng em, chẳng phải bị em cắn hỏng luôn sao. Cái đó không có xương đâu.”

Mặc dù từ khi vào đến đây, Dung Ân đều buộc mình làm ra vẻ như không có chuyện gì. Nhưng khi nghe Nam Dạ Tước nói như vậy, mặt cô vẫn đỏ bừng.

Bầu không khí lại trở nên mờ ám, tay Nam Dạ Tước tìm được những chỗ mẫn cảm trên người Dung Ân, nhưng Dung Ân vẫn vậy, chưa hề chuẩn bị tốt để tiếp nhận anh: “Tôi không nhịn được nữa, nếu cô không chịu phối hợp thì cũng đừng trách tôi không để ý đến cô, khiến cô bị đau.”

Trái tim không thể giả vờ nên chắc thân thể cũng như vậy.

Trái tim không thể chấp nhận Nam Dạ Tước thì thân thể cũng khô khốc.

Dung Ân rất đau, thân thể như bị xé rách, so với lần đầu tiên cũng chẳng khác là mấy. Cô cong chân lên, thân thể khó chịu tất nhiên sẽ kháng cự. Nam Dạ Tước cảm thấy người phụ nữ này đúng là hết thuốc chữa. Nếu anh cứ tiếp tục ép buộc như thế này, có khi ‘tiểu Nam Dạ Tước’ cũng hỏng luôn mất.

Bất lực cùng chán nản nhắc người lên, nhớ đến lần Dung Ân nhả anh với Diêm Việt, cảm giác đêm đó vô cùng hòa hợp, anh cảm thấy thật hưởng thụ. Nhưng lúc này...

Nam Dạ Tước phẫn nộ ngồi dậy, súng đã lên nòng không thể không bắn. Anh không quan tâm đến chuyện gì nữa, thất bại mở ngăn kéo lấy ra một lọ thuốc mỡ.

“Đây là cái gì?” Dung Ân lại kéo chăn đắp lên người.

“Câm miệng.” Nam Dạ Tước nóng nảy. Trước đây, anh đặt thuốc này ở đó là để dự bị. Với kỹ xảo thuần thực của mình, anh chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có ngày phải dùng tới thứ này. Thậm chí lúc chuẩn bị còn tưởng tượng, phụ nữ làm nhiều lần khó tránh khỏi không tiếp nhận nổi, để khiến mình được thỏa mãn mới chuẩn bị. Không thể ngờ được, hôm nay mới lần đầu tiên đã phải dùng đến.

Giật mạnh cái chăn khỏi người Dung Ân, anh không thể nhịn nổi nữa!

Phản ứng của cô chẳng khác gì dự đoán của anh. Không chỉ ngây ngô mà còn cứng nhắc.

Hoan ái xong, Dung Ân nghiêng người nằm trên giường, hai chân khép thật chặt, sự khó chịu vẫn chưa tiêu tan. Sát sau lưng là lồng ngực phập phồng sau cơn ân ái của Nam Dạ Tước. Anh ôm eo cô, cầm cọ cọ vào gáy cô.

Sức lực của Dung Ân không thể so với Nam Dạ Tước, cô nằm bẹp trên giường và muốn ngủ. Dung Ân gạt tay Nam Dạ Tước ra, thử mở miệng: “Lần này, đã đủ trả cho anh chưa?”

Hơi thở của Nam Dạ Tước quanh quẩn bên tai Dung Ân. Anh ngẩng đầu lên, ngón tay theo thói quen quần mấy sợi tóc dài trước ngực cô: “Trả xong? Ồi ——”

Dung Ân co người lại, Nam Dạ Tước vươn tay quay mặt cô lại đối diện với anh: “Ân Ân, một đêm của em đáng giá đến mức đó sao? Nếu vậy giao dịch lần này không phải là tôi rất thiệt ư?”

Nhắc đến chuyện này chỉ có tự mình chuốc lấy nhục nhã, Dung Ân hối hận vì đã mở miệng. Cô hạ tầm mắt định xoay người, lại bị Nam Dạ Tước giữ chặt bả vai không thể cử động: “Hay là thế này, khi nào mẹ em rời khỏi bệnh viện phục hồi chức năng thì em sẽ rời khỏi tôi, được không?”

Nỗi khổ của người khác, lại biến thành lợi thế giao dịch của anh. Dung Ân cảm thấy bị thương. Cô gạt tay anh xoay người, vùi đầu vào trong chăn che khuất sự bi thương kia: “Được. Nếu anh chán, anh có thể thả tôi đi trước không?”

50. Chương 50: Bị Phá Đám (1)

“Điều này cô không cần lo lắng.” Nam Dạ Tước cúi người nói thầm vào tai Dung Ân: “Chơi chán rồi, tôi còn giữ cô lại làm gì.”

Bàn tay Nam Dạ Tước lưu luyến trên người Dung Ân. Cô giữ tay anh lại, thì anh gạt ngay ra: “Có chỗ nào trên người cô mà tôi chưa sờ? Bây giờ mới phản kháng, cô không thấy đã quá muộn rồi à?”

Bàn tay Dung Ân buông xuống, không phản kháng nữa. Đúng vậy, đã quá muộn rồi.

“Cô định ngủ à?”

Dung Ân cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô gạt đầu: “Ừ.”

“Thế thì cô cứ ngủ, tự tôi làm.” Anh nói liền làm, người đã sấn về phía cô.

Cửa phòng ngủ vẫn chưa đóng kín, đây là nhà của Nam Dạ Tước nên anh không sợ có người nhìn thấy. Dung Ân bị đè giữa ra, Nam Dạ Tước nằm lên cô, chưa kịp làm gì thì Dung Ân đã nhìn thấy có bóng người ở cửa, ngay sau đó, cửa liền mở ra, một bóng đen nhào đến bên giường: “Tước, ngạc nhiên không!”

Chiếc giường lớn lồm mồm xuống, Dung Ân vội vàng lấy chăn che người mình, Nam Dạ Tước khề chữi thề một tiếng, ngồi dậy bật đèn lên. Dung Ân hé góc chăn ra nhìn, thì thấy một người phụ nữ đã cởi sạch quần áo, trên người chỉ còn sót lại mỗi một chiếc quần lót, đáng vẻ vô cùng khiêu gợi. Cô ta nhìn thấy Dung Ân cũng tỏ ra kinh ngạc, chớp chớp đôi mắt của mình.

“Mẹ kiếp ——” Dung Ân chỉ mải che ột mình cô, nên cả người Nam Dạ Tước lúc này đang trần truồng: “Cô là ai?!”

Người phụ nữ kia tủi thân mím môi, dưới ánh đèn trông thân thể cô ta càng trắng trẻo quyến rũ hơn: “Tước, mới hai tháng không gặp anh đã quên người ta rồi ư?”

“Cô vào đây bằng cách nào?” Nam Dạ Tước ảo não, người phụ nữ kia thấy thế, giơ chiếc chìa khóa trong tay lên: “Người ta sợ anh ở một mình cô đơn nên đã đánh thêm một chiếc chìa khóa.” Ánh mắt của cô ta lơ đãng liếc về phía Dung Ân. Cô ta không hề thấy xấu hổ với bộ dạng lúc này của mình, mà ngược lại thần nhiên đi đến bên cạnh Nam Dạ Tước, vòng tay lên cổ anh: “Tước... Để người ta ở lại với anh đi.”

Đột nhiên Dung Ân thấy lạnh cả người. Cô nhìn lại, quả nhiên Nam Dạ Tước đang nhìn về phía mình, anh nở nụ cười sâu xa giống như đang mỉa mai cô. Bây giờ đúng là cô không có sức lực để làm việc đó, Dung Ân biết điều quần chăn đứng lên nói: “Tôi sang phòng bên cạnh ngủ.”

Về mặt Nam Dạ Tước càng thâm thúy hơn, người phụ nữ bên cạnh như một con bạch tuộc quấn lấy anh, sẵn sàng châm ngòi ột cuộc mây mưa, chỉ hận không thể ngày lập tức nhào vào lòng anh. Dung Ân đi chân đất trên nền nhà, chỗ giữa hai chân vẫn còn đau rát, cô tập tễnh bước về phía cửa.

“Đứng lại!” Giọng nói Nam Dạ Tước ở phía sau không còn bất cần như lúc bình thường, mà trở nên lạnh lẽo, vô cảm.

Dung Ân đứng lại, cô nghe thấy tiếng sột xoạt. Nam Dạ Tước khoác áo choàng tẩm vào, không thèm nhìn đến người phụ nữ đang nằm trên giường: “Ân Ân, muốn hay không muốn, chỉ có tôi mới có thể quyết định. Lần sau, em không được phép tự quyết định.”

Tính tình Nam Dạ Tước luôn luôn độc tài, lúc nào cũng muốn người ta phải nghe lời răm rắp, làm gì có chuyện để một cô gái quyết định thay anh.

Dung Ân đứng im tại chỗ, nhiệt độ trong phòng trong nháy mắt giảm xuống không độ. Sóng lưng Dung Ân cứng đờ, cô đi không được mà ở lại cũng không xong. Nhân cơ hội đó, người phụ nữ đang nằm trên giường lại sấn đến bên cạnh Nam Dạ Tước. Nhưng cô ta vẫn chưa kịp làm gì đã bị anh đạp ngay xuống giường không chút thương tiếc.

“Chìa khóa nhà tôi mà cũng dám làm thêm một cái, cô ăn gan hùm hả?”

“Tước thiếu gia...” Đôi mắt của cô ta đã ầng ậng nước, khiến người nào nhìn thấy cũng phải thương tiếc.

“Bò ra ngoài ngay lập tức!”

Người phụ nữ kia ngẩn ra, cô ta không ngờ Nam Dạ Tước lại tuyệt tình như vậy. Cô ta nhੌm người ngồi dậy, đôi tay nhỏ bé nắm lấy góc áo choàng của Nam Dạ Tước: “Tước thiếu gia, trước đây anh đối xử với người ta rất tốt mà. Thế mà bây giờ anh đã quên rồi sao?”

Đôi mắt sắc bén của Nam Dạ Tước nhú lại, anh ghét nhất là những người thích nhắc đến chuyện trước kia với mình. Nam Dạ Tước đưa tay phải lên đỡ lấy đầu, dáng vẻ nhàn nhã, nhưng ánh mắt đã có sự mất kiên nhẫn: “Trước đây, coi như cô trong sạch, nhưng bây giờ đích thị là một con đỉm, ai còn muốn chạm vào cô.”

Giọng nói đầy mỉa mai ác ý, ngay cả khi Dung Ân nghe thấy cũng cảm thấy chói tai.

“Tước thiếu gia, người ta không phải như vậy, từ trước đến nay anh là người đàn ông duy nhất của người ta mà...”

“Ai thèm quan tâm cô có mấy người đàn ông, tôi chơi chán rồi thì thôi, chẳng lẽ tiền tôi đưa cho cô vẫn còn ít sao?” Nam Dạ Tước đã mất hết kiên nhẫn, anh giật mạnh áo choàng ra khỏi tay cô ta: “Nếu còn để tôi nhìn thấy cô một lần nữa, tôi sẽ khiến cô không có chốn dung thân.”

Người phụ nữ kia đã bị anh dọa đến mức hoảng sợ, làm sao cô ta dám nghi ngờ lời nói của Nam Dạ Tước. Bàn tay cô ta run rẩy đặt chiếc chìa khóa lên tủ đầu giường, đang định đứng dậy, lại nhớ đến lời nói lúc nãy của Nam Dạ Tước, cô ta chỉ có thể chịu nhục bò ra ngoài cửa.

Quả nhiên là lúc yêu chiều thì coi như nữ hoàng, chơi chán rồi thì coi như rác rưởi.

Dung Ân lạnh lùng chứng kiến toàn bộ, trong lòng cô yên tâm hơn rất nhiều. Ít ra sau này muốn rời khỏi Nam Dạ Tước cũng không phải là chuyện quá khó khăn. Đúng là lúc anh chơi chán thì sẽ vứt bỏ một cách không thương tiếc.

“Cô đứng đó cười thầm cái gì?” Giọng nói bất ngờ của anh đạp vào tai cô.

Dung Ân khép khéo miệng đang biểu lộ cảm xúc lại, đi đến trước giường: “Tôi cứ tưởng anh sẽ giữ cô ta lại cơ.”

Nam Dạ Tước kéo cô lên giường, không biết là đang nói thật hay nói đùa: “Nếu cô còn khiến tôi khó chịu, tôi sẽ đi tìm một người phụ nữ khác để giải tỏa. Đến lúc đó, chắc chắn tôi sẽ bắt cô nằm bên cạnh để học hỏi.”

Dung Ân tưởng tượng đến những hình ảnh anh vừa nói mà cảm thấy buồn nôn. Cô nằm quay lưng về phía Nam Dạ Tước: “Tôi đồng ý với yêu cầu của anh và tôi đã làm được. Nhưng tôi chưa từng nói, thân thể của tôi chắc chắn sẽ phối hợp với anh làm những việc mà tôi không muốn làm.”

Lúc nào Dung Ân cũng như vậy, càng là những chuyện Nam Dạ Tước không muốn nghe thì cô càng nói.

Hơi thở bên tai lúc nãy còn đang nóng bỏng, giờ đây đã đột ngột lạnh xuống. Nam Dạ Tước đang rất tức giận, nhưng khéo miệng lại nở nụ cười. Dưới ánh đèn tường màu cam, khuôn mặt anh càng có vẻ thâm trầm. Bàn tay anh vuốt ve bờ vai mịn màng của Dung Ân rồi đột nhiên nắm chặt, cô bị đau tới nỗi phải hít vào một hơi: “Không thích làm đúng không. Cứ từ từ, tôi sẽ làm cho cô bằng thích thì thôi, làm đến mức ngày nào cô cũng muốn, làm cho đến khi cô không rời khỏi được tôi ...”

Continue...

51. Chương 51 : Món Hàng

Thân thể, khởi run rẩy, Nam Dạ Tước cảm nhận được khác thường của , cánh tay vòng qua thắt lưng khẽ vỗ , động tác thân mật quá độ, nhưng kì , ý tứ mười phần là cảnh cáo.

Như đồ , bị tuyên cáo quyền sở hữu.

Tầm của Diêm Việt rơi vào bàn tay của người đàn ông, đôi màu nâu đắm chìm thăm thẳm, anh ta nhận ly rượu từ trong tay người phụ nữ bên cạnh, uống hơi cạn sạch, quai hàm kiên nghị bộc bạch thái độ hờ hững mà xa cách.

“Tước thiếu gia, chờ ngài đã lâu”. Một người đứng dậy nhường chỗ, Nam Dạ Tước ôm Dung Ân nghênh ngang ngồi vào sofa.

Xung quanh đều là những người tuổi tác tương đương, ngoại trừ người đàn ông chắc tuổi tứ tuần, Nam Dạ Tước lấy ly rượu từ bàn, nhả nhận xoay chén rượu hướng về phía người đàn ông nọ, “Bác Khang, cháu bận nên trễ hẹn, xin tự phạt ly”.

“Hiện tại là thời thế của thanh niên các anh, cường thế xoay chuyển thiên hạ, cần quy củ như vậy”, người đàn ông cười cợt mở, “Sở kế hoạch thành phố năm nay là đối tác của các anh, trong số này ngày thường đều rất bận, chỉ có thể đêm tối như vậy hẹn các anh uống được chút rượu”.

Dung Ân trước sau vẫn cúi đầu, rõ lý do vì dám hay muốn đối diện ánh của ai kia, Nam Dạ Tước dường như rất nể mặt bác Khang, người đàn ông cũng đồng ý, sau khi mọi người đã tụ tập đông đủ, liền để họ chơi đùa, chính mình lại đứng dậy sang phòng bao khác.

Bầu khí nhanh chóng bớt căng thẳng bội phần, trong số đó, có vài người là bạn thường ngày hay tụ tập cùng Nam Dạ Tước, “Tước thiếu gia, khẩu vị dạo này cũng kém hơn ít ỏi nha, chẳng phải lần trước cũng mang người này cùng sao”.

Nam Dạ Tước vươn tay, ôm Dung Ân vào trước , tay chỉ vào người đàn ông nọ, “Cậu biết cái gì? Tôi chơi đùa phụ nữ, thân thể chính là phải hợp ý.....”. Từ khóe miệng cong lên để lộ nụ cười tà mị, ánh quét lướt xung quanh, anh vỗ vỗ bả vai Dung Ân, “Đứng lên, cho bọn họ nhìn rõ thế nào mới là hàng chu”

Dung Ân nghĩ anh kiêng nể ra câu này, thất kinh nhìn chăm chăm Nam Dạ Tước, nhưng lại phát , anh hề cợt nhả, khẽ chuyển động người, bày tỏ ý phản kháng, “Anh uống rượu say rồi sao?”

Thanh rất , chỉ lọt vào mình tại Nam Dạ Tước, ai khác cũng đều thể nghe .

Người đàn ông lại cười lần nữa, ánh ngả ngón đột nhiên trở nên thú vị lạ thường, “Có phải, tôi qua tôi khiến em đứng lên nổi sao? Thật biết phép tắc!”

Xung quanh truyền đến tiếng cười vang thành tiếng, tình huống như vậy với những đại gia bề thế cũng lấy làm lạ, Dung Ân siết chặt bàn tay, Nam Dạ Tước đêm nay quả đã quá giới hạn, “Anh còn như vậy, tôi sẽ về trước”

Một câu buông ra, đủ lớn để ai nấy trong phòng bao đều nghe .

Xuyên thấu qua ly thủy tinh trong suốt, Diêm Việt lặng lẽ nhìn Dung Ân, ánh nhuộm đầy th ý sâu xa, ngón tay siết chặt phần nào để lộ tình, Dung Ân ngg đầu, ngờ đối diện tầm Diêm Việt, đáy lòng bỗng dưng tê dại, vờ như chuyện hôm qua cùng anh chỉ là quá khứ hề đáng xem trọng, nhưng lại phát giác chính mình, thể làm được.

Nam Dạ Tước nhấp ngụm rượu, Dung Ân vẫn như vậy duy trì tầm nhìn Diêm Việt, khiến lòng anh lần nữa sôi sục như muốn nổ tung, quả quan t, cũng giấu diếm, rượu trong miệng nuốt trôi, người đàn ông cúi đầu

chiếm lĩnh bờ môi Dung Ân, đem rượu trong miệng lấp đầy miệng , Dung Ân đề phòng, ngay lập tức mặt đỏ bừng, sống lưng thẳng tắp cứng ngắt.

Bàn tay Nam Dạ Tước khóa trụ thất lưng , thanh giong cột xung quang vang lên ngày dồn dập, ồn ào, “Woa, như vậy.....Tước thiếu gia, ngày thường dùng sữa của ấy sao?” (Bệnh.....Y.Y)

Diêm Việt lạnh nhạt quan sát tất thấy, anh ta uống chén rồi lại chén, đối với Dung Ân, anh đã còn phân biệt rốt cuộc là hay hận? Chỉ biết rõ ề, là người phụ nữ duy nhất anh từng động t....

Bầu khí ngày náo nhiệt ồn ã, nhưng tốp người tùm nầm tùm ba chạm cốc, cụng ly rôm rả, dưới ánh đèn màu chập chờn hỗn loạn, đã bắt đầu bày ra những màn phô bày tình cảm quá giới hạn, Nam Dạ Tước dường như rất hưởng thụ bầu khí, anh ghé sát vào tai Dung Ân, thanh vắn vít bên vành tai khe khẽ, “Ngoan....” Dung Ân chưa kịp phản ứng, người đàn ông đã dùng sức đẩy ngã vào ghế sofa, anh quăng ly rượu trong tay, bàn tay theo đuôi áo của từ từ tiến vào, Dung Ân thất kinh, nhưng nhìn ra xa, đập vào là màn sương tự.

Chỉ mình Diêm Việt, an tĩnh ngồi ở góc, đôi màu nâu phẳng phất đơn thành lời, anh nhìn Dung Ân, rất lặng lẽ, rất trầm ổn.

Lòng trào dâng cảm xúc chua xót đến đắng nghẹn, cố gắng nín nhịn, nuốt để bản thân phải kiên cường, Dung Ân phân biệt được, rốt cuộc đau lòng vì hành vi ngang ngược của Nam Dạ Tước, hay vì thái độ thờ ơ của Diêm Việt.

Nam Dạ Tước cuộn lại góc áo của , cứ như vậy vén lên, Dung Ân cảm giác từ bụng truyền lên cảm giác lạnh lạnh, vội vàng thét lên kinh hãi, khủy tay dùng sức đẩy Nam Dạ Tước. Người đàn ông nghĩ có thể dùng lực tới vậy, ngay lập tức lão đảo, thiếu chút nữa ngã quỵ.

Tiếng treu đùa bắt đầu mờ mịt. Sự nặng nề dần khóa lấp, vài người trước đó vẫn hay bốn cột cũng thu hồi mặt hào hứng, đứng lặng thinh bên cạnh người phụ nữ cùng, ai nấy cũng đều nghĩ, Dung Ân đã dẫm phải đuôi cạp.

Tự mình kéo lại vạt áo, lúc này, Dung Ân mới nhận thức được nguy hiểm.

Nam Dạ Tước chân quỳ ghé sofa, mái tóc ngắn lòa xòa che biểu cảm khó đoán gương mặt, anh ta đột nhiên lão đảo về phía bàn rượu, ngón tay chỉ vào Dung Ân, “Mẹ kiếp, con ẻm mà biết chơi sao!”

Xung quanh tức im phăng phắc, ngay cả hệ thống sưởi ấm dường như cũng mất tác dụng, khí lạnh đến thấu xương thấu tủy, ai nấy cũng đều rét mà run.

Dung Ân nắm chặt cổ áo, khó khăn đứng lên, tóc đã lộn xộn lung tung, sắc mặt trắng bệch, toan đứng dậy, mới phát , chân Nam Dạ Tước đặt giữa hai chân , ngg đầu, mặc dù sắc mặt khó coi, nhưng lại quật cường hơn bao giờ hết, “Tôi nghĩ đến loại tình huống này, đã khiến anh mất hứng, tôi .”

“Còn muốn chạy?” Nam Dạ Tước tay chặn lại bả vai Dung Ân, đem đẩy lại ghế, tay cầm lấy ly rượu, sau khi thả lỏng tay, nghiêng ly, chất lỏng theo cổ áo Dung Ân chảy vào trong, “Cô cho rằng lúc này và trước kia giống nhau sao? Đã vào tay của tôi, còn giả bộ thanh cao? Dung Ân, tôi muốn thương hại có thể sủng bồng trời, tôi đã còn hứng thú, cũng chỉ là con ẻm bán thân, hơn kém, so với mấy người kia, có gì khác nhau?” Ngón tay thon dài của người đàn ông chỉ về phía những người phụ nữ ngồi bồi rượu, “Có chăng, chỉ là vấn đề giá cả cao thấp mà thôi”.

Chương 52: Phần nộ

Rõ ràng, nhường lại lựa chọn cho , nhưng quyền lựa chọn, chưa bao giờ nằm trong tay .

Chất lỏng lạnh ngắt trút xuống, cảm giác lạnh lẽo bao trùm, thấm thấu đến tận xương tủy.

Có người ngoảnh mặt làm ngơ, có người lại tiếp tục giong cột, nhưng Dung Ân chỉ cảm trống rỗng, trống rỗng t, thậm chí khóc cũng nổi.

Nam Dạ Tước hạ tầm , từ cao nhìn xuống, đầu gối đặt giữa hai chân cũng nhấc lên, lời ra, dường như có phần hối hận, khi con người đã tức giận đỉnh ểm, mọi hành động đều như phản xạ vô ều kiện, qua tới đại não mà lọc bỏ, rơi vào trạng thái mất lý trí.

Thế nhưng, là như vậy, cũng hề dè chừng, nên rốt cuộc vẫn nên nhận dạy dỗ.

Đám người lại tiếp tục vui đùa, hư hư ảo ảo, những tràng cười chòng ghẹo dần khỏa lấp yên tĩnh như tử địa trước đó, rượu vang đỏ thấm thấu vào cổ áo, dần rõ hơn màu sắc, kéo lại cổ áo len trắng in hình hoa hồng, ngăn chặn cảm giác lạnh buốt dần x chiếm từ bụng.

Dung Ân di chuyển thân , khuôn mặt biểu cảm cứng ngắc như tượng gỗ, đứng lên, rất nhanh đã ra đến cửa.

Trước gương lớn, xả vào bồn rửa mặt, sau đó, đem khuôn mặt mình ng trong lạnh, cảm giác hít thở ngày khó khăn, tựa như sắp phải đối mặt với tử thần, Dung Ân đột ngột ngg đầu, có thể sống, tại sao thể chết?

Lấy khăn lau khô mặt, ngay khi nhìn vào gương, lại trông Diêm Việt đã đứng phía sau từ lúc nào.

Hai người đối diện nhau qua phản chiếu, Dung Ân dần thu hồi tầm , sau khi đã lau sạch , ra ngoài.

“Ân Ân”

Cô rất căm ghét dạ của chính mình, Dung Ân tới cửa, bước chân dừng lại, Diêm Việt đưa lưng về phía , thanh mang theo thê lương ủa tàn của mùa thu, “Vì sao phải như vậy?”

Dung Ân tay bám vào khung cửa, “Anh còn nhớ hẹn ước giữa chúng ta ? Tình của chúng ta sẽ trường tồn tựa như hoa oải hương?” (Hết Chap này, mình có viết bài viết về hoa oải hương ọi người hiểu rõ hơn về loài hoa này...hi..)

Diêm Việt cảm giác yết hầu dường như đắng nghẹn, khô khốc, hồi lâu sau mới trả lời, “Còn nhớ”

“Nhưng....” Dung Ân ánh thả vào xa xôi, nơi từng tồn tại biết bao kỉ niệm tươi đẹp, nhưng rồi tất cả đều đã vụn vỡ theo mây khói, dấu vết để lại, mảnh vỡ vẹn nguyên, “Đến hôm nay em mới hiểu, hóa ra đó chỉ là ước hẹn, tình vĩnh cửu, quá xa xôi, chúng ta thể chạm được tới, trước đây chúng ta đều lầm tưởng ước nguyện này đơn giản biết bao nhiêu...”

Hoa trong gương, trắng dưới (Ý chỉ những thứ mĩ miều, mộng ảo chỉ đẹp khi tưởng tượng, hoàn toàn trái ngược với thực tế), hạnh phúc trọn vẹn với người mình thương nhất, chỉ là giấc mộng có .

“Ân Ân!” Diêm Việt lao nhanh về phía Dung Ân, đột nhiên cầm lấy tay , “Chỉ cần em muốn, anh sẽ khiến em hạnh phúc”.

Đau đớn biết nhường nào, chúng ta của ngày hôm qua, hôm nay, chỉ còn là anh và em.

Dung Ân cố gắng buông tay Diêm Việt, nỗi lòng bị thương hoang hoải lần nữa lại dấy lên ngui, “Bất luận em trước đây buông thả như thế nào, anh đã thể chấp nhận được, hai người đều còn là như trước, tiếp tục như vậy, còn có thể tìm được cảm giác sao?”

“Ân Ân....” Diêm Việt côi lòng giằng xé mâu thuẫn dường như sắp nổ tung, “Chúng ta, có thể bắt đầu lại”.

“Mẹ em đã bị trúng gió...” Dung Ân cắn môi, ngăn cho tiếng khóc nức yếu ốt bùng ra, “Thậm chí, cả đời này có thể phải nằm liệt giường, động đậy cũng thể, anh xem, chúng ta phải quay lại như thế nào, còn có thể quay lại được sao?”

“Anh sẽ tìm ẹ em bác sỹ tốt nhất, anh có thể đưa mẹ ngoài chữa trị...”

“Việt!” Cái tên quanh qu trong đầu , ghi lòng tạc dạ, “Khi anh có ở đây, chuyện ngoài ý muốn phát sinh vô kể, anh lúc này lại quan t, có nghĩa trong lòng anh để ý”.

Yếu hầu Dung Ân tưởng như bị xé rách, anh để t, phải chuyện của và Nam Dạ Tước. Nhưng tình ngày rõ ràng, bọn họ, e rằng thể cùng nhau xa hơn.

Cô đã đợi năm, nhưng cũng ý thức rất rõ ràng, có số chuyện thể miễn cưỡng là xong.

Dung Ân xoay người toan rời , cổ tay lại bị người đàn ông phía sau kéo lại, cái kéo, đã rất nhanh đem trọn vẹn trong lòng anh, ầm áp từ người anh lan tỏa, rõ ràng đã còn thuộc về , vì sao còn tham lam?

Quan sát từ đằng xa, viễn cảnh hai người ôm nhau gượng ép, nhưng lại khó lòng nhìn ra khiên cưỡng, Dung Ân từ chối, hai tay người đàn ông lại tựa như thành trì khóa trụ cho nhúc nhích.

Bả vai đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhức, cơ thể Dung Ân bị kéo về đằng sau, ngay sau đó, tựa như cơn gió tạt xuống bên tai, đáng lẽ đêm này là cho Diêm Việt, nhưng ngay lúc đó, Dung Ân đã ý thức được lơ mơ tình hình, chút nghĩ ngợi đứng ngăn trở ngay trước mặt Diêm Việt, cú đâm hung hăng, cứ như vậy né tránh đáp vào mặt Dung Ân.

Tay của Nam Dạ Tước đã dần biết bao nhiêu lực, nghĩ ngợi được thêm, Dung Ân chỉ kêu lên tiếng đau đớn, thiếu chút nữa đã ngã quỵ, may mắn thay, Diêm Việt đã kịp đỡ lấy, người đàn ông hoàn toàn mất kiểm soát, nắm tay thành quyền, tiến về phía trước, “Nam Dạ Tước!”

“Dừng tay!”

Ngay khi mọi thứ tưởng chừng đã được định đoạt, vừa lúc đó, truyền đến tiếng quát lớn của người đàn ông trung niên, “Ngày hôm nay tôi làm chủ, các cậu định như vậy nể mặt tôi sao?”

Nắm đấm rắn chắc dần nổi lõng, Nam Dạ Tước hai vầng lên tia máu, Dung Ân nửa mặt đã sưng húp, đứng được dậy, chỉ ngồi tựa vào khung cửa, máu từ khoe miệng chảy ra thành dòng.

“Đứng dậy!” Mặc kệ lời của ai kia, giọng ệu Nam Dạ Tước vẫn trào lên phần nộ đỉnh ểm.

Diêm Việt đã nhanh hơn nắm lấy bàn tay Dung Ân, “Ân Ân, chúng ta về thôi”.

“Cô vẫn còn như vậy chưa đủ mất mặt sao?” Nam Dạ Tước ánh như tóe ra tia lửa ẹn, nhìn về phía Dung Ân trong bộ dạng thảm hại, “Quả nhiên biết xấu hổ, đúng chứ?”

“Nam Dạ Tước, ấy là người của tôi, đêm nay, ấy thể về cùng anh” Thân thể cao lớn của Diêm Việt che c trước Dung Ân, “Trước đây, tôi quan t, sau này, Ân Ân cùng anh, vĩnh viễn thể có quan hệ!”

“Phải ?” Nam Dạ Tước nhếch khoe môi mỏng giễu cợt, rõ ràng cười, nhưng lại lãnh khốc vô cảm, “Trước khi tôi chơi đùa đã chán, làm sao có thể buông tay đây? Dung Ân, tối qua tôi đã , từ giường tôi có thể dễ dàng bò xuống như thế nào rồi?”

Cô tựa lưng vào vách tường chắc c, cảm giác đau đớn cũng đã nguôi ngoai, khoe miệng nứt toác, ều duy nhất cảm nhận được lúc này, theo từng lời Nam Dạ Tước , bàn tay lại được Diêm Việt siết chặt hơn.

Chuyện của bọn họ, anh làm sao có thể bận t được?

“Cô chọn , với ai?” Sắc mặt Nam Dạ Tước ung dung, trước sau vẫn vậy.

“Ân Ân, kiện , chúng ta !” Diêm Việt nắm chặt tay , lựa chọn nằm trong tay , anh hoàn toàn thừa tự tin.

Nhiều lần mâu thuẫn cùng Nam Dạ Tước, Dung Ân cũng đã ít nhiều hiểu rõ tính tình nóng nảy của anh, nếu như theo anh, tự nhiên mọi thứ sẽ coi như , nếu như chống đối, nhất định sẽ phải nếm trải bất hạnh, đau khổ. Nam Dạ Tước hai tay khoanh trước , cũng vội vàng, cứ như vậy đứng tựa vào vách tường bên cạnh, chân nghênh ngang đứng ngăn lại ở cửa ra vào, càng lộ rõ kiêu ngạo đắc tğ, đôi đồng tử xuyên thấu qua ánh sáng của đèn hắt thoải mái nhìn về phía Dung Ân, khoe mặc dù cười, nhưng lại nhuốm đầy hàn khí, lại càng khiến đối phương dám nhìn lại.

Rõ ràng, nhường lại lựa chọn cho , nhưng quyền lựa chọn, chưa bao giờ nằm trong tay .

52. Chương 52 : Phần Nộ

Chất lỏng lạnh ngắt trút xuống, cảm giác lạnh lẽo bao trùm, thấm thấu đến tận xương tủy.

Có người ngoảnh mặt làm ngơ, có người lại tiếp tục giỡn cợt, nhưng Dung Ân chỉ cảm trống rỗng, trống rỗng t, thậm chí khóc cũng nổi.

Nam Dạ Tước hạ tầm , từ cao nhìn xuống, đầu gối đặt giữa hai chân cũng nhấc lên, lời ra, dường như có phần hối hận, khi con người đã tức giận đỉnh ểm, mọi hành động đều như phản xạ vô ều kiện, qua tới đại não mà lọc bỏ, rơi vào trạng thái mất lý trí.

Thế nhưng, là như vậy, cũng hề dè chừng, nên rốt cuộc vẫn nên nhận dạy dỗ.

Đám người lại tiếp tục vui đùa, hư hư ảo ảo, những tràng cười chòng ghẹo dần khóa lấp yên tĩnh như tử địa trước đó, rượu vang đỏ thấm thấu vào cổ áo, dần rõ hơn màu sắc, kéo lại cổ áo len trắng in hình hoa hồng, ngăn chặn cảm giác lạnh buốt dần x chiếm từ bụng.

Dung Ân di chuyển thân , khuôn mặt biểu cảm cứng ngắc như tượng gỗ, đứng lên, rất nhanh đã ra đến cửa.

Trước gương lớn, xả vào bồn rửa mặt, sau đó, đem khuôn mặt mình ng trong lạnh, cảm giác hít thở ngày khó khăn, tựa như sắp phải đối mặt với tử thần, Dung Ân đột ngột ngg đầu, có thể sống, tại sao thể chết?

Lấy khăn lau khô mặt, ngay khi nhìn vào gương, lại trông Diêm Việt đã đứng phía sau từ lúc nào.

Hai người đối diện nhau qua phản chiếu, Dung Ân dần thu hồi tầm , sau khi đã lau sạch , ra ngoài.

“Ân Ân”

Cô rất căm ghét dạ của chính mình, Dung Ân tới cửa, bước chân dừng lại, Diêm Việt đưa lưng về phía , thanh mang theo thê lương ủa tàn của mùa thu, “Vì sao phải như vậy?”

Dung Ân tay bám vào khung cửa, “Anh còn nhớ hẹn ước giữa chúng ta ? Tình của chúng ta sẽ trường tồn tựa như hoa oải hương?” (Hết Chap này, mình có viết bài viết về hoa oải hương ọi người hiểu rõ hơn về loài hoa này...hi..)

Diêm Việt cảm giác yết hầu dường như đắng nghẹn, khô khốc, hồi lâu sau mới trả lời, “Còn nhớ”

“Nhưng....” Dung Ân ánh thả vào xa xôi, nơi từng tồn tại biết bao kỉ niệm tươi đẹp, nhưng rồi tất cả đều đã vụn vỡ theo mây khói, dấu vết để lại, mảnh vỡ vẹn nguyên, “Đến hôm nay em mới hiểu, hóa ra đó chỉ là ước hẹn, tình vĩnh cửu, quá xa xôi, chúng ta thể chạm được tới, trước đây chúng ta đều lầm tưởng ước nguyện này đơn giản biết bao nhiêu....”

Hoa trong gương, trắng dưới (Ý chỉ những thứ mỹ miều, mộng ảo chỉ đẹp khi tưởng tượng, hoàn toàn trái ngược với thực tế), hạnh phúc trọn vẹn với người mình thương nhất, chỉ là giấc mộng có .

“Ân Ân!” Diêm Việt lao nhanh về phía Dung Ân, đột nhiên cầm lấy tay , “Chỉ cần em muốn, anh sẽ khiến em hạnh phúc”.

Đau đớn biết nhường nào, chúng ta của ngày hôm qua, hôm nay, chỉ còn là anh và em.

Dung Ân cố gắng buông tay Diêm Việt, nỗi lòng bị thương hoang hoải lần nữa lại dấy lên nguôi, “Bất luận em trước đây buông thả như thế nào, anh đã thể chấp nhận được, hai người đều còn là như trước, tiếp tục như vậy, còn có thể tìm được cảm giác sao?”

“Ân Ân....” Diêm Việt côi lòng giằng xé mâu thuẫn dường như sắp nổ tung, “Chúng ta, có thể bắt đầu lại”.

“Mẹ em đã bị trúng gió...” Dung Ân cắn môi, ngăn cho tiếng khóc nức yếu ớt bùng ra, “Thậm chí, cả đời này có thể phải nằm liệt giường, động đậy cũng thể, anh xem, chúng ta phải quay lại như thế nào, còn có thể quay lại được sao?”

“Anh sẽ tìm ẹ em bác sỹ tốt nhất, anh có thể đưa mẹ ngoài chữa trị...”

“Việt!” Cái tên quanh qu trong đầu , ghi lòng tạc dạ, “Khi anh có ở đây, chuyện ngoài ý muốn phát sinh vô kể, anh lúc này lại quan t, có nghĩa trong lòng anh để ý”.

Yếu hầu Dung Ân tưởng như bị xé rách, anh để t, phải chuyện của và Nam Dạ Tước. Nhưng tình ngày rõ ràng, bọn họ, e rằng thể cùng nhau xa hơn.

Cô đã đợi năm, nhưng cũng ý thức rất rõ ràng, có số chuyện thể miễn cưỡng là xong.

Dung Ân xoay người toan rời , cổ tay lại bị người đàn ông phía sau kéo lại, cái kéo, đã rất nhanh đem trọn vẹn trong lòng anh, ấm áp từ người anh lan tỏa, rõ ràng đã còn thuộc về , vì sao còn tham lam?

Quan sát từ đằng xa, viễn cảnh hai người ôm nhau gượng ép, nhưng lại khó lòng nhìn ra khiên cưỡng, Dung Ân từ chối, hai tay người đàn ông lại tựa như thành trì khóa trụ cho nhúc nhích.

Bả vai đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhức, cơ thể Dung Ân bị kéo về đằng sau, ngay sau đó, tựa như cơn gió tạt xuống bên tai , đáng lẽ đêm này là cho Diêm Việt, nhưng ngay lúc đó, Dung Ân đã ý thức được mờ mờ tình hình, chút nghĩ ngợi đứng ngăn trở ngay trước mặt Diêm Việt, cú đâm hung hăng, cứ như vậy né tránh đáp vào mặt Dung Ân.

Tay của Nam Dạ Tước đã dần biết bao nhiêu lực, nghĩ ngợi được thêm, Dung Ân chỉ kêu lên tiếng đau đớn, thiếu chút nữa đã ngã quỵ, may mắn thay, Diêm Việt đã kịp đỡ lấy, người đàn ông hoàn toàn mất kiểm soát, nắm tay thành quyền, tiến về phía trước, “Nam Dạ Tước!”

“Dừng tay!”

Ngay khi mọi thứ tưởng chừng đã được định đoạt, vừa lúc đó, truyền đến tiếng quát lớn của người đàn ông trung niên, “Ngày hôm nay tôi làm chủ, các cậu định như vậy nể mặt tôi sao?”

Nắm đấm rắn chắc dần nổi lõng, Nam Dạ Tước hai vầng lên tia máu, Dung Ân nửa mặt đã sưng húp, đứng được dậy, chỉ ngồi tựa vào khung cửa, máu từ khóe miệng chảy ra thành dòng.

“Đứng dậy!” Mặc kệ lời của ai kia, giọng ệu Nam Dạ Tước vẫn trào lên phần nộ đỉnh ểm.

Diêm Việt đã nhanh hơn nắm lấy bàn tay Dung Ân, “Ân Ân, chúng ta về thôi”.

“Cô vẫn còn như vậy chưa đủ mất mặt sao?” Nam Dạ Tước ánh như tóe ra tia lửa ẹn, nhìn về phía Dung Ân trong bộ dạng thảm hại, “Quả nhiên biết xấu hổ, đứng chứ?”

“Nam Dạ Tước, ấy là người của tôi, đêm nay, ấy thể về cùng anh” Thân thể cao lớn của Diêm Việt che c trước Dung Ân, “Trước đây, tôi quan t, sau này, Ân Ân cùng anh, vĩnh viễn thể có quan hệ!”

“Phải ?” Nam Dạ Tước nhếch khóe môi mỏng giễu cợt, rõ ràng cười, nhưng lại lãnh khốc vô cảm, “Trước khi tôi chơi đùa đã chán, làm sao có thể buông tay đây? Dung Ân, tối qua tôi đã , từ giường tôi có thể dễ dàng bò xuống như thế nào rồi?”

Cô tựa lưng vào vách tường chắc c, cảm giác đau đớn cũng đã nguôi ngoai, khóe miệng nứt toác, ều duy nhất cảm nhận được lúc này, theo từng lời Nam Dạ Tước , bàn tay lại được Diêm Việt siết chặt hơn.

Chuyện của bọn họ, anh làm sao có thể bận t được?

“Cô chọn , với ai?” Sắc mặt Nam Dạ Tước ung dung, trước sau vẫn vậy.

“Ân Ân, kiện , chúng ta !” Diêm Việt nắm chặt tay , lựa chọn nằm trong tay , anh hoàn toàn thừa tự tin.

Nhiều lần mâu thuẫn cùng Nam Dạ Tước, Dung Ân cũng đã ít nhiều hiểu rõ tính tình nóng nảy của anh, nếu như theo anh, tự nhiên mọi thứ sẽ coi như , nếu như chống đối, nhất định sẽ phải nếm trải bất hạnh, đau khổ. Nam Dạ Tước hai tay khoanh trước , cũng vội vàng, cứ như vậy đứng tựa vào vách tường bên cạnh, chân nghênh ngang đứng ngăn lại ở cửa ra vào, càng lộ rõ kiêu ngạo đắc t, đôi đồng tử xuyên thấu qua ánh sáng của đèn hắt thoải mái nhìn về phía Dung Ân, khóe mặc dù cười, nhưng lại nhuốm đầy hàn khí, lại càng khiến đối phương dám nhìn lại.

Rõ ràng, nhường lại lựa chọn cho , nhưng quyền lựa chọn, chưa bao giờ nằm trong tay .

53. Chương 53 : Cô tham Lam, Chỉ Muốn Có Được Tình

Dung Ân buông tay, Diêm Việt nhận có ý lùi lại, khuôn mặt anh tỏ khó tin vô cùng , anh quay người, tay Dung Ân cũng đã rút ra từ khi nào, khuôn mặt sưng phù phản chiếu dưới ánh đèn hành lang khô khốc, dường như rất ngoan ngoãn đứng dậy về phía Nam Dạ Tước, tay người đàn ông hài lòng vòng qua ôm lấy thắt lưng , quai hàm hoàn mỹ chuyển hướng liền ngay lập tức biến đổi, “Bác Khang, coi như cháu hôm nay đã giữ cho bác thể diện”.

Nói xong, ngay lập tức ôm lấy Dung Ân về.

Mọi người tụ tập xung quanh náo nhiệt hồi rồi cũng giải tán, có người ở lại an ủi “Diêm thiếu, bỏ , cùng lắm cũng chỉ là con đàn bà mà thôi”.

Diêm Việt khuôn mặt căng cứng, lần trước ở cửa hộp đêm, cũng chính anh đã dùng phương thức này để mang Dung Ân , Nam Dạ Tước đứng, quyền lựa chọn nằm trong tay .

Ra khỏi Cám Dỗ, gió lạnh thổi vi vút, khuôn mặt Dung Ân sưng tấy, ngay cả khoe cũng đã sưng húp, Nam Dạ Tước buông tay đặt ở vòng eo , nhanh về phía trước.

Khi xe đến nơi, Dung Ân vẫn như cũ đứng yên ở vệ đường, người đàn ông ngồi trong xe, xuyên thấu qua lớp kính thủy tinh, biểu tình mấy kiên nhẫn, cao giọng, “Lên xe”.

Dung Ân biết anh ta giận dữ vì có gì, đàn ông đôi khi sao hiểu nổi, ôm nửa mặt ngồi lên xe, vừa ngồi xuống, chưa kịp thắt dây an toàn, xe đã phóng bạt mạng.

Sau khi được đoạn xa, xe thể thao lần nữa dừng lại, Dung Ân nhìn ra ngoài cửa sổ liền trông hiệu thuốc.

Nam Dạ Tước lấy ra tờ chi phiếu, ném lên đùi Dung Ân, “Đi mua thuốc giảm đau”.

Một cú đâm vừa rồi, ngay cả đàn ông cũng thể chịu nổi, huống hồ là .

“Tôi sao” Dung Ân ngg đầu mở miệng, nhưng lại phát thanh hề tròn vành rõ chữ, dường như chỉ là chút hơi yếu ớt lọt ra, phát cũng thều thào.

Nghĩ đến ệu bộ vì Diêm Việt mà chịu làm thể thân, nóng giận của Nam Dạ Tước đã nguôi ngoai bỗng chốc lại trào dâng, “Cô muốn sống nữa hay sao? Thích bị đánh đến thể sao?”

Tình hình lúc đó, quả rất hỗn loạn.

Lẽ nào muốn với anh là tự chủ được? Đáp án này ra, e rằng Nam Dạ Tước nghe xong sẽ càng chịu được mà tức đến phát ên.

Dung Ân dứt khoát lời nào, cứ như vậy im lặng, nhưng lọt vào trong Nam Dạ Tước lại thành ra chột dạ, anh thăm dò, ều khiển hạ thấp ghế phụ, sau khi ghế đã nằm xuống hoàn toàn, khác gì giường nằm thoải mái.

Biểu cảm gương mặt Dung Ân theo động tác của ghế biến đổi, muốn ngồi dậy, đã bị người đàn ông khóa trụ bên , anh khom lưng, đột nhiên dùng sức, để lại vết cắn bả vai thon gầy của .

Ban đầu có thể chịu được, nhưng sau đó, mới phát giác người đàn ông dường như đã nghiêng rất , đau đớn kêu lên tiếng, cũng ra sức đẩy anh ra.

Nam Dạ Tước theo lực từ tay đứng dậy, cũng dùng mu bàn tay ưu nhã chà chà khoe miệng, “Lần sau còn khiến tôi thoải mái, tôi sẽ chỉ để phải chịu nỗi đau da thịt đơn giản thể này đâu”.

Một tay kia mở cửa xe, anh đẩy bả vai ý bảo xuống xe, thuận thể ra khỏi xe, còn đưa thẻ vàng, “Cho mười phút mua thuốc”.

Bộ dạng lúc này, quả thể đối diện bất kì ai, Dung Ân sau khi cầm lấy thẻ cũng bất đắc dĩ ngược hướng về phía tiệm thuốc.

Đó là lần đầu tiên, Nam Dạ Tước chăm chú theo dõi bóng lưng đến vậy, thân thể bé, cũng rất mong manh, phải chịu đựng ủy khuất lớn như vậy, cũng hề khóc thành tiếng lấy lần, dường như, có gì với là quá sức chịu đựng.

Nam Dạ Tước trong lòng khó hiểu hóa thành giận dữ, phụ nữ kiên cường có ích lợi gì, cái anh muốn chính là mềm mỏng của , lẽ nào hiểu?.

Chịu đựng nhiều như vậy, chẳng lẽ mệt sao?

Nam Dạ Tước càng nghĩ càng bức bối, giơ tay nện lên vô lăng, đó là tự chuốc lấy phiền hà, anh sao phải bận t. Trong hiệu thuốc, Dung Ân nghe được tiếng còi ô tô, tưởng Nam Dạ Tước chờ lâu nên thúc giục, liền tùy tiện chọn vài loại thuốc khác nhau, dùng tiền của chính mình thanh toán toàn bộ, để ý ánh thông cảm khác thường của nhân viên bán hàng, nhanh chóng ra ngoài.

Trở lại trong xe, cầm thẻ vàng trong tay đưa lại cho Nam Dạ Tước “Của anh”.

“Giữ lấy”, người đàn ông liếc nhìn lấy cái, “Cô ngày thường cũng chỉ đủ tiền tiêu, hằng tháng, tôi sẽ gửi thêm vào đó”.

Dung Ân khước miệng cong lên chưa xốt, anh ta quả xem như món hàng, thẻ vàng nằm trong lòng bàn tay , đột nhiên trở nên nặng nề, nắm chặt tay, sau đó buông lỏng, “Tự tôi có thể tiết kiệm được, tôi chỉ muốn đảm bảo mẹ mình có thể bình an chữa lành bệnh mà thôi”.

Cuộc sống dư giả, chưa bao giờ ham muốn, càng hề tham lam.

Đem thẻ vàng nhét vào túi áo Nam Dạ Tước, người đàn ông cũng gì thêm, chuyên chú lái xe trở lại Ngự Cảnh Uyển.

Dung Ân trước lên lầu, rót , uống tạm thuốc giảm đau trước, Nam Dạ Tước lên sau, trong tay cầm theo túi chườm đá, anh ngồi ở mép giường, tay đỡ sau đầu Dung Ân, tay cầm túi chườm đặt lên bên má sưng húp của .

“A.....”

Dung Ân đau nhức, hai lông mày cau chặt kìm nén.

“Cô muốn phá hủy nhan sắc sao?” Người đàn ông khom hạ thất lưng, ép buộc đối diện với khuôn mặt mình, ngoài miệng buông lời độc địa, nhưng động tác lại vô cùng ôn nhu dịu dàng, Dung Ân cắn môi, cảm giác đau đớn lại dấy lên, khắp trán đã tứa ra mồ hôi lạnh.

“Hé miệng”

Cô mím chặt môi, người đàn ông muốn đem cục đá cho vào khước miệng đã nứt toác của , đôi hẹp dài chính là biểu tượng của đào hoa, mũi cao kiên nghị, khẩu hình cũng rất ểnh hình, khước môi mỏng chỉ cần cong lên lại để lộ biết bao nham hiểm, độc ác, thối lui thân, “Lúc ở Cẩm Dỗ, anh vì sao lại hành động như vậy?”

Nam Dạ Tước dừng động tác, tầm khế giường cao, “Chẳng phải tôi đã là sai sao?”

Không hiểu vì lý gì, trong lòng dường như có chút mất mát, Dung Ân mặc anh cố gắng chườm đá ỉnh, dù đau nhức thế nào, cũng hề kêu than, vốn tưởng rằng, anh là vì quan hệ giữa và Diêm Việt, mới ở trước mặt mọi người cố ý làm cho họ bề mặt, hóa ra, là đã nghĩ sai, miệng anh ta đã là lỗi của , còn có thể thay đổi được gì?

“Anh cũng sai” Dung Ân cúi đầu, máy móc nhắc lại câu vừa rồi.

Nam Dạ Tước đặt túi chườm đã sang bên cạnh, cởi đồ rồi bước vào phòng tắm, lúc ra chỉ mặc áo choàng tắm màu trắng đơn giản, anh nằm vào trong chăn, nhìn Dung Ân trước sau vẫn duy trì dáng như ban nãy.

“Bộ dáng lúc này, ra ngoài có lẽ sẽ rất bề mặt, chừng ng ty đối tác sẽ chẳng cho cho vay”

Dung Ân chỉ cảm đầu óc văng vất, Nam Dạ Tước tiện tay lật giở tờ báo đặt tử đầu giường, đôi hẹp dài đột nhiên chuyển biến, giả bộ lơ đãng hỏi băng quơ, “Lá gan cũng , lúc đó dám thay anh ta lãnh trọn cú đâm của tôi” (P.s: Mình sửa lại thành đâm nhé các bạn, hnay xem lại dịch hơi buồn cười, cũng hợp lý...=D..hi)

“Tôi muốn anh ấy bị thương” Dung Ân câu này là lòng, bất cứ đó là nỗi đau như thế nào, cũng cam t tình nguyện hứng chịu.

“Cô quả luôn thích những ều tôi muốn nghe nhất”, Nam Dạ Tước vung tay, cầm tờ báo ném xuống đất, anh nghiêng người ngồi dậy, tấm lưng hướng về phía Dung Ân, “Tại bữa tiệc đính hôn, là ai chê dơ b, bị anh ta chơi đùa, còn muốn vì anh ta bán sống bán chết, biết thế nào là hèn hạ, lại còn muốn trông cậy vào anh ta?”

Miệng lưỡi của anh, quả rất độc địa, Dung Ân ngồi xuống giường, “Anh hiểu sao? Bởi vì tôi anh ấy, dù cho tại, tôi vẫn chưa thể quên anh ấy....”

“Bịch....” Đền bàn bằng thạch anh thoảng chốc bị ném vỡ tan tành, Nam Dạ Tước đứng dậy, tay chỉ vào nhà tắm, “Đi tắm, đêm nay, xem tôi giết chết như thế nào!”

Dung Ân bất động tại chỗ, lời vừa ra, chỉ là buột miệng thiếu suy nghĩ, biết rõ đối mặt cùng Nam Dạ Tước nên gì, nhưng đã đủ nhẫn nại.

Chương 54: Chán ghét sẽ buông tay

“Tôi đem ếm yếu nhất của chính mình đặt vào tay em”

Khóa trái cửa phòng tắm, nằm trong bồn rộng lớn, toàn thân mệt mỏi rã rời cũng dần thả lỏng, Dung Ân tắm chừng tiếng, mặc dù đã thay xong quần áo, vẫn rón rén tới cánh cửa, áp sát tai trông chừng tình hình bên ngoài, hồi lâu mới do dự mở cửa.

Nam Dạ Tước có trong phòng, rèm treo cửa sổ ban ng theo tiếng gió thổi chấp chới đung đưa, Dung Ân trông thân ảnh nghiêng ngả dựa lan can, người đàn ông nửa khuôn mặt lộ tà mị, anh rút ra ếu thuốc, ưu nhã ch lửa đốt.

Khi cốc cần còn rợn ngợp chung quanh anh, trầm ổn như vậy, khỏi khiến người khác nảy sinh rung động.

“Tắm xong rồi?”

Dung Ân nghe được cũng tiến về phía trước thêm bước nào.

Nam Dạ Tước vẫy tay hướng về phía Dung Ân, “Qua đây, chẳng qua cũng chỉ là ngoài ý muốn”.

Cô xỏ dép về phía ban ng, Nam Dạ Tước vòng tay ôm lấy bả vai , để toàn thân dựa lan can, còn chính mình lại kề sát phía sau lưng , khói thuốc phả ra tựa như sương mờ vẫn vút tiêu tan, cứ như vậy chuyển động quanh đỉnh đầu Dung Ân, “Quên anh ta, an t ở bên cạnh tôi, tôi đảm bảo sẽ có ngày để ”.

Nam Dạ Tước chính mình cũng rõ, vì sao giữ Dung Ân ở lại bên cạnh, so về diện mạo hay trong trắng, vô số phụ nữ có thể đáp ứng được anh, họa chăng vì tính chịu khuất phục của , ngay lúc này, anh cũng đã chinh phục được.

Dung Ân nghĩ ngợi hồi, cùng Diêm Việt vốn dĩ đã còn hy vọng, kéo lại áo choàng tắm, lách người, thoát khỏi vòng tay của Nam Dạ Tước, về phía giường ngủ, “Tôi đau đầu, ngủ thôi”.

Nam Dạ Tước ở lại bên ngoài chốc, khi vào trong phòng ngủ, vừa lúc bắt gặp Dung Ân lấy từ trong túi xách lọ thuốc, sau khi mở nắp, đem từng viên trực tiếp đưa vào trong miệng, cũng hề dùng , cứ như vậy khô khốc nuốt xuống.

“Ăn gì vậy?”

Dung Ân đặt lọ thuốc lên tủ đầu giường, “Thuốc tránh thai, ngày hôm qua tôi quên mất”.

“Ừ”, người đàn ông uống cạn ly rượu vang đỏ rồi đến bên cạnh giường, “Sau này đừng quên, có thai , rất phiền phức”.

Đêm nay, Nam Dạ Tước cũng muốn chạm vào , bộ dạng như vậy quả khiến ai nảy cũng đều nảy sinh chán ghét.

Ngày hôm sau, Dung Ân ngoan ngoãn ở lại, bên má sưng húp, đã qua đêm, trái lại càng trở nên thảm hại hơn, ngay cả lúc này cũng đã thể mở được, dùng thuốc mỡ bôi qua loa rồi đến siêu thị gần nhà mua vài hộp mỳ ăn liền, sau đó ở lì trong phòng, cũng hề ra ngoài nữa.

Khi Nam Dạ Tước trở về nhà, người nồng nặc mùi rượu, anh nói lỏng cà vạt rồi vào phòng khách, Dung Ân cúi đầu ăn mỳ, tóc cũng lộn xộn, chỉ bữa bãi buộc lại để ăn uống chốc, quần áo ăn vận cũng tuềnh toàng. Thân thể Nam Dạ Tước ngã xuống ghế sofa nơi Dung Ân ngồi, đầu đầu cực độ, anh lấy tay day day thái dương, “Ăn uống như vậy sao?”

“Ừ” Dung Ân buông bát mỳ trong tay, “Tôi ngại ra ngoài ăn”.

Cô vừa xong động tác, thân thể người đàn ông đã trở mình ngã nhào nằm xuống ghế, đầu anh gối lên đùi Dung Ân, hai nhắm nghiền, “Ăn thái dương giúp tôi, hôm nay uống có chút quá chén”.

Hơi lạnh từ đầu ngón tay Dung Ân khe khẽ đặt vào huyệt thái dương của Nam Dạ Tước, người đàn ông thoải mái thả lỏng, đôi sặc bén đột nhiên mở ra, Dung Ân né tránh tầm nhìn của anh, chuyên chú vào động tác của mình.

“Ân Ân” Nam Dạ Tước đột nhiên mở lời, sâu thẳm trong đôi đen láy của Dung Ân cũng bắt chợt gọn sóng nhưng chút sợ sệt, “Tôi đem ẽm yếu nhất của chính mình đặt vào tay em”.

Cô dừng động tác, sắc mặt lộ khó hiểu.

“Nếu như em hiểu biết huyệt đạo, chỉ cần hai ngón tay có thể dễ dàng lấy mạng tôi”.

Dung Ân buông tay khỏi huyệt thái dương của Nam Dạ Tước, anh lại hề ngồi dậy, thậm chí còn hơi nhích người lên , gối lên bụng dưới của , “Ân Ân, em có trái tim sao?”

Cô buông hạ mi , cùng anh bốn đối diện, “Tôi sẽ giết người”.

Nam Dạ Tước mỉm cười, cả anh và đều hề biết rằng, câu đùa này, mai kia lại biến thành , muốn hại người, nhưng lại tự tay khiến anh vĩnh viễn thể có ngày quay lại.

Trên giường lớn, người đàn ông đã ngủ say, do xúc tác của rượu, anh ngủ rất sâu, cánh tay vẫn như cũ ngang ngực đặt trước Dung Ân, khiến vất vả vẫn thể thoát khỏi vòng tay anh.

Trên tủ đầu giường, ện thoại di động đột nhiên reo vang, đã muộn như vậy, còn người muốn tìm gặp sao? Dung Ân nhìn màn hình, chỉ dãy số lạ lẫm trước , “Muốn biết năm trước chuyện gì xảy ra với Diêm Việt, trước mười hai giờ, đến tầng ba Cấm Đỗ”.

Gáy người đàn ông màu đồng nhẵn nhụi, hô hấp cũng dần ều hòa hơn, Dung Ân để lại ện thoại đặt lại tủ đầu giường, quá khứ của Diêm Việt, đột nhiên còn hiểu kì nữa, đã thể trở về bên nhau, tại sao thể quên?

Vừa nhắm lại, ện thoại lại ngừng đổ chuông.

Dung Ân muốn đánh thức Nam Dạ Tước nên cuối cùng vẫn bắt máy, đầu dây bên kia lên tiếng, “Diêm Việt có bí mật lớn như vậy, muốn biết sao?”

Dung Ân giật mình hoảng hốt, vội vàng lục tìm lại kí ức, “Bí mật gì?”

Cô bồn chồn đợi câu trả lời, nhưng đầu dây bên kia lại rất lâu hề có phản ứng, Dung Ân cũng thể ngủ yên được nữa, trở mình, kéo tay Nam Dạ Tước xuống, sau khi ngồi dậy, cầm lấy quần áo vào phòng tắm.

Mấy ngày trước gặp lại Diêm Việt, cũng nhận khác thường ở anh, bí mật liên quan đến anh có thể là gì?

Thay xong quần áo, Dung Ân do dự hồi, kết quả vẫn quyết định đến Cấm Đỗ chuyển.

Rón rén mở cửa, Nam Dạ Tước hôm qua uống ít rượu, hân thể dễ dàng thức giấc.

Mở hé cửa vừa đủ lách người ra ngoài, Dung Ân nhanh chóng ra ngoài đường cái bắt xe, nhìn đồng hồ, đã là mười rưỡi, có lẽ vẫn còn kịp. Cô để thả tóc, chải về bên đủ để che khuất bên má bị sưng húp.

Ở cổng Cấm Đỗ, rất đông người qua lại, mặc dù nay những tụ ẽm vui chơi giải trí mọc lên như nấm, nhưng Cấm Đỗ vẫn nhiều năm duy trì vị trí hộp đêm hàng đầu.

Đi vào bên trong, vẫn như trước nay nồng nặc mùi xa xỉ, hoang phí, đối với nơi này, Dung Ân vẫn kiềm nén được nảy sinh bài xích, cố gắng lách ra khỏi đám người nhộn nhạo, khi lên đến tầng ba, trước cửa phòng nọ có bảo vệ đứng bên ngoài.

Người đàn ông ngay khi nhìn liền mở cửa, “Mời vào”. Đường như anh ta đã biết trước sẽ có người tới.

Bên trong phòng tối đen như mực, khi Dung Ân bước vào, mơ hồ giống như lần nào đó, tiếng động đầu tiên nghe được là tiếng chảy, cửa phòng tắm mở ra, người đàn ông lặng lẽ về phía .

“Bí mật của Diêm Việt là gì?”

Người đàn ông lắc lắc mái tóc còn ướt, vài giọt bắn mặt Dung Ân, toàn thân run lên lạnh lẽo.

“Người đã chết nhắm , nhưng, ta chính mình là ai là người đó sao? Cô dễ bị đánh lừa đến thế?”

Trống Dung Ân trong giây lát tưởng chừng như ngừng đập, “Anh có ý gì?”

Trong bóng tối, Dung Ân nhìn rõ tướng mạo người đàn ông, nhưng anh ta dường như rất dễ dàng nhìn thấu từng biểu cảm nhất gương mặt , người đàn ông bình tĩnh đứng phía sau Dung Ân, đột nhiên khom hạ thắt lưng, ghé sát bên tai thào, “Cô cũng từng hoài nghi, phải sao?”

Một câu đã vạch trần , Dung Ân thể thừa nhận, “Tôi hề, anh ấy là Diêm Việt, tôi chưa từng nghi ngờ ều đó”.

“Tự lừa dối chính mình”, thanh người đàn ông rất quen, rằng giống như ai cũng hẩn, cụ thể là giống với ai, Dung Ân cũng xác định được rõ ràng, “Khuôn mặt hề giống, chỉ vì đôi , liền cho rằng đó chắc c là Diêm Việt?”

Tuy rằng, hồi ức giữa hai người vẫn vẹn nguyên trong t trí , nhưng sau tiệc đính hôn, Dung Ân trong lòng cũng đã nảy sinh nghi ngờ, người đàn ông lùi ra phía sau, sau lưng bỗng chốc lạnh toát, người đàn ông này, dường như biết ít chuyện, “Anh là ai?”

“Chào hỏi dường như cũng quá lần?” Người đàn ông ve vuốt mái tóc dài của , “Nếu đã nảy sinh ngờ vực, lẽ ra nên tìm chứng cứ mới phải, anh ta vì sao lại trở thành như vậy, muốn biết sao? Không thể nghi ngờ, Diêm Việt trong lòng giống như cái gai, có thể , có thể dễ dàng đem nó vứt bỏ ?”

Trực giác của Dung Ân mách bảo, người đàn ông này biết nhiều hơn tưởng rất nhiều, “Trước đây chỉ biết, Diêm Việt hề chết”.

“Một năm trước tại bệnh viện Nhân Ái, anh ta đáng lẽ đã chết”, thanh của người đàn ông, tựa hồ mỗi lúc u ám, “Cô có lẽ hiểu, cảm giác sống bằng chết”.

Nửa câu sau, dường như chỉ là nhả hơi rất , vừa huyền hoặc như có như , Dung Ân nghe rõ, “Anh gì?”

“Cô ”. Người đàn ông ch ếu thuốc, căn phòng tối tăm cuối cùng cũng nhen nhóm chút ánh sáng.

Dung Ân sờ soạn tìm đường tiến về phía trước vài bước, “Anh rốt cuộc là ai, trước kia khiến tôi rơi vào bước đường cùng cũng là anh? Anh lừa tôi ký hợp đồng, đơn giản vì muốn tôi ở lại Cám Dỗ? Hơn nữa, anh vì sao lại biết rõ chuyện giữa tôi và Diêm Việt?”

“Ha ha.....” Người đàn ông cười rộ, đặt ếu thuốc sang bên, “Không hề biết rõ chút nào, về , cũng còn sớm nữa”.

Nghe được khẩu khí của anh ta, Dung Ân cũng xem như dù có gắng hỏi cũng sẽ thu được thêm thông tin gì, hơn nữa cũng đã rạng sáng, nếu như để Nam Dạ Tước phát , chỉ càn mua thêm phiền toái.

Dung Ân ra khỏi Cám Dỗ, mục đích người đàn ông gọi tới là gì? Thoạt đầu, chỉ nghĩ rằng khác thường của Diêm Việt chỉ vì mối quan hệ giữa hai người, nhưng hôm nay nghe được lời người đàn ông vừa , t trí lại càng rối loạn.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, bên trong biệt thự vẫn tối đen như mực, Dung Ân thở phào nhõm, dám bật đèn, chỉ có thể dò dẫm tìm đường vào phòng ngủ.

Vừa nằm xuống giường, người đàn ông trước đó ngủ rất say đột nhiên trở mình lại sát , cánh tay ôm chặt chẽ lấy thắt lưng , Dung Ân xoay mình kinh hãi, ngay cả hô hấp cũng trở nên c trọng dè dặt, thậm chí thở cũng dám.

Nam Dạ Tước đem khuôn mặt chôn trong cổ , mãi hồi lâu sau, hơi thở mang theo vị rượu nặng dần dần như đốt cháy da thịt non mềm của , “Vừa đâu?” Giọng anh như mê man, nhưng lại mang theo áp lực đè nén chết người.

54. Chương 54 : Chán Ghét Sẽ Buông Tay

Khóa trái cửa phòng tắm, nằm trong bồn rộng lớn, toàn thân mệt mỏi rã rời cũng dần thả lỏng, Dung Ân tắm chừng tiếng, mặc dù đã thay xong quần áo, vẫn rón rén tới cánh cửa, áp sát tai trông chừng tình hình bên ngoài, hồi lâu mới do dự mở cửa.

Nam Dạ Tước có trong phòng, rèm treo cửa sổ ban ng theo tiếng gió thổi chấp chới đung đưa, Dung Ân trông thân ảnh nghiêng ngả dựa lan can, người đàn ông nửa khuôn mặt lộ tà mị, anh rút ra ếu thuốc, ưu nhã ch lửa đốt.

Khi cốc cần còn rợn ngợp chung quanh anh, trầm ổn như vậy, khiến người khác nảy sinh rung động.

“Tắm xong rồi?”

Dung Ân nghe được cũng tiến về phía trước thêm bước nào.

Nam Dạ Tước vẫy tay hướng về phía Dung Ân, “Qua đây, chẳng qua cũng chỉ là ngoài ý muốn”.

Cô xô dép về phía ban ng, Nam Dạ Tước vòng tay ôm lấy bả vai , để toàn thân dựa lan can, còn chính mình lại kề sát phía sau lưng , khóe thuốc phả ra tựa như sương mờ vẩn vút tiêu tan, cứ như vậy chuyển động quanh đỉnh đầu Dung Ân, “Quên anh ta, an t ở bên cạnh tôi, tôi đảm bảo sẽ có ngày để ”.

Nam Dạ Tước chính mình cũng rõ, vì sao giữ Dung Ân ở lại bên cạnh, so về diện mạo hay trong trắng, vô số phụ nữ có thể đáp ứng được anh, họa chăng vì tính chịu khuất phục của , ngay lúc này, anh cũng đã chinh phục được.

Dung Ân nghĩ ngợi hồi, cùng Diêm Việt vốn dĩ đã còn hy vọng, kéo lại áo choàng tắm, lách người, thoát khỏi vòng tay của Nam Dạ Tước, về phía giường ngủ, “Tôi đau đầu, ngủ thôi”.

Nam Dạ Tước ở lại bên ngoài chốc, khi vào trong phòng ngủ, vừa lúc bắt gặp Dung Ân lấy từ trong túi xách lọ thuốc, sau khi mở nắp, đem từng viên trực tiếp đưa vào trong miệng, cũng hề dùng , cứ như vậy khô khốc nuốt xuống.

“Ăn gì vậy?”

Dung Ân đặt lọ thuốc lên tủ đầu giường, “Thuốc tránh thai, ngày hôm qua tôi quên mất”.

“Ừ”, người đàn ông uống cạn ly rượu vang đỏ rồi đến bên cạnh giường, “Sau này đừng quên, có thai , rất phiền phức”.

Đêm nay, Nam Dạ Tước cũng muốn chạm vào , bộ dạng như vậy quả khiến ai nảy cũng đều nảy sinh chán ghét.

Ngày hôm sau, Dung Ân ngoan ngoãn ở lại, bên má sưng húp, đã qua đêm, trái lại càng trở nên thảm hại hơn, ngay cả lúc này cũng đã thể mở được, dùng thuốc mỡ bôi qua loa rồi đến siêu thị gần nhà mua vài hộp mỳ ăn liền, sau đó ở lì trong phòng, cũng hề ra ngoài nữa.

Khi Nam Dạ Tước trở về nhà, người nồng nặc mùi rượu, anh nói lỏng cả vạt rồi vào phòng khách, Dung Ân cúi đầu ăn mỳ, tóc cũng lộn xộn, chỉ bữa bãi buộc lại để ăn uống chốc, quần áo ăn vận cũng tuềnh toàng. Thân thể Nam Dạ Tước ngã xuống ghế sofa nơi Dung Ân ngồi, đau đầu cực độ, anh lấy tay day day thái dương, “Ăn uống như vậy sao?”

“Ừ” Dung Ân buông bát mỳ trong tay, “Tôi ngại ra ngoài ăn”.

Cô vừa xong động tác, thân thể người đàn ông đã trở mình ngã nhào nằm xuống ghế, đầu anh gối lên đùi Dung Ân, hai nhắm nghiền, “Ấn thái dương giúp tôi, hôm nay uống có chút quá chén”.

Hơi lạnh từ đầu ngón tay Dung Ân khe khẽ đặt vào huyệt thái dương của Nam Dạ Tước, người đàn ông thoải mái thả lỏng, đôi sắc bén đột nhiên mở ra, Dung Ân né tránh tầm nhìn của anh, chuyên chú vào động tác của mình.

“Ấn Ấn” Nam Dạ Tước đột nhiên mở lời, sâu thẳm trong đôi đen láy của Dung Ân cũng bắt chợt gọn sóng nhưng chút sợ sệt, “Tôi đem ẽm yếu nhất của chính mình đặt vào tay em”.

Cô dừng động tác, sắc mặt lộ khó hiểu.

“Nếu như em hiểu biết huyệt đạo, chỉ cần hai ngón tay có thể dễ dàng lấy mạng tôi”.

Dung Ân buông tay khỏi huyệt thái dương của Nam Dạ Tước, anh lại hề ngồi dậy, thậm chí còn hơi nhích người lên, gối lên bụng dưới của, “Ấn Ấn, em có trái tim sao?”

Cô buông hạ mi, cùng anh bốn đối diện, “Tôi sẽ giết người”.

Nam Dạ Tước mỉm cười, cả anh và đều hề biết rằng, câu đùa này, mai kia lại biến thành, muốn hại người, nhưng lại tự tay khiến anh vĩnh viễn thể có ngày quay lại.

Trên giường lớn, người đàn ông đã ngủ say, do xúc tác của rượu, anh ngủ rất sâu, cánh tay vẫn như cũ ngang ngược đặt trước Dung Ân, khiến vất vả vẫn thể thoát khỏi vòng tay anh.

Trên tủ đầu giường, ện thoại di động đột nhiên reo vang, đã muộn như vậy, còn người muốn tìm gặp sao? Dung Ân nhìn màn hình, chỉ dãy số lạ lẫm trước, “Muốn biết năm trước chuyện gì xảy ra với Diêm Việt, trước mười hai giờ, đến tầng ba Cấm Đỗ”.

Gáy người đàn ông màu đồng nhẵn nhụi, hô hấp cũng dần đều hòa hơn, Dung Ân để lại ện thoại đặt lại tủ đầu giường, quá khứ của Diêm Việt, đột nhiên còn hiểu kì nữa, đã thể trở về bên nhau, tại sao thể quên?

Vừa nhắm lại, ện thoại lại ngừng đổ chuông.

Dung Ân muốn đánh thức Nam Dạ Tước nên cuối cùng vẫn bắt máy, đầu dây bên kia lên tiếng, “Diêm Việt có bí mật lớn như vậy, muốn biết sao?”

Dung Ân giật mình hoảng hốt, vội vàng lục tìm lại kí ức, “Bí mật gì?”

Cô bồn chồn đợi câu trả lời, nhưng đầu dây bên kia lại rất lâu hề có phản ứng, Dung Ân cũng thể ngủ yên được nữa, trở mình, kéo tay Nam Dạ Tước xuống, sau khi ngồi dậy, cầm lấy quần áo vào phòng tắm.

Mấy ngày trước gặp lại Diêm Việt, cũng nhận khác thường ở anh, bí mật liên quan đến anh có thể là gì?

Thay xong quần áo, Dung Ân do dự hồi, kết quả vẫn quyết định đến Cấm Đỗ chuyển.

Rón rén mở cửa, Nam Dạ Tước hôm qua uống ít rượu, hân thể dễ dàng thức giấc.

Mở hé cửa vừa đủ lách người ra ngoài, Dung Ân nhanh chóng ra ngoài đường cái bắt xe, nhìn đồng hồ, đã là mười rưỡi, có lẽ vẫn còn kịp. Cô để thả tóc, chải về bên đủ để che khuất bên má bị sưng húp.

Ở cổng Cấm Đỗ, rất đông người qua lại, mặc dù nay những tụ ẽm vui chơi giải trí mọc lên như nấm, nhưng Cấm Đỗ vẫn nhiều năm duy trì vị trí hộp đêm hàng đầu.

Đi vào bên trong, vẫn như trước nay nồng nặc mùi xa xỉ, hoang phí, đối với nơi này, Dung Ân vẫn kiềm nén được nảy sinh bài xích, cố gắng lách ra khỏi đám người nhộn nhạo, khi lên đến tầng ba, trước cửa phòng nọ có bảo vệ đứng bên ngoài.

Người đàn ông ngay khi nhìn liền mở cửa, “Mời vào”. Dường như anh ta đã biết trước sẽ có người tới.

Bên trong phòng tối đen như mực, khi Dung Ân bước vào, mơ hồ giống như lần nào đó, tiếng động đầu tiên nghe được là tiếng chảy, cửa phòng tắm mở ra, người đàn ông lạng lẽ về phía.

“Bí mật của Diêm Việt là gì?”

Người đàn ông lắc lắc mái tóc còn ướt, vài giọt bắn mặt Dung Ân, toàn thân run lên lạnh lẽo.

“Người đã chết nhầm , nhưng, ta chính mình là ai là người đó sao? Cô dễ bị đánh lừa đến thế?”

Trống Dung Ân trong giây lát tưởng chừng như ngừng đập, “Anh có ý gì?”

Trong bóng tối, Dung Ân nhìn rõ tướng mạo người đàn ông, nhưng anh ta dường như rất dễ dàng nhìn thấu từng biểu cảm nhất gương mặt , người đàn ông bình tĩnh đứng phía sau Dung Ân, đột nhiên khom hạ thấp lưng, ghé sát bên tai thào, “Cô cũng từng hoài nghi, phải sao?”

Một câu đã vạch trần , Dung Ân thể thừa nhận, “Tôi hề, anh ấy là Diêm Việt, tôi chưa từng nghi ngờ ừu đó”.

“Tự lừa dối chính mình”, thanh người đàn ông rất quen, rằng giống như ai cũng hẳn, cụ thể là giống với ai, Dung Ân cũng xác định được rõ ràng, “Khuôn mặt hề giống, chỉ vì đôi , liền cho rằng đó chắc c là Diêm Việt?”

Tuy rằng, hồi ức giữa hai người vẫn vẹn nguyên trong t trí , nhưng sau tiệc đính hôn, Dung Ân trong lòng cũng đã nảy sinh nghi ngờ, người đàn ông lùi ra phía sau, sau lưng bỗng chốc lạnh toát, người đàn ông này, dường như biết ít chuyện, “Anh là ai?”

“Chào hỏi dường như cũng quá lần?” Người đàn ông ve vuốt mái tóc dài của , “Nếu đã nảy sinh ngờ vực, lẽ ra nên tìm chứng cứ mới phải, anh ta vì sao lại trở thành như vậy, muốn biết sao? Không thể nghi ngờ, Diêm Việt trong lòng giống như cái gai, có thể , có thể dễ dàng đem nó vứt bỏ ?”

Trực giác của Dung Ân mách bảo, người đàn ông này biết nhiều hơn tưởng rất nhiều, “Trước đây chỉ biết, Diêm Việt hề chết”.

“Một năm trước tại bệnh viện Nhân Ái, anh ta đáng lẽ đã chết”, thanh của người đàn ông, tựa hồ mỗi lúc u ám, “Cô có lẽ hiểu, cảm giác sống bằng chết”.

Nửa câu sau, dường như chỉ là thở hơi rất , vừa huyền hoặc như có như , Dung Ân nghe rõ, “Anh gì?”

“Cô ”. Người đàn ông ch ếu thuốc, căn phòng tối tăm cuối cùng cũng nhen nhóm chút ánh sáng.

Dung Ân sờ soạng tìm đường tiến về phía trước vài bước, “Anh rốt cuộc là ai, trước kia khiến tôi rơi vào bước đường cùng cũng là anh? Anh lừa tôi ký hợp đồng, đơn giản vì muốn tôi ở lại Cám Dỗ? Hơn nữa, anh vì sao lại biết rõ chuyện giữa tôi và Diêm Việt?”

“Ha ha.....” Người đàn ông cười rộ, đặt ếu thuốc sang bên, “Không hề biết rõ chút nào, về , cũng còn sớm nữa”.

Nghe được khẩu khí của anh ta, Dung Ân cũng xem như dù có gắng hỏi cũng sẽ thu được thêm thông tin gì, hơn nữa cũng đã rạng sáng, nếu như để Nam Dạ Tước phát , chỉ cần mua thêm phiên toái.

Dung Ân ra khỏi Cám Dỗ, mục đích người đàn ông gọi tới là gì? Thoạt đầu, chỉ nghĩ rằng khác thường của Diêm Việt chỉ vì mối quan hệ giữa hai người, nhưng hôm nay nghe được lời người đàn ông vừa , t trí lại càng rối loạn.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, bên trong biệt thự vẫn tối đen như mực, Dung Ân thở phànhôm, dám bật đèn, chỉ có thể dò dẫm tìm đường vào phòng ngủ.

Vừa nằm xuống giường, người đàn ông trước đó ngủ rất say đột nhiên trở mình lại sát , cánh tay ôm chặt chẽ lấy tấm lưng , Dung Ân xoay mình kinh hãi, ngay cả hô hấp cũng trở nên c trọng nề đặt, thậm chí thở cũng dám.

Nam Dạ Tước đem khuôn mặt chôn trong cổ , mãi hồi lâu sau, hơi thở mang theo vị rượu nặng dần dần như đốt cháy da thịt non mềm của , “Vừa đâu?” Giọng anh như mê man, nhưng lại mang theo áp lực đè nén chết người.

55. Chương 55 : Tự Chuốc Phiền Phức

Dung Ân toàn thân lạnh buốt, nhưng hơi thở người bên cạnh vẫn bình ổn, vững chãi, hề giống như tức giận, “Tôi, tôi khát nên thức dậy uống”.

“Ừ”

Người đàn ông giọng trầm ổn. Khuôn trần áp sát lấy tấm lưng Dung Ân khiến càng lo lắng vụn vẹo vài cái, Nam Dạ Tước tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ, vừa rồi chỉ vì cảm giác bên cạnh trống trải, nên anh vô thức hỏi qua loa.

Một hồi lâu sau gian lại rơi vào tĩnh lặng tuyệt đối, Dung Ân toàn thân trước đó cứng ngắc như tượng gỗ lúc này cũng đã dần thả lỏng, gối đầu ở trước người đàn ông, thân nhiệt ấm áp lan truyền, nhưng sao ngủ được yên giấc.

Cô thao thức đến tận bình minh, người đàn ông phía sau vẫn ngủ rất say, rón rén rời khỏi giường, đắp chăn lại cho Nam Dạ Tước.

Nấu bát cháo chay và luộc đĩa rau cải bẹ, Dung Ân gọi ện đến bệnh viện, sau khi xác nhận mẹ có vấn đề gì bất thường mới ngồi vào bàn ăn. Cô vừa ăn được vài a liền trông Nam Dạ Tước vừa cài khuy áo vừa bước xuống cầu thang.

“Ăn gì vậy?”

“Điểm t”.

Người đàn ông bước lại gần bàn ăn, ngồi xuống bên cạnh Dung Ân, xắn tay áo sơ mi lên vài tấc, “Cho tôi bát”.

Dung Ân nghe lời anh , múc bát cháo đưa tới trước mặt Nam Dạ Tước, “Anh ăn ngoài sao?”

“Tôi thường xuyên ăn ở nhà”, người đàn ông quét về phía Dung Ân nhận tin, múc muỗng cháo đưa vào trong miệng, vừa nuốt xuống, liền chau mày, “Này, đây là cái gì, chút mùi vị cũng có”.

“Đây là cháo chay”. Không hề nêm thêm muối hay hương liệu gì, hiển nhiên sẽ nhạt hoẹt.

Nam Dạ Tước đẩy bát cháo sang bên, dường như rất bài xích loại khẩu vị như vậy, anh cau chặt mày rồi đứng dậy, “Buổi tối chờ tôi về, chúng ta ăn ngoài”.

“Bộ dạng tôi lúc này ra ngoài, chẳng khác nào dọa chết người”.

Nam Dạ Tước mặc âu phục may thủ ng cao cấp màu đen tuyền, ngón tay út là chiếc nhẫn xa xỉ chói đất tiền, “Vậy dọa chết bọn họ là được, khuôn mặt này ít nhất còn nửa có thể nhìn được”.

Người đàn ông xong, vừa cười sảng khoái vừa bước , chính mình đã đánh , khi ở đây, anh đã sai thư ký đến tiệm trang sức, tìm chiếc dây chuyền rất vừa , hẳn sẽ rất hợp với Dung Ân.

Lời xin lỗi, anh thể , hơn nữa đấm đó là hướng về phía Diêm Việt, anh đã hạ thủ tất sẽ rất tay, nhưng ngay lúc đó, là Dung Ân lại tự mình ngăn cản.

Ăn xong bữa sáng, Dung Ân dọn dẹp qua loa, sau đó ngồi ở ghế sofa xem tivi, tới tận buổi chiều, vì chịu đựng được buồn chán, mặc áo khoác rồi ra ngoài.

Ngồi xe bus rất lâu mới đến được nghĩa trang.

Nơi này, Dung Ân vốn dĩ biết, ngoài nghĩa trang, còn có cánh rừng , khom lưng vào, theo lối mòn quen thuộc, tới gốc cây long não.

Dưới tán cây, có mộ đất nhô lên, Dung Ân ngồi xuống, nhỏ cổ đại xung quanh, ngay khi biết tin Diêm Việt qua khỏi, đã chu bị mộ cho anh ở nơi đây, bên dưới bóng cây xanh mát, an tĩnh.

Ngày hôm nay, phần mộ này đã còn cần nữa.

Sau khi nhỏ sạch cỏ dại xung quang, Dung Ân ngồi xuống đất, trong lòng rõ ràng rất bình tĩnh, sợ hãi cũng hề gợn sóng, nhưng khi sờ lên khuôn mặt của chính mình, đã tuôn từng dòng theo hai gò má rơi xuống ngừng.

“Việt, em muốn được chuyện cùng anh....”

Bầu trời ngoài vĩa rừng đột nhiên trở nên sáng rực bất thường, những bông tuyết xuyên qua tán cây xanh rì lưa thưa rơi xuống rồi yên vị vai , sau hồi lâu, chậm rãi tan biến, đọng lại như những giọt rờ hình thù lấm tẩm.

“Tuyết rơi...”

Dung Ân ngg đầu, những hạt tuyết, tựa như bông mềm mại tễnh, khi rơi xuống, tựa lông hồng, trợn tròn hai khi trông bóng người ở đỉnh đầu.

Cô cả kinh, ngay khi thu hồi động tác, Diêm Việt đã ngồi xuống ngay bên cạnh .

“Ân Ân”, bàn tay to lớn của người đàn ông khóa trụ cổ tay Dung Ân, “Cùng anh ngồi lại đây lát, được ?”

“Em có việc, em phải về trước”. Nơi này Diêm Việt thể biết, anh ở đây lúc này chắc c là vì theo dõi .

“Lẽ nào anh hơn nỗi phần mộ?” Diêm Việt còn sống, muốn đoạn tuyệt, để thà rằng quay về đây trò chuyện cùng phần mộ sơ sai.

Dung Ân nhất thời cảm trống rỗng, anh rõ ràng còn sống, nhưng thân thiết rốt cuộc vẫn thể tìm lại. Cô buông tay, đem túi xách che nửa khuôn mặt, rốt cuộc vẫn quyết định ngồi lại.

“Em quả nhiên rất xem trọng lời hứa hẹn giữa hai chúng ta”. Diêm Việt nhìn vào khoảng vô định, chậm rãi ra từng chữ.

Dung Ân nhìn theo biểu cảm từ góc cạnh khuôn mặt anh, lời hứa hẹn, chỉ có hai người biết được, “Anh còn nhớ sao?”

“Tất nhiên”, Diêm Việt tay chống sang hai bên mạn sườn, nửa người nghiêng về phía sau, ánh thả vào xa xăm, giữa màn tuyết trắng xóa, đôi anh lại càng rực rỡ sáng lạn, “Hai người chúng ta, bất luận ai là người trước, người còn lại sẽ chôn cất vợ hay chồng mình ở nơi thanh tịnh nhất, nơi đó có hương thơm mát của cây long nhãn xanh rì bảo hộ....”

Dung Ân vội vàng quay mặt về hướng khác, trực chào khéo mi, vợ chồng, cách xưng hô đông đây biết bao thân mật, nổi nghi ngờ trước đó, lần nữa lại bị dao động, nếu như anh phải Diêm Việt, tại sao ngay cả những lời thề non hẹn biển của hai người cũng nắm rõ từng câu từng chữ tới như vậy?

Trên tầng cao nhất của Nghiêm Tước, Nam Dạ Tước đã gọi ện vài ba lần cho Dung Ân, nhưng ện thoại để chế độ rung và được đặt trong túi xách, nên hề biết, gọi ện về nhà, chỉ có tiếng trả lời ện thoại máy móc vang lên, cũng nghe được giọng ôn nhu của .

Vứt ện thoại lên bàn làm việc, t tình trở nên bức bối, người đàn ông cau chặt mi t, tựa người vào phía sau.

“Mẹ em, đã đỡ hơn chưa?”

Dung Ân khê thở dài, khéo miệng chua xót, hơi thở trượt dài mệt mỏi, “Việt, là em có lỗi với anh trước, dù phải chịu trừng phạt cỡ nào em cũng cam t, nhưng ngờ, anh lại chuốc hết thù hận lên mẹ em”.

Kết quả như vậy, quả vượt quá dự liệu của Diêm Việt, Dung Ân đứng dậy, phui cổ bụi bám người, “Sự tình đã như vậy, những kỉ niệm trước đây, chúng ta hãy chôn chặt tận sâu thẳm trái tim, mỗi khi nghĩ lại đều vẫn tốt đẹp vẹn nguyên, bất kể cuộc sống có nhiều trắc trở va vấp, hãy cứ hi vọng đối phương sống rất tốt, nếu đã thể quay lại, hãy thích ứng với guồng quay cuộc sống của chính mình”.

Giọng ệu người con lãnh đạm, Diêm Việt nghe xong, trong lòng chợt nảy sinh phiền muộn, Dung Ân cầm lấy túi xách ra khỏi rừng, anh cũng gì thêm, có số chuyện, lúc này, cầu kh cũng được, gấp rút cũng xong.

Ngoài trời, tuyết rơi dày đặc, mặt đất đã chất thành tầng, Diêm Việt cầm áo mình khoác lên vai Dung Ân, “Để anh đưa em về”.

“Không cần” Cô đem áo khoác trả lại cho Diêm Việt, “Em tự mình bắt xe về được”.

Một chút lòng tốt của anh, cũng muốn nhận.

Người đàn ông nhất quyết đem áo, khoác lại lên vai , “Anh giúp em bắt xe, em đứng lại đây được rồi”. Nói xong liền hướng ra ngoài đường cái, nơi này cách xa trung tâm thành phố nên rất khó gọi xe, Dung Ân nhìn Diêm Việt đứng giao lộ, những bông tuyết rơi anh ngày chồng chất, thậm chí cả mái tóc anh. Cô chỉ đứng yên lặng tại chỗ, nửa chữ cũng muốn cùng anh xe về.

Sự kiên trì của , dường như luôn luôn rất khắc nghiệt, tự chính mình làm khổ chính mình.

Rất lâu sau mới bắt được xe, khi Dung Ân ngồi vào trong xe, Diêm Việt cũng hề đóng cửa, “Ân Ân, mặt em bị thương như vậy đã khám chưa?”

Cô vô thức lấy tóc dài che khuất khuôn mặt, “Đi khám rồi, em sao”.

Hai người gì thêm, cứ như vậy trầm lặng, người tài xế ngồi phía trước hồi lâu còn kiên nhẫn được cất giọng thúc giục, “Đi được chưa? Tôi có nhiều thời gian”.

Diêm Việt lúc này mới đóng cửa xe, “Hai người trước, tôi theo sau”.

Dọc đường , xe của anh theo sau giữ khoảng cách quá gần cũng quá xa, Dung Ân tựa đầu cửa sổ xe, ngấm nhìn cự li của hai chiếc xe, cứ như vậy, giống như giữa và Diêm Việt có quan hệ bất chính?

Hệ thống sưởi ấm trong xe khiến cảm ngột ngạt, Dung Ân ấn nút mở cửa kính, gió lạnh thốc vào, tấp lên mặt , tựa như lưỡi dao sắc bén, từng nhát nhát cửa vào da thịt , những hạt tuyết cũng thừa dịp bám vào những sợi tóc đen óng, Dung Ân nhin được nhắm nghiền hưởng thụ, hít thở giữa màn tuyết dày đặc, luôn luôn khiến tỉnh táo.

Xe đến Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân cất tiếng dừng xe, muốn Diêm Việt theo vào.

Xuống xe, quả nhiên trông cách đó xa, Diêm Việt hạ cửa kính xe, ánh hai người đột nhiên giao nhau giữa khoảng mật mù, Dung Ân chậm chạp di chuyển tầm né tránh, hai người đều hề chú ý, màn này, đã sớm thu toàn bộ vào trong người đàn ông đứng tầng hai, anh nghiêng người, lấy tay kéo rèm cửa sổ.

Sự xung đột gay gắt đỉnh ẽm khiến người khác tránh khỏi rùng mình ghê sợ!

Dung Ân lấy chìa khóa mở cửa, trong phòng vẫn tối đen như mực, xem ra Nam Dạ Tước vẫn chưa về. Cô khom lưng cởi giày, khịu gác nhảy bén ngủi được mùi thuốc lá, vào trong phòng khách, ghé sofa có đóm lửa , mở đèn, quả nhiên liền trông Nam Dạ Tước hai tay mở rộng thoải mái, ngênh ngang ngồi đối diện .

Người đàn ông ngồi bắt chéo chân, chân trái đung đưa khe khẽ, “Vừa đâu?”

Dung Ân giả bộ thản nhiên tới, “Đi dạo chút”.

“Thật ?” Nam Dạ Tước khước miệng cong lên, biểu cảm nhìn ra khác thường, anh nghiêng nửa người, đem chén nóng đưa đến trước mặt , “Bên ngoài tuyết rơi, uống chút nóng”.

Bàn tay Dung Ân vốn dĩ buốt lạnh đông cứng, cầm lấy cốc , giữa mặt uống vài ngụm, Nam Dạ Tước nghiêng người nhìn, theo yết hầu Dung Ân phập phồng nuốt xuống, nụ cười khước miệng người đàn ông cũng ngày quỉ dị, còn ôn hòa, sâu thẳm trong đôi mắt đã bắt đầu dậy sóng, mang theo nguy hiểm rợn ngợp, mỗi lúc biểu rõ ràng, anh khoắc tay lên bả vai Dung Ân, cố gắng siết chặt, “Cũng đem trả ta áo khoác, Ân Ân, càng ngày càng xem tôi ra gì rồi”.

Một ngụm của Dung Ân ngưng đọng ở cổ họng, lúc này mới ý thức được, chưa đem trả lại áo cho Diêm Việt.

Vội vã ngg đầu, đã trông Nam Dạ Tước đứng dậy, ngón tay ung dung cời cà vạt, cời khuy áo sơ mi, sau khi cời áo xong xuôi ném xuống sàn nhà, ngón tay di chuyển xuống thắt lưng, Dung Ân khuôn mặt bắt đầu nóng bừng, hô hấp gấp gáp, “Anh....định làm gì?”

Nam Dạ Tước khom hạ thắt lưng, mẽ tóm lấy cánh tay , “Phản ứng của bao giờ cũng gượng gạo, Ân Ân, đêm nay, tôi sẽ dạy dỗ , như thế nào mới là nhiệt tình”.

“Anh....” Dung Ân lập tức đứng dậy, đẩy Nam Dạ Tước, “Anh đã cho tôi uống cái gì?”

Toàn thân trở nên vô lực, động tác vừa rồi với Nam Dạ Tước chẳng hề hấn gì, Nam Dạ Tước cười cợt nhả, nhưng trong đôi mắt, lại chất chứa tà ý sâu xa, “Tôi muốn tốt với , muốn, là thích bị giày vò, phải ?”

Chương 56: Cường ép

“Cô là phụ nữ sao?”

Vancleek Angles là thương hiệu trang sức đá quý xa xỉ nổi tiếng, người có tiền cũng khó có thể mua nổi, Dung Ân lúc này hề có t trạng thưởng thức, nhận Nam Dạ Tước ngày tiến lại gần hơn, hoảng sợ tìm đường trốn tránh.

Lòng bàn chân, đột nhiên cảm giác như giẫm lên gì đó, thanh răng rắc phát ra.

Chín mươi chín viên kim cương tinh xảo được gắn tỉ mỉ vào chiếc tr cài rơi vung vãi sàn nhà, tấm thảm màu đen tuyền, trải dày kim cương đắt tiền.

Anh cho thứ gì, đều quan t, thậm chí còn tùy tiện giẫm đạp, khiến anh hao tổn t sức chu bị.

“Nam Dạ Tước, anh là đồ dê tiện, bỉ ổi!”. Giọng chữm mắng, đã truyền đến tai anh.

Người đàn ông nhận tìm đường trốn chạy, nhưng rốt cuộc cũng chỉ loanh quanh trong tầm cửa anh, anh tay rút thắt lưng, chậm rãi tiến đến, “Tôi vốn dĩ phải người tốt, dê tiện cũng được, bỉ ổi cũng sao, thoát cũng nổi”.

Dung Ân kiên trì lùi về phía sau, quả nhiên lần được đến tay vịn, vội vã lên cầu thang, Nam Dạ Tước trái lại hề kh trương, bước chậm rãi theo sau .

Toàn thân vô lực rã rời, ngay cả bước cũng có sức, Dung Ân hai tay vịn tay vịn, cơ hồ như bò lên tầng hai, quay đầu nhìn lại, Nam Dạ Tước vẫn chậm rãi đến, Dung Ân cắn răng, sau khi mở cửa phòng ngủ, vội vã dồn toàn bộ sức bình sinh khóa trái.

Thật may, người đàn ông đã nhanh hơn bước, đá văng cửa phòng ngủ khiến Dung Ân ngã phịch xuống sàn nhà.

Cô nằm thụp động đậy mặt đất, mái tóc dài che khuất toàn bộ biểu cảm gương mặt, chỉ trông hai vai ngừng run rẩy.

Nam Dạ Tước tiến đến chỗ Dung Ân, ngồi xổm xuống, tay vén tóc sang hai bên.

Lọt vào trong là khuôn mặt ửng hồng mà rực rỡ, đôi môi ly cuốn hút, chắc c thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Hơi lạnh từ bàn tay truyền đến nửa bên khuôn mặt sưng phù, Dung Ân nằm sàn nhà, hai nhìn về phía Nam Dạ Tước, tuy rằng chịu khống chế, nhưng lý trí vẫn còn tồn tại mong manh, “Vì sao làm vậy?”

“Tôi hành động chưa từng có lý do”, Nam Dạ Tước vòng tay qua thắt lưng , ôm lấy vòng eo n, rồi đặt giường lớn màu đen, “Như vậy tôi mới có thể thỏa mãn”.

Chỉ vì thỏa mãn của anh mà tùy tiện xem như đồ đặc rồi chơi đùa thỏa thích, Dung Ân tay phải nắm lấy cổ tay Nam Dạ Tước, hô hấp đã bắt đầu trở nên gấp gáp, “Anh khỏi cần như vậy, tôi thể phản ứng....”

Người đàn ông buông hạ thân thể, khuôn mặt sát , “Nhưng, uống thứ đó, thân thể mới ngoan ngoãn nghe lời, có như vậy mới chân ”.

Dung Ân há miệng, định cắn anh, nhưng vừa chạm được đến cổ, toàn thân đã mềm nhũn rã rời, trong cơ thể sôi trào từng cơn nóng hổi, cảm giác xa lạ này khiến bắt đầu lo sợ, e rằng, sẽ biến thành người khác, làm trái lại với trái tim, ngay cả thân thể của chính mình cũng thể khống chế được.

Không gian bên trong đã bắt đầu lan tràn ám muội.

Nam Dạ Tước bắt đầu kiểm soát được hơi thở ngày kh trương và gấp gáp.

Dung Ân mặc chiếc áo len màu tím nhạt, vạt áo trước, là hàng khuy cỡ . Tay người đàn ông lúc này, vô cùng “kiên nhẫn”, khuôn mặt biểu cảm gắng gượng.

Kiên trì được bao lâu, rốt cuộc từ bỏ, hai tay lần tới chỗ cúc áo đã được cởi ra.

Nam Dạ Tước kéo lại gần, cởi nốt những khuy áo còn sót lại, rồi nhàn nhàn cởi áo, theo động tác, người chỉ còn lại đồ lót.

Một tay xoa xoa bụng dưới của , Dung Ân theo lực từ tay anh ngã về phía sau, ngồi trong lòng người đàn ông.

Tấm lưng trần trụi áp sát tấm thân trần trụi của người đàn ông, va chạm da thịt khiến lực tay anh càng thêm mê, thân thể hai người ngày quỵen hòa.

Áo lót lúc này là duy nhất cản trở, Nam Dạ Tước cúi đầu, Dung Ân chỉ cảm lồng căng thẳng, sau hồi, toàn thân buông lỏng hoàn toàn. Người đàn ông dùng răng cắn lên của . Một tay thả áo lót xuống đất, tay kia, thuần thục nắm bóp khuôn đầy đà.

Dung Ân cắn chặt môi dưới, đôi môi nóng bỏng của người đàn ông lại di chuyển chậm chạp tấm lưng trơn nhẵn của , lúc liếm láp, lúc cắn , theo sóng lưng, di chuyển dần lên . Đầu lưỡi chạm đến cổ , để lại cơ thể dấu hôn đỏ ửng, tay, lần xuống bụng rồi di chuyển xuống dưới, chạm đến vùng nhạy cảm nhất.

“Thật chịu được”, thanh Nam Dạ Tước mang theo khiêu khích, đầu lưỡi tỉ mỉ liếm cổ , dùng miệng ngậm lấy vành tai , mút vào hết sức mê hoặc.

“Ừm....” Một tiếng rên khẽ, tựa như tiếng mèo con, bật ra từ miệng Dung Ân.

Nam Dạ Tước thu hồi thân thể, cười ra tiếng. Một tay sờ đến bên hông , hai tay dùng sức, Dung Ân liền chuyển tư thế thành đối diện anh.

Dưới thân người đàn ông, ham muốn cháy bỏng đã còn kiềm nén được, chỉ trực chờ muốn phá ra.

Vì ngồi ở mép giường, Dung Ân buộc lòng phải ôm lấy cổ người đàn ông, trán mồ hôi theo xương quai xanh chảy xuống, nếu như bên trong phòng lúc này có ánh sáng, hẳn hình ảnh lúc này sẽ đẹp đến mê m.

Lửa dục vọng trực chờ bùng tỏa lần nữa được ch ngòi, ngày mãnh liệt cuộn cuộn khi va chạm mỗi lúc gần gũi hơn.

“Đừng...”, chịu nổi khi bị dục vọng giày vò chi phối, Dung Ân rên lên thành tiếng, tay quẩn lấy cổ người đàn ông, tự chủ mỗi lúc chặt chẽ hơn, thân thể căng cứng, kh trương.

“Nhanh như vậy chịu được?” Nam Dạ Tước vẫn tiếp tục khiêu khích thân thể , mang theo mãnh liệt, nhưng hề nóng vội.

Một tay xoa cá chân của , từ làn da trắng ngần mềm mại của ngừng câu dẫn trên trọc, quả nhiên thể phủ nhận, anh là cao thủ ve vãn.

Dung Ân khuôn mặt đã nóng bừng đỏ ửng, mái tóc dài buông xõa mê hoặc.

Nam Dạ Tước nới rộng quần lót của , tiếng than trầm trầm mà dụ tình gợi cảm vang lên, Dung Ân rối loạn rên lên tiếng, thân thể ở nơi sâu thẳm nhất ngày ham muốn, đầu óc cũng bắt đầu mông lung, lý trí cũng lạc đường mờ nhạt.

Dung Ân dưới thân người đàn ông mỗi lúc ma mị, hai tay bắt giắc buông lỏng, đầu óc mỗi lúc trống rỗng mờ mịt, giữa lúc rối loạn mơ màng, cảm giác được bàn tay lạnh lẽo cởi ra quần lót của chính mình.

Thân thể đã bán đứng chính , từng bước cuốn theo dục vọng, Dung Ân cảm giác chính mình lâng lâng như nằm mây, phía sau lưng là chăn mềm mại, chốc đã còn, xô pha, sàn nhà, tường, thậm chí ngay cả ban ng, khắp nơi đều là dấu tích, rõ ràng cơ thể vốn yếu ớt, nhưng lại kh khoan thỏa mãn, rất lâu sau, chính mình cũng rõ đã bất tỉnh trong hoan lạc và trống rỗng hư như thế nào.

“Kết quả cho cậu đã cho ấy uống thứ thuốc chết tiệt gì vậy...”

Giữa lúc mơ màng, nghe được câu vang lên.

“Cậu còn , thuốc này ai nấy đều có thể dùng? Túc tắc bằng tôi xem cậu, cả thể lực và tinh thần tốt như vậy, nên cho uống liền mười viên cũng thành vấn đề?”

“Ít nhảm , ấy sao còn chưa tỉnh?”

“Tỉnh được mới là lạ, giày vò người ta thành ra như vậy....” Từ Khiêm ánh xẹt qua cánh tay của Dung Ân lộ ra từ giường, nhưng vết th tím còn chưa kịp tán , tất cả đều là dấu tích mà Nam Dạ Tước để lại trong cơn hoan lạc. Những nơi nhìn , ắt hẳn lại càng nhiều vết thương.

“Không đưa ấy vào viện sao?”. Nam Dạ Tước ngữ ệu lộ rõ thiếu kiên nhẫn.

“Như vậy đưa vào bệnh viện, cậu muốn cho tất cả mọi người thiên hạ đều biết cậu chơi đùa phụ nữ thành ra như vậy?” Từ Khiêm lấy từ trong hộp thuốc kim tiêm, tiêm mũi cho Dung Ân, “Kiên nhẫn đợi , ấy sẽ tỉnh lại, thuốc này chính cậu xử lý, người khác còn chịu nổi huống chi là ấy...”

“Cậu làm sao biết ấy chịu được?” Nam Dạ Tước lướt qua chỗ Từ Khiêm, đến giường ngủ ngồi xuống, “Cô ấy và tôi hoàn toàn tương hợp nhau”.

Từ Khiêm thu dọn dụng cụ, “Đừng nên quá giới hạn, c thận ngày chính mình sẽ hối hận”.

Nam Dạ Tước trước nay thay phụ nữ như thay quần áo, anh đồng tình, đặt tay lên giường để Dung Ân gối đầu lên, “Tôi hành động chưa bao giờ biết hối hận”. Anh buông hạ mi , ngắm nhìn Dung Ân vẫn như ngủ say, nếu như phải chọc giận anh, anh cũng đối xử thô bạo như vậy.

Sau khi tiêm liều thuốc, Dung Ân ngủ ngày sâu hơn.

Cô đã có giấc mơ dài, ở đó, có Diêm Việt của năm về trước, gương mặt là sáng ngời tư chất cùng sức sống của tuổi trẻ, anh công lưng, qua những con đường thân thuộc xa tắp, đã từng, là những nỗi nhớ đến khắc cốt ghi t. Trong giấc mơ, mẹ hề bị bệnh, hình ảnh bà hiền hậu, qua lại hết phòng bếp lại phòng khách, nghe tiếng thái đồ ăn cùng thưởng thức mùi vị lan tỏa, cứ như vậy mới là niềm hạnh phúc ấm áp ...Khi Dung Ân tỉnh giấc, khuôn mặt lạnh ngắt, biết chính mình đã khóc.

Ánh quét vòng quanh phòng, hơi thở độc tài vẫn còn lưu lại, loại khí lực này đâu chỉ lưu lại ở căn phòng bốn mươi mét vuông. Dung Ân trở mình, cảm giác toàn thân khó chịu, ngoài trời tuyết rơi rất nặng hạt, ban ng, Nam Dạ Tước ngồi tựa ghế sofa, trong tay là ếu thuốc cháy.

Anh ta hề hút hơi nào, chỉ để thuốc cứ như vậy tàn rồi rơi xuống mặt đất.

Máu tóc màu đỏ rượu lộn xộn để lộ phong trần quyến rũ, người đàn ông vút ếu thuốc trong tay, nghiêng mặt, đôi đồng tử đen láy sáng ngời vừa lúc đối diện Dung Ân, “Tỉnh rồi?”

Cô vốn định né tránh, giả vờ ngủ cũng được nữa, nên đành miễn cưỡng gật đầu.

Mái tóc đen dài của vì trở mình mà buông xuống cạnh giường, Dung Ân ngg đầu nhìn về phía cửa sổ, “Trời còn chưa sáng sao?”

“Ngủ mơ sao, đã ngày đêm trôi qua”, Nam Dạ Tước đến nằm xuống bên cạnh Dung Ân, tay đặt lên thất lưng , kéo vào trong lồng mình, “Quả nhiệt tình như lửa, lửa còn cháy rất mãnh liệt”.

“Vì anh tức giận?” Dung Ân nhúc nhích chỉ nằm yên, bên tai là nhịp đập mê của trái tim anh, “Tôi trong anh cũng chẳng đáng giá, tại sao anh phải nổi cáu?”

Nam Dạ Tước ngồi dậy, ôm lấy , về phía ban ng.

“Anh định làm gì? Cô được quấn trong chăn, “Thả tôi xuống”.

Nam Dạ Tước ngồi xuống ghế sofa ban nãy, đem ôm vào lòng, gió lạnh thấu xương thổi tới, khiến thân thể trần trụi trong chăn của cô quắp lại, người đàn ông cầm lấy ly rượu, ưu nhả nhấp ngụm, “Tôi dựa vào cái gì để tha thứ cho ? Cô cũng quá coi trọng bản thân rồi...”, Hai người đối diện nhau, xúc phạm này, giống như loại độc được phản ứng chậm, mới nếm thử lần đầu tiên, sẽ hề cảm đau đớn khổ sở, chỉ khi thời gian trôi lâu sau, mới từng chút phát tác.

Dung Ân cười cười, quai hàm hơi nhếch lên cao, chỉ là đề cao bản thân, và Nam Dạ Tước vốn dĩ là hai đường thẳng song song, nếu vì những việc bất ngờ xảy đến, sau này hai người sẽ như ý nguyện mà tách rời nhau.

Nam Dạ Tước cúi đầu hôn lên cổ , Dung Ân cũng đẩy anh ra, “Sau này đừng cho tôi dùng thuốc được ?”

Cảm giác xa lạ khiến hoảng loạn sợ hãi, hơn nữa, còn là sỉ nhục, Nam Dạ Tước hiểu, anh chỉ đơn thuần tìm kiếm phương thức thỏa mãn nhưng với mà , hoàn toàn phải.

Người đàn ông bàn tay đặt ở cổ đem khuôn mặt giương lên, tay kia đỡ lấy sau đầu , khiến chịu đè nén, anh đối diện đôi mắt thất thần của , “Thuốc này, lần đầu tiên tôi dùng cho phụ nữ, Ân Ân, là em chịu nghe lời, đã ngủ cùng tôi, em còn hy vọng ề gì? Còn muốn trong sạch trở lại bên cạnh anh ta? Tôi khuyên em nên sớm từ bỏ suy nghĩ nực cười này.”

Hy vọng như vậy, chưa từng nuôi dưỡng, khi đã mất , muốn gượng ép.

“Nếu như tôi muốn trở lại bên cạnh anh ấy, tôi sẽ chấp nhận an bài của anh”. Đó là lý do, Tư Mạn cho tiền nhưng hề nhận.

“Ân Ân, em còn có thể nữa ?”

Ngữ khí người đàn ông rất bình thản, anh lại ch ếu thuốc, ngón tay thon dài khẽ gảy vài cái, ánh chăm chú hề muốn bỏ sót biểu cảm nào từ khuôn mặt Dung Ân.

Yêu?

Ánh đột nhiên trở nên sầm uộc, nhưng lại làm bộ thoải mái mà mở miệng, “Còn người sẽ tôi?”

Nam Dạ Tước tay đặt ở lưng Dung Ân, đôi môi ẩm ướt mang theo vị thuốc lá nhàn nhạt tươi mát phủ lên môi Dung Ân, bá đạo mà tùy tiện, sau hồi triền miên, anh cắn khẽ khóe miệng Dung Ân, “Chúng ta, đều cần tình ”.

Dung Ân ở lại Ngự Cảnh Uyển thêm mười ngày nữa, cho tới khi vết thương mặt đã đỡ nhiều, mới tiếp tục làm trở lại.

Hôm nay là ngày tiết trời ấm áp, thức dậy sớm, vừa thay quần áo, người đàn ông giường đã trở mình, lim dim lộ buồn ngủ, “Sớm như vậy, đâu?”

“Tôi muốn đến bệnh viện trước”. Dung Ân lo lắng đến tình trạng sức khỏe của mẹ, mấy ngày qua vì vết thương mặt nên dám qua thăm nom, mẹ chắc c rất nóng lòng.

“Không cần lo lắng” Nam Dạ Tước kéo chăn chỉ để lộ đầu, “Tôi đã dặn nhân viên y tá lại với mẹ, ng tác cho bà an t”.

Dung Ân chải tóc rồi cột lại đơn giản, “Cám ơn”.

Ưu ể của Nam Dạ Tước, có đôi khi cho phép người khác lơ là, miễn là ngoan ngoãn nghe lời anh ta, toàn bộ những chuyện phiền phức nhất, anh ta cũng sẽ tự mình thu xếp ổn thỏa.

“Sau khi tan ca, hãy lái xe tôi về, lại như vậy cũng thuận tiện hơn”.

“Không cần”, Dung Ân chút nghĩ ngợi cự tuyệt, thẳng về phía phòng tắm toan rửa mặt, “Tôi bắt xe lại cũng rất thuận tiện”.

Người đàn ông nhìn chăm chú bóng lưng , tính cách của so với sỏi đá còn ngang ngạnh hơn, đã , vĩnh viễn sẽ là .

Dung Ân xuống tầng, khi qua phòng khách, liên trông chiếc tr cài đã gãy đôi sàn nhà, chần chờ giây lát, cuối cùng tiến đến nhặt lên, nhặt cả những viên kim cương rơi bừa bãi thả bỏ vào túi xách. Quà tặng đầu tiên của anh, đã bị phá hư thành ra như vậy.

Đi tới bệnh viện, y tá xoa bóp ẹ Dung, Dung Ân bỏ xuống đồ trong tay, đến bên giường, ‘Mẹ’.

Mẹ Dung chuyển động đôi , cổ bà vẫn bất động, Dung Ân ngồi ở cạnh giường, cầm lấy khăn ướt lau tay cho bà, “Con xin lỗi, mẹ, con ng tác, thể qua chăm nom”.

Mẹ Dung biểu cảm méo mó, sau khi bị trúng gió, Dung Ân đã còn được trông biểu đôn hậu của mẹ, khom lưng, ngón tay khẽ chạm lên trán mẹ, “Mẹ, cần vội vã, con nhất định sẽ giúp mẹ bình phục, đến lúc đó, chúng ta lại có thể tiếp tục chung sống như trước đây”.

Ngón tay bà run rẩy dường như gắng sức nắm lấy bàn tay Dung Ân, cười yếu ớt, bất lực dâng tràn, miễn là có thể trông dáng tươi cười của mẹ, tất cả mọi thứ đều đáng giá.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Dung Ân vội vàng đến Nghiêm Tước, hơn mười ngày làm, ng việc hẳn đã chất đống.

Vội vàng ăn qua loa bữa sáng, cơm trưa Lý Hủy mang đến giúp , khi ăn vốn dĩ nên làm việc, Lý Hủy nhiều ngày gặp , lại chỉ vùi đầu vào ng việc, “Trời ơi, khi ăn nên dùng máy tính”.

“Hủy, ng việc của mình còn nhiều lắm, nếu làm ngay e rằng kịp mất”.

“Cũng tới mức như vậy à”, Lý Hủy cầm cốc ấm đến trước mặt Dung Ân, “Cậu muốn tự dày dora bản thân sao?”

Công việc rất nhiều nghiệp vụ chồng chéo, Dung Ân có cả thời gian nuốt xuôi cơm, Lý Hủy hai tay chống cằm, vừa uống trà sữa, vừa do dự mở miệng, “Ân Ân”.

“Ừ?”

“Mẹ cậu bệnh viện phục hồi, tình hình giờ sao rồi?”

Dung Ân khó khăn nuốt xuống miếng cơm trong miệng, đôi đồng tử đen lầy trùng xuống, “Bác sỹ có hy vọng phục hồi”.

“Này

56. Chương 56 : Cường Ép

Vancleek Angles là thương hiệu trang sức đá quý xa xỉ nổi tiếng, người có tiền cũng khó có thể mua nổi, Dung Ân lúc này hề có t trạng thưởng thức, nhận Nam Dạ Tước ngày tiến lại gần hơn, hoảng sợ tìm đường trốn tránh.

Lòng bàn chân, đột nhiên cảm giác như giẫm lên gì đó, thanh răng rắc phát ra.

Chín mươi chín viên kim cương tinh xảo được gắn tỉ mỉ vào chiếc tr cài rơi vung vãi sàn nhà, tấm thảm màu đen tuyền, trải đầy kim cương đắt tiền.

Anh cho thứ gì, đều quan t, thậm chí còn tùy tiện giẫm đạp, khiến anh hao tổn t sức chu bị.

“Nam Dạ Tước, anh là đồ dê tiện, bỉ ổi!”. Giọng chữm mắng, đã truyền đến tai anh.

Người đàn ông nhận tìm đường trốn chạy, nhưng rốt cuộc cũng chỉ loanh quanh trong tầm của anh, anh tay rút thắt lưng, chậm rãi tiến đến, “Tôi vốn dĩ phải người tốt, dê tiện cũng được, bỉ ổi cũng sao, thoát cũng nổi”.

Dung Ân kiên trì lùi về phía sau, quả nhiên lần được đến tay vịn, vội vã lên cầu thang, Nam Dạ Tước trái lại hề kh trương, bước chậm rãi theo sau .

Toàn thân vô lực rã rời, ngay cả bước cũng có sức, Dung Ân hai tay vịn tay vịn, cơ hồ như bò lên tầng hai, quay đầu nhìn lại, Nam Dạ Tước vẫn chậm rãi đến, Dung Ân cắn răng, sau khi mở cửa phòng ngủ, vội vã dồn toàn bộ sức bình sinh khóa trái.

Thật may, người đàn ông đã nhanh hơn bước, đá văng cửa phòng ngủ khiến Dung Ân ngã phịch xuống sàn nhà.

Cô nằm thụp động dậy mặt đất, mái tóc dài che khuất toàn bộ biểu cảm gương mặt, chỉ trông hai vai ngừng run rẩy.

Nam Dạ Tước tiến đến chỗ Dung Ân, ngồi xổm xuống, tay vén tóc sang hai bên.

Lọt vào trong là khuôn mặt ửng hồng mà rục rỡ, đôi môi ly cuốn hút, chắc c thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng.

Hơi lạnh từ bàn tay truyền đến nửa bên khuôn mặt sưng phù, Dung Ân nằm sà nhà, hai nhìn về phía Nam Dạ Tước, tuy rằng chịu không chế, nhưng lý trí vẫn còn tồn tại mong manh, “Vì sao làm vậy?”

“Tôi hành động chưa từng có lý do”, Nam Dạ Tước vòng tay qua thắt lưng, ôm lấy vòng eo n, rồi đặt giường lớn màu đen, “Như vậy tôi mới có thể thỏa mãn”.

Chỉ vì thỏa mãn của anh mà tùy tiện xem như đồ đặc rồi chơi đùa thỏa thích, Dung Ân tay phải nắm lấy cổ tay Nam Dạ Tước, hô hấp đã bắt đầu trở nên gấp gáp, “Anh khỏi cần như vậy, tôi thể phản ứng.....”

Người đàn ông buông hạ thân thể, khuôn kẻ sát, “Nhưng, uống thứ đó, thân thể mới ngoan ngoãn nghe lời, có như vậy mới chân”.

Dung Ân há miệng, định cắn anh, nhưng vừa chạm được đến cổ, toàn thân đã mềm nhũn rã rời, trong cơ thể sôi trào từng cơn nóng hổi, cảm giác xa lạ này khiến bắt đầu lo sợ, e rằng, sẽ biến thành người khác, làm trái lại với trái tim, ngay cả thân thể của chính mình cũng thể không chế được.

Không gian bên trong đã bắt đầu lan tràn ám muội.

Nam Dạ Tước bắt đầu kiểm soát được hơi thở ngày kh trương và gấp gáp.

Dung Ân mặc chiếc áo len màu tím nhạt, vạt áo trước, là hàng khuy cỡ. Tay người đàn ông lúc này, vô cùng “kiên nhẫn”, khuôn mặt biểu cảm gắng gượng.

Kiên trì được bao lâu, rốt cuộc từ bỏ, hai tay lần tới chỗ cúc áo đã được cởi ra.

Nam Dạ Tước kéo lại gần, cởi nốt những khuy áo còn sót lại, rồi nhàng cởi áo, theo động tác, người chỉ còn lại đồ lót.

Một tay xoa xoa bụng dưới của, Dung Ân theo lực từ tay anh ngã về phía sau, ngồi trong lòng người đàn ông.

Tấm lưng trần trụi áp sát tấm thân trần trụi của người đàn ông, va chạm da thịt khiến lực tay anh càng thêm mẽ, thân thể hai người ngày quyện hòa.

Áo lót lúc này là duy nhất cản trở, Nam Dạ Tước cúi đầu, Dung Ân chỉ cảm lồng ngực căng thẳng, sau hồi, toàn thân buông lỏng hoàn toàn. Người đàn ông dùng răng cắn lên của. Một tay thả áo lót xuống đất, tay kia, thuần thục nắn bóp khuôn đầy đà.

Dung Ân cắn chặt môi dưới, đôi môi nóng bỏng của người đàn ông lại di chuyển chậm chạp tấm lưng trơn nhẵn của, lúc liếm láp, lúc cắn, theo sống lưng, di chuyển dần lên. Đầu lưỡi chạm đến cổ, để lại cơ thể dấu hôn đỏ ửng, tay, lần xuống bụng rồi di chuyển xuống dưới, chạm đến vùng nhạy cảm nhất.

“Thật chịu được”, thanh Nam Dạ Tước mang theo khiêu khích, đầu lưỡi tỉ mỉ liếm cổ, dùng miệng ngậm lấy vành tai, mút vào hết sức mê hoặc.

“Ừm.....” Một tiếng rên khẽ, tựa như tiếng mèo con, bật ra từ miệng Dung Ân.

Nam Dạ Tước thu hồi thân thể, cười ra tiếng. Một tay sờ đến bên hông, hai tay dùng sức, Dung Ân liền chuyển tư thế thành đối diện anh.

Dưới thân người đàn ông, ham muốn cháy bỏng đã còn kiềm nén được, chỉ trực chờ muốn phá ra.

Vì ngồi ở mép giường, Dung Ân buộc lòng phải ôm lấy cổ người đàn ông, trán mồ hôi theo xương quai xanh chảy xuống, nếu như bên trong phòng lúc này có ánh sáng, hẳn hình ảnh lúc này sẽ đẹp đến mê m.

Lửa dục vọng trực chờ bùng tỏa lần nữa được ch ngồi, ngày mãnh liệt cuộn cuộn khi va chạm mỗi lúc gần gũi hơn.

“Đừng....”, chịu nổi khi bị dục vọng giày vò chi phối, Dung Ân rên lên thành tiếng, tay quẩn lấy cổ người đàn ông, tự chủ mỗi lúc chặt chẽ hơn, thân thể căng cứng, kh trương.

“Nhanh như vậy chịu được?” Nam Dạ Tước vẫn tiếp tục khiêu khích thân thể, mang theo mãnh liệt, nhưng hề nóng vội.

Một tay xoa cá chân của, từ làn da trắng ngần mềm mại của ngừng câu dẫn trên trọc, quả nhiên thể phủ nhận, anh là cao thủ ve vãn.

Dung Ân khuôn mặt đã nóng bừng đỏ ửng, mái tóc dài buông xõa mê hoặc.

Nam Dạ Tước nói rộng quần lót của, tiếng than trầm trầm mà dụ tình gợi cảm vang lên, Dung Ân rối loạn rên lên tiếng, thân thể ở nơi sâu thẳm nhất ngày ham muốn, đầu óc cũng bắt đầu mông lung, lý trí cũng lạc đường mờ nhạt.

Dung Ân dưới thân người đàn ông mỗi lúc ma mị, hai tay bắt giắc buông lỏng, đầu óc mỗi lúc trống rỗng mờ mịt, giữa lúc rối loạn mơ màng, cảm giác được bàn tay lạnh lẽo cởi ra quần lót của chính mình.

Thân thể đã bán đứng chính, từng bước cuốn theo dục vọng, Dung Ân cảm giác chính mình lâng lâng như nằm mây, phía sau lưng là chần mềm mại, chốc đã còn, xô pha, sàn nhà, tường, thậm chí ngay cả ban ng, khắp nơi đều là dấu tích, rõ ràng cơ thể vốn yếu ớt, nhưng lại kh khoản thỏa mãn, rất lâu sau, chính mình cũng rõ đã bất tỉnh trong hoan lạc và trống rỗng hư như thế nào.

“Kết quả cho cậu đã cho ấy uống thứ thuốc chết tiệt gì vậy....”

Giữa lúc mơ màng, nghe được câu vang lên.

“Cậu còn, thuốc này ai nấy đều có thể dùng? Túc tắc bằng tôi xem cậu, cả thể lực và tinh thần tốt như vậy, nên cho uống liền mười viên cũng thành vấn đề?”

“Ít nhảm, ấy sao còn chưa tỉnh?”

“Tỉnh được mới là lạ, giày vò người ta thành ra như vậy...” Từ Khiêm ánh xẹt qua cánh tay của Dung Ân lộ ra từ giường, nhưng vết th tím còn chưa kịp tán, tất cả đều là dấu tích mà Nam Dạ Tước để lại trong cơn hoan lạc. Những nơi nhìn, ắt hẳn lại càng nhiều vết thương.

“Không đưa ấy vào viện sao?”. Nam Dạ Tước ngữ ệu lộ rõ thiếu kiên nhẫn.

“Như vậy đưa vào bệnh viện, cậu muốn cho tất cả mọi người thiên hạ đều biết cậu chơi đùa phụ nữ thành ra như vậy?” Từ Khiêm lấy từ trong hộp thuốc kim tiêm, tiêm mũi cho Dung Ân, “Kiên nhẫn đợi, ấy sẽ tỉnh lại, thuốc này chính cậu xử lý, người khác còn chịu nổi hưởng chi là ấy...”

“Cậu làm sao biết ấy chịu được?” Nam Dạ Tước lướt qua chỗ Từ Khiêm, đến giường ngủ ngồi xuống, “Cô ấy và tôi hoàn toàn tương hợp nhau”.

Từ Khiêm thu dọn dụng cụ, “Đừng nên quá giới hạn, c thận ngày chính mình sẽ hối hận”.

Nam Dạ Tước trước nay thay phụ nữ như thay quần áo, anh đồng tình, đặt tay lên giường để Dung Ân gối đầu lên, “Tôi hành động chưa bao giờ biết hối hận”. Anh buông hạ mi, ngắm nhìn Dung Ân vẫn như ngủ say, nếu như phải chọc giận anh, anh cũng đối xử thô bạo như vậy.

Sau khi tiêm liều thuốc, Dung Ân ngủ ngày sâu hơn.

Cô đã có giấc mơ dài, ở đó, có Diêm Việt của năm về trước, gương mặt là sáng ngời tư chất cùng sức sống của tuổi trẻ, anh công lưng, qua những con đường thân thuộc xa tắp, đã từng, là những nỗi nhớ đến khắc cốt ghi t. Trong giấc mơ, mẹ hề bị bệnh, hình ảnh bà hiền hậu, qua lại hết phòng bếp lại phòng khách, nghe tiếng thái đồ ăn cùng thưởng thức mùi vị lan tỏa, cứ như vậy mới là niềm hạnh phúc âm áp ...Khi Dung Ân tỉnh giấc, khuôn mặt lạnh ngắt, biết chính mình đã khóc.

Ánh quét vòng quanh phòng, hơi thở độc tài vẫn còn lưu lại, loại khí lực này đâu chỉ lưu lại ở căn phòng bốn mươi mét vuông. Dung Ân trở mình, cảm giác toàn thân khó chịu, ngoài trời tuyết rơi rất nặng hạt, ban ng, Nam Dạ Tước ngồi tựa ghế xô pha, trong tay là ếu thuốc cháy.

Anh ta hề hút hơi nào, chỉ để thuốc cứ như vậy tàn rồi rơi xuống mặt đất.

Máu tóc màu đỏ rượu lộn xộn để lộ phong trần quyến rũ, người đàn ông vút ếu thuốc trong tay, nghiêng mặt, đôi đồng tử đen lấy sáng ngời vừa lúc đối diện Dung Ân, “Tỉnh rồi?”

Cô vốn định né tránh, giả vờ ngủ cũng được nữa, nên đành miễn cưỡng gật đầu.

Mái tóc đen dài của vì trở mình mà buông xuống cạnh giường, Dung Ân ngg đầu nhìn về phía cửa sổ, “Trời còn chưa sáng sao?”

“Ngủ mơ sao, đã ngày đêm trôi qua”, Nam Dạ Tước đến nằm xuống bên cạnh Dung Ân, tay đặt lên thắt lưng, kéo vào trong lòng mình, “Quả nhiệt tình như lửa, lửa còn cháy rất mãnh liệt”.

“Vì anh tức giận?” Dung Ân nhúc nhích chỉ nằm yên, bên tai là nhịp đập mê của trái tim anh, “Tôi trong anh cũng chẳng đáng giá, tại sao anh phải nổi cáu?”

Nam Dạ Tước ngồi dậy, ôm lấy, về phía ban ng.

“Anh định làm gì? Cô được quần trong chăn, “Thả tôi xuống”.

Nam Dạ Tước ngồi xuống ghế sofa ban nãy, đem ôm vào lòng, gió lạnh thấu xương thổi tới, khiến thân thể trần trụi trong chăn của co quắp lại, người đàn ông cầm lấy ly rượu, ưu nhã nhấp ngụm, “Tôi dựa vào cái gì để tha thứ cho ? Cô cũng quá coi trọng bản thân rồi...”, Hai người đối diện nhau, xúc phạm này, giống như loại độc được phản ứng chậm, mới ném thử lần đầu tiên, sẽ hề cảm đau đớn khổ sở, chỉ khi thời gian trôi lâu sau, mới từng chút phát tác.

Dung Ân cười cười, quai hàm hơi nhếch lên cao, chỉ là đề cao bản thân, và Nam Dạ Tước vốn dĩ là hai đường thẳng song song, nếu vì những việc bất ngờ xảy đến, sau này hai người sẽ như ý nguyện mà tách rời nhau.

Nam Dạ Tước cúi đầu hôn lên cổ, Dung Ân cũng đẩy anh ra, “Sau này đừng cho tôi dùng thuốc được ?”

Cảm giác xa lạ khiến hoảng loạn sợ hãi, hơn nữa, còn là sỉ nhục, Nam Dạ Tước hiểu, anh chỉ đơn thuần tìm kiếm phương thức thỏa mãn nhưng với mà, hoàn toàn phải.

Người đàn ông bàn tay đặt ở cổ đem khuôn mặt giương lên, tay kia đỡ lấy sau đầu, khiến chịu đè nén, anh đối diện đôi mắt thất thần của, “Thuốc này, lần đầu tiên tôi dùng cho phụ nữ, Ân Ân, là em chịu nghe lời, đã ngủ cùng tôi, em còn hy vọng ều gì? Còn muốn trong sạch trở lại bên cạnh anh ta? Tôi khuyên em nên sớm từ bỏ suy nghĩ nực cười này.”

Hy vọng như vậy, chưa từng nuôi dưỡng, khi đã mất, muốn gượng ép.

“Nếu như tôi muốn trở lại bên cạnh anh ấy, tôi sẽ chấp nhận an bài của anh”. Đó là lý do, Tư Mạn cho tiền nhưng hề nhận.

“Ân Ân, em còn có thể nữa ?”

Ngữ khí người đàn ông rất bình thản, anh lại ch ếu thuốc, ngón tay thon dài khẽ gảy vài cái, ánh chăm chú hề muốn bỏ sót biểu cảm nào từ khuôn mặt Dung Ân.

Yêu?

Ánh đột nhiên trở nên sầm uột, nhưng lại làm bộ thoải mái mà mở miệng, “Còn người sẽ tôi?”

Nam Dạ Tước tay đặt ở lưng Dung Ân, đôi môi ẩm ướt mang theo vị thuốc lá nhàn nhạt tươi mát phủ lên môi Dung Ân, bá đạo mà tùy tiện, sau hồi triển miên, anh cắn khẽ khóe miệng Dung Ân, “Chúng ta, đều cần tình”.

Dung Ân ở lại Ngự Cảnh Uyển thêm mười ngày nữa, cho tới khi vết thương mặt đã đỡ nhiều, mới tiếp tục làm trở lại.

Hôm nay là ngày tiết trời ẩm áp, thức dậy sớm, vừa thay quần áo, người đàn ônggiường đã trở mình, lim dim lộ buồn ngủ, “Sớm như vậy, đâu?”

“Tôi muốn đến bệnh viện trước”. Dung Ân lo lắng đến tình trạng sức khỏe của mẹ, mấy ngày qua vì vết thương mặt nên dám qua thăm nom, mẹ chắc c rất nóng lòng.

“Không cần lo lắng” Nam Dạ Tước kéo chăn chỉ để lộ đầu, “Tôi đã dặn nhân viên y tá lại với mẹ, ng tác cho bà an t”.

Dung Ân chải tóc rồi cột lại đơn giản, “Cám ơn”.

Ưu ểm của Nam Dạ Tước, có đôi khi cho phép người khác lơ là, miễn là ngoan ngoãn nghe lời anh ta, toàn bộ những chuyện phiền phức nhất nhất, anh ta cũng sẽ tự mình thu xếp ổn thỏa.

“Sau khi tan ca, hãy lái xe tôi về, lại như vậy cũng thuận tiện hơn”.

“Không cần”, Dung Ân chút nghĩ ngợi cự tuyệt, thẳng về phía phòng tắm toan rửa mặt, “Tôi bắt xe lại cũng rất thuận tiện”.

Người đàn ông nhìn chăm chú bóng lưng , tính cách của so với sỏi đá còn ngang ngạnh hơn, đã , vĩnh viễn sẽ là .

Dung Ân xuống tầng, khi qua phòng khách, liên trông chiếc tr cài đã gãy đôi sàn nhà, chân chừ giấy lát, cuối cùng tiến đến nhặt lên, nhặt cả những viên kim cương rơi bừa bãi thả bỏ vào túi xách. Quà tặng đầu tiên của anh, đã bị phá hư thành ra như vậy.

Đi tới bệnh viện, y tá xoa bóp ẹ Dung, Dung Ân bỏ xuống đồ trong tay, đến bên giường, ‘Mẹ’.

Mẹ Dung chuyển động đôi , cổ bà vẫn bất động, Dung Ân ngồi ở cạnh giường, cầm lấy khăn ướt lau tay cho bà, “Con xin lỗi, mẹ, con ng tác, thể qua chăm nom”.

Mẹ Dung biểu cảm méo mó, sau khi bị trúng gió, Dung Ân đã còn được trông biểuđôn hậu của mẹ, khom lưng, ngón tay khẽ chạm lên trán mẹ, “Mẹ, cần vội vã, con nhất định sẽ giúp mẹ bình phục, đến lúc đó, chúng ta lại có thể tiếp tục chung sống như trước đây”.

Ngón tay bà run rẩy dường như gắng sức nắm lấy bàn tay Dung Ân, cười yếu ớt,bất lực dâng tràn, miễn là có thể trông dáng tươi cười của mẹ, tất cả mọi thứ đều đáng giá.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Dung Ân vội vàng đến Nghiêm Tước, hơn mười ngàylàm, ng việc hẩn đã chất đống.

Vội vàng ăn qua loa bữa sáng, cơm trưa Lý Hủy mang đến giúp , khi ăn vốn dĩ nên làm việc, Lý Hủy nhiều ngày gặp , lại chỉ vui đầu vào ng việc, “Trời ơi, khi ăn nên dùng máy tính”.

“Hủy, ng việc của mình còn nhiều lắm, nếu làm ngay e rằng kịp mất”.

“Cũng tới mức như vậy à”, Lý Hủy cảm xúc ảm đến trước mặt Dung Ân, “Cậu muốn tự dầy dọa bản thân sao?”

Công việc rất nhiều nghiệp vụ chồng chéo, Dung Ân có cả thời gian nuốt xuôi cơm, Lý Hủy hai tay chống cằm, vừa uống trà sữa, vừa do dự mở miệng, “Ân Ân”.

“Ừ?”

“Mẹ cậu bệnh viện phục hồi, tình hình giờ sao rồi?”

Dung Ân khó khăn nuốt xuống miếng cơm trong miệng, đôi đồng tử đen lầy trùng xuống, “Bác sỹ có hy vọng phục hồi”.

“Này....anh ta còn đến tìm cậu gây khó dễ đấy chứ?”

Dung Ân quay đầu ăn miếng cơm, đột nhiên mùi vị trở nên nhạt nhẽo, “Không hề”.

“Ân Ân, tớ biết có những chuyện nên hỏi, cậu bạn bè cũng nhiều, đặc biệt ở Nghiêm Tước, mình lại là bạn của cậu....”

Dung Ân ngg đầu, ăn qua loa vài miếng cơm nữa, rồi đem hộp cơm vứt vào thùng rác, “Hủy, cậu cứ hỏi ...”. Thực tế, bạn bè cũng có mấy người, chuyện t , lại càng chưa từng.

“Cậu và tổng giám đốc....”, Cô nàng căn môi, có chút bối rối, e ngại Dung Ân sẽ vui.

“Chuyện mẹ mình là được thu xếp”, chuyện riêng tư của , với Lý Hủy, hề kiêng kị, “Bây giờ mình cũng ở nhà”.

Câu trả lời như vậy, vốn dĩ ngoài dự đoán của Lý Hủy, chỉ ngờ, Dung Ân sẽ thắng t với như vậy, dù sao trong văn phòng cũng vô kể những bà tám nhiều chuyện, “Ân Ân, cậu yên t, mình sẽ giữ bí mật này, mình sẽ bảo vệ cậu”.

Dung Ân nghe , khước miệng khỏi cong lên, “Ừ, ình nhờ vào tay bé yếu ớt của cậu”.

“Ai vậy, tay mình nhiều thịt mà...”

Đối với Lý Hủy, hoàn toàn tin tưởng, mấy ngày mẹ xảy ra chuyện, Lý Hủy cũng đều toàn t toàn ý giúp đỡ, chăm sóc chu đáo, còn giúp vượt qua cửa ải gian truân nhất, sẽ luôn luôn ghi nhớ.

“Dung Ân, tạm dừng ng việc lát, ra ngoài này”, Hạ Phi Vũ qua bàn Dung Ân, bỏ lại đằng sau câu .

“Mau , khéo lại bị mắng”, Lý Hủy kéo ghế rồi ngồi lại bàn làm việc của chính mình, Dung Ân buông tài liệu cầm tay, nhanh chóng ra ngoài.

“Quản lý Hạ, có chuyện gì vậy?”

“Công ty gặp khách quý, tổng giám đốc sắp xếp qua đó, dặn tôi mang theo cùng để học hỏi thêm nghiệp vụ đàm phán”. Giày cao gót của Hạ Phi Vũ nện lên nền nhà phát ra những thanh chói tai, người mặc bộ đồ ng sở đẹp càng làm tôn thêm dángnhanh n, hoạt bát, khách hàng ngày hôm nay là tay làm ăn có tiếng trong giới, Hạ Phi Vũ đã cất ng liên hệ ít lần, khó khăn lắm mới sắp xếp được buổi gặp mặt.

Dung Ân hiểu rõ lý do, chỉ đành theo sau.

Bên trong phòng khách rộng lớn, người đàn ông đã còn kiên nhẫn chờ đợi, trông có người vào, anh ta lịch đứng dậy chào hỏi, “Quản lý Hạ, muốn gặp mặt lần quá rất khó”.

Hạ Phi Vũ đưa tay mỉm cười thuần thạo, sau khi bắt tay, vươn tay tay ý muốn mời người đàn ông ngồi xuống, “Khách hàng hôm nay là tổng giám đốc Tiểu, đương nhiên phải chu bị ổn thỏa, tôi sao dám tùy tiện qua loa”.

“Miệng n của quả nhiên ngày càng biết ăn ”, Tiểu Bùi và Hạ Phi Vũ lần lượt ngồi xuống, cánh tay vươn ra dường như có ý muốn chạm vào khuôn mặt của ta, người phụ nữ nhanh nhạy đẩy ra, khiến tầm anh hướng về phía khác, “Dung Ân, qua đây”.

Ánh này, khiến nhớ đến vị giám đốc trước đây.

“Ồ, Nghiêm Tước còn giấu mỹ nhân nữa”, Tiểu Bùi quả nhiên đổ dồn chú ý vào Dung Ân, “Tước thiếu gia liệu có ý định giữ làm của riêng vậy?”

“Dung Ân, là người làm báo cáo rất tỉ mỉ, ấy nắm rất rõ nghiệp vụ”, Hạ Phi Vũ sau khi đem tất cả văn kiện cần thiết đặt lên bàn, chu bị rồi .

Nhớ lại kinh nghiệm lần trước, Dung Ân cũng trở nên c trọng hơn, “Quản lý Hạ, đề án lần này tôi cũng nắm rõ lắm, chị cũng là người phụ trách, tôi cũng chỉ là người trợ giúp”.

“Nhìn ra, , sợ tôi?” Người đàn ông vuốt cằm, khuôn mặt anh tuấn, nhưng vừa nhìn lại rõ t địa, biết đã đổi lấy bao nhiêu để có được phong trần trắng hoa thành thói tới như vậy, “Như vậy , cứ ngồi cùng tôi, đề án này nếu tốt., câu chữ cũng đâu quan trọng”.

Hạ Phi Vũ đã đứng dậy, hai tay khoanh trước , tới gần chỗ Dung Ân thương lượng, “Dự án Vạn Đạt lần trước thất bại trong tay , lần này, tôi cho nắm chắc phần tg, chẳng qua chỉ ngồi lại cùng...”.

Thanh Hạ Phi Vũ hết mức có thể, ánh vô tình lướt qua cửa phòng tiếp khách, liền trông Nam Dạ Tước vừa ra khỏi thang máy về phía này.

Dung Ân vừa muốn từ chối, lại trông Hạ Phi Vũ lùi về phía sau, biểu cảm mặt cũng nhanh chóng biến đổi, sáng ngời mà tràn đầy khí chất, ta bước , hướng về phía Tiểu Bùi, “Tổng giám đốc Tiểu, Nghiêm Tước chúng tôi thực lực trong giới ai nấy đều biết, về chuyện làm ăn, thứ quan trọng nhất chính là lợi nhuận, lẽ nào kéo dài việc đàm phán, Tổng giám đốc Tiểu thà rằng chịu lỗ vốn sao?”

Tiểu Bùi bất ngờ trước thái độ mềm mỏng bất thường của Hạ Phi Vũ, ngay cả Dung Ân cũng ngạc nhiên kém, ta làm thế nào có thể trở mặt ngay tức như vậy?

“Tước thiếu gia, cách hành xử của quản lý Hạ, khiến tôi phải cảm phục”.

Nam Dạ Tước đã đến cửa, vừa bước vừa lắng nghe, ta quả có khí khái, hoàn toàn vượt trội so với những người phụ nữ khác.

Dung Ân quay đầu lại, chỉ kịp trông Nam Dạ Tước đã vào đến phòng tiếp khách, “Ngọn gió nào đã đưa cậu đến đây vậy, đột nhiên lại có hứng làm ăn?”.

“Nói quá rồi”, Tiểu Bùi phủi ống quần, anh ta cúi đầu, mái tóc màu vàng hung càng tôn lên phong độ, “Lão già nhà tôi tính khí vốn nóng nảy, tôi muốn nghe cần nhân, vừa hay có mối hợp tác, nên muốn gây dựng quan hệ đôi bên”.

Giọng ệu giao tiếp như vậy, chứng tỏ quan hệ giữa hai người vốn dĩ là chỗ thân quen.

“Nghiêm Tước, lúc nào cũng có người đẹp thế này sao?” Tiểu Bùi mỉm cười, ánh mắt lướt qua sau lưng Nam Dạ Tước, dừng lại gương mặt bình tĩnh của Dung Ân, “Nói , có ai chưa từng qua tay cậu?”

Bầu khí này, vốn dĩ nên nghiêm túc mà c trọng, Dung Ân nghĩ anh ta sẽ đột nhiên hỏi vậy, chán ghét trong đáy mắt rõ rệt, Hạ Phi Vũ nhin cười, mặt thần sắc vẫn như cũ, “Nếu tổng giám đốc đã tới, chúng ta xin phép trước”.

“Quản lý Hạ, chúng tôi bằng hữu gặp mặt, vẫn nên ôn lại chuyện cũ hơn”, Tiểu Bùi xoay người, tay nhàng khoác lên vai người phụ nữ, còn chưa kịp đặt tay xuống yên vị, đã bị người phụ nữ nghiêng người né tránh, “Tước thiếu gia ít lần nhắc đến ,giống những người phụ nữ khác, hãy c thận, coi chừng đã bị ác lang thầm thương trộm nhớ”.

Hạ Phi Vũ ánh lãnh đạm giao ánh Nam Dạ Tước, người đàn ông khoe miệng cong lên đường hoàn mỹ, cũng hề chú ý có mặt của Dung Ân, anh ta đem thân thể to lớn dựa cạnh bàn họp, “Chúng tôi xin phép”.

“Này, cậu ta gì, lại tới lượt ”, Tiểu Bùi cản đường Dung Ân, muốn cứ như vậy để , “Cô đã từng quay tay cậu ta?”.

Hạ Phi Vũ đến cửa, trọng t câu chuyện cuối cùng cũng theo ý nguyện của ta, tất cả ánh mắt gần như đổ dồn lên gương mặt Dung Ân cùng lúc.

Công tử loại này, chính là vô vị như vậy, mỗi lời ra đều kiêng dè, Dung Ân nhìn hứng thú trong anh ta, ngay lập tức dội cho anh ta gáo lạnh, “Những lời lẽ này hẳn là chỉ dành cho lũ lợn”.

Cách đó xa truyền đến tiếng cười trầm thấp của Nam Dạ Tước.

Dung Ân để ý sắc mặt sa sầm của Tiểu Bùi, dứt khoát về phía cửa, mãi đến khi thân ảnh của và Hạ Phi Vũ biến mất ở cuối hành lang, Nam Dạ Tước lúc này mới phản ứng lại, “Khốn khiếp!” Cô ngang nhiên chửi anh là động ?

Đi tới cửa thang máy, Hạ Phi Vũ nhớ tới lời Tiểu Bùi vừa , khoe miệng khỏi cong lên, xem ra, Nam Dạ Tước cũng phải có hứng thú với .

Thang máy mở ra, hai người cùng bước vào thang máy, ánh mắt ngời của Hạ Phi Vũ liếc nhìn khuôn mặt ngày ảm đạm của Dung Ân, lúc này, chỉ cần chờ Nam Dạ Tước chơi đùa chán, chắc c sẽ đá bay ta xa.

“Quản lý Hạ”, cửa thang máy đóng lại, gian chật hẹp chỉ có hai người, Dung Ân trong tay vẫn cầm văn kiện liên quan đến dự án, “Trò hề giống như vậy, khỏi cần dùng lần nữa”.

“... Hờ...” Hạ Phi Vũ liếc nhìn Dung Ân, sắc mặt khinh thường, “Chuyện của giám đốc Lý lần trước, là đích thân tổng giám đốc ra chỉ thị, ra thanh cao cái gì?”.

“Vừa rồi làm trò trước mặt Tiểu tổng, khẩu khí cao ngạo hãy còn lọt lại trong tai tôi, trông tổng giám đốc liền trở mặt, chẳng phải đều là cố ý hết?”

Một câu vạch trần toàn bộ, Hạ Phi Vũ tức tối, nhưng khẩu khí vẫn cố giữ bình tĩnh, “Dung Ân, đừng hòng vội hoan hỉ, sẽ có ngày, phải khóc lóc rời khỏi Nghiêm Tước!”.

“Đinh...”, Cửa thang máy mở ra, Hạ Phi Vũ trừng nhìn Dung Ân, cao ngạo ra.

Dung Ân đứng ở cửa thang máy, ánh dõi theo gót chân ta, người phụ nữ này, người mang theo lãnh đạm cùng khí chất khó lòng che giấu, mẫu người như vậy, quả nhiên có những nét hấp dẫn đàn ông vô cùng mẽ.

Một buổi chiều dài đằng đẵng trôi qua, Dung Ân chỉ cảm toàn thân nhứt mỗi, Lý Hủy đầu tựa vào vai Dung Ân cùng bước ra khỏi ng ty, “Hiz, cuối cùng cũng xong, ngày mai lại có thể tranh thủ nghỉ ngơi...”.

Trên sân rộng, xe của Nam Dạ Tước bệ vệ đỗ lại, Lý Hủy vội vàng kéo tay áo Dung Ân, “Ân Ân, là tổng giám đốc”.

Dung Ân cũng dừng bước, trái lại tiếp tục hướng về phía đường cái trước mặt đến ể dừng xe bus “Còn năm phút thôi, nhanh lên kẻo kịp xe mất”. Xe Nam Dạ Tước vẫn đứng yên tại chỗ, cũng có sẽ muốn cùng, hơn nữa, đây là trước cửa ng ty, hai người nên tránh nhau hơn, ai nấy tự mình về nhà.

Dung Ân và Lý Hủy vừa chuyện, cũng để t đến dòng suy nghĩ nảy sinh vừa rồi, nhà? Vô tình, nơi ấy được tạm thời định nghĩa là nhà.

Chiếc xe qua, trước sau vẫn để ý, xem như chưa từng nhìn .

Tiếng phanh xe ô tô dừng lại vang lên chói tai, Nam Dạ Tước mở cửa sổ xe, nghiêng mặt hướng ra ngoài cửa sổ, quai hàm hắt xuống phía ghế phụ, “Lên xe”.

Đầu Lý Hủy tựa vai thu hồi lại, cũng lơ mờ hiểu tình hình, huých người Dung Ân,

57. Chương 57 : Muộn Màng

“Đã quá muộn rồi, tất cả đã còn kịp nữa”

Cầm lọ thuốc tráo lại vị trí cũ, Hạ Phi Vũ rời khỏi phòng ngủ, cũng đóng cửa lại c thận như nguyên trạng.

Trở về ng ty, cuộc họp chỉ vừa mới bắt đầu, đem văn kiện cùng chìa khóa giao lại cho Nam Dạ Tước, biểu cảm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, thản nhiên ngồi vào ghế ngồi đã sắp xếp.

Vẫn theo những thủ tục máy móc, trước tiên, Nam Dạ Tước chủ trì cuộc họp giải quyết các vấn đề trọng ể của ng ty, sau đó là trưởng các bộ phận phòng ban báo cáo tình hình vận hành và hoạt động.

Bên trong phòng họp rộng lớn, ánh mặt trời sáng rực xuyên thấu qua lớp kính thủy tinh trong suốt th nhập từ đỉnh tòa nhà, Hạ Phi Vũ bày tỏ quan ể và đối sách, ngôn từ đúng chừng đúng mực mà thấu đáo, mỗi lời ra đều gãy gọn, xúc tích, sắc mặt ể tĩnh, lãnh đạm, nhưng quá phô ra lạnh lùng xa cách. Từ trong đôi đồng tử sáng ngời khí chất là tự tin tràn đầy, sau khi kết thúc bài phát biểu, tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên giòn giã.

Hạ Phi Vũ mỉm cười khiêm tốn.

Buổi họp kết thúc, các nhân viên cấp cao lần lượt rời khỏi phòng, Nam Dạ Tước toan rời , bắt gặp Hạ Phi Vũ thu xếp tài liệu, chu bị rời .

“Phi Vũ...” Từ con người anh luôn mang theo khí chất thu hút khác thường, khiến người đối diện khỏi bị hấp dẫn.

“Tổng giám đốc còn việc gì cần ọ?” Đôi cười long lanh rạng ngời, Hạ Phi Vũ có đủ tự tin, lại càng đủ thu hút.

“Sau khi tan ca chờ tôi”.

“Xin lỗi”, người phụ nữ cau chặt mi t, “Sau giờ làm tôi muốn về nhà”.

“Sau khi ăn cơm, tôi đưa về”.

“Nhưng...”, Hạ Phi Vũ nắm chặt tài liệu cầm trong tay, ngg đầu, ngữ ệu kìm nén, “Hôm nay là ngày lễ tình nhân, tổng giám đốc, chúng ta cùng ăn hôm khác được sao.”

Nam Dạ Tước chần chờ, đôi hẹp dài nheo lại, “Cô đã có bạn trai?”

Hạ Phi Vũ cười tự giễu, đơn trong được thu hồi trọn vẹn vào Nam Dạ Tước, “Không phải, tôi chỉ ngờ, có ngày tổng giám đốc lại ngỏ lời mời tôi”.

Hai tay người đàn ông chống bàn làm việc, anh ta bước thong thả đến chỗ người phụ nữ, lực đè lên đôi vai, lần nữa nhấn lại lời đề nghị vừa rồi, “Sau khi tan làm chờ tôi”.

Nói xong, ngay lập tức ra khỏi phòng họp. Hạ Phi Vũ ánh sáng ngồi rạng rỡ, khoe môi nhin được cong lên.

Nhà họ Diêm.

Bên trong biệt thự xa hoa, bầu trời đột nhiên trở nên u ám, giống như sân khấu đã hạ màn, gian rơi vào tối tăm, mù mịt. Ở hoa viên, Diêm Việt ngồi xích đu, người anh vận bộ quần áo màu trắng, màu đơn sắc đơn ệu, vô hình khiến người ngoài nhìn vào tránh khỏi cảm giác bứt rứt từng hồi, Diêm Việt hai nhắm nghiền, dù cho có thanh của người bên cạnh truyền đến, cũng như vậy mở .

“Thiếu gia”, vú Lưu gọi anh, người đàn ông động mí , “Con nên ăn chút gì đó hơn”.

“Vú Lưu”, Diêm Việt mở , đôi màu nâu lại càng tô đậm buồn bã, “Một số việc, là con đã làm sai phải ?”

Lần đầu tiên bắt gặp trầm ổn của anh, vú Lưu đối với anh trước nay vẫn luôn ân hận vì chưa để t đến anh nhiều hơn, “Ngay khi cầm tay Dung Ân, ta đã biết đó là đứa trẻ tốt bụng, khi Dung Ân qua thăm nhà, ta đã rất vui, lão gia ngoài miệng là như vậy, nhưng trong lòng ắt hẳn cũng đã thừa nhận”.

“Thật ạ?” Diêm Việt nhin được hỏi lại.

“Ta nghĩ, con bé làm sai gì cả, thiếu gia, con cũng nên ều tra kĩ lưỡng lại xem sao, khi Diêm gia gặp cố, Ân Ân cũng đã thống khổ biết bao nhiêu, tất cả ta đều đã chứng kiến...”, Diêm Việt nhất thời cảm hít thở khó khăn, cảm giác đau nhức từ trán truyền đến khắp khuôn mặt đã qua phẫu thuật, anh đau đón đứng dậy, ngay lập tức khom lưng, ôm mặt, “A...”.

“Thiếu gia!” Vú Lưu vội vã ngồi xổm xuống, hai tay đỡ lấy hai cánh tay anh, “A, mặt của con...”

Cả ngày hôm nay, Dung Ân t tình ngừng bất ổn, văn kiện xử lý sắp xếp cũng lộn xộn, may sao hôm nay t trạng Hạ Phi Vũ đột nhiên dễ dãi lại thường, cũng khiến trách hay nhắc nhở. Mí ngừng giật giật, cũng biết có phải ềm gở hay .

“Ân Ân, hết giờ làm việc rồi”, Lý Hủy mỗi ngày đều giọng ệu vui như vậy nhắc nhở giờ tan ca, nhận nhân viên trong phòng cũng đã về gần như hết, Lý Hủy lúc này mới lại gần Dung Ân, “Lễ tình nhân mà cậu định làm gì sao?”.

Cô thu xếp văn kiện, đường phố hôm nay tấp nập cách lạ thường, thi thoảng lại bắt gặp những nam thanh niên cầm tay bó hoa hồng đỏ tươi kiên nhẫn chờ đợi người , ngày lễ tình nhân, có lẽ là ngày ngào ngạt hương hoa khắp phố phường.

Tiếc thay, hề có lấy người .

Dung Ân tựa đầu vào cửa kính trong suốt, chợp lim dim, thả t tưởng vào suy nghĩ mông lung, và Nam Dạ Tước, , là tình nhân của anh ta? Họa chăng, cũng chỉ là giao dịch trao đổi thể xác.

“Ân Ân, cậu sao vậy?”, Lý Hủy nhận sắc mặt tốt, liền lo lắng hỏi thăm, tưởng rằng nghĩ đến chuyện của Diêm Việt, “Như vậy , mình mời cậu ăn cơm tối, hai người chúng ta cùng ”.

“Thiếu Lai, hôm nay cùng cậu sao?”

“Ôi trời, mình là người đơn cùng khổ mà....”, Lý Hủy vừa , bên lời kéo Dung Ân ra khỏi văn phòng, hai người vai sánh vai về phía thang máy.

Vừa bước vào trong, Hạ Phi Vũ cũng ra khỏi phòng, tay cầm ện thoại chuyện với ai đó, bước vào thang máy, “Vâng, tổng giám đốc, tôi xuống....Vâng, chúng ta gặp nhau ở cổng”.

Thang máy dừng lại ở tầng trệt, người phụ nữ khuôn mặt trang ểm tinh tế nền nã, cửa thang máy mở ra, ta ngông ngênh nhìn Dung Ân, rồi cao ngạo bước .

Lý Hủy thức thời câu nào, tin tức ngoài lề về Nam Dạ Tước, toàn bộ Nghiêm Tước ai nấy cũng đều thông suốt, chỉ kéo tay Dung Ân, cũng hề nhắc đến.

“Chúng ta thôi”, Đối với bạn thân của , Dung Ân muốn phụ lòng.

Đi ra khỏi Nghiêm Tước, vừa vặn trông Hạ Phi Vũ bước lên xe Nam Dạ Tước, nhưng Dung Ân hề có phản ứng, Lý Hủy bên cạnh nhin được, “Làm sao có thể như vậy, Ân Ân, cậu sau này nên c thận với quản lý Hạ, hơn nữa, với tổng giám đốc....Cậu ngàn vạn lần được động lòng”.

Sự lo lắng của Lý Hủy, Dung Ân thể đồng tình, chưa từng nghĩ sẽ có ngày lòng cùng Nam Dạ Tước, giữa hai người chưa từng có xúc cảm, làm sao có thể đến chuyện nảy sinh tình ?

Chuông ện thoại đột nhiên vang lên, Dung Ân vừa nhìn màn hình phát sáng, lông chột cảm hoảng sợ.

Số ện thoại này, sau hơn năm dài đằng đẵng, đột nhiên lại liên lạc với ?

“Ân Ân, tại sao còn nhận máy? Điện thoại của ai vậy?”

Ngón tay nhấn phím nhận cuộc gọi do dự hồi lâu, sau cùng, vẫn quyết định ấn xuống, “A lô”.

“Ân Ân...”

Dung Ân thiếu chút nữa đã kìm nén được lệ hoen tràn khóe mi, cổ đề nén cảm giác chua xót, giả bộ thoải mái, “Vú Lưu”.

“Ân Ân, cháu hãy mau qua Diêm gia chuyển, Diêm Việt đường như khỏe, cậu ấy chịu gặp bác sĩ, lão gia lại có ở đây, ta biết phải làm sao...”, Vú Lưu vội vã vòng quanh, cũng biết trông cậy vào ai.

“Vú Lưu, bác bình tĩnh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì ạ?”.

“Ân Ân, cháu mau qua đây, ta đã diu thiếu gia lên lầu, nhưng tình hình cậu ấy như vậy làm sao có thể gặp bác sĩ....”

Dung Ân trong lòng như vừa chịu đả kích, nặng trĩu như đeo chì, Diêm Việt, rốt cuộc vẫn thể dễ dàng buông tay anh như chính miệng mình vẫn , “Vâng, bác đừng lo lắng quá, cháu sẽ lập tức qua nhà bây giờ”.

Cúp ện thoại, Lý Hủy nhận sắc mặt Dung Ân tái nhợt, “Ân Ân, xảy ra chuyện gì?”, “Hủy, mình có việc phải ngay, hôm khác chúng mình cùng ăn”.

“Ừ, cậu mau ”.

Dung Ân gọi xe đến nhà họ Diêm, vừa xuống xe, đã trông vú Lưu đứng chờ ở cổng.

“Ân Ân...”

Vú Lưu trông , đôi bàn tay gân guốc đã nhăn nheo vì mưa gió cầm lấy tay , “Thiếu gia hình như lại phát bệnh”.

Dung Ân theo bà vào trong, cất giọng an ủi, “Vú Lưu, bác đừng quá lo lắng, để cháu xem anh ấy”.

Cửa phòng Diêm Việt đóng kín, vú Lưu mở cửa, bà cũng vào mà chỉ đứng ở cửa, bên trong phòng ngủ, rèm cửa che kín mít, ở giường lên thân ảnh nằm co quắp của người đàn ông, dường như anh rất kiềm chế đau đớn cùng cực chỉ trực chờ nổ tung. Dung Ân đến đầu giường, bật sáng đèn.

“Ai cho bật đèn!” Người đàn ông hung hăng hất tung chăn, gào thét, tưởng rằng đó là Dung Ân, bốn giao nhau, đối diện ánh ngập tràn ngạc nhiên cùng sững sốt của , Diêm Việt vội vã quay lưng nằm xuống, “Em tới đây làm gì?”

“Mặt anh bị sao vậy?” Dung Ân cúi lưng, tay nhàng đặt lên vai Diêm Việt, “Đã thành ra như vậy, sao anh chịu đến bệnh viện?”

Diêm Việt xoay người, cúi người ngồi ở mép giường.

Dung Ân đứng trước mặt anh, bàn tay buông thõng do dự hồi lâu mới vươn lên, bàn tay hướng đến trán rạn ra của Diêm Việt, vừa muốn nhìn kĩ anh, đã bị bàn tay anh bao trọn, ngăn chặn động tác của , “Không nên nhìn”.

Bộ dạng anh như vậy, chắc c sẽ khiến sợ hãi.

Dung Ân thu tay về, nhưng vẫn kiên quyết muốn biết tình trạng của anh, tiến lại gần anh hơn, ánh sáng hắt xuống từ đỉnh đầu chiếu rọi khuôn mặt của Diêm Việt.

Từng chút , khuôn mặt của anh mỗi lúc tỏ tường hơn, biểu cảm khí thế từ khuôn mặt, ngày hôm nay đã bị bao phủ những vết gân guốc cộc cằn, từng chi tiết biểu mỗi lúc rõ ràng, da màu đồng khỏe , lúc này đây lại biến đổi thành màu đỏ đậm kém sắc, nhìn kỹ hơn, dường như còn mang theo hung tợn.

Diêm Việt nhắm , né tránh đôi bàn tay của Dung Ân, lực đè nén lên thắt lưng , ngay lập tức khuôn mặt chất chồng thống khổ cùng đau đớn và giày vò của anh đã chôn ngay trước , “Ân Ân, đừng nhìn”.

“Tại sao lại thành ra như vậy....”, Dung Ân chỉ được câu duy nhất, yết hầu như bị chặn cứng, tắc nghẹn, cơ thể như phải chịu áp lực đè nén vô hình mà bắt đầu run rẩy thôi.

Diêm Việt ôm chặt lấy , khuôn mặt đã được chỉnh sửa dường như bị thiêu cháy, đau đớn đến bỏng rát, “Khi đó vết thương quá nặng, vì phải phẫu thuật nên đây là di chứng để lại, mỗi ngày đều phát tác”.

Dung Ân đưa tay tìm kiếm khuôn mặt Diêm Việt, chỉ cảm luồng khí nóng bùng tỏa, “Không được, chúng ta phải đến bệnh viện”.

“Ân Ân”, Diêm Việt giọng khàn đặc, gắng sức chịu đựng nỗi đau thể xác giày vò nặng nề, “Để anh ôm em....”.

Dung Ân thân thể cứng ngắc, hai tay đặt vai Diêm Việt, muốn đẩy anh ra, “Việt, anh đừng như vậy. Đi thôi, em bảo vú Lưu gọi xe”.

Diêm Việt lại cố chấp ngày ôm chặt lấy thắt lưng , “Nỗi đau này thua kém nỗi đau trong lòng anh, lẽ nào ngay cả tư cách ân hận anh cũng có?”

Dung Ân thẳng thốt đứng chết chân tại chỗ, “Việt, rốt cuộc anh muốn em phải làm sao?, Mỗi lần tình đã thể cứu vãn, khi đó anh mới xuất , còn kịp nữa rồi...”

“Không, kịp”. Diêm Việt cầm lấy tay , bàn tay tiếp giáp gần hơn khuôn mặt anh, “Chỉ cần chúng ta nhau, tất cả sẽ còn kịp”.

Những thương tổn như vậy, cũng có thể theo thời gian mà dần rơi vào quên lãng, lần này, là anh đã quá bốc đồng, giữa lúc còn vô số hoài nghi, hơn nữa có quá nhiều những minh chứng, khiến anh lầm tưởng mà làm trái lại toàn bộ những suy nghĩ thoát tiên.

Quả như vậy, là chính anh vu Dung Ân gần gũi Nam Dạ Tước.

Hành động lần trước, là anh quá hấp tấp, anh nghĩ rằng chính mình sẽ có ngày phải hối hận, vốn tưởng rằng khi trả thù xong xuôi, chính bản thân sẽ hả hê trợn, nhưng lường trước được rằng, anh cũng sẽ giống như , chịu giày vò thương tổn.

Nước tràn ra, cay đắng mà mặn chát, Dung Ân ngay lúc này hình dung được t tình của chính bản thân, Diêm Việt ôm rất chặt, thậm chí khiến cảm đau nhức.

“Đã quá muộn rồi, tất cả đã còn kịp nữa”, áp lực kìm nén trong lòng đã quá sức chịu đựng, bùng tỏa mẽ, rút hai tay, nắm thành quyền ra sức đánh vào vai Diêm Việt, “Chuyện đính hôn, anh có biết tôi đã huỷ hoặc chính mình biết bao nhiêu lần ? Ngày anh ra , tôi đã muốn tìm đến cái chết, ra cùng anh biết nhường nào, anh biết ? Sống sót cõi đời này, tại sao lại khó đến như vậy? Tìm được ng việc, hằng ngày tôi vẫn miệt mài, tự muốn chính mình mệt mỏi chút, vì sao?, Vì khi về đến nhà, tôi muốn đối mặt với đơn, nghĩ về anh, mỗi ngày tôi đều thể nào chợp dù chỉ là chút...”

Lực tay liên hồi nện xuống, Diêm Việt vẫn như cũ ôm chặt rồi, giọng khóc nghẹn ngào của bỗng chốc trở thành to tiếng, “Sau đó làm việc ở Cẩm Đỗ, lòng tôi cũng hề thoải mái, vừa vụng trộm làm, vừa phải giấu giếm mẹ, mỗi tối tôi đều dám ngủ, tôi sợ sẽ gặp ác mộng, sợ rằng mẹ và anh sẽ tha thứ. Tới cuối cùng, còn bị ép đến bước đường cùng, tôi thể chết, càng muốn chết, mỗi khi khó khăn, tôi đều cố gắng cầm cự đối mặt,

tôi cho rằng, chỉ cần bản thân cho rằng t đã chết, dù con đường phía trước có khó khăn chùng nào cũng có thể tiếp tục , thế nhưng...” Dung Ân buông hạ mi , từng giọt lệ tuôn rơi ngừng, “Anh trở về, anh cho tôi hy vọng, cho tôi cảm giác thế giới vốn đã sa vào vũng lầy của mình cuối cùng đã có thể trở nên tươi sáng, Diêm Việt...Chúng ta vốn dĩ đã có thể hạnh phúc, thế nhưng, hạnh phúc ấy lại bị chết yểu trong chính đôi bàn tay của hai người...”

Dù cho hề có can thiệp của Nam Dạ Tước, hai người bọn họ cuối cùng cũng sẽ đến bước đường này.

“Đừng nữa!” Người đàn ông đột nhiên khóa trụ bàn tay Dung Ân , khiến ngời đầu mình, hai tay lau bao phủ khắp khuôn mặt , đôi môi anh tiến lại gần.

Dung Ân vươn tay khước từ, người đàn ông chỉ biết kìm chặt vai , nụ hôn hề ngọt ngào, đắng chát như thể quả ô liu còn xanh quả.

Vận mệnh, coi chỉ như trò đùa.

Biết bao luyến lưu, Diêm Việt buông tay khóa trụ thất lưng ôm lấy khuôn mặt mình, “A...”

Anh đau đớn quằn quại giường, Dung Ân sợ đến mức tay chân luống cuống, “Vú Lưu, vú Lưu...”

“Ân Ân, anh sao”, cánh tay dài của Diêm Việt vươn ra, đưa áp sát thân thể anh, “Không cần đến bệnh viện, Dave đến qua khám là được rồi”.

“Anh ta ở đâu?”

Diêm Việt gắng sức chịu đựng, đọc cho Dung Ân dãy số, sau khi vài câu đơn giản, liền ôm lấy , “Ân Ân, anh sẽ bù đắp cho em tất cả...”, Anh tựa như còn chút khí lực để chuyện, an tĩnh tựa vào người Dung Ân.

Khi Dave tới nơi, mặt anh ta bình tĩnh tiêm mũi cho Diêm Việt, bao lâu sau, người đàn ông chìm vào giấc ngủ sâu.

Dung Ân đem tay nằm trong lòng bàn tay anh rút ra, “Bác sỹ, anh ấy sao chứ?”

“Sau nửa tiếng nữa sẽ tốt lên thôi”, Dave thu dọn dụng cụ, “Đây chỉ là phản ứng phụ của phẫu thuật thẩm mỹ, chỉ cần tiêm thuốc là có thể bình phục”.

Dung Ân theo bác sỹ ra ngoài, đóng cửa, “Bác sỹ, Khuôn mặt của anh ấy, tại sao phải phẫu thuật?”

“Anh ấy bị tấn ng bằng dao”

Xem ra, Diêm Việt hề lừa dối , Dung Ân lấy ra từ trong ví, bên trong là ảnh trước đây của Diêm Việt, “Trước khi phẫu thuật, khuôn mặt anh ấy như vậy phải ?”

Dave cầm lấy tấm ảnh từ trong tay , suy nghĩ hồi, “Vì lúc đó vết thương quá nặng, tôi cũng nhớ rõ”.

Dung Ân nhớ tới Diêm Việt từng anh ều trị ở ngoài, “Lúc đó, anh là bác sỹ mổ chính?”

“Không, tôi chỉ là trợ lý”, Dave mỉm cười, cầm bức ảnh trả lại cho Dung Ân, “Sau này, tôi theo anh ấy về , thế nào, khuôn mặt tại của anh ấy cũng tệ hơn trước đây đúng ?”

Không chút sơ hở, Dung Ân ngón tay vuốt vuốt tấm ảnh, rồi chạm vào khuôn mặt người đàn ông, sao tưởng tượng được, Diêm Việt đã phải chịu đựng biết bao thương tổn, vú Lưu ở dưới lầu tiền bác sỹ, Dung Ân đứng ở tầng, đóng ví da lại.

Theo hành lang, Diêm Việt còn ở phòng của cách đây năm, vô tình, Dung Ân ngang qua, nhớ lại, bên trong phòng có ban ng rất rộng, cả giá sách màu xanh biển, đặc biệt được chu bị cho .

Đứng ở cửa, rất nhiều hồi ức lần nữa lại ùa về, cách cánh cửa dày dặn, thoang thoảng còn nghe tiếng cười vui .

“Đừng làm ồn.....Trời ơi, em đọc sách...”

“Ân Ân, Ân Ân, Ân Ân, Ân Ân,....”

“Anh ồn ào chết được, đọc sách nhiều hại gì cơ chứ, để xem em ngăn cái miệng nhiều chuyện của anh.....”

Dung Ân trong ngân ngân lệ, rõ ràng muốn khóc, nhưng lại vừa muốn cười, khoe miệng cong lên, rồi lại run rẩy. Vì sao lại có ảo giác, Diêm Việt như ở trong đó? Cô vươn tay, lòng bàn tay vừa chạm vào cánh cửa, chợt nghe tiếng gọi lo lắng từ phía sau của vú Lưu, “Ân Ân!”

Cô dừng động tác, xoay người, “Vú Lưu”.

“Cháu đứng đây làm gì?”, Vú Lưu thần sắc có chút kì lạ, “Thiếu gia cũng đã đổi phòng, phòng này, bây giờ chỉ dùng để chứa đồ”.

Dung Ân thu tay về, “Cháu chỉ vô tình ngang qua”.

Vú Lưu cúi thấp đầu, trong dường như che giấu ừ ừ gì, bà khẽ thở dài, kéo tay Dung Ân rời khỏi, sắc mặt kh trương, “Ân Ân, sau này lão gia vắng mặt, cháu qua đây nhiều chút”.

Đi tới phòng ngủ của Diêm Việt, Dung Ân nhàn đẩy cửa, anh vẫn chưa tỉnh.

“Cháu ngồi ở đây, ta chu bị bữa tối”.

“Vú Lưu, cần”, Dung Ân nhìn vào trong phòng ngủ, nơi người đàn ông ngủ an tĩnh, “Anh ấy đã còn việc gì, cháu cũng phải về thôi”.

“Đã trễ thế này”, vú Lưu mặt thất vọng vỗ vỗ tay Dung Ân, “Nghe ta, ăn cơm tối rồi hãy về, cháu vào trong cùng thiếu gia, có cháu bên cạnh, ta cũng yên t hơn”.

Nói xong, bà liền xuống lầu.

Ngồi xuống mép giường, chân Dung Ân vô tình đá phải tủ đầu giường, thói quen của anh vẫn như vậy, đồ đạc luôn tùy tiện để lộn xộn.

Dung Ân cúi lưng, vừa muốn đóng ngăn kéo tủ, liền trông bức ảnh ở trong góc, vì ánh đèn mờ mờ, nhìn rõ được ngay.

Kéo ngăn kéo ra, Dung Ân cầm lấy tấm ảnh, hình ảnh rõ rệt ra trước mặt, khiến Dung Ân thất kinh, hai tay run rẩy.

Sự việc hôm đó, nhớ rất kỹ. Một màn này, đã bao lần lặp lại trong giấc mộng của .

Đó là lần bị trói chặt, Dung Ân hai đầu bị che kín bằng vải đen, y phục bị kéo xuống quá bả vai, cổ và xương quai xanh, thậm chí còn lưu lại dấu hôn đỏ hồng, nhìn vào khung cảnh xung quanh, nơi đó có lẽ là nhà kho bỏ hoang.

Trên gương mặt , dường như còn lưu lại khí băng lạnh toát ra từ bàn tay người đàn ông, Dung Ân đột nhiên cảm hít thở khó khăn, cảm giác tức nghẹn, đè nén cũng trở lại.

Thế nhưng, tấm ảnh này tại sao lại có trong tay Diêm Việt?

Chương 58: Đã thương đầu

“Tôi và giống nhau, và tôi, lại càng giống nhau”.

Tiếng động sột soạt truyền đến tai, Diêm Việt trở mình, miệng mấp máy những rõ ràng, dường như anh đã tỉnh.

Dung Ân ngơ ngác ngồi ở mép giường, trong tay nắm chặt tấm ảnh.

“Ân Ân...”. Người đàn ông vòng tay qua ôm trọn thắt lưng của , sau khi thân thể đã bị kìm chặt, xoay cầm hướng về phía mình, “Sao em thất thần vậy?”

Dung Ân thuận thế xoay người, đem tấm ảnh cầm đưa đến trước mặt Diêm Việt, “Anh tại sao lại có thứ này?”

Nét mặt người đàn ông đã hồi phục lại cổ hữu (vốn có), nhìn ra biểu cảm thống khổ như trước đó, ánh anh ta hướng về tay Dung Ân, tựa người vào thành giường, đầu ngón tay thon dài tiếp nhận tấm ảnh từ trong tay Dung Ân, đôi màu nâu, mỗi lúc u ám, “Đây là, khi anh vừa về , có người gửi đến”.

“Ai?”, Dung Ân giọng lạc để kiểm soát run rẩy và mắt bình tĩnh.

“Không biết”, Diêm Việt cầm tấm ảnh đặt lên đùi mình, hai tay đặt lên bả vai, “Anh đã bí mật phái người ề tra, nhưng tìm ra đầu mối, đó là nhà kho bỏ hoang, ngày thường đều có ai qua lại”.

“Anh đã sớm biết, sao với tôi?”

“Ân Ân, anh xin lỗi...”, Diêm Việt bàn tay đặt sau gáy, kéo lại gần mình, buộc đầu tựa vai anh, “Nếu tìm ra bọn chúng, anh nhất định sẽ tha”.

Dung Ân vội vàng né tránh anh, ánh nhìn sâu đôi người đàn ông, “Nam Dạ Tước, tấm ảnh này, là anh sắp đặt để phá hủy tiệc đính hôn êm xuôi”.

Diêm Việt gấp gấp phủ nhận, “Không phải”.

“Vậy tại sao?”, Dung Ân giọng mỗi lúc sắc bén, biết vì có gì, ngày hôm nay lại cố chấp muốn biết đến cùng câu trả lời.

Đôi bàn tay anh siết chặt hơn bàn tay, “Ân Ân, đừng hỏi, cho anh cơ hội, được em?”

“Tôi đã còn là Dung Ân của trước đây, anh vẫn còn muốn tiếp tục sao?”

“Muốn”, Diêm Việt khẳng định chắc c như nh đóng cột, anh chưa bao giờ để t đến thể xác của .

Nói cho cùng, mục đích ban đầu của anh chỉ thuần túy là trả thù, giữa lúc anh tiến hành ề tra tình dờ dang, những chuyện hay lại liên tục xảy đến, khiến anh ngược lại chính chủ đích của bản thân, cũng vô tình đem trái tim của chính mình mặc cho thời gian đưa đẩy, để đến lúc này, Dung Ân đã đẩy anh ra quá xa....Còn trừng phạt nào, nhữn t hơn ề này?.

“Việt”, nhìn khuôn mặt hữu trước, từng hơi thở của anh, Dung Ân đều có thể cảm nhận được rõ ràng, “Nếu như, mẹ tôi thành ra như vậy, chúng ta đã có hị vọng trở về bên nhau”.

“Anh sẽ tìm bác sỹ ề trị tốt nhất, Ân Ân...”

“Việt, nguyên do phải chỉ là hồi phục được hay”, Dung Ân khẽ đẩy anh ra, “Tôi phải về rồi”.

“Trở về, đâu?”, Diêm Việt dùng hết sức kéo tay, “Trở về bên anh ta?”

Lực từ tay anh rất, thậm chí khiến đau nhức, Dung Ân vẫn như trước, thái độ đứng đưng, “Việt, tôi chưa từng thuộc về ai”. Chỉ ít, trái tim của là tự do.

Nếu như muốn, mất còn? Chỉ là, vẫn còn có mẹ, biết rõ chính bản thân nên dừng lại ở đâu cho giữ đúng chừng mực.

Cô muốn rời, bàn tay đã buông ra của Diêm Việt lần nữa vẫn cố chấp, “Ân Ân, anh ép, nhưng chỉ ít, có thể cùng anh ăn cơm tối được?”

Bước chân dừng lại, người đàn ông đứng dậy theo sau, “Chúng ta nên độc trong ngày Lễ tình nhân”.

Bầu khí đường phố, trước nay vẫn luôn ám ảnh Dung Ân, những ngày này, luôn luôn nhắc nhở, chính mình là kẻ đơn.

Không nỡ từ chối, càng muốn mình ở lại trong căn phòng trống trải.

Đi xuống dưới tầng, vú Lưu đã chu bị xong bữa tối, “Thiếu gia, Ân Ân, có thể ăn cơm rồi”.

“Không, chúng tôi ra ngoài ăn”.

“Việt”, Dung Ân nhìn vào bàn bày biện rất nhiều món ăn, “Chúng ta ăn ở nhà được rồi”, miễn là, ở mình là tốt rồi.

“Vú Lưu, bác vất vả rồi ạ”, Diêm Việt mặc áo khoác, tới kéo tay Dung Ân, “Anh đưa em ra ngoài”.

“Cứ từ từ”, vú Lưu đột nhiên vui, “Hai người đường c thận”.

Xe ra khỏi biệt thự, khi tới chợ, Diêm Việt để lại xe, khi quay về, trong tay anh là hoa và sô-la. Những thứ biểu trưng lãng mạn nhất, đều hề thiếu.

Đóa hoa hồng diễm lệ đua nhau khoe sắc, tỏa hương nồng đượm, Dung Ân ngg đầu nhìn khuôn mặt chuyên chú lái xe của Diêm Việt, nhưng người đàn ông này, tại sao với mỗi lúc xa lạ?

Đi đến nhà hàng, là Cao Tửu, xe dừng lại, Dung Ân vẫn như cũ động đậy.

“Ân Ân?”

“Chúng ta nơi khác được?”, Nơi này Nam Dạ Tước thường xuyên tới, sợ rằng sẽ may bắt gặp.

“Anh đã đặt bàn rồi”, Diêm Việt xuống xe, tay vòng ra sau lưng, “Em sao vậy?”

Đặt hoa trong tay xuống, Dung Ân xuống xe, “Không có gì, thôi”.

Vào trong nhà hàng, bữa ăn Tình nhân của Diêm Việt, đủ loại thức ăn đẹp bày biện bàn.

Dung Ân ăn nhiều, bàn ăn, Diêm Việt ngồi ở phía đối diện vươn tay về phía khuôn mặt, dường như đã thành phản xạ có điều kiện, Dung Ân nhanh chóng né tránh.

Bàn tay người đàn ông gượng gạo dừng lại giữa trung, “Khóe miệng em có dính cơm”.

Nói xong, nghiêng mặt, tự tay lau, “Ân Ân, anh ngay cả chạm vào em chút cũng được sao?”

Dung Ân cúi đầu, chuyên chú ăn thức ăn, chu bị đáp lời, đầu vừa ngg lên, hai đã đối diện Nam Dạ Tước ở cách đó xa.

Người đàn ông đứng ngạo nghễ ở trung t nhà hàng, bá đạo mà cường hãn đứng c đường, hai tay anh ta đút túi quần, thân thể cao lớn theo tư thế đứng nghiêng, ở anh ta, lúc nào cũng toát lên khí thế dũng mãnh, dù chỉ đứng yên chỗ, lời nào, cũng khiến người xung quanh cảm áp lực đè nén mẽ.

Yết hầu cơ hồ như bị tắc nghẹn, bốn đối diện cùng lúc.

Động tác của Hạ Phi Vũ thân mật quấn lấy cánh tay người đàn ông, Nam Dạ Tước khóe miệng dường như cong lên, như có như, thần sắc tràn ngập nguy hiểm.

Dung Ân vội vã cúi đầu, nơi đông người, anh ta hẳn là sẽ hành động tùy tiện.

Nhận chột dạ né tránh, Nam Dạ Tước nụ cười ngày cứng nhắc, ám muội.

Anh bước bình ổn về phía trước, Hạ Phi Vũ theo kịp, “Tước, gia đình người ta ăn, chúng ta nên làm phiền...”

Chỉ là lời chưa dứt, Nam Dạ Tước đã đến trước bàn của hai người, vì ngồi quay lưng, Diêm Việt trước đó phát ra anh, “Anh muốn gì?”.

Người đàn ông đáp lời, thân ảnh anh ta vừa đủ che khuất khuôn mặt Dung Ân, tay để trong túi quần bỏ ra, trong lòng bàn tay là hộp đồ trang sức.

Thấy anh ta giận dữ cũng tha thứ, trái lại càng cảm luống cuống.

“Đây vốn là tặng cho”, Ngày lễ Tình nhân, anh thể cùng, quà cũng đã chu bị từ trước, lại nghĩ rằng, vẫn như cũ tùy tiện hành động.

Cùng lúc đó là vô số những ánh chăm chú nhìn vào Dung Ân, đợi được phản ứng của, Nam Dạ Tước lùi về sau vài bước, cánh tay chặn lối của nhân viên phục vụ.

“Quý khách cần gì ạ?”

Người phục vụ cầm tay khay thức ăn, Nam Dạ Tước nghiêng mặt nhìn, đem hộp đồ trang sức trong tay bỏ vào trong bát canh còn phân nửa, “Vứt nó vào thùng rác”.

“Vâng”, người phục vụ hai mở to ngạc nhiên, nhìn tên thương hiệu ghi hộp đồ, chỉ biết chắc c đây là món trang sức đắt giá, xa xỉ.

“Rác rưởi, giữ lại b tay!”, Nói xong cùng Hạ Phi Vũ rời, cũng quay đầu lại lấy lần.

Hộp trang sức chìm trong bát canh, vỏ ngoài đã bắt đầu bị làm hư, người phục vụ chưa từng trải qua tình huống này, biết xử lý ra sao, chỉ biết đứng yên tại chỗ.

Dung Ân làm bộ như có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ăn cơm, nhưng nỗi lòng lại dấy lên những cảm xúc khó diễn tả, lần nữa, kết cục lại là thùng rác.

Ăn xong cơm tối, Diêm Việt vốn định đưa về, nhưng Dung Ân đã mệt đến rã rời, kiên trì muốn tự mình về nhà, Diêm Việt cũng miễn cưỡng, để mặc làm theo ý mình.

Căn nhà trống trải, vắng, cũng sáng đèn, Dung Ân chỉ biết Nam Dạ Tước vẫn chưa về.

Xỏ dép trong nhà, dò dẫm trong phòng khách tối đen như mực, cuối cùng cũng lên được tầng hai, Dung Ân liền chui vào trong chăn.

Những lúc yên tĩnh, bên tai luôn văng vẳng những thanh ồn ào, khiến sao ngủ được, ánh trăng xuyên thấu qua ban ng chiếu rọi vào trong phòng, vừa đủ hiển khoảng trống bên cạnh.

Trên tầng cao nhất của khách sạn Cao Tửu, trong phòng tổng thống, hương thơm của tinh dầu phẳng phất dịu dịu, rèm cửa mở ra, có thể thu trọn vào tầm toàn cảnh thành phố Bạch Sa.

Khuôn mặt n của Hạ Phi Vũ tựa vai Nam Dạ Tước, đôi ta mơ màng, này giờ vì uống rượu vang đỏ, đầu óc cũng đã văng vất. Người đàn ông cánh tay siết chặt bả vai ta, nụ hôn đáp xuống vàng trắng sáng bóng của ta, đường xuống, đôi môi tiếp xúc, nụ hôn trở nên triền miên dứt.

Nam Dạ Tước mở to đôi mắt, nhận ngượng ngùng của ta, lại chứa cả sợ hãi, anh ta xoay người, đem Hạ Phi Vũ đặt ở giường, “Chu bị sẵn sàng rồi?”

Cô biết rõ người đàn ông này thích chủ động, hai tay kh trương đặt lên, “Tước, phải anh đối với em khác sao?”

Người đàn ông nghe vậy, đôi mắt trở nên u ám, hai tay chống bên cạnh hông, hai nhìn xuyên thấu vào đôi đồng tử dậy sóng của, “Nếu như tôi chết, có thể trở lại bên cạnh anh ta, chuyện mẹ, tất anh ta sẽ thay có biện pháp sắp xếp ổn thỏa, khi chúng ta bị khóa trong phòng bệnh, Dung Ân, , hề dao động?”.

Trong ánh lên mờ mịt, lúc đó, có mâu thuẫn, thế nhưng, giống như suy nghĩ của Nam Dạ Tước, mâu thuẫn, vì sợ sẽ phải đối diện với tình huống như ngày hôm nay, sợ Nam Dạ Tước sẽ biết rõ chân tướng đằng sau, sẽ khiến Diêm Việt càng bất lợi.

Không phải vì, muốn cùng Diêm Việt tái hợp.

Đáy lộ ra lưỡng lự, lọt vào trong Nam Dạ Tước, nghiêng nhiên biến thành ngầm thừa nhận.

Cô dao động, cách khác, đã từng, khi l vào tình thế khó khăn nhất, nghĩ muốn trốn chạy khỏi anh, thậm chí từng muốn anh chết.

Nam Dạ Tước còn nổi xung, Dung Ân bị anh nhìn chăm chú đến nỗi toàn thân như đã đóng băng, đáy người đàn ông mỗi lúc lạnh băng, tới cuối cùng, ngay cả chút nhu hòa cũng đã còn tồn tại.

Nhận dị hoặc của anh, Dung Ân thầm nghĩ chắc c anh đã hiểu nhầm, “Tôi chưa từng nghĩ muốn hại anh, chén đó, tôi biết vì sao trong đó có độc được, Nam Dạ Tước, anh phải tin tôi”.

Người đàn ông chỉ cười cười, đá văng ghế tựa đặt ở bên cạnh, giọng ảo não, “Vì sao tôi phải tin? Người phụ nữ như, dựa vào cái gì khiến phải tin?”.

Trong phòng bệnh ở Vân Nam, anh chỉ để lại mình, chưa từng nghĩ, thiếu chút nữa ngay cả mạng sống của chính mình cũng thể giữ được.

Nam Dạ Tước bỏ khỏi thư phòng, đèn tường tỏa ra ánh sáng màu vàng cam ấm áp, Dung Ân chống tay lên bàn trấn tĩnh, từ chân đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhức, vừa xấn ống quần nhìn xuống, mới phát rất nhiều mảnh thủy tinh đã d vào thịt.

Cô ngồi xuống ghế sofa, lấy ra từ mỗi vết thương mảnh thủy tinh, để lại da rất nhiều những vết sứt, nhìn vào khối khiến người khác giật mình.

Ngoài ban ng, Nam Dạ Tước ch lửa đốt ếu thuốc, trong lòng là bộn bề t.

Hoa viên dưới lầu, bóng cây tỏa ra, bên dưới là những hòn sỏi được bài trí tạo thành lối mòn hẹp, người đàn ông ném ếu thuốc trong tay, xoay người vào phòng ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi anh tỉnh dậy, mới phát Dung Ân ngủ bên cạnh.

Nam Dạ Tước cau mày, tối hôm qua anh sẽ đối phó với Diêm Việt, chừng đã thừa dịp đến Diêm gia, bỏ như vậy, rồi quay lại nữa?

Người đàn ông cười nhạt, mặc áo choàng ra khỏi phòng ngủ.

Thư phòng, cánh cửa từ tối qua vẫn duy trì trạng thái cũ, anh mở cửa, đã nhìn ghế sofa, Dung Ân ôm vai cuộn tròn nằm ngủ, vì trời lạnh, ngủ cũng an ổn.

Nam Dạ Tước nhớ rằng, trước nay luôn có thói quen bật lò sưởi.

Sàn nhà bữa bọn đã được thu dọn sạch sẽ, ghế tựa bị đá văng cũng đã được dựng lên, Nam Dạ Tước trở ra, đứng ở cạnh ghế sofa.

“Ngày hôm nay, tôi muốn đến bệnh viện”.

Hai tay Nam Dạ Tước rút trong túi áo, vốn dĩ chỉ cần câu trả lời đơn giản, Dung Ân lại phải đợi hồi lâu.

“Ừ”. Người đàn ông thâm lo lắng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Dung Ân thay quần áo, sau khi chu bị đơn giản, bắt đầu lên đường đến bệnh viện.

Trên xe buýt, Dung Ân chọn ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Ngoài cửa sổ, cây cối um tùm, rậm rạp, chạy theo tầm , vừa chốc đến rồi lại biến mất. Trên đường, người qua người lại tấp nập, mỗi người đều có cuộc sống khác nhau, cay đắng ngọt bùi, ai nấy chỉ có thể tự biết.

Dung Ân tựa đầu vào cửa kính, và Nam Dạ Tước, khi ở Vân Nam, dường như đã có tiến triển hơn bước, thế nhưng, chưa kịp lại gần nhau, đã phải vội vàng trả về nguyên trạng.

Cô và Diêm Việt đã bỏ lỡ năm, nhưng rồi đến giờ, vẫn luôn là muộn màng.

Dung Ân đẩy cửa sổ, gió lạnh thấu xương táp vào mặt, bất cứ lúc nào, trái tim cứng cõi của cũng bị th nhiễm quanh què như vậy, dường như chỉ tác động , cũng khiếnmuốn khóc ngay tắp lự.

Càng gần gũi, càng sợ hãi.

Người như Nam Dạ Tước, vốn dĩ thể lại gần.

Cuộc sống vốn dĩ an ổn của mẹ, ngày hôm nay biến thành như vậy, cũng đều tự tay tạo nên.

Khi đến bệnh viện, y tá xoa bóp cho mẹ , chỉ vài ngày gặp, tình hình của mẹ đã tốt lên rất nhiều.

“Biện pháp trị liệu tiếp theo chủ yếu là xoa bóp, chỉ cần tư tưởng bệnh nhân được bình ổn, chắc c sẽ có khả năng bình phục lại”.

“Thật vậy sao?”, trong phòng làm việc của viện trưởng, cõi lòng Dung Ân tràn đầyvui mừng.

“Đúng vậy, có thể ngừng ều trị bằng thuốc tuần, tình hình của mẹ về cơ bản đã ổn định, sau này, chỉ còn là vấn đề thời gian”.

Dung Ân khó nén được cảm giác hạnh phúc trong lòng, xúc động hỏi, “Vậy, nếu tôi muốn cho mẹ xuất viện có được ?”.

“Muốn bình phục lúc này chỉ cần được xoa bóp thuần thực, nếu như muốn, cũngthành vấn đề”.

Dung Ân vội vàng cảm ơn, ra khỏi phòng, thâm nghĩ, thời gian này, có thể học trước lớp về xoa bóp, đến lúc đó, đưa mẹ trở về nhà, hai người lại có thể sống cuộc sống bình thường như trước đây.

Trong phòng làm việc, lâu sau đó vang lên tiếng chuông ện thoại.

Viện trưởng nhận ện thoại, “A lô, tổng giám đốc Nam, chào ngài, tiểu thư Dung vừa tới.....Ý tứ của ấy, muốn cho mẹ xuất viện, đúng vậy, càng nhanh càng tốt.....”.

Nam Dạ Tước tắt ện thoại, ngón tay thon dài siết lấy gắt gao chiếc ện thoại, quả nhiên, muốn bỏ .

Anh mím chặt khước môi mỏng, ánh lạnh lùng, sắc mặt biến đổi toát lên bạo tàn vô cùng tận, cho tới lúc này chỉ có anh mới có quyền kết thúc cuộc chơi, Dung Ân, ai cho phép to gan như vậy?.

Ở cùng mẹ trọn vẹn ngày, lần này tuy rằng Vân Nam chưa thụ hưởng được nhiều, nhưng vì muốn mẹ vui, đã tìm kiếm thông tin mạng, rồi vẽ ra trước bà viễn cảnh tươi đẹp lộng lẫy, mẹ Dung hào hứng, tự nhiên cũng yên t hơn.

Đến muộn, Dung Ân mới về, từ xa nhìn lại, ánh dương đã bị chân trời nuốt trọn, dọc theo đường cái, hướng về phía trạm dừng xe buýt, vừa được vài bước, từ đằng sau truyền đến tiếng phanh xe.

“Ân Ân”, Diêm Việt xuống xe.

Dung Ân dừng bước.

“Anh ta làm gì em chứ?”, ánh người đàn ông quét lên người , sau khi xác nhận có việc gì, lúc này mới thở phào nhõm.

Nghi vấn trong lòng chưa được hỏi ra, Diêm Việt đã cho đáp án.

Cõi lòng Dung Ân như bị cắt ra từng khúc, muốn viện cớ thuyết phục chính mình, trong nháy mắt đã đổ vỡ, “Sự việc xảy ra trong bệnh viện Vân Nam, do anh làm?”.

“Chúng ta lên xe đã”.

Diêm Việt kéo tay Dung Ân, đẩy vào trong xe, hệ thống sưởi ấm ngay lập tức tỏa lên cơ thể rét cứng của , anh khởi động xe, hai tay Dung Ân ôm lấy bả vai, cất giọng trầm trầm, “Việt, vì sao anh lại làm vậy?”.

“Ân Ân, người muốn mạng của Nam Dạ Tước, nhiều vô kể”.

“Nhưng hai người thù oán!”.

Diêm Việt quay đầu, “Anh ta đoạt lấy em, làm sao có thể thù oán?”.

“Việt!”, Dung Ân khò lớn tiếng, “Anh vẫn còn hiểu sao? Giữa chúng ta, vấn đề phải là Nam Dạ Tước, cho dù có anh ta, chúng ta.....”.

“Kết.....”, tiếng phanh xe chói tai vang lên như muốn làm hỏng màng nhĩ, Dung Ân theo quán tính gập người về phía trước, may mắn có dây an toàn kéo lại kịp lúc.

“Ân Ân”, Diêm Việt nghiêng người, khuôn mặt tuần tú chìm trong u, “Em lại đỡ anh ta?”.

“Em hề”, khẩu khí Dung Ân phủ nhận dứt khoát, “Việt, anh làm sao lại có thể trở nên đáng sợ như vậy? Đó là mạng người, anh trước đây chưa bao giờ.....”

“Đừng nhắc đến trước đây!”, người đàn ông đột nhiên cắt ngang lời , “Anh đã còn giống như trước, Ân Ân, lẽ nào anh như vậy, em thế tiếp nhận? Nam Dạ Tước, t địa độc ác của anh ta so với anh còn hơn gấp trăm ngàn lần, thủ đoạn cay độc hơn gấp bội lần, nhưng em còn che chở anh ta, em anh ta rồi?”.

Dung Ân nghe rõ được từng câu từng chữ, nhưng rất lâu sau vẫn đáp lời, biết vì tức giận, hay lý do nào khác, sau hồi áp chế nỗi lòng quấy lên bức bách, mới nghẹn giọng , “Việt, anh và anh ta giống nhau”.

Nam Dạ Tước, có lẽ từ khi còn đã sa chân vào giới xã hội đen, anh ta đến nay ngồi lên vị trí cao nhất như thế nào, thông qua chuyến du lịch đến Vân Nam, Dung Ân có thể đoán được chút ít, thế nhưng, Diêm Việt, bên anh từ khi còn cho đến giờ, mọiquả lại đều vô cùng quang minh, bọn họ vốn dĩ là người của hai thế giới.

“Không giống nhau, miễn là đã hạ quyết t, bất kỳ ai cũng đều có thể”.

Dung Ân lắc đầu, tin, lời này được ra từ miệng Diêm Việt, “Anh lúc đó làm như vậy, có nghĩ đến hậu quả?”.

Người đàn ông nghe được, tay phải đập lên vô lăng, tiếng động phát ra khiến Dung Ân bị dọa sợ đến toát mồ hôi lạnh, “Ân Ân, anh biết em có mặt lúc đó, vốn dĩ muốn mang em trở về, nhưng nếu làm vậy, Nam

Dạ Tước sẽ nảy sinh ngờ vực, nên mới để em ở lại, anh hiểu, anh ta lúc đó đã hoàn toàn vô ý thức, sao còn có thể được cứu?”.

“Là em”, Dung Ân chút mảy may giấu diếm, “Là em đã cầu cứu bên ngoài”.

Trong gian chật hẹp, có thể nghe rõ được tiếng thở dốc của Diêm Việt, “Vì sao? Lúc đó em nên hiểu rõ, anh ta chết, mọi nghi ngờ sẽ đổ lên người chúng ta”.

“Việt”, Dung Ân khẽ thở dài, “Anh ta nằm trước mặt em, lẽ nào anh muốn em nhìn anh ta chết?”.

“Ân Ân”, khẩu khí Diêm Việt nặng trĩu, “Anh chưa hề muốn em phải động thủ, chỉ cần em đứng đưng, như vậy cũng được sao?”.

“Đúng, em làm được!”, Đổi lại, có mấy người làm được?.

“Em nhân từ với anh ta, cũng chính là tàn nhẫn với anh”.

Dung Ân khẽ cắn môi dưới, trong lòng nổi lên tầng rồi lại tầng nỗi bi thương, “Đổi lại là anh, em cũng sẽ làm như vậy”.

Khóe miệng Diêm Việt cười chua xót, khi nhìn thẳng, trong anh còn tràn ngập biết bao bi thương, “Lẽ nào, trong lòng em, anh ta và anh có vị trí như nhau?”.

Dung Ân buồn bực, cảm giác lúc này đã biết miêu tả thành lời ra sao, Nam Dạ Tước rất đúng, đây là chuyện giữa những người đàn ông, thế như vì có gì, hết lần này đến lần khác luôn bị kìm kẹp ở giữa?.

Trong Nam Dạ Tước, giúp đỡ Diêm Việt, trong Diêm Việt, lại che chở Nam Dạ Tước, “Đây là cách anh em sao?”.

Diêm Việt ngơ ng, nhìn từng giọt lệ trong suốt từ viền của Dung Ân rơi xuống.

“Nếu anh em, tại sao khiến em phải l vào tình thế khó xử? Nếu anh em, tại sao nhẫn t cuốn em vào đó, Nam Dạ Tước là người như thế nào, anh phải biết, nếu anh em, sao còn cho em biết phũ phàng đến vậy.....”.

Thân thể được kéo vào lồng tráng kiện, Diêm Việt gắt gao ôm lấy , “Ân Ân, là anh có lỗi”.

“Việt, anh là Việt mà em đã từng biết sao? Em muốn anh trở nên như vậy, cũng muốn anh l vào nguy hiểm, dùng tay , có được dùng tay”.

“Ân Ân, đã kịp nữa rồi”.

Vừa nghĩ đến biểu cảm lãnh khốc của Nam Dạ Tước khi muốn lấy mạng Diêm Việt, Dung Ân kìm nén được cảm giác run rẩy, “Vậy phải làm sao, Việt, anh ta sẽ đối phó với anh, phải làm sao....?”.

“Ân Ân”, bàn tay Diêm Việt đặt lên gáy vuốt nhẹ , ánh như chim ưng lộ ra hung ác, “Hiện tại, chỉ có biện pháp”.

“Biện pháp gì?”, Dung Ân nhòa người ra, đôi lộ ra tia hy vọng.

“Loại trừ anh ta, chỉ như vậy sau này mới có thể yên ổn”.

“Không được!”

“Vì sao được?”, giọng ệu Diêm Việt lần nữa lại lên cao.

“Em...”, Dung Ân ngập ngừng, “Chúng ta thể phạm pháp”.

“Ân Ân, ngày nào đó, em sẽ phải hối hận”, sắc mặt Diêm Việt xám xanh, sau hồi trầm mặc, mới mở lời, “Anh ta chết, chúng ta mới có thể trở về bên nhau”.

Hệ thống sưởi vẫn hoạt động, nhưng cũng thể làm lòng người ấm áp,”Việt, anh có quan hệ với chợ đen?”

Bên trong xe, lần nữa khôi phục lại yên tĩnh đến ngột thở, đôi Dung Ân đã hoe đỏ, mũi hít vào hơi, nhìn xung quanh, ánh , cuối cùng dừng lại gương mặt bình tĩnh đã trả lời cho tất cả của Diêm Việt.

Cô dùng sức mở cửa xuống xe.

Người đàn ông sững sốt, cũng xuống theo.

Khắp gian phủ đầy tuyết rơi, Dung Ân ngg đầu, mới chốc đỉnh đầu đã phủ đầy tuyết trắng

63. Chương 63 : Anh Xem Tôi Là Gì?

Dung Ân nhúu mày, ngay tức ném khăn mặt, đứng dậy.

Bọt chảy xuống từ da thịt nhẵn mịn, nhấc chân toan ra khỏi bồn, cổ tay đã bị bàn tay mẽ của người đàn ông bắt lấy, Dung Ân ngã xuống giữa hai chân Nam Dạ Tước.

Đầu gối đập xuống đáy bồn bằng sứ khiến đau nhức.

“Thế nào, còn chịu?”, Nam Dạ Tước nhếch bên mày.

“Nam Dạ Tước, chơi đùa người khác thích thú đến vậy sao? Anh có thể tùy tiện đề nghị người phụ nữ mang thai hài tử của mình?”, Dung Ân hiểu rõ anh cố tình làm khó mình, hơn nữa, cũng chưa từng này ra ý định này, dù chỉ thoáng qua.

Bàn tay to lớn của Nam Dạ Tước nắm lấy cổ từ sau gáy, cổ tay dùng sức, lôi lại trước mặt mình, “Đừng ra rất hiểu tôi, Ân Ân, tôi cái gì phải làm cái đấy, tôi đồng ý cho em , em hãy từ bỏ ngay ý định này ngay khi còn chưa muộn ”.

“Nam Dạ Tước”, Dung Ân kéo tay anh xuống, “Tôi phải nô lệ cả đời của anh”. Nói xong, lập tức muốn đứng dậy.

“Ân Ân, em nhất quyết chịu nghe lời?”, Người đàn ông xoay người đem cơ thể ngập trong bồn , “Tôi đã , đừng có phản kháng, em về sau nếu ngoan ngoãn theo tôi, chừng, tôi có thể sớm chán trò chơi này....”.

“Nam Dạ Tước”, tay Dung Ân chống xuống hai bên hông để bị chìm xuống , sắc mặt đột nhiên ánh lên tầng bi thương, “Anh xem tôi là gì?”.

Ánh như vậy, dường như có thể khiến người khác đau đầu, Nam Dạ Tước nhất thời trả lời được, anh đè người xuống áp sát cơ thể Dung Ân, hàm răng sắc nhọn mẽ cắn lên bả vai , Dung Ân hiểu rõ lúc này có giãy dụa, hậu quả sẽ lại càng tồi tệ hơn, nhức nhích, giống như con rối mặc cho người khác chơi đùa.

Anh xem Dung Ân là gì?

Nam Dạ Tước chưa từng nghĩ tới, phụ nữ, với anh mà , chỉ có thuần phục và chưa bị thuần phục, mà Dung Ân....

Động tác tay anh bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn, trong lòng thoải mái, liền muốn phát tiết tất cả lên người đối phương, người đàn ông hung hăng mà cường hãn, Dung Ân chỉ cảm chân tay như rụng rời, mái tóc dài buông xõa quấn lấy hai bên bả vai, khí ái muội ngập tràn gian phòng, trong bồn tắm, bọt bắn lên tung tóe, rơi rớt xuống sàn nhà trải thành tầng.

Cánh tay bị thương của Nam Dạ Tước, khóa trụ lấy tấm lưng trần của Dung Ân, ép áp sát vào thân thể mình, tiếp xúc mãnh liệt, hơn nữa tư thế như vậy, khiến khó chịu vô cùng tận.

Dung Ân tuy rằng đã cắn chặt môi, nhưng cũng ngăn được những tiếng rên rỉ đứt đoạn phát ra từ miệng, còn chịu nổi, hạ bộ truyền đến cảm giác đau đớn như bị xé rách, Nam Dạ Tước vẫn nhiệt tình như lửa, nhưng cũng thể ch ngồi cho dù chỉ là nhen nhóm, người đàn ông dường như đã sắp lên đỉnh, khuôn mặt bày ra tràn đầy khoái cảm, anh mỗi lúc th nhập sâu hơn vào cơ thể , nhưng lại khiến cõi lòng , mỗi lúc càng tuyệt vọng, hốc phủ lên tầng mặn đắng, khi sức chịu đựng đã vượt quá giới hạn, kìm được lần dài.

“A.....”, Nam Dạ Tước di chuyển tay từ eo Dung Ân, dùng sức nắn bóp da thịt của , đôi môi mỏng hé mở, để lại dấu hôn , anh tức giận cơ thể Dung Ân hoàn toàn có phản ứng, anh muốn cho kích thích, chạm đến nơi mẫn cảm, Dung Ân cơ hồ như cảm giác được rung động từ thân thể người đàn ông.

Sau khi ổn định hơi thở, người đàn ông buông tay, tay đẩy ra, đứng lên.

Dung Ân ngã vào bồn tắm lớn, Nam Dạ Tước coi như , bộp bắn tung tóe lên người Dung Ân, ôm lấy hai vai, chôn đầu vào đầu gối.

Sau hồi, Dung Ân mới đứng dậy dọn dẹp, khi tới phòng ngủ, người đàn ông đã nằm giường, quay lại, liền lạnh lùng ra lệnh, “Uống thuốc ”.

Cô ngồi ở mép giường, kéo tủ, lấy ra viên thuốc, cắn , trực tiếp bỏ vào miệng.

Vị đắng kích thích vị giác, Dung Ân lại để mặc nuốt xuống, vị đắng tan trong miệng, nhưng dường như cảm nhận được, cứ để nó lưu lại trong miệng.

Nam Dạ Tước vươn tay, xoay lại đối diện chính mình, đầu lưỡi chạm vào môi , vừa th nhập vào trong, liền rút ra.

“Phì! Cái gì thế?”, Cảm nhận vị đắng, bàn tay phải của người đàn ông bóp lấy cằm , hai ngón tay ép buộc mở miệng.

“Không nuốt xuống?” Ngữ khí Nam Dạ Tước chuyển lạnh.

Dung Ân nhận trong đáy anh là phần nộ cùng ch chọc, ngay tức đẩy anh ra, “Anh cho rằng, tôi cố ý chịu uống?”.

“Không phải sao?”

Cõi lòng bỗng nhiên như bị thứ gì đó đ vào, ánh hoài nghi, so với bất kì lời buộc tội nào cũng khiến người khác tổn thương hơn vô ngần, vị đắng trong miệng, đã trở thành thứ gì vụn nhặt đáng kể.

Không đôi co, Dung Ân đột nhiên cầm lấy lọ thuốc đặt tủ, đổ hết ra tay, tay cầm lấy cốc , quan t trong lọ thuốc có hơn chục viên, toan nhắm uống hết.

Dường như, chỉ có như vậy mới có thể chứng minh, coi thường việc mang thai con của anh ta đến nhường nào.

Bàn tay bị lực bắt lấy, Nam Dạ Tước nổi giận tức tối, đoạt lấy cốc trong tay , ném lên tường, đập bể, “Dung Ân, làm vậy cho ai xem? Cơ thể là của , nếu muốn làm hư hại, đừng làm trò trước mặt tôi”.

Nam Dạ Tước tức giận đến đỉnh ểm, cánh tay băng bó, máu cũng đã bắt đầu rỉ ra, bất kể anh ta có muốn hay , nhưng với Dung Ân mà , mang thai con của anh, khiến bài xích đến vậy?.

“Nam Dạ Tước, nếu như chúng ta có thể sống, sau này đừng cãi nhau nữa, được ?”

Trong hang, gần gũi thân mật, như thể vẫn còn tồn tại đến rõ ràng, vì sao thoát khỏi hiểm cảnh, thương tổn, trái lại mỗi lúc sâu sắc hơn?

Những viên thuốc vung vãi sàn nhà, trải đầy như những cánh hoa dành dành màu trắng tinh khiết, Dung Ân ngồi xồm xuống, sau khi nuốt hết thuốc vào trong lọ, viên cuối cùng, cầm bỏ vào miệng, sau khi uống ngụm , nuốt xuống.

Nhìn cổ họng nuốt xuống, Nam Dạ Tước hiểu vì cớ gì, trong lòng bực bội cách bề tặc, anh cảm nhận được lửa giận người mình vẫn chưa tắt , đối mặt với , t tình càng lúc càng khó chịu.

Người đàn ông bực dọc xốc chăn, thay quần áo, xuống dưới lầu.

Dung Ân đến cạnh giường, chỉ kịp trông xe thể thao của Nam Dạ Tước mất hút sau lối ngoặt, đứng rất lâu cạnh cửa sổ, cho đến khi chịu được cái lạnh căm căm. Lúc này mới trở lại phòng ngủ.

Cầm lấy cốc thủy tinh, xỏ dép lê, xuống lầu, muốn lấy nóng.

Tầng dưới tối đen, cũng bật đèn, Dung Ân vừa bước xuống bậc thang, liền cảm có bóng người lại gần, “Ai đó?”

Từ thái dương truyền đến cảm giác va chạm vào đầu sắc lạnh nào đó.

Cùng lúc, đèn phòng khách đột nhiên sáng choang đến chói lóa khiến sao mờ to, Lý Hàng đứng cách đó xa, Dung Ân xoay người, liền trông A Nguyên cầm khẩu súng, ánh hung tợn nhìn chăm chăm, “Anh muốn gì?”.

“Tôi muốn lấy mạng !”, A Nguyên ngần ngại, thẳng t ý đồ, “Thừa dịp đại ca vắng mặt, vừa vặn để giết ”.

“A Nguyên, được làm vậy”, Lý Hàng khoác áo da để vai lên người.

“Tôi làm vậy, ta phải loại người đơn giản, ở bên cạnh đại ca, chỉ gặp cố nguy hiểm, nên sớm trừ khử sạch sẽ hơn...”.

“Tước thiếu gia tại có mặt ở đây, chúng ta thể tùy tiện hành động”, Ánh Lý Hàng bình tĩnh nhìn A Nguyên đã lên đạn nòng súng, sắc mặt nhàn hạ chuyển thành kh trương.

“Đại ca có mặt, tôi mới có thể hạ thủ, nếu như anh ấy trở về, còn có cơ hội như vậy?”

“Nếu Tước thiếu gia chưa ra lệnh, cậu được phép manh động, cậu nên hiểu rõ tính tình của anh ấy...”, Lý Hàng ra sức thuyết phục, Dung Ân ở giữa hai người, trái lại hề sợ hãi, nhìn ra từ trong Lý Hàng, loại cảm giác có thể khiến bình định.

“Nhưng...”, A Nguyên dường như bắt đầu lưỡng lự, “Người phụ nữ này, rất độc địa!”

Lần đầu tiên Dung Ân nghe được có người nhận xét về bản thân như vậy, Lý Hàng tiến về trước vài bước, sau khi chắc c A Nguyên sẽ động thủ, lúc này mới kéo tay cậu ta, “Bất luận ta là gì, miễn là Tước thiếu gia còn cho ta ở lại, chúng ta có quyền động vào”.

“Hừ!” A Nguyên bỏ qua, thu lại súng, tức giận ngồi xuống.

“Anh ta ra ngoài, các cậu sợ anh ta gặp nguy hiểm sao?” Dung Ân bước qua Lý Hàng, rót cốc nóng.

“Tính ra cũng có chút lương t”, A Nguyên liếc nhìn, “Có ề, cần quan t, lo chính mình cho tốt ”.

Dung Ân uống ngụm, cảm giác khô khốc trong miệng cũng đỡ hơn, đến trước mặt Lý Hàng, giọng cũng thoải mái hơn nhiều phần, “Cám ơn anh”.

“Chúng ta về thôi”, Lý Hàng cầm lấy chìa khóa bàn, nhìn A Nguyên .

“Ừ”

Hai người rời, trong phòng khôi phục lại lặng im như tờ, Dung Ân lên lầu, mình tự tại giường rộng lớn, sáng sớm tỉnh lại, chỗ nằm bên cạnh vẫn lạnh lẽo.

Cô rửa mặt chải đầu, thay quần áo rồi làm.

Vừa vào phòng làm việc, Lý Hủy nhìn liền trách cứ, “Ân Ân, mấy hôm nay cậu đâu? Gọi ện thoại cũng nghe máy”.

“Hủy, mình mới đánh mất ện thoại, đến giờ ăn trưa, cùng mình mua ?”.

“Được rồi”, Lý Hủy cười xấu xa rồi đến bên cạnh, “Nói, hôm đó cậu với tổng giám đốc đâu? Buổi tối khi tập trung cũng hai người, cậu à, phải thuê phòng riêng ở đâu đấy chứ”.

“Cậu nghĩ linh tinh gì vậy?” Dung Ân thu dọn văn kiện bàn, chính cũng ngờ, chuyến du lịch đến Vân Nam, sẽ biến thành như vậy, “Còn cậu, sau đó những đâu? Đi chơi vui chứ?”

“Đương nhiên rất vui, mình còn mua rất nhiều quần áo và phụ kiện, mình cậu nghe này, mấy ngày chơi đùa thỏa thích, còn muốn về nhà ý chứ...”

Khuôn mặt Dung Ân ánh lên nét cười rạng rỡ, “Bộ cậu còn tiền đấy chứ”.

“À mà, cậu phải xin nghỉ tuần sao, hôm nay sao đã làm rồi?”

“Dù sao cũng có việc gì”, Dung Ân xem xét những nghiệp vụ cần xử lý “Không bằng làm sớm cho xong”.

Khi làm việc, thời gian quả nhiên trôi qua rất nhanh, gần đến giờ tan làm, Hạ Phi Vũ đến văn phòng, “Đều chu bị xong cả rồi chứ?”

“Trưởng phòng Hạ, chỉ còn đợi chị ra chỉ thị thôi....”

“Trưởng phòng Hạ, tối nay định đâu vui sao?”

Hạ Phi Vũ cười cười đập đập tay, ý ra hiệu đã hết giờ làm, “Dự án lần trước có thể dành được, đều là nhờ mọi người đã làm việc vất vả, đến ăn khao, dĩ nhiên phải nhắc tới Cám Dỗ”.

“Woa, tuyệt quá à....”

Dung Ân đã có dự định sẵn, ánh Hạ Phi Vũ quét vòng, cuối cùng dừng lại người , “Hôm nay là đại , bất cứ ai cũng được phép vắng mặt, ng lao lần này là của tất cả phòng thiết kế chúng ta”.

Cả gian phòng rộ lên tiếng cười ồn ã, Dung Ân nở bỏ qua, nhưng cũng muốn , chợt nghe tiếng Hạ Phi Vũ chậm rãi nhả ra từng chữ, “Dung Ân, vốn dĩ hay tụ tập cùng đồng nghiệp, hôm nay, lại muốn vắng mặt?”

Một loạt ánh như tên bắn đổ dồn lên Dung Ân, Lý Hủy thế, vội vàng kéo tay áo , “Ân Ân, cùng , cậu cần lo, còn có mình mà”.

Thấy lời nào, Hạ Phi Vũ liền cười cười, vỗ tay, “Nếu đã chu bị xong, chúng ta lên đường thôi”.

Tất cả đồng nghiệp đều bưng bưng khí thế, khuôn mặt ai nấy cũng hân hoan, hào hứng, nơi như Cám Dỗ, phung phí rất nhiều tiền, nếu phải đãi ngộ của ng ty, ai lại có thể đến những nơi xa xỉ như vậy.

Hạ Phi Vũ đã đặt sẵn phòng bao, mọi người cùng nhau ăn cơm Tây, sau đó kéo thẳng đến Cám Dỗ.

Màn đêm dần buông xuống, sàn nhảy bày ra những tư thế quần quít ng khai, phô diễn ham muốn, bầu khí như vậy, cho cùng là muốn mọi người có thể vứt bỏ nhân tính, phóng thích thú tính chôn giấu trong con người.

Có người cởi giày để lại bên ngoài, vận đôi tất chân khêu gợi, dưới nền nhạc sống động, phô diễn những ệu nhảy tự do.

Lý Hủy trời sinh ham thích nhảy múa, bầu khí nhanh chóng cuốn hút nàng, nên cũng mau chóng gia nhập, chỉ còn lại độc Dung Ân, ngồi yên lặng ở trong góc.

Từ khe hẹp của cửa phòng bao, hành lang, gã đàn ông cao to và người phụ nữ mặc váy ngắn lướt qua liền dừng chân, ta khẽ đẩy cửa, vào trong, “Dung Ân, là sao?”

Dung Ân ngg đầu, chỉ trong tay người phụ nữ cầm ếu thuốc, mái tóc xoăn để buông xõa sau lưng, những đường cong cơ thể tạo nên dáng hình quyến rũ mà mê hoặc cùng ngang bướng, “Mì?”

“Không nghĩ tới sẽ lại gặp ”, ta chơi với đôi guốc ười phân, tới trước mặt mọi người, “Cảm giác nhảy cùng chỉ như vừa mới hôm qua, người cộng tác cùng tại, cũng thể tìm được cảm giác như vậy, ra như vậy, quả đáng tiếc quá rồi”.

Lời vừa ra, khí xung quanh rơi vào im lìm, ánh Hạ Phi Vũ sáng ngời, “Cô , Dung Ân đã từng là người nhảy dẫn ở đây?”

“Những người này là bạn của ?”, ngón tay Mì khẽ gảy gảy ếu thuốc.

Dung Ân biết trả lời ra sao, ngờ có ngày bị vạch trần tại nơi này, ánh những người xung quanh rõ ràng trào lên giễu cợt cùng xem thường, Lý Hủy nhìn mọi người lướt, rồi ngồi xuống cạnh Dung Ân.

“Dung Ân, ngờ còn có chuyện như vậy”, Hạ Phi Vũ bắt đầu cợt nhả, “Chuyện xảy ra khi nào vậy, vì sao, thiếu tiền?”.

“À, tôi nhớ ra rồi”, người trong số hội bà tám cất tiếng , “Còn nhớ tấm ảnh bị phát tán qua thư ện tử ? Nói chừng ta và tổng giám đốc, cũng là quen nhau ở đây....”.

“Phải?”, khòe miệng Hạ Phi Vũ nhếch lên, “Nói như vậy, cũng xem như tìm được kim chủ?”, (Ý chỉ ba cái lẳng lẳng lơ lơ xong r kiểm bọn đại gia dựa dẫm... hì hì...).

“Như vậy, các người rất xem thường người nhảy dẫn sao?”, Hồi lâu lời nào, Mị lúc này đột nhiên lên tiếng, đem đầu thuốc dúi vào cốc của Hạ Phi Vũ, “Đặc biệt là, tính toán cái gì?”.

Hạ Phi Vũ rõ ràng ng ra, biểu cảm gương mặt cứng đờ, “Cô cái gì?”

“Chúng tôi tự kiếm tiền, tự hưởng, mất mặt ở chỗ nào?”, tất thấy mọi người trong phòng, ánh ai nấy cũng đều bất thường, “Tôi cho biết, có cởi hết quần áo ra rồi nhảy múa, cũng ai thèm liếc nhìn”.

“Cô...”, Hạ Phi Vũ nghiêng răng tức giận, tay chỉ thẳng mặt đối phương, “Làm sao, chính bản thân làm chuyện xấu hổ, còn cho người khác?”

Hai người đầu khẩu qua lại, lúc này, Dung Ân vội vàng đứng dậy, hiểu rõ gia cảnh của Mị cũng tốt, làm nhảy dẫn ở đây là nguồn thu nhập duy nhất mà có được, hôm nay, Hạ Phi Vũ dù sao cũng là khách hàng của Cẩm Đỗ, đến bên cạnh Mị, “Chúng ta lâu rồi gặp nhau, thôi, chúng ta ra ngoài chuyện”.

“Bị trúng rồi nên muốn trốn tránh?”

Hạ Phi Vũ được lần tới, nhất quyết chịu bỏ qua, Mị vốn dĩ tính tình nóng nảy, ta nhanh lại, tay chụp lấy tay Hạ Phi Vũ, “Cô giả bộ cái gì, bên ngoài ra thanh cao, t địa thối thây, thế nào, đêm nay có cần tôi tìm giúp mười gã đàn ông để vui?”

“Trưởng phòng Hạ, quên, hôm nay là ngày vui, tội gì....”

“Trưởng phòng Hạ, bỏ qua thôi...”

Mọi người vừa trông cách ăn vận của Mị liền đoán ta phải người lương t, cũng muốn làm to chuyện. nhưng Hạ Phi Vũ lại cực kì giận dữ, cơn tức giận sôi trào mẽ, “Người như còn dám càn rỡ tôi, đây là tiêu chu của Cẩm Đỗ sao?”.

Vừa nghe xong lời này, Dung Ân liền biết rõ sẽ có chuyện chẳng lành.

Cô vội vàng kéo Mị lại, nhưng đối phương chỉ cười cười, trong toát ra quyết liệt, ta đẩy Dung Ân, tiếp tục to tiếng, ra khỏi phòng bao.

“Trưởng phòng Hạ, đừng tức giận, như vậy đáng....”

Dung Ân vội vàng đuổi theo sau, nhưng bên ngoài rất đông người qua lại, nhưng hề có bóng dáng của Mị? Đèn trong sàn nhảy mập mờ, Dung Ân chỉ cảm có chuyện xảy ra đêm nay, trở lại phòng bao, mà lần theo lối quen thuộc đến phòng nghỉ.

Hạ Phi Vũ sau khi uống vài chén rượu, cơn tức giận sôi trào mẽ lúc này mới nguôi ngoai, mọi người xung quanh lại bắt đầu hát hò rộn rã, bầu khí sôi động lúc bắt đầu dần khôi phục lại.

“Mọi người cứ vui, tôi nhà vệ sinh lát”.

“Trưởng phòng Hạ, có muốn ai đó cùng?”

“Khỏi cần”, ta đứng thẳng dậy, mở cửa, “Thật đúng là, sợ ta tìm người đến hay sao...”

Một tay Hạ Phi Vũ chống lên vách tường, uống vào vài chén rượu, dạ dày cũng bắt đầu trở nên khó chịu, khi vào trong nhà vệ sinh, bên trong rất yên tĩnh, tấp lạnh lên mặt, khiến cũng dễ chịu lên nhiều.

Đột nhiên, Hạ Phi Vũ cảm môi, bắt lực đứng trước đám người, lã chã rơi xuống, sợ hãi lắc đầu nguầy nguậy, “Đừng tới đây, đừng tới đây....”.

“Ồ, mặc gì bên trong sao...”

“Này, ngg đầu lên, để ta xem có phải rất hợp hờn nào...”

“Đừng, tôi cầu xin các người.....Á á.....”, những ánh sắc lang đồ dồn lên người Hạ Phi Vũ như muốn ăn tươi nuốt sống, người đàn ông cầm đầu tiến về phía trước, bàn tay to dán lấy cặp mông căng tròn của rồi nắn bóp, “Các anh em nào vừa con bé này, chờ ta chơi đùa xong, sẽ đến phần”.

“Thật sao ạ?”, Đám người rộ lên tiếng cười giòn cọt.

“Đương nhiên là”

Rất nhiều người đàn ông vây quanh, tiếng ồn mỗi lúc vang vọng, cũng thu hút rất nhiều ánh mắt.

Một bàn tay thon dài đột nhiên đẩy hết đám người sang hai bên, bị đẩy ra, đám người vốn định nổi giận, nhưng ngay khi nhìn khuôn mặt của đối phương, ai nấy cũng đều sợ đến đăm ho he, thậm chí ngoan ngoãn nhường đường.

“Buông tôi ra, được đừng vào tôi....” Hạ Phi Vũ bị vây trong đám người, ta ra sức phản kháng, sau khi đẩy được người ra, gần như là bò về phía trước, ta dám ngẩng đầu lên, tự nhủ phải mau chóng trốn chạy khỏi nơi này, cầu xin cơn ác mộng chấm dứt ngay tức .

Cơ thể rã rời đứng phải tấm , ta vùng tay né tránh, “Thả tôi ra, đừng....”

Cổ tay đột nhiên bị khóa trụ, giọng quen thuộc của người đàn ông vang lên, “Phi Vũ”.

Hạ Phi Vũ quay người kinh hãi, khi ngẩng đầu, đôi ngân ngân lệ, sắc mặt sợ đến nỗi đã trắng bệch, đáng ệu lại càng thập phần thảm hại đến đáng thương, “Tức, Tức....”.

Hai tay ta ôm chặt lấy tấm lưng người đàn ông, toàn thân run lên cầm cập, tay Nam Dạ Tức vòng ra sau lưng ta, ánh rơi vào cách đó xa, dưới chân người đàn ông, mấy người mặt mày đoán ý nhìn nhau, Tức thiếu gia, ở đây ai lại biết, nhìn vào quan hệ với người phụ nữ này, bọn họ chắc hẳn sẽ gặp phải rắc rối .

Người đàn ông cầm đầu vội vàng chấp tay quì xuống van xin, “Tức thiếu, xin hãy bỏ qua cho anh em chúng tôi, chúng tôi cũng chỉ làm theo mệnh lệnh....”.

64. Chương 64 : Sự Nghiêm Phạt Lạnh Lùng

Nam Dạ Tức cởi áo khoác, choàng lên vai Hạ Phi Vũ, anh chậm rãi cởi cúc tay áo, nét mặt bình thản, nhưng đáy mắt bắt đầu nổi lên trận cuồng phong cuộn cuộn đầy hiểm nguy có thể tàn sát bất cứ ai, “Người liên quan, nhắm , quay lưng lại”.

Những người vây quanh hiểu được tình hình, chẳng năng gì, vội vã tránh .

Hai tay Hạ Phi Vũ gắt gao túm lấy cổ áo khoác của Nam Dạ Tức, bước cũng dám tách khỏi anh.

Người đàn ông tiến về phía trước, Hạ Phi Vũ bên cạnh gấp gấp túm lấy tay anh, “Tức, anh đâu, đừng bỏ lại em....”.

Cô trong anh, chưa từng hoảng loạn đến vậy, chính anh cũng chưa từng động đến , vì muốn giữ gìn được nguyên vẹn, kiều ngạo cùng lãnh đạm của đã được vây bủa hoàn toàn bằng sợ hãi, anh nắm lấy tay , dắt về phía những người đàn ông.

“Ai sai các người?”

“Là....”, Người đàn ông cân nhắc, nhưng cũng dám mạo phạm đến Nam Dạ Tức, “Là Mị, người nhảy dấn ở đây”.

Một tay Nam Dạ Tức túm lấy cổ áo đối phương lôi về phía mình, tay phải nắm thành quyền, cú đấm hung hăng nện lên mũi ta, tiếng sụn mũi bị gãy thậm chí còn nghe được rất rõ ràng, nhưng người đàn ông vẫn chưa buông tha, tiếp tục đánh ngừng, rồi quăng người đàn ông dường như chỉ còn nửa mạng, hấp hối mặt đất.

“Người phụ nữ của ta, các người cũng dám động đến, ngày hôm nay, các người động đến ấy, ta sẽ cho các người sống bằng chết”.

“Tức thiếu xin tha mạng, phải chúng tôi.....Nếu như sớm biết, chúng tôi có mượn được gan hùng cũng dám....”

Nam Dạ Tước lách qua mấy người ngã quỵ, đến người đàn ông cầm đầu, anh túm lấy cổ áo ta, lôi về phía trước, sau đó hướng về mấy người phía sau, “Các người theo ta, còn người, tìm người nhảy dấn đó đến đây, mang ta đến sảnh, đừng hòng nghĩ có thể sống sót bỏ trốn....”.

Bàn tay Hạ Phi Vũ run rẩy, anh giọng an ủi, “Đừng sợ, ai động đến em, tôi sẽ khiến người đó phải trả giá!”.

Dung Ân ở trong Cám Dỗ đã được vòng, cuối cùng đến phòng tập nhảy, cũng tìm được Mị.

Mị tựa lưng ở khung cửa sổ, mặt đất đã rải đầy tàn thuốc, Dung Ân lo lắng lại gần, “Tôi tìm nãy giờ”.

“Tìm tôi làm gì?” người phụ nữ ngoái đầu, hốc đã ửng đỏ.

“Mị, đôi khi chúng ta cần quá để ý đến ánh của người khác, mồm miệng là của người ta, chúng ta có muốn cũng quản được”.

“Dung Ân, tôi và giống nhau”, người phụ nữ nhận bị sắc khói thuốc, liền đem nửa ếu còn lại vút xuống mặt đất, lấy mũi giày cao gót giẫm lên, “Nếu có lựa chọn khác, người phụ nữ như sẽ vui chọn nơi này? Chúng ta mỉm cười chấp nhận hi sinh tuổi thanh xuân, chúng ta trong sạch, nhưng trong người khác, chúng ta chỉ là những món hàng, ai hiểu chúng ta, cũng ai chấp nhận....”.

Mị xong lời cuối, viên cũng đỏ lên hơn, yết hầu Dung Ân nghẹn đắng, tiến lại gần Mị rồi ôm lấy, “Người khác biết....Không sao, thời ể chúng ta bước chân vào đây....Chẳng phải đã quyết định sẽ vút bỏ mọi thứ rồi sao?”

Tựa như, Nam Dạ Tước đến giờ vẫn cho rằng, lần đầu tiên của là cho người khác.

“Tôi muốn vút bỏ, tôi muốn bị người khác xem thường, Dung Ân....”

Lần đầu tiên, có được cảm giác đồng bệnh tương liên, hai tay Mị ôm chặt ở sau lưng Dung Ân, ánh đèn quạnh quẽ, soi rọi hai bóng người đơn.

“Mị”, lúc này, từ cửa truyền đến tiếng gọi tên.

Người phụ nữ lau khóe ẩm ướt, vừa ngoảnh lại đối phương liền hỏi, “Giải quyết thế nào rồi?”

Ánh người đàn ông lảng tránh, “Xong rồi, sảnh có khách mới, gọi ra uống chén rượu”.

“Được rồi, tôi qua ngay”, tay vỗ nhẹ lên vai Dung Ân, “Khi có thời gian, chúng ta sẽ lại gặp nhau”.

“Tôi cùng với”, tình đã ổn hơn, Dung Ân cũng lòng, phòng bao của vừa vặn đường đến sảnh.

“Chuyện hôm nay, tôi xin lỗi, tôi tưởng họ đều là bạn”.

“Không sao, họ nghĩ thế nào là chuyện của họ”.

Người đàn ông ở phía trước, hai người phía sau chỉ chuyện, hoàn toàn nhận biểu khác thường của người đàn ông.

Đi đến cửa sảnh, người đàn ông trước gõ cửa, Dung Ân nghe được giọng truyền đến xuyên qua cánh cửa, “Vào”.

Mị cau lại, vừa ý thức được tình hình, cửa đã được người đàn ông bên trong mở ra, đập ngay vào, là gã đàn ông đầu bê bết máu, người đàn ông nằm xõng xoài mặt đất, ngay sau, là Nam Dạ Tước ngồi ghé sô pha, sắc mặt bạo tàn, và, Hạ Phi Vũ quần lấy anh.

“Không....” Dung Ân muốn bắt lấy tay Mị, người đàn ông đằng trước đã nhanh hơn bước đẩy Mị vào trong, ngay sau đó, cửa bị khóa trái.

“Mở cửa, mở cửa, Mị....”

Người phụ nữ lão đảo ngã xuống, khi ánh đảo qua người đàn ông nằm xõng xoài mặt đất, lúc này mới hiểu được tình hình.

Trong phòng bao dày đặc khói thuốc đến gay mũi, lạnh lùng ngg đầu, liền bắt gặp Hạ Phi Vũ khóc nức nở trong lồng Nam Dạ Tước, “Các người muốn gì?”

“Cô đã tìm những người này?” Nam Dạ Tước đá vào người đàn ông nằm xấp mặt đất.

“Đúng”, Mị mảy may có suy nghĩ sẽ biện minh, ánh nhìn chăm chăm Hạ Phi Vũ nức nở, khóe miệng cong lên để lộ nụ cười nhạt, “Xem ra, là tôi đã rút phải râu hùm, nghĩ ta lại là người của Tước thiếu”.

“Nếu đã động đến, cũng nên biết rõ hậu quả”.

Người phụ nữ gật đầu, “Tôi cũng hối hận”, tiến lên trước hai bước, trông Hạ Phi Vũ ngoài việc bị dọa đến hoảng loạn, dường như cũng chưa bị x hại, “Đây là tự ta chuốc lấy”.

Cảm giác được người phụ nữ trong lồng ngực mỗi lúc kịch liệt, biểu tình gương mặt Nam Dạ Tước giấu được phần nộ, “Cô chỉ là người nhảy dẫn ở Cám Dỗ, dám có gan như vậy”.

Hạ Phi Vũ nghẹn ngào, hai vai run rẩy, ta lo sợ người phụ nữ kia sẽ ra cuộc cãi cọ trong phòng bao trước đó, liền vòng tay ôm lấy thắt lưng người đàn ông, khóc thành tiếng, “Tước, em sợ, em muốn sống nữa, làm sao bây giờ, rất nhiều người đã trông”.

Nhớ lại hành lang, có vô số những ánh dọi đến ồ ạt, ta nhịn được toàn thân nổi da gà, “Nếu như có anh xuất , em phải làm sao bây giờ, em phải làm sao bây giờ...”

Bàn tay Nam Dạ Tước khóa trụ bả vai , người phụ nữ này, đối với anh, quả luôn tồn tại cảm giác chân thành vô cùng đặc biệt, Hạ Phi Vũ rất đúng, hôm nay nếu anh đúng lúc đến Cám Dỗ, sẽ bị làm nhục ngay trước biết bao người, thậm chí....

“Buông ra, cho tôi vào trong!” Cửa phòng bao, truyền đến tiếng đập cửa.

Dung Ân rất sợ xảy ra chuyện may, hiểu rõ tính tình nóng nảy của Nam Dạ Tước, dựa vào những gì nhìn ban nãy, Hạ Phi Vũ dường như đã gặp phải chuyện gì đó, “Mị, sao chứ? Nam Dạ Tước, anh cho tôi vào trong”.

“Tước thiếu, liên quan đến chúng tôi”, mấy người Mị đã thừa nhận, vội vã cầu xin, “Là ta tìm đến chúng tôi, muốn dạy dỗ người phụ nữ, chúng tôi mới....”

“Thế nào là dạy dỗ?”

“Cái này....” người đàn ông cầm đầu xem chừng gượng gạo, lưỡng lự hồi rồi thành , “Nói là, muốn mấy người chúng tôi không chế ta, rồi....quăng quần áo xuống đường”.

Hạ Phi Vũ đã sợ đến kinh hồn bạt vía, nghe xong, lại càng run rẩy, hai hàm đập vào nhau liên hồi.

Nam Dạ Tước hừ lạnh tiếng, anh cười quỷ dị, ánh th sâu sắc bén nổi sóng ên cuồng, anh thôi vất chân, giọng , tỏa ngạt hàn khí, “Cô đã thích như vậy, được, các người ở đây sẽ phục vụ , cách khác, ai nấy cũng đừng hòng ra khỏi cánh cửa kia”.

Mị giả bộ giữ cho sắc mặt ằm tĩnh, nhưng lúc này đã còn chế trụ được, “Muốn đánh cũng được, tôi sẽ nháy lấy cái...”

“Ngay khi có người đến tìm , nên nghĩ đến hậu quả”, khóe môi mỏng của Nam Dạ Tước vung lên nụ cười lạnh nhạt.

“Cho tôi ra ngoài....” Mị vội vã xoay người chạy đến cửa, dùng sức kéo ngừng, nhưng cửa đã bị khóa chặt. Bên ngoài, Dung Ân nghe được động tĩnh, vội vã đập cửa kịch liệt hơn, “Mị, sao rồi?”

“Cho tôi ra ngoài, chút, được đừng vào tôi....”

Bên trong có tiếng người lôi kéo lại, Dung Ân vội vàng áp tai lên cửa, ngay sau đó, là tiếng y phục bị xé rách, cùng tiếng hét chói tai của phụ nữ.

“Không được làm vậy, Nam Dạ Tước, thả ấy ra....”

Dung Ân ở ngoài cửa hét lên liên hồi, bên trong lại hề có ý ngừng tay, ngay lập tức chạy đến phòng nghỉ của Cám Dỗ, kéo tay quản lý, “Quản lý, mau, xảy ra chuyện rồi....”

“Dung Ân?” Quản lý tranh thủ giờ nghỉ, ăn cơm, khi phản ứng lại đã bị Dung Ân lôi ra đến cửa, “Xảy ra chuyện gì?”

“Mị, ấy ở sảnh bị quấy rối, cửa lúc này bị khóa, ai cũng vào được....”

“Cái gì?”, quản lý thất kinh, vội vàng vùng ra khỏi tay Dung Ân, “Tôi lấy chìa khóa”.

“Cô nhìn rõ , bên trong sảnh là ai?”

“Là Nam Dạ Tước!” Dung Ân quản lý dừng bước, liền vội vàng thúc giục, “Không nhanh sẽ kịp mất....”

“Tước thiếu?” thanh của quản lý ảo não, “Làm sao Mị lại đắc tội với ta?”

“Quản lý, giải quyết chuyện này trước đã”, Dung Ân gấp đến độ khắp người toàn mồ hôi, kéo tay đối phương, quản lý vẫn đứng yên như nhúc nhích, “Dung Ân, chuyện này, chỉ có thể trách Mị may”.

“Tại sao chị lại có thể vậy?” Dung Ân khó tin nhìn chòng chọc quản lý, “Nhưng Mị là người của Cám Dỗ”.

“Nhưng Cám Dỗ được đắc tội với Tước thiếu”, tay quản lý chống lên thành ghế, bước chân có phần miễn cưỡng, “Khách khác gây , chúng ta còn có thể bảo vệ được người nhà, nhưng....”

“Chẳng nhẽ, trông nhìn sao?”

“Dung Ân, ai khiến ấy đắc tội với ta làm gì chứ?”

Người khôn giữ mình, vô cảm đến tột cùng, Dung Ân trở lại sảnh , bên trong đã yên tĩnh rất nhiều, nhưng càng hề có động tĩnh, lại càng bất ổn yên, ngay cả những người ngang qua, cũng giữ ý vì muốn liên lụy đến mình.

“Nam Dạ Tước, anh mở cửa cho tôi, mở cửa....”, Dung Ân ngừng đập cửa, nhưng cánh cửa rất kiên cố, dù có làm gì, cũng động đậy.

Đặt ở bên cạnh là chậu cây đất tiền, Dung Ân biết lấy được sức từ đâu, đập bẻ chậu cây xuống đất.

Tiếng va đập vang dội vang lên, bao lâu sau, gã đàn ông mở cửa ra.

Dung Ân kh trương vào trong, chỉ vài người hoảng loạn thu dọn quần áo, Mị nằm xõng xòai bàn trà rộng lớn, dưới hạ bộ máu ngừng chảy ra, mái tóc xoắn buông xõa lộn xộn xòa xuống mặt đất, nhòe nhoẹt khuôn mặt, thần sắc trắng bệch ảm đạm.

Giống như bị nhát dao đ trúng tim, Dung Ân lảng lạng về phía trước.

Thấy lại gần, Mị buông hạ mi , biểu cảm lúc này, ngược lại, tĩnh tại như .

Dung Ân khê khàng khép hai chân Mị, cởi áo khoác của mình choàng lên người , người phụ nữ gượng gượng ngồi dậy, hai đùi Mị run rẩy, thể khép chặt lại, Dung Ân ngồi xuống, kéo quần của Mị đã bị lôi xuống dưới cá chân, người phụ nữ im lặng hồi lâu, lúc này mới nghẹn ngào lên tiếng, “Tôi sao, coi như bị chó đại cắn lần”.

Dung Ân c thận mặc lại quần áo cho , cũng kéo khóa áo kín đáo, cúi đầu mãi miết, cũng ngg lên lấy lần, cũng liếc nhìn Nam Dạ Tước lấy cái.

Cô hiểu, sinh mệnh của hai người tại sao lại thấp kém đến vậy?

“Dung Ân, cùng lắm ta cũng chỉ cùng nhảy vài lần, chuyện này cũng muốn quản?”, Nam Dạ Tước , đầu cũng ngg lên, liền lạnh lùng lên tiếng.

“Anh sẽ bao giờ hiểu được” Dung Ân ngồi dậy, đầy phũ phàng mỉm cười, “Anh đã bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ lắng nghe lời người khác ?”

“Nguyên nhân của việc, có lẽ cũng biết, ta đến tìm người đối phó Hạ Phi Vũ, thủ đoạn ác độc thể này, nên cho chính ta nếm thử”.

“Tôi có mặt ở đó”, thanh của Dung Ân gần như là gào rít lên, chuyện này, cũng bởi vì mà thành ra như vậy, “Dù Mị có ngàn vạn lần nên, anh cũng có thể đối xử như vậy với ấy”.

“Còn có”, ánh Dung Ân liếc nhìn Hạ Phi Vũ, “Anh có hỏi qua, Mị vì sao lại làm như vậy? Anh chỉ biết che chở Hạ Phi Vũ, anh có nghe qua lời người khác ?”.

“Vì sao tôi phải nghe người khác ?” Nam Dạ Tước chất vấn, cơn phẫn nộ lại lần nữa sôi trào mẽ, “Chuyện này, là tôi tận nhìn ”.

“Tước, quên ”, Hạ Phi Vũ kéo tay anh, mặt, sợ hãi vẫn chưa thoái lui, “Em muốn ở lại đây nữa”.

Thủ đoạn như vậy, ta chỉ nhìn cũng đã kinh hoàng khiếp đảm, cuối cùng cũng tìm lại được giọng , từ ểm này, trong Mị lại có phần khoái trá.

“Cô lúc này muốn quên ?” Dung Ân ta giả mù sa mưa (vờ vĩnh), cảm giác cảm phẫn, nhanh chóng lan tràn khắp ruột gan.

“Nếu muốn quên, đã để xảy ra chuyện lần này, Nam Dạ Tước, nếu như ta tốt bụng đến vậy, đã sớm ngăn anh lại”.

Hạ Phi Vũ, trước mặt , đằng sau , rốt cuộc làm thế nào có thể thuần thực được đến vậy, Dung Ân nhớ tới ánh của Mị, trong lòng như bị tắc nghẹt, thuận tay cầm lấy ly rượu vang đỏ bàn, hất vào mặt Hạ Phi Vũ.

“A....”

Nam Dạ Tước ngờ sẽ hành động như vậy, khi anh bắt được cổ tay , chén rượu đã tấp hết lên mặt Hạ Phi Vũ, “Dung Ân, coi ai ra gì!”.

Cô vùng ra khỏi tay anh, ném ly rượu xuống đất, chỉ tay vào mặt Hạ Phi Vũ, “Ở trước mặt anh, ta sẽ đánh trả, tôi cần giả bộ, cho nên, ly rượu này là giành cho ta”.

Rượu tích lại tóc Hạ Phi Vũ, khắp mặt tràn ngập mùi cồn, ta nửa chữ , ánh bị che khuất lộ rõ cảm hận, Dung Ân sai, sẽ đánh trả.

Tuy rằng sắc mặt Nam Dạ Tước lúc này vô cùng khó coi, nhưng cũng ra mặt vì , Hạ Phi Vũ tức giận cắn chặt môi dưới, chỉ có thể đem cơn uất hận nuốt xuống.

Dung Ân trở lại bên cạnh Mị, hai tay đỡ lấy bả vai , “Có thể được ?”.

Người phụ nữ gật đầu.

Dung Ân dìu đỡ Mị, Mị gần như hoàn toàn đem toàn bộ sức lực còn sót lại nươngngười Dung Ân, hai chân khó khăn đến cửa, dọc đường , để lại những vết máu loang lổ.

Ánh Nam Dạ Tước như chim ưng dán lấy bóng lưng Dung Ân, tới cửa, bước chân chậm rãi liền dừng lại, Dung Ân ngoảnh đầu, “Nam Dạ Tước, ngày hôm nay nếu đổi lại là tôi, anh cũng sẽ làm như vậy?”

Vấn đề này, quan t đáp án của Nam Dạ Tước, đợi đến lúc anh trả lời, Dung Ân đỡ Mị rời .

Nam Dạ Tước nhìn dừng bước rồi lại mau chóng rời đi, trong lòng, liền dậy lên trận bụi bọ. Anh làm chuyện gì, trong , dường như đều là sai, đều là tội ác tày trời.

Ra khỏi Cám Dỗ, vì quay lại phòng nghỉ thay đồ, Mị lạnh đến toàn thân phát run, kéo tay Dung Ân, “Bộ dạng tôi thế này, thế về nhà”.

“Về nhà của tôi”, Dung Ân bắt xe, trở về nhà ở tiểu khu.

“Dung Ân, cảm ơn ”.

“Mị, an t ở lại đây, tắm rửa trước , tôi mở cho ”.

“Ân Ân, sau này, có thể gọi tôi là Tư Cần, tên của tôi”.

“Được”, Cô cầm lấy tay Tư Cần, rồi đến phòng tắm xả , sau đó lấy quần áo sạch đặt ở trước cửa.

Dung Ân ngồi trong phòng ngủ của chính mình, nơi này vẫn bày biện như trước kia, tất thấy đều thay đổi, khi dọn đến ở cùng Nam Dạ Tước, chỉ mang vài bộ quần áo, đã lâu qua lại nhà, ầm áp vì thế cũng dần mất .

Đợi hồi lâu, Dung Ân Tư Cần ra, đứng ở cửa gọi vài tiếng, nhưng bên trong lại có tiếng trả lời, trong lòng đột nhiên nảy sinh cảm giác bất ổn, vội vàng mở cửa vào.

Trong bồn tắm hẹp, Tư Cần ngồi ở giữa, vùi đầu giữa hai đầu gối, Dung Ân lại gần, đưa tay khẽ đặt lên vai Tư Cần, “Đừng nghĩ quá nhiều...”

Người phụ nữ kiềm nén tiếng khóc, toàn thân ngừng run lên, Dung Ân cầm lấy khăn mặt nhúng chà lưng cho , sau hồi, Tư Cần ngẩng đầu lên , “Cô yên t, tôi sẽ nghĩ qu”.

“Mấy ngày nữa, cứ ở lại đây”, Dung Ân vén mái tóc dài của Tư Cần sang hai bên, liếc trông những mảng tím bầm lưng , vết hầu nghen lại, đành lòng nhìn tiếp.

“Cám ơn ...”

Giọng người phụ nữ ảm đạm, rồi lại làm bộ như , “Những chuyện như thế này, với tôi cũng phải lần đầu tiên, hôm nay, chộc phải Tước thiếu, lúc đầu, tôi tưởng rằng sẽ thể sống sót ra ngoài, Dung Ân, trừng phạt thế này, đã nằm trong dự liệu của tôi...”

Dung Ân muốn mở miệng, nhưng sao diễn đạt được thành lời, nghiêm trị như vậy,khiến người khác kinh hồn bạt vía, cảm trong người thoải mái, lấy quần áo đã chu bị trước đó để lại ghế cho Tư Cần rồi ra ngoài.

Trong phòng tắm chỉ còn lại mình Tư Cần, khi Dung Ân trở lại phòng ngủ, ện thoại giường đổ chuông ngừng.

Cô vừa cầm ện thoại lên nhìn, ngay lập tức do dự từ chối.

Sau khi gọi lại vài lần, đối phương cuối cùng cũng còn kiên nhẫn, ở dưới lại vang lên liên tiếp tiếng còi ô tô.

Dung Ân mở cửa sổ, lộ đầu ra ngoài, chỉ xe của Nam Dạ Tước đỗ dưới đường, ện thoại di động lần nữa vang lên, bắt đầu nhận ện, “A lô.....Đêm nay tôi ở lại đây,muốn về...”

“Trong vòng năm phút, xuống đây, hoặc, tôi lên đó...”

Sau đó, truyền đến tiếng mở cửa phòng tắm, Dung Ân vội vàng cúp ện thoại, vừa lúc Tư Cần vào.

Cô rút cốc để lại đầu giường, “Tư Cần, đêm nay tôi....muốn đến bệnh viện thăm mẹ, nghỉ ngơi sớm, mai tôi sẽ lại về”.

“Được, cứ ”, Tư Cần an tĩnh nằm lên giường, vẫn chưa , liền gắng gượng nở nụ cười, “Tôi sao, cần lo lắng”.

Dung Ân dặn dò Tư Cần vài câu, tình đã an ổn hơn, mới yên t xuống lầu.

Ánh đèn đường ảm đạm buong hạ, dưới bóng cây, bóng người cao lớn của người đàn ông bị kéo lê ra dài tít tắp.

Cô tiến về phía trước, nhưng lên xe, chỉ đứng yên bên cạnh.

Nam Dạ Tước ném ếu thuốc trong tay, sắc mặt u ám, mở cửa xe, “Lên xe!”.

“Dung Ân nghiêng người nhìn anh, cơn giận còn sót lại vẫn chưa tiêu tan, mở cửa bước lên, Nam Dạ Tước nói lỏng cà vạt, nhấn ga, lái xe phóng như bay.

65. Chương 65 : Độc Tính Phát Tác

“Tôi thêm thêm cho cậu ta liều nữa, sẽ sao”

Chiếc xe xuyên qua những bóng cây, lao thẳng về phía trước, tốc độ trước sau vẫn duy trì rất nhanh, người bên đường bộ dừng chân, có lẽ chỉ kịp nhìn được đèn chiếu hậu thoảng qua trong chớp .

“Cô ta, là bạn của sao?”, Sau hồi lâu trầm mặc, vẫn là người đàn ông chủ động phá vỡ tình thế bế tắc.

Dung Ân đưa nhìn ra ngoài cửa sổ xe, “Không những là bạn bè, chúng tôi còn cùng loại người”.

Tay cầm vô lăng của Nam Dạ Tước nắm lại chặt chẽ, ánh vẫn như cũ sáng như đuốc, “Cô nên biết rõ, ta hại Phi Vũ thành ra như vậy, tôi thể bỏ qua”.

Cô muốn nghe, dứt khoát nhắm chặt, đầu khẽ tựa lên cửa sổ xe, “Nam Dạ Tước, chúng ta càng tiếp tục đây đưa, chỉ khiến cả hai chịu nhiều thua thiệt, để tôi”.

“Sáng sớm tôi đã, suy nghĩ này, nên sớm thủ tiêu trước khi quá muộn”, giọng ệu người đàn ông toát ra nín nhin cực ểm, cửa sổ xe đóng kín đáo, nhưng Dung Ân vẫn nghe được tiếng gió thổi vi vút, rít lên từng hồi truyền đến bên tai.

“Anh quan t Hạ Phi Vũ, bị nhốt lại trong lồng vàng của anh hẳn nên là ta”. Người đàn ông này quả thực quá đáng sợ, tình nguyện sống trong bần cùng kham khổ, cũng muốn tiếp tục là kẻ thứ ba phá bình, Dung Ân nhìn từng ánh đèn ảm đạm phía góc đường lần lượt tiếp nối nhau, nếu như có thể, chỉ mong được quay trở về cuộc sống bình thường như trước đây.

Vài ngày gần đây, Dung Ân đã gửi hồ sơ đến vài ng ty, nhưng rồi đến vòng phỏng vấn vẫn được nhận, biết nguyên do tại sao, nhưng, những vòng khởi đầu bao giờ cũng rất thuận lợi.

Nam Dạ Tước dồn sức tg xe lại, đuôi xe lướt đường phía sau, rồi đỗ lại ven đường, những ngón tay thon dài nắm thành quyền, “Dung Ân, rất có năng lực khiến người khác tức giận đến phát ền”.

Đáy anh trào dâng phần nộ, biểu cảm sắc bén, người đàn ông này, nghĩ muốn cái gì, cũng dễ như trở bàn tay?

Dung Ân mãi mê chìm trong nơi sâu thẳm nhất của đôi anh, bỗng nhiên hiểu được, hóa ra trước này chính mình đã quá ngây ngốc, anh ta muốn nghe lời, nên giả bộ nghe lời, anh ta muốn gì, nên liền đáp ứng vô ều kiện, qua giai đoạn săn bắt đuổi vờn, sợ rằng, anh ta đã muốn đuổi.

Nhận thức được ều này, thu hồi cứng ngắc khuôn mặt, khóe miệng mỉm cười, “Anh mệt sao? Chúng ta về nhà thôi”.

Đột nhiên chuyển biến thái độ, sắc mặt người đàn ông ngơ ng, anh chau mày, ngờ vực trong đáy vẫn chưa tiêu tan, thôi nhìn Dung Ân, khởi động xe tiếp tục.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân lên lầu, Nam Dạ Tước theo sau, chuyện Tư Cần, anh cho rằng sẽ kịch liệt tranh cãi, cũng dự liệu sẽ yên lặng như giống lúc này.

Tiếng bước chân trước sau, nặng trĩu theo những suy tư mãi miết của hai người. Nam Dạ Tước biết, tại Dung Ân kiên quyết muốn bỏ, hành vi của anh, đã khiến nguội lạnh, thậm chí, là sợ hãi.

Cái Dung Ân mong mỗi, chỉ là cuộc sống bình thường như bao người.

Sau khi tắm xong, Nam Dạ Tước ra, Dung Ân đã nằm giường, toàn thân cuộn tròn, lui vào góc.

Anh xốc chăn ở bên cạnh, sau lưng Dung Ân cứng đờ khi người đàn ông ôm lấy vào vòm trắng kiện, nhưng rồi vẫn phải buộc chính mình thả lỏng, miễn cưỡng tiếp nhận.

Anh lật người, môi hôn, kề cận từ thái dương rồi đến chóp mũi, Dung Ân né tránh, để mặc anh làm theo ý mình.

Ngay khi lửa dục vọng được ch ngồi mẽ, bầu khí vất vả mới lấy được đồng ệu, đột nhiên bị tiếng chuông ện thoại phá vỡ, Nam Dạ Tước cau chặt mi t, trong lòng tràn trề mất kiên nhẫn, với tay cầm lấy ện thoại, sau khi nhìn dãy số hiển thị màn hình, đáy bao phủ tầng ái muội, dần khôi phục lại cổ hữu.

Anh nhìn vào Dung Ân, sau đó xuống giường ra ban ng, thanh tuy rằng rất, nhưng từ cửa ngoài truyền đến tai vẫn có thể nghe rõ mồn, “A lô...Đừng sợ, nghỉ ngơi sớm...”

Người đàn ông mặc áo choàng màu trắng, thân ảnh nghiêng ngả tựa cột trụ được thiết kế theo lối kiến trúc La Mã, Dung Ân nằm nghiêng, ện thoại gọi đến quả rất kịp thời, có lẽ nên với đối phương lời cảm ơn mới phải.

Phỏng theo suy đoán, có lẽ là Hạ Phi Vũ, Dung Ân mệt mỏi chà sát khuôn mặt lên gối, xem ra, đêm nay có thể ngủ ngon giấc.

Nam Dạ Tước ch ều thuốc kẹp giữa hai đầu ngón tay, nhìn chuyên chú đốm sáng dập dờn, ánh bình ỏn của người đàn ông bất ngờ hện mà gặp, Nam Dạ Tước hút hơi thuốc, “Ừ, tôi sẽ qua đó ngay...”

Dung Ân khẽ kéo chăn lên cao hơn, lấy góc chăn che lại bờ môi, nhắm hai , giả bộ đã ngủ an ổn.

Khi Nam Dạ Tước vào trong, gió lạnh từ ngoài ban ng cũng nhân lúc nường theo, anh thay quần áo, Dung Ân nghe được bên tai truyền đến tiếng sột soạt, ngay sau đó, kéo chăn cao hơn, người đàn ông khom lưng, khẽ khàng đặt lên trán nụ hôn dịu ngọt.

Hô hấp đột nhiên trở nên gấp hơn vì giật mình, Dung Ân thận trọng vờ như đã ngủ say, người đàn ông đứng thẳng lưng, rồi ra khỏi phòng ngủ.

Cho đến khi cửa đã được khép chặt lại, mới khẽ khàng mở , nụ hôn vừa rồi, hề vương vấn chút nào sắc dục, Dung Ân đưa tay lên trán chà sát, vặn mình, ánh chìm trong khoảng tối tăm im lìm.

Nụ hôn tạm biệt như vậy, vốn dĩ chỉ phù hợp với vợ chồng son sắt, và Nam Dạ Tước, cũng cần.

Cảm giác buồn ngủ đột nhiên tan biến, vô thức quờ quạng khoảng bên cạnh, lòng bàn tay, đã bị lạnh lẽo chống chế.

Sau khi tỉnh dậy, Dung Ân đến siêu thị mua vài thứ, khi về đến nhà, Tư Cần cũng đã thức giấc, ngồi ở mép giường, t tưởng say sưa chìm trong xa xăm.

“Ăn chút gì đã”, Dung Ân cầm bánh kem đặt vào lòng bàn tay , Tư Cần lặng lẽ tiếp nhận, “Tôi muốn về nhà”.

“Cô cần vội như vậy, dù sao nơi này cũng có ai ở”.

“Dung Ân, cảm ơn ”, Tư Cần ngg đầu, vành ửng đỏ, xem ra tối qua đã ngủ yên giấc, “Tôi còn muốn tìm việc, thể để bà nội tôi biết được...”.

“Cô làm ở Cám Dỗ nữa sao?”

Tư Cần nở nụ cười cay đắng, “Tôi đã phải tội với Tước thiếu, cho dù trở về, quản lý cũng sẽ cần tôi”.

Dung Ân cúi đầu, trầm mặc hồi, “Vậy định thế nào? Còn muốn nhảy dẫn nữa ?”

“Dung Ân, tôi và giống nhau”, Tư Cần chân trần xuống giường, đến cạnh giường, mái tóc dài buông xõa lưng, “Tôi chưa tốt nghiệp trung học, tiếp tục nhảy dẫn, tôi còn có thể làm gì?”

Dung Ân đứng sau Tư Cần, tay khẽ đặt lên vai , “Muốn tìm cũng phải chuyện ngày ngày hai, đừng quá nôn nóng”.

Đến trưa, Dung Ân gọi đồ ăn ngoài, Tư Cần khẳng khẳng muốn về nhà, chỉ đành bất lực gọi xe đưa Tư Cần về nhà. Tối nơi, Dung Ân mới biết, trong nhà Tư Cần chỉ còn mình bà nội, từ khi còn , hai người đều nường tựa vào nhau mà sống, nguồn thu kinh tế duy nhất, chính là dựa vào việc vất vả làm nhảy dẫn ban đêm ở Cám Dỗ.

Khi về lại nhà, chỉ cảm trong lòng nặng nề vô cùng tận. Mỗi lúc, lại càng áy náy.

Về đến Ngự Cảnh Uyển, vừa mở cửa, liền trông Nam Dạ Tước ngồi trong phòng khách, tay anh day day hai huyệt thái dương, thần sắc mệt mỏi rời rã, vào, liền buông hạ mí , “Vừa đâu?”.

“Cô ấy tối qua ở lại nhà của tôi, hôm nay, tôi đến đưa ấy về nhà”.

Anh gờ tay, ý bảo qua đây, Dung Ân ngoan ngoãn lại gần, đến bên cạnh anh ngồi xuống, Nam Dạ Tước khóa trụ vào lồng mình, “Em cho rằng, tôi đã hành động thái quá?”.

Dung Ân nhu thuận, “Nói lúc này, còn có ý nghĩa gì nữa?”, Cô ở ngoài cửa la lên liên hồi, anh ta thậm chí tặng lời hoàn toàn, thậm chí hề để t, nên hiểu được trước, cho dù có làm rầm rĩ mọi chuyện đến mấy, anh ta khi còn hứng thú, cũng sẽ hề phản ứng.

Nam Dạ Tước bình tĩnh cách khác thường, vốn dĩ muốn chất vấn rất nhiều ều, nhưng đối diện với thái độ dửng dưng của , chỉ đành thở dài thành tiếng, quai hàm tựa đỉnh đầu Dung Ân, sắc mặt mệt mỏi rời rã.

Hạ Phi Vũ xin nghỉ phép tuần, vì có liên hệ đến Nam Dạ Tước, đồng nghiệp trong công ty ai này cũng đều biết đã có chuyện gì xảy ra vào đêm đó ở Cầm Đỗ.

“Dung Ân”, giữa giờ nghỉ, trong lúc mọi người tụ tập, “Trước đây đã làm người nhảy dẫn ở Cầm Đỗ?”

Quang Vinh Ân xoay bút, cũng ngẩng đầu lên, “Cô xuất sắc lắm sao?”

“Vây là và tổng giám đốc đã gặp nhau ở đó? Ồi, biết, chúng ta ăn mừng đêm đó, tổng giám đốc cũng đến, nghe nó, còn phá vỡ toàn bộ đồ đạc ở sảnh ...”

“Anh ta có tiền, hủy hoại gì cũng đâu có gì ngạc nhiên”, Hạ Phi Vũ ở Cầm Đỗ xảy ra chuyện, dựa vào tính tình nóng nảy của Nam Dạ Tước, như vậy cũng có gì khó hiểu, “Phải rồi, trường phòng Hạ chẳng phải xin nghỉ sao?”

“Đúng vậy, hình như là sức khỏe tốt?”

Dung Ân thu xếp lại văn kiện bàn, khoe miệng để lộ nụ cười, “Sau khi tan ca tôi còn có việc, mọi người sao? Có đến nhà thăm chị ấy?”

“Ôi trời, tôi cũng nghĩ tới”, người đồng nghiệp nọ vỗ ót, “Hôm nay tôi phải đến thăm xem rốt cuộc trường phòng Hạ có cơ gì”.

Dung Ân mỉm cười, đồng nghiệp tươi cười, liền vươn tay bắt lấy tay chống mặt bàn của Dung Ân, “Kỳ thực, cười rất đẹp, mọi người luôn tự mình xa lánh, nên mới dần dần gạt bỏ ...”

“Thiệt, khi Ân Ân tới đây làm, chẳng phải rất hay bắt nạt ấy sao”, Lý Hủy ở phía trước xoay ghế lại, bênh vực thể yếu, “Lúc này lại phát Ân Ân của chúng ta rất tốt...”

“Này này, xem ấy lấp liếm kìa...”

Dung Ân nhận được cảm giác bị chọc cười, vừa muốn, yết hầu đột nhiên truyền đến cảm giác nôn nao, vô vô, dạ dày vốn dĩ đã tốt, cầm lấy tách uống hai ngụm, lúc này mới cảm đỡ hơn, sau khi tan ca, Dung Ân đến bệnh viện, mẹ Dung đã phục hồi thể trạng hơn, chuyện cũng mỗi lúc tròn vành rõ chữ, mua thức ăn, bày lên đây đắp cả bàn.

“Mẹ, lâu lắm rồi chưa được ăn thức ăn mẹ nấu rồi”.

“Ân Ân”, mẹ Dung vẫn chưa thể dùng đũa, chỉ có thể khó nhọc dùng a ăn cơm, “Mẹ muốn.....về”

Dung Ân gấp thức ăn đưa vào trong bát bà, “Mẹ, mẹ yên t, con đã hỏi bác sĩ, sau đợt trị liệu này, con có thể đưa mẹ về”.

“Thật vậy sao?” mặt mẹ Dung rạng rỡ, “Mẹ muốn....ở lại đây, mẹ muốn về nhà”.

“Vâng, con sẽ nghe theo mẹ”.

Điện thoại đặt ở bên cạnh đột nhiên đổ chuông, Dung Ân liếc nhìn màn hình, là Nam Dạ Tước, liền để ý, sau hồi kiên nhẫn, dứt khoát từ chối ện thoại, thờ ơ như .

Ở lại đến tám giờ hơn, y tá giục về vì muốn để bệnh nhân nghỉ ngơi, Dung Ân lúc này mới cảm tức xách rời khỏi phòng bệnh.

Trong khoảng thời gian này, muốn mau chóng rời khỏi Nam Dạ Tước, để cuộc sống bình thường của chính mình trở lại cùng những dự định mới.

Khi về đến Ngự Cảnh Uyển, toàn bộ căn biệt thự chìm trong tối tăm, chỉ có ánh đèn đường nhạt nhòa chiếu rọi xuống những viên đá cuội dưới chân, Dung Ân dừng chân, nghĩ đến ngày có thể rời khỏi đây, tình cảm cũng trở nên tốt hơn.

Mở cửa, đổi giày, xác nhận lúc này Nam Dạ Tước vẫn chưa về, bước nhàng lên tầng hai, hệ thống sưởi ấm trong phòng ngủ chính vẫn mở, bước vào trong, đột nhiên bị vấp phải thứ gì đó ở cửa, thiếu chút nữa đã bị ngã xuống mặt đất.

Dung Ân ổn định bước chân, sau khi mở đèn, chỉ Nam Dạ Tước nằm ở cửa, sắc mặt trắng bệch, cúc áo sơ mi đen tuyền bị tháo gỡ vài nút, mở phanh ra bừa bãi.

“Nam Dạ Tước, anh làm sao vậy?” Cô đến bên cạnh anh, toàn thân anh hề có biểu gì khác thường, Nam Dạ Tước thở gấp, “Đỡ tôi, vào phòng tắm”.

“Anh sao vậy, hay để tôi gọi bác sỹ”, dáng của anh, dường như khó chịu đến cực điểm.

“Vô ích thôi”, người đàn ông mê đứng dậy, cánh tay khoác lên vai Dung Ân, vất vả dìu anh, hai người lao đảo ngã vào nhà tắm.

Nam Dạ Tước ngồi ở thành bồn tắm lớn, ra hiệu cho Dung Ân cởi áo của chính mình, “Xả lạnh”.

“Anh ên rồi sao?” Dung Ân hai liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời hazy còn những hạt tuyết li ti rơi lác đác.

“Ân Ân, sớm muộn sẽ có ngày, tôi ăn miếng trả miếng”, khi Nam Dạ Tước ra lời này, Dung Ân có thể cảm nhận được anh nghiền răng mà , động tác ở tay cởi cúc dừng lại, nhớ lại lời Lý Hàng từng trước đây, “Anh...”

Chẳng lẽ là Angle-beat phát tác?

“Anh như vậy được” Dung Ân vội vàng ngừng động tác, “Mau gọi Từ Khiêm qua đây”.

“Cô trở nên dài dòng như vậy từ bao giờ?” Nam Dạ Tước vỗ tay, lạnh đã ào ạt xối xuống, chỉ trong vài giây, khiến toàn thân người đàn ông ướt p.

“Nam Dạ Tước, anh như vậy sẽ xảy ra chuyện mất”. Dung Ân kh trương tất , cũng vươn tay kéo anh ra.

“Chẳng phải luôn mong mỗi tôi xảy ra chuyện sao? Tôi chết rồi, có thể toại nguyện rồi khỏi đây...”

Dung Ân lúc này có thời gian đôi co thừa thãi cùng anh, cầm lấy khăn tắm, khoác lên vai người đàn ông, “Anh sợ bị người khác trông bộ dạng anh lúc này sao? Mau đứng dậy...”.

“Cô cái gì!”, Nam Dạ Tước vung tay, đẩy ra xa, “Đóng cửa lại, ra ngoài!”

“Lúc này, anh còn muốn giữ lòng tự tôn?”

“Dung Ân!” ở mái tóc màu đỏ rượu của người đàn ông thấm ướt lên trán, “Cô ăn phải gan hùm rồi phải ? Tôi bảo ra ngoài”.

“Đúng, tôi ăn phải gan hùm”, tính tình bướng bỉnh của Dung Ân bắt đầu nổi đóa, dùng hết sức vươn hai tay kéo, Nam Dạ Tước lúc này đã hoàn toàn kiệt sức, rốt cuộc cũng bị lôi trở lại phòng ngủ, dìu anh lên giường, người đàn ông vẫn hằn học, “Nếu muốn làm tổn hại chính mình, đừng bày ra mặt đó trước mặt tôi”.

“Dựa vào...”

Dung Ân hiểu nhiều về ma túy, chỉ xem qua truyền hình, nghĩ sẽ có ngày người bên cạnh mình sẽ gặp phải tình trạng này, Nam Dạ Tước bức bối nằm giường, toàn thân như bị hàng nghìn con kiến ch chích, mồ hôi túa ra như tắm, so với lần bị trúng đạn trước đây đáng sợ hơn vô kể.

Dung Ân tuy rằng vô cùng lo lắng, nhưng rốt cuộc cũng biết nên làm gì, thừa dịp Nam Dạ Tước chú ý, lấy ện thoại của anh, gọi cho Từ Khiêm.

Khi Từ Khiêm đến nơi, hai Nam Dạ Tước vẫn lên tia máu, hung tợn , “Sao cậu lại ở đây!”.

“Là tôi”, Dung Ân đắp khăn lên trán anh, “Tôi sợ người ứng phó nổi nên gọi anh ấy đến”.

Từ Khiêm đứng ở cạnh giường, khó kiềm nén được đùa cợt, “Cậu trước nay luôn c trọng, làm sao lại bị người ta tiêm cho thành ra thế này?”

Dung Ân biết vì lý gì, đột nhiên cảm chột dạ, Nam Dạ Tước hữu khí vô lực, hai nhìn chăm chăm Dung Ân, “Cô có gọi cậu ta đến cũng vô dụng”.

“Chính xác”, Từ Khiêm khoanh hai tay trước , tựa ở cạnh tường, “Chỉ có cách”.

“Cách gì?” ánh Dung Ân sáng ngời.

“Tôi tiêm thêm cho cậu ta liều nữa, sẽ sao”

“Cậu cút ”, Nam Dạ Tước giận dữ hét lên, “Còn cút, tôi sẽ đánh chết cậu”.

Từ Khiêm lắc đầu toan rời , Dung Ân thế, theo anh ra ngoài, sau khi đóng cửa phòng ngủ, giọng ệu mang theo lo âu, “Như vậy, sao sao?”

“Angle-beat và thuốc p đều giống nhau, có thuốc chữa được, khi phát tác chỉ có thể phải kiên nhẫn chịu đựng, gieo nhân nào gặp quả đấy, cũng nên cho chính cậu ta nếm thử chút”.

“Ý của anh là...”

“Đúng, chính cậu ta cũng có liên quan đến chợ đen”, Từ Khiêm đối với cách làm của Nam Dạ Tước, hiển nhiên hề đồng tình, “Chính cậu ta chưa từng thử mấy thứ này, sau khi biết được độc tính của chúng, chừng sau này cậu ta sẽ phóng túng nữa”.

Dung Ân gì thêm, muốn tìm hiểu thêm, cũng muốn bị cuốn vào vòng xoáy hỗn tạp.

Sau khi tiễn Từ Khiêm, Dung Ân trở về phòng ngủ, Nam Dạ Tước lăn lộn mặt đất, tiến lại đỡ anh dậy, thanh yếu ớt của người đàn ông truyền qua gian mỏng manh lọt vào tai , “Tôi gọi ện cho Vì sao nghe máy?”

Dung Ân nghĩ tới anh bị độc tính phát tác, cúi đầu, “Lúc đó tôi ở bệnh viện”.

“Tôi rất khó chịu”, Nam Dạ Tước được Dung Ân đỡ ngồi dậy, anh đẩy tay ra, “Cô ra ngoài ”.

“Muốn nhìn bộ dạng chật của tôi sao?”, người đàn ông đã còn khí lực.

Dung Ân gượng cười, trong đấy lên chua xót, “Đúng, tôi muốn xem Tước thiếu ngày thường cao cao tại thượng, bộ dạng khi chật trông như thế nào”.

“Độc được này rốt cuộc là cái quái gì?” Nam Dạ Tước tuy rằng khó chịu, vẫn tính toán chuyện quá khứ, “Vì sao mỗi lần bộ dạng tôi thảm hại nhất, bên cạnh luôn luôn là ”.

Dung Ân dồn sức đỡ anh lên giường, kéo chăn phủ lên hai vai anh, “Bởi vì mỗi khi tôi thảm hại nhất, cũng đều vì anh mà thành, anh còn khó chịu nữa , hay tôi trời anh lại?”

Mi t Nam Dạ Tước chau chặt lại, khuôn mặt anh tuần cau có, “Cô tin tôi có thể vượt qua được?”

“Tôi xem truyền hình họ đều làm như vậy.....”

Người đàn ông xoay người, đưa lưng về phía Dung Ân, “Tôi và bọn họ giống nhau, hơn nữa đây chỉ là lần đầu tiên phát tác, lần đầu là dễ chịu nhất...”

Dung Ân nghe được thất kinh, vừa muốn khom lưng, nhưng từ yết hầu lại truyền đến cảm giác nôn nao, vội vàng đứng dậy chạy vào phòng tắm.

Nôn ọe thối thốc, dám làm lớn chuyện, chỉ có thể lấy tay bịt miệng.

Tay kia chặn bụng, chờ cảm giác nôn nao kịch liệt nguôi ngoai, Dung Ân vịn vôi , lạnh xối ra, rửa mặt, lau mồ hôi trán, ngồi xuống thành bồn tắm.

Cô suy nghĩ tường tận, lúc này mới cảm có ếm bất thường.

Cô đã chậm kinh nguyệt nửa tháng nay, thoát tiên, tưởng rằng do uống thuốc tránh thai nên mới vậy, chưa từng có ý nghĩ khác, suy nghĩ từ ếm này, đột nhiên trong quấy lên cảm giác sợ hãi, hai tay chặt chẽ đè nén lên bụng dưới, sắc mặt tái nhợt, tưởng như cắt còn giọt máu.

Bên ngoài, người đàn ông cũng khó chịu vô cùng tận, bên trong, lòng như lửa đốt, bồn chồn sợ hãi.

66. Chương 66 : Đưa Con Đầu Tiên

Khả năng kiềm chế của Nam Dạ Tước, khiến Dung Ân vô cùng bội phục, biểu vững chãi của người đàn ông, quả vượt xa giới hạn của người bình thường.

Tối sáng sớm, thể lực của anh cuối cùng cũng dần khôi phục lại, đêm phải chịu giày vò, toàn thân khó chịu khiến dạ dày cũng giống như trống rỗng.

Khi Dung Ân ở dưới lầu chu bị bữa sáng từ sớm, A Nguyên và Lý Hàng cũng đã tới, đối diện với , thái độ hai người mỗi lúc lạnh nhạt, Dung Ân hai người lên lầu, liền ăn qua quýt rồi nhanh chóng ra ngoài.

Trong phòng ngủ chính vô cùng bừa bộn, khi hai người vào trong, Nam Dạ Tước đã thay quần áo đứng ở ngoài ban công.

Chỉ có sinh lực bị suy giảm đôi chút, ngoài ra dường như trông anh rất khỏe .

“Đại ca”.

Nam Dạ Tước gẩy tàn ếu thuốc kẹp giữa hai đầu ngón tay, “Tối rồi”.

“Anh sao chứ?”

Ánh người đàn ông chăm chú theo sát bóng lưng mỗi lúc xa dưới lầu, anh hút vào hơi thuốc, “Điều tra xong chưa?”.

“Thuốc đó đã được chu bị sẵn từ trước, để cố tình vu tội cho ấy”, Ánh Lý Hàng hướng về phía đường cái, nơi Dung Ân đứng bắt xe, “Chi tiết này quả chưa được tính đến, cũng biết, là Diêm gia chủ đích làm hại anh”.

Khóe miệng Nam Dạ Tước khẽ cong lên, sau khi nhả ra vòng khói, ngón tay anh dí nát ếu thuốc trong tay, “Tôi đột nhiên muốn thay đổi phương thức, nếu ta đã muốn nhúng tay vào chợ đen, tôi sẽ cho ta được toại nguyện”.

“Ý của anh là?” A Nguyên biểu cảm khó hiểu.

“Hành động ”, Nam Dạ Tước chỉnh lại ve áo, ánh sắc bén phô ra biết bao phần nguy hiểm, anh ra lan can ban công, hai tay ôm lấy sau đầu, “Tốt nhất, cho ta càng lún càng sâu”.

Hai người phía sau ngơ ngác nhìn nhau, Nam Dạ Tước Dung Ân đã đón xe khỏi, mi t anh cau lại, trở lại phòng ngủ.

Hôm nay là ngày cuối tuần, công viên cách bệnh viện xa, tụ tập rất đông người.

Dung Ân ngơ ngẩn ngồi ghế đá, thi thoảng có lác đác vài chiếc lá thông rơi xuống, va chạm vào lưng , trong lòng ngổn ngang trăm mối, tràn ngập bế tắc cùng bất an.

Chôn khuôn mặt vào giữa hai lòng bàn tay, cẳng chân, đột nhiên bị thứ gì đó mềm mại quăn lấy.

Dung Ân mở , chỉ thấy trẻ đứng trước mặt , ngọn gió thu thổi qua phảng phất, hình ảnh đứa trẻ quện hòa trong ánh dương, mang đầu chiếc mũ n trông vô cùng đáng .

“Mẹ, mẹ....”, đứa trẻ chịu bước , toàn thân đều dựa dẫm Dung Ân, vươn tay đỡ lấy đứa , tay đứa trẻ thu trọn trong lòng bàn tay , ngay tức , Dung Ân cảm toàn thân như run lên, ve vuốt bàn tay bé mềm mại, trong lòng dấy lên cảm giác xúc động khó tả.

Loại cảm giác này, nếu là trước đây, chắc c sẽ mãnh liệt tới vậy.

“Bảo Nhi, sao con chạy được đến đây”, người phụ nữ ôm lấy đứa trẻ, “Xin lỗi chị”.

“Không sao”, sắc mặt Dung Ân thoải mái, “Cô bé bao nhiêu tuổi rồi?”

“Cháu nhà tôi mới mười ba tháng”, người phụ nữ ôm lấy đứa trẻ rồi ngồi xuống bên cạnh , “Bảo Nhi, chúng ta gọi cho ba, được con?”.

Không lâu sau, ện thoại đưa đến bên tai đứa trẻ, Dung Ân nhoen miệng cười dịu dàng, đứa trẻ vui cất tiếng gọi, “Ba.....Ba, ba ba.....”.

Không biết vì lý gì, đột nhiên từ đáy phủ lên tầng chua xót, theo bản năng đưa tay lên bụng, Dung Ân vội vã đứng dậy rời khỏi, bầu khí quá mức ngọt ngào, với , vô cùng nặng nề.

Lá rụng quanh hiu, người qua người lại, đều có đôi có cặp, có gia đình, duy độc , đơn lẻ tịch mịch.

Dung Ân đứng trước đài phun trong ng viên, lời bác sỹ vừa , vẫn văng vẳng rõ mồn bên tai .

“Chúc mừng , đã có thai bốn lăm ngày, đứa trẻ phát triển khỏe , tim thai cũng rất bình thường...”.

Đứa trẻ như vậy, đã có thể nghe được nhịp tim rồi sao?.

Dung Ân đưa tay lên bụng vuốt ve nhàn, cắn môi dưới, lệ nóng quanh tròng.

Xúc cảm trong cõi lòng, phức tạp ngổn ngang, biết có được đứa trẻ từ khi nào, cũng biết vì lý gì, xúc động, lại khiến trái tim nhin được muốn nhảy múa.

Khi Nam Dạ Tước gọi đến lần thứ hai, cũng cắt máy, thể trạng người đàn ông hôm nay đã phục hồi, lại dường như đặc biệt ôn nhu, sau khi gọi cho , liền đón đưa đến khu phố thương mại. “Thích cái gì, tôi mua cho em”.

Đây là thủ thuật lấy lòng phụ nữ, Dung Ân yên lặng theo sau, cũng muốn làm anh mất hứng, tối hôm nay, có lẽ sẽ là bước ngoặt lớn, còn nhớ rất rõ lời trước đây Nam Dạ Tước từng .

Sinh cho tôi đứa con, tôi sẽ để em .

Dung Ân bất giác đưa tay đặt lên bụng, trước kia, cho rằng chủ kiến đó hoang đường biết chừng nào, nhưng hề nghĩ tới, chính mình sẽ mang thai.

Tay đặt bụng bị người đàn ông kéo , ngay sau đó, mười ngón tay đan xen chặt chẽ, đó là hành động quen thuộc của những đôi tình nhân. Dung Ân sát bên cạnh anh, lần này, hề bài xích mà lảng tránh.

Người đàn ông này, đến đâu, cũng đều chớp nhoáng vô cùng.

Dung Ân khẽ nâng tầm , cùng anh ở chỗ lâu như vậy, đây lại là lần đầu tiên nhìn anh chăm chú đến vậy.

Đôi anh sâu đen thăm thẳm, ánh tà dị này biết đã cướp trái tim biết bao nhiêu người phụ nữ, lông mày bén nhọn, mũi cao thanh tú, tất cả đường nét khuôn mặt anh, dường như có ể nào hoàn mỹ, nhìn kỹ, khuôn mặt Nam Dạ Tước kỳ thực còn như ánh lên hào quang, đặc biệt đôi hẹp dài, khi nổi giận, dường như càng làm nổi bật mị hoặc cùng cuốn hút.

Ông trời quả nhiên vô cùng chiều cố, cho anh chỉ gương mặt anh tú, còn cho anh vóc người cao lớn với những tỉ lệ vàng.

Nam Dạ Tước dường như nhiễm bệnh nghề nghiệp, vì có thói quen nhảy bén, liền quay đầu, anh ngay lập tức bắt gặp ánh Dung Ân, mỉm cười, “Chúng ta đâu?”.

“Mua cho em quần áo”, Vốn dĩ tưởng rằng, sẽ cự tuyệt, càng nghĩ sẽ gật đầu, ngoan ngoãn cùng anh.

Cô của ngày hôm nay, dường như quá thuận theo, khiến anh kịp chu bị trước.

Trong cửa hàng có tiếng, nhân viên bán hàng mang ra rất nhiều quần áo mẫu, niềm nở giới thiệu tỉ mỉ, “Dung tiểu thư, đây là hàng mới nhất trong quý ba này của cửa hàng chúng tôi...”

Nam Dạ Tước khoanh hai tay đứng trước gương, Dung Ân thay đồ, đứng trước mặt anh xoay vòng, “Đẹp?”.

Người đàn ông gật đầu, khóe miệng tươi cười, hai nhìn chăm chú, “Em thích?”.

“Anh đẹp là được”, Dung Ân mỉm cười rạng rỡ, vận quần áo đắt tiền người, căn bản hề liếc nhìn, rõ ràng hề có hứng thú, lại vờ như hứng thú cách trắng trợn.

Thử vài bộ, Nam Dạ Tước dần nhìn ra được chủ ý, chỉ khó lý giải, tại sao lại thay đổi như vậy, nhân viên bán hàng vẫn tràn đầy nhiệt thành, dường như muốn cho Dung Ân thử toàn bộ quần áo, sau khi đã thử đủ, người đàn ông tiến lại gần, vô cùng thân mật đặt tay lên vai , “Thích cái nào?”.

Dung Ân rồi , cầm quần áo đưa nhân viên bán hàng, “Đều đẹp cả”.

“Vậy gói lại tất cả”.

“Vâng, ngài vui lòng chờ”, nhân viên bán hàng niềm nở vận phần, vội vàng cầm lấy quần áo tới trước sàn thử đồ, người đàn ông viết địa chỉ, “Khoan đã, trực tiếp mang đến địa chỉ này cho tôi”.

“Vâng, thành vấn đề”.

Dung Ân đứng trước gương, nhân viên bán hàng vui mừng khôn siết, luôn cho rằng có thứ gì đó, tiền bạc mua được. Thế nhưng ngày hôm nay, dùng tiền của người đàn ông kia, có thể mua được niềm vui của người khác.

Nam Dạ Tước biết từ lúc nào đã đứng phía sau, cánh tay khóa trụ thắt lưng , “Đi thôi”.

Anh hào hứng, liền hưởng ứng.

Khi Dung Ân ngồi xuống ghế của cửa hàng trang sức, bên ngoài trời cũng đã tối, bốn phía ánh đèn chiếu rọi sáng rực, dường như chỉ có như vậy, mới có thể làm rực rỡ những kim cương hạt xoàn bày biện trong tủ kính thêm muôn phần đẹp .

Nam Dạ Tước kéo tay, toan đeo chiếc nhẫn kim cương vào ngón áp út của .

Cảm giác lạnh lẽo truyền từ đầu ngón tay vào, ngay khi sắp đeo xong, Dung Ân vội vã gấp tay lại, “Tôi muốn”.

Đột nhiên câu vang lên, khiến người đàn ông ngừng động tác, ngay cả nhân viên bán hàng cũng hiểu kì ngg đầu nhìn.

“Vì sao?” Nam Dạ Tước giọng chất vấn.

Dung Ân gắng sức nắm chặt tay, thứ khác, có thể buộc bản thân nhận lấy, nhưng....

Ngón cái Nam Dạ Tước ve vuốt ngón tay mảnh khảnh của , chiếc nhẫn anh kiên quyết bắt tháo ra, Dung Ân đã tháo, anh hiểu, trong lòng còn ều gì vướng mắc.

“Yên t, chỉ là trang sức, có ý nghĩa gì khác”.

Dung Ân vẫn kiên quyết như cũ, “Vây, mua dây chuyền sao”.

“Được”, Nam Dạ Tước buông tay , Dung Ân hề nghĩ anh sẽ dễ dàng nhượng bộ như vậy, người đàn ông chỉ tay, ra hiệu nhân viên bán hàng nọ lấy chiếc dây chuyền bên trong, “Cái này sao”.

“Đây ạ....”, Nhân viên bán hàng mặt khó xử, “Chiếc này sợ rằng vị tiểu thư đơ người e rằng hợp cho lắm?”.

Dung Ân nhìn lại, chiếc dây chuyền to bản vô cùng nặng nề, đoán chừng nếu mang cổ, có thể khiến cổ gãy được cũng nên. Ngay lúc phân vân, người đàn ông đã kéo tay lại, mẽ đẩy chiếc nhẫn vào ngón áp út của .

Dung Ân nhìn những viên kim cương lóng lánh, suy nghĩ mãi miết, cái gì cũng có thể mất , vị trí này, còn có thể kiên định giữ gìn được nữa sao?

“Thích ?”, người đàn ông lại gần, phong thái thân mật.

“Thích”, lấp lánh khiến hai Dung Ân lơ mờ, nắm chặt bàn tay đến trắng bệch, bàn tay để mặt quày cũng thu hồi lại, để lên đầu gối.

Lợi dụng khi Nam Dạ Tước trả tiền, xoay chiếc nhẫn kim cương hướng vào trong lòng bàn tay, ngón áp út, chỉ còn lại vòng tròn . Khi nắm chặt tay, có thể cảm giác được va chạm rõ ràng những viên kim cương.

Thời gian nửa ngày trôi qua, người biết, chắc c sẽ nghi ngờ cho rằng họ là cặp đôi vô cùng hạnh phúc.

Màn đêm dần x chiếm, bầu trời dày đặc sao sáng, khu phố mua sắm sầm uất ồn ã rộn ràng, người người di chuyển qua lại đông đúc, từ đài phun , bắn ra lạnh ngắt, Nam Dạ Tước kéo tay Dung Ân, chìm trong biển người, cảm giác bản thân trở nên bé, khiến con người luôn có dũng khí để dễ dàng bày tỏ hơn.

“Anh mua hoa ạ, chị đẹp rất giống hoa, mua bông ạ”, Một đứa trẻ chừng mười tuổi ôm bó hoa lại gần hai người, trẻ con như vậy, có thể rất nhiều ở những khu phố thương mại.

Nam Dạ Tước dừng chân, Dung Ân anh dừng bước, gần như nghĩ rằng đầu óc anh hôm nay có vấn đề, thậm chí, anh chỉ dừng lại, còn khom lưng ân cần hỏi, “Bao nhiêu tiền bông?”

Môi cười hiền hòa, ôn nhu ấm áp, khiến kẻ khác phải tròn nhìn.

Bé thể, ánh sáng ngời, rút bông hoa đưa đến trước mặt Nam Dạ Tước, “Năm đồngbông ạ”.

“Được rồi”, Dung Ân anh lấy ví, rút tờ tiền mệnh giá trăm nghìn đặt vào tay bé , anh cầm bông hoa đưa cho Dung Ân, “Tặng em”.

“Cám ơn anh ạ”, bé cười híp , gò má ửng hồng vì lạnh của bé ánh lên rạng rỡ, “Hoa anh đã cầm rồi, còn có, cần nhiều tiền như vậy, trăm đồng là đủ rồi”.

Nam Dạ Tước cười lắc đầu, anh đứng thẳng dậy, “Xem này, em rất nhiều người nắm tay nhau qua lại phải , tặng họ mỗi người bông, còn thừa là của em”.

“Thật sao?”

“Ta gạt người”.

Cô bé vội vàng cầm lấy tiền, giữa lúc còn lo lắng, bé nán lại, “Cám ơn anh chị, ở đây, anh là người đẹp trai nhất, chị là người xinh đẹp nhất...”

Dung Ân dõi theo bóng lưng tung tăng của , tình bỗng chốc cũng tốt lên nhiều, bông hoa cầm trong tay cũng vô cùng diễm lệ, tuy rằng chỉ có bông, nhưng lại đặc biệt rực rỡ.

Nam Dạ Tước lại kéo tay , Dung Ân quay đầu ngoảnh lại, chỉ bé vui tặng hoa ọi người, mỉm cười, đôi sáng như ngọc.

Một tay ôm lấy bả vai , người đàn ông tươi cười , “Sớm biết bông hoa có thể mua được lòng người, tôi sẽ phải hoang phí đến vậy”.

Dung Ân mỉm cười, cũng đáp lại, hai người hiểu nhau, anh hiểu , cũng là chuyện hết sức bình thường.

Đến nhà hàng, Nam Dạ Tước chọn bàn ngồi ngoài trời, tầng hai mươi ba, có thể ngắm nhìn toàn cảnh thành phố về đêm.

Gió đêm kéo đến, vốn dĩ là mùa đông, nhưng Dung Ân lại hề cảm lạnh, ánh nến soi rọi chập chờn những đĩa đồ ăn khắc hoa văn tinh xảo, xung quanh tô ếm những ánh đèn le lói, khiến gian trở nên quyen hòa, ấm áp.

Bồi bàn rót rượu vào ly cho hai người, Dung Ân nhớ đến lời dặn của bác sỹ, liền thay ly, “Tôi uống ít thôi”.

Đứa trẻ này, dẫu rằng là ngoài ý muốn của , nhưng thời gian này, vẫn phải bảo vệ nó.

Nam Dạ Tước có ý nghi ngờ, cầu bồi bàn thay đồ uống, gió thổi vi vút, từ phía xa truyền đến tiếng đàn vi ô lông êm , uyển chuyển, nơi này, quả khiến thể trạng lẫn tinh thần đều được hưởng thụ trọn vẹn.

Phản chiếu ly cam là hình ảnh đoan trang của Dung Ân, cầm lấy ly giờ lên, Nam Dạ Tước cầm lấy ly rượu, xuyên qua cạnh ly thủy tinh nhìn .

Cổ tay Dung Ân khê nghiêng, cùng anh chạm ly, người đàn ông cười mỉ hoặc, “Có chuyện gì đáng chúc mừng sao?”

“Chúc mừng anh qua được đêm qua”

Tư thái Nam Dạ Tước ưu nhã nhấp ngụm rượu, khóe môi mỏng cong lên, má lúm đồng tiền cũng hóm sâu hơn, lông mày khẽ nhếch lên mang theo phong lưu, “Vì chuyện đó?”

Dung Ân vốn định , chúc mừng vì có thể sớm chia tay, nhưng khi đối diện với ánhNam Dạ Tước, vẫn chỉ đành đem những lời này nuốt xuống, cảm giác gần gũi hiếm hoi, có lẽ nên duy trì lâu hơn chút.

“Ân Ân, ở lại bên cạnh tôi, tôi sẽ cho em tất cả những gì em muốn”.

Dung Ân giật mình thẳng thốt, bất an uống ngụm , “Nam Dạ Tước, tôi ở lại bên cạnh anh, chỉ biết chọc giận anh thôi, hà cớ gì chứ?”.

Đột nhiên nghe anh vậy, ều khiến được trái tim mình nhảy nhót, “Huống chi, bên ngoài, anh còn có Hạ Phi Vũ, giao dịch giữa chúng ta, tôi mong anh đừng lật lọng”.

Nam Dạ Tước liếc nhìn khuôn mặt trước , giống như lần đầu tiên anh gặp , kiên cường và dứt khoát, nếu có ểm gì ở thu hút anh, anh được rõ ràng, “Ấn Ấn, phải sẽ giống như hôm nay? Em muốn niềm vui, tôi có thể cho em niềm vui”.

Dung Ấn buông ly , đáy sáng ngời như những vì tinh tú bầu trời, “Đối với tôi, cái gì là niềm vui, anh biết?”.

Năm ngón tay Nam Dạ Tước đỡ lấy ly rượu, ngón trỏ ưu nhã quét lên khóe miệng, “Thế nào, em còn vương vấn anh ta, thể cùng anh ta kẻ vai sát cánh, đến hôm nay vẫn còn canh cánh trong lòng?”.

“Nam Dạ Tước, trong lòng tôi nghĩ gì, anh đều biết, anh dựa vào cái gì tôi vui?”.

“Diêm Việt, tôi tạm thời sẽ động đến anh ta, coi như đây là ề kiện, , phải ở lại cho đến khi tôi chán ghét”, lời Nam Dạ Tước gãy gọn, khởi ểm của hai người, vốn dĩ chỉ là trao đổi, thêm lần nữa, có là gì?.

Dung Ấn tuy rằng cười, nhưng đáy lại phủ lên tầng thâm lương, giữa anh và , ngoài giao dịch đổi chác, còn gì khác nữa?

“Chuyện của Diêm Việt, tôi muốn can thiệp”, hai tay Dung Ấn nắm chặt đầu gối bụng lỏng, sau biết bao lần phải chịu bội phản, ngg đầu dứt khoát, quyết định lần đứng ngoài mọi , “Anh từng , nếu tôi sinh cho anh đứa con, anh sẽ để tôi , đúng?”.

Khóe miệng thường ly rượu của người đàn ông nhếch lên, ánh sáng như đuốc, dường như thăm dò ý tứ trong câu của Dung Ấn, “Dù cho tôi có đưa ra ề kiện như vậy, em cũng sẽ đáp ứng?”.

Tay Dung Ấn khẽ đặt lên bụng, “Nếu anh đã , lẽ nào muốn nhận?”.

“Ấn Ấn, để rời khỏi tôi, em đã làm quá rồi”, Người đàn ông tự rót ly rượu, giọng ệu úa đầy trào phúng.

Dung Ấn ngẫm nghĩ trong giây lát, do dự ra , vừa muốn mở miệng, người đàn ông đã nhanh hơn mở lời trước, “Ngày thường, chúng ta đều dùng rất c thận các biện pháp tránh thai, em làm sao có thể mang thai? Hơn nữa....”

Nam Dạ Tước nghiêng mặt, khóe miệng chậm rãi vung lên.

Nụ cười tà ác như vậy, khiến toàn thân Dung Ấn tránh khỏi trận lạnh lẽo, thấm sâu vào tận t can.

“Gì nữa?” Cô tiếp lời anh.

“Hơn nữa, Ấn Ấn, em quả quá ngây thơ rồi, tôi chỉ thuận miệng , trừ khi chính Nam Dạ Tước tôi đây muốn có con, nếu , ai khác cũng đừng tùy tiện quyết định”, người đàn ông nghiêng người, khóe môi mỏng kẻ sát tai thâm, khí nóng phả ra làn da non mịn, “Có ngu ngốc, có con, em cũng đừng nghĩ đến chuyện có thể ra , nếu tôi chọn để đứa con ở lại, cũng sẽ để nó trở thành con riêng!”.

Thân thể cao lớn của Nam Dạ Tước trở lại ghế ngồi, chiếc nhẫn đeo bên tay phải được ánh nến chiếu rọi càng thêm chói lòa, tay đặt bụng của Dung Ấn nắm chặt, cảm giác được toàn thân mình run lên, hồi lâu sau mới lấy lại được bình tĩnh.

“Ấn Ấn”, Nam Dạ Tước ngồi phía bên kia bàn khẽ đá vào chân , “Em cũng nực cười, muốn sinh cho tôi đứa con?”.

Dung Ấn cảm giác được bụng dưới dường như co thắt, trong lòng trăm mối ngổn ngang, chút ít vui mừng còn rơi rớt cũng đã bị tắt lụi, ngày hôm nay, cả trái tim cũng đầy ắp phiền muộn cùng tuyệt vọng, siết chặt lấy ly hồi lâu, uống xuống ngụm, gần như bị sặc, “Nếu quả dùng phương thức này, chẳng phải tôi, quá ngu xu rồi sao”.

Mỗi lần đối, đều làm được vẹn toàn.

Dung Ấn tự nhủ với chính mình có việc gì, vốn dĩ chưa từng nghĩ đến ề kiện có con để được rời bỏ anh, bụng hạ mí , ánh dịu dàng rơi xuống bụng, vậy còn đứa trẻ, phải làm sao?

67. Chương 67 : Anh, Có Cảm Nhận Được tồn Tại Của Con

“Anh nhớ mọi thứ nhưng lại quên tình giữa hai chúng ta”

Nam Dạ Tước lặng lẽ quan sát Dung Ân, anh thầm nghĩ, có lẽ đã từng suy xét đến khả năng này, nên có ý muốn thăm dò, chỉ là, đứa trẻ mang theo những trách nhiệm vô cùng lớn lao, nếu tự mình xác định thấu đáo, Nam Dạ Tước sẽ cho phép bất kì ai tùy tiện mang thai đứa con của chính mình.

Dung Ân cắt miếng bò bít tết, dùng đũa đưa vào miệng miếng, vị béo ngậy x chiếm khoang miệng, ăn rất nhanh, cũng hề uống .

“Khụ khụ....”

Dung Ân cúi đầu, mái tóc dài che khuất bộ dạng chật , rơi vào tình trạng như , e rằng có mấy ai còn có thể bình tĩnh ăn như vào lúc này?

“Em rất đói sao?”, Nam Dạ Tước cười cười, ệu bộ vẫn ưu nhã như trước.

Hai Dung Ân cay xè, khóe miệng còn lưu lại chút chấm màu nâu, vẫn chỉ cúi đầu, người đàn ông vậy, liền cảm có ều gì đó bất thường, “Ân Ân?”

Cô cố gắng tiêu hóa, cảm giác được miếng thịt bò bị nghẹn lại ở cổ họng cuối cùng cũng được nuốt xuống, thanh Dung Ân rất , “Tôi sao, chỉ là c thận bị nghẹn thôi”.

“Thích nơi này ?”, Nam Dạ Tước đột nhiên hỏi.

Dung Ân lau khóe miệng, ngg đầu lên, phủ tầng mỏng hơi , tưởng như nhìn ra được dấu vết gì, nhìn quanh bốn phía, gật đầu, “Thích”.

“Vậy”, Nam Dạ Tước nhấp ly rượu môi, đôi hẹp dài xuyên thấu qua ly rượu vang đỏ nhìn sắc mặt rạng ngời của Dung Ân, “Em tôi ?”.

Cô lần nữa lại bị mắc nghẹn, sắc mặt trở nên c trọng, “Nam Dạ Tước, anh sao chứ?”.

Khi người đàn ông hỏi ra câu này, Dung Ân thậm chí nghe được trái tim mình thổn thức mà đập rối loạn, con người đen bóng của nhìn chăm chú ánh sáng như đuốc của người đàn ông, nên mực phủ nhận, dứt khoát mới phải.

“Tôi muốn biết, chúng ta ở cùng nhau lâu như vậy, em đã bắt đầu động t chưa?” Người đàn ông cười tà mỉa vô cùng tận, dường như quyn rũ ra câu trả lời mà anh muốn nghe.

Dung Ân ngốc, hiểu được cái gì nên, cái gì nên, vén mái tóc dài ra sau đầu, cố gắng trấn tĩnh những xúc cảm lạ thường quấy lên trong lòng, khiến lời ra trở nên bình thản nhất có thể, “VẬY còn anh, ?” Người đàn ông nhướng mày, thần sắc tưởng như vừa nghe được câu chuyện hài, anh trốn tránh, “Ân Ân, vấn đề này, em nên hỏi tôi”.

Dung Ân uống vào ngụm cam, cảm giác đắng ngắt trong miệng được vị ngọt quyen hòa, “Chúng ta, đều giống nhau”.

Trong lòng anh, có , Ngay từ khi bắt đầu, Nam Dạ Tước chỉ muốn chơi đùa, mặc dù anh đối xử với Dung Ân khác hơn đôi chút, nhưng suy cho cùng, cũng giống như với biết bao nữ nhân khác.

Trong lòng , cũng có anh, chỉ là, như vậy?

Lòng bàn tay siết lại khiến tay đau nhói, Nam Dạ Tước biết đã đứng lên từ bao giờ, đến bên cạnh , anh nhàng ôm lấy từ phía sau, áp sát lấy tấm lưng đông cứng của , hai tay anh nhàng, vòng quanh bụng , cạnh mặt anh áp sát má Dung Ân, ra hiệu nhìn lên bầu trời, “Đẹp ?”.

Khắp bầu trời là pháo hoa rực sáng, từng đợt bùng tỏa vòm trời thành phố, thu vào tầm lổg lấy, ngời sáng, màn đêm được tô ểm giống như ban ngày, trở nên mộng ảo hơn bao giờ hết.

“Đẹp quá”, khoe miệng Dung Ân vẽ lên đường cong kiêu diễm, Nam Dạ Tước nghiêng đầu, khẽ khàng đặt lên môi nụ hôn, cầm lấy tay người đàn ông, khiến lòng bàn tay anh áp sát bụng mình, cơ thể còn cứng ngắc, đầu thoải mái tựa vào bả vai người đàn ông.

“Nam Dạ Tước....”

“Ừ?”, đôi anh lấp lánh những ánh sáng rạng rỡ buông hạ lại gần .

Dung Ân chỉ cười, đôi long lanh, nụ cười, mang theo biết bao phần mộng lung và vô định, , Nam Dạ Tước, anh cảm nhận được đứa con của mình chứ? Con ngủ ngoan dưới lòng bàn tay anh, anh cảm nhận được ?

Những lời này, chỉ dám giấu ở tận sâu đáy lòng, nhàn nhạt tự vấn.

Rõ ràng muốn rơi lệ, nhưng niềm vui lại như vỡ òa, Dung Ân sợ ánh bất cần của người đàn ông, trăm mối ngổ ngang chất chồng, tay ôm lấy cổ Nam Dạ Tước, môi run rẩy khẽ đưa lên.

Đôi nhắm lại, như vậy, mới có thể che giấu được kiên cường ngụy tạo.

Đối với lần đầu tiên chủ động của Dung Ân, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Nam Dạ Tước, nhưng anh cũng suy nghĩ quá nhiều, đầu lưỡi mỗi lúc th nhập sâu hơn, hai bên truy đuổi hồi, hơi thở người đàn ông mỗi lúc gấp gáp, dường như muốn kết thúc.

“Đây chẳng phải Nam tổng sao?”

Tiếng từ đâu văng lại, giọng nữ từ đỉnh đầu hai người truyền đến, Nam Dạ Tước di chuyển mí , là Diêm Việt, bên cạnh còn có người phụ nữ ăn vận thời thượng, Tư Mạn. Dung Ân nghe được tiếng , vừa muốn mở , môi người đàn ông đã nhanh hơn, mở , nụ hôn đã lại đáp xuống mí , sau đó, bàn tay nâng lấy từ sau cổ Dung Ân, đem áp sát vào khuôn của người đàn ông. “Cô thích làm phiền chuyện người khác như vậy sao?”

Nét Tư Mạn thoáng chốc xấu hổ, ánh cổ gắng bình tĩnh nhìn vào người đàn ông, “Xin lỗi, Nam tổng, chúng tôi xin phép”, ta vô cùng thân thiết, sóng bước kề vai bên cạnh Diêm Việt, cố ý cao giọng, “Việt, chúng ta thôi”.

Bàn tay ở sau lưng Nam Dạ Tước kìm được nắm chặt thành quyền, ôm chặt lấy anh, người đàn ông mới vừa rồi hôn dở dang, hai người vừa cất bước rời khỏi, anh đã nâng mặt Dung Ân, lần nữa quần lấy môi .

Người đàn ông đã từng sâu đậm, ngay phía sau lưng hai người.

Dung Ân nhắm chú ý tới, năm muôn trùng xa cách, hai người bọn họ đều đã có người khác, cái còn lại chỉ là những lời ước hẹn vậy thôi.

“Ân Ân”, Diêm Việt cuối cùng vẫn giữ được bình tĩnh, anh đẩy tay Tư Mạn, quay trở lại chỗ hai người.

Mỉ t Nam Dạ Tước cau lại, lúc này, ám muội cắn lấy khoe miệng Dung Ân, “Chưa người khác hôn bao giờ sao, muốn quan sát để học tập?”.

Sắc mặt Dung Ân ửng hồng, trong khoang miệng, vẫn còn lưu lại mùi rượu vang đỏ của anh, mái tóc lộn xộn, môi cũng có phần sưng tấy, Diêm Việt nhìn chằm chằm, hồi lâu sau, mới buồn bã cất tiếng , “Anh quả nhiên đã nhìn lầm em”.

Nam Dạ Tước cười nhạt, đơn giản tựa lưng vào ghế xem màn náo nhiệt.

Dung Ân ngg đầu, đột nhiên đẩy ghế muốn bỏ , chưa kịp bước , cổ tay đã bị Nam Dạ Tước kéo lại, khuôn mặt anh tuấn của anh hướng về phía Diêm Việt, “Tôi hiểu kỳ, em sai gì vậy?”.

“Ân Ân, em quả xem chuyện giữa hai chúng ta, quên trọn vẹn?”

Nam Dạ Tước cầm lấy tay Dung Ân, ngón trở kiềng nề di chuyển thành vòng tròn lòng bàn tay , Dung Ân cố gắng lấy lại bình tĩnh, ánh lạnh nhạt đối diện Diêm Việt, rồi lại nhìn sang khuôn mặt trang ếm tĩnh tế của Tư Mạn, “Giữa chúng ta, nếu anh còn nhớ chút, chúng ta sẽ như người đương giống ngày hôm nay”.

“Anh nhớ rất rõ”, thần sắc Diêm Việt lộ ra gấp gáp, hấp tấp giải thích, “Điều gì anh cũng đều nhớ”.

“Anh nhớ mọi thứ nhưng lại quên tình giữa hai chúng ta”, biểu cảm gương mặt Dung Ân hề gợn sóng, “Ngày hôm nay, bên cạnh anh cũng có người mới, nếu trước đây tôi quay đầu lại, tôi vẫn sẽ luôn tin tưởng, anh là người đàn ông mà tôi vẫn hằng mong chờ”.

Mà hôm nay, tất thấy, lại giống như hoa trong gương, trắng trong , kiên trì níu giữ những gì của trước đây đến tận ngày hôm nay, dường như chỉ là phí ng vô ích.

Nam Dạ Tước mất tiền chứng kiến màn kịch, nghe như vậy, cõi lòng anh đột nhiên nhảy múa vui mừng, anh hoàn toàn để ý đến sắc mặt xanh xám lẫn lộn của Diêm Việt, anh kéo Dung Ân lại bên cạnh mình, “Đẹp , thức ăn mới được nữa, dài dòng gì chứ”.

“Việt, chúng ta thôi”, Tư Mạn vội vàng kéo lấy tay anh ta, Nam Dạ Tước cắt miếng thịt bò đưa lên miệng Dung Ân, “Ăn chút gì ”.

Cô lúc này chỉ nhìn những món đồ béo ngậy liền cảm nôn nao, vội vàng đẩy tay Nam Dạ Tước, “Tôi no rồi”.

Người đàn ông buông đồ ăn trong tay, cơ thể tiến lại gần, khuôn mặt tuấn tú thân thiết vùi vào cổ , “Ân Ân, miệng lưỡi của em rất lợi hại”.

Cô nghiêng đầu, môi người đàn ông chu lại (đáng chết được....AAAAAAA....), nhìn ra được ý xấu trong nụ cười của anh, vội vàng chuyển trọng t câu chuyện, “Tôi no rồi, chúng ta về thôi”.

“Được”, Nam Dạ Tước vẫy tay, sau khi cho tiền tips, ôm lấy Dung Ân rời khỏi.

Bên trong dạ dày rối cuộc vẫn như trống trơn, khi Dung Ân ngồi lên xe, cũng đã vô cùng buồn ngủ, tựa đầu cửa kính xe, chỉ chừm hai, ba phút, đã bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Về đến Ngự Cảnh Uyển, Nam Dạ Tước ngủ, rơm đánh thức dậy, anh nghiêng người, nghịch ngợm bịt miệng , hô hấp Dung Ân thoải mái, liền vươn tay đẩy ra.

“Đến nhà rồi”, Nam Dạ Tước xuống xe trước, Dung Ân theo sau anh, vừa vào phòng khách, toàn thân đã bị anh nhắc bổng lên.

Cô hoảng hốt ôm lấy cổ anh, Nam Dạ Tước ôm lấy quay vòng, khi dừng lại, đôi đen láy đã phủ tầng ái muội, anh mở lời, giọng khàn khàn mê hoặc, “Ân Ân, tôi muốn em”.

Cô đầu văng hoa, cảm giác buồn nôn lại dấy lên, vội vã lắc đầu, “Tôi khỏe”.

“Tới ngày?”

Dung Ân cũng hề chu bị, lúc này ra, chắc c sẽ bị bại lộ, “Không phải, tháng này muộn vài ngày, chỉ là tôi cảm khỏe”.

Nam Dạ Tước vẫn chưa nhớ được chu kỳ của , nghe xong lời , đôi hẹp dài nheo lại, tay anh dùng sức, đặt Dung Ân xuống ghế sofa, toàn thân mình cũng đề ở , “Ngày hôm nay, tôi thể được”.

Dung Ân nhớ kỹ lời dặn dò của bác sỹ, ba tháng đầu cần phải tránh hoàn toàn chuyện này, bàn tay bé của đặt Nam Dạ Tước, “Tôi muốn”.

Người đàn ông xem lời bỏ ngoài tai, anh kéo tay xuống thắt lưng mình, “Nhưng nó muốn”.

Thanh của anh khàn khàn như có như , cơ hồ lời ra chỉ như thủ thủ, Dung Ân hiểu rõ đó là khi anh đã bắt đầu bùng nổ, áo quần gần như đã bị cởi ra toàn bộ, tay Nam Dạ Tước siết lấy tấm lưng mảnh khảnh của , đặt nó lên bàn trà lạnh toát.

Tấm lưng trần, vẽ lên đường cong duyên dáng phơi bày trước người đàn ông, Nam Dạ Tước cởi bỏ đồ trong, hai tay di chuyển từ bả vai dần xuống dưới, bàn tay ve vuốt khuôn đầy đặn, giọng khêu gợi mà nóng bỏng phả ra bên tai , “Ân Ân, phía sau em rất hấp dẫn, tôi chưa kịp tiếp cận, đã thể dời ”.

Trong phòng khách tuy rằng có mở hệ thống sưởi ấm, nhưng toàn thân Dung Ân lại lạnh đến phát run, ngữ khí của anh, rõ ràng là tán tỉnh, nhưng khiến bị mê muội cuốn vào, “Nam Dạ Tước, chúng ta lên lầu”

“Tôi đợi được”.

Trong phòng khách trống , Dung Ân ngg đầu, có thể nhìn bộ dáng hai người mặt bàn trơn bóng, hai bả vai được ánh đèn hắt phản chiếu càng làm tôn lên làn da trắng nõn, người đàn ông phía sau, động tác dịu dàng cầm chân đưa lên.

Tư thế như vậy, hẳn cần ít sức lực, hơn nữa, ngày hôm nay Nam Dạ Tước đặc biệt hưng phấn, Dung Ân nghĩ vậy, vội vàng bắt lấy cánh tay anh, “Hôm nay, chúng ta đổi kiểu được ?”.

Người đàn ông quả nhiên dừng động tác, cơ thể anh quay về áp sát lấy Dung Ân, từ sau lưng, ánh tà mị, “Kiểu nào cũng như nhau cả, em còn nghĩ ra được gì?”.

“Lần này, để tôi”. Dung Ân bắt đắ dĩ thỏa hiệp. Nam Dạ Tước nghe xong, mi t tức giãn ra để lộ hứng thú, ngày thường chuyện giường đều là mình anh làm chủ, Dung Ân chỉ im lặng chống đỡ, nghĩ tới chủ động, sẽ là chuyện thú vị đến chừng nào, “Được”.

“Chúng ta về phòng ngủ đã”.

Nam Dạ Tước đứng dậy, Dung Ân ngồi xổm xuống muốn nhặt quần áo, nhưng đầu ngón tay chưa kịp chạm đến, đã bị người đàn ông đá văng , ngay sau đó, cả người bị nhấc bổng vai anh. Đi đến phòng ngủ anh khẳng khẳng muốn cùng Dung Ân tắm rửa, tiết kiệm thời gian, dục vọng của người đàn ông, vẫn luôn tới vừa mau lại vừa mẽ.

Dung Ân của ngày hôm nay, khiến Nam Dạ Tước mừng vui ít, vì thế, ham muốn của anh mới bộc phát đến như vậy.

Nam dưới nữ , đối với mà , cũng hơn là bao, nhưng như vậy có thể đè nén được va chạm mẽ của người đàn ông, hai tay Dung Ân quán lấy cổ Nam Dạ Tước, tư thế lên xuống, trước sau vội, cũng quá chậm.

“Ân Ân”, sau vài ba lần, cánh tay người đàn ông siết lấy thắt lưng mỗi lúc chặt chẽ, cơ thể rạo rực, “Động tác mau lên”, Bàn tay to lớn khóa trụ bên hông , gần như ều khiển tốc độ.

Dung Ân cảm nhận được anh mỗi lúc kh trương, vội vàng chế trụ tay anh, “Lần này được, để tôi”.

Nam Dạ Tước đã gấp đến độ mồ hôi túa ra ngừng, khuôn mặt anh tuần đỏ lên, cánh tay rảnh rỗi của anh, phải chịu đựng vô cùng khổ sở, “Ân Ân, tốc độ này của em, muốn giết chết tôi sao?”.

Dung Ân dám dùng sức, lại càng có đủ dũng khí làm mau chuyện, đầu gối đè ga trải giường thậm chí đã bắt đầu cảm tê dại, nhưng Nam Dạ Tước trước sau vẫn chưa phóng thích, càng về sau sức lực càng yếu ớt, gần như chỉ như ngồi bất động, “Nam Dạ Tước, được chưa?”.

Mồ hôi lấm tấm khuôn trần của người đàn ông, tay anh khóa trụ cơ thể Dung Ân, tay lần đến nơi nhạy cảm nhất, “Em tôi được chưa?”.

Dung Ân vùng vẫy, bàn tay nóng bỏng thu hồi lại.

Hai tay Nam Dạ Tước đè nén mẽ tấm lưng Dung Ân, cho phép động đây, bị động biến thành chủ động, anh so với thành thạo hơn gấp bội lần, may mắn thay, màn dạo trước đã khiến anh tiêu hao ít sinh lực, thêm nữa Dung Ân hề kháng cự, chỉ đành lòng cam chịu.

Sau hồi mãnh liệt, Nam Dạ Tước gối đầu lên Dung Ân, “Tại sao hôm nay em lại ngoan ngoãn như vậy?”.

“Vì...” Cô nghĩ ra lý do thấu đáo, “Anh mua cho tôi nhiều đồ như vậy, tôi nên đáp lại gì đó mới phải”.

Nam Dạ Tước nghe xong, đáy đột nhiên trở nên ảm đạm, anh ngg đầu, “Em dường như, càng ngày càng nhập vai”.

Bàn tay Dung Ân rơi xuống bụng, lời Nam Dạ Tước sai, nếu anh biết đứa trẻ này, chắc c sẽ ép buộc phá bỏ, nhưng nếu anh muốn giữ lại, chắc c cả đời này cũng đừng nghĩ có thể phân rạch ranh giới cùng anh....

Cô an tĩnh ngủ giường, cánh tay Nam Dạ Tước vươn ra, kéo vào vòm của mình, ện thoải đặt ở đầu giường đột nhiên vang lên, phá vỡ yên tĩnh rất khó khăn mới có được.

Nam Dạ Tước nhấn nút nhận cuộc gọi, “A lô?”, Đầu dây bên kia truyền đến giọng nữ, đôi hẹp dài của Nam Dạ Tước liếc nhìn Dung Ân, “Có chuyện gì?”.

Người phụ nữ trong lòng suy nghĩ khôn nguôi, hiểu rõ đứa trẻ này thể giữ lại, thể cho anh gia đình, cõi lòng ngập tràn nỗi đắng cay, từ mũi trào lên cảm giác cay cay, nhưng trước mặt Nam Dạ Tước, thể khóc, sau khi biết được chính mình mang thai, luôn cảm nhận được trái tim bé của đứa trẻ đập trong bụng, vờ kiên cường vững t, Dung Ân cho rằng, của ngày hôm nay vô cùng mềm yếu, người đàn ông bên cạnh vẫn nghe ện thoải, Dung Ân lại gần anh, hai cánh tay ôm lấy thắt lưng anh, cũng nằm sát lại gần hơn.

Cô muốn anh ở lại, cùng qua đêm nay, bụng kề sát người đàn ông, t tư của , Nam Dạ Tước lại hề hay biết, nhận hôm nay có phần khác thường, Nam Dạ Tước cũng chuyện ện thoải đông dài, “Đêm nay tôi có việc”.

Sau khi dặn dò vài câu, dứt khoát cúp ện thoải.

Bàn tay anh đè lên tấm lưng Dung Ân, khiến hai người càng lúc càng gần kề nhau, đây cũng là lần đầu tiên, cùng Nam Dạ Tước ngủ trong tư thế như vậy, đêm trôi qua kỳ thú quá nhanh, Dung Ân còn chưa kịp nhắm , trời đã rạng sáng.

“Hôm nay, tôi đưa em ra ngoài”, Trong phòng tắm, người đàn ông đứng dưới vòi sen, “Không được”, Dung Ân táp lạnh lên mặt, “Hôm nay, tôi muốn đến bệnh viện thăm mẹ”.

“Được, vậy tối nay cùng ăn cơm”.

“Ừ”, Dung Ân gật đầu, t tư trong lòng lại nặng trĩu nguôi.

Ra khỏi Ngự Cảnh Uyển, bên ngoài trời rõ ràng tràn ngập ánh nắng mai tươi sáng, nhưng ảm áp lại hề th nhiễm được cõi lòng , Dung Ân hiểu được, tận sâu đáy lòng , từng góc ngách đều chỉ có tối tăm cùng bế tắc.

Bắt xe đến bệnh viện, may mắn chưa có quá đông người, khi Dung Ân đến, thời gian hãy còn sớm.

“Cô kết hôn chưa?”

Bác sỹ đột nhiên đặt vấn đề, khiến Dung Ân kịp chu bị, “Chưa”.

Nữ bác sỹ đẩy gọng kính , “Cô muốn khi nào tiến hành?”.

Dung Ân nuốt bọt, kìm chế cảm giác hoang mang, “Ngay hôm nay”.

“Được”, bác sỹ thành thạo lấy ra tờ khai, động tác như vậy, dường như đã thành thói quen với , “Thanh toán trước, sau đó lên lầu hai xuất trình cái này”.

Dung Ân cầm lấy tờ khai, thần thờ nộp tiền, khi lên lầu hai, hai chân run rẩy tưởng như thể bước tiếp.

Cô tựa lưng lên cửa, bác sỹ ở bên trong đã chu bị xong xuôi, găng tay và khẩu trang cũng đã đeo vào chỉnh tề, “Vào , đừng làm chậm trễ thời gian của chúng tôi”.

Không gian trong phòng cũng quá rộng, chỉ bày đủ hai chiếc giường đơn, ở giữa treo tấm rèm ngăn cách, bác sỹ cầm lấy tờ khai, ra hiệu cho nằm xuống giường, “Cởi giày, hai chân mở ra”, Đỉnh đầu, những dụng cụ giải phẫu bày ra chói , kích động lệ rơi tuôn trào.

Bác sỹ sau khi hỏi qua loa về những loại thuốc bị dị ứng, liền chu bị thuốc mê.

Bên trong phòng giải phẫu an tĩnh, chỉ còn lại mình Dung Ân, và chiếc giường bên tay phải, thi thoảng truyền đến tiếng máy móc hoạt động, từng tế bào trong cơ thể mỗi lúc kh trương, phía sau lưng cứng ngắc, hai tay mồ hôi túa ra ngừng.

“Cô này, là, còn tuổi mà biết tự giữ gìn....”

“Không phải sao, bao nhiêu người muốn hoài có con mà được, là tạo nghiệp chướng mà....”

Bên cạnh, hai vị bác sỹ tiến hành xong ca phẫu thuật, vừa bắt đầu nghị luận, Dung Ân nằm giường, chỉ cảm toàn thân vô lực mệt mỏi, hai mờ nhòa.

Vị bác sỹ trước đó đẩy thiết bị truyền vào, Dung Ân yên lặng nằm giường, ống tiêm đ vào tĩnh mạch. Cảm giác được đau đớn mỗi lúc rõ ràng, cũng cảm sợ hãi cùng mâu thuẫn vô cùng tận, bất kể giữa và Nam Dạ Tước ra sao, đứa trẻ này cũng là của , trải qua đêm dài sau khi biết rằng bản thân đã mang thai, ngày cảm nhận rõ hơn tồn tại của đứa bé. Dung Ân đặt tay lên bụng, đứa trẻ này nào đâu có tội.

“Không...”, giường bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng hô lên thất kinh, “Băng huyết...”

“Mau cầm máu cho ấy, chu bị tiêm...”

Dung Ân hoảng hốt cả kinh, vị bác sỹ bên cạnh chu bị tiêm thuốc gây mê, “Không, tôi muốn để lại đứa , tôi muốn để lại đứa !”, Dung Ân gấp gáp rút kim tiêm, cho đến khi chạy ra khỏi bệnh viện, mới ý thức được máu chảy ra từ mu bàn tay.

Cô đứng thất thần ở cổng, hành động vừa rồi hoàn toàn là phản ứng bản năng, căn bản hề suy nghĩ, để lại đứa trẻ này, sau này sẽ sống ra sao, rồi sẽ về đâu.

Hai tay bưng mặt, khuôn mặt đã phủ tầng lạnh lẽo, bước từng bước nặng nề chậm chạp, gắng gượng ngồi xuống băng ghế, sau khi gục đầu xuống, tiếng khóc nức vang lên tức .

Không biết đã bao lâu trôi qua, cho đến khi cánh tay truyền đến cảm giác ấm áp.

Cô vừa ngg đầu, chỉ người đàn ông gần gũi ngồi xuống bên cạnh , “Dung Ân, cậu sao chứ?”.

“Trần Kiều?”

Hai đỏ bừng, tình huống này, khiến thể giữ được bình tĩnh thêm nữa.

Vội vàng lau , Dung Ân đứng dậy, “Tại sao cậu lại ở đây?”.

“À, ba tớ quen biết viện trưởng ở đây, mình qua đây thăm hỏi, cậu sao, trong người cảm có chỗ nào khỏe à?”.

“Mình...”, Dung Ân hướng tầm ra bên ngoài bệnh viện, “À, có việc gì”.

“Cậu gần đây gặp chuyện gì sao?”

Hai Dung Ân sững đỏ, gió thổi lật phát làm tung bay mái tóc, để lộ bờ vai gầy guộc, Trần Kiều bộ dáng như vậy, liền hiểu được tình trạng tại hệ ổn.

“Mình vẫn sống tốt, cảm ơn”.

Giọng ẹu xa cách như vậy, khiến Trần Kiều khỏi chán nản.

“Ân Ân, cậu cần giấu mình, mình biết chuyện cậu và Việt đã thể hàn gắn lại, hơn nữa mẹ cậu còn phải nhập viện, cậu xảy ra nhiều chuyện như vậy, sao đến tìm mình?”, Dung Ân đem hai bàn tay đặt lên nhau, giấu vết máu khô, Trần Kiều đã nhanh hơn, nhìn ra được liền túm lấy tay , “Cậu còn sao, rốt cuộc cậu đã bị làm sao vậy?”.

“Trần Kiều, cậu cần lo lắng”, Dung Ân vùng ra, người đàn ông vẫn như cũ nắm lấy tay buông, “Mình chỉ bị cảm , nên truyền hai bình , đây là mình c thận rút ống tiêm ra thôi”.

“Thật vậy sao?” Trần Kiều dường như tin.

“Không dối cậu”, Dung Ân rút tay lại đút vào túi quần.

“Cậu muốn đâu, mình đưa ”.

“Mình muốn dạo chút”

Trần Kiều gì thêm, lặng lẽ theo sát , băng qua nẻo đường đã đóng từng tảng băng trơn trượt, Dung Ân bước rất c trọng, tốc độ rất chậm, giống như sợ rằng sẽ vấp phải thứ gì đó để rồi bị ngã.

Hai người đến lối bộ, bên cạnh là cây đại thụ, mùa đông đến, những phiến lá to rơi xuống lác đác. Trần Kiều dẫn bỏ lại Dung Ân ở phía sau, anh ngg đầu ngược nhìn từng tầng cây rợp lá xào xạc, đột nhiên như được thu vào can đảm, cất tiếng , “Ân Ân, có lẽ mình ều này, sẽ là mạo muội, nhưng, mình rất muốn quan t cậu”.

Dung Ân đứng trước căn nhà gác cổ, đắm mình trước những bông hoa lê trắng phau đùng đưa trước gió, khắp bầu trời bung tỏa màu trắng xóa của tuyết rơi đây, mỗi lúc dày đặc hơn, yên lặng nhìn Trần Kiều, ánh trong trẻo tinh khôi, đứng ở góc đường, kiên cường giống như những bông hoa lê thách thức tiết trời khắc nghiệt.

“Vì sao cậu muốn quan t mình?”.

Đầu tiên là Diêm Việt, sau đó là Nam Dạ Tước, trải qua quá nhiều chuyện, đã sớm trở nên bình thản.

Trần Kiều bắt gặp ánh lạnh lùng xa cách, nhất thời biết gì hơn.

Dung Ân cúi lưng, nhặt lấy từ mặt đất vài cánh hoa bỏ vào túi xách, bước lại phía Trần Kiều, gió đông quạnh quẽ quất vào mặt, giống như muốn cắt xén từng thớ da thịt.

“Ân Ân, anh em, vì anh em....”

Dung Ân bước mỗi lúc gần, mười ngón tay siết chặt.

“Cậu mình....”, Một lời tự thú ngay thẳng, ngoại trừ Diêm Việt, chưa từng nghe được từ ai khác.

Dung Ân ngoảnh đầu, nhìn vào góc phố tiêu ều, Trần Kiều hề quan co mà trực tiếp thẳng t, trống đập dồn dập vì căng thẳng, ánh anh rạng ngời, nét mặt tươi cười, căng tràn sức sống.

Dung Ân mỉm cười, Trần Kiều thả lỏng, trong lòng nhin được nhảy múa.

Anh rơm lại gần, người phụ nữ đã nhanh hơn quay lưng, hướng về phía xa, nét cười hề biến mất, nhưng lại từng giọt rơi xuống mặt đất.

Yêu?

Trải qua từng ấy chuyện, còn xứng đáng nhận được tình sao?

Tiếng bước chân vọng lại từ phía sau mỗi lúc gấp gáp, Dung Ân vội vàng bắt chiếc xe, nhanh chóng bỏ .

“Cô này, có người đàn ông vẫn mực đuổi theo”.

Dung Ân nhìn vào gương chiếu hậu, cánh tay Trần Kiều mở rộng, như vậy, giống như chú chim bồ câu muốn vươn mình sải cánh tự do, nở nụ cười cay đắng, “Làm ơn nhanh hơn”.

Vòng quanh khắp đường phố, mới có thể cắt đuôi được anh, đường về nhà, Dung Ân qua siêu thị mua vài món đồ, rồi ghé vào hiệu thuốc.

Sau khi ra, cũng ngay lập tức về nhà, mà tìm đến ng ty mới được thành lập trước đây từng xin vào, rằng khí thế tuổi trẻ bồng bồng quả thực sai, tuy rằng chỉ là văn phòng , nhưng giấy tờ cần xử lý đã chất lên cao ngất.

Thẩm Mặc nhìn Dung Ân liền vui đón tiếp, bản khoản thời gian dài nhưng rồi cũng hạ quyết t, tìm đến nơi này, “Thẩm Mặc, có chuyện, mình muốn nhờ cậu giúp đỡ”.

“Chuyện gì, cậu cứ ”.

“Mình trở về đây làm được ?”

“Thật sao?”, sắc mặt Thẩm Mặc giấu được vui mừng, “Vây tốt quá”.

“Thế nhưng, tại mình thể làm ngay, từ ngày mai, chúng ta sẽ trao đổi qua mạng, bản vẽ cậu cứ email ình, mình sẽ ở nhà thiết kế, sau đó gửi lại, được ?”, “Đương nhiên là được, cậu có thể đến, còn cũng vẫn đề gì”. Thẩm Mặc vui kéo tay Dung Ân, “Lúc đó, tiền lương mình sẽ gửi cho cậu theo tháng”.

“Thẩm Mặc, cảm ơn cậu”.

Dung Ân muốn bỏ , phải tìm trước ình đường rút tối ưu.

Thời gian mấy tháng này, nhất định phải nhanh chóng khiến Nam Dạ Tước chán ghét, đến khi bụng mỗi lúc rõ hơn, cho dù kịp, cũng có thời gian để suy tính đến giải pháp khác.

Vì thế, thể ở lại Nghiêm Tước thêm nữa.

Dung Ân về đến nhà, Nam Dạ Tước vẫn chưa về, lên tầng hai, chuyện quan trọng nhất lúc này là thuốc tránh thai, trong túi, đã mua lọ thuốc, loại thuốc nào, bên ngoài giống y hệt thuốc tránh thai và ng dụng cũng ảnh hưởng đến phụ nữ mang thai.

Dung Ân c thận đổi thuốc, sau khi sắp xếp lại mọi thứ, mới nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Không lâu sau, bên dưới lầu truyền đến tiếng phanh xe, khi Nam Dạ Tước lên lầu, vừa lúc Dung Ân ngồi dậy, chống hai tay ngồi dậy, ệu bộ lười nhác, tự nhiên lại phảng phất nét phong tình, , “Nam Dạ Tước, từ mai tôi làm nữa”.

Người đàn ông thoảng giật mình, nhưng cũng biểu lộ liễu, anh nói lỏng cà vạt, “Nghĩ thông suốt rồi?”.

“Ừ”, Dung Ân ngồi dậy, “Anh nuôi tôi, tôi việc gì phải làm việc khổ sở cho cam? Tôi cũng nên hưởng thụ cuộc sống”.

Chương 68: Sự nuông chiều của anh, lần tới của

“Em muốn.....”

Bỗng chốc, muốn cam t tình nguyện để anh nuôi.

Nam Dạ Tước cởi áo khoác, đứng dậy giúp anh cầm lấy áo, sau khi anh cởi xong tất, “Buổi tối cùng tôi mua đồ được ?”

Người đàn ông gối tay nằm lên giường, hai khếp hờ, “Muốn mua gì?”

“Mua máy tính”.

“Lãng phí thời gian buổi tối làm gì”, Nam Dạ Tước nheo cười, “Máy tính, trong thư phòng thiếu, tùy tiện dùng cái là được rồi”.

Dung Ân khê bước đến cạnh giường, “Nam Dạ Tước, tôi vừa mới động tay, cái anh cũng cho?”

Người đàn ông lúc này mới mở to , anh bắt lấy tay phải Dung Ân ve vuốt, trở mình ngồi dậy, cũng để ngồi lên đùi mình, “Cho, đương nhiên cho, em muốn gì tôi đều cho em”.

Quả , cưng chiều hết mực.

Chẳng cần hỏi, mặt Dung Ân, đã trả lời ngay xấu hổ cỡ nào.

“Đi thôi, phải bây giờ”, Nam Dạ Tước trước nay luôn là làm ngay, anh kéo tay Dung Ân ngồi dậy, “Mua xong cũng vừa lúc ăn tối”.

Ngồi vào xe Nam Dạ Tước, Dung Ân thoải mái thưởng thức tiếng nhạc du dương, khủy tay tựa cửa sổ, nghiêng đầu, quan sát khuôn mặt người đàn ông.

Mi t hề chau lại để lộ chán nản, dường như, anh hề quan t đến lời vừa rồi, trái lại, mặt còn ánh lên hài lòng.

Dung Ân khê thở dài, liếc nhìn ngoài cửa sổ, đã quá nóng ruột, người đàn ông này suy nghĩ gì, cũng biểu ra ngoài quá nhiều. Bàn tay để đầu gối bị người đàn ông kéo qua, anh lái xe vẫn bình ổn, “Chuyện gì xảy ra, đột nhiên khiến em thông suốt vậy?”

“Tôi nghĩ, thay vì khiến anh phát chán, bằng lúc này tôi nên hưởng thụ, bây giờ nhìn lại, chẳng phải trước đây tôi đã quá ngu ngốc rồi sao”.

Người đàn ông nghe xong, khoe miệng vung lên để lộ nụ cười vui hiềm hoi, tiếng cười đè nén vui mừng nhảy múa trong lòng, anh , “Ân Ân, tôi sẽ cho em những gì tốt nhất”.

Có được ngày chịu khuất phục, anh rất phấn khích.

Tới Thương Dương, đồ văn phòng phẩm nhiều vô kể, Dung Ân ghé vào cửa hàng chọn đồ, hai tay Nam Dạ Tước ôm lấy bả vai , ệu bộ thân mật vô cùng tận.

Lúc này có

68. Chương 68 : Sự Nuông Chiều Của Anh, Lấn Tới Của

“Người phụ nữ này, rất độc địa!”

Dung Ân nhúu mày, ngay tức ném khăn mặt, đứng dậy.

Bọt chảy xuống từ da thịt nhẵn mịn, nhấc chân toan ra khỏi bồn, cổ tay đã bị bàn tay mẽ của người đàn ông bắt lấy, Dung Ân ngã xuống giữa hai chân Nam Dạ Tước.

Đầu gối đập xuống đáy bồn bằng sứ khiến đau nhức.

“Thế nào, còn chịu?”, Nam Dạ Tước nhếch bên mày.

“Nam Dạ Tước, chơi đùa người khác thích thú đến vậy sao? Anh có thể tùy tiện đề nghị người phụ nữ mang thai hài tử của mình?”, Dung Ân hiểu rõ anh cố tình làm khó mình, hơn nữa, cũng chưa từng này ra ý định này, dù chỉ thoáng qua.

Bàn tay to lớn của Nam Dạ Tước nắm lấy cổ từ sau gáy, cổ tay dùng sức, lôi lại trước mặt mình, “Đừng ra rất hiểu tôi, Ân Ân, tôi cái gì phải làm cái đấy, tôi đồng ý cho em , em hãy từ bỏ ngay ý định này ngay khi còn chưa muộn ”.

“Nam Dạ Tước”, Dung Ân kéo tay anh xuống, “Tôi phải nô lệ cả đời của anh”. Nói xong, lập tức muốn đứng dậy.

“Ân Ân, em nhất quyết chịu nghe lời?”, Người đàn ông xoay người đem cơ thể ngấp trong bồn , “Tôi đã , đừng có phản kháng, em về sau nếu ngoan ngoãn theo tôi, chừng, tôi có thể sớm chán trò chơi này...”.

“Nam Dạ Tước”, tay Dung Ân chống xuống hai bên hông để bị chìm xuống , sắc mặt đột nhiên ánh lên tầng bi thương, “Anh xem tôi là gì?”.

Ánh như vậy, dường như có thể khiến người khác đau đầu, Nam Dạ Tước nhất thời trả lời được, anh dè người xuống áp sát cơ thể Dung Ân, hàm răng sắc nhọn mẽ cắn lên bả vai , Dung Ân hiểu rõ lúc này có giãy dụa, hậu quả sẽ lại càng tồi tệ hơn, nhức nhích, giống như con rối mặc cho người khác chơi đùa.

Anh xem Dung Ân là gì?

Nam Dạ Tước chưa từng nghĩ tới, phụ nữ, với anh mà , chỉ có thuần phục và chưa bị thuần phục, mà Dung Ân....

Động tác tay anh bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn, trong lòng thoải mái, liền muốn phát tiết tất cả lên người đối phương, người đàn ông hung hăng mà cưỡng hãm, Dung Ân chỉ cảm chân tay như rụng rời, mái tóc dài buông xòa quăn lấy hai bên bả vai, khí ái muội ngập tràn gian phòng, trong bồn tắm, bọt bắn lên tung tóe, rơi rớt xuống sàn nhà trải thành tầng.

Cánh tay bị thương của Nam Dạ Tước, khóa trụ lấy tấm lưng trần của Dung Ân, ép áp sát vào thân thể mình, tiếp xúc mãnh liệt, hơn nữa tư thế như vậy, khiến khó chịu vô cùng tận.

Dung Ân tuy rằng đã cắn chặt môi, nhưng cũng ngăn được những tiếng rên rỉ đứt đoạn phát ra từ miệng, còn chịu nổi, hạ bộ truyền đến cảm giác đau đớn như bị xé rách, Nam Dạ Tước vẫn nhiệt tình như lửa, nhưng cũng thể ch ngồi cho dù chỉ là nhen nhóm, người đàn ông dường như đã sắp lên đỉnh, khuôn mặt bày ra tràn đầy khoái cảm, anh mỗi lúc th nhập sâu hơn vào cơ thể , nhưng lại khiến cõi lòng , mỗi lúc càng tuyệt vọng, hốc phủ lên tầng mặn đắng, khi sức chịu đựng đã vượt quá giới hạn, kìm được lần dài.

“A.....”, Nam Dạ Tước di chuyển tay từ eo Dung Ân, dùng sức nắn bóp da thịt của , đôi môi mỏng hé mở, để lại dấu hôn , anh tức giận cơ thể Dung Ân hoàn toàn có phản ứng, anh muốn cho kích thích, chạm đến nơi mẫn cảm, Dung Ân cơ hồ như cảm giác được rung động từ thân thể người đàn ông.

Sau khi ổn định hơi thở, người đàn ông buông tay, tay đẩy ra, đứng lên.

Dung Ân ngã vào bồn tắm lớn, Nam Dạ Tước coi như , bộp bắn tung tóe lên người Dung Ân, ôm lấy hai vai, chôn đầu vào đầu gối.

Sau hồi, Dung Ân mới đứng dậy dọn dẹp, khi tới phòng ngủ, người đàn ông đã nằm giường, quay lại, liền lạnh lùng ra lệnh, “Uống thuốc ”.

Cô ngồi ở mép giường, kéo tủ, lấy ra viên thuốc, cần , trực tiếp bỏ vào miệng.

Vị đắng kích thích vị giác, Dung Ân lại để mặc nuốt xuống, vị đắng tan trong miệng, nhưng dường như cảm nhận được, cứ để nó lưu lại trong miệng.

Nam Dạ Tước vươn tay, xoay lại đối diện chính mình, đầu lưỡi chạm vào môi , vừa th nhập vào trong, liền rút ra.

“Phì! Cái gì thế?”, Cảm nhận vị đắng, bàn tay phải của người đàn ông bóp lấy cằm , hai ngón tay ép buộc mở miệng.

“Không nuốt xuống?” Ngữ khí Nam Dạ Tước chuyển lạnh.

Dung Ân nhận trong đáy anh là phần nộ cùng ch chọc, ngay tức đẩy anh ra, “Anh cho rằng, tôi cố ý chịu uống?”.

“Không phải sao?”

Cõi lòng bỗng nhiên như bị thứ gì đó đ vào, ánh hoài nghi, so với bất kì lời buộc tội nào cũng khiến người khác tổn thương hơn vô ngần, vị đắng trong miệng, đã trở thành thứ gì vụn vặt đáng kể.

Không đôi co, Dung Ân đột nhiên cầm lấy lọ thuốc đặt tủ, đổ hết ra tay, tay cầm lấy cốc , quan t trọng lọ thuốc có hơn chục viên, toan nhắm uống hết.

Dường như, chỉ có như vậy mới có thể chứng minh, coi thường việc mang thai con của anh ta đến nhường nào.

Bàn tay bị lực bắt lấy, Nam Dạ Tước nổi giận tức tối, đoạt lấy cốc trong tay , ném lên tường, đập bể, “Dung Ân, làm vậy cho ai xem? Cơ thể là của , nếu muốn làm hư hại, đừng làm trò trước mặt tôi”.

Nam Dạ Tước tức giận đến đỉnh ể, cánh tay băng bó, máu cũng đã bắt đầu rỉ ra, bất kể anh ta có muốn hay , nhưng với Dung Ân mà , mang thai con của anh, khiến bài xích đến vậy?.

“Nam Dạ Tước, nếu như chúng ta có thể sống, sau này đừng cãi nhau nữa, được ?”

Trong hang, gần gũi thân mật, như thể vẫn còn tồn tại đến rõ ràng, vì sao thoát khỏi hiểm cảnh, thương tổn, trái lại mỗi lúc sâu sắc hơn?

Những viên thuốc vung vãi sàn nhà, trải đầy như những cánh hoa dành dành màu trắng tinh khiết, Dung Ân ngồi xổm xuống, sau khi nuốt hết thuốc vào trong lọ, viên cuối cùng, cầm bỏ vào miệng, sau khi uống ngụm , nuốt xuống.

Nhìn cổ họng nuốt xuống, Nam Dạ Tước hiểu vì cớ gì, trong lòng bực bội cách bế tắc, anh cảm nhận được lửa giận người mình vẫn chưa tán , đối mặt với , t tình càng lúc càng khó chịu.

Người đàn ông bực dọc xốc chăn, thay quần áo, xuống dưới lầu.

Dung Ân đến cạnh giường, chỉ kịp trông xe thể thao của Nam Dạ Tước mất hút sau lối ngoặt, đứng rất lâu cạnh cửa sổ, cho đến khi chịu được cái lạnh căm căm. Lúc này mới trở lại phòng ngủ.

Cầm lấy cốc thủy tinh, xỏ dép lê, xuống lầu, muốn lấy nóng.

Tầng dưới tối đen, cũng bật đèn, Dung Ân vừa bước xuống bậc thang, liền cảm có bóng người lại gần, “Ai đó?”

Từ thái dương truyền đến cảm giác va chạm vào đầu sắc lạnh nào đó.

Cùng lúc, đèn phòng khách đột nhiên sáng choang đến chói lóa khiến sao mờ to , Lý Hàng đứng cách đó xa, Dung Ân xoay người, liền trông A Nguyên cầm khẩu súng, ánh hung tợn nhìn chăm chăm , “Anh muốn gì?”.

“Tôi muốn lấy mạng !”, A Nguyên ngần ngại, thẳng t ý đồ, “Thừa dịp đại ca vắng mặt, vừa vặn để giết ”.

“A Nguyên, được làm vậy”, Lý Hàng khoác áo da để vai lên người.

“Tôi làm vậy, ta phải loại người đơn giản, ở bên cạnh đại ca, chỉ gặp cố nguy hiểm, nên sớm trừ khử sạch sẽ hơn....”

“Tước thiếu gia tại có mặt ở đây, chúng ta thể tùy tiện hành động”, Ánh Lý Hàng bình tĩnh nhìn A Nguyên đã lên đạn nòng súng, sắc mặt nhàn hạ chuyển thành kh trương.

“Đại ca có mặt, tôi mới có thể hạ thủ, nếu như anh ấy trở về, còn có cơ hội như vậy?”

“Nếu Tước thiếu gia chưa ra lệnh, cậu được phép manh động, cậu nên hiểu rõ tính tình của anh ấy....”, Lý Hàng ra sức thuyết phục, Dung Ân ở giữa hai người, trái lại hề sợ hãi, nhìn ra từ trong Lý Hàng, loại cảm giác có thể khiến bình định.

“Nhưng....”, A Nguyên dường như bắt đầu lưỡng lự, “Người phụ nữ này, rất độc địa!”

Lần đầu tiên Dung Ân nghe được có người nhận xét về bản thân như vậy, Lý Hàng tiến về trước vài bước, sau khi chắc c A Nguyên sẽ động thủ, lúc này mới kéo tay cậu ta, “Bất luận ta là gì, miễn là Tước thiếu gia còn cho ta ở lại, chúng ta có quyền động vào”.

“Hừ!” A Nguyên bỏ qua, thu lại súng, tức giận ngồi xuống.

“Anh ta ra ngoài, các cậu sợ anh ta gặp nguy hiểm sao?” Dung Ân bước qua Lý Hàng, rót cốc nóng.

“Tính ra cũng có chút lương t”, A Nguyên liếc nhìn , “Có ề, cần quan t, lo chính mình cho tốt ”.

Dung Ân uống ngụm , cảm giác khô khốc trong miệng cũng đỡ hơn, đến trước mặt Lý Hàng, giọng cũng thoải mái hơn nhiều phần, “Cám ơn anh”.

“Chúng ta về thôi”, Lý Hàng cầm lấy chìa khóa bàn, nhìn A Nguyên .

“Ừ”

Hai người rời, trong phòng khôi phục lại lặng im như tờ, Dung Ân lên lầu, mình tự tại giường rộng lớn, sáng sớm tỉnh lại, chỗ nằm bên cạnh vẫn lạnh lẽo.

Cô rửa mặt chải đầu, thay quần áo rồi làm.

Vừa vào phòng làm việc, Lý Hủy nhìn liền trách cứ, “Ân Ân, mấy hôm nay cậu đâu? Gọi ện thoại cũng nghe máy”.

“Hủy, mình mới đánh mất ện thoại, đến giờ ăn trưa, cùng mình mua ?”.

“Được rồi”, Lý Hủy cười xấu xa rồi đến bên cạnh , “Nói, hôm đó cậu với tổng giám đốc đâu? Buổi tối khi tập trung cũng hai người, cậu à, phải thuê phòng riêng ở đâu đấy chứ”.

“Cậu nghĩ linh tinh gì vậy?” Dung Ân thu dọn văn kiện bàn, chính cũng ngờ, chuyển du lịch đến Vân Nam, sẽ biến thành như vậy, “Còn cậu, sau đó những đâu? Đi chơi vui chứ?”

“Đương nhiên rất vui, mình còn mua rất nhiều quần áo và phụ kiện, mình cậu nghe này, mấy ngày chơi đùa thỏa thích, còn muốn về nhà ý chứ...”

Khuôn mặt Dung Ân ánh lên nét cười rạng rỡ, “Bộ cậu còn tiền đấy chứ”.

“À mà, cậu phải xin nghỉ tuần sao, hôm nay sao đã làm rồi?”

“Dù sao cũng có việc gì”, Dung Ân xem xét những nghiệp vụ cần xử lý “Không bằng làm sớm cho xong”.

Khi làm việc, thời gian quả nhiên trôi qua rất nhanh, gần đến giờ tan làm, Hạ Phi Vũ đến văn phòng, “Đều chu bị xong cả rồi chứ?”

“Trưởng phòng Hạ, chỉ còn đợi chị ra chỉ thị thôi....”

“Trưởng phòng Hạ, tối nay định đâu vui sao?”

Hạ Phi Vũ cười cười đập đập tay, ý ra hiệu đã hết giờ làm, “Dự án lần trước có thể dành được, đều là nhờ mọi người đã làm việc vất vả, đến ăn khao, dĩ nhiên phải nhắc tới Cám Dỗ”.

“Woa, tuyệt quá à....”

Dung Ân đã có dự định sẵn, ánh Hạ Phi Vũ quét vòng, cuối cùng dừng lại người, “Hôm nay là đại, bất cứ ai cũng được phép vắng mặt, ng lao lần này là của tất cả phòng thiết kế chúng ta”.

Cả gian phòng rộ lên tiếng cười ồn ã, Dung Ân nở bỏ qua, nhưng cũng muốn, chợt nghe tiếng Hạ Phi Vũ chậm rãi nhả ra từng chữ, “Dung Ân, vốn dĩ hay tụ tập cùng đồng nghiệp, hôm nay, lại muốn vắng mặt?”

Một loạt ánh như tên bắn đổ dồn lên Dung Ân, Lý Hủy thế, vội vàng kéo tay áo, “Ân Ân, cùng, cậu cần lo, còn có mình mà”.

Thấy lời nào, Hạ Phi Vũ liền cười cười, vỗ tay, “Nếu đã chu bị xong, chúng ta lên đường thôi”.

Tất cả đồng nghiệp đều bưng bưng khí thế, khuôn mặt ai nấy cũng hân hoan, hào hứng, nơi như Cám Dỗ, phung phí rất nhiều tiền, nếu phải đãi ngộ của ng ty, ai lại có thể đến những nơi xa xỉ như vậy.

Hạ Phi Vũ đã đặt sẵn phòng bao, mọi người cùng nhau ăn cơm Tây, sau đó kéo thẳng đến Cám Dỗ.

Màn đêm dần buông xuống, sàn nhảy bày ra những tư thế quần quít ng khai, phô diễn ham muốn, bầu khí như vậy, cho cùng là muốn mọi người có thể vứt bỏ nhân tính, phóng thích thú tính chôn giấu trong con người.

Có người cởi giày để lại bên ngoài, vận đôi tất chân khêu gợi, dưới nền nhạc sống động, phô diễn những ệu nhảy tự do.

Lý Hủy trời sinh ham thích nhảy múa, bầu khí nhanh chóng cuốn hút nàng, nên cũng mau chóng gia nhập, chỉ còn lại độc Dung Ân, ngồi yên lặng ở trong góc.

Từ khe hẹp của cửa phòng bao, hành lang, gã đàn ông cao to và người phụ nữ mặc váy ngắn lướt qua liền dừng chân, ta khẽ đẩy cửa, vào trong, “Dung Ân, là sao?”

Dung Ân ngg đầu, chỉ trong tay người phụ nữ cầm ếu thuốc, mái tóc xoăn để buông xõa sau lưng, những đường cong cơ thể tạo nên dáng hình quyến rũ mà mê hoặc cùng ngang bướng, “Mị?”

“Không nghĩ tới sẽ lại gặp”, ta chơi với đôi guốc cao mười phân, tới trước mặt mọi người, “Cảm giác nhảy cùng chỉ như vừa mới hôm qua, người cộng tác cùng tại, cũng thể tìm được cảm giác như vậy, ra như vậy, quả đáng tiếc quá rồi”.

Lời vừa ra, khí xung quanh rơi vào im lìm, ánh Hạ Phi Vũ sáng ngời, “Cô, Dung Ân đã từng là người nhảy dẫn ở đây?”

“Những người này là bạn của?”, ngón tay Mị khẽ gầy gầy ếu thuốc.

Dung Ân biết trả lời ra sao, ngờ có ngày bị vạch trần tại nơi này, ánh những người xung quanh rõ ràng trào lên giễu cợt cùng xem thường, Lý Hủy nhìn mọi người lướt, rồi ngồi xuống cạnh Dung Ân.

“Dung Ân, ngờ còn có chuyện như vậy”, Hạ Phi Vũ bắt đầu cợt nhả, “Chuyện xảy ra khi nào vậy, vì sao, thiếu tiền?”.

“À, tôi nhớ ra rồi”, người trong số hội bà tám cất tiếng, “Còn nhớ tấm ảnh bị phát tán qua thư ện tử? Nói chừng ta và tổng giám đốc, cũng là quen nhau ở đây....”.

“Phải?”, khóe miệng Hạ Phi Vũ nhếch lên, “Nói như vậy, cũng xem như tìm được kim chủ?”, (Ý chỉ ba cái lẳng lẳng lơ lơ xong r kiếm bọn đại gia dựa dẫm... hị hị...).

“Như vậy, các người rất xem thường người nhảy dẫn sao?”, Hồi lâu lời nào, Mị lúc này đột nhiên lên tiếng, đem đầu thuốc dúi vào cốc của Hạ Phi Vũ, “Đặc biệt là, tính toán cái gì?”.

Hạ Phi Vũ rõ ràng ng ra, biểu cảm gương mặt cứng đờ, “Cô cái gì?”

“Chúng tôi tự kiếm tiền, tự hưởng, mắt mắt ở chỗ nào?”, tất thấy mọi người trong phòng, ánh ai nấy cũng đều bất thường, “Tôi cho biết, có cởi hết quần áo ra rồi nhảy múa, cũng ai thêm liếc nhìn”.

“Cô...”, Hạ Phi Vũ nghiêng rằng tức giận, tay chỉ thẳng mặt đối phương, “Làm sao, chính bản thân làm chuyện xấu hổ, còn cho người khác?”

Hai người đầu khẩu qua lại, lúc này, Dung Ân vội vàng đứng dậy, hiểu rõ gia cảnh của Mị cũng tốt, làm nhảy dẫn ở đây là nguồn thu nhập duy nhất mà có được, hôm nay, Hạ Phi Vũ dù sao cũng là khách hàng của Cẩm Đỗ, đến bên cạnh Mị, “Chúng ta lâu rồi gặp nhau, thôi, chúng ta ra ngoài chuyện”.

“Bị trúng rồi nên muốn trốn tránh?”

Hạ Phi Vũ được lần tới, nhất quyết chịu bỏ qua, Mị vốn dĩ tính tình nóng nảy, ta nhanh lại, tay chụp lấy tay Hạ Phi Vũ, “Cô giả bộ cái gì, bên ngoài ra thanh cao, t địa thối thây, thế nào, đêm nay có cần tôi tìm giúp mười gã đàn ông để vui?”

“Trưởng phòng Hạ, quên, hôm nay là ngày vui, tội gì....”

“Trưởng phòng Hạ, bỏ qua thôi...”

Mọi người vừa trông cách ăn vận của Mị liền đoán ta phải người lương t, cũng muốn làm to chuyện. nhưng Hạ Phi Vũ lại cực kì giận dữ, cơn tức giận sôi trào mẽ, “Người như còn dám can rở tôi, đây là tiêu chu của Cẩm Đỗ sao?”.

Vừa nghe xong lời này, Dung Ân liền biết rõ sẽ có chuyện chẳng lành.

Cô vội vàng kéo Mị lại, nhưng đối phương chỉ cười cười, trong toát ra quyết liệt, ta đẩy Dung Ân, tiếp tục to tiếng, ra khỏi phòng bao.

“Trưởng phòng Hạ, đừng tức giận, như vậy đáng....”

Dung Ân vội vàng đuổi theo sau, nhưng bên ngoài rất đông người qua lại, nhưng hề có bóng dáng của Mị? Đền trong sàn nhảy mập mờ, Dung Ân chỉ cảm có chuyện xảy ra đêm nay, trở lại phòng bao, mà lần theo lối quen thuộc đến phòng nghỉ.

Hạ Phi Vũ sau khi uống vài chén rượu, cơn tức giận sôi trào mẽ lúc này mới nguôi ngoai, mọi người xung quanh lại bắt đầu hát hò rộn rã, bầu khí sôi động lúc bắt đầu dần khôi phục lại.

“Mọi người cứ vui, tôi nhà vệ sinh lát”.

“Trưởng phòng Hạ, có muốn ai đó cùng?”

“Khỏi cần”, ta đứng thẳng dậy, mở cửa, “Thật đúng là, sợ ta tìm người đến hay sao...”

Một tay Hạ Phi Vũ chống lên vách tường, uống vào vài chén rượu, dạ dày cũng bắt đầu trở nên khó chịu, khi vào trong nhà vệ sinh, bên trong rất yên tĩnh, tấp lạnh lên mặt, khiến cũng dễ chịu lên nhiều.

Đột nhiên, Hạ Phi Vũ cảm môi, bắt lực đứng trước đám người, lã chã rơi xuống, sợ hãi lắc đầu nguầy nguậy, “Đừng tới đây, đừng tới đây....”.

“Ồ, mặc gì bên trong sao...”

“Này, ngg đầu lên, để ta xem có phải rất hợp hờn nào...”

“Đừng, tôi cầu xin các người.....Á á.....”, những ánh sắc lang đồ dồn lên người Hạ Phi Vũ như muốn ăn tươi nuốt sống, người đàn ông cầm đầu tiến về phía trước, bàn tay to dán lấy cặp mông căng tròn của rồi nắn bóp, “Các anh em nào vừa con bé này, chờ ta chơi đùa xong, sẽ đến phần”.

“Thật sao ạ?”, Đám người rộ lên tiếng cười giỡn cợt.

“Đương nhiên là”

Rất nhiều người đàn ông vây quanh, tiếng ồn mỗi lúc vang vọng, cũng thu hút rất nhiều ánh để ý.

Một bàn tay thon dài đột nhiên đẩy hết đám người sang hai bên, bị đẩy ra, đám người vốn định nổi giận, nhưng ngay khi nhìn khuôn mặt của đối phương, ai nấy cũng đều sợ đến đấm ho he, thậm chí ngoan ngoãn nhường đường.

“Buông tôi ra, được đừng vào tôi....” Hạ Phi Vũ bị vây trong đám người, ta ra sức phản kháng, sau khi đẩy được người ra, gần như là bò về phía trước, ta dám ngẩng đầu lên, tự nhủ phải mau chóng trốn chạy khỏi nơi này, cầu xin cơn ác mộng chấm dứt ngay tức .

Cơ thể rã rời đứng phải tấm , ta vùng tay né tránh, “Thả tôi ra, đừng....”

Cổ tay đột nhiên bị khóa trụ, giọng quen thuộc của người đàn ông vang lên, “Phi Vũ”.

Hạ Phi Vũ quay người kinh hãi, khi ngẩng đầu, đôi ngân ngân lệ, sắc mặt sợ đến nỗi đã trắng bệch, đáng ệu lại càng thập phần thảm hại đến đáng thương, “Tước, Tước....”.

Hai tay ta ôm chặt lấy tấm lưng người đàn ông, toàn thân run lên cầm cập, tay Nam Dạ Tước vòng ra sau lưng ta, ánh rơi vào cách đó xa, dưới chân người đàn ông, mấy người mặt mày đoán ý nhìn nhau, Tước thiếu gia, ở đây ai lại biết, nhìn vào quan hệ với người phụ nữ này, bọn họ chắc hẳn sẽ gặp phải rắc rối .

Người đàn ông cầm đầu vội vàng chấp tay quì xuống van xin, “Tước thiếu, xin hãy bỏ qua cho anh em chúng tôi, chúng tôi cũng chỉ làm theo mệnh lệnh....”.

69. Chương 69 : Diêm Việt Thứ Hai

“Tình thâm lặng”

Lời Dung Ân vừa ra hoàn toàn chỉ là vô ý, nhưng vừa xong, liền có ý muốn ra ngoài hít thở khí trong lành trong chốc lát.

“Đi đâu cũng được”.

Người đàn ông âm ừ tiếng, ôm liền ngủ thiếp , cũng có ý định gì thêm.

Chuyện này, nhiều ngày sau đó, Dung Ân những tưởng rằng anh đã hoàn toàn còn để trong lòng, hoặc là, cần bản hề nghe vào. Không ngờ đến cuối tuần, người đàn ông vừa thức giấc, câu đầu tiên anh đã , “Chu bị , tôi đưa em chơi”.

“Đi đâu?”, Dung Ân ngồi ngoài ban ng, ngón tay gõ bàn phím rất nhanh.

“Một người bạn của tôi, ở ngoại ô có trang trại, nhân dịp hai ngày cuối tuần, tôi đưa em chơi”. Nam Dạ Tước ngồi dậy tới ban ng, lúc này chỉ mới là sáng sớm, phía cuối chân trời đằng Đông, chỉ là màu trắng bạc nhàn nhạt.

Dung Ân đóng máy tính lại, trang trại....Cô mím môi, vội vàng đứng dậy, “Được, em chu bị đồ”.

Đường đến nơi mất chừng tiếng xe chạy, thời tiết hôm nay rất đẹp, khi hai người xuất phát, đỉnh đầu là những mảng lớn áng mây xanh bồng trong trẻo, uốn khúc về phía đằng xa tít tắp, dần dần vạch ra những đường sáng lấp lánh, khiến t tình người bộ hành cũng trở nên hào hứng hơn.

Mở cửa kính xe, gió tấp vào da thịt lạnh như cắt da cắt thịt, hai tay Dung Ân rút trong túi, mái tóc dài chỉ đơn giản buộc đuôi ngựa lòa xòa. Tóc gió thổi bay chạm dứt quãng vào cổ Nam Dạ Tước, người đàn ông cười đưa nhìn , “Ân Ân, tóc em dài đấy”.

Cô vén lại mớ tóc lộn xộn về bên, “Nam Dạ Tước, còn bao lâu mới tới nơi?”.

Người đàn ông vươn tay, đặt lên đùi trái của , “Ân Ân, gọi tên, em quen sao?”, Người đàn ông hết câu, ánh tràn ngập tà mị đối diện Dung Ân.

“Gọi tên gì?”, Là giống như nữ nhân khác, gọi Tước sao?

“Tôi gọi em như thế nào?”, người đàn ông chế trụ tay, đầu ngón tay theo thói quen vẽ hình tròn lòng bàn tay.

“À”, Dung Ân suy nghĩ chốc rồi ngg đầu, “Dạ”.

Thân xe ổn trọng đột nhiên lắc, bánh xe thiếu chút nữa cán vào lề đường, Nam Dạ Tước buông tay để ổn định tay lái, sau đó mới nhìn lại, “Ai cho em gọi tên tôi khó nghe như vậy?”.

Dung Ân mỉm cười, khoe miệng lộ ra giả hoạt hiểm khi anh được, “Được rồi, gọi anh là Tước, được chưa?”.

“Dạ sao”, người đàn ông lần nữa kéo tay, đưa lên chà sát môi mình, “Cho em mỗi đêm đều muốn tôi”.

Sau khi quanh co suốt hơn nửa giờ đồng hồ, cuối cùng cũng đến trang trại mà Nam Dạ Tước đến, cửa chính, được rào xung quanh bằng gỗ nguyên sơ, Dung Ân ngó đầu ra ngoài cửa sổ xe, còn chưa nhìn kỹ, đã vô cùng thích nơi này.

Xe chuyển bánh lên con đường bằng đá, có phần rung xóc, nhưng ều đó hề ảnh hưởng đến tư hào hứng trong lòng, hôm nay ánh nắng rất chan hòa, gió cũng thổi rất, Dung Ân vươn tay, những bông hoa lê trắng muốt bị gió thổi bay rơi xuống lòng bàn tay.

Trắng nõn như tuyết. Mùi hương thanh mát.

Nam Dạ Tước đỗ xe lại trong chiếc lán, gian vương chút nào ồn ã hay khói bụi của thành thị mà trong lành vô cùng tận, hương vị trái cây chín mọng vẫn vít, kích thích vị giác, cùng hương hoa ngào ngạt, phảng phất trong gió.

Ở nơi này, tự do tự tại, lúc này có người lại gần tỏ ý muốn dẫn hai người thăm quan, nhưng Nam Dạ Tước từ chối, đường cũng quá rộng, anh kéo tay Dung Ân, vai kề vai về phía trước.

Khi qua vườn quả, Dung Ân kéo tay Nam Dạ Tước, “Đây có phải mía?”

“Hình như vậy”, Giọng ẹu, cũng đảm bảo chắc c.

“Em muốn ăn mía”, Cô buông tay Nam Dạ Tước, lại gần cây mía, khi đó mới phát, chiều cao của còn cg bằng chúng.

Người đàn ông cực kỳ thích thú, liền bước vào vườn, quanh đó có nông cụ, hai người chặt tĩa hồi lâu mới có thể ăn được mía, Nam Dạ Tước cỏi găng tay, ý cười mỗi lúc đậm, “Àn”.

“Phải ăn thế nào?”

Người đàn ông chặt bỏ mẩu, đưa cho dẫn, “Dùng răng cắn”.

Dung Ân nhận lấy, cũng bị mắc lừa mà ăn phần còn dính đất, vồ nhè, “Nam Dạ Tước, em rất thích nơi này”.

Cách xưng hô, trước sau vẫn thay đổi.

“Đêm nay chúng ta sẽ ở lại đây”, Nam Dạ Tước kéo tay ra ngoài, Dung Ân kiềm chế được, thể vui mừng, “Thế nên, anh mang theo lều”.

“Àn Àn, tôi muốn em vui”, Anh ngg đầu, dịu dàng vén những sợi tóc lòa xòa ra sau đầu, Dung Ân buông hạ mí, tầm né tránh, tay Nam Dạ Tước nắm mỗi lúc chặt.

Cô cũng nữa, dọc đường im lặng hơn rất nhiều.

Trong trang trại, có vườn hoa hướng dương rất rộng, khi đêm đến, hai người chu bị dựng lều, Dung Ân nhất quyết muốn cắm trại cạnh vườn hoa, ngg đầu là có thể ngắm nhìn tầng tầng hoa vàng óng đẹp.

Cơm tối, món ăn đều lấy nguyên liệu từ trong vườn, những tầng sương dần khóa lấp, Dung Ân tự mình nấu ăn, tuy rằng có cao lương mỹ vị gì phong phú, Nam Dạ Tước cũng tỏ thái độ kén chọn.

Hai người ngồi trong lều, chỉ cần ngg đầu là có thể ngắm nhìn muôn ngàn vì sao lấp lánh, ngọn gió thổi phớt qua, mang theo hương hoa đậm đà, còn có tiếng xào xạc của những tán lá đong đưa, sinh động mà tươi mát.

Nam Dạ Tước gồi tay ra sau đầu, khi Dung Ân khom lưng vào, người đàn ông ngồi dậy, tay kéo lấy , ngồi giữa hai chân Nam Dạ Tước, sau đó tựa lưng vào anh, đưa nhìn lại, kiều diễm như hoa, “Anh biết ý nghĩa của hoa hướng dương ?”.

Quai hàm Nam Dạ Tước tựa vai , lắc đầu, “Không biết”.

“Tình thâm lặng”, Dung Ân thu chân, hai tay ôm lấy đầu gối, “Ý nghĩa này, xuất phát từ câu truyện thần thoại, truyện kể lại rằng, Clytie là nàng tiên . Một ngày nọ, vào trong rừng và bắt gặp thần mặt trời Apollo sẵn, ngay lập tức đã bị mê hoặc bởi đẹp tuần tú của thần Apollo, hơn nữa, còn ngải sâu đậm. Thế nhưng, thần Apollo ngay cả lần liếc nhìn cũng có. Clytie tha thiết hy vọng có ngày có thể chuyện với thần Apollo, nhưng có lấy cơ hội chạm mặt vị thần này. Nhiều ngày sau đó, chỉ có thể mỗi ngày nhìn chăm chú lên bầu trời, dõi theo thần Apollo ều khiến cỗ xe vàng lổng lểo xẹt qua bầu trời. Cô theo dõi chớp đường của thần Apollo, mãi cho đến khi vị thần này xuống núi mới thôi.

Ngày qua rồi ngày lại, cứ mãi ngồi yên lặng như vậy, mái tóc lộn xộn, sắc mặt tiều tụy. Ngay khi mặt trời mọc, liền nhìn về phía vầng thái dương. Về sau này, chúng thần thương xót , biến trở thành đóa hoa hướng dương màu vàng lộng lẫy. Khuôn mặt biến thành nhụy hoa, vĩnh viễn hướng về phía mặt trời, mỗi ngày đều theo gót chân thần Apollo, hướng về vị thần thâm n nhủ, tình của mãi mãi hề thay đổi”.

“Anh xem, tình như vậy rất đẹp phải ?”.

“Không chiêm được, là đẹp sao?”, Trong thế giới của Nam Dạ Tước, hề tồn tại định nghĩa như vậy.

“Nhưng mỗi ngày ấy đều có thể nhìn người mình , hơn nữa, trong câu truyện này, tình của vĩnh viễn thay đổi”.

Nam Dạ Tước nhìn theo tầm , giữa biển hoa, thanh anh thảo bên tai , mỗi lúc trở nên ái muội, “Em xem, làm tình ở đây, phải cảm giác sẽ rất kích thích sao?”.

Dung Ân hoài nghi suy nghĩ cháy bỏng nổ ra trong đầu mình, cũng cùng anh chuyện hoang đường, coi như nghe , tự hỏi, “Nam Dạ Tước, anh thích nơi này chứ?”.

“Nơi này, nghỉ ngơi cũng được, muốn ở lại đây, để cư?”

Dung Ân mỉm cười, cũng rất thích nơi này, nhưng nơi này quá xa cách thực, cảm giác tựa như tỉnh giấc sau giấc mộng đẹp, chốn lý tưởng này cũng sẽ theo đó tan biến.

Mãi cho đến quá nửa đêm, hai người mới lục đục ngủ, người đàn ông bên cạnh ngủ rất sâu, anh nằm nghiêng người, kéo vùi vào lồng mình, Dung Ân gồi đầu khủy tay anh, chăm chú quan sát khuôn mặt như tạc tượng, ngón tay tìm đến môi anh, hô hấp người đàn ông rất trầm ổn và an t.

Ngày hôm sau, Nam Dạ Tước dắt theo con ngựa, Dung Ân tuy rằng có tiếp cận, nhưng cũng dám cười, sau cùng chỉ đành nhìn anh mặc y phục và bắt leo lên lưng ngựa, tư thế người đàn ông vô cùng tự nhiên, tựa lưng hàng rào gỗ, tay phải xoa lên bụng.

Niềm hạnh phúc hai ngày qua, dường như lén lút thụ hưởng, nếu sinh đứa trẻ này, nhất định sẽ phải rời xa anh, niềm hạnh phúc này thế mang theo, càng thế lưu giữ.

Thu dọn đồ đạc, khi lái xe ra về, Dung Ân hề ngoảnh đầu lại, chỉ lặng lẽ nhìn qua gương chiếu hậu, trang trại mỗi lúc xa, tới sau cùng biến mất khỏi tầm .

Phẳng phát tựa như cuộc sống yên ả vốn có của , cũng đã còn nữa.

Trở lại thành phố, cuộc sống lại quay về guồng quay hối hả, Nam Dạ Tước thuê người giúp việc, việc gì cũng đến tay Dung Ân phải đụng vào, quả nuôi dưỡng hết mực.

Thế vẫn được cấp đều đặn, khối lượng tiền lớn đã được chuyển vào tài khoản của , tuy rằng chi tiêu phung phí là vậy, nhưng Nam Dạ Tước hề năng câu nào, vài ngày gần đây, dứt khoát cầm tiền mua trang sức,

mang về bày bữa bãi bàn, nhưng người đàn ông lại căn bản hề để ý, thậm chí còn khen có phẩm mỹ, lần tỏ ra cáu kỉnh hay giận giữ.

Một tháng như vậy trôi qua, Dung Ân bắt đầu trở nên nóng nảy.

Mãi cho đến ngày, Nam Dạ Tước tới khuya vẫn chưa về nhà, Dung Ân đứng ngoài ban ng đã chờ rất lâu, tình huống như vậy, trước nay chưa từng có.

Cô nhìn đồng hồ, sau hồi, quyết định gọi di động cho anh.

Thế nhưng, ện thoại rất lâu có người nghe, Dung Ân gọi lại lần nữa, lại bị đối phương từ chối, vẫn chưa từ bỏ, gọi gọi lại rất nhiều lần, mãi cho đến khi ện thoại kết nối được, từ bên kia truyền đến giọng của người phụ nữ, “A lô?”.

Dung Ân chau mày, “Hạ Phi Vũ”.

“Ha ha ha, ngờ nhận ra được giọng tôi, sao, tìm Tước có việc gì?”, Khẩu khí người phụ nữ rõ ràng vô cùng hả hê, xung quanh dường như rất ồn ào, từ loa truyền đến khiến người nghe khó nh tai nhức óc.

“Anh ấy ở đâu?”

“Chúng tôi ở Cám Dỗ”, Hạ Phi Vũ cố ý nhấn hai chữ chúng tôi, “Cô cũng muốn tới sao?”.

“Không ngờ, còn dám đến Cám Dỗ”, Dung Ân cười nhạt, chưa bao giờ tỏ ra chán ghét với người đến vậy.

“Vì sao tôi dám đến, chỉ cần có anh ấy bên cạnh, tôi sợ”.

Dung Ân buông ện thoại, sau khi vào phòng ngủ lấy áo khoác, liền vội vàng bắt xe đến Cám Dỗ.

Đi tới Cám Dỗ, trực tiếp đến phòng hạng nhất, Dung Ân cảm giác như chính mình đùa với lửa, làm tốt, sẽ như tự chuốc họa vào thân.

Đẩy cửa vào, bên trong chơi đùa hoan lạc, Hạ Phi Vũ thân mật ngồi cạnh Nam Dạ Tước, xung quanh còn có vài người Dung Ân biết, bọn họ đều là những người hầu rượu của Cám Dỗ, trông có người đột ngột xuất , ai nấy cũng đều ng ra.

“Sao em lại tới đây?”, Nam Dạ Tước buông ly rượu, ánh sắc bén liếc nhìn Dung Ân.

“Em anh muộn như vậy vẫn chưa về, trưởng phòng Hạ anh ở Cám Dỗ, em đến tìm”.

Nam Dạ Tước nói lỏng cà vạt, ánh hướng về phía Hạ Phi Vũ, người phụ nữ thế, hấp tấp giải thích, “Vừa nãy anh ra ngoài, em ấy gọi hơn mười cuộc ện thoại, nghĩ rằng có việc gấp, nên....”.

“Sau này, ện thoại của tôi đừng đụng vào”, Khẩu khí Nam Dạ Tước u dằn, Hạ Phi Vũ nghe xong, cúi đầu, mặc dù trong lòng cam chịu, nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn, nén trụ ỳ khuất.

“Tước, anh về, sao cuộc ện thoại cũng gọi, em ở nhà mình rất lo lắng...”

Bên cạnh, vài người đàn ông đưa nhìn nhau, sắc mặt Nam Dạ Tước tối lại, đứng dậy đến bên cạnh Dung Ân, “Em về trước , tôi ở đây có việc cần giải quyết”.

“Không được, em muốn về cùng anh”, cầm lấy tay Nam Dạ Tước, ánh qua bả vai anh rơi xuống khuôn mặt Hạ Phi Vũ, “Có việc em có thể chờ, trưởng phòng Hạ, nếu chị có việc gì, chẳng phải cũng nên về rồi sao”.

Hạ Phi Vũ giật mình, sắc mặt khó chịu, “Dung Ân, bây giờ vậy, chúng tôi tới đây chuyện làm ăn”.

“Nói chuyện làm ăn ở Cám Dỗ?”, Dung Ân tuyệt đối tin, tiến lên vài bước về phía Hạ Phi Vũ, “Ngày thường dùng trăm phương nghìn kế tiếp cận anh ấy, tôi biết sao? Cô giả bộ giỏi lắm, lạt mềm buộc chặt, lần trước Mị gặp chuyện hay, nếu có làm mưa làm gió, ấy cũng sẽ đến nông nổi như vậy, Hạ Phi Vũ, sẽ có ngày gặp báo ứng...”

“Đủ rồi”, người đàn ông trầm mặc hồi lâu cuối cùng cất tiếng , “Chuyện đã qua rồi, em về trước ”.

“Nói câu qua, là xong sao?”, trong Dung Ân, phủ đầy tầng bi thương, “Nam Dạ Tước, lúc đầu là ta sỉ nhục chúng tôi, nếu ta chúng tôi chỉ là ba món hàng rẻ rúng, Mị sẽ cực đoan như bây giờ, phải vì ta chịu oan vì anh....”

“Lẽ nào ấy đối?”, Nam Dạ Tước đột nhiên ngắt lời, đem lời bỏ ngoài tai, “Coi như có chuyện tranh cãi, nhưng cách thức giải quyết có rất nhiều, kết cục ta như vậy, là ta gieo nhân nào gặp quả đấy”.

“Anh lòng che chở ta?”, Dung Ân chỉ tay về phía Hạ Phi Vũ, người phụ nữ ngồi ghế sofa, hiểu rõ lúc này thông minh nhất là nên can thiệp, bình chân như vại.

“Từ bao giờ anh trở nên vô lý như vậy?”

Nam Dạ Tước rất sĩ diện, nhưng Dung Ân lại hết lần này đến lần khác mắng anh ầm ĩ trước mặt người ngoài, “Đúng, ta sai, ta đúng, nếu đã như vậy, Nam Dạ Tước, vì sao anh mà rồi nuôi dưỡng ta, lôi tôi vào làm gì, trong lòng anh, rốt cuộc tôi là cái thá gì?”.

Bóng lưng người đàn ông nghiêng ngả trong phòng bao, mấy người xung quanh cũng dám thở, Hạ Phi Vũ om sòm, trong lòng lén lút hoan hỉ, ta đứng dậy, vội vàng kéo tay Dung Ân, “Chúng tôi bàn chuyện, cho dù muốn ầm ĩ, cũng nên về nhà đóng cửa bảo nhau chứ...”

Người phụ nữ còn chưa xong, tay đã bị dứt ra, chân giày cao gót siêu vẹo, ngay lập tức ngã nhào xuống ghế sofa, Dung Ân vốn dĩ với ta ngay từ đầu đã vô cùng bài xích, lúc này, vừa hay cần tìm nơi xả giận.

“Làm loạn đủ chưa?”, Phía sau, chịu đựng cơn thịnh nộ của người đàn ông đã lên đến đỉnh điểm.

Dung Ân xoay người, giọng thô lương, “Nam Dạ Tước, anh đã quên rồi sao, anh đã, em muốn gì anh đều đáp ứng, em theo anh, em đã chẳng còn gì khác, tại sao khi em muốn bắt đầu cùng anh, anh lại đối xử với em như vậy? Rõ ràng trong lòng anh có ta, vì sao còn muốn qua lại với em?”.

Giọng ệu như vậy, cho dù người khác nghe cũng tự nhiên dấy lên nỗi thương cảm, Nam Dạ Tước nheo đôi mắt dài, “Lẽ nào, tôi đối với em còn chưa đủ tốt?”.

“Anh hiểu sao?”, hai Dung Ân đỏ hoe, sắc mặt thô lương, người khác nhìn vào cũng nhận ra được nửa ếm giả tạo, yết hầu nghẹn đắng, lắc đầu, “Cái em muốn, là trái tim của anh, Nam Dạ Tước, em muốn trái tim của anh, để phải hằng ngày đều lo lắng anh ở ng ty cùng ai kia đường hoàng, cùng ai kia đầu mày cuối ”.

“Cái đó...Nam tổng, có việc, chúng ta để lần sau hãy bàn tiếp...” Mấy người xung quanh lục đục đứng dậy, vừa muốn ra, chợt nghe choang tiếng chói tai, Nam Dạ Tước ném chai rượu lên vách tường, “Ngồi xuống, ai cũng được phép!”.

Mấy người chỉ đành tự nhận chính mình may, chẳng dám ho he, mái tóc ngắn màu đỏ rượu của người đàn ông dưới ánh đèn trở nên lóa, “Dung Ân, lòng tham của quả thực vô đáy”.

“Không phải em tham, mà anh căn bản muốn”, Dung Ân lúc này mới ý thức được, phụ nữ nên người đàn ông như vậy, sẽ tạo nghiệp chướng, “Nếu phải vì tình, vậy, anh muốn ở tôi cái gì?”.

Nam Dạ Tước phẫn nộ bùng bùng, ánh nhìn chòng chọc khuôn mặt đối diện, lẽ nào phụ nữ đến cuối cùng, tất cả đều trở nên như vậy?

Cho dù là, cũng ngoại lệ.

“Tôi cho tự do hưởng thụ cuộc sống, cho tôi thể xác, Dung Ân, giữa chúng ta vốn dĩ chỉ có giao dịch, quên rồi sao?”

Khi sủng, có thể sủng bằng trời, khi vô tình bạc bẽo, chút niềm tin cũng có, những lời như vậy cũng tự nhiên buông ra.

Khóe miệng Hạ Phi Vũ giấu được ý cười, Dung Ân đứng dậy, nụ hôn giữa biển hoa hướng dương trong thức vẫn còn vẹn nguyên, ánh Nam Dạ Tước nhìn mỗi lúc u, anh chỉ cảm trái tim như bị co rút mề, cảm giác như vậy, khiến chính anh cũng kịp ý thức.

Nước mặt từng giọt tuôn rơi, khắp mặt đều bùng lên như lửa đốt, Dung Ân nén xuống tiếng khóc nấc, tự nhủ thâm trong lòng lần nữa, Nam Dạ Tước, tôi khóc vì anh.... Trong người đàn ông, tức giận dần dần tan rã, lùi về sau vài bước, đột nhiên xoay người túm tóc Hạ Phi Vũ, đem cả người ta theo ghế ngã nhào xuống đất, đầu gối Dung Ân chặn cánh tay ta, giật đầu ta, nện xuống mặt đất, thừa dịp người đàn ông chưa lại gần, khom lưng vào tai Hạ Phi Vũ, “Tôi đối với như vậy, là đã hạ mình lắm rồi”. Thế nhưng muốn ở bên cạnh người đàn ông dù chỉ nửa khắc, nếu bỏ, bạc tình của anh sẽ có ngày x nhiễm đến.

“Buông ra, đau...”

Bả vai bị giật lại, Dung Ân bất ngờ kịp phòng ngự phía sau, cơ thể sém chút nữa đập vào thành bàn, Nam Dạ Tước nhanh nhảy, c sau lưng .

Tầm lưng đụng vào khuôn cứng rắn của anh, Nam Dạ Tước kêu rên, cúi lưng, lần tay ra phía sau.

“Tước, anh sao vậy?”, Hạ Phi Vũ vội vàng ngồi dậy, trong đầu Dung Ân, hầy còn hoảng hốt.

Dung Ân nhận sắc mặt anh khó coi, liền bám vào bả vai anh, vội vàng , “Anh sao chứ?”.

“Dung Ân, trở nên như vậy em mới vui sao?”, Sắc mặt Hạ Phi Vũ gượng ép, Dung Ân ngg đầu, trong lên tầng mật mờ, lấy tay đẩy người phụ nữ bên cạnh, “Nếu vì , cũng sẽ có chuyện ngày hôm nay”.

“Dung Ân!”, Nam Dạ Tước quả tức giận đến sôi máu.

“Anh còn muốn che chở ta?”, Dung Ân đứng dậy, hốc đỏ bừng, “Nam Dạ Tước, tôi thất vọng về anh”, Nói xong, ngay lập tức bỏ , ngoảnh đầu lại.

Bước chân chút do dự dừng lại lấy lần, thậm chí cũng liếc nhìn lại, Nam Dạ Tước chăm chú nhìn bóng lưng dần dần biến mất, lưng anh đụng vào thành bàn đau rát, khuôn mặt tuấn tú cau lại, ngay cả Hạ Phi Vũ cũng dám nửa chữ.

Dung Ân mạch ra khỏi Cám Dỗ, bên ngoài, đã là đêm khuya, ngồi ghế băng, lấy khăn lau còn vương lại, sau khi khóc, đầu óc cũng đau nhức.

Sự việc thành ra như vậy, suy cho cùng cũng chỉ vì Nam Dạ Tước hiểu , nếu anh để t suy nghĩ, có thể sẽ biết được lý do vì sao thay đổi nhanh như vậy. Kết cục ngày hôm nay, dấu sao, Dung Ân chỉ ít cũng cảm hả dạ.

Trước nay, phụ nữ bên cạnh anh chắc hẳn luôn coi trọng tiền của, dựa ểm này, Dung Ân lại càng phải nương tay.

Đêm hôm đó, Nam Dạ Tước quả nhiên về nhà, Dung Ân đun nóng pha tách cà phê, ngủ ngon giấc ngoài ban ng, mãi cho đến khi đằng đông le lói những tia sáng đầu tiên, cũng bóng dáng Nam Dạ Tước.

Cô cũng uống lấy ngụm cà phê, chỉ là, hương vị khiến tinh thần phấn chấn hơn.

Sau khi xác nhận anh về, Dung Ân lúc này mới vào phòng ngủ, rúc người vào trong chăn ấm, toàn thân mệt mỏi nằm giường êm ái, chìm sâu vào giấc ngủ.

Dung Ân ở giường suốt cả ngày, tới tối, người giúp việc gọi xuống ăn cơm, khi tỉnh giấc, trong gian phòng yên ắng như tờ, ngay cả tiếng động cũng có.

Mặc đồ ngủ xuống lầu, trong nhà chỉ có và người giúp việc, “Ông chủ hôm nay về ạ?”

“Ừ, ”.

Dung Ân ngồi xuống bàn, ăn bát cơm. Cô lên phòng ngủ khóa trái cửa, bật thanh ti vi đến cỡ to nhất, khi xem được hơn nửa phim, lúc này mới nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Nam Dạ Tước vẫn chưa về.

Dung Ân hoàn thành bản thiết kế, khi xuống lầu, người giúp việc quét dọn, qua khế , “Vương Linh, em theo tôi ra ngoài chút”.

“Vâng”.

Trên đường phố người qua lại đông đúc như nêm, chen lấn xô đẩy chật ních, Dung Ân mới dạo vài bước, đã còn hào hứng.

“Chúng ta ăn cơm ”, Cô ở phía trước, Vương Linh phía sau quá gần, luôn giữ khoảng cách chừng hai ba bước.

“Em cách xa thế làm gì?”, Dung Ân quay đầu, mỉm cười, “Buổi trưa muốn ăn gì?”.

“Vâng”, Vương Linh nghe hỏi vậy, càng lộ ra mắt tự nhiên, “Tùy bà chủ ạ”.

“Đã lâu rồi ăn mỳ, phía trước có cửa hàng ăn khá ngon, chúng ta cùng thôi”, Cùng là con người, Dung Ân chưa từng so đo đẳng cấp với ai, Vương Linh hòa nhã chuyện, sau khi vài bước, cũng tự nhiên cảm gần gũi hơn.

Xe cô qua lại rất đông, hơn nữa trở trời, ai nấy cũng đều vội vã hơn, Dung Ân ngg đầu nhìn trời, “Hình như sắp mưa rồi”.

“Cửa hàng có xa ạ?”

“Không xa, qua đường là tới nơi rồi”, hai tay Dung Ân đút trong túi áo, chân vừa bước lên lề đường, Vương Linh bên cạnh vội vàng kéo lại, “C thận”.

Thân thể bị kéo lại trong chớp , chỉ chiếc xe đỗ lại trước mặt hai người, trong cửa sổ thủy tinh mờ mờ, đầu người đàn ông tựa cửa kính xe, bên cạnh người đó, hình như là vú Lưu.

Con người đen bóng của Dung Ân trơn to, người đàn ông đó, chẳng phải là Diêm Việt sao.

Không! Cô đột nhiên kinh sợ, ều chính lại trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng , là Diêm Việt trước khi được phẫu thuật thẩm mỹ!

70. Chương 70 : Sinh Non Trong Mưa

Đây là Chap đánh dấu chuyển biến của toàn bộ tiểu thuyết nhé, hi hô, sau Chap này mọi thứ đều thay đổi cả, hé, anh NDT sẽ càng đáng ý.

Chúc m.n đọc tr vui :”>

“Tiểu thư sao chứ ạ?”, Vương Linh bên cạnh nhận Dung Ân có ếm khác thường, vội vàng kéo tay áo .

“Em nhìn rõ người trong xe vừa rồi ?”, Dung Ân mở miệng, nhưng hai khớp hàm lại run rẩy lập cập.

Ánh Vương Linh khó hiểu nhìn vào đuôi xe, vừa lo lắng vừa đỡ lấy Dung Ân, cũng quá đa nghi, “Không ạ, có việc gì sao?”.

Cánh tay bị đẩy ra, Vương Linh lui lại bước. Dù cho có nhắm chặt hai , cũng có thể nhận ra từng đường nét khuôn mặt anh, đôi của anh, mũi của anh, còn có những lời thương anh trao gửi . Dung Ân nhanh chóng chạy đuổi theo, tựa như đuổi theo quãng thời gian đằng đằng năm đông dài, bước chân vẫn lòng vì anh mà kh trương, Diêm Việt, nếu là anh, người trước kia, là ai?.

Nhưng nếu là anh, tại sao anh lại lặng thinh lâu đến như vậy?

Chẳng lẽ vừa rồi chỉ là ảo giác, là nhìn lầm?

“Dung tiểu thư, Dung tiểu thư...”, Phía sau, Vương Linh tức tốc đuổi theo, “Thế này cũng phải cách hay, chúng ta gọi xe hơn”.

“Được”, Dung Ân thở dốc, bước chân vẫn như cũ hề dừng lại, Vương Linh vội vã vẫy tay bắt xe, bầu trời lúc này, gió nổi cơn, nhanh như vậy mây đen đã kéo đến ùn ùn, những tán cây va đập nhau xào xào, đỉnh đầu, sấm vang rền rĩ, chỉ sau loáng, mưa lớn kéo đến ngập trời tầm tã, người qua kẻ lại vội vàng tìm chỗ trú.

Xe quẹo vào khúc quanh rồi mất hút, Dung Ân ngày đuổi theo gấp gáp, lườm trước nền đường trơn trượt, khi ngã xuống nhanh chóng tự vệ, hai tay ôm lấy bụng, mu bàn tay trong nháy đã xuất những vết chầy xước, khuôn mặt vì đau mà trở nên khó coi.

Từ bụng truyền đến cơn đau thắt, găng ngồi dậy, Vương Linh bắt được xe chạy đến, “Dung tiểu thư, chị sao chứ?”.

Cô khom lưng ngồi bệt nền đường, sau khi cơn đau thuyên giảm hơn, lúc này mới chậm rãi đứng dậy, “Tôi sao”.

Chiếc xe vừa rồi đã mất hút, Dung Ân ngồi vào xe taxi, đọc địa chỉ nhà Diêm Việt, khi đến biệt thự, mưa vẫn rơi xối xả, quất vào mặt từng cơn đau rất.

“Dung tiểu thư, chị làm gì vậy?”, Vương Linh xuống xe, vội vàng kéo tay, “Mưa lớn như vậy, tốt cho sức khỏe”.

Dung Ân xem lời bỏ ngoài tai, mặc ưa tấp lên mặt, hai gần như thể mở.

Khi vào tới phòng khách Diêm gia, Diêm Thủ Nghị cùng vợ ngồi ăn cơm, vú Lưu từ trong phòng bếp mang thức ăn bưng ra, trông, ai nấy cũng đều ngơ ng.

“Ân Ân?”, vú Lưu lão gia sắc mặt khó coi, bước lên phía trước, “Sao cháu lại ở đây?”

“Ai cho vào đây?”, Diêm Thủ Nghị cầm đôi đũa ném xuống bàn, cả người Dung Ân đều đã ướt p, mưa theo ông quần từng giọt xuống sàn nhà, “Đính hôn xong, còn chạy đến đây làm gì?”

“Ân Ân, tại sao cháu lại thành ra thế này?”, trong căn nhà lớn như vậy, duy chỉ vú Lưu là người hòa nhã với, bà vội vàng lấy khăn bông lại cho lau tóc, toàn thân Dung Ân lạnh đến run cầm cập, ngón tay lạnh băng túm lấy cổ tay vú Lưu, “Vú Lưu, vừa rồi bác ở nhà phải?”.

Vú Lưu bàng hoàng, ánh trốn tránh, lách qua người, “Đúng vậy, ta....ta định chu bị cơm tối”.

“Không thể”, Dung Ân kiên quyết ngắt lời, xoay người, kéo lấy tay bà, “Vú Lưu, thường ngày bác vẫn rất tốt với cháu, bác đừng gạt cháu, cháu vừa rồi nhìn bác rất rõ, còn có....còn có Diêm Việt, vú Lưu, bác cho cháu biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”.

“Chuyện này, sao có thể”, vú Lưu giật tay lại, “Ân Ân, chắc c cháu đã nhìn nhầm rồi, hơn nữa, thiếu gia vừa ra khỏi nhà, thể về nhà ngay như vậy được”.

“Không, phải!”, Dung Ân gần như phát ên, hoàn toàn tự chủ được bản thân, “Là Diêm Việt, khuôn mặt đó chính là của anh ấy, cháu thể nhìn lầm....”.

Lời vừa ra, sắc mặt vú Lưu tái nhợt, Diêm phu nhân kích động đứng dậy, đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất, ánh Diêm Thủ Nghị bên cạnh lộ ra bi thương, vội vàng đỡ bà ngồi xuống, “Vú Lưu, còn đứng đấy làm gì, mau đuổi nó ra khỏi nhà!”.

“Ân Ân, chắc c cháu đã nhìn lầm rồi”. vú Lưu lấy ô đưa cho Vương Linh, “Lão gia nổi giận, cháu mau về, người ở nhà sẽ rất lo lắng”.

“Vú Lưu, lẽ nào là cháu đã nhìn nhầm?”, Dung Ân thất thần đứng bất động, khi tất thấy mọi người xung quanh đều phủ nhank, lại khẳng khẳng quả quyết, nhưng cóchỉ là lầm tưởng, cái nhìn vội vã vừa rồi, khi trời trở gió và mây đen cuộn cuộn kéo đến, quả chỉ là ảo giác của sao?.

Vú Lưu đành lòng nhìn vào, bà mở lời, “Ân Ân, cháu nhìn nhầm rồi”.

“Còn đứng đây làm gì, mau cút!”, Diêm Thủ Nghị thuận tay cầm lấy bát bàn ném về phía Dung Ân, “Đừng để tôi gặp lại lần nữa, cút!”.

“Dung tiểu thư, có lẽ chúng ta nên về thôi”, Vương Linh cầm lấy ô, kéo tay toan rời khỏi.

“Cháu tin”, Dung Ân giật phất tay, ánh tràn ngập hoài nghi, “Vú Lưu, người khác cháu có thể nhận lầm, nhưng đó là anh ấy, cháu thể nhìn sai, bác có thể cho cháu gặp lại người đó lần được?”.

“Ân Ân, ta phải lại bao nhiêu lần cháu mới tin?”

“Cùng ta dài dòng làm gì?”, Diêm Thủ Nghị đẩy ghế xông ra, ông hung hăng, vú Lưu nhận sẽ có chuyện hay, vội vàng đẩy Dung Ân, “Ân Ân, cháu về trước đã, mau lên....”.

Vương Linh theo Dung lui ra ngoài cửa, còn chưa kịp xoay người, đã bị Diêm Thủ Nghị tóm lấy bả vai đẩy ra ngoài, phía sau là thêm đá, cá chân Dung Ân lảo đảo, vikíp phản ứng mà bị treo, cơ thể ngã về đằng sau.

“Dung tiểu thư...”, gần như sắp ngã xuống, may mắn Vương Linh vươn tay kịp đỡ lấy, nhưng vì quán tính, hai tay Dung Ân vẫn chổng xuống mặt đất.

Bụng dưới lại co rút, ngay sau đó truyền đến trận đau nhức, Dung Ân khom lưng ngồi mặt đất, mãi cho đến khi đỡ hơn, lúc này mới nhờ Vương Linh đỡ dậy.

Thái độ Diêm Thủ Nghị rất dứt khoát, vú Lưu dám ngăn cản, Dung Ân đứng dưới mưa, vươn tay lau mưa mặt, ép buộc chính mình mở nhìn căn biệt thự cổ kính đã từng rất quen thuộc với , “Vú Lưu, bác với anh ấy..... cháu sẽ bao giờ quay lại đây nữa”.

Vú Lưu đứng ở cửa, trong dòng chảy thương.

Dung Ân đứng giữa màn mưa, toàn thân lạnh cóng đến phát run, cho dù tình của có sâu đậm đến nhường nào, ngày hôm nay cũng sẽ được gột rửa, cũng dần dần phai nhạt, hướng chi, người níu kéo, duy chỉ có mình ?.

“Diêm Việt”, Dung Ân gọi to đến nỗi tường chừng cổ họng sắp bị xé rách, nhìn lên tầng hai, ra từng chữ rành rọt, “Anh yên t, em sẽ quán lấy anh nữa, nếu anh muốn gặp, em , từ nay về sau, chúng ta sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt...”

Giọng khản đặc, trái tim cũng chuyển lạnh, hai tay gắt gao nắm thành quyền, mái tóc cùng y phục nhóp nhép , dính dóp lên người, bộ dạng vô cùng thảm hại, “Không gặp, lần cũng sẽ”

Thanh lập lập lại mỗi lúc lại, tận sâu trong đáy , băng lạnh đã th nhiễm cùng cực, phủ lên tầng bi thương, hàng mi run rẩy, nhưng ép buộc chính mình phải mở . Dung Ân như vậy, khiến vú Lưu thương xót người, “Lão gia...”.

Diêm Thủ Nghị trông van lơn trong , nhưng hề mềm lòng, trái lại biểu này tựa như đổ thêm dầu vào lửa, “Còn mau cút , người đâu, đuổi hai người bọn họ !”.

Dung Ân đứng im như tượng, ai gì đều nghe , Vương Linh đối phương sẽ hành động, vội vàng kéo tay , “Dung tiểu thư, thôi...”.

Bước chân của Dung Ân theo Vương Linh chuyển động, lại nghe tiếng gọi lo lắng của vú Lưu truyền đến, “Ân Ân, Ân Ân, cháu sao vậy?”.

Cô dừng bước bất động, hai đờ dẫn nhìn vú Lưu, chính mình cũng biết bản thân bị sao?.

“Dung tiểu thư...”

Tình hình dường như trở nên hỗn loạn cực ểm, Dung Ân cúi đầu, chỉ máu chảy rangrừng, máu loãng ra trong , từ ống quần loang xuống nền đất, bụng lúc này mới cảm nhận được cơn đau, hơn nữa ray rứt từng đợt co thắt, hạ bộ, chất lỏng ấm nóng vẫn ngừng chảy ra.

“Bác sỹ, được, Dung tiểu thư...”

Đầu óc Dung Ân trống rỗng, âm, dường như có vệt sáng màu trắng xẹt qua, ý thức cũng dần dần tan rã, cả người ngã nhào về phía sau, tầng hai, nơi Diêm Việt từng sinh sống mỗi lúc nhòa mờ trước , những hạt mưa tới tốc rơi xuống hốc , trong nháy ngã xuống đất, tất thấy vụn , cũng lui vào trong bóng muội, trước chỉ còn là cảnh hoang tàn.

Khi Dung Ân tỉnh lại, đầu đau như muốn nứt ra, tay cầm kim truyền , Vương Linh ngồi bên cạnh coi sóc , nằm giường đệm màu trắng, tay Dung Ân đặt lên bụng, còn chưa ra, đã cảm nhận được chính mình vừa mất ều gì.

“Vương Linh”.

“Dung tiểu thư, cuối cùng chị cũng tỉnh lại rồi...”, Sắc mặt Vương Linh đến lúc này vẫn chưa hết bàng hoàng. Dung Ân cảm khoang miệng khô khốc, “Tôi bị sao vậy?”.

“Tiểu thư...” Vương Linh nghẹn ngào, ánh né tránh, “Tiểu thư sinh non, bác sỹ chị cần phải nghỉ ngơi”.

“Ừ”, Phản ứng của , hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Vương Linh, Dung Ân thản nhiên lên tiếng, hai đờ dẫn nhìn chăm chú trần nhà.

Ngoài bệnh viện, truyền đến tiếng tít xe chói tai, giống như cơn vũ bão sắp kéo đến tàn phá, xe thể thao đất tiền ngang nhiên trái luật, đổ bừa bãi ngoài sân.

Đóng phịch cửa xe, sắc mặt Nam Dạ Tước xám xanh lẫn lộn, sau chuyện lần trước ở Cám Dỗ, anh vốn dĩ muốn im lặng vài ngày, cũng nghĩ, rốt cuộc sẽ phát sinh chuyện thế này. Sinh non? Con? Người đàn ông còn đủ kiên nhẫn, nói tung cà vạt, âu phục màu trắng sang trọng càng lộ ra lạnh lùng cùng cường hãn, hai tròng tràn ngập hàn khí, biểu cảm gương mặt tưởng như muốn sát sinh.

Đi đến phòng bệnh, Vương Linh nhìn anh, ngay lập tức đứng dậy, “Cậu chủ”.

Trong giọng , ngập tràn áy náy.

Hai tay Dung Ân buông thông giữa chân, đôi tròng rỗng nhìn lên trần nhà thu hồi lại, chậm rãi hướng về phía người đàn ông. Chỉ vài ngày gặp, đã gây rất nhiều. Mà anh, vẫn nổi bật đến rực rỡ, đến đâu đường như cũng tỏa ra ánh hào quang.

“Nói, đã xảy ra chuyện gì?”, Nam Dạ Tước vòng vo, trực tiếp hỏi cho ra nhẽ, ệu bộ cao ngạo, dường như muốn bỏ qua cho bất kỳ ai.

Dung Ân chỉ nhìn anh, lời nào, mái tóc dài buông xõa sau lưng, màu đen tuyền, càng làm nổi bật khuôn mặt trắng bệch của , Nam Dạ Tước hồi lâu đáp, liền hỏi lại, “Đứa con, có từ khi nào?”.

“Nam Dạ Tước, anh đến đây làm gì?”, Dung Ân biết, qua ện thoại, Vương Linh đã hết mọi chuyện cho anh, “Đứa trẻ đã còn, anh còn muốn biết gì nữa?”.

“Lần trước hỏi tôi, nếu như sinh đứa con, có thể buông tha hay , ra khi đó đã có thai”, Ánh Nam Dạ Tước sắc lạnh đến thấu xương, “Dung Ân, tôi ngờ mưu tính đến như vậy”.

“Đúng”, Dung Ân nghe anh xong, “Vì em biết rõ mình đã mang thai, nên quả thực có hỏi anh, sau này, anh rằng chấp nhận, Nam Dạ Tước, nếu phải em bị anh bức đến mức này, em cũng sẽ làm như vậy....”

“Dung Ân, lẽ nào quan hệ giữa chúng ta là gì, quên rồi sao?”

“Đúng, chỉ là giao dịch đổi chác mà thôi”, Dung Ân buộc phải thừa nhận tàn khốc, hốc phũ tăng hơi , “Nam Dạ Tước, cái anh nên, là đừng quá tốt với em, khiến em quen thói mà lưu luyến, quen thói mà lầm tưởng về quan hệ của chúng ta”.

“Lẽ nào muốn giữ lại đứa con, chỉ vì muốn ra ?”.

“Đứa trẻ, là chuyện ngoài ý muốn”, hai tròng Dung Ân đối diện ánh nhìn sắc bén của Nam Dạ Tước, “Sau khi biết có thai, ngay lúc đó, em đã muốn bỏ , nhưng anh lại dỗi cho em gáo lạnh, thế nên, em đã thay đổi chủ ý, em hy vọng, anh sẽ vì đứa trẻ mà giữ em ở lại bên cạnh, Nam Dạ Tước, người phụ nữ anh, đều phải chịu tổn thương nhiều đến như vậy sao?”

Ánh thê lương, tuy rằng hoàn toàn bị bóp méo, nhưng cách giải thích như vậy, lại chính là những gì Nam Dạ Tước nghĩ, con người người đàn ông mỗi lúc tối lại, anh nhìn chòng chọc khuôn mặt người đối diện. Người phụ nữ này, anh đối với dám khẳng định là tình , nhưng ít ra anh đã từng bị cuốn hút, đối với , anh đã phá rất nhiều tiền lệ, nhưng.... Anh cảm bất lực, lại người, toan tính lấy đứa trẻ nú chân anh.

“Tại sao em lại trở nên như vậy?”, Khi ra lời này, trong lòng người đàn ông tưởng như đau nhói nhói.

“Nam Dạ Tước”, khuôn mặt Dung Ân dẫm lệ ngược nhìn anh, “Câu này, anh nên hỏi em, chơi đùa tình cảm của người khác, em phải đối thủ của anh, em phải con rồi, trái tim của em cũng sẽ dần dần trở nên rung động, em hy vọng anh chỉ có mình em, anh có thể làm được sao? Em hiểu rõ, đây là ều thể, em muốn giống những người phụ nữ khác, bị anh chơi đùa rồi đá văng , em cho rằng, nếu mang thai, em cũng sẽ giống bọn họ. Em sợ rằng khi với anh, anh sẽ muốn phá bỏ, vì thế...em muốn chờ con chậm rãi lớn lên, anh sẽ buộc em phải rời xa anh....”.

Hai tay Dung Ân ôm lấy mặt, ngờ khi đối, đã thành thực đến mức này.

Người đàn ông đứng ở cạnh giường, trầm mặc hồi lâu, khi Dung Ân buông tay, như mong muốn, ánh anh đã ngập tràn khinh thường, , đã còn chịu đựng hơn được nữa.

“Cô đã tính toán như vậy, sao lại nằm viện thế này?”

“Cậu chủ”, Lúc này, Vương Linh ở bên cạnh hồi lâu bỗng lên tiếng, “Vốn dĩ, buổi chiều hôm nay tôi cùng Dung tiểu thư ra ngoài, nhưng đường tiểu thư nhận được cuộc gọi, tôi đứng ngoài quán cà phê chờ tiểu thư. Sau đó, tôi trông Hạ tiểu thư tới, ấy vào quán làm ấm lên, khi Dung tiểu thư ra, ...bị ấy từ phía sau đẩy xuống, thế nên mới bị sinh non”.

“Hạ tiểu thư, Hạ Phi Vũ”.

Vương Linh gật đầu.

Sắc mặt Nam Dạ Tước mỗi lúc khó coi, khóe môi mỏng ghì lại gắt gao, mi t chau lại che giấu tư tưởng nổi trợn cuồng phong, anh đột nhiên nhoẻn miệng cười, lời ra, đã băng lãnh như tiền, đầu ấm áp, chỉ là lạnh đến thấu xương, “Dung Ân, còn học được cả cách mua chuộc người khác”.

Sự khinh thường trong , mỗi lúc sâu sắc.

Sắc mặt Vương Linh hoang mang, nhưng Dung Ân hề có biến, “Anh cho rằng ta đã chịu oan? Nam Dạ Tước, anh lại muốn che chở ta?”, Thanh đột nhiên trở nên câu hỏi, khiến mi t người đàn ông mỗi lúc cau lại chặt chẽ.

“Cô ấy đấy ? Dung Ân, ngày hôm nay ấy đều ở bên cạnh tôi, chẳng lẽ có Hạ Phi Vũ thứ hai?”, khẩu khí Nam Dạ Tước, phần nộ đến cực ỉm.

“Các người rút cuộc cũng thừa nhận? Mấy hôm nay anh về nhà, đều là vì ta, phải ?”

“Dung tiểu thư, cậu chủ, hai người đừng to tiếng nữa”, Vương Linh đến trước giường, bưng chén đưa cho Dung Ân, “Tiểu thư mới tỉnh lại, đừng để mất sức”.

Dung Ân cầm lấy cốc , nhưng chưa kịp đưa lên miệng, đã bị Nam Dạ Tước đứng đối diện ném quăng , phản ứng của người đàn ông kỳ thực nhanh như chớp, khinhkiêng đầu né tránh, phía sau đã truyền đến tiếng thủy tinh vỡ chói tai.

“Dung Ân, thành ra như vậy, quả thực khiến người khác vô cùng chán ghét!”, nhân thần Nam Dạ Tước hàn, tựa như hổ đen sâu thăm thẳm, còn chút mảy may dịu dàng.

“Ầm ỉ cái gì? Chỗ này là bệnh viện”, Bác sỹ tuần cùng y tá bước vào, đến trước cửa sổ gần giường Dung Ân, lật xem bệnh án, khẩu khí sau đó, ngay lập tức trở nên nghiêm khắc, “Tại sao lại biết giữ mình như vậy, lần trước phải đã bị băng huyết vì rách màng trinh hay sao? Hôm nay còn để sinh non, hiz.....Không biết thanh niên các bây giờ nghĩ gì nữa”.

Bác sỹ cầm bệnh án đã xác nhận xong xuôi đưa đến trước mặt Nam Dạ Tước, ngày tháng bên , viết rất rõ ràng, đó là lần đầu tiên của anh và Dung Ân, khóe miệng băng lạnh của người đàn ông chợt nhiên cong lên, đầy , dường như cũng dần khôi phục lại nhu hòa.

Dung Ân nghe xong, hai tay chống giường ngồi xuống, tay chỉ về phía Nam Dạ Tước, tóc tai lộn xộn, lớn tiếng quát mắng, “Nam Dạ Tước, anh nghe rồi chứ? Lần đầu tiên của em là cho anh, em chỉ có mình anh, tại sao anh lại nhẫn t đối xử với em như vậy?”.

Điều bộ, hoàn toàn giống với tạng phụ nữ chưa giao, hất quăng tất cả đồ đạc đầu giường, bác sỹ cùng y tá đứng gần đưa nhìn nhau, dường như vô cùng thông cảm.

Nam Dạ Tước vung tay, toàn bộ chai truyền, bưng tay y tá rơi hết xuống đất, bề bộn rải đầy nền nhà, Dung Ân nhìn ra được, cơn thịnh nộ đã còn nén trụ được của anh, cuối cùng cũng bùng tỏa.

“Dung Ân, tôi chơi đùa lâu quá, cũng giống bọn họ đều làm trò thế này? Nếu chơi đùa được nữa, vậy thôi !”, Lời bạc bẽo như vậy, khi anh ra, chẳng cần nghĩ ngợi, khí thế đã áp chế toàn bộ phòng bệnh, ai nấy cũng dám thở , lo sợ sẽ càng chọc tức vào anh.

“Nam Dạ Tước...”, Dung Ân cầm lấy gối ở sau lưng, Vương Linh vội vã kéo tay , “Dung tiểu thư, tiểu thư vừa mới sinh non, sức khỏe lúc này là quan trọng nhất...”

Nam Dạ Tước cũng cho có cơ hội, sâu thẳm trong đôi mắt đen tuyền, lộ rõ xa cách, anh nghiêm mặt, chút lưu luyến, bỏ khỏi phòng bệnh.

Bóng lưng đoạn tình, lạnh lùng đến nhẩn t.

Đàn ông, khi sung, có thể sung bằng trời, đem lời đường mật biến thành chót lưỡi đầu môi, trước nay luôn thiếu, nhưng nếu đã chán ghét, ngay cả cái liếc cũng tiếc rẻ, nếu phụ nữ chỉ biết ôm vọng tưởng, chẳng khác nào tự lừa dối chính mình.

Sau khi xác nhận Nam Dạ Tước đã xa, Dung Ân lúc này mới bình tĩnh trở lại, tay phải vén lại những sợi tóc lòa xòa, thả gối về chỗ cũ, cũng nằm lại lên giường, ánh mắt lạnh như lúc ban đầu, “Bác sỹ, bao giờ tôi có thể xuất viện?”.

Bác sỹ hiển nhiên còn chưa kịp hoàn hồn, qua đồng lộn xộn đến cạnh giường Dung Ân, “Ở lại đêm theo dõi, ngày mai là có thể xuất viện”.

“Vâng, làm phiền bác sỹ rồi”.

Bác sỹ giật mình, giúp Dung Ân ều chỉnh lại tốc độ truyền cho chậm lại, “Cô , đừng nghĩ qu, trước nhất phải chăm sóc tốt cho chính mình, phải biết tự biết bản thân mình đã”.

“Vâng”, Dung Ân vừa làm loạn thôi hồi, nhịp thở hắt còn chưa ổn định lại, bác sỹ cùng y tá ra, trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người, Vương Linh thu dọn tàn cuộc, “Dung tiểu thư, em hiểu vì sao chị phải làm như vậy”.

“Vương Linh, cảm ơn em”.

“Vì sao tiểu thư với cậu chủ mình đã đến Diêm gia, bị người ta đẩy ngã nên mới sinh non đứa trẻ?”.

“Vương Linh, tôi gán cho em tội dối, có phải tôi rất tệ?”.

“Dung tiểu thư”, Vương Linh sau khi dọn dẹp xong, kéo ghế tựa, ngồi xuống bên cạnh giường, “Hôm qua em gọi ện cho cậu chủ, cậu đã hôm nay cùng Hạ tiểu thư tác, tiểu thư lại bảo em rằng bị Hạ tiểu thư đẩy ngã, như vậy chẳng phải cậu chủ dễ dàng vạch trần hay sao?”.

“Tôi biết hôm nay hai người bọn họ cùng ở chỗ, thế nên mới nhờ em dối như vậy”, sắc mặt Dung Ân còn đầu chưa ngoa, chỉ ằm ậm như trước đây, đây mới là Dung Ân mà Vương Linh quen thuộc.

“Nhưng, vì sao chứ?”, Vương Linh khó hiểu, “Chẳng phải tiểu thư rất cậu chủ sao?”.

“Em nhận ra sao?”, Dung Ân nghiêng mặt.

“Đương nhiên ạ”, Vương Linh gật đầu, “Dung tiểu thư, chị đừng quá đau buồn, ra cậu chủ rất quan t chị”.

Dung Ân quay đầu, nhìn chằm chằm vào đèn tuýp trần nhà, tay truyền lạnh cóng, lời bác sỹ vừa , trong trắng của , thế nhưng, còn để làm gì?.

Nam Dạ Tước sai, biết bao người bịn rịn quanh anh, hai phụ nữ trong trắng, có thể níu giữ được bước chân anh?.

Ngay từ khi bắt đầu, anh đã chẳng quan t gì là đúng, gì là sai.

Dung Ân đút tay vào trong chăn, đứa trẻ này, đến quá bất ngờ, khiến kịp chu bị, “Vương Linh, chuyện hôm nay đừng ra ngoài, tôi đến Diêm gia, em biết rồi chứ?”.

“Nhưng....”

“Tôi cậu chủ, thế nên....”

“Vâng”, Vương Linh tuy rằng đồng tình với cách làm của Dung Ân, nhưng Dung Ân ngày thường luôn đối xử rất tốt với , cũng rất hòa nhã, “Em hứa với chị”.

Không làm liên lụy đến Diêm gia, cũng sợ Nam Dạ Tước sẽ tìm cách đối phó với Diêm Thủ Nghị, dù sao đứa trẻ này, ngay từ đầu anh đã thừa nhận. Nhưng chỉ khiến anh hoài nghi trái tim của mình, anh chỉ tin tình của , đã có cách giải thích hợp tình hợp lý nhất.

“Tại sao tôi đến được bệnh viện?”.

“Là vú Lưu gọi cấp cứu, Dung tiểu thư, khi đó chị làm em sợ muốn chết”.

Dung Ân trở mình, nằm nghiêng, hướng mặt về phía Vương Linh. “VẬY, khi đó có ai nữa ?”.

“Không có ạ, vú Lưu đưa chúng ta đến bệnh viện, sau đó cũng về”.

“Ừ”, Dung Ân đáp, thất vọng trong mỗi lúc ngập tràn, gối tay lên má, ánh bình tĩnh nhìn vào khoảng vô định.

“Dung tiểu thư, chị rất buồn sao?”, Bên tai, truyền đến giọng lo lắng của Vương Linh.

“Không có”, Dung Ân buông hạ mi , “Tôi với đứa trẻ này, có lẽ có duyên phận”, Cô xoay người, đưa lưng về phía Vương Linh, khắp mặt phủ lên tầng lạnh lẽo ướt át, Dung Ân kéo chăn lên quá đỉnh đầu, tứ chi thu lại, lui về góc giường.

Nam Dạ Tước trở lại Ngự Cảnh Uyển, vài ngày trở về, trong phòng ngủ, chỉ có duy nhất mùi hương của Dung Ân.

Bật đèn, người đàn ông tắm rửa rồi ra ban ng, lắc lắc ly rượu vang đỏ trong tay, vẫn chưa ăn gì lót dạ, đêm lạnh lẽo quanh, Nam Dạ Tước mặc đồ ngủ, bằng toàn bộnuông chiều hết mực của anh, anh tưởng rằng sẽ kết thúc với Dung Ân nhanh đến vậy.

Đối diện với cương quyết cùng cứng cỏi của , anh đã từng cắt ng theo đuổi, ngay cả khi sau này bắt đầu thông suốt, anh cũng vẫn như trước bị cuốn hút.

Cô muốn gì, anh đều nhắm cho qua, thay đổi đến vô cùng của , anh cũng xem nhưbiết.

Nhưng, dường như vẫn cho rằng như vậy là chưa đủ.

Thậm chí, còn lấy đứa trẻ làm tín , để ngày lún sâu hơn vào anh.

Nam Dạ Tước chỉ cảm đầu đau như búa bổ, nhớ lại cuộc cãi vã trong bệnh viện, trong lòng lại căng căm bực bội gay gắt.

Trở lại phòng ngủ, anh gọi cuộc ện thoại, khi Từ Khiêm tới, Nam Dạ Tước ngồi mép giường, Từ Khiêm c thận kiểm tra vết thương, “Không phải tôi đã với cậu rồi sao? Muốn vết thương mau lành, uống ít rượu, ít thức khuya ”.

Nam Dạ Tước buông hai tay xuống, chỉ cảm có gì quá đáng ngại, “Gần đây tôi rất tu t dưỡng tính”.

Từ Khiêm liếc nhìn ly rượu, ngoài miệng cũng buông tha, “Lại rượu vang và phụ nữ? Phải rồi, người phụ nữ ở đây đâu rồi? Lại thay?”.

T tình Nam Dạ Tước bực bội, liếc nhìn Từ Khiêm, “Từ khi nào cậu bắt đầu lảm lời vậy?”.

Đứng dậy, dây thắt ở áo choàng may làm rớt lọ thuốc tử đầu giường, thoáng chốc,vài viên thuốc màu trắng từ bên trong rải đầy ra ngoài, lọ thuốc lăn tròn rồi dừng lại dưới chân Từ Khiêm.

Nam Dạ Tước cũng tránh, giẫm lên những viên thuốc bước qua, dù sao, sau này cũng cần.

Từ Khiêm khom lưng nhặt lọ thuốc, bên trong còn sót lại mấy viên, “Đây là thuốc tránh thai dài kỳ, dùng nhiều tốt cho cơ thể”.

Hai tay Nam Dạ Tước thọc vào túi, tới trước quầy rượu, rót ly vang, “Chất lượng quá kém, uống rồi còn có thai”.

“Hừm?” , Người đàn ông ngồi xuống mép giường, nhin được cười nhạt, “Là do cậu quá khỏe, ngay cả thuốc cũng ngăn được”.

“Miệng câu ít lời hơn được?”, Nam Dạ Tước ngồi xuống cạnh Từ Khiêm, người đàn ông cầm lọ thuốc đảo qua đảo lại trong lòng bàn tay, sau hồi chú ý, chợt nhiên mi t cau lại, “Ai đây là thuốc tránh thai?”.

Ngậm rượu trong miệng Nam Dạ Tước còn chưa kịp nuốt xuống, khoe môi mỏng lạnh khốc mỗi lúc mím chặt, anh nhìn nghi hoặc trong Từ Khiêm, đáy anh cũng mỗi lúc tối lại, anh im lặng hồi lâu, sau đó lạnh lùng mở miệng, “Đây là thuốc gì?”.

Từ Khiêm lấy ra viên thuốc, sau khi nhìn kỹ, “Rất rõ ràng, là loại thuốc tương tự vitamin, chỉ là nhìn bên ngoài rất giống thuốc tránh thai, người bình thường căn bản thể nhìn ra”.

“Giỏi lắm!”.

Nam Dạ Tước siết chặt ly rượu trong tay, trong lòng nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện, ra, ngay cả đứa trẻ cũng phải ngoài ý muốn.

Anh đứng dậy ra ngoài, hai tay chống lên tay vịn, gió mát kéo đến, thổi bay mái tóc màu đỏ rượu thôi, cho dù như vậy, cũng khiến tà mị như hoa anh túc của người đàn ông biến mất, anh chậm rãi cúi đầu, trong nỗi trăn trối cuồng phong.

71. Chương 71: Chơi Đùa Đã Chán, Buông Tay

“Biết đâu”

Đầu tiên tìm cách mang thai, nhận thấy anh không chịu thừa nhận, liền tự ý muốn sinh đứa trẻ, Dung Ân, trước đây, anh đã quá xem thường cô.

Người phụ nữ này, anh đã nuông chiều quá mức, suốt thời gian ở cùng cô, anh không hề qua lại với người phụ nữ nào khác, thậm chí anh rất tin tưởng cô, càng không ngờ, cô đã sớm sắp đặt mọi thứ, nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, e rằng anh sẽ còn bị cô giốn cột tảo tợn hơn.

Trong lòng Nam Dạ Tước chợt nhiên có cảm giác thất bại, nhưng sâu thẳm trong trái tim lại dấy lên một cơn đau âm ỉ như kim châm đang hành hạ chính anh, đôi mắt đang nhắm chậm rãi mở ra, bầu trời đêm lấp lánh muôn ngàn vì sao, không biết, mưa đã tạnh, liệu trời rồi sẽ quang?

Từ Khiêm nhìn người đàn ông bị nuốt trọn trong bóng tối, anh đứng dậy, đặt lọ thuốc lên đầu giường rồi lặng lẽ đi về.

Trong bệnh viện, suốt đêm qua, Dung Ân dường như không hề chớp mắt, kim truyền nước cắm trên mu bàn tay khiến từng ngón tay đau buốt, làm thế nào cũng không cảm nhận được độ ấm.

Vương Linh ra ngoài mua bữa sáng, cơ thể Dung Ân hãy còn yếu nên chỉ có thể ngồi dậy nửa người trên, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa, liền trông thấy một bóng người đang lưỡng lự.

“Vú Lưu”, Cô nhìn qua liền nhận ra ngay.

Người đó đứng ở cửa, khi bước vào, trên tay cầm theo một chiếc cặp lồng.

“Vú Lưu”, Dung Ân thấy bà lại gần, cô gọi tên.

“Ân Ân”, vú Lưu mở cặp lồng lấy ra một bát canh gà nóng, “Đây là ta đặc biệt chuẩn bị cho cháu”.

“Cám ơn bác”.

“Ân Ân này”, vú Lưu ngồi xuống ghế, miệng rộ cất tiếng, nhưng lại không biết nên nói gì, “À.....”

“Vú Lưu, cháu xin lỗi, ngày hôm qua, cháu đã làm bác khó xử rồi”.

“Tính tình lão gia một năm trở lại đây có phần nóng nảy hơn, Ân Ân, cháu thứ lỗi cho ông ấy....”

Dung Ân đưa tay đặt lên bụng. vuốt ve nhẹ nhàng, “Kỳ thực, người đó không phải cậu chủ đâu”, Dung Ân gắng gượng mỉm cười, nhưng làm thế nào cũng không thể, “Cháu cũng nghĩ vậy, sao lại có thể là Diêm Việt được chứ? Hôm qua, quả thật là cháu đã nhìn nhầm....”

Vú Lưu thương xót, cầm lấy tay Dung Ân, “Ân Ân, chuyện trước đây hãy quên đi, ta biết tình cảm của cháu và Diêm Việt rất sâu đậm, nhưng mà....”

“Vú Lưu”, vú Lưu buông hạ tầm mắt, thở dài thành tiếng, đem những lời muốn nói nuốt vào trong, “Cháu có thể nghĩ được như vậy, là tốt nhất”.

“Ân đi”, bà bưng bát canh gà đến trước mặt Dung Ân, “Lúc này dưỡng sức là quan trọng nhất, sinh non không khác nào sẩy thai, không thể qua loa đại khái được”.

Dung Ân rơm cầm lấy bát, nhưng vú Lưu đã nhanh hơn cầm thìa đưa đến miệng cô, “Cháu còn đang truyền nước, để ta”.

Cõi lòng Dung Ân ấm áp, sự quan tâm như vậy, ngoại trừ mẹ cô cũng chỉ có vú Lưu, vừa ăn bát canh, tâm tình cô bộn bề phức tạp, “Cháu không sao, hôm nay là có thể xuất viện được rồi”.

“Ân Ân”, vú Lưu cầm lấy khăn lau miệng cho cô, “Cháu là một cô gái tốt...”

“Vú Lưu, cháu hiểu ý bác”, ánh mắt Dung Ân nhìn ra ngoài cửa sổ, khí nóng phả ra từ máy sưởi, có lẽ cũng không khác ngoài kia là bao, “Cháu thật sự không muốn ở lại nơi này”.

Vú Lưu thở dài, không nói gì thêm, khi Vương Linh trở lại cũng ra về.

Một lòng toàn tâm toàn ý trao gửi tình yêu, khắp người cô đã đầy thương tích, Dung Ân không còn can đảm để tiến thêm bước nữa.

Sau khi truyền nước xong, Vương Linh thu dọn đồ đạc, rồi gọi xe trở về Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân xuống xe, đứng trong gió đông hiu quạnh, cơ thể cô lại càng lộ ra vẻ tiều tụy. Cô vận một bộ quần áo giản đơn, khoác thêm bên ngoài một chiếc áo lông màu trắng, Nam Dạ Tước chuẩn bị lái xe ra khỏi cổng, dáng vẻ như vậy, rất giống lần đầu tiên anh gặp cô.

Xe thể thao đứng chặn ở cổng, Dung Ân tưởng rằng anh sẽ cứ như vậy lái xe ra ngoài, không ngờ, người đàn ông lại tắt máy, sắc mặt mờ mịt đi tới.

Thân ảnh cao lớn che khuất tầm mắt cô, đối diện với anh, Dung Ân không biết nên biểu hiện nét mặt ra sao, sau một hồi đồng cứng, vẫn đành mở lời trước, “Anh lại muốn đi sao?”.

Đáy mắt người đàn ông rất lạnh lùng, tựa như băng đá vĩnh cửu, không tìm thấy chút nào sự ấm áp, bất kỳ ai chống đối, cũng dường như sẽ rước vô tai họa khôn lường, Dung Ân ngược nhìn, đáy mắt loang tràn vẻ thê lương.

Nam Dạ Tước khóa trụ tay cô, dùng lực kéo cô lên tầng hai, anh gắt gao siết chặt, cánh tay vừa truyền nước nên vô cùng yếu ớt, Dung Ân đau đớn quát lên, “Anh nhẹ tay thôi”.

“Cậu chủ, Dung tiểu thư vừa xuất viện, tay hãy còn....”

“Rầm...”

Tiếng đập cửa dữ dội vang lên, Dung Ân cảm giác cả căn phòng như đang rung chuyển, Nam Dạ Tước hất tay đẩy cô ngã xuống giường, thân thể cao lớn cùng bộ âu phục chỉnh chu cũng thuận thế chống lên người cô, “Dung Ân, tại sao cô có thể làm như vậy?”.

Cô mở to hai mắt, không hiểu nguyên do.

Nam Dạ Tước nghiêng người đứng dậy, lấy lọ thuốc trên tủ đầu giường, sau khi mở ra, dốc ngược xuống, những viên thuốc màu trắng còn sót lại rơi xuống mặt Dung Ân, theo cổ áo lông lọt vào trong người, “Ngay từ đầu cô đã muốn ra đi, còn lén lút đổi thuốc, đối với cô, đứa trẻ là cái gì? Là công cụ của cô sao?”.

Ánh mắt Dung Ân nhìn vào lọ thuốc, cô cong môi cười, đột nhiên cảm thấy đáng mỉa mai đến vô cùng tận, rốt cuộc là số phận đang trêu đùa hay giúp đỡ cô?.

“Nam Dạ Tước, khi đó em thật sự muốn ra đi, thế giới của anh quá nguy hiểm, em không muốn theo anh rồi không ngừng sợ hãi, em chỉ muốn cùng mẹ có một cuộc sống bình thường, thế nhưng, anh một mực dồn ép em vào chân tường. Ngoại trừ mang thai đứa trẻ, em không nghĩ được biện pháp nào khác để anh có thể gạt đầu chấp thuận cho em ra đi, nhưng...Nam Dạ Tước, anh chỉ muốn chơi đùa em, việc gì phải bày đặt đối xử tốt với em, anh còn nhớ câu truyện em kể trong lần thăm trang trại không? Em không ngờ...Chính mình lại là Clytia, em không muốn mỗi ngày đều phải đuổi theo bước chân anh, em muốn là người kể vai sát cánh bên anh...”, Dung Ân nói xong lời cuối, từ trong hốc mắt, lệ không ngừng tuôn rơi, phủ đầy khuôn mặt, rồi rớt xuống ga giường màu đen, “Cảm giác này, anh vĩnh viễn không hiểu được, khi anh tay trong tay cùng phụ nữ khác, khi anh cùng người ta đầu gối tay ấp, Nam Dạ Tước, anh có nghĩ tới? Em đang chết dần chết mòn ở đâu hay không....”.

Người đàn ông đang khom người đứng thẳng lưng, Dung Ân đứng dậy, lấy tay mình áp lên má anh, “Lúc này, rốt cuộc anh cũng được toại nguyện, em không thể rời xa anh, em đã nghiện anh mất rồi, Nam Dạ Tước, em phải làm sao mới cai được anh bây giờ?”.

Tiếng khóc nức nẹn ngào, hòa cùng những câu chất vấn thẳng thắn, Nam Dạ Tước chỉ cảm thấy bức bối, anh suy sụp mà ngồi xuống, nửa khuôn mặt được ánh nắng chiếu rọi mỗi lúc một tối lại.

“Nói như vậy, cô thật sự đã tráo thuốc?”.

Dung Ân cảm nhận được cả vị mặn đắng của nước mắt, hoàn toàn ngoài ý muốn, đáy mắt cô phủ lên sự khiên cưỡng, bị cáo buộc trở thành kẻ chủ mưu, cô cắn môi, sắc mặt u ám, Dung Ân, nhìn xem, mây thật may mắn, ngay cả ông Trời cũng đang giúp mây kia.

Đáp án của cô đã quá rõ, nhưng Nam Dạ Tước vẫn muốn nghe chính miệng cô thừa nhận, có lẽ....Có lẽ, cô vẫn chưa đến mức quá quắt đến như vậy.

Dung Ân di chuyển, ngón tay mảnh khảnh đã trắng bệch, cô gắng gượng kéo tay áo Nam Dạ Tước, “Xin lỗi, dù sao đứa trẻ cũng đã không còn, em cam đoan, sau này sẽ không bao giờ....”.

Đáy mắt người đàn ông ngập tràn vẻ châm biếm, thân thể cao lớn trong chốc lát không do dự đứng lên, dùng sức đẩy Dung Ân sang một bên, lực rất mạnh, khiến cô ngã xuống giường, “Cô! Dung Ân...”, Khi đã quá sức chịu đựng, dường như không thể nói được từ nào, người đàn ông quăng võ đèn bàn, mang theo lửa giận đẩy người bỏ đi.

Cửa phòng ngủ một lần nữa đập rầm một tiếng, cô tự nhủ chính mình phải mạnh mẽ, nhưng người đàn ông vừa đi, tất thấy đều tan rã, hốc mắt Dung Ân đầm lệ, cô nằm nghiêng người, miệng cắn chặt một góc chăn.

Dù sao, đứa trẻ lúc này đã không còn....Khi nói ra câu này, chân cô đã không thể đứng vững, ngay cả lúc này, toàn thân cô vẫn còn run rẩy không thôi, Dung Ân co đầu gối kề sát quai hàm, đem chính mình thu nhỏ vào một góc, lúc này mới khóc thành tiếng.

Dưới lầu, truyền đến tiếng khởi động xe, Dung Ân cắn chặt ngón tay, đau nhức đến tê dại, không khác nào vết thương trong lòng cô.

Liên tiếp vài ngày sau đó, Nam Dạ Tước cũng không về lấy một lần, mỗi ngày Dung Ân đều chỉ mặc đồ ngủ, ở yên trong phòng, cô được Vương Linh chăm nom chu đáo, nên sức khỏe cũng nhanh chóng hồi phục lại.

Chẳng bao lâu nữa là đến năm mới, Dung Ân xỏ dép đi ra ngoài ban công, thời điểm này trước đây, tuy rằng trong nhà chỉ có mẹ và cô, nhưng vô cùng vui vẻ, lúc này, ở trong một căn biệt thự rộng lớn, lại không hề cảm nhận được sự ấm áp của một gia đình.

“Dung tiểu thư, cơm xong rồi ạ”.

“Ừ”, Dung Ân đi vào phòng ngủ, cũng kéo lại rèm, “Em gọi điện cho cậu chủ chưa?”.

“Rồi ạ”, giọng nói Vương Linh dần nhỏ lại, “Cậu chủ nói, cậu không về”.

“Ừ”, Dung Ân theo Vương Linh xuống lầu, bàn ăn rộng lớn, chỉ có mình cô ngồi ăn, “Vương Linh, cậu chủ vắng nhà, em ngồi xuống ăn cơm cùng tôi đi”.

“Vậy sao được, Dung tiểu thư, như vậy là trái với phép tắc”.

“Phép tắc cũng là con người đặt ra, ngồi xuống đi”.

“Vâng, cảm ơn Dung tiểu thư”.

Sự gần gũi của DUNG AN, sau nhiều ngày ở chung, Vương Linh đã hiểu được, khi ăn, cô không nói lời nào, Vương Linh liền mở miệng nói, “Dung tiểu thư, em có thấy chị thiết kế bản vẽ vài lần, chị học thiết kế ạ?”

“Ừ, là công việc của tôi”.

“Nhưng chị không đi làm sao, hơn nữa chị cũng đâu có thiếu tiền?”

“Vương Linh, có nhiều chuyện em không hiểu đâu, ăn cơm đi”, gần đây khẩu vị của Dung An đã khôi phục lại nhiều, ăn cơm xong, Dung An gọi Vương Linh đang thu dọn bát đĩa lên lầu.

“Dung tiểu thư, có việc gì sao ạ?”

Dung An mở cửa phòng đựng đồ, bên trong treo vô số quần áo hàng hiệu, thậm chí có những chiếc còn đóng nguyên kiện, dù cho là nội y hay váy áo, tất cả đều là hàng hiệu cao cấp, ở một ngăn tủ khác, còn bày rất nhiều giày, mọi thứ đều là Nam Dạ Tước mua cho cô.

“Woa....”, Vương Linh cảm thán, “Ngày thường sao không thấy chị mặc bao giờ?”

Dung An cầm lấy một chiếc áo khoác kẻ ca rô, ướm thử lên người Vương Linh, thấy cỡ vừa vặn, lúc này mới cho vào túi, “Em cứ chọn vài bộ đi, giày có thể sẽ không vừa chân, túi xách ở bên kia, nếu thích, cũng lấy vài cái đi”.

“Thế này, thế này sao được ạ”, Vương Linh cầm lấy túi đồ, tưởng như bị phồng, cuống quýt trả lại Dung An, “Chiếc áo này bằng mấy tháng tiền lương của em, em không thể nhận”.

“Cầm lấy, tôi mặc cũng không hết”, Dung An kéo tủ đầu giường, lấy ra từ bên trong một chiếc dây chuyền, “Hơn nữa, dù tôi có mang đi, sau này cũng không dùng đến, có thể giữ lại, cũng chỉ để làm đồ trang trí”, Cô cầm dây chuyền đặt vào tay Vương Linh, “Không được từ chối, tôi cũng nên cảm ơn em. Mấy thứ này bây giờ còn là của tôi, nếu tôi đi, cũng là của người khác”.

“Chị...”, Vương Linh ngẩng đầu, “Chị phải đi sao? Đi đâu ạ?”

“Về nhà”, Dung An nhớ tới nhà, khoe miệng liền vẽ lên một đường cong, cô cảm thấy tính đi ra ngoài bán công, những thứ này, nếu có thể đổi lại được nụ cười của người khác, cũng đáng giá.

Vương Linh cũng không lựa chọn gì thêm, có chiếc áo cùng dây chuyền Dung An đưa cho, cô đã vui đến mức cả ngày không khép được chặt miệng, Dung An không khỏi than thở, vì sao hạnh phúc của người khác lại luôn đơn giản đến vậy?.

Công việc bề bộn, Nam Dạ Tước rất ít khi về, cho dù có lên lầu, cũng sẽ không vào phòng ngủ, chỉ vào thư phòng lấy đồ, rồi lại gấp gấp đi ngay.

Chẳng mấy chốc đã một tháng trôi qua, Dung An gọi điện cho anh vài lần, nhưng người đàn ông đều hoặc không nghe, hoặc chỉ nói vài câu qua loa rồi cúp máy.

Ngoài trời, tuyết đang rơi dày đặc, hôm nay, Dung An nhờ Vương Linh ra ngoài mua vài thứ, cố tình để cô ở nhà một mình.

Gọi điện thoại cho Nam Dạ Tước, lúc này chắc anh đã kết thúc công việc, sau vài tiếng tí tí, cuối cùng điện thoại không ai nghe. Dung An không từ bỏ, một lần nữa gọi lại.

Sau một hồi, bên kia mới truyền đến tiếng nói chuyện của người đàn ông, thanh âm mang theo sự thiếu nhẫn nại cực độ, “A lô”.

“Anh, tối nay về nhà được không?”

“Không”, người đàn ông nói xong, rơm tắt máy.

“Khoan đã”, Dung An vội vã ngăn động tác của anh, giọng điệu giống như cầu xin, “Tối nay về, được không?”

“Có chuyện gì?”, Nam Dạ Tước hỏi gãy gọn.

“Coi như là vì quãng thời gian chúng ta từng ở bên nhau, Nam Dạ Tước, tối nay anh về, em chờ, được không?”.

Bên kia, chỉ truyền đến tiếng hít thở lạnh lẽo, người đàn ông không trả lời, nghe được tiếng tắt máy, Dung Ân đặt điện thoại lại chỗ cũ, tình huống như vậy, cũng không phải lần đầu tiên.

Cô vốn định lặng lẽ ra đi, nhưng dựa vào tính cách của Nam Dạ Tước, nếu anh không buông tay, tự mình đi đến đâu cũng chỉ phí sức.

Tháo nước ra khỏi bồn tắm massage, Dung Ân đứng dậy, thay quần áo ấm, mùa đông rất lạnh, cô lại không muốn dùng lò sưởi, trời cũng đã bắt đầu sấm tối, cô cầm lấy quyển sách đặt trên đầu giường lật giở vài tờ, cuộc sống của một người như vậy, cô đã chậm rãi quen thuộc.

Đợi rất lâu, xác định Nam Dạ Tước sẽ không về, Dung Ân lúc này mới buông quyển sách trong tay, tắt đèn.

Khi đang ngủ mơ màng, lơ mơ nghe được tiếng cửa mở, Dung Ân tưởng là Vương Linh, cũng không tỉnh dậy, trở mình rồi tiếp tục ngủ vùi.

Cho đến khi hai mắt chợt nhiên có cảm giác lạ thường, cô nheo mắt, chỉ thấy Nam Dạ Tước đang đứng trước giường, anh vận một bộ âu phục may thủ công màu đen phẳng phiu, không hề bị nhăn dù chỉ một chỗ. Trên cánh mũi trái, là viên kim cương băng lạnh tựa như đang ngạo nghễ trước mặt cô, Dung Ân không ngờ anh sẽ về thật, thậm chí có phần đường đột, khiến cô nhất thời không nghĩ ra cách phản ứng sao cho phải.

Bốn mắt nhìn nhau, người đàn ông tỏ thái độ lạnh lùng ra mặt với cô, từ trên cao nhìn xuống, Dung Ân chỉ cảm thấy từng tế bào đang run rẩy, không cách nào trốn tránh.

Cô xóc chân lên, hai chân trần giẫm xuống nền nhà, cảm giác mát lạnh từ lòng bàn chân truyền thẳng lên đỉnh đầu, cô không nói nửa câu, chỉ lặng lẽ nhìn anh, ngón trỏ chậm rãi đưa lên, đặt trên cúc áo ngủ.

Ngón tay linh hoạt, ở trước mặt anh lộ ra vài phần vụng về, nhưng rốt cuộc vẫn thuận lợi cởi bỏ áo xong xuôi, hai vai vể ra đường cong duyên dáng, xương quai xanh có để lại dấu hôn của anh đã vô số lần, hai tay Dung Ân vòng về phía sau, cởi bỏ áo ngực, cũng khom lưng cởi quần, khi cô hành động như vậy, từ đầu chí cuối, người đàn ông chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Toàn thân không một mảnh vải phô bày trước mắt anh, Dung Ân lại gần, hai tay quàng lên cổ Nam Dạ Tước, cơ thể cũng kề sát người đàn ông, sự băng lạnh của cúc áo, khiến toàn thân cô run lên, anh vẫn như cũ, áo quần chỉnh tề, Dung Ân kiểm ngón chân, hôn lên môi anh.

Cô học anh từng cử chỉ, kể cả cách thức hôn môi, đưa đầu lưỡi dần thâm nhập vào khoang miệng của người đàn ông, Nam Dạ Tước cũng không hề khép hàm, Dung Ân thuận lợi quấn lấy đầu lưỡi anh, nhưng anh chỉ bất động, ngược mắt nhìn, có thể trông thấy ánh mắt sắc lạnh đến thấu xương của anh. Dung Ân nhắm mắt, khi hôn lên đầu lưỡi anh, người đàn ông vẫn như cũ không hề có phản ứng.

Sự khiêu khích như vậy, với cô mà nói, đã không còn làm dậy nổi chút nào ham muốn của anh.

Dung Ân đã cương quyết vứt bỏ chính mình, nhưng vẫn cảm thấy lúng túng, cô khẽ lui lại, mở mắt, đối diện là ánh nhìn âm u của anh, “Nam Dạ Tước, chúng ta giao dịch được không?”

“Giao dịch gì?”

“Một lần lên giường, đổi lại, anh mỗi ngày đều về nhà”.

Khóe mắt Nam Dạ Tước nhếch lên, đột nhiên anh vươn tay đẩy Dung Ân ngã xuống giường, cô tưởng rằng anh cự tuyệt, cũng không ngờ ngay sau đó người đàn ông đè xuống, nụ hôn tới tấp nóng bỏng khiến cô gần như không thể thở nổi, đầu lưỡi khê liếm, Dung Ân mở to hai mắt, chỉ cảm thấy ở đó dường như đã có vết rách, hạ bộ người đàn ông đè nén mạnh mẽ lên bụng Dung Ân, trong không khí đã loang tràn sắc dục.

Đầu lưỡi thuần thực quấn lấy khoang miệng của cô, vắt vãi một hồi lâu, Dung Ân mới có thể quay đầu dứt ra, còn chưa kịp thở, đã bị vặn lại, Nam Dạ Tước hung hăng áp chế cô, cô chưa bao giờ thấy anh điên cuồng như lúc này, tình huống này, khiến cô tránh không được cảm giác sợ hãi.

Dung Ân cởi bỏ cà vạt anh, sau khi cởi cúc, người đàn ông đưa tay về phía sau cởi bỏ áo áo, đến khủy tay, áo khoác không ra được, người đàn ông thử lại vài lần, sau cùng dứt khoát kéo xuống, mặt thất lúng lạnh coong chà sát lên bụng Dung Ân, sau khi thân trên không còn vật cản, Nam Dạ Tước nhanh chóng cởi bỏ quần dài, trong phòng ngủ, trên sàn nhà, rải đầy quần áo của hai người, ga trải giường bị xô đẩy nhún nhúm, người đàn ông nắm rõ được những chỗ mẫn cảm nhất trên cơ thể cô, bàn tay vuốt ve khuôn ngực đầy đà, nụ hôn trượt xuống cổ Dung Ân, đầu lưỡi nóng bỏng kích thích vành tai cô, tiếng nỉ non như mèo kêu, tự nhiên từ trong miệng Dung Ân thoải mái buông ra.

Một tay kia dò xét hạ bộ cô.

Cô co chân, cảm giác khó chịu vô cùng tận.

Nam Dạ Tước di chuyển ngón tay, sau khi cảm thấy chính mình đã thỏa mãn, mới đem cơ thể hai người nhập làm một.

Trên chiếc giường, hai người đã trải qua biết bao lần hoan ái, Nam Dạ Tước cảm gối nhét dưới lưng Dung Ân, kiềm chặt hai đùi cô, ánh mắt nóng ran nhìn chòng chọc về nơi tiếp xúc của hai người.

Lần này, anh không còn để tâm đến cảm nhận của Dung Ân, theo nguyên tắc của anh, mỗi lúc một mạnh bạo, tưởng như hận không thể đẩy cô vào vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không thể trở lại), hai tay Dung Ân nắm chặt cánh tay Nam Dạ Tước, đầu ngón tay đâm vào da thịt anh, cứ như vậy, hai người bọn họ điên cuồng một đêm, anh thay đổi tư thế liên tục, không ngừng kích thích chỗ mẫn cảm của cô, sau cùng, vẫn là cô thất bại, ở trên giường chỉ đành mặc anh tùy ý giày vò.

Cõi lòng Dung Ân dấy lên nỗi cay đắng, cơ thể là của cô, nhưng đến ngày cuối cùng rời khỏi, lại bội phản chính cô, sự thỏa mãn, thâm nhiễm vào trái tim cô lại chỉ còn sự phiền muộn, bị ánh đèn hắt làm cho chói mắt, Dung Ân quay đầu, có phần lúng túng.

Hai tay Nam Dạ Tước vẫn lấy cầm cô, buộc cô đối diện con người đen như mực của chính mình.

Dưới thân, khuôn mặt này vẫn quyến rũ, cơ thể này, phản ứng vẫn vụng dại, anh kéo cô áp sát vào lồng ngực mình, cô vòng tay ôm lấy tấm lưng anh, cô cảm nhận được cực hạn của anh, khi đã ôm chặt, người đàn ông lại đẩy cô ra, đỉnh điểm của dục vọng, trên người cô bày ra cảnh phong tình.

Người đàn ông đè lên người cô, thở dốc, anh ngay cả một cơ hội mong manh cũng không cho cô.

Dung Ân cười khẽ, như vậy cũng tốt, khỏi cần phải uống thuốc.

“Dung Ân”, cách xưng hô ngập tràn sủng nịnh đã không còn, anh ngay cả gọi cũng xưng đủ họ tên cô, “Nếu cô không mơ tưởng lấy đứa trẻ quấy rầy tôi, tôi cũng sẽ không nhanh như vậy có ý nghĩ này”.

“Ngủ trước đi”, Người đàn ông không ngoảnh đầu lại, mặc vào quần áo thường ngày, nhưng không hề làm vóc người hoàn mỹ trở lên kém nổi bật.

Trong toàn bộ gian phòng, lửa dục vọng vẫn chưa kịp tắt đi, khi Nam Dạ Tước ra khỏi phòng, Dung Ân ngược nhìn đồng hồ, đã là ba giờ sáng.

Cô đứng dậy, thu dọn đồng quần áo lộn xộn, rồi đi tắm một lượt, trên bàn trang điểm, có nước hoa mà Nam Dạ Tước từng tặng cô, là hàng cao cấp xa xỉ, nhưng cô chưa từng dùng thử một lần.

Dung Ân yên lặng ngồi xuống, bật máy sấy khô tóc, sau đó xịt một ít nước hoa lên cổ tay rồi xoa lên hai bên cổ, cô mặc một bộ đồ ngủ bằng bông mềm mại, kéo từ trong tủ quần áo một chiếc va li cỡ đại.

Nam Dạ Tước tặng cô thứ gì, quần áo, giày dép, trang sức, túi xách....Cô đều bỏ hết xuống đấy, chỉ để lại thẻ vàng trong hộp nữ trang, Dung Ân lấy một tờ giấy trắng, viết mật mã, sau đó cất nó cùng thẻ lại một chỗ. Sau khi thu dọn xong, Dung Ân kéo túi để vào trong tủ quần áo, lúc này mới quay về giường.

Khi nhận được điện thoại của Nam Dạ Tước, đã là giữa trưa.

Lúc đó, Dung Ân vẫn đang ngủ rất say, trông thấy dãy số hiển thị trên màn hình, ngón tay cô vuốt ve những con số nhấp nháy liên tục, sau đó nhấn nút nhận cuộc gọi, “A lô?”.

“Buổi trưa cùng đi ăn”.

“Ừ, ở đâu?”

Nam Dạ Tước nói địa chỉ, Dung Ân ghi lại, sau khi tùy tiện chọn một bộ quần áo, liền ra ngoài.

Tiết trời tháng hai vẫn rét căm căm, bên ngoài tuyết thậm chí đã đông tụ thành những phiến băng, những cây thân gỗ cũng trở trụi, kém sức sống, tầng hai của nhà hàng, lò sưởi được bắt lên ở nhiệt độ cao, thoáng chốc đã khiến cơ thể đang lạnh cóng khôi phục thân nhiệt.

Dung Ân chọn một bàn gần cửa sổ ngồi xuống, khi Nam Dạ Tước đến, khoác áo choàng màu xám bạc lên lưng ghế, nghiêng người ngồi xuống, ngón tay thon dài gỡ bỏ cúc bạch kim ở tay áo, khi anh nghiêng người ngồi xuống, ở cổ, dấu hôn đêm qua Dung Ân để lại hiện ra rõ mồn một.

Người phục vụ thành thực giới thiệu món ăn, đôi mắt hẹp dài từ thực đơn nhìn lên phía đối diện, “Muốn ăn gì?”.

Cô có phần xấu hổ, không hiểu là do lúc trước đi đường quá lạnh hay vì lý do nào khác, bàn tay nhỏ bé áp lên má, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Tùy anh”.

Nam Dạ Tước đưa lại thực đơn trong tay cho người phục vụ rồi thuận thực gọi món, không bao lâu sau, thức ăn đã được bưng ra, hơi nóng bốc lên trông vô cùng ngon miệng.

“Có chuyện gì vui sao?”, cô nhìn ra được, tâm tình Nam Dạ Tước dường như đang rất tốt.

“Hôm nay, có chuyện phải chúc mừng, đặc biệt là cô”, Người đàn ông đột nhiên như ảo thuật gia, lấy từ đâu một bông hồng, sau khi đặt lên bàn, ánh mắt nhìn cô chuyên chú.

Miếng thịt bò bít tết còn chưa kịp nuốt xuống, Dung Ân chỉ cảm thấy tắc nghẹn ở cổ họng.

Cô đoán ra được, ý tứ bên trong câu nói của người đàn ông.

“Chúc mừng cô được tự do?”, Dung Ân cầm lên ly rượu trong tay, cách một lớp chất lỏng đang sóng sánh, người đàn ông phía đối diện mỉm cười nhìn cô.

Thần sắc Nam Dạ Tước vô cùng tự nhiên, không chút mảy may chú ý đến sự thay đổi khác thường trong mắt cô, “Nếu có thể”, anh dừng lại, bổ sung thêm câu nói, “Sau này có chuyện gì có thể tới tìm tôi”.

“Tước thiếu, thật sự hào phóng”, Dung Ân nhấp một ngụm rượu, cảm giác mát lạnh của đá, nhanh chóng thâm nhập xuống dạ dày, cô hơi cau mày, người đàn ông này, ngay khi lần đầu tiên gặp mặt, cô đã biết là một kẻ mát tay. Cũng giống như cuộc chơi này, kết thúc, tất sẽ có bố thí.

“Tôi tưởng rằng, cô sẽ lại làm loạn”.

Dung Ân uống xong ly rượu, đặt xuống bàn, “Không, em hiểu, dù có làm loạn cỡ nào, anh cũng chẳng quay lại, nếu đã như vậy, sao còn phí sức làm gì?”.

Người đàn ông cúi đầu, trong mắt còn sót lại chút ít sự tán thưởng, anh lấy ra từ trong túi áo một tấm chi phiếu đưa đến trước mặt Dung Ân.

Cô vừa cúi đầu nhìn, có thể thấy rõ một khoảng để trống.

Dung Ân cười thành tiếng, cầm lấy tấm chi phiếu, “Anh không sợ em trả giá cao”.

“Dung Ân”, hai tay người đàn ông đặt trên bàn, “Dù cho hiện tại cô ra sao, tôi không phủ nhận, cô trước đây, quả thực khiến tôi bị cuốn hút”.

“Phải không?”, Cũng chỉ là bị cuốn hút mà thôi, “Sau này gặp lại, anh sẽ không còn bị em cuốn hút nữa chứ?”.

Nam Dạ Tước từ tốn thưởng thức vị rượu vang, miệng anh khẽ nhếch lên, chậm rãi nhả ra hai chữ, “Biết đâu”.

Hờ hững trả lời, nhưng lại khiến sắc mặt Dung Ân liền có biến.

Một lần trải nghiệm như vậy, cô vĩnh viễn không muốn có lần thứ hai, vĩnh viễn không.

Tiếng chuông điện thoại đúng lúc vang lên, là của Nam Dạ Tước.

Người đàn ông nhận điện, “Tôi ở bên ngoài”, Chỉ duy bốn chữ, liền không nghe thấy tiếng nói của người ở đầu dây bên kia, sự bá đạo, làm việc không biết mệt mỏi, khí thế cường hãn, hoàn toàn luôn tự biến mình thành trung tâm.

“Sau này định thế nào?”, Nam Dạ Tước cúp điện thoại, ngón tay thon dài, châm một điếu thuốc.

“Còn sao nữa, dù gì, cũng có anh trả phí, em cả đời cũng không cần lo lắng”, thanh âm Dung Ân lãnh đạm, ngay cả biểu cảm cũng không chút gợn sóng, khoe môi mỏng của Nam Dạ Tước kêu gọi nhả ra một vòng khói, cô lúc này, quá mức tĩnh lặng, không khỏi khiến anh một lần nữa phải cân nhắc lại quan hệ giữa hai người, có thật sự không còn hay không?

Hai bên lưu luyến, cũng chỉ có thể xác, thủ đoạn tán tỉnh.

Cô không hiểu tình hình, lại thay đổi quá mức, vì thế, anh chán ghét.

Anh cầm lấy ly rượu, Dung Ân tự nhiên sẽ không làm mất hứng, nhẹ nhàng cụng ly, uống một hơi cạn sạch, cũng tuyên bố mối quan hệ của hai người chính thức kết thúc tại đây.

“Cô ăn nhiều một chút”, Người đàn ông nói xong, cầm lấy điện thoại, không nói dư thừa, đứng dậy tính tiền. Trước khi rời đi, anh khom lưng, đôi môi mang theo vị rượu thanh mát nhàn nhạt khẽ hôn lên gò má cô, buông hạ mi mắt che khuất con ngươi đen bóng, sau đó đứng thẳng dậy, đi ra ngoài.

Bàn gần đó, ánh mắt hai cô gái nhìn vào nhuộm đầy ghen tị.

Trong mắt bọn họ, một màn vừa rồi giống như người đàn ông có việc gấp cần phải đi ngay, nên hôn bạn gái thay lời xin lỗi.

Dung Ân tự rót ỉnh một ly rượu đầy, trên bàn bày biện rất nhiều món ăn, mỗi đĩa đều còn rất nhiều, Nam Dạ Tước nói đúng, cô nên ăn nhiều một chút.

Khẩu vị ăn uống khá lên, cô không giữ ý mà ăn vô cùng thoải mái, thỉnh thoảng có người đi qua, còn ngoảnh lại nhìn vì hiếu kỳ.

“Mẹ, mẹ nhìn kìa, cô ấy đang khóc....”

Bàn tay bé nhỏ bụ bẫm của đứa trẻ vươn lên vai, Dung Ân đưa tay lên mặt, lúc này mới biết, khắp mặt đều là nước mắt.

Dạ dày đột nhiên khó chịu, dường như, cô đã ăn quá nhiều.

Ngoài cửa sổ, Nam Dạ Tước vận trên người âu phục, thân ảnh cao lớn tựa trên lưng xe thể thao màu xanh, người đàn ông không ngay lập tức lên xe, mà đứng lại châm một điếu thuốc, Dung Ân ngoảnh đầu nhìn lại, thậm chí có thể nhìn thấy khói thuốc đang vẩn vút trên đỉnh đầu anh.

Ngón tay, xoa xoa khoảng trống trên tờ chi phiếu, vì mồ hôi trong tay mà để lại nhiều vết nhăn, Dung Ân cầm lấy, xé nát, vứt vào trong ly rượu.

Nam Dạ Tước, cái tôi muốn chỉ là tự do, duy chỉ có thứ đó.

Anh không phải tượng phu của cô, nếu như ly hôn, anh có nghĩa vụ phụ cấp cho cô một số tiền đền bù, nhưng không phải, ra khỏi nhà hàng này, giữa hai người, đã không còn gì!

Dưới lầu, Nam Dạ Tước giẫm lên nửa điếu thuốc còn lại, ánh mắt sắc bén như chim ưng nhìn Dung Ân, bốn mắt nhìn nhau, không ai né tránh, cứ như vậy không kiêng dè.

Sau cùng, vẫn là ánh mắt người đàn ông lãng đi nơi khác.

Lên xe, chiếc xe chở theo ký ức của Dung Ân, mang sự độc tài của anh chính thức bước ra khỏi cuộc sống của cô.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Vương Linh không hề được báo trước, ngơ ngác nhìn Dung Ân thu dọn hành lý.

“Dung tiểu thư, chị đi thật sao?”

“Đúng vậy”, Dung Ân cất đồ của mình vào túi da, sau khi thu dọn xong xuôi, khi nhìn lại, căn phòng rộng lớn đã lộ ra vẻ trống vắng, cô lột ga trải giường cùng vỏ gối, “Em đem những thứ này vứt đi”.

“Dạ....”

Dung Ân thấy cô phân vân, liền nửa đùa nửa thật, “Cậu chủ không thiếu tiền, hơn nữa, nói không chừng đêm nay sẽ lại có người phụ nữ khác đến, ai thích dùng lại đồ của người khác chứ?”.

“Vâng, được rồi ạ”, Vương Linh đi xuống lầu tìm hộp các tông, Dung Ân dọn nốt đồ trang điểm để vào túi.

Sau khi dọn dẹp xong, khi Dung Ân rời đi, trong tay đã là một túi da cộm đồ.

Tất thấy, đều mang theo sạch sẽ.

Chung qui, cũng không còn ở lại Ngự Cảnh Uyển.

Cô ra đi nhân lúc Vương Linh đang tìm đồ, Dung Ân không thích nặng nề chuyện từ biệt, đứng dưới hoa viên gần cổng biệt thự, cô buông túi da, xoay người, nhìn lại lần cuối.

72. Chương 72: Sự Thật Của Một Năm Về Trước

“Hơn nữa tướng mạo cũng đường hoàng, hôn anh rất lời”.

Thoảng chớp đã xế chiều.

Trên ban công thiết kế theo phong cách châu Âu, dường như hãy còn phảng phất hình ảnh hai người.

Xuyên qua lớp sương mù mỏng tang trắng đục, cô trông thấy dáng dấp Nam Dạ Tước đang thưởng thức ly rượu vang đỏ, còn cô, tựa đầu vào vai anh, nếu như không vì những hiểu lầm chồng chất, hai người hẳn sẽ rất hợp nhau.

Ánh dương cuối chiều rơi rớt lại, chiếu rọi lên bả vai cô, nắng vàng le lói rọi sáng những hạt bụi li ti đang bay lơ lửng.

Chiếc túi da được kéo đi, để lại hai rãnh nhỏ trên con đường bằng sỏi, lòng bàn tay cô tê dại, trong hoa viên, một bông hoa hay ngọn cỏ, cô cũng chưa từng liếc qua, hôm nay nhìn lại, mới biết cảnh sắc tuyệt đẹp đến nhường nào.

Nơi này, đã chứng kiến biết bao kỷ niệm giữa cô và Nam Dạ Tước, lúc này đây, hiện hữu rõ mồn một tựa như một thước phim quay chậm.

Lần đầu tiên gặp gỡ, anh nói, “Cùng tôi ngủ một đêm, thế nào?”

Sau này, anh nói, “Em muốn gì, tôi cũng cho em cái đó”.

Cho đến đêm hôm qua, khi hãy còn đang hoan ái trên giường, anh nói, “”Nếu cô không mơ tưởng lấy đứa trẻ quấy rầy tôi, tôi cũng sẽ không nhanh như vậy có ý nghĩ này”.

Tối ngày hôm nay, anh nói, “”Hôm nay, có chuyện phải chúc mừng, đặc biệt là cô”.

Dung Ân cảm giác như chính mình vừa trải qua một giấc mơ. Cho tới khi tỉnh lại, vẫn chỉ một mình cô độc lẻ loi và vô vọng.

Đàn ông.

Nói đã chơi chán, quả thực quá dễ dàng, Dung Ân nhin không được cảm giác vui mừng, đối với Nam Dạ Tước, may mắn cô đã sớm đề phòng. Một đêm phóng túng ngày hôm qua, cũng chỉ là đòn bẩy hối thúc anh buông tay, sự chủ động của cô đã không còn làm anh hứng thú, cô đề nghị giao dịch, càng nhấn mạnh rõ mối quan hệ ràng buộc giữa hai người, Nam Dạ Tước quả nhiên rất nhạy bén, khi buông tay, không chút mảy mai dây dưa dài dòng.

Đứng chờ rất lâu bên đường, Dung Ân mới bắt được xe, cô để hành lý vào sau cốp xe, sau đó đi đến bệnh viện chức năng.

Khi Nam Dạ Tước trở về Ngự Cảnh Uyển, đã là chập choạng tối.

Trên tầng hai, Vương Linh đang thu dọn, kỳ thực cũng không có gì phải sắp xếp lại, chỉ là trải mới ga giường, vỏ gối và đốt tinh dầu, đem mùi hương của Dung Ân còn lưu lại tan biến toàn bộ.

Khi Nam Dạ Tước đẩy cửa vào, gần như, tưởng chính mình đã vào nhầm phòng, anh đứng ở cửa rất lâu, mãi cho đến khi trông thấy Vương Linh mới tỉnh táo lại.

“Cậu chủ, cậu về rồi ạ”.

Người đàn ông cởi áo choàng, ném tùy ý xuống giường, “Cô ở đây làm gì, ai cho cô đổi lại đồ?”.

“Là Dung tiểu thư ạ”, Vương Linh đứng trước mặt anh, “Tiểu thư nói, chủ mới của nơi này sẽ không thích dùng lại đồ, nên dặn tôi thay mới toàn bộ”.

Nam Dạ Tước cởi cà vạt, mở tủ quần áo, bên trong trống không, chỉ còn lại móc treo lủng lẳng, ngày thường cô chẳng hề động vào đồng quần áo này lấy một lần, khi ra đi lại mang theo toàn bộ, bàn trang điểm cũng trống trơn, bóng lưng người đàn ông quay lại, khóe miệng nhếch lên để lộ một nụ cười cứng nhắc, cô, khi đã thông suốt, học cả thói khôn ngoan.

“Được rồi, ra ngoài đi”.

Nam Dạ Tước đi vào phòng tắm, sau khi tắm xong, trên người, hãy còn lưu lại cảm giác đau nhức vì vết cắn Dung Ân để lại đêm qua bị nhiễm nước, anh mặc áo choàng ngủ, cũng không để ý, hơn nữa, vết thương qua vài ngày rồi cũng sẽ liền lại.

Dung Ân hoàn thành xong thủ tục xuất viện ẹ cô, trời cũng đã sẩm tối, sau khi dọn dẹp xong xuôi, lúc này mới cảm giác được bụng đang không ngừng sôi lên, “Mẹ, con ra ngoài mua đồ ăn về rồi”.

Mẹ Dung mặc bộ đồ ngủ, ngồi dựng dậy, căn nhà vẫn ấm cúng như trước đây, tuy rằng chỉ rộng vừa phải, nhưng vẫn là nhà, “Ân Ân, cuối cùng...chúng ta cũng về rồi”.

Dung Ân thổi thìa cháo đưa lên miệng bà, “Mẹ, ăn đi kéo nguội, chắc mẹ đã đói lắm rồi”.

“Mẹ....tự ăn được”, tay trái mẹ Dung run rẩy cầm lấy bát cháo, “Sau này.....mẹ cũng sẽ tự ăn, mẹ....không muốn làm phiền con”.

“Mẹ, mẹ nói gì vậy?”, côi lòng Dung Ân xót xa, hốc mắt ửng đỏ.

“Nha đầu ngốc....”, mẹ Dung sau khi thử vài lần mới đưa được thìa cháo tới miệng, “Con có công việc của con....Mẹ, chỉ có tự chăm sóc được mình, con mới có thể yên tâm đi làm....”.

“Mẹ, con tin”, Vẻ mặt Dung Ân ngập tràn ấm áp, tay phải đặt trên đùi đã không còn tề liệt của mẹ, “Mẹ sẽ mau chóng bình phục”.

Đặt cạnh giường là một cây gậy và xe lăn, tuy bà trước nay vẫn cảm thấy bất tiện, nhưng vẫn tự ép chính mình ngồi lên xe, Dung Ân dự định ngày mai sẽ đi thuê một người giúp việc, có thể hằng ngày xoa bóp trị liệu cho bà, giúp bà mau chóng bình phục hơn.

Phía bên công ty Sang Tân đã thu xếp ổn thỏa, ngay ngày mai cô đã có thể đi làm ngay.

Sau khi ăn xong cơm tối, Dung Ân trở lại phòng mình, cô bật đèn đầu giường, ánh sáng màu cam ấm nóng vây phủ khắp gian phòng, ngay cả vị trí để dép trước đây của cô cũng không hề thay đổi, cô ngã người xuống giường, cảm giác chần nệm hãy còn lạnh dần thâm nhiễm cơ thể, Dung Ân trở mình, đem khuôn mặt gối lên vai, khẽ chà sát mặt nệm.

Sau khi tính toán chi phí sinh hoạt trong hai tháng, cô bỗng như nhớ ra điều gì, đứng bật dậy, mở ngăn kéo, lấy ra từ bên trong một chiếc thẻ.

Bên trong, có mười lăm vạn.

Cô chưa từng muốn tiêu tiền của anh, nhưng cũng không vứt bỏ, Dung Ân sẽ không chỉ vì giữ lại tôn nghiêm cho bản thân mà hành động ngốc nghếch để chính mình bị đối.

Cô dùng bút viết màu đen ghi lại vào sổ, mười lăm vạn, có số tiền này, sau này mẹ cô muốn mau chóng hồi phục sẽ dễ dàng hơn, cô cũng không cần phải tự đeo lên mình một trách nhiệm nặng nề nữa phải gánh vác. Cẩn đầu bút, cánh mũi thở ra, khắp căn phòng tràn ngập sự hưng phấn, Dung Ân đóng quyển sổ lại, chung qui, mọi việc đều rất thuận lợi, bắt đầu từ ngày mai, là có thể thấy được ánh sáng rực rỡ.

Ngày hôm sau, Dung Ân đi tới công ty môi giới tìm người giúp việc, bên phía công ty Sang Tân, ngay cả bàn làm việc Thẩm Mặc cũng đã chuẩn bị chu toàn cho Dung Ân, cô chỉ cần đi làm là được.

Cuộc sống dần bắt đầu đi vào ổn định, ánh dương chiếu rọi từng góc ngách, hẻm phố, xua tan những bận bẻ lo toan của cuộc sống.

Dung Ân tưởng rằng sự yên bình sẽ còn kéo dài đến hết buổi chiều, nhưng ngay sau khi tan giờ làm, một chiếc xe ô tô đỗ lại ở cổng, trái tim cô lại một lần nữa băng lạnh.

Dung Ân tránh mặt, xem như không nhìn thấy, khi đi đến ven đường, chiếc xe phía sau vẫn như cũ duy trì khoảng cách, sau hơn mười phút, cô dừng bước, quay người lại.

Chiếc xe đỗ lại bên cạnh cô, một tay người đàn ông mở cửa xe, “Ân Ân, chúng ta cần nói chuyện”.

“Chúng ta không còn gì để nói nữa”.

Diêm Việt xuống xe, thân thể cao lớn tựa trên thân xe, đối diện gương mặt này, Dung Ân chỉ cảm thấy xa lạ hết mực, “Anh nghe nói em qua nhà, vì sao em lại sinh non? Là con của Nam Dạ Tước?”.

“Việt”, Dung Ân thầm thở dài, ánh mắt trong veo nhìn đối diện anh, đáy mắt dò xét, “Em có nên gọi anh như vậy không?”.

“Em có ý gì?”.

“Quên đi, mẹ đang chờ, em phải về rồi”, Dung Ân nói xong, liền bỏ đi.

“Khoan đã”, Diêm Việt không cho cô có cơ hội, bàn tay to lớn khóa trụ cổ tay Dung Ân, đem cô kéo lại gần mình, “Em quan tâm đến khuôn mặt sao? Vì bây giờ anh không còn giống như trước, ngay cả trái tim em cũng đã thay đổi?”.

“Diêm Việt!”, hai hàng mi thanh tú của Dung Ân đông cứng, cô giật mạnh tay anh, “Trong mắt anh, em cũng chỉ là người như vậy?”.

“Ân Ân, nếu không phải, em đã không đối xử với anh lạnh nhạt như bây giờ...”

Dung Ân chỉ cảm thấy sức cùng lực kiệt, cô không muốn đôi co, nhưng người đàn ông trước mặt, vẫn lại giống như thành trì kiên cố, “Vì sao đến lúc này anh còn đến quấy rầy tôi? Diêm Việt, tôi thật sự đoán không ra con người bên trong của anh, tiệc đính hôn anh làm nhục tôi rồi ngênh ngang bỏ đi, sau đấy lại tìm mọi cách cứu vãn tình thế, anh xem tôi là cái gì? Anh cảm thấy trêu đùa tôi thích thú lắm sao?”.

“Ân Ân!”, Thấy cô rơm rớm bỏ đi, Diêm Việt lại nhanh hơn khóa trụ bả vai cô, “Lẽ nào sự thật một năm về trước, em không muốn biết?”.

Ánh mắt thoát tiên đang vùng vẫy của Dung Ân dịu xuống, nét mặt cô lộ ra vẻ lưỡng lự, “Một năm trước, sự thật gì?”.

“Lên xe trước đã”, Diêm Việt dắt tay cô, lại bị cô vùng ra, “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”.

“Ân Ân, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đã”, Diêm Việt mở cửa xe, cũng không cưỡng ép cô, Dung Ân đứng im lặng hồi lâu, sau đó mới quyết định lên xe.

Bên ngoài cửa sổ xe, những tàng cây lướt qua nhanh như gió, Dung Ân dự cảm, cuộc sống yên bình của cô, dường như một lần nữa lại sắp sa vào một hố khác, cõi lòng lo lắng khôn nguôi.

Một tay cô chống trên cửa sổ xe, bàn tay đỡ lấy quai hàm, tai nạn đêm hôm đó của Diêm Việt, cô đã phủ lên trí nhớ của chính mình một tầng bụi dày đặc, nếu anh không nhắc lại, cả đời này, Dung Ân cũng không muốn nhớ đến.

Quay ngược lại thời gian, khi cô vẫn đang ở độ tuổi ngây dại, tình yêu của cô lúc đó, đã đậm sâu đến vô cùng tận.

“Diêm Việt, rốt cuộc anh muốn đưa em đi đâu?”, Lúc này đang ở lưng chừng núi, Dung Ân thậm chí không còn sức lực để bò lên trên, cô bám lấy tay người đàn ông, ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc lóc la lối, “Đi không được nữa, hết sức rồi”.

Diêm Việt ngoảnh đầu lại, trên khuôn mặt anh tuấn tràn đầy sức sống tuổi trẻ, hàng lông mày đen nhánh chau lại, anh dừng bước, khom lưng ngồi xuống, “Để anh công em”.

“Thần thần bí bí cái gì không biết?”, Dung Ân bướng bỉnh đùa giỡn, liếc mắt nhìn tấm lưng vững chãi của anh, lại nhớ đến đôi chân của chính mình, không nói năng câu nào bò lên lưng anh, “Ya ya, ngựa, mau chạy”.

“Ân Ân, khi chúng ta lên tới đỉnh núi, cũng là gần lúc mặt trời lặn xuống núi, cảnh mặt trời lặn rất đẹp”.

“Hôm nay anh bỏ học đưa em đến đây, chỉ vì muốn ngắm mặt trời lặn sao?”.

“Đương nhiên”, Diêm Việt công cô đi lên từng bước một, Dung Ân tựa đầu trên lưng anh, có thể nghe thấy được cả tiếng thở phì phò, “Việt, anh thả em xuống, em tự đi được rồi”.

“Không được, đã đi lâu như vậy, nhất định em đã không còn sức nữa”, câu nói của Diêm Việt dứt quãng vì hụt hơi, Dung Ân áp mặt vào má anh, nhận thấy trán anh đã đầm mồ hôi, liền vươn tay lau đi.

“Ân Ân, như vậy đi, nếu xuống núi anh không còn sức, em sẽ lại công anh”.

“Hả, anh nặng như voi, em làm sao công được”, Dung Ân chu mỏ cạnh sát trán anh, “Voi, lợn đại ngọc”.

Khi lên đến đỉnh núi, Diêm Việt đã mệt đến không còn chút sức lực, anh duỗi tứ chi nằm mệt nhoài trên thảm cỏ, “Ân Ân, em tăng cân nhiều quá, anh kiệt sức rồi”.

Dung Ân gối đầu lên đùi anh, nghe xong, liền ngồi dậy, ngã xuống người anh, “Đề chết anh này!”.

Tay anh vươn ra ôm lấy cô, cô không chấp thuận, hai người giằng co một hồi, sau cùng vẫn là Dung Ân không còn chút sức lực phản kháng, bị anh khóa trụ hai tay, “Nhìn kia, mặt trời lặn xuống núi rồi”.

Cô thư thái gối đầu lên đùi anh, đỉnh núi đằng xa, mặt trời ngã về tây, tỏa ra màu sắc lộng lẫy khắp bốn phía, những đám mây bông đều nhuộm một màu đỏ hồng, hoàng hôn, mỹ lệ đến rục rịch. Diêm Việt khom lưng, mái tóc màu nâu trầm tỏa ra sự phấn chấn, đôi mắt khác hẳn người thường, mỉm cười, con người mệt mỏi chuyển động, “Ân Ân, đẹp không?”.

Cô thu hồi tầm mắt, nhìn lại khuôn mặt anh tuấn, miệng còn chưa kịp buông ra một chữ đẹp, đã bị đối phương phủ lên.

Môi hôn lưu luyến.

Diêm Việt nhẹ lùi người lại, Dung Ân vội vàng lấy hai tay che mặt, hai má, không biết vì ngượng ngùng hay nắng chiều, đã đỏ ửng.

“Ân Ân”, Diêm Việt dùng sức kéo tay cô, “Em xấu hổ?”.

“Anh mới xấu hổ ỹ!” , Dung Ân không chịu thừa nhận, liền nhắm mắt chơi xấu, đây vốn dĩ là sở trường của cô.

“Em thì có”, Ngờ kị Diêm Việt mang theo ý cười, môi mông thủ thỉ bên tai cô, “Nhìn xem, ngay cả cổ cũng đỏ lên này, Ân Ân, em xấu hổ gì chứ? Cũng không phải lần đầu tiên, mở mắt ra...”.

“Không mở”, Dung Ân cong môi, “Nhất quyết không mở”.

“Tốt lắm, em không mở, anh sẽ hôn em....”

“Anh....”, cô phụng phịu mở mắt, con người đen bóng đối diện cặp mắt màu nâu, chớp mũi khẽ hậm hực, người đàn ông nghịch ngợm hôn lên môi cô, “Em thua rồi”.

“Đáng ghét!”.

“Ghét thật sao?”.

“Vô liêm sỉ”, Dung Ân không biết tại sao nghĩ ra ba từ này, vừa nói xong, cũng liền cười thành tiếng.

“Anh có liêm sỉ”, người đàn ông nói xong, nghiêm mặt rồi cười rạng rỡ, lộ ra hai hàm răng trắng muốt, “Hơn nữa tướng mạo cũng đường hoàng, hôn anh rất lời”.

“Được rồi, em thua”, Dung Ân bất quá không nói lại được, hai tay quàng lên cổ anh, “Vì sao muốn đưa em đến đây ngắm mặt trời lặn?”.

“Vì Trần Kiều nói, mặt trời lặn xuống núi rất đẹp, em chắc chắn sẽ rất thích”.

Dung Ân tựa đầu lên vai anh, khẽ vuốt nhẹ, “Việt, chỉ cần có anh bên cạnh, nơi nào em cũng đều thích”.

“Ân Ân, em không vui sao?”

“Vui chứ”.

Khóe miệng Diêm Việt cong lên để lộ nụ cười hài lòng, anh vươn tay xoa xoa đỉnh đầu cô, “Chỉ cần em vui, dù là sao trên trời, anh cũng sẽ hái xuống cho em”.

Dung Ân hiểu rõ, đó chỉ là lời thề thốt hữu danh vô thực, nhưng vẫn cảm động, nước mắt hoen tràn khóe mi, cô nắm lấy tay Diêm Việt, không nặng không nhẹ cắn lên vai anh, “Việt, chúng ta vĩnh viễn không rời xa nhau, được không?”

“Ân Ân ngốc, chúng ta làm sao lại xa nhau được chứ?”, Giọng nói Diêm Việt ngập tràn sự yêu chiều, ôm cô vùi vào lồng ngực mình, anh hơi co chân, Dung Ân liền có thể gối lên thoải mái.

Một tay lục tìm trong túi quần, Diêm Việt lấy ra một hộp vuông nhỏ bọc nhung, “Ân Ân, anh muốn tặng em thứ này”.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ, “Là gì vậy?”

“Mở ra thì biết”.

Trái tim không nhịn được nhảy nhót, Dung Ân cầm lấy chiếc hộp, cô cẩn thận mở ra, bên trong là một chiếc dây chuyền bằng vàng trắng.

“Thích không?”, Diêm Việt lại gần, gỡ dây chuyền, mặt dây chuyền là một hình ngôi sao nhỏ gắn đá lấp lánh, “Nhìn xem, anh đã thật sự hái sao xuống cho em”.

Dung Ân mỉm cười, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc, Diêm Việt cầm lấy dây chuyền, đeo lên cổ Dung Ân, vừa cài khóa xong, mũi bỗng cảm thấy khó chịu liền hắt xì.

“Đẹp không?”.

“Đẹp”, sắc mặt Diêm Việt thoáng chốc trắng bệch, anh chống tay lên mặt đất, bắt đầu thở dốc dữ dội.

“Việt, anh sao vậy?”, Dung Ân vội vã đỡ lấy anh, Diêm Việt lúc này hoàn toàn không còn chút nào sinh lực, dù anh cố gắng lấy hơi đến mấy, cũng không sao hít vào được ô xy để hô hấp, “Mau lấy thuốc xịt?”

Dung Ân biết anh bị bệnh hen suyễn, liền vội vàng lục tìm trong túi, may thay Diêm Việt luôn mang theo bên người, cô tìm được, liền ngay lập tức xịt vào mũi cho anh.

“Việt, anh sao rồi, đỡ hơn chưa?”

“Đỡ...khó chịu”, sắc mặt Diêm Việt vì khó thở mà đỏ bừng, anh cướp lấy lọ thuốc từ tay Dung Ân, ra sức hít, nhưng cơn suyễn lại càng mỗi lúc một nặng hơn.

Dung Ân luống cuống thêm bội phần, hô hấp Diêm Việt nhanh chóng chuyển sang dồn dập, lọ thuốc bị anh bóp đến mức méo sẹo, cổ họng cũng vì hiếm khí mà đỏ bừng, bộ dạng vô cùng đáng sợ.

“Việt, chúng ta mau xuống núi”.

Dung Ân vội vàng dìu anh dậy, nhưng Diêm Việt đã bị nặng đến mức ngay cả sức để đứng lên cũng không còn, cô vươn tay giúp anh, sử dụng toàn bộ sức bình sinh đỡ anh lao đảo đứng dậy.

Trời đã bắt đầu nhá nhem tối, dưới chân là đá trơn trượt, cả người ngã xuống rồi nằm nhoài lên mặt đất.

“Việt!”, Dung Ân cấp bách đến độ không biết phải làm gì, Diêm Việt muốn làm cô bất ngờ, cũng không muốn có ai làm phiền, nên hai người đã cố ý tự đi riêng. Lúc này khắp bốn bề đều là núi, ngay cả một bóng người cũng không có, cô quỳ gối xuống đất, cái lạnh đến thấu xương, thâm nhiễm vào cả cõi lòng, bị thương đến vô cùng tận.

Toàn thân Diêm Việt bị cành cây mọc tua tủa xung quanh làm trầy xước, cơ thể nằm bải hoải lộ ra vẻ bất lực, Dung Ân không kịp nghĩ ngợi, ngay lập tức đỡ anh ngồi dậy, công anh trên lưng xuống núi.

“Ân.....Ân”

“Việt, em không sao”, Dung Ân cũng không dám nói bừa, hơn nữa tình trạng lúc này của Diêm Việt đã khiến cô sợ đến tá hỏa, yết hầu run rẩy, hai đùi gần như đã mất cảm giác bước đi loạng choạng, “Lúc lên núi, anh đã công em, bây giờ...”.

“Ân Ân...”

Giọng nói từ trên lưng vọng xuống yếu ớt tựa như một chuỗi hạt trân châu bị đứt giữa chừng, Dung Ân kéo lấy cánh tay anh, để cơ thể cao lớn của anh bám trụ được trên lưng mình, cô chỉ có thể cúi lưng hết sức để hai chân anh không bị lê dưới đất, “Việt.....Anh, đừng nói nữa, sức khỏe, quan trọng hơn”.

“Ân Ân”, Diêm Việt bắt đầu có dự cảm chằng lành, cơn hen suyễn của anh mỗi lúc một kịch liệt hơn, “Em.....vui không?”.

“Vui, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời em”, ngữ khí Dung Ân nức nở, nước mắt từng giọt lạnh giá rơi xuống mu bàn tay anh, “Việt, có anh bên cạnh mỗi ngày, trái tim em mới có thể vui vẻ, chúng ta sẽ rất nhanh xuống chân núi, anh có thể cố được không?”.

“Ân Ân”, Diêm Việt đã không thể nói được một câu trọn vẹn, “Anh....yêu.....em”.

Lệ tuôn như nước vỡ đê, Dung Ân cũng không dám khóc thành tiếng, cô chỉ cố gắng điều hòa hô hấp, hai vai không ngừng run rẩy, Diêm Việt nắm lấy ngón tay mảnh khảnh của cô, khi Dung Ân cúi đầu, còn có thể cảm nhận được cổ họng mình đang lạnh cóng.

“Việt, em cũng yêu anh...”

“Ân Ân”.

Những lời này là gì? Sinh lý tử biệt sao?

Dung Ân ngẩng đầu, nhận thấy hai cánh tay của người đàn ông đã trở nên trắng bệch, hai mắt cô nhắm lẹ, nhưng sự rần rở vẫn không biến mất, cô quay đầu lại, hốc mắt đỏ rực, “Việt, em nhất định sẽ đưa anh xuống núi, anh không được xảy ra chuyện gì, biết chưa?”.

Diêm Việt tựa trên vai cô, tiếng thở dốc mỗi lúc một dồn dập, ánh trăng nghiêng vẹo, Dung Ân chỉ cảm thấy chính mình nghe được tiếng tim đập, cùng tiếng hít thở yếu ớt của người đàn ông.

Đường núi không quá dốc, nhưng cô tốn rất nhiều thời gian mới xuống được.

Vết vả sau chặng đường gian truân, bộ dạng hai người đã chật vật đến bất kham, vết trầy xước nhiều vô kể, khi Dung Ân thả Diêm Việt xuống, đầu anh đã buông thõng, hai mắt cũng nhắm nghiền.

Dung Ân không có thời gian để sợ hãi, cô chạy ngay ra đường bắt xe, nhưng nơi này là chốn hẻo lánh, vốn dĩ không hề có xe qua lại, có một chiếc xe dừng lại, nhưng khi cô đỡ Diêm Việt tới gần, người tài xế thấy vậy liền từ chối.

Dung Ân vừa khóc vừa vẫy xe, sau cùng ngồi bệt ra giữa đường, ngay khi có một chiếc taxi dừng lại, cô liền vội vàng nhào tới, “Cầu xin anh, cứu anh ấy, tôi cầu xin anh....”

Tài xế sau khi nhìn kỹ qua cửa kính xe, trông thấy sắc mặt Diêm Việt, anh ta liền không để tâm, rơm bỏ đi, Dung Ân rất khó khăn mới gọi được xe, thấy anh ta chuẩn bị đi, cô chạy đến mở cửa, chắp hai tay khẩn thiết cầu xin, nhưng vì quán tính, cả người cũng bị lôi theo một đoạn, trên quần để lại một vết rách lớn, “Anh không thể, anh không thể thấy chết mà không cứu được”.

“Cô nương, tôi còn có khách”.

“Tôi mặc kệ anh có bao nhiêu khách”, trong mắt Dung Ân đã bắt đầu nhuốm vẻ dữ tợn trước nay chưa từng có, cô ổn định lại cơ thể, hai chân chần trước bánh xe, “Anh muốn đi, thì đi đè lên chân tôi đi!”.

Vừa nói xong, nước mắt lại tuôn như mưa như gió.

Cô đã không còn cách nào khác.

Tài xế thấy vậy, chỉ đành cho rằng chính mình không may, “Vây được rồi”.

Dung Ân nghe xong, vội vã đứng dậy, rất sợ anh ta sẽ giống người trước đó, liền thẳng thắn, “Tôi đã nhớ rõ biển số xe của anh”

, Nói xong, lúc này mới chạy ra ven đường, đỡ Diêm Việt lên xe.

“Việt, không sao nữa, chúng ta đang đến bệnh viện rồi”, Dung Ân đỡ đầu anh gồng lên bả vai gầy guộc của mình, dọc đường đi, cô đều cố gắng hết sức bắt chuyện cùng anh, nhưng anh lại không đáp lại lấy một câu, cô nắm lấy tay anh, chỉ cảm nhận được hai tay đã lạnh như băng.

“Việt, anh đừng làm em sợ”, Dung Ân lấy tay vuốt ve mái tóc màu nâu trầm của anh, “Không, không sao....”

Cô tự an ủi bản thân một lần nữa, hai tay gắng gượng nắm lấy tay Diêm Việt, khi đến bệnh viện, tài xế ngay cả tiền cũng không chờ lấy, phóng đi nhanh như bay giống như đang chạy trốn.

“Ân Ân, Ân Ân?”.

Bả vai bị đẩy, Dung Ân sợ hãi, choàng mở mắt, liền trông thấy khuôn mặt tuần tú của Diêm Việt, “Em nằm mơ sao?”

Cô đưa tay sờ lên mặt, mới biết chính mình đang khóc, “Việt?”.

“Anh đây”.

Dung Ân chợt thấy lồng ngực quấy lên cảm giác khó chịu, ngay lúc tuyệt vọng cùng cô độc, lúc này nhớ lại, dường như ký ức đã ăn sâu đến tận cùng trái tim cô, trọn vẹn kiếp này cũng không sao quên được, cô cúi đầu, Diêm Việt thấy vậy, liền xuống xe, đi sang bên kia tay lái, cõng dây an toàn cho cô.

Nhà hàng Cao Tửu Lầu.

Trong phòng bao, lò sưởi vẫn chưa mở, Dung Ân vừa ngồi xuống, tay đã bị Diêm Việt kéo lấy, “Lạnh không?”

Cô lắc đầu, cũng lén lút rút tay về, cô vén lại tóc, “Chỉ là ăn cơm tối, đâu cần đến những nơi như thế này”.

“Ân Ân, thật không ngờ sau một năm, em lại đối xử với anh lạnh nhạt đến mức này”.

Dung Ân quay đầu đi chỗ khác, khi đối diện cặp mắt màu nâu, đôi mắt cô lại phủ lên một tầng hơi nước, “Không phải anh muốn nói sự thật cách đây một năm sao? Là chuyện gì?”

Lời vừa nói ra, bầu không khí trong phòng bao lại càng trở nên căng thẳng, Diêm Việt chôn mặt vào hai lòng bàn tay, sau một hồi lâu, mới buông ra, chỉ là đôi mắt màu nâu đã nhuốm lên vẻ lạnh lùng.

Anh lấy ra từ trong túi áo một món đồ, sau đó kéo lấy tay Dung Ân, mở lòng bàn tay cô, rồi thả ra.

Dung Ân cảm giác được vật nặng, sau khi nhìn thấy món đồ, con ngươi lạnh lùng liền tròn tròn, “Đây, không phải là lọ thuốc năm đó anh đã dùng sao?”.

Diêm Việt không nói gì, chỉ gật đầu.

Đó là một lọ rỗng.

Dung Ân không hiểu ý tứ của anh, “Cái này và sự thật một năm về trước thì liên quan gì đến nhau? Rốt cuộc anh muốn nói gì?”.

“Ân Ân”, Dung Ân nghe thấy được trong tiếng gọi của anh tiếng thở dài, còn cả hận ý sâu đậm, “Năm đó, bên trong lọ này, không phải thuốc, mà là nước”.

“Cái gì!?”, Dung Ân giật mình kinh sợ, cô chưa từng nghĩ tới điều này, chỉ cho rằng Diêm Việt khi đó bệnh tình đã quá trầm trọng, vậy nên, thuốc cũng không còn tác dụng để ngăn chặn lại cơn hen suyễn của anh, “Tại sao có thể như vậy?”.

“Đây là lọ thuốc anh đã nắm chặt trong tay năm đó, bác sỹ đã chứng thực lại và khẳng định đó chỉ là nước, vì viện trưởng và gia đình anh có mối quan hệ bằng hữu, sau khi viện trưởng gọi điện cho cha anh, cha đã phong tỏa mọi thông tin, ở cùng anh khi đó chỉ có mình em, ngay lập tức cha mẹ anh đã nghi ngờ chuyện này có liên quan đến em, sau khi anh được đưa vào bệnh viện, nào vì thiếu ô xy nghiêm trọng nên anh đã hôn mê bất tỉnh, sau này, cha anh đã sắp xếp cho anh chữa trị ở nước ngoài, anh chuyển sang đó, được khoảng nửa năm, sau đó mới tỉnh lại”.

Nói cách khác, anh đã sống thực vật nửa năm.

Lọ thuốc trong tay rớt xuống, ánh mắt Dung Ân mờ mịt, tiếng thở gấp gấp của Diêm Việt, đến nay hãy còn ròn mồn một bên tai cô, “Mọi người nghi ngờ, em không trách, còn anh? Anh cũng nghĩ rằng em đã cố ý hại anh?”

Tầm mắt Diêm Việt né tránh Dung Ân, di chuyển sang phía cửa sổ, anh lấy ra một điều thuốc, “Đương nhiên anh không tin, nhưng, có một chuyện, em nói rõ được không?”

“Chuyện gì?”

“Khi em đợi bên ngoài, có một y tá trông thấy em quần áo đã rách cả nên cho em mượn thay”.

Chuyện này, dĩ nhiên Dung Ân nhớ rất rõ, lúc đó cô đã cảm ơn không ngừng, sau khi vội vàng thay đồ liền ra chờ ở cửa phòng cấp cứu.

“Em nhớ”.

Diêm Việt rút ra một điều thuốc, Dung Ân nhìn khói trắng đục chậm rãi nhả ra từ môi Diêm Việt, vẩn vít lấy khuôn mặt anh, “Sau khi kiểm tra, bác sỹ đã xác nhận, trên bộ quần áo em mặc có phấn hoa lan, bệnh hen suyễn của anh, cũng vì vậy mới phát tác, hơn nữa, thuốc cũng là tự anh mang đi, lúc đó người có thể tiếp cận được, chỉ có anh và em...”

“Sao có thể?”, Dung Ân không ngừng lắc đầu, cô đột nhiên chuyển động người, “Trên người em làm sao có phấn hoa được, không thể...”

Diêm Việt tựa người lên cửa sổ, dập nửa điều thuốc còn lại, “Sau khi anh trở về thì biết được, em đến làm ở Cám Dỗ....Ân Ân, thế nên, anh mới làm tổn thương em, bao gồm cả việc nuốt lời lẽ đánh hôn, đều là vì anh cho rằng...”

“Anh cho rằng, là em đã hại anh sao?”, hai tay Dung Ân buông thõng không biết nên thả ở chỗ nào, cô hoàn toàn không biết, trên người mình lại có phấn hoa, “Diêm Việt!”, Cô đột nhiên cao giọng lớn tiếng, ngón tay run rẩy chỉ về phía người đàn ông, “Tại sao anh có thể nghi ngờ em đã hại anh, làm sao anh có thể!”.

73. Chương 73: Còn Muốn Người Phụ Nữ Tôi Chơi Đã Chán?

Lẽ nào tình yêu trước đây giữa hai người, cũng không khiến anh có được một chút lòng tin ở cô?

Dung Ân không nén trụ được nỗi đau mà rơi lệ.

Thế nhưng, Dung Ân, cô đã làm gì để người khác tin được chính mình, cô buông thõng hai tay, quần áo là chính cô lựa chọn, tất cả đều lấy từ nhà, không thể qua tay bất kỳ ai, hơn nữa khi xảy ra sự cố, chỉ có cô và Diêm Việt đơn độc một chỗ, thuốc xịt cũng đã qua tay cô, vì thế, dù có đổi lại là ai, cũng tất sẽ nghi ngờ.

Nửa năm, sống thực vật.

Dung Ân không muốn nghĩ tiếp, suốt nửa năm, cô đau lòng tưởng như đã chết, nhưng Diêm Việt lại nằm trên giường bệnh, cả người cầm đầy ống dẫn, không hề hay biết.

Cô buông hạ mi mắt, đầu óc trống rỗng, cô chỉ cảm nhận được toàn thân đang run rẩy tới mức gần như sắp ngã quỵ.

Diêm Việt tiến lên, đem cô ôm thật chặt vào lồng ngực mình, “Ân Ân, xin lỗi”.

Anh ôm rất chặt, cô hoàn toàn không thể vùng ra, “Anh không cần nói lời xin lỗi, anh cũng đã nghi ngờ, tại sao đến bây giờ còn quay về tìm em?”.

“Anh hối hận”, Diêm Việt không cho cô có cơ hội giãy giụa, “Anh đáng lẽ không nên hoài nghi trái tim mình, Ân Ân, anh vẫn luôn rất tin tưởng em”.

“Nói thế, là số phận đang trêu đùa chúng ta”, Dung Ân để mặc anh ôm, hai mắt dần lệ lộ ra vẻ trống rỗng vô cùng tận, “Nếu chuyện này vĩnh viễn không được làm sáng tỏ, anh có tin, vậy còn bác trai và bác gái? Hai bác đã hận em đến như vậy, nhất định sẽ không bao giờ tha thứ”.

“Ân Ân, chuyện này đích thân anh sẽ điều tra tường tận, hơn nữa, tình cảm là chuyện giữa hai chúng ta, dù cho cha mẹ có phản đối, anh cũng vẫn sẽ quyết tâm đi đến cùng”.

Hai tay Dung Ân đặt trước ngực anh khê đẩy ra, người đàn ông dần nói lỏng tay, “Việt, dù cho chân tướng có ra sao, em cũng không muốn níu kéo thêm nữa, em đã quá mệt mỏi rồi, em không muốn bị cuốn vào bất kỳ một cuộc tranh giành nào khác, em chỉ muốn quay về cuộc sống bình yên như trước đây”.

“Em vẫn còn trách anh?”

“Em không trách anh”, Dung Ân ngẩng đầu, con ngươi đen bóng loang tràn về cô tịch, cô không muốn trở lại cuộc sống quá đổi phức tạp như trước đây, “Chuyện lần trước của Nam Dạ Tước, em thừa nhận là do em, Việt, em không muốn lại tiếp tục nơm nớp lo sợ chờ đợi anh, em đã rất khó khăn mới có thể thoát khỏi tay anh ta, cuộc sống như vậy, em không muốn chính mình sẽ lại sa vào một lần nữa, lúc này, em chỉ mong muốn mẹ mau chóng bình phục, anh hiểu không?”.

“Vậy, trong lòng em, không còn có anh nữa?”

Dung Ân xoay người, chuyện này, đổi lại là trước đây, cô chắc chắn sẽ không do dự trả lời ngay, cô cúi đầu, sau một hồi suy nghĩ, từ tốn nói, “Việt, muốn tồn tại đâu phải chỉ dựa vào tình yêu, biết bao nhiêu người yêu nhau vẫn không thể ở bên nhau, chính mình thấy vẹn toàn, biết đâu, người kia đã không còn lưu luyến”.

Chí ít, có cô đã quá mệt mỏi, “Nam Dạ Tước nói anh có liên quan đến chợ đen, em hỏi anh, lúc này từ bỏ, liệu còn kịp hay không?”

Mi tâm Diêm Việt cau lại, một khi đã nhúng tay, anh chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ từ bỏ, “Ân Ân, chỉ có như vậy, anh mới có thể điều hành tốt công ty, mới có thể củng cố địa vị”.

Dung Ân cầm lấy túi xách đặt trên bàn, “Việt, muốn đạt được bất cứ thứ gì, đều cũng sẽ phải trả giá, em hy vọng anh sẽ làm tốt”, Nói xong rơm bỏ đi.

“Ân Ân?”, Diêm Việt vội vàng kéo lấy cổ tay cô, “Ngày hôm nay, anh muốn ở bên cạnh em”.

Dung Ân dừng bước, dứt khoát vùng tay ra, cô không nói năng gì, đi thẳng ra ngoài, Diêm Việt tưởng rằng sau khi nói ra sự thật của một năm về trước, Dung Ân sẽ hiểu và thông cảm cho những lỗi lầm của anh, lại không hề hay biết cô đã quá mệt mỏi, ngay cả sức lực để tiếp tục cũng không còn nữa.

Còn có chuyện, anh chưa nói cho cô, Diêm Việt lúc này, đã không còn đủ can đảm để thẳng thắn tất cả.

Trôi qua vài ngày yên ả, đầu óc Dung Ân quay cuồng với chuyện gia đình và công việc chất chồng dồn dập.

Khi quay trở về, cô lại là một con người bình thường cố hữu, không có thành tựu gì nổi bật, ở bên trong một hẻm nhỏ của thành phố rộng lớn phồn hoa, tự tìm thấy một nơi dừng chân yên ổn.

Sau khi mua thức ăn, mở cửa vào nhà, cô liền cất tiếng gọi, “Mẹ?”.

Đặt đồ đạc lên bàn ăn, cô đi tới phòng mẹ Dung, nhưng không thấy bà, tìm trong phòng một lượt, trong lòng Dung Ân bắt đầu có dự cảm chẳng lành, cô vội vàng đẩy cửa chạy xuống tầng.

Sự sợ hãi cùng khẩn trương lo âu tràn khắp lồng ngực, ngay khi trông thấy bóng dáng hai người, chợt nhiên tiêu tan.

Cảnh sắc hoàng hôn lúc xế chiều vào mùa đông rất đẹp, những vạt nắng phô bày vẻ lộng lẫy phía chân trời đằng tây, người đàn ông đưa lưng về phía Dung Ân, anh đẩy xe lăn, thân ảnh to lớn, cao ngất mà vững chãi, mẹ Dung quay đầu nhìn, lắng nghe anh nói điều gì đó, trên khuôn mặt bà liền nở nụ cười rạng rỡ, Dung Ân đã rất lâu rồi chưa thấy.

Sự yên bình là vậy, cô nhất thời không muốn quấy rầy.

Người đàn ông vẫn luôn cúi đầu, cũng khom lưng đáp lại chần trên đùi bà thật cẩn thận, động tác săn sóc ân cần, Dung Ân nhẹ bước lại gần, cây cối xung quanh đều vì nắng chiều mà nhuộm một màu đỏ hồng, cô đi đến phía sau hai người, “Mẹ”.

Người đàn ông đang đẩy xe lăn quay lưng lại, sắc mặt mẹ Dung mang theo ý cười, “Ân Ân, con về rồi, Việt thấy mẹ ở nhà một mình, sợ mẹ sẽ buồn bã sinh bệnh, nên cùng mẹ đi dạo một chút”.

“Mẹ?”, Dung Ân gấp gáp tiến về phía trước, đẩy tay Diêm Việt đang nắm trên xe lăn, “Chúng ta về nhà thôi”.

Cô chỉ lo sợ rằng bà gặp lại Diêm Việt, sẽ một lần nữa bị kích động mà phát bệnh, “Tại sao anh lại ở đây?”.

“Anh muốn đến thăm bác”.

“Anh về đi”, Dung Ân nói xong, đẩy xe lăn đến chân cầu thang, nhìn xung quanh không thấy gậy, cô quay đầu lại bảo mẹ, “Mẹ, mẹ đợi ở đây một lát, con lên nhà lấy gậy xuống”.

“Ừ”.

Dung Ân vội vã chạy lên lầu, vừa cầm gậy đi xuống, đã trông thấy Diêm Việt đang công bà trên lưng đi lên, anh ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn tú đã đầm đìa mồ hôi, từng giọt dòng theo trán chảy xuống quai hàm rơi xuống đất.

Hai tay Dung Ân cầm gậy, cứ như vậy ngơ ngác đứng im như tượng gỗ.

Cảnh tượng này, gợi nhắc cô nhớ lại hình ảnh Diêm Việt đã từng công cô đi lên núi, anh đi tới trước mặt Dung Ân, “Đi thôi, em còn đứng đó làm gì?”.

Khi hoàn hồn, người đàn ông đã công bà lên vài bậc thang nữa, cô yên lặng nhìn từ phía sau. Sau khi lên nhà, Diêm Việt cẩn thận đỡ bà ngồi xuống, lúc này mới xuống lầu mang xe lăn lên.

“Việt, tối nay ở lại ăn cơm, Ân Ân sẽ chuẩn bị”.

“Vâng, cũng lâu rồi cháu không ăn cơm ở nhà mình”.

Dung Ân đang ở trong phòng bếp nhặt rau, nghe nói vậy, động tác trên tay cũng dừng lại, Diêm Việt mở cửa đi vào, liền trông thấy cô đang suy tư đến thất thần.

Anh cầm lấy rau, ngắt những chiếc lá úa, Dung Ân thấy vậy, lấy lại rau trong tay anh, “Anh ra ngoài đi, mình em làm là được rồi”.

“Ân Ân, anh không có ý gì khác”, người đàn ông dường như rất cố chấp, lấy lại rau, tiếp tục nhặt, “Anh chỉ muốn qua thăm bác, để em có nhiều thời gian hơn”.

Dung Ân không nói gì thêm, lấy rau đã nhặt xong rửa sạch, “Anh ra ngoài đi, ở lại đây sẽ bị ám mùi thức ăn”.

Diêm Việt nhặt rau đã rửa xong vào rổ, anh tựa lưng lên tường, ánh mắt nhìn chăm chú bóng người gầy gò của Dung Ân, cô ném gia vị, đảo đều tay, sau đó cho thức ăn vào đĩa đặt lên bàn, người đàn ông liền lại gần, hai tay khóa trụ thắt lưng cô, cũng theo đó, hai bàn tay anh nắm chặt, khuôn mặt tuần tú chà sát trên cổ Dung Ân, “Ân Ân, anh không ép em, anh sẽ cho em thấy sự thay đổi của mình, anh chỉ muốn em đừng ngay lập tức cự tuyệt anh”.

Dung Ân bị anh ôm lấy, không thể cự quây, sau một hồi liền thở dài, “Anh ra ngoài đi, thức ăn sắp cháy rồi”.

Người đàn ông nghe lời buông tay, anh ra ngoài cùng mẹ Dung xem tivi, khi dùng cơm, ngoài ý muốn nhanh chóng hòa hợp, Diêm Việt nói chuyện rất nhiều, biểu cảm trên gương mặt mẹ Dung mỗi lúc một cởi mở. Dung Ân chỉ tập trung ăn cơm, nhưng suốt bữa ăn luôn rất thận trọng, Diêm Việt có gấp thức ăn cho cô vài lần, nhưng cô lại liền gấp sang bát ẹ.

Bữa ăn kéo dài chừng nửa tiếng đồng hồ, sau khi ăn xong, Diêm Việt cũng không ở lại lâu, ngồi lại một lúc rồi ra về.

Dung Ân ngã người xuống đệm giường, vừa nằm xuống, mẹ Dung đã theo sau vào, “Ân Ân”.

“Mẹ”, Cô đi ra, sau khi ngồi xuống, hai tay đặt trên đùi đấm bóp cho bà, “Hôm nay thế nào, mẹ có mệt không?”.

“Khỏe hơn nhiều”, mẹ Dung trêu mếu vươn tay, vén lại những sợi tóc của cô ra sau đầu, “Mẹ không ngờ, con gái của mẹ phải chịu nhiều ủy khuất đến vậy”.

“Mẹ, mẹ nói gì vậy?”

“Hôm nay Việt ở lại cùng mẹ cả buổi chiều, cũng đã kể lại toàn bộ chuyện giữa hai đứa, Ân Ân....Chẳng trách....người nhà Diêm gia lại đối xử với con như vậy, mẹ đã nghĩ thông suốt.... Như vậy không thể trách Diêm Việt, gặp phải chuyện như vậy, ai lại sẽ không thận trọng hơn chứ? Huống chi, thằng bé đã trải qua một trận thập tử nhất sinh, hơn nữa, mẹ cũng đã bình phục lại rất nhiều, mẹ biết con vẫn chưa quên được Việt, nếu như còn yêu, con đừng tùy tiện chia tay, đừng vì mẹ mà ép buộc chính mình, cũng đừng trách Việt”.

“Mẹ”, cõi lòng cô phức tạp, “Lúc này con không muốn để tâm đến chuyện khác, chỉ cần mẹ bình phục lại khỏe mạnh là tốt rồi”.

“Nha đầu ngốc”, Đầu Dung Ân gối lên đùi mẹ Dung, bàn tay bà khẽ xoa xoa đầu cô, cô nhắm mắt, không suy nghĩ quá nhiều, cứ như lúc này đây, với cô đã là niềm hạnh phúc viên mãn nhất.

Trải qua những nỗ lực không ngừng, công ty Sang Tân cũng đã có những bước phát triển đáng kể, tất cả là nhờ vào việc có được định hướng đúng đắn ngay lúc khởi điểm.

“Ân Ân”, tính tình Thẩm Mặc trước nay vẫn luôn hay lo lắng, “Hạng mục này giao cho cậu, thứ ba tuần sau sẽ phải có bản phác thảo hoàn chỉnh”.

“Yên tâm đi”, Dung Ân cầm lấy bản vẽ sơ bộ, tiện tay lật xem qua, “Công trình lớn thế này e rằng cạnh tranh sẽ rất gay gắt”.

“Đương nhiên, mình đã phải thông qua người quen mới biết được”, Thẩm Mặc gật đầu, lại gần cô, giọng điệu thân bí, cô nói nhỏ, “Có rất nhiều công ty dòm ngó hạng mục này, thế nhưng, đối tác đã nói rõ, chỉ cần bản thiết kế được phê duyệt, không cần yêu cầu gì khác, mình nói cậu nghe, ngay cả Nghiêm Tước cũng đã bắt đầu hành động, chúng ta và bọn họ sẽ quyết đấu một sống một còn”.

Trải qua nhiều tháng, đây là lần đầu tiên Dung Ân nghe được người khác nhắc đến thông tin có liên quan đến anh, nụ cười của cô dần dần thu hồi lại, “Nếu ngay cả Nghiêm Tước cũng chen chân, hy vọng của chúng ta lại càng mong manh”.

“Ân Ân, từ bao giờ cậu trở nên thiếu lòng tin như vậy?”, Hai tay Thẩm Mặc đặt trên vai cô, “Nhưng mình rất có lòng tin ở cậu, hơn nữa, cuộc đua này, đối thủ là công ty lớn, chúng ta cũng chỉ là con tôm con tép, thua cũng đâu có mất mặt gì chứ”.

Dung Ân lại mỉm cười, Thẩm Mặc luôn lạc quan như vậy, nếu chỉ nhìn bề ngoài, sẽ tưởng rằng cô là người tùy tiện, nhưng trái lại, suy nghĩ của cô luôn chu toàn, hơn nữa còn rất quan tâm đến cảm nhận của người khác.

Sau khi tan ca, Dung Ân cũng không ngay lập tức về nhà, mà đi mua chút ít trái cây, sau khi đi hai chuyến xe buýt, cô mới đến được nhà Tư Cần.

Tư Cần lần này cũng không có ở nhà, bà cô nói rằng cô đã đến trường đua làm việc, là nhân viên hành chính, công việc rất nhẹ nhàng.

Dung Ân hỏi bà địa chỉ, tuy rằng lời bà Tư Cần nói là vậy, nhưng cô không hề tin.

Người phụ nữ như vậy, ra bên ngoài bươn trải cuộc sống, không biết bao giờ mới có thể tìm được một nơi ổn định?.

Trường đua xe, nằm ngay giữa trung tâm thành phố, sau khi hỏi vài người, cô mới tìm đến được hậu đài, vừa vào trong, chợt nghe được giọng Tư Cần, “Anh Long, sức khỏe em hôm nay quả thật không tốt, anh tìm người khác được không?”.

“Mì, không phải tôi đã nói với cô, hôm nay là cuộc đua quan trọng, biết bao công tử quyền quý cũng đều tham gia, cô không nghe vào đúng không, lúc này tôi biết phải đi tìm ai? Nếu cô không thể, ngày mai cũng đừng tới nữa!”. Khẩu khí người đàn ông tên Long mỗi lúc một gay gắt, không hề có ý sẽ linh động hay thương lượng.

Dung Ân đứng ở ngoài cửa, trông thấy Tư Cần đang ôm bụng, sắc mặt nhợt nhạt, “Anh Long, anh cũng không muốn chỉ vì em mà lâm lữ trận đấu đúng không, nếu như có thể trụ được, em cũng đã không cầu xin anh tới mức này, anh Long....”.

“Đó là chuyện của cô”, anh ta đẩy tay Tư Cần đang nắm lấy tay áo mình, “Nơi nào cũng đều có phép tắc, Mì, nếu tôi từ trước không phải chỗ quen biết với cô, tôi cũng sẽ không giữ cô ở lại lâu như vậy, nếu cô không muốn làm, có thể, tự đi mà tìm người”.

Mì buông hạ mi mắt, tuy rằng đứng ở đằng xa, Dung Ân vẫn có thể trông thấy rõ khuôn mặt thống khổ của cô.

“Mặc kệ cô dùng cách gì, đêm nay, phải có người vào sân!”, anh ta bỏ đi sau tiếng quát dữ tợn, cũng không quay đầu lại mà đi thẳng ra ngoài.

Tư Cần khom hạ thắt lưng, bắt lực chống tay trước bàn trang điểm, Dung Ân thấy anh ta đã đi, lúc này mới bước vào, “Tư Cần”.

Người phụ nữ ngẩng đầu, “Dung Ân?”.

Về mặt cô khó tin, dường như rất không ngờ có thể gặp cô ở nơi này.

“Cậu làm sao vậy?”, Dung Ân thấy cô sắc mặt xanh xao, “Có cần đến bệnh viện không?”.

“Không cần”, Tư Cần ngồi xuống ghế bên cạnh, “Mình bị người khác hạ độc”.

“Cái gì?”

“Nơi này có rất nhiều người tranh nhau cướp đoạt, làm như vậy, cũng không có gì là khó hiểu”, Cánh tay Tư Cần đặt trên bàn trang điểm, “Ngay khi mình bị sa thải, nấp tức sẽ có người leo lên”.

Mi tâm Dung Ân cau lại, “Vậy cậu định tính sẽ thế nào?”.

“Tự cho rằng mình không may”, Tư Cần lên cơn đau, ánh mắt Dung Ân ngay lập tức trở nên luống cuống, thấy mắt Tư Cần đột nhiên như lóe sáng, “Dung Ân, cậu giúp mình lần này được không?”.

“Cái gì?”.

“Hôm nay, cậu thay mình ra trường đua, cậu đã từng học nhảy, người sẽ rất dẻo, những động tác này chắc chắn cậu cũng sẽ học được rất nhanh”.

“Như vậy...”, Dung Ân lưỡng lự, đối với cô, đua xe là điều cấm kỵ.

Tư Cần thấy cô không nói lời nào, lúc này mới cảm thấy nguyện vọng này có bao phần mạo phạm, “Xin lỗi, Dung Ân”.

“Cậu đừng nói vậy”, Dung Ân hiểu được, đây là công việc, Tư Cần không dễ dàng gì mới có thể được nhận, “Được rồi, dù sao cũng chỉ mất chút ít thời gian”.

“Thật sao?”, Tư Cần không nghĩ cô sẽ đồng ý nhanh như vậy, “Dung Ân, cảm ơn cậu”.

Bên trong phòng nghỉ chật chội, Tư Cần tìm cho Dung Ân một bộ quần áo, “Chắc bộ này sẽ vừa với cậu”.

Động tác, cũng không có gì quá khó, sau khi tập vài lần, Dung Ân đã có thể thành thạo, Tư Cần uống hai viên thuốc, sắc mặt vẫn như trước không đỡ hơn là bao, “Sắp bắt đầu rồi, Dung Ân, nơi này vàng thau lẫn lộn, dù thế nào cậu cũng đừng ở lại lâu”.

“Ừ”, Dung Ân cầm lấy hai lá cờ màu đen, “Tư Cần, cậu thật sự không sao chứ?”.

“Cậu yên tâm”, người phụ nữ xoa xoa tay, “Mình chờ cậu”.

Đua xe là đặc quyền của đàn ông, khi hưởng thụ tốc độ điên cuồng, có thể cảm nhận được khoái cảm chinh phục, xe đua là báu vật, niềm đam mê tốc độ càng khiến không khí trường đua tràn ngập hào hứng, trên sân phô bày vô số những loại xe đắt tiền hạng sang.

Trên đường đua rộng lớn, hai bên đều là những ngọn đuốc đang bùng cháy đầy khí thế, ngăn một dải phân cách màu trắng, là những chiếc xe thể thao xa xỉ, Dung Ân đứng sau màn, còn chưa ra ngoài, đã bắt đầu cảm thấy mất bình tĩnh.

Nhạc vang lên khuấy động sôi trào, cô hít một hơi thật sâu, bước trên chiếc bốt ười phân tiến vào sân.

Những ngọn lửa sáng rực giữa trời đêm, trong không khí, khí nóng từ lửa hòa trong gió lạnh, Dung Ân mặc quần da bó màu đen, áo cùng màu trễ cổ, mặc dù như vậy, nhưng không hề cảm thấy lạnh, đứng trước đoàn xe, một dải đai lưng dài phất phơ trong gió, càng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên thu hút đến ma mị.

“Này, em gái mới đến ngon đấy chứ”.

“Cô em, tên gì vậy, sau trận đấu đi uống rượu cùng bọn anh?”

Đủ loại mời mọc thốt ra từ miệng của những cậu ấm choàng lên vẻ ngoài quyền quý, Dung Ân trước sau vẫn duy trì một vẻ mặt, cũng không để tâm, chỉ nhìn thẳng về phía trước, cao ngạo đài các tựa như đóa hoa sen.

Cuộc đua chưa bắt đầu, đề tài nói chuyện của đám đàn ông, tự nhiên sẽ đều nhằm vào phụ nữ.

Có người xuống xe trực tiếp lại gần Dung Ân, “Cô em, sau cuộc đua ở lại đây chờ tôi”.

“Ồ, được Hàn công tử nhắm trúng rồi sao?”

Ba bốn người đi cùng bắt đầu đùa giỡn.

“Đúng, bản công tử hợp ý, nhìn tư thái, da dẻ,.....” *huýt sáo*

Người đàn ông không kiêng dè vươn tay có ý đụng chạm Dung Ân, chỉ là mô phỏng động tác ve vuốt, mặc dù là vậy, vẫn khiến toàn thân cô cảm thấy khó chịu, thậm chí có phần buồn nôn.

Từ đằng xa, một chiếc xe màu xám bạc đột nhiên phóng đến, đỗ lên trên cùng, kỹ thuật lái xe thuần thạo, những người trong đoàn, ai nấy nhìn qua cũng có thể ngay lập tức nhận ra, tự mình lùi xe nhường đường.

“Kít....”, tiếng phanh xe vang dội tận trời xanh, bén nhọn như muốn xé thủng màng nhĩ người xung quanh.

Chiếc xe không kiêng nể đỗ lại đè lên vạch xuất phát, đầu xe ngay sát người Dung Ân, khi phanh lại, tưởng chừng thiếu chút nữa đã đâm vào hai người.

Trên ghế lái phụ, là một người phụ nữ khêu gợi, vẻ mặt nhu thuận, tuy rằng sợ hãi không ít, nhưng vẫn ráng trụ duy trì nụ cười, khóe miệng tự nhiên cong lên.

Dung Ân liếc mắt nhìn qua, lọt vào trong tầm mắt đầu tiên, là người đàn ông có mái tóc màu đỏ rượu, phô ra vẻ cao ngạo cùng bất kham.

Anh vận một chiếc áo màu hồng nhạt, màu sắc nhẹ nhàng tinh tế, càng làm tôn thêm sức hấp dẫn cùng tà mị, ngón tay thon dài của người đàn ông gõ gõ trên vô lăng, chiếc nhẫn trên ngón áp út lóe sáng.

Dung Ân tưởng như ngừng thở trong chốc lát, hai mắt tròn tròn.

Nửa khuôn mặt hoàn mỹ của anh đánh sang một bên, ánh mắt thâm thúy sắc bén quét lên người cô, sau đó rơi vào gương mặt người đàn ông họ Hàn, “Hàn công tử, thế nào? Còn muốn người phụ nữ tôi chơi đã chán?”.

74. Chương 74: Sự Mất Mặt Của Dung Ân

Người đàn ông này, quả thực chưa từng nói ra được một lời tán tụng.

Sắc mặt người đàn ông họ Hàn mỗi lúc một khó coi, dáng bộ cao ngạo cũng vì thế bị chèn ép một cách mạnh mẽ, “Bị Tước thiếu chê cười rồi”.

Thái độ có phần khiêm nhường hơn, nhưng anh ta vẫn cố gắng quét mắt trên người Dung Ân, tầm mắt dần rơi xuống vòng eo thon thả của cô dừng lại trong chốc lát.

Anh ta trở lại trong xe, âm nhạc sôi động khuấy đảo không khí, nhưng vì sự xuất hiện của người đàn ông, khó lòng lấy lại được vẻ cổ hủ, hai tay Dung Ân siết chặt cán cờ, giáp mặt ở khoảng cách gần như vậy, khiến cô không khỏi nảy sinh cảm giác bị áp lực đè nén.

Ánh mắt cô muốn lảng đi nơi khác, nhưng rồi nghĩ lại vẫn là không nên trốn tránh, sống dưới cùng một bầu trời, khó tránh khỏi sẽ có lúc chạm mặt nhau, hơn nữa, bên cạnh anh ta đã có nữ nhân mới, đối với một người chính mình chơi đùa đã chán, anh ta sẽ không quan tâm dư thừa.

Nam Dạ Tước liếc nhìn cô, anh bước xuống ngạo nghễ như bậc quân vương, cảm giác bức bối mỗi lúc một rõ rệt tựa như muốn bóp nghẹt tâm can cô, khí thế cường ngạnh, dường như anh chỉ cần hơi chút vẩn, sẽ mang tất cả cuốn trôi đi toàn bộ, lòng bàn tay cô nắm chặt, cho đến khi đỉnh đầu bị che khuất bởi bóng người đàn ông cao lớn.

Anh lãnh đạm đứng đối diện Dung Ân, đôi mắt hẹp dài nheo lại, trên người phảng phất vị nước hoa nhàn nhạt, mái tóc màu đỏ rượu được chải tùy ý lộ ra vẻ lười nhác, khóe môi mỏng cong lên, anh nói, “Dung Ân, tôi cho cô không đủ tiền hay sao? Để cô ở đây phải mất mặt?”.

Cô cảm giác hô hấp của chính mình ngay lập tức trở nên khó khăn, mang theo nỗi tức nghẹn cuộn trào, Dung Ân buông hạ mi mắt, chiếc quần hàng hiệu càng làm tôn thêm đôi chân thon dài của người đàn ông, mũi chân hướng về phía cô. Khóe miệng cô chậm rãi cong lên, mặc dù cứng nhắc, nhưng vẫn đúng ý cô, về lên một đường cong mi lệ, cô ngẩng đầu, miệng tươi cười nói, “Tước thiếu, có ai không thích nhiều tiền sao?”.

Anh cười cười, dường như tán đồng với ý kiến của cô, nhưng rồi lại tỏ vẻ không đồng tình, “Tôi cho cô số tiền đó, đủ để nuôi cô mấy đời cũng được, Dung Ân, lẽ nào trời sinh cô ham thích những nơi như thế này?”.

Khi nói ra lời này, Nam Dạ Tước dường như không biết, một câu nói mang theo biết bao phần tổn thương.

Dung Ân tự giễu, mặc dù vẻ tươi cười cứng nhắc, những vẫn mang theo nét rạng ngời đến sáng lạn, cô vén lại vài lọn tóc ra sau đầu, dáng điệu có phần lả lướt, thậm chí phong tình vạn chủng, “Tôi còn chưa đổi tấm chi phiếu đó thành tiền, tôi phải suy nghĩ thật kỹ, làm thế nào mới vớt vát cho đủ tuổi thanh xuân tôi đã mất trắng, Tước thiếu trước nay vốn vẫn rất hào phóng, liệu hôm nay còn muốn cho tôi tiền nữa không?”.

Nói xong, Dung Ân liền đưa tay đến trước mặt Nam Dạ Tước, cô hiểu rõ hành động này, sẽ khiến người đàn ông trước mặt chán ghét biết bao nhiêu.

Tự tay cô phá hủy chính mình trong tay anh, hai mắt cô ánh lên ý cười, nhưng sâu thẳm ẩn chứa bao phần cô tịch, người khác không sao nhìn nhận ra, người đàn ông này, dấu sao cũng đã từng cùng cô vào sinh ra tử, giao dịch đổi chác cũng không phải chỉ đôi ba lần.

Hai tay Nam Dạ Tước móc vào trong túi, ánh mắt sắc bén tựa như mũi dao nhọn đâm lên người Dung Ân, phần bi thương, kỳ thực, cô đã giấu nhem tận sâu trong hang hốc cõi lòng, anh tựa như đang suy nghĩ ý tứ trong câu nói của cô. Dung Ân đem quai hàm ngạo nghễ giương cao, trong mắt đọng đầy ý cười, mang theo bao phần quyến rũ, vẻ quyết đoán và cứng cỏi anh từng mê luyến trước đây, dường như đã hoàn toàn tan biến.

Anh vẫn còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên hai người gặp mặt, cô đã quỳ gối bên trong sảnh, cũng như vậy tiếp nhận ánh nhìn này của anh. Nam Dạ Tước lấy ví da, bên trong không có nhiều tiền mặt, chỉ là mấy nghìn, cũng không đếm mà rút ra bừa bãi, đặt vào tay Dung Ân.

Một sấp tiền nhẹ bẫng, nhưng lại giống như nặng đến ngàn cân, ép cánh tay cô mỗi nhử tưởng như muốn gãy, vài tờ tiền rơi lả tả, tràn đầy mĩ mai đáp xuống chân Dung Ân.

Cô cố nén trụ cảm giác bị hạ nhục, khom lưng, nhặt lên, sau đó, mặt hướng về phía Nam Dạ Tước, khoe miệng cong lên, “Cám ơn sự rộng rãi của Tước thiếu”.

“Tước, cuộc đua sắp bắt đầu rồi”, Phía sau, người phụ nữ thoát đầu ở trong xe yếu điệu bước tới, hai mí mắt kẻ màu rực rỡ liếc nhìn Dung Ân, cô tay quàng lấy cánh tay Nam Dạ Tước, “Những người khác đều đang chờ kìa”.

Ngón tay thon dài của người đàn ông vỗ nhẹ trên mu bàn tay của cô ta, chậm rãi thu hồi ánh mắt trên người Dung Ân, thoải mái buông ra một chữ, “Đi”.

Trong chớp mắt xoay người, nếu anh chỉ cần quay mặt lại nhìn, dù chỉ là lướt qua, cũng có thể phát giác ánh mắt Dung Ân có biết bao điểm khác thường, thế nhưng, hết lần này đến lần khác anh không hề chú ý. Dung Ân nắm chặt xấp tiền trong lòng bàn tay, cho đến khi móng tay để lại dấu hõm trên đồng tiền, lúc này mới rời lỏng tay hơn, đem chúng nhét vào túi.

Nam Dạ Tước trở lại xe, âm nhạc vang dội ồn ã lan tỏa sự kích thích đến đỉnh điểm, những công tử đến đây tìm thú vui bắt đầu khởi động xe, ngay tức thì, trên trường đua rộng rãi mênh mông phát ra những tiếng động cơ rền rĩ rầm rì.

Dung Ân đứng giữa sân, phía sau, là hai ngọn lửa cao nghi ngút đang bập bùng cháy, tỏa ra khí thế cao vợi vợi, tay phải giơ lên quá đỉnh đầu, cờ màu trắng theo chiều gió thổi bay phấp phới, những động tác này, ở phòng nghỉ cô đã tập luyện qua, đến lúc này, cũng có thể thực hiện thành thục.

Tay trái Nam Dạ Tước chống trên thành xe, con người sâu đen thẳm thẳm chăm chú quan sát động tác trên tay cô, khi Dung Ân đan chéo hai cờ trên đỉnh đầu, dứt khoát vung xuống, anh thu hồi tầm mắt, giẫm lên chân ga, xe đua lao đi, vút nhanh như gió!

Hơn mười chiếc xe đua cùng xuất phát, trên ghế lái phụ, đều là một mỹ nữ ướt át, cũng thể hiện đẳng cấp của mỗi quý công tử.

Gió vi vút thổi bay mái tóc dài của Dung Ân đang buông xõa trên vai, xe của Nam Dạ Tước dẫn đầu, khi lướt qua người cô, người đàn ông nhìn thẳng về phía trước, cũng xem cô như người đứng nước lã.

Dung Ân xoay người lại, chỉ còn kịp trông thấy đuôi xe màu xám bạc, chậm rãi buông xuống lá cờ trong tay, cuối cùng thả chúng rơi xuống mặt đất.

Trở lại phòng nghỉ, Tư Cần đã thay trang phục khác, sau khi uống thuốc được một lúc cũng bắt đầu cảm thấy đỡ hơn, cô nằm nhoài trên mặt bàn trang điểm nghỉ ngơi, “Dung Ân, cậu về rồi”.

Dung Ân thay quần áo, móc tiền từ trong túi kín đáo đưa cho Tư Cần.

“Mình không thể nhận”, Tư Cần khó xử, đẩy tay cô, “Đây là cho cậu mà”.

“Tư Cần, số tiền này mình cũng không cần”, Dung Ân cầm tiền đặt vào lòng bàn tay cô, “Hơn nữa, chỉ là mình giúp cậu hôm nay, số tiền này cậu vẫn nên cầm thì hơn”.

Nghe cô nói vậy, Tư Cần cúi thấp đầu, “Dung Ân, cậu và Nam Dạ Tước có quan hệ gì?”

“Trước đây thì có, sau này thì không”.

“Chuyện xảy ra ngoài trường đua vừa rồi mình đã trông thấy cả, Dung Ân, mình xin lỗi...”, Tư Cần tự trách bản thân, nét mặt tràn ngập vẻ ngượng ngùng, “Nếu không phải vì mình, cậu đã không bị như vậy”.

Dung Ân làm bộ không quan tâm, tựa người lên cạnh bàn, “Tư Cần, mình đã sớm nghĩ thông suốt, nếu muốn kiếm tiền, có đôi khi, tôn nghiêm không thể mua được sự sinh tồn, cậu hết giờ làm chưa? Chúng ta về thôi”.

“Ừ”, Tư Cần sửa soạn lại đồ, cô và Dung Ân quen nhau ở Cám Dỗ, cuộc gặp gỡ của hai người, chỉ có thể là người từng trải mới có thể hiểu hết được, “Mình biết mười vạn là cậu để lại, Dung Ân, số tiền này mình nhận, nhưng sau này, khi mình có tiền, nhất định sẽ trả lại cậu”.

“Tư Cần, mình không cần”.

“Dung Ân, mình nhận, là bởi vì thật sự không có tiền, nhưng mình muốn chuyện tiền nong phải sòng phẳng, cậu với mình đừng đôi co làm gì”, tính tình Tư Cần vốn dĩ thật thà, cô không hề giả vờ từ chối, mà nói chuyện rất thẳng thắn.

Dung Ân và cô đi ra khỏi phòng nghỉ, trên đường đua, đám đàn ông tận hưởng tốc độ cực hạn, Nam Dạ Tước cán đích đầu tiên, nữ nhân ngồi bên cạnh ngã vào lồng ngực anh, tự nhiên hôn môi, “Tước, anh giỏi quá, đều vượt qua hết bọn họ rồi”.

Cánh tay anh ôm lấy thắt lưng người phụ nữ, ánh mắt không khỏi liếc nhìn, nơi Dung Ân vừa đứng đã trống không, hoàn toàn không thấy bóng dáng cô. Anh lười nhác thu lại tầm mắt, môi mỏng khẽ lên má người phụ nữ khẽ hôn, “Không sao chứ?”.

Sắc mặt người phụ nữ ửng đỏ, một câu hỏi dường đột vang lên giữa bóng tối lung mờ, nhất thời khiến cô ta không tìm được cách phản ứng, cả người cô ta ngã vào lồng ngực Nam Dạ Tước, người đàn ông chỉ khẽ cười, bàn tay dịu dàng đặt sau đầu cô ta khẽ vuốt, chỉ là ý cười không thâm nhiễm đến đáy mắt, tận sâu là nét ảo não phiền muộn.

Nếu như là Dung Ân trước đây, cô nhất định sẽ phản ứng rất khéo léo, cũng sẽ không ngay lập tức trả lời, càng không làm bộ kiêu cách.

Vài ngày sau đó, Dung Ân đều trút tâm toàn bộ vào công việc, trước đó Thẩm Mặc đã giao cho cô một hạng mục mới, cũng là mục tiêu của công ty Sang Tân, đây là công trình trọng điểm, không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, thậm chí đôi khi còn phải tăng ca tới tận khuya để hoàn thiện cho kịp tiến độ công việc.

“Ân Ân, tất cả lúc này đều nhờ vào cậu, nếu có thể nhận được gói thầu này, công ty chúng ta sẽ chuyển sang nơi mới, địa điểm cũng đã tìm được rồi”.

“Chuyển đi đâu?”.

“Mình cùng mọi người đã bàn bạc, chuẩn bị chuyển đến khu thương mại, tiền thuê cũng vừa phải, hơn nữa đi lại rất thuận tiện, chỉ là.....Hơi cách xa nhà cậu, đến lúc đó mình sẽ cùng cậu và bác gái thuê một căn nhà nhỏ quanh đó, được không?” Thẩm Mặc nói xong, vẻ mặt có phần cẩn trọng hơn.

Kỳ thực, ở nơi nào cũng có gì khác nhau?

“Được rồi, mình sẽ cố gắng lấy được gói thầu”, Vấn đề chính yếu là, Dung Ân vui vẻ khi được ở bên cạnh những người đồng nghiệp này, cũng có thể vì họ phần đầu hết mình hay bất chấp hy sinh.

“Thật sao?”, Thẩm Mặc nghe xong, vui mừng khôn siết, “Trời ơi, Ân Ân, cậu không biết mình đã hạ quyết tâm khó khăn như thế nào đâu, mình chỉ sợ cậu sẽ không đồng ý, suốt nhiều ngày qua cất công lo lắng, tưởng như muốn chết mới mở miệng được”.

“Ai bảo cậu không chịu nói với mình sớm?”, Dung Ân cười cô, “Đáng đời cậu, suy nghĩ quá làm gì cơ chứ”.

“Ân Ân, có cậu ở cùng, mình không tin chúng ta không có gì không thể đạt được”, Thẩm Mặc làm dáng nắm chặt năm ngón giờ lên trước mặt Dung Ân, động tác tràn ngập chí khí.

“Làm việc thôi”, Dung Ân cầm lấy văn kiện trên bàn làm bộ đập xuống đùi cô, “Giám đốc như cậu chỉ biết lười nhác thôi”.

“A, cậu đánh thật à, phải rồi, hay tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm một bữa”.

Sau khi hết giờ làm, cũng đã là tối muộn, Thẩm Mặc rủ cô cùng đi ăn cơm, nhưng cô nhớ đến mẹ Dung, nên liền từ chối. Lúc này, cô đã đói đến hoa mắt, dạ dày bắt đầu rộn rạo. Vội vàng bắt chuyến xe cuối cùng về nhà, đi tới chân cầu thang, Dung Ân ngẩng đầu nhìn lên, trong nhà vẫn đang sáng đèn, cô mỉm cười, mọi mệt mỏi dường như cũng bay biến.

Chỉ vài ngày nữa là đến năm mới, giải quyết xong giấy tờ mời thầu, cô có thể ở bên cạnh mẹ cả ngày.

Vừa bước vào cửa, đã nghe được tiếng cười vọng ra của mẹ Dung, trên bàn bày biện rất nhiều món ăn đẹp mắt, còn có bánh sủi cảo, Diêm Việt và mẹ cô, hai người cùng ngồi trên ghế sofa.

“Tại sao anh lại ở đây?”

“Ân Ân”, mẹ Dung vừa muốn đứng dậy, Diêm Việt thấy thế, liền cẩn thận đỡ bàn ngồi xuống xe lăn, “Người giúp việc hôm nay có việc, vừa lúc anh qua đây, cũng tiện mua luôn đồ, chờ em về cùng ăn”.

Dung Ân nhìn lên đồng hồ, “Mẹ, cũng đã chín giờ rồi, chờ con làm gì nữa”.

“Mẹ đã ăn một ít sủi cảo rồi”, mẹ Dung ngồi trước bàn, bàn tay vỗ vỗ trên mu bàn tay Diêm Việt, “Việt, ngồi xuống ăn đi cháu, cháu cả ngày đã làm việc vất vả, chắc cũng đói bụng lắm rồi”.

Dung Ân rửa sạch tay rồi ngồi xuống bàn, xới cơm đưa đến tay Diêm Việt, mẹ Dung trông thấy cảnh tượng này, cõi lòng chợt bồi ngùi xúc động khôn nguôi, “Ân Ân, nếu không có chuyện một năm trước, con và Việt nói không chừng đã nên nghĩa vợ chồng, cũng không xảy ra nhiều hiểu lầm đến vậy”.

“Mẹ”, Dung Ân ngắt lời bà, “Đều là chuyện đã qua, mẹ nhắc lại làm gì”.

Diêm Việt cầm lấy đũa, mẹ Dung không hiểu, rốt cuộc trong lòng Dung Ân đang nghĩ gì, bà cũng không nói gì thêm, bữa ăn trôi đi trong sự im lặng, chỉ hi hữu vang lên đôi ba câu hỏi thăm.

Diêm Việt cũng không nói nhiều như trước, tính tình trầm hơn rất nhiều, càng ở cùng anh lâu hơn, Dung Ân lại càng không tìm ra được bóng hình trước đây của Diêm Việt.

Sau khi ăn cơm xong, anh cùng mẹ Dung ra phòng khách xem tivi, Dung Ân rửa bát xong, đi ra tiễn Diêm Việt xuống lầu.

Hành lang tối đen như mực, Dung Ân vịn tay trên lan can, bước từng bước dè dặt để không bị ngã, Diêm Việt đi trước cô, giữa không gian vơi vơi, chỉ nghe được tiếng bước chân. Dung Ân mãi miết nghĩ ngợi, cũng không chú ý người phía trước đột nhiên dừng bước, đến khi nhận ra, người đã đụng phải anh, từ sống mũi truyền đến cảm giác đau nhức.

Hành lang vốn dĩ đã chật hẹp, gót chân cô chơi vơi trên bậc hành lang, gần như sắp ngã xuống, thất lưng bị người đàn ông đỡ lấy, còn chưa kịp kêu lên vì bất ngờ, môi mỏng đã chuẩn xác phủ lên môi cô chiếm hữu, Diêm Việt dùng lực rất mạnh, cô dùng hai tay cũng không sao giãy giụa được, môi anh hung hăng cắn miếng cô, mạnh bạo, cuồng nhiệt, gần như đang tham lam chiếm hữu đến vô cùng tận.

Ngay khi Dung Ân muốn đẩy ra, trên mặt đã phủ một tầng lạnh lẽo, một giọt, lại một giọt.... Cô sợ hãi, chỉ kịp cảm nhận được, nụ hôn của anh, dần lấy lại vẻ nhu hòa, môi hôn dừng lại, nhưng cũng không rời đi, hơi lạnh nhập vào miệng, khiến Dung Ân chỉ càng thêm nghẹn đắng. Cô kinh hãi, ở trong lồng ngực anh hồi lâu, vẫn không biết nên phản ứng ra sao.

“Ân Ân”, sau một thôi im lặng, giọng nói khàn khàn của Diêm Việt vang lên, hai người kề trán nhau, giữa đêm đen tối tăm bao phủ sự trầm lắng, càng khiến giọng nói anh trở nên đặc biệt thu hút, “Vì sao dù anh có cố gắng đến đâu, cũng đều không thể kéo em quay trở lại?”.

Nhưng Dung Ân chỉ cảm thấy toàn thân cứng nhắc, lúc này đã là đêm khuya, bên trong chung cư đều đã nghỉ ngơi cả, trong không gian nhỏ hẹp, có thể nghe rõ được tiếng thở của cả hai, cô không biết nên trả lời ra sao, chỉ cảm thấy cõi lòng rối loạn trăm mối, “Việt, em hỏi anh, anh hãy nói thật được không?”. “Chuyện gì?”, Thấp thoáng, anh có thể cảm nhận được niềm chẳng lành.

“Hôm đó, trông thấy vú Lưu đi cùng Diêm Việt, là thật, hay do em đã nhìn lầm?”, Cô vẫn luôn nghi ngờ, cũng không ai tin lời cô nói, thời gian trôi đi, ngay cả chính cô cũng nghi ngờ chính mình, “Em muốn nghe câu trả lời từ chính anh, nhưng nếu ngày nào đó em biết được anh đã nói dối, Việt, cả đời này chúng ta cũng sẽ không còn cơ hội”.

Người đàn ông phía trước, đột nhiên trở nên im lặng.

Trước mặt là một màu đen kịt, nếu không có hơi thở nặng trĩu truyền đến, Dung Ân sẽ tưởng rằng chính mình đang gặp phải ảo giác, là cô đang một mình ở nơi này.

Tay trái bị người đàn ông kéo lấy, anh nắm chặt lấy tay cô, “Ân Ân, là em nhìn nhầm rồi, trên đời này làm sao có được Diêm Việt thứ hai, thế nên, hãy cho anh một cơ hội nữa”. anh nghiêng người, “Không phải khuôn mặt trước đây, mà là tiếp nhận anh của hiên tại, là con người anh!”.

Dung Ân bị anh khóa trụ chặt chẽ, anh kéo tay Dung Ân chậm rãi đi xuống tầng, cô cẩn trọng đi ngay sau anh, từng bước một, chậm rãi ôn tồn.

Thứ hai đầu tuần là một ngày nắng đẹp chan hòa.

Thẩm Mặc lo lắng kéo cô ra ngoài công ty, “Mau lên, Nghiêm Tước đã xuống tay trước rồi, thông tin vừa xong, giám đốc Liêu vừa được hẹn ra ngoài, chúng ta phải mau chóng đến đó”.

“Nghiêm Tước”, Dung Ân vội vàng dừng chân, “Thẩm Mặc, mình cậu đi được rồi...”

“Như vậy sao được? Hạng mục này do cậu phụ trách, mình thì biết gì cơ chứ”.

“Vây, tổng giám đốc của Nghiêm Tước có đến không?”

“Trời, Ân Ân, nào cậu có vấn đề sao?”, Thẩm Mặc lời thôi một hồi mới đẩy được cô vào trong xe, “Anh ta sẽ vì một tờ giấy mời thầu mà cùng chúng ta đầu rơi máu chảy sao? Không thể, nếu mình đoán không sai, cùng lắm sẽ chỉ có trường phòng thiết kế”.

Đó chẳng phải, là Hạ Phi Vũ sao?

Nơi để bàn công chuyện vĩnh viễn vẫn là trước bàn rượu, tin tức của Thẩm Mặc quả nhiên rất nhanh nhạy, ngay khi tìm được phòng bao số 302, cô gõ cửa, “Mời vào”.

“Giám đốc Liêu, ngài khỏe chứ ạ”. Thẩm Mặc cười sáng lạn, kéo tay Dung Ân bước vào trong.

“Các cô là...”

Trong phòng duy chỉ có giám đốc Liêu và Hạ Phi Vũ, trên bàn còn bày ra một loạt giấy tờ, bao gồm bản thảo thiết kế và công văn có liên quan, Hạ Phi Vũ trông thấy theo sau Thẩm Mặc là Dung Ân, ánh mắt đang chuẩn mực liếc gợi sóng, “Các người vào đây bằng cách nào?”.

“Vị này chẳng phải là trưởng phòng thiết kế của Nghiêm Tước sao?”, Thẩm Mặc vươn tay, “Xin tự giới thiệu, chúng tôi ở bên công ty Sang Tân”.

Tư thái Hạ Phi Vũ ngạo mạn, liếc mắt nhìn Thẩm Mặc, để cho phải phép, vươn tay nhẹ nắm.

“Hai người đến đây có việc gì?”, câu hỏi này, là của giám đốc Liêu.

Thẩm Mặc nghe vậy, ngay lập tức lách qua người Hạ Phi Vũ ngồi xuống bên cạnh giám đốc Liêu, “Giám đốc Liêu, ngài hãy xem qua đề án này, công ty Sang Tân chúng tôi cũng đặc biệt cảm thấy hứng thú, hôm nay chúng tôi đều mang cả bản thiết kế gốc và bản dự trù tới đây, có câu thưa còn hơn thiếu, mong ngài bớt chút thời gian xem qua, được không ạ?”.

Đột nhiên xuất hiện sự ganh đua, trong chốc lát, sắc mặt Hạ Phi Vũ chợt có biến.

Giám đốc Liêu tự nhiên cầu còn chẳng được, “Tốt lắm, để tôi xem qua”, Vốn dĩ, ông đã cho rằng, chi phí Nghiêm Tước đặt ra là quá cao.

“Dung Ân, rời khỏi Nghiêm Tước, không ngờ cô lại chỉ làm ở chỗ công ty nhỏ thế này”.

“Mỗi công ty có cách tồn tại của riêng nó, Nghiêm Tước quá mức hoàn hảo, công ty chúng tôi lại biết cách tiết kiệm chi phí ở mức tối đa”, Dung Ân mỉm cười đúng mực, “Phương châm của công ty chúng tôi, chính là đảm bảo tiết kiệm và chiết khấu ở mức thấp”.

Giám đốc Liêu không khỏi ngắc đầu, ánh mắt rời khỏi tập tài liệu, rơi vào khuôn mặt Dung Ân, “Như vậy đi, dự thảo của hai người tôi sẽ mang về, sau khi xem xét và bàn bạc cụ thể, tôi sẽ trả lời hai bên”.

“Được”

“Giám đốc Liêu, ngài đi thông thả”.

Tất cả cùng nhau đi ra khỏi phòng bao, Hạ Phi Vũ dẫn đầu, Thẩm Mặc đưa túi xách giao lại cho Dung Ân, “Ân Ân, mình vào nhà vệ sinh một lát, ngay lập tức sẽ quay lại”.

“Ừ”.

Thẩm Mặc ngay lập tức xoay người đi về phía nhà vệ sinh, Dung Ân đuổi theo, “Trưởng phòng Hạ”.

Tiếng đế giày cao gót nện trên sàn nhà chói tai của Hạ Phi Vũ dừng lại, tư thái vẫn ngạo mạn như trước, “Có chuyện gì?”.

“Nếu như người đến đây không phải là tôi, e rằng ngày hôm nay Nam Dạ Tước đã gặp phải chuyện không may”, Dung Ân tự nhiên hiểu được ý tứ trong câu nói của cô ta, “Chúng tôi chỉ là một công ty nhỏ, so với Nghiêm Tước, hoàn toàn chỉ là trứng chọi đá, hạng mục lần này nếu trúng thầu, đối với công ty bên cô ắt sẽ rất có lợi, nhưng nếu bị chúng tôi nâng tay trên, vào tình thế đó, Nghiêm Tước tất sẽ bị mất đi uy tín. Về quan hệ này nọ mà nói, giữa tôi và anh ta đã chẳng còn gì, nếu cô muốn ở giữa phá đám, nói không chừng sẽ chỉ làm trung gian bắc cầu mà thôi”.

Khuôn mặt Hạ Phi Vũ được trang điểm vô cùng tỉ mỉ, thần sắc cũng không ngay lập tức mất đi vẻ ưu nhã, “Cô tự quản chuyện của mình là được rồi, nhắc cho cô nhớ, điều cấm kỵ nhất của anh ấy chính là dùng lại đồ đã vứt đi, thế nên, cô đừng hòng mơ mộng hão huyền”.

Dung Ân nhoen miệng cười, như vậy, là tốt nhất.

“Hơn nữa, một công ty hư danh như các cô, nghĩ gì tới chuyện nhận được gói thầu này?”

“Trưởng phòng Hạ, không cần cô phải nói nhiều lời thừa thãi như vậy, cứ chờ đó rồi xem”, mặc dù Dung Ân tự tin là vậy, nhưng tương quan tầm cỡ mà nói, dấu sao cũng không thể bằng Nghiêm Tước.

“Vậy, cùng chờ xem”, Hạ Phi Vũ thoáng nhìn thấy Thẩm Mặc đi ra từ nhà vệ sinh, “Dung Ân, món nợ trước đây ở Cám Dỗ tôi vẫn còn chưa tính toán với cô, cô chờ xem”.

Nói xong, liền xoay gót bỏ đi, cũng không quay đầu lại.

Nghiêm Tước, tăng cao nhất.

“Bộp....”

Tập văn kiện dày cộp nện xuống mặt bàn, bản dự thảo thiết kế từ bên trong rơi ra tứ tung, lướt trên mặt kính màu xanh lam rồi rơi lả tả xuống mặt đất, “Đây là cái gì? Bị từ chối?”.

Nam Dạ Tước bức tức vô cùng tận, dự án Vạn Đạt lần trước bị thất bát cũng không khiến anh giận giữ như lúc này, Hạ Phi Vũ ngồi xuống, nhặt lại giấy tờ, “Tổng giám đốc, chuyện này trước nay cũng đâu phải hiếm có, cũng chỉ là bị tổn thất một gói thầu”.

“Đối thủ là ai?”

Động tác trong tay Hạ Phi Vũ dừng lại, nhớ tới lời Dung Ân nói trước đây, “Tôi không biết”.

“Không biết?”, giọng nói Nam Dạ Tước bằng lãnh thêm bội phần, “Giám đốc Liêu nói, khi đang bàn bạc được một nửa, đối phương đột nhiên xuất hiện, công ty Sang Tân, là cái quái gì chứ?”, Cô ta làm bộ bình tĩnh, tập trung nhặt lại giấy tờ, thu xếp lại gọn gàng, thì ra, Nam Dạ Tước đã sớm thăm dò được, Hạ Phi Vũ đứng dậy, đặt giấy tờ lại lên mặt bàn, “Chuyện này chủ yếu là trách nhiệm của tôi, lúc đó, tôi cho rằng họ chỉ là một công ty không có tên tuổi, cũng không quá để tâm, cũng không nghĩ bị bọn họ lừa được chỗ sơ hở”.

Nam Dạ Tước nói lỏng cà vạt, thân thể cao lớn tựa trên lưng ghế, “Chuyện này không thể trách mình cô, bọn họ ra giá thấp hơn chúng ta rất nhiều, dù sao, cũng chỉ là một gói thầu”.

Hạ Phi Vũ cúi lưng, người đàn ông thấy cô thu dọn đồ đạc vội vã dưới đất, liền hạ giọng nói, “Việc này có người sẽ dọn, đừng để tay bị thương”.

“Công ty Sang Tân?”, Nam Dạ Tước cau mày, mười ngón tay đặt trên bàn gỗ nhẹ, “Tên công ty này, dường như rất quen tai”.

Sống lưng Hạ Phi Vũ chợt nhiên lạnh toát, có phần chột dạ, “Chỉ là một công ty mới thành lập, không cần phải để tâm suy nghĩ quá nhiều”.

Nam Dạ Tước nhất thời nghĩ không ra, anh đã quên trước đây từng bắt ép Dung Ân, khiến Thẩm Mặc trong một thời gian dài không giành được bất kỳ một hạng mục nào, “Cô đi điều tra nội tình bên trong xem”.

“Vâng”.

Mi tâm Nam Dạ Tước do dự giãn ra, ngược mắt nhìn, liền trông thấy Hạ Phi Vũ lại cúi đầu, “Ra ngoài đi, buổi tối cùng nhau dùng bữa”.

Người phụ nữ cũng không có biểu hiện gì dư thừa, lặng lẽ ra ngoài, đóng cửa lại cẩn thận.

Cái anh gọi là dùng bữa, sẽ chỉ thuần túy là dùng bữa, cô không hề chờ đợi điều gì.

Chớp mắt, đã chỉ còn lại ba ngày là đến giao thừa.

Thẩm Mặc suôn sẻ nhận được giấy nhận thầu, chân tay khua múa vui vẻ, hơn nữa còn kéo cả công ty cùng đi ăn mừng.

Nơi này không sánh được cùng Cẩm Đỗ, nhưng đẳng cấp cũng không thuộc hạng xuề xòa, bắt xe đi tới Ngạn Đăng, nơi này Nam Dạ Tước cũng từng đưa cô tới một lần, tiêu tốn cũng không hề ít.

“Thẩm Mặc, muốn chúc mừng, chỉ cần tổ chức một buổi liên hoan đơn giản là được, cậu đâu cần phải phung phí, đốt cháy hầu bao thế này cơ chứ?”.

“Dung Ân, lần này chúng ta nhận được gói thầu này, cậu là người có công trạng nhiều nhất, đương nhiên phải tới đây ăn mừng”, tay Thẩm Hiên Ngạo đặt trên vai Thẩm Mặc vỗ nhẹ, từ trước tới nay, hai người vẫn luôn chung sống rất hòa hợp, đôi bên không hề giấu diếm nhau chuyện gì.

Dung Ân không phản đối được, chỉ đành cùng một bên Thẩm Mặc, một bên Tô Luân bước vào trong, nơi này đèn chiếu rọi bốn phía đến lóa mắt, Dung Ân vừa bước vào liền cảm thấy như bị ngạt thở, Cùng với đó, trong lòng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Mà sự thật đã chứng minh, đêm hôm đó, quả thực đã xảy ra chuyện.

Phòng bao ở nơi này rất khó đặt trước, nên bọn họ chỉ đành tìm một bàn còn trống, rồi tùy ý ngồi xuống, dù sao chủ đích khi đến nơi này cũng để vui chơi thỏa thích.

Người phục vụ mang bia rượu tới, sau khi bật nắp, đặt lại xuống bàn, Thẩm Mặc chỉ uống một chút, ngày thường cô chỉ dính lấy Thẩm Hiên Ngạo, những nơi như thế này, cô chỉ đặt chân chưa tới vài lần.

Chính giữa, là sàn nhảy hình tròn, không ít người đang phô bày kỹ nghệ nhảy múa, đến nơi này, dù cho tứ chi có cứng ngắc cũng không cần lo lắng, theo giai điệu âm nhạc, tự nhiên sẽ phóng thích chính mình.

“Ân Ân, Tô Luân, chúng ta đi nhảy thôi”, Thẩm Mặc đã bắt đầu nóng lòng, vươn tay túm lấy hai người.

Dung Ân ngồi trong góc, đối với những nơi này, cô trước sau vẫn không thể hòa nhập, “Thẩm Mặc, mọi người nhảy đi, mình ngồi lại đây được rồi”.

“Ân Ân, đừng làm mất hứng chứ!”.

“Mọi người đi đi!”, Dung Ân vươn tay đẩy hai người vào trong, “Mình cũng không muốn làm cột điện”.

“Vậy được rồi, em ngồi lại đây, đừng tùy tiện đi linh tinh”, Thẩm Hiên Ngạo lo lắng dặn dò lại.

“Anh yên tâm”.

Lúc này mấy người mới hào hứng xông vào sàn nhảy, Thẩm Mặc chơi đùa rất thỏa thuê, lôi kéo Thẩm Hiên Ngạo điên cuồng nhảy múa, Dung Ân ngồi lẳng lặng trên ghế sofa, những nơi càng náo nhiệt, càng không phù hợp với cô, sự đơn độc lạnh lẽo sớm đã ăn sâu trong suy nghĩ của cô.

Dung Ân vừa cười vừa cầm lấy chai bia trên bàn, rơm uống, đã bị tay một ai đó ngăn lại.

Dung Ân nghiêng mặt nhìn lại, liền trông thấy một người đàn ông đang đứng bên cạnh, người này, cô từng gặp qua một lần, lần đó đi cùng Nam Dạ Tước nên tình cờ gặp mặt, nghe nói người đứng sau anh ta rất có thể lực, ngay cả Nam Dạ Tước cũng không dám tùy tiện động vào.

75. Chương 75: Sự Xuất Hiện Kịp Thời

“Đừng để tôi gặp lại cô một lần nữa, bằng không, tôi sẽ đặc biệt chuẩn bị một gian phòng, đem cô nhốt lại, không động vào cô, nhưng sẽ nuôi dưỡng cô đến chết mới thôi!”.

“Anh là ai? Anh muốn gì?”, Thẩm Hiên Ngạo theo bản năng đứng chắn trước Thẩm Mặc, từ trong mắt người đàn ông, dễ dàng nhận ra vẻ mưu mô thâm căn cố đế.

“Khẩn trương gì chứ, tôi cũng đâu giống sẽ ăn thịt ai”, Bùi Lang giơ lên ly rượu trong tay, “Tôi chỉ thấy mọi người đang vui vẻ, muốn qua đây mời ly rượu mà thôi”.

Dung Ân nhìn nụ cười nhếch lên từ khóe miệng người đàn ông, đó là biểu tình hứng thú của kẻ đi săn, thần thái này, cô cũng đã không còn xa lạ, Thẩm Hiên Ngạo cầm lấy tay Thẩm Mặc, tỏ ý bảo cô không cần sợ hãi, “Lòng tốt của anh, chúng tôi xin nhận, nhưng mấy người này đều không uống được rượu, tôi sẽ thay họ nhận một ly này?”.

Trong một chốc dường như không hề có phản ứng, ly rượu của người đàn ông bị hất toàn bộ lên mặt Thẩm Hiên Ngạo, Thẩm Mặc sợ đến nỗi hét lên thành tiếng, vội vả lau rượu trên mặt anh.

Dung Ân hiểu rõ, đêm nay đã chọc phải đuôi hùm, Thẩm Hiên Ngạo và hai đồng nghiệp bên cạnh bị kích động, rơm xông lên phía trước, nhưng bị Tô Luân vội vàng ngăn lại, người đàn ông nọ mang theo không ít người, hơn nữa, luận theo tình hình lúc này mà nói, bọn họ đều không phải đối thủ.

Bùi Lang vung tay, ngay lập tức từ phía sau có người đưa đến cho anh ta một ly rượu khác.

“Rượu của bản công tử, không ai dám uống”.

Toàn thân Thẩm Mặc dường như đang phát run, con ngươi đen bóng liếc nhìn Thẩm Hiên Ngạo, ra hiệu anh hạ thấp khẩu khí, cô đứng ra từ sau lưng anh, vươn tay tiếp nhận.

Nổi trên mặt chất lỏng màu đỏ sẫm sánh là bọt khí đang kết tủa vô cùng đáng ngờ, Dung Ân nhận thấy vậy, bắt lấy tay Thẩm Mặc, “Ly rượu này, để chúng tôi kính mới phải”, Nói xong, liền rót hai ly rượu khác, đưa đến trước mặt Bùi Lang.

Vì trong góc bàn quá tối, người đàn ông trước đó không hề chú ý đến sự hiện diện của cô, nghe thấy thanh âm vọng lại, không khỏi hiểu kỳ nghiêng đầu ngược nhìn, tầm mắt rơi trên mặt Dung Ân.

Hai mắt anh ta không khỏi nheo lại, mỗi lúc càng trở nên thâm thúy.

Hôm nay Dung Ân mặc một chiếc áo cổ lọ bằng len, bên ngoài, khoác một áo choàng dài quá đầu gối, trang phục giản tiện như vậy, càng làm tôn thêm dáng người cao gầy của cô, tuy rằng bên trong hộp đêm, ánh sáng chỉ như thoát ẩn thoát hiện, nhưng vẫn có thể trông thấy rõ mờ khuôn mặt cô, cùng làn da trắng nõn.

Bùi Lang không thiếu phụ nữ, nhưng vừa trông thấy cũng không sao khống chế được, có cảm giác như vừa gần vừa xa.

Anh liếc mắt nhìn ly rượu Dung Ân đang cầm, cổ tay trắng nõn mảnh khảnh, càng thập phần rạng ngời, anh ta giơ cổ tay, nhưng không tiếp nhận chén rượu, mà cầm lấy tay Dung Ân dùng sức kéo cô ngã vào lồng ngực mình. Rượu vang đỏ chòng chành đổ toàn bộ lên áo sơ mi của người đàn ông, ngay tức thì tình thế rơi vào hỗn loạn, tính tình Thẩm Hiên Ngạo vốn dĩ nóng nảy, một đám nện lên khóe miệng Bùi Lang.

“Bùi công tử!”, Phía sau truyền đến tiếng kinh hô.

Dung Ân theo anh ta lảo đảo vài bước, thiếu chút nữa đã té ngã, nhưng tay người đàn ông vẫn ngang ngược chế trụ thắt lưng cô, ngón trỏ anh ta khê quét lên khóe miệng, đã có máu chảy ra “Mẹ kiếp, đánh hấn cho ta, hôm nay phải lấy bằng được hai cánh tay của hấn!”.

Những người phía sau xông lên, đập bể bình rượu lao về phía Thẩm Hiên Ngạo, Tô Luân và Thẩm Mặc sợ đến nỗi chỉ biết ôm nhau đứng chết lặng, Dung Ân ra sức giãy giụa, lại bị người đàn ông gắt gao ôm vào ngực. Bên trong hộp đêm ngay lập tức trở nên hỗn loạn cực điểm, cũng không có ai dám đứng ra can ngăn, Bùi Lang sai thủ hạ phong tỏa khắp lối ra vào, đêm nay, xem chừng sẽ là một màn đẫm máu.

“Buông tôi ra...”, Dung Ân vùng vẫy không thôi, “Không phải anh nói muốn uống rượu sao? Tôi uống!”.

Bùi Lang vươn bàn tay to lớn, đem khuôn mặt Dung Ân vịn lại, đối diện chính mình, “Đêm nay tôi muốn cô theo tôi, còn hai người kia, theo anh em tôi cùng vui vẻ”.

Dung Ân trừng mắt nhìn anh ta, rồi đột nhiên há miệng, hung hăng cắn lên tay anh ta, răng nhọn đâm vào da thịt, ngay lập tức máu chảy ra, tay Bùi Lang đau nhức buông ra. Cô thừa cơ chạy thoát, Thẩm Hiên Ngạo và mấy người khác đã bị đánh đến nằm quỳ rạp trên mặt đất không ngọ nguậy. Người đàn ông đưa tay lên mép, cũng không bực tức, đầu lưỡi liếm lên trên, ánh mắt phô ra vẻ âm u, “Ngang bướng, rất hợp khẩu vị của tôi”.

“Hiên Ngạo, anh sao vậy, đừng làm em sợ...”, Thẩm Mặc ngồi trên mặt đất nức nở, nếu như biết trước sẽ xảy ra cơ sự này, có đánh chết cô cũng không đưa mọi người tới đây.

Những người xung quanh chỉ đứng ngoài, chứng kiến một màn náo nhiệt, không ai có ý ra tay giúp đỡ, cũng không hề dám.

Bùi Lang thông thả ngồi xuống ghế sofa, bắt chéo chân, châm một điếu thuốc.

Anh ta chưa đầy hai mươi sáu tuổi nhưng rất có khí khái, những đường nét trên gương mặt như được chạm trổ tỉ mỉ đến sắc sảo, những chi tiết nhỏ nhất cũng anh tuấn hơn người, nơi nào anh ta đến, chỉ cần nhìn trúng, mặc kệ là phụ nữ như thế nào, số lượng không đáng kể, thủ đoạn tranh đoạt của anh ta trước nay vẫn luôn vô cùng tàn ác.

“Phế bỏ hai tay hấn ta, tôi sẽ không tính toán”, Lời nói ra của người đàn ông nhẹ tựa lông hồng, dường như cho rằng chính mình còn chịu thiệt.

“Cầu xin anh, đừng làm như vậy...”, Thẩm Mặc khóc lóc van xin, cô gắt gao ôm lấy đầu Thẩm Hiên Ngạo, vừa bị một bình rượu đập vào, máu đang không ngừng chảy ra, đem chiếc áo lông màu trắng của cô nhuộm một mảng lớn màu đỏ.

“Cô thương hấn ta, vậy ai thương tôi?”, Bùi Lang đưa đầu lưỡi quét lên khóe miệng, ở đó đã có vết nứt, truyền đến cảm giác đau nhức.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?”, một tay Dung Ân vụng trộm lặn vào túi, người đàn ông nhận ra ý đồ của cô, liền nhoẻn miệng cười, “Đừng nghĩ báo cảnh sát, dù cho cảnh sát có tới, hai tay của hân ta cũng đã được định đoạt!”.

Dung Ân vừa tìm được điện thoại, đành bắt lực buông ra.

“Chuyện này là lỗi của chúng tôi, anh muốn tôi uống, tôi sẽ uống, anh bỏ qua cho chúng tôi, được không?”, Thẩm Mặc bước chân chênh vênh đi đến trước mặt Bùi Lang, còn tiếp tục như vậy, sợ rằng Thẩm Hiên Ngạo sẽ không chịu được nữa.

Người đàn ông nghe xong, cầm lấy ly rượu đưa lên trước mặt, cũng lấy ra từ trong túi một viên thuốc màu trắng bỏ vào, Dung Ân chỉ thấy đáy ly, bọt khí bắt đầu sôi lên, không bao lâu sau, viên thuốc hoàn toàn tan ra, Bùi Lang cầm lấy chén rượu đưa đến trước mặt Dung Ân, “Nếu cô uống, tôi sẽ bỏ qua cho hân ta”.

Dung Ân giương mắt ngược lên nhìn, đôi mắt đen láy như đang bị lửa thiêu đốt diện đôi mắt người đàn ông, “Chỉ cần tôi uống, chúng tôi có thể đi?”.

Bùi Lang trông thấy niềm hy vọng trong đáy mắt cô, khóe miệng cong lên, “Uống ly rượu này, tôi sẽ thả bọn họ, còn cô, đêm nay theo tôi, nhanh lên một chút, tôi đã không còn đủ sức kiên nhẫn”.

Dung Ân cắn chặt môi, người đàn ông cười cười, “Không uống cũng được, không chỉ hân ta không thể đi, bọn họ và cô cũng sẽ không thể đi”, Anh chỉ tay ra sau lưng cô, hướng về phía Thẩm Mặc và Tô Luân.

Máu chảy trên sàn nhà đã loang tới gần chân Dung Ân, Thẩm Mặc ôm lấy Thẩm Hiên Ngạo khóc không ngừng, chỉ còn thể tiếng thở yếu ớt, Dung Ân run rẩy vươn tay, tiếp nhận ly rượu. Số phận, dường như luôn đi ngược lại mong muốn của cô, cô liều mạng để quay trở về cuộc sống bình thường, tìm mọi cách rời xa Nam Dạ Tước, lại không hay biết, sự che chở của anh, cũng theo đó không còn tồn tại, ngay cả khí lực để phản kháng, cô cũng không có.

“Ân Ân...”, Thẩm Mặc thấy cô cầm lấy ly rượu, vội vã nhào lên, “Đừng uống, đừng uống...”.

Người đàn ông trông thấy cô nhìn chằm chặp chất lỏng đỏ như máu, liền khom hạ thất lưng cười nhạt, “Biết rõ bên trong là gì?”.

Cô gạt đầu, trong mắt phủ đầy một tầng hơi nước.

“Uống đi, nó sẽ khiến cô sung sướng”.

Vị đắng này, Dung Ân đã từng nếm qua khi còn ở bên cạnh Nam Dạ Tước, mùi vị bị ép buộc cung phụng, bị áp bức đến giới hạn tột đỉnh, ngón tay cô siết chặt ly rượu, chậm rãi ngẩng đầu lên. Bùi Lang nhìn vào mắt cô, nhưng vẫn chưa tìm được sự thỏa hiệp tận trong đáy mắt, Dung Ân dùng sức nắm chặt, dường như phảng phất còn vang lên tiếng thủy tinh rin rít, cô nhìn chòng chọc khuôn ngực của người đàn ông, thậm chí có ý muốn sẽ bóp nát ly rượu, đâm lên ngực anh ta!.

“Bóp bóp bóp...”, Đột nhiên từ trong đám đông, vang lên tiếng vỗ tay.

Mọi người tự động tránh đường, Dung Ân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thân ảnh cao lớn vững chãi của Nam Dạ Tước nhập vào tầm mắt, anh vận một bộ âu phục màu trắng của thương hiệu Armani, dưới ngọn đèn, chói sáng đến lóa mắt, hai tay người đàn ông thọc vào túi, điệu bộ như đấng cứu thế cao ngạo đi tới. Mái tóc màu đỏ rượu được chải chuốt cẩn thận, ánh mắt thâm thúy sâu xa, ai khi nhìn vào cũng sẽ bị thu hút đến mê mết, trên cánh mũi trái, viên kim cương phát ra ánh sáng lấp lánh long lanh.

Lực trên tay Dung Ân dần rời lỏng, kiên định nén trụ nước mắt, ngay khi trông thấy anh, liền tuôn ra như vỡ đê.

Nam Dạ Tước, người đàn ông cô dùng trăm phương nghìn kế để được buông tha, không chỉ xuất hiện trước mắt cô một lần, lại luôn là lúc bộ dạng cô chật vật đến thảm hại, nhưng một lần lại một lần đến kịp lúc.

“Bùi công tử, có nhả hứng ở đây đánh người, từ xa đã nghe được tiếng kêu rên”.

Bùi Lang trông thấy Nam Dạ Tước, liền đứng dậy nói, “Thì ra là Tước thiếu, không có gì, chỉ là dạy dỗ vài người, không ngờ lại khiến anh có hứng thú”.

Cẳng chân thon dài của Nam Dạ Tước bước tới bên cạnh Dung Ân, một tay cầm lấy cánh tay cô kéo lại, “Đồ ngốc này, tại sao không ở nhà, ai bảo em chạy tới đây làm gì?”

Dung Ân theo đó đứng dậy, biểu tình ngây ngẩn nhìn chăm chú Nam Dạ Tước.

“Đây là nữ nhân tôi đang nuôi dưỡng, ngày thường bị làm hư, hôm nay dám lén lút đến đây sau lưng tôi, để Bùi công tử chê cười rồi”.

Sắc mặt Bùi Lang rõ ràng tối lại, “Đây là nữ nhân của anh?”

“Lần trước, anh không phải đã gặp qua rồi sao”.

Ngẫm lại, đáy mắt Bùi Lang lại càng lộ ra vẻ nguy hiểm, anh câu dẫn khoe miệng, điệu bộ cười mà như không, “Hôm nay, chính cô ấy đụng phải người tôi, tôi cứ như vậy thả đi, chẳng phải bị người khác chê cười rồi sao”.

Cánh tay Nam Dạ Tước thuận thế ôm lấy Dung Ân, bàn tay nóng bỏng dán lên thắt lưng cô, “Vây, lẽ nào người của tôi anh cũng muốn động vào?”.

“Nếu hôm nay Tước thiếu đến không đúng lúc, tôi cũng muốn ném thử”.

Sau khi người đàn ông nói xong, sắc mặt Nam Dạ Tước mỗi lúc một âm lãnh, Dung Ân đứng bên cạnh anh không dám làm bừa, cúi thấp đầu tựa trên vai anh, “Ý của Bùi công tử, là muốn cùng tôi tranh đoạt?”.

“Tước thiếu”, Bùi Lang đứng trước một đám người, khí thế không hề thua kém Nam Dạ Tước, “Tôi nghe đâu, đằng sau Nghiêm Tước cũng không minh bạch gì, chính anh chắc cũng biết, bên viện kiểm sát, chưa từng nói lỏng tay, chỉ cần tôi ở giữa kích động một chút, Nghiêm Tước sau này, sợ rằng sẽ không được yên ổn”.

Đây là đối tượng trước nay Nam Dạ Tước vẫn luôn dè chừng, anh tuy rằng chiếm lĩnh cả hai bên hắc bạch, nhưng chỉ cần mưu kế lươn lẹo, nhất định sẽ gỡ trò cán sau lưng, chỉ cần sơ hở, thật sự sẽ gặp phải phiền toái không nhỏ.

Nghĩ đến điều này, lông mày lười mác của người đàn ông liền cau lại, Dung Ân ngẩng đầu, chỉ thấy anh hung hăng trừng mắt lướt nhìn cô.

Vì một người phụ nữ anh chơi đùa đã chán, có ý nghĩa gì? Nam Dạ Tước do dự, không ngờ mở miệng nói, “Mọi chuyện luôn có cách giải quyết, Bùi công tử không muốn vẹn cả đôi đường, nhưng người phụ nữ này, tôi không thể để lại, đây là nguyên tắc trước nay của tôi, trừ khi là chính tay tôi từ bỏ”.

Lúc này, một người đàn ông cúi lưng ghé vào tai Bùi Lang khuyên nhủ vài câu, phân tích thiệt lợi, Nam Dạ Tước, bọn họ vẫn không nên tọc vào. Dù sao thân phận anh ta cũng nguy hiểm vô cùng, mạo phạm cũng không thể, Nhưng cứ như vậy bỏ qua, cơn giận này, e chừng Bùi Lang có xuống quan tài cũng không sao nuốt trôi được, “Như vậy đi”, giọng nói thỏa hiệp, “Thuộc hạ của tôi ngày thường thân thủ không bản lĩnh, Tước thiếu có thể chỉ giáo, dạy dỗ bọn họ một trận, nếu có thể đảo ngược thế trận, tôi sẽ nể mặt anh, thả cô ta”.

Bàn tay Nam Dạ Tước đặt trên thắt lưng cô vỗ nhẹ, rồi đẩy ra, “Được”.

Dung Ân lão đảo, thấy trên tay bọn họ đều là những bình rượu sắc nhọn, trái tim cô như bị treo lơ lửng, “Anh coi chừng”.

Nam Dạ Tước liếc mắt nhìn, ước chừng khoảng hơn mười người, bao vây lấy anh, những người đứng xem đã sớm lánh đi, không muốn tự chuốc họa vào thân. Thẩm Mặc cùng Tô Luân ngồi bệt dưới đất, cởi bỏ áo khoác bao lấy đầu Thẩm Hiên Ngạo, hai người đồng nghiệp khác bị thương cũng không quá nghiêm trọng, nhưng cũng nằm rạp trên mặt đất không hề nhúc nhích.

Trung tâm của vòng vây, Nam Dạ Tước cởi bỏ áo vét màu trắng, cởi cúc măng sét áo, cũng cởi hai cúc cổ.

Hai tay anh đều trống không, nhưng hành động lại chuẩn xác, nhanh nhạy, y hệt mãnh thú đang quần mình chống trời, thân hình cao lớn né tránh được ngón đòn trí mạng, anh lật ngược thế phòng thủ, ghim chặt đối phương, cẳng chân mạnh bạo hung hăng đá vào ngực hắc ta, Dung Ân dường như phảng phất nghe được tiếng khớp xương bị gãy.

Đập vỡ một bình rượu, anh lách người để đầu nhọn xoẹt qua da thịt, cửa thành một đường. Nam Dạ Tước xoay người chộp lấy bình rượu trên quầy bar, vung tay quăng đi, bình rượu vỡ toang đập vào đầu đối phương, ngay lập tức, trong hộp đêm vang lên tiếng kêu rên thảm khốc, những người khác sợ hãi nhìn nhau, không dám xông lên.

Tay phải Nam Dạ Tước cầm lấy nửa bình rượu, những góc nhọn không đều nhau đâm ra tua tủa, dọc theo ống quần màu trắng là máu đang chảy xuống thành dòng. Khóe môi mỏng của người đàn ông cong lên, với anh, một màn này, cũng chỉ là làm nóng người, so với rừng súng mưa đạn chẳng thấm là bao. Dung Ân tựa người trên mép bàn, mười ngón tay gắt gao nắm lấy cạnh bàn, hai mắt đờ đẫn ngây dại.

Những người còn lại nhìn về phía Bùi Lang, thấy thần sắc anh ta mỗi lúc một u ám, liền không dám chùn chân mà xông lên, chỉ đành bất chấp liều mạng, Nam Dạ Tước cũng không thèm liếc nhìn, đá một người bay ra khỏi quầy bar, ly chén cùng rượu đồng loạt rơi vỡ loảng xoảng, trong không gian rộng khắp, đặc quánh mùi máu tanh.

Nam Dạ Tước lúc này, trong mắt Dung Ân giống như một đấng cứu nhân, hốc mắt cô lại càng thêm bội phần ảm ướt.

Hai người còn lại rất nhanh bị hạ gục, Nam Dạ Tước nhanh chóng né tránh, nhưng không ngờ trên tay hắn ta có cầm một bình rượu, lòng bàn tay tức thì có máu chảy túa ra, anh vung nắm đấm nện xuống mạnh bạo khiến hắn ta ngã xõng xoài xuống mặt đất, dường như không có ý ngơi nghỉ, tiến lại gần bụng hắn ta, đá lên không ngừng.

Bùi Lang cười cười, nhưng ý cười cũng không thâm nhiễm lên trong mắt, “Tước thiếu quả thực rất quyết đoán, mấy tên vô dụng này cũng nhờ anh dạy bảo”.

Nam Dạ Tước nói tung cả vạt rồi cầm trên tay, nhưng Dung Ân vẫn kịp trông thấy có máu đang chảy ra, mặc dù cả vạt ngay sau đó đã đè lên. Anh đi đến bên cạnh Dung Ân, rơm ôm cô bỏ đi.

“Chờ đã”, Dung Ân quay đầu nhìn lại, “Thẩm Mặc, mau đỡ Thẩm Hiên Ngạo ra ngoài”.

“Khoan đã”, Bùi Lang thấy mấy người toan rời đi, liền cản đường Nam Dạ Tước, “Vừa rồi tôi chỉ nói sẽ thả cô ta, không bao gồm bọn họ”.

Trên trán Nam Dạ Tước túa ra mồ hôi lạnh, ánh mắt anh đảo qua mặt Dung Ân, đột nhiên nắm lấy tay cô, kéo đến trước bàn, bên trên có ly rượu Bùi Lang đã chuẩn bị. Anh cầm lấy, đưa đến cho Dung Ân, “Uống đi”.

Dung Ân thoáng giật mình, nhưng nhớ lại lời nói của Bùi Lang, chỉ cần cô uống, bọn họ có thể đi,

Nam Dạ Tước cầm lấy ly rượu đưa lên miệng Dung Ân, “Sợ gì? Em cũng không phải chưa từng uống, cùng lắm trở về mệt hơn một chút, nhanh lên!”.

Cô hiểu rõ anh có ý muốn giúp đỡ, trong tình cảnh này, cô cũng chỉ đành tiếp nhận.

Dung Ân mở miệng, động tác của Nam Dạ Tước vô cùng rất nóng vội, đẩy cốc rượu để cô nhanh chóng uống hết, Nam Dạ Tước nhìn sắc mặt cô đỏ bừng, do bị ép uống hết một hơi, ngay lập tức quăng đi ly rượu đã không còn lấy một giọt, “Tôi xem em lần sau còn dám!”.

Dung Ân có thể cảm nhận được sự giận giữ trong mắt anh, cơn thịnh nộ giống như ngọn lửa đang bùng cháy mãnh liệt thiêu lấy toàn bộ cơ thể cô.

Trong mắt anh, cô mỗi lúc càng vượt quá giới hạn.

Bùi Lang nhận thấy thế sự đã đến nước này, chính miệng cũng không nói thêm lời nào, chỉ nghiêm mặt đến đánh lại, Nam Dạ Tước nhặt lấy áo khoác trên mặt đất sau đó choàng lên vai Dung Ân, bàn tay đặt trên vai cô vô nhẹ, “Bùi công tử, không tiễn, tôi phải trở về ngay lập tức giải tỏa cho cô ấy”.

Giọng nói lộ rõ ý vị mập mờ xa xôi đến vô cùng tận, khóe miệng Bùi Lang cong lên, “Không tiễn”.

Nam Dạ Tước nắm chặt bắp vai Dung Ân, ôm cô ra ngoài, phía sau, Thẩm Mặc cùng Tô Luân vội vã đỡ mấy người khác dậy, Thẩm Hiên Ngạo so với hai người còn lại bị thương khá nặng, dìu lấy nhau lảo đảo bước ra ngoài.

“Nam Dạ Tước, anh không sao chứ?”

Sắc mặt người đàn ông xanh đen lẫn lộn, đôi mắt hẹp dài vằn lên tia máu, trên khuôn mặt anh tuần còn để lại một vài vết máu đã khô, anh xoay người nắm chặt bả vai Dung Ân, “Tôi thật sự không hiểu, có phải cô rất thích những nơi thế này hay không?”

Dung Ân mấp máy môi, cũng không đáp lại, hai lần liền, cô lặp lại một trò đùa trong mắt anh.

“Tôi bảo cô trả lời!”, Thanh âm người đàn ông mỗi lúc một mất kiểm soát, khẩu khí khiến người khác không khỏi sợ hãi.

Nhưng mi tâm cô chỉ cau lại, dường như không hề có ý sẽ trả lời, cũng không cãi lại, cũng không thừa nhận.

“Dung Ân, quan hệ giữa chúng ta đã sớm kết thúc, những chuyện thế này vốn dĩ tôi không muốn can thiệp, chỉ là tôi có một nguyên tắc, phụ nữ tôi đã chơi đùa, tôi không thích trông thấy bị làm trò ngay trước mặt, cô nhớ cho kỹ, nếu như còn lần sau, hậu quả, cô tự đi mà lãnh”, Nam Dạ Tước nhìn chòng chọc khuôn mặt trắng bệch của cô, vốn dĩ không muốn nói ra những lời tuyệt tình đến vậy, nhưng trông thấy cô chìm đắm trong trụ lạc, lửa giận trong lòng anh lại bùng lên mãnh liệt, anh vốn dĩ chỉ tưởng rằng đó là một mối quan hệ chiếm hữu chết tiệt, nhưng lại không chú ý, nội tâm anh đang chậm rãi thay đổi, “Đừng để tôi phải gặp lại cô một lần nữa, bằng không, tôi sẽ đặc biệt chuẩn bị một gian phòng, đem cô nhốt lại, không động vào cô, nhưng sẽ nuôi dưỡng cô đến chết mới thôi!”

Khẩu khí dữ tợn như vậy, khiến Dung Ân không nhịn được run rẩy, cô dừng chân lại, “Nếu đã xong rồi, tôi đi”.

Rơm xoay người, cổ tay đã bị túm lại, “Cô định qua cầu rút ván, muốn thấy tôi máu chảy đến chết ở đầu đường xó chợ?”.

Thẩm Mặc đỡ Thẩm Hiên Ngạo đuổi kịp đến, trông thấy Nam Dạ Tước, cô ngay lập tức mỉm cười, “Chuyện ngày hôm nay, thật sự cảm ơn anh”.

Người đàn ông khẽ liếc mắt, âm điệu từ trong miệng nhàn nhạt buông ra, “Ừ”.

Tô Luân chạy ra ngoài bắt xe, nơi này vốn là khu phố trung tâm, xe taxi qua lại rất nhiều, nhưng sau khi trông thấy bộ dạng Thẩm Hiên Ngạo bê bết máu, cũng đều từ chối chở khách, xoay vô lăng phóng đi như gió.

“Ngu ngốc!”, Nam Dạ Tước bỏ lại câu sau đi lên, vừa vươn tay, một chiếc xe dừng lại.

“Lên xe!”

Hốc mắt Thẩm Mặc đã sưng đỏ, cô vội vã đỡ Thẩm Hiên Ngạo vào ghế sau, tài xế vừa trông thấy, vẫn còn mạnh miệng, “Không được, các người gọi xe cấp cứu đi”.

Cảnh tượng như vậy, khiến Dung Ân nhớ lại hoàn cảnh dưới chân núi trước đây, cô cũng đã từng bắt lực cầu cứu như vậy.

Nam Dạ Tước đặt tay trên nóc xe, khom hạ thắt lưng, “Người còn chưa chết, ông từ chối? Chúng tôi sẽ đi xe của ông”.

Tài xế nghe vậy, liền nổ máy rơm thẳng thừng bỏ đi, Nam Dạ Tước chưa từng phải ngồi khỏi xe, đi hai ba bước lên đằng trước, cẳng chân thon dài hung hăng đá vào buồng máy, tài xế cả kinh, hai mắt tròn tròn, chỉ trông thấy đầu xe bị lồm một mảng lớn, Nam Dạ Tước móc ví ra, lấy ra một xấp tiền đưa đến trước mặt người đàn ông nọ, “Ông đi trước, tôi theo sau, dám có ý nghĩ khác, tôi sẽ giết chết ông”.

Nói xong, không chú ý đến sắc mặt sùng sốt của Thẩm Mặc, mở cửa xe đằng sau, “Những người bị thương đi trước, những người còn lại gọi xe sau”.

Tài xế ngồi bất động, tiền rơi lả tả trên ghế phụ, cũng không dám nhấc lên, đợi đến sau khi mọi người đã ổn định chỗ ngồi mới vặn khóa, Dung Ân muốn theo bọn họ, liền bị Nam Dạ Tước kéo lại, “Cô đi cùng tôi”.

Khoác áo vét màu trắng lên người, cô đã lạnh đến run lẩy bẩy, đến khi Nam Dạ Tước lấy xe đi ra, ra hiệu cô đi lên, Dung Ân mở cửa xe sau, cả người lui vào trong.

Cô khúm núm ngồi xuống, hai tay nắm chặt lấy cổ áo vết của anh, khuôn mặt bị che lấp bởi mái tóc dài đang buông xõa, Nam Dạ Tước có nhìn kỹ qua gương chiếu hậu cũng không sao nhìn ra được biểu tình trên khuôn mặt cô lúc này, chỉ thấy hai vai cô run rẩy không thôi, hai đùi không kiên nhẫn khép chặt.

Xe taxi phía trước đi hướng về phía bệnh viện, con người Nam Dạ Tước sắc bén nhìn chòng chọc Dung Ân, đột nhiên anh bẻ tay lái, quành xe đi sang hướng khác.

Dung Ân trước sau vẫn cúi đầu, năm ngón tay cấu chặt để lại những dấu lưỡi liềm trên lòng bàn tay, đâm vào mỗi lúc một sâu. Cô cũng không phát hiện xe đã đi chuyển hướng, mãi cho đến khi cửa sau xe được mở ra, khuôn mặt bị một bàn tay nâng lên, hai mắt Dung Ân mê ly mơ màng, hô hấp cũng nóng ran kịch liệt.

Bàn tay Nam Dạ Tước dán lấy khuôn mặt cô, lạnh lẽo đến thấu xương, lại mang đến cảm giác khoan khoái dễ chịu khiến người khác không nỡ rời khỏi.

Khuôn mặt tuyệt mỹ bị vụn lại, một nụ hôn nồng nhiệt đột nhiên phủ lên khiến toàn thân Dung Ân run rẩy, Nam Dạ Tước nhẹ đẩy cô ngã ra phía sau, thân thể cao lớn theo đó đè xuống.

Sự khát khao này, so với lần trước lại càng mãnh liệt hơn, mọi tế bào trong toàn thân dường như đều đang sục sôi muốn phóng thích, một tay không bị thương của Nam Dạ Tước thuần thục tìm được khóa, vừa cởi ra, bàn tay đi vào trong thăm dò, Dung Ân liền mở tròn hai mắt.

Cô chật vật để anh có thể buông tay, lẽ nào, lại cam tâm để mọi thứ trở về nguyên trạng?

Không, không thể!

Cô gạt mạnh tay khước từ, khuôn mặt tuần tú của Nam Dạ Tước đang chôn trong cổ cô ngẩng lên, “Có chuyện gì?”.

“Mau đến bệnh viện, tay của anh để như vậy sẽ càng nặng thêm”.

Người đàn ông không quan tâm, bờ môi mỏng tiếp tục quấn lấy cổ cô không ngừng kích thích, Dung Ân chỉ cảm thấy toàn thân khó chịu vô cùng tận, cô nghe được thanh âm trầm thấp của Nam Dạ Tước thoang thoảng bên tai, “Cô chịu được sao? Tôi không ngại, cô để ý cái gì?”.

Dung Ân nghe vậy, động tác trên tay liền dừng lại, Nam Dạ Tước tưởng rằng cô đã thông suốt, vừa muốn gỡ bỏ thắt lưng, lại không biết cô đẩy mạnh người, bả vai đụng vào cánh tay đang bị thương của anh, “Dung Ân, cô làm loạn còn chưa đủ? Ngoan ngoan thả lỏng chân”.

Người đàn ông phần nộ đến đỉnh điểm.

Dung Ân vốn không nghĩ anh sẽ tức giận, nhưng chuyện này sẽ hắt quăng sạch sẽ mọi thứ, cô làm sao có thể cam tâm trở về điểm xuất phát?

“Tước thiếu, anh cần phải suy nghĩ cho kỹ, nếu hôm nay em thành người của anh, sau này, anh có muốn bỏ em sẽ là điều không thể”, nhịp thở Dung Ân gấp gáp, hai cánh tay quấn lấy cổ Nam Dạ Tước. Người đàn ông quả nhiên dừng động tác, “Cô có thể chịu được?”.

“Nếu anh muốn thay em giải quyết, em cầu còn không được”.

Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm biểu cảm khó khăn của người phụ nữ dưới thân, hai tay chống bên hông cô, tối nay, nếu không phải anh xuất hiện kịp lúc, tư thế kiều diễm này, chẳng phải sẽ đặt dưới thân Bùi Lang hay sao? Nghĩ vậy, ánh mắt anh lộ ra vẻ chán ghét, hai tay đang chống đẩy lên, đóng phích cửa xe, ngồi lại vào ghế lái.

Anh chỉ là nghĩ theo lẽ thường, nhưng không nghĩ tới, Dung Ân sẽ chấp nhận mất cả chì lẫn chài, trong mắt anh, cô là người đã thỏa hiệp.

Xe nhanh chóng phóng đi, Dung Ân nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này mới biết nơi đây là một hẻm tối, ra ngoài phố, vượt qua hai lần đèn đỏ là có thể đến bệnh viện.

Dung Ân ngồi lui vào một góc, cài lại khóa, sờ lên áo len, toàn thân đã bị mồ hôi tóa raurót đầm, bê bết đến khó chịu.

Nam Dạ Tước quả nhiên không hề còn để tâm cô sống chết ra sao, một mình lái xe, phóng nhanh như bay khiến xe đi lại tán loạn, Dung Ân cắn chặt môi dưới, thi thoảng, không nhịn được bật ra tiếng rên rỉ, cô lại vội vã lấy hai tay bịt miệng.

Tới bệnh viện, người đàn ông túm lấy cánh tay cô kéo ra ngoài, hai người đi vào hai khoa khác nhau, cánh tay Nam Dạ Tước bị rạch một đường bởi bình rượu, cần phải khâu lại vài mũi, còn Dung Ân, lại cần rửa ruột. Cả một đêm phải chịu sự giày vò, Dung Ân mang theo bộ dạng uể oải đi tìm Thẩm Mặc, may mắn thay, tình hình Thẩm Hiên Ngạc không quá đáng ngại, sau khi khâu vài mũi, nghỉ ngơi vài ngày là có thể hồi phục.

Thẩm Mặc hiển nhiên sợ hãi khôn cùng, vừa khóc vừa tự trách chính mình, Tô Luân và Dung Ân ở bên cạnh an ủi rất lâu cô mới dần lấy lại được bình tĩnh.

Lúc này, ai nấy đều cũng đã mệt mỏi cực hạn, Thẩm Mặc bảo mọi người về trước nghỉ ngơi, ở bệnh viện cũng không còn gì quá đáng lo, hai người không thuyết phục được cô, chỉ đành chuẩn bị ra về.

Cánh mũi thở ra đều là mùi thuốc tiêu độc, Dung Ân đi qua một phòng bệnh liền dừng chân lại, bên trong, Nam Dạ Tước đang nằm an ổn trên giường bệnh, cánh tay bị thương cũng đã được băng bó lại, bàn tay còn lại, là mũi kim của bình truyền nước.

Người đàn ông mệt mỏi vô cùng tận, đầu bữa bãi dề lên nửa gối đã ngủ thiếp đi, cổ áo sơ mi màu lá phong thu mở rộng thoải mái, để lộ ra xương quai xanh gợi cảm.

Trong phòng bệnh tuy rằng có mở lò sưởi, nhưng vẫn khá lạnh, Dung Ân đi vào, đắp lại chăn cho anh, khom lưng ngồi xuống ghế, liền nhớ đến câu nói trước đây của anh, “Đừng để tôi gặp lại cô một lần nữa, bằng không, tôi sẽ đặc biệt chuẩn bị một gian phòng, đem cô nhốt lại, không động vào cô, nhưng sẽ nuôi dưỡng cô đến chết mới thôi!”.

Sống lưng đang khom xuống của Dung Ân liền thẳng tắp, trước đây cô đã làm càn quá đủ, sau này, có thể lại chạm mặt, cũng sẽ chỉ khiến anh thêm chán ghét.

Nghĩ như vậy, cô liền không ngoảnh đầu lại, đi ra khỏi phòng bệnh.

Nam Dạ Tước ngủ một mạch cho tới khi y tá đến thay nước truyền mới tỉnh lại, thuốc tê tiêm vào tay vẫn còn tác dụng, cũng không có cảm giác đau, Ngón tay anh day day mi tâm, sau khi cảm thấy cơn mệt mỏi đỡ hơn chút ít, lúc này mới đi đến phòng của Dung Ân.

Đi vào , bên trong không một bóng người, anh tìm đến y tá chịu trách nhiệm, “Bệnh nhân nằm ở đây đi đâu?”

“À, sáng nay đã xuất viện”.

Người đàn ông nghe xong, khuôn mặt tuần tú ngăn chặn sự âm u đang loang tràn, người phụ nữ này, hẳn tâm giống như nọc độc bọ cạp.

Nói đi, liền bỏ đi.

76. Chương 76: Anh Còn Ép, Tôi Sẽ Nhảy Xuống

“Tôi nói không động, sau này sẽ không động vào cô, phụ nữ thật là phiền phức”.

Nam Dạ Tước đỡ lấy tay đang băng bó, lẳng lặng đi ra ngoài.

Dung Ân ngồi trong taxi, khắp trán nóng ran như lửa thiêu, nhưng toàn thân lại lạnh đến bức bách, cô dặn tài xế điều chỉnh nhiệt độ lên cao, có lẽ là do một đêm chịu sự giày vò quá đỗi tột cùng, nên cô đã bị cảm.

Taxi dừng lại trước khu tập thể, Dung Ân xuống xe, áo vét trắng choàng trên vai vướng vào thành xe rơi xuống, cô suy nghĩ một lát, rồi cuộc cũng cúi lưng, nhặt chiếc áo choàng khoác lên tay.

Về tới nhà, trời cũng đã hửng sáng, chậu cây xương rồng trước thềm nhà tắm mình trong nắng ban mai, những chiếc gai nhọn đâm ra tua tủa ngạo nghễ, Dung Ân khẽ khàng kéo cửa, vừa khép lại, một tiếng động nhỏ đã khiến mẹ Dung nghe được lại gần, “Ân Ân, đêm qua con đi đâu? Tại sao không về nhà?”

“Mẹ”, Dung Ân tiến lên, “Một người bạn của con bị ốm, nằm ở bệnh viện suốt đêm qua, lúc đó con quá lo lắng nên không nhớ gọi điện thoại ẹ”.

“Ừ”, mặt mẹ Dung cũng dần thả lỏng hơn, “Lúc này còn sao nữa không?”.

“Không sao ạ”, Dung Ân đẩy xe lăn về phía bàn ăn, “Mẹ, con muốn cùng mẹ bàn chuyện này”.

“Có chuyện gì?”.

“Công ty chúng con hết năm nay có thể sẽ dọn sang địa điểm mới, nguyện vọng của mọi người, là muốn nhà chúng ta sẽ cùng đi, cũng đã tìm được nhà cho thuê, vì ở lại đây sẽ đi lại quá xa. Mẹ, mẹ thấy thế nào?”.

Mẹ Dung vỗ vỗ cánh tay cô, thần sắc an nhàn, “Ân Ân, mẹ đương nhiên sẽ theo con, con đi đâu, chúng ta sẽ đi đó, công việc mới là quan trọng nhất”.

“Mẹ”, hai tay Dung Ân ôm lấy cổ mẹ Dung, trong mắt tràn ngập vẻ nũng nịu, “Con yêu mẹ nhất”.

“Cái miệng này.....”, mẹ Dung mỉm cười, “Tết cũng sắp đến rồi, con cũng nên chuẩn bị dần đi”.

“Vâng, hai ngày nữa con sẽ đi mua đồ”.

Bên phía Sang Tân, nghiệp vụ cũng đã xong, bắt đầu bước vào kỳ nghỉ tết, Dung Ân ở nhà nghỉ ngơi nửa ngày mới quay lại bệnh viện, khi đi qua phòng bệnh của Nam Dạ Tước, cô vô thức dừng lại, bóng người đàn ông đã sớm mất hút.

Thẩm Hiên Ngạo tỉnh lại, vết thương cũng đã đỡ hơn, khôi phục lại thể trạng cũng rất mau, anh chỉ bị bất tỉnh vì mất máu quá nhiều, nhìn qua tinh thần cũng đã tỉnh táo.

Thẩm Mặc ngồi cạnh giường, quần áo cũng chưa thay, vẫn nguyên bộ của ngày hôm qua, cô cầm trong tay quả táo đang gọt dở, thút thít, “Hiên Ngạo, em sai rồi, sau này sẽ không bao giờ đến những nơi như vậy nữa...”

Rõ ràng, sự việc tối qua đã khiến cô chịu biết bao hoảng loạn.

Thẩm Hiên Ngạo thận trọng vươn tay, phủ lên đỉnh đầu cô, sắc mắt đầy yêu chiều, “Nha đầu ngốc, ai ngờ được sẽ xảy ra chuyện...”

Dung Ân đi vào, cầm giỏ trái cây đặt sang một bên, “Thẩm Mặc, cậu về nghỉ đi, mình ở lại đây được rồi”.

“Dung Ân”, Thẩm Mặc thấy cô tới, lệ trong mắt lại càng đầy hơn, cô tiến lên ôm chầm lấy Dung Ân, “Mình vẫn còn sợ, tối hôm qua thiếu chút nữa đã xảy ra chuyện...”.

“Được rồi, không sao nữa”, Dung Ân vỗ nhẹ lên lưng cô, “Đã qua cả rồi”.

“Dung Ân”, đầu Thẩm Hiên Ngạo cuốn băng, chỉ để lộ ra khuôn mặt, “Thẩm Mặc nói, người hôm qua chính là Nam Dạ Tước, em biết anh ta sao?”, Dung Ân ngồi xuống ghế, “Em biết, chỉ là quan hệ bạn bè”.

Thẩm Mặc cùng Thẩm Hiên Ngạo đưa mắt nhìn nhau, nhận thấy cô dường như không muốn đề cập đến, cũng không truy hỏi thêm, Thẩm Mặc mời Dung Ân ngồi xuống, “Xong rồi, sau khi gói thầu của Nghiêm Tước bị chúng ta nâng tay trên, làm thế nào anh ta lại xuất hiện đúng lúc như một ân nhân vậy”.

Dung Ân thấy cô vẫn còn có sức cười đùa, tay cô vỗ vỗ lưng Thẩm Mặc, “Cậu ấy, lúc khóc lúc cười, hai ngày nữa là giao thừa rồi, Hiên Ngạo bao giờ thì xuất viện được?”.

“Bác sỹ nói nếu không có gì bất thường, nằm viện hai ngày nữa là được rồi, mình cũng không muốn đêm ba mươi lại ở bệnh viện”.

Vì Dung Ân hết mực khuyên nhủ, Thẩm Mặc cuối cùng cũng chịu về nhà thay quần áo.

Ở một nơi khác, Ngự Cảnh Uyển.

Khi Vương Linh mở cửa, Hạ Phi Vũ cuống quýt xông vào, Nam Dạ Tước lúc này đang ngồi trên ghế sofa, trong tay cầm điều khiển chuyển kênh không ngừng.

“Tước”, người phụ nữ đặt túi xách xuống, ngồi xuống bên cạnh người đàn ông, “Tay anh bị sao vậy?”.

Nam Dạ Tước vẫn đứng đưng, cúi đầu nói, “Không có việc gì, chỉ là bị thương nhẹ”.

“Còn nói không có việc gì”, Hạ Phi Vũ lo lắng cầm lấy tay anh, “Bù công tử, em chỉ sợ sau này anh ta sẽ tiếp tục theo chúng ta gây phiền phức”.

“Cô biết?”

“Chuyện tối hôm qua, truyền đi khắp nơi, Tước, rốt cuộc anh vì ai lại ra nông nỗi này?”.

“Không ai”, Nam Dạ Tước không muốn nghĩ lại, vốn dĩ tâm tình đã buồn bực, “Không phải đang nghỉ tết sao, không ở nhà ăn tết, chạy tới đây làm gì?”.

“Em lo cho anh”, giọng điệu Hạ Phi Vũ nôn nóng, người đàn ông này, cô căn bản không thể nhìn ra tột cùng trong lòng anh đang nghĩ điều gì, nhìn những biểu hiện bên ngoài, không thể nào đoán ra, khiến cô luôn không chắc chắn về mọi thứ liên quan đến anh.

Nam Dạ Tước vỗ vỗ cánh tay cô, “Tôi không sao, đi thôi, ra ngoài ăn cơm”.

Không khí giao thừa tràn ngập khắp chốn, bất luận là bên trong cửa hàng lớn bé ra sao, đều cũng có thể cảm nhận được bầu không khí náo nhiệt, rôm rả hơn thường lệ.

Mẹ Dung đã lâu không ra ngoài, Dung Ân muốn đưa bà đi mua sắm, vừa ra ngoài cửa liền chạm mặt Diêm Việt, anh cùng hai người đi mua đồ, sau đó dùng dịch vụ, chuyển tất cả đồ mua được về nhà.

Hôm nay là đúng ba mươi tết, mọi gia đình đều có thói quen ăn bánh sủi cảo.

Dung Ân bật đèn trong phòng, tất cả gian nhà liền sáng choang, Diêm Việt đứng trên ghế treo đèn lồng, Dung Ân ngồi xổm xuống giữ chân, “Cẩn thận một chút, bên trái, đúng rồi...được rồi”.

Hương vị bánh sủi cảo thơm phưng phức bày biện trên bàn, ở cùng nhau một chỗ, có cảm giác tựa như một gia đình. Tâm tình lẫn bên ngoài, mẹ Dung đều thể hiện nét vui vẻ, hài lòng.

Đồng hồ điểm mười giờ, Dung Ân tiễn Diêm Việt xuống lầu, nhìn anh bước vào xe, Dung Ân đứng dưới đèn đường, chợt thấy trong lòng dấy lên cảm giác ảo não không thôi, Vừa xoay người rơm vào trong, chỉ thấy một bóng người đứng trước mặt.

“Là cô”.

“Tôi không ngờ, anh ấy lại đến chỗ cô”, Tư Mạn choàng trên người một chiếc áo khoác màu nâu mỏng manh, đôi mắt cao cổ tôn lên đôi chân thon dài, “Dung Ân, tôi không hề thua kém cô điểm gì, tôi thật sự không hiểu”.

“Đã muộn thế này, cô nên về sớm đi thôi hơn”, Cô không muốn cùng Tư Mạn đôi co, hai tay thọc vào túi, rơm bỏ đi.

“Trên đời này, chỉ có mình tôi yêu anh ấy”, Tư Mạn tiến lên hai bước, chặn lối đi của Dung Ân, trong mắt phóng ra sự kiên định, “Tôi có thể vì anh ấy bất chấp tất cả, cô có thể sao?”, “Tôi không thể”, Dung Ân thẳng thắn, “Nhưng tình cảm không thể miễn cưỡng, nếu như lưỡng tình tương duyệt, đâu ai có xen vào cũng sẽ không thể đổ vỡ”. (lưỡng tình tương duyệt: hai bên đều yêu nhau).

Tư Mạn ngơ ngẩn đứng chết lặng, cô hiểu rõ lời Dung Ân nói không hề sai, hôm nay cô cũng vì bám theo xe Diêm Việt mới có thể tìm đến được nơi này, suốt cả ngày, cô ở lại đây theo dõi, ngóc ngách nhìn bọn họ ba người vui vẻ hạnh phúc, cô thậm chí ngay cả dưng khí xông lên để chất vấn cũng không có, trong mắt anh, cô chẳng là gì hết.

Dung Ân bước lên lầu, không bao lâu sau, tiếng bước chân trong hành lang chợt dừng lại, đèn đường màu vàng cam khiến khuôn mặt Tư Mạn trắng bệch đến thảm hại, cô ta đột nhiên ngồi thụp xuống, bắt đầu khóc nghẹn ngào.

Thời gian nghỉ tết mau chóng trôi qua.

Thẩm Mặc khom lưng nhận lỗi trước mọi người, vì công ty đi vào hoạt động chưa được bao lâu, lúc này người lãnh đạo giữa vai trò quan trọng hàng đầu, sự việc xảy ra vừa rồi, trách nhiệm của cô vẫn là chính yếu.

Toàn bộ công ty Sang Tân lúc này đều đầu tư thời gian và công sức vào dự án của giám đốc Liêu, bên phía bọn họ không có công nhân, Sang Tân liền trực tiếp ra ngoài tìm thuê công nhân làm khoán, Dung Ân thường xuyên đến công trường giám sát, Tuy rằng vất vả, nhưng lại vô cùng tự do. Cô vốn dĩ không nói với Diêm Việt việc chuyển nhà, nhưng anh lại biết rõ địa chỉ công ty Sang Tân, đồng thời nghe ngóng được tình hình.

Thời gian bình lặng trôi đi, thấm thoát đã ba tháng.

Trong khoảng thời gian này, Dung Ân thật sự không gặp Nam Dạ Tước lấy một lần, cô cũng đã học được cách chậm rãi quên đi, mãi cho đến một ngày, khi cô đã hoàn toàn lãng quên mọi thứ, thậm chí không còn nhớ được, đã từng có một người đàn ông mang tên Nam Dạ Tước xoay chuyển vận mệnh cô.

Mà số phận, luôn luôn đến bất ngờ khiến người ta không kịp cảnh giác.

Gần tới rằm, cái tên Nam Dạ Tước đột nhiên xuất hiện trên tit báo về giải trí, anh ta cùng Tư Mạn đang cặp kè, sự việc rõ ràng đã được khuếch trương đến vô cùng tận, thậm chí, còn khẳng định Nam Dạ Tước đã là chỗ thân quen với Tư Mạn. Dung Ân đánh dấu bên góc phải màn hình, đóng trang web lại, lẳng lặng tựa người vào lưng ghế, cái tên Tư Mạn ngay lập tức hiện lên trong đầu cô, gần gũi Nam Dạ Tước, chẳng lẽ cô ta có mục đích khác?

“Dung Ân, công trình bên giám đốc Liêu thế nào rồi?”

“Thẩm Mặc, cậu yên tâm”, Dung Ân cầm lấy túi xách, “Mình qua đây ngay đây, công trình không có vấn đề gì”.

“Có cậu ở đó, đương nhiên mình rất yên tâm”, Thẩm Mặc khôi phục lại ý chí, tràn đầy vẻ quyết tâm.

Đó là một khu chung cư mới, khâu xây thô đã hoàn thiện, chỉ còn lại sửa chữa và trang trí nội thất, trước đây để có được công trình này, giám đốc Liêu chắc hẳn đã rất coi trọng bản thiết kế và dự toán với mức vừa phải của công ty Sang Tân.

Dung Ân vừa xuống taxi ở cổng, trên tầng hai, công nhân đã lén lút trông thấy cô.

Người quản lý thi công lấy ra điện thoại, “A lô, trưởng phòng Hạ, cô tới, được...Tôi hiểu, sau này, nhờ cậy cả vào cô”.

Dung Ân đi cầu thang lên tầng hai, khi đi vào trong, công nhân vội vàng lấy lại khí thế, trông thấy cô liền bắt chuyện vui vẻ như mọi ngày. Cô gật đầu mỉm cười đi vào phòng ngủ chính, bên trong tu sửa cũng đã gần xong, chỉ còn sơn lại và trang trí nội thất là hoàn thiện. Cô xem xét kỹ lưỡng từng nơi, sau khi xác định đã đảm bảo đúng quy trình, mới xoay người, rơm ra ngoài phòng khách, đã thấy công nhân lúc trước còn đang bận bịu tuyệt nhiên biến mất hoàn toàn, công cụ tùy ý vứt bừa bãi dưới đất, có thể thấy rõ sự vội vã đến mức nào.

Trên ghế sofa, một người đàn ông dáng vẻ phong lưu, anh ta châm một điếu thuốc, một tiếng cạch vang lên, Dung Ân đi tới cửa, vươn tay vừa kịp tiếp cận, liền phát hiện cửa đã bị khóa trái.

“Tại sao anh lại ở đây?”.

“Với phụ nữ, nên độc ác”, Bùi Lang rít vào một hơi thuốc, khói trắng từ trong miệng dày đặc một tầng, “Tôi nghe nói cô ở đây, nên muốn qua thăm”.

“Tôi và Bùi công tử hình như không có mối thâm giao tới vậy”. Dung Ân cười lạnh.

“Gọi tôi là Bùi Lang được rồi”, người đàn ông thôi bắt chéo chân, trong mắt không vội vã cũng không nóng nảy, ở nơi này, vào thời điểm này, trong một chỗ, Dung Ân khó lòng chạy thoát, “Tôi là Dung Ân”.

Cô cũng không muốn cùng anh ta vòng vo dài dòng, “Anh muốn gì?”.

Người đàn ông nghiêng người đứng dậy, ném đầu thuốc xuống đất, “Tôi có một thói quen xấu, người tôi không chiếm được, sẽ ngày đêm nhớ thương, từ lúc gặp mặt Dung tiểu thư đây một lần, cơ thể tôi cũng muốn, trái tim tôi cũng muốn, lúc này gặp lại, là duyên số của tôi và cô, cô đi theo tôi, tôi không để ý cô đã từng là người của Nam Dạ Tước, đến lúc đó, cô sẽ không phải vất vả làm việc như bây giờ, tôi sẽ nuôi dưỡng cô, áo gấm ngọc thực chờ cô”.

“Bùi công tử thật hào phóng”, Dung Ân mỉm cười, nói rằng không sợ hãi, sẽ là chỉ nói dối, “Tôi không phải người dễ dãi, Bùi công tử có thể cho, tôi cũng có thể lấy được ở người khác, biệt thự, BMW, tôi cũng không thiếu”.

“Dung tiểu thư quả thật không biết thận trọng”, ánh mắt Bùi Lang mang theo ý cười, “Tiền cô không nhận, tôi cho cô thứ khác, hôm nay cô đừng tưởng sẽ lại có anh hùng cứu mỹ nhân, căn phòng này chỉ có hai người chúng ta”.

“Anh muốn dùng bạo lực?”.

“Nếu cô không nghe, tôi sẽ cân nhắc”, Bùi Lang nói xong, đứng dậy, ngón tay nói lỏng cà vạt, “Trong căn nhà trống không, không biết mùi vị có khác hay không”.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, Dung Ân lại không hề tỏ ra hoang mang, trái lại đặc biệt điềm tĩnh, anh ta tiến lên một bước, cô liền lùi một bước, “Bùi công tử, muốn có được phụ nữ, không nên ép buộc?”.

“Trái tim tôi đã chết”, Bùi Lang tiến lên, “Kỳ thật, tôi còn chưa từng phải dùng bạo lực với phụ nữ”.

Dung Ân lùi về phía cửa sổ, tầm mắt cô liếc xuống, vừa hay có một đồng cát, “Anh đừng ép tôi”.

“Cô nói gì?”. sắc mặt Bùi Lang có phần hờn giận, người đàn ông có quyền thế, muốn một người phụ nữ không cần lời thôi, ôm ấp thành quen, tự dưng sẽ sinh cảm giác.

“Anh ép tôi, tôi sẽ nhảy xuống”, Dung Ân không hề hù dọa, may thay đây là tầng hai, nếu may mắn, có thể nhảy đúng xuống đồng cát, nếu không may, nhiều nhất là bị què chân.

“Cô nhảy thử xem”, Bùi Lang tiếp tục tiến lên, anh ta không tin.

Dung Ân thấy anh ta sắp lại gần, liền nhắm mắt thật sự nhảy ra ngoài cửa sổ, ánh mắt Bùi Lang giật mạnh, cánh tay dài vừa thu lại khóa trụ lấy vòng eo thon gọn của Dung Ân, “Bám vào tôi, mẹ kiếp, cô nhảy thật!”. Anh dùng lực kéo cô lên, gân xanh trên trán nổi lên rõ ràng, mắt hồi lâu mới đưa được Dung Ân lên trên.

Sau khi người đàn ông buông tay, liền ngồi thụp xuống thở hổn hển, bộ tây phục màu đen nổi bật trên nền xi măng trắng, hai tay anh ta chống bên hông, ánh mắt quắc trộ Dung Ân, “Nếu đây là tầng thượng, cô cũng sẽ nhảy xuống?”, Cô cũng hoảng hồn chưa kịp lấy lại bình tĩnh, ánh mắt né tránh nhìn sáng hướng khác, nếu là vậy, dĩ nhiên không nhảy.

Người đàn ông sau khi điều hòa lại nhịp thở, anh ta đứng dậy, “Lần đầu tiên tôi gặp một người phụ nữ như cô, quên đi, không làm được tình nhân, vậy làm bạn được chứ?”, Bùi Lang không muốn dây dưa vào phiền phức, dù sao cũng là cán bộ cao cấp, hình ảnh vẫn là quan trọng nhất.

Dung Ân không tin anh ta có ý hòa hoãn, hai mắt cảnh giác trừng mắt nhìn.

“Tôi làm người tốt, cô còn không tin”, Bùi Lang đứng dậy, phũ phàng bám lại trên ống quần, anh ta đi vài bước về phía cửa, lấy chìa khóa mở ra, “Đi thôi”.

Dung Ân tuy rằng lưỡng lự nhưng vẫn đứng dậy ra ngoài.

Cửa thàng máy, Bùi Lang nhấn xuống tầng một, nhưng Dung Ân không theo vào, xoay người đi về phía cầu thang.

“Này”, Bùi Lang đuổi theo, toàn bộ hành lang chỉ nghe thấy tiếng đế giày da của anh ta, “Tôi nói không động, sau này sẽ không động vào cô, phụ nữ thật là phiền phức”.

Dung Ân rất nhanh xách túi trong tay đi ra ngoài cổng, người đàn ông lái ô tô đuổi theo, xe BMW X6 lóa mắt, nhưng kiểu dáng không quá khoa trương, “Lên xe, tôi đưa cô về”.

“Không cần”, Dung Ân dừng chân, sắc mặt duy trì vẻ tươi cười cho có, “Tôi ra ngoài, đều đi taxi”.

Người đàn ông đánh xe đỗ lại trước mặt cô, “Lên xe”.

Dung Ân rất sợ anh ta sẽ lại có những hành động khác thường, nên chỉ đành lên xe, nhưng ngồi ở ghế sau.

Bùi Lang lái xe ổn trọng, luôn quan sát sắc mặt thận trọng của Dung Ân qua gương, “Cô thật sự rất sợ tôi”.

“Không”.

“Thật sao, vậy cô cảm thấy tôi thế nào?”, người đàn ông tiếp tục trơ mặt truy vấn.

Dung Ân ngẩng đầu, trông thấy nụ cười hứng thú trên khuôn mặt anh ta, “Anh, rất tốt”.

Bùi Lang nghe xong, liền không kìm được cười thành tiếng, “Tôi mời cô một bữa”.

“Không cần!”, Dung Ân vô thức trả lời, vô cùng cao giọng.

Ý cười của người đàn ông không thuyên giảm, giảm ga tăng tốc đi về phía trước, “Vậy cho cô hai lựa chọn, hoặc tôi mời cô, hoặc cô mời tôi, cô hoặc tôi, chưa từng có phụ nữ mời tôi”.

Dung Ân nghiêm túc, nhìn chăm chú nửa khuôn mặt người đàn ông, ánh mắt anh cười trong veo, khiến cô tưởng như người vừa rồi là một người hoàn toàn khác. Bùi Lang thấy cô rất lâu không trả lời, liền quay đầu, “Cô là người duy nhất tôi để lỡ hai lần, thế nên, không có lần thứ ba, khỏi cần cảnh giác tôi làm gì, cô cũng xem thường tôi quá rồi”.

Nghe anh ta nói vậy, Dung Ân cũng thu hồi lại vẻ cảnh giác, Bùi Lang lái xe đến một nhà hàng, khi dừng bữa, cô vẫn cảm thấy ngượng ngập, dùng dao cắt miếng thịt bò bít tết, “Tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?”.

“Chuyện gì?”, người đàn ông nhấp một ngụm rượu, ngón tay khê quét trên thành ly.

“Tại sao anh biết tôi ở đây, ai đã nói sao”.

Người đàn ông cười hứng thú, cắt thịt bò, ưu nhã đưa lên miệng, “Đã mạo phạm người nào, chính cô cũng không biết?”

Dung Ân nhúu mày, sắc mặt ngưng trọng.

“Nghiêm Tước, người phụ nữ luôn như hình với bóng với Nam Dạ Tước”, Bùi Lang không chỉ đích danh, Dung Ân cũng đoán được đó là ai, cô cầm lên ly rượu, “Dù sao, hôm nay cũng cảm ơn Bùi công tử, xin anh thứ lỗi”. Người đàn ông mỉm cười, cùng cô chạm ly, “Không dùng bạo lực, tôi sẽ dùng sự dịu dàng, Dung Ân, tôi theo đuổi cô, được chứ?”.

Dung Ân thiếu chút nữa bị sặc rượu, cô miễn cưỡng nở nụ cười, “Bùi công tử nói đùa rồi”.

Bùi Lang cũng không tiếp tục xoáy sâu vào chủ đề này, ánh mắt anh xuyên thấu qua ly thủy tinh nhìn chuyên chú gương mặt người phụ nữ đối diện, Dung Ân vội vàng ăn tiếp, đợi đến khi thanh toán, người đàn ông cũng không cho cô có cơ hội, thậm chí còn tipping cho người phục vụ một số tiền không nhỏ.

Khi ra về, Dung Ân nhất quyết muốn tự bắt xe, Bùi Lang cũng không cưỡng ép, để cô làm theo ý mình, tận mắt trông thấy cô biến mất khỏi tầm mắt mới thôi.

Tới công ty, Dung Ân cũng không kể lại sự việc, sợ rằng sẽ làm Thẩm Mặc cùng mọi người lo lắng, khi gặp lại công nhân, trên gương mặt mỗi người đều thể hiện sự lo lắng cùng ấy nấy, Dung Ân cũng không tính toán, xem như chuyện chưa từng xảy ra.

Những chuỗi ngày âm áp cũng đã đến, ánh dương càng làm rạng rỡ khuôn mặt tràn đầy nhiệt thành cùng xuân sắc, thời gian trôi qua rất nhanh, thấm thoát đã hai tháng, công trình của giám đốc Liêu không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Về phía Diêm Việt, Dung Ân vẫn tận lực trốn tránh, mặc dù vậy, cứ cách hai ba ngày, anh vẫn chờ cô dưới công ty.

“Ân Ân, hoàng tử của cậu kìa”, Tô Luân đang cùng cô đi ra, đẩy tay cô, Dung Ân dừng chân, người đàn ông đang tựa người trên lưng xe hút thuốc, ánh nắng vụn nhặt rơi rớt trên hai vai anh, tấm lưng, toát ra vẻ cô quạnh.

Dung Ân lặng lẽ lại gần, khi Diêm Việt ngẩng đầu đã thấy cô đã đứng bên cạnh, anh vội vàng dập thuốc, giẫm chân lên, “Tan làm rồi”.

“Vâng”, Dung Ân tựa trên lưng xe, “Chờ em lâu chưa?”.

“Không lâu, anh vừa đến”, Diêm Việt mở cửa xe, ra hiệu cô lên xe, lúc này đang là giờ cao điểm, trên đường xe cô đi lại đông đúc như mắc cửi, Diêm Việt nắm lấy bàn tay trái của cô, Dung Ân có thể cảm nhận được đầu ngón tay anh ẩm ướt, dường như đang đầm mồ hôi.

Khi tới nhà hàng, đã là bảy giờ tối.

Diêm Việt chọn một bàn cạnh cửa sổ, đủ loại món ăn bày biện trên bàn, Dung Ân đã đói tới mức bụng sôi lên rầm rĩ, cô cầm lấy thìa, rơm ăn, chỉ thấy bồi bàn đẩy bàn xoay, bên trên, bày ra một khay thức ăn có đầy vung tròn. Rồi lại xoay bàn.

Dung Ân không khỏi buông thìa, “Nhiều như vậy ăn sao hết”.

Bồi bàn dừng bàn xoay trước mặt Diêm Việt, anh ta mở vung đầy khay thức ăn, bên trong, là một bó hồng kiều diễm, giữa khay, là một hộp vuông bằng nhung màu đỏ.

“Ân Ân”, Diêm Việt nâng bó hoa, tay trái cầm lấy chiếc hộp, sau khi mở ra, là một chiếc nhẫn kim cương, “Chúng ta kết hôn được không em?”.

Cõi lòng Dung Ân chợt sôi trào mãnh liệt, nhưng không phải đang nhảy múa.

Những lời này, cô nghe xong, lẽ ra cõi lòng phải nhảy nhót hoan hỉ mới phải, nhưng vì sao niềm hạnh phúc không sống động như vậy? Dung Ân nhìn chằm chằm gương mặt người đối diện, hai tay đặt trên bàn không khỏi nắm chặt.

Kết hôn cùng Diêm Việt và cùng anh sống trọn vẹn suốt quãng đời còn lại, không phải là nguyện ước trước nay của cô sao?”.

Người đàn ông cẩn trọng lấy chiếc nhẫn sáng lấp lánh ra khỏi hộp, anh cầm lấy tay Dung Ân, chiếc nhẫn băng lạnh dần đi vào ngón tay áp út của cô, Dung Ân rơm gập tay lại, điện thoại Diêm Việt liên đổ chuông, “Không sao”, Cô tựa người lên lưng ghế, “Tư Mạn, cô ấy làm sao?”.

Diêm Việt bị kích động, mấy ngày nay, nét mặt anh đều vô cùng mệt mỏi, “Từ khi xuất viện, cô ấy không nói được”.

Dung Ân theo chân đến nhà Tư Mạn, vừa đứng lại, cánh cửa đang đóng chặt đột nhiên mở ra, ngay sau đó, một người phụ nữ mặc đồ ngủ giống như một người điên xông tới, cô ta đẩy Dung Ân sang một bên.

“Đừng chụp, đừng chụp tôi....”, Tóc tai Tư Mạn rối tung, dép lê đá vào gầm ghế, điệu bộ thập phần khiến người khác sợ hãi, hoàn toàn không nhìn ra khí chất ngạo mạn thường ngày.

Diêm Việt vội vàng chặn lấy vòng eo cô ta ôm lấy, đẩy đầu cô ta áp sát vào lồng ngực mình, “Tư Mạn, đừng sợ, em ở nhà, không ai làm hại em...”.

“Nhà?”, người phụ nữ xoay người khóc tức tưởi, cô ta chậm rãi ngẩng đầu, Diêm Việt vén mái tóc đang rối tung của cô ta sang hai bên, lộ ra là ánh mắt hoảng loạn sợ hãi đến vô cùng tận, “Việt, em sợ, bọn họ trói em, bắt em chụp hình, em không còn mặt mũi nào mà sống nữa...”.

“Ai, bọn họ là ai?”, Diêm Việt nghiêng rặng, khẩu khí âm u cực điểm.

Nhưng Tư Mạn lại không nói lời nào, chỉ không ngừng khóc nức, hai mắt vì hoảng sợ mà trợn tròn.

“Tư Mạn, đừng sợ, có anh ở đây....”, hai tay người đàn ông ôm lấy cô ta, Dung Ân đứng trong phòng khách, nhưng lại cảm giác chính mình như một vật dư thừa.

“Nói cho anh biết, rốt cuộc là ai...”

“Nam Dạ Tước! Nam Dạ Tước!”, Khi Tư Mạn nói ra cái tên này, thần sắc cơ hồ như sụp đổ, trong ngực Diêm Việt không ngừng giãy giụa, giống như đang bị kích động mạnh mẽ.

Dung Ân chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, cô tìm trăm phương nghìn kế chạy trốn, né tránh, nhưng cái tên của anh, lại luôn luôn thừa dịp xuất hiện, phảng phất giống như không ngừng khuấy rầy cuộc sống của cô, sẵn sàng đảo lộn mọi thứ, không khi nào bỏ qua.

“Lại là anh ta, rốt cuộc anh ta đã làm gì em, nói mau!”, Diêm Việt nổi cơn thịnh nộ, yết hầu cơ hồ như đang rống lên.

“Việt, em muốn giúp anh, em tiếp cận hắn ta, em nghe được anh nói với người khác về chiếc đĩa, Việt, hắn ta rất đáng sợ, hắn ta không phải là người, hắn ta là quỷ dữ....A.....A....”, hai tay Tư Mạn không ngừng túm lấy tóc, cơ thể gầy guộc dán chặt lấy lồng ngực Diêm Việt, thống khổ đến tột cùng.

“Tư Mạn!”, hai tay Diêm Việt vặn cầm cô, buộc cô đối diện chính mình, “Tại sao em biết chuyện chiếc đĩa?”.

“Em, em vô tình nghe được anh nói chuyện với người khác, Việt, em sợ...”

Dung Ân đứng cách đó không xa, nhưng có thể trông thấy rõ ánh mắt Diêm Việt bắt đầu có biến, hiển nhiên, anh đang đau đớn như phải chịu ngàn vạn mũi kim châm, cảm giác bất lực vô cùng tận. Anh gắng sức ôm lấy Tư Mạn, áp cô trong lồng ngực mình, trong đôi mắt màu nâu, đã có thể trông thấy một tầng mỏng hơi nước.

Lời Tư Mạn nói, Dung Ân không hề hoài nghi.

Nam Dạ Tước là ai, có gì anh ta không thể làm?

Khiến Tư Mạn thân bại danh liệt, trong từ điển của anh ta, sự trừng phạt như vậy đã quá nương tay.

Rõ ràng là mùa hè, nhưng Dung Ân lại cảm giác toàn thân như đang đổ mồ hôi lạnh, nếu như anh ta biết được toàn bộ những chuyện cô đã làm chỉ nhằm mục đích được buông tha, không biết, anh ta sẽ dùng hình thức gì để nghiêm phạt cô?

Dung Ân không dám nghĩ tiếp, chỉ đành tự an ủi chính mình, anh ta không thể biết.

Diêm Việt vỗ về Tư Mạn vào ngực trong phòng, Dung Ân hiểu rõ có ở lại đây, cũng chỉ thành người thừa, không tạm biệt hai người, mà tự ra về.

Bên trong Ngự Cảnh Uyển, mặc dù Dung Ân đã đi, nhưng Nam Dạ Tước không sa thải Vương Linh, anh thỉnh thoảng vẫn về ăn cơm, nên giữ Vương Linh ở lại.

Tiết trời tháng tám nắng gắt như lửa thiêu, bên ngoài giống như hỏa lò, cây cối không còn chút nào sức sống, trong phòng khách rộng lớn, máy điều hòa nhiệt độ phả ra hơi lạnh, xua tan đi cái nóng ran khô khốc.

Wang Ling đặt bát canh xuống bàn ăn, “Cậu chủ, thức ăn đã chuẩn bị xong”.

Nam Dạ Tước ngồi xuống bàn ăn, hai mắt nhìn lên, khi ánh mắt đã đảo xuống quần, dây chuyền đeo trên cổ, thứ này, anh nhớ lại, là anh đích thân lựa, sau đó đeo lên cổ Dung Ân.

“Dây chuyền của cô, ở đâu vậy?”.

Wang Ling hoảng hốt, Dung Ân lúc trước đã dặn dò, đừng khoa trương trước mặt Nam Dạ Tước, nhưng hôm qua cô đi ra ngoài liên hoan, hôm nay liền quên mất không tháo ra.

Sắc mặt Nam Dạ Tước điềm tĩnh, anh buông đũa, trông thấy điệu bộ anh như vậy, Vương Linh không dám lấp liếm, “Cậu chủ, là Dung tiểu thư tặng lại tôi trước đây, lúc đó chị ấy vứt đi rất nhiều đồ, tôi thấy tiếc, nên lên lút nhặt lại”.

77. Chương 77: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

“Việt, em đã mệt mỏi quá rồi, đoạn tình này, tổn thương em quá sâu sắc, em không còn sức lực để kiên trì thêm nữa...”

Hai tay Nam Dạ Tước đặt trên mặt bàn, trông mắt sắc bén đánh lại nghiêm khắc.

“Nếu cô ấy đã đưa cho cô, cũng là của cô”, khẩu khí người đàn ông âm u, anh mua rất nhiều thứ cho Dung Ân, cô không quý trọng, lại tùy tiện đem tặng người khác, anh tự nhiên cũng không biết nói tiếp ra sao.

“Cậu chủ, Dung tiểu thư là người tốt”, Vương Linh nhận thấy anh không nổi giận, trước đây Dung Ân đối xử với cô rất tốt, liền vội vàng thay cô lên tiếng thanh minh.

Nam Dạ Tước bắt chéo chân, lưng dựa vào sau ghế, “Phải không, tốt như thế nào?”

“Dung tiểu thư luôn giữ thái độ điềm đạm, chị ấy không hề tham lam mà mang đi nhiều đồ đạc, thậm chí còn cho lại tôi rất nhiều, tối hôm đó chị ấy thu dọn đồ đạc, tôi cũng không biết rằng cậu chủ đã nói chia tay chị ấy, thậm chí, ngay cả nói chuyện chị ấy cũng không..”, Vương Linh nhận ra, Dung Ân đêm hôm đó chắc chắn đã khó khăn đến nhường nào, thử nghĩ người đàn ông mình yêu thương hết mực lại đuổi mình đi, có phụ nữ nào chịu đựng được?

Nam Dạ Tước thấy cô bỏ dở câu nói, nhạy bén bắt được điểm bất thường, “Tối hôm đó?”

Anh chưa hề quyết định để Dung Ân đi, hơn nữa hôm sau còn cùng nhau dùng cơm trưa, mà tối hôm trước, cô đã chuẩn bị đồ.

“Buổi tối trước khi đi, Dung tiểu thư cũng để tôi ra ngoài mua đồ, khi tôi trở về đúng lúc cậu chủ bỏ đi, vốn dĩ tôi đã nấu đồ ăn khuya, vừa bung lên, nhưng trông thấy tiểu thư trong phòng đang dọn dẹp đồ, nên tôi cũng không làm phiền”.

Đôi mắt hẹp dài Nam Dạ Tước nheo lại, trước đó, anh vẫn chưa hề nói rõ ý tứ, tối hôm đó, là Dung Ân đã tận lực chủ động, là cô đề nghị giao dịch nên khiến anh sinh cảm giác chán ghét, ngày hôm sau anh mới quyết định buông tha cô, mà cô, đã chuẩn bị từ trước?

“Cô ấy còn nói gì?”

“Dung tiểu thư hôm đó rất kỳ lạ, ban đầu tôi tưởng rằng vì cậu chủ nhiều ngày không về, nên chị ấy trong lòng buồn bã, ban ngày chị ấy dọn dẹp đồ đạc, tôi hỏi chị ấy chuẩn bị đi đâu, Dung tiểu thư chỉ nói, sẽ về nhà”, Vương Linh cho rằng, những lời cô nói, sẽ cứu vớt được tình hình.

Nam Dạ Tước lấy ra một điều thuốc, trong một chốc, những mảng khói trắng đục vẩn vút lấy đầu ngón tay anh, “Khi cô ấy ở nhà, còn làm gì nữa?”

“Dung tiểu thư rất bình lặng, đôi khi chị ấy dọn dẹp phòng ốc, lúc thì tôi trông thấy chị ấy ngồi ngoài ban công gõ máy tính, lúc đầu tôi tưởng rằng chị ấy buồn chán nên muốn giải trí, sau này mới biết được là vì công việc, Có đôi khi, chị ấy ngồi cả ngày cũng không nói năng câu nào, vì thế tôi không hiểu, Dung tiểu thư rõ ràng rất yêu cậu chủ, nhưng vì sao cậu về nhà, cô và cậu lại cãi cọ, mỗi lần đều là sau khi cậu chủ bỏ đi, chị ấy mới khôi phục lại vẻ lãnh đạm vốn có”.

Điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay Nam Dạ Tước bị bóp mạnh, tan thuốc rơi xuống mu bàn tay, nhưng anh không hề cảm thấy đau, nói cách khác, chỉ khi đối diện với anh, cô mới bày ra vẻ điên cuồng.

Thế nhưng, dường như những chuyện này cũng không đủ giải thích được trọng tâm vấn đề, Bọn họ ở bệnh viện âm ỉ một trận, hơn nữa, còn chuyện đứa trẻ, cô đã toan tính từ trước, lẽ nào cũng không phải thật, cho dù Dung Ân trước đó có trù tính thu dọn đồ đạc chuẩn bị bỏ đi, cũng chỉ có thể nói, cô quá tự hiểu sự tình.

Tiếp tục cũng không thể ăn ngon miệng, Nam Dạ Tước đứng dậy đi lên phòng ngủ, Dung Ân đi rồi, nơi này cũng trở nên quạnh quẽ, toàn bộ đồ đạc của cô cũng biến mất sạch sẽ không để lại lấy chút ít dấu tích,

vương lại cảm giác quen thuộc cũng không có, Nam Dạ Tước nằm thả lỏng trên giường lớn, ánh nắng nóng rất dừng lại trước rèm cửa sổ, nhưng vẫn không sao ngăn chặn được những tia nắng le lắt, anh gối đầu lên tay, xoay người, dường như có thể trông thấy phảng phất hình ảnh Dung Ân đang ngồi ngoài ban công, cô đứng đây, quắc trợn người lên thất lưng anh, nói “Em buồn chết mất...Nam Dạ Tước, nuôi dưỡng em”.

Anh thật sự muốn nuôi dưỡng cô, cho cô được ăn ngon, anh muốn quý trọng, nhưng hết lần này đến lần khác tự chính Dung Ân giẫm đạp lên sự quý trọng của anh.

Hơn nữa, phiền chán, Nam Dạ Tước sẽ đá văng đi thật xa, trọn kiếp này không muốn lại chạm mặt, anh nheo đôi mắt hẹp dài, suy cho cùng, cũng chỉ là một người phụ nữ, không cần chính mình phải khổ não.

Nằm một lúc, anh chuyển động người, trên lòng bàn tay là vết sẹo rõ rệt giống như hình một con rết đứt tợn, nhưng không làm mất đi nét cuốn hút trên bàn tay anh, ngược lại, càng thập phần nổi bật về lạnh lùng.

Mở ngăn kéo, ánh mắt vô ý quét qua một hộp trang sức cất kín đáo trong góc, Nam Dạ Tước cầm lên, mở ra, bên trong rỗng tuếch, toàn bộ nữ trang Dung Ân đều đã mang đi sạch sẽ.

Anh cau mày khóe miệng, thậm chí có cảm giác chính suy nghĩ vừa rồi có biết bao phần nực cười, Nam Dạ Tước cầm hộp bỏ lại trong ngăn kéo, rơm rớm vào, hộp trang sức theo lực đẩy lật lại, để lộ ra một tờ giấy. Anh cầm lên nhìn, là một dãy số, khi lấy ra hộp trang sức, một tấm thẻ rút xuống chân người đàn ông.

Sắc mặt Nam Dạ Tước sau khi trông thấy liền chuyển lạnh, anh cầm lấy tờ giấy đi đến thư phòng, mở máy tính, ánh mắt thâm thúy của người đàn ông theo nhịp gõ linh hoạt trên máy tính dần âm u, mãi một hồi lâu sau, anh mới kiểm tra được tài khoản ngân hàng của mình, anh lúc đó đã đưa một tấm chi phiếu có để lại một khoảng trống cho Dung Ân, đến hôm nay cô cũng chưa tiêu lấy một xu.

Nhập vào số thẻ cùng mật mã Nam Dạ Tước phát hiện được trong ngăn kéo, số tiền trước đây Nam Dạ Tước gửi cho cô, đều được chuyển qua tài khoản trung gian này, chỉ là, thiếu đi một ít số lẻ.

Đóng máy tính lại, hai tay người đàn ông ôm lấy khuôn mặt, hô hấp bình ổn trong chốc lát, đột nhiên anh khua tay đánh đổ toàn bộ đồ vật trên bàn, đứng dậy, đẩy chiếc ghế ra xa, mang theo sự phẫn nộ ngập tràn đi ra khỏi thư phòng.

Chiếc xe thể thao màu xám bạc phóng như bay trên đường, mui xe để mở, gió hanh khô thổi tạt lên mặt, nhưng cũng không khiến người đàn ông vội bớt đi sự tức giận. Trước khi bỏ đi, Dung Ân rất bất thường, cộng thêm lời Vương Linh nói, hơn nữa còn có số tiền....Tay phải Nam Dạ Tước đập liên hồi lên còi xe, xe thể thao đỗ lại bờ bãi dưới nhà Dung Ân, anh trực tiếp đi lên, nhưng ở ngoài gõ cửa hồi lâu, cũng không thấy có người ra mở cửa.

Sau cùng, một người hàng xóm đi ngang qua dừng chân lại, “Anh tìm ai?”.

Thân thể cao lớn của Nam Dạ Tước chiếm toàn bộ không gian hành lang chật hẹp, “Xin hỏi, người nhà này đi đâu rồi?”.

“À, là mẹ con Dung Ân, họ đã sớm dọn đi, cũng phải nửa năm rồi”.

“Dọn đi. Đi đâu?”.

“Tôi cũng không biết, khi đi cũng rất vội vã”.

Khóe môi mỏng của Nam Dạ Tước đan lại, anh lấy ra điện thoại di động, số điện thoại của Dung Ân anh vẫn còn lưu lại, nhưng vừa gọi, đầu dây bên kia liền truyền đến một giọng nữ máy móc, “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”.

Thanh âm vang vọng trong hành lang, lộ ra vẻ trống rỗng cùng lạnh lùng. Anh đi xuống dưới lầu, vẫn chưa lập tức lái xe rời đi, mà tựa người trên thân xe châm một điếu thuốc, mãi cho đến khi dưới chân vương vãi đầy tàn thuốc, Nam Dạ Tước bình tĩnh suy nghĩ, anh đối với Dung Ân, vốn dĩ đã chán ghét, cho dù cô không cầm tiền thì sao? Coi như cô lừa anh, có thể làm gì?

Nghĩ vậy, anh liền ném điếu thuốc, lên xe rơm bỏ đi, nhưng trong tâm trí vẫn ngổn ngang rối rắm, không lái xe đi, anh suy nghĩ cần trọng hơn, anh đối với Dung Ân, thật sự đã chán?

Ngoài cửa sổ, tiếng ve kêu râm ran suốt đêm không ngơi nghỉ, khiến mùa hè càng trở nên bức bối.

Trong phòng, nhiệt độ điều hòa để rất thấp, theo thói quen, Dung Ân chỉ đắp một chiếc chăn mỏng, cũng để cánh tay thò ra ngoài.

Không gian tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng bước chân.

Dung Ân đi vào một hẻm tối, nơi này không hề có đèn, ánh đèn ngoài phố cũng không sao soi rọi tới, hai tay cô chỉ có thể lần theo vách tường tìm đường đi, lòng bàn tay, bám loang lổ vôi vữa trắng xóa của bức tường cổ xưa, lòng bàn chân bước đi trên đường, cũng mấp mô chập chùng, nếu không cẩn thận, không chừng sẽ bị ngã.

Dung Ân sợ hãi cực điểm, vừa không hiểu tại sao chính mình lại đi vào nơi này, đêm khuya thanh vắng mùa hè, mồ hôi cô thấm ướt đầm từng mảng, ngay khi đang cẩn trọng dò dẫm về phía trước, cách đó không xa đột nhiên xuất hiện ánh đèn chói lóa, rọi vào mắt khiến cô vội vàng né tránh.

Đó là đèn xe, chiếc xe thể thao xa xỉ chắn toàn bộ không gian nhỏ hẹp, cô trông thấy người đàn ông xuống xe, sau đó, tựa lưng trên thân xe, hai tay nhàn nhã chống bên hông. Mái tóc màu đỏ rượu nhuộm vẻ quyến rũ, cô trông thấy nửa khuôn mặt người đàn ông để lộ khóe miệng đang chậm rãi cong lên, nụ cười này, cô đã quá quen thuộc, nửa khuôn mặt người đàn ông bị che khuất, lộ ra vẻ huyền ảo cùng âm lãnh, anh ngồi xuống, không di chuyển, chỉ nhìn cô chằm chằm, ánh mắt sáng quắc, giống như một con báo đang khóa trụ con mồi.

Toàn thân Dung Ân run rẩy, tứ chi giống như vô dụng, cô hét lên, “Vì sao, vì sao anh không chịu buông tha tôi, anh là đồ ma quỷ!”

Người đàn ông không giận giữ, trái lại nở miệng cười, nụ cười, nhuộm đầy vẻ âm u lạnh khốc khiến người khác sợ hãi, anh nói, “Dung Ân, theo tôi trở về”.

“Tôi không muốn!”, Người phụ nữ giãy giụa trong đêm càng lộ ra vẻ yếu đuối bất lực, đèn xe chiếu rọi lên khuôn mặt trắng xanh lẫn lộn của cô, cơ hồ như xuyên thấu cả vẻ sợ hãi đỉnh điểm.

Người đàn ông đứng lên, từng bước áp sát cô, Dung Ân chỉ đành lùi lại, mãi cho đến khi sau lưng là tường, không đường thối lui, “Anh buông tha tôi đi, thế giới của chúng ta không giống nhau, tôi sẽ không theo anh trở về”

“Dung Ân”, người đàn ông chậm rãi giơ tay lên, bàn tay, bọc trong găng da màu đen, “Tôi đã chuẩn bị một căn phòng rất lớn, tôi muốn nuôi dưỡng cô....”

Hai tay Dung Ân ôm lấy đầu, cô nghe được tiếng chính mình hét lên, “Nam Dạ Tước, lẽ nào chỉ có anh chết đi tôi mới có thể thoát sao? Phải không, phải không?!”

“Đúng!”, câu trả lời của người đàn ông tỏa ra uy lực phi thường, tựa như tiếng gầm rít.

“Bùm...”, một tiếng nổ, trả lại màn đêm về yên lặng vốn có, Dung Ân cảm giác được trước mặt tối sầm lại, thân thể cao lớn của người đàn ông ngã xuống người cô, trọng lượng rất nặng. Cô vội vàng đỡ lấy, trong tay, một thứ gì đó rơi xuống chân tựa khi nào, đầu hòng súng hãy còn tỏa ra khói trắng. Cùng lúc, cô cảm giác lồng ngực như đang bỏng rát, cúi đầu, chỉ thấy máu từ trên người Nam Dạ Tước đang không ngừng chảy ra....”A.....”, Dung Ân giật mình tỉnh giấc, con người đen bóng vì hoảng hồn mà trợn tròn, tìm kiếm trên người, chỉ thấy đầm mồ hôi. Tại sao, tại sao lại có một giấc mơ kỳ lạ đến vậy?

Dung Ân nhìn đồng hồ, mới ba giờ sáng, có lẽ cũng không thể ngủ tiếp. Cô đi chân trần bước xuống giường, rót một cốc nước lạnh, căn phòng ẹ con cô chỉ có diện tích chừng sáu mươi mét vuông, nhưng đã có thể nói là rất rộng rãi, bên ngoài, còn có một ban công., Tuy rằng chỉ đặt vừa một chiếc ghế tựa, nhưng Dung Ân vẫn cảm thấy rất hài lòng, uống cạn sạch cốc nước đá, lúc này, cô mới cảm giác được nỗi hoang mang trong lòng vội bỏ đi đôi chút, tựa lưng trên ghế, mệt mỏi bế tắc.

Sáng sớm, khi người giúp việc đến, không biết cô đã ngủ từ khi nào, trong tay nắm chặt cốc nước, mẹ Dung ngồi xe lăn đi đến bên cạnh cô, “Ân Ân, Ân Ân?”

Cô ưỡn oải, “Mẹ?”

“Tại sao con lại ngủ ở đây?”

Cô dường như vẫn chưa tỉnh ngủ, mở mắt nhìn xung quanh, lúc này mới mệt mỏi tựa lưng lại xuống ghế, “Hôm qua con gặp ác mộng, ngủ không được, nên ra ngoài ngồi, không biết thiếp đi từ lúc nào”.

“Mau vào giường nằm, hãy còn sớm”, mẹ Dung lo lắng.

Dung Ân cầm lấy điện thoại xem đồng hồ, “Không sao đâu ạ, mẹ, con phải chuẩn bị đi làm, gần đây mới có một hạng mục, đang gấp rút hoàn thiện”.

Mẹ Dung nhắc cô đi ăn sáng ở đâu đó rồi hãy đi làm, “Mẹ yên tâm, con thật sự không sao, vả lại, bây giờ chẳng phải đang thịnh hành một giảm cân đó sao, như vậy cũng tốt, tiết kiệm tiền”.

Khi cô nhận được điện thoại của Trần Kiều, đã là giờ ăn trưa.

Dung Ân xuống tầng, liền trông thấy anh ở cổng, “Trần Kiều, tại sao cậu biết mình ở đây?”.

“Mình cũng hỏi thăm mãi mới biết được”, giọng nói người đàn ông toát ra vẻ mệt mỏi, “Mình vừa xuống máy bay, cha mình muốn mình ra nước ngoài rèn luyện thêm, sau khi trở về, mới suy nghĩ chuyện giao lại công ty vào tay mình”.

“Chúc mừng cậu”.

Dung Ân buổi chiều phải tiếp tục làm việc, nên không thể đi xa, Trần Kiều lựa một nhà hàng lân cận, sau khi gọi món xong, người đàn ông liền hỏi thăm, “Ân Ân, gần đây cậu khỏe không?”

“Rất khỏe”, Dung Ân trả lời gọn gẽ.

“Ân Ân, cậu nói dối”, ánh mắt Trần Kiều lộ ra vẻ thương cảm, “Chuyện Tư Mạn, hiện nay ai đều cũng biết, tâm tư của Việt lúc này cũng đổ hết vào cô ta, Ân Ân, chúng ta đều là bạn bè đã nhiều năm, nếu cảm thấy khó chịu hãy cứ nói với mình?”.

“Trần Kiều, mình không sao”, giọng nói cô bình thản, khiến anh nhìn không ra, rốt cuộc là cô đang nguy trang hay thực sự không quan tâm, “Chuyện nghiêm trọng như vậy, nếu như Việt không ở bên cô ta, mình nghĩ, Tư Mạn sẽ rất khó vượt qua”.

“Vậy còn cậu?”, Giọng nói Trần Kiều có phần âm u, “Cậu quên ở lễ đính hôn, bọn họ đã làm nhục cậu như thế nào rồi sao?”.

Nhân viên bưng ra đồ ăn, Dung Ân chỉ cúi đầu, đợi khi người đó đã đi xa, lúc này mới trả lời, “Đó là chuyện của Việt, mình hà tất phải vì chuyện của người khác mà buồn rầu?”, Làm việc nửa ngày, cô cũng đã đói bụng, cầm lấy đĩa ăn vào một miếng cơm.

Thấy cô như vậy, Trần Kiều ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn, tay anh đặt trên bàn, chợt nhiên duỗi ra, đặt lên mu bàn tay Dung Ân.

Cô ngẩng đầu, đôi mắt trong veo nhìn khuôn mặt người đối diện, “Ân Ân, khi còn đi học, mình đã rất thích cậu, khi đó, cậu chưa từng inh cơ hội, từ bây giờ, cậu có thể nhìn nhận lại mình được không? Không phải với thân phận bạn bè”, Giọng điệu Trần Kiều chân thành hết mực, ánh mắt nhu hòa ấm áp, “Mình hiểu, cậu và Việt đã yếu nhau sâu đậm, thế nhưng....Dù sao chuyện cũng đã qua, mình hy vọng cậu có thể bắt đầu lại một lần nữa”.

Dung Ân rút tay về, “Trần Kiều, ăn cơm đi”.

“Ân Ân!”.

“Chuyện đã qua, mình hiểu, cũng không thể quay về như trước đây, thế nhưng, Trần Kiều, cũng không có nghĩa mình đã kết thúc, và rồi sẽ lại mở cửa trái tim để bắt đầu đón nhận một người khác, cậu hiểu không?”

Ánh mắt Trần Kiều lộ rõ vẻ ảm đạm mỗi lúc một sâu sắc, thế nhưng qua điệu bộ thông dong trong câu nói của Dung Ân, chỉ ít anh vẫn cảm thấy đôi chút hy vọng, “Ân Ân, mình không ép cậu, mình sẽ chờ”.

“Trần Kiều....”, sự chấp nhất của anh, khiến Dung Ân khó xử.

“Đừng nói gì cả, đây là quyết định của mình”, Trần Kiều nở nụ cười gượng gạo, gấp thức ăn mà Dung Ân thích nhất vào bát cô, sự cẩn thận cùng chu đáo của anh, với cô, trước sau vẫn như vậy.

Chuyện của Tư Mạn, trôi qua thắm thoát đã nửa tháng, nhưng truyền thông vẫn không ngừng bới móc sự việc. Có bài báo còn đưa tin, cô ta đã chạy trốn ra nước ngoài, báo lại nói, cô ta đã tự sát, không được đi cấp cứu, hay được một đại gia nào đó bao dưỡng...Diêm Việt thì thoảng vẫn nhắn tin cho Dung Ân, gọi điện cũng chỉ hi hữu, khi anh xuất hiện trước mặt cô, trời cũng đã bắt đầu sấm tối.

Dung Ân lên xe, hai người không đi, Diêm Việt chỉ hạ cửa kính xe, lấy ra một điều thuốc.

“Tư Mạn, không sao nữa chứ?”, Dung Ân chủ động phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Tinh thần cô ấy không tốt”, tay trái Diêm Việt chống lên đầu, dường như rất mệt mỏi, “Lúc này, anh cùng quản lý của cô ấy đang thay nhau chăm sóc cô ấy”.

Dung Ân gật đầu, sau khi hỏi xong, mới phát hiện chẳng còn gì có thể nói, hai tay cô đút vào túi áo, Diêm Việt thấy cô cúi đầu, liền rút điều thuốc ra ngoài cửa sổ, “Ân Ân, mấy ngày nay, anh xin lỗi, anh không thể ở bên cạnh em”.

Cõi lòng Dung Ân trước nay vẫn có một khúc mắc, nhưng lại không dám hỏi, vì sợ rằng sẽ tự làm tổn thương chính mình, cô cắn lấy môi dưới, khi buông ta, đã lưu lại vết răng rõ rệt, “Việt, anh có cảm tình với Tư Mạn phải không?”.

Đôi mắt màu nâu của Diêm Việt chợt nhiên như bị chấn động, mi tâm cau lại, “Ân Ân, em hiểu nhầm rồi?”.

“Việt, có lẽ, chỉ là chính anh không chịu thừa nhận thôi”, trên một phương diện nào đó Diêm Việt rất giống Nam Dạ Tước, nếu anh thật sự không có cảm tình với Tư Mạn, sẽ không để chính mình đứng mũi chịu sào, tự mua thêm phiền phức, “Trước đây, khi em và Tư Mạn gặp nhau, em đã biết hai người quen nhau, hơn nữa, mối quan hệ dường như không chỉ dừng lại ở mức bình thường”.

Diêm Việt không nói gì, anh và Tư Mạn, chuyện đã từng, anh hiểu rõ không thể giấu được Dung Ân.

Ngón tay cô đặt trên chiếc nhẫn, dứt khoát cầm lấy, mở lòng bàn tay Diêm Việt, tháo ra trả lại cho anh, “Chiếc nhẫn này, anh nên giữ lại thì hơn”.

Diêm Việt ngẩng đầu, nét mặt tràn ngập vẻ khó tin, “Ân Ân, em...”

“Việt”, Dung Ân cắt ngang lời anh nói, “Sau lễ đính hôn, hai người chúng ta đã đi quá xa, chiếc nhẫn lại một lần nữa không thể đeo trên tay em, có lẽ, đã là ý trời”, “Ân Ân, chờ sau khi anh thu xếp ổn thỏa chuyện của Tư Mạn, anh nhất định sẽ...”

Dung Ân cầm lấy tay anh, để lại chiếc nhẫn trong đó, “Việt, mấy ngày nay, em đã nghĩ thông suốt, trước đây, ở lễ đính hôn, em đã biết anh và Tư Mạn có quan hệ thân thiết cỡ nào, chỉ là lúc đó em đã quá đau lòng, không đủ lý trí để suy nghĩ thấu đáo, cũng có thể nói, em không dám nghĩ đến. Những lời thề ước của chúng ta đều rất đẹp, như vậy là đủ rồi, bằng không, anh cũng sẽ không có Tư Mạn...”

Yết hầu Diêm Việt như nghẹn lại, anh vốn định nói, cuộc gặp gỡ của anh và Tư Mạn chỉ là tình cờ, nhưng hôm nay, Tư Mạn đã thân bại danh liệt, anh còn có thể nói ra được lời này?

“Vì thế, chúng ta đừng chấp nhận chết một lần nữa mà không chịu buông tay, hãy để chính mình sống dễ chịu hơn”.

“Ân Ân”, Diêm Việt xoay đầu, trên khuôn mặt, lộ ra vẻ thống khổ đau đớn.

Dung Ân tựa đầu trên cửa sổ xe, buông hạ mi mắt, thần sắc, tựa như một cây hoa anh túc điêu linh đã úa tàn, tuy rằng tiêu điều, lại có sức hấp dẫn chết người, hai tay cô nắm lấy nhau, sau một hồi suy nghĩ, quyết định nói đến vết sẹo đã khắc cốt ghi tâm, “Hơn nữa, em đã từng mang thai con của người khác, em như vậy, làm sao có thể giống như trước đây gửi gắm cho anh?”.

“Ân Ân”, giọng nói Diêm Việt run rẩy, “Anh không quan tâm”

“Nhưng em quan tâm”, Dung Ân đột nhiên cao giọng, toàn thân tựa như đang phát run, “Anh có Tư Mạn, khi em đang thương nhớ anh, anh ôm ấp phụ nữ khác, nghĩ cách trả thù, Việt, chúng ta đã không còn là những kẻ ngây ngô như trước đây, tình yêu đã hỗn tạp quá nhiều toan tính, thật sự đã biến chất rồi”.

“Anh sẽ không buông tay”, hai mắt Diêm Việt đỏ bừng, đột nhiên anh dùng sức nắm lấy hai vai Dung Ân, “Ân Ân, chúng ta rất khó khăn mới có thể ở bên cạnh nhau, anh sẽ không buông tay!”.

Dung Ân né tránh, sau khi mở cửa xe, không quay đầu lại đi thẳng về phía trước, cánh tay bị kéo lại, nhân thân Diêm Việt lo lắng, “Anh thừa nhận, chuyện anh và Tư Mạn, Ân Ân, xin em hãy tha thứ cho anh lần này, sẽ không có lần thứ hai”, “Việt, em đã mệt mỏi quá rồi, đoạn tình này, tổn thương em quá sâu sắc, em không còn sức lực để kiên trì thêm nữa....”

Cô gắng sức bỏ đi, Diêm Việt rơm rớm theo, điện thoại liên đống chuông, anh vốn dĩ không để ý, nhưng sợ rằng Tư Mạn có chuyện, chỉ đành dừng lại.

Dung Ân lên tầng đóng sập cửa, chạy về phòng khóa trái, đầu óc cô lúc này, trái lại tỉnh táo vô cùng tận, cô cũng không muốn nghĩ nhiều, ép buộc chính mình đi vào giấc ngủ.

Mặc dù như vậy, sáng sớm hôm sau, hai mắt cô vẫn sưng đỏ.

Diêm Việt khi đuổi theo, nhận được điện thoại, cũng liền bỏ đi

Mang bộ dạng uể oải đi làm, vừa đến công ty, Thẩm Mặc đã cầm lấy thước dây đưa cho Dung Ân, “Ân Ân, thông báo với cậu một tin vui”.

“Cái này để làm gì?”

“Là lễ phục à”, Thẩm Mặc cũng không ngần ngại, “Có một hội nghị về bất động sản rất hoành tráng sắp diễn ra, sẽ có rất nhiều công ty cùng tập đoàn lớn tham dự, giám đốc Liêu rất hài lòng với thành quả của công ty chúng ta, nên Sang Tân cũng được mời đến, mình nói cậu nghe, bên trong đều là những người xuất sắc trong ngành, chắc chắn lôi kéo được không ít quan hệ...”

Thẩm Mặc nói liên hồi, tưởng rằng Dung Ân đều nhớ kỹ, cô vội vàng kéo lấy tay Thẩm Mặc, “Khỏi cần, mọi người đi là được rồi”

“Như vậy không được, cậu là người đại diện của chúng ta”.

Dung Ân lắc đầu, “Thẩm Mặc, mình không muốn đi, những nơi như vậy, nhất định sẽ không thể thiếu người của Nghiêm Tước”.

Trong lời nói của cô, Thẩm Mặc đoán ra được điều mà cô lo lắng, “Ai dà, mình đã hỏi thăm rồi, cậu nghĩ mình ngốc lắm sao? Danh sách tham dự có Nghiêm Tước, nhưng Nam Dạ Tước sẽ không đi, vừa vặn hôm đó, anh ta phải đi cắt băng khánh thành”.

Có đôi khi, Dung Ân thật sự phải bội phục khả năng nghe ngóng tin tức của Thẩm Mặc.

Thẩm Mặc ghi lại số đo của cô, rồi lần lượt đưa thước cho những người còn lại.

Tâm tình, cả ngày đều trở nên u ám.

Sau khi hết giờ làm, Dung Ân gọi điện thoại về nhà, nói rằng cô không thể về ăn cơm.

Ngồi xe hơi lâu mới đến được chợ đêm, nơi này vẫn huyền ảo như vốn dĩ, từng đoàn người đi lại tấp nập, chủ quán đều rao thật to để thu hút khách, khiến cho tâm tình con người cũng theo sự chộn rộn mà phần chần chừ hơn.

Dung Ân chọn sạp hàng cô và Diêm Việt vẫn hay ghé tới, hai tay cô chống lên cằm, vị trí ngồi vẫn y nguyên.

Đường nhỏ chật hẹp, đột nhiên xuất hiện một chiếc xe thể thao đắt tiền.

Nam Dạ Tước không nhận được cúi đầu, đầu óc anh thật sự như đang có vấn đề, muốn tìm một đường tắt, lại vòng quanh bảy tám lần đều quay lại nơi này, tâm tình vốn dĩ đã cáu kỉnh, hơn nữa dòng người chật chội, khiến xe của anh thật sự bị kẹt lại ở giữa đường.

Khủy tay anh chống lên cửa sổ xe, đôi mắt sâu đen thăm thẳm nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi này, dường như có chút ít ấn tượng với anh.

Ánh mắt đảo qua dòng người, xoay đầu, đập vào mắt là một thân ảnh quen thuộc.

78. Chương 78: Ác Ma Ở Bên

“Hết lần này đến lần khác, em bày ra tư thái kiêu diễm trước mắt tôi, Ân Ân, tôi lại muốn chơi, làm sao giờ?”

Dung Ân cúi đầu, cô vận áo sơ mi màu trắng giản đơn, tay áo được xắn lên gọn gàng, bên dưới mặc một chiếc quần bò màu lam nhạt, lúc này, cô đang đứng trước sạp hàng bán đậu phụ chiên, tóc buộc đuôi ngựa, miệng mỉm cười rạng rỡ nói chuyện cùng chủ tiệm.

Khóe môi mỏng của Nam Dạ Tước cong lên, những nơi như vậy, nếu ngày thường có đi qua, ngay cả ngoảnh đầu lại cũng sẽ không.

Nhưng Dung Ân lại dừng chân ở nơi này, hơn nữa vẻ mặt tràn ngập nét cười rạng rỡ, trước đây, khi anh đưa cô đến Cao Tửu Lầu, cũng chưa từng thấy nụ cười cô sáng lạn như lúc này, Nam Dạ Tước lúc này mới hiểu được, đối với cô, anh thật sự không có biện pháp.

“Sao lâu rồi không thấy cháu đến”, tuy rằng tuổi tác đã cao, nhưng bà vẫn còn rất minh mẫn.

“Dạ, vì công việc nên con ít tới”

“Ha ha ha, trước đây con hay đi cùng một cậu điển trai đâu rồi? Ta nhớ một người rất thích tương ngọt, một người rất thích tương ớt, một phần đậu phụ chiên bao giờ cũng biến thành hai vị”.

Diêm Việt từng gọi, là món đậu phụ chiên uyên ương.

“Bà, dạo này bà khỏe chứ ạ?”.

“Vẫn khỏe, được rồi, ta để chín già, cháu thích ăn giòn nhất là gì”.

Dung Ân đưa tiền, rơm cầm phần đậu phụ chiên trở lại ghế ngồi, cô ngẩng đầu, khóe miệng vẫn duy trì ý cười, ánh mắt quét qua đoàn người đông đúc, chợt nhiên bắt gặp một cặp mắt sâu đen thăm thẳm.

Cô đã nghĩ trăm ngàn lần hoàn cảnh gặp lại Nam Dạ Tước, nhưng lại duy chỉ chưa từng nghĩ, sẽ là ở nơi này.

Phong thái người đàn ông ưu nhã cao quý, anh chậm rãi mỉm cười, tay trái tháo xuống cặp kính màu nâu, đôi mắt hẹp dài nheo lại nhìn Dung Ân chuyên chú, ý cười càng lúc càng đậm, cô trông thấy được sự hứng thú chưa từng mất đi. Loại cảm giác này, tựa hồ như lần đầu tiên hai người gặp mặt, Nam Dạ Tước cầm tiền nhét vào cổ áo cô, khiến toàn thân cô đều trở nên đông cứng.

Hai tay Dung Ân nắm chặt hộp thức ăn, cõi lòng lo lắng chập chờn, dường như cuộc sống của cô, tựa như chiếc hộp xếp cô đang cầm trong tay, chỉ cần ngón tay dùng sức là có thể bóp nát.

Ngón trở Nam Dạ Tước gõ gõ lên cửa sổ xe, đột nhiên anh cởi dây an toàn, rơm xuống xe.

Dung Ân không điều khiển được cảm giác lo sợ, lùi về phía sau, người đàn ông vì hành động của cô mà càng lộ ra vẻ kinh ngạc, biểu hiện trước đây của cô, trông thấy anh, thần sắc của cô nhất định phải mừng rỡ vạn phần, mà không.....sợ hãi.

Đúng, Nam Dạ Tước tự thừa nhận anh không hề nhìn nhầm, trong mắt cô, rõ ràng trông thấy sự hoảng loạn.

“Píp píp píp.....”, Phía sau, truyền đến tiếng còi xe ba gác vang lên liên hồi, Nam Dạ Tước ngoảnh đầu lại, sau xe chở một kiện hàng lớn, hai chân vừa bước xuống cũng dừng lại, đóng sập cửa xe, lái đi rồi đỗ lại ở bên vệ đường cách đó không xa.

Khi trở lại, trong đám đông đã không còn bóng dáng Dung Ân, sạp hàng trước đó, hộp đậu phụ chiên đã bị rút dưới mặt đất, người qua lại giẫm lên không thương tiếc, cũng nhận ra không được hình thù.

Không khí vẫn huyền ảo như cũ, Nam Dạ Tước nhìn quanh bốn phía, tựa như mò kim đáy bể, tìm không ra được bóng hình cô.

Anh đứng giữa đường, mặc dù ánh dương chiều đã hao bớt sự khô hanh bỗng rất nhưng hơi nóng vẫn phả lên bức bối, giữa đám đông dường như chỉ có Nam Dạ Tước hoàn toàn khác biệt, mọi người ái ngại cũng dè dặt, anh đứng đó, tựa như một kẻ không bình thường, hoàn toàn không hợp cảnh. Thần sắc anh thâm sâu, hành động của Dung Ân, chỉ ít khiến anh khẳng định được một điều, cô đang sợ anh, đang trốn tránh anh, bằng không khi này, cô đã hoan hỉ chạy đến.

Trong một hẻm nhỏ tối tăm, Dung Ân núp trong góc, cô trông thấy Nam Dạ Tước đứng ở đằng xa, anh đang cầm điện thoại nói chuyện cùng ai đó, cô lau mồ hôi trên trán, ngay cả sau lưng cũng đã ướt đầm, áo sơ mi màu trắng cũng bắt lại khó chịu cực độ.

Nói xong điện thoại, Nam Dạ Tước tắt máy, nhưng cũng không đi ngay lập tức, Say sưa ngắm nhìn chiếc bàn nơi anh và Dung Ân đã từng ngồi, sau đó, liền làm một hành động khiến người khác không khỏi giật mình bàng hoàng.

Anh bước lại gần, không quan tâm hoàn cảnh chen lấn xô đẩy chen rộn, ngồi xuống.

Dung Ân thậm chí có thể trông thấy rõ, bóng đèn treo lơ lửng trên đỉnh đầu anh, đã cũ kỹ và để trần, tỏa ra ánh sáng nóng lay lắt.

Dung Ân sợ rằng những kí ức vụn vặt sẽ dần hiển hiện rõ rệt, liền lui người bỏ đi, may mắn cô biết rõ đường xá ở khu vực này, đi hết hẻm sẽ đến đường dành cho người đi bộ, đi không bao lâu, cô ngồi xuống điểm chờ xe buýt.

Bởi vì đã qua giờ cao điểm, giao thông cũng thưa thớt hơn, cô đẩy cửa sổ, gió thổi hòa cùng hơi lạnh của điều hòa, cảm giác mát lạnh dần xâm chiếm.

Trái tim, lúc này vẫn đang đập loạn nhịp, Dung Ân không rõ cảm giác lo lắng xuất phát từ đâu, cô chỉ đành tự trấn an bản thân, chỉ là tình cờ, anh đã buông tay lâu như vậy, bên cạnh nhất định người mới không ít, còn đâu tâm trí suy nghĩ đến một người như cô.

Vài ngày sau đó, lễ phục Thảm Mặc đặt may đã hoàn thành và được mang đến, kiểu dáng cùng màu sắc của mỗi người đều khác nhau, chuẩn bị cho Dung Ân, là một chiếc váy dài màu trắng.

“Woa, Thảm Mặc, cậu đầu tư không ít à nha”, Tô Luân cầm lễ phục của cô đặt xuống bàn, màu hồng phấn, không quá rực rỡ mà tràn đầy sức sống.

“Đương nhiên”, Thảm Mặc hoàn toàn tự đắc, “Ân Ân, mình cảm thấy cậu rất hợp với màu trắng, thể nhưng bộ váy này hao tổn không ít tinh lực thiết kế đó”.

Cô cầm lấy lễ phục từ tay Thảm Mặc, vuốt phẳng rồi đặt trên bàn làm việc, phía trước ngực và bụng có điểm xuyết họa tiết màu tím nhạt, phía dưới đính một bông lan tử la đem chiếc váy xẻ tà đến bắp đùi, mặc dù chỉ tưởng tượng, cũng có thể đoán ra khi mặc trên người kiểu diêm đến cỡ nào.

“Thảm Mặc, chỉ là một bữa tiệc thôi mà, cậu cần gì phung phí làm gì”.

“Ân Ân, mình nói cậu nghe”, Thảm Mặc đề thấp giọng, “Cơ hội như thế sau này còn rất nhiều, mấy bộ lễ phục tính toán gì, hơn nữa mình có người quen, có thể thương lượng, không quá đắt đỏ...”

“Ồ...”, Tô Luân ở bên cạnh cố tình kéo dài giọng điệu, “Mình tưởng tại sao cậu lại hào phóng thế này, không thì, cậu cũng bao trọn luôn tiền trang điểm cho cân xứng?”.

“Khó lắm, muốn mình chết à”, Thảm Mặc xua xua tay, “Mình chỉ chuẩn bị lễ phục, còn cái khác, ai nấy tự thu xếp, nếu không khấu trừ vào tiền lương cũng được”.

“Thử thôi!”, Tô Luân cùng Dung Ân đồng thanh, tự cầm lễ phục trở lại bàn làm việc của mình,

Để cho cân xứng, sau khi hết giờ làm, cả ba người cùng đi đến trung tâm thương mại, vóc người Dung Ân vốn dĩ đã cao, rất ít khi cần đi giày cao gót, nhưng Thẩm Mặc quả quyết nếu không đi sẽ vô cùng lãng phí, sau cùng, cô cũng chọn một đôi màu cùng tông, mũi nhọn dài mảnh, cao chừng bảy đến tám phân, khi phối cùng quần nhàn vô cùng hiệu quả.

Bữa tiệc, được tổ chức ở một khu đô thị mới của thành phố Bạch Sa, bên trong đều là biệt thự hạng sang, hưởng thụ sự xa hoa, ngay cả trong không khí, dường như cũng phảng phất mùi hoa huệ tây thanh mát.

Khi Dung Ân đi xe đến nơi, Thẩm Mặc và Tô Luân đã chờ hồi lâu, vừa trông thấy cô, hai mắt liền sáng rực, “Woa, mình bây giờ mới phát hiện, hóa ra bên cạnh có cất giấu một tiên nữ?”.

Dung Ân đứng ở cổng, nhưng lại có cảm giác không quen, tóc được búi rối tinh tể, càng làm tôn lên khuôn mặt trái xoan thanh tú, bộ lễ phục vận trên người toát ra vẻ kiêu diễm, gam màu trắng làm chủ đạo, điểm xuyết họa tiết thanh mảnh ở ngực và bụng, “Sao vậy, rất kỳ sao?”.

“Không phải”, Thẩm Mặc lại gần, ánh mắt quét xuống trước ngực cô, hai mắt cơ hồ như sắp rơi ra ngoài, “Trời ơi, cái này mắc tiền chết đi được, một viên kim cương đính ở đây cũng bằng tiền lương cả năm, Dung Ân, hóa ra cậu là đại tiểu thư à”.

Chiếc cài áo này là Nam Dạ Tước từng tặng cho cô, trước đây bị cô giấu lên làm hỏng, sau này cô mang đi tiệm sửa lại, lúc này cũng không còn nhìn ra dấu vết gì. Tối hôm qua nhớ lại dường như vật này cùng bộ lễ phục rất hợp nhau, hôm nay cũng là lần đầu tiên dùng tới, “Đây là mình đi thuê”.

“Thật sao?”, Thẩm Mặc không tin, “Nơi nào cho thuê thứ này cơ chứ, Ân Ân, cậu....”

“Xem cậu nói nhiều chưa kìa”, Tô Luân khoác tay cô, “Sắp bắt đầu rồi, hội Hiên Ngạo đang chờ chúng ta”.

“Ừ”

Dung Ân theo sau, nói một cách công bằng, đây phải là một buổi tiệc rượu cực kỳ linh đình, khi bước vào sảnh chính, cô mới hiểu được sự chuẩn bị của Thẩm Mặc không hề quá đáng chút nào, bên trong đa phần đều là doanh nhân có tiếng, ngay cả giới chính trị cũng tham dự, trong phòng rộng như vậy, đã đông cứng người, Dung Ân cầm lấy một ly rượu vang đứng trong góc sảnh, những nơi lung linh rực rỡ, chưa từng hợp với cô.

Giám đốc Liêu bước lên sân khấu chuẩn bị bắt đầu bài phát biểu, bên dưới cũng dần im lặng hơn, Dung Ân đứng ở nơi tương đối xa sân khấu, hơn nữa khán phòng có rất đông người, cô đi ra ngoài ban công, tiếng nói vang lên qua rèm cửa, cô vẫn có thể nghe thấy khá rõ.

Tiếng vỗ tay giòn giã vang lên, kéo theo những tiếng trò chuyện trao đổi dần sôi nổi hơn, Dung Ân tựa người trên một cột trụ thiết kế theo phong cách La Mã, khi ngoảnh đầu lại, liền trông thấy Bùi Lang đang phát biểu trên bục, nét mặt rạng rỡ sáng ngời. Anh hiện tại, tràn đầy khí thế, rành mạch nói ra từng câu từng chữ, khác hoàn toàn với người cô từng gặp mặt trước đây, con người, thật sự giống như một gói đồ, phía sau anh là công lý, cũng buộc anh không thể giống như Nam Dạ Tước, có thể phóng túng làm bừa.

Dung Ân xoay người đi nơi khác, hai tay đặt trên lan can, phóng mắt nhìn ra xa, trong hoa viên, dưới đài phun nước để lại những bọt nước trắng xóa sau khi đã vươn mình phóng lên cao vút, xung quanh trồng cây trúc, lá xanh non biêng biếc, kết hợp cùng hiệu quả ánh sáng của đèn, khiến cảnh sắc rực rỡ hơn tất cả.

“Sao lại đứng ở đây một mình?”, Dung Ân vừa xoay người, đập vào mắt là khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông, cô hoảng sợ đến mức sắc mặt ngay lập tức có biến, nhưng vẫn chào hỏi phải phép, “Bùi công tử”.

“Tôi nói rồi, gọi tôi là Bùi Lang được rồi”, Người đàn ông đưa tay nâng ly rượu hướng về phía Dung Ân, khẽ cụng ly, Dung Ân thu hồi lại vẻ mặt cứng ngắc, ý tứ, khẽ nhấp một ngụm rượu vang đỏ.

“Ở đây, có thể quen biết được rất nhiều người, qua đây, tôi sẽ giới thiệu cho cô một vài khách hàng tiềm năng lớn”.

Mi tâm Dung Ân chột cau lại, nhìn xung quanh bốn phía, đâu đâu cũng đều là những nhân vật có tiếng của các công ty, tập đoàn lớn, Thẩm Mặc nói rằng nhờ việc giám đốc Liêu hài lòng với công trình do bên cô thiết kế và thi công, thế nhưng, mặc dù là vậy, trong chừng mực, Sang Tân vẫn chưa thể sánh ngang cùng ai.

Bùi Lang nhận ra trong mắt cô sự do dự, anh mỉm cười, “Bất đả bất tương thức (Có hiểu nhầm mới thành bạn bè), lần này, coi như là, tôi tạ lỗi cô”.

Dung Ân là người hiểu chuyện, khéo miệng khe cong lên, “Làm phiền Bùi công tử”, Cô không khỏi nhìn thẳng vào gương mặt trịnh trọng của Bùi Lang, người đàn ông ngạo mạn như vậy, lại làm trò trước mặt cô, nói ra hai chữ tạ lỗi, cô, mùi vị ghen đố kỵ trong hộp đêm hôm đó, ký ức của cô như hầy còn vẹn nguyên.

Anh nghiêng đầu, nụ cười ngưng đọng của người phụ nữ, chỉ tự nhiên cong lên, không quá sâu cũng không quá hời hợt, vừa đúng mực. Cô không giống những kẻ xu nịnh khác, cũng không tỏ ra quá xa cách, thậm chí tạo cho người khác cảm giác thân quen, sự lạnh lùng từ bên trong biểu hiện khéo léo qua từng cử chỉ.

“Tối nay, tôi muốn làm bạn nhảy của cô”, Không phải hàm ý hỏi ý kiến, mà là khẳng định.

“Cám ơn Bùi công tử nể mặt”, Dung Ân hiểu rõ, người đàn ông như vậy, cô không thể tiếp cận, cũng không mấy may tơ tưởng, “Tôi đã có bạn nhảy”.

Hai tay Bùi Lang vươn ra ngoài tay vịn, tay phải cầm lấy ly rượu, anh gật đầu, Dung Ân nghiêng mặt, từ góc độ này, vừa vặn trông thấy được đáy mắt thăm thẳm của người đàn ông, anh khe cong môi cười, đột nhiên quay đầu, tầm mắt đối diện Dung Ân, “Dung Ân, tôi khuyên cô một câu, Nam Dạ Tước, cô nên tránh xa thì hơn, đừng tự gây ỉn rắc rối”.

Gần như, chỉ một câu nói đã phơi bày toàn bộ bí mật, nhưng không phải, cô muốn không tiếp xúc là được, nước chảy bèo trôi, cô chỉ có thể là người bất lực ở giữa.

“Bùi công tử, thì ra ngài ở đây...”, Bức rèm bị vén ra, muốn nhờ cậy vào quan hệ, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, Bùi Lang mỉm cười, bất đắc dĩ xoay người, “Thì ra là giám đốc Tiêu, tôi khỏe...”

Dung Ân thừa lúc bỏ đi, trong sảnh chính, Thẩm Mặc đang chăm chỉ tạo dựng các mối quan hệ, xem ra, cô cũng là một cao thủ xã giao.

Không lâu sau, ánh đèn chợt nhiên trở nên tối hơn, đồng nghiệp cầm một chiếc mặt nạ hồ điệp đưa cho Dung Ân, “Vừa rồi cậu không ở đâu, đây là mình tự chọn, vũ hội sắp bắt đầu rồi”.

Dung Ân đeo mặt nạ, trông thấy Thẩm Mặc cùng Thẩm Hiên Ngạo ở cách đó không xa, hai tay cô đặt trên vai bạn nhảy, “Xem ra, tối nay là vũ hội hóa trang”.

“Hiếm có được cơ hội này như giới thượng lưu, chúng ta phải tranh thủ hưởng thụ”.

Dung Ân chỉ cười không nói, vũ hội bắt đầu hòa quyện nhịp nhàng, giai điệu du dương tràn ngập căn phòng, hương hoa hồng thoang thoảng trong không khí, lãng mạn vô cùng tận, Dung Ân xoay người, suýt qua tay người đàn ông, bị hẫng động tác, ngay khi cô đang lo lắng sẽ bị vấp ngã, liền đụng phải một khuôn ngực vững chãi, sống mũi ngay lập tức truyền đến cảm giác đau nhức.

Tầm lưng mảnh khảnh bị khóa trụ trong lòng bàn tay của người đàn ông, tư thế quá gần gũi gây nên cảm giác mờ ám, Dung Ân đột nhiên ngẩng đầu, đập vào mắt, là một chiếc mặt nạ hình cáo màu bạc, vì ánh đèn chỉ lờ mờ, nên không thể nhìn rõ gương mặt người đàn ông.

“Anh là ai? Buông tôi ra”, Dung Ân vươn tay, lại bị người đàn ông gắt gao ghì lại, tình cảnh như vậy, trong không gian tĩnh tại như lúc này, chỉ cần một chút động tĩnh, chắc chắn sẽ gây ra hiểu nhầm không đáng có, Dung Ân chỉ có thể nuốt vào những lời muốn nói.

Người đàn ông không trả lời, bước nhảy thuần thục dẫn dắt Dung Ân, bàn tay anh ta rơi vào sau lưng Dung Ân khiến hai người áp sát nhau rồi từ từ trượt xuống dưới, ngay khi cô gần như muốn hét lên, người đàn ông khom lưng, khuôn mặt anh tuấn đối diện ngay trước mắt cô, “Anh...”, Đối phương rất cao, Dung Ân cho dù đã đi giày cao gót, cũng chỉ đứng đến tai anh ta.

Trong nháy mắt, người đàn ông đột nhiên trở nên tham lam, đầu lưỡi tiến vào thăm dò cô, đẩy theo đó là một cánh hoa hồng, cùng lúc, bàn tay đặt sau gáy cô chèn trụ, khiến môi hôn mỗi lúc một sâu hơn, cô giãy giụa, anh lại muốn càn rỡ, anh tiến thêm một bước, cô lui lại một bước, cánh hoa trong miệng bị nghiền nát, khoe miệng chấm một mảng màu hồng, mặt nạ người đàn ông để lộ ra ánh mắt thâm thúy, dục vọng như bị thức tỉnh, cơ thể anh ta liền trở nên khẩn trương vô cùng.

Vũ hội đã sớm trở nên nhộn nhịp, Dung Ân bị anh ta kéo tay ra khỏi sàn nhảy, trên tầng hai, nơi này có rất nhiều phòng ngủ, anh ta tùy ý đá một cánh cửa, đẩy Dung Ân vào trong, xung quanh tối đen như mực, đóng sập cửa, đã không còn nhìn rõ nổi năm ngón tay.

Dung Ân bị ép sát vào vách tường, lồng ngực trắng kiện của người đàn ông áp sát tấm lưng cô, cô khấn trương tới mức mồ hôi túa ra đầm đìa, “Buông tôi ra, rốt cuộc anh là ai?”.

Đầu người đàn ông ép sát cổ cô, Dung Ân vừa nói, trong miệng liền thoang thoảng hương hoa hồng, anh nghiêng người, môi hôn, gần như muốn hung hăng cắn xé, anh vặn cầm, buộc cô đối diện chính mình, mặt nạ hình con cáo màu trắng bạc chà sát trên mặt Dung Ân khiến cô khó chịu vô cùng, Tay anh theo đường xẻ tà váy dò dẫm luồn vào trong, Dung Ân muốn trốn thoát khỏi vòng tay anh ta, lại bị chèn ép không sao cử động được.

Trên cửa, đột nhiên truyền đến tiếng gõ, ngay sau đó, giọng nói trầm thấp đang bị đè nén của một người đàn ông vang lên, cùng đó là tiếng nỉ non của một người phụ nữ ủy mị, tay nắm cửa đang bị vặn lại, “Bên trong có người”.

“À, xem ra có người còn cấp bách hơn”, người đàn ông ôm lấy người phụ nữ nọ bỏ đi, “Chúng ta qua phòng khác”.

Cảm giác bị sỉ nhục của Dung Ân mỗi lúc một sâu sắc, cô giãy giụa, lại nghe được phía sau truyền đến tiếng cười trầm thấp của người đàn ông, anh ta buông tay, nhưng vẫn như trước đè lên người cô, dường như lo sợ cô sẽ chạy trốn, khoe môi mỏng của người đàn ông tiến đến bên vành tai Dung Ân, hơi thở nóng bỏng phả ra, anh mở miệng, “Ân Ân”.

Động tác giãy giụa, đột nhiên cứng đờ.

Sống lưng Dung Ân đông cứng, giọng nói này, làm sao cô có thể quên được?

Hơn nữa, Nam Dạ Tước gọi, Ân Ân, không phải Dung Ân.

Mồ hôi lạnh theo mi tâm rớt xuống, cơ thể người đàn ông áp sát cô, cầm lấy tay cô, đưa lên mặt nạ của chính mình, ngón tay anh lướt trên đầu ngón tay Dung Ân, để tay cô khẽ chà sát trên khuôn mặt mình, “Ân Ân, không còn nhớ tôi?”

Hô hấp của cô ngay lập tức trở nên gấp gáp, may thay bên trong tối đen như mực, Nam Dạ Tước không thể nhìn ra được sắc mặt cô.

“Thì ra, là Tước thiếu”, Dung Ân gắng gượng trấn tĩnh bản thân, cô tự nhủ với chính mình, không sao, chỉ là tình cờ gặp gỡ mà thôi.

NGhe được giọng điệu cô như vậy, khoe miệng Nam Dạ Tước chậm rãi câu dẫn ra một nụ cười ám muội, quả nhiên như vậy, nếu cô đã thích chơi đùa, anh sẽ cùng cô chơi, xem ai là người trụ được đến cuối cùng.

Người đàn ông không nói gì, chỉ cúi đầu, môi hôn ngay lập tức phủ lên môi Dung Ân, cô cau chặt mi mắt, nhưng không dám đẩy ra, “Tước thiếu, đã lâu không gặp, anh sẽ không, có hứng thú với tôi đấy chứ?”.

Sau khi nói ra những lời này, bàn tay vừa buông lỏng của cô ngay lập tức nắm thành quyền, sự khẩn trương của cô, Nam Dạ Tước rõ như lòng bàn tay.

Anh cố ý không nói lời nào, để tự cô giãy vò bản thân, hai trán kề cận, bàn tay anh khẽ rơi lên vai Dung Ân, lúc này mới phát giác, toàn thân cô đang run rẩy cỡ nào.

Nụ cười trên môi Nam Dạ Tước chậm rãi thu hồi lại, lẽ nào, anh không buông tay, khiến cô sợ hãi đến như vậy?

Hai tay anh khóa trụ thắt lưng cô, anh khom hạ thắt lưng, môi mỏng khẽ hôn lên ngực, quai hàm kiên nghị dán trước ngực cô, sự thân mật như vậy, khiến cô như ngừng thở.

“Ân Ân, tôi nói rồi, đừng xuất hiện trước mặt tôi, hôm nay, là chính em tự đến”.

“Tôi sẽ đi ngay lập tức, bây giờ tôi đi?” Dung Ân đẩy anh, nhưng người đàn ông vẫn duy trì tư thế cũ.

“Nam Dạ Tước, nếu tôi ở bên cạnh anh, chỉ khiến anh thấy phiền chán mà thôi...”

“Ân Ân, không phải em nói, yêu tôi sao? Nếu đã như vậy, tôi không thể phụ em”, Nam Dạ Tước đột nhiên mở cửa phòng, chế trụ cô đi ra ngoài, trên hành lang, một đoàn người đi ngang qua dừng lại chào hỏi, người đàn ông mỉm cười chuẩn mực, sau khi ra khỏi biệt thự, liền lộ ra vẻ bá đạo cố hữu, gần như là tổng Dung Ân vào trong xe.

“Anh muốn gì?”

Không kịp thắt dây an toàn, Nam Dạ Tước đóng sập cửa xe, gió lạnh quất vào mặt không ngừng, bỗng rất vô cùng tận, anh vươn tay tháo mặt nạ ném ra ngoài xe, “Ân Ân, chúng ta lại gặp nhau”.

Tốc độ khiến sự hứng thú của Nam Dạ Tước càng mãnh liệt hơn, Dung Ân trông thấy kim chỉ tốc độ mỗi lúc một tăng lên, đầu xe bên cạnh, trong thoáng chốc đã mất hút.

“Ân Ân”, bàn tay người đàn ông bao trọn lấy tay cô, “Gặp tôi, không vui sao, hay là, vốn dĩ em vẫn chạy trốn tôi?”.

“Tôi không có”, Dung Ân vội vàng phủ nhận.

Người đàn ông mỉm cười, cũng không nói gì thêm, chỉ nắm tay cô mỗi lúc một chặt hơn, Dung Ân cảm nhận được từng luồng đau nhức nhưng chỉ đành lòng nuốt xuống.

Xe đỗ lại trước một khách sạn, Dung Ân không đủ sức kiềm chế thêm nữa, lập tức cao giọng, “Anh dẫn tôi tới đây làm gì?”.

“Ngủ”, Người đàn ông trả lời gãy gọn, ngay sau đó xuống xe trước, mở cửa xe bên cạnh ghế ngồi của Dung Ân, “Xuống”.

“Tôi phải về nhà”, Hai tay Dung Ân bám chặt vô lăng, Nam Dạ Tước cúi lưng, kề cận đỉnh đầu cô, “Thủ đoạn của tôi, em cũng không phải chưa từng gặp qua, ngoan ngoãn xuống xe, đừng để tôi phải dùng bạo lực”.

Cánh tay Dung Ân bị anh túm lấy kéo xuống xe, vào trong khách sạn, một nhân viên lễ tân nhiệt thành đón tiếp, “Tiên sinh, tiểu thư, xin hỏi quý khách cần dịch vụ gì ạ?”

“Phòng lớn”

Cầm lấy thẻ phòng, Nam Dạ Tước kéo Dung Ân vào trong, đẩy cô ngã xuống giường lớn, “Ân Ân, hành động của em thật sự khiến tôi không hiểu, trước đây, không phải em tìm mọi cách câu kéo tôi sao, lúc này thế nào, ngay cả đụng chạm cũng không cho?”.

Sự chủ động vào tối hôm đó của cô, anh hãy còn nhớ rõ ràng, hai tay Nam Dạ Tước chống bên hông Dung Ân, “Em khiến tôi nghi ngờ, Dung Ân, hành động trước đây của em, là lừa gạt tôi?”

Anh giống như một con báo đã bắt được con mồi, nhìn con mồi dưới thân giãy giụa, sự hoảng loạn trong mắt Dung Ân thu hồi trọn vẹn trong mắt anh, cô ổn định lại nhịp thở, nhân thần bình tĩnh trở lại, “Không phải anh chơi đùa đã chán rồi hay sao? Nếu đã như vậy, sao không để tôi tự sinh tự diệt, tránh xa tôi chẳng phải tốt hơn?”.

“Ân Ân, đây là suy nghĩ thật sự của em?” Bàn tay Nam Dạ Tước phủ lên sau đầu Dung Ân, búi tóc của cô xõa tung, “Tôi hận nhất bị người khác lừa gạt, chính mình làm chuyện gì, đều hãy nỗ lực trả giá”

“Tôi chưa từng lừa gạt anh”, Dung Ân mỗi lúc một khẩn trương.

“Chưa từng?”, đôi mắt hẹp dài của Nam Dạ Tước nheo lại, đầu ngón tay quần lấy những lọn tóc đen nhánh đang xõa ra của cô, giọng điệu băng quơ, “Hết lần này đến lần khác, em bày ra tư thái kiêu diễm trước mắt tôi, Ân Ân, tôi lại muốn chơi, làm sao giờ?”

Dung Ân tròn tròn hai mắt, cơn tức giận dường như không còn nén trụ được thêm, anh ngang ngược, thô bạo, anh chơi đùa đã chán, ngay lập tức đá văng cô đi thật xa, khi anh muốn chơi, lại ép cô chịu khuất phục, cô hiểu rõ không thể giấu diếm được thêm, chỉ đành mỉm cười khiên cưỡng, “Thế nào, anh lại muốn nuôi dưỡng tôi”

“Chính xác”

“Anh không sợ tôi lại âm ỉ cùng anh?”

“E rằng, tôi có thể tha thứ cũng không chừng”

Một vòng tròn luẩn quẩn, rốt cuộc lại trở về điểm bắt đầu?

Dung Ân không cam lòng.

“Được, một lần, một trăm vạn”.

Nam Dạ Tước nhìn chuyên chú khuôn mặt dưới thân, hiện tại, anh sẽ nhẫn nại chờ đợi, chờ xem cô có thể đi tới mức nào, “Được, miễn là tôi cảm thấy có giá trị, đừng nói một trăm vạn, dù là nghìn vạn tôi cũng sẽ cho em”.

Nói xong, môi hôn điên cuồng phủ lên xương quai xanh của cô, mái tóc ngắn màu đỏ rượu xòa trên khuôn mặt Dung Ân, cô có thể cảm nhận được hương ô liu nhàn nhạt, bàn tay Nam Dạ Tước dán lấy eo cô, rơm rụn vào trong.

“Nam Dạ Tước”, Dung Ân cơ hồ như sắp sụp đổ, hai tay dùng sức đẩy ra, “Anh buông tôi ra”.

Người đàn ông ngẩng đầu, khóe miệng nhếch lên nụ cười quỷ dị, “Nói gì, em không yêu tôi? Nếu không phải, ở lại bên tôi”.

“Tôi không muốn trở lại cuộc sống như trước đây, tôi muốn cuộc sống của chính mình...”

“Ân Ân”, bàn tay người đàn ông vỗ về khuôn mặt cô, Dung Ân có thể cảm nhận được vết sẹo thô ráp trong lòng bàn tay anh, “Sinh mệnh của em là của tôi, đừng nghĩ sẽ được bình yên, cả đời này, cũng đừng nghĩ có thể rạch rời quan hệ cùng tôi”.

Vì sao lại như vậy?

Rõ ràng, đã thoát khỏi vòng tay trói buộc của anh, tại sao còn bị xoáy vào?

Đáy mắt Dung Ân mỗi lúc một âm đạm, cô nằm trên giường, đột nhiên nhớ đến gương mặt hiền từ của mẹ, rất khó khăn cô mới có được một cuộc sống bình yên, một lần nữa lại bị người đàn ông này bóp nát.

“Vì sao anh lại đối xử với tôi như vậy, vì sao?”, Trong lời nói của Dung Ân, tràn ngập sự kích động.

“Ân Ân, nhớ cho kỹ, đừng lặp lại chuyện mang thai một lần nữa”, Nam Dạ Tước thấp giọng cảnh báo, “Đừng nghĩ dùng một thủ đoạn lừa gạt tôi lần nữa, vì sao ư, tôi muốn sẽ muốn, không muốn thì tuyệt đối đừng, hiểu chưa?”, trước nay Nam Dạ Tước chưa từng quay đầu lại, thế nhưng, lần này, thật sự anh đã tính toán không chu toàn.

Mặc dù chuyện đùa trẻ vẫn chưa hề tiêu tan, nhưng anh không muốn buông tay Dung Ân, anh buộc lòng phải thừa nhận, kể từ khi không có Dung Ân, anh nhớ, nhớ cơ thể cô, nhớ cảm giác được ôm cô trong vòng tay.

Đáy mắt Dung Ân tràn ngập vẻ bất lực, cô chỉ ngây ngốc nhìn chằm chằm Nam Dạ Tước, “Anh đi tắm trước đã?”, Ánh mắt người đàn ông lộ ra vẻ thăm dò, “Đừng hòng trốn thoát, tôi tìm được em rất dễ, thủ đoạn của tôi, em hẳn rõ hơn ai hết”.

“Tôi không trốn”, Ánh mắt Dung Ân vẫn duy trì vẻ cố hữu, “Tôi hiểu rõ, tôi căn bản không thể chạy trốn, anh đi tắm đi, tôi sẽ nằm yên ở đây?”

Nam Dạ Tước cũng không nghĩ cô to gan đến vậy, “Chờ tôi”

Nói xong, đi vào phòng tắm, tâm tình hôm nay của anh cũng không tệ, sau khi tắm rửa xong, chỉ quần khăn tắm quanh hạ bộ đi ra ngoài, một tay lau tóc, tới gần giường.

“Em nên...”

Mi tâm người đàn ông cau chặt lại, trên giường lớn, chỉ còn để lại một khoảng lôm, người cũng đã không còn.

Giỏi lắm, Dung Ân, cô thật sự cả gan trốn thoát!

Chuông cửa đột nhiên vang lên, anh tưởng rằng là Dung Ân quay lại, mở cửa phòng, “Cô dám đi đâu?”

Ngoài cửa, là hai nhân viên an ninh.

Sắc mặt Nam Dạ Tước xám xanh lẫn lộn, giọng điệu bất cần, “Có chuyện gì?”.

“Chúng tôi nhận được thông báo, nơi này đang tiến hành giao dịch bất hợp pháp”.

Hai mắt Nam Dạ Tước tựa như muốn phun ra lửa, anh tránh người, “Hai người trông thấy phụ nữ đó?”.

Ánh mắt hai nhân viên an ninh hoài nghi quét nhìn quanh phòng, một người lên tiếng qui chụp, “Thông báo nói rằng, có cò mồi, chúng tôi thấy anh rất giống”.

(Cò mồi: Cái này mình kiếm từ tiếng việt chả có từ gì sát nghĩa hơn :-<, ám=“” chỉ=“” người=“” chuyên=“” buôn=“” bán=“” cần=“” sa,=“” thuốc=“” lác,=“” vật=“” phẩm=“” cấm....để=“” hòng=“” kiếm=“” tiền)=“”>

79. Ngoại Truyện 1: Lễ Thành Hôn Có Biến

Ngày thành hôn mỗi lúc một gần kề, hạnh phúc bị đánh mất trở lại, với Dung Ân mà nói, nếu không trải qua vô số những trắc trở, suy cho cùng, sẽ không hiểu hết được những đắng cay để cô được đền đáp không xứng đáng?

Lễ thành hôn lần này, Nam Dạ Tước tuy rằng đã giao lại toàn bộ ột tổ chức chuyên nghiệp, nhưng rất nhiều kỉ vật nhỏ, vẫn do đích thân Dung Ân ra ngoài lựa chọn.

Cách không xa là một cửa hiệu bán trà có tiếng, đó là thức uống mà Lý Hủy rất thích. Dung Ân ngồi xuống một điểm nghỉ ngơi lộ thiên, tiết trời hôm nay rất đẹp, chỉ cần mặc một chiếc áo choàng nhẹ là có thể ra ngoài thoải mái, cô vén tóc ra sau đầu, khi ngẩng đầu, Lý Hủy đã cầm vô số túi xách to nhỏ lách cách đi tới.

“Mau lên, ở đây có mực nướng, còn có phục vụ trà nữa”.

Dung Ân vốn dĩ đã rất khó khăn mới có thể ngồi xuống, lúc này lại phải đứng lên, bụng còn đang mang thai, tay phải cô theo thói quen đỡ lấy bụng, “Sau khi ăn cơm, chúng ta qua cửa hàng tạp hóa một lát, vẫn còn vài thứ mình chưa mua được....”

“Cậu ý, chỉ biết tự mình chuốc lấy cực khổ”, Lý Hủy cắn một miếng cá mực, trên mép còn dính lại một ít nước chấm màu nâu, cô nàng không hề chú ý đến hình tượng của bản thân, “Có người đàn ông tuyệt hảo như vậy ở cạnh để làm gì chứ, cậu chỉ toàn mua tội vào người?”

“Kết hôn, chung quy không phải là chuyện mỗi ngày để có thể giao phó hết cho người này người kia”, Dung Ân cầm lấy tách trà, cổ tay lắc lắc khe khẽ, bọt trà màu trắng muốt mang theo vị nồng đậm sóng sánh chuyển động thành một vòng tròn, nhìn vào vô cùng đẹp mắt. Cô nhẹ nhàng thưởng thức một nhấp trà, không uống nhiều, cô buông chén, khi đặt tách xuống, cũng ngăn người, dường như cô nhìn thấy bóng một thân ảnh nào đó thoáng qua. Dung Ân theo bản năng xoay đầu, quảng trường rộng lớn thừa thớt người qua lại, từng tốp ba năm người, ai nấy cũng đều vội vã, cô thu hồi tầm mắt, tự cho phép chính mình quá đa nghi.

Đến chiều, đi ra từ cửa hàng bách hóa tổng hợp, ánh nắng vẫn đang chiếu rọi gay gắt, tuy rằng không chói chang như những ngày hè nóng nực, nhưng vẫn khiến con người trở nên mệt mỏi hơn.

Khi ra ngoài, Nam Dạ Tước tuy rằng muốn cho vệ sĩ đi theo cô, nhưng Dung Ân không quen, nhưng cũng không thể thỏa hiệp, chỉ đành để họ đi theo sau quan sát từ xa.

Cô bước đi trên giày đế bệt, trên tay cầm một vài đồ dùng cho trẻ em, khi đi xuống tầng, từ sau đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào, ngay sau đó, những người vệ sỹ cũng tụ tập lại, Dung Ân và Lý Hủy đi đến ven đường mới biết, những người vệ sỹ theo cô như hình với bóng cả ngày hôm nay đang bị vây quanh bởi một đám người không biết từ đâu đến.

“Nhìn họ như vậy có thể bảo vệ được chúng ta sao”, Lý Hủy quay đầu, đến bên cạnh Dung Ân, “Mình đi xem sao”.

Vốn dĩ Dung Ân đi bộ một hồi cũng đã thấm mệt, mượn cơ hội nghỉ ngơi, Lý Hủy dăm dăm chạy đến, nỗ lực xông vào đám người.

Một chiếc xe màu đen lúc này lặng lẽ tiếp cận rồi dừng lại trước mặt Dung Ân, cô không để ý, khi phát hiện ra, một người đàn ông đã đứng trước mặt cô mở lời, “Tiểu thư Dung, lão gia có lời mời”.

Dung Ân không khỏi cảnh giác, cứng ngắc thả lỏng, sống lưng thẳng tắp, “Lão gia nào?”

“Dung lão gia”, người đàn ông nói gãy gọn.

Dung Ân buông hạ mí mắt, trong tiềm thức, cô không hề muốn nhớ lại, thậm chí không muốn liên quan chút nào đến đối phương, người đàn ông tự nhiên cũng nhìn ra cô không tình nguyện, khi Dung Ân lùi chân lại phía sau, anh ta đã bắt được một cánh tay cô, đem cô đưa vào trong xe, “Tiểu thư Dung, xin đừng làm chúng tôi phải khó xử”.

Lời tuy nói ra là vậy, nhưng dứt khoát và cường ngạnh rõ ràng.

Người đàn ông có phần thô lỗ, đưa cô vào trong xe.

Hai tay Dung Ân theo bản năng che chở lấy bụng mình, điều chỉnh được tư thế ngồi thoải mái, tuy rằng bài xích, nhưng cô cũng không hề sợ hãi, Lý Hủy đang ganh co ở quảng trường nhận thấy có điểm bất thường, lo lắng đuổi theo sau, “Ân Ân, Ân Ân...”

Lo sợ con sẽ bị giật mình, Dung Ân cố gắng bình ổn lại hơi thở và che đậy vẻ khẩn trương, khiến tâm tình của chính mình thả lỏng.

Đây là lần đầu tiên cô đến Dung gia, cũng là lần đầu tiên đi vào nhà của người đàn ông mà mẹ cô hết mực yêu thương. Căn nhà không giống như hình dung của Dung Ân, tuy rằng nhìn ra được những vết tích của vẻ xa hoa sáng lạn, nhưng cát bụi thời gian đã bao phủ một tầng, đặc biệt so sánh với những tiện nghi hiện giờ mà nói, dường như còn có vẻ tang thương.

Người đàn ông vừa rồi đi ở phía trước, Dung Ân bước đi rất chậm, khi đi đến phòng khách, lần đầu tiên gặp Lâm Thanh Nguyệt, bên cạnh bà, còn có Dung Tử Nham đang cúi đầu.

“Con là Dung Ân sao”.

Theo giọng nói nhìn lại, Dung Ân thấy được Dung lão gia, ông cũng không già nua giống như trong tưởng tượng của cô, một cây ba toong được chạm trổ kì công chống bên cạnh thành ghế sofa, bên ngoài phủ một lớp màu nâu sáng bóng, hiển nhiên tinh tế vô cùng.

Dung Ân khẽ cắn môi, lẳng lặng nhìn thoáng qua, không có ý đáp lời.

“Ngồi đi”

Cô vừa ngồi xuống, người hầu liền bưng ra một tách cà phê, Dung lão gia nhìn lại, “Đổi thành một chén nước ấm”.

Mãi đến khi cốc nước được bưng ra, Dung Ân mới mở miệng, “Các người có chuyện gì cần nói sao?”

Tuy rằng huyết thống là thứ không thể vứt bỏ, nhưng cảm giác xa lạ, tựa như một đòn trí mạng.

Dung lão gia cầm lấy cây ba toong, bàn tay siết lại, dường như đang đắn đo, Dung Tử Nham trước sau không nói thêm một câu, Lâm Thanh Nguyệt tuy rằng không nói năng lời nào, nhưng sắc mặt tối lại khó coi, ẩn nhẫn chịu đựng cực điểm.

“Dung Ân, suy cho cùng con cũng là con cái của Dung gia, trước đây ta không lo lắng chu toàn được cho con, hiện tại, con không thể về lại bên ta sao”.

Sự tình đã xảy ra cách đây nhiều năm, Dung Ân không ngờ sẽ nghe thấy lời đầu tiên như vậy, nỗi lòng cô phức tạp, trăm mối ngổ ngang, nhất thời không hình dung được cảm xúc, có ý ghen đố, nhưng cũng không mấy may chút nào hạnh phúc.

Lâm Thanh Nguyệt trừng mắt ngồi bên cạnh Dung Tử Nham, trước sau không nói lời nào.

Dung Ân nuốt nước bọt, ôn tồn mở lời, “VẬY còn mẹ của tôi, nếu đã thừa nhận tôi, có nghĩa, cũng sẽ thừa nhận bà?”

Dung lão gia chưa lập tức trả lời, dừng lại một hồi, có phần lúng túng, “Về phần mẹ con.....Ta sẽ cho con thường xuyên về thăm, chuyện đi lại, con không cần lo lắng”.

Ý tứ, rõ ràng hơn bao giờ hết.

“Không thể, trừ khi mẹ tôi được trở lại đây”. Dung Ân trở nên đặc biệt dứt khoát, chính cô hiểu rõ, cho dù Dung lão gia có chấp thuận, cô và mẹ cũng sẽ không làm theo nguyện ý.

“Con đừng được dằng chân lân dằng đầu, có thể thừa nhận con, thật sự ta đã quá nhẫn nhịn rồi”, Lâm Thanh Nguyệt trầm tĩnh ở bên cạnh cố gắng kìm nén cơn tức giận đang sắp bùng nổ.

“Dung Ân, mẹ con....bất quá cũng chỉ là chuyện danh phận mà thôi”, Dung lão gia cố gắng chu toàn bằng cách vòng quanh, “Hơn nữa, nửa đời sau của con, Dung gia sẽ chịu trách nhiệm”.

“Mẹ tôi muốn danh phận?”, tầm mắt Dung Ân vẫn như cũ nhìn chằm chằm Dung Tử Nham đang bế tắc, “Cuộc sống của chúng tôi, chúng tôi sẽ tự chịu trách nhiệm, tôi sẽ lập tức kết hôn”.

Nhớ tới Nam Dạ Tước, thần sắc cô không khỏi thả lỏng hơn, khóe miệng cũng để lộ một đường cong ôn nhu.

“Kỳ thực ngày hôm nay ta muốn gặp con, chính yếu cũng là vì chuyện này”, tay phải Dung lão gia đặt trên ghế tràng kỷ, thần sắc dường như có phần cân nhắc, “Ta có nguyện ý, muốn con được gả trên danh nghĩa nhà họ Dung, đến lúc đó, ta sẽ chuẩn bị của hồi môn và sắp xếp chu toàn mọi thứ cho cả hai”.

Dung Ân cau chặt mi tâm, cuối cùng cũng hiểu được tính toán của Dung lão gia, “Không được”, cô cự tuyệt chắc như đinh đóng cột, “Nơi này không phải nhà của tôi”.

“Ân Ân....”

Truyền đến từ màng nhĩ một thanh âm yếu ớt, do có nhiều quan ngại, Dung Tử Nham trước sau vẫn cúi đầu, hai tay nắm lấy nhau, “Con đã nói đáp ứng”.

“Đừng tưởng rằng chúng tôi nợ các người thứ gì, nếu không có cô, người sẽ cưới Tước sẽ là tôi”, Từ lối rẽ lên tầng hai, Dung Yêu đi một đôi giày cao gót, kênh kiệu bước xuống lầu, đáy mắt không chút mấy may thân thiết, nhuộm một tầng oán hận.

“Câm miệng!”, Dung lão gia đập gậy ba toong nện xuống nền đất, “Chuyện ở đây chưa đến lượt con!”

Ông đã dặn dò cô nhiều lần không được phép xuống lầu, cũng không ngờ cô sẽ không kiềm chế được mà hành động như lúc này.

“Ông nội, ông không cần như vậy, con sẽ không để cô ta dễ dàng cướp đoạt mọi thứ, nếu con và Tước có thể kết hôn, đã có thể giúp gia đình chúng ta vượt dậy khỏi khó khăn”, lời lẽ từ miệng của Dung Yêu, đều chỉ nhằm chỉ trích và chia rẽ mối quan hệ tình cảm.

Sắc mặt Dung lão gia đã không còn tốt, vài sợi tóc cũng đã ngả màu.

“Ba, con nghĩ Dung Yêu lần này nói rất đúng, nếu như không có cô ta, nói không chừng Dung Yêu đã sớm....”

“Các người câm miệng cho tôi!”, Dung lão gia không kiềm chế được cao giọng, khóe miệng run lên để lộ sự già cỗi, “Chỉ ít đừng khiến tôi phải mất mặt!”.

Dung Yêu không cam tâm toan vẹn lại, lời trong miệng vừa muốn thốt ra, nhưng lại bị ghen giọng vì thân ảnh xuất hiện ở cửa chính.

Người đàn ông này, cho dù đi tới đâu, cũng luôn tạo ra một áp lực vô hình, khiến người khác muốn nhìn thẳng cũng khó khăn vô ngần.

Dung Ân nhìn ra ngoài cửa, Nam Dạ Tước khấn trương đi vào, mái tóc nhuộm màu đỏ rượu, phô ra vẻ bất kham, viên kim cương trên lỗ tai bên trái của người đàn ông dưới ánh mặt trời soi rọi, theo động tác của người đàn ông càng trở nên sáng ngời. Anh vận một bộ thường phục của thương hiệu Armani, khuôn mặt tuần tú che giấu vẻ nguy hiểm, toàn thân đang cứng ngắc của Dung Ân, lúc này mới có thể thả lỏng hơn rất nhiều.

Nam Dạ Tước đi vào trong phòng, cũng không chào hỏi, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Dung Ân, “Em muốn đi thì nói với anh biết một tiếng, anh có thể đưa em đi”.

“Em không sao”, Dung Ân cầm lấy tay anh, nhưng lại phát hiện ngón tay thon dài của anh đag lạnh toát, có lẽ, suốt đường đến đây anh đã lo lắng không ít, “Không có lần sau nữa, em sẽ luôn đi cùng anh”.

Dung Yêu cười nửa miệng, hai tay nắm thành quyền, người đàn ông này, phải là của cô.

“Chúng ta về thôi”, Nam Dạ Tước kéo tay Dung Ân, lúc này ánh mắt mới đánh về phía Dung lão gia, “Xin lỗi”.

Ngoài sân nhà Dung gia, anh cũng không kiên nhẫn đỗ xe ngay ở cổng, Nam Dạ Tước nheo đôi mắt hẹp dài, từ trên khuôn mặt anh, Dung Ân nhìn ra sự tự trách, đợi anh đỗ cô ngồi vào trong xe, sau khi thắt dây an toàn, cô mới mở lời nói, “Tức giận sao?”

Người đàn ông không trả lời, khởi động xe.

Dung Ân cười yếu ớt, điều chỉnh tư thế ngồi, vừa nghiêm túc vừa trêu đùa nói, “Anh là ai chứ, Tước thiếu cao cao tại thượng của thành phố Bạch Sa, mọi người đều nể sợ, còn biết tự giận chính bản thân mình sao?”

Nam Dạ Tước đưa mắt nhìn Dung Ân, khoe miệng để lộ một đường cong hòa hoãn.

“Mọi người đều sợ anh, nhưng em chỉ thích ngược anh”.

“Em biết anh lo lắng, không có việc gì, lẽ nào bọn họ có thể trối em lại?”

Từ sau khi Dung Ân mang thai, Nam Dạ Tước lái xe luôn đặc biệt bình ổn, anh đỗ xe lại ở ven đường, ngón tay đặt trên vô lăng gõ gõ vài cái, khuôn mặt anh tuần chuyển biến, “Dung gia chỉ còn lại danh nghĩa, lúc đó hôn sự cùng Lâm gia, cũng chỉ hòng cứu được bọn họ, Ân Ân, lẽ nào em cũng muốn can hệ vào sao?”

Hóa ra, Dung Tử Nham vứt bỏ mẹ cô, để phần đời còn lại cũng được sống sung túc.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa”, thấy cô không nói lời nào, Nam Dạ Tước vươn tay vén tóc cô, “Người như vậy, em không đáng phải bận tâm”.

Dung Ân cười thành tiếng, “Đúng, không đáng bận tâm”.

Gió mát thổi hiu hiu, sắc thu bao phủ Ngự Cảnh Uyển đẹp khôn tả, cây bạch quả cao ngất oai nghiêm đứng trước gió, lá cây rơi rụng rải thành một tầng, rồi lại một tầng chồng lên nhau, tương hợp với không gian chiều tà, tựa như tiên cảnh.

Dung Ân vui vẻ ngồi trong vườn ăn cơm tối, sau khi dùng cơm, Nam Dạ Tước dọn dẹp để Dung Ân được nghỉ ngơi.

Trên xích đu, lác đác điểm vài chiếc lá rụng điểm tuyết, Nam Dạ Tước đỡ cô ngồi xuống, “Không sợ lạnh sao”.

Anh ngồi trên xích đu, còn Dung Ân ngồi trên đùi mình, “Ấm áp mà”.

Cô cố gắng điều chỉnh tư thế ngồi cho vừa vặn, Dung Ân lúc này giống như một chú chuột túi, đứa con dường như cảm nhận được sự an bình, sau khi đáp đáp, cũng bắt đầu ngoan ngoan yên tĩnh, “Dạ, anh thích con trai hay con gái?”

“Con gái”, quai hàm Nam Dạ Tước chà sát lên cổ Dung Ân, “Chẳng phải, con gái là người yêu kiếp trước của ba hay sao”.

“Không phải chứ!” hai bả vai đang thả lỏng của Dung kiên nghị, “Tước, em cũng muốn có con gái”.

Hai tay Nam Dạ Tước khóa trụ thắt lưng cô, anh nghiêng người, nghe xong lời của cô, chế nhạo nói, “Lúc Dạ lúc Tước, em gọi ai đấy, có phải em còn giấu anh người đàn ông hoang dại nào nữa phải không?”.

“Đúng”, Dung Ân xoay người, một ngón tay khê chọc vào trán anh, “Người đàn ông hoang dại của em! Em thích gọi anh như vậy”.

“Chịu em rồi...”, người đàn ông khẽ sát cô, mở miệng vờ cắn lấy bả vai cô, động tác đầy sủng nịnh cùng chiều chuộng, “Tùy theo em, miễn em vui là tốt rồi”.

Màn đêm, dần xâm chiếm bầu trời.

Dung Ân cảm thấy rệu rạo, cả ngày nay cô đã đi lại quá sức, khuôn mặt anh tuấn của người đàn ông tựa trên vai cô, tuy rằng như vậy, nhưng tay người đàn ông vẫn kiên chặt lấy cô, dường như chỉ cần buông lỏng, cô sẽ ngay lập tức ngã xuống.

Dung Ân an tâm tựa vào người anh, hai mắt dần khép lại, cảm giác buồn ngủ dần tỏa lấp, cô lơ mơ trông thấy Nam Dạ Tước đứng ở một nơi giống như bến tàu. Ấu phục màu trắng nổi bật giữa màn đêm đen xó xác tiêu điều, cô trông thấy từ xa, một mũi súng nhắm đúng tim người đàn ông, lúc này, một hồi chuông điện thoại rền rĩ vang lên, từng đợt, mỗi lúc một chói tai nhức óc, phá vỡ màn đêm thanh tịch, Nam Dạ Tước nhận máy....

Sắc mặt anh đang bình thản, trong chốc lát chợt trở nên bi thương, tất cả tựa như đang đục khoét trái tim Dung Ân, cùng lúc đó, người đàn ông bị trúng đạn, trước mặt chóng vánh, trong chớp mắt ngã xuống nước.

Lạnh, rất lạnh.

Lạnh đến thấu cả tim can.

“Không...”, Dung Ân vì hoảng loạn thét lên thành tiếng sợ hãi, cô chỉ thấy có người vỗ vỗ khuôn mặt mình, khi mở mắt, Nam Dạ Tước đang cẩn trọng nhìn cô, “Ân Ân, sao vậy, em gặp ác mộng”.

Thì ra chỉ là một giấc mơ....

Chỉ là giấc mơ, quá sức chân thật.

Trời chuyển lạnh, chẳng trách trong giấc mộng cô lại lạnh toát đến vậy.

Bụng dưới co thắt, cô chỉ cảm thấy toàn thân lạnh cóng, một nỗi bất an không nói thành lời quấy lên mạnh mẽ như thủy triều dâng.

Thời gian thấm thoát trôi đi, ngày thành hôn cuối cùng cũng đã đến.

Đến ngày này, Dung Ân đã mang thai được tám tháng.

“Ân Ân, Ân Ân, đẹp không?” Lý Hủy mặc trang phục phù dâu quả nhiên rất lộng lẫy, khuôn mặt hình quả táo càng tôn lên vẻ dễ thương, Dung Ân ngồi trước bàn trang điểm, chuyên gia do Nam Dạ Tước thu xếp chuẩn bị đồ nữ trang, cẩn thận đeo lên cho cô.

Đá kim cương lấp lánh sang trọng, người không biết cũng đều nhận ra là đồ cao cấp.

“Cô dâu quả thật may mắn, kim cương mấy nghìn vạn, Tước thiếu quả nhiên rất rộng rãi”.

“Chẳng trách, người giàu không sao hiểu được nỗi khổ của kẻ nghèo”, Lý Hủy khom lưng ngắm nghía kĩ càng sợi dây chuyền của Dung Ân, “Mình tìm được một người đàn ông như vậy thì tốt rồi”.

“Cậu này...”, Dung Ân cười cô, cảm thấy có chút ngọt ngào, “Hủy, cậu mở cửa sổ giúp mình với”.

Phòng trang điểm cô dâu được bố trí trên tầng mười, Dung Ân mặc lễ phục đi đến bên cửa sổ, bên ngoài gió đang lất phất từng hồi, mỗi đợt cuốn đi những phiến muộn đang đeo bám cô.

Phía dưới, tiệc cưới ngoài trời đã được bài trí xong xuôi, tất thấy khuôn viên đều được trang hoàng bởi những đóa hồng rực rỡ khắp bốn phía, giữa không trung treo những chùm bóng sắc sỡ, một một quả đều được dán chữ hỉ, như lời Nam Dạ Tước đã nói, hôm nay là ngày của hai người.

Dung Ân dựa vào bệ cửa sổ, ánh dương còn rơi rớt lại chiếu rọi, cô nheo mắt lại, cũng một nơi cao như vậy, cô dường như trông thấy Tư Cần mặc một bộ đồ lụa trắng, hai chân quần lầy lan can, hai đùi run rẩy, đôi mắt lác lỏi.

Được mặc áo cưới, là niềm hạnh phúc lớn lao nhất của bất kì một người phụ nữ nào, phải đau đớn đến nhường nào, mới có thể khiến cô ấy hạ quyết tâm, nhảy xuống như vậy?

“Ân Ân....”, Lý Hủy khẽ gọi một tiếng, kéo tâm tưởng đang phiêu dạt của cô trở lại.

“Đây là quà cưới của bạn cậu gửi tới, nhân viên phục vụ nói có để lại thiệp bên trong nữa”, Lý Hủy đem đến trước mặt Dung Ân một hộp quà được gói gém đẹp mắt, cô nhận lấy, cảm giác cũng không quá nặng, sau khi tháo dây nơ, một tay mở ra nắp hộp quà.

“Á....”

“Sao vậy?”

Buông tay, hộp quà rơi xuống mặt đất. Một tay Dung Ân dè lên bụng, thần sắc đau đớn hoảng sợ, cô lùi về sau, cho đến khi tựa sát vào vách tường.

Vật gì đó từ bên trong hộp lăn ra, là một con búp bê đã bị cắt hết chân tay. Bên trên còn dơ dớp chất gì đó màu đỏ tươi, tất thấy mọi người đều như bị hù dọa, Lý Hủy đánh bạo lại gần, sau khi nhìn kỹ liền cao giọng, “Người nào chơi trò quái đản vậy”, cô vội vàng lại gần, hai tay đỡ lấy Dung Ân, “Đừng sợ, chỉ là sót cà chua thôi”.

Dung Ân bị dọa tới nỗi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tay phải cố gắng tóm lấy cổ tay Lý Hủy, “Mau vứt nó đi, anh ấy sắp lên rồi”.

Khi Nam Dạ Tước tiến vào, Dung Ân đang ngồi trước bàn trang điểm, thần sắc cô nhợt nhạt, để che giấu, nhân viên đã thoa thêm phấn hồng.

Phản chiếu qua gương, cô trông thấy người đàn ông bước đến mỗi lúc một gần hơn, thân thể cao lớn, mái tóc màu đỏ rượu không hề chải sáp, nhưng ở anh vẫn toát lên khí chất hơn người, Nam Dạ Tước đi tới sau lưng Dung Ân, hai tay ân cần đặt lên vai cô. Người đàn ông chăm chú nhìn hình ảnh cô trong gương, anh khom lưng ghé sát vào tai cô thủ thỉ, “Chuẩn bị xong rồi chứ?”.

Dung Ân mỉm cười dịu dàng, gật đầu, nhưng trong lòng nỗi sợ vẫn đang rợn ngợp. Hai tay nắm chặt lấy vạt váy, cố gắng che giấu cảm xúc thật.

Nam Dạ Tước kể bên cạnh Dung Ân, có thể ngửi được mùi nước hoa thoang thoảng, “Vợ tôi rất đẹp phải không?”.

Lý Hủy còn đang mải mê suy ngẫm về chuyện vừa rồi, đột nhiên bị người đàn ông hỏi, cô tự trấn tĩnh bản thân, giả vờ bình thản, “À.....đương nhiên là đẹp rồi”.

Ánh mắt sắc bén của Nam Dạ Tước nhìn ra được sự bất thường, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có việc gì”, Dung Ân trôi chảy, “Bắt đầu rồi, không đi mau sẽ không kịp mất”.

Người đàn ông, luôn luôn coi cô làm trung tâm, Dung Ân nhanh chóng chuyển trọng tâm câu chuyện, “Ngốc, còn gì cần khẩn trương, việc nên làm cũng đã làm cả, con còn chưa sinh, chúng ta cũng nên luyện tập”.

“Phụt...”, người bên cạnh không nhịn được cười thành tiếng.

Dung Ân đánh vào mu bàn tay anh, Nam Dạ Tước bị đau, lập tức rút tay về.

“Chẳng phải thật sao”.

“Da mặt anh quả thật dày quá rồi đấy”.

“Chẳng phải em vẫn biết anh mặt dày sao”.

Sự lo lắng choán ngập cô dần vơi bớt, cô mỉm cười nói, “Đúng, ngay từ đầu em đã biết anh hư hỏng”.

“Tức thiếu, cô dâu cần trang điểm lại, nếu không nhanh sẽ không kịp giờ lành”.

“Được”, Nam Dạ Tước đáp lời, khom lưng xuống trước mặt Dung Ân, “Anh ở dưới chờ em”.

“Vâng”.

Ngay bên cạnh phòng trang điểm là phòng chờ, có mẹ Dung cùng một vài người hàng xóm, khi Nam Dạ Tước đi vào thang máy, tay trái anh đút vào túi quần, lấy ra một chiếc hộp nhung.

Đây là nhẫn cưới anh chuẩn bị cho Dung Ân, mặt nhẫn được thiết kế vô cùng tinh xảo, đặt riêng để thiết kế cho cô với cái tên “Lục Châu”.

Dung Ân ngồi trong phòng trang điểm, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, ngay sau đó, cửa tự động mở ra, một người đàn ông tay cầm thẻ lưu hành nội bộ đi đến, “Phu nhân, đã đến giờ”.

Dung Ân vẫn chưa quen với cách xưng hô này, sự chu toàn của Nam Dạ Tước quả thật không có điểm nào đáng chê, hệ thống an ninh vô cùng gắt gao.

Lý Hủy nâng đuôi váy của cô, “Ân Ân, đi thôi”.

Dung Ân đứng dậy, một vệ sĩ cường tráng đi đến, khi đến gần cô, cánh tay anh ta gấp lại, trong nháy mắt rút ra một con dao từ trong tay áo, kề sát cổ Dung Ân. Hành động bất ngờ khiến tất cả đều kinh hoàng.

“Người....Người là ai”, hai tay Lý Hủy vẫn như trước duy trì động tác.

“Theo ta”, Người đàn ông tóm lấy Dung Ân, kéo cô ra ngoài cửa.

Hai tay Dung Ân bảo vệ đứa trẻ, bả vai đã bị người đàn ông khống chế, vừa ra đến cửa, đã bị giật mạnh đi, cô không kịp phản ứng, cả người ngã xuống, may sao đối phương không đẩy quá mạnh, cô vẫn kịp bám tay vào vách tường.

Cây thế như vậy, khiến người khác không tránh khỏi cảm giác bị động phản ứng.

Dung Ân tựa lưng lên vách tường thở dốc, Lý Hủy là người phản ứng đầu tiên, chạy đến bên cạnh cô, Dung Ân ngẩng đầu, chỉ thấy Duật Tôn vận trên người một chiếc áo sơ mi màu nâu vàng nhạt, chân đi một đôi giày da quân đội kiểu cách, anh chế trụ cổ tay người đàn ông nọ, ngoắc chân lại, dồn sức bẻ gãy cánh tay hắn ta.

Phía xa, một vài tên chạy đến đang chuẩn bị tiếp viện, nhưng còn chưa lại gần, đã bị người của Duật Tôn sắp xếp từ trước chặn lại.

Người đàn ông cởi cúc măng sét áo, dáng bộ không chịu khuất phục, Dung Ân chú ý đến bàn tay đang dùng hết sức của anh, dường như đã cương quyết sát sinh.

Người đàn ông ngã quỵ xuống đất kêu rên không ngừng, Duật Tôn lấy chân đá vào hắn ta, Dung Ân thậm chí nghe được tiếng xương sườn bị gãy. Cô lấy tay che miệng, không dám hét lên, cũng không dám đụng đến người đàn ông.

Thủ đoạn quá tàn ác, cô vốn dĩ cũng không có ấn tượng tốt với Duật Tôn.

Nam Dạ Tước tuy rằng cường hãn, nhưng hoàn toàn không giống với Duật Tôn.

Người đàn ông xốc tay áo, một hàng bạch kim điểm xuyết vén lại, “Lôi đi”, thần sắc Duật Tôn âm lãnh, khóe môi mỏng nhếch lên, “Đi thôi, ở dưới còn có người chờ cô”.

Lý Hủy đỡ lấy Dung Ân, ánh mắt vẫn không rời khỏi khuôn mặt của người đàn ông, anh ta thật sự quá đẹp trai.

Duật Tôn quay lưng, bước đi thong thả đến bệ cửa sổ, lấy điện thoại ra nói chuyện gì đó, ánh dương vụn nhạt rơi xuống, phủ lên mái tóc người đàn ông một màu vàng kim lấp lánh, bóng lưng anh đỉnh đạc, khuôn mặt hay dáng người cũng đều hoàn mỹ như tượng thần Hy Lạp.

Dung Ân và Lý Hủy đi thang máy chuyên dụng xuống dưới lầu, âm nhạc của buổi lễ tấu lên du dương, là trung tâm chú ý của mọi người, cô có phần không quen, khách khứa đã ngồi vào bàn đông đủ, Diệp Tử và Lý Hủy mặc trang phục phù dâu đứng dưới đài, vỗ tay vui mừng.

Dung Ân tuy rằng đang mang bầu ở tháng thứ tám, nhưng điều đó không khiến cô trở nên kém sắc.

Nam Dạ Tước bị thu hút bởi khí chất đặc biệt của cô, dường như cả đời này không thể thoát khỏi.

Ngày hôm nay, anh đã chờ từ rất lâu, anh thật sự tưởng như nước non đều đã cạn kiệt.

Tuy rằng hạnh phúc là vậy, nhưng Nam Dạ Tước không hề lơ là mà mất cảnh giác, ngày hôm nay xem chừng sẽ không thể suôn sẻ, hơn nữa theo như tin tức của A Nguyên, những kẻ đã tấn công anh ở bến tàu lần trước vẫn đang nuôi ý định đưa anh vào chỗ chết, nên có thể hành động bất cứ lúc nào.

Dung Ân đi đến khán đài, Nam Dạ Tước vươn tay phải, âu yếm kéo cô về phía mình.

Hai người cảm ơn quan khách, người dẫn chương trình là một nhân vật có tiếng trong giới giải trí, cách giap thiệp vô cùng linh hoạt và khéo léo, khách ngồi ở hàng ghế đầu, có mẹ Dung và vài người hàng xóm, thần thái an tâm cùng hạnh phúc.

Nam Dạ Tước đưa mic hướng về phía Dung Ân, anh dịu dàng cất tiếng nói, “Dung Ân, em đồng ý lấy anh không?”.

Lời này vốn là do người chủ trì buổi lễ nói, Dung Ân mỉm cười yếu ớt, không đợi cô trả lời, Nam Dạ Tước lại hỏi một lần nữa, “Em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, lần đầu tiên anh hôn em, lần đầu tiên anh nói, anh yêu em không?”.

Cô làm sao có thể quên, cả đời này cũng không thể.

“Anh còn nhớ rất rõ trước kia đã từng nói, Ân Ân, trái tim của anh, lạnh lùng như sắt đá”, Nam Dạ Tước khóa trụ tay cô, ánh mắt nhu hòa, hoàn toàn nhìn không ra sự độc đoán của Tước thiếu thường ngày, “Ngày hôm nay, nó đã được sưởi ấm, anh cảm nhận được sự ấm áp, chưa từng nghĩ anh sẽ lập gia đình, sẽ bị một người phụ nữ ràng buộc, thế nhưng, anh cam tâm tình nguyện, vô cùng cam tâm tình nguyện”.

Đúng vậy, anh chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày kết hôn.

Vì thế sự nỗ lực của Nam Dạ Tước, so với người bình thường, hoàn toàn hơn gấp bội lần.

“Ân Ân, em mở cửa trái tim, dùng nửa đời sau của em bên cạnh anh, anh nói rồi, anh sẽ cho em những điều tuyệt vời nhất, sẽ cho em những thứ em mong muốn, anh không hề hứa hẹn suông với em, nếu anh không làm được, em có thể sắt đá như trước đây, nghiêm phạt anh...”

“Nhưng hẳn em biết rất rõ, anh sẽ không cho em có cơ hội...”

Lý Hủy đứng dưới đài, sờ lên mặt, nước mắt đã phủ đầy lạnh lẽo, cho dù có phần độc đoán, nhưng cô buộc lòng phải thừa nhận, lời anh nói ra vô cùng cảm động.

Nam Dạ Tước và Dung Ân đứng đối diện nhau, nét mặt cô rạng rỡ, tuy rằng đã trang điểm, nhưng không hề quá cứng nhắc, Dung Ân chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn đắng, cô hướng về phía mic, ngữ điệu khàn khàn, cất tiếng đáp, “Nam Dạ Tước, em đồng ý, em đồng ý lấy anh”.

Dưới khán đài, tiếng vỗ tay vang lên giòn giã.

Mẹ Dung lau nước mắt, những người hàng xóm bên cạnh vành mắt cũng đã ửng đỏ.

Người chủ trì ra hiệu hai người trao nhẫn cưới, lơ lửng giữa không trung, những chùm bóng cũng được thả ra, tung bay trên bầu trời xanh thẳm.

Nam Dạ Tước lấy ra chiếc “Lục Châu”, chậm rãi rơm đeo vào ngón tay Dung Ân.

“Bụp...”

Đột nhiên từ đâu vang lên tiếng nổ khiến tất cả thấy hoảng hốt.

Bóng không biết vì lý gì đồng loạt nổ tung, Nam Dạ Tước nhận thấy tín hiệu của sự nguy hiểm, lúc này, anh chắc chắn đã bị đưa vào tầm ngắm súng. Tiếng nổ vừa rồi, chỉ hòng che giấu tiếng súng sắp nổ ra.

Anh vội vàng ôm lấy bả vai Dung Ân, đẩy cô ra phía sau, hai tay bảo vệ bụng của cô, sau đó, là tiếng bắn súng, viên đạn bay đến, va chạm xuống thành khăn đài, rồi đâm vào đất.

Hai tay Nam Dạ Tước kiểm tra trên người Dung Ân, “Ân Ân, em sao không?”

“Không”.

Báp báp báp....

Một hồi súng liên tiếp dữ dội vang lên.

Nam Dạ Tước ôm lấy Dung Ân xoay vòng né đạn, đám đông bên dưới đang kinh sợ chạy toán loạn, ở phòng khách, một người khác giương súng nhắm bắn, anh trước sau vẫn đứng che chở cho cô, Dung Ân nhận thấy thế, hai tay nắm giữ thắt lưng Nam Dạ Tước, gắng sức trở mình.

Hai bên đấu súng dữ dội, sau một hồi, tiếng súng mới thưa thớt hơn, A Nguyên mang theo người hấp tấp chạy đến, “Đại ca”.

Nam Dạ Tước hô hấp gấp gáp, tay phải xoa nhẹ đầu Dung Ân, “Ân Ân, không sao rồi”.

Nhưng cô chỉ khẽ rên rỉ, đầu chôn trước ngực anh, không hề ngẩng dậy.

A Nguyên cảm thấy có điểm bất thường, sau đó kinh hãi khi phát hiện, tay phải Nam Dạ Tước đang ôm lấy lưng Dung Ân ướt đầm một mảng lớn, lại gần mới nhìn ra, là máu.

“Ân Ân....”

Hai mắt cô nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, gần như cắt không còn giọt máu.

Trong phòng cấp cứu, cửa vào khép chặt. Đèn báo hiệu đỏ màu nhàn nhạt như đang quyết định sinh mệnh người bên trong, tưởng như bất cứ lúc nào cũng có thể lụi tắt.

Nam Dạ Tước mặc âu phục bê bêết máu, nôn nóng đi đi lại lại ngoài hành lang, cửa lúc này mở ra, một bác sỹ tay đeo găng đi ra ngoài, “Muốn giữ mẹ hay đứa bé”.

“Có ý gì?”

Thấy anh sắc mặt hung tợn, bác sỹ lú lờ, “Viên đạn.....có thể đã mắc vào cột sống, hơn nữa đứa trẻ có dấu hiệu....”.

Toàn thân Nam Dạ Tước túa mồ hôi lạnh, giống như đang ngâm trong biển nước, “Hai người đều phải giữ”.

“Rất khó, như vậy vô cùng nguy hiểm”.

“Mẹ kiếp, nguy hiểm cái chết tiệt gì!”, một tay Nam Dạ Tước túm lấy cổ áo bác sỹ nọ, đưa ông ta dí sát mặt mình, “Nếu như có mệnh hệ gì, tôi sẽ lột da ông!”.

80. Ngoại Truyện 2: Tạm Biệt Sự Kiềm Chế

“Anh không thể nhịn em được nữa”.

A Nguyên đi máy bay tư nhân của Nam Dạ Tước để đến bệnh viện cách nhanh nhất có thể.

Nam Dạ Tước xông vào phòng cấp cứu, một bác sỹ vội vã chặn lại, “Người trong nhà không thể vào”.

Một tay Nam Dạ Tước đẩy bác sỹ nọ ra, bước chân hung hăng, đường hoàng, đá văng cánh cửa, đi nhanh vào trong. Bác sỹ chỉ đành bất lực trở mắt đứng nhìn, sững sờ tại chỗ.

“Mẹ kiếp, còn không mau vào đây”

Dung Ân nằm yên lặng trong phòng cấp cứu, lễ phục trên người đã thay ra, vì viên đạn bắn trúng lưng, cô nằm sấp mới có thể chữa trị được vết thương.

Nam Dạ Tước đi đến cạnh giường, Dung Ân thở bằng máy hỗ trợ, nhưng dường như vẫn còn ý thức, hai tay cô cẩn thận che chở bụng mình.

“Đứa trẻ.....Đứa trẻ có thể bị thiếu ô xy”, Bác sỹ đứng bên cạnh khúm núm.

“Vậy phải phẫu thuật”.

“Nhưng....không thể đảm bảo đứa trẻ có thể sống sót....”

Nam Dạ Tước nhắm mắt, một lần nữa sự băng lãnh khỏa thấu tâm can, đập vào tai là tiếng kinh hô liên hồi của y tá, “Huyết áp 40, nhịp tim 42...”

Anh chưa từng hoảng loạn như lúc này, hai tay anh nắm chặt lấy thành giường đến nỗi trắng bệch, vừa muốn buông ra, tay Dung Ân đã nắm lấy, Nam Dạ Tước mừng rỡ vạn phần, ngẩng đầu chỉ thấy hai mắt Dung Ân vẫn đang khép chặt, chỉ là một tay cô gắng gượng nắm lấy.

Anh cơ hồ hiểu được ý tứ của cô.

“Phẫu thuật đi”

Bác sỹ không ngay lập tức bắt đầu.

“Phẫu thuật cho tôi!”, Người đàn ông gầm lên giận giữ, gần như muốn xé rách màng tai của người nghe.

Y tá bắt đầu chuẩn bị, Nam Dạ Tước không ra ngoài, những người ở lại không ai dám nói nửa câu, trong phòng cấp cứu ngoại trừ âm thanh phát ra từ máy móc y tế, cũng chỉ có tiếng va chạm của dụng cụ phẫu thuật.

Khi đứa trẻ được lấy ra, bác sỹ phụ sản thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được hòn đá tảng nghẹn trong lồng ngực.

Tiếng khóc của đứa trẻ vang vọng, nằm gọn trong tay bác sỹ, tứ chi vùng vẫy nghịch ngợm, có lẽ chưa quen với thế giới mới, đứa trẻ khóc không thôi.

“Tước thiếu, là một bé gái rất xinh”.

Anh gạt đầu, bắt động quỳ gối cạnh giường Dung Ân, bác sỹ ẵm đứa trẻ đi tắm rửa, “Nặng sáu cân một lạng, đứa trẻ rất khỏe mạnh”.

Từ khi Dung Ân bắt đầu tiến hành phẫu thuật, Nam Dạ Tước lúc này mới kịp trao nhẫn cho cô, “Chiếc nhẫn này là anh đã tự đặt tên, Lục Châu, Ân Ân, em là ốc đảo của anh, có lẽ anh đã khô cạn nơi hoang mạc quá lâu, quá lâu tới mức trái tim cạn kiệt xúc cảm, nhưng rồi cuối cùng anh đã gặp được em....”

Bác sỹ muốn ẵm đứa trẻ ra ngoài, nhưng Nam Dạ Tước kiên quyết muốn để con ở lại bên cạnh Dung Ân, “Xem này, Ân Ân, đây là con gái chúng ta....”

Đứa trẻ vì đói mà khóc nguầy nguậy, dùng hết sức cựa sát vào mẹ, miệng nhỏ nhắn há rộng, tuy rằng hai mắt vẫn nhắm chặt, nhưng theo phản xạ bản năng, đứa trẻ nắm sát ngực Dung Ân, không ngừng lặp đi lặp lại một động tác.

Nỗ lực hồi lâu vẫn không tìm được phản ứng từ mẹ, khuôn mặt đứa trẻ nóng bừng đỏ ửng, ra sức khóc thành tiếng.

“Oa oa oa....”

Nắm tay bé nhỏ vùng liên tục lên miệng Dung Ân, một hồi lâu sau, cổ họng đứa bé đã bắt đầu khản đặc. Nam Dạ Tước cố nén trụ tâm tư, bàn tay to lớn áp lấy tay Dung Ân, đem bàn tay nhỏ xíu của đứa trẻ đặt vào trong

Lúc này, không đợi bác sỹ từ tận Mỹ bay sang, Dung Ân đã vượt qua được cơn nguy kịch.

Thuốc gây mê vẫn chưa hết tác dụng, cô ngủ trầm ổn, Vương Linh trông đứa trẻ nằm bên trong lồng ấp cho trẻ sơ sinh, đứa bé cũng đang nằm ngủ ngoan ngoãn, Nam Dạ Tước kéo chắn lại cho Dung Ân, vùi đầu vào hai lòng bàn tay, khuôn mặt anh mệt mỏi rã rời, sau một hồi nghỉ ngơi, cầm lấy tay cô áp vào má trái mình chà sát.

Duật Tôn đi vào, ngồi xuống ghế sofa, Nam Dạ Tước ra lệnh ọi người đều ở ngoài, anh buông tay Dung Ân, đứng dậy, “Thế nào rồi?”.

“Lần này không lấy được mạng của cậu, bọn chúng có lẽ muốn tự tìm đến cái chết”.

Một tiếng gõ cửa vang lên, A Nguyên cầm theo một chiếc hộp đi vào, bước đến cạnh Nam Dạ Tước, “Đại ca, đây là đồ tìm được trong phòng trang điểm của phu nhân”. Bên trong là một con búp bê đã bị cắt toàn bộ tứ chi, thoạt nhìn đã thấy sự chết chóc.

Thần sắc Nam Dạ Tước nhanh chóng có biến, khuôn mặt đánh lại mỗi lúc một chặt chẽ, “Điều tra đi”.

Đây là thủ đoạn của phụ nữ, Duật Tôn nhìn lướt qua, bộ dạng chán ghét, “Ấu trĩ”.

Toàn thân Nam Dạ Tước như một tảng băng lạnh trong suốt, anh ghì chặt khóe miệng, “Đối phương, biết tin tôi không sao chắc chắn sẽ không dễ yên, thành phố Bạch Sa này chỉ có một Nam Dạ Tước, A Nguyên, thu xếp đi”.

“Vâng”, A Nguyên nhận lệnh, ngay lập tức đi ra khỏi phòng điều trị.

Nam Dạ Tước ngồi xuống bên cạnh Duật Tôn, hai bàn tay chụm lại xoa xoa bọng mắt uể oải, tựa tấm lưng cứng đờ vào ghế sofa, hồi lâu sau cũng không nói lời nào, Duật Tôn lấy ra một chiếc xì gà, đưa cho anh một chiếc.

Nam Dạ Tước lắc đầu, tầm mắt hướng về phía Dung Ân, Duật Tôn thấy thế, cũng cất đi chiếc thuốc vào trong bao.

“Tôn”

“Sao vậy?”

“Cậu nói xem...”, Nam Dạ Tước dừng một chút, khuôn mặt tuần tú vùi vào hai lòng bàn tay, mệt mỏi vô cùng tận, “Người như chúng ta, có thể có một gia đình không?”

Duật Tôn ngẩng ngó bật lửa, sau khi nắp đóng lại, ánh mắt quanh què, chỉ nói băng quơ, “Nếu là mình, nếu yêu cô ấy, mình sẽ không cùng cô ấy kết hôn”.

Nam Dạ Tước buông lỏng tay, ánh mắt cũng rực sáng, cương quyết không dao động, “Mình không tin, đã đến nước này rồi, ai còn muốn sống đừng ngăn cản mình”.

Duật Tôn bắt chéo chân, cổ giày quân đội bao lấy cẳng chân thon dài mạnh mẽ, anh cất bật lửa, khóe miệng nhếch lên, không nói gì thêm.

Dung Ân ngủ rất sâu, dường như đang bù đắp lại quãng thời gian mang thai không được ngủ ngon giấc bấy lâu nay, khi cô thức dậy, cảm nhận được ngay sự mệt mỏi đang xâm chiếm toàn thân, cũng khản trương không kém, con của cô, cô còn chưa được nhìn liếc qua, dù chỉ một lần.

Trên ghế sofa, chỉ có hai người, một lớn một bé.

Nam Dạ Tước ôm đứa bé trong lòng, đầu tựa trên thành ghế sofa, rõ ràng đang ngủ rất say.

Dung Ân cẩn thận vươn tay từ trong chắn ra ngoài, cô nhìn thấy “Lục Đảo”, ánh sáng ngọc trong veo, mang theo sinh khí mãnh liệt, cô nhoẻn miệng, muốn cười, nhưng nước mắt xúc động đã nhanh hơn tuôn rơi.

Trong lúc ngủ mơ, đứa trẻ giật mình, Nam Dạ Tước rất nhanh tỉnh giấc, tay phải vỗ nhẹ lên lưng con, vừa muốn ngẩng đầu gọi Vương Linh ở bên ngoài, lọt vào tầm mắt đã là Dung Ân đang nhìn anh chăm chú.

Người đàn ông thoáng chốc giật mình, sau vài giây sững sờ, mới bắt đầu có phản ứng.

Khuôn mặt anh lộ rõ vẻ vui mừng khôn siết, ôm đứa trẻ nhanh chân tiến đến giường, “Ân Ân, cuối cùng em cũng tỉnh lại”.

Dung Ân muốn chuyển động người, nhưng bất năng không còn sức lực, “Anh ôm con qua đây, em muốn coi con”.

Nam Dạ Tước ẵm đứa trẻ nằm xuống bên cạnh Dung Ân, quần quanh một lớp lại một lớp vải lót trắng tinh, là một bé gái xinh xắn đáng yêu, cô cúi khuy áo, người đàn ông thấy thế, gọi ra bên ngoài, “Vương Linh”.

Cửa phòng bệnh mở ra, “Bác sỹ”.

Vương Linh thấy Dung Ân đã tỉnh lại, sắc mặt tràn ngập sự ngạc nhiên cùng mừng rỡ, “Phu nhân tỉnh lại rồi ạ”.

“Bé đứa trẻ ra ngoài”.

“Vâng”, Vương Linh nhanh nhẹn đáp lời, vừa lại gần, Dung Ân liền mở miệng, “Không cần, tôi tự chăm được”.

Nam Dạ Tước ngồi xuống cạnh giường Dung Ân, “Em vừa mới tỉnh, qua vài ngày....”

“Không, em tự lo được”.

“Em ra ngoài đi”, Dung Ân động vai, không nghĩ tới vết thương sau lưng.

Đứa trẻ nằm ngoan ngoãn trong lòng cô, Nam Dạ Tước cầm miếng đệm, lót vào sau lưng cho Dung Ân, anh khom lưng, một tay đặt trên lưng cô, “May là, viên đạn không trúng vào cột sống, nếu không, e rằng em sẽ bị liệt mất”.

“Anh lo lắng sao”

Tầm mắt Nam Dạ Tước rơi vào khuôn mặt bé nhỏ của đứa trẻ, anh không cho cô biết, thiếu chút nữa, họ đã mất đứa con, “Sau này đừng như vậy, mạng anh lớn, thế nào cũng có thể qua”.

Dung Ân không nói lời nào, chỉ gật đầu, kỳ thực chỉ có lòng cô hiểu rõ nhất, Nam Dạ Tước trước đây đã từng bị trúng đạn, so với việc cô bị trúng đạn, với cô mà nói, lại càng khó khăn hơn, tổn thương như vậy, Dung Ân cả đời này không muốn một lần nữa phải trải qua.

Tha lỗi cho sự ích kỷ của cô. Cô tình nguyện là người nằm trên giường bệnh, cũng không muốn trở thành người ở bên ngoài bồn chồn chờ đợi, sự dày vò như vậy, không bằng thay anh hứng chịu.

Nam Dạ Tước không muốn cô bị mệt, liền để Dung Ân tựa trên vai anh nghỉ ngơi.

Khi Sở Mộ đi vào là lúc chứng kiến cảnh đứa trẻ trên giường đang khóc oa oa, bà vận một chiếc áo bông, lộ ra dáng vẻ thanh tao. Theo sau là cha của Nam Dạ Tước, đây cũng lần đầu tiên cô được nhìn kỹ ông, vóc dáng người đàn ông cao dong dong, mặc dù tuổi đã cao, con người ông vẫn toát lên khí thế của sức sống dồi dào. Ông không giống khí thế cường hãn của Nam Dạ Tước, trái lại, toát lên vẻ gần gũi, lịch thiệp.

Thần sắc Sở Mộ vẫn như trước duy trì vẻ nghiêm túc, Dung Ân muốn ngồi dậy, lại bị Nam Dạ Tước đè xuống hai vai, “Em đang bị thương, nằm xuống đi”.

Cô chỉ đành xấu hổ cất tiếng chào, “Ba, mẹ”.

“Lúc này phải nghỉ ngơi nhiều”, ông vươn tay đặt đồ xuống bên giường Dung Ân, ông quay đầu nhìn Sở Mộ đang đứng ở cửa, “Đứng đó làm gì, không phải bà nói muốn đến bệnh viện sao?”

Về giữ thể diện trên khuôn mặt bà vội bớt, giữa bà và Nam Dạ Tước vẫn tồn tại một khoảng cách không sao phá dỡ, bầu không khí có phần ngượng ngập, Sở Mộ khom lưng, muốn bế đứa nhỏ.

Không nghĩ tới, còn chưa đụng đến, tay đã bị Nam Dạ Tước chặn lại, “Không phải bà là người đứng sao, muốn bế cũng không cần bế, chúng tôi có bảo mẫu”.

“Dạ, anh đừng như vậy”, Khủy tay Dung Ân khẽ đụng vào anh, ra hiệu Nam Dạ Tước đừng kiểm chuyện.

“Em không quên những vết thương bà ta đã gây ra ỉn sao”, Nam Dạ Tước hừ lạnh.

“Sao con lại xử sự như thế”, người đàn ông chứng kiến, ông ôm lấy bà vai Sở Mộ, tuy rằng bà thường ngày tỏ ra cứng rắn, trong mắt ông, cũng chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé, bà khẽ tựa vào vai ông, “Con định hận ta đến khi nào?”.

“Tôi còn nhớ rất rõ, nếu không vì bà, tôi và Ân Ân cũng sẽ không phải xa cách lâu như vậy”.

“Tức, mẹ con hôm nay đến đây là có điều muốn nói”, người đàn ông ở giữa hòa giải, thấy vợ không phản ứng, liền khẽ đẩy vai bà, “Còn lo lắng gì nữa, bà lấy ra đi”.

Sở Mộ choàng bừng tỉnh, vội vàng lấy từ trong túi xách một bọc vải.

Bà mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn bằng ngọc lục bảo cỡ lớn, Sở Mộ kéo tay Dung Ân, muốn đeo cho cô, “Đây là chiếc nhẫn gia truyền của Nam gia”.

Nam Dạ Tước thấy thế, vươn tay phủ lên mu bàn tay Dung Ân. Ý tứ của anh, rõ ràng là không chịu tha thứ, Dung Ân khẽ đẩy tay anh, cho đến khi Sở Mộ đeo xong nhẫn vào tay cô, “Cám ơn mẹ”.

“Chuyện trước đây, ta thừa nhận, là ta đã sai”.

Nam Dạ Tước im lặng, anh hiểu rõ tính tình của Sở Mộ, muốn bà thừa nhận chính mình đã sai, so với lên trời e rằng còn khó khăn hơn gấp bội. Kỳ thực Sở Mộ cũng có chính kiến của riêng mình, Dung Ân vì anh mà đỡ thay viên đạn, đủ để nhìn ra sau này, cô sẽ không làm hại con trai mình, ở giữa làm kẻ ác, chẳng bằng tác thành cho hai người, bà cũng không muốn, đã ở tuổi này, ngay cả con trai duy nhất cũng không chịu nhận mẹ.

Sở Mộ kỳ thực không thể chịu thua, Nam Dạ Tước rất giống bà, sự kiên cường quá mức mạnh mẽ.

“Vậy không phải được rồi sao?”, Ông nói sang chuyện khác, “Mau xem cháu gái chúng ta lớn lên sẽ giống ai nào? Đặt tên chưa?”

Dung Ân vừa muốn nói chưa, Nam Dạ Tước đã trả lời, “Đặt là Nam Tứ Đồng”, anh cúi đầu, có ý hỏi ý kiến cô, “Rất hay phải không?”.

“Tứ Đồng”, Dung Ân nói lặp đi lặp lại cái tên này, không ngừng thích thú, “Hay”.

Ai chẳng muốn một tuổi thơ thông thả, vô âu vô lo, tự do tự tại. (vì Tứ Đồng có nghĩa là một đứa trẻ tự do, khoáng đạt :))

“Đồng đồng...”, Tuy rằng Sở Mộ thực tâm muốn có cháu trai, để có người nối dõi cho Nam gia, nhưng khi trông thấy đứa trẻ, vẫn không tránh được cảm giác vui mừng trào dâng, hơn nữa hai người còn trẻ, bà muốn có cháu trai, hoàn toàn có thể thực hiện được.

Hai người ở lại rất lâu mới ra về, Nam Dạ Tước như vậy, chắc hẳn đã chấp nhận Sở Mộ, Dung Ân ngay cả cười cũng sáng lạn hơn.

“Em hài lòng chứ?”

Cô gật đầu, miệng cười vui vẻ, “Thái độ của anh quả thực rất tệ”.

Nam Dạ Tước nằm xuống ghế sofa bên cạnh, mái tóc màu đỏ rượu của người đàn ông xoa ra, tràn đầy vẻ mỉa mai, “Bà ấy đáng bị như thế”.

Dung Ân là người duy nhất anh chịu thua.

Vừa mới tỉnh lại, Nam Dạ Tước cũng không muốn cô phải tiêu hao quá nhiều sức lực, liền để cô nghỉ ngơi thêm cho lại sức.

Bóng đêm dần xâm chiếm, ánh trăng tròn vằng vặc chiếu rọi vào hành lang bệnh viện qua những ô cửa sổ, u ám tiêu điều, vách tường quét vôi trắng xanh che khuất tầm nhìn, gió lạnh thổi phe phất, ở khúc quanh cuối hành lang, bóng người cắt thành hai nửa.

Một người xuất hiện, đeo trên mặt khẩu trang kín mít, sau khi xác nhận phía sau không có người, lúc này mới giả bộ bình tĩnh đi về phía trước.

Y phục màu trắng vì gấp rút mà vạt tóc lên liên tục, cô ta đi đến cửa phòng điều trị VIP, nhìn vào biển hiệu ghi tên gắn ở cửa phòng, xác nhận là Dung Ân ở bên trong.

Thân ảnh bị ánh trăng kéo thành bóng dài tít tắp, cô ta kiểm tra bốn phía, xác nhận không có người, mới lặng lẽ mở cửa, sau đó rất nhanh lẻn vào trong, cũng đóng cửa khít chặt lại.

Cô ta bước đi cẩn trọng, bên trong tối đen như mực, chỉ có thể dựa vào ánh trăng le lói rọi qua cửa sổ mà phân biệt đâu là giường, đâu là đường đi, cô ta rón rén lại gần giường, chậm rãi móc ra từ trong người một ống tiêm.

“Cô đáng lẽ phải chết sớm rồi, ai cản trở trước mặt tôi, cho dù là cô cũng không thể chết tử tế”.

Cô ta cúi lưng, xốc chăn trên giường lên, rơm hành động, đột nhiên từ cổ tay truyền đến cảm giác đau nhức đến tê dại, phòng bệnh đột nhiên sáng trưng như ban ngày, cô ta bị chói mắt, cúi xuống nhìn, điện thoại của chính mình đã bị đập bể. Trên giường cũng không có người, chỉ nguyên một chiếc gối.

Đối diện ba mặt một lời, Nam Dạ Tước cùng Duật Tôn đứng song song phía trước, người phía sau cười nhạt, mười phần là châm biếm.

“Còn muốn trốn?”

Ánh mắt người nọ chợt nhiên ảm đạm, tháo khẩu trang, là Dung Yêu, thần sắc Nam Dạ Tước âm lãnh, tay trái đặt trên thành ghế sofa gỗ gỗ, “Quả nhiên là cô, ngày kết hôn, cái Dung Ân nhận được cũng là tác phẩm của cô?”.

“Thế nhưng cô lại xem thường cô ấy”, Duật Tôn cười nói, “Gác cổng hôm đó bị đánh nát, một tên sát thủ lại có trong tay thẻ điện tử nội bộ, chủ mưu đứng đằng sau, là cô”.

Dung Yêu nghe xong, hiểu rõ dù có biện minh cũng chỉ vô ích, cô ta thừa nhận, “Không sai, là tôi”.

“Dung Yêu, cô muốn tự mình tìm đến cái chết phải không?”

“Tước”, Dung Yêu ủy khuất, “Em yêu anh, em không sai”.

“Ài...”, Duật Tôn nghe xong chỉ đành lắc đầu, “Lại là một kẻ ngu ngốc”.

“Yêu?”, Nam Dạ Tước cười lạnh, “Cô khổng chế trong ngoài, có biết, đối phương muốn lấy mạng tôi?”.

“Không....Bọn họ đồng ý với em sẽ chỉ đối phó với Dung Ân, sẽ không gây tổn hại anh”.

“Ngu xuẩn!”, Nam Dạ Tước đứng dậy, hai tay anh thọc vào trong túi, đi tới trước mặt Dung Yêu, “Đây không phải lần đầu tiên, tôi đã nói rồi, nếu ai muốn làm hại cô ấy, tôi sẽ khiến người đó sống không bằng chết”.

“Tước, anh không thể đối xử với em như vậy...”, hốc mắt Dung Yêu phấp phồng, lại gần túm lấy cánh tay người đàn ông, “Sau này....sẽ không có chuyện thế này nữa”.

“Cô cho rằng tôi sẽ để cô ở lại bên cạnh rồi tiếp tục lời thoại phiến hà? Bất luận là ai làm tổn thương Dung Ân, tôi sẽ làm mọi cách để thanh trừ người đó, tôi thề”, Cánh tay Nam Dạ Tước, gạt phăng ra, đẩy cô ta ra khỏi anh, “Nể mặt quan hệ giữa hai nhà, tôi không muốn lấy mạng của cô, về đi, bắt đầu từ ngày mai, tôi không muốn gặp lại cô một lần nữa, đừng để tôi phải trông thấy cô dù ở bất cứ nơi nào”.

“Không, Tước....”

“Cút!”

Dung Ân bị A Nguyên cưỡng chế lôi ra ngoài, cô ta bị đẩy ra ngoài bệnh viện, bộ dạng chật vật đến thảm hại.

Hai tay cô ta ôm lấy bả vai đứng trong đêm lạnh, lau khô nước mắt, tận sâu trong đó đã cuộn cuộn về hung ác âm u, không chịu cam tâm.

Khi Duật Tôn lái xe ra khỏi bệnh viện, trời đã bắt đầu hửng sáng, chiếc xe thể thao sang trọng vừa chuyển bánh, đã đột nhiên bị một người khác lao tới cản đường, anh giẫm lên chân phanh, ngay khi nghe tiếng cửa xe được mở khóa, người đó lao tới ngồi vào ghế lái phụ.

Vừa nhìn, bên cạnh là Dung Yêu.

Duật Tôn lái xe đỗ lại ven đường, trên đầu thuốc, khói mỏng màu trắng đục phảng phất giống tựa như một đám mây bông, thoát ẩn thoát hiện.

Anh rít vào một hơi thuốc, môi mỏng hé mở, khói trắng theo đo bung tỏa vẩn vít lên mặt Dung Yêu, người phụ nữ đột nhiên quay lại, hôn lên môi người đàn ông.

Đầu lưỡi vừa tiến tới thăm dò, quai hàm đã bị người đàn ông chế trụ, hất cô ta đẩy ra, “Vừa rồi còn muốn cùng sống cùng chết với người đàn ông khác, lúc này đột nhiên lại xông vào đây?”.

Hai tay Dung Yêu quần lấy cổ anh, nhất quyết xoay chuyển tình thế, những sợi tóc xòa xuống khuôn mặt anh tuần lạnh lùng của người đàn ông, “Tôn, toàn bộ thành phố Bạch Sa này, người có thể chống lại Nam Dạ Trức...e rằng chỉ có mình anh, giúp tôi”.

“Giúp cô?”, nhãn thần Duật Tôn sắc bén, ánh mắt liếc nhìn xuống dưới, liền trông thấy vạt váy đang thân mật tiếp cận anh, “Tôi được gì?”.

Cô ta áp trán lên trán Duật Tôn, thưởng thức vị nước hoa nhàn nhạt, mê hoặc như vậy, sợ rằng đã thiêu cháy tâm can của bất kỳ người đàn ông nào, “Tất nhiên, lấy tôi làm thù lao, thế nào?”.

Duật Tôn cười thành tiếng, chỉ là trong ý cười không có chút nào độ ấm, chỉ là sự âm lãnh đắm chìm, tay phải anh ta ôm lấy vòng eo thon gọn của Dung Yêu, đem cô ta kéo lại gần, “Tôi cũng không phải mới biết cô một hai ngày, tôi thích phụ nữ thế nào, cô vẫn còn không rõ?”.

Sắc mặt Dung Yêu đông cứng, người đàn ông này có sở thích vô cùng đặc biệt, cô sớm đã nghe qua.

“Học sinh nữ có gì tốt, với anh, không phải quá non nớt sao?”, bàn tay Dung Yêu vuốt ve gương mặt anh tuần của người đàn ông, “Tôn thiếu như lang như hổ, cũng nên thay đổi khẩu vị chứ”.

“Không có cách, tôi thích sự non nớt”, Duật Tôn dùng sức đẩy cô ta ra, Dung Yêu không kịp phòng ngự, lao đảo ngã xuống ghế phụ, “Nếu tôi muốn chơi đùa thật sự, sợ rằng cô sẽ không cùng chơi nổi”, Người đàn ông nói xong, liền nổ máy.

Xe thể thao lao đi như mảnh hổ xuống núi, không bao lâu sau, dừng lại ở một bãi đất rộng lớn. Dung Yêu cảm thấy có điều bất thường, “Đây là đâu?”.

“Là chỗ cô nên đến”, Duật Tôn xuống xe trước, sau đó mở cửa kéo cô ta xuống, Dung Yêu lúc này mới nhìn rõ, là bến tàu, “Đưa tôi đến đây làm gì?”.

Một tiếng huýt nhẹ vang lên, vài tên đàn ông đi ra từ trong bóng tối.

Duật Tôn đẩy cô ta về phía bọn họ, “Khởi hành đi, nhớ cho kỹ, đừng để cô ta bước vào Bạch Sa một bước”.

“Không, Duật Tôn, anh là tên khốn nạn, tại sao lại đối xử với tôi như vậy?”, Dung Yêu bắt đầu không ngừng giãy giụa, “Tức đã đồng ý cho tôi thời gian để quay lại bên anh ấy....Không thể đi như thế này, trên người tôi không mang theo tiền, anh không thể làm vậy!”.

“Đưa đi,” Duật Tôn vung tay, “Không có tiền sống, thì bán thân, cô không phải như thế sao?”.

Mấy người cưỡng chế Dung Yêu ra bến tàu, cô ta không chịu thỏa hiệp, liều mạng giãy dụa không ngừng, toàn bộ cơ thể bị lôi kéo về đằng trước, “Duật Tôn, anh là tên xấu xa, anh sẽ không thể chết yên thân, buông tôi ra....Buông tôi ra....”.

Dần dần, thanh âm vang vọng mỗi lúc một xa xôi, mãi cho đến khi con thuyền lao đi tít tắp.

Như vậy, chẳng phải phiền toái lớn nhất đã được giải quyết êm xuôi? Sòng phẳng dứt khoát.

Duật Tôn châm một điếu thuốc, nghiêng người tựa trên thành xe, nói anh là tên xấu xa....Cũng không quá tệ, anh cho tới nay chưa từng nói bản thân là người tốt.

Dung Ân ở lại chừng nửa tháng mới xuất viện, có lẽ ở nhà vẫn là tốt hơn cả.

Tin tức gần đây hầu như đều liên quan đến Dung thị, cổ phiếu hạ giá, thậm chí ngay cả thông tin giao dịch nội bộ cũng bị phát tán ra bên ngoài, trong chốc lát, đã biến tình hình trở nên lộn xộn.

Trong phòng khách Ngự Cảnh Uyển, mẹ Dung đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, Vương Linh chạy ra từ trong bếp thông báo, cơm nước đã xong xuôi, bảo mẫu mới tới đang chơi cùng đứa trẻ, Dung Ân mặc quần áo ở nhà đi xuống từ trên tầng, cô ôm lấy gối ngồi xuống bên cạnh mẹ Dung.

“Con xuống lâu làm gì, vừa sinh xong, hãy còn chưa lại sức”.

“Không sao ạ”, tivi đang phát tin tức của Dung thị, “Mẹ, con nghe Dạ nói, Dung thị sợ rằng sẽ chỉ còn nước phá sản”.

Thần sắc mẹ Dung cũng không gọn sóng là bao, “Có lẽ đã là số mạng, khi đó, có thể tránh được, nhưng rồi cuộc cũng không thể tránh được cả đời”.

“Thực ra, Dạ nói....muốn nghe ý kiến mẹ”, Nếu mẹ Dung mềm lòng, Nam Dạ Tước thật sự sẽ có thể ngăn chặn tình hình.

“Ân Ân”, mẹ Dung kéo tay cô, đem tay cô đặt lên đùi mình, “Bên trong đã mục ruỗng, cho dù bên ngoài có tân trang ra sao, tất cũng sẽ có ngày phải đổ vỡ”.

Dung Ân ôm lấy thắt lưng bà, đầu khế tựa lên vai trái của bà, “Mẹ, mẹ yên tâm, còn có con bên cạnh....Không, chúng con”.

Dung thị trụ không được bao lâu, cuối cùng cũng sẽ phải phá sản.

Dung Tử Nham vì hổ thẹn với hai mẹ con cô, nên cũng không qua gặp mặt lần nào.

Ngay cả Dung Yêu, cũng giống như đã bốc hơi, Dung Ân không biết đã xảy ra chuyện, chỉ cảm thấy cuộc sống yên bình, vui vẻ tự tại.

Đông qua, xuân đến.

Thoắt cái đã nhiều tháng trôi qua.

Hôm nay là ngày đầu tiên Dung Ân ra ngoài, cùng Lý Hủy ăn cơm tối trở về, trong tay mang theo rất nhiều túi lách cách, tất cả đều là quần áo cho con.

Trong hoa viên Ngự Cảnh Uyển, đèn chiếu rọi sáng choang, cô đi qua, đẩy cửa bước vào phòng khách, liền cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Bên trong tối đen như mực, vươn tay không nhìn rõ được năm ngón.

“Vương Linh, Vương Linh...”, Dung Ân bật đèn, phòng khách vẫn sạch sẽ gọn gàng như cũ, nhưng cô gọi mãi vài tiếng cũng không thấy ai thưa, chỉ đành gọi thật to, “Có chuyện gì vậy, có ai không?”.

Dung Ân xách túi bước lên tầng hai, Nam Dạ Tước có lẽ đang ở nhà, khi cô ở bên ngoài, anh đã gọi điện giục cô về, dường như có chuyện gì rất gấp.

Bước lên tầng hai, không một ngọn đèn nào được bật sáng, Dung Ân đi tới trước phòng ngủ, khẽ đẩy cửa đi vào.

“Dạ?”, không ai trả lời, một mùi hương thanh nhã thâm nhập vào cánh mũi, là vị nho, khiến tâm tình Dung Ân trở nên dễ chịu hơn, Dung Ân vươn tay lần theo vách tường đi vào, rọm đẩy cửa, tay đã bị cầm lấy.

“A.....”, cô thất kinh kêu lên, “Ai?”.

Đối phương ôm lấy cô từ phía sau, hai tay khóa trụ thắt lưng cô, ôm cô từ đằng sau tiến về giường.

Cô hoảng loạn bội phần, hai tay vẫn như trước gằng sức vùng ra, “Buông tôi ra!”, Dung Ân không biết lấy được sức mạnh từ đâu, mạnh mẽ ngăn chặn gọng kìm của người đàn ông, cơ thể cô lùi về phía sau, dùng sức đẩy hẳn ta vào cánh cửa.

“Đừng...”, người đàn ông kêu lên đau đớn, chỉ đành buông lỏng tay.

Cô nghiêng người, nhanh như chớp bật đèn.

“Anh...”, Dung Ân nhìn thấy rõ đối phương, trái tim treo lơ lửng lại càng lạc đi, rồi hóa giận dữ, “Dạ, anh làm gì vậy?”.

Người đàn ông thở hổn hển, hai tay chống lên đầu gối, “Không nghĩ thân thủ em tới mức này”.

“Anh làm em sợ muốn chết”, Dung Ân đặt đồ lên ghế sofa, quay đầu, lúc này mới biết bên trong phòng ngủ cực khác thường ngày.

Trên bếp lò đang đun nước, hơi khói bốc lên nghi ngút, trên giường lớn, phủ đầy cánh hoa hồng, cửa ngoài ban công cũng được mở rộng, có thể trông thấy cảnh sắc ngoài hoa viên tươi đẹp muôn phần, “Hôm nay là ngày bao nhiêu”, Dung Ân suy nghĩ kỹ, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra.

Vừa muốn xoay người lại, đã bị một lực từ phía sau áp chế, đem cô ngã xuống giường lớn.

Cánh hoa hồng vì thế rơi lả tả, một ít còn lại, dính lại trên tóc Dung Ân, dư vị còn thoang thoảng, nhanh chóng kích thích xúc cảm mãnh liệt, Nam Dạ Tước chôn khuôn mặt trong cổ cô, “Hôm nay, là ngày anh tạm biệt cuộc sống kiềm chế”.

Từ ngày Dung Ân mang thai, Nam Dạ Tước không hề động vào cô.

Đối với anh mà nói, sự nhẫn nại gần như đã đạt tận cùng điểm đỉnh, nếu Nam Dạ Tước còn không dừng, e chừng thứ đó sẽ không nhịn được mà trở thành phé phẩm.

Tay trái anh dò dẫm lên bụng Dung Ân, “Ân Ân, vết thương của em không sao chứ?”.

Đầu cô vùi vào trong gối, sắc mặt bắt đầu nóng lên, thanh âm lẫn lộn thoang thoảng, “Vâng...”.

“Anh tưởng như sắp chết nghẹt”, hai tay Nam Dạ Tước đưa lên trước ngực Dung Ân, cởi ra từng cúc áo, “Em phải đền bù cho anh”.

“Tắm trước đã....”

Nam Dạ Tước nhất quyết muốn tắm chung, lại bị Dung Ân đẩy ra ngoài, “Khê thôi, đừng đánh thức con”.

“Vương Linh cùng mẹ đưa con đi chơi rồi, anh cũng không muốn có người sẽ làm phiền”, Nam Dạ Tước đẩy cô nhẹ nhàng đặt xuống giường, cánh hoa hồng theo đó lại rớt xuống mặt đất, phủ thành một tầng.

Anh gắt gao kìm chặt, động tác mỗi lúc một khấn trương, Dung Ân quàng tay lên cổ anh, Nam Dạ Tước cởi bỏ dây đai áo choàng tắm, môi hôn nóng bỏng lướt trên da thịt cô dần đi xuống, sau cùng rơi vào khuôn ngực đang phập phồng.

Suốt cơn kích tình, chỉ nghe được tiếng thở gấp của người đàn ông, anh tách chân cô, vừa muốn xâm nhập, hai tay cô chống trên ngực anh liền đẩy ra, “Không được, đau”.

“Tại sao lại đau?”, Nam Dạ Tước ngẩng đầu, cũng không phải lần đầu tiên.

“Đau lắm”, Dung Ân khép chặt lại, đẩy chân anh ra ngoài.

Vết khâu dưới bụng chỉ còn là một đường chỉ mỏng manh, cơ thể cô đã hoàn toàn hồi phục lại thể trạng, sau này thậm chí sẽ rất khó nhận ra được vết dao mổ. Nam Dạ Tước ngực đầy, nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, gắng sức giúp cô cảm thấy dễ chịu nhất có thể.

Anh làm là vậy, nhưng lại khiến chính mình phải chịu giày vò khổ sở.

Nếu là trước đây, Dung Ân chắc chắn đã đầu hàng.

Nam Dạ Tước rơm tiếp tục, lại bị Dung Ân đẩy ra, “Thật sự không được, đau lắm”.

Anh dừng lại, cảm thấy thực sự không còn chịu được, “Như thế nào?”.

“Đau...”, hai tay Dung Ân bầu lên da thịt anh để lại vết dấu móng tay, kiềm nén sự khấn trương, càng khiến anh nửa bước cũng không dám tiến, nửa vờ như vậy, thực sự bức bách cực hạn, “Vậy phải làm sao?”.

“Anh ra đi”, vẻ mặt Dung Ân thống khổ, cơn đau tựa như cứa xé da thịt, thật sự không sao nén chịu được.

“Không được”, trán Nam Dạ Tước đầm mồ hôi, “Anh không thể nhịn em được nữa”.

81. Chương 79:lại Muốn Dừng Thủ Đoạn Trước Đây Chơi Đùa Một Lần Nữa

“Ân Ân, nếu tôi biết điểm gì ở em hấp dẫn tôi, tôi cũng sẽ không mê luyến đến vậy, ngược lại có một loại ma lực, khiến tôi không thể buông tay, lần này, tôi cho em thời gian, cho em ngoan ngoãn trở lại bên cạnh tôi, đừng tiếp tục giãy giụa hay phản kháng, tôi khuyên em, nên giữ lại chút ít sức lực”.

Nam Dạ Tước nghe xong, cũng không tỏ ra tức giận, ngược lại mỉm cười, Dung Ân, cô giỏi lắm!

Hai nhân viên an ninh vào trong tìm kiếm một hồi, không phát hiện được điều gì khả nghi, khi đi ra, mặt mũi cả hai đều trắng bệch, “Thưa ngài...”

“Tôi rất giống bọn môi chài?” Nam Dạ Tước khoanh hai tay, tựa người trên cửa.

“Xin lỗi, xin lỗi...”

Đối diện hai khuôn mặt thấp thỏm lo sợ, người đàn ông vẫn như trước không hề nổi giận, ngón tay thon dài vuốt lên cánh mũi, ngày hôm nay, tâm tình anh quả nhiên vẫn không tệ, “Ai đã trình báo, là một phụ nữ?”

Hai người nọ không nói gì, thần tình ngưng ngáp.

Nam Dạ Tước trở vào phòng, nhặt lên y phục vương vãi trên sàn nhà, nhận thấy hai người nọ vẫn như cũ đứng bất động ngoài cửa, không hề có ý rời đi, “Còn đứng đây làm cái gì? Ra ngoài!”

Lúc này còn đi tìm, Dung Ân nhất định đã hoàn toàn mất rạng, lá gan quả nhiên không hề nhỏ, dám giờ trò ngay trước mắt anh, trước đây, quả thật là anh đã đánh giá cô quá thấp.

Nam Dạ Tước chậm rãi mặc quần áo, cũng không hề có biểu hiện nóng nảy, chỉ cần kiểm tra giấy kí tên của buổi tiệc, có thể ngay lập tức biết được công ty của cô, tìm hiểu tường tận ngọn ngành, xem cô còn có nơi nào để trốn.

Khi Dung Ân chạy ra, bộ dáng hỗn loạn đến thảm hại, giày cao gót được xách trên tay, đầu tóc dính dóp lên khuôn mặt nhỏ nhắn, bóng đêm đen ngòm nhìn không ra được đường chân trời, cô co quắp trốn bên dưới đèn đường, chòm ánh sáng vàng cam rợn ngợp, vây bủa xung quanh cơ hồ như muốn bóp nghẹt hai vai cô nặng trĩu, một vòng tròn quấn quanh bết tắc, vì cố gì tới cùng đường người cô phải chạm mặt vẫn là Nam Dạ Tước?.

Về đến nhà, Dung Ân vội vàng vào phòng thay y phục, cô ngơ ngẩn ngồi thất thần trên giường, dựa theo tính cách của Nam Dạ Tước, e rằng ngày ngày mai đã có thể tìm được công ty cô.

Thế nhưng, nếu cô không đi, còn có thể trốn được? Trước đây, sở dĩ cô có thể chạy trốn mà không hề bị phát hiện đến tận hôm nay, đều là do Nam Dạ Tước không hề để tâm, nếu anh ta đã muốn, dù cho cô có trốn khỏi thành phố Bạch Sa, cũng sẽ bị bắt quay về.

Thẩm Mặc hết lần này đến lần khác gọi điện tới, Dung Ân nhận điện, giọng nói của Thẩm Mặc từ đầu dây bên kia vang lên chấn động, khiến màng nhĩ cô tưởng như đang rung lên, “Dung Ân, cậu chạy đi đâu vậy? Buổi tiệc đã kết thúc cũng không thấy bóng dáng cậu”.

“Thẩm Mặc”, Dung Ân để điện thoại ra xa, “Mình thấy không khỏe nên về trước, ngày mai mình muốn xin nghỉ, được không?”

“Cậu không sao chứ, đã đi khám chưa?”

“Không sao, mình nghỉ ngơi thôi được rồi”

“Vậy ngày mai cậu cứ ở nhà nghỉ ngơi, chú ý sức khỏe một chút”.

Dung Ân đặt điện thoại xuống bên cạnh, trở mình suốt đêm cũng không sao ngủ được, đến cuối cùng, cô rót một ly nước rồi ra ngoài ban công, sáng hôm sau khi mẹ Dung thức giấc, chỉ trông thấy cô đang nằm ngủ rất sâu trên ghế nằm.

Một lần nữa nhận được điện thoại của Thẩm Mặc đã là chín giờ sáng, thời điểm này, ánh chùng vừa tới giờ làm.

“A lô, Thẩm Mặc, không phải mình nói hôm nay xin nghỉ rồi sao?”

“Dung Ân, cậu mau đến đi, Nam Dạ Tước tới, lúc này đang ngồi trong phòng làm việc, nói là muốn gặp cậu!”, nghe giọng điệu nói chuyện của Thẩm Mặc, nếu cô không đi, anh ta cũng sẽ không đi, không chừng còn muốn gây thêm chuyện phiền phức. Anh trước nay chưa từng hành động theo lẽ thường.

Dung Ân ngồi trước gương trang điểm, mẹ Dung đẩy xe lăn đi vào, dừng lại bên cạnh cô, “Ân Ân, nhiều ngày nay Việt không tới, giữa các con xảy ra chuyện gì sao?”.

Dung Ân chải tóc, trong gương, gương mặt gầy guộc khiến ngay cả bàn tay mảnh khảnh của cô cũng trở nên khác thường, cô cột tóc đuôi ngựa gọn gàng, trên người cũng không hề đeo trang sức rườm rà, làn da trắng nõn, cô không hề dùng nước hoa, nhưng trên cơ thể vẫn luôn quần quýt một mùi hương thanh mát dễ chịu. Trong mắt cô, chính mình thật sự đã bình thường đến không thể bình thường hơn, cô cũng không muốn cản đường bất kỳ ai, “Mẹ, cuộc sống hiện tại, mẹ hài lòng chứ?”.

“Hài lòng”, mẹ Dung loạng choạng đứng dậy, hai tay vịn trên xe lăn đi đến cạnh giường, “Mẹ chỉ cần con được hạnh phúc, chân mẹ lúc này cũng đã hồi phục hơn rất nhiều, Ân Ân, mọi thứ rồi sẽ ổn cả thôi”.

Dung Ân ngồi xuống trước mặt mẹ, tựa đầu vào chân bà, giọng điệu líu ríu hỗn tạp lặp lại máy móc, “Vâng, rồi sẽ ổn cả”.

Bắt xe từ bên ngoài khu tập thể, suốt dọc đường, Dung Ân tưởng như chỉ thần thờ hoang mang. Khi đến nơi, liền trông thấy xe của Nam Dạ Tước ngang nhiên đỗ bừa bãi ngay trước cổng công ty Sang Tân, phương thức càn quấy công khai, có lẽ chỉ có anh ta nghĩ ra.

Bên trong văn phòng, Tô Luân và Thẩm Mặc trông thấy cô đi vào, vội vàng chạy tới lôi kéo cô, “Dung Ân, cuối cùng cậu cũng tới, từ sáng sớm anh ta đã xông vào...”

“Anh ta ở đâu?”

“Trong phòng họp”

Khi Dung Ân đẩy cửa bước vào, quả nhiên trông thấy Nam Dạ Tước đang ngồi nghênh ngang trên ghế chủ trì, Thẩm Mặc rơm đóng cửa, liền nghe thấy giọng điệu lưỡi nhấc của người đàn ông vang lên, “Công ty Sang Tân, hóa ra trước đây nằng tay trên, là các người”.

Thẩm Mặc cả kinh, Dung Ân xoay đầu nhìn lại, “Cậu ra ngoài trước đi”.

Sau khi cửa phòng được khép lại, cô ngồi xuống ghế gần đó, “Anh tới đây làm gì?”.

“Tìm cô”, Nam Dạ Tước nghiêng người đứng dậy, hơi lạnh phả ra từ điều hòa làm phân tán những sợi tóc khô khốc, “Ân Ân, tối qua, thật sự em đã chơi quá trớn”.

Hai tay Dung Ân đặt trên đầu gối nắm chặt lại, ánh mắt cẩn trọng liếc nhìn anh.

Nam Dạ Tước đứng dậy, thân thể cao lớn lách qua bàn hội nghị, đi tới sau lưng Dung Ân, hai tay anh đặt trên vai cô, khẽ vỗ nhẹ, đột nhiên cánh tay quần tròn lấy tấm lưng cô, anh chậm rãi cúi người. Khuôn mặt kẻ sát cổ cô, động tác vô cùng thân mật, “Ai cho em can đảm, cho em đi?”.

“Nam Dạ Tước, anh lại muốn gì?”, hô hấp Dung Ân trở nên gấp gáp, ánh mắt tìm kiếm chậu cây cảnh trên bàn hội nghị, “Lại muốn dùng thủ đoạn trước đây chơi đùa một lần nữa?”

“Ân Ân, không lẽ em có chỗ dựa sau lưng, nói chuyện rất có chí khí?”, hai cánh tay Nam Dạ Tước ghì chặt, chậm rãi áp chế bả vai cô đến trước ngực mình, khí thế áp bức, “Diêm Việt lúc này, hãy còn chưa kịp giải quyết sự tình của Tư Mạn? Còn tâm tư để ý đến em?”

“Anh là đồ dê tiện”, Dung Ân khẽ nhắm mắt, ảnh chụp bị phát tán, ai có đủ sức chống chịu, “Anh không chỉ khiến Tư Mạn thân bại danh liệt, còn muốn bức tử cô ấy”.

Cánh tay Nam Dạ Tước đang khóa trụ cô đột nhiên buông lỏng, vẻ bất cần trên gương mặt tuần tú dần bị chiếm lĩnh bởi sự âm u nguy hiểm, “Em cho rằng, những tấm hình đó là do tôi phát tán?”.

“Không phải sao?” Dung Ân đối diện đôi mắt sâu đen thăm thẳm của anh, “Có chuyện gì anh không thể làm? Anh có thể đối xử như vậy với Tư Cần, với Tư Mạn, cũng chỉ là cái ngoắc tay?”

“Dù sao trong mắt em, chuyện xấu nào tôi cũng không phải chưa từng làm qua, thêm một hai tội, cũng chẳng thấm thía là bao” Nam Dạ Tước ngồi xuống bên cạnh cô, “Năm qua, em khỏe không?”

“Khỏe”, sắc mặt Dung Ân bình ổn, “Tôi sống rất vui vẻ”

Nam Dạ Tước lấy ra một điều thuốc, châm lửa rồi hít vào một hơi, đôi mắt hẹp dài mờ mịt, “Trước đây em cố ý muốn rời khỏi tôi, là vì Diêm Việt?”

“Không”. Dung Ân phủ nhận, “Nam Dạ Tước, nếu đã không giấu được anh, tôi sẽ cùng anh thẳng thắn, tôi chỉ muốn được sống lặng lẽ, trên đời này phụ nữ nhiều vô kể, với thân phận của anh, chỉ cần anh muốn, sẽ chẳng bao giờ thiếu, anh thích Hạ Phi Vũ, cô ta cũng thích anh, như vậy không phải đủ rồi sao?”

Khói thuốc trắng đục vẩn vít quanh khóe môi mỏng của Nam Dạ Tước, mi mắt đang buông hạ chậm rãi giương lên, theo đó đối diện ánh mắt tràn ngập hi vọng của Dung Ân, “Tôi lại ngấm trúng em, Ân Ân, theo tôi có gì không tốt? Ngoại trừ không thể cho em danh phận, em muốn gì, tôi cũng sẽ cho em”.

“Nếu như tôi muốn danh phận?”

“Người như tôi, sẽ không kết hôn.” Nam Dạ Tước dập điều thuốc trong gạt tàn, hai mắt Dung Ân dõi theo động tác trên tay anh, “Tôi có gì tốt, Nam Dạ Tước, tôi có gì tốt, để anh trói buộc tôi không tha?”

Giọng nói cô tràn ngập sự kích động, nhưng người đàn ông chỉ mỉm cười ưu nhã, anh nhấc chân, ánh mắt đong đầy vẻ mê hoặc, “Ân Ân, nếu tôi biết điểm gì ở em hấp dẫn tôi, tôi cũng sẽ không mê luyến đến vậy, ngược lại có một loại ma lực, khiến tôi không thể buông tay, lần này, tôi cho em thời gian, cho em ngoan ngoãn trở lại bên cạnh tôi, đừng tiếp tục giãy giụa hay phản kháng, tôi khuyên em, nên giữ lại chút ít sức lực”.

Dung Ân chôn khuôn mặt trong lòng bàn tay, “Anh dựa vào cái gì cho rằng tôi sẽ trở lại bên cạnh anh? Anh muốn bức tôi đến đường cùng, nếu như tôi thật sự không quay đầu lại?”

“Em sẽ không như vậy”, giọng điệu Nam Dạ Tước thông thả, “Bởi vì em không chỉ có một mình.”

Anh lấy ra một chùm chìa khóa, kéo lấy tay Dung Ân, “Tôi đã chuẩn bị phòng trong Ngự Cảnh Uyển”. Nói xong, liền đứng dậy ra về.

Bên trong phòng họp rộng lớn, Dung Ân ngồi thờ thẩn một hồi lâu. Thấm Mặc từ bên ngoài ló đầu vào trong, rất lâu không thấy cô ra ngoài, lúc này mới đẩy cửa bước vào, “Ân Ân, cậu không sao chứ, đừng dọa mình”.

“Thấm Mặc, ” ánh mắt Dung Ân dờ dẫm, mỉm cười, nhưng nỗi khổ đắng ứ tràn đến nghẹn ngào, “Có lẽ, mình sẽ thôi việc”.

“Ân Ân”, Thấm Mặc khom người, nhận thấy ánh mắt Dung Ân chỉ bất động một chỗ, quan hệ giữa cô và Nam Dạ Tước, Thấm Mặc cũng đoán ra được đôi chút, cô khẽ đẩy bả vai Dung Ân, sự kiên định cố hữu chợt nhiên bị sự bất an lấn át, “Sao cậu lại chộc vào anh ta, chuyện này phải làm sao?”

“Mình cũng không biết...” Dung Ân gục xuống bàn hội nghị, ép buộc cô trở về cuộc sống, ngay cả hô hấp cũng không được tự do, cô thật sự không cam tâm.

Suốt ngày, toàn bộ công ty Sang Tân như phủ một tầng mây đen kín mít, khi hết giờ làm, Thấm Mặc kiên quyết thuyết phục Dung Ân cùng đi ăn, nhưng cô thật sự không còn tâm trạng, chỉ khéo léo cự tuyệt.

Khi nhận được điện thoại của Tư Cần đã là tối muộn, âm thanh truyền đến từ đầu dây bên kia hỗn tạp ồn ào, giọng nói của Tư Cần cũng chỉ nghe được lảng máng. Dung Ân tìm đến địa chỉ theo như lời của Tư Cần,

là một hộp đêm cô và Thẩm Mặc đã từng ghé qua trước đây, đi vào trong, liếc mắt liền trông thấy cách đó không xa Tư Cần đang nằm trên ghế sofa, trên bàn, dưới mặt đất, đâu đâu cũng đều là bình rượu vỡ ngổn ngang.

“Tư Cần”, cô vội vàng lại gần kéo Tư Cần ngồi dậy.

“Dung Ân.... Xin lỗi”, Tư Cần đã say khướt, hai tay túm chặt lấy Dung Ân, “Mình không tìm được ai khác, mình không có lấy một bằng hữu, xin lỗi.... Mình chỉ có thể tìm cậu....”.

“Tư Cần, làm sao cậu lại uống tới thành ra nông nổi này?”

Dung Ân đỡ Tư Cần đứng dậy, nhưng cô chỉ ảo đảo nhập nhòa, dường như ngay cả đứng yên cũng chênh vênh không vững, “Mình....Mình bán rượu ở đây, mình... mình uống bao nhiêu, người ta nói sẽ mua bấy nhiêu...”.

“Cậu!”, Dung Ân phần nộ cực độ, nhưng trông thấy bộ dạng lúc này của Tư Cần, lại không thể nổi giận, “Tại sao cậu phải liều mạng như vậy, nếu cậu thiếu tiền, sao không nói với mình”.

“Không được”, Tư Cần lắc đầu, trọng lượng toàn thân đè lên vai Dung Ân, “Mình không thể lấy tiền của cậu, mình lại rất cần tiền, bán rượu, rất được....”.

“Cậu cứ như vậy, bà của cậu trông thấy sẽ rất lo lắng, Tư Cần, sau này đừng hủy hoại chính mình nữa”. Một tay Dung Ân giữ lấy hông Tư Cần, lúc này mới phát hiện cô rất gầy, làm việc thâu đêm suốt một thời gian dài, cơ thể cô sớm muộn cũng sẽ không trụ được thêm.

“Dung Ân, cậu đừng an ủi mình”, Tư Cần ngày thường kiệm lời, lúc này đang say, tâm tư bị kìm nén bấy lâu cũng theo đó biểu lộ hết ra bên ngoài, “Cơ thể của mình sớm đã bị chà đạp, cho dù mình có quý trọng ra sao, cũng không thể cứu vãn, đôi khi nghĩ lại, chết đi thật tốt, nhưng lại không thể....Mình rất hối hận, Dung Ân, cơ thể này, dẫu sao cũng không ai chấp nhận....”

“Tư Cần, đừng nói vậy”, Dung Ân ghen ngào, cắn chặt môi để lại những rãnh sâu.

Đi ra khỏi hộp đêm, Dung Ân đỡ lấy Tư Cần, rơm bắt xe, Bùi Lang đột nhiên bắt gặp vừa lúc, cô cúi đầu, cũng không trông thấy phía trước.

“Dung Ân”, người đàn ông đi đến lên tiếng gọi cô, cô ngẩng đầu, liền trông thấy Bùi Lang trong trang phục thư nhân đứng bên cạnh, Dung Ân miễn cưỡng lên tiếng, “Chào anh”.

Nói xong, đỡ lấy Tư Cần rơm bỏ đi.

“Hai người đi đâu?” Bùi Lang nhanh chóng theo sau, “Tình trạng cô ấy như vậy sẽ rất khó bắt xe, tôi đưa hai người đi”.

“Không cần”. Dung Ân nhẹ giọng khước từ, cũng không muốn có quan hệ quá thân thiết với anh.

Bùi Lang bắt chập thái độ lạnh nhạt của cô, thật sự lái xe đi tới, Dung Ân vậy được vài chiếc taxi, quả nhiên không xe nào chịu chở.

“Lên xe đi”

“Thật sự không cần.”

“Nhanh lên, nếu không tôi sẽ xuống kéo người”

Người đi đường liên tục ngoảnh đầu nhìn lại, Dung Ân chỉ đành buộc lòng đỡ Tư Cần lên xe, hai tròng mắt sắc bén của Bùi Lang xuyên qua kính chiếu hậu nhìn về phía Dung Ân, “Nhà cô ấy ở đâu?”.

“Bộ dạng cô ấy như vậy không thể về nhà”.

Bùi Lang gật đầu, “Vậy đến khách sạn”. Nói xong, liền tăng tốc đi về phía trước.

Tư Cần vốn đã say đến gần như bất tỉnh, người đang gập xuống, đột nhiên ngẩng dậy, nôn thốc nôn tháo, “Ọe, ọe.....”

“Tư Cần!” Dung Ân trừng lớn hai tròng mắt, trơ mắt nhìn ghế xe đất đỏ bị làm dơ đến thê thảm, trong không gian rộng rãi ngay lập tức tràn ngập mùi lợ đến gay mũi. Dung Ân há hốc miệng, nhất thời không biết nên nói sao cho phải, sắc mặt đỏ ửng, ánh mắt di chuyển đến khuôn mặt tuần tú lạnh khốc của người đàn ông, “Xin lỗi, tiền này, tôi sẽ trả cho anh”.

Bùi Lang chuyên tâm lái xe, cũng hạ cửa kính xe, lấy một hộp khăn giấy đưa về phía Dung Ân, sự chu đáo của anh, khiến cô bỗng nhiên vô cùng cảm kích, rút khăn giấy lau vết dính trên người Tư Cần.

“Cô ấy là bạn của cô?”

“Vâng”. Dung Ân gật đầu.

Bùi Lang không nói gì thêm, khi đi tới cửa khách sạn, Tư Cần đã ngủ say, Dung Ân nhìn ra ngoài xe, trông thấy địa điểm Bùi Lang tìm đến là một khách sạn năm sao, cô không khỏi lần đến ví tiền của chính mình, dường như cô không mang nhiều tiền đến vậy.

Bùi Lang liếc nhìn thấy động tác lén lút của cô, khoe miệng khê câu dẫn một nụ cười, mở cửa xe, Tư Cần đã say đến bất tỉnh, anh liền ôm lấy eo Tư Cần, “Tôi có thuê phòng dài hạn ở đây, không dùng dù sao cũng lãng phí”.

Dung Ân theo sau anh, trông thấy sống lưng thẳng tắp của anh, bóng lưng cao lớn vững chãi, hai cánh tay mạnh mẽ kiên nghị, quan trọng hơn cả, anh ta là công tử cao quý, lại rõ ràng không hề ái ngại mùi rượu đang nồng nặc trên người Tư Cần, Dung Ân lặng lẽ theo sau anh đi vào trong phòng, nội thất cùng phương tiện được trang bị vô cùng lộng lẫy và tiện nghi, ti vi màn hình lớn xa hoa, sofa thư thái dễ chịu, quang cảnh tráng lệ ngoài ban công, mang lại cảm giác của một ngôi nhà hoàn thiện.

Bùi Lang đỡ Tư Cần nằm xuống giường, đứng dậy đi ra ngoài. Anh ở phòng nghỉ bên ngoài xem tivi, Dung Ân vắt khăn ướt lau mặt cho cô, sau khi thay lại quần áo chần chu cũng đi ra ngoài.

“Xong rồi?”

Sắc mặt Dung Ân mệt mỏi, gật đầu.

“Vây đi thôi”.

“Đi đâu?”

“Sao, lời chính mình vừa nói lại quên nhanh như vậy?”, Bùi Lang đứng dậy, “Xe của tôi phải đi rửa, không phải cô muốn đi về đây chứ?”

“À, thiếu chút nữa tôi đã quên mất, xin lỗi”, Dung Ân hướng về phía cửa đi ra, “Đi thôi”.

Hai người sống vai ra khỏi phòng, khi tới cửa khách sạn, Dung Ân rơm bước xuống bậc thang, liền bị người đàn ông bắt lấy cổ tay, “Cô ở đây, tôi đi lấy xe”.

Cô dừng bước, cơ thể đứng sát Bùi Lang, sự ầm áp từ lòng bàn tay người đàn ông truyền đến cổ tay cô thâm nhiễm vào trong cơ thể, vừa vặn, Hạ Phi Vũ vừa xuống xe, hứng thú chứng kiến một màn trước mắt, cô ta vội vàng lùi vào trong xe, cầm lấy điện thoại chụp lại ảnh hai người.

Đương nhiên, phong cảnh khách sạn đắt giá cũng không thể bỏ qua.

Dung Ân rút tay lại, Bùi Lang cũng không phản ứng, chỉ khê buồng thông hai vai, “Đi thôi”

Hạ Phi Vũ xuống xe, trước khi chào hỏi, sắc mặt nhuốm đầy vẻ khả nghi, “Bùi công tử, chúng ta lại gặp mặt”.

“Thì ra là trưởng phòng Hạ của Nghiêm Tước.” Bùi Lang mỉm cười, ánh mắt lạnh đạm.

“Đây không phải Dung Ân sao? Từ khi rời khỏi Nghiêm Tước, cô vẫn sống tốt chứ?”

“Cám ơn đã hỏi thăm”, Dung Ân trông thấy ý cười trên khuôn mặt cô ta, trong đầu không khỏi hiện lên bộ dạng chật vật hỗn loạn vừa rồi của Tư Cần, “Không nghĩ tới, trưởng phòng Hạ làm vô kể chuyện trái lương tâm, nửa đêm còn dám ra ngoài”.

Khóe mắt tinh xảo của người phụ nữ buông hạ, “Dung Ân, cô nói vậy có ý gì?”

“Trong lòng cô hiểu rõ hơn ai hết”.

“Hừ”, Hạ Phi Vũ cười lạnh, vẻ mặt khinh thường chuyển hướng về phía Bùi Lang, có bao phần nể nang, “Bùi công tử lần này chắc hẳn đã được toại nguyện, chúc mừng”.

Người đàn ông không phủ nhận, cánh tay ôm lấy bả vai Dung Ân, “Nếu cô đã biết, nên khách khí với người của tôi một chút”.

Nụ cười trên gương mặt có phần đông cứng, nhưng kinh nghiệm nhiều năm trên thương trường giúp cô ta nhanh chóng ứng biến thành thạo, “Bùi công tử nói rất đúng, tôi còn có việc, không làm phiền hai người, tạm biệt.”

Dung Ân né tránh cánh tay trên bả vai, “Chúng tôi chỉ tình cờ gặp nhau, không hề bắt thủ như lời cô nói”.

Nói xong, liền xoay người bỏ đi.

Hạ Phi Vũ cười lạnh nhìn theo bóng lưng Bùi Lang đang đuổi theo, tình huống này, còn ai có thể hiểu khác?

Cho dù có bao nhiêu cái miệng, cũng chỉ cần tấm ảnh trong tay cô ta.

Hôm nay vốn dĩ đến khách sạn đặt phòng, xem xét kỹ điều kiện, ngày mai bên Nghiêm Tước có vài khách hàng lớn đến đây ở lại, không ngờ rằng, lại chứng kiến được một màn như vừa rồi.

Hạ Phi Vũ khoanh tay, gió thổi vẫn khô nóng vô cùng, nhưng nụ cười trên môi người phụ nữ, lại khiến người khác sản sinh cảm giác lạnh lẽo.

Bùi Lang đuổi theo Dung Ân, “Lẽ nào làm người của tôi, bắt thủ đến như vậy?”

Cô bình tĩnh đứng lại bên cạnh xe người đàn ông, xoay người, sắc mặt bình lặng như nước, “Tôi không hề có ý nhắm vào anh”.

Toàn thân Bùi Lang, ưu nhã khí thái tựa lưng trên thân xe BMW, “Tìm được một chỗ dựa vững chắc, ra ngoài cũng sẽ được hoan nghênh”.

Dung Ân chỉ cảm thấy nụ cười của anh chói mắt vô cùng tận, cô nghiêm túc quan sát anh, sau chốc lát, dò xét nói, “Bùi Lang, thế lực của anh có phải rất lớn?”.

Chỉ ít, Nam Dạ Tước đối với anh ta cũng có vài phần kiêng nể.

Bùi Lang lấy ra một điều thuốc, nhưng chỉ kẹp giữa hai ngón chơi đùa, “Cô đang gặp phiền phức?”

“Tôi kể cho anh một câu chuyện thì sao” Dung Ân ngắt đầu, vẻ mặt kiên quyết khác thường.

“Được, lên xe”

Bùi Lang lái xe đến một cửa hàng rửa xe, nhưng Dung Ân vẫn chỉ chõng hai bàn tay, đặt yên trên đầu gối, trước sau vẫn không hề mở miệng, dấu sao, cô và Bùi Lang cũng không có giao tình sâu nặng, cô cũng không dám đem chuyện này kể lại cho anh.

Bên trong phòng chờ, người đàn ông đích thân rót cho cô tách trà sữa, toàn bộ vỏ ghế xe đều được thay mới hoàn toàn, Dung Ân cảm thấy áy náy vô cùng tận, “Xin lỗi, tổng cộng bao nhiêu tiền, tôi sẽ trả”.

“Dung Ân”, Bùi Lang nhấp một ngụm trà xanh ướp lạnh, “Chút tiền vặt vặt cô tính toán làm gì, có ngày cô đập nát xe tôi, tôi sẽ không thể không bắt cô bồi thường”.

Dung Ân chỉ đành cười yếu ớt, người đàn ông thoải mái tựa người trên lưng ghế, “Cô vừa nói muốn kể tôi nghe một câu chuyện, nói đi, tôi sẽ chăm chú lắng nghe”.

Hai tay cô cầm lấy tách trà, lại không biết nên bắt đầu từ đâu, sau một hồi do dự, vẫn chỉ cúi đầu, “Quên đi, tôi nói cho anh những chuyện này làm gì”.

Bùi Lang hiển nhiên hiểu được tâm sự chùng chùng trong lòng cô, “Nếu như muốn tôi giúp đỡ, cô cứ nói”.

Dung Ân ngược nhìn, trông thấy ánh mắt chân thành của anh, không hiểu vì lý gì, những ấn tượng không tốt về anh trước đây đã tan biến từ hồi nào, “Nếu như có chuyện, tôi sẽ tìm anh”.

Đáy mắt Bùi Lang loan tràn về thất vọng gợn sóng, nhưng bước đầu tiên như vậy, chí ít, Dung Ân tin tưởng anh.

Dọc đường đi, ngọn đèn ảm đạm hai bên đường kéo dài tít tắp về đằng xa, Dung Ân suy nghĩ mãi miết, hiện tại, không ai có thể giúp được cô, nơi này đều do một tay Nam Dạ Tước khống chế, Dung Ân buông hạ mi mắt, đem đầy rẫy những tủi hờn một chỗ giấu sạch sẽ, nửa khuôn mặt để lộ ra vẻ lặng lẽ, một nửa ẩn giấu sự yếu đuối nào lòng.

Bùi Lang cảm giác, khí thái trên người Dung Ân không sao định nghĩa được rõ ràng, khiến người khác cảm giác vô cùng dễ chịu thoải mái, kiểu phụ nữ yêu kiều, tư thái diễm lệ, chỉ khiến người khác muốn chơi đùa, nhưng sự hấp dẫn từ con người cô khiến người khác muốn tìm kiếm và khám phá.

Tiền thay vỏ ghế, Dung Ân vẫn thừa lúc Bùi Lang đi vào nhà vệ sinh thanh toán trọn vẹn, may thay cô mang theo thẻ, mặc dù tốn một số tiền không nhỏ, nhưng xe là do hai người làm bản, trả tiền là hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Khi đi lấy xe, Bùi Lang cầm lấy hóa đơn, thắt dây an toàn, nghiêng mặt cười nói, “Tôi chưa từng để phụ nữ phải trả tiền”.

“Đây là trách nhiệm của tôi, bằng không, tôi sẽ bứt rứt không yên”.

“Cô quả thật rất thú vị”, người đàn ông khởi động xe, “Hôm khác tôi sẽ mời cô đi ăn, bằng không, tôi sẽ bứt rứt không yên”.

Khi về đến nhà đã là đêm khuya, Dung Ân không để anh đi xe vào trong khu tập thể, “Ngày hôm nay, cảm ơn anh, tạm biệt”.

Bùi Lang nhìn bóng lưng cô đã khuất mới rời đi, ngón trỏ của anh gõ nhẹ lên vô lăng, khóe miệng dần cong lên để lộ nụ cười.

Nam Dạ Tước đã nói rằng sẽ không thúc ép cô, lần này, quả nhiên hoàn toàn không hề có động tĩnh, công ty Sang Tân vẫn vận hành bình thường, cũng không chọc tới ai để nảy sinh phiền hà.

Ngay khi Dung Ân đang mừng thầm, Thẩm Mặc mang đến cho cô một tin tức, khiến cô kinh sợ đến hồi lâu sau vẫn không nói được thành lời.

82. Chương 80

Trong khu cao cấp đều là biệt thự, khách hàng yêu cầu rất cao, hận không thể dát vàng dát ngọc lên tường, dự án như vậy, Dung Ân tiếp nhận thì thật là nơm nớp lo sợ.

” Thẩm Mặc, tớ muốn một số tài liệu.”

Thẩm Mặc hai tay ôm cặp văn kiện, vẻ mặt ủy khuất như làm vợ bé, cô bước đến, giọng nói có chút lấy lòng, “Ân Ân, giám đốc Nam nói cậu muốn tài liệu gì có thể đến Tước Thức lấy, bên đó có rất nhiều tài liệu hữu dụng, chúng ta cũng không có tư liệu liên quan.”

Dung Ân nhìn bản vẽ trong tay, ý thức rất cao.

Thẩm Mặc vội đặt hai tay trên vai cô, “Dung Ân, tớ vốn không muốn nhận, nhưng Nam tổng đó cực kỳ bá đạo, còn nói tôi là có tiền không muốn kiếm là người ngu, nói tớ không chịu hợp tác sẽ đóng cửa Sang Tân, cậu nói xem sao lại có người như vậy? Kiên quyết chia tiền cho chúng ta không phải là...”

Nam Dạ Tước bá đạo vô lý Dung Ân đã được chứng kiến, cô kéo tay Thẩm Mặc xuống, ” Tớ biết,, lần này, sợ rằng lại liên lụy các cậu.”

“Không đâu.” Thẩm Mặc liền khoát tay, ” Chuyện tốt như vậy đi đâu cũng kiếm không có, Dung Ân, cậu đừng suy nghĩ nhiều.”

Cô cười cảm kích, tùy tiện thu thập đồ sau đó chuẩn bị đi Tước Thước.

Chỗ này cô chẳng qua rất quen thuộc, nhưng mới vừa bước vào thang máy, đã gặp phải oan gia. Hạ Phi Vũ chuyên tâm xem văn kiện trên tay, lơ đãng ngẩng đầu, ánh mắt lão luyện ồ dột xuống, “Cô sao lại ở đây?”

Dung Ân dựa vào mặt kính, “Tôi tới lấy vài thứ.”

“Hừ” Hạ Phi Vũ hết sức khinh thường, ” Dung Ân, cô đừng giả bộ, có phải lẩn lộn ở ngài không nổi, muốn trở lại Tước Thước?”

” Hạ Phi Vũ, cô không phải là thích Nam Dạ Tước sao? Có điều kiện như vậy, cô cũng không bắt được anh ta sao?” Dung Ân thấy thang máy thẳng lên tầng chót, liền kìm hãm giọng nói, ” Cô không làm được, cũng đừng có suốt ngày thấy người liền cần.”

Cửa thang máy mở, cô thẳng lưng đi ra ngoài, Hạ Phi Vũ giận đến hung hăng đạp mạnh chân, nhưng dù sao cũng là nơi làm việc của Nam Dạ Tước, trong lòng có ác khí cũng phải nhịn.

Nhìn thấy Dung Ân, hai con người Đan Mị thiếu chút nữa rơi ra, cô thả công việc trong tay ra đứng dậy, “Cô tìm vị nào?”

“Tôi tìm tổng giám đốc Nam.” Dung Ân giọng nói khách sáo.

“Có hẹn trước không?”

“Không có.”

“Vậy cô qua bên kia ngồi đợi, ” Đan Mị dẫn Hạ Phi Vũ vào, đi ra ngoài, ánh mắt liếc nhìn Dung Ân, “Tổng giám đốc đang có việc, nói cô ở bên ngài chờ.”

Hạ Phi Vũ đi tới trước bàn làm việc, anh đang xem giấy tờ, bất kể cuộc sống riêng của Nam Dạ Tước loạn cỡ nào, tin tức trắng hoa loạn truyền khắp nơi, nhưng không ai không thể phủ nhận, lúc anh làm việc, quyết đoạn làm người khác run sợ, Hạ Phi Vũ nghĩ, liền tràn đầy khí thế.

“Tổng tài,” thấy anh cũng không ngẩng đầu lên, Hạ Phi Vũ đi tới trước mặt anh “Dự án khu nhà cao cấp kia, vì sao phải tìm công ty khác thiết kế? Tập đoàn Tước Thước chúng ta đứng đầu cả nước, chẳng lẽ anh không tin tôi sao?”

Nam Dạ Tước khép lại giấy tờ, hai tay chống lên, ánh mắt thâm thúy, ” Tôi chỉ muốn làm cho cô ta hiểu được, cái gì là không tự lượng sức.”

“Ai?” Hạ Phi Vũ nhớ tới cô gái ngoài cửa, “Dung Ân sao?”

“Cái này cô không cần biết.” Nam Dạ Tước ngón tay ở trên bàn phím nhẹ đánh xuống, ” Cô tới vì chuyện này?”

Hạ Phi Vũ thật sự nghĩ không ra, Dung Ân tại sao có thể tiếp nhận dự án lớn đến như vậy, hơn nữa, bọn họ rõ ràng đã không còn qua lại, lần này, vì sao cô ta lại xuất hiện ở Tước Thước.

“Tôi vốn cho là, anh đem dự án này giao cho tôi.” nói ra lời này, Hạ Phi Vũ thần sắc ảm đạm đi xuống không ít, cô sợ dĩ có thể đi theo Nam Dạ Tước lâu như vậy, chính là do cô không đơn giản chỉ là bình hoa, cô có thực lực thật sự.

“Đi ra ngoài đi. ” Nam Dạ Tước cũng không ngẩng đầu lên, anh từ trước đến giờ không cần khai báo với người khác.

Cửa phòng làm việc bị mở ra, Dung Ân thấy Hạ Phi Vũ sắc mặt ảm đạm đi ra ngoài, liền muốn đứng dậy đi vào.

“Đợi chút.” Đan Mị vội gọi cô lại, “Tổng tài không muốn cô vào.”

“Bên trong không phải không có người sao?”

“Tổng tài đang bận, anh ấy không nói bây giờ sẽ cho cô vào.”

Dung Ân bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống..., nhưng sau một hai canh giờ, bên trong vẫn không có động tĩnh gì, cho đến hồi lâu, Đan Mị cũng đã đi ăn cơm trưa, Dung Ân đợi tới đợi lui, thủy chung không thấy Nam Dạ Tước đi ra ngoài, lúc này tính nhẫn nại hoàn toàn không có gõ cửa.

Gõ hồi lâu, không có phản ứng, cô định tự mở cửa, thế nhưng không có khóa.

Sau khi tiến vào, liền thấy Nam Dạ Tước nằm úp ở trên bàn làm việc, cũng không nhúc nhích, hai tay đặt ở mặt bàn bên cạnh, Dung Ân nhíu mày tiến lên, “Nam tổng? Nam tổng? ” đối phương như cũ không có phản ứng chút nào, cô chợt nhớ tới Nam Dạ Tước bị Angel-beat phát tác độc tính cũng giống như vậy, cô nhanh tay buông đồ trong tay xuống, vòng qua bàn làm việc rộng rãi đến bên cạnh anh.

Quả nhiên, anh nhắm chặt hai mắt, đầu tóc phủ trên trán, không còn vẻ ương ngạnh cường thế.

“Nam Dạ Tước! Nam Dạ Tước! ” Dung Ân khê đẩy bờ vai của anh, cảm giác được dường như tiếng thở cũng không thể nghe thấy, cô sợ hãi đứng bên cạnh, tay phải giơ lên, vừa rơi xuống, do dự mấy lần, vẫn là cứng cỏi giơ tay lên, đem ngón trở kiên quyết hướng lỗ mũi.

Không có chút hơi thở nào!

Dung Ân ngẩn ngơ, ngón tay kia còn không kịp thu lại, đã bị anh cắn nhẹ trong miệng, mở hai mắt ra, khóe mắt hẹp dài, hiện rõ tà tử. Anh vươn đầu lưỡi khê liếm đốt tay cô, Dung Ân vội rút tay về, một loạt dấu răng ngay ngắn trên ngón trở, ” Nam Dạ Tước, anh đùa giỡn rất vui vẻ sao?”

Anh vẫn duy trì thư thế gục trên bàn như trước, Dung Ân cầm chắc hai ngón tay trong lòng bàn tay, mặt đầy tức giận.

“Tôi đau bụng.” Nam Dạ Tước nghiêng khuôn mặt hoàn mỹ dán chặt lên mặt bàn, “Tôi để cô chờ, cô liền chờ?”

Dung Ân cuối cùng đã thấy được những thói hư tật xấu của người đàn ông này, đời này không thể sửa được, “Tôi tới lấy một số tài liệu, bây giờ liền trở về.”

” Ân Ân, tôi đau bụng.” Nam Dạ Tước lập lại lần nữa, “Cô đi mua cho tôi chút đồ ăn được không, sau khi no bụng chúng ta thương lượng chuyện khác.”

“Anh không phải có thư ký sao? Dung Ân thật ra thì cũng cảm thấy đói bụng, chẳng qua là cô không muốn ở lại nơi này thêm chút nào nữa, muốn lấy tài liệu xong trở về ngay.

“Tôi muốn cô đi mua.” Nam Dạ Tước tự động dặn dò, “Dưới lầu là nhà ăn, mua cho tôi chút đồ ăn nóng mang lên.”

“Vậy anh chặn bị những tài liệu kia, chút nữa tôi sẽ lấy.”

“Được.”

Dung Ân cầm túi xách đi ra ngoài, đóng cửa lại, Nam Dạ Tước khởi động thân, giống như là không có chuyện gì đi đến bên cửa sổ, anh kéo toàn bộ rèm cửa ra, sau đó quay lại sofa ngồi xuống.

Dung Ân sợ anh đau dạ dày, liền mua mấy thứ mùi vị nhẹ, còn có súp bí đao, giúp giải nhiệt.

trở về, Nam Dạ Tước đang nằm trên ghế sofa lon sòng dờ chết dờ, con mắt hơi khép lại, Dung Ân đem đồ ăn để trên bàn trà, ” Này, ngồi dậy ăn đi.”

Người đàn ông ngồi dậy, lúc ăn cơm rất hiền lành, dùng muỗng múc từng ngụm vào trong miệng, Dung Ân vừa muốn mở miệng hỏi chuyện tài liệu, Nam Dạ Tước liền nhìn thấu tâm tư của cô, “”Lúc ăn cơm không nói công việc.”

KHông còn cách nào, cô chỉ có thể ngồi trên ghế salon, mùi thức ăn thơm nức khắp phòng, Dung Ân vốn rất đói, lại vừa nhìn người khác ăn bụng càng thêm đói, cô lườm một cái. Sớm biết vậy nên tự mình đi ăn rồi.

“Cô đã ăn chưa?”

Dung Ân cũng không ngẩng đầu lên , “Ăn rồi.”

Nam Dạ Tước nhếch cười, múc một muỗng súp đưa đến miệng cô, ” Đừng phô trương, cô muốn bị chết đói sao?”

Cô nhúu mày, nghiêng về phía sau, ” Tôi không ăn.”

“Tôi muốn cô ăn, ” Nam Dạ Tước khăng khăng tự mình đưa đến, để cái muỗng tại mép Dung Ân, ” Đời này, tôi chưa từng dứt cho người khác ăn.”

“Tôi nói tôi không...”

Anh nhân cơ hội đưa súp vào miệng cô, Dung Ân bị sặc đến nỗi hồi lâu không thể nói nên lời, ngay sau đó, Nam Dạ Tước liền đem một muỗng cơm trắng nhét vào miệng cô.

Dung Ân bởi vì động tác của anh, quai hàm bị nhét đầy, Nam Dạ Tước lại múc một muỗng canh, đưa đến miệng mình, anh thấy Dung Ân trừng mắt nhìn mình, liền cười gian tà, ” Ăn cùng tôi một chén cơm cô không vui sao?”

Miệng cô bị anh vỗ nhẹ, trong miệng, cơm còn chưa kịp nhai liền nuốt xuống, Nam Dạ Tước nhìn cổ họng Dung Ân phập phồng, chỉ cảm thấy toàn thân trào dâng hơi nóng, ” Ân Ân, tôi bao lâu rồi chưa muốn cô?”

Dung Ân lau khóe miệng, hai mắt cảnh giác khi nghe những lời này của anh, “Nam Dạ Tước, anh đừng đùa, tôi tới đây vì công việc.”

“Cô khẩn trương làm cái gì?” anh đem cơm đưa đến bên miệng cô, ý nói cô há miệng, nhưng Dung Ân cắn môi, không có một chút thỏa hiệp, ” Cô phải ngoan ngoãn ăn cơm, mọi chuyện đều có thể thương lượng tốt, nếu không...”

Anh nhếch cười, dứt cơm vào miệng cô, bữa cơm này Nam Dạ Tước thật ra rất hài lòng, anh một miếng, em một miếng, không hề lãng phí, khẩu vị cũng tăng lên nhiều.

“Tài liệu đâu?” Sau khi ăn xong, Dung Ân hỏi lần nữa,

Nam Dạ Tước nụ cười ưu nhã liếc nhìn cô, bỗng nhiên vươn dài cánh tay kéo cô vào lòng mình, Dung Ân vội giãy giụa xô đẩy, “Nam Dạ Tước, anh vừa mới nói lại không giữ lời?”

Anh đem gương mặt tuần tú chôn ở căn cổ cô, đầu lưỡi linh hoạt khê hôn cô, anh nắm rất rõ điểm mẫn cảm của cô, mặc dù, Dung Ân không nói, nhưng mỗi lần toàn thân cô phản ứng đột nhiên cứng đờ Nam Dạ Tước có thể nhận ra được, Dung Ân hai tay đập vào lưng anh mấy cái, anh khê ngẩng đầu, đầu lưỡi ẩm áp khéo léo bao lấy vành tai Dung Ân.

” Ân Ân, tôi cho cô một tháng.” giọng nói Nam Dạ Tước khàn khàn ản ản, gợi cảm vô cùng, ” Để cô khỏi nói tôi bức bách cô, nếu tháng này, cô có thể chứng minh cô có đủ năng lực, tôi sẽ bỏ qua cho cô, nhưng nếu dự án đó cô không đoạt được, hãy biết điều một chút ở bên cạnh tôi, như thế nào?”

“Anh đã cố tình làm khó tôi biết làm sao đây?”

“Tôi buông tay cho cô đi làm, cô đừng để tôi đợi quá lâu,” Nam Dạ Tước nghiêng mặt khê cọ trên da thịt nhẵn nhụi của cô, anh muốn làm cho bình hạ hỏa, lại không ngờ động tác này làm anh càng căng thẳng khó chịu, ” Tôi nhẫn nại đã lâu rồi, đến lúc đó, nhất định sẽ hung hăng muốn cô!”

Dung Ân bị anh vuốt ve cơ thể dường như thở không ra hơi, cô đẩy anh hai cái, ” Nếu như vậy, buông ra trước đi.”

Cánh tay buông lỏng của anh khoanh chặt lại, cũng không muốn buông ra, anh cúi người chiếm lấy môi cô, dần dần hôn say đắm, lúc thân thể tạm thời dần ra chút ít mới buông tay ra.

Dung Ân lấy tài liệu liền trở lại công ty, thời gian sau đó cũng ở công ty làm việc liên tục.

Mặc dù mệt rã rời, nhưng cô làm việc cực kì nghiêm túc, ngày nào cũng làm thêm giờ, từ lúc bắt đầu cho đến khi hoàn thành , cô vẫn hưng phấn cả đêm không ngủ được, ai ngờ lần thứ hai đến Tước Thúc lại bị giới gáo nước lạnh.

Nam Dạ Tước đem toàn bộ phương án thiết kế ném vào người Dung Ân, " Đây chính là thiết kế sao? Cô cho rằng dự án này là khu nhà ở bình thường sao? Dung Ân, nơi này không cần để ý chuyện tiền bạc, những người mua nó đều không thiếu tiền, cô thiết kế như vậy, cho không cũng không ai thèm." Anh phê bình, thật là lời cay độc.

Dung Ân ngồi xổm người xuống, muốn nhặt thành quả mình đã cực khổ nửa tháng lên.

"Cái thứ đó nhặt lại làm gì? Tôi thấy cô đừng lãng phí thời gian nữa," Nam Dạ Tước đứng dậy đi tới bên cạnh Dung Ân, tay khoác lên bả vai cô, " Cuộc sống an nhàn không muốn, tự mình chuốc lấy cực khổ,"

Sau khi nhặt giấy tờ tán loạn trên mặt đất lên xong, hất tay Nam Dạ Tước ra, bước ra khỏi Tước Thúc. Phía ngoài ánh nắng tươi đẹp, nhưng cả trái tim cô ủ dột khó chịu, tâm tình bị đè nén vô cùng.

Cố gắng chịu đựng nửa tháng, lại bị nói là không đáng giá một đồng, lúc ngồi xe bus, cẩn thận xem lại bản thảo, có lẽ, Nam Dạ Tước nói không sai, khu biệt thự cao cấp, mấy ngàn vạn một căn cũng mua (1 ngàn vạn ~ 35 tỷ) , những người đó tất nhiên muốn thiết kế hào hoa xa xỉ nhất, cô thử dài, vừa định đem ném giấy tờ vào thùng rác, nhưng lại nghĩ lại nên đem nó về nhà.

Mở cửa, lúc thấy Diêm Việt, Dung Ân giật mình hoảng sợ.

Bọn họ không nói chuyện ngay trước mặt mẹ Dung, Dung Ân kéo Diêm Việt ra ngoài, ngồi lên xe, " Tư Mạn không có chuyện gì chứ?"

"Tâm tình ổn định chút ít." Diêm Việt hai tay đặt ở trên tay lái, cả khuôn mặt vui sâu vào cánh tay, " Ân Ân, em gần đây sao lại thường xuyên đến Tước Thúc?"

Dung Ân nghiêng mặt ra cửa sổ, anh bận rộn tới mức cô lần nữa lâm vào hiểm cảnh cũng không hay biết, " Công ty của em hợp tác với Tước Thúc."

" Ân Ân..."

Diêm Việt còn muốn nói điều gì, Dung Ân mở miệng cắt đứt lời của anh, " Việt, anh chăm sóc Tư Mạn cho tốt, mọi chuyện của em đều tốt, không có chuyện gì."

Anh trầm mặc thật lâu, vừa rút hai điều thuốc lá, giọng nói u ám, " Điện thoại của anh hết pin, em cho anh mượn điện thoại."

Dung Ân lấy điện thoại di động ra đưa cho anh, Diêm Việt xuống xe đi gọi điện thoại, cô khẽ tựa mặt vào cửa sổ, giữa bọn họ càng ngày càng ít chuyện để nói, lúc anh lên xe, đưa điện thoại cho cô, " Đi ra ngoài ăn khuya nhé."

"Không cần," Dung Ân lắc đầu, " Gần đây rất bận, em muốn nghỉ ngơi sớm một chút."

Diêm Việt ngồi trong xe hồi lâu không nói gì, anh hút thuốc, trong không gian tràn ngập khói thuốc, Dung Ân nghiêng đầu đi, có thể rõ ràng thấy trong mắt anh dấu tranh mâu thuẫn, tay trái anh cầm điều thuốc, tay phải cầm tay Dung Ân, " Ân Ân đối em dành cho anh một chút thời gian, được không?"

"Việt, chúng ta đã kết thúc."

" Ân Ân, " Tay Diêm Việt nắm chặt thêm mấy phần, " Đợi anh giải quyết mọi chuyện thật tốt xong, anh sẽ giải thích với em."

Dung Ân rút tay về, Diêm Việt, cho rằng cảm giác của cô quá mức trầm trọng, cô đẩy cửa xe đi xuống, anh không có đuổi theo, ánh mắt xuyên thấu qua kính chiếu hậu vẫn đuổi theo bóng lưng cô, cho đến khi cô biến mất ở cầu thang.

Sau khi Dung Ân lên lầu, lấy ly nước đá, mở máy tính ra.

Lúc mẹ Dung đi vào, cô đang vui đầu trong mớ tài liệu, thiết kế lúc trước toàn bộ bị hủy bỏ, cô không được lãng phí nửa tháng còn lại, thiết kế ra phương án hoàn toàn mới, Như vậy, mặc dù mệt chết được, nhưng cô cảm thấy hào hứng lạ thường, ít nhất, có thể học được rất nhiều điều.

" Ân Ân."

“Mẹ, đã trễ thế này, sao mẹ lại không nghỉ ngơi.”

“Con ngày ngày tăng ca, ở đâu lại có công việc bận rộn như vậy chứ?” Mẹ Dung đẩy xe lăn ngồi bên cạnh Dung Ân, “Việt, mới vừa ngồi ở đây, hình như nó có tâm sự.”

“Mẹ, ” Dung Ân xoay người, hai tay nhẹ rơi trên vai mẹ, “Mẹ không cần phải lo lắng, con chỉ muốn mẹ thật vui vẻ là tốt rồi,”

“Đứa nhỏ này.” Mẹ Dung sủng nịnh vỗ vỗ mu bàn tay Dung Ân, “Nếu vậy, con cũng đừng làm việc quá muộn, sớm nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.”

Những ngày kế tiếp, toàn bộ tâm tư của Dung Ân cũng dành trọn để thiết kế, nhưng Nam Dạ Tước dường như vẫn có một vài chỗ không vừa ý, hoặc là vì cô báo giá quá cao, hoặc chính là linh cảm không đủ an ninh, tóm lại, là hủy bỏ tất cả.

Tước Thúc, phòng làm việc Nam Dạ Tước.

Dung Ân đợi hồi lâu, khi anh giải quyết xong toàn bộ công việc, lúc này mới vào. Phương án thứ ba, sau khi Nam Dạ Tước xem qua mấy lần, khép giấy tờ lại, “So với trước đây, đương nhiên là có tiến bộ, nhưng vẫn còn chưa đạt đến tiêu chuẩn của tôi.”

“Tiêu chuẩn của anh đến tột cùng là cái gì?” Dung Ân mặt kéo căng, nhưng có tức giận.

“Đừng nói vội, đi ăn cơm trước.” Nam Dạ Tước đứng dậy, vòng qua sau bàn làm việc, một tay tự nhiên ôm hông của cô, Dung Ân nghiêng người tránh ra, cũng không để cho anh đụng chạm.

Anh phật lòng, tự mình đi trước.

Bên trong phòng ăn, Dung Ân ăn cũng không ngon miệng, Nam Dạ Tước ăn được rất nhiều, cô để đĩa xuống, “Là thiết kế của tôi không đạt tiêu chuẩn hay là do anh cố tình gây khó dễ?”

” Ân Ân, cô có lẽ không tin tưởng mắt thẩm mỹ của tôi.” Anh nói một câu ngăn cản, điện thoại đúng lúc reo lên, anh lấy đi động ra, “Alo?”

Bên kia truyền đến âm thanh mơ hồ, khóe mắt sắc bén của Nam Dạ Tước khẽ híp lại, cũng không tiếp tục nói chuyện, ngón trỏ chạm nhẹ, liền đặt điện thoại sang bên cạnh. Dung Ân uống chất lỏng trong ly, thấy anh bỗng nhiên u ám nhìn chính mình, “Sao vậy?”

Nam Dạ Tước đầu lưỡi ở khóe miệng nhẹ chống đỡ, mười ngón tay đan vào nhau, thần sắc hung ác có chút kinh người, con người thâm thúy nhìn Dung Ân, trên mặt đã khôi phục lại sự lạnh nhạt ban đầu, “Điện thoại của cô đâu?”

“Làm cái gì?”

“Điện thoại của tôi mất sóng, cho tôi mượn điện thoại một chút.”

Dung Ân lấy điện thoại trong túi ra, Nam Dạ Tước cầm lấy, cả người lùi lại, hai tay đặt ở trên đầu gối, bởi vì ngồi đối diện, Dung Ân không thể thấy động tác lúc này của anh, một lúc sau, Nam Dạ Tước cũng không có gọi điện, liền đưa điện thoại trả lại cho cô, “Hôm nào đổi cho cô cái mới, cái này đã hết một lâu rồi.”

“Muốn gọi sao không gọi” Dung Ân một lòng một dạ hướng về dự án, cũng không nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Nam Dạ Tước, anh nhấp một ngụm rượu, anh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Năm ngày cuối cùng, Dung Ân dường như cả thời gian ăn cơm cũng không có, cả người gầy guộc.

Mới vừa tan sở, nhận được điện thoại của Nam Dạ Tước, Dung Ân thu dọn đồ đạc xuống lầu, xe của anh đã đậu ở cửa.

“Chúng ta đi ngoại ô thật sao?” Mới vừa ở trong điện thoại, Nam Dạ Tước nói muốn dẫn cô đi cái nông trại lúc trước.

“Ở dĩ trong thành phố không tốt, nói không chừng đi hóng gió, có thể mang đến cho cô linh cảm.” Anh khẽ cười, hôm nay gió thật to, khí trời thật tốt.

Xe chậm rãi chạy ra khỏi nội thành náo nhiệt, mùa hè, ban đêm ánh sáng vẫn chói mắt như cũ, nhưng đã không còn cảm giác được bao nhiêu nóng bức.

Xe thể thao màu xám bạc giống như ánh sao xét qua, lúc này, một tên con trai canh giữ lối ra đập thuốc trong tay, “Là bọn hần sao?”

“Nói nhảm!” Người bên cạnh gấp rút chụp hình, “Người gặp qua ai khác lái chiếc xe này ở Bạch Sa không?”

Nam Dạ Tước chống tay trái ngoài cửa xe, Dung Ân thì nhìn hướng bên kia, anh nghiêng khuôn mặt anh tuấn, tay phải nắm bàn tay nhỏ bé của cô, ” Ân Ân, nói không chừng, tối nay cô phải trở về bên cạnh tôi rồi.”

” Nam Dạ Tước, anh lại có ý đồ gì?”

Thấy cô đề phòng, giống như con nhím xù lông lên công kích, anh nhin không được cười sang sảng, ” Yên tâm, tôi sẽ để cô cam tâm tình nguyện van xin tôi.”

Phía sau, mấy chiếc xe xa xa đi theo, Nam Dạ Tước cố ý giảm tốc độ, “Ân Ân, một khi tôi quan tâm người đàn bà nào, tôi tất nhiên muốn giữ cô ta bên mình.”

Dung Ân hừ lạnh , cười nhạo nói, “Chính là cái gọi là đem cô ta giam lại, bẻ gãy cánh của cô ta, giam cầm sự tự do của cô ta sao?”

“Không, ” Anh nói vô cùng là kiên nghị, anh quay đầu qua, dường như có thể nói gương mặt hoàn mỹ bỗng nhiên giương cao gần như băng lạnh làm người ta run sợ, “Tôi có bao nhiêu đen tối, tôi liền sẽ nhuộm cô ta đen tối bấy nhiêu, tôi sẽ dụ dỗ cô ta, từ đó, cô ta sẽ vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện siêu thoát.”

Dung Ân khê nhếch hạ miệng, khuôn mặt giật mình khó có thể che dấu, tim đập mạnh, ngay cả sau lưng dường như cũng bị mồ hôi thấm ướt, người đàn ông như vậy, thật chẳng khác gì ác ma, nếu như bị anh coi trọng, chẳng lẽ, sau này phải làm bạn với ác ma sao? Dung Ân không dám nghĩ nữa, cuộc sống như vậy, tối tăm như vậy, sống chết có khác gì nhau.

Xe phía sau càng tiến đến gần, Nam Dạ Tước buông tay cô ra, đánh tay lái, rẽ vào một con đường nhỏ.

“Sao lại đổi hướng rồi?” Người theo dõi phía sau nghi ngờ nói.

“Hình như đã phát hiện ra chúng ta,” người đàn ông lái xe cũng đi chậm lại, đuổi theo hướng của Nam Dạ Tước, ” Bọn họ có hai người, hôm nay, nhất định giết chết hần!”

Dung Ân phát hiện ra có cái gì đó không đúng, cô ngồi thẳng day65m “Nam Dạ Tước, chúng ta đi đâu?”

“Đừng nói chuyện, ” Vẻ mặt anh lạnh thấu xương, vẻ bình tĩnh từ hai đầu lông mày quăng bắn lên, “Ngồi yên, chúng ta bị theo dõi rồi.”

“Hả?” Dung Ân nhớ lại kiếp nạn ở Vân Nam lần đó, cô khẩn trương níu lấy dây an toàn, mắt nhìn Nam Dạ Tước lái xe vào một cái sân cách đó không xa, nơi đó dường như là một nhà kho, chỉ có mấy gian nhà ngói .

Anh kéo tay cô xuống xe, hai người vội vã trốn đi, bên trong rất rộng, bốn phía là học tử nổi liền nhau cao vút, Nam Dạ Tước đi đến sofa, ngồi xuống. Dung Ân hai mắt tìm chỗ ẩn náu, cô vội lay vai của anh, “Chúng ta trốn ở đâu?”

Anh nắm cổ tay cô, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, cánh tay để trên nửa người của cô, môi mỏng nói bên tai cô, ” Ân Ân, chúng ta ngồi đây xem kịch vui.”

Người ở phía ngoài toàn bộ xuống xe, nhưng không vào, dường như chờ ai đó đến.

Dung Ân bị anh giữ chặt không thể cử động, cô giãy giụa mấy cái, ” Nam Dạ Tước, anh điên rồi sao? Anh đây là tự tìm cái chết.”

Cái cửa vốn rách nát không chịu nổi bị đá văng, Dung Ân bị làm cho hoảng hốt đến ngừng thở, nhưng nhìn lên ánh mắt kinh hãi bỗng nhiên dừng lại, hai mắt mở to.

Mặc dù ánh đèn bên trong rất tốt, nhưng cặp mắt đó, Dung Ân đời này không thể nhận nhầm, nhất thời, miệng cô đắng khô, khí lực cả người như bị hút sạch, hồi lâu sau, mới khàn giọng lên tiếng, "Việt, sao lại là anh?"

Diêm Việt đứng ở phía trước, trên tay đeo bao tay da, Nam Dạ Tước dang hai tay đặt lên lưng ghém anh cười lạnh, thay cô cởi bỏ nghi ngờ, "Cô không nhìn ra sao, hắn là tôi giết tôi."

Dung Ân hoàn toàn ngây thờ, "Không thể nào."

Nam Dạ Tước thả tay xuống, ánh mắt từ phía cô gái đang chờ người ra chuyển sang hướng Diêm Việt, "Mang nhiều người như vậy, nhưng anh đã quên, trong tôi còn có con át chủ bài." Anh kéo bả vai Dung Ân, lúc này mới phát hiện trong ngực cô đang run bần bật.

Diêm Việt dứt tay phải vào túi lấy ra một khẩu súng, làm trò trước mặt Nam Dạ Tước, đem từng viên đạn lấp vào.

"Tôi tự mình đến đây, chính là muốn bảo đảm an toàn của Dung Ân."

Nam Dạ Tước ôm lấy Dung Ân ngã về sau ghế salon, dáng vẻ nhàn nhã, không hề giống với người sắp chết, "Giết tôi?" Cũng phải nhìn chính mình có bản lãnh hay không đã, anh nhin nhục lạo như vậy, nôn nóng như thế này, là vì chuyện của Tư Mạn sao?"

Trên gương mặt u ám của Diêm Việt lúc này mới có chút dao động, hắn chậm rãi ngẩng đầu, "Nguyên nhân chủ yếu, tôi không muốn Dung Ân rơi vào tay của anh, Nam Dạ Tước, anh muốn làm gì thì làm, cũng nên trả giá."

"Ôi, tức cười!" Nam Dạ Tước nhấc chân lên, "Tôi muốn cái gì liền làm cái đó, Diêm Việt, tôi vốn không muốn anh chết nhanh như vậy, là anh tự động đến, nếu tôi không phé đi anh, đồn ra ngoài, tôi còn mặt mũi nào."

Diêm Việt giơ súng lên, Dung Ân lúc này mới tỉnh táo lại, cô mở miệng nói, "Việt, anh lại muốn giết người?"

"Ân Ân, hắn không chết, chúng ta sẽ không có ngày bình yên."

Dung Ân nhìn Nam Dạ Tước, thấy thần sắc anh không thay đổi, dáng vẻ điềm tĩnh. Trong tay cô nhanh chóng ướt đầm mồ hôi, lúc này cô không thể không bội phục sự tỉnh táo của anh.

"Việt, đừng... Em van xin anh." Dung Ân lo lắng vạn phần, một bàn tay theo bản năng đặt trên đùi Nam Dạ Tước.

Hắn nhìn xuống, thấy bàn tay nhỏ bé kia nắm chặt ống quần anh, dường như bộ dạng rất khẩn trương, móng tay thậm chí đã bấm vào trong da thịt anh, Nam Dạ Tước không kêu lên một tiếng, chỉ là không để lại dấu vết phác thảo khóe môi.

"Ân Ân, em lại vì hắn mà van xin anh?" Sắc mặt Diêm Việt xanh mét, "Ban đầu em bị buộc vào đường cùng, cũng bởi vì hắn, không phải em vẫn muốn một cuộc sống bình thường sao, anh giết hắn rồi, em mới có thể trở lại cuộc sống trước đây..."

"Việt, " Dung Ân cắt đứt lời của hắn, "Không thể giết người, Việt, anh không thể như vậy, không được..."

Nam Dạ Tước nghiêng đứng dậy, sau đó kéo bả vai Dung Ân, "Hôm nay, là hắn đã an bài cẩn thận từ trước, cô dù van xin thế nào cũng sẽ không có tác dụng."

"Vậy làm sao bây giờ? " Dung Ân trán nhẹ để ở cằm của anh, nói nhỏ chỉ đủ để hai người có thể nghe, "Nếu không, anh không thể chết tôi."

Nam Dạ Tước khóe mắt mỉm cười, cô thật là. . .

Đáng yêu.

Nhưng anh sẽ không làm như vậy, cho dù có một ngày anh thật rơi vào hiểm cảnh, anh cũng sẽ không làm như vậy.

Diêm Việt bóp cò, đem họng súng nhắm ngay trước ngực Nam Dạ Tước, hẳn muốn bảo đảm an toàn cho Dung Ân, cho dù Nam Dạ Tước lấy cô ra uy hiếp, hôm nay hẳn một thân một mình, hẳn cũng có biện pháp giết chết anh ở đây.

83. Chương 81

Chương 81: Lấy tự do của tôi đổi lại một mạng của hẳn.

Đáy mắt Nam Dạ Tước phát ra ánh sáng lạnh lùng, Dung Ân không biết sao anh có thể bình tĩnh đến vậy, thực sự không sợ chết hay sao?

Cô chỉ biết lo lắng, thế cho nên đến khi tình thế bị đảo ngược cũng không hề nhận ra, Nam Dạ Tước vỗ nhẹ trên vai cô, ánh mắt nhu hòa, “Không có chuyện gì rồi.”

Cô ngẩng đầu lên, đã thấy A Nguyên giật lấy súng trên tay Diêm Việt, những người phía sau cũng bị chế ngự, Nam Dạ Tước đứng lên, mấy bước bước đi đến trước mặt bọn họ, ” “Muốn giết ta? Diêm Việt, con mẹ nó người còn non lắm.”

“Người sớm có chuẩn bị?”

“Đúng, ” Nam Dạ Tước tới cửa, mở một ngọn đèn dây tóc nhỏ trong kho hàng, thân hình cao to hướng Dung Ân, ánh mắt sáng quắc, ” Ân Ân, cô biết hẳn làm thế nào tìm được chúng ta không?”

Dung Ân ngồi trên salon, sắc mặt tái nhợt, hai vai run rẩy gầy yếu.

“Ngày đó, lúc chúng ta cùng nhau ăn cơm, cô còn nhớ tôi nhận một cuộc điện thoại không?” Nam Dạ Tước không nhanh không chậm, lững thững đến bên cạnh Dung Ân, ” Điện thoại của tôi trang bị thiết bị nhiễu sóng, cho nên khi nghe điện thoại, cũng biết điện thoại của cô bị cài đặt thiết bị nghe trộm, người ở bên cạnh cô mà muốn đưa tôi vào chỗ chết, trừ Diêm Việt, chắc chắn không còn ai khác.”

Dung Ân ngơ ngác ngồi ở đó, lời nói của Nam Dạ Tước, cũng không biết nghe lọt hay vẫn không nghe.

“Cho nên, người liên lạc ý hẹn Ân Ân ra ngoài, để ta hạ thủ?”

Nam Dạ Tước dựa vào cái tủ, ánh mắt động cười, thích thú lại chuyển thành khinh thường, “Người không phải yêu cô ấy sao? Nếu như vậy, sao còn muốn lợi dụng cô ấy? Diêm Việt, đây không phải lần đầu tiên đúng không?”

” Nam Dạ Tước, anh không phải cũng vậy sao?” Sau một hồi trầm mặc Dung Ân ngẩng đầu lên, ” Anh lợi dụng tôi lừa gạt Diêm Việt , đây được coi là cái gì?”

Anh móc ra điều thuốc, đặt ở ngón giữa thưởng thức, quần áo phong phanh thoải mái, lồng ngực bởi vì tức giận mà phập phồng, anh lạnh lùng câu hỏi khỏe miệng, mặc dù mi3mc ười, nhưng rất lạnh lùng, làm những người xung quanh không rét mà run, ” Nếu tôi không là vậy, Dung Ân , người chết hôm nay đúng thật là tôi,” Nam Dạ Tước châm thuốc, bước chân kiên nghị đi đến bên cạnh Dung Ân,”Có phải nếu tôi chết cô rất vui vẻ, cuối cùng cũng có thể sống cuộc sống mà cô muốn?”

Anh ôm lấy người cô, dùng sức lực nâng cô lên, tóc đen phía sau xõa ra, cô vươn hai tay ra, lại bị Nam Dạ Tước dễ dàng buộc chặt.

” Nam Dạ Tước, người buông Ân Ân ra, chuyện này không liên quan đến cô ấy.”

“Tôi chỉ không hiểu, tại sao hai người tranh đấu đều muốn liên lụy đến tôi?” Dung Ân bị thúc ép chống lại ánh mắt của anh, ” Hai người đã từng hỏi tôi có đồng ý hay không chưa?”

Diêm Việt nghe nói, cặp mắt màu trà ảm đạm xuống, đầy tràn tự trách cùng thương tiếc.

Nhưng Nam Dạ Tước, giống như là nghe được truyện cười khom người xuống, khí thế bức người đặt trên đỉnh đầu Dung Ân, “Ân Ân, cho nên cô nhất định là của tôi, tôi không trong sạch cỡ nào thì cô sẽ đen tối cỡ đó.”

” Nam Dạ Tước, anh muốn làm cái gì?”

“Cô hẳn rất rõ ràng, nợ lần trước tôi còn chưa tính với hẳn, lần này, tôi sẽ không để hẳn sống rời đi.”

“Anh—” Dung Ân hai mắt tròn tròn, lắc đầu, lại bị Nam Dạ Tước nắm chặt lấy cằm không thể nhúc nhích, “Không thể.”

“Trong từ điển của tôi không có hai chữ không thể,” ngón tro3 của anh gõ nhẹ trên mặt cô, ” Tôi muốn hẳn chết, hẳn liền phải chết, Ân Ân, tôi đã sớm nói, cô lớn lên trong hoàn cảnh quá mức trong sạch, hiện tại tốt rồi, có thể tận mắt nhìn thấy hẳn không phải như cô nghĩ, hẳn và tôi là một loại người, Dung Ân cô thấy thế nào?”

Lời của anh, từng chữ tàn khốc, từng câu bất an, Dung Ân cắn chặt hàm răng, nuốt nỗi sợ vào bụng, “Anh thả anh ta đi.”

“Dựa vào cái gì?” Nam Dạ Tước ngồi trở lại bên cạnh Dung Ân, nắm bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô, khẽ vuốt.

“Anh không thể giết anh ấy...”

” Ân Ân, em không cần cầu xin hẳn, kết quả như thế này cũng không ngoài dự liệu của anh.” Diêm Việt bị A Nguyên cướp súng, nhưng lại bình tĩnh như cũ.

Nam Dạ Tước đứng dậy, kéo tay Dung Ân đến bên cạnh Diêm Việt, anh mở bàn tay ra, liền có người đem dao bấm đến bên tay anh. Ánh mắt sắc bén của Nam Dạ Tước uy hiếp Dung Ân, đem dao găm giờ lên trước mặt cô, ” Cô phế đôi tay của hẳn, hôm nay tôi sẽ tha cho hẳn một mạng, như thế nào?”

Anh kéo tay cô, đem dao đặt vào lòng bàn tay cô.

Cô không cầm chắc, dao găm liền rớt xuống bên chân, lưỡi dao sắc bén dưới ánh đèn, phát ra ánh sáng lạnh ghê người. Dung Ân theo bản năng lùi bước lại, ” Nam Dạ Tước, anh điên rồi đúng không?”

“Một đôi tay đổi một mạng, không phải có lời rồi sao?”

“Anh đến tốt cùng muốn thế nào? Anh mới thả anh ấy!” Dung Ân giơ chân đá dao đi rất xa, cô muốn xông đến đẩy A Nguyên, liền bị Nam Dạ Tước phía sau ôm lấy cổ, kéo cô trở về, ” Ân Ân, tôi cho cô cơ hội, là cô không muốn.”

Cô chỉ có thể kiễng mũi chân, như vậy mới có thể thở được, Nam Dạ Tước không hề muốn buông ra, nháy mắt với A Nguyên, đối phương gật đầu, sau đó kéo Diêm Việt đến một chiếc bàn cũ rách, đặt hẳn lên bàn, hai tay chống hai bên người.

“Cô không ra tay?” Anh đem Dung Ân đến trước mặt Diêm Việt.

“Nam Dạ Tước, Anh có phải là người không hả?!” Dung Ân hai mắt hoảng sợ không dứt, hai tay dùng sức nhéo cánh tay cường tráng của anh, cho đến khi để lại một vết rách rỉ máu, đừng nói là Diêm Việt, coi như là một người xa lạ bị đặt tại đây, cô cũng không có dũng khí đó.

Trong tiềm thức của Nam Dạ Tước, nếu có người nào muốn giết anh, anh sẽ không bao giờ để cho hán có cơ hội ra tay lần thứ hai, cánh tay anh dùng sức ôm chặt, “Ân Ân, nếu không phải tôi sớm chuẩn bị, hôm nay chết đúng là tôi, nếu tôi chết rồi, cô sẽ phản ứng như thế nào? Hả?”

Dung Ân chảy nước mắt, mặt đỏ bừng, Diêm Việt thấy thế, giận dữ hét, “Người buông Ân Ân ra, lại đây đối phó với ta...”

Chân mày Nam Dạ Tước khẽ nhíu, cánh tay chợt dùng sức đem Dung Ân vứt vào trong ghế sa lon, anh bước mấy bước tiến đến, tay trái đè chặt cổ Diêm Việt, tay phải lấy súng từ trong người ra, Dung Ân bị đẩy té ngã trên mặt đất, bò dậy, vội vàng chạy đến bên cạnh Diêm Việt, “Không —— Không được, đừng tay!!!!”

“Đừng!!!!”

Sau khi tiếng súng kịch liệt vang lên, chỉ nghe được tiếng Diêm Việt cắn mạnh rên rỉ trong miệng, tay trái co quắp không dứt, chính giữa mu bàn tay bị đạn xuyên qua, máu chảy không ngừng.

Tất cả những người đàn ông bị khống chế ở đây, ngay cả ánh mắt cũng không nháy, dường như rất quen thuộc.

Trên quần áo Nam Dạ Tước dính máu, anh không thèm để ý, đem họng súng nhắm ngay thái dương Diêm Việt.

Dung Ân vội vàng lao đảo tiến đến, hai tay ôm chặt cánh tay Nam Dạ Tước, anh thật là loại người cái gì làm cũng được, Dung Ân lấy thân thể che trước mặt Diêm Việt, “Không được, không được...”

Nam Dạ Tước cúi đầu liếc nhìn cô, họng súng tối tăm còn bốc lên khói trắng, sắc mặt anh âm lãnh, “Dựa vào cái gì?”

“Nam Dạ Tước, anh thả anh ta, tôi không trốn nữa, dùng tự do của tôi đổi lại mạng sống của anh ta, có được không?” Hai tay Dung Ân giữ chặt hai tay của anh, thấy anh không nói lời nào, sợ anh sẽ không đồng ý, liền dùng sức lay thân thể của anh, “Có thể không, có thể không? !”

“Ân Ân,” anh nheo con mắt tàn ác lại, “Tự do của cô đáng giá như vậy sao?”

Dung Ân nghe nói, hi vọng duy nhất trong lòng biến thành tuyệt vọng, Diêm Việt thử động nhẹ tay, đầu đầy mồ hôi đau nhức, sợ cái tay này thật sự bị phế đi, hần nhẹ giơ mi mắt, “Ân Ân, em không cần lo cho anh, sau khi trở về, hãy rời khỏi hần, như vậy anh cũng có thể yên lòng...”

“Việt,” Dung Ân thấy anh khí lực nói cũng mất đi, vội ngắt lời, “Anh không nên nói nữa, em sẽ không để anh chết.”

“Ở trước mặt tôi diễn trò ân ái, Dung Ân, cô xem tôi không tồn tại phải không?”

“Nam Dạ Tước, anh thả anh ta đi, anh ta đã bị thương như vậy, anh còn muốn như thế nào nữa?” Hai tay Dung Ân níu thật chặt quần áo Nam Dạ Tước, “Nếu anh ta chết, tôi sẽ hận anh cả đời, tôi sẽ giết anh—”

Đáy mắt bình tĩnh của Nam Dạ Tước gợn lên chút sóng, hoàn cảnh như vậy, anh biết Dung Ân không chịu được, cô dù sao cũng không phải người cùng thế giới với anh.

Dung Ân gần như sụp đổ, cánh tay theo thân thể Nam Dạ Tước rơi xuống, một tay anh giữa lấy hông cô, “Đây là cô nói, dùng tự do của cô đổi lấy một mạng của hần, đồng ý!”

“Không, Ân Ân—”

Dung Ân cả người vô lực, tê liệt ngã xuống trong khuỷu tay Nam Dạ Tước, tầm mắt cô vô thần nhìn Diêm Việt, hai lần đẩy cô vào địa ngục, không ai khác, đều là hần.

Chuyện thừa nước đục thả câu, Nam Dạ Tước rất thích làm, tay anh vuốt khê ở đỉnh đầu Dung Ân, “Ân Ân, vốn dĩ, đề án của cô tôi có thể thông qua, nhưng hiện tại, cũng chẳng thay đổi được gì.”

Những lời này nói ra, nước mắt ngưng tụ nơi khóe mắt Dung Ân liền chảy xuống, Nam Dạ Tước có thể cảm thấy được đầu vai ẩm ướt, tay phải anh bá đạo ôm lấy eo cô, “Nếu như vậy, tôi hôm nay sẽ lưu lại tính mạng hần.”

“Ân ân. . .” Diêm Việt đầu bị đặt ở trên mặt bàn, “Đi mau, đi mau. . .”

“Việt,” Tiếng nói Dung Ân càng ghen ngào, “Em không hoàn toàn là vì anh, em đã không còn sức lực nữa, em bỏ cuộc...”

Cô dựa trên bả vai của anh, cô chưa từng nghĩ đến chuyện từ bỏ, nhưng thực tế bức bách cô quá vội vàng, vừa lúc cô có chút hy vọng, lại hung hăng xé nát của cô.

“CÔ đi ra ngoài trước đi.” Nam Dạ Tước khê đẩy Dung Ân.

“Không,” hai tay cô túm lấy tay anh, “Anh thả Diêm Việt ra, chúng ta cùng đi.”

Khóe mắt anh khẽ nhếch, “Làm sao, sợ tôi giết hân à?”

“Nam Dạ Tước, anh có cái gì mà làm không được?” Sợ hãi Dung Ân không một chút sợ hãi chống lại cặp mắt tức giận đó, Nam Dạ Tước nghe vậy, chỉ cười cười, “A Nguyên, đem đồ chuẩn bị tốt cho hân, sau đó thả hân ra.”

“Vâng.”

Dung Ân đang nghĩ là vật gì, A Nguyên đã móc từ trong túi quần ra ống tiêm, cô quá sợ hãi, buông lỏng tay Nam Dạ Tước, “ Các người muốn làm cái gì? Buông ra—”

“Ân ân, đây là gậy ông đập lưng ông, ” Nam Dạ Tước hai tay ôm chặt thân thể giãy giụa của cô, hai mắt Dung Ân hân tia máu, thuốc được bơm vào bên trong cơ thể Diêm Việt, hân chẳng qua chỉ hừ nhẹ một cái, không phản ứng gì khác nữa, liền ngất đi.

“Anh tiêm cho anh ta cái gì? Nam Dạ Tước, tên ác ma này, anh thật là đáng sợ!”

“Angel-beat, đây là tôi trả lại hân!” Nam Dạ Tước nói xong, liền lôi kéo Dung Ân đi ra, từng tắc từng tắc ra khỏi, người đàn ông trong mắt, càng lúc càng mơ hồ. Hân vốn nên quên đi, Diêm Việt, một lần cuối cùng, sau này, hãy để chúng ta quên đi hoàn toàn nhé.

Dung Ân bị anh lôi ra ngoài, lý trí hoàn toàn không có, cúi đầu, hung hăng cắn Nam Dạ Tước, anh bị đau, nhưng chỉ tăng tốc nhịp chân, để Dung Ân đến một gian nhà ngói khác, bầu trời bây giờ đã sớm âm u, đưa tay không thấy được năm ngón.

Nam Dạ Tước giữ lấy cằm cô, rút cánh tay mình ra, “Ân Ân, tôi đối với hân như vậy, cô liền điên lên? Sao? Tôi chỉ lấy một cái tay của hân, nhưng cái hân muốn lấy là mạng của tôi!”

Anh gào thét bên tai cô, đem cô đặt trên vách tường gạch xanh, hai tay bắt đầu xé rách quần áo phong phanh của cô.

“Anh làm cái gì? Buông, không được đụng đến tôi—”

“Cô quên giao ước của chúng ta rồi sao?”

Mặt Dung Ân chống đỡ trên mặt gạch thô ráp, ma sát rách da, “Tôi chỉ đồng ý giao ra tự do của tôi, Nam Dạ Tước, anh đem tôi giam lại đi, cả đời, anh muốn đem tôi nhốt đến già, tôi cũng để anh toại nguyện...”

“Không có dễ dàng như vậy. ” Anh tháo khóa quần , xé mở quần của Dung Ân, trên ngón tay cầm ở trên vách tường, vết máu loang lổ, “Nam Dạ Tước, anh sẽ xuống địa ngục...”

Anh quay người cô lại, làm cho cô quay lưng vào vách tường, dục vọng ỉn nhẫn chờ trực trào ra, Dung Ân chỉ giãy giụa, tiếng nói liền nhỏ lại, “ Anh không phải là chơi chán rồi sao, nếu chán, vì sao còn muốn chơi?”

Anh cười cười, “ Bởi vì, tôi không tìm được một thân thể có thể thay thế cô, hiện giờ, tôi đã chơi chán những thứ chủ động rồi, đối với phản ứng như khúc gỗ của cô dưới thân thể tôi, tôi rất nhớ.”

Cô nhìn chằm chằm gương mặt này, bộ dạng tà ác chẳng khác lúc mới gặp chút nào, cô cắn răng, có thể cảm giác được mùi máu tươi trong miệng, “Biến thái.”

“Cô sẽ thích cái biến thái của tôi.” Khuôn mặt anh, có thể nói là hoàn mỹ, tinh xảo, làm người ta lóa mắt mê đắm, nhưng cũng phải nói, đầy tà niệm.

Tay của anh, thon dài đẹp mắt, nhưng ở trong mắt cô, đó cũng chỉ là một cái lưới trời buộc khổng lồ, cô giãy giụa không thoát được.

Nam Dạ Tước nhấc một chân cô lên, hung hăng đi vào người cô, Dung Ân cũng không muốn tiếp nhận, lúc này đau đớn thét ra tiếng, cô đẩy ra, “ Không nên làm ở đây, buông...”

Bất cứ ai đi qua, cũng có thể nhìn thấy màn này, anh lại không hề để ý đến, hai tay ôm chặt thắt lưng cô, tăng nhanh tốc độ, tiếng thở dốc càng lúc càng tăng lên, Dung Ân đem đầu tựa vào trên vách tường, nước mắt rơi xuống không tiếng động,” Vậy thì như cũ, một giao dịch, một lần lên giường.”

Ánh mắt anh nheo lại chống ại ánh mắt cô, mỉm cười, “Được.”

Cô giả vờ nghe theo, cũng đang nhìn lên người anh, trong lòng suy nghĩ, sẽ có một ngày, anh chết không được tử tế.

Dung Ân chẳng qua là nhắc nhở chính mình, bọn họ trừ lúc giao dịch, không có gì cả, cái gì cũng không nên giữ lại.

” Ân Ân, Ân Ân” anh dường như sắp đến, mặt đầm mồ hôi tựa trên cần cổ cô, đầu tóc bết trên trán, anh đem chính mình đẩy vào chỗ sâu nhất của cô, cái cảm giác ấm áp thắt chặt này, làm anh dường như phát điên, Nam Dạ Tước hai tay nhéo ở chân của cô, Dung Ân đau toàn thân run rẩy “”Mặc dù cô không có có phản ứng gì, nhưng tôi không thể không thừa nhận, phù hợp với tôi, vẫn là thân thể của cô...”

Lúc thăng hoa, anh dùng sức cắn bả vai của Dung Ân, cô kiễng mũi chân, bẹn đùi, như bị xé toạt ra.

Nam Dạ Tước lùi ra phía sau, Dung Ân liền trượt theo vách tường thô ráp ngã xuống đất, mồ hôi trong suốt chảy xuống cằm, khó khăn ngồi dậy, đem quần mặc vào, cài nút áo lại, hai tay vuốt qua đầu tóc, sau khi Nam Dạ Tước lấy điều thuốc ra, kéo tay Dung Ân đi.

Cô hoảng sợ hét ra, tự đi thẳng về phía trước, chỉ là bước chân không vững chắc.

Sắc mặt Nam Dạ Tước xanh mét, sải bước đuổi theo, kéo tay cô, cho dù cô dùng sức cỡ nào cũng không vùng ra được, anh đem cô nhét vào xe, quay đầu xe, biến mất.

Tình yêu, lúc chớm nở cần được tưới nước chăm sóc, nhưng còn chưa thấy qua ánh sáng mặt trời đã bị chôn sâu vào bóng đêm, sau khi tưới nước, quá nhiều u ám, khi nào mới có thể nở hoa kết quả?

Dung Ân co rúc thân thể, mặt tựa vào cửa sổ xe, hai chân cũng khép chặt, cô không hề lo lắng chuyện Diêm Việt nữa, Nam Dạ Tước nói lời, sẽ không nuốt lời, anh chuyển tâm lái xe, thủy chung muốn cầm tay cô, Dung Ân hai tay gắt gao bám trong lòng bàn tay, chẳng qua chỉ để anh đụng vào mu bàn tay.

Bàn tay nhỏ bé nắm thành một nắm, Nam Dạ Tước tháo ra, “Ân Ân, đây là cô cam tâm tình nguyện, tôi không có ép cô.”

Tóc đen đuôi ngựa quệt vào khóe môi, Dung Ân khẽ cắn chặt, tầm mắt hướng đến khuyên tai lóe mắt của anh, “Tôi cũng không nói anh ép tôi.”

Nam Dạ Tước chính là loại người này, quanh đi quẩn lại, anh vẫn ngồi ở vị trí cao nhất, cười trên sự đau khổ của người khác, cô sức cùng lực kiệt, nhưng anh tỉnh táo giống như là người qua đường đứng xem nhìn cô vấp phải trắc trở, cuối cùng vươn tay ra, “Tôi chẳng bao giờ ép buộc cô.”

”Vậy, cô cũng đừng có bày ra cái bộ dạng khóc lóc thảm thiết cho tôi xem!” Anh rút tay lại, ngón tay thon dài như tường đồng vách sắt nắm chặt ngón tay là cô đau buốt, “Sau này, nếu để tôi thấy cô rơi một giọt nước mắt vì người đàn ông khác, Ân Ân, tôi sẽ cho cô biết cái gì là đau khổ thật sự.”

Chỗ cổ tay Dung Ân bởi vì anh dùng sức mà trắng bệch, ngực đau đốn, toàn thân co quắp, thử nghĩ xem nửa tháng trời thức đêm, cô hao tổn tâm tư, không phải là muốn tránh xa anh sao? Cô bất kể Nam Dạ Tước có nuốt lời hay không, cô không cần biết anh có cố tình gây khó dễ hay không, cô cũng liều mạng làm đến cùng, bởi vì cô biết, ít nhất, đó là hi vọng.

Không có Diêm Việt, cô vẫn không thể chạy thoát khỏi bàn tay Nam Dạ Tước, người đàn ông này, cường thế quá mực, hằn ngáng trước mặt cô, cả đời này, cô đừng mơ tưởng vượt qua được.

Cảm giác cô dọc không nơi nương tựa đó, làm Dung Ân cảm thấy như cả thế giới sụp xuống, cô dùng sức tránh né Nam Dạ Tước cầm tay mình, anh cũng không nghĩ tới cô sẽ đột nhiên giãy giụa, anh không giữ được, Dung Ân giống như phát điên quơ quào hai tay, Nam Dạ Tước vội vàng ổn định tay lái, thắng xe lại, đuôi xe lệch sang, xe liền cong vẹo dừng trên lối đi bộ.

May mà, trên đường này cũng không có xe khác.

Nam Dạ Tước nửa người trên bị dây an toàn kéo trở về , cả bên trong xe, mây đen bao phủ, bàn tay nắm chặt tay cô không buông, Dung Ân đập đầu vào cửa xe, đầu tóc tán loạn, bên phải thái dương lộ ra máu ứ đọng.

Đến lúc cảm giác sắp chết, thì ra cũng không giải thoát thoải mái, lúc này, Dung Ân rõ ràng cảm nhận được sự sợ hãi.

Ánh mắt lạnh lùng của anh nhìn về nơi xa, sau khi thu hồi dời đến bên người Dung Ân.

“Cô muốn chết, đúng không?”

Cô nhấc lưng lên, toàn thân mồ hôi lạnh, lúc này mới dựa về, “Tôi không muốn chết.”

Nam Dạ Tước từ từ buông tay cô ra, khoe miệng cong lên, “Dung Ân nhớ kỹ, nếu như ngày nào đó tôi muốn chết, tôi khẳng định để cho cô chết trước mặt tôi, đến địa ngục, cô vẫn phải hầu hạ tôi.”

Cô trợn tròn mắt, trong con ngươi tràn ra bi phẫn. “Tại sao? Nam Dạ Tước, tôi đâu có nợ anh cái gì!”

“Không tại sao cả,” anh đặt hai tay trở lại vô lăng, lúc này mới nhìn rõ đầy những vết thương bị Dung Ân bấm từ lúc nào, mỗi một vết đều là dấu móng tay, “Cho nên, đừng nghĩ hận tôi đến chết, không có ích gì đâu.”

Nam Dạ Tước khởi động xe, lần nữa lái xe đi.

Dung Ân thu hồi ánh mắt, lần này ngược lại im lặng cực kỳ, không khóc không làm khó.

“Xuống xe “

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài, đã đến ngự cảnh uyển, cả ngôi biệt thự đều bao phủ bóng đêm, bên trong phòng khách mở đèn lên, giống như cái miệng to đầy máu giương lên, nhích một bước đến gần, sẽ bị nuốt vào.

Hai chân giẫm lên đá cuội trải dài lối đi nhỏ, giống như bàn chân bị gai đâm, nửa bước khó đi.

Nam Dạ Tước đi ở phía trước, Dung Ân chậm chạp bước không được một bước, ngẩng đầu, trên ban công lầu hai, chiếc ghế cô ngủ từng ngủ quên vẫn còn đó, anh quay đầu lại, “Muốn tôi bế cô vào sao?”

Bước chân của cô trở nên cứng rắn (cái này là nói nhẹ k nghe nà, ^^), mới vừa vào phòng khách, Vương Linh liền ra đón, mặt đầy vui sướng, “Dung tiểu thư? Thiếu gia, anh đón vô ấy về rồi sao?”

Nam Dạ Tước đứng ở cửa, đèn thủy tinh sáng chói mắt, “Đúng, dọn dẹp một chút, tối nay cô ấy sẽ dọn đến ở.”

“Thật tốt quá, ” Vương Linh rửa tay sạch sẽ, đến bên cạnh Dung Ân, “Dung tiểu thư, mấy ngày nay em đều mong thiếu gia có thể đón chị về.”

Dung Ân miễn cưỡng kéo khoe miệng, nói cái gì cũng không nói ra, Nam Dạ Tước tiến lên, kéo tay cô, đi đến lầu hai, Vương Linh đứng ở phòng khách nhìn bóng lưng hai người, cô thầm nghĩ, thiếu gia, hẳn là yêu Dung tiểu thư, nếu không, anh ấy cao quý như vậy sẽ không đứng bên cạnh che chở bảo bọc cô.

Vào phòng ngủ, Dung Ân gót chân còn không có đứng vững, sau lưng đã bị một lực xô đẩy, cô không chuẩn bị kịp ngã lên giường, mặt vùi vào chăn, hô hấp trong nháy mắt bị nghẹn lại, phía sau truyền đến tiếng ma sát, cô ngồi dậy, chỉ thấy Nam Dạ Tước đang thả cởi quần áo, lúc anh nhích đến, toàn thân chỉ còn độc nhất chiếc quần lót màu đen.

84. Chương 82

Chap 82 – Giấy giụa lần cuối cùng

Cô bình tĩnh liếc nhìn anh, nhìn anh trên giường, theo dõi anh cúi người xuống, đem gương mặt ngạo mạn kề sát cô, “Còn nhớ rõ chúng ta lần cuối cùng lên giường không, cô nói đó là giao dịch sao?”

Như anh đoán, sự yên tĩnh của Dung Ân đã bị đánh vỡ, Nam Dạ Tước cười cười, “Ban đầu nếu là tôi đồng ý thì sao, Dung Ân, cô đoán trước tôi sẽ không đồng ý sao? Cô cũng lợi hại đó.”

” Nam Dạ Tước, ” Cô gọi cả tên họ anh, cái tên “Dạ”, trừ đêm đó ở nông trang, cô không bao giờ gọi qua nữa, “Bây giờ nói những thứ này còn hữu dụng sao?”

Anh dùng sức, hai tay đè chặt bả vai Dung Ân, đem cô đè trên giường lớn, anh nghiêng người dậy, cánh tay chống thẳng, “Dung Ân, cô giỏi lắm, dám đùa giỡn với tôi như vậy, cô là người đầu tiên.”

“Tôi không có,” Dung Ân muốn đứng dậy, nhưng hai vai bị kẹt chết dí, không thể nhúc nhích, “Nam Dạ Tước, tôi chỉ muốn làm người bình thường, tôi không muốn xe cộ, biệt thự, tôi không muốn sống đề phòng lo lắng, tôi không hi vọng người đàn ông của mình đêm nào cũng mang hơi thở của những người phụ nữ khác trở về, anh biết không? Như vậy sẽ làm tôi cảm thấy rất bẩn, rất buồn nôn...”

” Dung Ân,” Nam Dạ Tước đột nhiên tức giận la lên, “Cùng cô ở một chỗ, tôi không có thói quen đồng thời lên giường với người đàn bà khác.”

“Vậy sau này thì sao?” Dung Ân rống trả lại, “Vòng luẩn quẩn đó của các người, không phải là tôi có thể hòa hợp được, Nam Dạ Tước, đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay không được sao?”

“Không được! ” anh đứng dậy, chân dài bước trên mặt đất, xoay người, tàn bạo nói, ” Cởi cho ta, ta đi ra, muốn thấy cô trần truồng nằm ở đó.” Nói xong, tự mình đi tắm.

Trên người Dung Ân chỉ quấn một chiếc chăn mỏng, rõ ràng là cái mát mẻ khô ráo ban đêm, cô cảm thấy rất lạnh, Nam Dạ Tước đi ra, trên người nước đọng còn chưa lau khô, anh bước mấy bước đến giường, những thứ nước kia liền chảy theo tay anh đến mặt Dung Ân, “Đi tắm.”

“Tôi phải về nhà”

Anh nhú chân mày, đem khăn lông vút xuống mặt Dung Ân, “Cô suy nghĩ đi.”

“Mẹ tôi ở nhà một mình, đợi không được, bà sẽ không ngủ được, tôi phải về nhà!”

“Cô muốn đổi ý?” Nam Dạ Tước nheo mắt lại, trong mắt lộ ra nguy hiểm.

“Anh thật muốn nhốt tôi ở trong phòng này sao?”

” Ân Ân, ngày mai tôi cho cô một ngày, cô có thể đón mẹ cô qua, sau này phòng này là của cô.”

“Mẹ tôi sẽ không ở đây, tôi cũng không hi vọng bà thấy bộ dạng này của tôi, Nam Dạ Tước, tôi xin anh một chuyện được không?”

Hiếm thấy cô có thái độ nhún nhường như vậy, anh mân lên khóe miệng, “Nói”

“Tôi ở trong nhà, tôi không muốn được anh nuôi, tôi muốn đi làm, được không?”

” Dung Ân, cô đừng quên, cô đã không còn tự do,” Nam Dạ Tước vươn tay, đem cô đặt dưới thân mình, ” Vì Diêm Việt, không phải là cái gì cô cũng không quan tâm nữa sao?”

“Không chỉ vì hắn.” Dung Ân giọng nói ảm đạm, “Tôi không muốn thấy có người chết ở trước mặt tôi, tôi không hiểu cách sống của anh, tôi cũng không làm gì được, nhưng là, tôi không thích thấy máu đổ...”

Loại cảnh tượng đó, khắc vào trong lòng sẽ trở thành bóng ma, rất khó xóa đi.

Nam Dạ Tước nghiêng đầu, nhìn chăm chăm khóe mắt của cô, cũng không biết là câu nào đã xúc động anh, anh đưa cánh tay ngang trước ngực Dung Ân, ánh mắt dần dần nhu hòa, “Cách sống của tôi, chính là không để cho đối phương có cơ hội đánh trả, Ân Ân, chỉ có người chết mới không thể đánh trả, mình muốn mạng sống, thì không thể mềm lòng.”

Trong giọng nói anh, thiếu mấy phần xác lác, ngược lại có mùi vị cô đơn, Dung Ân mặt dán chặt mặt Nam Dạ Tước, ” Anh thật là máu lạnh.”

Anh ôm lấy cô, không mở miệng nữa, ánh sáng nhàn nhàn ở con ngươi yên lặng xuống, Nam Dạ Tước nhớ ra cái gì đó, cả khuôn mặt lộ ra tối tăm khác thường.

Dung Ân duy trì cùng một động tác hồi lâu, cô muốn đợi Nam Dạ Tước ngủ, chừng nửa giờ sau, bên tai hô hấp tựa hồ là trầm ổn, cô nhẹ nghiêng đầu đi, lại thấy anh mở to hai mắt, vừa lúc chạm vào ánh mắt cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Ân không khỏi nhăn lại, Nam Dạ Tước thấy mặt cô đầy dè chừng, liền đẩy cô, "Đi tắm."

"Tôi phải về."

"Muốn về, đúng không?"

Cô cho là có điều buông lỏng, liền cứng rắn khẩu khí, "Đúng."

"Được, tôi cùng cô trở về, thuận tiện mang đồ của cô chuyển qua." anh nói xong liền muốn đứng dậy, Dung Ân vội vàng kéo cánh tay anh, "Anh lại muốn làm cái gì?"

"Tôi muốn ân ái." Nam Dạ Tước nói nghiêm túc.

Dung Ân vừa muốn trượt xuống giường, anh liền theo sát đến, tay anh xiết trước ngực cô, "Ân Ân, tôi thật sự có chút nhớ em."

Dứt lời, trên tay liền bắt đầu có hoạt động, Dung Ân tránh đụng chạm của anh, "Tôi đi tắm."

"Tôi cùng đi."

"Nam Dạ Tước." Dung Ân không nghĩ anh sẽ như vậy leo đèo bên cạnh, cô đẩy tay anh ra đến phòng tắm, mở đầy nước, ngồi xuống bên cạnh. Điện thoại hiện lên mấy con số quen thuộc, cô chăm chú nhìn một hồi, hay là thôi đi, nhưng không hỏi lại không yên tâm, cuối cùng vẫn bấm điện thoại.

"Alo?" lúc kết nối được, bên kia truyền đến giọng nữ, Nam Dạ Tước vừa muốn cúp, đối phương lại mở miệng trước, "Là Dung Ân sao?"

"Việt, có ở đó không?"

"Đã trở lại," Tư Mạn tiếng nói có chút ách, giống như là đã khóc, "Hiện tại bác sĩ Dave đang cầm máu cho anh ấy, Dung Ân, rốt cục xảy ra chuyện gì, bác sĩ nói, tay của anh ấy có thể không giữ được, toàn thân lại xanh mét, ý thức hoàn toàn không có, anh ấy rốt cuộc có chuyện gì?"

Dung Ân nhớ tới phản ứng của Nam Dạ Tước lúc Angel-beat phát tác "Đã có Dave, anh ta sẽ không có chuyện gì."

"Dung Ân," Tư Mạn nhẹ giọng khóc nức nở, lời nói không còn cao ngạo như ban đầu, "Nếu không phải vì cô, Diêm Việt cũng sẽ không có hôm nay, tôi xin cô, hãy bỏ qua cho anh ấy, tôi không muốn anh ấy càng lún càng sâu, đến cuối cùng ngay cả đường lui cũng không có."

Dung Ân nắm chặt điện thoại trong tay, cô rũ mắt xuống "Cô yên tâm đi, tôi với anh ta đã kết thúc."

"Thật sao?" đầu bên kia điện thoại, truyền đến tiếng khóc Tư Mạn, "Tôi đợi ngày này, đợi quá lâu rồi, Dung Ân, tôi đã dốc hết tất cả cho tình cảm này, nhưng tôi không hối hận, tôi yêu anh ấy, tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì."

Loại kiên nghị này của Tư Mạn, Dung Ân không có, cô cười cười, mặc dù khóe miệng vẫn có khổ sở, nhưng càng nhiều là, là một loại thoải mái, "Vậy được, tôi chúc phúc cho các người, cô chăm sóc Việt thật tốt," nói xong, liền cúp điện thoại.

Đã từng, dù tình cảm vĩnh viễn không rời như thế nào, không phải nói buông là buông được. Dung Ân nói với chính mình như vậy, cô đặt điện thoại bên cạnh, nhìn lên chiếc gương rộng rãi, thấy mặt mình đầy nước mắt. Cô đưa tay ra, không ngừng lau chùi gương, nhưng gương mặt phản chiếu, nước mắt chảy càng nhanh, cô cởi quần áo ra, cắn cổ, còn vết cắn của Nam Dạ Tước lúc động tình, trên cánh tay, lưng, hiện đầy vết xước lúc ma sát tường gạch, Dung Ân rửa mặt, lúc ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Nam Dạ Tước đứng ở sau lưng.

Hai mắt cô đỏ bừng, anh mặc áo tắm màu đen bước đến, Dung Ân vội vươn tay, muốn đem áo tắm giắt bên cạnh mặc vào, Nam Dạ Tước kéo tay cô trước một bước, anh để Dung Ân chống đỡ trước mặt kính, hai mắt xuyên qua gương, suông sã lưu luyến trên người cô.

Cuộc điện thoại vừa rồi, từng câu một, anh đều nghe hết, Nam Dạ Tước cúi đầu, nụ hôn nóng bỏng trên vai cô, anh đè nửa người Dung Ân xuống, đầu lưỡi khê liếm từng vết thương của cô, hai tay Dung Ân chống đỡ

trên bồn sứ, hai vai vì đau đớn mà thu lại, xương quai xanh duyên dáng càng xinh đẹp, đau như vậy, quả thật là đổ thêm dầu vào lửa.

” Nam Dạ Tước.” mồ hôi cô to như hạt đậu rơi xuống, thân thể run rẩy.

Anh khẽ nếm mùi máu tươi, loại mùi vị này, anh rất quen thuộc, anh giương con ngươi lạnh lùng lên, khoe miệng cười nhạt, dường như làm người ta nhìn không ra anh đang cười, “Đau không?”

Cô đoán không ra anh hỏi cái này nói là có ý gì, liền gật đầu.

“Có phải so với cô phải quên Diêm Việt còn đâu hơn?”

Dung Ân hai mắt xuyên thấu qua mặt kính nhìn anh, cánh môi Nam Dạ Tước dính chút máu, anh thẳng người lên, đem cảm nhẹ tựa vào đầu vai Dung Ân, “Xem ra, Diêm Việt cũng không có đâm sâu vào lòng cô, Ân Ân, tôi muốn cô nhớ kỹ, tôi là người đàn ông đầu tiên của cô, tôi đã khắc vào người cô cốt nhục, nếu ngày nào đó cô muốn quên tôi, trừ phi, là thay da đổi thịt.” (Bá đạo woa >”<)>

Anh cắn lỗ tai cô, làm cho cô run rẩy, Dung Ân quả thật cảm thấy sợ, cô càng hiểu rõ anh, càng muốn rời xa anh ngay lập tức.

” Nam Dạ Tước, anh yên tâm, đời này, tôi có quên mất mọi người, cũng sẽ không quên được anh.”

Ánh mắt anh bị ánh đèn chiếu rọi, cười châm chọc, anh dường như chỉ muốn cô nhớ kỹ, mà không cần so đo dùng phương thức nào.

Trời đã tối, nhưng Nam Dạ Tước cũng không có ý định cho cô về, Dung Ân sợ mẹ ở nhà đợi, liền điện thoại về nhà. Tắm rửa xong, phía sau lưng vẫn đau rát, mặc áo tắm, cái loại sát thương này cảm giác thật khó chịu.

Anh nằm sấp trên giường tay chân dang rộng, thấy cô đến gần, liền lật người lại, để trống chỗ ngủ trước kia của Dung Ân.

Cô đứng ở bên giường vẫn không nhúc nhích, nhìn thấy trên tủ đầu giường có một quyển sách, là trước kia lúc nhàn hạ đọc qua.

“Đó là tìm được trong khe hở trên giường.”

Về mặt Dung Ân dường như không thay đổi gì, nằm xuống bên kia, xoay người đi chỗ khác, Nam Dạ Tước thấy thái độ cô lãnh đạm, liền vươn tay ra, ôm lấy cô vào ngực mình, sau đó nói lời rất kỳ quái, ” Dung Ân, cô là phụ nữ sao?”

Con người đóng lại của cô giật giật, tuy có khó chịu, nhưng không lên tiếng.

“Nếu quả là phụ nữ, tại sao tôi làm nhiều như vậy, nhất định không nóng lòng?” Hô hấp Nam Dạ Tước bên tai nóng bỏng không dứt.

Dung Ân tiếp tục nhắm hai mắt, anh dĩ nhiên không biết, anh không biết cô muốn cái gì, cô theo đuổi, anh phá hủy, anh càng kín đáo làm mọi chuyện cho cô, cô lại không muốn, đôi tay này cùng đặt một chỗ, sớm muộn cũng sẽ buông ra.

Lòng của cô, là che đậy không nóng.

Cô sẽ không để cho Nam Dạ Tước hâm nóng chính mình, thăm kích một cước bị đá văng, không thích hợp diễn lần thứ hai. Mặc dù, cô cố tình như vậy, nhưng ban đầu Dung Ân thật là không động lòng sao?”

Cho nên, người đàn ông này tuyệt đối không thể yêu.

Ở trên giường, cô là người đầu tiên không chịu phối hợp với anh, Nam Dạ Tước mặc dù mỗi lần đều rất cực khổ, nhưng lại yêu loại cảm giác này, kích tình rút đi, Dung Ân xoay người, kéo chăn cao hơn bả vai.

Cô mông lưng ngủ, chỉ cảm thấy nhiệt sau lưng từ từ tản đi, còn lại cảm giác mát mẻ, thư thái là cô chuyển động thân dưới, cái loại cảm giác này lan tràn đến eo ếch, dường như có mưa đổ xuống phía dưới,

Dung Ân chuyển thân, ngăn chặn cánh tay anh, Nam Dạ Tước thử đưa tay mấy lần, anh nằm chết dí bên người Dung Ân, cô ôm nghi ngờ đóng hai mắt lại.

Hôm sau, khi Dung Ân tỉnh lại, mặt trời đã lên cao, cô trợn tròn mắt, đột nhiên đứng dậy, lúc xuống giường quá mãnh liệt, kéo theo chấn xuống, Nam Dạ Tước động động mí mắt, “Cô làm gì vậy?”

Dung Ân chật vật từ trên mặt đất bò dậy, “Tôi muốn đi làm.”

Nam Dạ Tước đuổi người biếng nhác, vẫn ưu nhã như cũ, “Hôm nay là Chủ nhật.”

Dung Ân suy nghĩ, lúc này mới phản ứng lại, ánh mắt nhìn lọ thuốc mỡ ở đầu giường, nhớ tới hôm qua lạnh lẽo trên lưng, động động cánh tay, quả nhiên liền bớt đau.

Cô khó có thể tưởng tượng, Nam Dạ Tước lại có mặt này. Bôi thuốc mỡ vào vết thương cho người khác.

Dung Ân nhìn xung quanh, chuẩn bị nhặt quần áo lên, mặc dù có bẩn, nhưng vẫn có thể che chở.

“Trong tủ có quần áo.” Nam Dạ Tước đứng dậy, lấy đồ trong tay cô ném xuống mặt đất, đẩy Dung Ân đến trước tủ treo quần áo, cô hai tay khê mở, đã nhìn thấy hàng loạt quần áo hiệu treo trong đó, thậm chí vài cái còn trong túi, chưa mở ra, mỗi cái đều vẫn còn mặc. Hai cánh tay Dung Ân thư thả xuống, có chút vô lực, “Nam Dạ Tước, đây đều là anh chuẩn bị?”

“Đúng.” Anh xuống giường, hai tay ôm trước người Dung Ân, “Cũng căn cứ vào số đo của em, vì em chuẩn bị.”

Cô vươn hai tay ra, tùy tiện lấy chiếc váy dài Christian Dior trắng tinh, “Nam Dạ Tước, anh khẳng định, tôi sẽ trở về sao?”

“Đây là chuyện đương nhiên,” anh cúi đầu, khê hôn má cô, “Về nhà thu dọn đồ đạc, hôm nay tôi không có việc gì, tôi cùng cô về.”

“Không cần,” Dung Ân không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, “Tôi chưa nghĩ sẽ nói thế nào với mẹ.”

“Vậy tôi ở đây đợi cô.” Anh thông cảm hiềm có.

Lúc xuống lầu, Vương Linh đã chuẩn bị bữa ăn thịnh soạn, đầy một bàn anh, dường như hận không thể mang hết đồ ăn vặt bày lên một lượt, Dung Ân cũng không có khẩu vị, uống vài ngụm sữa đậu nành, liền muốn đứng dậy.

Nam Dạ Tước kêu Vương Linh, dường như sai cô mua thứ gì, Vương Linh ánh mắt xem xét Dung Ân, lúng túng, sau khi nghe anh phân phó, gật đầu, đi ra ngoài.

“Đợi một chút đi.” Nam Dạ Tước đề mu bàn tay Dung Ân lại, vuốt phẳng đốt ngón tay cô.

Vương Linh trở lại, đem đồ đặt trước mặt Nam Dạ Tước, lúc này mới về bếp, Dung Ân định thần nhìn lại, thấy một hộp thuốc tránh thai khẩn cấp cùng một lọ thuốc tránh thai hàng ngày. Anh đẩy hộp thuốc tránh thai khẩn cấp đến trước mặt Dung Ân, cô hiểu ý anh, sau khi anh rút tay lại, lấy thuốc uống xuống.

“Tôi về nhà.”

Cô đứng dậy, đi ngang qua người Nam Dạ Tước, bị anh cầm cổ tay, “Ân Ân, tôi chỉ chờ cô đến tối.”

Dung Ân không nói gì, bước ra khỏi Ngự Cảnh Uyển.

Thời gian một ngày, còn sớm, Dung Ân sau khi rời khỏi không biết đi đâu, nếu thật như Nam Dạ Tước nói, vậy mẹ làm sao bây giờ? Bà sẽ nhất quyết không ở Ngự Cảnh Uyển, đó vốn không phải là một ngôi nhà trọn vẹn, lại cũng không thể vượt qua bão táp mưa sa. Dung Ân đứng ở quảng trường trung tâm thành phố, chỗ này, có rất nhiều bồ câu trắng bay lượn, cô ngẩng đầu, nhưng, cô dù thế nào cũng bay không thoát.

Ánh mặt trời chiếu sáng trên đỉnh đầu, có chút chói mắt.

Bùi Lang dắt bạn gái đi ra khỏi cửa hàng, hần đứng lại bên đường, ánh mắt rơi vào dáng người trong chiếc váy màu trắng. Dung Ân ngồi trên bể phun nước, cô cúi thấp đầu, nhưng lưng vẫn rất thẳng, đỉnh đầu, ánh sáng mặt trời bao quanh, Bùi Lang chỉ cảm thấy, cuộc sống đen tối của hắn, dường như được chiếu sáng.

“Em về trước đi.”

Bạn gái bên cạnh nghe được lời nói này của hắn, có chút giật mình, “Bùi công tử...”

Tiếng nói chảy nước hơn nữa tay nũng nịu, cô không tin hẳn không đầu hàng, ánh mắt Bùi Lang hướng nơi xa, rút tay lại, lạnh lùng nói, ” Muốn mua gì thì tự mua, đừng phiền tôi, hôm nay cô có nhõng nhẽo cũng uống công.”

Cô gái thấy anh trở mặt, chỉ đành phần nộ thu tay lại, lại nói, chỉ cần những lời này của hẳn, hôm nay muốn mua gì vẫn có thể mua được.

Dung Ân yên lặng ngồi đó, một lúc lâu sau, giống như bức tượng điêu khắc, bên tai truyền đến tiếng còi xe, cô không động dậy, nhưng đối phương kiên nhẫn, Dung Ân nhìn sang, đã thấy Bùi Lang nghiêng đầu, đối diện cô cười.

Hắn ý bảo cô lên xe, Dung Ân đứng dậy đến bên xe, ” Tôi phải về rồi.”

“Tôi đưa cô về.”

“Không cần.”

“Này, ” tay của hẳn xuyên qua cửa sổ xe, kéo cổ tay Dung Ân , “Tôi nhớ rõ, cô còn thiếu tôi bữa cơm, cô sẽ không lại muốn trốn nợ chứ?”

Lòng bàn tay Bùi Lang thật ấm áp, bao bọc lấy bàn tay của cô, màu da đồng khỏe mạnh cùng màu da trắng nõn của cô đối lập rõ ràng, Dung Ân nhẹ giãy dụa, nhưng hẳn không có ý định buông ra.

“Được, tôi mời, nhưng lần này để tôi trả.” Cô không muốn nợ người khác, nhanh chóng trả hết nợ là tốt nhất.

Lần này Bùi Lang không dẫn cô đến một nhà hàng lớn, mà là chọn một nhà hàng Tây nhả nhặn gần đó, cổng bằng hoa lan, cánh hoa màu trắng đón gió, có chút cô đơn mỹ lệ.

Dung Ân chọn một bàn gần cửa sổ ngồi xuống, sau khi Bùi Lang chọn món tầm mắt lại rơi trên người cô, chiếc đầm trắng mới ra của Christian Dior, cô bạn gái vừa nãy mới mua, hẳn biết giá tiền không rẻ. Nhưng hẳn biết Dung Ân, mặc dù chỉ gặp vài lần, nhưng chẳng bao giờ thấy cô mặc những bộ đồ xa xỉ như vậy.

Bùi Lang thu hồi tầm mắt không để lại dấu vết, rót rượu đến trước mặt Dung Ân, cô đưa tay phải nhận lấy, cũng không uống một ngụm.

“Sao thế, có tâm sự à?”

Dung Ân cười cười, khi nào, trong lòng cô có chuyện đã giấu không được, toàn bộ đều hiện trên mặt?

“Khu căn hộ cao cấp đó, tiến hành vẫn thuận lợi chứ?”

Thần sắc Dung Ân lúc này mới thay đổi, có chút kinh ngạc, “Làm sao anh biết?”

“Chỉ cần tôi muốn, chuyện gì cũng có thể biết.” Bùi Lang nhấp nhẹ ngụm rượu, trông mắt bỗng sáng lên, “Dung Ân, sao cô không cách xa Nam Dạ Tước, không sợ càng lún càng sâu sao?”

Dung Ân tim cứng lại, cúi đầu nhìn ly rượu đỏ tươi, ” Làm sao rời đi? Tôi chỉ là người bình thường không quyền thế, Nam Dạ Tước động động đầu ngón tay, là có thể đem toàn bộ cuộc sống của tôi phá hủy.”

“Tôi có thể giúp cô.” Lời hẳn nói, rất bình tĩnh, làm cho lòng Dung Ân xao động không nhỏ, cô ngẩng đầu lên, thấy hẳn cười, cũng không giống như đang đùa, ” Anh?”

Thật ra thì, cô đã sớm nghĩ đến. Chẳng qua là cô cùng Bùi Lang không thân thiết, ” Tại sao anh giúp tôi?”

“Tôi có thể giúp cô trốn, bất quá, một thời gian lâu sau, đợi đến khi Nam Dạ Tước suy sụp, cô mới có thể lấy lại ánh mặt trời, suy nghĩ thử được không?”

“Nam Dạ Tước, suy sụp? ” Người đàn ông một tay che trời như vậy, sẽ có ngày như vậy sao?

“Đúng.” Bây giờ chưa đến lúc, ánh mắt Bùi Lang sáng quắc, ” Tôi sẽ cho người bảo vệ cô như bảo vệ nhân chứng, cô không cần sợ, hẳn trước sau chỉ hoạt động trong thế giới ngầm, sẽ không dám quang minh chính đại đoạt lấy.”

Dung Ân do dự, nói như vậy, cũng chẳng khác nào mất đi tự do, nhưng lại không giống cuộc sống bên cạnh Nam Dạ Tước, ” Thật sao? Được không?”

Cô dao động.

“Tin tưởng tôi.” Bùi Lang cắt thịt bò để trước mặt Dung Ân, ” Sớm muộn có một ngày, tôi sẽ làm cho hấn không còn đường lui, đến lúc đó, cô liền chân chính tự do.”

Nhìn khoe miệng hấn cười, Dung Ân nhin không được run rẩy, chính tà không phân, nhưng Nam Dạ Tước, thuộc về thế giới ngầm thôi sao?

“Nhưng, anh ta tối nay kêu tôi dọn sang.”

“Sau khi ăn cơm xong, tôi cùng cô trở về, chỗ ở cũng có thể dọn qua, công việc cô có thể tạm thời gác lại, Dung Ân, cô phải nhớ kỹ, hiện tại mẹ cô đang ở bên cạnh cô, những người khác sống chết thế nào, cô không cần quan tâm.”

Hấn nhắc nhở cô, Nam Dạ Tước có lẽ sẽ có phương thức bức bách cô vào khuôn khổ, Dung Ân cúi đầu suy nghĩ một chút, mình cùng anh , bất quá chỉ là muốn chinh phục phụ nữ thôi, trốn đi, nhất thời anh ta tìm không ra, hấn là sẽ quên mất.

Tựa như nửa năm trước, nếu không phải bọn họ lần nữa bắt gặp, Nam Dạ Tước có lẽ đã sớm quên mất cô.

“Cảm ơn anh.”

Bùi Lang thấy cô đồng ý, tất nhiên rất vui vẻ, hấn cũng không khó hiểu, tính tình như Dung Ân làm sao chịu khuất phục Nam Dạ Tước, hấn mặc dù không thuộc cùng một thế giới với Nam Dạ Tước, nhưng có chút thủ đoạn, bọn họ đều dùng qua.

Hấn cũng không nghĩ vì sao giúp Dung Ân, dù sao đắc tội với một đối thủ ngang thế lực, cũng có không ít phiền toái.

Nhưng muốn giúp liền giúp, Bùi Lang làm việc, phá vỡ nguyên tắc cũng rất nhiều.

Dung Ân siết chặt lòng bàn tay, sau khi cơm nước xong ngồi lên xe Bùi Lang, hai tay cô vẫn không buông ra, đối với Nam Dạ Tước, trong lòng đã không xóa được sợ hãi, có lẽ, cô chạy trốn sẽ lại càng bị trừng phạt nặng hơn, nhưng Dung Ân muốn thử xem.

Vội vã về đến nhà, cô không còn kịp giải thích với mẹ quá nhiều, liền qua loa thu thập đồ, sau khi Bùi Lang đến đón liền đưa họ đến một tiểu khu yên tĩnh, lúc Dung Ân xuống xe nhìn thấy, chỗ này quả nhiên an tĩnh, ban ngày, ngay cả người đi đường cũng không có.

Căn hộ 120 m2 3 phòng 2 sảnh, trang trí đẹp đẽ, bên trong đồ dùng đầy đủ, chỉ cần vào ở là được.

Dung Ân sắp xếp đồ của mẹ xong, để cho bà nghỉ ngơi trong phòng, đi ra ngoài , vẫn không quên khóa cửa phòng lại.

Bùi Lang ngồi trong phòng khách, chân nhàn nhã gác lên salon, ” Cô cần gì, cứ gọi cho tôi, tôi sẽ cho người mang đến, từ hôm nay trở đi, cô không nên tùy ý ra khỏi căn hộ này một bước.”

Thánh Yêu: “Con người lúc tuyệt vọng, sẽ vớ lấy những gì có thể bắt được, Dung Ân cũng không ngoại lệ, tình yêu của Nam Dạ Tước làm cô càng ngày trở không thông, có lẽ chính anh cũng không cảm nhận được, Dung Ân vốn là cô gái thiện lương đầy ảo tưởng, chỉ là bị vui dập quá nhiều.”

85. Chương 83

Chap 83 – Bức bách thử không nổi.

Cảnh sắc nơi này rất hợp lòng người, điều kiện rất tốt, trong tay Dung Ân còn có mười mấy vạn gỏi ngân hàng, “Tiền thuê nhà bao nhiêu, tôi trả cho anh.”

“Không cần tiền thuê nhà,” Bùi Lang dập tắt thuốc trong gạt tàn, “Căn nhà này là người khác tặng, tôi cũng không ở, Dung Ân, không cần cứ nói chuyện tiền bạc với tôi, giúp cô, là tôi cam tâm tình nguyện.”

Dung Ân giật mí mắt, nhớ tới hai chữ ‘hồi lộ’, Bùi Lang thấy vẻ mặt này của cô, cười cười, “Yên tâm đi, đây là chuyện quanh minh chính đại, cô cứ việc yên tâm ở.” Anh đứng dậy đi đến ban công, thân thể cao to nghiêng dục vào lan can, một tay chỉ hướng cách đó không xa, “Trong khu dân cư có siêu thị, cũng có hệ thống nhà hàng, ở nơi này, không cần lo lắng vấn đề sinh hoạt.”

Dung Ân cùng đi theo ra ngoài, trên mặt vẫn có một chút cảm giác mơ hồ, đối với người đàn ông bên cạnh, đây là lần đầu tiên bỏ xuống loại xa cách này, “Tôi làm như vậy, cuối cùng có phải là uống công vô ích không?”

” Dung Ân, bất cứ việc gì, không thử qua làm sao biết ?” Bùi Lang lấy ra một điếu thuốc, Dung Ân thấy hần tự nhiên đốt, môi mỏng nhẹ mân lên, liền nhả ra một vòng khói, cô thấy vậy suy nghĩ xuất thần, trông mắt người đàn ông này rất sâu, dường như không thấy đáy mắt, lông mày dài tới tận tóc mai, hần so sánh với Nam Dạ Tước, loại đàn ông ác ma đó, kì thực, có chút mị hoặc người.

“Cho tôi một điếu thuốc được không?”

Bùi Lang nheo mắt lại, liếc cô, “ Cô biết hút thuốc?”

“Tôi không biết.” Chẳng qua là thấy bọn họ những lúc phiến nào luôn hút nó, thứ khói này, mới có thể giảm bớt lo lắng trong lòng cô lúc này.

“Vậy thì đừng hút, nó không phải thứ tốt.” Bùi Lang vừa nói, vừa dập thuốc, “ Tôi từ trước tới giờ không có nghiện, người bị nó kiểm soát, sẽ giống như ma túy, yếu dần.”

Dung Ân mỉm cười, cánh mũi vẫn còn mùi khói kích thích đó, xem ra, Bùi Lang là một người có ý chí mạnh mẽ.

“Xem xem ở đây còn thiếu cái gì, tôi dẫn cô đi mua.”

“Không cần, ” Dung Ân đi tới góc ban công, chỗ này có trồng một giàn hoa, phía trên bày biện mười mấy chậu hoa đủ loại.

“Để cảm ơn anh, buổi tối tôi mời anh ăn cơm, tôi xuống bếp.”

“Thật không?”

“Anh không tin lời của tôi, hay là không tin tài nấu nướng của tôi?” Dung Ân không biết là bởi vì thay đổi hoàn cảnh mới hay vì cái gì, hôm nay dường như bắt đầu nói nhiều như vậy, nụ cười sáng rõ hồi lâu vẫn chưa tan, lại trở lại.

Trong nhà không cần thu dọn, cái gì cũng có sẵn, bởi vì siêu thị ở trong tiểu khu nên cũng không có nhiều người, hề gặp gỡ, họ sẽ cùng Bùi Lang chào hỏi mấy tiếng, Dung Ân đi ở phía trước, anh ta đẩy xe đẩy phía sau, củi gạo mắm muối, cùng một chút ít thịt cá rau dưa, Dung Ân đơn giản chọn lấy, đủ sáu món ăn, một chén canh rồi.

Phía trước, một đứa bé ngồi trong xe đẩy siêu thị, thừa dịp người lớn không chú ý liền nghịch ngợm, không khống chế được làm chiếc xe đẩy phóng đi thật xa, Dung Ân chỉ lo cúi đầu chọn lựa thương phẩm, cũng không chú ý. Lúc sắp đụng nhau, Bùi Lang xoay người một cái tay trái ôm lấy eo Dung Ân kéo cô đến nơi an toàn, tay phải thì giữ lấy chiếc xe, vững vàng giảm tốc độ xe lại.

“Oa oa oa —— ” đứa trẻ bắt đầu khóc la, tiếng khóc xem lẫn sợ hãi cùng ủy khuất, một người phụ nữ vội chạy đến, “ Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cảm ơn a...”

Nói xong lời cuối cùng, liền có chút ít lời nói lộn xộn, Bùi Lang tao nhã cười, làm cho người ta có cảm giác không quá gần, cũng không xa một chút nào, “Cẩn thận, con nít rất nghịch ngợm.”

Hai tay Dung Ân vẫn còn cầm mấy bịch khăn ăn, cô chỉ cảm thấy bên hông nóng bỏng lợi hại, bàn tay anh ta rất lớn, làm cả lưng cô đều giống như bị thiêu cháy, cô muốn tránh ra, nhưng lại sợ đột ngột rồi ngược lại lúng túng, cô mặt mặt cúi thấp đầu, lỗ tai phát ra ửng hồng, mặt chôn trong tóc dài đen bóng, Bùi Lang lúc đi tới liếc nhìn cũng dường như ngây người, hấn ho nhẹ, nhận lấy đồ trong tay cô, để vào xe, " Bên kia có CD hướng dẫn xoa bóp, cô ở nhà không có chuyện gì xem một chút, đối với sự hồi phục của mẹ cô hẳn là có ích."

Nói xong, liền lưu lại cái bóng lưng cho cô, Dung Ân cùng đi tới, càng tiếp xúc, cô càng phát hiện ấn tượng về Bùi Lang lúc ở quán bar đêm đó hoàn toàn khác nhau, vẫn tưởng rằng, anh chỉ là một công tử quần áo bóng loáng, nhiều nhất chính là ý vào quan hệ của thế hệ trước bưng bít. Kiểm cơm, không nghĩ rằng, anh có năng lực cao siêu, vả lại làm việc sấm rền gió cuốn.

Trở lại căn hộ, trời dường như đã tối Dung Ân không quên gọi điện thoại cho Thẩm Mặc, cô không có gạt Thẩm Mặc, nói nỗi khổ tâm riêng, còn đối phương cũng vỗ ngực tỏ vẻ, nấu Nam Dạ Tước tì đến, liền nói cô đã từ chức, tìm không được Dung Ân.

Tất cả dụng cụ trong bếp đều mới toanh, Dung Ân rửa sạch thực phẩm, chuẩn bị bắt tay vào làm, Bùi Lang mở cửa ra, dáng người cao lớn chắn ở cửa, ngẩng nhìn bóng dáng không ngừng bận rộn, đáy mắt anh nhàn nhạt cười, cuối cùng đã hiểu được lời nói của thế hệ trước, cảm giác như thế nào là nhà. Dung Ân đeo tạp dề, bắc chảo xào chín thịt băm, cô tay cô thuần thục di chuyển, không đến vài phút, cả phòng liền tràn ngập mùi thức ăn, tán loạn khắp phòng.

Lúc ăn cơm tối, Dung Ân muốn mở cửa phòng để mẹ xuống giường, nhưng Mẹ Dung kiên trì nói muốn ngủ, để bọn họ ăn trước, cô không lay chuyển được, chỉ đành phải đóng cửa phòng.

Ngự Cảnh Uyển.

Vương Linh chắn bị một bàn đầy ắp thức ăn, còn có vệt kho nước tương Dung Ân thích, cô cố ý gọi xe đi một vòng lâu mới mua được, đây cũng là ý của Nam Dạ Tước.

Trời bắt đầu tối, cô đem món súp gà nấu nấm hương lên bàn, anh ngồi ở ghế chủ gờ cổ tay lên nhìn đồng hồ, chân mày vất lên, sở dĩ tin chắc Dung Ân sẽ không dám có ý khác, anh yên tâm để cô về một mình, lấy điện thoại di động ra, kéo đến số điện thoại đầu tiên trong danh bạ, nhấn gọi, bên kia truyền đến âm thanh tí tít, hai đầu lông mày dụ đi, có lẽ cô chỉ là về trễ một chút mà thôi.

Dung Ân đang cùng Bùi Lang nói chuyện gì đó, điện thoại đột nhiên vang lên, trên mặt bàn bóng loáng run càn lúc càn nhiều, trượt trên bàn mấy cái, liền rớt khỏi bàn.

Dung Ân cầm điện thoại lên, sau khi nhìn thấy số sắc mặt biến đổi, cô không chút nghĩ ngợi ấn tắt.

Nam Dạ Tước đưa điện thoại di động từ bên tai dời đi, Vương Linh đứng bên cạnh, có thể thấy rõ con người u ám của anh, anh nhất khóa bàn phím, bỏ điện thoại lên bàn.

"Ngày mai, tôi tặng cô một chiếc điện thoại mới." Thần sắc Bùi Lang cũng rất yên bình.

"Không cần, " Dung Ân định tắt điện thoại, sau đó đưa điện thoại di động đẩy tới trước mặt Bùi Lang, " Anh đợi lúc trở về giúp tôi vứt nó đi, nếu lỡ bên trong cài đặt thứ gì, ngược lại thành gánh nặng."

Hắn bỏ điện thoại vào túi quần, " Trong khu có rạp chiếu phim cùng cửa hàng, cuộc sống như vậy sẽ không kéo dài lâu đâu."

"Anh ta có phải có quan hệ vô cùng rộng?"

"Cô không hiểu gì về anh ta sao?"

Dung Ân bới cơm trong chén, " Tôi chỉ biết anh ta tên Nam Dạ Tước, biết anh ta là tổng giám đốc Tước Thức, còn có biết anh ta cùng xã hội đen có quan hệ, những chuyện khác cũng không rõ."

Bùi Lang đặt chiếc đĩa bằng ngọc trắng sáng bóng lên bàn, hai tay anh đan lại để trước mặt, con mắt trong lộ ra cơ trí sắc sảo, bộ dạng rất thông minh, " Thật ra thì, ban đầu khi anh ta vào thành phố Bạch Sa, không ai biết thân thế, chúng tôi đều không điều tra ra gia đình của hắn, nhưng nếu không có hậu đãi vững chắc, làm sao lại có thể vừa tạo dựng Tước Thức, còn lũng đoạn chợ đen, nếu như bây giờ có hình phạt mà

nói, anh ta đã sớm chết trăm vạn lần rồi, giao dịch ma túy, mua bán súng, nhưng chẳng qua, những thứ này không có chứng cứ, cũng tìm không ra liên lạc cánh dưới của hắn, cho nên, trị không được tội của hắn.”

Trước kia, Dung Ân chẳng qua là suy đoán, nhưng bây giờ nghe Bùi lang nói như vậy, cô chỉ cảm thấy hàm răng run rẩy, vừa âm thầm may mắn hiện tại đã rời xa Nam Dạ Tước, anh ta là ác ma, trên tay nhuộm đầy máu tươi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác lấy mạng, ” Tôi không nghĩ rằng, anh ta phức tạp như vậy.”

“Muốn lấy tính mạng của hắn chỗ nào cũng có, cho nên, tôi khuyên cô nên tránh xa anh ta một chút.”

Dung Ân đem chiếc đĩa gậy gậy cơm trắng, trong đầu chợt nhớ đến Nam Dạ Tước đề lên mu bàn tay Diêm Việt, sau đó tàn nhẫn một phát bắn xuống, lúc đó, ngay cả mắt cũng không nháy một cái, giống như chỉ xuyên qua một tờ giấy mà thôi.

Hai mắt cô bị nhuộm đỏ, hoảng sợ nhắm mắt lại.

“Cô làm sao vậy?” Bùi Lang thấy cô có gì đó khác thường, lời nói lộ ra chút lo âu.

“Không có chuyện gì, hình như là bị con gì cắn.” Ánh mắt Dung Ân làm bộ xoa xoa mắt, ” Tôi chỉ sợ, sẽ liên lụy đến anh.”

Hắn khẽ động cánh môi, lộ ra hàm răng trắng tinh, xem thường, ” Hắn không đụng được tôi đâu.”

Bên kia, tay phải Nam Dạ Tước nắm chặt điện thoại, tầm mắt nhìn thức ăn đầy bàn, Vương Linh thấy anh không nói lời nào, hình như gọi cho tiểu thư không được, “Thiếu gia, thiếu gia?”

Con người bén nhọn thu hồi, anh hoắc mắt đứng dậy, giọng nói lộ mấy phần tàn nhẫn: ” Dung Ân, nếu lần này cô còn dám giả trò với tôi, xem tôi không đùa chết cô!” nói xong, một cước đá văng ghế, sải bước ra phòng khách.

Cửa sổ hướng bắc nhà Dung Ân dần dần chìm trong màn đêm, Nam Dạ Tước thắng xe lại mở cửa, anh xông lên cầu thang cũ rách, bên trong không có ánh đèn, chỉ nghe tiếng bước chân dồn dập vang lên, không gian yên tĩnh hồi lâu bị đánh vỡ, anh liền một mạch chạy đến cửa nhà cô, dùng sức gõ.

Nam Dạ Tước như thế nào cũng không nghĩ được, cô lại dám trốn.

Hơn nữa còn là làm trò trước mặt anh, chẳng kiêng nể, nghênh ngang đi ra ngoài, anh cho rằng cô đã thỏa hiệp sẽ không phản kháng, nhưng không ngờ đến phút chót lại cho anh một phát nặng như vậy. Được, Dung Ân, đùa giỡn tôi cô nghiện rồi đúng không? Nam Dạ Tước nắm quả đấm, từ hành lang tối om bước xuống, anh giống như là dã thú bị vây lại thở hổn hển, trong lòng ngực có ngọn lửa đang thiêu đốt nổ tung, trốn sao, trốn sao, anh muốn thấy cô có bao nhiêu bản lĩnh, lúc trước là anh không muốn truy cứu, lần này, cô nhỏ râu cọp, liền muốn đi như vậy sao?

Bùi lang không có ở lâu, ăn cơm xong liền đi, Dung Ân để lại đồ ăn ẹ, thu dọn sau đó vào bếp rửa.

Mẹ Dung thật ra không có ngủ, lặn qua lộn lại, chỉ cảm thấy thời gian gần đây đều mơ một giấc mơ giống nhau, bà ngồi lên xe lăn đi tới phòng bếp, nơi này không thể so với ngôi nhà nhỏ kia, trong phòng bếp có thể chứa rất nhiều người.

“Mẹ? Người đã dậy.” Dung Ân xoay người, chân liền đụng phải phía sau xe lăn.

Cô đẩy mẹ đến trước bàn ăn, ” Ăn cơm đi, đồ ăn có chút nguội mất, con đi hâm lại ẹ.”

Mẹ Dung kéo tay con gái, mặt Dung Ân trước sau đều hướng nơi khác, cô trốn tránh một ngày, nhưng sự tình sẽ không tự mình đi tới, vẫn cần giải thích đầy đủ.

” Ân Ân, người đàn ông vừa này là ai?”

“Mẹ.” Cô ngồi xổm xuống, vốn định bình tĩnh hòa nhã nói chuyện, nhìn thấy cặp mắt đầy từ ái của mẹ, những lời giải thích đều kẹt tại cổ họng, không thể đi lên, lâm vào thế bí, ” Anh ta là muốn vươn tay ra giúp chúng ta, mẹm còn không còn đường khác để đi, chỉ có thể mang theo mẹ trốn đi.”

Mẹ Dung ôm Dung Ân trước ngực, một tay khẽ vuốt đầu cô mấy cái, bà cúi người xuống, cảm cố hết sức tựa vào đỉnh đầu Dung Ân , ” Ân Ân đi đâu, mẹ liền ở đó, chúng ta không có thù oán với ai, rốt cục là người nào muốn đem cũi ta ép đến đường cùng?”

“Mẹ, chỉ cần có mẹ bên cạnh, con liền thỏa mãn, con biết con còn có người đau, còn có người yêu, còn còn có một mái nhà.” Dung Ân dùng sức ôm eo mẹ, dưới ánh trăng trong trẻo, hình ảnh gần bó kề cận đầy trân quý.

Phía chân trời, trăng sáng giống như là vòng tròn giắt trên bầu trời, ánh chiều tà chiếu rọi, lại cứ có một vệt diễm hồng sắc ráng màu kè bên, đem bóng đêm yên lành nhuộm thành màu máu mông lung như sương.

Dung Ân đem thức ăn cho vào lò vi sóng hâm xong, mẹ Dung liền ăn tối, ” Ân Ân, Việt đâu rồi, nó biết con ở đây không?”

“Mẹ, ” Cô cố gắng trấn tĩnh giọng nói, trên thực tế, sau cơn đau, cũng không khác sâu giống cô tưởng tượng , chẳng lẽ đúng như lời Nam Dạ Tước, cô yêu Diêm Việt, không đến tận xương tủy? ” Con cùng Việt là không thể, anh ta có của sống của anh ta.”

Mẹ Dung tựa hồ khẽ thở dài , “Được rồi, chuyện như vậy cũng là con tự mình làm chủ, có thể từ bỏ được chính là tốt nhất.”

Cô gần như điên lên yêu cầu, duy nhất.

Nhưng bọn họ lại không thể cho được đối phương.

“Mẹ, ở nơi này, mẹ có quen không?”

Trên mặt giường lớn, đệm chần ra giường cũng mới tinh, Dung Ân co lại bên mẹ, cô giống như lúc còn bé rúc thành một cục, chỉ là không gối lên vai mẹ, sợ tay bà không chịu nổi, Dung Ân tựa vào phía dưới nách, ” Mẹ, con ngủ cùng mẹ được không?”

“Được, có Ân Ân bên cạnh, mẹ có ngủ ngoài trời cũng vui mừng.

TRong hốc mắt cô ảm áp, lộ ra ý nghĩ chua xót, ” Mẹ, thật xin lỗi, khiến người cùng con trốn đông trốn tây, có nhà cũng không thể quay về.”

“Đứa trẻ ngốc này, nhà của mẹ chính là con, Ân Ân ở đâu, nhà của mẹ ở đó.”

Dung Ân ôm chặt mẹ, cửa ải này, cô không biết có trốn thoát không, nhưng Bùi Lang nói rất đúng! Không thử, làm sao biết được.

Cuộc sống ở đây rất đơn điệu, ngày thứ hai, Dung Ân đi mua cái điện thoại mới, cô đẩy mẹ tản bộ ở tiểu khu, nhà hạ, sẽ xem phim, đi dạo siêu thị một chút.

Công việc bên kia của Thẩm Mặc, đợi sau khi dần xếp tốt, cô vẫn có thể quay lại, chỗ yên thân tạm thời này, ngoài Bùi Lang, không ai biết. Dung Ân cảm thấy hiện tại mỗi ngày cũng trôi qua rất yên tĩnh, cô cũng không cảm thấy nhàm chán, vừa lúc nhân cơ hội này ở bên mẹ nhiều một chút.

Bên kia Nam Dạ Tước, đã hận không thể đào xới cả thành phố Bạch Sa lên, nhưng lần này, cô hoàn toàn biến mất, anh thậm chí sai xã hội đen, ngoài sáng bí mật, hai nhóm người lùng sục khắp nơi tìm kiếm.

Hạ Phi Vũ tới Ngự Cảnh Uyển, Nam Dạ Tước thường hay quên đồ, cô mở cửa, Vương Linh đang dọn dẹp phòng khách, nhìn thấy cô, ngăn người, “Hạ tiểu thư.”

“Ừ, tổng tài kêu tôi đến lấy vài thứ.”

Hạ Phi Vũ cố tình giơ cái chìa khóa giắt ở đầu ngón tay, phảng phất mùi vị nữ chủ nhân, Vương Linh cũng không phải là thích cô, so sánh với Dung Ân thông dong bình tĩnh, cô gái như vậy, kỳ thật trong xương cốt quá mức đường hoàng.

Cô theo cầu thang xoắn đi lên, một màn một cảnh nơi này, cô tất nhiên là quen thuộc, Hạ Phi Vũ khẽ vuốt bàn tay trên lan can, trên mặt tường đen trắng giao nhau, treo những bức danh họa Italy, cô cũng không đến thư phòng trước, mà là đẩy cửa phòng ngủ ra, khoe miệng cong lên sau khi tiếp xúc mùi vị bên trong, liền chậm rãi rơi xuống.

Căn phòng từng có phụ nữ, cô chỉ cần liếc một cái liền có thể phân biệt được.

Cô rõ ràng nhớ sau khi Dung Ân đi, bên trong phòng Nam Dạ Tước mọi thứ đều đổi thành đồ mới, cũng không có người phụ nữ nào vào ở nữa.

Hạ Phi Vũ bước nhanh đến trước tủ quần áo, sau khi nhìn thấy bên trong đầy quần áo, hai chân cũng không đứng vững nữa, cô xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, đứng ở cầu thang, “Vương Linh, Vương Linh!”

Vương Linh đang lau chùi vội vàng vẩy khô hai tay chạy đến, “Hạ Phi Vũ, có gì sai bảo?”

Hạ Phi Vũ cố gắng duy trì nét mặt ưu nhã, nhưng sắc mặt cứng lại, nhìn qua rất khó coi, “Tổng tài, có dẫn người khác đến ở lại sao?”

Vương Linh biết được ý của cô, trong lòng không khỏi khuây khoả, “Có.”

“Là ai, cô biết không?”

“Là Dung tiểu thư.”

“Dung tiểu thư?” Tay Hạ Phi Vũ đặt trên lan can nắm thật chặt, có chút có thể tiếp nhận, liền muốn xác nhận, “Cô nói, là Dung Ân?”

“Đúng,” Vương Linh nhìn thấy sắc mặt cô ta tái nhợt, bắt đầu nói thêm, “Cậu chủ mấy ngày nay đều kê tôi quét dọn một lần, nói là Dung tiểu thư sẽ về ở, lần này trở về, sẽ không đi nữa, cậu chủ đều chuẩn bị xong hết cả, chờ cô ấy đến người không là được.”

Hạ Phi Vũ chỉ cảm thấy cổ họng giống như là thiêu cháy khó chịu đứng trên hành lang rộng rãi. Cảm giác châm chọc gấp bội, cô cân nhắc đuổi mọi phụ nữ bên cạnh Nam Dạ Tước, nhưng Dung Ân, trước sau như kim châm, sợ rằng đã ghim vào lòng Nam Dạ Tước rồi.

“Cô ta, đã tới sao?”

“Có a,” Vương Linh bộ dáng vô tội, “Cách đây không lâu, buổi tối còn ở lại chỗ này qua đêm, ngày thứ hai cậu chủ đã nói Dung tiểu thư muốn dời tới ở.”

Hạ Phi Vũ trước mắt ảm đạm xuống, không nói gì nữa, cô xoay người trở lại phòng, sau khi lấy đồ, mặt vô thần sắc xuống lầu.

Vương Linh tiên cô ta ra khỏi Ngự Cảnh Uyển, trên mặt giấu không được đắc ý, nghĩ thầm, cho người bình thời tới đây đắc chí, chỗ này cũng không phải là để lại cho người ở.

Đứng trong hoa viên biệt thự, Hạ Phi Vũ trên mặt mây đen bao phủ, móng tay cắt tỉa gọn gàng bấm ở giấy tờ, cho đến khi truyền đến cảm giác đau đớn gãy lìa mới từ từ buông ra, cô nhớ đến tấm hình trong điện thoại, lúc ấy chỉ là phòng ngủ, không nghĩ sẽ có ngày dùng tới.

Cô vội vã rời đi, đến một sạp báo, mua một thẻ sim không cần đăng kí, dừng xe ở đường lớn, Hạ Phi Vũ tìm hình trong điện thoại ra.

Cho dù ai nhìn, cũng sẽ cho là đây là một đôi tình nhân, mắt cô lộ vẻ lo lắng, bức hình đặc sắc như vậy, may mà cô kịp thời chụp được, nhìn từ đằng xa, Dung Ân cùng Bùi Lang rất gần, thân thể dường như cùng một chỗ, lại còn tay nắm tay.

Cái quan trọng nhất chính là bối cảnh khách sạn phía sau, màn đêm sớm đã rũ xuống, cảnh tượng như vậy người nào sẽ không mơ tưởng viễn vông?

Có một số việc, trùng hợp như vậy, Hạ Phi Vũ nếu biết được tình cảnh bây giờ của Dung Ân, đánh chết cô cũng sẽ không gửi tấm hình này đi, ngón tay đặt nhẹ, đến khi truyền đến thông báo “Đã gửi đi”, lúc này mới toàn thân thoải mái dựa vào ghế.

Nam Dạ Tước đang họp, điện thoại di động bỗng rung lên, anh cũng không để ý, sau khi cuộc họp kết thúc, mệt mỏi rồi dựa vào ghế salon.

Dung Ân không quyền không thể, lại không thấy cô có ai thân thích, anh bày thiên la địa võng, nhưng ngay cả cái bóng đáng tìm không ra, giải thích duy nhất, liền là có người đang âm thầm giở trò quỷ.

Mới đầu, anh cho là Diêm Việt, nhưng A Nguyên phái người đi báo lại, Diêm Việt mấy ngày nay đều dưỡng bệnh trong nhà, cũng không tiếp xúc với người khác.

Nam Dạ Tước lấy điện thoại di động ra, ngón cái ấn nhẹ, anh cũng không để ý, tầm mắt như cũ xuất thần hướng nơi xa, cho đến khi tấm hình được mở ra, anh mới liếc nhìn.

Hai tròng mắt cuồng loạn lộ ra như đao nhọn loại sắc bén, Nam Dạ Tước đem hình phóng to, toàn bộ bức hình cho thấy Dung Ân đang tựa mặt vào vai Bùi Lang, người đàn ông cúi thấp đầu dường như đang thân thiết nói với cô gì đó, mà Dung Ân, thì bộ dáng thuận theo, sợi tóc gọn nhẹ xoa trước ngực, thân thể yếu kiều gầy guộc được bao trùm bởi đèn neon ngũ sắc, thần sắc an bình như vậy, cô chẳng bao giờ bày ra trước mặt anh, bối cảnh phía sau, đó là khách sạn năm sao anh đương nhiên quen thuộc.

Nam Dạ Tước tiện tay ném điện thoại ra xa, chiếc điện thoại đắt tiền chạm phải bức tường cứng rắn, rơi xuống, chia năm xẻ bảy, hình ảnh chói mắt lúc này mới xám xịt xuống, Bùi Lang!

Anh tức giận lồng ngực phập phồng, cô có thể đã quên, Bùi Lang đó đối với cô từ trước đến giờ có rắp tâm, lúc ở quán bar phé đi Thẩm Hiên Ngạo nửa cái mạng, anh vì cứu cô vết sẹo kia vẫn còn, cô ngược lại, không minh bạch như vậy ở bên cạnh hắn xem cái gì là đạo lý?

Con mắt Dung Ân chấy giụa, thì ra anh tìm khắp nơi không thấy, có thể hay không, là Bùi Lang giúp ẩn nấp rồi?

Cô gái này, bản lĩnh làm giao dịch rất có nghề, nghĩ tới cô cùng Bùi Lang có giao dịch gì đó, Nam Dạ Tước liền không ngồi yên được nữa, anh khiến cho cô bức bách đến vậy sao? Vì muốn trốn đi, cô tình nguyện nằm phía dưới người đàn ông khác cột nhà.

Lúc Bùi Lang đến, mẹ Dung đang trong phòng nghỉ trưa, còn Dung Ân thì ngồi trong phòng khách xem TV.

Hắn cũng không xem mình là người ngoài, vào đến cửa đã than đói bụng, hỏi có cơm thừa không bố thí hai chén, Dung Ân nghiêng người để anh vào, tất nhiên không để anh ăn thức ăn thừa, liền làm cho hắn hai món ăn đơn giản.

“Ở đây đã quen chưa?”

” “Rất tốt, ” Dung Ân nhớ tới cái gì, liền đứng dậy đi vào phòng ngủ lấy chút đồ, “Tôi không biết chọn đồ, không biết cái này anh có thích không.”

Bùi Lang để đĩa xuống, thấy cái đồng hồ đeo tay, ấn cầm trong tay nhìn kĩ, cái này trị giá vài vạn đồng, ” Muốn như thế nào lại tặng tôi cái này?”

Đắt nữa Dung Ân mua không nổi, cũng không biết như vậy anh có ngại quá rẻ tiền hay không, ” Tôi muốn cảm ơn anh, cho nên liền muốn mua cho anh thứ gì đó.”

Nguyên nhân trong đó, Bùi Lang rõ ràng biết, đây là thay cho tiền thuê nhà, Dung Ân không muốn nợ anh, ” Nhìn rất đẹp, tôi rất thích.”

Bùi Lang đưa cổ tay đến trước mặt Dung Ân, “Cô đeo vào cho tôi đi.”

Nghe hắn nói thích, cô nhất định là cao hứng, tay đàn ông không thể so với phụ nữ, Dung Ân đưa tay đeo lên, điều chỉnh độ rộng, Bùi Lang thấy sống mũi cô cong lên khéo léo, cặp mu bàn tay bện rốn hướng chính mình, gần như vậy, có thể thấy những gân tay xanh đậm rõ ràng.

Dung Ân ngẩng đầu, liền thấy đối phương tóc đen ngắn đang liếc nhìn cô, con ngươi sáng rực, Bùi Lang bị bắt gặp, cũng không lộ vẻ lúng túng, hắn nhướn miệng cười, nhưng Dung Ân tâm tư vô tap niệm, chính là tình chàng ý thiếp vô tình, không để ý bỏ qua.

Bùi Lang sờ sờ lỗ mũi, Dung Ân đem món ăn đẩy trước mặt hắn, “Tôi giúp anh bôi một chén nữa nhé.”

Hắn thật ra thì đã no rồi, quý thần xui khiến gạt đầu, cuối cùng hậu quả ăn quá no, khó chịu.

Dung Ân khoanh chân ngồi ở trên ghế sa lon, trong tay cầm điều khiển TV bấm mấy cái, bỗng nhiên liền xuất hiện mặt Thẩm Mặc. Cô xác thực tin chính mình không có nhìn lầm, còn có Thẩm Hiên Ngạo cùng

với Hạ Phi Vũ, phía sau bọn họ treo dải đỏ, nguyên nhân là vì khu căn hộ cao cấp sắp khánh thành. Đèn flash lúc này xoay ống kính đi xa, Nam Dạ Tước thong dong bước đến, tiến tới bắt tay mấy người, Thẩm Mặc đỏ mặt lên, bộ dạng vừa mừng vừa lo.

Nơi nào có anh, dù là ánh sao sáng chói cũng không che được hào quang của anh, người đàn ông này, trời sanh đã có năng lực làm điên đảo chúng sinh.

Bùi Lang nhận ra cô ấy, " Đây là bạn của cô?"

"Đúng, là sếp của tôi."

Thân hình cao lớn của Bùi Lang ngồi vào trong salon " vậy hợp tác với Tước Thức là cô ấy sao?"

"Đúng. " Dung Ân nghiêng đầu lại, đã nghe được khác thường trong giọng nói hần, cô để điều khiển từ xa xuống, " Chẳng lẽ..."

Bùi Lang đứng dừng lấy tạp chí trên bàn ra, ánh mắt lạnh lùng, " Nhất định là rước họa vào thân, cô không cần phải để ý, vì mình sống là được rồi."

Cô cũng đã trốn được rồi, lại còn liên lụy đến người khác, nhưng hợp đồng Tước Thức ký cùng Sang Tân, Nam Dạ Tước có lẽ không làm càn chứ? Huống chi, Thẩm Mặc bọn họ lại không biết chính mình đang ở đâu.

Bùi Lang thấy sắc mặt cô tối tăm, liền lướt qua cô lấy điều khiển từ xa tắt TV, "Dung Ân, tin tưởng tôi, những ngày này sẽ không để cô sống lâu đâu."

"Tôi chỉ là nghĩ không thông, " Dung Ân đứng dậy đi tới ban công, không khí trong lành vô cùng, cô mua cái xích đu để bên cạnh bồn hoa, ngồi lên, hai cái bắp chân lúc ẩn lúc hiện trước mặt hần, "Hần cho đến giờ cũng không thiếu phụ nữ, tính tình tôi lại không tốt, tôi không học được đầu hàng, hần cần gì phải ép tôi không tha? Hần càng như vậy, giữa chúng tôi lại càng không thể nào, hần rốt cục tính toán cái gì đây?"

Đều là đàn ông, Bùi Lang nghĩ Nam Dạ Tước nhất định đã có tình cảm với Dung Ân, cô gái này quả thật khác người, cô đẹp, nét đẹp không giống với cái loại không có chút hồn kia, cả tâm hồn cô đều có loại cảm giác làm người ta bị thiêu đốt rừng rực, rõ ràng là ngồi ở đó bình thản giống như xử nữ! (hehe, xử nữ #1) Lại có thể làm người bên cạnh máu sôi trào, cái loại cảm giác này, Bùi Lang hình dung không ra.

Nếu nói là nhất thời mê luyến, lại không hẳn vậy, người nào sẽ vì một người phụ nữ có cũng được không có cũng không sao mà phí nhiều công sức như vậy? Nam Dạ Tước sợ rằng càng không.

"Cuộc sống sau này trôi qua như thế nào, có có nghĩ tới không?"

Hai tay Dung Ân nắm ở hai dây xích đu. sau giờ ngọ ánh mặt trời chiếu vào, cô nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, Bùi Lang ở góc độc đó nhìn , có thể rõ ràng nhìn thấy tầng lông tơ ở đầu lông mày của cô, da thật đẹp búng ra sữa, "Tôi không nghĩ đến sau này, của này nếu có thể qua, tương lai của tôi mỗi ngày hần là thấm đầy ánh mặt trời."

Chỉ cần có thể rời Nam Dạ Tước, chỉ cần có thể né tránh hần, Dung Ân tin chắc, cô có thể sống rất tốt.

Bùi Lang cười, miệng hần biên độ cong ôn tồn lễ độ, khỏe mắt Dung Ân ngó chừng anh, cuối cùng không khỏi nhớ đến Diêm Việt. Hần khi đó, thích cười như vậy, bây giờ nghĩ lại, sớm đã thành vật không người cũng không rồi.

Qua nửa tháng sống yên ổn, khí sắc mẹ đã khá nhiều, Dung Ân thấp thỏm bất an đêm từng ngày, Bùi Lang an bài cho cô một chỗ thật tốt, giống như tách biệt hoàn toàn, cô không biết được tin tức bên ngoài, cũng kiên định nghĩ muốn tiếp tục quyết tâm ở lại nơi này.

"Đại ca." Lúc A Nguyên xuất hiện, đã là nửa đêm, Nam Dạ Tước nhú chân mày, thấy hần trở lại, sắc mặt lúc này mới hòa hoãn, "Tìm được rồi?"

"Vâng, tôi tự mình theo dõi Bùi Lang." A Nguyên đem hình trong túi quần để trên bàn trước mặt Nam Dạ Tước, anh không cần động tay cũng có thể hình ảnh yêu kiều gây guộc của Dung Ân.

Mỗi một tấm đều là hình ảnh cô ở cùng Bùi Lang, hai người sống vai bên cạnh nhau, hình dạng như bức tường người, mặt trời chiều ngã về tây cảnh sắc đẹp không sao tả xiết, bọn họ thỉnh thoảng nói cười, thỉnh thoảng im lặng, mà Nam Dạ Tước nhìn trong mắt Dung Ân không có chút nào ghét bỏ, ngược lại là toàn bộ thư thái.

“Đó là khu dân cư riêng tư, an ninh rất tốt, tôi thu qua một lần, căn bản vào không được, tra được chỗ cô ta dung thân xong không dám ở lâu, liền trở lại.”

“Vào không được, liền đập cửa cho ta, một người cũng mang không ra, ta còn giữ các người lại làm gì?” Lòng Nam Dạ Tước sớm đã cháy bùng bùng, “Coi như là công khai bắt cũng phải bắt được cô ta, thì ra là núp dưới mí mắt thuộc hạ, người đi chuẩn bị, chỗ đó dù sao cũng là khu vực chính trị, người này ta cướp đi rồi, nhưng không thể để lại chút sơ sót.”

“Vâng.”

Sau khi A Nguyên đi, Nam Dạ Tước ngồi một mình ở trong thư phòng, anh mở ra cái bật lửa, vừa khép lại, lúc sáng lúc tối, ngọn đèn nổi bật lên khuôn mặt tà tử vô cùng, khóe mắt anh vung lên độ cong bất thường, cái bật lửa bằng kim loại khép khép mở mở, phát ra âm thanh đung chim nguội lạnh mà kiên nghị, móng vuốt của tiểu mèo hoang thật lợi hại, nghĩ rằng trốn đi, thì sẽ không tóm được cô.

Dung Ân đi xuống lầu mua thức ăn, mới đi vài bước, cảm giác có ánh mắt nhìn mình chằm chằm, quay đầu lại, cũng không có khác thường, cô thầm nghĩ mình là đa nghi, một Nam Dạ Tước, sớm đã làm cho thần kinh cô suy nhược.

Từ siêu thị đi ra ngoài, mới đứng bên cạnh lan can màu trắng, Bùi Lang từng nhắc nhở cô đừng đến gần, ở trên có điện cao thế, cho nên mỗi lần đi ngang Dung Ân đều cách xa xa, sợ điện giật chính mình.

“Bụp bụp —” bên tay phải, truyền đến âm thanh đập nện, Dung Ân nhìn lại, cũng không nhìn thấy ai.

Lúc sắp cất bước đi, cũng không biết thứ gì lao đến đập vào chân cô, Dung Ân hai mắt cảnh giác trông qua, cũng không nhìn thấy người nào. cô dùng chân đá, dường như là một tờ báo, Dung Ân vốn không định để ý bước qua, nhưng vô tình nhìn thấy, đã nhìn thấy gương mặt bi thương của Thẩm Mặc.

Mấy ngày nay, Bùi Lang không để cho cô lên internet, vừa không biết sao TV lại mất đài, Dung Ân chỉ có thể ở nhà xem CD, đối với chuyện bên ngoài thật không biết.

Hơi thở bất an trong lòng càng ngày càng nhiều, cô khom lưng nhặt báo lên, sau khi mở ra, , đầu tiên đập vào mắt chính là Thẩm Mặc khóc rống, còn có Tô Luân cùng Thẩm Hiên Ngạo, mỗi người đều sắc mặt khó coi gần như sụp đổ.

Dung Ân run rẩy ngón tay, mí mắt trực nháy, chớp mũi cô nổi lên vị chua, đọc nhanh như gió, xem xong bản tin, ngay cả đôi môi cũng run rẩy, Tước Thức cuối cùng chọn thiết kế của Dung Ân. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng sau khi ký kết mới phát hiện, an ninh có sơ sót, phòng thiết kế Tước Thức lần nữa tính món nợ, bên trong lọt ra danh mục hết sức trọng yếu, vì vậy, Tước Thức không ngừng muốn làm công không, còn muốn bồi thường hơn ngàn vạn phí tài liệu, nhưng do có hợp đồng với Sang Tân, khoản nợ này đẩy tới đẩy đi, cuối cùng khấu trừ ở trên đầu Sang Tân, nhưng thủ tục chính xác, làm người ta không thể nói Tước Thức là lấy mạnh hiếp yếu, dù sao cũng là dựa theo luật pháp.

Bản thiết kế này, Dung Ân hao tổn không biết bao nhiêu tâm tư, mỗi hạng mục kiểm tra không dưới 10 lần, sao có thể xảy ra lỗi? Lại nói, Nam Dạ Tước làm việc rất chặt chẽ, lúc thì thực hiện chắc chắn sẽ cho người của mình xét duyệt một lần nữa, làm sao có thể mắc phải một sai lầm trẻ con này?”

Nợ hơn ngàn vạn, Sang Tân vừa mới khởi bước, vốn tưởng rằng trước mắt tốt đẹp....

Dung Ân vô lực rũ xuống hai tay, mặt trái tờ báo, đầu đề chuyên mục giải trí, Tư Mạn nhân vật chính trong loạt ảnh khiêu dâm bị phát hiện đang ẩn thân trong nhà Diêm Việt, giám đốc tập đoàn Viễn Thiệp, lại còn có tin giật gân, người đàn ông độc thân trẻ tuổi thành đạt đó thật ra là kẻ nghiện, mặc dù ảnh lộ ra ngoài chỉ là hình Diêm Việt hút thuốc bình thường, nhưng báo chí luôn như vậy, chụp lấy được một chút đuôi, ai cũng đem ra cho là thật.

Nhất thời, tin tức tiêu cực ừn ừn kéo đến, đám chó săn hận không thể không ăn không uống canh giữ ở ngoài nhà Diêm Việt, còn về Tư Mạn làm sao quen biết Diêm Việt, anh lại như thế nào không tính toán chuyện tin tức hình khiêu dâm của Tư Mạn, dường như phủ kín cả tạp chí.

Không tìm được chứng cứ, liền vô căn cứ, chỉ cần có người chịu xem.

Dung Ân trông rỗng, mấy tờ giấy mỏng liền rơi tán loạn dưới chân, Nam Dạ Tước muốn đối phó Sang Tân, vẫn không quen đem cô kéo xuống, báo giá là cô làm, hôm nay phát sinh chuyện như vậy, đừng nói Sang Tân có thể hay không chết đi sống lại, Dung Ân sau này cũng đừng nghĩ tại đây mưu sinh.

Uất ức, xen lẫn tức giận, dường như là thiêu đốt trong lồng ngực, nhưng thêm nữa cũng vẫn là vô lực, cô giãy giụa bên trong thiên la địa võng chật chội, cô cảm thấy càng ngày càng hít thở không thông, càng ngày càng bị bó tay bó chân.

Về đến nhà, lấy món ăn, rửa sạch, thái thức ăn, sơ chế món ăn, Dung Ân đem dầu cho vào chảo, cổ tay phát run, cho nên dầu cũng tưới vào trên nắp nồi.

” Ân Ân, làm sao vậy?”

“Mẹ, không có chuyện gì, tay run một chút, ” Dung Ân đẩy mẹ đến phòng khách, ” Nơi này toàn mùi khói dầu, đợi nấu xong con sẽ gọi mẹ.”

Xoay người, đem cửa phòng bếp đóng lại, hai mắt cô đã sớm không thấy rõ sự vật trong tay, chuyện đến trên đầu, Dung Ân mới cảm thấy được thế nào là vô lực, cái cô gọi là phản ứng, trong mắt Nam Dạ Tước, chỉ là một hài kịch thôi sao? Hắn an tĩnh ngồi trong lúc mọi người quỳ lạy tứ phía, chờ cô vấp phải trắc trở, chờ cô đầu hàng, sau đó, đáng vẻ thần nhiên vươn ngón tay đến trước mặt cô, ” Xem đi, cô cuối cùng cũng không chạy khỏi lòng bàn tay của tôi.”

Dung Ân kìm tiếng khóc, cô vất vả chịu đựng, ngay cả đôi môi cũng bị cắn nát, mu bàn tay lau tròng mắt, nhưng nước mắt chưa xót vẫn chảy đến khóe miệng, loại mùi vị mặn sấp này chảy vào trong miệng, cô chỉ có thể một mình đau khổ nuốt xuống.

Đem vài món ăn đơn giản lên bàn, cô rửa mặt, nhưng ánh mắt vẫn còn có chút sưng đỏ, lúc ăn cơm mất hồn, “Ân Ân, có phải con có việc gì không?”

“Mẹ, ” cô sau khi mở miệng mới ý thức ngay cả tiếng nói cũng ách lại ” Nếu có người vì con mà vô cùng cực khổ, con có thể vui vẻ sao?”

Cô nói xong liền rũ mắt xuống, không biết Thẩm Mặc bọn họ thế nào, chuyện đó không phải là dùng cực khổ có thể so sánh được, Sang Tân là tâm huyết của mấy người bọn họ, làm thành như vậy, là đã kích quá lớn với bọn họ.

” Ân Ân, con nói Việt sao?” Mẹ Dung không hiểu nguyên do bên trong, nhưng từ sắc mặt cô có thể nhìn ra, cái loại chất chứa này tối tăm tiến vào trong lòng, không nên xuất hiện trên mặt Dung Ân.

Cô suy nghĩ một chút, vẫn không thể để ẹ lo lắng, Dung Ân gấp món ăn thả vào trong chén bà, “Mẹ, không có gì, con liền thuận miệng nói một chút thôi, ăn cơm đi.”

Bùi Lang nói với Dung Ân, tất cả của cô đều ở đây, chỉ cần mẹ không bị tổn thương, những người khác, cô có thể mở mắt tránh đi, để không liên lụy này liên lụy kia, cô đã làm đủ nhiều rồi. Bùi Lang nói, cô nên lựa chọn ích kỷ, Nam Dạ Tước thấy không có kết quả, tự nhiên sẽ thu tay lại. Nhưng, Dung Ân dù sao cũng là Dung Ân, những người kia sau khi bị trọng thương, vận mệnh lại cũng liên lụy ở trên người cô, cô đi trước một bước, bọn họ liền rơi vào vực thẳm, cô lùi một bước, bọn họ liền có thể bao la biển rộng.

Chẳng qua là người xuống địa ngục, đổi thành cô mà thôi.

Nam Dạ Tước nắm giữ cổ tay của bọn họ, đang hung hăng dùng sức, Dung Ân nhắm mắt lại, có thể nghe được tiếng thoi thóp. Cái loại hành hạ im hơi lặng tiếng này dịp trống rỗng mà vào, xâm chiếm trong lòng cô xao động bất an hỗn loạn.

Sau bữa cơm chiều, Dung Ân tắm rửa qua liền sớm lên giường, bốn phía vắng lặng lại không tiếng động , cô chỉ mở ra chiếc đèn ngủ nhỏ trên tường.

Thời tiết nóng nhất đã qua, hôm nay mở cửa sổ, gió mát lạnh tiến vào, vừa nghe tiếng lá xào xạc.

Bóng đêm bao trùm, Dung Ân quần chắn trên vai, lặn qua lộn lại, đến sao nửa đêm mới lơ mơ buồn ngủ.

Trong tiểu khu, nhà viên an ninh đang cẩn thận kiểm tra giám sát, nơi này không thể so với chỗ khác, an toàn tất nhiên trọng yếu hơn.

Chỗ bên cạnh vẫn là khu công nghiệp chưa khai thác, bất luận là ban ngày hay ban đêm, căn bản cũng không có người dễ dàng ra vào.

Nơi xa, bỗng nhiên truyền đến âm thanh ù ù, âm thanh ầm ĩ tùy tiện phá vỡ yên lặng xung quanh nghe đinh tai nhức óc, nhân viên bảo vệ mở cửa phòng trực ban, liền thấy trước mắt đột nhiên xông đến gần mười mấy chiếc xe độ theo sau chiếc xe thể thao, đèn lớn sáng chiếu làm chói mắt người nhìn, không thấy rõ đối phương, hần quơ dùi cui vừa định trách cứ, lại thấy chiếc xe thể thao dẫn đầu đẹp chân ga, xông lên phía trước.

Xe độ cón viền bờ hộ kim loại, bốn bánh xe tăng tốc nhanh không kịp đỡ, nhân viên an ninh đó bị làm cho sợ đến vội vàng né tránh, lấy lại tinh thần, cửa kéo đã bị đánh bay, bánh xe nghiền nát từ cái, xe phía sau xông đến không còn gì trở ngại.

“Này, đứng— đứng lại—”

Trong hành lang, giám sát viên thăm dò người đàn ông đội nón đen, mép nhếch nhẹ lên rõ ràng là một mới, vừa vận che đi khuôn mặt người đàn ông. Loáng thoáng, chỉ có nhìn thấy ở thái dương lộ ra màu đỏ rượu phát lên, hần lấy từ trong túi ra bao tay da màu đen, động tác ưu nhã mà thông thả ung dung đeo lên, đem phun sương hướng về giám sát viên đang lộ đầu ra.

86. Chương 84

Chap 84 – Thể xác và tinh thần khó hợp nhất, hồng mắt...

Vật kia trong nháy mắt liền mất tác dụng, người đàn ông ngẩng đầu, mắt phượng hẹp dài âm u tá ác kéo ra, trên tai trái, khuyên tai kim cương sáng chói vô cùng.

Hần không đi thang máy, mà đi thang bộ lên, tiếng bước chân rất nhỏ như mèo, hai tay buông thõng bên người nắm chặt.

Tất cả nhân viên bảo vệ cũng bị hần lấy phương thức giống hết nhau xử lý, sau khi đến mục tiêu, hần vươn tay dò xét trên tay cầm cửa, về sau lấy ra tấm thẻ từ, quét hai lần trên khe cửa, cánh cửa đóng chặt liền mở ra.

Người đàn ông đi vào, bên trong, có mùi vị hần rất quen thuộc.

Thân thể bén nhảy xuyên qua nhà ăn cùng phòng khách, hần không tốn bao nhiêu thời gian liền tìm được phòng ngủ Dung Ân, hần nhẹ đẩy cửa ra, bên trong trong đèn trên tường vẫn sáng, màu da cam bao phủ xuống, cô gái ngủ tựa hồ cũng không yên, hai đầu lông mày nhíu lại, một chân vượt ra ngoài giường.

Hần lách mình đi tới trong phòng ngủ, đi tới đầu giường, đem đèn tắt đi.

Dung Ân ưm một tiếng, mắt nhắm ngủ lim dim! Nhờ ánh trăng, dường như thấy có người đứng bên giường. Cô đột nhiên buồn ngủ hoàn toàn không có, trong lòng cảnh giác mãnh liệt, “Ai?”

Người đàn ông lặn đến che miệng cô, thân thể mạnh mẽ ngăn chặn động tác như muốn đứng dậy của cô, cần cổ hần có mùi nước hòa hòa với mùi thuốc lá quen thuộc, Dung Ân trợn to hai mắt, “Ưm ưm—”

Nam Dạ Tước tháo mũ xuống, trong đêm tối, con người ở gương mặt tuần tú lộ ra tàn nhẫn như mắt sói, “Ân Ân, tôi tìm em thật là cực khổ.”

Dung Ân chen chân vào đá, lại bị Nam Dạ Tước trở tay đem cô áp dưới thân thể, anh đè chặt hai tay của cô, từ trong túi quần móc ra cà vạt, thủ đoạn lão luyện trói chặt cổ tay cô. Cô nghiêng đầu, một đôi mắt gắt gao trừng mắt hướng hẳn, Nam Dạ Tước không quan tâm, đầu gối đụng chạm nhẹ vào lưng cô, “La à, sao không la lên?”

Trốn đến nơi này cũng có thể bị Nam Dạ Tước bắt được, Dung Ân đã hoàn toàn tuyệt đường rồi, mà Nam Dạ Tước dường như rất thích nhìn vẻ mặt này của Dung Ân, anh vương bàn tay to lớn chế trụ người cô, “Dung Ân, lá gan cô khá to đó, dám chạy, sao cô không chạy lên trời đi? Có gan chạy, thì đừng để cho tôi bắt được.”

Cô dùng sức giãy dụa mấy cái, lại bị anh nắm chặt dây lưng áo ngủ kéo cả người cô lại, “Cô muốn chơi phải không? về nhà, chơi thật đã.”

“Đây chính là nhà tôi!” Dung Ân giận trừng mắt, thân thể giắt trên cánh tay Nam Dạ Tước, gầy yếu vô lực.

“Cô muốn chơi ở đây,” Người đàn ông mỉm cười, tà nịnh mà tàn nhẫn, “Tôi sợ tiếng động quá lớn, đánh thức người khác, làm mất hứng thú của tôi.” Cánh tay anh ôm eo Dung Ân, liền như vậy đem cô từ trên giường xuống, một tay kia che miệng của cô, ra khỏi phòng ngủ.

Xuyên qua bóng tối, Nam Dạ Tước mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt Dung Ân, nhưng biết cô lúc này đang khóc, nước mắt lạnh như băng chảy đến ngón tay anh, cô đập chân, tuyệt vọng giãy giụa.

Nam Dạ Tước tưởng rằng cô sẽ như trước không khóc không làm khó, đơn giản thỏa hiệp.

Đây thật chính là lần cuối cùng Dung Ân phản kháng, toàn bộ hi vọng của cô cũng đặt ở nơi này, hạnh phúc của cô, tự do của cô, Dung Ân càng giãy giụa mãnh liệt, hai chân như bạch ngọc nhẵn nhụi bị mang xuống lầu, cô liều mạng vớ vớ lấy bất cứ thứ gì, ai tới cứu cô, nhưng Bùi Lang không có ở đây, không có ai khác có thể cứu cô, bàn tay người đàn ông thấm ướt nước mắt, thân thể gầy yếu trong ngực phẳng phất chỉ còn lại bộ xương, Nam Dạ Tước không có ý định buông tay, ra khỏi tòa nhà xe A Nguyên đã sớm đợi cửa, anh đem Dung Ân ném vào sau đó ngồi vào ghế sau, “Lái xe.”

Gió vẫn thổi nhẹ, quét trên mặt lạnh lùng vô cùng, Nam Dạ Tước đặt trên hông của cô, con người nhắm lại, tựa như nghỉ ngơi.

A Nguyên thỉnh thoảng xuyên qua kính chiếu hậu quan sát vẻ mặt hai người, Dung Ân mở to hai mắt, trong con người trống rỗng vô cùng, cô ngó ra bóng đêm ngoài cửa xe, tóc vương nhẹ trên vai vài sợi bị cắn trong miệng, đôi môi trắng bệch, run run mãnh liệt.

Đây chính là cướp người trắng trợn, nhân viên bảo vệ bị trói trong phòng trực ban kêu la hồi lâu, mười mấy chiếc xe lúc lái đi lại càng hỗn loạn như chỗ không người, cuộn cuộn hùng dũng đưa Nam Dạ Tước về Ngự Cảnh Uyển.

Bóng đêm mông lung, biệt thự Ngự Cảnh Uyển lộ ra vẻ hạc giữa bầy gà, nóc nhà tạo hình tam giác Âu Mỹ rất khác biệt, nhưng trong mắt Dung Ân, lại cảm thấy kinh sợ vô cùng.

Vương Linh đã sớm đi ngủ, bên trong nhà ngay cả ngọn đèn yếu ớt cũng không có, bóng cây đu đưa, giường nanh múa vuốt phản chiếu trên mặt người, âm trầm mà mơ hồ.

“Đại ca, đến rồi.” (Sao mình vẫn thích dùng tự Lão đại hơn nhỉ...)

A Nguyên nói lời này, cũng không quay đầu lại, ánh mắt hướng về phía trước.

Dung Ân nắm chặt cửa sổ xe, muốn cách xa Nam Dạ Tước một chút, cánh tay dường như để ngoài cửa xe, hai tay người đàn ông khoanh ở trước ngực, hơi cuối đầu, sống mũi kiên nghị, môi mỏng mím rất chặt, chỉ để lại một đường. Hắn mở mắt ra, hẹp dài hốc mắt, vẻ u ám bắt đầu khởi động, hắn nghiêng đầu đi, hướng Dung Ân cười cười, “Chúng ta đã đến rồi.”

” Nam Dạ Tước, anh, kẻ điên này.”

“Mắng chửi đi, hiện tại dùng nhiều khí lực một chút, khỏi phải phản kháng vô dụng.” Nam Dạ Tước dẫn đầu xuống xe, chân thon dài vòng qua sườn xe lại đến bên cạnh Dung Ân, một tay mở cửa xe, tay phải túm

lấy Dung Ân kéo ra. Cô duỗi chân, trước khi ra khỏi xe đạp mấy cái, nhưng là vô dụng, sức lực nam nữ trời sinh đã khác, Nam Dạ Tước chỉ cần dùng thêm chút sức đã ôm cả người cô bên trong cánh tay.

A Nguyên thần sắc điềm tĩnh, cũng không có nhìn nhiều, tiếng động bên kia yên lặng, anh mang theo người rời đi, ánh mắt liếc thấy bóng lưng kiên nghị của Nam Dạ Tước, hần lắc đầu, phụ nữ, quả thật là mầm tai họa.

Cổ tay bị cà vạt trói, máu không lưu thông, hai cái tay cũng chết lặng, Dung Ân vẫn còn mặc áo ngủ, lúc giãy giụa cổ áo mở ra, lộ ra mảng da thịt lớn cùng bờ vai.

Máu trong người Nam Dạ Tước sớm đã trào lên, hần cơ hồ là đem cửa phòng ngủ đá văng, đem Dung Ân ném tới cái giường lớn kia.

Phía sau mặc dù có chắn mềm mại che chở, nhưng phía sau lưng tiếp xúc, Dung Ân vẫn là giống như điện giật bật lên, hai tay dùng sức cởi mở cà vạt, người đã lui đến góc giường, Nam Dạ Tước thấy trong tay cô động tác nôn nóng mà xốc xếch, chẳng qua là cười cười, hần cúi người, bàn tay chợt chiếm lấy cổ chân mảnh khảnh của Dung Ân, dùng sức khê động đem cô kéo đến bên cạnh.

Cô nhấc chân đá lên, nhưng hai chân bị Nam Dạ Tước đè ép, Dung Ân trên tay bị cột không có khí lực, giãy giụa rơi xuống mặt đất, cánh tay rơi mất tri giác.

“Dung Ân, cô tại sao muốn trốn? ” Anh ngồi xổm người xuống, cũng không có ý định đem cô ôm lên.

Cô mở to hai mắt, nghiêng người, tóc dài đen nhánh phủ kín cả phía sau lưng, “Nam Dạ Tước, anh ngay cả tại sao tôi muốn trốn cũng không biết sao? Bởi vì tôi không muốn ở đây, tôi muốn cuộc sống của mình, anh hiểu chưa?”

“Tôi không hiểu,” Nam Dạ Tước quán một lọn tóc của cô trên đầu ngón tay, ” tôi cho cô cuộc sống ăn ngon mặc đẹp, lái để cho cô tiền xài không hết, lúc đi chơi, ai ai cũng biết cô là người phụ nữ của tôi, cũng sẽ kính nể cô, cuộc sống như vậy cô tại sao không muốn? Dung Ân, rốt cuộc cô muốn cuộc sống như thế nào?”

Dung Ân biết rõ cùng anh nói chuyện không được, vẫn như cũ anhg giọng phát tiết, ” Tránh xa anh, chính là cuộc sống tôi mong muốn, tôi tình nguyện cầm 2000 đồng tiền lương sống cuộc sống trước kia, Nam Dạ Tước, trên tay anh dính máu, chẳng lẽ tôi phải sống cuộc sống như vậy sao?”

Trong mắt cô trong trẻo lạnh lùng phát ra oán hận, hận anh phá hư mọi thứ của cô.

Nam Dạ Tước lần đầu tiên cảm thấy thất bại, anh cẩn thận an bài, thậm chí vì cô đã lót đường sau này thật tốt, nhiều cô gái ao ước theo đuổi, nhưng cô lại không muốn. Hung hăng thậm chí tàn nhẫn không thêm suy nghĩ liên cư tuyệt.

Anh kéo cánh tay của cô đem cô ném lên giường, ” Cô không muốn sống cùng tôi, cho nên, cam nguyện bán thân thể của mình theo thằng Bùi Lang đó, Dung Ân, có phải cô cho là tôi không làm được gì anh?”

Cô giống như bị sỉ nhục nặng nề, gờ chân phải lên đá anh, Nam Dạ Tước mí mắt cũng không có nhúc nhích chế trụ mắt cá chân của cô, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, ” Trừ chiều này, cô còn biết cái gì nữa không? Ân?”

Dung Ân đỏ mặt, , đá mấy cái không có kết quả “Nam Dạ Tước, không nên suy bụng ta ra bụng người như vậy, anh mới bán thân thể đó!”

Cô nhìn thấy vé mặt anh từ từ âm u đi xuống, chỉ cảm thấy phía sau lưng đã xuất mồ hôi lạnh, Nam Dạ Tước thấy cô không thừa nhận, liền lấy điện thoại di động ra đem tấm hình kia thả vào trước mặt Dung Ân, ” Cái này nói như thế nào? Tôi điều tra, nó cũng không có được xử lý qua.”

Dung Ân thấy là hình cô cùng Bùi Lang đứng trước cửa khách sạn, hiển nhiên là chụp lén, cô nhếch môi lên không nói gì.

“Thế nào, không ngụy biện được nữa sao?”

“Đây là Hạ Phi Vũ chụp, lúc ấy chẳng qua tôi cùng Bùi Lang đưa người khác đến khách sạn, mắt anh nhìn không thấy sao? Chúng tôi chẳng qua chỉ đứng chung một chỗ!”

” Dung Ân, cô cho rằng tôi còn có thể để cô đùa giỡn sao?” Nam Dạ Tước lấy ngón cái cùng ngón trỏ cầm điện thoại di động lên, ” Tay tôi kéo, cũng rất thân mật nhỉ, ban đầu cô nói con mắt là do Hạ Phi Vũ đẩy cô, hiện tại cô nói tấm hình này hại cọ, Dung Ân, tôi không muốn nghe cô nói nhảm nữa!”

Cho nên, đã mới đổi một lần, về sau đừng hy vọng người khác tin tưởng lần thứ hai.

Dung Ân gơ một cái chân khác, đá hướng anh đang cầm điện thoại , ” Anh cũng đã cho là như vậy, anh còn hỏi cái gì?”

Điện thoại bay ra ngoài theo đường vòng cung rớt xuống đất, miệng Nam Dạ Tước từng trận từng trận chua chát, trong đôi mắt cảm phần mạnh mẽ, ” Dung Ân, tôi cho cô cơ hội, cô không muốn, muốn cam chịu, cũng đừng trách tôi.”

Cô ngứa mắt nằm ở trên giường, xương quai xanh thon gầy lồi ra, Dung Ân bỗng nhiên nở nụ cười, Nam Dạ Tước chỉ nhìn thấy hai vai cô không ngừng lay động, thậm chí ngay cả tóc dưới thân thể đều lay động, cô cười, cười, nước mắt liền từ khóe mắt chảy ra, sau đó quanh co chảy đau thương buồn bã trên mặt. Anh nói, tôi cho cô cơ hội giải thích....

Dung Ân thật không cảm thấy buồn cười, cô hung hăng nhìn chằm chằm hai mắt Nam Dạ Tước, anh nhìn ra được, cô không phải là đang cười, khóe miệng vẽ ra độ cong hẹp kiêu căng châm chọc, không biết là đang giễu cợt anh hay chỉ là cô.

“Không được cười!” người đàn ông vươn tay ra che miệng của cô, Dung Ân loạn choạng đầu tránh ra, “Anh bức bách tôi đến tận bây giờ, chẳng lẽ còn muốn tôi khóc hay cười sao?”

Nam Dạ Tước kéo hai vai của cô, xoay người cô, Dung Ân quay lưng với chính mình, ” Đúng, tôi muốn khóc không được, nhưng tôi có thể chỉ phớt nhá hay cười của cô.” Hai tay cô bị trói trước người, người đàn ông trực tiếp kéo cổ áo của cô xuống xé đi, vải cotton bị xé toạc, bởi vì cô bị trói mà không thể xé toàn bộ, Nam Dạ Tước dùng sức, Dung Ân cảm giác lạnh buốt! Cả phía sau lưng lộ ra ngoài, hai tay áo lẻ loi lơ lửng còn treo ở cánh tay.

Ánh sáng màu da cam chiếu rọi cái lưng trắng nõn của cô, đường cong tuyệt mỹ, bàn tay anh lập tức che phủ phía trên, lòng bàn tay cảm thụ được nơi nói mềm mại trơn nhẵn. Dung Ân khom vai, nhưng không có hướng thụ, ngón tay Nam Dạ Tước tại áo ngực của cô kéo xuống, đầu hai ngón tay liền giải quyết gò bó cuối cùng của cô.

Anh cúi người, hôn tinh tế trên lưng cô, thật sự là giống như đem cô nâng niu quý trọng trong lòng bàn tay, cảm theo sống lưng Dung Ân đi xuống, đến xương cụt, Nam Dạ Tước mắt nhẹ nhắm lại, bỗng nhiên dùng sức cắn.

“A—” Dung Ân đau hô ra tiếng, chẳng qua là phát ra âm thanh ngăn ngủi liền cắn môi, hai tay vì giấy giữa mà bị cào vạt mài ra vết máu, Nam Dạ Tước rất dùng sức, giống như là muốn cắn rơi một miếng thịt của cô, anh từ từ buông ra môi mỏng, nhìn vết đỏ nổi bật trên da thịt, về sau, vết máu đỏ trên da thịt từ từ chảy xuống.

Nam Dạ Tước đem ngực to lớn dán trên lưng Dung Ân, nói bên tai cô, “Đau không?”

Mồ hôi trên mặt cô toát ra, Dung Ân nghiêng đầu đi, liền thấy cặp mắt anh lóa tia u ám nhìn trán mình, cô buông hàm răng cắn chặt ra, run run nói đầy đủ câu, “Đồ biến thái!”

Anh đem mặt của cô xoay ra ngoài. Tiến đến hôn, đều bị Dung Ân cắn nát môi, Nam Dạ Tước một tay bóp lấy cằm của cô, giữa ngón tay, dường như bóp nát cằm cô, lần nữa hôn, Dung Ân nếm mùi máu tươi trong miệng anh, màu đỏ tươi của máu hình khóe miệng cô, đầu lưỡi Nam Dạ Tước dường như chạm đến cổ họng cô, làm cô hít thở không thông.

Hắn đè trên người cô, đem quần ngủ của cô kéo xuống, vừa tự cởi quần áo của chính mình, Nam Dạ Tước đem cô quay lại phía mình, Dung Ân dùng sức đem ngực hắn, thân thể giấy giữa, cô cuồng loạn gần như bị điên, âm thanh trong miệng như con thú vì bảo vệ chính mình mà gầm lên, động tác không thay đổi, chỉ có thể lấy ngang ngược chống đỡ.

Cánh tay Nam Dạ Tước ngáng ngang cô cô, đem cô áp trên giường, Dung Ân muốn đứng lên. Nhưng đã không thể động đậy, hấn vươn bàn tay xoa nhẹ trên ngực cô sau đó dùng sức, cô đau đến nước mắt lưng tròng, thừa dịp Nam Dạ Tước chưa chuẩn bị, mở ra răng nhọn cắn cánh tay hấn. Bọn họ cứ như vậy giằng co, Dung Ân đem phần này đau trả lại cho hấn, nhưng hấn chẳng qua là nhứ hạ lông mày, tay hấn bỗng nhiên di động trước ngực cô, đây không phải là vuốt ve, mà là hành hạ, trên đùi, trên bụng, cánh tay cùng với ngực, phàm là tay hấn đụng qua đều để lại dấu tay, sau khi buông ra ngay lập tức hiện vết máu đọng toàn thân, thê thảm không nỡ nhìn.

Hấn rút tay về, đem hai chân Dung Ân dặng ra, cà vạt xiết cổ tay rách da, cô không muốn để hấn toại nguyện, hấn tiến vào giống như mũi kiếm xuyên vào da thịt, giống như bị lầy trì, không có đau đớn nào có thể đau hơn, Nam Dạ Tước không tin, cô có thể hạ người đàn ông khác, nên có thể tiếp nhận hấn giống như trước.

Dung Ân nhỏ vụn rên rỉ, âm thanh bởi vì thống khổ mà vọng ra nghe chói tai vô cùng, mỗi nơi trên người cô đều bài xích hấn, ngay cả vùng kín cũng vậy.

Cô càng không chấp nhận, hấn liền càng dùng sức, cho dù làm cô bầm tím, hấn cũng muốn cô hòa làm một thể. Nam Dạ Tước đem hai chân cô đặt lên vai mình, Dung Ân liền không giãy giụa nữa, cô yên lặng nhìn lên, cảnh vật trước mắt theo thân thể lắc lư đung đưa, bên trong đôi mắt, đèn chùm thủy tinh như lắc lư muốn rơi xuống, mỗi một viên thủy tinh đều buồn bã bị thương hát.

Lúc mơ mơ hồ hồ, cự hình dường như đã xong.

Dung Ân động động chân, hạ thân như tê liệt, cô cúi đầu xuống, chỉ thấy có máu theo má trong bắp đùi chảy xuống đi ra ngoài.

Vẫn là bị tổn thương.

Kết quả như thế Dung Ân cũng không nghĩ qua, cô liệu chết không chấp nhận, thân thể không hề vui thích có thể nào dễ chịu?

Nam Dạ Tước nằm ở bên cạnh, loại phản ứng lạnh nhạt này hoàn toàn chọc giận hấn, hấn mọi cách đòi hỏi, cô nàng đúng như cá chết loại nằm ở kia, nhớ tới đêm đó cô gọi Diêm Việt lúc kích tình, hai mắt hấn liền bị nung đỏ lên, nếu như không đối được thể xác và tinh thần hợp nhất, như vậy càng đau nhức, đau nhức thật sâu.

Dung Ân toàn thân mệt rã cả rời nằm ở đó, chưa kịp nhắm mắt lại, đã bị Nam Dạ Tước lôi dậy. Cô bắt động không làm khó, lại bị hấn mang ra khỏi phòng, đến hành lang hình cầu ở cầu thang.

“Anh muốn làm cái gì?” Thân thể trần truồng cảm giác lạnh như băng, âm hàn từ lòng bàn chân chui lên tới, theo mỗi dây thần kinh bò khắp toàn thân. Động tác Nam Dạ Tước theo sát đến, giống như giật dây búp bê, hấn động một chút, Dung Ân liền động một chút.

Hai tay hấn đè ép cả vai Dung Ân, đẩy nửa người trên của cô lên, bụng cô chống đỡ lan can, nhìn xuống, có cảm giác choáng váng. Nam Dạ Tước dán chặt phía sau Dung Ân, cặp chân cô bắt đầu run rẩy, hai tay không tự chủ được vịn hai bên lan can, cô nhắm mắt lại, cảm giác sợ hãi lại phẳng phất có máu tươi ngay tại chỗ.

” Dung Ân, cô cũng sợ sao?”

Cô dĩ nhiên sợ chết, Dung Ân thật không có nghĩ tới Nam Dạ Tước biến thái như vậy, Vương Linh ngủ ở phòng dưới, mở cửa có thể nhìn thấy bộ dáng dây dưa này của họ, sau lưng cô cứng ngắc, khuất nhục cộng thêm không cam lòng, làm cả khuôn mặt cũng thẫm bị thương không nói lên lời. ” Nam Dạ Tước, chẳng lẽ anh sẽ không sợ chết sao?”

“Tôi dĩ nhiên không sợ, ” hấn vỗ về cổ của cô, đem mặt cô hướng chính mình, ” CÔ càng muốn tôi chết, tôi càng sống thật tốt, Dung Ân, Giãy giụa mà không thể thoát được, là loại cảm giác như thế nào?”

Dung Ân thật có cảm giác bị ép điên! Cô cuối cùng không chịu đựng nổi, “Nam Dạ Tước, anh là người hay sao!!”

Ổ trong mắt cô, hấn vốn đã không phải rồi, bất cứ cấp bậc cầm thú nào dùng trên người anh cũng khó hình dung, ” Thật ra thì cầm thú rất tốt, chỉ phải hiểu mình muốn cái gì là được, cô cùng Diêm Việt không phải là ân ái sao? Không phải là tính toán đến chuyện kết hôn sinh con sao? Phỉ!!! Hiện tại người cô coi trọng không phải là tôi? Hấn là người, cho nên không thể đoạt được từ tay tôi, Dung Ân, cô biết điều một chút cam chịu số phận đi!”

Cô chửi đánh cũng không có tác dụng gì, người đàn ông này vô sỉ tới cực điểm, da mặt so sánh với thành tường còn dày hơn.

” Dung Ân, cô còn dám chạy không?”

Cô cắn răng không nói lời nào, hấn biết trong lòng cô còn không cam lòng, cô không ngừng suy nghĩ, chỉ sợ cô không thể sống yên ổn, hai cánh tay hấn ôm lấy Dung Ân từ phía sau, “Nói, còn dám không?”

“Anh sợ tôi chạy sao?” Đường đường là Tước thiếu, cũng có lúc sợ sao? Tôi có thể trốn được không, cuối cùng cũng bị anh bắt lại .”

“Không cho phép cô nói với tôi như vậy.” Nam Dạ Tước không muốn từ giọng cô nghe ra loại xa cách đó. Khoảng cách càng kéo dài ra thêm, dường như bọn họ vừa mới hoan ái trên chiếc giường kia chỉ là giấc mộng, không hề chân thật. Cái loại suy tính thiệt hơn này, Nam Dạ Tước rất không thích.

Người đàn ông này, thật sự bá tạo từ xương tủy, quần người ta khóc cười, còn muốn quần khẩu khí của người khác, ” ANh muốn nghe thì nghe, Nam Dạ Tước, tôi không phải loại phụ nữ thích lấy lòng người khác của anh, tôi nghĩ gì thì nói đó.”

Hấn cảm giác có chút thất bại. Nhưng phụ nào chưa từng gặp qua, cho dù cô ta có kiêu ngạo, lạnh lùng, cũng có chỗ mềm yếu.

Nam Dạ Tước đem đầu gối chen vào chân của cô, hấn không đợi cô có tiếp nhận hay không, liền xông vào trong cơ thể cô, Dung Ân bấu móng tay vào lan can cầu thang, giống như những vỏ sò xinh xắn bởi vì dùng sức mà đỏ lên, va chạm của hấn, ngang tàng bạo ngược, lại có chứa trừng phạt, cô rốt cục nhìn không được, miệng la lên, “A—”

“La lớn tiếng một chút, để tất cả mọi người xem một chút.”

Đau , thật là đau . Dung Ân nghĩ để ỉnh buông lỏng thân thể, tiếp nhận, cũng không cần phải chịu nhiều đau khổ như vậy, nhưng tâm hồn cô hết lần này đến lần khác sáng suốt đối lại cơ thể, cô khiến nó căng cứng, bế tắc, giống như trước chịu đựng Nam Dạ Tước nói không ra lời là hưởng thụ hay là hành hạ, hấn tăng nhanh tốc độ, cho dù Dung Ân cắn răng đem thống khổ nuốt xuống, nhưng cái loại va chạm này đối với xung quanh trống trải yên lặng trở nên tương phản rõ ràng, nhịp điệu lên xuống quan quần trong biệt thự.

Vương Linh ở gian phòng kia, bỗng nhiên mở đèn ra.

Dung Ân ứng phó không kịp, dường như có thể nghe được tiếng động cô đứng dậy mặc quần áo, “Nam Dạ Tước, mau vào đi.”

“Ân Ân, trả lời tôi, cô còn dám trốn không?” Nam Dạ Tước cắn lỗ tai của cô, một tay dán sát bụng cô, đem mật địa của cô ép sát chính mình.

“Đồ điên này, mau vào đi.”

“Đừng kích động, ” tiếng nói anh khàn khàn, cái loại âm thanh lộn xộn này nghe vào tai, mang theo mùi vị gọi cảm không trọn vẹn, ” Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Nam Dạ Tước, anh...”

Bất kể muốn chửi rửa như thế nào, đều không còn sức lực.

“Nói, tôi muốn chính miệng cô nói ra!”

Những ngón tay nắm chặt của Dung Ân từ từ buông ra, đầu ngón tay từ tư hồng trở lại, “Tôi không trốn nữa, tôi sẽ không chạy nữa...”

Phía sau, người đàn ông kéo môi mỏng, móng vuốt ác ma rớt cuộc cũng thu hồi, khoe miệng vung lên độ cong bất thường, cánh tay giữ chặt hông cô kéo vào phòng ngủ. Lúc xoay người đóng cửa lại trong nháy mắt, Dung Ân thấy Vương Linh ở lầu dưới đang đi ra, dường như đang tìm xem tiếng động xuất phát từ nơi nào.

Dung Ân giãy giụa, cô dường như đã bắt được phao cứu sinh, nhưng đối lấy là cái gì? Cô ngẫm lại, chính mình có nên hay không cam chịu số phận? Trong xã hội này, rốt cuộc có bao nhiêu người có thể điều khiển được quỹ đạo cuộc sống của mình? Bọn họ trệch ra khỏi quỹ đạo, cũng không thể sống tốt được sao?

Nam Dạ Tước mở cà vạt trói tay cô ra, chỉ là trêu đùa của anh, cũng đâu không nổi một chút đáp lại của cô, cuối cùng, liền chuyển thành phát tiết.

Đêm nay, Dung Ân thật sự là bị hấn tra tấn nặng nề.

Loại trừng phạt này của anh so với roi đòn còn không có người nào chịu được, Dung Ân từ trước đến giờ cảm giác mình có thể nhịn đau, nhưng đến cuối cùng, cô vẫn hôn mê.

Trên mặt giường lớn, chỉ có một chỗ lõm xuống, Dung Ân nằm tư thế bào thai, trạng thái tự bảo vệ mình chiếm giữ trong tử cung của mẹ, một chiếc chăn trắng đen chẻ ở trên bả vai cô trở xuống, cô ngủ say sưa, mạch máu trên cần cô rõ ràng nhấp nhô đều đặn làm cho người bên cạnh nhìn cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, không tồi, vẫn còn sống.

Nam Dạ Tước lúc đứng lên liền phát hiện cô phát sốt, hấn vỗ mặt của cô, vẫn là bất tỉnh.

Từ Khiêm bị quấy rầy giấc ngủ, lúc chạy tới đã nhìn thấy bộ dáng này, anh kéo chăn trên người Dung Ân, trông thấy cánh tay cô cùng với phần lưng ửng đỏ mẩn.

Bên trên giường, quần áo bị xé nát cùng với cái loại hương vị tình dục đó còn tràn ngập trong không khí, Từ Khiêm không cần nghĩ cũng biết tối hôm qua phát sinh chuyện gì, “Tước, cậu chơi quá mức.”

Người đàn ông ngồi ở bên giường, dưới áo choàng tẩm màu đen, lồng ngực to lớn từ từ phập phồng, hấn muốn nói mình không có chơi, nhưng xác thực Dung Ân vết thương đầy người là do hấn gây nên, “Sẽ không có việc gì chứ?”

“Bây giờ mới biết sợ sao , ” Từ Khiêm xem có chút dè nén, liền xoay đầu đi, “Sốt cao rất dễ dàng hạ , tôi không biết trên người cô ấy rốt cuộc bị thương như thế nào, tôi để chút ít thuốc mỡ tại đây, cậu tắm sạch cho cổ ấy thoa lên, không nhiễm trùng không có việc gì.”

Nam Dạ Tước cúi đầu không nói gì, cũng biết mình lần này quá mức, lại không có mặt mũi nói cái gì, Dung Ân thủy chung ngủ, duy trì cái tư thế kia, thân thể cũng không có lật một cái. Hơi thở yếu ớt, luôn cảm thấy một hơi sẽ tiếp không được, rất yếu ớt.

Từ Khiêm đem đồ chuẩn bị tốt, tiêm trên mu bàn tay Dung Ân từng chút một, hấn động tác dịu dàng, lúc cầm đi vào , Dung Ân chỉ động đập đầu ngón tay, cũng không có phản kháng , “Đến buổi tối, hấn là sẽ không sốt.”

Nam Dạ Tước đã thay xong quần áo, hấn nhìn xuống từng chút một , lại cúi người xem một chút Dung Ân có tỉnh không, “Cô ấy làm sao vẫn còn ngủ?”

“Hỏi chính cậu, ” Từ Khiêm tức giận ngăn hấn, “Tước, cậu có phải hay không quá hung mãnh?”

“Không tổn hại tới cậu sẽ chết sao?” Nam Dạ Tước trừng mắt nhìn anh, hấn chỉ muốn dạy dỗ cô , không nghĩ tới thể chất cô kém như vậy, ngủ một đêm liền lăn qua lăn lại thành như vậy.

“Chuyện kể tiếp cậu tự lo liệu đi, ” Từ Khiêm đem đồ để xuống, “Tôi không giúp được cậu, trở về ngủ đây.” “Buổi tối sẽ tới một chuyến nữa.”

Từ Khiêm đi rồi, Nam Dạ Tước sai Vương Linh nấu chút gì đó thanh đạm, Dung Ân sau khi tỉnh lại nhất định sẽ đói, hấn không có đi làm, nằm ở trên giường, để cho Dung Ân gối lên bờ vai của hấn, muốn cho cô ngủ được thoải mái một chút. Đau đớn tối hôm qua, đã khắc sâu vào trong lòng cô, cho nên, hễ là có chút động tĩnh, Dung Ân liền giống như con nhím co người lại, cô nhả lên đôi mi thanh tú, mí mắt bất an giật

vài cái, Nam Dạ Tước cho rằng cô tỉnh lại, liền xòe bàn tay ra vỗ nhẹ vài cái trên mặt Dung Ân, “Ân Ân, Ân Ân?”

Đầu chỉ là cọ xát trên bộ ngực hần , mi tâm nhú lại dần tản ra, cô lại lần nữa ngủ say.

Nam Dạ Tước đem tóc ở trên trán cô đẩy ra, lộ ra cả gương mặt tái nhợt, cô nếu có thể như hiện tại yên tĩnh ở bên cạnh hần ngoan ngoãn, hần cũng sẽ không đối với cô như vậy. Người đàn ông đem mặt chống đỡ đỉnh đầu Dung Ân, trong ngực cô gái càng phát ra gầy yếu, thật giống như một mớ thịt.

87. Chương 85

Chap 85 – Không thể gặp mặt cô ấy

Dung Ân mơ mơ màng màng, cảm giác được vẻ dịu dàng, cô muốn mở hai mắt ra, nhưng sự đau đớn tối hôm qua làm cô rất sợ , cô không muốn tỉnh lại nhanh như vậy. Ít nhất ngủ như vậy, cô sẽ không đau, cũng không cần nhớ lại loại nhục nhã đó, nhưng cô lại muốn nhìn xem, người ôm cô là ai? Động tác nhẹ như nhàng như vậy, là mẹ sao?

Trong tiềm thức của cô, có đánh chết cô cũng sẽ không nghĩ đến Nam Dạ Tước.

Vương Linh đến xem cô hai lần, đứng ở ngoài cửa thấy Dung Ân còn ngủ, cũng không có tiến đến quấy rầy, cô thực sự không nghĩ ra, Dung tiểu thư làm sao vừa mới trở về , lại khiến cho người đầy vết thương như vậy?

Nam Dạ Tước ở bên cạnh, thỉnh thoảng nhìn chằm chằm vào cái chai truyền dịch, mệt mỏi, liền đứng dậy đến ban công ngồi.

Khoảng giữa trưa, Dung Ân mới mở mắt ra, trần trọc tỉnh lại, một cánh tay của cô để bên ngoài chăn, chất lỏng trong suốt chảy từng giọt, từng giọt qua ống tiêm đưa vào trong cơ thể cô.

Cô vẫn không hề động đậy, cũng không có nói chuyện, hai con mắt yên lặng nhìn vào chai truyền dịch trong bình thỉnh thoảng phát ra một ít bọt khí.

Nam Dạ Tước cũng không phát hiện cô tỉnh, chỉ là đến gần cô, sau đó mới thấy Dung Ân trợn tròn mắt.

” Ân Ân.” Ánh mắt của cô vô hồn, nghe được động tĩnh, liền liếc mắt sang.

Nam Dạ Tước lúc này mới xác định cô đã tỉnh, trên gương mặt anh lập tức hiện ra sắc mặt vui mừng rạng rỡ , hướng về phía ngoài cửa kêu lên,” Vương Linh, Vương Linh –”

” Cậu chủ,” Vương Linh vội vàng lên lầu, vừa nhìn thấy Dung Ân, khuôn mặt u sầu cũng lập tức tán đi,” Dung tiểu thư, cô cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

” Cô ấy đang đói bụng, bưng cháo lên đây.”

” Được ạ.”

Dung Ân cứ như vậy nghe bọn họ ta một câu người một câu, Vương Linh đem cháo trứng muối thịt nạc đã sớm chuẩn bị bưng lên lầu, trong chén còn đang bốc hơi nóng, mới vừa ở lò vi sóng hâm nóng lên.

” Đưa cho tôi.” Nam Dạ Tước từ trong tay cô nhận lấy chén cháo, muốn tự mình dứt cho Dung Ân.

Anh thử qua nhiệt độ, cầm thìa ở trong chén quấy quấy vài cái, biểu hiện này anh đã tự hạ thấp mình, Dung Ân cũng chẳng liếc anh lấy một cái , người đàn ông ý bảo Vương Linh gắp cho cô một cái gối sau lưng.

” Dung tiểu thư, ăn một chút gì đi, người mà bị sốt mà húp cháo thì sẽ khỏi rất nhanh.” Vương Linh đỡ Dung Ân ngồi dậy, kê cho cô một cái gối ở sau lưng để cô dựa vào, cho cô có vị trí nằm thoải mái nhất.

Dung Ân miệng lưỡi khô khốc, một chút ít khí lực để nói chuyện cũng không có, phía ngoài miệng cũng khô nứt nẻ , Nam Dạ Tước đem thìa đưa đến bên cạnh miệng cô, Dung Ân liền buông lỏng mí mắt, nhìn một

cách thật kĩ lưỡng người đàn ông trước mặt mình, trong con người dường như dấy lên một ngọn lửa nhỏ, như có một cái gì đó vọt đến vào ngực bị đè nén chạy thẳng đến cổ họng.

Cô liền hất cổ tay người đàn ông ra, làm cho chén cháo khiến người ta chảy nước miếng nóng hổi đổ văng vào mu bàn tay của Nam Dạ Tước, đổ lên một mảng lớn.

Vương Linh mở lớn hai mắt, " Cậu, Cậu chủ."

Nam Dạ Tước vậy xuống, chỉ thấy mu bàn tay không chỉ là đỏ, còn có hai mảng da đang mọng nước phồng rộp lên.

Anh cầm lấy chén cháo bị rơi xuống giường, nhìn xuống, nện mạnh một cái xuống nền đất, cháo còn lại trong chén vung vãi trên mặt đất, một chút bắn lên trên người, nhưng ai cũng không giám kêu lên. (do tớ là người miền bắc, nên hay gọi là bát cháo nhưng tớ muốn để chén cháo cho nó hay nên các bạn miền bắc hiểu nhé! ^^, -Khoai Môn Kem-)

" Để tôi đi lấy chén cháo khác." Vương Linh dứt lời, vừa muốn đi ra.

" Tôi không muốn ăn." Dung Ân ánh mắt nhàn nhạt, đầu đau đớn rất khó chịu, thân thể lui lại muốn nằm xuống.

Nam Dạ Tước kéo chân ra, thấy bộ dáng của cô như không muốn sống nữa, sợ cô không ăn cái gì, thân thể không chịu được, anh dùng sức một cái, lại không nghĩ rằng chiếc chăn đơn đều bị kéo hết xuống dưới, lộ ra nửa người trên trần trụi của Dung Ân.

Vương Linh chỉ là liếc mắt, mặt liền đỏ bừng, , ánh mắt ngượng ngùng, Dung Ân tùy ý để lộ " cảnh xuân" ra ngoài, xung quanh người đều là vết thương, cô hướng về phía Nam Dạ Tước nở nụ cười, " Đẹp không?"

Ánh mắt hiu quạnh như vậy, có chút làm người ta nhói đau, bên miệng theo động tác cô cười mà sinh ra trào phúng, Nam Dạ Tước trong cổ nhẹ cuộn, cảm giác đó nhất thời không thể diễn tả, chỉ cảm thấy trong lòng như có khối đá to lớn đè nặng, chắc chắn là cực kỳ khó chịu.

Dung Ân ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc về phía anh, miệng vết thương bôi qua thuốc mỡ còn đang đau nhức, cô quên không được, Nam Dạ Tước giống như một con dã thú ở trên người cô cắn xé như thế nào. Rất nhiều chỗ máu đã thật sự chảy xuống, vết răng màu đỏ sậm loang lổ không chịu nổi.

Anh cầm lấy chiếc chăn đơn, chuẩn bị choàng trên bờ vai cô.

Chỉ là còn chưa tiếp cận, Dung Ân liền bắt đầu biểu hiện ra sự hoảng sợ, thân thể của cô bắt đầu lùi về phía sau, hai tay bắt đầu vung lung tung, " Không được, không được tới đây—"

Nam Dạ Tước lông mày nhíu chặt lại, Vương Linh vội vàng tới bắt lấy cánh tay cô, Dung Ân trong mắt phủ đầy sự hoảng sợ, đột nhiên giống như là điên rồi, cầm lấy đồ ném về phía Nam Dạ Tước. Ông tiêm đâm sâu vào bên trong da, máu chảy ngược ra một đoạn dài, nhìn thấy mà giật mình, Vương Linh sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng hai tay đè lấy bờ vai của cô, làm cho cô tỉnh táo lại, " Dung tiểu thư, chị đừng như vậy nữa."

Nam Dạ Tước cho rằng cô giận dữ, anh sa sầm nét mặt, cô vẫn là bộ dáng như vậy, anh liền tới gần, hai tay dùng sức ôm lấy cả vai Dung Ân, đem cô ôm chặt vào lồng ngực mình, " Đừng làm náo loạn lên nữa, cô không muốn bày ra bộ dáng như người đàn bà chanh chua này không phải sao?"

Khuôn mặt vừa mới khôi phục được chút hồng hào của Dung Ân lập tức trắng bệch, hai tay đang đặt ở trước ngực Nam Dạ Tước, cô liều mạng xô đẩy, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng kêu rên, " Buông ra, đừng đụng vào tôi, rút ngay—"

" Em dám đuổi tôi ?" Người đàn ông với mái tóc ngắn màu rượu đỏ, hai mắt sắc bén lộ ra vẻ vô cùng không vui, cô càng giãy dụa, anh ôm càng chặt, Dung Ân hai chân ở trong chăn đơn đạp loạn xạ, cho đến khi khí lực chẳng còn nữa chỉ còn lại có cả vai run rẩy, giãy dụa dần dần yếu đi, Nam Dạ Tước thấy cô sắc mặt trong suốt như tờ giấy, vừa muốn bảo Vương Linh đi lấy một ít thức ăn mang lên, Dung Ân liền cúi mặt xuống, ở trước ngực anh nôn ra một trận, cuối cùng, tất cả những gì trong bụng cô đều nằm tại quần áo Nam Dạ Tước.

Người đàn ông sắc mặt tái nhợt, cũng không phải là cảm thấy bẩn, mà là trong đầu của anh có một chút suy nghĩ, phản ứng này, Dung Ân có phải là đang có..?

Khoảng thời gian lần trước tại ngự cảnh uyển, trong thời gian này, cô ấy cũng không ở bên cạnh mình.

Lại nói sau đêm đó, anh đã chính mắt trông thấy cô uống thuốc.

Nam Dạ Tước buông cô khỏi lòng ngực mình, Vương Linh mang chiếc chăn đơn khoác vào bả vai của Dung Ân, anh cố nén cơn tức giận xuống đem điện gọi cho Từ Khiêm “Lập tức tới ngay, đúng, ngay bây giờ!”

Người con gái nằm ở trên giường, chỉ lộ ra cái đầu, cô cũng không biết làm sao lại ói ra, chỉ là bị Nam Dạ Tước đụng vào người, sau đó cảm thấy rất sợ hãi, từng nơi trên cơ thể đều kêu gào bài xích.

Từ Khiêm chạy tới rất nhanh, nhìn thấy Dung Ân thì nói, “Không phải đã tỉnh sao? Cậu trong cơn giận dữ gọi tớ đến làm cái quái gì?”

“Cậu xem xem, cô ấy có phải đang mang thai không?” Nằm ở trên giường Dung Ân nghe nói vậy, sợ run lên, cô kinh nguyệt mới chấm dứt một tuần lễ, làm sao có thể sẽ có con chứ?

Từ Khiêm cũng lắc đầu, “Chắc có lẽ không, bằng không tới hôm cậu hành hạ như vậy, trong bụng của cô ấy có khối thịt đi chẳng nữa còn có thể giữ được sao?”

Nam Dạ Tước nghĩ đi nghĩ lại, sắc mặt vẫn bị mây đen bao phủ, “Tôi không muốn nghe chắc có lẽ không, tôi muốn đáp án chính xác.”

Từ Khiêm đi đến bên cạnh Dung Ân, “Cái này phải đến bệnh viện mới biết được, tớ cũng không phải bác sĩ đông y có thể xem mạch mà biết được.”

” Vậy thì đi bệnh viện.” Nam Dạ Tước nói xong, người liền đứng dậy.

Dung Ân đang nằm trong chăn đơn thấy anh đang dần tới, giọng nói liền lãnh đạm, “Tôi không có mang thai.”

” Việc này em nói không tính.” Nam Dạ Tước đi vào bên người Dung Ân, vừa ngồi xuống, cô liền vặn vẹo thân thể tránh đi sự đụng chạm của anh, trong ánh mắt tràn ngập rõ ràng sự chán ghét cùng sợ hãi.

” Vương linh, chuẩn bị quần áo”

“Vâng, Cậu chủ”

“Bỏ ra, người đừng đụng ta– Nam Dạ Tước, người đi đi”

Tay của anh vừa chạm vào trước mặt cô, Dung Ân liền run rẩy lên, ôm cái chăn đơn, ở bên ngoài, hai cái cánh tay bắt đầu phát ra từng khối chấm đỏ, bệnh này cùng dị ứng không khác nhau là mấy.

Từ Khiêm vội vàng ngừng động tác của Nam Dạ Tước, “Đội đã.”

” Có chuyện gì sao?” người đàn ông sắc mặt nôn nóng, rõ ràng vô cùng không kiên nhẫn.

” Có cái gì không đúng?” Từ Khiêm vội kéo Nam Dạ Tước lùi về bên cạnh, ý bảo anh cứ đứng ở đấy, đừng tới gần Dung Ân, Vương Linh từ trong tủ quần áo lấy ra chiếc váy dài, Từ Khiêm thừa dịp Dung Ân không đề phòng, lúc này mới từ từ đi đến bên giường của cô.

Thấy Dung Ân không có phản ứng quá khích gì, Từ Khiêm liền ở bên giường ngồi xuống, cô hai mắt đề phòng chỉ nhìn chằm chằm vào Nam Dạ Tước, đối người khác cũng không có bất cứ kích động nào.

Anh vươn tay, chuẩn bị chạm đến cái trán của Dung Ân thì người con gái bắt đầu nhăn lông mày lại, “Đừng sợ, tôi chỉ là xem xem cô hạ sốt chưa thôi.” Dung Ân rủ đôi mắt xuống, sắc mặt cũng ôn hòa rất nhiều, Từ Khiêm ở trên trán cô sờ nhẹ, “Không có việc gì, buổi tối chịu khó uống thuốc, ngày mai thì tốt rồi.”

Nam Dạ Tước thấy cô đối với chính mình bài xích như vậy, còn đối với người khác bộ dáng cũng rất dịu dàng ngoan ngoãn, anh đi nhanh lên trước, “Đây là có chuyện gì?”

Từ Khiêm tiến lên một bước kéo Nam Dạ Tước đi, đưa anh tới ban công.

” Cái gì, chứng ngại tâm lý?”

Từ Khiêm thân thể gục ở trên lan can, sợi tóc đen bóng, anh sẽ không nhìn lầm, cái này cũng chính là nguyên nhân anh một mực khuyên nhủ Nam Dạ Tước không cần phải đùa quá mức,” Nhìn động tác của cô ấy không cho cậu đứng vào, tám chín phần, cô ấy cảm thấy cậu chạm vào cô ấy, sẽ mang cho cô ấy nhiều thương tổn, trí nhớ khắc quá sâu sau sẽ trở thành một loại sợ hãi, một khi tiến vào chiếm giữ trong nội tâm dường như sẽ thành bóng ma.”

Nam Dạ Tước đốt lên một điếu thuốc, ánh mắt xuyên qua sương mù lượn lờ hướng về xa xa, môi mỏng mân mê điếu thuốc,”Vậy kế tiếp sẽ như thế nào?”

” Kỳ thật cũng không có việc gì cả, cùng lắm thì....,” Từ Khiêm nghiêng khuôn mặt chuyển hướng về phía anh, sắc mặt cũng rất nghiêm túc,” Chính là cậu không thể tiếp cận cô ấy, buổi tối ngủ không thể ôm, càng không thể làm tình, đối người khác thì lại không có ảnh hưởng gì.”

” Chết tiệt!” Nam Dạ Tước đưa tay lên không trung nhưng hướng tới đối phương,” Cái này còn không có ảnh hưởng, vì cái gì mà không cho tôi đứng vào, mà người khác thì lại không bài xích?”

Người đàn ông này cường ép công lý về phía mình làm cho người ta cảm thấy muốn cười, Từ Khiêm âm thanh dịu nhẹ xuống,” Bởi vì đêm cô ấy tra tấn thành như vậy không phải người khác, chính là cậu! Cậu thật cường bạo, có thể đem người khác bức đến mức này.”

Nam Dạ Tước quanh người bao quanh khí u ám,tức thì dập tắt xuống dưới, sắc mặt che kín âm u, nặng trĩu,”Vậy, nên làm cái gì bây giờ?”

” Chỉ có một biện pháp.”

” Cậu nói cho xong đi, đừng có dông dài như bà lão nữa.”

Người đàn ông nổi giận.

” Sao cậu không chính mình nghĩ đi, chướng ngại tâm lý, tất nhiên là tìm bác sĩ tâm lý rồi.”

Nam Dạ Tước ánh mắt lại hướng trên người Dung Ân,” Cái bộ dáng này của cô ấy, tôi chỉ sợ cô ấy sẽ náo loạn, không chịu đi ra ngoài.”

” Không phải chứ?, cậu còn có thể sợ phụ nữ sao?” Từ Khiêm không quên trêu ghẹo,” Không có chuyện của tớ nữa, tớ đi về trước, tớ chỉ có thể trị vết thương trên thân thể thôi.”

” Không cho người đi”, Nam Dạ Tước bực bội dậm dậm chân,” Cậu đi, tìm cho cô ấy một bác sĩ tâm lý.”

” Tớ?” Từ Khiêm rất không tự nguyện làm một việc hạ thấp mình như thế,” Tại sao là tớ?”

” Bảo cậu đi thì cậu phải đi, đừng nói nhảm hết cái này đến cái khác nữa, nhanh lên!”

Từ Khiêm dường như bị Nam Dạ Tước đẩy mạnh ra khỏi phòng ngủ, anh không có theo vào, mà là đứng ở trên ban công, xuyên qua cửa sổ sát đất quan sát động tĩnh ở bên trong, Nam Dạ Tước móc một điếu thuốc ra hút, sắc mặt biểu hiện ra ngoài có chút chột dạ, anh thỉnh thoảng đứng ở cửa ra vào nghe một chút âm thanh, thỉnh thoảng lại đi đi lại lại vài bước.

Nam Dạ Tước không nghĩ cái phòng này cách âm lại hiệu quả như vậy, anh chỉ nhìn thấy Từ Khiêm đứng ở phía trước cửa sổ đang cùng Dung Ân nói chuyện gì đó, người con gái buông thỏng mi mắt, cũng không có lên tiếng, cũng không có phản ứng gì quá kích, Từ Khiêm nói xong lời cuối cùng, ngay cả ra hiệu cũng dùng đến, Nam Dạ Tước lúc này mới trông thấy rõ Dung Ân gật đầu.

Anh tưởng Từ Khiêm khuyên bảo thành công, kéo cửa ra để đi vào, chuẩn bị sai Vương Linh thay quần áo cho cô.

Dung Ân ngồi dậy, ánh mắt dừng lại trên người Nam Dạ Tước, liền có mấy phần vui vẻ,” Tôi sẽ không đi khám, tôi không có bệnh.”

Từ Khiêm hướng phía Nam Dạ Tước mở ra bàn tay ra nhún nhún vai, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

” Em không thể không đi.” Nam Dạ Tước thấy cô cười, liền lạnh mặt.

” Tôi không đi,” Dung Ân càng nói càng thể hiện sự kiên định của mình, cô cong hai đầu gối lên, đem cái cằm nhẹ đặt lên trên đầu gối, cái động tác bình thường này, nhưng trong mắt Nam Dạ Tước lại như một lời khiêu khích,” Nam Dạ Tước, như vậy không phải rất tốt sao? Từ nay về sau anh muốn đụng vào tôi, tôi liền ói đầy người anh.”

Từ Khiêm nhin cười, người đàn ông kiêu căng sắc mặt càng ngày càng ảm đạm,” Em không đi phải không? Tôi đây bắt em phải đi”

“Anh bắt đi,” Dung Ân đem hai tay từ chần đơn duỗi ra ngoài,” Nhưng tôi cho anh biết, tôi không phối hợp, Nam Dạ Tước, chẳng lẽ anh ngay cả suy nghĩ của tôi cũng muốn điều khiển sao?”

Cô cười lạnh lạnh, miệng câu dẫn ra đường cong có loại khiêu khích, Nam Dạ Tước biết rõ Dung Ân nói không sai, bệnh tâm lý trước tiên chính là phối hợp, hiện tại, cô không cần phải phản kháng, thân thể của cô đã hành động ra rõ ràng rồi.

Hai người ánh mắt đều giao nhau cùng một chỗ, cô cười rất tùy tiện, rất liêu lĩnh, cười đến trong ánh mắt hiện ra trong suốt.

Nhưng Nam Dạ Tước lại cười không nổi, cho dù là muốn kéo xuống môi cũng không có khí lực.

Anh vốn định nói, cùng lắm là là một người phụ nữ thôi ,chơi tàn tạ rồi, ném đi, tìm người đàn bà khác, nếu muốn trò chơi kích thích, anh có thể một lần nữa săn bắt, đàn bà chờ xếp hàng có thể vài vòng quanh thành phố Bạch Sa này.

Nhưng Tước thiếu có thói quen kiêu ngạo khi nhìn thấy cặp mắt như muốn đóng băng người khác kia, dần dần tinh thần lại ảm đạm, bàn tay của anh đang dần dần siết lại, trong lòng buồn bực không có chỗ để phát tiết, Từ Khiêm không cười nữa, cũng đã nhận ra sự khác thường của Nam Dạ Tước, người con trai đi vào đến cạnh anh, đặt trên vai anh vỗ nhẹ,” Tổ về trước, Tước, cậu cũng đi cùng đi.”

Đóng lại cửa, hai người theo cầu thang đi xuống phía dưới, Từ Khiêm giọng nói không nhanh không chậm,” Cậu nếu chỉ là chơi đùa, có quan tâm hay không cũng không quan trọng , cùng lắm chơi chán thì ta ném đi, nhưng nếu cậu còn muốn giữ lại dù chỉ là một chút, trước tiên hãy khuyên cô ấy đi tới khám bác sĩ , loại tâm lý này thật sự không thể kéo dài được, bằng không sẽ mọc rễ nảy mầm, khó có thể loại bỏ.”

Trong phòng ngủ, Vương Linh cầm quần áo chuẩn bị trên tay, Dung Ân xốc chần lên,” Tôi tự mình có thể làm được.”

” Hay là để em làm cho.” Người con gái giọng nói có chút khác thường, cô quay đầu đi, chỉ thấy Vương Linh con mắt đã đỏ lên.

” Em khóc cái gì chứ, tôi không sao”.

“Em không nghĩ tới cậu chủ lại đối xử với chị như vậy,” Trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người, Vương Linh hốc mắt ướt át,” Em nghĩ sau khi chị trở về,cậu chủ sẽ rất vui mừng, Dung tiểu thư,chị hãy nghe lời cậu chủ đi, đừng có ôm đau khổ về mình nữa.”

Vương Linh lấy từ tủ quần áo một chiếc áo sơ mi khác mang ra thay cho Dung Ân, cô hai tay ôm gối, đầu tựa ở trên giường, tối hôm qua sự việc lớn như vậy, Bùi Lang lần này nhất định là sẽ biết, mẹ ở bên đó, cũng không biết ra sao.

” Dung tiểu thư, em lấy cho chị một ít thức ăn mang lên đây nhé.”

Dung Ân đang nghĩ cũng giật mình tỉnh lại, đã hạ sốt, tinh thần cũng tốt ra rất nhiều,” Được, như vừa rồi trứng muối cháo thịt nạc đi.”

” Vâng, được ạ, chị chờ một chút, em lập tức sẽ mang tới.” Vương Linh thấy cô chịu ăn cái gì, vui vẻ còn không kịp.

Nam Dạ Tước lên lầu thì thấy Dung Ân đang bưng chén cháo lên ăn, kim truyền bị tháo xuống , Vương Linh bên cạnh cùng cô nói cái gì đó, chỉ thấy Dung Ân gật gật đầu, bên miệng cười yếu ớt.

Ý thức được trong phòng có một người nữa, Dung Ân giương mắt nhìn lên, cháo đang ở bên miệng cũng không ăn nữa, , dường như cứ như vậy mà theo dõi anh.

Nam Dạ Tước vốn định đi đến, nhưng nhìn thấy ánh mắt của cô như vậy, rõ ràng bước chân cũng cứng ngắc, đứng cách giường rất xa.

Anh thấy động tác này của chính mình mà cảm thấy mất tự nhiên, đứng ở đó, có chút lúng túng.

"Cậu chủ, buổi tối ăn cơm ở nhà nhé?" Vương Linh đứng lúc phá vỡ không khí ngưng ngập này.

"Ừ, cô đi chuẩn bị đi." Nam Dạ Tước làm ra vẻ lơ đãng tiến lên, vừa mới đến gần một chút, Dung Ân thân thể cứ thế mà cuộn lên.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, hần thân thể cao lớn nghiêng nghiêng dựa vào trước tủ quần áo," Em đã không đi, tôi sẽ đem thầy thuốc mời về nhà, em đỡ phải đi ra ngoài."

"Nam Dạ Tước, anh vì cái gì cứ muốn chữa trị cho tôi?"

Câu hỏi này, anh khó có thể mở miệng, anh dù da mặt dày đến đâu, cũng nói không được là vì anh muốn cô, muốn ôm cô, vì có thể ngủ ở bên cạnh cô.

"Dung Ân, có bệnh phải trị."

"Tôi nói, tôi không có bệnh," Dung Ân cố ý nói," Nam Dạ Tước, tôi không trị thì sao? Bệnh này là trị không hết, tôi sẽ không để cho anh đụng vào tôi, tôi cũng không muốn trị....."

Cô từ chối quyết đoán như vậy, Nam Dạ Tước chỉ cảm thấy trong lòng có cơn tức giận," Được, vậy thì ở lại đây, khi nào chịu chữa trị thì khi ấy mới được bước ra khỏi cửa phòng này."

Dung Ân không hề không dỗi, đem chén cháo đặt ở trên tủ đầu giường, thân thể lui vào trong chăn đơn, chỉ để lại cho Nam Dạ Tước một cái bóng lưng.

Anh lúc này mới phát hiện, đối mặt với Dung Ân lúc này thì lửa giận của anh đơn giản luôn bị khơi mào, người như anh luôn lấy cao ngạo, tỉnh táo làm chủ nhưng bây giờ như là đi gặp quỷ vậy.

Nhận được điện thoại của công ty, Nam Dạ Tước vẫn còn ở trong phòng ngủ, anh nhấn nút nghe," Chuyện gì?"

"Alo, tổng giám đốc, Bùi công tử muốn gặp ngài, hiện đang ở trong phòng tiếp khách."

Nam Dạ Tước khôi phục sự lạnh lùng," Biết rồi, tôi lập tức đến."

Anh đi ra khỏi phòng ngủ, vốn định cứ như vậy rời đi, nhưng nghĩ lại, thôi cứ đem cửa phòng khóa trái vào.

Dung Ân nghe được âm thanh chìa khóa chuyển động, cô nằm không nhúc nhích ,trong ánh mắt thoáng vẻ ảm đạm.

Bùi Lang ý đồ đến rất rõ ràng, chính là muốn tìm người.

Nam Dạ Tước ngồi ở đối diện với anh ta, vểnh chân lên, trong tay đốt điếu xì gà," Anh nói đùa sao? Dung Ân, tôi lâu lắm rồi không gặp."

"Nam Dạ Tước, chuyện tối hôm qua, tôi và anh trong thâm tâm đều rất rõ ràng, tôi đã nhận lời mang cô ấy rời đi, tôi muốn hết lòng tuân thủ hứa hẹn." Bùi Lang khí thế không chút nào thua kém Nam Dạ Tước, từ lời nói cho tới khí chất, có loại khí chất thống lĩnh đại cục.

"Các anh làm việc đều phải đưa ra chứng cứ," Nam Dạ Tước đem xì gà đặt ở trên gạt tàn thuốc, từ đầu đến cuối không hút thêm lần nào nữa," Cứ vô duyên vô cớ chạy tới đòi người như vậy, không giống phong cách làm việc Bùi công tử a, hơn nữa, không phải là chỉ là một người phụ nữ sao? Chỉ cần Bùi công tử kêu lên sẽ có đầy người đầu ấp tay gối với công tử, Người phụ nữ kia tôi đã chơi chán, đã sớm cho cô ta tiền đuổi cô ta đi, nói không chừng đang được một công tử khác bao nuôi đấy."

Bùi Lang môi mỏng đậm ý cười, lơ đãng," Tước thiếu làm việc quả nhiên gọn gàng , có thể ở ngay trong địa bàn của tôi hiển nhiên cướp người, trên đời này thì chỉ có anh."

"Bùi công tử," Nam Dạ Tước nhếch môi mỏng, thể hiện khí chất hơn người," Cao siêu như vậy đừng có mang đổ lên đầu tôi, tôi cũng không muốn vì một người phụ nữ mà nhảy vào địa bàn của anh, tôi chỉ là

hiếu kỳ, Dung Ân hoàn toàn không có thân phận hay bối cảnh hơn người, làm sao có thể làm phiền Bùi công tử ra sức mà bảo vệ như vậy? Bây giờ làm việc, ai không chú ý đến lợi ích đây?”

Bùi Lang cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của anh, Nam Dạ Tước có chút khó hiểu, anh biết rõ lần này đến Tước thị là không tìm được người, vì sao còn cố ở đây làm gì chứ?

” Tước thiếu đã nói như vậy, tôi đây cũng không nên lưu lại ở đây lâu,” Bùi Lang vẫn bình tĩnh như trước, bước đi lối lạc,” Chỉ là làm phiền anh một chút, nếu nhìn thấy Dung Ân thì thay tôi nói một câu là mẹ Dung mọi việc tôi đều sắp xếp xong xuôi, bảo cô ấy không cần lo lắng.”

Nam Dạ Tước môi mỏng khẽ cười, lộ ra chút ít mỉa mai hoặc,” Kỳ thật, Bùi công tử có nghĩ tới hay không, chúng ta liệu có thể sẽ trở thành bạn của nhau?”

” Có thể đấy,” Bùi lang đứng dậy,” Chờ anh từ trong nhà tù đi ra, rửa sạch từng tầng lớp tội ác, có lẽ có cơ hội.”

Nam Dạ Tước đậm ý cười, đôi mắt hẹp dài nhìn theo bóng lưng người đàn ông đi xa, dần dần cũng kéo dài ra, anh đem cái bật lửa kim loại đặt tại trên mặt bàn gỗ vài cái, tiện tay vung ra, ngón trở thon dài khẽ gõ cảm giác như một bản nhạc có tiết tấu, “Hừ, ra về đạo mạo, sau lưng, những loại người như này không biết thu bao nhiêu là hối lộ, bộ dáng đã sớm thối rửa rồi.”

Muốn cho anh ngồi trong nhà tù ư?, kiếp sau, sau nữa đều không khả năng!

Trở lại ngự cảnh uyển, Dung Ân đã thức dậy, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, bên dưới mặc một chiếc quần ka-ki, cô yên lặng ngồi ở chiếc ghế trên ban công, xung quanh tỏa ra khí lạnh kéo dài cho tới tận phòng ngủ, đôi mắt vô hồn nhìn xa xa, dường như lạc về phía đường chân trời, trời chiều vừa vãn.

Nam Dạ Tước không lại gần, chỉ thấy cô đang nhìn cái gì đó rất xuất thần, Vương Linh tiến đến kêu nhẹ cậu chủ, Dung Ân lúc này mới quay đầu.

Trên bàn cơm, cô ăn uống cũng rất tốt, Nam Dạ Tước ăn vài miếng sau đó liền nhìn về phía Dung Ân đối diện, qua một ngày, cô gầy đi không ít, trên mặt chỉ có đôi mắt kia còn có chút thần sắc.

Dung Ân ăn qua vài món sau đó cũng lên lầu, Nam Dạ Tước cũng không đói, để đưa xuống theo sau.

Cô vẫn nằm ở trên giường lớn, chỉ để ra khuôn mặt cảnh giác nhìn về phía anh.

Nam Dạ Tước lại ngừng bước chân một lần nữa, anh ảo não tiến vào phòng tắm, tắm rửa, lúc đi ra thì trên người còn phảng phất hương thơm tươi mát, anh thật cẩn thận chậm rãi đi đến bên giường,” Ân ân, Bùi Lang buổi chiều có tìm tôi.”

Dung Ân trong ánh mắt có một tia lóe sáng,” Mẹ tôi thế nào?”

” Anh ta đã sắp xếp ổn rồi, em không cần lo lắng.” Nam Dạ Tước vừa có ý định tiến tới, đã thấy phản ứng của Dung Ân trước, cách anh rất xa.

” Em không cần thấy tôi giống như thấy hổ vậy,” Nam nhân sắc mặt khó chịu,” Tôi đây vài ngày tới sẽ không đụng vào em.”

Anh dường như lấy lòng, nhưng nhìn tại trong mắt Dung Ân, lại cảm giác một loại vô lực, hiện tại cô cứ nhìn thấy Nam Dạ Tước lại nhớ tới sự tra tấn tối hôm qua, Từ Khiêm nói không sai, cô đã có bóng ma trong lòng, trên thân thể vẫn đau nhức như vậy, rõ ràng như vậy.

88. Chương 86

Chap 86 – Tước thiếu yếu thế.

” Nam Dạ Tước, tôi đã không dùng được nữa, thả tôi đi đi.”

Người đàn ông hai đầu lông mày nhíu lại thành một đường sâu, đứng dậy, anh đã bày ra ý tốt của mình, sự cúi đầu mình, vậy mà cô ấy làm như không thấy, vẫn cứ một lòng muốn chính là rời đi,” Dung Ân, em nghĩ cũng đừng nghĩ tới, cho dù tôi không đụng được vào em, tôi cũng sẽ không để người khác đụng vào em.”

Cô quay mặt đi, cùng anh ta nói nhiều lời quả là vô ích.

Nam Dạ Tước đi vào một bên giường, vừa xốc chăn đơn lên định ngủ, Dung Ân liền cảnh giác,” Anh tránh ra!”

” Tôi không đụng vào em,” Người đàn ông cố ý cách cô khá xa, Dung Ân thấy thể thân thể co lại một góc, phong tỏa chính mình,” Anh không đi sang căn phòng khác ngủ sao?”

” Tôi,” Nam Dạ Tước viện cớ lý do,” Tôi quen giường.”

Dung Ân bên miệng nở một nụ cười khinh bỉ, từng có nhiều người đàn bà như vậy, thường qua lại không ngớt trong bụi hoa như vậy , anh ta lại có thể nói ra hai chữ quen giường,” Tôi đi thư phòng.”

” Dung Ân,” Nam Dạ Tước thấy cô muốn xuống giường, vội vàng kéo cổ tay của cô,” Tôi nói là không đụng vào em, em còn muốn thế nào?”

Dung Ân giống như là bị điện giật vội vàng hất tay anh ra khỏi mình, hai chân vốn đã chạm đất, nghĩ sao cô lại nằm chết dí trên giường, nhưng lại nằm cách anh rất xa, ánh mắt của cô bức bách hướng về phía Nam Dạ Tước, vốn dĩ đang bình tĩnh lại bị thay thế bằng vài tia tức giận,” Chuyện công ty Sang Tân, là anh một tay dựng lên sao?”

Nam Dạ Tước không có phản bác, anh làm việc từ trước đến nay dám làm cũng dám thừa nhận,” Phương án là em làm, muốn truy cứu, Sang Tân tất nhiên là đứng mũi chịu sào.”

” Phương án của tôi không có vấn đề.”

” Tôi cũng không nói phương án có vấn đề, mà nếu nó không có, tôi sẽ biến nó thành có.”

” Nam Dạ Tước, anh thật là hèn hạ!” Dung Ân cắn răng, hình ảnh của Thẩm Mặc khóc rống lên, nước mắt đầm sâu vào trong lòng cô thấy đau nhói,” Sang Tân chỉ là công ty nhỏ, bồi thường tài liệu phí cũng không được hơn một ngàn vạn.”

” Cái này không phải là cái mà em có thể quan tâm,” Nam Dạ Tước âm thanh thật dịu dàng,” Tòa án thi hành cưỡng chế, bằng không, bọn họ phải cả đời làm công cho tôi, còn chưa nói đến, em vẫn là nhân viên của công ty Sang Tân.”

” Tôi đã sớm nghỉ việc.”

” Em nghĩ rằng tôi không biết sao? Em chỉ sợ liên lụy tới bọn họ, Dung Ân, vô dụng thôi!”

Cô chán nản, vết thương trên người lại ê ẩm đau nhức,” Tôi không muốn đi ra ngoài, anh tìm bác sĩ tâm lý đến nhà đi.”

” Thật sao?” Nam Dạ Tước nằm nghiêng ở trên giường nửa người trên bỗng nâng lên, trong mắt lộ ra sự vui mừng rõ rệt,” Em yên tâm đi, lần này nếu như em điều trị tốt, sau này tôi sẽ không đối xử với em như vậy nữa.”

Dung Ân cũng không tin anh ta một chút nào, nhưng thực sự không có phản bác,” Dem chuyện Sang Tân xử lý cho tốt, tôi không muốn trở mắt nhìn Thẩm bọn họ vất vả lắm mới thành lập nên công ty lại bị hủy ở trong tay tôi.”

” Được,” Người đàn ông giọng nói đầy đáp ứng,” Tôi sáng sớm ngày mai sẽ cho bác sĩ tới.”

” Nam Dạ Tước,” Dường như anh đang vô cùng vui mừng thì Dung Ân lại cách hơn nửa cái giường nhìn về phía anh,” Chúng ta mỗi lần đều chỉ là giao dịch, phải đến khi nào thì anh mới cho tôi dù chỉ là một chút cam tâm tình nguyện?”

Nói xong, cả người liền chui vào trong chăn đơn , chỉ để lại cái bóng lưng cho anh, Nam Dạ Tước nụ cười trên miệng cứng ngắc lại, anh ngồi ở đó, nghĩ tới câu nói kia của Dung Ân, thân hình tuyệt đẹp liền chậm rãi khó khăn đứng dậy, anh đã dùng tổn thương sâu sắc nhất khắc vào người Dung Ân để cô quên người khác,

nhưng không ngờ tới đối lấy lại càng khắc sâu thêm khoảng cách, cô nhất quyết không chịu tiếp nhận là anh, chứ không phải người khác.

Chung quanh, không gian bỗng nhiên trở nên yên tĩnh, Dung Ân ra sức ổn định hô hấp, giả bộ như đã ngủ rồi.

Nam Dạ Tước nằm ở phía sau cô, không dám tiến lên, anh không biết Dung Ân là ngủ thật hay giả, người đàn ông mệt mỏi thở dài, "Ngày nào đó, em có thể yêu tôi một chút được không?"

Dung Ân phía sau lưng cứng đờ, không biết anh tự nhiên sao lại hỏi đến việc này, mà ngay cả chính Nam Dạ Tước cũng không biết, lời nói quanh quẩn ở nơi nào đó trong tâm hồn, chính mình lại buộc miệng nói ra như vậy.

Cô đương nhiên là không trả lời, đôi mắt khẽ nhắm lại, liền chìm vào giấc ngủ.

Nam Dạ Tước chuyển mình, ánh mắt dừng lại phía sau lưng Dung Ân, hai vai của cô rất nhỏ nhắn, dáng điệu hô hấp dường như rất cẩn thận chậm rãi, giống như là đề phòng cái gì đó. Anh vươn tay ra, không có đụng chạm lấy cô, chỉ là rơi vào bên cạnh người Dung Ân, dưới lòng bàn tay có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của cô, bọn họ trong lúc đó chỉ cách nhau một khoảng cánh tay, người đàn ông thấy cô đã ngủ say, liền dịch chuyển thân thể, muốn lại gần.

Anh động tác rất dịu dàng, cảm giác như đang lén lút, đương nhiên cũng không dám gần sát quá, chỉ là vươn tay ra chạm nhẹ vào phía sau lưng Dung Ân, anh thả lỏng người nhưng hô hấp dường như bị kéo căng ra, anh ngóc đầu lên nhìn xuống Dung Ân vẫn đang ngủ không hề phát hiện ra chuyện gì, cô đôi môi cong cong lên, hai bàn tay kê dưới khuôn mặt, trông cô ngủ rất là yên ổn.

Nam Dạ Tước đuôi lông mày mang vẻ u sầu chậm rãi giãn ra, tự nghĩ tên tiểu tử Từ Khiêm kia đúng là chuyện bé xé ra to, anh tuy nhiên làm tổn thương Dung Ân, nhưng ban ngày cô quá khích như vậy chắc chỉ được một lúc, sẽ không duy trì quá lâu.

Nghĩ như vậy, Nam Dạ Tước liền đem tay lặng lẽ chuyển qua trước người Dung Ân, anh không làm gì khác, chỉ là muốn ôm cô ngủ, không hơn.

Lồng ngực to lớn dán vào phía sau, nhịp tim đập mạnh mẽ xuyên thấu qua lưng của Dung Ân, Nam Dạ Tước đưa bàn tay đặt ở trên bụng Dung Ân, cái cảm mới dừng lại ở hôm vai cô, lồng ngực đã bị người con gái lấy khuỷu tay huých mạnh một cái.

Dung Ân phản ứng rất nhanh, dường như là bật dậy, đôi mắt của cô nhìn chằm chằm vào Nam Dạ Tước, thấy anh ta dường như đã vượt qua cái gianh giới vô hình kia, "Tôi không nên tin tưởng lời của anh nói."

"Tôi không có đụng vào em," người đàn ông miệng thật cứng rắn, "Tôi đang ngủ, bất tri bất giác phải dựa vào, em chẳng lẽ muốn nhìn tôi bị ngã xuống giường?"

"Nam Dạ Tước," Dung Ân trợn anh vào góc giường khoảng cách rất xa, "Anh đừng bức tôi được không, tôi mệt mỏi quá rồi, tôi cũng chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon."

Người đàn ông nghe thấy thế, liền trở mình, thân hình hướng sang một bên, không để ý tới cô nữa.

Dung Ân thấy anh không có động tác nào khác, lúc này mới tiến đến mép giường nằm xuống, cô biết rõ Nam Dạ Tước tức giận, nhưng cô không quan tâm được nhiều như vậy.

Người đàn ông ngủ ở bên kia, nhắm mắt lại, lại mở ra, ánh mắt có chút lạnh lẽo.

Ngày hôm sau, bởi vì Nam Dạ Tước hẹn bác sĩ tâm lý tới, cho nên cửa phòng ngủ không có khóa, nhưng dưới lầu có A Nguyên ở đó, Dung Ân nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ trốn được dưới mắt anh ta.

Bác sĩ tâm lý họ Diệp, là một người con gái xinh đẹp 27 tuổi.

Cô đi lên lầu, Dung Ân đang ngồi ở trên ban công, rất nhập tâm nhìn về phía xa xa.

Diệp Tử không có quấy rầy, cô đứng ở sau lưng Dung Ân, đánh giá Dung Ân từ đầu tới cuối, không thể nghi ngờ, cô ấy rất xinh đẹp, chỉ là thấy hơi mỏng manh, con mắt có vẻ trống rỗng, như là một con búp bê vải bị rút mất hồn.

Dung Ân nghe phía sau truyền đến động tác rất nhỏ, cô nghiêng đầu đi.

Bốn mắt đụng vào nhau, Diệp Tử chủ động tiến lên, duỗi ra bàn tay phải trắng nõn, "Chào cô, tôi là bác sĩ tâm lý của cô, Diệp Tử."

Dung Ân cái cảm nhẹ giương lên, bên tai tóc dài dần rủ xuống, rơi ra bên sau vai, cô cũng vươn tay ra, nắm lấy tay người con gái đối diện, "Tôi là Dung Ân."

Diệp Tử thấy trên mu bàn tay cô ứ đọng một mảng máu lớn, "Đây là kim đâm a."

"Ừ."

Người con gái không cảm giác được câu trả lời, cô đi đến cạnh phía ghế đối diện Dung Ân ngồi xuống, "Tôi và cô giống nhau, chỉ sợ duy nhất một thứ là kim đâm, những lần bị kim châm là những lần vô cùng thâm." "

Bầu không khí dường như tự nhiên có cảm giác đã đỡ căng thẳng, Dung Ân vẫn như cũ mặc quần áo dài, đem toàn bộ vết thương che lấy.

Diệp Tử muốn cùng cô nói chuyện, muốn cho cô mở ra những khúc mắc, "Vết thương trên người còn đau không? Tôi nghe Vương Linh nói, cô buổi sáng không hề bôi thuốc mỡ."

Dung Ân đi vào chiếc dép lê, hai cái đùi khép lại đứng dậy, "Tôi biết rõ, Nam Dạ Tước là bảo cô đến chữa bệnh cho tôi, nhưng, tôi không có bệnh, không cần trị."

"Đó là đương nhiên," Diệp Tử gật đầu khen ngợi, "Tôi chỉ là ở đây cùng cô trò chuyện mà thôi."

"Được thôi," Dung Ân cũng không hợp tác, "Cô cứ ngồi ở đây là được, thời tiết như này hình như là đang chuyển sang thu thì phải?"

Diệp Tử cũng đã gặp không ít kiểu không chịu nhìn nhận thẳng vào vấn đề như này, ánh mắt cô nhìn về phía xa xa, ở những nơi xa hoa như thế này, đáng lẽ là phải để người không ngừng hâm mộ, vì sao cô nhìn lên gương mặt Dung Ân một ý cười cũng không có, "Đúng vậy, mùa hè trôi qua nhanh thật, người ta đều nói trời mùa thu quá mức hiu quạnh, là mùa điêu linh, nhưng tôi lại rất thích khí trời kiểu này, có cảm giác như ánh mặt trời phủ ồng ánh trên đường, giống như là trải thảm vậy, rất đẹp."

Dung Ân gật gù đầu, không khỏi mỉm cười, "Đúng vậy, nếu ở đây có cây bạch quả. lúc gió thổi qua có thể còn đẹp hơn, giống như một trận mưa mùa hạ vậy."

(Khoai Môn Kem : Bạch quả tên khoa học là: Ginkgo biloba; trong Tiếng Trung, tức là ngân hạnh hay là bạch quả, là loài cây thân gỗ duy nhất còn sinh tồn trong chi Ginkgo, mùa hè lá màu xanh nhưng khi về mùa thu lá sẽ chuyển vàng rất đẹp. trường tớ có trồng một cây rất đẹp nhé. ^^)

"Tước Tiên sinh hẳn là rất thương cô, đã yêu mến như vậy, vì cái gì mà cùng anh ta bất đồng ý kiến?"

Dung Ân thật vất vả đôi mắt mới có hồn một chút nhưng nghe những lời này xong, trở nên ảm đạm vô hồn, cô thu hồi nụ cười nơi khóe miệng, loại sắc mặt biến hóa như thế này làm Diệp Tử thiếu chút nữa cho rằng vừa rồi trông thấy cô cười chỉ là loại ảo giác, "Tôi yêu mến cái gì đó, đều bị anh ta phá hủy, tôi và anh ta không có tiếng nói chung."

Dung Ân đối Nam Dạ Tước khúc mắc rất lớn, Diệp Tử theo ánh mắt của cô nhìn ra ngoài, lạ thật, đầu tiên muốn thay đổi không phải Dung Ân, mà nên là thái độ của Nam Dạ Tước.

Có thể cùng một người khác trò chuyện, Dung Ân cũng không bài xích nói cho cùng bác sĩ tâm lý cũng rất giỏi về việc đoán tâm lý của người khác, cô làm cho hai người nói chuyện rất thoải mái, cuộc nói chuyện cũng rộng mở hơn. (Khoai Môn Kem quên: dùng từ bài xích nhiều tớ chưa giải thích: bài xích nghĩa là xa lánh nhé, nhưng tớ thấy dùng bài xích rất hay nên dùng bài xích luôn),

"Rất nhiều người đều nói, tâm bệnh phải chữa bằng tâm được," Diệp Tử nhặt lên trên mặt đất một chiếc lá vàng, đưa tới trước mặt Dung Ân, "Nhìn này, cái này rụng trên mặt đất, tuy nhiên nhìn rất khó coi, nhưng chúng ta lại có thể xuyên qua chiếc lá nhỏ như thế này, trông thấy một mảnh bầu trời màu xanh phía trước."

Dung Ân nhận lấy chiếc lá, con mắt có chút nheo lại, trên mặt nổi lên một loại sắc mặt gần như lười biếng, "Tôi xem không thấy một đám mây lớn của bầu trời, tôi chỉ trông thấy mây đen bao phủ."

Diệp Tử nhìn về phía chân trời xa xa, rõ ràng là mặt trời đang chiếu những ánh sáng rực rỡ xanh biếc.

Dung Ân chính mình cũng thấy rất rõ ràng nhưng cô không muốn tiếp nhận đợt trị liệu nào, cô không nghĩ khỏi bệnh là tốt, cô chỉ cảm thấy như bây giờ là rất tốt rồi.

Thậm chí, có chút may mắn.

Trong phòng ngủ truyền đến tiếng bước chân, Dung Ân không quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Tử đứng lên, "Cô là?"

Hạ Phi Vũ không để ý, cô ta đứng ở phòng ngủ chỗ giao với sân thượng, vừa rồi chỉ là nhìn rất thoáng qua, không xác nhận được, lúc này mới đến gần nhìn kỹ, liền tức giận đến hai tay nắm chặt lại với nhau, giọng nói của cô ta cố kìm chế lại, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười một chút nào, "Dung Ân, cô đã trở lại rồi sao?"

Dung Ân đem ôm gối ôm vào trong ngực, thân thể cuộn trong ghế, ánh mắt vẫn như trước không hề có liếc nhìn qua "Hạ Phi Vũ, tôi còn muốn 'cảm ơn' ý tốt của cô, ảnh chụp là cô gửi cho Nam Dạ Tước đúng không?"

Diệp tử biết ý rời khỏi phòng ngủ, cũng khẽ khép lại cửa phòng.

"Ảnh chụp nào?" người phụ nữ đương nhiên là không thừa nhận.

"Hôm đó tại cửa ra vào của khách sạn, cô không cần giả bộ," Dung Ân cũng là thấy ảnh chụp sau mới hiểu được, "Bằng không, anh ta sao có thể nghi ngờ Bùi lang, cũng sẽ không tìm được tôi."

Hạ Phi Vũ tại chỗ rất ngạc nhiên, "Cô nói cái gì?"

Dung Ân nhẹ nhàng cười lớn, tóc dài như nước chảy rất nhẹ nhàng buông phía sau lưng, "Hạ Phi Vũ, tôi dường như đã đi được rất xa, đều là tại cô, cô hết lần này tới lần khác cản trở, cô không muốn cho tôi sống yên ổn, tôi cũng thành cái gai trong mắt cô mà thôi."

Nghe thế, Hạ Phi Vũ mới biết rõ mình vừa làm một việc ngu xuẩn tới cỡ nào, người kiêu ngạo như cô ta, đương nhiên là không kéo mình xuống để thừa nhận, "Dung Ân, xem ra là chính cô muốn trở về phải không? Hành động chơi xấu như thế này, là cô có ý định từ trước rồi phải không?"

Dung Ân thả hai chân xuống, bước đi rất nhẹ nhàng loạng choạng, "Cô không cần phải kích tôi, tôi đi hay không đi cũng chẳng có vấn đề gì, cô đã có năng lực như vậy, thì tại sao lại ở Ngự Cảnh Uyển không dưới một ngày?" Khuôn mặt cô lúc này, hai đầu lông mày mang theo ý cười nhàn nhạt, thái độ thậm chí có nói là rất bình thường, đối Hạ Phi Vũ mà nói, so với đánh cô ta một bạt tai còn chưa hả hê.

"Làm sao cô biết tôi không thể?"

Dung Ân buông mí mắt xuống, trông thấy cô ta nắm chặt lấy bàn tay của chính mình, "Vậy thì cứ chống mắt mà chờ xem."

"Dung Ân, cô không cần phải đắc ý sớm như thế, tất cả còn phải theo ý trời, tôi sẽ cho cô hai bàn tay trắng từ nơi này cút đi."

Dung Ân giương cười, cô vốn là hai bàn tay trắng, càng không có nghĩ tới có thể mang đi cái gì, cô đem ánh mắt chậm rãi xoay qua chỗ khác, cô nhất quyết phải tập cười cho bằng được, để chôn đi yếu ớt của mình.

Hạ Phi Vũ đi khỏi phòng ngủ, từ thư phòng lấy văn kiện đi ra, đúng lúc Diệp Tử muốn vào phòng.

"Cô là ai?" Cô ta ngăn bước đi của người phụ nữ trước mặt, ánh mắt lộ rõ ý đối nghịch.

"Chào cô, tôi là bác sĩ tâm lý của Dung Ân, Diệp Tử."

Bác sĩ tâm lý? Hạ Phi Vũ nhớ tới điệu bộ ốm yếu của Dung Ân vừa xong, trong đầu xẹt qua ý định. "Cô ta bị làm sao vậy, tại sao phải tìm Bác sĩ tâm lý?"

” Thực sự xin lỗi, cái này tôi không thể tiết lộ.” Vì người bệnh giữ bí mật, cái này là quy củ trong ngành của các cô.

Hạ Phi Vũ thấy cô phải đi, nghĩ đi nghĩ lại, liền mở miệng nói, ” Cô tên họ là gì? Cho tôi danh thiếp, công việc của tôi thường xuyên cảm thấy áp lực rất lớn, hôm nào có thời gian hẹn cô một buổi, tôi cũng muốn tâm sự với cô.”

Diệp Tử nghe vậy, lấy danh thiếp đưa tới trong tay cô ta, ” Có cần giúp gì đó, cô có thể liên lạc với tôi.”

Cô ta đem danh thiếp để vào trong văn kiện, Diệp Tử đi vào phòng ngủ đem cửa phòng khép lại, Hạ Phi Vũ đứng ở cửa ra vào một lúc, lúc này mới rời đi.

Ra khỏi cửa chính Ngự Cảnh Uyển, cô đi vào trong vườn hoa, Hạ Phi Vũ theo dọc con đường đá cuội chậm rãi đi bộ, cảm giác mát tự nhiên truyền tới từ sau lưng làm cô thấy rất không thoải mái, cô biết rõ Dung Ân hiện tại đang đứng trên ban công, chỉ cần cúi đầu có thể trông thấy cô. Hiện tại, cô ta như nữ chủ nhân của căn nhà này, có thể ở nhà chờ Nam Dạ Tước trở về, còn cô, mỗi lần đến đều chỉ có thể dùng những tài liệu kia làm cái cớ, còn phải để cho Nam Dạ Tước đưa chìa khóa mới có thể tới.

Hạ Phi Vũ cầm chìa khóa trong tay, cô cũng không dám nghĩ, cô làm sao hi vọng người đàn ông ngày nào đó dịu dàng thăm thiết nói với mình, cái chìa khóa này cho em.

Trong vườn hoa này, hương hoa thoang thoảng thơm, cánh hoa nhẹ nhàng rơi bên chân, nơi đây là chỗ ở thường xuyên của Nam Dạ Tước.

Hạ Phi Vũ đi đến cửa lớn, thái độ rất kiêu ngạo, nhưng thật sự nhịn không được xoay người, ánh mắt hướng lên nhìn về phía ban công.

Dung Ân gương mặt rất thông dong không có vẻ gì là đặc ý cả, ánh mắt cô nhìn về phía xa xa, cũng không có nhìn Hạ Phi Vũ lấy một cái.

Hôm nay, Nam Dạ Tước trở về nhà rất sớm, đem xe hơi chạy nhanh vào trong ga ra, anh đứng ở dưới lầu thì đã nhìn thấy Dung Ân cùng Diệp Tử ngồi với nhau ở trên sân thượng, trên chiếc bàn trà cà phê phẳng phất bốc ra hơi nóng, nhìn từ đằng xa, thật sự là là một cảnh tượng bình yên.

Dung Ân cũng nhìn thấy anh, ánh mắt nhàn nhạt, không hề gợn sóng.

Anh vào nhà, lên lầu, Diệp Tử đứng dậy đi vào phòng ngủ, người đàn ông đem chìa khóa xe tùy ý vứt lên tủ đầu giường, cô thái độ khiêm tốn, ” Nam tổng, tôi muốn cùng anh nói chuyện được không?”

Nam Dạ Tước ngồi ở mép giường, nửa khuôn mặt có viên kim cương dính vào tai ánh lên cũng đủ làm cho cô có chút chói mắt, ” Cô ấy thế nào?”

Diệp Tử quay đầu lại phía sau, Dung Ân cũng không quan tâm cuộc nói chuyện của hai người, ôm lấy hai đầu gối cuộn mình vào chiếc ghế.

Người đàn ông đứng dậy, Diệp Tử theo anh đi ra ngoài.

Trong thư phòng, anh thoải mái dang tay chân ra ngồi trên chiếc ghế sa-lon bằng da thật, tay phải chống lên chiếc cằm, con mắt khẽ nhắm lại, Diệp Tử đứng ở nơi cách xa anh vài bước chân, người đàn ông như vậy, nếu không phải cô biết nguyên nhân gây ra tâm bệnh của Dung Ân, hẳn cô cũng sẽ bị gương mặt này mê hoặc, nếu ví như anh là cây thuốc phiện, cũng không có một chút nào gọi là nói quá. Nam Dạ Tước hai tay khoanh trước ngực, mở mắt ra thì trong mắt tỏa ra khí lạnh lẽo, ” Cô muốn nói gì?”

Diệp Tử hoàn hồn, lời nói hoảng hốt, ” Dung Ân đứng là có chương ngại tâm lý rất nghiêm trọng, tôi tiếp xúc với cô ấy một ngày, phát hiện cô ấy thái độ rất tiêu cực, tránh né cảm xúc rất nghiêm trọng, nếu như cứ tiếp tục như vậy e rằng càng ngày càng không có lợi.”

” Sẽ thế nào?” Nam Dạ Tước mở miệng, ánh mắt lộ ra khẩn trương.

” Hiện tại, cô ấy chống cự lại sự đụng chạm của anh, nếu như cứ bỏ mặc như vậy, khả năng ngay cả gặp mặt anh cũng không được, nói cách khác, đến lúc đó, anh phải hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của cô ấy.”

Người đàn ông tay bắt đầu xiết chặt, anh đem Dung Ân mang về đây, giam cầm ở trong cuộc sống của anh, anh làm sao có thể ra khỏi cuộc đời của cô?

” Không có biện pháp nào tốt hơn sao?” Trong lời nói của người đàn ông lộ ra vẻ vô lực, Diệp Tử thầm nghĩ, người đàn ông đỉnh đạc như vậy, sắc mặt lại buồn bã bất lực như thế, trong lòng của anh hẳn cũng sẽ cực kỳ bối rối .

” Làm cho cô ấy chấp nhận anh, trong đầu cô ấy giờ đang khắc sâu một loại tổn thương, thế cho nên chỉ cần cô ấy nhớ tới sẽ lập tức xa lánh anh ngay, nếu như cô ấy có thể từ từ buông ra, một lần nữa chấp nhận anh thì không có khó khăn gì nữa.”

” Có thể sao? Bây giờ cô ấy ngay cả cho tôi lại gần cũng không chịu.”

” Nam tống là người thông minh, việc ấy, chắc không cần người khác chỉ cho phải làm thế nào, Mặt khác, tôi sau khi trở về sẽ soạn ra một bệnh án tốt cho Dung Ân, cùng với thời gian, cô ấy nhất định khá hơn.”

Nam Dạ Tước cho Diệp Tử trở về sớm, anh ngồi trong thư phòng gần nửa giờ đồng hồ, lúc này mới trở lại phòng ngủ.

Dung Ân hai tay ôm đầu gối ngồi ở trên giường, trong TV đang chiếu một bộ phim truyền hình lãng mạn, cô hình như là đang ngủ, mặt gối nhẹ lên trên đầu gối, mắt khẽ nhắm lại. Nam Dạ Tước bước đến rất nhẹ nhàng, muốn cho cô nằm xuống để ngủ ngon hơn, nhưng hai tay vừa chạm vào vai cô, Dung Ân liền giật mình vội vàng mở mắt ra, hai chân đạp vài cái, đem thân thể tránh đi rất xa.

Nam Dạ Tước hai tay vẫn tư thế cũ lơ lửng giữa không trung., có chút chột dạ, ngượng ngập muốn dấu đi, thấy cô nhìn chính mình như vậy, Nam Dạ Tước lúc này mới rất khéo léo đưa tay rút về, động tác có chút buồn cười,” Tôi không có đụng vào em, chỉ là thấy em đang ngủ.....”

Dung Ân thấy anh cứ như vậy mà sợ hãi, sợ cô có những phản ứng quá khích, nhưng cô lại rất bình tĩnh gương mặt cao ngạo nhìn anh,” Nam Dạ Tước, tôi không muốn trông thấy Hạ Phi Vũ ở Ngự Cảnh Uyển ,có được không?”

89. Chap 87 – Dừng Mọi Cách Lấy Lòng.

Chap 87 – Dừng mọi cách lấy lòng.

Giọng nói dịu dàng ngoan ngoãn như vậy, đây đúng là lần đầu tiên.

Nam Dạ Tước có chút mơ tưởng, người con gái này chuyển biến thật sự là nhanh, Dung Ân thấy anh ta không nói lời nào, cho là anh không đồng ý,” Thôi, coi như tôi chưa nói gì.”

” Ân Ân, em có phải là đang ghen?” Người đàn ông giọng nói mang theo sự vui sướng.

Dung Ân trả lời dứt khoát,” Tôi chỉ là không muốn nhìn thấy thôi, tôi muốn yên tĩnh ở chỗ này.”

Nam Dạ Tước tâm tình đang khá lên cũng không phải vì lời nói này của cô mà giảm đi chút nào bởi vì Dung Ân nói là cô muốn yên tĩnh ở chỗ này,” Được, Ngự Cảnh Uyển là của em, em nói cái gì chính là cái đấy, nói không muốn ai đi vào, ai cũng đừng nghĩ sẽ được đi vào.”

Dung Ân sắc mặt thả lỏng ra, Nam Dạ Tước thấy thế, được một bước lại muốn tiến lên hai bước, đi tới mép giường ngồi xuống,” Chuyện của công ty Sang Tân bên kia đã được giải quyết, Tước thị cũng đang hợp tác với bọn họ, việc bồi thường, Tước thị cũng sẽ chịu hết”

Anh mặc dù không nói rõ ra, nhưng trong lời nói cũng thể hiện rất rõ ràng sự đắc ý, thấy Dung Ân không nói lời nào, Nam Dạ Tước nghiêng nghiêng thân thể, hai tay vừa muốn vươn ra về phía trước, anh nghĩ lại, hai tay lại khó khăn thu lại về bên đùi mình,” Ân Ân?”

Dung Ân nhìn nhìn về phía anh,” Chuyện gì?”

” Em đừng có nhìn chăm chăm vào tôi như thế,” Nam Dạ Tước thấy vẻ mặt của cô tràn đầy sự cảnh giác, giống như là anh muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy,” Tôi chỉ muốn em điều trị bệnh thật tốt, phối hợp với bác sĩ tâm lý”

Dung Ân kéo chiếc chăn choàng lên trên bả vai,” Tôi đang chữa bệnh, cũng phối hợp rất tốt.”

” Thật vậy không?” Nam Dạ Tước thấy cô như thế này, lại nghĩ tới lời nói lúc trước của Diệp Tử,” Ân Ân, chờ em khỏe lại, tôi sẽ không đối xử với em như vậy nữa, một lần cũng không.”

Dung Ân ánh mắt đang nhìn cửa sổ trên cao chỉ bởi vì những lời nói này của anh mà thu hồi về, vết thương trên người có thể lành lại được, trên cơ bản cũng không phải lo lắng gì nhiều, chỉ là vết thương do tâm lý để lại quá nặng, Diệp Tử nói, nếu không kịp thời chữa trị, sẽ có chuyển biến xấu, đến lúc đó, cô sẽ không cho bất kỳ người đàn ông nào đụng vào được, thậm chí chính mình có thể tự tử trở nên bế tắc không lối thoát.

Cô lặng im ở trên giường, Dung Ân còn muốn mình có thể đi ra ngoài làm việc một lần nữa, hòa nhập vào vòng luẩn quẩn của xã hội, nhưng cô lại không tin Nam Dạ Tước.

Diệp Tử đi ra từ Ngự Cảnh Uyển không lâu, liền nhận được điện thoại của Hạ Phi Vũ.

Hiện tại đúng là giờ tan tầm cao điểm, các cô hẹn tại quán cà phê “0 Giờ”.

Hạ Phi Vũ tới trước, nhìn thấy Diệp Tử thì đứng dậy,” Chào cô, tôi là Hạ Phi Vũ.”

” Chào chị.”

Ly cà phê được đặt trên bàn,Diệp Tử hai bàn tay chạm nhẹ vào ly cà phê, dáng ngồi rất đoan trang,” Xin hỏi Hạ tiểu thư hẹn tôi tới đây, là có chuyện gì muốn nói?”

” Cô cũng biết, chúng tôi là những người đi làm văn phòng, bình thường áp lực tâm lý cũng rất lớn, nếu như có thể, tôi cũng hi vọng cô tư vấn cho tôi một chút , muốn cùng cô làm bạn.”

Diệp Tử cười làm cho người ta hết sức dễ chịu,” Nếu tôi có khả năng gì có thể giúp được chị, tất nhiên là tôi sẽ giúp rồi.”

Diệp Tử cùng cô trò chuyện có một chút ngượng ngập, dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, cô cho dù muốn biết chuyện của Dung Ân, Diệp Tử cũng sẽ không nói, dù sao quen biết nhau bấy giờ, sau này có rất nhiều cơ hội.

Sau bữa ăn chiều, đèn các phòng cao thấp của Ngự Cảnh Uyển đều thấp hết lên, lộ ra sự ảm áp.

Dung Ân ăn xong cơm chiều thì lên lầu trước, Nam Dạ Tước đi lên sau, chỉ thấy cô đang thu thập chăn,mền, đóng gói , bộ dáng này rất giống như muốn trốn đi, anh vội vàng đi tới,” Em đang làm cái gì đấy? Muốn đi cũng không cần mang theo chăn,mền.”

Dung Ân giật lấy cái chăn từ tay anh, lúc này, cô mới bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của anh,” Tôi muốn chăn mền của anh làm cái gì chứ?”

” Vậy em làm gì vậy?”

Hai người dường như mỗi người một bên của cái chăn kia, giằng tới giằng lui, Dung Ân thấy trong mắt anh có chút khẩn trương, liền buông lỏng tay,” Tôi chấp nhận trị bệnh thật tốt, nhưng trong thời gian này, tôi muốn đổi chỗ ngủ, không muốn mỗi ngày ngay cả lúc ngủ cũng đều căng thẳng.”

Nam Dạ Tước nghe vậy, lông mày cũng dần ra không ít, bộ dạng của cô như vậy không khác gì đề phòng một con sói háo sắc “Tôi sẽ không đụng vào em, cũng không có chạm qua em, em làm gì mà căng thẳng vậy.”

” Anh ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không ngủ được.”

Nam Dạ Tước không nói gì, nhưng còn muốn cố chấp nói,” Vậy em cứ coi như là tôi không có ở đây.”

Dung Ân có chút tức giận,đứng cách anh rất xa,” Anh cũng không phải là không khí, anh trở mình một cái cả giường đều rung động, Nam Dạ Tước, anh không phải để cho tôi tiếp nhận trị liệu một cách tích cực sao? Anh như vậy tôi làm sao có thể phối hợp được chứ?”

Người đàn ông có chút yên lặng, cũng tìm không ra cái cớ nào khác, đột nhiên khom lưng đi xuống ôm mềm gối đi ra ngoài, "Vậy tôi ngủ chỗ khác," Trước khi ra cửa thì, còn vút ra đằng sau dưới một câu, "Được rồi chứ?!"

Chu kỳ tâm lý trị liệu rất dài, Diệp Tử đều đúng 9h là tới nơi, Dung Ân cũng tránh thái độ tiêu cực, cùng cô nói chuyện, làm cho cô tự có thể mở lời, Tuy Diệp Tử tuổi còn rất tuổi trẻ, nhưng về trình độ chuyên môn rất chuyên nghiệp. Cô đưa đến rất nhiều đạo cụ, tính tình cũng rất hòa đồng, cực kỳ kiên nhẫn, Dung Ân lại cảm thấy rất yêu mến cô.

Càng về sau, Diệp Tử cũng không coi Dung Ân là người bệnh của mình, mà là bạn bè, Trời thu đã tới, tầm sau 12 giờ, thời tiết chuyển sang ẩm áp, trong chén cà phê, chất lỏng màu nâu nhạt đang tạo thành một cơn lốc xoáy nhẹ nhàng, Dung Ân rất thích ngồi một mình trên ban công, bỗng nhiên có một chiếc lá rụng bay đến lầu hai, rơi xuống chân của cô. Trong hoa viên, có những đóa hồng trắng đang nở rộ, Dung Ân không thể nghĩ Nam Dạ Tước làm như thế nào lại có thể trồng được nhiều loài hoa quý như thế này, Diệp Tử đem cà phê đẩy về phía cô, "Sắc mặt của cô hôm nay thật không tồi nha."

"Nói thật, tôi rất muốn đi ra ngoài dạo một chút." Nhưng căn bản là, Nam Dạ Tước sẽ không đáp ứng.

"Tôi cảm thấy, cô có thể nói với Nam Tổng thử xem."

"Vô dụng thôi," Dung Ân nhấp ngụm cà phê, không cho đường, đắng đến nỗi làm cho người ta muốn khóc, "Anh ta sẽ không đồng ý." Nam Dạ Tước sợ cô lại bỏ trốn lần nữa.

"Không thử thử làm sao có thể biết được? Con người Chúng ta chính là như vậy, nhiều khi, suy nghĩ tiêu cực quá nhiều, không xác định được mục tiêu trước, rồi lại áp đặt suy nghĩ của chính mình vào?" Diệp Tử khuôn mặt thanh thoát, lại bỏ vào ly cà phê của mình một cục đường nữa.

Dung Ân không nói gì thêm, bộ dáng vẫn như trước rất yên tĩnh.

Diệp Tử thấy trên mặt cô có chút thỏa hiệp, liền rất biết cách cùng cô nói những chuyện khác, nhiều ngày trôi qua như vậy, vết thương trên người Dung Ân dần dần cũng đã hồi phục, vết máu trước kia ứ đọng lại rất lớn, giờ cũng chỉ còn lại dấu vết nhàn nhạt.

Buổi tối, Nam Dạ Tước chưa trở về, Dung Ân ăn xong bữa cơm chiều lên lầu liền đem cửa phòng ngủ khóa trái.

Khoảng tám chín giờ tối, cô nghe được dưới lầu truyền đến âm thanh của xe hơi, Dung Ân tắt TV, người chui vào trong chăn.

Mấy ngày nay, Nam Dạ Tước thực sự thành thật, Dung Ân mỗi lần ăn cơm xong đều đem cửa phòng khóa trái, anh buổi sáng thì đi đến công ty sau đó về thì lại vào căn phòng khác ở đây không chịu đi ra.

Tiếng bước chân truyền đến từ bậc cầu thang, cũng không có đi qua gian phòng của Dung Ân, mà dừng lại ở cửa ra vào.

Cô vểnh tai lên nghe, nghĩ thầm Nam Dạ Tước có thể hay không làm việc mà không suy nghĩ, nói cho cùng, cái phòng ở này là của anh ta, anh ta có chìa khóa. Dung Ân nghĩ vậy, liền có chút ít khẩn trương co hai vai lên, trong phòng yên tĩnh có chút u ám, cô nghe được tiếng âm thanh rất nhỏ đang sột soạt, như là vật gì đó trên sàn nhà đang động đậy bò, ngay sau đó, cánh cửa liền truyền đến tiếng kéo kéo mở mở, còn có rất tiếng đánh đánh vào cửa rất nhỏ.

Dung Ân ngồi dậy, tóc dài mềm mại phủ xuống trên vai, Nam Dạ Tước đập đập cánh cửa, "Ân Ân, mở cửa."

Cô nhú mồm, "Tôi ngủ rồi."

"Mở cửa!" Người đàn ông dùng sức đập xuống, nhưng suy nghĩ gì đó, lại thu tay lại, anh cũng không muốn làm cho Dung Ân nghĩ là anh muốn bạo lực. "Tôi không vào đâu, em mở cửa ra đi được không? Có cái gì tìm em này."

"Anh chính là cái đó phải không?" Dung Ân không nghĩ tới anh nghĩ ra lý do sứt sọc như vậy.

Ngoài cửa, Nam Dạ Tước sắc mặt bị chọc giận tới tái nhợt, "Em mở cửa ra, em mới là cái đó ấy, tôi sẽ không vào đâu, cùng lắm thì tôi đi." Nói xong, Dung Ân đứng là nghe được tiếng bước chân rời đi.

Nhưng cửa ra vào tiếng động đó vẫn còn tồn tại, cũng không giống như là tiếng động Nam Dạ Tước làm ra, Dung Ân xuống giường đi tới cửa ra vào, vừa mở cửa ra, chỉ thấy hoảng hốt, một cái bóng đen chui ngay vào. Dung Ân mất cả chân truyền đến tiếng động, bóng đen kia chạy vòng xung quanh chân của cô, nhất thời thấy không rõ là vật gì, sợ tới mức cô vội vàng nhảy lên giường, "AAAAAAAAAAAAAA"

"Làm sao vậy?" Nam Dạ Tước đẩy mạnh cửa ra, bóng đen kia ở ngay trước cửa ra vào quen thuộc địa hình, bỗng chốc bị bay ra thật xa, đau đến nỗi rên lên hừ hừ.

Mở đèn lên, Dung Ân lúc này mới thấy rõ hóa ra vật kia là một chú chó nhỏ, có bộ lông màu nâu nhạt, cặp mắt đen lay lắt lộ ra, trên người còn đang mặc một bộ đồ hình hoa, thân hình béo béo tròn tròn thật vất vả lắm mới đứng lên được, dường như cứ lặn vào chân của Nam Dạ Tước mà ra sức nịnh nọt. Anh xoa người đem ôm nó trên tay, Bộ vest màu xám bạc lập tức bị chú chó nhỏ này giờ móng vuốt cào lầy, chú chó nhỏ nằm ngoan ngoãn ở trong lòng anh, điệu bộ cực kỳ thân mật.

Dung Ân vẫn còn đang duy trì bộ dáng lúc trước đứng ở trên giường, nhìn thấy động tác của người đàn ông trước mặt, cô có chút mơ hồ, thử nghĩ xem Nam Dạ Tước giầy Tây, áo vest đứng ôm chó xuất hiện trước mặt người khác, sợ là ai thấy đều phải lặn ra mà cười.

"Đây không phải là thứ mà người phụ nữ nào cũng yêu mến sao? Em làm sao lại ngược lại vậy." Người đàn ông tiến lên, đem tiểu khách quý đặt lên giường Dung Ân, tiểu tử kia rất biết cách nịnh nọt người, lập tức lắc lắc thân hình béo béo tròn trong thân mật hướng tới gần chủ nhân. (Khoai Môn Kem: tiểu tử chỉ những vật đáng yêu mang tính sủng nịnh. Ở đây chỉ chú chó này rất hay nên tớ cũng không muốn đổi sang nghĩa Việt Nam nên tớ nói trước vì những chương sau tớ vẫn sẽ dùng từ này để chỉ con cún. ^^)

Dung Ân vốn đối với những chú chó con cô cũng không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng tiểu tử này cứ chạy xung quanh chân cô, cô chỉ cảm thấy trên đùi ngứa ngứa, chú chó nhỏ ngẩng đầu, cọ cọ vào chân cô, phát ra tiếng âm thanh ô ô. Dung Ân ngồi xuống, đem nó ôm lấy, Nam Dạ Tước nói nhẹ cả vạt, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy người con gái này cười.

Trong đôi mắt sáng lộ ra vẻ triu mến, Nam Dạ Tước nghĩ, nếu cô có thể ôm chính anh như vậy thì thật là tốt?

Phụt! Người đàn ông tự nhỏ vào suy nghĩ của chính mình, nghĩ như thế nào lại đi tranh giành tình cảm với một con chó chứ?

Dung Ân đưa tay đặt trên đầu chú chó nhỏ khẽ vuốt, tiểu tử lập tức vô cùng phối hợp, đầu đặt tại giữa khuôn ngực đầy đặn của Dung Ân cọ cọ, Nam Dạ Tước mí mắt giật giật, nó thật đúng là biết cách chọn nơi, may mà, anh mua lại chính là một con cún cái.

Người đàn ông hai mắt cứ nhìn chăm chăm trước ngực cô, Dung Ân lơ đãng ngẩng đầu, chỉ thấy trong cổ họng anh ta đang nhấp nhô lên xuống, trong hai mắt hình như có để lộ ra thú tính, "Anh còn có chuyện gì?" Nam Dạ Tước có chút không cam lòng thu hồi ánh mắt, "Em thích không?"

"Thích." Dung Ân vén chăn lên, mang chú chó nhỏ đi vào, các cô rất nhanh ở chung một chỗ, duy chỉ có Nam Dạ Tước đứng ở đó, thành kẻ dư thừa.

Hôm nay nghe Diệp tử nói Dung Ân rất phối hợp trị liệu, anh không ở nhà một mình sinh ra nhàm chán, "Tôi vừa đặt cho nó một cái tên, lúc trên đường trở về nghĩ cái tên đó cũng không tồi."

Dung Ân ngẩng đầu, thấy Nam Dạ Tước đứng ở bên giường, "Tên là gì?"

"Ân Ân."

Dung Ân trả lời, "Có chuyện gì?"

Nam Dạ Tước nghe vậy, khoe miệng khẽ nhếch lên cười cười, lộ ra mấy phần gian xảo, anh ngồi ở mép giường, thừa dịp Dung Ân không để ý, vươn tay ra, "Tôi không có gọi em, tôi gọi nó."

Cuối cùng, còn thêm vào một câu, "Tôi gọi con chó này tới."

Dung Ân ôm con chó nhỏ nghiêng thân mình đi, Nam Dạ Tước vươn tay ra chỉ thiếu chút là có thể chạm được bờ vai của cô,” Nam Dạ Tước, anh không thể thành thật một chút nào à?”

” Người thật thà thường thua thiệt, từ nhỏ đã có người nói với tôi như vậy.”

Được rồi, hẳn đùa giỡn thật thái quá.

Anh nhìn xuống Dung Ân, tay của anh khựng lại giữa không trung vẫn là chậm rãi thu trở về, ánh mắt của Dung Ân cũng theo động tác đó mà rơi trên đùi anh ta

” Tôi ngồi ở đây được không?” Mép giường, bởi vì tư thế ngồi của anh mà lõm xuống một vùng, ánh mắt của anh nhìn chằm chằm vào khoảng trống bên trái người của Dung Ân,” Đêm nay, tôi ngủ ở đây nhé, tôi khẳng định không đụng vào em!”

” Nam Dạ Tước!” Dung Ân mặt lạnh lùng, Lại thật, anh tuy rằng khuôn mặt rất đẹp, nhưng một khi thay đổi, liền có cảm giác như loại mây đen bao phủ, rất hung dữ, trước kia, Dung Ân ở trước mặt anh luôn bày ra bộ mặt rất giống nhau, cô nói cái gì đi chẳng nữa đều là chọc giận anh, bây giờ, Dung Ân nói anh ta là vô lại, Nam Dạ Tước cũng không quan tâm, không để ý, thân thể cao lớn này, thôi thì cứ nằm xuống giường đã rồi mọi việc tính sau .

Chân Dung Ân vốn cô muốn cho vào trong chăn , động tác của anh vừa vặn ngăn chặn hai chân của cô, Nam Dạ Tước đầu gối lên trên mắt cá chân của cô, nghiêng đầu đi cười nói,” Ân Ân, đừng nhúc nhích, để cho tôi nằm một lúc.”

Những dây thần kinh ở chân của cô dường như kéo căng ra, Nam Dạ Tước biết rõ cô sẽ giẫy dụa, liền đem thân thể nằm nghiêng hướng về phía cô, tay trái cách lớp chăn mỏng đặt trên mắt cá chân của Dung Ân, bàn tay bao vây lấy đôi chân trắng nõn của cô, vuốt ve vài cái, dường như có thể cảm giác được xương mảnh khảnh,” Ân Ân, em tin hay không thì tùy, nhưng hình như thời gian này, tôi có thói quen mang em về đây bên cạnh tôi, dường như nếu tôi ôm em, sẽ ngủ rất ngon, giống như cái gì cũng có thể không cần nghĩ đến, loại cảm giác này, tôi trước kia chưa từng trải qua bao giờ”

Người đàn ông ánh mắt sáng lên, trong mắt âm u mị hoặc lộ ra mấy phần thành khẩn, anh đúng là cảm giác mình có cái gì đó khác thường, bằng không, cũng sẽ không vì chỉ muốn cô đi khám bác sĩ tâm lý mà nói khép nép, càng sẽ không vui đầu vào công việc.

Dung Ân trước mặt anh chăm chú nhìn xuống, chỉ cần ánh mắt kia đừng nhìn mình, cô sẽ không vì lời nói thổ lộ này của Nam Dạ Tước mà giữ trong lòng , làm tâm tư bị xáo trộn, loại cảm giác này của anh ta là động lòng hoặc là yêu?

Quá hoang đường.

Nàng đá đá mắt cá chân, người đàn ông thấy cô chỉ lo đùa với con chó nhỏ trong ngực, liền chống người đứng lên, bóng lưng dưới ánh đèn được kéo dài ra có chút tiêu điều, đừng nói phản ứng của Dung Ân như vậy, mà ngay cả Nam Dạ Tước mình cũng cảm thấy rất ngượng ngùng, như thế nào, lại nói ra như vậy chứ? Hay là, trong nội tâm đã sớm nghĩ như vậy.

Anh đem hai tay để vào trong túi quần, nghĩ đứng lên một lúc, có thể Dung Ân sẽ có chút ý tứ nào đấy giữ anh lại, lại cứ đứng trơ trọi ở đấy, bỗng nghĩ da mặt mình thật là dày, mặc dù, chính anh cũng cảm thấy so với tường da mặt anh còn dày hơn. Nam Dạ Tước ho nhẹ hai cái, nhưng Dung Ân cứ thế chơi với con chó nhỏ ở trong ngực mình “ Chị gọi em là Bối Bối nhé, tuy tên này nhiều người gọi, nhưng rất là dễ nhớ.”

” Không cho phép gọi Bối Bối,” Nam Dạ Tước thay mặt con chó nhỏ lên tiếng, kháng nghị,” Khó nghe muốn chết, con chó nào cũng gọi Bối Bối, em không có ý tưởng nào khác sao?”

Dung Ân ngẩng đầu, môi nhếch lên, cũng không phản bác, dường như cứ như vậy yên lặng nhìn anh.

Nam Dạ Tước thật sự không được chịu ánh mắt như vậy, thật giống như anh là người đã phạm phải tội ác tày trời vậy, Dung Ân thấy anh muốn xoay người, miệng cô khẽ nói,” Nam Dạ Tước?”

Người đàn ông xoay người, trong ánh mắt rực sáng.

” Tôi muốn đi ra ngoài một chuyến , nếu như anh lo lắng, tôi có thể cho Diệp Tử đi cùng tôi.” Dung Ân không ôm hi vọng gì, nhưng Diệp Tử nói đúng, cô phải nói với Nam Dạ Tước một câu xem sao.

” Đi đâu?”

” Tôi muốn đi trên đường dạo chơi, anh yên tâm đi, tôi cũng không đi nơi khác đâu.”

Nam Dạ Tước đi đến bên giường Dung Ân, anh cúi người, thấy trong mắt cô tồn tại sự lo âu và sợ hãi, anh chậm rãi đứng thẳng người dậy,

” Đi Đi,” – Anh từ trong chiếc ví lấy ra tấm thẻ vàng đặt trên tủ đầu giường,” Muốn mua cái gì, thì hãy mua cái đó.”

Dung Ân ánh mắt giật mình, kinh ngạc nhìn về phía bóng lưng của Nam Dạ Tước đã đi ra khỏi cửa, vừa rồi cô nói như vậy là hoàn toàn không có ôm hi vọng, anh rõ ràng đồng ý rồi?

Nam Dạ Tước đã ra khỏi cửa, Dung Ân vẫn cảm giác trong phòng có hỗn hợp mùi thuốc lá và mùi nước hoa trộn vào nhau vẫn còn phảng phất đâu đây, đây là mùi của Nam Dạ Tước, linh hồn của cô dường như cũng không còn ở đây nữa.

” Gâu gâu——” Trong ngực con chó nhỏ chạy tán loạn, nghịch ngợm cực kỳ, Dung Ân suy nghĩ, khoe mắt giơ lên, lấy tay đặt ở đầu chú cún nhỏ vỗ nhẹ,” Dạ Dạ, từ nay về sau em sẽ tên là Dạ Dạ”

Ngày hôm sau, Nam Dạ Tước không có nuốt lời, Dung Ân cùng Diệp Tử ăn cơm xong, cũng rời khỏi Ngự Cảnh Uyển.

Người Dung Ân tìm đầu tiên là mẹ, cô dùng chiếc thẻ Nam Dạ Tước cho để mua một chiếc điện thoại, ra chợ lớn, liền đem điện thoại gọi đến cho Bùi Lang để sắp xếp cho cô và mẹ gặp nhau trong khu nhà nhỏ của cô .

Nhưng , qua sau một hồi chuông, đều không có người tiếp.

Dung Ân trong thâm tâm rất bất an, cô nhớ rõ điện thoại của Bùi Lang, vừa gọi lại lần nữa thì người đàn ông nhận vô cùng nhanh,” A lô?”

” A lô, chào anh, tôi là Dung Ân.”

” Dung Ân, em hiện tại ở đâu?”

” Bùi Lang, tôi rất khỏe, xin hỏi, mẹ của tôi?” Giọng điệu của cô vẫn như trước rất khách khí.

” Em đừng lo lắng, anh đã đưa bác gái đến ở một nơi khác, khu nhà đó đã không an toàn, Dung Ân, những ngày này em đi đâu?” trong lời nói của người đàn ông lộ ra tràn đầy lo lắng.

” Bùi Lang, thực sự xin lỗi, đã gây phiền toái cho anh rồi, tôi tạm thời không thuận tiện để gặp mặt anh, cảm ơn anh đã chăm sóc ẹ tôi, tôi nợ anh một ân tình, sau này, tôi sẽ cố hết sức để trả lại cho anh.”

” Dung Ân, anh không cần em trả cái gì cả, em có khỏe không?”

” Tôi rất khỏe, chỉ là hiện tại không được đi lại nhiều, chờ tôi, tôi sẽ gọi điện lại, cứ như vậy đi.” Dung Ân nói xong trực tiếp cúp điện thoại, cô tin tưởng Bùi Lang là người tốt, bây giờ có thể giúp cô chăm sóc mẹ cô, cũng chỉ có anh ta.

Tầm chỉ phiếu kia, cô đã để lại ẹ Dung, trong thời gian ngắn này, cuộc sống chắc không có vấn đề gì.

” Dung Ân, cô không sao chứ?”

Diệp Tử tiến lên, chỉ thấy ánh mắt cô hồng hồng, khoe mắt có chút ẩm ướt. Cô để điện thoại di động vào trong túi, lắc đầu cười yếu ớt,” Không có việc gì, chúng ta đi thôi.”

Nói là đi ra dạo chơi, Dung Ân kỳ thật cũng không nghĩ kỹ là đi đâu, chỉ là khi ở Ngự Cảnh Uyển bị hạn chế đi lại, bây giờ nghĩ ra chẳng biết đi đâu.

Diệp Tử muốn cho cô buông lỏng tâm tình, liền dẫn cô đi trung tâm Thương Mại, chỗ nhiều người náo nhiệt, có thể làm cho Dung Ân không buồn bực ở trong không gian nhỏ hẹp.

Vô số các cửa hàng lớn nhỏ tại đây Diệp Tử đều lôi kéo tay Dung Ân đi vào dừng lại một chút.

Nhìn qua những sản phẩm muôn màu rực rỡ, Dung Ân dừng lại tại một chiếc tủ, "Mua cho bạn trai của cô phải không?"

Diệp tử xoay người nhìn xem cà- vạt, khoe miệng cô mỉm cười, "Tôi làm gì có bạn trai chứ? Là giúp cô mua."

"Tôi?" Dung Ân goánh đầu lại, "Tôi cũng không có."

Diệp Tử bỗng đứng thẳng người, ánh mắt có chút khó hiểu, "Cô mua cho Nam tổng ấy?"

Dung Ân ánh mắt miết qua tủ sắp xếp những chiếc cà- vạt cao cấp, cô chưa bao giờ nghĩ qua cái ý nghĩ kia, những quà tặng này, là phải đưa cho người mình thích, mới có thể tỉ mỉ chọn lựa, bên cạnh, có người con gái trên cánh tay treo hơn mười chiếc cà- vạt đang thử cái đẹp nhất cho bạn trai của mình, như vậy, mới là hạnh phúc.

Dung Ân đi ra ngoài cửa hàng, Diệp Tử cũng vội vàng theo sau, "Dung Ân, quan hệ của cô và Nam Tổng cũng không thể mãi như thế được."

Cô dấn vào những vạch trắng, dừng lại tại đường dành riêng cho người đi bộ, "Diệp Tử, anh ta nhiều phụ nữ như vậy, trên người mặc trang phục hay phụ kiện gì sớm có người chuẩn bị tốt rồi, tôi làm việc thừa làm cái gì?" Huống chi, cô bây giờ cũng chẳng là gì của anh ta.

"Vậy chúng ta dạo chơi nơi khác đi a, mua vài thứ cho chính mình."

Thật vất vả mới được đi ra khỏi nhà, Dung Ân tự nhiên rất thích, Thành phố Bạch Sa cũng không phải lớn, nhưng vẫn là làm cho cô gặp được Trần Kiều.

"Ân Ân?"

Người đàn ông đi nhanh đến trước mặt Dung Ân, "Những ngày này, em đi đâu vậy?"

Cô ngửa mặt, những lời này, dường như là tất cả mọi người thấy cô đều phải hỏi một lần.

"Trần Kiều, thật trùng hợp a."

"Ân Ân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Trần Kiều ánh mắt quét nhẹ lên người Diệp Tử, "Cô ta là ai?"

Theo lời của Diêm Việt, anh đã biết Dung Ân bị Nam Dạ Tước mang đi, chỉ là những ngày này, cô ở đâu anh lại tìm không thấy, có thể thấy được Nam Dạ Tước đem cô giấu đi rất kỹ.

"Em không sao, em bây giờ không phải rất tốt sao?"

"Ân Ân, đi theo anh," Trần Kiều kéo tay của cô, nhìn về phía Diệp tử sắc mặt tràn ngập đề phòng, "Ở đây đã có anh, không ai dám làm gì em đâu."

"Trần Kiều," Dung Ân bước chân cũng không động đậy, giằng tay về, tránh tay của anh ra, "Em thật sự không có việc gì, đây là bạn của em, bọn em chỉ là đi dạo phố thôi."

"Vậy được, em nói cho anh biết, em giờ đang ở đâu?" Người đàn ông này cũng không buông tha, lại nắm chặt tay Dung Ân lần nữa, trong lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi trơn trượt.

"Em khi dàn xếp tốt mọi việc sau đó sẽ nói cho anh biết, Trần Kiều, anh không cần lo lắng." Bùi Lang còn chẳng mang cô đi được, chứ đừng nói là Trần Kiều, cô liên lụy người khác đã quá đủ rồi, kỳ thật nếu bình tĩnh mà ngắm lại, cũng không cần cố vùng vẫy như vậy, cùng lắm là không có tự do, để tất cả mọi người đều tốt đẹp, chính là cách tốt nhất.

"Mình đi về thôi." Diệp tử ở đó nhìn ra chút khác thường, biết ý mở miệng.

"Ừm." Dung Ân nhẹ nhàng gật đầu, vừa muốn đi, Trần Kiều lại ngăn ở trước mặt cô cũng không nhượng bộ.

"Trần Kiều, em chỉ là có một chút không tiện nói, nhưng chúng ta không phải bây giờ rất tốt sao? Chờ có thời gian, em nhất định đem toàn bộ sự tình nói cho anh biết, được không?" Dung Ân ôn nhu nói, Trần Kiều cũng không có chuyện gì để ngăn cô lại, nhưng cũng không nghĩ làm cô khó xử.

Thân hình anh tránh ra bên cạnh, đồng thời xoay qua chỗ khác, Dung Ân nhìn từ ánh mắt anh có một loại đau khổ không nói nên lời.

Trở lại ngự cảnh uyển thì trời cũng đã tối, mặt trời chiều ngả về tây.

Dung Ân đứng ở cửa ra vào, nhìn Diệp Tử lái xe đi về, cô mới đi vào trong nhà.

Trong không khí, hương hoa phảng phất thoang thoảng đâu đây, đây là suối nhân tạo, cô cũng không để ý lướt qua, trước mắt, là một cảnh sắc mơ hồ hiện ra trước mắt cô, có cái gì đang bay tới chân cô, cô cúi đầu xuống, thấy một chiếc lá bạch quả vàng chói lọi.

Đưa mắt trông về phía xa xa, một cái bóng lưng xuất hiện ở dưới tán cây bạch quả, trên mặt đất, trải đầy những chiếc lá cây vàng óng, cực kỳ đẹp mắt.

90. Ngoại Truyện 3 – Cha, Nòng Nọc Nhỏ Của Cha Ở Đâu???

Ngoại Truyện 3 – Cha, nòng nọc nhỏ của cha ở đâu???

Dung Ân hai tay che mặt, toàn thân cũng giống như trước ướt nhẹp, mồ hôi nhễ nhại, cô khép người rất chặt, nếu Nam Dạ Tước không cương quyết, căn bản đừng nghĩ có thể xông vào, anh thử mấy lần không có kết quả, chỉ đành rút thân ra, ” Anh đeo bao.” Kết quả, vẫn như cũ, mặc dù có trơn.

Nam Dạ Tước thất vọng không dứt, anh còn chưa từng buông tha nửa đường, lần đầu tiên đối với Dung Ân anh có thể không chút thương tiếc, không để ý cô đau hay là khó chịu, nhưng lần này không được, được thôi, chỉ đành tự làm khổ mình.

Sau khi anh thoát ra, Dung Ân cong hai chân lại, bị Nam Dạ Tước một tay kéo qua, ” Còn đau không?” cô gạt đầu, anh cúi người hôn lên trán cô, lồng ngực to lớn phập phồng mấy cái, ” Sau này nấu như vẫn một mực như vậy, không phải là muốn nửa đời sau anh phải làm hòa thượng sao?”

Dung Ân cong người trước ngực anh, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, Nam Dạ Tước lại nói, ” Không đúng, anh so với hòa thượng còn thâm hơn, hòa thượng bây giờ còn có thể ăn thịt.”

Dung Ân bị chọc cười, giơ tay lên, cũng không biết đánh vào đó, “A...”. Chỉ nghe Nam Dạ Tước kêu lên, “Gãy rồi! Vung tay lộn xộn ở đâu vậy?”

Anh cứ như vậy im lặng một đêm, sau khi tắm nước lạnh, kiên trì đến sáng sớm.

Lại nói, dục vọng của đàn ông vào lúc này là mãnh liệt nhất, một chút cũng không sai. Giấc ngủ của Dung Ân rất sâu, trên người có người động tay động chân, hai mắt cô nhắm nghiền, chỉ là lấy tay không ngừng vung ra, ” Đừng làm rộn.”

Bên trái nhột nhột, cô thức tỉnh, đau đớn tối hôm qua rõ mồn một ngay trước mắt, Dung Ân hất tay Nam Dạ Tước ra, đứng dậy, ” Hôm nay Vương Linh không có ở đây, em đi làm chút điểm tâm.

“Anh không muốn ăn.” Người đàn ông có chút giận dữ, anh muốn ăn cái gì, cũng không tin Dung Ân không biết.

“Không được.” Cô nhét Nam Dạ Tước vào trong chăn, như trốn chạy mặc quần áo chạy vào nhà tắm.

“Đừng—” Người đàn ông thống khổ càng không thể làm gì, buồn bực cầm lấy gối che gương mặt tuấn tú mị hoặc, toàn thân lại bắt đầu căng thẳng nóng lên. Nam Dạ Tước ngủ không được, không lâu sau cũng đi xuống lầu.

Dung Ân đang bận việc trong bếp, lúc đi tới khúc quanh cầu thang anh dừng bước, cúi người xuống hai tay chống ở trên lan can, Nam Dạ Tước cúi người xuống, vẽ mặt vênh vào ung dung.

Cháo đang được ninh, nắp bị hơi nước thỉnh thoảng nhấc lên, mùi thơm của cháo đã lan ra khắp bếp, Dung Ân mặc tạp dề đang chiên cá, tóc dài túy ý cột lên, có chút tán loạn, dép mang trên chân, ống quần rộng

rãi phủ ở lưng bàn chân, cô nêm gia vị, một lúc sau, cho cá vào đĩa. Bên trong cái chảo, còn có bánh bao hấp màu sắc vàng óng, trên bàn ăn đã dọn lên vài món ăn, tóm lại, đó là một buổi sáng ấm áp.

Cảnh tượng này, Nam Dạ Tước đã ảo tưởng vô số lần. Mỗi lần nhìn bóng lưng Dung Ân bận rộn trong bếp, luôn làm cho anh an lòng.

Nam Dạ Tước từng bước ung dung, đi đến ôm cô từ phía sau. “Dậy rồi sao!” Dung Ân đem bánh bao đặt vào đĩa, từng cái từng cái bày lên. “Sao phải mệt như vậy, chúng ta đi ra ngoài ăn là được.”

“Chưa từng nghe qua sao? Con đường ngắn nhất đi đến trái tim đàn ông là đi qua dạ dày của anh ta.” Dung Ân nói đùa, đem chén đĩa và chảo vừa nấu xong ra. Nam Dạ Tước lấy bát đĩa, “Tim của anh sớm đã cho em rồi, chỉ sợ em không cần, quăng đi mất.”

Dung Ân cầm lấy muỗng nhỏ không ngừng khuấy trong chén cháo, tay phải cô chống cằm, tầm mắt nhìn lên phía trước.

Nam Dạ Tước đang say sưa thưởng thức bữa sáng, giờ đây, anh đều giống Dung Ân, thích những thức ăn thanh đạm như thế này, anh nuốt một ngụm cháo, ngẩng đầu phát hiện Dung Ân đang nhìn anh chăm chăm, “Nhìn cái gì?” CÔ cười cười, nhìn hướng khác, “Không có gì.”

“Không có gì sao lại cười nham hiểm như vậy?” Nam Dạ Tước tự đắc cười, “Say mê anh sao?”

Dung Ân chỉ lo ăn xong bữa sáng, cũng không để ý đến anh nữa. Thật lâu sau, mãi cho đến bây giờ cô mới hiểu ra, những điều này đều là hạnh phúc.

Nhưng Nam Dạ Tước cũng không nghĩ như vậy, hạnh phúc cùng tính phúc (ý là tình dục ấy cả nhà, N để luôn Hán Việt cho nó văn hehe), hẳn là liên quan đến nhau.

Mà điều quan trọng bây giờ, chính là công phá phòng tuyến của Dung Ân, anh cũng không muốn đời này làm hòa thượng.

Thái độ của Sở Mộ thay đổi rất nhanh, đối với cháu gái càng ngày càng yêu mến, chỉ mong sao vợ chồng son có thể thường mang con đến gửi cho bà.

Dung Ân thay quần áo xong, Nam Dạ Tước đã đỗ chiếc Bugatti Veyron trước cửa, cô đi ra ngoài, anh đã ở trong xe đợi.

” Vương Linh đã chuẩn bị xong cơm tối rồi.” “Hôm nay đi ra ngoài ăn,” Nam Dạ Tước đứng dậy mở cửa xe ra, thắt dây an toàn cho Dung Ân.

“Sau khi kết hôn, cũng chưa dẫn em ra ngoài chơi một bữa, coi chừng thành thiếu phụ có chồng luống tuổi bây giờ.”

Hai người ăn tối trong nhà hàng trước, trở lại xe, Nam Dạ Tước cố ý mở cửa sổ ra, “Còn muốn đi đâu không?”

Dung Ân suy nghĩ một chút, ” Chợ đêm, em muốn ăn đậu hủ hoa.” (là tàu hủ đường gừng ý cả nhà)

“Đậu hủ hoa?” Nam Dạ Tước cau mày, “Thứ đó ngon lắm sao?”

“Dĩ nhiên, hơn nữa chỉ có chợ đêm mới có mùi vị chính thống.”

Nam Dạ Tước phát động động cơ, xe chậm rãi đi về phía trước, lái rất chậm, rất giống đi dạo.

Hai tay Dung Ân nhào trên cửa xe, lộ ra nửa cái đầu, ” Gió này thổi thật dễ chịu.” “Cẩn thận.” Nam Dạ Tước kéo tay cô đem cô kéo về, ngón cái anh mơn trớn mu bàn tay Dung Ân, tinh tế vuốt ve.

Xe lái đến chợ đêm, đâu là khu bình dân, đủ thứ đồ ăn bày đầy đường, giá cả rất rẻ, mấy đồng tiền là có thể ăn no bụng.

Không có chỗ đậu xe, Nam Dạ Tước chỉ có thể dừng xe ở đầu đường, “Em đợi ở đây, anh đi mua.”

Dung Ân đã xuống xe trước một bước, ” Em dẫn anh đi dạo một chút.”

Nam Dạ Tước đối với những nơi rộn ràng như vậy cũng không có ấn tượng quá tốt, nhưng thấy Dung Ân đi thẳng về phía trước, chỉ đành kiên trì đuổi theo.

Chợ đêm cũng không có bao nhiêu cửa hàng dang hoàng, thường thấy nhất chỉ là hàng vỉa hè, ngay cả mấy quán ăn đó cũng là tạm bợ, mấy băng ghế, một chiếc xe đẩy, cho dù là gặp nhân viên trật tự đô thị, đẩy xe là có thể chạy.

Hai tay Nam Dạ Tước cầm trong túi quần, Dung Ân đi theo bên cạnh, cô vươn tay trái ra kéo tay anh, anh rũ mắt xuống nhìn cô, hai người nhìn nhau cười. (thật hp!!!!)

Ở chỗ này, dù là thân phận cao quý cũng không được chú ý đến, mỗi người đều vui vẻ bận rộn, tiếng rao hàng cùng tiếng lật xào đồ ăn, tràn ngập cả con đường.

Dung Ân đi đến trước hàng đậu hủ hoa, cô gọi một chén, để rất nhiều rong biển phía trên, Nam Dạ Tước không muốn ăn, vẫn bị cô đút một miếng, “Như thế nào? Ngon không?”

Mùi vị này, anh thật sự không thích, nhưng anh vẫn gật đầu.

Hai bên đang chiếu CD lậu, mặc dù chói tai, nhưng vẫn rất nhiều người vây quanh chọn lựa, mỗi người một cuộc sống không giống nhau, ai cũng không quyết định được vận mệnh của người nào.

Dung Ân trong xương tủy vẫn là người bình thường, mà Nam Dạ Tước có thể làm là cố gắng hòa nhập vào.

Trở lại trên xe, cô ý muốn mở máy lạnh, “Nóng quá, nóng quá...” Bàn tay không ngừng quạt, như một đứa con nít.

Nam Dạ Tước giãn mặt ra, khoe miệng cười thỏa mãn, hai tay Dung Ân cầm cánh tay anh, tựa đầu vào vai anh, nhẹ chợp mắt, hết sức mãn nguyện, tiếng nói nhỏ nhẹ, “Chúng ta bây giờ về sao?”

“Không, hôm nay không về nhà.”

“À!” Dung Ân đáp nhẹ, không có hỏi sẽ đi đâu.

Cám Đỗ đã đổi lại tên lúc trước, Nam Dạ Tước xuống xe, tiện tay ném chìa khóa cho bảo vệ. Dung Ân không nghĩ anh sẽ dẫn cô đến đây, Nam Dạ Tước đi đến kéo tay cô vào trong, Cám Đỗ làm ăn từ trước đến nay đều rất tốt, số lượng người đến mua say cùng trụy lạc cũng không ít, vũ nương buông thả tư thế, đây chính là thiên đường nhân gian.

Trong phòng VIP số 1, quản lý đã chuẩn bị sẵn sàng theo dặn dò của anh. Dung Ân nhìn thấy trên bàn có rượu, “Em không thể uống.” “Không có việc gì đâu, đây là rượu trái cây, không khác gì nước trái cây lắm.”

Trong phòng cũng chỉ có hai người bọn họ, Dung Ân đi đến dàn karaoke, chọn bài “Cung dưỡng tình yêu”, Nam Dạ Tước rót rượu xong đặt lên bàn, không quấy rầy cô, chỉ là chuyên chú nghe.

Hát xong, Dung Ân để mic xuống, liền thấy Nam Dạ Tước chống cằm nhìn cô không chợp mắt, cô gơ tay lên che trán, cười nói, “Nhìn em như vậy làm gì?”

Nam Dạ Tước đưa cho cô một ly rượu, ôm eo Dung Ân, hai người ngã ngồi trên ghế salon. “Anh vẫn nhớ giọng hát của em rất êm tai.” Dung Ân nhận lấy ly rượu khẽ nhấp môi, có mùi rượu, nhưng không nồng đậm.

Phòng Vip số 1, đây là nơi cô gặp Nam Dạ Tước lần đầu tiên. Anh khi đó, rất xấu xa tồi tệ.

Hai người cùng ly, uống cạn rượu trong tay. Nam Dạ Tước thả ly không trên bàn, sắc mặt Dung Ân lúc này đã đỏ phơn phớt, đôi môi dính chút rượu đỏ sẫm rất hấp dẫn.

Bàn tay anh ôm trọn ót cô, nghiêng người hôn tới. Giữa răng môi, mùi rượu mùi thơm ngào ngạt, Nam Dạ Tước giữ mặt Dung Ân, lưỡi linh hoạt quét nhẹ ở khoe miệng cô, anh lửa lòng khó nhịn, nửa người trên khom lên trước, chân trái thon dài xâm nhập giữa hai chân cô, “Đừng... Sẽ có người vào.”

Nam Dạ Tước thờ gấp gấp, trán chống đỡ Dung Ân, đợi hơi thở bình phục, kéo cô đi ra ngoài.

Dung Ân nghĩ nên đi về, nhưng Nam Dạ Tước lại dẫn cô xuống dưới đất của Cám Dỗ, lúc trước cô đã từng đến đó. Nơi này là quan viên nhà nước chuẩn bị để thuận tiện đến Cám Dỗ, trừ những người nội bộ biết, nếu không đào ba thước cũng không tìm được.

Hồ bơi khổng lồ hiện trước gót chân cô, Dung Ân nhớ tới lần Nam Dạ Tước đẩy cô xuống hồ, mũi lại cay cay, “Tối đây làm gì?”

Nam Dạ Tước đặc biệt dẫn cô đến bên cạnh hồ, cái gì cũng không nói, bắt đầu cởi quần áo của cô.

Dung Ân cầm tay của anh, “Anh sẽ không muốn ở nơi này chứ,” Anh đặt tay ở hông của cô, định trực tiếp mang theo Dung Ân nhảy vào hồ, lòng cô vẫn còn sợ hãi, hai tay bám chặt bắp vai Nam Dạ Tước, “A...”

Anh đẩy Dung Ân đến mép hồ, để lưng cô chống đỡ gạch men sứ, lại làm ột tay cô nắm lấy lan can bảo hộ (cái ống bằng inox gần mép hồ ấy nhỉ???), Nam Dạ Tước bắt đầu kéo quần áo Dung Ân ra, “Không nghe nói sao? Ở trong nước, cảm giác đau đớn của con người sẽ giảm đi một nửa.” (haha, a ấy vẫn bá đạo suy nghĩ mọi cách để đc cái mình muốn, >”

Dung Ân đột nhiên sững sờ, người đàn ông này thật là cái gì cũng nghĩ ra được. Áo bị cởi xuống trôi trên mặt nước, ngay sau đó là áo ngực, quần, thậm chí quần lót bên trong....

Một nơi lớn như vậy, chỉ có tiếng nước chảy róc rách, Dung Ân hai má ửng hồng, gượng gạo hết sức, cô không muốn lộ thân thể ra ngoài, hai tay che trước ngực, “Có người khác đi đến.”

“Anh ân ái ai dám đến quấy rầy?” Nam Dạ Tước kéo tay cô ra, thời gian nói chuyện, anh đã cởi sạch sẽ quần áo, “Ai dám tới đây, anh liền lột sạch sẽ hất ném ra đường.”

Bốn phía hồ bơi, chập đèn kiểu dáng tao nhã phát ra ánh đèn mờ ảo, Nam Dạ Tước hôm nay đã chuẩn bị kỹ lưỡng, anh giơ một chân Dung Ân lên đem nó vòng vào thắt lưng mình, hai tay đặt ở thắt lưng cô chuyển động, “Nơi này còn có cảm giác đau không?” , vẻ mặt Dung Ân nhẹ căng lên, lắc đầu, “Không có,”

Nam Dạ Tước cúi người, khẽ cắn chặt một bên vành tai cô, đây là nơi nhạy cảm của cô, Dung Ân quả nhiên rụt hạ thân lại, hai tay bắt đầu ôm chặt cổ anh.

“Chiều anh, không nên vì anh mà tổn thương đến mình.” Nam Dạ Tước lẩm bẩm bên tai cô, “Cho dù là anh cũng không được.” Dung Ân gật đầu, hơn nữa tác dụng của rượu, trong cơ thể thiêu đốt, có chút hưng phấn, hai mắt lộ ra mê ly, Nam Dạ Tước nhân cơ hội chen đi vào, cũng không dám dùng sức, chẳng qua là thử dò xét.

Cô hừ nhẹ phát ra khó chịu, hai tay anh chuyển động rơi vào hông cô, lại lấy tiếng nói dõng dạc sự chú ý của cô, “Em đau không?” Dung Ân thấy buồn cười, “Em không đau.”

Anh tiện tay vung tóc cô đang nổi lênh bênh trên mặt nước đem nó nhét vào miệng Dung Ân, Dung Ân vừa cắn chặt, một cảm giác xé rách đau đớn truyền đến, Nam Dạ Tước thừa dịp trống rỗng mà vào, cô vừa muốn la đau, tóc trong miệng bị anh lôi xuống, đổi thành dùng miệng ngăn chặn.

Đau đớn lần này, thật không kém lần đầu tiên bao nhiêu. May mà về mặt này Nam Dạ Tước là cao thủ, anh cũng không muốn lại bỏ dở nửa chừng, một người ở lại nơi này ngâm nước lạnh.

Bọt nước tóe lên vì động tác kịch liệt của anh mà nhộn nhạo, cảm dục quá lâu, một khi được giải phóng, giống như lang như hổ. Hai tay Dung Ân ôm chặt lưng anh, Nam Dạ Tước đem toàn thân Dung Ân nhấc lên, cùng cô thay đổi tư thế.

Trừ khó chịu lúc mới bắt đầu, Dung Ân từ từ cảm giác được toàn thân đang tê dại, một luồng sóng kích thích xông vào, làm cô khó có thể chống đỡ. Một môi bên ngoài, cũng không cảm thấy gì khác, Dung Ân chỉ cảm thấy chính mình đang trong hồ bơi, cô lật người, một cánh tay đánh tới trên người.

Nam Dạ Tước cả đêm cũng không sao ngủ được, lần này, anh ngồi nửa người dậy nhìn vẻ mặt Dung Ân ngủ, cô mấp máy mí mắt, dường như đang mơ đến một đẹp nào đó, khí hậu lúc này vừa vặn, cho dù thân thể trần truồng cũng không cần mở điều hòa.

Dung Ân ngáp, thích ý cọ cọ đầu trên gối mấy cái, lúc này mới mở mắt ra. Đầu tiên đập vào mắt chính là gương mặt tuần tú đang cười của Nam Dạ Tước, theo tầm mắt của anh, Dung Ân nhìn thấy mình toàn

thân không mặc gì cả, cô vội vàng kéo chăn lại, lại bị Nam Dạ Tước đè dưới thân, mấy lần đẩy ra cũng không nhúc nhích (^ ^)

“Ngủ ngon không?” ánh mắt cô chua xót, không cần nhìn cũng biết mắt có quầng thâm. Thấy cô không nói lời nào, Nam Dạ Tước lần nữa quan tâm, “Hạ thân còn đau không?”

Dung Ân vùi đầu vào gối, nghe được tiếng anh cười khe khẽ, cô ngẩng đầu, nhìn bốn phía, nơi này cũng không phải Ngự Cảnh Uyển, “”Một mỗi quá. ” Nam Dạ Tước nhân thể đè trên lưng cô, sau đó oán trách, ” Vất vả vẫn là anh, em nằm ở đó không cần nhúc nhích, chỉ cần hưởng thụ.” Cho dù cô đánh anh cũng không chịu ngồi lên, sống chết dựa vào người Dung Ân, cô biết anh xấu tính, có đôi khi như con nít (để thương mà !!!)

Cô đưa tay về phía đầu giường, ngón tay vừa mới sờ lên điện thoại, “Em phải gọi điện về nhà, xem một chút cục cưng như thế nào.”

“Ôi trời, ” Nam Dạ Tước gạt tay cô, “Sáng sớm anh đã gọi rồi, không có chuyện gì, trong đầu em có thể nghĩ đến anh một chút không?”

“Này,” Dung Ân buồn cười ” Ghen tị với con gái của mình luôn sao.” Nam Dạ Tước kéo tay cô để vào khoe miệng, khe hôn sau đó vừa hé miệng khe cắn, yếu ớt, giống như là xoa bóp cho cô.

“Hôm nay vẫn chỉ thuộc về chúng ta, em nghĩ đến con cũng không được.”

“Thật là bá đạo. ” Dung Ân ngoài miệng oán trách, trong mắt sớm đã ánh cười.

Cô nằm ở đó lười nhúc nhích, đầu giường có một cái đèn ngủ cổ điển, nhìn xung quanh gian phòng, nội thất lộ ra vẻ xa hoa quý giá, ” Nơi này rất cục để làm gì?”

Nam Dạ Tước cũng không nói thật cho Dung Ân biết, gian phòng này, thật ra là anh với Duật Tôn chuẩn bị, nơi này có hệ thống an toàn cùng hệ thống nghe trộm tối tân nhất, một vài quan viên bị dụ dỗ đến đây, cũng là một cách thức.

“Là nơi để cùng em vụng trộm.” Nam Dạ Tước chuyển đề tài, trong miệng không có một lời tốt đẹp.

“Đáng ghét.” Dung Ân định đứng dậy, ” Nhất định là muốn nạp thiếp không muốn em phát hiện chứ gì?”

“Ngồi dậy làm gì?” Nam Dạ Tước kéo cô, ” Trên giường thoải mái hơn mà.”

“Em đói bụng.”

“Anh làm cho em no,” thấy anh lần nữa lại gần, Dung Ân vội vàng nghiêng mình, “Háo sắc.” Dung Ân dùng hai tay đẩy, kiên cường đẩy anh lộn xuống giường

“Ai u!”

Đường đường Tước thiếu cuối cùng cũng không có đáng thương đến nỗi phải làm hòa thượng.

Đồng Đồng từng ngày lớn lên, nửa năm sau, nghiễm nhiên đã ra dáng một tiểu mỹ nhân. Ai cũng biết, Nam Dạ Tước đối với cô nhóc này rất cưng chiều, đi đến đâu cũng dẫn theo.

Nhà hàng quốc tế. A Nguyên cùng với mấy người trong bang hội đã sớm canh giữ ở đó, lúc Nam Dạ Tước tới, trong tay ôm bảo bối. A Nguyên thấy nhưng không thể trách, ” Đại ca.”

Nam Dạ Tước ý bảo mọi người ngồi xuống, anh ôm Đồng Đồng ngồi ở ghế chủ tọa, phục vụ trẻ tuổi bên cạnh một mực cung kính đem thực đơn đến, “Tước thiếu,” Anh nhận lấy, Đồng Đồng trong ngực trông thấy nắm lấy, kéo thực đơn đi qua.

” Đồng Đồng muốn ăn cái gì?” Cô bé nhỏ như vậy làm sao hiểu, chỉ là nhìn thấy màu vàng lộng lẫy tò mò mà thôi, Nam Dạ Tước mở thực đơn ra, Đồng Đồng lắc đầu lắc tay, ngón tay không ngừng lộn xộn phía trên.

Nam Dạ Tước cực kỳ phối hợp, vẫy người phục vụ bên cạnh, “Này, này, này. . . Còn có cái này. “

Phía bên trái, A Nguyên không để lại dấu vết che kín hai mắt, thê thảm không nỡ nhìn...Không biết hôm nay có thể ăn chút gì không.

Phục vụ đánh dấu từng cái từng cái, nhìn lần nữa, ” Tước thiếu xác định muốn những thứ này?”

“Ít nói nhảm, mau mang lên đây.”

Không bao lâu sau, món ăn từng món từng món mang lên đủ, 8 súp, 5 đĩa tôm, 9 món tráng miệng ngọt.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, cũng không dám nhiều lời, Đồng Đồng tốc độ rất nhanh, thò tay muốn nắm lấy con tôm trước mặt. Nam Dạ Tước thấy thế, bưng đĩa tôm kia đến trước mặt nó, để con ngồi vào trong ngực, bắt đầu bóc tôm cho Đồng Đồng.

” A Nguyên, chuyện ta giao cho người sao rồi?”

“Đại ca, đã sắp xếp thỏa đáng, anh yên tâm.”

Nam Dạ Tước bóc tôm xong cho vào chén nghiền nhỏ, múc một muỗng nhỏ đút cho con gái, anh lơ đãng ngẩng đầu, thấy mấy người đang cầm đĩa, trống không, “A Nguyên, gọi thức ăn.”

“Vâng,” A Nguyên liên tục gọi phục vụ, lần sau nếu có tiểu tổ tông này, vẫn là có thể tránh liên tránh, nếu không sẽ bị hành hạ chết.

Đồng Đồng một hơi ăn rất nhiều tôm, nổi tính chơi lên, thừa dịp Nam Dạ Tước không chú ý, một tay nhấc vỏ tôm đặt vào trong mâm, đợi cái bàn tròn quay đến mặt người khác, giương mắt nhìn những cái vỏ tôm đó.

Trẻ con lỗ cở (ý nói tầm 1 2 tuổi ấy) như vậy, thích nhất bắt đồ. Nó đối với cái gì cũng tò mò, mắt thấy rượu đỏ sáng loáng, liền giơ tay bắt lấy.

Nam Dạ Tước nhanh tay lẹ mắt, vội nghiêng người, cả ly rượu đỏ liền đổ lên người anh, A Nguyên thấy vậy, vội đứng dậy, “Đại ca.”

“Không sao.”

Phục vụ tiến đến lau sạch sẽ. A Nguyên không khỏi mỉm cười, người đàn ông này, e rằng chỉ có mẹ con đó mới có thể thu phục.

Sau khi ăn xong, Nam Dạ Tước ôm Đồng Đồng ra khỏi nhà hàng trước, lên xe, anh để Đồng Đồng ngồi trên đùi mình, thắt dây an toàn xong, đặt hai tay con gái lên tay lái.

Anh cưng chiều con, đến Dung Ân có đôi khi cũng sẽ oán giận.

Trở về Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân đang bày đồ vừa mới mua ra bàn, thấy họ trở lại, liền ra đó, ” Quên mua sữa bột mất rồi.”

Nam Dạ Tước đem Đồng Đồng giao cho Vương Linh, “Vây bây giờ đi.”

Dung Ân cầm túi xách đi theo ra ngoài, ngồi lên xe, mới phát hiện áo anh có một vết bẩn lớn, ” Lại là tiểu gia hỏa kia làm cho đúng không?”

“Một ly rượu nhỏ thôi mà.”

“Anh liền cưng chiều nó sao.”

Xe đi ngang Cẩm Dỗ, Nam Dạ Tước đặc biệt dừng lại, Dung Ân mặt đầy nghi ngờ, anh chỉ chỉ đối diện, ” Nhìn kia.”

Dung Ân theo ngón tay của anh nhìn lại, là Duật Tôn.

Chẳng qua, không chỉ có một mình hắn, bên cạnh Duật Tôn còn có một cô gái, từ quần áo trên người có thể thấy, đó là sinh viên học viện.

“Tiểu tử này, lại chơi trẻ vị thành niên rồi.”

Thân hình Duật Tôn cao lớn, đứng trước mặt cô gái kia, vừa vặn chen kín ánh đèn sau lưng kia, vẻ mặt âm u bất định, trên tay điều thuốc chậm rãi giơ lên xoa mặt cô gái. Cô ta cũng không dám động đây, “Em dám bốn tôi?”

“Em không dám.” Cô gái thành thật.

“Hôm nay tôi chăm cô, cô thấy thế nào?” thái độ thản nhiên, khí thế như cũ mị hoặc chúng sinh.

Phía ngoài, gió lạnh thổi tới hai người, Dung Ân gục ở cửa sổ, nhìn cô gái trong trẻo lạnh lùng, cô dường như nhìn thấy chính mình và Nam Dạ Tước khi đó.

Động tác Duật Tôn cực nhanh, đưa tay bắt lấy gáy cô gái, thân thể to lớn đặt sau lưng cô, trong chốc lát đã khiến cô gái không động đậy được, má trái chập vạt áp tại động cơ, “Hôm nay em không theo tôi, sau này nói muốn, sẽ không còn có cơ hội đâu.”

Thấy hần muốn dùng vũ lực, Dung Ân vội đẩy cửa xe định đi xuống, “Em làm gì vậy,” Nam Dạ Tước kéo cô trở lại, “Hần...” “Với chúng ta không có liên quan, ” Nam Dạ Tước khởi động động cơ, chạy xe đến một con đường khác, ” Đồng Đồng đang chờ sữa ở nhà kia, ở đâu lại có tâm tư lo chuyện bao đồng.”

Anh cũng không muốn Dung Ân phá hỏng chuyện tốt của Duật Tôn.

Dung Ân cúi đầu, tựa như có tâm sự, Nam Dạ Tước thấy thế liền nói, ” “Yên tâm đi, Duật Tôn không thích dùng sức mạnh . “

“Anh ban đầu cũng nói mình không thích dùng sức mạnh . “

Cuối cùng, còn không phải là làm cho cô cùng đường, nhưng nghĩ đến hôm này, chuyện trước đây cũng không biết là tốt hay xấu.”

“Thù dai.” Nam Dạ Tước cười, kéo tay Dung Ân vào lòng bàn tay.

Mua xong sữa trở lại Ngự Cảnh Uyển, mới vừa mở cửa, liền một màn dở khóc dở cười.

Dạ Dạ kết giao bạn trai, hơn nữa vừa mới sinh bốn bé tiểu Dạ Dạ đáng yêu, cùng dựa vào tường, Dạ Dạ dẫn đầu ở phía trước, các con gái dễ thương giống như cầu tuyết tròn vo đi theo sau, một hai ba bốn... Không đúng. Nam Dạ Tước cùng Dung Ân liếc nhau một cái, lại nhìn lại phía trước. Phía sau bốn chú chó nhỏ, là Đồng Đồng. Cô nhóc đã biết bò, lần này đang cùng luyện tập với bọn Dạ Dạ. Nam Dạ Tước thấy buồn cười, tiến lên xách nó lên.

Dạ Dạ nghe được động tĩnh, quay đầu xem một chút, thấy là Nam Dạ Tước, mang theo bốn đứa con gái nhanh chân bỏ chạy.

Dung Ân nhìn ra ngoài, lá trên mấy cây bạch quả kia đã bắt đầu ngả vàng.

Cuộc sống hạnh phúc trôi qua thật nhanh, đảo mắt một cái cô bé Đồng Đồng đã được 4 tuổi, có đôi khi hiểu biết làm người ta dở khóc dở cười.

Dung Ân thấy tiểu tử này rất đau đầu, một cô bé, lại nghịch ngợm đến có thể lên trời.

Bên trong phòng khách Ngự Cảnh Uyển, Nam Dạ Tước gác một chân lên xem tin tức, Dung Ân cùng Vương Linh đang học mấy kiểu áo len mới, bên cạnh tìm tòi học hỏi, Đồng Đồng mặc cái đầm công chúa mới mua, hấp tấp chạy đến bên cạnh mẹ, “Mẹ...” Dung Ân thấy anh mắt tiểu tử lanh lợi nháy nháy, nghĩ thầm khăng định không phải chuyện tốt, “Làm sao vậy?”

“Con còn muốn ăn thêm một túi khoai tây chiên, có thể không?” Đồng Đồng nghiêng cái đầu, hai cánh tay mập ục ục ôm lấy chân Dung Ân.

Cô thả sợi lên trên tay xuống, “Đi hỏi cha con đi.”

Đồng Đồng mừng rỡ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, phải biết rằng, Nam Dạ Tước cưng chiều nó nhất. Nhóc con chạy chậm đến trước gót chân Nam Dạ Tước, tiếng nói nhõng nhẽo, “Cha...”

Nam Dạ Tước dựa lưng trên ghế salon chống cằm, ý bảo con mở miệng, “Đồng Đồng ăn một túi khoai tây chiên nữa nha.”

“Không được.” , bộ dạng dứt khoát.

Mặc dù thường ngày Nam Dạ Tước nuông chiều con gái, nhưng từ trước đến giờ nói một là một hai là hai, loại thức ăn bỏ đi đó (hix, đồ ăn vậy mà gọi là đồ bỏ đi), nếu không phải Dung Ân đồng ý, ngay cả đựng anh cũng không muốn cho nó đựng vào.

Mặt Đồng Đồng đầy ắp khuất, xoay người, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã bình tĩnh, vừa vội chạy đến gót chân Dung Ân, giọng con nít cố ý nói lớn, " Xem đi, cha cũng nói không thể ăn nhiều, " Lời này nghe xong, không phải có chút kì lạ sao?

Lúc này Dung Ân mới ý thức bị con bé này bày trò, cô ngẩng đầu nhìn về Nam Dạ Tước, quả nhiên thấy anh đang ngó chừng con bé, nhìn đi, bị anh cưng chiều hư rồi.

Đồng Đồng vui tươi hơn hở ở bên cạnh chơi một vòng, tiểu Dạ Dạ vòng quanh hai chân con bé, bị nó một tay cầm lên, ném ra khỏi phòng khách. Con bé thật sự rất nghịch ngợm, không bao lâu lại cảm thấy nhàm chán, lại vội vàng chạy đến trước mặt Nam Dạ Tước, "Cha, con muốn lên ban công chơi." "Không được."

Đồng Đồng mân mê miệng, đứng mãi bên cạnh, thấy Nam Dạ Tước chuyên tâm xem TV, liền rón ra rón rén tự mở cửa kính đi ra ngoài.

Ban công tầng trệt có mấy giàn hoa, tiểu tử chơi không bao lâu liền xoa đầu gối chậm chạp đi đến, "Ai u, Đồng Đồng đựng vào đầu gối rồi. "

Con bé nửa cúi người xuống, nhìn qua quả thật là đựng phải.

Nam Dạ Tước liếc mắt, "Đáng đời."

Đồng Đồng từng bước nhỏ đến trước gót chân anh, chăm chú nhìn anh một hồi lâu, Nam Dạ Tước lờ nó đi, cầm lấy tách cà phê trên bàn.

"Cha có còn là người không?" Phù—, lời này Dung Ân thường xuyên nói, cũng không biết từ lúc nào cô bé đã học được, hoàn toàn không hiểu ý nghĩa, nhưng lại dùng vừa đúng.

Phần lớn thời gian, hai người cũng sẽ bị cô nhóc thông minh này làm cho rất đau đầu.

Đồng Đồng ở nhà trẻ rất tốt, có rất nhiều bạn. Hôm nay tan giờ học về nhà, , đợi Nam Dạ Tước thật lâu, thần thần bí bí, giống như là có chuyện gì. Dung Ân hỏi tới liên tục, tiểu nha đầu rất kín miệng, không chịu nói.

Kể từ sau khi kết hôn, Nam Dạ Tước thường về nhà rất sớm, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Đồng Đồng nhào người ra cửa sổ nhìn thấy xe của anh vừa lái vào sân, liền chạy như vay ra nghênh đón.

Nam Dạ Tước ở trước cửa khom lưng, con bé đã chuẩn bị dép cho anh xong. "Đồng Đồng thật ngoan."

Người đàn ông xoa đầu con, "Cha..." con bé đi theo sau Nam Dạ Tước. Thấy anh ngồi xuống ghế salon, liền xông đến, kéo tay anh, phía trước tìm kiếm, phía sau lục lọi, "Tại sao không có?"

"Tìm cái gì vậy?" Dung Ân đã mang bánh bao ra bàn trà.

Đồng Đồng kéo tay Nam Dạ Tước, cặp chân ở trên ghế salon đung đưa, " Mẹ, Đồng Đồng làm sao có?" Nhóc con lớn lớn như vậy, tò mò nhất.

Dung Ân đáp ứng, " COn là từ trong bụng mẹ sinh ra."

"Mẹ gạt người, "Tiểu nha đầu không thèm chịu nể mặt nể mũi, gương mặt tức giận tròn trịa , "Trên lớp con, Tiểu Cường đã nói tất cả, mấy cục cứng đều từ nòng nọc nhỏ của cha biến ra, nhưng mà trên người cha không có, oa oa oa..."

Mặt con bé giống như trăng tháng 3, nói thay đổi là thay đổi ngay, "'Đồng Đồng là nhặt được , cha, người đem nòng nọc nhỏ giấu đi đâu rồi?"

Nam Dạ Tước chỉ cảm thấy trên trán phủ đầy mây đen, cùng Dung Ân hai mắt nhìn nhau.

" Đồng Đồng đau lòng, con muốn nhìn thấy nòng nọc nhỏ trông như thế nào..." Anh chỉ đành ôm con gái đến trên đầu gối, " Bạn của con, Tiểu Cường khẳng định đã thấy qua, con ngày mai có thể nói bạn mang

cho con xem một chút, chẳng phải sẽ biết sao?” Dung Ân nghe vậy, khước miệng kéo nhẹ, hai người phụ nữ này, giống nhau thật.

Đồng Đồng thút tha thút thít, ngay cả mới dừng lại khóc rống, dù sao còn nhỏ, tư tưởng đơn giản, lập tức nín khóc mỉm cười, “Cha nói rất đúng rồi, ngày mai con mang cái bình nhỏ đi, đem nòng nọc nhỏ mang về nuôi. ” Con bé lau lau nước mắt, lại cảm thấy không đúng, ” Nhưng mà cha không có, Đồng Đồng mang về, cha mau sinh cho Đồng Đồng một em trai...” Cô nhóc đoán chắc Nam Dạ Tước không có nòng nọc nhỏ, người đàn ông lắc lắc chân, chỉ chỉ Dung Ân, “Chuyện này phải có mẹ đồng ý mới được.”

“Tại sao phải có mẹ đồng ý?” Đồng Đồng ngẩng đầu, vẻ mặt không giải thích được, “Mẹ nuôi nòng nọc nhỏ chơi sao?”

“Đúng vậy, ” Nam Dạ Tước khước mắt mỉm cười, tầm mắt đen tối không rõ nhìn Dung Ân, trong mắt ám muội vô cùng, ” Mẹ nói thích chơi nòng nọc nhỏ, con nói mẹ sinh cho con em trai đi.”

“Dạ.” Đồng Đồng cho là thật, từ trên đầu gối Nam Dạ Tước trượt xuống mặt, đi về phía Dung Ân làm nũng, “Mẹ, mẹ. . . “

“Ngoan, Đồng Đồng không phải thích thước dài sao? Mẹ ngày mai dẫn con đi mua.”

“Có thật không? Đồng Đồng muốn mua số lớn nhất, Đồng Đồng còn muốn mua váy đẹp.”

“Được, được...” Dung Ân dễ dàng đánh lạc hướng suy nghĩ của Đồng Đồng, nhóc con này, làm sao khó đối phó chứ.

Ăn cơm tối xong, Dung Ân dỗ con ngủ xong trở lại phòng ngủ, Nam Dạ Tước vừa tắm xong đi ra ngoài, tóc ngắn màu rượu đỏ đọng đầy nước, một chút chảy qua xương quai xanh, theo lồng ngực to lớn chảy xuống bụng, “Ngủ rồi?” Cô xoa bóp trán, ngồi ở mép giường, “Vâng, bắt em phải hát cho nó nghe Tiểu Yến Tử.”

Nam Dạ Tước lấy trên đầu giường ly nước đưa về phía vợ yêu, ” Tháng sau đem con đang nhà mẹ anh, để cho nó quậy thật đã.”

“Mệt quá.” Dung Ân uống miếng nước, đầu tựa vào Nam Dạ Tước trên bả vai, “Mới vừa rồi lại hỏi em chuyện nòng nọc nhỏ, còn nói em chuẩn bị hồ cá.”

“Xem ra, chỉ có một biện pháp. ” Nam Dạ Tước ra vẻ thật tình. “Biện pháp gì? “

“Sinh cho Đồng Đồng một em trai, để nó khỏi phải bám theo mỗi ngày.”

“Cái này mới là không cần à, một đứa bé cũng muốn mệt chết em.”

“Em cũng đâu cần lo lắng cái gì, chẳng phải có bảo mẫu sao?”

Nam Dạ Tước một tay ôm bả vai cô, áp cô lên giường lớn, ” Nếu em không đồng ý, anh sẽ nói Đồng Đồng, là em lừa gạt nó...”

” Nam Dạ Tước, anh...”

Còn không kịp nói ra khỏi miệng đã bị anh hôn, nuốt vào trong.

Bên ngoài, màn đêm dày đặc, lạnh lẽo quét qua hai người đang quấn lấy nhau trên giường, ánh trăng sáng tỏ cũng ngưng ngừng, lặng lẽ núp sau đám mây.

Hai tháng sau, Đồng Đồng vui vẻ chạy quanh Ngự Cảnh Uyển, cha nói mẹ có em trai rồi, vậy chính mình cũng không phải là được ôm tới.

Mùa hè nóng bức nhất vừa qua khỏi, gió thu lạnh run, sau 12h trưa, ánh mặt trời ảm áp, xuyên qua tán cây bạch quả chiếu xuống, trên vông, Dung Ân đang nằm trên ngực Nam Dạ Tước, nhàn nhã nhắm mắt dưỡng thần, mũi chân cô đặt nhẹ trên mặt đất, đung đưa, một chút vàng óng anh.

Cách đó không xa, Đồng Đồng đang cùng mấy chú chó con chơi đùa thỏa thích, hôm này nó cao hứng, cũng không xem thường bọn chúng như mọi khi.

Dung Ân lấy tay che trán, ánh mặt trời nhỏ vun làm mặt cô ửng hồng, cô chậm rãi giãn mặt ra, một tay ôm lưng Nam Dạ Tước, Dung Ân an tâm nhắm mắt lại, mặt nhẹ nhàng cựa ở cổ anh mấy cái. Ở thiên

đường, mọi người hãy yên tâm. Mọi người chắc sẽ thấy được, tôi rất vui vẻ, rất hạnh phúc. Tôi sẽ không làm ọi người thất vọng, tiếp tục hạnh phúc....

91. Chap 88 – Quyển Rũ Chết Người.

Chap 88 – Quyển rũ chết người.

Dung Ân bình tĩnh đứng ở đó, đứng lâu trên đá cuội, lòng bàn chân truyền đến cảm giác đau nhức.

Thân hình cao lớn đứng dưới cây bạch quả vừa mới được dời tới, làm cho người ta có ảo giác hoang vu, đơn độc, trời thu chính là như vậy, nhuộm vào trong con người làm họ cũng sẽ đa sầu đa cảm theo. Nếu không phải mái tóc ngắn màu rượu đỏ kia của Nam Dạ Tước, Dung Ân thiếu chút nữa cho rằng ,người đứng ở đó là Diêm Việt.

Trước kia, trường học của bọn họ cũng có rất nhiều những cây bạch quả rất to, đến trời thu, lá rụng dần, Diêm Việt nhặt được rất nhiều, sau đó chọn lựa vài chiếc lá đẹp nhất đưa cho Dung Ân làm thẻ đánh dấu sách, anh còn có thể viết chữ ở trên, viết rất xấu nhưng những chữ kia, Dung Ân bây giờ còn nhớ rất rõ.

Ân Ân, anh yêu em.

Ân Ân chuột túi, anh thật sự yêu em. (Khoai Môn Kem: Các bạn theo dõi chuyện từ đầu sẽ biết chương 2 Trần Kiều có gọi Dung Ân là chuột túi, chuột túi là biệt danh của Diêm Việt đặt cho Dung Ân khi hai người yêu nhau)

Hoặc là ở mặt trái đều ghi, Ân Ân Ân Ân..... Đương nhiên, Diêm Việt đó, người khắc sâu vào trí nhớ cô chính là người con trai đó, khi đó, anh ta chỉ là học sinh, còn chưa tiếp nhận chuyện làm ăn của gia đình, hơn nữa cũng sẽ không có ngày sẽ giao thiệp với chợ đêm.

Dung Ân dẫm trên mặt cỏ xanh mượt đi đến, trên mặt đất dấu vết còn chưa kịp xóa đi, những loài hoa quý báu trước kia mà Nam Dạ Tước trồng giờ đã bị nhổ sạch tận gốc,màu sắc và hoa văn của nửa cái vườn đều bị phá hư, những cánh hoa vung vãi trên mặt đất vẫn còn để lại dấu tích, lẻ loi troi trội khắc sâu ở trong đất bùn, cây bạch quả vừa mới trồng, không biết có thể thích nghi với hoàn cảnh mới hay không, hơn mười cây được trồng ở đây, cây lớn nhất trông gần sát sân thượng của lầu hai tưởng chừng vươn tay ra, có thể với tới cánh cửa cây.

Nam Dạ Tước hai tay vẫn để ở trong túi quần, anh mặc một chiếc áo ở nhà màu trắng, dưới thân, là chiếc quần cùng nhãn hiệu, một hai chiếc lá nhẹ nhàng đáp vào người anh, anh cũng không hay biết, dưới cây bạch quả, có kê một cái bàn, mấy cái ghế dài, đều là làm bằng gỗ, rất phù hợp với cảnh sắc bây giờ. Hai cây bên cạnh đó, còn mắc một chiếc võng, bên trong, thậm chí chiếc gối đầu cũng đã chuẩn bị xong.

Dung Ân trong lòng dâng lên khác thường, hai chân giẫm lá cây đi lên phía trước, Nam Dạ Tước nghe được tiếng động, quay lại khuôn mặt hoàn mỹ làm người ta điên đảo “ Ân Ân, em thích không?”

Nói thật, Dung Ân rất thích.

Bên trong Ánh mắt của cô khinhhin thấy thân hình kia, có chút mơ hồ, phảng phất anh ta không phải người lúc trước tìm được cô, Nam Dạ Tước người đưa cô đẩy vào chỗ chết, cũng không phải người trong trí nhớ, đem cô hung hăng đặt ở dưới thân, Nam Dạ Tước không để ý đến cảm nhận của cô ra sao.

Rốt cuộc anh ta là người như thế nào?

Bọn họ sống vai đứng cùng nhau, trời chiều rất đẹp, xuyên qua đầu vai của 2 người, chiếu tới càn cỏ trắng nõn của Dung Ân làm nó phiếm hồng, Nam Dạ Tước lơ đãng liếc qua, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào càn cỏ trắng như tuyết của Ân, có thể cảm nhận được động mạch cổ đập đều đều,nhịp nhàng,nhịp đập,rung động, bên trong người anh bắt đầu khởi động, sinh lực bắt đầu nóng lên, Dung Ân híp mắt, ánh mặt trời nhỏ vụn chiếu vào lông mi cong vút, môi thoa một ít son môi rất nhạt,Nam Dạ Tước chỉ cảm thấy có một loại xúc động mãnh liệt từ hạ thân chạy lên, xông thẳng tới đỉnh đầu.

Con người thâm thúy dần u ám, người đàn ông khẽ nhếch khóe miệng, đem ánh mắt nhắm lại.

Nhìn nữa, có lẽ anh sẽ thật sự sẽ nhào tới mà muốn cô tại đây, Nam Dạ Tước nhẫn nại dục vọng xuống, anh làm nhiều như vậy, không thể ngay lúc này thất bại trong gang tấc được, anh che dấu bằng cách đá đá lá cây dưới thân, cố gắng đem chú ý của mình dời đi.

” Nam Dạ Tước, sao anh lại trồng những cây bạch quả này?”

” Diệp Tử nói, em thích.”

Cô rất thích, không hơn. Nam Dạ Tước ngẩng đầu lên, mái tóc màu rượu đỏ hơi bay, đôi mắt kia càng phát ra vẻ mỉa mai, Dung Ân nhìn chăm chú vào một bên mặt của anh, người đàn ông này, quả nhiên nhìn rất đẹp, làm say lòng người.

” Kỳ thật, anh không cần như vậy.” Dung Ân nhàn nhạt nói, ” anh nếu không thích, không cần miễn cưỡng chính bản thân mình.”

” Ân Ân, tôi không có nói không thích, em đừng như không hỏi qua tôi, liền xác định tôi sẽ không đáp ứng em, kỳ thật, từ nay về sau có chuyện gì, tôi hi vọng em có thể tự mình nói với tôi.” Nam Dạ Tước rũ mắt xuống, Dung Ân lại vội vàng tránh tầm mắt của anh, cô đi vào khoảng gốc cây, ở trên ghế dài ngồi xuống.

Nam Dạ Tước như vậy, làm cô càng sợ tiếp xúc, trong lúc này cô luôn cảm thấy cô và anh, có cái gì đang tại thay đổi, mà loại thay đổi này, cũng không làm Dung Ân cảm thấy thoải mái, ngược lại, càng làm cô căng thẳng.

” Hôm nay đi ra ngoài, có làm cho em vui vẻ không?”

” Ừm.” Dung Ân khẽ gật đầu, từ trong túi xách móc ra cái gì đó, đưa tới trước mặt Nam Dạ Tước, ” Đây là điện thoại tôi mới mua.”

Anh không có cầm lấy, thấy là chiếc điện thoại bình thường màu hồng, cô từ trước đến nay không thích thứ gì đó quá sang trọng, cái điện thoại này rất xứng đôi với cô, ” Ân Ân, em muốn mua cái gì thì mua cái đó, không cần phải được sự đồng ý của tôi.”

Từ xa, Vương Linh ôm con chó nhỏ đi tới, tiểu tử kia nhìn thấy chủ nhân chủ nhân của mình, ở trong lòng Vương Linh giãy giụa, Vương Linh không thể không buông nó ra.

Dung Ân khom lưng xuống, con chó nhỏ trước mặt nhào vào trong ngực của cô, đầu nó tại ngực cô cọ cọ vài cái, Dung Ân đứng dậy, hai tay ôm tiểu tử kia rời đi, ” Dạ Dạ, hôm nay có ngoan không?”

Con chó nhỏ như là có thể nghe hiểu tiếng người, ô ô hai tiếng sau đó thân mật tiến tới cắn cổ của Dung Ân liềm liềm, Nam Dạ Tước thấy cô ôm con chó nhỏ bên người đi qua, khóe miệng liền câu dẫn ra một nụ cười, chỉ là nụ cười còn cứng đờ trên mặt, anh liền phát hiện được điều gì không đúng, lông mày nhíu lại, ” Con chó kia tên gì?”

Vương Linh như muốn đuổi theo, nghe được câu hỏi của Nam Dạ Tước, quay đầu lại nói, ” Cậu chủ, nó tên là Dạ Dạ, là Dung tiểu thư đặt cho.”

Người đàn ông trong nháy mắt trên mặt tái nhợt, người phụ nữ này, thật sự là mang thù mà.

Dạ Dạ? Khó nghe muốn chết! Nam Dạ Tước mặt lạnh theo ở phía sau, một con chó sao có thể lấy tên này?

Dưới trời chiều ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua chiếc lá, rơi xuống đầu vai của mỗi người, có vẻ gì đó rất thanh bình.

Hôm sau.

Hạ Phi Vũ gõ cửa phòng làm việc của Nam Dạ Tước, ” Tổng giám đốc, anh tìm tôi?”

” Phi Vũ, có một tiệc tối, cô chuẩn bị đi, buổi tối cô với tôi cùng đi, đúng rồi, tới Ngự Cảnh Uyển, đem lễ phục của tôi về đây.” Nam Dạ Tước đầu cũng không ngẩng lên phân phó cho cô, cảnh tượng như vậy Hạ Phi Vũ đã quen rồi, trong những việc xã giao lớn nhỏ của Tước Thị, đều là cô cùng Nam Dạ Tước ra mặt. Cho nên, trong mắt rất nhiều bạn bè giới thượng trường, Hạ Phi Vũ đã sớm là người Nam Dạ Tước, thậm chí có một số người nói đùa hoặc trực tiếp gọi cô một tiếng chị dâu nhỏ.

Hạ Phi Vũ trông thấy anh rất bận rộn xử lý công việc trong tay, tưởng anh đã quên,” Tước?”

Người đàn ông đang kí tên vào một tập văn bản thì dừng lại, thấy cô còn đứng ở đó,” Làm sao vậy?”

Đầu bút trên tập văn kiện do chấm xuống có một điểm đen rồi dần dần mực nhanh chóng lan ra một mảng nhỏ giấy, Hạ Phi Vũ cười yếu ớt, trong giọng nói hình như có chút hờn dỗi,” Anh không đưa chìa khóa cho em, em đi như thế nào?”

” Ồ,” Nam Dạ Tước đưa bàn tay xuống dưới, ngón tay vừa chạm đến chùm chìa khóa, rồi lại buông ra,” Cô đến Ngự Cảnh Uyển, sau đó gọi điện thoại cho Vương Linh, muốn chuẩn bị quần áo nào, tôi sai bảo cô ấy đưa cho cô.”

Hạ Phi Vũ ngơ ngẩn, có chút chuyển nhỏ như này ,” Để Vương Linh đưa cho em?”

” Đúng,” Nam Dạ Tước tiếp tục vùi đầu vào công việc, anh thấy vết mực làm cho giấy trắng bị đen mất một vùng, liền dịch chuyển xuống dưới một chút nhẹ nhàng ký tên, dùng bút che lại vết đen,” Tiệc tối này rất quan trọng, đến lúc đó đừng có để bị muộn đấy.”

Hạ Phi Vũ thấy ý tứ của anh là không có ý định đem cái chìa khóa đưa cho cô, có thể nói Nam Dạ Tước lần nào cũng không do dự đưa chìa khóa cho cô, cô thậm chí cho rằng Ngự Cảnh Uyển sớm muộn cũng là của cô, anh đưa chìa khóa cho cô, không phải là chứng minh tốt nhất sao? Hôm nay, Dung Ân lại ở bên trong, rõ ràng cô ta đã nói gì đó,người đàn ông này mới có chuyển biến như vậy. Hạ Phi Vũ không khỏi nắm chặt bàn tay, khuôn mặt tức giận đến nỗi có chút vằn vẹo, cô xoay người đi ra ngoài,” Tổng giám đốc đã nói như vậy, vậy tôi liền đi.”

Cửa ra vào khẽ đóng, Nam Dạ Tước ngược mắt lên nhìn, không cho Hạ Phi Vũ đi vào Ngự Cảnh Uyển, là anh đã nhận lời Dung Ân, nói cho cùng chỉ là đi lấy vài thứ thôi, anh làm như vậy, tiết kiệm chút sức lực đi lại của Hạ Phi Vũ, không phải rất tốt sao?

Chỉ là anh đã không để ý đến, trong mắt anh chỉ đơn giản là một chùm chìa khóa, nhưng trong mắt Hạ Phi Vũ, lại là biểu thị cho địa vị, nếu không phải cô có tầm quan trọng với anh, người đàn ông nào sẽ dễ dàng đem chìa khóa giao lại ột người phụ nữ ?

Đi ô-tô vào ngự cảnh uyển, vương linh quả nhiên theo sự sai bảo của Nam Dạ Tước đã cầm những bộ y phục đứng chờ ở cửa lớn, Hạ Phi Vũ tắt máy, Vương Linh liền đem những thứ đã chuẩn bị cho ra ghế sau,” Hạ tiểu thư, quần áo của Tổng Giám đốc đều ở đây.”

” Được,” Hạ Phi Vũ cũng không có ý lái xe đi ngay,” Cô đi vào trước đi, tôi kiểm tra xem có gì đồ vào không.”

Vương Linh cũng không có nán lại mà bước vào sân nhỏ, Hạ Phi Vũ hạ cửa sổ xe xuống, ánh mắt quét về phía lầu hai của Ngự Cảnh Uyển, quả nhiên thấy Dung Ân cùng Diệp tử ngồi ở đây đang nói chuyện gì đó, bộ dáng rất nhàn hạ. Cô chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng nhất thời lại không biết lạ ở chỗ nào, chỉ đến khi Dung Ân đứng dậy, ngón tay vươn hướng ra phía ngoài, cô lúc này mới phát hiện được, trong vườn hoa không biết lúc nào trồng nhiều cây bạch quả như vậy.

Nhìn khuôn mặt Dung Ân đang rạng ngời thưởng thức, nhìn xem có vẻ rất thích loại cây này.

Từng mảng từng mảng vàng óng, như ngọn lửa nóng bỏng thiêu đốt hai mắt của Hạ Phi Vũ, đến giờ phút này, cô mới không thể không thừa nhận sự tồn tại của Dung Ân, đối với cô mà nói Dung Ân là sự uy hiếp nghiêm trọng, trong trái tim Nam Dạ Tước, có lẽ các cô ai cũng không nắm bắt được, nhưng ít ra, chính thân thể cô Nam Dạ Tước còn chưa đựng qua.

Cô chắc chắn, cô ung dung, sau khi Nam Dạ Tước có Dung Ân, thất bại thảm hại.

Lái ô-tô rời đi, Hạ Phi Vũ đi với tốc độ xe rất nhanh, trước khi chuẩn bị lễ phục của chính mình, còn phải làm tóc, đến lúc đi vào cùng Nam Dạ Tước dự tiệc, thời gian vừa chuẩn.

Loại trường hợp này, người đàn ông đã sớm chán ghét, nhưng lại không thể không xã giao.

Sau khi lộ mặt qua loa, anh trở lại xe, đã cởi lễ phục ra, vứt xuống cà- vạt.

Chỗ cổ áo bị bung ra 2 chiếc cúc, mơ hồ có thể nhìn thấy xương quai xanh mị hoặc, tay áo vén lên, Hạ Phi Vũ mở cửa xe ngồi trên ghế lái phụ, "Một chết đi được, loại tiệc tùng này thật sự nhàm chán cực độ."

Nam Dạ Tước đem xe lái ra khỏi ga-ra, gió đêm tấp vào mặt, thời tiết mát mẻ nhưng có chút lạnh lạnh, anh đem áo khoác ngoài khoác trên vai Hạ Phi Vũ, "Khoác lấy."

Cô hai tay rất nhanh đem áo vest khoác lên người, nơi đây còn lưu lại một chút nhiệt độ của người đàn ông này.

"Anh đưa em về trước." (Khoai Môn Kem: Ở công ty do Nam Dạ Tước rất nghiêm túc nên xưng cô-tôi với Hạ Phi Vũ nhưng ở ngoài đời anh ấy xưng anh-em với Hạ Phi Vũ)

Hạ Phi Vũ buông thông mi mắt, tại viền mắt đánh nhũ màu vàng nhạt ánh lên, hiển nhiên càng thêm vài phần mị hoặc, cô hai tay có chút khấn trương nắm lại, "Tước, ở phía trước có tiệm ăn nhỏ, em muốn đi mua vài thứ."

"Đói bụng thật sao?" Nam Dạ Tước nghiêng mặt qua, "Vậy thì đi ăn khuya a."

"Không cần," Hạ Phi Vũ cúi mặt xuống, "Em chỉ là mua một ít đồ ăn mang về."

Nam Dạ Tước đem xe hơi dừng ở lề đường, cô xuống xe đi vào trong tiệm, thừa dịp người bán hàng chuẩn bị gói hàng hóa cô đi vào toilet, trong túi xách tay, có son môi cô đã chuẩn bị thật kỹ. Hạ Phi Vũ tinh tế tô dọc theo viền môi, đây là người chị em tốt của cô đưa cho, theo như lời họ, loại màu sắc này đặc biệt là mùi thơm, đối với người đàn ông mà nói... có tác dụng kích thích ham muốn mà không bị phát hiện.

Trở lại trên xe, cô mua chút ít đồ ăn đơn giản cùng bánh bao chiên, "Anh đói không, ăn vài cái nhé?"

Nam Dạ Tước liếc qua, trong ấn tượng của anh, những thứ này Dung Ân rất thích, anh lại khinh thường, "Anh không đói bụng."

Hạ Phi Vũ đem những thứ đó ném tới bên cạnh, Nam Dạ Tước đi ô-tô, đi qua một chiếc hầm nằm dưới lòng đất, bởi vì sắc trời đã tối, cũng không có nhiều xe, người phụ nữ hai tay động đậy, đem áo vest khoác trên người kéo ra, đánh bạo nghiêng thân tới, khế hôn tại góc cạnh hấp dẫn bên môi của Nam Dạ Tước. Chóp mũi đột nhiên chui vào một mùi hương làm cho người ta cảm thấy ngứa ngáy, cô ta hai tay vòng qua cổ anh, khuôn ngực đầy đà xuyên thấu qua lớp quần áo mỏng manh cọ nhẹ vào tay Nam Dạ Tước.

Người đàn ông rất dễ dàng không khống chế được.

Nam Dạ Tước mang xe hơi ngừng tại nơi góc tối rời xa cameras, dường như không suy nghĩ nhiều hôn trả Hạ Phi Vũ, anh kỹ thuật thành thạo, thủ đoạn lão luyện, không cần nhiều công sức đã khiến cho Hạ Phi Vũ chào thua. Nam Dạ Tước thân thể rất căng cứng, anh đã lâu không chạm vào đàn bà, lúc này ai chọc anh, chẳng khác gì thêm dầu vào lửa, thân thể ở một nơi nào đó cứng rắn vô cùng, anh ôm lấy cánh tay của cô rất chặt khó có thể kiểm chế, Hạ Phi Vũ tuy rất đau, nhưng chờ mong càng nhiều, Nam Dạ Tước đã nếm đủ vị ngọt trong miệng, dường như trong cơ thể có một luồng nhiệt rầm rầm lao tới, anh vòng tay ra sau kéo xuống chiếc khóa của bộ lễ phục, luồn tay vào chiếc áo lót, trong lòng bàn tay, đường cong no đủ làm anh như phát điên, nhịn không được tăng thêm lực xoa bóp.

"Ừm—" Người con gái không biết thoải mái cái gì, phát ra tiếng rên rỉ rất nhẹ.

Nam Dạ Tước mở mắt ra, Hạ Phi Vũ ở dưới thân anh tận tình tách ra, cô sắc mặt hồng hồng cực kỳ hấp dẫn, anh bỗng nhớ tới câu nói lúc trước của Dung Ân, Nam Dạ Tước, tôi không muốn ở Ngự Cảnh Uyển trông thấy Hạ Phi Vũ, được không?

Gió lạnh thổi qua đầu, anh đột nhiên tỉnh táo lại rất nhiều, phảng phất như thấy đôi mắt trong trẻo của Dung Ân ở nơi nào đó đang nhìn chằm chằm vào anh, toàn thân dục vọng bị tán đi không ít, người con gái trên mặt vẫn còn đỏ ửng, anh bất giác mở to mắt.

Nam Dạ Tước mãnh liệt đẩy mình còn chưa tan đi hết, giọt mồ hôi to như hột đậu dừng lại phía trước cằm của anh, anh ảo não không thôi, anh từ trước đến giờ đối với đàn bà không có hề tự chủ, lúc muốn ở nơi hoang vắng là có thể áp đảo, lại càng không cần vì ai mà phải bực đãi "người anh em" của mình như vậy, giờ phút này, anh nhớ rõ mình là duỗi thẳng hai tay, tỉnh táo đem Hạ Phi Vũ đẩy ra.

” Tước?” Người con gái trên mặt tràn đầy sự ngạc nhiên, cùng với sự khó tin.

Nam Dạ Tước thở hổn hển, hai tay đặt trên tay lái, nơi cổ họng nhấp nhô rất nhiều lần, anh lại càng nắm chặt tay, lại cảm giác được nơi nào đó trong người đang căng cứng cảm giác dịu đi chút ít, lúc này mới cầm lấy áo khoác trên ghế ngồi, đẩy cửa ,” Em lái xe về nhà đi, anh hiện tại muốn uống một chút rượu, sau đó tự gọi xe trở về.”

Cái gì? Hạ Phi Vũ cảm giác rất ủy khuất, anh rõ ràng bỏ cô lại trên đường,” Tước, anh chẳng lẽ, không muốn em?”

Nam Dạ Tước mặc lại y phục, tuy quần áo bởi vì hai người vừa rồi dây dưa mà có chút nhăn nhúm, nhưng mà không chút nào làm giảm đi khí chất cao quý của anh, anh để lại người con gái trong xe, cũng không biết trả lời như thế nào.

Có muốn không? Anh, hẳn là muốn mới đúng.

Tiện tay bắt một chiếc xe taxi, Nam Dạ Tước cảm thấy ngực có chút buồn bực,” Nếu như cảm thấy quá mệt mỏi, ngày mai có thể nghỉ ngơi một ngày.”Nói xong, liền chui vào trong taxi cũng không quay đầu lại.

Hạ Phi Vũ cuộn mình ở trên ghế lái phụ, cô đem khóa lễ phục kéo lên, nhìn trong kính chiếu hậu, hình ảnh người đàn ông đã hoàn toàn không thấy, cô cắn môi, hai chân run rẩy xuống xe.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, trong phòng một mảnh đen kịt, Nam Dạ Tước có chút thất vọng, bởi vì không ai vì anh mà giữ lại một chiếc đèn.

Đi vào lầu hai, vào phòng ngủ vừa vặn cánh cửa, cửa phòng quả nhiên là khóa trái.

Trong thâm tâm, tối càng thêm tối, anh gõ gõ cửa, lúc này chỉ muốn ôm Dung Ân một cái, bên trong thân thể cực kì trống rỗng, vô cùng cần lấp đầy.

Thật ra thì lúc Nam Dạ Tước lên lầu, Dung Ân liền tỉnh, cô xem thời gian, vừa rạng sáng.

Cô trở mình , giả bộ như đang ngủ say.

” Ân Ân, tôi biết rõ em không ngủ,” Người đàn ông lại đập vài cái,” Tôi nghe được tiếng động em xoay người.”

Người đàn ông này, lỗ tai làm bằng gì thế không biết?

Dung Ân hô hấp trở nên cẩn trọng, lúc này, anh ta chắc vừa tham gia yến tiệc, nhất định là uống rượu, cô không muốn dẫn sói vào nhà.

” Em không mở, Tôi sẽ đập cửa.”

Dung Ân nghe thấy tiếng nói, cửa này chắc chắn vô cùng, cô không tin Nam Dạ Tước sức lực thực sự lớn mà đem cửa phòng đá văng như vậy, bên ngoài ngay sau đó truyền đến vài tiếng động thùng thùng thành thành, Dung Ân chỉ cảm thấy cả phòng ồ ồ rung động, người đàn ông này quả nhiên làm thật không buông tha, một lát sau lại thấy yên tĩnh, sau đó lại nghe được tiếng động của mở khóa, Dung Ân ngẩng đầu lên thì Nam Dạ Tước đã cầm chùm chìa khóa đi đến.

Từ từ thể anh bước đi, cùng với mùi vị vừa mới xộc vào, Dung Ân liền biết anh uống rượu.

” Nam Dạ Tước, anh muốn như vậy không ngủ, vào phòng tôi làm cái gì?”

Nam Dạ Tước đi đến, lại bị tấm thảm đặt ở cửa sổ làm cho vấp ngã, thân hình đổ về phía trước, góc độ cực kỳ chuẩn xác, đem Dung Ân đặt dưới thân.

Chợt có sức nặng ép tới , Dung Ân cả người toàn thân ngã hướng trên giường, Nam Dạ Tước nếu không nổi thú tính, nếu đem cô đẩy ra, anh không phải là đàn ông.

Dung Ân chỉ nghe thấy trong cổ anh gầm nhẹ, những nơi tiếp xúc với nhau nóng lên, người đàn ông khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, trên tay không hề có động tác gì, chỉ là đem nửa khuôn mặt mình áp vào cần cổ của cô thở hổn hển. Hô hấp nóng hổi phả vào cổ cô, làm cô cảm thấy khó chịu lại khó nhịn, hoàn toàn không

thoải mái, hai tay bị đặt ở bên cạnh người, Dung Ân bắt đầu giãy dụa,” Nam Dạ Tước, anh thả tôi ra, bệnh của tôi còn chưa khỏi.....”

Người đàn ông như thế nào cũng không thể bắt mình đứng dậy được ,anh chỉ là dụ dỗ, nghiêng người tại bên tai cô nói:” Ân Ân, em đừng động dậy, tôi cam đoan không đụng vào em, chỉ ôm em một chút cũng không được sao?”

Anh tách hai chân Dung Ân ra, chính mình lại quỳ gối giữa hai chân cô,” Em xem xem, tay của tôi chỉ ôm em, nó sẽ không có những động tác khác, Ân Ân, để cho tôi ôm em một cái, tôi rất khó chịu.”

Dung Ân cũng không để ý, cô bài xích sự đụng chạm của anh, thân thể liền bắt đầu vặn vẹo đứng dậy, Trải qua sự ma sát, người đàn ông đầu còn nhìn được nữa, mồ hôi ướt đầm áo sơ mi, anh hạ thân thể mình xuống, cách lớp quần áo trên người Dung Ân kiềm chế động tác, “người anh em” cứng rắn đặt tại bụng của cô, lúc lên lúc xuống, đâm vào cô bắt đầu đau bụng.

” Nam Dạ Tước, anh buông ra!”

Cô tuy sợ hãi, nhưng không phản ứng mãnh liệt như lần trước, chỉ là nôn khan vài cái, Nam Dạ Tước dán sát vào bên tai cô nói:” Sắp, cũng sắp rồi–” (Khoai Môn Kem: Chả biết sắp sắp cái gì??)

” Nam Dạ Tước, anh không biết xấu hổ, cút ngay!”

” Đúng, tôi là không biết xấu hổ, tôi là cầm thú, Ân Ân, xong ngay đây –”

Cô bị anh ôm toàn thân không thể nhúc nhích, chỉ còn lại có cái miệng để mắng chửi người,” Anh buồn nôn–”

” Đúng, tôi buồn nôn,” Dù cô nói cái gì đi chăng nữa, Nam Dạ Tước đều thừa nhận hết,” Em thật muốn tôi nhịn chết sao? Cầm thú cũng có dục vọng, Ân Ân, tôi ngày nào đó mà bất lực, là do em làm hại.”

Giọng nói người đàn ông bắt đầu khàn khàn, tần suất cũng bắt đầu dần dần nhanh hơn, sắp bắn ra thì đột nhiên kéo bàn tay nhỏ bé của Dung Ân qua hướng về phía hạ thể của mình.

Nam Dạ Tước lấy tay cô, nắm chặt lấy nơi cứng rắn nóng bỏng, dục vọng lúc này đã tiêu tán dần đi, hai vai anh trên người cô rung lên rất mạnh, Dung Ân bỗng cảm thấy giữa tay mình dính đầy chất lỏng màu trắng đục, cô vội vàng rút tay về, người đàn ông đứng dậy, cô nhìn thoáng trên quần Tây của anh thấy dính đầy chất bắn.

Nam Dạ Tước vội vàng vào phòng tắm, lúc đi ra thì cầm trong tay một chiếc khăn lông ướt, loại mùi vị này, Dung Ân thật sự không thích, anh cũng không để ý sự giãy dụa của cô kéo tay của cô qua lau rất tinh tế, thậm chí giữa những ngón tay đều không quên, người đàn ông cúi thấp đầu, cũng không có chú ý tới sắc mặt Dung Ân càng ngày càng kém, anh đột nhiên nhớ tới cái gì. Ngắc đầu nói:” Ân Ân, bệnh của em có phải là tốt lên không?”

Nam Dạ Tước khuôn mặt tuần tú sắc mặt vui mừng còn chưa kịp lan ra, chợt nghe thấy Dung Ân” Ừ Ừ–” một tiếng, toàn bộ nôn hết trên người của anh.

Anh vội vàng buông tay cô ra, sợ lại cô lại có cái gì khó chịu, liền cầm khăn mặt ở khố miệng cô lau lau vài cái. Dung Ân hai mắt trợn lên, trong lồng ngực cảm giác bí bách bệnh càng phát ra rõ ràng, cô đẩy tay Nam Dạ Tước ra,” Anh– anh cầm cái gì lau cho tôi vậy?” (Khoai Môn Kem: để giải thích cho các bạn được rõ hơn, Nam Dạ Tước vừa lấy khăn lau tay cho Dung Ân giờ lại không để ý lau miệng cho cô nên Dung Ân mới có ý đó! T___T)

Người đàn ông cổ tay bỗng khựng lại, trên khăn mặt vẫn còn lưu lại những dấu vết mờ ám, anh vội vàng đứng dậy, hai con mắt nhìn chăm chăm vào khố miệng Dung Ân, bảo bối vừa được phóng thích lại lập tức nhen nhóm ý định muốn cô trong đầu.

Nam Dạ Tước nhảy vào trong phòng tắm xả nước lạnh, lúc đi ra chỉ quần mỗi một chiếc khăn tắm, nửa người trên để trần, lộ ra dáng người tuyệt mỹ, những giọt nước đọng lại trên tóc đang chảy xuống cổ, chảy xuôi xuống phía sau lưng, Dung Ân đã đem toàn bộ ga gối thay sạch sẽ, những thứ trước nhét hết vào trong phòng tắm, Nam Dạ Tước vừa đi vừa lau tóc, mặt mũi tràn đầy sự thích thú cùng thoải mái.

Dung Ân lướt qua anh, đi thẳng vào phòng tắm, dùng nước rửa sạch sẽ hai tay, dùng sữa rửa mặt rửa sạch khuôn mặt đang đỏ bừng sau đó mới đi ra ngoài, thấy Nam Dạ Tước đang ngồi ở mép giường, không kiêng nề gì rũ rũ bọt nước ở tóc.

” Anh làm sao mà chưa đi đi?”

” Ân Ân, tôi không đụng vào em, tôi hiện tại chỉ muốn ngủ ở đây thôi không được sao?”

Dung Ân nhớ rõ, anh ta vừa rồi cũng nói không đụng vào cô, khái niệm đụng của Nam Dạ Tước là cái gì? Chẳng lẽ muốn cởi sạch quần áo mới gọi là đụng?

Cô cách anh rất xa, biểu lộ sự cảnh giác cùng đề phòng rất rõ ràng, Nam Dạ Tước vội vàng đứng lên, lắc lư hai tay, ” Được,tôi ngủ ở giường của mình đã được chưa?”

Đêm nay, ít nhất là đã tiến được một bước dài, anh lại không dám phá vỡ nó đi, nếu như lại ép buộc Dung Ân, thì thành ra lại trở lại nguyên điểm.

Xem ra, mời bác sĩ tâm lý đến chữa cho cô, mặc dù chưa có khôi phục hoàn toàn, nhưng so sánh với lúc trước, đã có sự đổi mới rất lớn.

Nam Dạ Tước cứ kỳ kèo mãi cuối cùng mới từ trên giường đứng lên, ngón tay vừa chạm đến chiếc điện thoại trên tủ đầu giường, tiếng chuông như là có báo trước, đột nhiên vang lên.

Đột ngột, có chút làm người ta run sợ trong lòng, là Hạ Phi Vũ.

Nam Dạ Tước nhớ tới, cô ta hẳn là muốn gọi điện báo đã về nhà bình an, anh dè xuống chiếc khóa,” A lô?”

” Ô ô.....” Đầu bên kia điện thoại, truyền đến tiếng khóc rất mơ hồ, Hạ Phi Vũ giống như phải chịu đựng cái gì đó, nức nở vài cái sau đó mới nén lại được nghẹn ngào nói,” Tước, tước—không xong rồi, em..... Em đâm chết người, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Em rất sợ.....”

92. Chap 89: Chọn Cô Ta, Hay Là Chọn Dung Ân?

Chap 89: Chọn cô ta, hay là chọn Dung Ân?

Dung Ân rõ ràng nhìn thấy mặt Nam Dạ Tước biến thành khuôn mặt bố dử tợn dưới ánh đèn, , ánh mắt hiện lên vẻ hung ác nham hiểm như La Sát ẩn hiện trong đêm tối, cặp lông mày nhíu lại như một đường kiếm, giọng nói của anh nặng nề mà tỉnh táo, “Phi Vũ, cô ở đâu?”

“Tước, làm sao bây giờ, hu hu....bà ta nằm ở chỗ kia không nhúc nhích, nhất định là chết rồi...”

“Phi Vũ!” Nam Dạ Tước dấy mắt lạnh như băng, thanh âm phát ra hoàn toàn từ trong cổ họng rống lên, Dung Ân thấy hắc gân xanh đều nổi hết trên cổ, khẳng định là hết sức khản trương, “Mau, tìm bằng tên đường, nói cho tôi biết vị trí cụ thể của cô!”

Bên đầu dây bên kia, Hạ Phi Vũ vội vàng bò dậy, Nam Dạ Tước vội kéo khăn tắm ngay hông xuống, tùy tiện lấy quần áo ra khỏi tủ. Dung Ân chân trần đứng ở bên cạnh, “Tước, em ở đường Tiều Lâm , nơi này đèn đường rất hiếm, cũng không có người nào...”

“Cô thế nào mà lại đi đến nơi quỷ quái kia, được, cô đứng ở đó đừng đi đâu, tôi sẽ tới ngay...”

Hạ Phi Vũ bị dọa đến sợ hãi, nói chuyện giọng to bất thường.

Nam Dạ Tước cúp điện thoại, vội vàng mặc nhanh quần áo, đang lúc loay hoay chỉnh sửa lại dây lưng. Dung Ân đứng bên cạnh, trước im lặng bây giờ cũng mở miệng, ánh mắt cô bình thản như nước, “Nam Dạ Tước, Hạ Phi Vũ đâm chết người phải không?”

Anh đang cài dây lưng vội ngẩng đầu lên, “Ân Ân, em nói cái gì?”

“Tôi nghe được hết,” Dung Ân khước miệng khẽ nhếch lên, cô đem thân thể chui vào chăn, hai đầu gối cong lên, hai tay ôm lấy đầu gối, “Anh phải đi thu dọn tàn cuộc cho cô ta à? Nam Dạ Tước, đó chính là một mạng sống, như vậy mà lại chết dưới bánh xe của Hạ Phi Vũ, thế nào? Anh muốn thay cô ta giấu giếm sao? Tay đã nhuộm máu có thể tẩy hết được sao?”

Nam Dạ Tước vừa mặc xong áo sơ mi, áo màu đen mẫu mới của Armani, anh vén tay áo lên, mắt sáng như đuốc, sắc bén nhìn chằm chằm về phía Dung Ân, “Ân Ân, nhớ cho kỹ, em không nghe thấy gì hết!”

“Tôi không phải kẻ điếc.” Môi cô nâng lên giễu cợt, Nam Dạ Tước muốn thay cô ta hủy diệt chứng cứ phạm tội ư, cô lại lần nữa cười giễu cợt, “Nhưng đây là một mạng người đấy”

Đối mặt với sự trách cứ của cô, anh không nói gì nữa, có thể là đã quen với sự tình như vậy, tự bản thân anh đã có phương thức xử lý chuyện này. Sau khi mặc quần áo xong, cầm lấy điện thoại di động đi ra ngoài. Đến cửa, bóng dáng cao lớn của anh đổ dài tại ngưỡng cửa, “Em cứ ngủ trước đi, nếu cảm thấy sợ, tôi sẽ nói Vương Linh lên đây cùng với em”.

Anh vẫn đứng im không nhúc nhích, có vẻ như không yên lòng, Dung Ân vẫn duy trì một tư thế, “Anh cứ lo quản tốt chuyện của mình đi”

Nam Dạ Tước trên tay cầm thật chặt di động, anh rời khỏi cửa, đem cửa phòng đóng lại.

Dung ân bước chân trần đi ra khỏi phòng ngủ. Trên ban công, phủ đầy một tầng mỏng manh lá cây bạch quả, có chút nhột chân, cô hai tay vịn ở lan can, mắt nhìn theo Nam Dạ Tước leo lên chiếc Porsche màu bạc lao ra khỏi cửa chính, tốc độ rất nhanh, tựa như xé gió mà đi, đèn sau chỉ còn là hai chấm nhỏ mất hút trong không gian, tiếng động cơ xe gầm rú đinh tai nhức óc thật lâu bên ngoài Ngự Cảnh Uyển.

Gió lạnh ùa tới, khẽ lay động mái tóc dài của Dung Ân, cô nhìn ra thật xa, cho đến khi xe của Nam Dạ Tước hoàn toàn mất hút, lúc này mới quay trở lại phòng ngủ.

Đường Tiêu Lâm buổi tối gần như không có người lui tới.

Hạ Phi Vũ cũng không biết bản thân mình vì sao lại chạy vào con đường này. Xe của Nam Dạ Tước tăng tốc cực nhanh, cô chỉ cần nhấn nhẹ chân ga xe liền vọt lên phía trước, đôi mắt cô cay xè, tay phải đánh lái, tay trái không ngừng lau nước mắt. Cô đã từng tưởng rằng cô và Nam Dạ Tước hợp với nhau nhất, anh sở dĩ không tiếp nhận cô, là vì trân trọng cô, cô cho rằng đối với anh cô hoàn toàn khác với những người con gái khác.

Nhưng tối nay, cô đã tràn đầy tự tin như vậy, nhưng không ngờ anh lại nhất quyết đẩy cô ra.

Hạ Phi Vũ nhấn mạnh chân ga, hoàn toàn không phát hiện đã đi ra khỏi quốc lộ. Trong lòng cô chất đầy oán hận dành cho Dung Ân, hận đến xương tủy.

Cô ta rõ ràng đã rời khỏi cuộc sống của Nam Dạ Tước, vì sao lại còn quay trở về?

Nhớ tới cô ta cùng Bùi Lang trong tấm hình kia, Hạ Phi Vũ càng cảm thấy lồng ngực thêm bức bối, cô hận mình lúc đó đã quá tùy tiện, không chịu suy nghĩ kỹ nên làm ọi việc đến cỡ sự này, cô càng nghĩ nước mắt càng rơi nhiều, hai tay thậm chí bắt đầu đánh lên tay lái.

Lối vào con đường phía trước, phàm là tài xế thông thuộc đường cũng đều cho xe chạy chậm lại, đường này đèn đường đều hổng, buổi tối căn bản là sẽ không thấy được người phía trước. Hạ Phi Vũ lao nhanh lên trước không nghĩ tới ngay lúc đó có người lao ra, đến khi kịp phản ứng thì người đó đã bị tông xa hơn chục thước. Cô vội đạp thắng, nhưng vì quán tính nên xe trượt một quãng dài, đến khi dừng hẳn lại thì bánh xe dường như đã cán qua trên người kia một đoạn.

Phía trước đầu xe biến dạng, thân xe lốm đốm vết máu tươi, người bị đụng chính là một lão bà, Hạ Phi Vũ thật vất vả mới mở được cửa xe, hai chân run run, tay phải vịn thành xe tiến lên phía trước.

“A-a-” cô bị dọa sợ đến mức thét lên chói cả tai, đằng kia lão bà đang nằm ngang ở bánh trước của xe, bộ dạng hình như đã tắt thở, hai con mắt mở to như hai quả chuông đồng, chết không nhắm mắt.

Dưới cơ thể, vết máu tạo thành vũng lớn chảy ra ngoài, thấm ướt cả một khoảng đường khô ráo.

Lúc này, chỉ có duy nhất ánh sáng từ hai bóng đèn xe, chiếu thẳng vào khuôn mặt bà lão trắng bệch không còn giọt máu. Gió thổi từng cơn, kinh khủng cực kỳ, nghe như là tiếng kêu gào, than khóc, lúc lại giống như tiếng khóc nỉ non ai oán của đứa trẻ, lờn vờn xung quanh thân Hạ Phi Vũ.

Chiếc Ferrari màu bạc phóng điên cuồng trên đường quốc lộ, tạo thành một vệt sáng trên đường. Nam Dạ Tước không lo lắng mình xảy ra chuyện gì, vì tài nghệ lái xe của anh có thể so với tay đua chuyên nghiệp, đồng hồ và hệ thống định vị trên xe đều chỉ rõ đường Tiêu Lâm ở cách đó không xa, anh đạp mạnh chân ga, tiến vào góc chết trên đường không thèm nhìn gương chiếu hậu.

Hạ Phi Vũ đang co rúc ngay bên cửa xe, nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng động cơ xe thì cả người sợ hãi ôm chặt thành một khối, miệng cứ vậy thì thầm liên tục “Làm sao bây giờ, bị người khác phát hiện rồi, hu hu.... Tước, tước...”

Nam Dạ Tước mất liếc nhìn toàn bộ khung cảnh, anh nhanh chóng đem xe cập sát vào lề đường “Phi Vũ, cô ở đâu?”

Hạ Phi Vũ nghe tiếng Nam Dạ Tước, vội vàng muốn đứng dậy, nhưng đôi chân mềm nhũn không còn chút sức lực, đôi tay cô nứu ở cửa xe mà đứng lên, lão đảo hướng về phía Nam Dạ Tước mà chạy tới “Tước, cuối cùng anh cũng đến”

Anh ôm cô vào trong ngực, tầm mắt liếc về hướng vết máu trên đường, xem ra là không thể cứu sống được.

Bàn tay anh ở sau đầu cô vỗ nhẹ, cảm để trên đỉnh đầu Hạ Phi Vũ, nhẹ giọng trấn an, “Không sao, không sao...”

A Nguyên sau đó liền chạy tới, bình tĩnh xem xét bốn hướng, sau khi xác định không có thiết bị ghi hình, liền tiến lên phía trước nói “Đại ca, anh cứ đi trước, nơi này giao cho em xử lý”

“Mau đem nạn nhân vào bệnh viện, có thể cứu sống hay không, phải thử qua một lần”. Nam Dạ Tước tay ôm chặt hai vai Hạ Phi Vũ, dìu cô đến trước đầu xe đang đỗ ngay đó, “Chú ý, đem tất cả các dấu vết xử lý cho sạch sẽ, đừng để sót lại manh mối nào”

“Đại ca yên tâm”. A Nguyên đem theo mấy người đều là tâm phúc, hẩn đi đến phía trước, đem đèn xe tắt đi. Nam Dạ Tước sau khi cài dây an toàn cho Hạ Phi Vũ, liền lái xe nhanh chóng rời đi.

Dung Ân cả đêm không có chợp mắt, mí mắt mỗi nhử, cô cảm thấy có chuyện không tốt đang xảy ra. Dưới lầu rất yên tĩnh, cho đến khi trời sáng hẳn, Nam Dạ Tước cũng chưa trở về.

Thời điểm buổi sáng, gió thổi rất to, tối hôm qua Dung Ân cũng không đóng kín cửa sổ, rất nhiều lá khô theo gió thổi bay vào trong phòng ngủ, cô ngồi xuống ngay cạnh cửa, nhặt lên từng chiếc lá vàng khô để vào lòng bàn tay rồi thả xuống từng chiếc một.

Cô bước xuống lầu ngay lúc Vương Linh đang tắt bếp chuẩn bị bữa sáng “Dung tiểu thư, bữa sáng chuẩn bị gần xong rồi.”

“Vương Linh, không cần vội, tôi không đói”. Cô đi về phía phòng khách, thuận tay cầm lấy điều khiển từ xa đem mở ti vi. Trên màn hình đang phát bản tin thời sự buổi sáng, Dung ân ngồi co hai chân, nhận lấy ly sữa tươi từ tay Vương Linh.

“Sau đây là bản tin đặc biệt, vào lúc 3h rạng sáng hôm nay bệnh viện thành phố tiếp nhận một ca cấp cứu là một lão bà tầm khoảng 60 tuổi, nhưng được xác nhận là tử vong trước đó do tai nạn xe cộ. Vụ tai nạn xảy ra ở khu vực đường Tiêu Lâm, vì đoạn đường này không có thiết bị ghi hình và toàn bộ dấu vết của vụ việc đã bị dọn dẹp sạch sẽ, nên cảnh sát hiện thời vẫn chưa xác định được danh tính của tài xế gây tai nạn. Nếu như có người nào chứng kiến được vụ tai nạn trên, xin hợp tác với cảnh sát để cung cấp lời khai. Ngoài ra, hiện nay thân nhân của người bị nạn vẫn chưa xuất hiện, hy vọng sau khi xem xong bản tin này, nhanh chóng đến bệnh viện thành phố để...”

Hình ảnh tiếp theo trên màn hình chính là bà lão gặp nạn, Dung Ân cảm thấy hai tay không còn chút sức, cả ly sữa cứ như vậy rớt xuống đùi cô.

Trong hốc mắt cô chứa đầy nước mắt, đồng thời hai tay run lấy bầy, móc nửa ngày mới lấy ra được điện thoại di động, ngón trở ấn ở bàn phím hồi lâu, nhưng không thể bấm chính xác được dãy số mà cô muốn

gọi. Nước mắt rơi lã chã trên màn hình điện thoại, cô vội vàng lau đi, phải mất một hồi lâu cô mới bấm gọi đi được, nhưng phía đầu dây bên kia cũng chỉ vọng lại tiếng trả lời lạnh băng của tổng đài “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang tạm ngưng sử dụng”

Làm thế nào bây giờ, cô ấy đã tắt máy không thể nào liên lạc được.

Dung Ân vội vàng đứng dậy xông ra ngoài, đúng lúc Nam Dạ Tước đang đẩy cửa bước vào, hai mắt anh ửng đỏ, khuôn mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“Em đi đâu?”

“Chát-“ Một cái tát hung hăng nhằm ngay mặt anh, lòng bàn tay Dung Ân nóng rát, nước mắt lã chã rơi xuống.

Nam Dạ Tước hơi giật mình, trên khuôn mặt anh hằn rõ dấu 5 ngón tay của cô, cái tát này ngay cả người đang bận rộn ở phòng bếp là Vương Linh cũng nghe thấy, vội vàng chạy tới, chứng kiến cảnh tượng hai người bốn mắt nhìn nhau chằm chằm, cũng không tiện nói gì nên đành lui xuống bên cạnh.

Anh tính mở miệng, nhưng Dung Ân liền tay nắm thành nắm đấm cứ vậy liên tục đấm tới ngay ngực anh, “Các người không phải là con người! Nam Dạ Tước, đó là bà của Tư Cần, người chết rồi, chính là bị Hạ Phi Vũ đụng chết, anh cho rằng tiền có thể giải quyết tất cả mọi chuyện sao? Đây chính là người thân duy nhất của Tư Cần, các người vẫn là người sao?”

Nam Dạ Tước lúc này chộp lấy hai cánh tay đang vung loạn xạ của cô “Tư Cần là ai?”

Dung Ân hai mắt đỏ ngầu, thật là chuyện đáng buồn biết bao, ngay cả Tư Cần là ai mà hấn cũng không biết. Cô dùng sức đẩy Nam Dạ Tước ra, khuỷu tay chọt đụng bả vai, anh vội nghiêng người không chế cổ tay cô, “Em đi đâu?”

Dung Ân dùng sức hất mạnh, khuôn mặt đầm đìa nước mắt, như một con thú rống lên “Tư Cần chính là cô gái ở Cẩm Đỗ đã bị anh cho người cưỡng bức, Hạ Phi Vũ đã phá hủy cô ấy, bây giờ còn hại chết bà của cô ta. Tôi đi đâu ư, tôi đi nhặt xác, chẳng lẽ có thể để cho bệnh viện tùy tiện hỏa táng hay sao?”

Cô lao đi ra ngoài, Nam Dạ Tước vội ôm lấy hông của cô “Ân Ân, bình tĩnh một chút”

“Anh bảo tôi phải bình tĩnh thế nào?” Dung Ân nghiêng đầu ngay bả vai anh dùng sức cắn mạnh. Bị đau, hai tay anh buông lỏng, cô thừa dịp bước lên phía trước.

Nam Dạ Tước sai bước vượt qua, kéo mạnh tay cô “Ân Ân, tôi đi chung với em”

Dung Ân đứng lại, yên lặng quay đầu liếc nhìn anh, “Anh thật vất vả dọn dẹp sạch sẽ mọi dấu vết ở hiện trường, thay cô ta tiêu hủy chứng cứ phạm tội. Nam Dạ Tước, anh không sợ lúc này xuất hiện sẽ gặp phải phiền phức sao?”

Giọng điệu của cô, không phải như lời nói có vẻ như quan tâm, mà thật ra lại chứa đầy sự châm chọc nhắm vào người hấn, châm chọc hấn không có chuyện ác nào mà không làm, phai mờ lương tâm, châm chọc hấn không phải con người!

Nam Dạ Tước nắm chặt tay cô không buông, hai người cùng im lặng, môi anh mím lại thành một đường mỏng, thần sắc lộ rõ vẻ mệt mỏi, nắm tay cô đi nhanh về hướng chiếc xe thể thao đang đậu trong vườn.

Trên đường, Dung Ân cũng không có biểu hiện tức giận, cô chỉ cúi thấp đầu, thần sắc trên mặt bị tóc che phủ hoàn toàn. Nam Dạ Tước chỉ thấy được hai vai cô nhẹ run run, anh phiền não nắm chặt tay lái, gương mặt điển trai kéo căng.

“Bà nội là một người tốt...” Dung Ân ghen ngào, mắt sưng đỏ. “Tôi thường đến nhà Tư Cần, Bà nội biết hai chúng tôi thích ăn sủi cảo, mỗi lần tới đến đó, bà đều gom góp tiền bán lon để làm sủi cảo cho ăn. Bà rất hiền lành, tôi từ nhỏ đã không có bà nội... Từ đó về sau, tôi bắt chước Tư Cần đều gọi là bà nội,” Dung Ân hai tay che khuôn mặt nhỏ nhắn, tiếng khóc mơ hồ “Nam Dạ Tước, bây giờ... Bà nội không còn nữa, Tư Cần làm sao tiếp tục kiên trì phấn đấu... Cô ấy có thể sống vì ai nữa?”

Nam Dạ Tước không nói gì, ả trong mái tóc đôi chân mày của anh khẽ nhướn tựa 1 đường kiếm trên khuôn mặt anh tuấn.

Bên trong xe bầu không khí ngột ngạt, buồn bực khiến cho cơ thể khó chịu, Nam Dạ Tước vội mở cửa sổ, y phục của anh vẫn còn chưa kịp thay, loại cảm giác này khiến anh thấy không thoải mái. Anh nắm tay Dung Ân đang từ trên đầu gối kéo lại gần mình, cô vội tránh đi, dùng sức hất bàn tay anh ra khỏi người cô.

Anh phiền não không dứt, chỉ đành phải tăng thêm ga, phóng xe đi nhanh về hướng bệnh viện thành phố.

Bà nội của Tư Cần đã bị đưa vào nhà xác, chỉ có một chiếc giường màu trắng được đặt bên trong làm cho khung cảnh càng phát ra vẻ cô đơn. Nam Dạ Tước không vào trong mà chỉ đứng ở trước cửa hút thuốc, mặc kệ biển báo cấm được treo ngay trên đỉnh đầu anh. Mặc dù y tá muốn đi tới ngăn hành động của anh lại, nhưng vừa nhìn thấy người này ánh mắt hung dữ thì ai còn dám đứng ra để bị mắng?

“Bà nội – bà nội-“ Dung Ân gục ở bên thi thể, trên suốt đoạn đường đi cô cố gắng liên lạc với Tư Cần, nhưng vẫn không thể nào gặp được, chẳng biết cô ấy hiện giờ ở đâu.

“Bà nội, tỉnh lại đi”. Dung Ân thật sự xem bà chính là bà nội ruột của mình, cô nhớ lại nụ cười hiền lành của bà, nhớ những lúc bà gói sủi cảo, nhớ cả những lúc cô cùng Tư Cần đưa bà đi dạo đường phố. Bác sĩ nói bà lúc ra đi không có đau đớn gì, vì tử vong ngay lập tức. Dung Ân nghe vậy, cô cảm thấy trái tim mình như vỡ vụn, tử vong tại chỗ, như vậy có thể tưởng tượng được lúc đó lực đung mạnh đến như thế nào.

Bà nội, ngay lúc xe kia dừng phải, bà chắc chắn cũng rất sợ phải không?

Người trông chừng nhà xác không cho Dung Ân có dư dả thời gian để tạm biệt bà, cô đi ra khỏi nhà xác, ngồi xuống băng ghế dài bên ngoài.

Nam Dạ Tước đứng ngay bên cạnh cô, Dung Ân cúi thấp đầu, đôi tay nắm chặt. Anh nhìn trên mu bàn tay nắm chặt của cô, từng vết mạch máu vì không chịu nổi áp lực mà vỡ ra nổi rõ trên da thịt trắng nõn của cô, nước mắt từng giọt rớt ở bên chân, cô cắn răng nén lại tiếng khóc, nhưng càng đè nén, lại càng xoáy sâu vào trong tai của Nam Dạ Tước. Anh ngón tay kẹp đầu thuốc lá, một chân để ở vách tường, bên ngoài nhà xác ánh đèn sáng rực hắt vào khuôn mặt của anh. Vì sao mỗi lần mối quan hệ của anh và Dung Ân tiến lên được một bước nhỏ, liền ngay tức khắc gặp chuyện không may, làm cho bọn họ phải quay trở lại điểm xuất phát, hoặc là lui xa hơn nữa?

Khói thuốc thiêu đốt đến tận cùng, nóng đến ngón tay.

Nam Dạ Tước đi tới ngồi xuống kế bên Dung Ân, tay phải ôm bờ vai của cô, anh muốn cô có thể dựa vào lòng mình, nhưng cô căn bản không muốn tiếp nhận những đụng chạm của anh nên đứng dậy, Nam Dạ Tước vì vậy cũng chỉ có thể bỏ tay xuống “Tôi đi rửa tay”

Dung Ân dùng nước lạnh rửa sạch mặt, mắt vẫn còn rất đau, đầu choáng váng, cô cứ vậy lấy tay lau qua loa rồi lấy điện thoại di động ra.

Khi đã phần nào tỉnh táo, không còn sợ do run rẩy mà bấm sai số, ngón tay cô bấm một dãy số gọi đi ra ngoài.

“Alo, Xin chào”

Dung Ân nắm chặt điện thoại di động, giọt nước theo sợi tóc chảy vào cần cổ cảm giác lạnh cóng, mỗi tế bào cũng co lại thật chặt, để van xin ảm áp “Alo...” Giọng cô hơi run nhưng lại hết sức tỉnh táo, “Tôi muốn báo án...”

Nước mắt đọng trên đôi mi dày của cô chỉ chực muốn trào ra, cô trợn to hai mắt mặc dù đôi mắt vô cùng đau nhức, “Các người có thể khiến cho cô ta đền mạng không? Có thể không? Nhất định phải khiến cho cô ta đền mạng!”

“Tiểu thư, cô bình tĩnh chút, tình huống cụ thể chúng tôi đã ghi lại trong hồ sơ...”

Dung Ân cúp điện thoại di động, rửa mặt, lúc này mới bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Nam Dạ Tước vẫn đang hút thuốc, cô nhìn thấy trên mặt của hắn đầy u sầu, trên đất tàn thuốc rơi vãi rất nhiều.

Dung Ân bình tĩnh đi đến trước mặt anh, Nam Dạ Tước ngẩng đầu lên, râu mọc lởm chởm trên cằm, bộ dáng của anh trước đây chưa từng nhếch nhác như vậy. Cô đứng rất gần anh, gần đến độ cơ hồ mũi có thể

cạm vào nhau, cô quên hết căn bệnh trên người, đôi mắt trong veo mở to, lạnh lùng nói “Nam Dạ Tước, tôi đã báo cảnh sát, Hạ Phi Vũ phải nhận được trừng phạt thích đáng.”

Như dự đoán, cô nhìn thấy được đáy mắt anh trào lên những đợt sóng giận dữ, mãnh liệt vô cùng, che giấu bên dưới đó là những tảng đá ngầm đang va chạm vào nhau. Nam Dạ Tước nheo mắt, đụng vào bả vai Dung Ân mà bước ra ngoài.

Tay hai người phớt qua nhau, khi sắp bước qua, Dung Ân xoay người kéo tay Nam Dạ Tước. Người đàn ông dừng chân, bóng dáng cao lớn quay lại, bóng đen bao phủ ở đỉnh đầu Dung Ân

“Nam Dạ Tước, nếu như anh giúp cho Hạ phi Vũ, tôi thật sự sẽ hận anh.”

Cổ anh nuốt xuống, tựa hồ có chút khó xử, “Ân Ân, nếu đổi lại là em, tôi sẽ càng...”

“Nam Dạ Tước,” cô cắt lời “Chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra với tôi. Nếu tôi có rơi vào trường hợp như vậy, tôi sẽ không trốn tránh trách nhiệm, tôi sẽ đi tự thú, và sẽ chuộc tội của mình.”

Anh nhìn cô với ánh mắt trong suốt, Dung Ân đáy mắt đầy bi thương anh nhìn rất rõ... Nam Dạ Tước trước đến giờ không cảm thấy những chuyện này có gì phiền toái, đối với cuộc sống của anh chưa bao giờ có cụm từ đền mạng, nhiều lắm chính là tổn chút ít tiền, nếu không được, liền trước sau chuẩn bị. Anh không có nghĩ tới, tổn thương tính mạng người khác thì phải chuộc tội...

Dung Ân biết cùng hẳn nói chuyện cũng không thông, cô buông tay ra, trong mắt lộ ra một tia nhìn chán ghét và lạnh lùng, “Nam Dạ Tước, cứ dựa theo phong cách làm việc của anh mà giải quyết đi, nếu vậy tôi sẽ liền hận anh suốt đời”

Nói xong cũng không quay đầu lại mà bước ra khỏi bệnh viện.

Cô đi dứt khoát như vậy, giống như là muốn bay lên.

Chọn lựa như vậy, một bên là Hạ Phi Vũ, một bên là Dung Ân.

Anh nếu như mặc kệ, Hạ Phi Vũ nhất định sẽ gặp phiền toái, còn nếu quản, thì ngay lập tức cũng đừng nghĩ đến có thể nắm tay Dung Ân được nữa.

Nam Dạ Tước bước tới cửa, ánh mặt trời gắt gao chiếu vào xuyên thấu qua hình chữ thập trên nóc bệnh viện. Dung Ân đã đi ra khỏi bệnh viện, đang ở trên đường cái đón xe.

Nam Dạ Tước cảm thấy trong mắt hơi xót, trong lòng giống như bị kích động rất lớn, cô nếu như vậy mà đi, anh còn có thể lại tìm cô trở về không?

Nghĩ đến đây, anh liền sai bước đuổi theo về phía Dung Ân.

Sự lựa chọn này, anh không cần do dự.

93. Chap 90 – Nắm Tay Thật Chặt

Chap 90 – Nắm tay thật chặt.

À chap này dành tặng bạn Bể Cá nhé, vì bạn ấy là ng like page thứ 1000 ý, hi2hi2, mà bạn ấy k có add FB N nên k thể gửi dc

Editor: Nhok Ngân

Một chiếc xe dừng ở ven đường, Dung Ân vừa mới mở cửa ra, cổ tay lại bị Nam Dạ Tước vội vàng chạy đến túm lại.

Cô không có xoay người, mặc một chiếc quần dài màu trắng đứng trên đường, phía ngoài mặc một chiếc khoác len nhỏ, đáng vẻ như một sinh viên đại học.

Tay trái Nam Dạ Tước đem tay cô đặt vào lòng bàn tay, tay phải đưa tới, ôm ở bả vai Dung Ân, “Đi, chúng ta trở về.”

Tay cô siết chặt tay cầm cửa xe, sau đó, dùng sức đóng cửa xe, Nam Dạ Tước ôm cô rời khỏi đường đi.

Dung Ân đi giày đế bằng, lúc này, chỉ cao đến miệng Nam Dạ Tước, nằm chung một chỗ, tương xứng hoàn mỹ, cô mím chặt môi, trong cặp mắt đen bóng hiện ra đau thương vô cùng, ánh mặt trời mặc dù sáng rực, nhưng không thể theo vào trong đôi mắt của cô được, cặp mắt đó, bịt kín một tầng hơi nước, Nam Dạ Tước không dám động, sợ nước mắt ẩn nhẫn đó lại lần nữa trực trào ra ngoài.

Bọn họ từ từ đi tới, nhìn từ đằng xa, nghiêng nhiên là đôi tình nhân.

Nam Dạ Tước cầm tay Dung Ân không buông, cô không đẩy ra, mà là rất an tĩnh tùy ý anh dắt cô đi về phía trước, lúc này, đáy lòng cô đau thương càng sâu, ít nhất là tạm thời quên đi bệnh thật kia trong lòng.

Ngồi lên xe, Nam Dạ Tước phát động xe, nắm tay Dung Ân, chạy xe ra khỏi bệnh viện.

Mười ngón tay đan vào nhau, động tác thân mật như vậy, Dung Ân cũng không có phản đối, cô cảm thấy hiện tại mình rất cô độc, nắm thật chặt bàn tay này, cho cô ấm áp duy nhất, làm cho cô không cảm giác mình giống như là bị ném đi như lục bình, lẻ loi trôi nổi phiêu bạt ở trên mặt biển.

Đến nửa đường, điện thoại Nam Dạ Tước đặt ở đồng hồ đo bỗng nhiên vang lên, đánh vỡ yên tĩnh.

Ánh mặt hẹp dài liếc, là Hạ Phi Vũ.

Tầm mắt Dung Ân từ đầu đến cuối đều rơi ngoài cửa xe, năm ngón tay mãnh mãnh tùy ý để anh cầm, về mặt thuận theo. Nam Dạ Tước đem ánh mắt dời đi rất xa, hết sức chuyên tâm lái xe, điện thoại chốc lát yên tĩnh lại không chút gián đoạn vang lên, cho đến khi anh tắt nguồn.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân bụng trống không lên lầu, cô kéo toàn bộ rèm cửa lại, sau khi tắm rửa qua, ngủ một giấc rất dài.

Cửa không có khóa, Nam Dạ Tước đi vào phòng ngủ, Dạ Dạ đang bên giường chơi bóng, thấy anh đi vào, liền tiến đến làm nũng, cắn ống quần anh nhất định muốn anh chơi cùng nó.

Anh dùng chân đẩy banh ra, tiểu tử không vui, sao hôm nay một cái cũng không chịu phản ứng với nó?

“Gâu gâu—” kéo ống quần Nam Dạ Tước, bốn chân ngắn của nó bò lổm ngổm trên mặt đất, người đàn ông định khom lưng, cầm vòng đeo cổ của nó xách lên, tiểu tử lúc này mới an ổn chút ít, mở to mắt đáng thương nhìn về phía anh, cổ co lại, bộ dạng hiền lành.

Nam Dạ Tước ném nó ra ngoài cửa, lại đem cửa phòng khóa lại, không thèm đếm xỉa đến nó nũng nịu.

Anh vào phòng tắm tắm, dọn dẹp sạch sẽ dấu vết trên cầm, lúc này mới sàng khoái tinh thần đi đến bên giường, Dung Ân ngủ rất sâu, Nam Dạ Tước cả đêm không có nghỉ ngơi, cũng mệt mỏi rồi, anh cẩn thận từng li từng tí lên giường, lồng ngực dán chặt lấy phía sau lưng của cô, đem Dung Ân ôm vào vòng tay của mình. Cô chỉ giật giật đầu, mí mắt cũng không có trợn, ngủ thẳng giấc, còn xoay người qua, đem đầu nhẹ tựa vào lồng ngực Nam Dạ Tước.

Cô thức dậy vô cùng sớm, chẳng qua chỉ ngủ được một tiếng đồng hồ.

Mở mắt ra, đầu tiên đập vào mắt, chính là lồng ngực Nam Dạ Tước vững vàng phập phồng, Dung Ân khẽ ngước đầu lên, thấy anh ngủ rất sâu, cô bản năng liền nhắm đầu lông mày, tư thế ngủ như vậy, hẳn là cô chưa từng có. Cô cùng Nam Dạ Tước không có loại thân mật này, lại đem đầu gối vào ngực anh, khiến cho hai trái tim tựa sát vào nhau, ứng phó không kịp, Dung Ân nghĩ thầm có phải hay không Nam Dạ Tước thừa dịp cô ngủ say, lật người cô quay lại, nhưng quay đầu nhìn lại,

thấy tay anh đang hoàng đặt ở trên gối, giống như là cô nhảy vào ôm lấy ngực anh.

Dung Ân lui người lại, chuyện Hạ Phi Vũ, anh quả nhiên không xen vào nữa.

Thật ra thì, người đàn ông này rất giỏi khống chế, chỉ cần hiểu rõ tính tình của anh, thuận theo anh, một khi anh sùng ái một ai, cái gì cũng sẽ đáp ứng. Cho dù là nhân tâm với người khác, cho dù là đối với người

anh từng bảo vệ cũng sẽ làm như không thấy, Dung Ân tựa vào hai tay đặt trên gối, Nam Dạ Tước lúc ngủ, ngủ quan ôn nhu rất nhiều, không có tính công kích mạnh như vậy, rất dịu dàng ngoan ngoãn.

Cô rón ra rón rén đứng dậy, đe chần chập lên bả vai anh, Dung Ân đi đến ban công, điện thoại của Tư Cần vẫn không gọi được, khuôn mặt cô đầy u sầu, chẳng lẽ, cô thật muốn ngay cả gặp mặt bà nội lần cuối cũng không được?

Hôm nay, tin tức nóng hổi chắc chắn là trưởng phòng Hạ Phi Vũ của Tước Thức đụng phải một bà lão cô độc, số trang báo rất nhiều, hận không thể đưa tin tức đó vào từng góc ngách.

Một tòa nhà phía trước cũ rách, giá thuê cũng rất rẻ, một phòng chừng mười thước vuông, một tháng cũng là 5,600.

Bên trong căn phòng hướng tây, là một cô gái ở, trong mắt hàng xóm cũng rất thần bí, cô ta xuất nhập cũng sẽ đội một cái nón rất lớn, căn bản không ai thấy qua mặt cô.

Trên chiếc TV 21 inch, Hạ Phi Vũ hay tay ôm mặt khóc, góc trên bên phải, là hình bà lão lúc đưa vào bệnh viện.

Trước ti vi, cô gái hai tay che mặt, thất thanh khóc rống lên, “A — a — “

Cô tê tâm liệt phé cúi người xuống, trên mặt đã chật vật không dứt, ” Bà nội, bà nội —” Người thân duy nhất của Tư Cần đã mất, bà nội đi rồi, cô nhào tới trước TV, hai tay nắm thành quyền đấm vào gương mặt trong hình, “Hạ Phi Vũ, tao muốn mày chết không được tử tế, mày chờ đó!!!”

Lúc bà lão chết trong tay nắm tờ giấy, lúc ấy đã nhuộm đầy máu, như Tư Cần biết, đó là số điện thoại cô viết cho bà nội, để lúc bà nhớ cô sẽ đi đến điện thoại công cộng gọi cho cô, mà lúc ấy, bà nội nhất định phải đi qua đường Tiêu Lâm. Người đại diện của cục cảnh sát nói, lúc ấy Hạ Phi Vũ không phải là bỏ trốn mà là gọi xe cấp cứu sau đó đến cục cảnh sát đầu thú, loại lời nói này của chính quyền cũng chỉ là lừa gạt dân chúng thôi, không quyền không thế, còn không phải là bọn họ nói cái gì thì chính là cái đó sao?

“Bà nội, thật xin lỗi...Con hiện tại không thể lộ diện, thật xin lỗi...Ngay cả nhìn mặt bà lần cuối con cũng không thể...” Tư Cần cắn môi dưới đến bật máu, hai mắt hung hăng nhìn chằm chằm Hạ Phi Vũ trong TV “Mày chờ đi... Tao nhất định sẽ trở lại tìm mày!”

“Bên cạnh, kêu la thảm thiết gì vậy, khóc tang à?”

Loại phòng ốc này cách âm rất tệ, ngay cả tiếng bước chân cũng nghe được rõ ràng, Tư Cần dùng sức nắm mu bàn tay, ngực đau thiếu chút nữa không thở nổi. Bà nội không còn, trên đời này cô còn lưu luyến cái gì nữa? Lét cái thân thể này, đi đến đó, cũng chỉ là gánh nặng.

Lúc Dung Ân biết tin tức kia, là đang chuẩn bị ăn cơm tối.

Mở TV, xem phát lại.

Cô tức giận hai bả vai lay động, một câu nói nhẹ nhàng, là có thể miễn đi tội ác của Hạ Phi Vũ sao? Nam Dạ Tước tỉnh dậy, mặc áo ngủ đi xuống lầu, tay Dung Ân nắm chặt điều khiển từ xa, ngón cái đụng ở nút nào đó, đem âm lượng mở đến rung màng nhĩ.

“Nam Dạ Tước — “

Ánh mắt anh nhìn TV, lấy điều khiển từ xa từ tay Dung Ân, tắt Tv đi, “Chuyện này, anh không có nhúng tay, Hạ gia tự mình giải quyết cũng không khó, chỉ là có chút phiền toái, hưởng chi tối hôm qua không có người chứng kiến, cũng không có camera, những người ở cục cảnh sát đó nếu thật là bị đả thông rồi, kết quả như thế rất bình thường.”

“Nhưng cô ta đụng chết người!” Dung Ân bướng bỉnh vô cùng, làm sao cũng nghĩ không thông.

“Ân Ân “, Nam Dạ Tước rất tỉnh táo, nhận lấy hồng trà Vương Linh mang đến, “Vụ án như vậy, cho dù không khai thông, nhiều lắm chỉ là ngồi mấy năm tù, phơi bày ra cũng chỉ là giam ngăn hạn mấy ngày, kết quả là cũng giống nhau, đền tiền xong, ngồi tù thật sự có mấy người? Đền mạng? Em càng đừng nghĩ, không có khả năng.”

Ánh mắt Dung Ân đỏ ngầu, “Tôi có thể chứng minh...”

“Chứng minh cái gì? ” Nam Dạ Tước không chút do dự cắt đứt lời của cô, “Lúc ấy, em có ở hiện trường không? Hay là tận mắt nhìn thấy cô ta bỏ trốn không?” Cho dù em đến cục cảnh sát nói như vậy, ai sẽ tin em? Vụ án này đã định như vậy rồi, kiên trì của em, đã làm cho bà ấy nằm phơi ở đó, vả lại trừng phạt nên có cũng đã tiếp nhận rồi, Ân Ân, đây đưa thêm nữa, cũng sẽ không được kết quả như em muốn đâu.”

“Vậy còn anh? Nam Dạ Tước, lúc ấy anh đến hiện trường, anh có thể chứng minh là cô ta bỏ trốn.”

Anh khẽ thở dài, đem chén trà bỏ lên trên bàn, ” Dấu vết hiện trường cũng đã dọn dẹp sạch sẽ, cho dù chứng minh được Hạ Phi Vũ bỏ trốn, cuối cùng, vụ án này sau này sẽ bị kéo dài, cô ta vẫn có thể bình yên vô sự đi ra ngoài.”

“Tại sao? ” Dung Ân trong lòng chỉ là muốn, cô ta phải đền mạng, bà nội mất, Hạ Phi Vũ làm sao có thể được thả ra như vậy?

Nam Dạ Tước biết trong lòng cô khó chịu, nhưng thực tế là như vậy, Hạ gia vận dụng rất nhiều quan hệ, chuyện này mấy ngày nữa liền lắng lại, không khác gì phương án giải quyết mà Nam Dạ Tước phỏng đoán, không tổ tụng hình sự, do Hạ Phi Vũ bồi thường cho gia đình người chết 32 vạn.

Bởi vì Tư Cẩn không lộ diện, khoản bồi thường cũng bị buông thông.

Dung Ân lấy danh nghĩa bằng hữu đem bà nội đi hỏa táng, còn chọn một nơi rất an tĩnh, đem bà chôn cất trong một nghĩa địa cây cối um tùm, hi vọng, sau này bà có nơi để nghỉ ngơi.

Chuyện này đối với Tước Thức cũng ảnh hưởng rất lớn, cổ phiếu tuột giá suốt mấy ngày, Nam Dạ Tước tạm thời đình chỉ công tác Hạ Phi Vũ hai tháng, chuyện công ty tạm thời giao cho người khác chịu trách nhiệm.

Diệp Tử vẫn như cũ ngày ngày đều đến, buổi tối lúc ngủ, Dung Ân vẫn đem khóa trái cửa phòng. Chuyện bà nội, dù nhiều dù ít, cô đối với Nam Dạ Tước cũng có chút khúc mắc, mặc dù, anh không có nhúng tay chuyện này, nhưng anh cũng không thử đòi lại công bằng cho bà một lần.

Diệp Tử nhiên ra bất hòa của Dung Ân những ngày qua, cô mở miệng hỏi, nhưng Dung Ân vẫn khẳng khái tránh, có một số việc, không thích hợp nhớ lại nữa.

Nhận điện thoại của Hạ Phi Vũ, cô không có ở Ngự Cảnh Uyển, đang bên trong phòng làm việc ở lầu mười.

Diệp Tử ít nhiều cũng biết chuyện phiền toái của Hạ Phi Vũ gần đây, rót cho cô một chén trà xanh buồng lông tâm tình, lại mở cửa sổ phía tây ra, “Khí trời như vậy, rất thích hợp dạo phố, đi một rồi kiếm chỗ nào đó nghỉ ngơi một chút, nhắm nháp một ly cà phê, thật là thích.”

“Bây giờ tôi sợ nhất là ra đường”, Hạ Phi Vũ nhúc nhích đầu vểnh nhẹ đầu, tựa vào ghế salon mềm mại, “Ở nhà lại sợ buồn bệnh phát bệnh, chỉ có thể nhờ vả cô.”

Diệp Tử lấy chìa khóa phía sau mở tủ sách ra, vừa muốn nói chuyện, điện thoại trên bàn liền vang lên, cô quay đầu lại nhắc máy, “Alo? Được, tôi lập tức tới ngay.”

Cô cầm tài liệu chuẩn bị xong, ” Chị ngồi ở đây, tôi đi đưa một ít đồ, lập tức trở về.”

Hạ Phi Vũ hấp một ngụm trà, gạt đầu, lúc ra ngoài Diệp Tử đóng cửa phòng lại, tiếng gót giày càng chạy càng xa, đây là gian phòng sáng sủa, mở rèm cửa ra, ánh sáng liền chiếu vào. Lúc Diệp Tử vội vàng không đóng kỹ tủ sách lại, cửa kia vẫn còn mở, gió thổi vào phát ra tiếng va chạm, Hạ Phi Vũ lặng lẽ đứng dậy, sau khi xác định cô ấy sẽ không nhanh như vậy trở về, rón ra rón rén bước đến trước tủ sách.

Bên trong xếp những hồ sơ bệnh nhân, trên mỗi hồ sơ đều có tên họ, dễ dàng cho bác sĩ tìm kiếm bất cứ lúc nào, ngón tay Hạ Phi Vũ lướt qua vài bộ hồ sơ, cuối cùng rơi vào bộ có hai chữ, ‘ Dung Ân’.

Cô ta cẩn thận từng li từng tí cầm lên, tháo sợi dây nhỏ ra, tài liệu bên trong ghi chép quá trình trị liệu của Dung Ân từ trước đến nay, rất cẩn thận, không một thiếu sót. Hạ Phi Vũ hai mắt không khỏi tròn tròn, xem sơ qua sau đó để lại vào tủ sách, giả bộ làm như không có chuyện gì xảy ra trở lại trên ghế sa lon.

Uống xong một chén trà, Diệp Tử đã trở lại, Hạ Phi Vũ cùng cô trò chuyện, cũng là buồn khổ mấy ngày nay, buổi tối cô ta thường xuyên gặp ác mộng, ngủ không yên, chuyện Dung Ân ngược lại không nói một chữ, có tính toán khác.

Ba ngày sau, Diệp tử nhận được một cuộc điện thoại kỳ quái.

Đúng hẹn cô đi đến quán cà phê, tìm được số bàn theo như lời của người trong điện thoại, lúc đi đến, cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đã ngồi đối diện.

“Xin hỏi, cô muốn tìm tôi sao?”

“Xin chào.” cô gái đeo một chiếc kính đen rất lớn, che đi hơn phân nửa khuôn mặt, cô ta đứng dậy bắt tay Diệp Tử, cũng ý bảo cô ngồi xuống.

“Vị tiểu thư này, xưng hô như thế nào?”

“Tôi họ Cố.”

” Cố tiểu thư, xin hỏi cô tới tìm tôi, có chuyện gì gấp sao?”

“Quả thật có chút cấp “, bồi bàn bưng lên cho Diệp Tử một li Cappuccino, hình vẽ nhìn rất đẹp, bọt sóng giống như một đóa hoa nở rộ, đây là chỗ gần cửa sổ, chẳng qua là bị rèm cửa sổ che tầm mắt, không nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, “Diệp Tử tiểu thư, tôi lần này tìm cô là muốn nhờ cô giúp một việc.”

“Tôi và cô chưa từng gặp mặt, giúp đỡ ngược lại cũng không không thể nói đến, có chuyện gì, cô cứ nói.”

Cô gái hai mắt xuyên thấu qua kính mát màu trà nhìn Diệp Tử, không hổ là bác sĩ tâm lý, ánh mắt thật giống như muốn nhìn xuyên thấu người khác, nếu như vậy, cô ta cũng sẽ không quanh co lòng vòng nữa, ” CỐ có một bệnh nhân, tên là Dung Ân phải không?”

Diệp Tử bưng chén cà phê trên bàn lên, thần sắc không thay đổi, cho vào thêm một viên đường, ” Thật xin lỗi, đây là quy định của chúng tôi, không thể tiết lộ”

Về mặt cô gái phẫn nộ, có chút khó coi, từ trong túi áo móc ra một tờ chi phiếu, đưa đến trước mặt Diệp Tử, ” Cái này, xin nhận lấy.”

Chân mày cô không khỏi nhẹ chau lại, lại là tám chi phiếu hai mươi vạn.

“Đây là ý gì?”

“Tôi biết, trong tâm lý học, có loại thuyết pháp gọi là ám thị tâm lý. (một loại ảnh hưởng tâm lý, hướng khiến người khác hành động, suy nghĩ theo ý mình bằng các thuật tâm lý).

Trong lòng Diệp Tử hồi hộp một chút, ngón tay nắm chặt tách cà phê, ” Cô muốn tôi làm gì?”

“Chị Diệp Tử, tôi không cần hỏi, cũng có thể biết bệnh của Dung Ân là gì, tôi không muốn chị làm gì khác, chỉ cần chị lợi dụng kiến thức chuyên môn của mình, cho cô ta một chút ám thị tâm lý, làm cho cô ta từ đó không tiếp nhận Nam Dạ Tước nữa. Thật ra thì chị cũng không có hại người, cô ta không phải là khinh thường sự đụng chạm của đàn ông sao? Như thế là tốt nhất, chị coi như là giúp cho cô ta một đại ân.” Cô gái nói rất nhẹ nhàng, dừng lại nhấp một ngụm cà phê, trầm giọng nói, “Sau khi chuyện thành công, tôi sẽ cho chị thêm ba mươi vạn, năm mươi vạn tiền thù lao, chị Diệp Tử, tôi chỉ muốn chị động động miệng lưỡi là được.”

Rất rõ ràng, người này đối với tình hình của Dung Ân rất am hiểu, “Cô đến tột cùng là ai?”

“Cái này, chị không cần hỏi”, cô gái thối cô không đẩy chi phiếu ra, liền gọi lên khước miệng tinh sao, ” Sau đó hãy nói, chướng ngại trong lòng cô ta rất nghiêm trọng, , đến lúc đó thật không thể khỏi hẳn, cũng chỉ là vấn đề của chính cô ta, không liên quan đến chị. Chị Diệp Tử, năm mươi vạn đó, chị sẽ không ngu ngốc cự tuyệt chứ? Nghe nói, chị gần đây muốn mua một căn nhà nhỏ, cũng là, muốn dừng chân ở thành phố Bạch Sa, nhà ắt là không thể thiếu, hi vọng, số tiền này có thể giúp chị.”

Cô gái ánh mắt mỉm cười ngó chừng mặt Diệp Tử, cô không có cự tuyệt, liền là đồng ý rồi. Xã hội này là như vậy, người vì tiền mà chết, điều vì thức ăn mà mất, lòng người coi là cái gì?

Còn không phải là tùy ý là có thể thu mua sao?

Bưng ly cà phê lên nhấp hai ngụm, cô gái đem hai trăm đồng tiền đặt ở trên bàn, “Chị Diệp Tử, tôi có việc, cáo từ trước.” Nói xong, cô ta cầm lấy túi xách, dáng vẻ cao ngạo từ trong mắt Diệp Tử chạy càng xa, cho đến khi cô gái đi ra quán cà phê rất xa, cô vẫn có thể nghe được mùi nước hoa nồng đậm quanh quẩn ở trước chớp mũi.

Diệp Tử ngồi trong quán cà phê, lúc gần đi, cầm lấy tấm chi phiếu bỏ vào túi xách.

Dung Ân không biết làm sao đối phó Nam Dạ Tước, tóm lại anh mua cho cô một cái laptop mới, lúc nào cũng thấy Dung Ân ôm laptop ngồi ở ban công Ngự Cảnh Uyển.

Buổi sáng lúc Diệp Tử đến, nhìn thấy cảnh tượng này, một cô gái xinh đẹp mặc một áo len trắng, bên cạnh là một chú chó đáng yêu đang làm nũng, nói thật, cô rất ngưỡng mộ Dung Ân. Có một người đàn ông cưng chiều riêng ỉnh, có một cuộc sống đầy đủ không cần bận tâm quan trọng nhất chính là, người đàn ông này mỗi đêm đều trở về nơi này, Ngự Cảnh Uyển, đã không đơn thuần là chỗ ở, bất tri bất giác, nó đã sớm trở thành gia đình. (N cũng giống Diệp Tử nè ^^)

Cô gái kia nói không sai, cô muốn mua nhà, tiền trong tay bây giờ, có lẽ ngay tiền đặt cọc (đặt cọc để trả góp) cũng không đủ, cô muốn rước ba mẹ lên đem ngôi nhà cũ bán đi, để họ có thể ở cùng nhau, nhưng cho dù như vậy, nhiều năm sau đó, cô cũng sẽ phải gánh một khoản vay rất lớn, giá nhà quá đắt, quả nhiên là tắc đất tắc vàng.

Năm mươi vạn, vừa vặn có thể bù vào lỗ hổng này. Rất nhiều chuyện, không phải là không thực tế, vừa vặn đúng dịp như vậy làm người ta ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

Đi tới lầu hai, Dung Ân quay lưng lại với cửa sổ, ngồi trên ghế salon mềm mại, trên máy vi tính chiếu phim mới nhất, Dạ Dạ đang ngồi trong lòng cô luyện cắn hạt dưa, bà nội gặp chuyện không may đến nay đã hơn một tháng rồi, trong lúc, Dung Ân không ngừng cố gắng liên lạc Tư Cần, nhưng cũng không có kết quả. Hai mắt cô nhìn chăm chăm vào màn hình, không biết vì nội dung phim hay là đang nghĩ đến chuyện phiền não, Dung Ân đem tay trái chống trên ghế salon, khẽ thở dài.

“Sao vậy, có tâm sự sao?”

“Cô đã đến rồi?” Dung Ân nhích sang bên cạnh để Diệp Tử ngồi vào bên cạnh mình, “Không có, chỉ là có chút buồn bực.”

“Mấy ngày trước, không phải cô đang thiết kế sao?”

“Ừ “, Dung Ân gật đầu, nói đến chuyện này, khóe mắt liền không khỏi giờ lên, “Nam Dạ Tước nói, dự án của Tước Thức có thể cho tôi làm thử, đến lúc đó trích phần trăm cho tôi.”

Cô biết, anh là muốn cô ở nhà không buồn chán.

Diệp Tử liếc nhìn hai đầu lông mày cô đang cười, hai tay không khỏi nắm chặt túi xách, thật ra thì, Dung Ân đã khôi phục không tệ, ít nhất Nam Dạ Tước thỉnh thoảng có đôi khi cố ý chạm vào tay cô, lại gần tay chân tiếp xúc, cô cũng sẽ không như lúc trước hoảng sợ đẩy ra. Bệnh này dù sao cũng là tâm bệnh, cho nên, phải cần nhiều thời gian.

Năm mươi vạn, Diệp Tử là một người phàm, nói không động tâm, đó cũng là giả dối.

” Dung Ân, hiện tại cô cảm thấy hạnh phúc không?”

Dạ Dạ vung vãi hạt dưa khắp nơi, Dung Ân tức giận một tay cầm nó lên đến trước mặt, ” Tự mình đi chơi đi, lì lợm nữa để cho anh ta về trừng phạt người.”

Dạ Dạ co cổ lên, cổ thu lại xù lông, làm cả người tròn vo, hai mắt đen bóng phát sáng như hạt châu nhỏ, một cũng cũng không có ý tứ sợ hãi, thủ đoạn của Nam Dạ Tước tiểu tử sớm đã nếm qua, không phải là xách nó ra ngoài cửa đóng cửa lại sao, ai sợ ai. (chó của Nam Dạ Tước cũng bá đạo giống chủ nhĩ?!!!!)

Dung Ân để nó lại trên mặt đất, giữ hết vỏ hạt dưa trên người xuống, lúc này mới nhìn Diệp Tử, ” Tôi cũng không biết, nói không ra, trong mắt của tôi, bất hạnh hay hạnh phúc cũng đã không còn quan trọng.”

” Vậy cô đối với Nam tổng thôi, tôi nhìn ra được, anh ấy đối với cô rất tốt.”

Dung Ân cười cười, trên mặt điềm tĩnh có chút ít trong trẻo lạnh lùng, “Anh ta có thể đối với người đàn bà nào cũng rất tốt, cô biết thứ không thể có nhất giữa chúng tôi là gì không?”

“Là gì?”

“Yêu,” ánh mắt Dung Ân đang hướng mặt đất ngược nhìn Diệp Tử, khóe miệng có chút vô lực tách ra, “Cùng với gia đình, Diệp Tử, cô cũng biết, làm phụ nữ, ai không muốn kết hôn chứ?”

Mà Nam Dạ Tước cho không được.

Ánh mắt Dung Ân âm u, trong lòng có chút buồn bực, cô nên xem thường, không phải sao? Làm sao lại có thể nói những lời vô nghĩa đó.

Diệp Tử không nói gì nữa, những lời nói hằn là nên dừng lại đúng lúc, cô vẫn hiểu được điều này.

Chớp mắt, mùa thu hiu quạnh cũng đến, đây là thời điểm những cây bạch quả trong Ngự Cảnh Uyển nở rộ nhất, vàng tươi, nổi trội bên cạnh những cảnh trí kia, hết sức sáng mắt.

Đúng lúc Nam Dạ Tước trở lại, mời vừa dùng xe, đã thấy bên trong vườn hai dáng người bận rộn không ngừng.

Trên bàn dưới tàng cây bạch quả, bày biện nước trái cây cùng với đồ ăn vặt, Dung Ân mặc cái váy màu hồng phấn, đầu tóc buộc đơn giản sau ót, dường như đang lật qua lật lại cái gì, Vương Linh đem nguyên liệu nấu ăn từ trong mâm giao trong tay cô, Nam Dạ Tước đến gần nhìn kỹ, mới thấy hai người đang nướng đồ ăn. Dạ Dạ vây dưới chân Dung Ân không ngừng lượn vòng, cái móng nhỏ vẽ lên tới vẽ lên đi, liền thấy cái đuôi ngắn nhỏ ngoe nguẩy.

” Dạ Dạ, đi ra đi.” Dung Ân dùng chân đẩy nó ra chút ít.

“Gâu gâu –” tiểu tử lại còn trở lại, cặp chân ôm ở bắp chân Dung Ân, trong miệng nước miếng cũng muốn trào ra.

Dung Ân lại tái diễn động tác mới vừa rồi, làm sao cũng dứt không ra, cô lật cánh gà trong tay, tưới nước sốt lên, lần này, mùi thơm càng nồng nàn, cánh gà bị nướng vàng óng, trên kệ nướng còn có hải sản, thịt bò, đùi gà các loại..., Vương Linh ở bên cạnh ép nước trái cây, quay đầu lại đã nhìn thấy Nam Dạ Tước đứng ở đó.

Cô vừa muốn lên tiếng, người đàn ông liền khoát khoát tay, ý bảo cô không nên mở miệng.

94. Chap 91 – Ở Bên Cùng Tôi, Tôi Sẽ Đối Xử Tốt Với Em

Chap 91 – Ở bên cùng tôi, tôi sẽ đối xử tốt với em

“Dạ Dạ, em không nghe lời chị sẽ nhốt em lại đấy”. Dung Ân bị Dạ Dạ quăn, chỉ có thể nhếch lên một chân, đáng vẻ rất vui vẻ, nhìn độ lửa, cô đem cánh gà bỏ vào trong mâm và đưa một cái lên nếm thử mùi vị.

“Gâu gâu...”, tiểu tử thấy người ăn, chỉ có thể gương mặt nhìn, không còn ầm ĩ nhưng cần ống quần cô sửa gâu gâu. Cô bị lôi kéo, không còn cách gì đành ngồi xổm người xuống. Thấy vậy, mắt Dạ Dạ sáng lên, bổ nhào nhảy dựng lên đem cánh gà trong tay cô đoạt lấy. Sau đó thân thể mập mạp ổn định chạy đi hướng ra xa. Không may là tiểu tử nhận biết phương hướng không tốt, hoặc do vận quá kém, đụng vào chân Nam Dạ Tước làm cánh gà trong miệng rơi ra. Người đàn ông xốc tiểu tử lên. Dạ Dạ bốn chân liền bất động, nhảy đôi mắt tội nghiệp. Anh đem con chó nhỏ giơ ra trước mặt Dung Ân:

-Em thật vô dụng, con chó bên cạnh cũng gây khó dễ cho em.

“Gâu gâu...”

Dung Ân nhận lấy con chó từ tay Nam Dạ Tước:

-Anh cũng không sợ nó khó chịu sao mà xách nó lên như thế.

-“Nghe nói qua một câu châm ngôn chưa, ‘từ mẫu nghiêm phụ’ ” (Ngạn ngữ: Từ mẫu nghiêm phụ có nghĩa là mẹ thì hiền dịu, nuôi dạy, còn cha thì nghiêm khắc ý)

Dung Ân cho con chó một cái cánh gà, để nó bên cạnh chơi:

- Anh là ba của tiểu cầu, vậy anh là cái gì?

- Các cô gái không phải đều thích ôm con chó để nó gọi là mẹ sao?

Nam Dạ Tước vén tay áo lên, đi tới bên cạnh vĩ nướng, thoa mật ong lên cánh gà. Dung Ân không khỏi mỉm cười:

-Vậy anh thử kêu Dạ Dạ tới xem nó có chịu gọi anh là ba không?

- Em có thể đổi tên khác cho nó không?- Người đàn ông buồn bực.

-Nó cũng đã quen cái tên Dạ Dạ này rồi!

Dung Ân đeo cái bao tay lên, đem cánh gà Nam Dạ Tước đã xâu xong bỏ vào đĩa, cô ngẩng đầu, nhìn chú chó đang vui mừng ăn : “Dạ Dạ, có phải không?”. Tiểu tử rất tán thành, lắc cái đầu, đuôi thẳng tắp đáp ứng. Cô cười hạ khóe miệng, vẻ mặt tự đắc, Nam Dạ Tước cúi đầu muốn đổi chủ đề:

-Hôm nay nghĩ thế nào mà lại đi nướng thịt vậy?

- Dù sao ở nhà nhàn rỗi không có việc gì. Vương Linh nói tiết trời phù hợp để làm tiệc nướng, tôi cũng nhất thời cao hứng nên để cô ấy ra ngoài mua nguyên liệu.

Nam Dạ Tước thấy tâm tình của cô tốt lên, dĩ nhiên là rất vui vẻ. Cuối thu, tiết trời mát mẻ. Những cây bạch quả kia đáng đẹp rất tốt, trông như bừng lên sức sống. Dù lúc được mang tới có chút bận tâm nhưng bây giờ đã sớm thích nghi. Dung Ân bận rộn chuẩn bị này chuẩn bị kia. Cô lấy salad trái cây, trải khăn bàn, chỉnh sửa lại ngăn nắp, Nam Dạ Tước cũng bận rộn giúp không ít, anh thích những lúc như vậy vì cô đối với anh không có đề phòng. Nhìn bóng lưng cô bày biện bát đĩa, khóe miệng người đàn ông không khỏi cong nhẹ. Bộ dáng cô lúc này làm Nam Dạ Tước nghĩ đến một từ nhạy cảm đối với anh: “vợ”.

Mà anh từ trước đến giờ không bận tâm đến chuyện lấy vợ, cho rằng, những người đàn ông tự nguyện trói buộc đều bị coi thường. Ai không thích tự do tự tại? Anh cũng chưa bao giờ cùng một ai chuẩn bị một bữa cơm lúc mặt trời lặn. Hơn nữa, là anh tự nguyện bị kêu đi sai bảo.

-Vương Linh, em ngồi xuống cùng ăn đi!- Dung Ân kéo cô gái để cô cùng ngồi dưới gốc cây- Hôm nay công lao là của em một nửa.

-Dung tiểu thư, không được. Trong phòng bếp còn đồ ăn buổi trưa, em vào ăn là được.

-Bảo cô ngồi xuống thì ngồi đi.- Nam Dạ Tước đem từ trong nhà ra một chai rượu đỏ, cạnh đó còn đồ hải sản trên vĩ nướng đang chờ chín.

Trên bàn bày rất nhiều đồ ăn, có thêm 3 người nữa ăn cũng không hết. Dung Ân nếm thử mùi vị, hương vị ngọt ngào truyền trong miệng. Dạ Dạ nằm bên chân, ngoài miệng ăn còn trơn bóng, dưới lòng bàn chân, lá cây sột soạt.

Đã uống vài ngụm rượu đỏ, Dung Ân hơi say, đáy mắt ẩn giấu nhàn nhạt hơi nước. Nam Dạ Tước ngồi bên cạnh cô, đôi mắt có hồn, hẹp dài, xuyên thấu qua ly thủy tinh mờ mịt màu đỏ nhạt nhìn hướng đối diện khuôn mặt này. Màu da cô trắng nõn, vì chút men rượu, hai má hiện ra ửng đỏ, ngay cả vành tai cũng hiện lên một sắc màu đáng yêu. Cô đem ly rượu chuyển sang Nam Dạ Tước, cũng giống anh, cô nhìn ra ngoài, cách mấy tầng nhện nhào, bọn họ có thể nhìn rõ ràng đáy mắt nhau, thâm thúy sáng ngời có thể soi rõ bóng dáng đối phương. Dung Ân cười, cánh môi người đàn ông cũng nâng lên hấp dẫn tạo thành một đường cong, làm lòng người cũng thoải mái. Vương Linh nhìn cảnh tượng này, trên mặt cũng cười lên, cô vội vàng cúi đầu giải quyết tiếp thức ăn trong mâm.

Nam Dạ Tước tận hưởng thời khác như vậy nhưng cũng không muốn cho cô uống nhiều. Ngón tay anh thon dài ở mép chén đặt xuống:

-Tôi bảo Vương Linh lấy cho em một ly nước hoa quả!

Dung Ân đẩy tay anh ra. Cô uống cũng không nhiều. mỗi lần cũng nhấp qua rồi dừng lại. Vương Linh đứng dậy xem hải sản trong giá nướng đã chín chưa. Dung Ân nuốt rượu xuống, tầm mắt mông lung: “Nam Dạ Tước, tôi nhớ mẹ!”. Đây là lần đầu tiên cô thổ lộ với anh tâm trạng, nói rằng cô nhớ mẹ. Người đàn ông tâm trạng không khỏi hân hoan, vội vàng tiếp lời:

-Ân Ân, ngày mai tôi sẽ đón mẹ em qua đây!

-Không thể được...- Cô đem ly rượu để lên bàn, xem ra có chút say, đem mặt mình gối lên cánh tay, ánh mắt vô hồn- Mẹ nhìn thấy bộ dáng này của tôi sẽ không dễ chịu. Bà nếu không nhìn thấy cũng tốt, có thể giả bộ như không có chuyện gì, bà ấy sẽ không hi vọng tôi sống như thế này, sẽ không đâu.

Mẹ Dung Ân mặc dù không nói gì nhưng Dung Ân biết, bà biết rõ mọi chuyện, chỉ sợ nói ra làm cô càng khó xử. Hơn nữa cũng bất lực nên mới giả bộ chẳng có chuyện gì. Nam Dạ Tước môi mỏng mím lại, ngón tay nhẹ nhàng lắc ly rượu, anh tránh tầm mắt, chốc lát suy nghĩ sâu xa:

-Ngày mai em có thể đi gặp mẹ. Nhưng, Ân Ân, trước khi trời tối em phải quay lại.

Dung Ân ngẩng đầu lên: “Anh chịu để tôi ra ngoài một mình?”

-Em có thể để mẹ em ở lại đây cho gần, phòng ở tôi có, buổi tối em quay lại đây là được.

Kể từ khi bà của Tư Cần qua đời, Dung Ân hay nhớ đến mẹ, có lúc nghĩ đến không ngủ được. Cô đẩy nhẹ điện thoại, cũng không chờ chuông bên kia, bèn cúp máy. Mẹ là người thân duy nhất của cô, cũng giống bà nội là người thân duy nhất của Tư Cần. Nhưng từ khi bà mất, cô không biết Tư Cần phải làm sao để chấp nhận chuyện này.

-Được, tôi sẽ quay về.

Vương Linh bưng đĩa hải sản tới, Dung Ân nghiêng người lấy tay lau khước mắt ướt ướt.

-Cậu chủ, Dung tiểu thư, mọi người ăn trước đi rồi tôi lấy ỳnh sau.

Bên ngoài Ngự Uyển Cảnh, mấy chiếc xe chiếu đèn đi tới, lượn qua mấy vòng sau đó mở cửa trực tiếp đưa xe vào. Dẫn đầu là Tiểu Bùi mang theo cô bạn gái xinh đẹp, gợi cảm bên cạnh. Theo sau là mấy người bạn chơi bởi của Nam Dạ Tước. Nơi này bọn họ từng qua tụ tập ăn uống nên rất quen thuộc.

-Ôi, hôm nay có người nhàn hạ thoải mái đây? Tước thiếu, cậu thật không phải, có chuyện tốt cũng không gọi bọn ta tới.

-Đi- Nam Dạ Tước không nghĩ bọn họ đột nhiên đến- Ở đâu mát mẻ thì ở lại chỗ đó đi.

-“Chắc chắc”- Tiểu Bùi nắm vai bạn gái, lợi dụng vuốt ve da thịt, hấn đi tới trước bàn, ánh mắt quét qua một lượt- “ô ô u, thật nhìn không ra à...”

Nam Dạ Tước đặt ly rượu xuống, để tay lên mặt bàn:

-Cậu có phải ăn no rồi việc hay không? Chơi nữ nhân đến chỗ ta làm gì?

“Đừng như vậy chứ.” Mặt Tiểu Bùi thần sắc vô tội, tầm mắt thâm ý quét qua Dung Ân:

-Là chị dâu nhỏ hẹn chúng ta chơi, bên ngoài không nhìn thấy cậu nên muốn qua thăm một chút xem cậu đang làm gì. Thật không ngờ cậu có mỹ nhân trong ngực nên ném chúng ta ra sau rồi.

Mấy người sau tiến lên, Tiểu Bùi càng không một chút khách khí, ngồi xuống ghế. Dung Ân ngẩng mặt lên thấy theo sau là Hạ Phi Vũ. Nam Dạ Tước thần sắc ảm đạm đi xuống, mi giác chứa đựng u ám.

-Chị dâu nhỏ tới rồi, ngồi xuống đi.- Tiểu Bùi đứng dậy tới chỗ Hạ Phi Vũ, đẩy cô tiến lên ngồi đối diện với Dung Ân. Bọn họ là cố tình muốn nhìn kịch hay. Tình cảnh hai người phụ nữ tranh giành người đàn ông này cũng không phải lần đầu tiên họ thấy.

- Tước, Dung Ân- Cô ta chào hỏi lạnh nhạt.

Dung Ân tay đặt trên đầu gối nắm chặt lại, nét mặt của cô ta, có thể lạnh nhạt như vậy, đùng chết người, buổi tối còn có tâm trạng đi chơi. Hai mắt cô nhìn thẳng, con mắt sáng trong, lạnh lẽo, tầm mắt chăm chú nhìn. Hạ Phi Vũ không khỏi rùng mình, muốn quay mặt đi, nghĩ thầm hay là nhìn thẳng nhìn thẳng, không muốn bị Dung Ân lấn áp.

-“Quản lý Hạ” – Hai tay Dung Ân đặt ở đầu gối run run lên, cô sợ mình sẽ ức chế không được đứng lên đánh cô ta- “Một cái mạng chỉ giá trị 32 vạn, thật tiện lợi.”

Hạ Phi Vũ sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, bờ môi run rẩy. Sau khi xảy ra chuyện, cô mỗi đêm đều gặp ác mộng. Mọi người trong gia đình tìm mọi cách xua đuổi bóng ma trong ác mộng của cô. Qua nhiều ngày cô quả thật không còn sợ như vậy nữa . Bạn bè thân quen không ai dám nhắc đến chữ tai nạn xe cộ trước mặt cô. Hai mắt Hạ Phi Vũ đỏ lên, chừng như sắp khóc. Cô nhìn Nam Dạ Tước bên cạnh Dung Ân, lại thấy anh chỉ cúi đầu uống rượu, cũng không tỏ ý nói đỡ cho cô:

-Chuyện kia là tôi không cố ý, hơn nữa tôi đã nhận sự trừng phạt rồi, còn muốn thế nào nữa?

-“Vậy cũng coi là trừng phạt sao” – Dung Ân nghiêng chặt răng – “Bỏ ra chút tiền coi như là trừng phạt à? Hơn nữa tôi còn chưa nghe cô nói qua một câu xin lỗi, Hạ Phi Vũ, cô còn có lương tâm sao?”

-Dung Ân, cô... rốt cuộc cô muốn gì?

Mọi người xung quanh nhìn hai người. Dung Ân không thấy gì nhưng Hạ Phi Vũ thì chỉ muốn tìm kẻ mà chui xuống

-Tại sao cô nói tôi như vậy, người đó có quan hệ gì với cô chứ?

-Bà ấy là bà của tôi!

Cuối cùng Dung Ân không kìm chế được, nước mắt rơi xuống. Hạ Phi Vũ nghe xong, ánh mắt giấu giếm sự giật mình, ngay sau đó ánh mắt chuyển thành bi thương. Không trách được Nam Dạ Tước sau chuyện này không nhúng tay vào nữa, hóa ra là vì Dung Ân.

Anh ta vì Dung Ân nên có thể trở mặt khoanh tay đứng nhìn cô bị dẫn vào đồn cảnh sát. Loại khoanh tay đứng nhìn này còn đáng sợ hơn cơn ác mộng bám lấy cô trước kia.

Hạ Phi Vũ không nói gì, chỉ cúi đầu. Bọn Tiểu Bùi thấy chuyện này chuẩn bị bế tắc, vội đi ra giảng hòa, “Này, gì thế này, tiểu bảo mẫu, không thấy chúng tôi mấy người sống trở ngồi đây sao? Lấy một ít thức ăn tới đây.”

Vương Linh bưng nước trái cây mới ép đến, mỗi người một ly.

Trong mắt Hạ Phi Vũ rưng rưng, vừa muốn bưng ly nước trái cây lên, Dung Ân lại đứng dậy trước một bước, chụp lấy cái ly trước mặt cô, đem chất lỏng màu cam kia tưới từ đầu Hạ Phi Vũ tưới xuống, “Cô cũng xứng sao?”

“A —— ” Thấm hại cộng thêm nước lạnh như băng khó chịu, Hạ Phi Vũ kêu ra tiếng, khóc nhìn về Nam Dạ Tước, “Tước —— ”

Dung Ân nhớ đến lời bác sĩ nói, lúc bà lão được đưa đến, toàn thân cũng không có mấy khúc xương còn nguyên vẹn, cô thật không hiểu, bà nội chết rồi, tại sao Hạ Phi Vũ có thể khỏe mạnh như vậy hiện ra trước mặt mình? Chẳng lẽ, có tiền thật có thể đem mạng người ra đùa giỡn đứng giữa vô tay sao? Dung Ân cực kỳ đau lòng, tổn thương thật vất vả bình phục , lại bị kích động, cô nghiêng người, hai tay túm lấy tóc Hạ Phi Vũ ép cô ta lên bàn, sau khi kéo đến, nện xuống, ” Để cho cô dập đầu lạy bà nội cũng là làm ô uế đường luân hồi của bà, Hạ Phi Vũ, cô sẽ chết không được tử tế!”

Bộ dạng này của Dung Ân, so với những nụ đàn bà chanh chua còn ghê gớm hơn, Tiểu Bùi nhìn miệng mở thành chữ O, đã nghe được tiếng va chạm đùng đùng. Bạn gái hân há hốc mồm, cũng thấy thê thảm không nổi, giống như là chính mình bị đánh, nhủu mày lại chặt.

“Ân Ân —— ” đi ra ngoài ngăn lại , vẫn là Nam Dạ Tước, tiếp tục như vậy sợ sẽ xảy ra chuyện, anh kéo hai tay Dung Ân, ” Được rồi, được rồi.”

Trên cái trán nhẵn bóng của Hạ Phi Vũ, máu chảy ra ngoài, ứ đọng một mảng lớn.

Nam Dạ Tước từ phía sau lưng ôm lấy Dung Ân, cô dùng sức giãy dụa, giống như kẻ điên, đồ ăn và thức uống được chuẩn bị tỉ mỉ trên bàn cũng bị cô đá ngã lộn trên mặt đất, Hạ Phi Vũ hai tay che mặt, lớp trang điểm trên mặt cũng nhem nhuốc, cô ta ủy khuất ngồi ở đó, nhún bả vai, , diêm đạm đáng yêu, thả tay xuống hai mắt đỏ bừng nhìn người đàn ông, ” Tước... Thật xin lỗi, em vốn là không muốn tới...”

Mắt Nam Dạ Tước ứ ám, đáy mắt hiện lên mấy tầng điên cuồng nóng nảy, tiếng khóc Hạ Phi Vũ cực kỳ nhỏ, cô được nuôi dạy, cho dù có ủy khuất thế nào cũng sẽ không giống Nam Dạ Tước khóc lóc om sòm, người đàn ông nhìn gương mặt này anh đã từng có chút mê mẩn, đột nhiên cảm thấy, có chút mệt, anh quay đầu đi chỗ khác, vẻ chán ghét từ đáy mắt dâng lên.

Trường hợp như vậy, Hạ Phi Vũ vốn dĩ có thể tránh được.

Anh không thích phụ nữ quá suy tính như vậy, huống chi, suy tính này lại biểu hiện quá rõ ràng, Hạ Phi Vũ lần này sai lầm thật lớn.

Nam Dạ Tước lạnh nhạt làm cô ta không yên lòng, vốn muốn mượn tay những người bạn kia thử một chút xem vị trí của mình trong lòng anh, nhưng thử một lần này, làm cô ta hối hận không thôi, quả thật là tự rước nhục vào người, lại còn đưa mặt cho người khác đánh.

Cô ta vì Dung Ân mà trên người đã ăn thiệt thòi không ít, mà mỗi lần, cô ta lại còn không thể hoàn thủ.

Nam Dạ Tước ôm Dung Ân rời đi, đám người Tiểu Bùi tận mắt thấy trò khôi hài này, tất cả đều là hai mắt nhìn nhau, có người không sợ chết , ” Tước thiếu, cậu không đúng với anh em rồi, ôm phụ nữ đi mất...”

“Biến, mẹ các người, biến cho ta.” Người đàn ông rống giận cũng không quay đầu lại, “Nên cút đi đâu thì cút đến đó chơi cho đã đi, tôi tới tính tiền, toàn bộ cút!”

Sặc.

Tiểu Bùi trợn mắt hốc mồm, bên này Hạ Phi Vũ còn đang khóc, hần sờ sờ lỗ mũi, đây cũng không phải kết cục tốt, ” Chị dâu nhỏ, chúng ta vẫn là nên đi thôi, Tước không để cho ở lại nơi này đâu.”

Nam Dạ Tước đem Dung Ân ôm lên lầu, cô đã không khóc không làm khó nữa, anh đặt cô lên giường, sắc mặt anh rất kém, thật vất vả mới có cơ hội như vậy, toàn bộ cho lũ đó phá hư, sớm không đến muộn không đến, mẹ kiếp.

Dung Ân ngồi ở mép giường, hai tay rũ xuống ở hai bên, đầu cũng cúi thấp.

Nam Dạ Tước đứng dậy, vừa muốn nhắc chân đi phòng rửa tay, thắt lưng lại bị một đôi tay giữ lại, anh xoay người sang chỗ khác, Dung Ân thuận thế liền đem mặt chôn ở trước ngực anh.

Áo sơ mi mỏng lúc cô sát lại thành một mảng lớn, bộ ngực nóng hổi vô cùng, nước mắt rất nhanh bị vải vóc hấp thụ đi vào, Dung Ân hé miệng, ở trước ngực anh cắn một cái, nhưng là không mạnh, chẳng qua chỉ lưu lại một chút dấu răng.

Tay nhỏ bé dùng sức ôm chặt lưng anh, Dung Ân ngẩng đầu, hai con mắt hồng hồng .

Trên mặt còn dấu vết vừa khóc, cô vươn thẳng bả vai, mũi cũng đỏ bừng.

Nam Dạ Tước vươn tay, che kín ánh mắt của cô, lại khẽ lau nước mắt cô, lòng bàn tay xoa xoa trên mặt cô, cho đến gần mũi, động tác vẫn mềm mại như cũ, Dung Ân vội muốn đem mặt quay chỗ khác, lại bị Nam Dạ Tước quay trở về, một tay ôm chặt người cô, một tay kia nắm được mũi cô, đem hỗn hợp chất lỏng cùng nước mắt lau đi.

Dung Ân mặt bỗng nhiên tự đỏ, toàn thân không được tự nhiên, nghĩ muốn đẩy ra, Nam Dạ Tước cũng không để cho, cô ngừng lại hơi thở, “Buông ra, tự tôi làm.”

Rất bẩn.

“Em nhìn em xem, dơ bẩn so với con chó ngoài kia còn bẩn hơn.”

” Mỗi ngày tôi đều tắm cho Dạ Dạ.”

Sau khi Nam Dạ Tước lau khô sạch sẽ trên mặt cô mới buông tay ra, Dung Ân đi rửa mặt, người đàn ông cũng đi theo vào, lầu dưới truyền đến tiếng còi ô tô, bọn Tiểu Bù đã đi rồi.

Dung Ân rửa mặt, sau khi bình tĩnh lại, sắc mặt khôi phục lại trắng hồng như trước, hô hấp, lộ ra mùi rượu thơm ngào ngạt ở cổ, cô gẩy đầu tóc tới sau ót, nghiêng người xuống, cần cổ hiện ra da thịt nõn mịn, Nam Dạ Tước nghiêng người trên bồn rửa tay, hai mắt theo đường cong duyên dáng trên cần cổ của cô mà u ám, anh từ từ cúi người, cảm giác được nguồn nhiệt bỗng nhiên đến gần, Dung Ân nghiêng đầu đi, không thể nhìn thêm gương mặt hoàn mỹ này thêm chút nào nữa, xoay người đi ra ngoài.

Nam Dạ Tước nhìn bóng lưng của cô, mấp máy môi mỏng, khom lưng rửa sạch hai tay. Đi ra ngoài, Dung Ân cũng không ở trong phòng ngủ chỉ nghe được tiếng nói từ lầu dưới.

“Dung tiểu thư, em chuẩn bị cho chị một ít thức ăn nhé.”

Dung Ân đi vào bếp, mở tủ lạnh, đem đồ ăn thừa buổi trưa bưng ra, “Những thứ này hâm nóng là được, phía ngoài trên lò nướng không còn gì sao?”

“Có ạ, em để lên đó một ít cánh gà cùng cá mực.”

“Tốt, đủ rồi. ” cô ngẩng đầu, liền thấy Nam Dạ Tước đứng ở cầu thang, Vương Linh nhận lấy món ăn trong tay cô đi hâm nóng, Dung Ân đi ra vườn, chuẩn bị đem đồ ăn còn lại vào trong nhà.

Đống hỗn độn lúc trước, Vương Linh còn chưa kịp dọn dẹp, nước trái cây, đồ uống, cái mâm, xiên que, đồ ăn thức uống rơi vãi tràn đầy mặt đất, Dung Ân cầm cái giỏ bằng mây đan bên cạnh bắt đầu dọn dẹp, Nam Dạ Tước ngồi xổm người xuống, cầm tay cô, “Vào đi thôi, ngày mai tôi cho người đi tới quét dọn.”

“Không cần. ” Cô đem những mảnh vỡ thủy tinh bỏ vào rổ, Nam Dạ Tước bất đắc dĩ cũng ngồi xổm xuống, Dung Ân nhìn thấy những ngón tay thon dài trên đất, trong lòng có chút buồn bực khó chịu nói không ra, “Anh vào đi.”

Nam Dạ Tước nhặt lên miếng thủy tinh chén, bỏ vào trong rổ trong tay cô.

Dung Ân ngồi xổm ở đó, bất động, một hồi lâu sau ngẩng đầu, ánh mắt trong vắt phát sáng “Nam Dạ Tước, anh như vậy, tôi cảm thấy không quen.”

Thậm chí, có chút chân tay luống cuống.

Trông mắt người đàn ông đen nháy, lộ ra giữa ban đêm độc nhất chỉ là yên tĩnh, “Tôi làm sao?”

“Nói không ra”, Dung Ân lắc đầu, “Dù sao làm tôi thấy không quen.”

Nam Dạ Tước mỉm cười, “Ân Ân, tôi đã sớm nói, em yên tâm ở bên cạnh tôi, tôi sẽ đối tốt với em.”

95. Chap 92 – Đấu Vũ Điện Cuồng

Chap 92 – Đấu vũ điên cuồng

–“Nam Dạ Tước, anh đã từng yêu qua người khác sao?”

–“Ân Ân, em thử chấp nhận tôi, nói không chừng, chúng ta có thể yêu nhau”

Ngón tay Dung Ân không cẩn thận, bị miếng thủy tinh đâm vào. Cô lấy lại bình tĩnh, đem ngón trở giữ trong lòng bàn tay, không để Nam Dạ Tước phát hiện, cô đem rổ đặt bên cạnh:

–“Trong chốc lát cũng không thu dọn sạch sẽ được, ngày mai tính sau.”- Nói xong cô đứng dậy, đi tới trước vĩ nướng, đem đồ trước mặt bỏ vào trong mâm, tự lo đi vào nhà.

Nam Dạ Tước ánh mắt thâm trầm nhìn theo bóng lưng cô. Lời anh ta nói là sự thật nhưng cô cũng không thử qua, chỉ có thể thu dọn mớ hỗn độn, tránh ánh mắt của anh đi mất.

Ngày thứ hai, Dung Ân dậy thật sớm, cô gọi điện thoại cho Bù Lang, hỏi rõ địa chỉ của mẹ rồi mới thuê xe đi tới.

Cái khu nhỏ này cách trung tâm thành phố không xa, khung cảnh rất yên bình. Mới sớm tinh mơ có thể gặp những người lớn tuổi đi tập thể dục. Cô vừa xuống xe đã thấy ngay mẹ đang trên quảng trường đi bộ buổi sáng.

Cô đứng cách đó không xa. Mẹ cô phục hồi rất tốt, đã không cần phải xe lăn, bên cạnh đỡ bà là một người giúp việc. Hai người đang đứng trò chuyện, mẹ cô tầm mắt lơ đãng đã nhìn thấy con gái đứng trong đám người.

Cô mặc bộ y phục trắng thuần khiết, tóc dài, mắt nhẹ híp, không rõ đang cười hay đang khóc.

Mẹ cô nghiêng đầu nói với người giúp việc vài câu, người đó gật đầu nhìn về phía cô rồi cầm túi mua hàng lên đi về phía siêu thị.

– “Mẹ!” – cách rất xa, cô nghe được giọng nói của mình có chút dồn nén.

Mẹ cô cười, đôi mắt dịu dàng, nước mắt chảy xuống. Dung Ân đi lên, cô muốn khóc, cũng chỉ có thể trách khí trời không tốt làm mắt cô khô khốc.

– “Ân Ân!”

– “Mẹ, mẹ có khỏe không?”

– “Khỏe!” – bà kéo bàn tay của cô, mu bàn tay trắng nõn sờ lên đều cảm giác đều đều – “Ân Ân, bấy lâu nay con đi đâu à?”

– “Con xin lỗi, mẹ!”

– “Tốt rồi, mau đỡ mẹ lên lầu đi!”. Bà thấy nước mắt trong hốc mắt cô đảo quanh, tự nhiên không thôi. Dung Ân đỡ mẹ đi. Mấy người hàng xóm bên cạnh chào hỏi:

– “Đây là con gái của bà sao?”

– “Đúng thế, con gái tôi hôm nay tới thăm tôi!”

– “Thật là tốt rồi. Con gái bà vóc dáng giống bà, thật xinh đẹp!”

Mẹ cô nét mặt rạng rỡ, ai không thích nghe người khác khen con cái mình chứ.

– “Người tới hôm qua tới nhà là con rể bà phải không? Nhà bà thật có phúc, con rể trông rất tuấn tú lịch sự, có xe xịn, lại rất đẹp trai a!”

Mẹ Dung Ân tươi cười, đang lúc mọi người ca ngợi, ngưỡng mộ, Dung Ân biết rõ người họ nói đến chính là Bùi Lang. Mẹ cô trước giờ đều sĩ diện, cũng chỉ biết cười, cho đến khi bước vào thang máy, sắc mặt bà mới trở nên nặng nề.

Căn phòng lớn 100 thước vuông chỉ có bà và người giúp việc sống trông thật vắng lặng.

Bên trong tiện nghi mọi thứ đều đầy đủ nhưng không có cảm giác gia đình. Bên trong có bày tấm hình, nơi này chỉ là chỗ ở tạm thời. Cô ngồi xuống ghế sofa theo mẹ.

– “Ân Ân, mẹ muốn về nhà!”

Bà nói ra những lời này trong lòng cô bắt đầu chua xót. Mẹ đã lớn tuổi, tất nhiên muốn về nhà, không muốn cuộc sống nay đây mai đó. Dung Ân cũng nghĩ đến, hiện tại họ sống ẩn náu cũng không có ý nghĩa gì. Có thể ở nhà là tốt nhất. Cô cầm tay mẹ, tựa mặt vào cổ bà:

– “Mẹ, vậy chúng ta dọn dẹp, hôm nay con sẽ đưa mẹ về nhà mình!”

– “Thật không?” – giọng bà xúc động – “Mẹ chỉ muốn ở nhà của mình, chẳng qua mấy ngày nay, tiểu Bùi giúp chúng ta rất nhiều, chúng ta cũng nên cảm ơn người ta”

– “Vâng, con hiểu mẹ ạ!”.

Người giúp việc đi siêu thị chuẩn bị đồ ăn đã về. Bà cũng không có nhiều đồ dọn dẹp, cộng thêm đồ lúc trước của Dung Ân cũng làm thành 2 rương lớn. Bùi Lang đến lăgiờ ăn cơm, vừa vào nhà đã thấy hành lý đã chuẩn bị:

-“ Thế nào vậy? Mọi người phải đi sao?”

Mẹ Dung Ân có chút ái ngại mở lời. Dung Ân đang quét dọn sạch sẽ mấy gian phòng:

-“Vâng, mẹ tôi muốn về nhà sống. Bùi Lang, cảm ơn anh đã chăm sóc mẹ tôi suốt thời gian qua!”

-“Nếu như vậy cũng tốt” – người đàn ông đi vào nhà, tư thái nghiêm nhiên là chủ nhà, đến trước cửa đổi dép đi vào – “Đưa Tiểu Cảnh cùng đi để có thể chăm sóc bác gái!”.

Mẹ Dung Ân cùng người giúp việc nhặt rau ở trong bếp. Dung Ân pha trà, hai người ngồi xuống ghế nói chuyện.

-“Trông sắc mặt của cô thời gian, gần đây sống hẳn là cũng được.”

-“Vâng, chẳng qua là cho anh không ít phiền toái.”

-“Dung Ân, cô đừng khách khí. Tôi nhận lời giúp cô nhưng tôi làm không xong được. Thật không ngờ Nam Dạ Tước rõ ràng hiên ngang cướp người trước mắt.” Bùi Lang nghiêng người nhìn cô.

-“Bùi Lang, anh đã giúp tôi như vậy, thật không biết lấy gì đáp lại rồi!”

Người đàn ông liếc nhìn trong mắt cô lạnh lẽo:

-“Anh ta đối xử tốt với cô không?”

Dung Ân nắm hai tay vào ly trà gốm, nước mới pha còn rất nóng, vừa lúc có thể làm ấm bàn tay lạnh như băng của cô.

-“Anh ta đối với tôi rất tốt!”

Cô nhìn lại người đàn ông bằng cái nhìn sâu sắc, Bùi Lang đáy mắt như còn cất giấu điều gì không biểu lộ ra. Anh ta cười, thân người tựa vào thành ghế, đùi phải nhếch lên:

-“Thật không ngờ người như Nam Dạ Tước lại có trái tim. Tục ngữ nói không sai, hồng nhan họa thủy.” (Mình tạm hiểu là: Người phụ nữ đẹp là nguyên nhân của tai họa).

Dung Ân nhú đôi mày thanh tú, không đoán được ý tứ của người nói. Còn người đàn ông rất khéo léo chuyển đề tài:

-“Tôi và bác gái có vẻ rất hợp ý. Sau này hi vọng tôi có thể qua thăm bác thường xuyên.”

-“Lúc tôi không có mặt, nhờ anh chăm sóc mẹ giúp tôi.”

Dù cho Bùi Lang giúp họ rất nhiều nhưng Dung Ân vẫn không thấy cảm giác gần gũi. Người đàn ông này có thể tin nhưng không thể hoàn toàn dựa dẫm quá mức. Anh ta và Nam Dạ Tước mang lại một cảm giác đặc biệt giống nhau. Đó chính là nguy hiểm.

Nhưng cụ thể nguy hiểm ở đâu, lại không nói ra được.

Ăn cơm xong, Dung Ân dọn dẹp sạch sẽ rồi cùng mẹ thu xếp đồ chuyển về nhà. Bùi Lang tự nguyện làm tài xế, người giúp việc cũng vội vã đi theo. Về nhà bên kia sẽ tốt hơn. Mấy tháng chưa có về nhà, vừa về tới nơi, Dung Ân vội vàng mở cửa sổ, mang chăn gối ra phơi. Mẹ cô mỉm cười, đi lại còn khó khăn nhưng vẫn muốn cùng giúp con gái. Dung Ân tắm gội xong, trời cũng vừa tối, cô hoàn toàn chẳng để ý thời gian, cũng quên yêu cầu của Nam Dạ Tước phải quay về trước khi trời tối. Sau khi ăn cơm xong, cô tiễn Bùi Lang ra về. Cô sửa soạn phòng của chính mình cho người giúp việc ngủ. Ngôi nhà dù nhỏ nhưng lại rất ấm áp.

-“Mẹ!” – cô đem chăn đắp ẹ – “mẹ lạnh lắm không, trời đang trở lạnh, ngày mai con bảo người mang máy điều hòa tới đây lắp ẹ nhé!”

-“Những mùa đông trước cũng đâu cần máy điều hòa, tiền điện lại đắt như vậy, mẹ dùng túi chườm nóng là được rồi!”

Người già vẫn là thế, thấy cái gì có thể tiết kiệm được là tiết kiệm.

-“Mẹ không phải lo lắng đâu!” – cô kéo dài chăn đắp ẹ – “Cô giúp việc kia trông rất tốt, lại nhanh nhẹn, có cô ấy ở đây con cũng yên tâm hơn!”

-“Ân Ân” – bà dựa vào đầu giường – “tối nay con không ngủ lại đây sao?”

-“Không được” – Dung Ân cúi đầu xuống. Nếu có thể mà nói, cô âm thầm hạ quyết tâm sau này không để mẹ phải cùng mình sống cuộc sống trốn đông trốn tây như vậy – “Hôm khác con sẽ lại qua thăm mẹ.”

“Ân Ân thế” mẹ Dung từ khi thấy mặt cô đến giờ, cũng chưa hỏi gì cả, ” Mẹ chỉ cần một câu nói của con, con sống có tốt không?”

Cô ngồi đầu giường, đèn đầu giường chói lọi bao quanh bờ vai thon gầy của cô, những sợi tóc đen lác xóc trên vai . Dung Ân nắm tay mẹ vuốt ve:

-“Mẹ, con sống rất tốt!”

Bà cười, gật nhẹ một cái:

-“Con về đi thôi, mẹ đang ở nhà mình con còn cái gì không yên tâm hay sao?”

Dung Ân rời khu phố nhỏ, cũng đã gần 9h. Taxi trở lại Ngự Uyển Cảnh, cô hai mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trước cửa một bóng dáng cao lớn.

-“Tài xế, cho tôi xuống chỗ này đi”

Cô xuống xe, đứng ở trước cột đèn. Nam Dạ Tước dĩ nhiên không phát hiện ra, anh lấy điện thoại ra nhìn giờ. Mặc dù cách rất xa nhưng cô vẫn nhìn ra anh đang chột vật nhíu chân mày. Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, đứng dựa lưng vào hàng rào chắn, vẻ mặt không kiên nhẫn mà có phần nóng nảy. Ngón tay anh lướt một dãy số trên di động nhưng cũng không gọi qua. Bên cạnh Dạ Dạ mặc trang phục xanh da trời, đứng dưới chân Nam Dạ Tước đang cao hứng chơi tiểu cầu. Quả cầu sút ra ngoài, rồi lại bắt trở lại, cái đuôi ngắn cùn bầy ra. Theo chuyển động, hòn đá nhỏ bên trong quả cầu phát ra tiếng va chạm, Nam Dạ Tước ngại phiền, đá văng quả bong ra. “Gâu gâu...”- Dạ Dạ giận rồi, nghiêng đầu đi, làm gì vậy, trò của người chọc giận người rồi.

Nó di chuyển thân thể mập mạp chạy đi nhặt bóng về. Nhưng Nam Dạ Tước quả là xấu xa, chân phải xuyên qua bụng nó đá bay lên không. Dạ Dạ sợ tới mức bốn chân phịch xuống, thật không còn cách nào, liền cắn gấu quần anh. “Gâu gâu gâu...” Không biết chó cũng sợ độ sao sao?

Nam Dạ Tước đứng dưới đèn đường, bóng dáng kéo dài trên mặt đất, tóc ngắn màu đỏ rượu nhìn cao ngạo. Dung Ân dù đồng ý với anh nhưng đã khuya mà vẫn không thấy bóng dáng của cô đâu. Nếu nói không sót ruột thì là nói dối, anh vốn dĩ có thể gọi một cú điện thoại cho cô nhưng sợ cô lại nghĩ rằng cô khó khăn ra ngoài một ngày mà cũng không được tự do.

Lạch cạch.

Dạ Dạ ngã chống vó trên mặt đất, phát ra tiếng rên rỉ, con người chuyển động nhỏ giọt tràn đầy uất ức. Thấy Dung Ân ở phía sau vội nhanh chân chạy đến, nhất định không cùng Nam Dạ Tước ở cùng một chỗ.

Dung Ân đi bộ tới, khom lưng ôm Dạ Dạ lên, thuận tiện nhặt quả cầu dưới đất lên, Nam Dạ Tước thấy cô trở lại, uốn thẳng lưng:

-“Trở lại rồi?”

-“Ừ, tôi đưa mẹ về nhà nên trở về muộn”

Trong ngực cô, Dạ Dạ trườn trườn nhìn Nam Dạ Tước kết thù.

Dung Ân đi trước, thấy sau lưng không nói gì nữa, quay đầu lại:

-“Tôi nói quay lại thì nhất định sẽ quay lại”

Nam Dạ Tước muốn phản bác. Lần trước cô cũng thề son sắt như vậy nhưng cuối cùng lại chạy theo Bùi Lang.

Cuộc sống dường như lại trở về như thật lâu trước đây. Nửa tháng chậm rãi qua đi, yên bình làm người ta có chút không thích ứng.

-“Diệp Tử, cô muốn mua nhà sao?”

-“Làm sao cô biết?”

-“Tôi thấy gần đây cô hay tham khảo tư liệu. Thế nào rồi? Chọn được địa điểm chưa?”

Hai người ngồi trên ban công, tiết trời se lạnh, chút ánh mặt trời chiếu xuống ẩm áp.

-“Vẫn chưa” – Diệp Tử ánh mắt có chút né tránh – “vẫn đang tìm”.

-“Có cần tôi giúp một tay không?” – Dung Ân giọng điệu ân cần – “Đến lúc chọn được, tôi có thể giúp cô phần thiết kế, thế nào?”

-“Cảm ơn!” – Diệp Tử nhấp một ngụm café – “Tôi muốn đặt tiền cọc trước, đến lúc đó từ từ trả góp, dù sao mình cũng còn trẻ tuổi.”

Dung Ân gật đầu. Bây giờ người trẻ chọn mua theo hình thức này cũng rất nhiều. Đây là cách tốt nhất làm giảm áp lực tạm thời.

Diệp Tử ngược mắt nhìn về nơi xa, buông chén café trong tay:

-“Tôi hôm nay mang đến đây mấy cuốn sách. Chúng ta bắt đầu thôi. Dung Ân, chuẩn bị xong chưa?”

Cô thả Dạ Dạ xuống đất để nó tự đi chơi. Dung Ân thật ra muốn có bạn theo cô cùng trò chuyện. Chương ngại vật tâm lý là loại bệnh chỉ cần phối hợp tốt, cơ hội khỏi hẳn sẽ rất cao.

Dung Ân không mở lòng nhưng thật ra lòng cô có chút băn khoăn. Theo bản năng cô thấy như vậy rất tốt. Nam Dạ Tước không chạm vào cô, cô cũng vô dục vô cầu, như vậy sẽ rất tốt.

Dung Ân biết cô như vậy là rất ích kỷ.

Diệp Tử vẫn hướng dẫn cô như cũ. Trong lúc làm việc, cô luôn rất nghiêm túc, tâm vô tạp niệm, tấm chi phiếu 20 vạn vẫn ở trong túi. Cô gái họ Cố lâu nay cũng không có xuất hiện nữa, mà cô cũng không dám dùng đến khoản tiền kia.

Nam Dạ Tước vẫn như cũ, về nhà rất sớm. Dù Tiểu Bùi sáng sớm gọi điện gọi anh đến Cám Dỗ, nói có chuyện chơi vui nhưng Nam Dạ Tước vẫn trở về sớm.

Trong nhà luôn rất an tĩnh, tiếng bước chân nghe cũng rõ ràng. Anh mặc áo ngủ đi tới phòng ngủ Dung Ân. Cô đang tựa vào tủ đầu giường đọc sách, dáng vẻ ôn hòa mà ẩm áp. Ngón tay cô mảnh khảnh lật trang sách, con mắt cũng nhìn theo chuyển động. Người đàn ông bước tới, đứng bên cạnh cô. Dung Ân lấy ra một lá cây bạch quả kẹp vào trong sách:

-“Có chuyện gì sao?”

Anh ngồi xuống mép giường, con người thâm túy gọn sóng nhẹ. Anh kéo tay Dung Ân lại. Cô cảm thấy lòng bàn tay anh nóng bỏng và ướt nhẹ. Cô muốn rút tay lại nhưng anh lại nắm chặt hơn.

Anh dịch người tiến lên, biểu lộ ẩn giấu chút nhần nại: “Ân Ân, tôi cũng nhện mấy tháng rồi”.

Trước đây anh đều tránh đi, Dung Ân cho là may mắn chuyện này có thể trì hoãn lâu hơn, chưa bao giờ nghĩ đến sẽ phải đối mặt lần nữa. Nam Dạ Tước là một người đàn ông, hơn nữa từng thuộc loại đàn ông trăng hoa vui vẻ. Sống một ngày như vậy như sống qua một năm, với anh mà nói càng đau khổ hơn.

Dung Ân bắt đầu khấn trương, bả vai co lại. Người đàn ông nhanh hơn một bước, kéo cô lại. Đôi môi cô lấp lánh sáng bóng. Anh cúi đầu, mới bước đầu không dám có động tác khác, chỉ lướt qua rồi dừng lại. Đầu lưỡi theo bờ môi cô lặp lại cọ nhẹ. Thấy cô không có động tác quá dữ, lúc này anh mới lớn gan công thành chiếm đất. Nam Dạ Tước kìm chế được quá lâu, hôm nay dục vọng cũng chất chứa, toàn thân căng thẳng khó chịu. Tay hấn theo áo ngủ của Dung Ân trượt vào. Động tác nhẹ nhàng, lúc xoa bóp. Thân thể cô chỉ là cứng ngắc. Nam Dạ Tước âm thầm tung tăng như chim sẻ, thâm nghĩ bệnh của Dung Ân quả nhiên tốt lên, hẳn liền muốn tiến tiếp. Nhưng khi hai người tương đối trần trụi, bước cuối cùng lại thất bại.

Cô rõ ràng bắt đầu giãy giụa, sắc mặt trắng bệch, cổ khó chịu đỏ bừng. Nam Dạ Tước liền vội vàng đứng dậy, rút chăn cho cô che lại.

Dung Ân nắm góc chăn thật chặt. Hai bờ vai trắng nõn vẫn còn đang run rẩy. Anh mặc áo ngủ trên giường vào, thăm sắc âm u, tầng mỡ hôi mịn trên trán chảy xuống.

Anh mân chặt môi mỏng, Dung Ân rũ tầm mắt, một lúc lâu sau mới có giọng nói hơi khàn khàn truyền vào bên tai cô.

-“Vẫn chưa được sao?”

Dung Ân không trả lời, phản ứng của cô đã quá rõ ràng.

Điện thoại di động đặt bên trên vang lên, Nam Dạ Tước bắt máy, điện thoại bên kia truyền đến âm thanh huyền ảo, còn có Tiểu Bùi lớn giọng :-“ Alo, Bọn tôi đang ở Cám Dỗ, cậu không tới sao, tối nay rất náo nhiệt đấy!”.

Nam Dạ Tước cúp máy, hai ngón tay cầm điện thoại vuốt vuốt. Anh kiên nghị cầm nâng lên:

-“Bọn họ ở Cám Dỗ muốn tôi đến, gọi cho tôi qua đó chơi một chút.”

Dung Ân thấy trong mắt anh như hỏi thăm. Người như anh ta trường hợp này rất quen thuộc, đương nhiên thích đi. Cô thuận theo ý anh:

-“VẬY anh qua đi. Dù sao cũng có Vương Linh ở dưới lầu,tôi cũng không có gì phải sợ !”

Nam Dạ Tước đầu lưỡi chống khe nơi khoe miệng, quay lưng về phía Dung Ân, trên mặt không giấu vẻ thất vọng. Anh đi tới trước tủ treo quần áo, kết quả là, chỉ là bản thân anh quá nhạy cảm. Dung Ân đối với anh trước nay vẫn như vậy, không quan tâm chút nào. Anh canh chừng cô mấy tháng, cũng không chạm vào cô, với anh mà nói, còn là lần đầu tiên, nhưng đối với Dung Ân mà nói, sợ là cô hoàn toàn không để trong lòng.

Có lẽ, trong lúc này anh đi ra ngoài tìm người đàn bà khác, cô cũng sẽ không có nói cái gì.

-“Tối nay có thể tôi không về”- Nam Dạ Tước mặc quần áo tử tế, đứng ở trước giường Dung Ân.

-“Ừ!” – cô lạnh nhạt đáp một tiếng. Chuyện của anh cô không quản, cũng không có tư cách để trông nom.

Nam Dạ Tước bỏ di động vào túi quần, khoe miệng giương nhẹ xuống, bật ra mấy phần tự giễu,anh kéo cửa đi ra cũng không quay đầu lại nhìn. Dung Ân nhìn bóng lưng anh biến mất sau cánh cửa tối mờ, kinh ngạc thu hồi tầm mắt. Không lâu sau liền nghe dưới lầu truyền đến âm thanh động cơ xe hơi.

Cám Dỗ bên trong náo nhiệt, Nam Dạ Tước chạy xe tới cửa, chỉ thấy một đám xe chiếm chỗ đậu xe, tùy ý đỗ xe, đi vào.

Tiểu Bùi cùng đám người cũng không ngồi bên trong phòng, mà từng người đứng trên lầu hai, nhìn thấy Nam Dạ Tước thì vội ngoắc tay: “Còn thiếu cậu!”

-“Hôm nay sao đông vậy?”

-“Nếu không sao kéo cậu đến đây chứ!” – Tiểu Bùi cầm ly rượu đưa tới tay cho Nam Dạ Tước “ Đợi chút nữa có đấu vũ đặc sắc, người nào chiến thắng chính là vũ hậu tương lai của Cám Dỗ. Còn nhớ Mị không? Đáng tiếc cô ấy không có ở đây, nếu không có thể xem một chút tư thái xinh đẹp đó.”

Nam Dạ Tước nhún nhẹ thái dương, chân mày vắn nhẹ. Nhắm mắt lại có thể nghe được tiếng Dung Ân trách cứ. Có lẽ đây cũng là một nguyên nhân rất lớn khiến cô đến giờ vẫn không chấp nhận anh.

Đấu vũ dĩ nhiên không thiếu được mỹ nữ nóng bỏng. Đây chính là lý do Tiểu Bùi nhất định lôi kéo bằng được Nam Dạ Tước đến. Anh đứng đưa ly rượu trong tay lắc nhẹ, chất lỏng đỏ trong suốt theo đó chao đảo. Anh nghiêng thân thể, tựa vào lan can kính. Mọi người đều lên xuống, đến khi thấy được một độ cao nhất định mới dừng lại, ánh đèn hòa quyện cùng tiếng đánh nhạc của DJ, trận đấu sắp bắt đầu, màn che cũng được kéo lên.

Người múa mở màn đứng đầu Cám Dỗ cũng tham gia, cô gái đầu tiên bước ra, không khí dưới đài liền sôi nổi cực kỳ, Nam Dạ Tước uống khá nhiều rượu, chỉ cảm thấy hứng thú rã rời.

Xuyên qua những thứ âm nhạc xao động này, anh dường như thấy Dung Ân đang đứng trên sân khấu, phong tình không cần giấu giếm quyến rũ từ trong xương tủy, lúc khiêu vũ cũng không gồ ghề như bình thường, thật sự nghiêm đúng câu nói kia, yên lặng như xử nữ, di chuyển như thổ chạy.

“Này, cái con bé kia không tệ”, Tiểu Bùi lấy cùi chỏ hất cánh tay anh, “Đợi tí nữa mang đi ra ngoài vui đùa một chút?”

Nam Dạ Tước nhấp nhẹ một ngụm rượu, khoe miệng tà tứ giương nhẹ. Tiểu Bùi thấy làm sao hẳn lại cười giả tạo như vậy chứ.

DJ ở trên đài đổi nhạc, điều chỉnh micro lên cao, ” Phía dưới, mời vũ nương mới tới của Cám Dỗ chúng tôi, Lady Giản, đàn ông bên trái, bên phải, phía trên phía dưới cũng đã sẵn sàng rồi chứ?”

“A a a —— “

Đèn pha vốn là quét một vòng trong đám người, ánh đèn sáng lạng chiếu tùy ý, cuối cùng chiếu thẳng vào lối đi trên bục.

Cô gái ra sân, một đầu tóc xoắn sóng lớn dài tới thắt lưng, áo ngực màu đen, quần cụt vằn báo gợi cảm, da thịt trắng nõn lộ ra ngoài không đồng giống với bên trong ánh mắt, mặt cô ta che lóa, đôi mắt dài tới đầu gối cao 10 phân, đây là trang phục quen thuộc của các cô gái múa mở màn ở Cám Dỗ, cô thông dong lên đài, hai đầu lông mày lộ ra xa cách kiêu ngạo, một tay vịn ở ống tuýp trên sân khấu, lúc cô ta múa, tóc dài xoắn tùy hứng theo mỗi động tác rất thành thạo, thân hình quyến rũ, nơi cô ta bám víu, thân thể dựa vào vịn vịn trên ống tuýp, động tác kéo dài hiện ra thân thể cao gầy hấp dẫn, cô gái theo cánh tay xoay người, một tay tháo ra lóa đen che mặt.

–“Woa!...”. Trong đám người có người bắt đầu reo lên.

Nam Dạ Tước không khỏi ngẩng đầu lên. Ánh mắt Giản xuyên qua những thứ muôn màu muôn vẻ kia, vừa lúc nhìn lại anh. Người đàn ông thân thể to lớn, nửa người khê nghiêng lên. Anh dù ở trong bóng tối, không cần ánh đèn chói lóa cũng khiến người khác không dám coi thường sự hiện hữu này. Trên đài, cô gái cầm trong tay lóa đen bỏ xuống đài, cô nhận lấy bó hồng được tặng, rút một bông hồng đi tới chỗ Nam Dạ Tước.

–“Cô gái này thật chuẩn xác, nhìn vóc người này...!” – Tiểu Bùi sau lưng nhao nhao muốn thử, động tác của cô gái, đem toàn bộ tầm mắt quyến rũ về phía Nam Dạ Tước.

Ban đầu có chút mong muốn vuốt ve âu yếm, miệng cũng ách lại, không ai dám trêu chọc Tước thiếu, Nam Dạ Tước có vẻ không chú ý tới thần sắc của Giản, anh chỉ là ưu nhã thưởng thức rượu đỏ trong ly. Người phụ nữ đang đi tới này dáng dấp quả thật đẹp mắt, từ mắt đến miệng cơ hồ khiến người ta không tìm được chút thiếu sót, hoàn mỹ khiến người ta có cảm giác không thật. Nam Dạ Tước quét nhẹ ánh mắt, vóc người rất chuẩn, giống như cố ý tạo hình vì người đàn ông.

Cô gái tới bước lại gần mùi nước hoa diêm dúa lảng lơ cũng theo đó lan truyền. Cô đi đến trước mặt Nam Dạ Tước, hai tấm thân thể cơ hồ bám chặt một chỗ. Đầu ngón tay cô gái xinh đẹp nhặt nhánh hoa hồng, cổ tay trắng gơ lên, đem hoa hồng đựng nhẹ khuôn mặt người đàn ông. Khoe miệng cô cong nhẹ, đem cánh hoa quét nhẹ bên gò má Nam Dạ Tước. Động tác như thể trần đầy mị hoặc, đối với người khác như thể xem ra đã sớm động lòng khó nhịn.

Nam Dạ Tước hồ hững hờ nhìn cặp mắt màu hun khói của cô gái (Trang điểm mắt khói ý). Cô gái này dĩ nhiên rất đẹp, nhưng đáy mắt cô cũng không có nhiệt tình kiêu ngạo , ngược lại, làm anh thấy một loại cảm giác lạnh lẽo hiện ra. Anh suy nghĩ từng nét trên gương mặt này, trong ấn tượng, cũng không nhận ra.

96. Chap 93 – Đêm Nay Là Ngoài Ý Muốn

Chap 93 – Đêm nay là ngoài ý muốn.

“Em gái, tối nay đi chơi một chút, thế nào?” Tiểu Bù dĩ nhiên không muốn bỏ qua cơ hội như vậy.

Giản nhẹ nhàng vãn môi, quyến rũ khuynh thành, hàm răng khê mở nói, ” Được, chờ tôi đoạt được vũ hậu , tôi tất nhiên không quên các anh”

Tiểu Bù muốn chính là những lời này hấn giữ chặt tay cô gái, bắt đầu muốn hôn xuống. Chỉ thấy đối phương xoay người một cái lả lướt ở trên cơ thể Nam Dạ Tước thích thú, đi trở về hậu trường

Cuộc thi đấu vẫn tiếp tục,hương nước hoa cũng không theo cô gái rời đi mà tiêu tán, Tiểu Bù nói lỏng cà vạt “Cô gái này thật là biết làm cho người ta nóng giận àh, cậu thật không muốn?”

Nam Dạ Tước chính là nghĩ đến ánh mắt của cô ta dường như có phần quen thuộc chẳng qua là anh nghĩ không ra chính mình có hay không thực sự đã gặp qua.

Mấy người trở về đến bên trong phòng VIP, mới vừa ngồi xuống không lâu Giản liền mang theo vài người múa mở màn đến , cô ta dẫn đầu đi tới bên cạnh Nam Dạ Tước y phục đã được thay đổi toàn thân mặc chính là màu đen bằng da, mười phần ngang ngược

“Tước Thiếu,tôi kính anh”.Cô gái cầm lấy ly rượu trên bàn , nam tước cũng không có nhận lấy.”Cô từ đâu đến?”

“Tôi ?” Giản cười yếu ớt.chẳng lẽ Tước Thiếu đối với tôi có ý tứ?Tôi là người Giang Tô mới đến Bạch Sa không lâu đêm nay tham gia cuộc thi này, mong rằng mấy vị có thể chiếu cố,có thể giúp tôi đạt được danh hiệu Vũ Hậu sau này cũng có chỗ đứng trong Cẩm Dỗ”.

“Chỉ nói không thì không được”.Tiểu Bù ẩn ý ánh mắt mang hàm ý hướng về Nam Dạ Tước.”Nếu cô có thể phục vụ cho Tước Thiếu đừng nói là Vũ Hậu gì đó, Oscar diễn viên cũng không thành vấn đề”

“Tiểu thiếu thật biết nói đùa”.mấy cô gái bên cạnh hấn đều bị chọc cười. Lần lượt rót rượu “Vậy chúng ta có thể làm sao bây giờ?”

Trong phòng bắt đầu phát ra những tiếng trêu đùa, mấy người đều là đi ra ngoài phóng túng mua vui, rượu ngon gái đẹp trong ngực, không bao lâu đã say,ở trên sô pha bắt đầu quên mất chính mình hôn cuồng loạn. Nam Dạ Tước đứng là rất tỉnh táo, cô gái thấy hấn không tiếp, liền ngẩng cổ lên đem rượu kia uống cạn,đem ly dốc ngược, động tác hào phóng,cầm lấy ly rượu của người khác đổ vào,Giản mang trong tay chiếc nhẫn rất cá tính. Nam Dạ Tước dựa vào sô pha.ngón tay cô gái ở mép ly lướt nhẹ, đem ly rượu đưa tới trước mặt người đàn ông.” Tước Thiếu không chịu uống rượu của tôi chẳng lẽ là sợ tôi hạ độc hay sao?”

Nam Dạ Tước một lần nữa hướng về phía bên cạnh cô gái, da cô ta trắng nõn nà mà đặc biệt là đáy mắt có loại cứng cỏi cùng Dung Ân rất giống,nhớ tới Dung Ân chân mày hấn không khỏi nhíu lại có chút đau đầu.

Anh nhận rượu trong tay cô gái,uống cạn.

Khóe miệng Giản gờ gờ lên, tửu lượng cô ta rất tốt, trong lúc để phục vụ đưa rượu tới , cô dựa vào cánh tay Nam Dạ Tước đem thân thể sát lại ,ở trên người anh nhận lấy ly rượu, hai tay ôm lấy cổ anh, khéo léo hôn lên khóe môi của hấn.

Tiểu Bù bọn họ đều bị chuốt rượu cũng không nhẹ, Nam Dạ Tước tửu lượng từ trước đến nay rất tốt, nhưng cuối cùng vẫn là mơ mơ hồ hồ mất đi ý thức.

Tình huống như vậy, với anh mà nói đúng là lần đầu tiên ngày trước anh cho dù uống nhiều đi nữa cũng sẽ có chừng mực.

Khách Sạn

Bên trong Phòng chỉ có 1 cái đèn tường, rèm cửa sổ được kéo qua một bên, trên mặt đất quần áo hai người vứt rải rác ở một chỗ, người đàn ông tóc màu đỏ rượu nằm trên trên chiếc gối màu trắng, trên mặt lộ ra có chút hỗn độn, thân thể cường tráng chiếm hơn phân nửa cái giường chăn được phủ ngang bụng chỉ che

được cảnh xuân. Giản đứng ở bên giường trên người không có mặc quần áo ngón tay cô kẹp điều thuốc từ trên cao nhìn xuống nhìn Nam Dạ Tước đang bình thần ngủ.

Người đàn ông này quả thật có được gương mặt gần như là hoàn mỹ. Chả trách nhiều phụ nữ như vậy đổ xô vào. Đôi mắt cô âm u, gương lên cười có chút châm chọc, còn có cảm giác làm cho người ta trong lòng run sợ kỳ lạ, nàng gạt tàn thuốc trên mặt đất. xoay người đi về phía khác.

Khi Nam Dạ Tước tỉnh lại liền cảm thấy không thích hợp, tầm mắt chạm đến màu cam của giấy dán tường, hần nhanh chóng ngồi dậy ánh mắt đảo qua đồng quần áo trên mặt đất cuối cùng rơi xuống trên người phụ nữ ngồi ở bên bệ cửa sổ.

Khói thuốc trên ngón tay người phụ nữ quanh quẩn tạo thành từng vòng. cô ta mang ánh nhìn từ cửa sổ hướng vào, trên người giống như trước không mảnh vải che thân”Anh đã tỉnh?”

Ánh mắt Nam Dạ Tước thần nhiên xốc chấn lên đứng dậy coi như không có người nhặt quần áo trên mặt đất mà mặc vào “Tôi làm sao lại ở đây?”

“Anh tối hôm qua uống say”

“Tôi chạm vào cô sao??”.Người đàn ông mặc quần vào, ở trên thân người khác hiện ra tà mị, đến trong tay anh động tác kia lại càng có vẻ tao nhã. Anh nhanh chóng cài lại dây thắt lưng

Giản cũng không có nghĩ đến hần sẽ có phản ứng này, nàng cười cười” Anh nói xem, bằng không tôi làm sao có thể cởi hết quần áo đứng ở đây?”

Nam Dạ Tước xách áo sơ mi ở ngón giữa “Cô cho là đàn ông uống rượu say một chút hành vi ý thức đều không có sao? ” Anh đem chăn kéo xuống đất. trên giường sạch sẽ như lúc ban đầu, không có chút dấu vết “Chẳng lẽ tôi chỉ là ôm cô một đêm?”

Trên mặt Giản cố gắng duy trì nụ cười có chút cứng đờ, cô hút điều thuốc mạnh mẽ tự trấn tĩnh mình,” Lúc tôi đỡ anh vào phòng tắm rửa, chúng ta ở bên trong làm”

Nam Dạ Tước cài lại cúc áo ở cổ tay. Con người kẻ quét về phía cô.” Được rồi nếu đã như vậy cô muốn bao nhiêu tiền?”

Giản không để ý chút nào đem thân thể phơi bày ở trước mặt hần. Nàng đi tới cầm quần áo nhặt lên mặc,” Không cần nam nữ hoan ái phóng túng không chỉ có anh”

Nàng nói cực kỳ thoải mái làm cho hần không khỏi có chút liếc mắt. lúc mặc áo, hần cúi đầu chú ý tới trước ngực mấy cái vết hôn nông sâu không giống nhau. Về mặt hần càng thêm hung ác nham hiểm, hần từ trước đến nay không thích đàn bà ở trên người hần lưu lại vết tích, mà Giản lại như vậy, đó là nhắc nhở hần, bọn họ trong lúc đó xác thực từng có quan hệ.

” Thực xin lỗi tôi tối hôm qua quá vong tình rồi “

Nam Dạ Tước dù sao vẫn cảm thấy sau lưng nụ cười của cô cất giấu gì đó, hần mở cửa ra chuẩn bị đi ra ngoài “Nếu thực đã làm đừng quên uống thuốc không cần mơ mộng viễn vong” cô ta cũng không có đi theo phía sau, cô mặc quần áo vào rồi ngồi ở mép giường, ở trong gian phòng chỉ còn lại một mình cô, trống rỗng, bên trong không có chút mùi tình dục, nàng hạ khóe miệng, nụ cười rất miễn cưỡng, cứng ngắt, thần sắc từ từ sụp đổ, cô bỗng nhiên nở nụ cười trên mặt mỗi tác da thịt giống như là con rối không hề có tinh thần

“Nam Dạ Tước “, cô ta nghiêng răng tên của hần ở miệng nàng từng chữ từng chữ cắn ra.” Anh ngày nào đó nếu biết tôi là ai có thể hay không bị buồn nôn? Nhất định sẽ, Nhất định sẽ hahahaha” Đúng vậy cô chính là muốn hần ghê tởm cảm thấy chính mình chạm vào phụ nữ dơ bẩn là như thế nào.

Khóc, khóc, nước mắt liền chảy xuống , cô cuống quýt lấy tay lau đi, nói xong cô không hề khóc nữa, cô cắn chặt môi, về sau cũng không muốn đem sự nhu nhược này lộ ra trước mặt người khác

Dung Ân tròn mắt nằm ở trên giường ,nàng biết Nam Dạ Tước tối hôm qua thật sự là cả đêm không về. Đứng dậy thay quần áo rửa mặt xong ra khỏi phòng, đúng lúc Nam Dạ Tước lên lầu, trong tay hần mang theo tây trang, bên ngoài áo sơ mi cổ áo khuy áo rất kín không giống bình thường như vậy tùy ý cởi

bỏ hai cái khuy áo, hấn đứng ở đầu bậc thang chặn đường đi của nàng, ánh mắt cũng không có cùng nàng đối mặt.

Nếu nói là bình thường, hấn chơi đùa đàn bà một cái cũng không có gì lạ nhưng lần này sự tình xảy ra hấn liền cảm thấy khác, lúc đối mặt Dung Ân hấn cảm thấy chính mình giống như là loại đàn ông ngoại tình, chột dạ thậm chí có chút ít lo sợ.

Loại cảm giác này thật sự là rất kỳ quái, làm cho người ta có chút khó chịu

Dung Ân thấy hấn đứng ở đó, cũng không đi, cũng không nói chuyện, liền muốn từ bên người hấn đi qua Nam Dạ Tước ngược lại phản ứng rất nhanh, cánh tay đã đem Dung Ân ôm vào trong lòng ngực, cảm tựa vào trên vai của nàng, mũi có thể nhẹ nhàng được mùi hương của dầu gội trên người nàng, hấn thoải mái mà thả lỏng toàn thân. Hai cánh tay sau lưng Dung Ân buộc chặt “Ân Ân để tôi ôm”

“Anh làm sao vậy?”

Nam Dạ Tước cảm thấy có chút vô lực, chính là muốn ôm nàng, chuyện tối hôm qua, hấn thăm nghĩ không thể nói cho Dung Ân, nhưng cho dù hấn thật sự nói nàng sẽ phản ứng như thế nào đây? Ít nhất chắc chắn sẽ không tức giận, có lẽ sẽ nhàn nhạt mà nói ” Nam Dạ Tước đó là việc riêng của anh, anh có thể tìm những người phụ nữ khác”

Nàng ngửi được trên cổ áo hấn mùi nước hoa rất nồng, Dung Ân chống đỡ hay tay ở trước ngực hấn đem khoảng cách kéo ra xa.” Đi xuống ăn điểm tâm thôi”

” Tôi không đói bụng”

Dung Ân Ừ một tiếng, tự nhiên đi xuống lầu cũng không có hỏi thêm.

Nam Dạ Tước vào phòng tắm tắm rửa, thói quen của hấn trước khi về phòng ngủ là phòng tắm, thả nước ngồi vào, toàn thân chỉ cảm thấy mệt mỏi hấn đốt điều thuốc, thả lỏng thân thể.

Dung Ân cho rằng hấn quay về đầu tiên sẽ đi nằm ngủ, không có nghĩ gì cả liền kéo cửa phòng tắm, chuẩn bị vào phòng tắm đem thay quần áo để giặt sạch, người mới vừa bước vào, đã nghe đến gay mũi mùi thuốc lá, ánh mắt quét về phía Nam Dạ Tước, tầm mắt liền tùy theo định tại trước ngực của hấn.

Hấn nghe được tiếng động, hai mắt khép chặt mở ra, đem thuốc lá dập tắt ở bên cạnh trong cái gạt tàn thuốc, “Ân Ân.” Ánh mắt hấn theo mắt Dung Ân nhìn sang, chỉ thấy ngực vết hôn trải qua cọ rửa càng nổi lên rõ ràng, Nam Dạ Tước sắc mặt liền thay đổi, hai tay trong bồn tắm chống lên .

Ánh mắt Dung Ân hạ xuống, thực ra vừa rồi nàng ngửi được mùi trên người hấn cũng đã đoán được, chỉ bất quá lúc ấy nàng có thể làm bộ như không biết gì, nhưng hiện tại vết tích bày ra ở trước mắt, Dung Ân cho rằng nàng sẽ không quan tâm, tuy nhiên nàng sai rồi, nàng rõ ràng cảm giác được trong lòng liền như bị đâm, còn giống như có thương tích vạch trần đau đớn, hoặc như là một cây kim sinh sôi chui vào bên trong da thịt, rơi vào rồi, còn hung hăng đâm vài cái.

” Tôi không nghĩ tới anh ở đây tắm, xin lỗi” Bỏ lại câu nói nàng vội vàng chạy đi.

” Ân Ân “Nam Dạ Tước lòng nóng như lửa đốt cũng không để ý trên người có mặc gì hay không hấn rất nhanh đứng dậy định đuổi theo. có thể động tác quá nhanh liền té lăn quay trên mặt đất.

Dung Ân quay người lại chỉ thấy hấn nằm ở kia, Nam Dạ Tước rất đau cũng không có phát ra âm thanh gì khó chịu, nàng vội vã đi tới” Anh không sao chứ, ngã xuống kia rồi ?”

Hấn một tay đè chặt phần eo, Dung Ân đem tay của hấn kéo ra, lúc này mới thấy sau thắt lưng máu ứ đọng một mảnh rất lớn, vẻ mặt nàng lộ ra lo lắng, chẳng qua là bị thương ngoài da vẫn còn tốt” Vương Linh, Vương Linh -”

Nam Dạ Tước sắc mặt xanh mét, ”Em gọi cái quái gì?”

” Xem chừng anh còn không có thể đi, tôi gọi Vương Linh tới giúp một tay”. Bàn tay mềm mại của Dung Ân ả nhẹ xuống thắt lưng hấn, lại bị hấn chộp vào trong lòng bàn tay” Em để cho Vương Linh như vậy mà vào đây sao?”

Dung Ân lúc này mới phát hiện vội vàng lấy khăn tắm đến, mắt rất nhiều sức lực mới có thể quần quanh trên người hắn

Sau khi Từ Khiêm cẩn thận kiểm tra, trên mặt mang theo ý cười, nhìn có chút hả hê “Không có việc gì lớn, bất quá mấy ngày nay tốt nhất không cần xuống giường đi lại, đương nhiên càng không thể vận động hạ thân”

Nam Dạ Tước tự biết mình té không nhẹ, hắn nằm ở trên giường, Dung Ân thì đứng ở bên giường đang nghe Từ Khiêm phân phó đơn giản chính là không thể xuống giường, không thể xách vật nặng, không thể làm không nên vận động, dặn dò thuốc nên như thế nào uống, nàng từng việc đều ghi nhớ, sau khi Từ Khiêm đi, lúc này mới trở lại phòng ngủ.

Nam Dạ Tước nằm ở trên giường liền có vẻ thành thật rất nhiều, Dung Ân đứng ở đầu giường, Từ Khiêm lưu lại thuốc có chỉ dẫn cẩn thận, hắn thấy nàng mân lên miệng cũng không nói liền đem cái chăn kéo đến bờ vai nơi ấy che khuất dấu vết” Ân Ân,tôi tối hôm qua uống rượu”

“Đây cũng là lý do.”

Dung Ân tin tưởng, hắn tìm cái cốc rất tệ. đem chén nước nóng đi đến “Anh không cần giải thích Nam Dạ Tước”

Hắn cũng biết nàng chính là biểu lộ thái độ này không thèm quan tâm, giọng nói lạnh nhạt mà ngay cả người khác đối diện cũng không có,”em có nghe hay không là chuyện của em,tôi nói hay không là chuyện của tôi,tôi không muốn ở bên ngoài phát sinh chuyện gì”

” Vậy là như thế nào,” Dung Ân đem thuốc đưa cho Nam Dạ Tước” Xảy ra?”

Lời nói hắn bỗng nhiên khàn giọng đi xuống, mới vừa rồi khí thế hùng hồn giờ hoàn toàn dập tắt,nhận lấy thuốc một phen nhét vào trong miệng. Chỗ té bị thương đúng với phần bên phải cơ thể cũng không có thể linh hoạt ,hắn tưởng là Dung Ân thật không quan tâm, cũng không nói gì nữa.

Hắn giải thích, hơn nữa còn vòng vo một lúc sao mới nói ra được, nhưng Dung Ân lúc này thái độ hờ hợt so với nàng tức giận phát điên còn muốn tra tấn người

Thực ra ban ngày thời gian Dung Ân cũng không có để ý đến hắn,đến tối cho hắn uống thuốc xong sau đó nàng cũng chuẩn bị đi phòng khác ngủ.

” Em đi đâu?”

Dung Ân lấy một cái gối,”tôi đi ra phòng khác ngủ”

“Còn tôi làm sao bây giờ,khát nước đói bụng,ai đến trong nom tôi”Nam Dạ Tước nằm ở trên giường không thể tùy ý xoay người, không thể muốn di chuyển liền di chuyển, thật sự là khó chịu.

Dung Ân thấy hắn không động đậy lại khẽ thở dài nàng trở lại bên giường đem cái gối đặt lại, sau đó liền ngủ ở bên cạnh Nam Dạ Tước, chẳng qua là thật sự xa cách hắn vươn tay cánh tay cũng không chạm được bả vai của nàng, Dung Ân quay lưng về phía hắn,” Nếu cảm thấy không được thoải mái kêu tôi, ngủ đi”

Mặc hắn quyền thế lớn hơn nữa, thói quen chính là nhân vật kêu mưa gọi gió nhưng đối mặt Dung Ân thì giống như quân lính tan rã.

Hắn liếc nhìn bóng lưng của nàng, “Ân Ân, em thực sự không quan tâm sao?”

Nàng thực ra không có ngủ con mắt mở to, lông mi nồng đậm trên mặt tạo ra một loạt rất nhỏ u ám, bất kể là nhắm mắt hay mở mắt, Nam Dạ Tước trước ngực đúng là dấu hôn đều như là khắc vào trong nàng không thể nào quên đi được, “Quan tâm có ích lợi gì sao? Nam Dạ Tước,anh có thói quen sống xa hoa đồi trụy ,có một phụ nữ yêu thương nhưng nhớ có gì không tốt? Đây không phải là vòng tròn luẩn quẩn của các người đã luyện thành thói quen rồi sao? anh cũng không quan tâm,tôi lại vì cái gì phải để ý,cô ta đã trên người anh làm ra những thứ này, Nam Dạ Tước anh không phải cũng rất phối hợp sao? Mang theo vết tích lại công khai trở về.”

Bất kể cô cùng Nam Dạ Tước như thế nào ở chung một chỗ , trong lúc đó còn đồng thời quen biết những người phụ nữ khác chơi đùa, Dung Ân đứng thực chán ghét.

Vậy cũng không nghĩ tới sẽ bị nàng thấy. Hắn vốn là nghĩ nhiều nhất mấy ngày nay hắn vẫn như cũ đi ngủ ở nơi khác, chờ dấu vết phai nhạt rồi trở về, đàn bà kia cũng không như là chết quẩn lầy chủ, chuyện này hắn có thể giấu diếm bưng bít, cũng không nghĩ đến sự sự tình lại ngoài dự tính như vậy.

” Chẳng lẽ mấy tháng nay tôi đối với em như thế nào em đều nhìn không thấy sao? Tôi nói tới hôm qua thật sự là ngoài ý muốn,tôi uống say,lúc thức dậy đã như vậy.....”

Dung Ân không muốn cùng hắn âm ỉ cãi vã mệt mỏi, còn không bằng nhắm mắt nghỉ ngơi thật là tốt.

Nam Dạ Tước nói xong lời cuối cùng liền ngậm miệng lại mặc dù hắn đối với nàng thật là tốt nhưng tất cả tốt cộng lại, quan trọng cũng không có bằng một lần ngoài ý muốn. Nếu muốn Dung Ân ở bên trong lòng lưu lại một chút xiu tốt, thực có thể nói là gian khổ, vết nhơ lại dễ dàng bị nàng ghi nhớ trong lòng.

Khi Hân trở về liền sai A Nguyên đi Cám Dỗ điều tra, ly rượu tối hôm qua cũng bị thu, ngay lúc đó theo người phục vụ nói đoàn người bọn họ đều uống rất nhiều, không có gì khác thường.

Nam Dạ Tước bản tính nhạy cảm, hơn nữa Giản cũng không có nhân cơ hội đưa ra đòi hỏi gì đó, có lẽ thật sự là bản thân uống quá nhiều,mặc dù như vậy,hắn vẫn để cho A Nguyên âm thầm điều tra cô.

Nam Dạ Tước lúc ngủ không thể di chuyển, Dung Ân nằm ở sát mép giường ngủ, giường lớn ở giữa có khe hở rất lớn một người đến chen vào còn được. Buổi sáng khi tỉnh lại, Nam Dạ Tước có lẽ vì uống thuốc,nửa đêm giấc ngủ rất tốt.đến bây giờ vẫn còn híp mắt.

Dung Ân muốn đi ra ngoài mua 1 ít đồ để đưa qua ẹ, nên không có đánh thức hắn, chỉ là phân phó Vương Linh để nàng đứng giờ cho Nam Dạ Tước uống thuốc.

Ngồi xe đi vào phố buôn bán, mặc dù Nam Dạ Tước không dưới một lần dạy cho Dung Ân lái xe, hoặc là phái chiếc xe riêng cho nàng, nhưng Dung Ân không thích nàng nhiều nhất vẫn là ngồi trên xe buýt, Nàng chưa từng có cảm thấy có cái gì cùng người khác khác biệt, đi vào trung tâm thương mại,mùa đông cũng sắp tới rồi vốn là ngày đó phải mua ẹ điều hòa cũng không nghĩ sẽ kéo dài tới tới hôm nay.

Lựa chọn xong, giá cũng không phải quá đắt,, Dung Ân xuất ra chi phiếu đến quầy thanh toán, đây là Nam Dạ Tước cho nàng, bình thường Tước Thức trích phần trăm dự án, liền đem toàn bộ bỏ vào tấm thẻ này. (NDT có đưa một dự án cho DA ở nhà làm đỡ buồn nói là sẽ chia % cho chị ấy đấy)

Lúc đi ra cửa, ánh mặt trời đúng lúc theo biển quảng cáo thật lớn nghiêng xuống,ngay cả con mắt cũng không nghĩ muốn mở ra, bên cạnh có một quán trà, Dung Ân đi dạo cũng thấy mệt mỏi, liền đi vào chọn một cái bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Nàng gọi ly trà sữa,ngồi không lâu liền gặp Trần Kiều vội vã đi đến,Dung Ân vừa định chào hỏi,đối phương liền lên lầu hai.hắn nhìn ra rất vội vã, nhìn không chớp mắt trực tiếp đi vào phòng riêng.

Dung Ân cũng không có nhiều chuyện,ở nơi đây bất quá 10 phút,liền thấy 1 cô gái đeo kính mát đội nón rộng đi vào quán, nàng cúi đầu,ăn mặc cũng rất đơn giản, chính là quần jean thêm chiếc áo khoác nhỏ, nàng theo thang lầu đi lên, chiếc cầm thon cơ hồ chôn ở trong cổ áo, nhưng mặc dù như vậy, Dung Ân vẫn là nhận ra nàng đúng là Tư Mạn.

Những bức ảnh kia ở trên mạng truyền khắp nơi, nàng sao còn có thể xuất hiện tại đây.

97. Chap 94 – Bộ Mặt Khác Của Hân

Chap 94 – Bộ mặt khác của hắn

Dung Ân để chiếc ly xuống, vừa lúc cảm thấy trên tay ẩm ướt nhờn nhớt, muốn đi lên lầu hai rửa tay, cô cầm túi xách, quán trà này được trang trí tao nhã đơn giản, cửa sổ đều được chạm khắc nghệ thuật cổ điển, mỗi nhân viên phục vụ mặc đồng phục sườn xám, dáng người xinh đẹp, nụ cười ngọt ngào, sang trọng cho

tới phòng vệ sinh, đi ra ngoài, qua hành lang liền nghe thấy tiếng cãi vã từ trong phòng cuối cùng truyền tới.

Mặc dù cố gắng đè ép nhưng tiếng nói của Tư Mạn hầu hết xuyên qua khe hở của cánh cửa không đóng hết truyền tới.

Dung Ân tới cửa, ngón tay khẽ đẩy cửa, tạo ra một khe hở nhỏ, Trần Kiều cùng Tư Mạn ngồi đối diện, người sau cúi bỏ mũ, nhưng còn đeo kính.

“Anh nói đi, rốt cuộc thì anh cho Diêm Việt uống thứ gì?”

Trần Kiều chậm rãi đợi trà ngấm mới uống, đem chén trà để lại trên bàn: “ Ngày đó, Việt lại không thể đưa đi bệnh viện, bác sĩ cũng là cô tìm đến, tôi chỉ đưa cho anh ta chút thuốc giảm đau nhập khẩu mà thôi, bác sĩ kia cũng không nói thêm gì sao?”

“Trần Kiều, anh đừng có gạt tôi” , giọng của Tư Mạn có chút hoảng loạn, hai tay đặt trên mặt bàn, nắm thành quyền, “ Thuốc giảm đau chắc chắn sẽ không có chất gây nghiện, hiện tại, Việt đã nghiêm trọng đến độ một ngày không uống thì ngủ cũng không yên, mấy ngày nay, chuyện của công ty cũng đều giao lại cho bác Diêm , người cũng càng ngày càng tiêu tụy, rốt cuộc anh cho anh ấy uống thứ gì?”

“Tôi nói với cô rồi, cô lại không tin, vậy cô dẫn anh ta đi bệnh viện làm kiểm tra chẳng phải sẽ biết sao?”

Tư Mạn hừ nhỏ, cô rất rõ ràng, lúc trước cái gọi là thuốc giảm đau anh ta cho Diêm Việt uống vào, thật sự có cái gì, hoàn toàn nói không rõ, báo chí nói về việc Diêm Việt hút ma túy mới dần chìm xuống, nếu lúc này lại truyền đi lời nào..., cô thật sự yêu người đàn ông này sâu sắc, cũng đừng muốn có cơ hội kịp trở tay.

“Anh không cần nói dối, Trần Kiều”. Tư Mạn hôm nay đã đem mấy viên thuốc cuối cùng còn dư lại đưa cho bác sĩ kia, chỉ đợi buổi tối báo cáo: “ Có phải thuốc giảm đau hay không, tôi tự sẽ biết, đến lúc đó, nếu thật sự anh lừa tôi... tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

“Ha ha” Người đàn ông cười yếu ớt, con mắt tàn nhẫn đúng là Dung Ân chưa từng thấy qua, trong trí nhớ của cô, Trần Kiều đứng ở dưới cây nói mình yêu cậu, ấm áp và trong sáng, trong mắt của cậu ấy có ánh sáng ấm áp mà tuyệt đối không thể nào là loại này, đen sẫm một mảng, Dung Ân cảm thấy người đứng dưới bóng cây lẻ lẽn như càng ngày càng xa rồi, từng cánh hoa như vương vấn cũng đã trở nên mờ mịt.. Cô dựa lưng vào vách tường, còn muốn chạy đi, sợ rằng nghe nữa sẽ không chịu nổi nhưng lúc này hai chân nặng như chì, không thể di chuyển được.

“ Cô đừng quên, lúc trước Diêm Việt là như thế nào trở lại bên cô.” Là tiếng nói chuyện như cũ của Trần Kiều

“ Đừng nói nữa!” Tư Mạn ngắt lời: “Không cần phải nhắc lại.”

“ Lúc trước, nếu không phải cô đem những hình chụp kia tung ra, Diêm Việt đã sớm gắn bó cùng người khác rồi, Tư Mạn cô có thể có được cái gì? Hả? Còn muốn không buông tha tôi, cô có nghĩ tới điều này không? Nếu tôi đem chuyện này nói cho Diêm Việt, anh ta sẽ làm gì?” Trần Kiều đắc ý mà nhìn Tư Mạn sắc mặt trở nên trắng bệch mà không có chút huyết sắc nào, từ trong túi áo lấy ra một điều thuốc, trong trí nhớ của Dung Ân, Trần Kiều không hề hút thuốc lá. “Anh ta nhất định sẽ đập cho cô một cước, sẽ trở lại theo đuổi Dung Ân, cô biết đấy, anh ta đúng là không thể từ bỏ được cô ấy, Tư Mạn, cô định tính thế nào?”

“Không, xin anh đừng nói” Tư Mạn hai tay che mặt, đem kính râm tháo xuống đặt ra phía sau, lời như vậy, đối với cô mà nói đúng là quá tàn nhẫn, cô hiểu rõ, Trần Kiều nói không sai, nếu để cho Diêm Việt biết chuyện này cô thật sự không còn gì nữa.

“ Cho nên, tôi sẽ giữ bí mật giúp cô.”

“ Lúc trước, Nam Dạ Tước sai người chụp ảnh tôi, nhưng những ảnh kia đều trả lại cho tôi, nói là dạy cho tôi một bài học, nếu không phải trong lúc vô tình bị anh phát hiện, tôi đã sớm đem những thứ đó hủy đi, là anh, anh nói như vậy, có thể làm Diêm Việt hoàn tâm chuyển ý..”

“ Đúng” Trần Kiều hít một hơi thuốc lá, gẩy cho tàn thuốc rơi xuống. “Nhưng là ai sẽ tin tưởng lời cô nói, cô cũng phải có dũng khí chính mình thừa nhận mới được.”

Tư Mạn á khẩu, bí mật này, cô dù chết cũng phải bảo vệ, Diêm Việt có thể không yêu cô, nhưng không thể không chịu nhìn mặt cô. “ Hôm nay tôi mới ý thức tới, một chiều này của anh, có thể nói là một mũi tên trúng hai đích, vừa làm cho Diêm Việt từ bỏ Dung Ân lại dụ dỗ được Nam Dạ Tước, thì là anh mới là người ngư ông đắc lợi.”

“Nói như thế nào tùy cô” Trần Kiều không có kiên nhẫn cùng cô dông dài, dập tắt diều thuốc, trong túi quần tây trang lấy ra một lọ thuốc đưa cho Tư Mạn “ Tôi nghĩ hiện tại anh ta đã không thể không có cái này rồi, tôi mang tới giúp cô, đợi khi nào sắp hết, bất cứ lúc nào cô cũng có thể kêu tôi mang đến.”

Hành động này của hắn đã chứng minh suy đoán lúc trước của Tư Mạn, cô nhìn thẳng chằm chằm vào lọ thuốc kia, khẽ nhếch miệng, hơi nước từ trong ánh mắt biến thành thanh kiếm sắc bén đâm về phía Trần Kiều. “Trần Kiều, anh thật sự cho anh ấy uống loại thuốc này? Anh ấy là anh họ của anh mà, anh vẫn còn là người sao?”

“ Cô muốn để cho tất cả mọi người nghe thấy sao?” Người đàn ông nói xong, liền đứng dậy.

Tư Mạn hiện tại đã không còn chút hình tượng nào, cô ân hận lúc đầu đã phạm sai lầm, quơ lấy ly trà sữa bên cạnh hất toàn bộ vào khuôn mặt người đàn ông, Trần Kiều không chút tức giận, rút khăn giấy ra lau sạch nước đọng trên mặt “ Cô muốn bây giờ nói ra chân tướng cũng được, tôi dù sao cũng không sao cả.”. Anh ta đem khăn giấy ném trên mặt đất, bước về phía cửa ra vào.

Dung Ân muốn nhấc chân rời đi, nhưng thật sự là toàn thân không có chút sức lực nào.

Thì ra rất nhiều chuyện, rất nhiều người, thực sự trong lúc vô tình phát sinh thay đổi, ngay cả Trần Kiều người mà cô vẫn cho là thật tâm đối với mình cũng không ngoại lệ. Trong phòng truyền đến tiếng khóc bi thương mà hối hận của Tư Mạn. Cuộc sống chính là vậy, cô luôn cho rằng gió êm sóng lặng, nhưng bên dưới có một tảng đá lớn, làm cho cô không kịp trở tay.

Trần Kiều kéo cửa ra, xem xét bốn phía, thấy không có ai, lúc này mới yên tâm rời đi.

Dung Ân từ trong toilet đi ra ngoài, bước chân có chút lảo nhảo, cô biết rõ loại thuốc trong lời bọn họ là thứ gì, lúc trước Nam Dạ Tước trúng độc, khi phát tác khó chịu đến như vậy cũng không có đựng đến một chút, có thể tưởng tượng ma túy nguy hiểm như thế nào.

Cô đứng ở cửa, tiếng khóc của Tư Mạn nhỏ hơn rất nhiều, nhưng khó có thể kìm nén, Dung Ân hốt mất uớt á, cô thật không có nghĩ Diêm Việt lại phải đi tới bước này.

Đẩy cửa ra đi vào, sàn nhà lộn xộn, ghế dựa cũng đổ trên mặt đất, Tư Mạn đem mặt vùi vào cánh tay, nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên, thấy là Dung Ân, trên mặt hiện rõ kinh ngạc cùng bối rối: “ Cô... cô tại sao lại ở đây?”

Cô ngồi xuống chỗ ghế lúc trước của Trần Kiều, đối mặt với Tư Mạn mà có thể bình tĩnh như thế “ Việt, thế nào?”

Cô ta trong mắt hiện rõ sự đề phòng: “Chuyện của anh ấy không cần cô quan tâm.”

Dung Ân liếc về lọ thuốc kia trên bàn, cô nhanh hơn Tư Mạn một bước, cầm nó trong lòng bàn tay, phía ngoài đều là chữ nước ngoài, thoát nhìn giống như thuốc giảm đau, không có gì khác nhau. Tư Mạn thấy cô đi lên cầm lấy lọ thuốc, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch “Dung Ân, cô muốn làm gì?”

Cô nắm chặt lọ thuốc, chợt dùng sức đem lọ thuốc đập vào tường liên hồi, lọ thuốc nứt ra một lỗ hổng rất lớn, từng viên thuốc màu trắng rơi trên nền nhà “Ầo ào” rơi toàn bộ bên chân hai người.

Tư Mạn sợ run lên, đến khi kịp phản ứng lại, vội vàng đẩy chiếc ghế dựa ra, ngồi xổm người xuống, chân tay luống cuống muốn nhặt hết thuốc lên. Dung Ân nắm lấy tay cô ta, động tác dùng sức giữ chặt trong tay cô “ Tư Mạn, cô có phải điên rồi hay không? Cô muốn để cho anh ấy ngày càng lún sâu, ngay cả quay đầu lại cũng không có đường lui sao?”

“ Tôi nên làm cái gì bây giờ? Tới nước này rồi, nếu không tiếp tục dùng, Diêm Việt sẽ không chịu nổi mất, tôi không thể nhìn anh ấy sống khổ sở như vậy..”

“Tư Mạn” Dung Ân một tay vuốt ve tay cô ta trong lòng bàn tay, một tay nhặt hết những viên thuốc kia lên. “Việt là một người kiêu ngạo, nếu anh ấy biết, anh ấy bị thuốc phiện khống chế cả đời như vậy, anh ấy sẽ biến thành như thế nào, cô không nghĩ qua sao? Thứ kia cũng không phải không có thuốc trị, chỉ cần có ý chí nhất định có thể từ bỏ. Tư Mạn, tôi tin tưởng anh ấy, cô cũng phải tin tưởng anh ấy, nhất định không được phạm sai lầm nữa...”

Tư Mạn nước mắt rơi đầy mặt, trên mặt không có lớp trang điểm, lộ ra vẻ tiều tụy, cô ta ngước mắt lên: “Dung Ân, có phải cô cái gì cũng biết rồi?”

“Tôi đều nghe thấy hết.”

Tư Mạn cắn môi, nước mắt lã chã rơi xuống, thân thể mềm nhũn, ngồi trên mặt đất “Tôi phải làm sao, rốt cuộc tôi phải làm sao? Tôi sai rồi, nhưng mà không có cách nào cứu vãn được, tôi thật sự sai rồi...” Cô ta chống hai tay về phía trước, nước mắt rơi trên những viên thuốc màu trắng, hòa tan những viên thuốc đó. Dung Ân thấy bộ dạng này của cô ta, trong lòng không khỏi chua xót.

Một lúc nông nổi, bao nhiêu người không đứng vững trên đôi chân, đã bị kéo về phía tối tăm, làm ra chuyện khiến mình cả đời hối hận.

“Tư Mạn, để chia rẽ tôi và Diêm Việt, cô làm như vậy, thật sự có đáng không?”

Tư Mạn ngồi dưới đất mà khóc, Dung Ân bỗng nhiên cảm thấy cô ta thật đáng thương, vì tình yêu mà rơi vào tình huống này, đem ảnh nóng của chính mình lên mạng, cô không biết lúc ấy Tư Mạn đã dùng bao nhiêu dũng khí, hiện tại, miệng lưỡi của dư luận có thể đem một người đang sống mà nhấn chìm, mà cô ta làm những thứ này cũng chỉ vì muốn giữ Diêm Việt ở bên mình.

“Tôi không hối hận” Tư Mạn ngẩng đầu, hai mắt sưng đỏ, không còn vẻ xinh đẹp trước kia nữa “Tôi yêu Diêm Việt, thực sự, Dung Ân, tôi yêu anh ấy không hề ít hơn cô, nếu như vậy có thể giữ Diêm Việt ở bên cạnh tôi, tôi tình nguyện không làm mình tỉnh, tôi tình nguyện mỗi ngày ở nhà, chỉ để nấu cơm cho anh ấy ăn, chờ anh ấy tan làm trở về.. Dù là sống như vậy một tháng cũng được, không, tốt nhất là một năm. Dung Ân, cô biết không, Tôi hi vọng là cả đời biết bao...”

Cô ngồi bên cạnh Tư Mạn, hai người ngồi trên sàn nhà lạnh như băng. Dung Ân cảm thấy mũi mình chua xót, ngón tay đụng phải trên mặt, nước mắt lại chảy ra. Tư Mạn cũng vì tình yêu, có lẽ không hề quan tâm hào quang chói lọi, nhưng đây là loại tình yêu vô cùng điên cuồng, Dung Ân không dám so sánh.

“Điều duy nhất tôi hối hận là đã tin Trần Kiều, đem thứ thuốc giảm đau kia cho Việt uống, đầu tiên tôi không có để ý, cho đến khi vết thương của anh ấy đã khôi phục mà vẫn uống thuốc, tôi mới hơi luống cuống, bây giờ đã muộn, thật sự đã muộn, một ngày anh ấy không uống sẽ không ngủ yên, tôi cũng không dám nói với anh ấy, tôi phải làm sao bây giờ?”

“Tư Mạn” Dung Ân đặt tay trên vai cô ta “Chuyện này cô phải nói cho Việt, bây giờ vẫn chưa muộn, có lẽ sau đó anh ấy sẽ rất thống khổ, nhưng đã là quá khứ rồi, hướng hồ, anh ấy còn có cô bên cạnh, nhất định sẽ vượt qua.”

Tư Mạn ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên sự ngạc nhiên “Chuyện ảnh nóng, cô không nói cho Diêm Việt sao?”

“Chuyện của tôi và anh ấy cũng không đơn giản như vậy.” Dung Ân vẫn nói câu nói đó, cô cùng Diêm Việt đi tối ngày hôm nay, không phải bởi vì Nam Dạ Tước, cũng không bởi vì Tư Mạn, nếu không phải chính họ tự buông tay, Dung Ân tin, bất kể là ai cũng đều không chia rẽ được.

“Chuyện ảnh nóng, tôi sẽ không nói, có lẽ cô nên thẳng thắn, nếu cô muốn giấu.. tôi cũng có thể hiểu được. Tư Mạn, nói cho Diêm Việt biết tình hình của anh ấy bây giờ, anh ấy là một người kiên cường, anh ấy nhất định sẽ vượt qua khó khăn này.”

Tư Mạn đẩy mắt hiện lên sự bất lực, nắm tay Dung Ân, từ từ đi ra cửa, cô ta không nói gì, chỉ gật đầu, tiếp tục khóc.

Khi Dung Ân rời khỏi quán trà, chỉ cảm thấy rất buồn, cái cảm giác này, giống bị bịt miệng rồi lại bịt mũi, bước chân giống như bước trên bông, cô vươn tay che trán, không khí hơi ngọt ngào.

Lúc gần đi, biểu hiện kiên nghị của Tư Mạn khiến Dung Ân tin tưởng, cô ta yêu Diêm Việt, sẽ không làm tổn thương anh ấy, con đường sau này Diêm Việt có người bên cạnh, mà người bên cạnh anh, đã sớm không phải Dung Ân.

Lúc ấy, Nam Dạ Tước không có phản bác, chỉ hỏi hợt: “ Dù sao trong mắt em, tôi không có việc ác nào không làm, nhiều hơn nữa tội trạng cũng sẽ không mất đi một miếng thịt”

Đi qua một cửa hàng lúc trước Diệp Tử dẫn tới, Dung Ân nhìn cửa kính hồi lâu, người phục vụ hai mắt sáng lên, chỉ thiếu chút nữa ra đón tiếp cô rồi, Dung Ân da mặt mỏng, lúc này mới đi vào.

“Tiểu thư, xin hỏi muốn mua gì? Là mua cho bạn trai hay mua cho chồng?”

“ Tôi tùy tiện xem một chút.”

Người bán hàng ánh mắt sắc bén, đánh giá Dung Ân từ trên xuống, thấy toàn hàng hiệu nổi tiếng, chắc là khách quý “ Tiểu thư, nếu không tôi giúp cô tư vấn?”

“Vâng cũng được.”

Người bán hàng mang cà vạt, đồng hồ đeo tay, quần áo tất cả mang lên “ Cô có thể xem một chút, những cái này đều là một lưu hành nhất mùa thu năm nay, theo xu hướng phối hợp.”

Ánh mắt Dung Ân dừng ở một chiếc ví da Gucci thiết kế đơn giản, màu sắc thanh lịch, lộ ra vẻ sang trọng, cô từ trước đến nay không có thói quen dùng hàng xa xỉ, chỉ là thuận mắt “ Đem cái này xuống tôi xem.”

“Đây cũng là mẫu mới nhất” Người bán hàng đem chiếc ví da trên quầy “ Đường kẻ thiết kế rất phù hợp với thân phận, làm quà tặng cho người yêu, đây cũng là lựa chọn không tồi.”

Thời điểm Dung Ân đi qua cửa hàng này, chỉ là đang do dự, thậm chí không có nghĩ qua mua thứ gì đó, ngón tay trở của cô vuốt ve trên chiếc ví da, cũng không suy nghĩ nhiều: “ Lấy cái này đi.”

“Được.”

Lúc Dung Ân quẹt thẻ mới biết, chiếc ví da này tiêu của cô 4500 đồng.

Cô thả chiếc ví da tinh xảo vào túi xách của mình, sau đó bắt xe trở lại Ngự Cảnh Uyển.

Nam Dạ Tước ngoan ngoãn nằm, sau lưng dựa vào gối, khi Dung Ân về nhà anh ta đang dùng iphone chơi đua xe, cơ thể theo chuyển động của bánh xe mà hơi nghiêng theo, ánh mắt chuyên chú nhìn màn hình trong tay, khóe miệng hơi nhếch lên, dường như sắp thăng tới nơi rồi. (NDT nhà ta cũng có lúc đáng yêu đó chứ ^^)

Dung Ân cố ý đóng cửa rất lớn, Nam Dạ Tước nghiêng đầu, vội nhét điện thoại trong tay vào trong chăn. “Em về rồi à?”

“Chơi cái gì vậy?” Dung Ân hỏi vô cùng hời hợt, Nam Dạ Tước vẫn còn mặc áo ngủ, nếu để cho Dung Ân biết anh đang chơi trò chơi, nhất định sẽ nghĩ anh không bận tâm đến chuyện đêm hôm trước “Không có gì, tôi xem báo tài chính kinh tế.”

“Thật không?” Cô đứng ở đầu giường nhìn anh, cái loại ánh mắt này luôn làm anh không chịu nổi, khóe miệng nhếch lên, cười như không cười.

Nam Dạ Tước đưa tay ra kéo cô, Dung Ân cũng rất nhanh tránh được, tay anh ta có đuôi thẳng cũng không với tới góc áo của cô “ Ân Ân, hiện tại tôi không nhúc nhích được, em tới đây đi.”

Cô để túi xách vào trong tủ quần áo, cũng không lấy ra chiếc ví da kia.

“Ăn cơm chưa?”

“Tôi không đói nổi.”

Dung Ân đi tới bên giường, thấy thuốc để ở đằng kia vẫn chưa uống, Nam Dạ Tước thừa cơ kéo góc áo của cô: “ Ân Ân, đây là lần cuối cùng, thật đấy.”

Cô biết rõ anh nói cái gì, Dung Ân cúi thấp đầu, đem viên thuốc đặt vào lòng bàn tay: “ Nam Dạ Tước, ở cùng một chỗ với tôi, anh có thể không chạm vào những người phụ nữ được không?”

“Dĩ nhiên có thể” Trên thực tế anh ta làm được, ngoại trừ đêm đó.. ngoài ý muốn.

“ Cho dù anh không đụng vào tôi, anh cũng có thể làm được sao?”

Nam Dạ Tước không phải là thần, tất nhiên có dục vọng, anh kéo góc áo của Dung Ân tới mép giường: “Tôi có thể, Ân Ân, vậy còn em, em có thể vì kiên trì của tôi mà mở lòng không?”

Cô khẽ mở cánh môi, mở mắt mở nhìn Nam Dạ tước, thì ra là, không phải anh ta không để ý tâm tư này của cô, chỉ là không nói thẳng ra mà thôi.

Dung Ân rút tay của mình về, không nói gì, đem viên thuốc đưa tới khóe miệng Nam Dạ tước.

“Ân Ân” Uống thuốc xong, Nam Dạ Tước lại giữ tay cô lại: “ Ngày kia chúng ta ra ngoài ăn đi.”

“ Tại sao?” Dung Ân không thích chỗ náo nhiệt “ Không phải anh đau eo sao? Sao còn muốn đi ra ngoài?”

“Trên thắt lưng là chuyện nhỏ, tôi nhớ ngày kia bọn Tiểu Bùi đặt chỗ ở Cấm Đỗ, đến lúc đó, chúng ta cùng đi.

“ Tại sao lại là Cấm Đỗ?”

“Chỉ là đi chơi em khó khăn gì em không thể không đi” Tính bá đạo của Nam Dạ Tước vẫn là không thay đổi được, thấy Dung Ân liếc xéo anh, khẩu khí mới chậm lại một chút: “ Đi một lần nữa thôi, về sau nếu em muốn đi thì đi, không đi thì thôi, tôi không miễn cưỡng em.”

Nói cho cùng cũng đến nước này, Dung Ân cũng không có cự tuyệt, cho đến sau này, cô mới biết cuộc sống đúng là không tầm thường.

Nam Dạ Tước nằm ở trên giường, để cho Dung Ân mặc quần áo cho anh.

Cô tìm áo sơ mi, quần để cho anh ta tự mặc.

“Thắt lưng của tôi đau, cánh tay cũng không kéo lên.”

“Vậy thì đừng đi ra.”

Nam Dạ Tước á khẩu không trả lời được, loay hoay hồi lâu cũng không thể xuyên qua được một cái tay áo, Dung Ân thật sự nhìn không được, liền giơ cánh tay anh lên, mặc áo vào cho anh.

“Quần tôi càng không thể mặc, eo không nhúc nhích được.”

98. Chương 95

Chap 95 – Người duy nhất sẽ không bị tổn thương.

Lúc Tiểu Bùi đến, Nam Dạ Tước đã mặc chỉnh tề, người đàn ông này trước khi ra cửa phiền toái vô cùng, hình tượng quan trọng nhất, cho dù là cổ áo nhăn một chút xíu cũng không được.

Bước đi của anh cũng không được nhanh nhẹn lắm, Dung Ân đi bên cạnh anh, còn không cho cô dìu, làm mất sĩ diện, Nam Dạ Tước cánh tay ôm bả vai của cô, lúc Tiểu Bùi mặt đầy mỉm cười chui vào xe.

Xuyên thấu qua kính chiếu hậu, anh ta không quên trêu chọc, ” Tôi hỏi chứ, cậu làm sao lại bị thương ở thắt lưng? Yên lặng cày cấy, vận động quá sức rồi à?”

Nam Dạ Tước dựa vào chỗ ngồi phía sau, tóc đỏ màu rượu lộ ra vẻ phần chấn tinh thần, khuyên tai kim cương bên tai trái làm tăng lên vẻ tà mị của khuôn mặt, ” Cậu cút đi, cậu chưa từng như vậy sao? Lần trước lén vụng trộm với vợ nhà người ta, thiếu chút nữa bị chồng cô ta giết chết, là ai chạy trốn chết, còn xem chút nữa té gãy chân vậy?” (haha, Tước tiểu nhà ta cũng thật là ...)

“Mẹ, không đem những chuyện như vậy vạch trần vết sẹo của người khác nha,” Mắt hoa đào của Tiểu Bùi xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn về Dung Ân, “Chị dâu, chị phân xử đi, đó là chuyện mất mặt nhất đời này của tôi, chị nói xem chuyện này lan truyền ra ngoài, tôi sau này làm sao còn có thể lẩn lộn giang hồ đây?”

Từ lần trước họ dẫn Hạ Phi Vũ đến Ngự Cảnh Uyển, Nam Dạ Tước nổi đóa về sau, đám bạn của anh không hẹn mà gặp đều gọi Dung Ân là chị dâu, Nam Dạ Tước cảm thấy xưng hô này không tệ, nét mặt cười cười nói, “Được rồi, chớ lầm nhầm, bọn kia còn đang đợi ở Cấm Đỗ kia.”

Lái xe đến Cấm Đỗ, Dung Ân bị Nam Dạ Tước ôm thật chặt, phải dựa vào người anh, trên sân khấu, cô gái múa mở màn tư thế diêm dúa, một màn múa cột nóng bỏng làm phía dưới thét chói tai, Dung Ân không khỏi dừng bước chân nhìn qua, tư thế cùng ánh mắt khiêu vũ này, cô dường như đã gặp qua ở đâu.

Bước chân Nam Dạ Tước dừng lại, theo tầm mắt cô nhìn lại, bả vai Dung Ân thu lại mấy phần, cánh môi anh húng thú nhếch lên, bàn tay vỗ nhẹ trên vai cô mấy cái “Đi thôi.”

Đi tới lầu hai, tầm mắt của người đàn ông quỳn qua gò má Dung Ân, rơi vào trên người Giản cách đó không xa, mà cô ta chắc hẳn cũng nhìn thấy, sau khi tặng cho hai người một nụ hôn gió mới xuống đài.

Mọi người đã đến trước ngời trong phòng VIP, trên bàn rượu bày ra đủ kiểu hộp quà được gói tinh xảo, Nam Dạ Tước mang theo Dung Ân đến chỗ ngồi chủ trì ngồi xuống, Tiểu Bùi dẫn đầu móc ra một hộp quà, đưa đến trước mặt hai người, “Thấy không, đồng hồ Italy danh tiếng, đây cũng là do tôi mua được ở một buổi đấu giá, hôm nay tôi nhịn đau cắt thịt, tặng cậu.”

Nam Dạ Tước không chút khách khí nhận lấy, cầm trong tay xem xét một lát, “Quả nhiên là hàng xịn, khối thịt này cậu cắt ra, thật là máu chảy đầm đìa đúng không?”

Dung Ân từ trong điệu bộ này có thể đoán ra được mấy phần, vừa muốn nói gì đó, tiền thân Tiểu Bùi đi đến nói, “Chị dâu, hôm nay chúng tôi làm sinh nhật cho Tước thiếu, chị chuẩn bị quà gì rồi? Tôi nghĩ, đều nói phụ nữ rất tinh tế tỉ mỉ, một quà đó nhất định là có thâm ý, cũng để cho chúng tôi mở mang tầm mắt được không?”

Dung Ân ngồi bên cạnh Nam Dạ Tước, trên mặt bắt đầu nóng bừng, anh cũng không có tiết lộ hôm nay là ngày gì, cô tất nhiên cũng chưa có chuẩn bị, hôm nay, tất cả ánh mắt đều hướng về phía cô, muốn nhìn xem cô móc ra thứ gì, Dung Ân chỉ cảm thấy lúng túng vạn phần, hai tay đặt ở trên đầu gối, ngón tay bất an xiết chặt. Cánh môi người đàn ông giương nhẹ, kéo tay cô đặt vào lòng bàn tay, hai mắt hẹp dài mỉm cười nhìn về phía mọi người, “Chị dâu của các cậu đã tặng quà cho tôi tối hôm qua rồi, làm sao còn đợi đến hôm nay.”

Lời này nói ra, là giải vây cho Dung Ân.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tiểu Bùi không nắm trong tay cái đuôi không buông tha, “Cái gì, tối hôm qua? Tôi hỏi thất lưng cậu có phải vì như vậy mà bị thương không không phải sao? Chị dâu, món quà lớn của chị so với quà của chúng tôi thật sự quý giá à.”

Nam Dạ Tước đáp hần một cước, “Trong mồm chó nhả không ra ngà voi.”

Hạ Phi Vũ đến, cũng không phải tình cờ, khi cô ta đứng ở cửa phòng, thần sắc sáng sủa ban đầu của anh có chút âm u, , ánh mắt sắc bén quét về phía mọi người, quả thấy một người chột dạ cúi đầu xuống, hẳn cũng là chịu không được Hạ Phi Vũ liên tục hỏi tới, lúc này mới đem lộ trình hôm nay tiết lộ cho cô ta.

Ả đứng ở cửa, vẻ mặt có chút hèn nhát, cô thấy Dung Ân ở đây, mát mát trong lòng liền chuyển thành tức giận. Thì ra là, cùng vì Dung Ân ở đây, Nam Dạ Tước mới không có gọi cô ta đến.

Tay người đàn ông vẫn một mực đặt trên bả vai Dung Ân, cô ngẩng đầu, thấy ánh mắt rũ xuống nhìn chằm chằm mình, Dung Ân nhấp khóe miệng, hôm nay là sinh nhật Nam Dạ Tước, cô sẽ không làm loạn.

Hạ Phi Vũ đi tới, đem quà đặt lên bàn, “Tước, happy birthday.”

“Ngồi đi. ” Nam Dạ Tước ý bảo cô ta ngồi vào bên cạnh bọn Tiểu Bùi, phục vụ mang rượu đất nhất lên, có người nhân cơ hội ồn ào nói, “Tước thiếu, cậu nói chị dâu tối hôm qua đã tặng quà, nhưng các cậu có ai nhìn thấy không?”

“Không có! ” mọi người phối hợp. Nam Dạ Tước câu khởi khoe miệng, cười tà tứ vô cùng, “Vậy người muốn như thế nào?”

“Có lẽ chị dâu hoàn toàn không có nhớ sinh nhật của cậu, món quà đó tất nhiên cũng bị lãng quên rồi, nhưng Tước thiếu ngại mặt mũi nói vậy không chừng, như vậy đi, để cho chị dâu chính miệng nói một chút, chị ấy tối hôm qua tặng quà gì, tặng như thế nào, ở trên giường hay là dưới giường tặng, có được hay không?”

“Được, được!” Mọi người Tiểu Bùi ồn ào, Hạ Phi Vũ chỉ đành phải vỗ tay theo, cũng là ngoài cười nhưng trong không cười, khoe miệng cương lên, cô ta cắn chặt hàm răng, gượng gạo hết sức không tự nhiên.

Nam Dạ Tước thấy Dung Ân cúi thấp đầu, liền đem môi mỏng tiến tới bên tai cô, “ Tùy tiện bịa ra một cái đi.”

“Này, không được thông đồng, phạt rượu phạt rượu.”

Người đàn ông hiểu những quy củ này, mỉm cười gạt đầu, cầm lấy rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch.

“Chị dâu, nếu chị không nói ra, Tước thiếu phải uống hết rượu trên bàn này, đến lúc đó chúng tôi cũng không chịu trách nhiệm, chính chị khiêng hân về nhà nhé.”

Dung Ân nghĩ một chút, không phả là bịa ra một món quà, ánh mắt cô trấn định lại, “ Là một bóp da.”

“Ồ, chị dâu chị muốn quản lý tiền của anh ta, có phải không?” Tiểu Bùi lại tiếp tục hỏi, “Là laoi5 bóp da gì?”

Dung Ân cũng không nhớ tên nhãn hiệu, liền nhớ lúc đó cửa hàng mình đến mua là chỗ đó, “ là Gucci.”

“Nói cũng có hình có dạng à, được, tôi hỏi câu nữa, đưa ở đâu?”

Dung Ân muốn nói đưa như vậy, nhưng Tiểu Bùi tất nhiên không buông tha chuyện vui này, lúc cô sắp mở miệng liền ngăn lại, “ Đợi một chút, , đáp án chỉ có hai loại, hoặc là trên giường, hoặc là chính là dưới giường. Để bảo đảm độ chính xác, chúng ta để cho Tước thiếu cùng trả lời, tôi đếm 1 2 3, nếu lúc này đáp án giống nhau, chúng tôi liền tin, nếu là một trời một vực, sự trừng phạt này có lẽ chạy không khỏi rồi.”

Nam Dạ Tước phác thảo môi, cũng không có ngăn cản bọn họ làm càn, Dung Ân liếc anh một cái, nghĩ thầm người đàn ông này không đứng đắn quen, bình thường nói chuyện cũng không biết xấu hổ, lần này đoán chừng cũng sẽ như vậy.

“Tôi đếm đây, 1 2, 3!”

“Trên giường.”

“Dưới giường.”

“Ha ha ha ha — ” mọi người chỉ kém ôm bụng cười, Tiểu Bùi lại càng khoa trương, ngón tay chỉ hướng Dung Ân, cười đến hồi lâu không nói ra lời.

Dung Ân đỏ bừng cả khuôn mặt, ráng đỏ dường như lan tràn tới cả cổ, lời nói ‘ trên giường ’ đó lại nói ra từ miệng cô, hơn nữa lạnh lạnh vang dội, bên người, người đàn ông đang dựa vào cũng vậy ỨC CHẾ KHÔNG ĐƯỢC LAY ĐỘNG LÒNG NGỰC, tâm tình vui vẻ, vỗ vỗ bả vai Dung Ân nói, “ Là anh nhớ sai rồi, em tặng ở trên giường.” (thiệt là nhịn không nổi hạnh phúc mà)

Hạ Phi Vũ uống rượu, chỉ cảm thấy khổ sở mãnh liệt, khó có thể nuốt xuống.

“Được rồi, được rồi, trả lời không giống nhau , chịu phạt.” Tiểu Bùi khoe miệng như cũ hàm chứa cười, “Phạt cái gì đây? Mọi người muốn xem cái gì?”

“Hôn bằng lưỡi đi, kiểu kích tình.” Có người đề nghị, lập tức có người hưởng ứng.

Nam Dạ Tước tháo ra hai nút áo, lộ ra hai bên xương quai xanh khêu gợi, Tiểu Bùi thấy Dung Ân không nói, có lòng tốt nhắc nhở, “ Chị dâu, hôn cái đi, nếu không những chai rượu này rót hết, nói không chừng hân lại nổi thú tính tại chỗ à.”

Hai tay người đàn ông nắm chặt lấy mặt của cô, vừa muốn cúi người hôn, Dung Ân liền theo bản năng nghiêng mặt đi, Nam Dạ Tước cánh tay ôm bả vai của cô, ở bên tai cô nói, “Ân Ân, cái này coi như là quà sinh nhật của em tặng tôi được không?”

Nói xong, cũng không đợi cô có đồng ý hay không, liền lấp đầy môi củ ấu hé mở của cô, chẳng qua là khẽ hôn, nhàn nhạt mang theo dấu vết thân mật.

“Nè, cái này không tính đó nha!”

Nam Dạ Tước lùi lại, đem lồng ngực che mặt Dung Ân, “Đùa đủ rồi nha, muốn xem chính mình về nhà thực chiến (thực tế chiến đấu) đi.”

Giản đứng ở cửa phòng VIP, trong tay cô ta cầm điều thuốc, Dung Ân lấy tay miệng, khoe môi cười yếu ớt. Cô ta nhìn chăm chú hai bả vai của hai người lúc này đang dựa sát vào nhau, trong con người sáng ngời lộ ra phức tạp khó nén, cô gắp tàn thuốc, cũng không xoay người rời đi, mà là đẩy cửa ra thẳng đi vào.

“Thì ra hôm nay là sinh nhật của Tước thiếu, tôi sẽ phải tới đòi một ly rượu uống rồi.”

Tiếng nói trong trẻo cùng mùi nước hoa nồng nặc trên người cô gái truyền vào, lỗ mũi Dung Ân rất nhạy cảm, đây chính là mùi mà ngày đó Nam Dạ Tước mang về. Giản mặc trang phục màu đen, tóc xõa tùy ý, lộ ra vẻ mệt mỏi mà quật cường, cô tự nhắc ly rượu lên, hướng Nam Dạ Tước khẽ chạm, “Nếu không phải Tước thiếu tăng bốc, tôi cũng sẽ không dễ dàng chiếm được vị trí vũ hậu như vậy,” Cô nói với người phục vụ bên cạnh, “Đi lấy hai chai rượu ngon đến đây, ghi vào sổ của tôi.”

“Nực cười, chúng tôi đi ra ngoài tiêu khiển, khi nào cần một ả múa mớ màn như cô mời khách chứ?” Người nói chuyện chính là Hạ Phi Vũ, cô ta nghe ra sự mập mờ trong lời nói của Giản, không khỏi lên tiếng nói.

Cô gái ngẩng cao cằm, rõ ràng nên lúng túng, ở trên người cô gái, lại có loại dáng vẻ tài trí hơn người, cô hít một ngụm khói, vẽ ra một vòng khói, hai mắt liếc nhìn Hạ Phi Vũ, chẳng qua là nhàn nhạt đưa mắt nhìn, Dung Ân lại nhìn thấy trong mắt của cô ta lòng căm thù rất rõ ràng, Giản híp lại ánh mắt dài nhỏ đẹp mắt, trong miệng vòng khói trắng chậm rãi phun ra, Dung Ân nhìn không rõ lắm mặt của cô ta, chỉ biết đáy mắt cô ta dường như có cái gì đó bắt đầu khởi động, lại bị cô ta nhấn nhay vô cùng giỏi, “Cô đã nói như vậy, vậy càng tốt, đỡ tốn tiền của tôi.”

Nam Dạ Tước từ đầu đến cuối cũng mặt lạnh không nói gì, Tiểu Bùi biết chuyện đêm đó, cho nên cũng thu lại nụ cười bất cần của mình, Dung Ân chỉ cảm thấy bả vai của mình lại bị giữ chặt, cô cảm thấy đau, người đàn ông nghĩ thầm, nếu là Giản cố ý đến làm âm ỹ như vậy, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Cô gái nghiêng người, rót chén rượu mặt nhìn Nam Dạ Tước, cô tất nhiên sẽ không xem nhẹ khoe miệng giương lên ngang tàn của anh, ở trên người anh chịu đau khổ, đã đủ đổi được bài học cả đời, “Tước thiếu, chơi vui vẻ, tôi sẽ không quấy rầy.” Cô ngay thẳng phóng khoáng hết sức, đem chén rượu đặt lại trên bàn mới xoay người rời đi.

Dung Ân xuất thần nhìn bóng lưng của cô ta, ngay cả tư thế bước đi cũng giống như đúc, Nam Dạ Tước nhấp nhẹ ngụm rượu, cúi đầu thấy ánh mắt cô thủy chung dính vào người Giản, liền vỗ vỗ bả vai của cô, “Ân Ân?”

Cô sợ run lên, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông, thấy bộ mặt có chút bối rối, Nam Dạ Tước trầm nghĩ, những lời nói ẩn ý kia của Giản nhất định bị Dung Ân nghe lọt, đều nói phụ nữ là mẫn cảm nhất, “Ngày đó tôi cùng bọn Tiểu Bùi đến chơi, vừa lúc Cám Dỗ cử hành đấu vũ, chúng tôi ở đây vui đùa một chút...”

Mấy người nhìn nhau, hẳn coi cái này là gì đây? Tiểu Bùi không giải thích được, không phải là đang giải thích cùng phụ nữ sao? (vì đây là suy nghĩ của Tiểu Bùi nên gọi NDT là hẳn nhé)

Dung Ân không có nói gì, tâm tư tất cả đặt trên người Giản, Hạ Phi Vũ ngồi ở bên hông chỉ cảm thấy lấp kín buồn bực, cô ta đứng dậy đi ra khỏi phòng, muốn hít thở không khí một chút.

Đi tới nhà vệ sinh, cô ta rửa mặt, sau khi bị nước lạnh như băng kích thích, cô ta ưu nhã giơ tay lên, vành mắt giương lên nhào vào trên mặt đối phương, Hạ Phi Vũ bị sặc đến ho khan liên tục, đem khăn giấy ném tới trên bồn rửa tay, “Cô muốn làm gì?”

“Tôi muốn đoạt lấy Tước.”

Hạ Phi Vũ rõ ràng ngơ ngẩn, hai mắt tròn tròn, ngay sau đó, liền cười nhạo ra tiếng, ” Thật là tức cười, cô mới vừa rồi không có nhìn thấy sao? Hẳn ôm chính là người phụ nữ khác!”

Giản dập tắt khói, lấy điện thoại di động ra, nhấn mấy cái, đem hình lưu trong điện thoại cho cô ta xem, ánh mắt Hạ Phi Vũ âm u tàn ác, ” Cô, làm sao cô có...”

“Cô thật đúng là tội nghiệp, hẳn tình nguyện cùng những người như chúng tôi lên giường, cũng sẽ không muốn loại hàng như cô!”

Khóe mắt Giản giương nhe, giễu cợt bên trong hiện ra rất rõ ràng, cô cười, độ cong khóe miệng giương cao kéo ra càng xa, Hạ Phi Vũ tức cả người run rẩy, cô ta nói không sai, Dung Ân lúc trước cũng chỉ là một con nhỏ phục vụ, hôm nay lại được Nam Dạ Tước nâng niu, còn Giản, nửa giờ trước, chính mình còn ở trước mặt mọi người cười nhạo cô ta là múa mớ mần, hiện giờ, lại có thể vênh váo tự đắc đáp lại cô, cô thật đúng là đáng thương.

“Cô cũng không tốt đến vậy, sao không đem hình này đưa cho Dung Ân xem?”

“Hai người chúng tôi đều là phụ nữ của anh ta, tôi chỉ cho cô biết lượng sức mình thôi, đừng nghĩ chen chân vào một bước.” Giản thu hồi điện thoại chuẩn bị rời đi, Hạ Phi Vũ thấy thế, muốn tiến lên đoạt lấy, cô gái động tác cũng rất mau, nghiêng người tránh ra, lúc ấy trên mặt đất rất trơn, Hạ Phi Vũ liền ngã xuống đất thảm hại như vậy.

Khi trở lại phòng , chân của cô ta còn đang đau, bước đi có chút không được tự nhiên.

“Phi Vũ, làm sao vậy?” Nam Dạ Tước ngẩng đầu, liền thấy cô ta vịn vách tường đi tới.

Dung Ân sát bên cạnh Nam Dạ Tước, trên váy Hạ Phi Vũ có dính nước trong phòng vệ sinh, cô ta nhìn về người đàn ông đối diện, người đàn ông này, cũng từng nâng niu trân trọng cô, cô lạt mềm buộc chặt, Nam Dạ Tước cũng từng đuổi theo, chỉ là mối quan hệ này còn chưa kịp phát triển như cô ta tưởng tượng, đã bị bóp chết rồi.

Trên mặt Dung Ân chỉ cần có một chút cười, liền không khác gì khoét một dao vào tim Hạ Phi Vũ, loại đau này, vốn không nên chỉ có mình cô nhận được.

Hạ Phi Vũ trở lại sofa, “Tước, cô ả múa mớ mần vừa rồi có trong tay hình của cô ta và anh.”

Con người sắc bén của Nam Dạ Tước híp lại, “Làm sao cô biết.”

“Là cô ta vừa mới cho em xem, còn nói em phải tránh xa anh.”

Nam Dạ Tước lắc lắc chén rượu trong tay, đã đoán được nội dung của bức hình từ trong miệng Hạ Phi Vũ, chẳng qua là vương Dung Ân ở đây, anh không nổi giận ra ngoài.

“Cô nói là nói tôi sao?”

Lại không nghĩ rằng, Giản sẽ cùng tới đây, đang tựa ở cửa phòng, ” Vị tiểu thư này, tôi và cô hoàn toàn không quen biết, tôi bắt cô tránh xa Tước thiếu lúc nào?”

“Cô còn muốn chối cãi, lúc ở trong toilet, trên điện thoại của cô còn có hình của hai người.”

Hạ Phi Vũ tới trước mặt cô ta, ” Đưa điện thoại đây, có hay không, xem sẽ biết.”

“Cô thật là ngu xuẩn,” Giản nhếch khóe miệng, ” Mới vừa ở phòng vệ sinh tôi gặp qua cô, cô không phải một mực nguyên rửa một người phụ nữ tên là Dung Ân chết không được tử tế sao? Cướp lấy vị trí của cô, tôi cũng không phải là Dung Ân, cô cần tôi làm cái gì?”

“Cô—” Bình tĩnh trên mặt Hạ Phi Vũ giữ không nổi nữa, ” Cô nói bậy bạ gì đó!”

Con người âm u của Nam Dạ Tước giờ lên, anh đối với Giản không có chút nào ẩn tượng, A Nguyên cũng tra không được bối cảnh sau lưng cô ta, thật giống như một người bình thường đến thành phố Bạch Sa mưu sinh, cô gái đó, không nên biết Dung Ân.

Hạ Phi Vũ tiến lên giật điện thoại của Giản, Giản không buông tay, hai người thiếu chút nữa đánh nhau trong phòng, cuối cùng vẫn là Hạ Phi Vũ được như ý, cô ta dùng ngón tay ấn xuống, tìm không được hình nào.

Mới vừa rồi cô ta cũng quá hấp tấp hồ đồ, lại muốn để cho Dung Ân khó chịu, hoàn toàn không nghĩ đến trong thời gian ngắn như vậy, Giản hoàn toàn có thể xem hình xóa đi.

“Đưa điện thoại đây.” Sắc mặt Hạ Phi Vũ thật khó coi, đưa điện thoại thả vào tay Nam Dạ Tước, người đàn ông cũng không thèm nhìn tới một cái, liền ném nó vào ly rượu, “Tiền điện thoại, tôi sẽ đưa cùng tiền tip cho cô.” (Anh Tước này thật là lạnh tay lạnh mắt phi tang vật chứng à)

“Tước. ” Dung Ân kéo cánh tay anh, cũng không kịp ngăn động tác của anh. Điện thoại này dù sao cũng là của Giản, anh làm như vậy, không có chút nào tôn trọng người khác.

“Không sao, dù sao tôi cũng muốn đổi mẫu mới.” Giản cũng hào phóng khảy bàn tay, “Tôi nay thật là không ngừng có trò khôi hài, ở Cẩm Đỗ cũng bị người cướp giật.”

“Tước, tin em đi, trong điện thoại cô ta có...”

“Phi Vũ, thời gian không còn sớm, ngày mai còn phải đi làm, cô đi về trước đi. ” Bất kể trong điện thoại Giản có hình hay không, chuyện Nam Dạ Tước để ý là không muốn nói chuyện này trước mặt Dung Ân, cho dù có như thế nào, bây giờ điện thoại cũng đã hư rồi, không ai biết, lại nói đàn bà như Giản cũng sẽ không dám trêu chọc anh.

Hạ Phi Vũ không nghĩ đến Nam Dạ Tước sẽ mở miệng đuổi cô đi, Bọn Tiểu Búi bị làm mất hứng, trên mặt cũng âm u bất định, không ai đứng ra đỡ lời, cô ả đứng nguyên tại chỗ, Dung Ân cũng ngẩng đầu lên nhìn, Hạ Phi Vũ dường như có thể xuyên thấu qua con người trong treo kia, nhìn thấy sự châm chọc bên trong. Cô ta lấy túi xách bên cạnh, sau khi chào tạm biệt chặt vật đi ra cửa.

“Nếu đã như vậy, cô cũng sẽ không làm mất hứng nữa.” Giản vẫn duy trì khóe miệng cười, lui ra ngoài.

Trong phòng, không khí có chút ngưng ngập, mặt Nam Dạ Tước âm u, trong hốc mắt chất chứa, Dung Ân thấy bọn họ cũng không nói lời nào, liền vỗ mu bàn tay anh, “Sao lại không uống? Hôm nay là sinh nhật anh, em đi vệ sinh, khi em trở lại, sẽ hát tặng anh một bài.”

Nam Dạ Tước nghiêng đầu, chân mày vẫn vẫn lên như cũ, dường như khó có thể tin.

Tiểu Búi cũng nghĩ không ra, theo tính tình vốn có của phụ nữ, hẳn là phải cãi nhau mới đúng, bên trong nhậy cảm nhưng phàm là người cũng có thể ngửi thấy mùi vị, Nam Dạ Tước nổi khùng, Dung Ân trước giờ là một người nóng nảy, tính táo như vậy, vẫn chỉ có thể nói, cô ấy không cần.

Dung Ân đi ra khỏi phòng, lấy tay hất tóc trước ngực ra phía sau, đi được hai bước, nơi hành lang xuất hiện một bóng người, “Dung Ân.”

Cô quay đầu lại, chỉ thấy Giản đứng dựa vào cây cột, hai tay khoanh trước ngực, trong ánh mắt có cô đơn.

Dung Ân dừng bước, thâm nghĩ cô ta làm sao biết mình, nhìn chăm chăm cặp mắt kia, nghi ngờ trong lòng cũng thuận theo cuộn cuộn trào ra.

“Tôi muốn nói chuyện với cô một chút, được không?”

Giản bước tới phía trước, Dung Ân dường như không nghĩ nhiều cũng bước đến.

Đây là phòng nghỉ rất lớn, là Cẩm Đỗ đặc biệt chuẩn bị cho Giản, sẽ không có người khác đi vào, cô để Dung Ân ngồi trên ghế, sau đó đi rót hai ly cà phê.

Lúc ngồi đối diện, Dung Ân khuấy cà phê trong ly, ánh mắt vẫn như cũ rơi trên người Giản.

Cô ta nhấc một chân lên, cúi đầu, hai mắt nhìn chăm chăm ly cà phê một lúc, lúc này mới nhìn thẳng Dung Ân, “Chẳng lẽ ngay cả cô cũng không nhận ra tôi sao?”

Tay Dung Ân run lên, miệng khe khẽ mở, “Cô—”

“Xem ra tiền của mình không có uống phí.” Giản cười, nụ cười khổ sở vô cùng.

“Tư Cần?” Nếu không phải lần này Giản nhắc nhở, có đánh chết Dung Ân cũng không dám nói đến cái tên này.

“Dung Ân, mấy ngày này cậu sống có tốt không?”

“Tư Cần tại sao cậu ở đây? Cậu có biết không bà nội, bà...”

“Mình biết”, Tư Cần cắn chặt răng, nhưng vẫn không ức chế được run rẩy trong miệng, “Mình xem tin tức, cho nên, mình sẽ không bỏ qua cho Hạ Phi Vũ.”

Giọng nói như vậy, hẳn là để cho Dung Ân nghe cả người chấn động, “Nếu nhìn thấy, tại sao lúc bà nội ở bệnh viện cậu không xuất hiện?”

“Dung Ân, ” Tư Cần ngẩng đầu, đôi mắt hoàn mỹ dường như lấp đầy nước mắt, “Mình không thể lộ mặt, mình đổi tên đổi họ, ngang cả gương mặt này cũng đổi, mình trở lại, chính là muốn tìm người đã từng hại mình báo thù.”

“Tư Cần, ” Dung Ân đẩy ly cà phê ra, cầm tay gầy như que củi kia, “Không đáng, cậu ngàn vạn không nên làm chuyện gì, người như Hạ Phi Vũ sớm muộn sẽ có báo ứng...”

“Dung Ân, mình rút cuộc đã hiểu rõ,” thần sắc Tư Cần lạnh lùng, khóe miệng cứng ngắc phác thảo, “Xã hội này, người có tiền khắp nơi đều là chỗ hưởng lạc, mà những thứ người như chúng ta một không quyền thế hai không có tiền, bà nội bị đụng chết rồi, nhưng Hạ Phi Vũ không phải là vẫn sống tốt sao? Ngay cả đầu ngón tay cũng không có ít đi một miếng.”

“Tư Cần”

“Dung Ân, cậu là bạn tốt nhất của mình, cũng coi là người thân duy nhất trên đời này của mình, mình sẽ không làm cậu tổn thương, một chút cũng không.”

Trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Dung Ân lấy tay chống trán, “Vậy tại sao cậu lại thay đổi khuôn mặt như vậy?”

“Nếu mình không đổi lại thân phận, thành phố Bạch Sa này có có chỗ ỉnh đặt chân sao? Hạ Phi Vũ biết mình, Nam Dạ Tước nếu biết mình có loại tâm tư này, cũng sẽ trăm phương ngàn kế đối phó mình, hiện tại, ngay cả bà cũng đã đi, con đường này, mình càng muốn đi.”

“Tư Cần, chúng ta có thể thử biện pháp khác, mình không muốn thấy cậu càng lún càng sâu.”

“Được rồi, chúng ta không nói những chuyện này nữa,” Tư Cần lau nước mắt, thần sắc đó làm trong lòng Dung Ân chất đầy buồn bực, rất đau lòng, cô gái kiên nghị như vậy, nhưng cuộc sống ngay cả chỗ nghỉ chân cũng không chịu cho cô ấy, “Dung Ân, cậu bây giờ còn ở nhà không? Mình hôm nào đến thăm cậu, đứng rồi, cậu cùng Nam Dạ Tước...”

“Tư Cần, chúng mình ở cùng nhau.”

Về mặt Tư Cần rõ ràng cứng đờ, thật lâu cũng không tan ra, không lấy về được, nếu Dung Ân cùng Nam Dạ Tước ở cùng một chỗ, khẳng định sẽ phát hiện những dấu vết kia trên người của anh ta.

Cô đã nói, cô sẽ không tổn thương Dung Ân, một chút cũng sẽ không.

“Thật xin lỗi.”

Dung Ân biết cậu nói gì, giác quan thứ sáu của phụ nữ từ trước đến giờ rất đúng, vốn định dễ dàng nói ra, bốn chữ không có vấn đề gì (), nhưng hết lần này tới lần khác chỉ mấy chữ như vậy đến khóe miệng, lại nghẹn lại.

Tư Cần thấy thần sắc cậu như vậy, biết Dung Ân nhất định bận tâm đến việc đó, cô nắm hai tay của Dung Ân, rất dùng sức, “Dung Ân, mình cùng Nam Dạ Tước cũng không có phát sinh chuyện gì, đêm đó, dấu hôn trên người hẳn là do mình cố ý làm ra, hình Hạ Phi Vũ nói quả thật tồn tại, nhưng chúng mình cũng không có làm gì, chuyện này, mình vốn dĩ muốn giấu đi, ai cũng không nói, Ân Ân, cậu nhất định sẽ khó hiểu, hỏi mình tại sao lại làm vậy,” Tư Cần trước sau vẫn cúi đầu, lúc nói những lời này, mi mắt nhẹ gợn lên, rõ ràng đang cười, nhưng lại làm kẻ khác cảm thấy nụ cười đó so với khóc còn làm cho lòng người chua

xót hơn, ” Hấn không phải là vãn cao cao tại thượng (ý là ngồi tít trên cao, nhưng N để vậy cho nó hay) đây sao? Hấn để người của hấn luân phiên làm nhục mình trước mặt, trong mắt Nam Dạ Tước, mình bản thủ nhất, nếu như có thể, người như mình, hấn khẳng định nhìn cũng không muốn nhìn, cũng bởi vì như vậy, mình sớm muộn sẽ có ngày cho hấn biết, hấn đã đụng vào một người bản thủ cỡ nào, mình muốn hấn ngay cả nghĩ đến một chút cũng sẽ thấy buồn nôn...”

“Tư Cần, đừng nói, đừng nói nữa,” Dung Ân ôm cô ấy thật chặt, ” Sao cậu lại ngu ngốc như vậy, những thứ này đều không đáng cậu biết không? Tư Cần, cậu có thể có cuộc sống của mình, quên hết những thứ này đi...”

“Dung Ân, mình không quen được, mình biết đây là con đường không lối thoát, mình không thể quay về...”

Dung Ân khóc rống lên theo, cô tự trách thật nhiều, nếu ngày đó, cô có thể ngăn chuyện đó phát sinh, Tư Cần cũng sẽ không như vậy, có lẽ, bà nội cũng sẽ không xảy ra chuyện...

“Dung Ân, cậu hãy đồng ý với mình, chuyện này nhất thiết không được nói cho người khác biết, hiện tại không ai biết thân phận của mình, Nam Dạ Tước nếu biết mình cùng hấn lên giường không có làm gì cả, chắc chắn trong lòng sẽ nghi ngờ, mình chỉ muốn đối phó Hạ Phi Vũ, mình muốn làm cho cô ta cửa nát nhà tan...”

“Tư Cần...” Dung Ân lùi người lại, hai tay đặt trên bả vai cô, “Cậu muốn làm cái gì? Cậu đừng ngu...”

Tư Cần dùng tay che miệng Dung Ân, nước mắt cậu càng trào ra tùy tiện, ” Mình nhờ người đi cục cảnh sát hỏi, bọn họ nói thi thể của bà nội là cậu hỏa táng, Dung Ân, cảm ơn cậu, thật cảm ơn cậu.”

“Hôm này, mình dẫn cậu đi thăm mộ bà nội, tham bà một chút.”

Dung Ân vươn tay lau nước mắt trên mặt Tư Cần, bàn tay cũng bị thấm ướt, lướt qua cuối cùng, Tư Cần liền ôm chặt cô gào khóc.

Trở lại phòng VIP, người bên trong đang uống rượu nói chuyện, Dung Ân đến gần, ai cũng không có liếc mắt nhìn, chọn một bài. Đây là một bài hát cô tùy tiện chọn, một ca khúc rất lâu rồi.

Đừng hỏi tôi từ đâu đến đây, cố hương của tôi ở phương xa

Tại sao lưu lạc, lưu lạc phương xa, lưu lạc

Chim nhỏ bay lượn vì bầu trời

Dòng suối nhỏ vì núi cao khe chảy, vì thảo nguyên bao la

...

Nam Dạ Tước nhấp nhẹ ngụm rượu, không có nuốt xuống, anh mãi miết nhìn Dung Ân.

Hai tay cô cầm chặt mic, tiếng hát trong trẻo khéo léo ngấm ra một loại đau thương rất sâu, anh có thể thấy rõ đáy mắt Dung Ân hiện ra một vòng nước, tầng tầng lớp lớp cho đến khi lệ rơi đầy mặt.

99. Chương 96

Chap 96 – Vạch trần Hạ Phi Vũ

Nam Dạ Tước mím môi, thấy cô khóc thành như vậy, trong lòng cũng dâng lên cảm giác khó chịu, bắt đầu từ lúc nào, cảm xúc của Dung Ân đã có thể tác động anh, nhìn thấy cô vất vả lắm mặt mới giãn ra, anh cũng cao hứng theo, nhìn thấy cô rơi lệ, anh lại càng cảm thấy lòng giống như bị gai đâm mà khó chịu.

Dung Ân bỗng chốc chọn rất nhiều bài hát, cô ngơ ngác mà đứng ở đó, một bài rồi tới một bài, hát đến khi khàn cả giọng, tới không phát ra được tiếng.

Tiểu Bù bọn họ đều đi hết sạch, trên ghế sa lon Italy, cũng chỉ còn Nam Dạ Tước.

Anh nghe rất nhập tâm, lúc Dung Ân xoay người liền bắt gặp ánh mắt u ám thâm thúy kia, chăm chú như vậy, bình thường giống như chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Cô khóc đến có chút chạt vật, nhớ tới lời Tư Cần nói, vừa có chút bối rối, ngộ nhỡ Nam Dạ Tước hỏi cô vì sao lại khóc, cô phải thêu dệt lý do như thế nào mới có thể khiến anh không sinh ra hoài nghi?

Dung Ân nắm chặt cái mic, đứng ở chỗ đó, có vẻ mất tự nhiên.

Nam Dạ Tước đứng dậy, nhận lấy cái mic trên tay cô, để xuống, ôm bả vai của cô đi ra ngoài, "Những thứ này thật không có lương tâm, tự mình chạy mất dạng, xem ra chúng ta chỉ đành phải bắt taxi về thôi."

Dung ân vội vàng cúi đầu xuống, người đàn ông này bàn tay to thật ấm áp, lòng bàn tay theo mặt của cô mà xoa mấy cái, không có hỏi gì cả, liền ôm lấy cô đi ra ngoài.

Ở cửa Cẩm Đỗ, gió lạnh thấu xương, mỗi một cơn gió lạnh giống như là rạch một đường xuyên vào da thịt đâm vào trong xương cốt. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Ân vì lạnh mà đỏ bừng, hai cái tay cũng không biết nên đặt chỗ nào. Hai người đứng mông lung ở dưới đèn đường, lúc này nếu muốn đón xe đã rất khó rồi, Nam Dạ Tước có chút ảo não, sớm biết như vậy sẽ để cho Tiểu Bù ở bên ngoài chờ, mình cũng không cần chịu phần tội này.

Anh để cho Dung Ân quay mặt về phía anh, kéo cánh tay của cô vòng qua hông của anh, áo khoác mở rộng vừa lúc có thể che kín hai vai thon gầy của cô, hai người dính sát vào nhau ở một chỗ, Dung Ân có thể cảm giác được nguồn nhiệt đang theo ngực của Nam Dạ Tước mà truyền tới toàn thân cô, hai tay cô đặt trên lưng của anh, mặc dù là mùa đông, nhưng bên trong Nam Dạ Tước vẫn là chỉ mặc quần áo phong phanh, người đàn ông này à, điển hình chỉ cần phong độ không quan tâm đến bản thân mình có lạnh hay không. Anh da thịt rất cứng rắn, Dung Ân chưa từng thử qua, nếu như tựa vào phía sau lưng anh, nhất định có thể cảm nhận được cảm giác an toàn mà những cô gái vẫn thường hay nói đến.

Trán Dung Ân nhẹ để ở cằm Nam Dạ Tước, buổi tối hôm nay thật là lạnh, cô dậm chân, định cúi người xuống, đem mặt tựa vào xương quai xanh của anh, nhẹ nhàng vuốt ve, nhiệt độ Nam Dạ Tước liền theo áo trong đơn bạc truyền vào trong cơ thể cô.

Thân thể anh bởi vì động tác này của cô mà có vẻ có chút cứng nhắc, hoặc nói là, đúng là bất ngờ, anh quả thật không nghĩ tới Dung Ân sẽ chủ động như vậy.

Nam Dạ Tước đem cằm chống ở bả vai của Dung Ân, hai cánh tay bắt đầu giữ chặt lấy, hận không thể hung hăng mà đem cô hòa vào trong cơ thể mình, Dung Ân hai tay từ từ khôi phục tri giác, cô nhẹ ngẩng cằm lên, hai mắt đối diện với đôi mắt thâm sâu, "Nam Dạ Tước, tôi bỗng nhiên nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, tôi rất muốn cuộc sống đơn giản, nếu anh làm sao cũng không chịu buông tay, vậy, để chúng ta chung sống với nhau xem sao"

Anh thiếu chút nữa cho rằng chính mình nghe lầm, "Có thật không? Em sẽ không bài xích tôi nữa?"

"Tôi thử xem, được không?"

"Được, đương nhiên được", Nam Dạ Tước cho đến bây giờ mới cảm thấy đây là món quà tốt nhất mà anh nhận được.

Dung Ân nói thử một chút, đó cũng chính là muốn cởi bỏ khúc mắc, từ trước tới nay lâu như vậy, cô không phải là thờ ơ, chẳng qua là kiên trì đã lâu, biến thành thói quen khó có thể mà bỏ.

Lúc đón xe trở lại Ngự Cảnh Uyển, trời cũng đã khuya.

Dung Ân đi mở nước cho anh, Nam Dạ Tước đi vào tắm trước, cô mở tủ treo quần áo ra, đem cái bóp da từ trong túi kia lấy ra, lúc mua, cô đúng là chuẩn bị đưa cho Nam Dạ Tước, nhưng lúc ấy tìm không được cơ hội, không nghĩ tới lại đúng lúc sinh nhật của anh.

Nam Dạ Tước đi ra ngoài, cái gì cũng không có mặc, Dung Ân vừa muốn mở miệng, anh liền có lý do ngăn chặn lời nói của cô, "Eo của anh, không thể động."

Dung Ân đem đồ ở trước mặt đưa cho anh, "Này, tặng cho anh."

"Cái gì?"

Nam Dạ Tước mở cái hộp ra liền thấy là một bóp da gucci, “Em ở đâu biến ra nó vậy?”

“Cái gì mà biến ra”, Dung Ân đỡ anh lên giường, lấy khăn lông ở trên vai lau tóc cho anh, “Ngày đó lúc tôi đi ra ngoài liền mua, để ở trong túi không có lấy ra.”

“Là mua tặng tôi sao? ” Nam Dạ Tước mở túi ra, thật ra thì chỉ là cái bóp da, rất bình thường, anh lật qua lật lại mấy lần, “Mua từ lâu tại sao không đưa cho tôi, em chờ làm đồ cổ à?”

“Ai nói nhất định phải đưa cho anh”, Dung Ân dùng sức giật tóc của anh mấy cái, “Tôi cũng có thể đưa cho người khác vậy”

“Thôi đi, ngoại trừ tôi ra ai có thể thích đồ của em mua chứ. ” Nam Dạ Tước đem bóp da đưa tới trước mặt Dung Ân, cố ý chọc giận cô, “Nhìn xem, màu sắc đúng là dùng cho ông lão , kiểu dáng này, cũng là cùng thời với ông nội...”

Dung Ân thấy anh ở trước mặt giường giường tự đắc. Liền giật lấy bóp da, xoay người chuẩn bị rời đi “Vậy được, tôi sẽ đi đưa cho người khác.”

“Hiếu —”

Nam Dạ Tước nằm rạp trên mặt đất, tự nhận xui xẻo, hoặc là bị Dung Ân đạp xuống giường, hoặc là ở phòng tắm ngã xuống, hoặc là, chính mình ngã xuống giường, tóm lại, là lập tình hữu nghị vững chắc với mặt đất.

Dung Ân nghe được tiếng động, cũng giật mình, vội ngồi xổm xuống đỡ anh, “Anh gấp cái gì hả, không phải là anh không thích đây sao?”

“Tôi chỉ muốn nói một chút” Nam Dạ Tước chịu đau khổ, miệng tự nhiên thành thật, Dung Ân ở sau lưng của anh lột cái đệm, đem tóc của anh sấy cho khô, người đàn ông này tóc rất tốt, tóc sấy khô được một nửa , màu đỏ rượu tỏa ra như một đóm lửa, đặc biệt tươi đẹp, ngón tay mảnh khảnh của cô xuyên qua những kẽ tóc, tạo thành hình ảnh rất đối lập, “Em tặng , tôi dĩ nhiên thích, em tặng cái gì tôi cũng thích.”

Dung Ân liếc hẩn một cái, cảm thấy có chút buồn nôn, “Tôi tùy tiện mua, người bán hàng giới thiệu cái gì, tôi liền mua cũng không có nhìn.”

“Đó cũng là em mua. ” Nam Dạ Tước cũng không để ý.

Dung Ân tỉ mỉ sấy khô từng lọn tóc của anh, động tác của cổ tay nhẹ nhàng, Gió mát theo da đầu ngấm vào trong lòng, thực sự là ấm áp vô cùng.

Eo Nam Dạ Tước thực tế cũng không có gì đáng ngại, sau một tuần lễ nằm ở nhà, thật sự đến mức khó chịu, liền tự động rời khỏi giường đi đến công ty.

Ngày đó, Diệp tử tới rất sớm, hẹn Dung Ân theo cô cùng đi xem nhà

Căn hộ cô đã sớm chọn xong, hôm nay, cô quyết định ,sẽ đem ba mẹ lên sống cùng.

Diệp Tử muốn đưa Dung Ân ra ngoài đi dạo, không muốn cô ở trong nhà buồn bực, cha mẹ Diệp tử đều là nông dân, điều kiện gia đình cũng không khá lắm, tiền đặt cọc (*trong mua trả góp) là 30 vạn, cô mấy năm nay để dành tiền, hơn nữa phải bán nhà cũ, mới kiếm đủ tiền đặt cọc.

Lúc đi ra khỏi chỗ bán nhà, cả nhà Diệp Tử đều rất vui vẻ, Diệp Tử nhất định lôi kéo Dung Ân đến tiệm ăn để mời cô, trong bữa ăn, hai người già rất ít nói, nụ cười thật thà, thỉnh thoảng nhìn con gái lúc nói chuyện gật đầu, vui vẻ hòa thuận.

“A Tử, mẹ rất vui vì cuối cùng chúng ta cũng mua được nhà, chỉ là sau này vất vả một chút để trả tiền đã vay”

“Bà biết cái gì hả?” ông lão bên cạnh khẽ cười. “Con gái nhà chúng ta đây là rất có tiền đồ, có thể ở trong nội thành, dựa vào bản lĩnh của chính mình mà kiếm tiền”

Diệp tử hé miệng cười khế, mẹ của cô nghe nói vậy, gật đầu lia lịa, “Đúng, A Tử nhà chúng ta rất có bản lĩnh.”

Làm con gái, vui vẻ nhất là nhìn thấy nụ cười trên mặt của cha mẹ, người già, thật ra cũng giống như đứa trẻ, con gái có tiền đồ, vậy cũng là niềm tự hào cũng như an ủi đối với cha mẹ già.

Một khi đi đến quyết định này, Diệp Tử cảm thấy nhẹ nhõm đi nhiều, cô do dự đến bây giờ cuối cùng đã biết qua một cửa ải. Năm mươi vạn, có thể làm cho cô không cần mang áp lực trầm trọng trả tiền vay, nhưng nửa đời sau, áp lực tâm lý cô cũng sẽ chịu đựng không nhỏ.

Nam Dạ Tước ngồi ở bên trong phòng làm việc, nhìn tám chi phiếu ở trên bàn, tay cầm bút ngòi vàng chỉ vào, “Đây là ý gì?”

Diệp Tử ngồi xuống ghế đối diện với anh, “Chuyện này, vẫn là tạm thời tốt nhất không nên nói cho Dung Ân, mấy ngày qua, cô ấy hồi phục rất tốt, toàn bộ cùng tâm tình có liên quan. Đây là không lâu trước đó, có người cho tôi chi phiếu hai mươi vạn, để cho tôi ám hiệu tâm lý, phổ thông mà nói, chính là gây trở ngại Dung Ân hồi phục, làm cho cô ấy không thể tiếp nhận đựng đựng của bất kì kẻ nào.”

Nam Dạ Tước khoé mắt khiêu khích, con người sắc bén bắn thẳng về phía Diệp Tử, môi kéo thành một đường, tầm mắt tràn đầy dò xét ở trên mặt cô quét mấy cái về sau, sau đó mới mở miệng nói, “Đối phương là ai?”

“Tôi không nhận ra, nhưng cô ta đối với tình trạng của Dung Ân rất rõ, mấy ngày nay, cô ta cũng không có chủ động liên lạc với tôi.”

Nam Dạ Tước nửa người dựa vào ghế, một chân nhấc lên, gương mặt tuấn tú căng thẳng tối tăm không rõ, con mắt sâu thẳm khẽ chau lại, liếc về hướng Diệp Tử, “Cô tại sao bây giờ mới nói?”

“Thật xin lỗi, ” cô thở sâu mới nói, “Nói thật, tôi từng dao động.”

Đường nét trên mặt Nam Dạ Tước lộ ra vẻ nguy hiểm, Diệp Tử thấy thế, lắc lắc đầu nói, “Nhưng mà, tôi dám cam đoan, tôi từ đầu đến cuối cũng không có can thiệp vào tâm lý của Dung Ân, ở điểm này, tôi có thể xác định, tôi có ý đức của người bác sĩ.”

Nam Dạ Tước để bút trong tay xuống, thân thể hơi nghiêng về sau, từ trong ngăn kéo móc ra gói thuốc lá, “Nếu đã dao động, tôi có lý do gì tin cô không có thay đổi hành động?”

Người đàn ông này, có một ánh mắt có thể nhìn thấu người khác, từng ánh mắt cũng có thể làm người khác không chỗ nào che giấu, bên trong phòng mở hệ thống sưởi ấm, nhưng phía sau lưng Diệp Tử cũng đã toát ra mồ hôi lạnh, cô hai tay khấn trương mà đặt ở trên đầu gối, “Thật ra thì, một nửa nguyên nhân là xuất phát từ Dung Ân. Tôi tiếp xúc cùng cô ấy đến nay, ý chí của cô ấy từ trước đến giờ rất kiên định, ban đầu, nếu không phải chính cô ấy muốn tiếp nhận trị liệu, có thể ngay cả tôi cũng không thuyết phục được, trên người Dung Ân, tôi có thể cảm giác được một loại khí chất rất rõ ràng, có lẽ, đây chính là chính khí (kiên cường chính trực) mà một số người nói trong miệng chẳng, lúc cùng cô ấy ở chung một chỗ, trong lòng phàm là có chút tà niệm, cũng sẽ bị mờ nhạt lặng lẽ mất tích.”

Anh cười, điều thuốc ở giữa ngón tay cũng không có đốt, con người hẹp dài, ánh mắt nhìn chằm chằm hộp thuốc lá trên bàn, “Quả thật, có lúc, tôi thậm chí ở trước mặt cô ấy cũng không dám nghĩ việc khác, thật giống như có thể bị cô ấy nhìn thấu hết.”

Diệp Tử có chút sững sờ mà nhìn mặt Nam Dạ Tước, con người trong mắt người đàn ông này càng lúc sáng ngời, cô dường như cũng chú ý tới, chỉ những lúc anh nghĩ đến Dung Ân, anh mới không phải là Nam Dạ Tước khí chất tàn bạo.

Có chút thay đổi, chính mình luôn là chậm chạp nhìn không ra.

Ngón tay Nam Dạ Tước gảy nhẹ mấy cái trên điều thuốc rồi nói, “Cô thật đúng là thành thật, nếu đối phương cho cô số tiền kia, cô cũng đúng thôi, không nên ngu ngốc từ chối.”

Diệp Tử cười, chỉ xem như anh đang nói đùa, “Tôi không có thay cô ta làm việc, tiền này tự nhiên là không thể cầm, trong lòng tôi cũng có một chút ý đức, không muốn cùng người khác tranh nhau, cũng không muốn bị cuốn vào bất kỳ tranh đấu nào.”

Nam Dạ Tước móc ra cái bật lửa, đem tám chi phiếu kia đốt, cô nhìn ngọn lửa cháy sạch sẽ.

Đối phương không có liên lạc lại với Diệp tử, nhất định là biết rõ Dung Ân bệnh tình như cũ dặm chân tại chỗ, lúc này mới có thể bình thần, mà có thể biết được chuyện này, liền chỉ có hai cách.

Một, là người bên cạnh anh, hai, chính là hồ sơ Diệp tử ghi chép quá trình trị liệu.

Mấy ngày kế tiếp, Nam Dạ Tước cố ý dẫn Vương inh, nếu là có người hỏi tình hình gần đây Dung Ân thể nào, liền nói là tốt rồi, cơ bản đã hồi phục, Diệp Tử ở trên hồ sơ cũng ghi lại theo hướng tốt như vậy, toàn bộ đều rõ ràng, cuộc sống Dung Ân cũng như người bình thường.

Chưa tới mười ngày, liền có người nhin không được.

Khi Diệp tử nhận được điện thoại, mí mắt không ngừng nhìn xem, cái này là số lúc trước cô gọi lại, vẫn tắt điện thoại.

Đối phương vẫn là hẹn gặp ở quán cà phê lúc trước, cô chạy tới, cô gái đã ngồi chờ ở chiếc bàn gần cửa sổ thần sắc có chút không kiên nhẫn, ánh mắt ở bốn phía quét vòng về sau, vừa lúc nhìn thấy Diệp tử đi tới đối diện.

“Cô tìm tôi có việc sao?” ngữ khí của cô, rõ ràng lạnh nhạt rất nhiều.

Cô gái sau khi gọi cà phê cho Diệp Tử, hai tay vòng ở trước ngực, ánh mắt mỉm cười, nhưng ý tứ lộ vẻ khinh thường, “Xem ra, Diệp tiểu thư là ngại 50 vạn vẫn còn thiếu?”

Diệp Tử đem túi đặt ở trên mặt bàn, “Cô rốt cuộc là người nào? tại sao lại có thể hiểu rõ tình trạng hiện nay của Dung Ân?”

“Diệp tiểu thư, cô ra giá đi, muốn bao nhiêu tiền cô mới bằng lòng giúp việc này?”

“Chúng ta tới đây làm giao dịch cô thấy như thế nào? Tôi cho cô một trăm vạn, cô nói cho tôi biết, cô tại sao muốn làm như vậy, hay là sau lưng có người sai khiến cô làm như vậy?”

Sắc mặt cô gái tối lại, hỏn hển, “Nực cười, tôi sẽ coi trọng số tiền này của cô?”

“Vậy cô muốn cái gì?” nói chuyện, là giọng người đàn ông, mà lại còn lạnh lùng ác nghiệt, cô gái giật mình xoay lại, liền thấy Nam Dạ Tước đã ngồi xuống bên cạnh Diệp tử, trang phục bình thường tối tăm, một chân nhấc lên, bất cần đời mà lạnh lùng cười, làm người ta cả người run rẩy.

Cô gái không nghĩ tới anh sẽ xuất hiện ở đây, liền cầm lấy túi định bỏ đi.

“Đừng vậy chứ, cà phê còn chưa có uống mà.” Nam Dạ Tước lấy ra cái bật lửa làm bằng kim loại, nắp lúc mở lúc đóng, có tiết tấu mà động tác làm cô gái kia sợ sệt không dám đứng lên.

Anh nhìn kỹ, cũng không nhận ra.

Nhưng cô gái hiển nhiên là biết Nam Dạ Tước, ánh mắt lúc trước đường hoàng cao ngạo, hôm nay cúi đầu gục xuống, không dám ngẩng.

“Nói đi, ai bảo cô làm chuyện hại người này?”

Người đàn ông khí thế mạnh mẽ, lại không có quanh co lòng vòng, liền truy xét mấu chốt.

Về mặt cô gái luống cuống, trong lòng tính toán, nghĩ tạm thời nói dối để vượt qua “Tôi, tôi không biết, đối phương chẳng qua là gọi điện thoại để cho tôi thay cô ấy làm việc, nói là sau khi chuyện thành công sẽ cho tôi 20 vạn, tôi chưa từng thấy qua mặt người người đó.”

Diệp Tử không khỏi thất vọng, khẽ thở dài.

Nam Dạ Tước cũng không cho là như vậy, mũi chân nhẹ đẩy mấy cái, “Tôi nếu không có nhìn nhầm mà nói..., toàn bộ áo quần trên người cô cộng dồn lại cũng không dừng lại ở 20 vạn, túi, y phục, đồ trang sức, loại nào cũng là nhãn hiệu cao cấp? Như thế nào, lại vì món tiền nhỏ này mà làm việc?”

Trán cô gái toát ra mồ hôi, không biết nên ứng phó như thế nào.

“Cô hôm nay không nói thật, tôi sẽ cho cô nếm thế nào là ngon ngọt.” Nam Dạ Tước ngẩng lên, thu hồi động tác lại, nửa người cúi lên phía trước, môi mỏng tiến tới bên tai cô gái..

Hơi thở nóng rực làm cô gái bỗng nhiên mặt đỏ tới mang tai, tầm mắt nghiêng đi, liền có thể nhìn thấy gương mặt hoàn mụ tuần tú của anh cùng với chiếc cằm khêu gợi.

“Tôi chỉ cần sai người điều tra nguồn gốc của cô, có thể rõ ràng tường tận, đến lúc đó, tôi cũng sẽ không nói chuyện với cô khách khí như vậy.”

“Anh, anh muốn làm cái gì? ” thủ đoạn làm việc Nam Dạ Tước , cô đã có nghe qua .

“Nói đi”.Anh không có đủ kiên nhẫn.

Ánh mắt cô gái vẫn như cũ do dự, Nam Dạ Tước đem cái bật lửa ném ở trên mặt bàn, hai đầu lông mày, phát ra lạnh người, trông mắt mạnh mẽ nóng nảy mà sắc bén.

“Là, là Phi Vũ sai tôi làm như vậy”

Cả đôi mắt Nam Dạ Tước hiện đầy u ám, bộ mặt tà mị bỗng nhiên biến đổi làm người khác hoảng sợ vô cùng, cảm kiên nghị hiện ra nguội lạnh,anh quăng mấy tờ tiền sau đó bước đi ra khỏi quán cà phê.

Chuyện này, Dung Ân cũng không biết, Diệp Tử suy nghĩ cũng đúng, cô hiện tại cần tâm tình tốt để giúp cho việc trị liệu.

Tước Thước

Hạ Phi Vũ đứng ở cửa, làm sao cũng không có dũng khí đẩy cánh cửa kia ra. Bạn của cô ta ở trong điện thoại đã nói rõ hết thấy, cô đặt tay phải ở tay cầm cửa, ba phen mấy bận dùng sức sau lại buông ra, Đan Mị thấy cô đứng cửa bất động, liền cất giọng nói, “Hạ chủ quản, tổng tài đợi cô rất lâu, vào đi.”

Cô vặn mở cửa, răng rắc một tiếng, tâm trạng thấp thỏm giống như ngã vào đáy cốc.

Nam Dạ Tước đứng gần cửa sổ, trong không khí có loại mùi vị cây cỏ rất đậm, điều thuốc giữa ngón tay anh khói tỏa thành từng vòng, xuyên thấu qua cửa sổ lá sách, ánh mặt trời bị cắt thành từng mảnh, chiếu rọi trên khuôn mặt tinh xảo mà lạnh lùng. Thân ảnh cao lớn bị kéo thành rất dài, Hạ Phi Vũ lặng lẽ tiến lên, người đàn ông này, là cô trông ngóng mong chờ , cô ta dùng sự ngưỡng mộ yêu anh đến bây giờ, còn chưa từng được đáp lại, bộ vest màu đen vừa vặn ôm sát người, cô ta nuốt chua xót xuống, khàn khàn mở miệng, “Tước, thật xin lỗi.”

Cô không có giải thích chút nào, đi theo Nam Dạ Tước lâu như vậy, đạo lý ấy dĩ nhiên cô hiểu rõ, anh đem điều thuốc dập tắt, ánh mắt vẫn như cũ nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Tại sao?”

Hạ Phi Vũ mang giày cao gót, cô tiến lên hai bước, thân thể dường như dựa sát phía sau lưng Nam Dạ Tước , chân chính đối mặt ,ngược lại không giống trong suy nghĩ, chân tay luống cuống, “Bởi vì ghen tỵ với Dung Ân, Tước, em vẫn cho là, có thể đứng ở bên cạnh anh , chỉ có em”

Thân thể Nam Dạ Tước thẳng tắp quay lại, hô hấp hai bên có thể cảm nhận được rất rõ ràng , “Em hẳn là hiểu được, qua nhiều năm như vậy, cùng tôi đứng chung một chỗ, vẫn chính là em.”

“Tước, em muốn không chỉ là như vậy ” Hạ Phi Vũ lui về phía sau hai bước, đi tới phía trước cửa sổ, “Em thích anh, chẳng lẽ anh không nhìn ra được sao?”

Nam Dạ Tước đi về phía bên người cô, bả vai nghiêng dựa trên bệ cửa sổ, “Vậy em biết,tôi vì cái gì liên tục không chạm vào em không?”

Hạ Phi Vũ ngẩng đầu, giọng nói vội vàng, “Tại sao?”

“Mới đầu, tôi cảm thấy em cùng với những người phụ nữ kia không giống nhau, em có kiêu ngạo của mình, có cốt khí, tôi nghĩ đem phần tốt đẹp này giữ lại cho em, sau này, bởi vì em có năng lực làm việc xuất sắc, tôi thăng em lên làm trưởng phòng, cho em trở thành trợ thủ đắc lực của tôi, tôi đã từng muốn em. Tôi thừa nhận, Dung Ân xuất hiện là ngoài ý muốn, cô ấy dời đi sự chú ý của tôi... ” mà sự chuyển dời này, anh hoàn toàn không thoát ra được.

Ánh mắt Hạ Phi Vũ không ngừng chua xót, lúc ấy, cô còn đắc chí, cho là Nam Dạ Tước một cước đá văng Dung Ân ra, cô không nghĩ tới, khi cô đang thể hiện bản lĩnh của mình, lạt mềm buộc chặt, lại khiến cho

người đàn ông không tính nhần nại, anh nói, muốn giữ lại cho cô phần tốt đẹp kia , loại ý nghĩ này sau khi Dung Ân xuất hiện, hoàn toàn không thể thực hiện.

Nam Dạ Tước đi tới trước bàn làm việc ngồi xuống, anh một tay chống trán, dường như suy nghĩ một lát, “Em hãy nộp đơn từ chức đi.”

“Cái gì? ” Hạ Phi Vũ tiếng nói có chút bén nhẹn, mặt khó có thể tin, “Tước, anh muốn sa thải em?”

Nam Dạ Tước ngẩng đầu, “Phi Vũ, đi theo tôi lâu như vậy, em nên biết tôi ghét nhất phụ nữ giở những thủ đoạn đó, nếu đổi lại là người khác, tôi tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua như vậy .”

“Nhưng mà...” cô dù sao cũng là một nhân tài do anh bồi ra “chính anh cũng nói, em là người trợ thủ đắc lực, Tước, để cho em ở lại giúp anh.”

“Tôi không thể cho em ở lại” anh nói vô cùng dứt khoát. Hạ Phi Vũ đứng không vững, thân thể run rẩy, trong mắt Nam Dạ Tước, cô và những người phụ nữ khác không có gì khác biệt.

Suy nghĩ như vậy, còn có cái gì tốt đẹp có thể nói?

“Là vì Dung Ân sao? ” Hạ Phi Vũ như cũ vẫn chưa từ bỏ ý định, phụ nữ có đôi khi chính là như vậy, biết rất rõ rằng đáp án sẽ có nhiều đau đớn, nhất định theo đuổi, tình nguyện bị tổn thương thương tích đầy mình.

“Vì người phụ nữ của tôi, tôi cam nguyện gãy cánh tay của mình, nội trong ba ngày nộp đơn xin từ chức, cô làm việc cùng tôi lâu như vậy, ngay cả đường lui tôi cũng sẽ không phá hỏng, rời khỏi Tước Thúc, cô cũng có thể tìm công việc khác ỉnh. ” Nam Dạ Tước lời nói đột nhiên kiên quyết, không còn nóng nảy phiền long, anh tiện tay rút ra giấy tờ, đem ánh mắt từ trên người Hạ Phi Vũ thu hồi lại.

Theo tác phong xử lý của Nam Dạ Tước, cái này đã coi như là hạ thủ lưu tình.

Cũng không biết, anh biết rõ chân tướng sự việc về sau, lại sẽ đối với cô như thế nào? Hạ Phi Vũ nước mắt lăn xuống đi ra ngoài, cô tất nhiên sẽ không nói, đây đưa đối người đàn ông này không thể được, thay vì ở nơi này khóc suốt suốt, còn không bằng tạm thời tự mình rời đi.

Cô gái xoay lưng rời đi, bóng lưng đang run rẩy, hai nắm thật chắc , hết sức cố nén, hi vọng ở lúc đi cố gắng không nên quá thảm hại.

Hai mắt Nam Dạ Tước dừng ở trên văn kiện ngược lên , Hạ Phi Vũ đúng là anh bồi dưỡng ra được, ở Tước Thúc, cô thậm chí đã có thể thay hấn chống đỡ một nữa.

Nhưng, cô phạm vào đại kỵ, chỉ là những thủ đoạn này ở trên người bất kỳ ai khác, Nam Dạ Tước cũng sẽ không nhần tâm hạ quyết tâm như vậy. Bởi vì cá nhân, chính anh không phải người tốt gì.

Nhưng mà, đối phương là Dung Ân, thì không được.

Nam Dạ Tước phiền não đem giấy tờ nhét vào bên cạnh, nếu nói là vì cái gì không được, anh cũng không nói ra được nguyên nhân, tóm lại, không được đó là không được, không có lý do gì.

Làm cho Dung Ân không nghĩ tới chính là, hành động của Tư Cần có thể nhanh như vậy, cô giống như là đã chuẩn bị toàn bộ kế hoạch hoàn hảo , từng bước từng bước, cũng là hướng về phía Hạ gia, đến tình cảnh này, cô cho dù là nhóm lửa tự thiêu cũng sẽ không tiếc.

100. Chương 97

Chap 97 – Nói cho anh biết chân tướng về đứa bé.

Mặt lợi hại nhất của Hạ gia, không phải là có bao nhiêu tài sản, mà là có một người làm trong ủy ban thành phố, Hạ Bội Hải.

Hạ phi vũ gây chuyện, chính là hấn dùng quan hệ, một tay giải quyết.

Nam Dạ Tước đối với Dung Ân thuận theo cũng không ít, nhưng cô đã đồng ý với Tư Cần, cho nên mỗi lần ra cửa đều rất cẩn trọng, phải chuyển mấy lần xe buýt, xác định không ai theo dõi sau này mới đi đến chỗ Tư Cần thuê, ở khu dân cư.

Kể từ khi bà mất, cái chỗ ở kia Tư Cần không trở về nữa. Dung Ân vốn định mang cô đến thăm phần mộ của bà, nhưng Tư Cần cự tuyệt, cô nói, muốn chờ mình làm được điều gì đó rồi mới có tư cách đi gặp bà.

Dung Ân biết là cô tự trách bản thân mình.

Trước kia khi bà còn sống, tiền Tư Cần kiếm được chủ yếu là dành cho bà để bà chữa bệnh. Mặc dù cuộc sống gian khổ chút nhưng rất vui vẻ, không giống như hiện tại, vắng ngắt, ngay cả cái người nói chuyện cũng không có.

Cô hút thuốc, mở ra cửa sổ, Dung Ân đi tới, lấy điếu thuốc trong tay Tư Cần dập đi. Tư Cần nhìn một chút, không có nói gì, “Thân thể là của cậu, vừa hút thuốc lá, vừa uống rượu, cậu thật sống bất cần rồi phải không?”.

– “Dung Ân, mình thật sự không cần gì nữa rồi!” – Tư Cần lướt qua cô đi về phía phòng khách, trên ghế salon, điện thoại vào lúc này vang lên, cô ấn xuống nút trả lời, tìm ình một tư thế ngồi thoải mái: – “Alo, Hạ tiên sinh? Tối nay không được, em buổi tối có hẹn rồi, hôm nào sao, được, cứ như vậy, chào anh.”

Dung Ân vừa nghe đến ba chữ Hạ tiên sinh, mí mắt liền nhạy cảm nhảy lên:

– “Tư Cần, cậu tiếp xúc với người của Hạ gia sao?”

– “Hạ Phi Vũ có một người anh, tên là Hạ Tử Hạo, chúng mình mới vừa quen nhau.”

– “Tư Cần...” Dung Ân chân mày nheo lại. Tư Cần chỉ giơ tay lên, đem hai đầu lông mày cô vuốt lên: “Cậu đừng lo lắng, mình biết mình đang làm cái gì.”

– “Mình không quan tâm cậu đang làm cái gì. Tư Cần, dừng tay lại có được hay không? Tiếp tục như vậy chỉ làm thương tổn đến chính mình, thật không đáng!”

– “Dung Ân, cậu để mình kiên trì đi. Thật ra thì, nội tâm của mình không kiên cường như vậy, tôi cần phải có cái gì chống đỡ mới có thể sống được. Nếu không, mình sẽ từng giờ từng phút nhắc nhở chính mình, những vết sẹo kia, mình che giấu, không bị vạch trần. Mình phải để cho Hạ Phi Vũ ném mùi đau khổ giống mình, mình mới có thể an lòng.”

Dung Ân thờ dài, vận mệnh của cô và Tư Cần phần nào cũng giống nhau, nhưng cuối cùng cô ấy lại lựa chọn con đường cùng này. Cô so sánh với Tư Cần có lẽ còn may mắn hơn nhiều.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân trong lòng như cũ có chút nôn nóng. Tư Cần là quyết tâm, căn bản không nghe khuyên bảo, tiếp tục như vậy, Dung Ân sợ rằng cô ấy có ngày sẽ hối hận.

Lên lầu, trong phòng tắm truyền tới tiếng xả nước, quần áo Nam Dạ Tước tùy ý vứt trên mặt đất. Người đàn ông này thói quen thật rất xấu Dung Ân đem quần của hấn nhặt lên, còn có áo phộc, áo sơ mi, dây lưng. Thuận tay cô sờ tới túi quần anh, ở bên trong có bóp da, cô đem đồ lấy ra sau chuẩn bị thả vào trên tủ đầu giường. Vừa buông tay, suy nghĩ lại có chút hiếu kỳ những thứ trong bóp da trên tay, từ từ mở nó ra.

Bên trong, có một loạt chi phiếu các loại. Dung Ân tầm mắt liếc về một bên khác, thấy ngay được một tấm hình.

Cô tin chắc, mình không có chụp tấm hình này. Dung Ân nhìn bối cảnh bên trong, chắc là cô lúc đứng ở trên ban công bị chụp trộm, chỉ là nghiêng mặt, tóc dài mềm mại rũ xuống, mi mắt khê buông thõng, điềm tĩnh mà bình yên.

Trong phòng tắm tiếng nước chảy biến mất, kèm theo tiếng động xột xoạt, Dung Ân mang bóp da bỏ lại túi quần, đột nhiên khóe miệng không khỏi câu lên, đôi mắt ánh lên chớp động. Nam Dạ Tước đi ra, vẫn không có mặc y phộc như trước, đầu tóc ướt nhẹp.

- Một mình ở đây cười cái gì vậy? – Anh tựa vào Dung Ân trên đùi, để cho cô sấy tóc, vẽ mặt bộ dạng thích thú.

- “Không có gì!” – cô động tác mềm mại chậm rãi, ngón tay một chút một chút kích thích tóc anh.

- “ Ân Ân?”

- “Hả? ” – Ánh mắt cô không nhìn theo. Thanh âm cũng là từ trong lỗ mũi nhẹ nhàng ra tới.

- “Tôi nhận được tấm hình kia, chính là lúc em cùng Bùi Lang đang ở cửa tiệm rượu...” – Nam Dạ Tước nghiêng thân mình, đem mặt đối diện với Dung Ân, tầm mắt vững vàng, vừa lúc nhìn thấy sống mũi cô gái. Chuyện này, anh không phải là không để ý đến, mà là ngại bệnh tình Dung Ân lúc trước, anh cứ chất chứa đến giờ – “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Dung Ân động tác trong tay ngưng lại, vẽ mặt tự nhiên: “Tôi không phải là nói qua với anh sao? Anh không có tin tưởng mà thôi.”

Nam Dạ Tước không hề chớp mắt liếc nhìn cô:

-Hạ Phi Vũ?

“Tôi không biết!” – Dung Ân ngón tay xuyên qua mái tóc người đàn ông, “Đêm hôm đó, Tư Cần say đến bất tỉnh nhân sự...” – cô bật thốt lên tên Tư Cần, khi ý thức được đã không kịp nữa, cô vội vàng cắn cắn khóe miệng, nhưng Nam Dạ Tước hiển nhiên không hiểu chuyện, thần sắc không thay đổi, ánh mắt cũng không nói lên cái gì rõ ràng, Dung Ân trong lòng dịu đi, lúc này mới êm tai nói tiếp. “Là tôi đi đón cô ấy. Lúc đi ra, vừa lúc gặp Bùi Lang, lúc ấy trời cũng đã khuya lắm rồi, chúng tôi vừa không gọi được xe, anh ta giúp chúng tôi, Tư Cần bởi vì không thể về nhà, Bùi Lang đã đưa cô ấy tới khách sạn, anh ấy nói có anh ta bao phòng đó. Tấm hình kia, là chúng tôi sắp xếp cho Tư Cần xong rồi đi ra ngoài, sau đó bị chụp trộm, tôi với anh ta lúc ấy chẳng qua là đứng ở cửa, cạnh nhau tương đối gần thôi...” Dung Ân một hơi nói nhiều như vậy, liền dừng lại “Sau đó, Hạ Phi Vũ liền xuất hiện.”

Nam Dạ Tước hai mắt ngó chừng phía trên, anh nhớ ra, Nghiêm Tước tiếp khách lần trước chính là ở bên trong khách sạn này, cũng là để cho Hạ Phi Vũ qua sắp xếp.

Nếu cô ta có thể thu mua chuộc bác sĩ tâm lý, chuyện như vậy hoàn toàn có thể làm được. Người đàn ông sắc mặt ảm xuống, sau khi vẽ bề ngoài xinh đẹp được kéo ra, con người ta thường sẽ thấy được những chuyện mình không muốn thấy.

Anh dĩ nhiên là tin tưởng Dung Ân. Nếu là nói vì rời khỏi anh, ngược lại phụ thuộc vào Bùi Lang, lý do này quá mức gượng ép. Anh sớm nên hiểu được, Dung Ân có thể nhận sự giúp đỡ của Bùi Lang nhưng không bao giờ chấp nhận cái phương thức trao đổi lúc đầu của bọn họ.

Phương thức xử lý Hạ Phi Vũ của anh, trong mắt người khác có thể là nhẹ, nhưng Nam Dạ Tước cũng hiểu được, đối với cô ta mà nói, không có cách gì tàn nhẫn hơn thế. Dung Ân xoa tóc của anh, rồi đẩy anh ra:

-Đứng lên đi!

Thân thể anh chuyển dời, cánh tay chắn ngang, ôm vai Dung Ân đem cô áp ngã xuống giường:

-Nếu không phải tấm hình kia, tôi sẽ không nghĩ tới kẻ đem em giấu đi chính là Bùi Lang, cho nên nói, em nhất định trốn không thoát lòng bàn tay của tôi, Ân Ân, chúng ta là bất kể như thế nào cũng sẽ ở cùng nhau.

“Không đến lượt anh. ” Dung Ân chống hai tay, muốn đứng dậy, nhưng người đàn ông này cánh tay rất nặng, lại đem cô áp trở về:

“Chẳng qua, gan em cũng quá lớn rồi, lại dám đi theo hắn vào khách sạn? Em không phải không biết đàn ông phát tình sẽ xông bừa sao ? ” – Nam Dạ Tước đem Dung Ân kéo đến bên cạnh mình, đôi môi tiến tới bên tai cô tàn bạo nói.

“Anh cho rằng ai cũng giống anh à? ” Dung Ân cười nhạt, ánh mắt dời đến Nam Dạ Tước, gương mặt tuấn tú xem ra làm người ta hoa mắt, mê đắm: “Thấy khách sạn sẽ nghĩ tới chuyện khác đầu tiên như vậy cũng chỉ có anh.”

-”Khách sạn vốn chính là chỗ ngủ, buồn ngủ sẽ phải lên giường, nam và nữ vào đó, không muốn làm chuyện gì, chẳng lẽ là chạy vào bên trong nhìn sao ngắm trăng sáng hay sao?”

Người đàn ông này...

Ngụy biện thật giỏi, nói xong lời cuối cùng, luôn là làm cho người ta không đỡ được miệng lưỡi hằn.

Thấy Dung Ân nhìn chăm chăm mình, Nam Dạ Tước mân lên môi mỏng, nụ cười càng phát ra tà mị:

-Lại nói, Bùi Lang vừa nhìn cũng không phải là người đứng đắn, hằn đối với em bụng dạ rất khó lường.”

Dung Ân nghiêng thân, cùng anh mặt đối mặt, người đàn ông tay thuận thế ôm hông của cô: “VẬY còn anh? Anh lại là có ý gì?”

-”Rắp tâm của tôi ai cũng thấy rất rõ ràng, chính là muốn em.”

Đối mặt với thái độ thẳng thắn đó của anh ta, Dung Ân cũng á khẩu không trả lời được. Nam Dạ Tước dán chặt lấy mặt của cô, trong ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm túc: “Ân Ân. Con của chúng ta là tại sao lại mất?”

Dung Ân thật không nghĩ tới, Nam Dạ Tước lại hỏi lại cô chuyện này làm cô không biết làm thế nào với tình huống này. Chẳng nhẽ anh ta biết lúc đó Dung Ân nói dối sao? Hô hấp cô ngưng lại, mở miệng, tiếng nói có chút khàn khàn: “Là tôi bị vấp ngã.”

“Em lúc ấy hẳn là rất quan tâm đứa bé này, tại sao lại không bảo vệ nó cho tốt?”

Dung Ân rũ xuống, hai mắt giờ lên, nhìn lại đáy mắt người đàn ông đầy u ám: “Nếu tôi nói hết với anh, anh có tin không?”

Nam Dạ Tước nhìn thấy Dung Ân hốc mắt chỗ sâu có nước ngưng kết, anh đặt tay vào thắt lưng cô, tay nắm thật chặt, gập đầu.

“Thật ra, đứa bé này xuất hiện là một việc ngoài ý muốn, thời điểm tôi biết được mình mang thai, trong lòng cũng rất sợ. Tôi hỏi anh, nếu tôi sinh con cho anh, anh có phải sẽ buông tha cho tôi đi không, tôi không nghĩ tới sẽ có chuyện trùng hợp như vậy. Anh nói, là tôi mơ mộng hảo huyền, tôi liền không định nói cho anh biết chuyện về con. Tôi cũng vậy, từng có do dự, cuối cùng vẫn là quyết định đến bệnh viện bỏ đứa bé của anh. Tôi thậm chí đã nằm ở trên bàn mổ rồi, nhưng là lúc bác sĩ chuẩn bị bắt đầu, tôi nghe chỗ cách vách giường truyền đến tiếng thét chói tai. Trong khi hai chúng tôi đang cách nhau một tấm rèm, tôi nghe bác sĩ nói, xuất huyết quá nhiều... Tôi lúc ấy rất sợ hãi, tôi sợ tôi cũng giống người phụ nữ đó, tôi không muốn chết ở trên bàn mổ...”

Thân thể Dung Ân bắt đầu run rẩy, chuyện kia, đến nay vẫn hiện ra thật rõ ràng ở trước mắt cô. Nam Dạ Tước cũng không nói gì, hai tay ôm chặt cô, đem cảm nhẹ chống đỡ trên trán cô.

Cảm nhận được nhiệt nơi bên trong bàn tay truyền đến cùng an ủi, Dung Ân lúc này mới đem thân thể căng thẳng buông lỏng chút ít:- “Tôi muốn giữ lại đứa bé này, cho nên, đã mang thuốc tránh thai đổi thành vitamin. Tôi biết sau một thời gian sẽ không thể tiếp tục lừa gạt được anh, cho nên, tôi chỉ có thể dùng hai ba tháng đầu khiến cho anh chán ghét tôi. Bởi vì tôi biết, nếu anh không buông tay, tôi trốn cũng vô ích. May mà, anh dần dần xa lánh tôi. Nhưng thật sự là mọi chuyện khó liệu trước, vào lúc đó, con cũng đã không còn...”

Nam Dạ Tước cảm thấy cổ truyền đến sự ảm ướt lạnh như băng. Đứa con này đến không đúng lúc, đi cũng lặng lẽ không một tiếng động. Nó chưa từng làm loạn gì trong bụng Dung Ân, cũng không để vô phải chịu cái gì đau đớn. An tĩnh giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Dung Ân đem chuyện này giấu ở trong lòng, cho tới bây giờ cũng không dám nghĩ lại. Mỗi lần, lúc nhớ lại sắp chạm đến góc khuất hẻo lánh đó, Dung Ân luôn là giống như ốc sên thụt lại, đau lòng lại kéo đến. Nam Dạ Tước cho là cô đem con ra làm điều kiện với anh, mẹ cũng không biết cô từng có thai, không một ai biết, Dung Ân thật ra yêu đứa con kia rất nhiều. Lúc cô nằm trên giường một mình, thường vuốt bụng cùng con trò chuyện, cùng nói với con, để cho nó ngoan ngoãn một chút, không nên quậy, mẹ sẽ nhanh mang nó đi, sẽ bảo vệ nó.

Đứa bé kia, thật cũng rất nghe lời, Dung Ân thậm chí nghĩ ngoan như vậy, có lẽ sẽ là con gái.

Nam Dạ Tước nâng khuôn mặt của cô, Dung Ân nhắm mắt lại, lông mi ngưng kết vệt nước mắt, anh cúi người, môi lạnh bạc hôn nhẹ mi mắt của cô. Dung Ân chỉ cảm thấy nóng bỏng lợi hại, cô muốn tránh ra, lại bị khuỷu tay bên trái của anh ôm chặt cô vào trong ngực, không thể nhúc nhích. Nước mắt là mẫn chất, tựa như tâm tình Nam Dạ Tước lúc này. Nơi cổ họng cô nhẹ nuốt, đem nước của cô cùng ủy khuất nuốt xuống bụng.

- “Ân Ân, sau này, chúng ta nếu có con nữa, anh nhất định sẽ bảo vệ con thật tốt, bất kể là ai dám làm thương tổn nó, anh kiên quyết không tha!”. (Nhớ câu này vì sau này NDT trả thù Diêm gia và hận cả DA vì hại con hắn đấy. Thú vị nhỉ!)

Dung Ân ở trong lòng ngực của anh run rẩy. Cuộc va chạm ở Diêm Gia không nói hết được, đã bị cô lược bỏ, việc đã đến nước này, cần gì phải nữa liên lụy vào người khác, mất con, hoàn toàn là trách nhiệm của cô.

Nam Dạ Tước khẽ đem thân thể xuống phía dưới hoạt động chút ít, trán chống khẽ, ngón cái tính lau đi khóe mắt ướt, Dung Ân cầm tay anh, mi mắt rũ xuống:

- “Nam Dạ Tước, còn nhớ rõ hôm chúng ta đến rạp chiếu phim không? Lúc ấy, anh ngủ thiếp đi, rõ ràng là phim hài, em làm sao cũng cười không nổi, bởi vì em biết, em muốn mang theo con bỏ đi, em lúc ấy mặc dù một lòng muốn bỏ đi, nhưng em nghĩ, dù sao cũng là con của hai chúng ta, nghĩ đến con sau này sẽ không có ba, trong lòng em lại khó chịu. Còn ở cái nông trang kia, em cũng vậy rất muốn cười nữa... Mấy ngày đó, em thật sự rất vui vẻ, em tha thiết tự nói với mình, không cần phải hối tiếc cái gì, khoảng thời gian này cũng là em trộm được thôi...”

- “Ân Ân, đừng nói nữa!” – Nam Dạ Tước dùng sức, hung hăng đem cô ép vào trong ngực, cô có thể nghe được chỗ ngực anh kịch liệt tim đập phập phồng, mơ hồ run rẩy cánh tay xiết cô rất đau, cơ hồ hô hấp cũng khó. Dung Ân tựa vào trước ngực anh, thân thể co rúc, qua hồi lâu hai người cũng không nói gì, Nam Dạ Tước nhẹ thối lui thân thể lúc nào không hay. Dung Ân đã khóc mệt, ngủ thật say, lệ trên mặt tí vẫn còn ở trên mặt. Anh cẩn thận đứng dậy, vào trong phòng tắm mang khăn ướt tới lau mặt cô sạch sẽ, cũng không có đánh thức cô. : “Cái đồ lười này, còn không tắm, liền ngủ thiếp đi như vậy”.

Trở lại trên giường khôi phục tư thế như lúc trước, anh cúi người ở trên trán Dung Ân khẽ hôn. Về sau, liền đem cô ôm ở trước ngực mình.

Nếu như, anh sớm biết những chuyện này, cũng sẽ không để cho Dung Ân ở xa cách anh lâu như thế. Con...

Bây giờ anh nghĩ lại, đối với đứa bé kia, anh rõ ràng chưa bao giờ ghét bỏ qua, chẳng qua là, nó đi quá nhanh.

Cuối cùng mùa thu đã qua, trời đông giá rét từ từ đến.

Diệp Tử muốn nghỉ việc, dù sao Dung Ân đã tốt lên, không còn bất thường nữa. Cô rất rõ ràng, chỉ cần Dung Ân tự nguyện, giữa bọn họ một bước cuối cùng, bất cứ lúc nào cũng có thể bước ra.

- “Cô sau này không cần ngày ngày tới đây, nhưng một tuần tôi hi vọng cô có thể tới đây hai lần, cùng cô ấy trò chuyện, không phải là với quan hệ hiện tại, mà là với danh nghĩa bạn bè.” – Nam Dạ Tước đem một tờ chi phiếu đẩy tới trước mặt Diệp Tử – “Đây là công lao mấy ngày này tới đây của cô”.

Cô ngồi ở đối diện Nam Dạ Tước, nụ cười điềm tĩnh:

- “Cho dù anh không nói, tôi cũng sẽ tới, tôi thật vui vì có thể quen biết Dung Ân.” – Diệp Tử đem chi phiếu nhận lấy, ánh mắt ở vừa nhìn đến sổ ngạch phía trên, con người không khỏi tròn tròn – “Này... hình như anh nhầm rồi.”

Nam Dạ Tước hai tay đặt ở trên mặt bàn: “Thưởng phạt phân minh, từ trước đến giờ là nguyên tắc làm việc của tôi, đây là cô xứng đáng nhận được.”

Diệp Tử đem chi phiếu thả lại trên bàn, giọng điệu thờ ơ, vừa đẩy trở về:

- Nam tổng. Thật không cần, tôi cho anh biết chuyện thật, cũng không phải là muốn lấy được tiền nhiều hơn, mà là tôi nên làm như vậy.

Nam Dạ Tước đứng dậy, thân thể cao lớn nghiêng dựa vào cửa sổ thư phòng:

-Vậy cô nên biết, nếu cô không nói, mà là qua tay tôi điều tra mà nói, tôi sẽ không bỏ qua cho cô. Tất cả ai muốn làm thương tổn Dung Ân, tôi cũng sẽ không nể tình tha thứ, cho nên, số tiền kia là cô xứng đáng nhận, không phải là tiền thưởng, mà là thuần túy trao đổi.

Ở trong mắt Nam Dạ Tước, kiên trì của Diệp Tử , không chỉ cái giá này.

Trên bàn số tiền kia không phải là một số nhỏ, nó trả hết đầy đủ số nợ Diệp Tử vay, còn có thể đem sắm sửa tiện nghi trong nhà, thậm chí, còn có thể là mua cho ba mẹ một bộ phòng ốc lớn hơn nữa. Tiếng bước chân Dung Ân ở trên hành lang truyền tới, Nam Dạ Tước cầm chi phiếu lên nhét vào tay Diệp Tử, cửa vào lúc này bị mở ra.

-”Diệp Tử, cô quả nhiên ở nơi này.”

-”Dung Ân! ” – cô đứng dậy, trong tay chi phiếu bị siết thành nếp.

-Cô tìm tôi?

Cô gái mang đôi dép đầu thỏ đi tới, trong tay có một bộ bản thảo thiết kế:

-Cô xem, đây là bản thiết kế phác thảo, thích không?

Diệp Tử đem thiết kế bản thảo nhận lấy, chỉ nhìn thoáng qua, hai mắt cảm giác chua xót, ngôi nhà ấm áp như vậy, là ước mơ tha thiết của cô, mỗi góc cũng có ánh sáng ấm áp, làm người ta mắt không muốn rời:

-”Dung Ân, cảm ơn, thật đẹp...”

Nam Dạ Tước ôm bả vai Dung Ân, khóe miệng cũng không khỏi cười mỉm.

-Diệp Tử, đến lúc chọn đồ cho ngôi nhà cô có thể kêu tôi, tôi thích bố trí những đồ này...

-”Dung Ân!” – Diệp Tử lau mắt, trên mặt cười yên tĩnh – “Nam tổng đối với cô rất tốt, thật, cô nhất định sẽ rất hạnh phúc.”

Dung Ân không biết nói như thế nào. Bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn sang Nam Dạ Tước. Ánh mắt anh mỉm cười, bộ dạng tôi chính là người đàn ông tốt. Diệp Tử không có ở lâu, cầm lấy tấm chi phiếu kia rời đi.

-Anh bảo Diệp Tử nói tốt cho anh sao.

- Thôi đi – Nam Dạ Tước ngồi xuống ghế sofa bên cạnh – Anh mà cần tới người khác nói tốt ình sao?

Người đàn ông gương cười, bộ dạng khuôn mặt đầy vẻ khinh thường.

-Nam Dạ Tước – Dung Ân ngồi vào bên cạnh anh – Chúng ta sẽ tốt, em sẽ thử tiếp nhận anh, trừ khi...”

“Trừ khi cái gì? ” người đàn ông thẳng thân lên, sắc mặt theo đó chăm chú.

-Trừ khi, Diêm Việt trở lại!

Trên mặt Nam Dạ Tước nhu hòa về sau chuyển sang âm u, Dung Ân không khỏi cười anh:

-Là em nói, là Diêm Việt ban đầu mà em biết kia.

Cô dĩ nhiên biết, cũng cho là , anh ấy không trở về được. Khuôn mặt thay đổi, lòng cũng thay đổi như vậy, mãi cũng không trở về được nữa.

Nhok Ngân: Haiz, Hạnh phúc con người lúc nào cũng ngắn ngủi, sau một ngày hạnh phúc là một chuỗi ngày dài đau khổ.....

Next: Chap 98 – Sẽ không tình nguyện nhường em lại.

101. Chương 98

Chap 98 – Sẽ không tình nguyện hai tay đem em nhường lại.

Hạ Tử Hạo, con trai cả của nhà họ Hạ, Dung Ân sau một tháng lần đầu mới gặp người đàn ông này.

Trang phục tao nhã, nụ cười ấm áp, gia đình Hạ gia hẳn đã có được người nối dõi tốt, lớn lên rất tuấn tú, cao trên 1 thước 8, đặc biệt các đường nét trên gương mặt cực kì tuấn mĩ, Dung Ân nhìn ra được người đàn ông này có ý với Tư Cần.

Lúc ăn cơm, Dung Ân mãi lo suy nghĩ, chưa kịp nhai đã quên mất nuốt xuống. Nam nhân ấy đeo bao tay lại, bóc vỏ tôm rồi dẽ vào đĩa nhỏ để trước mặt Tư Cần, hần cười lên nhìn rất đẹp, cảm giác như những có thể làm bầu trời âm u được ánh nắng chiếu rọi rực rỡ. Nhìn ra được hần đối với Tư Cần rất săn sóc, có thể thấy cá tính như vậy cùng Hạ Phi Vũ là một trời một vực, khi nói chuyện rất lịch sự, không có vẻ gì là tự cao tự đại.

Dung Ân khoe miệng có ý cười, nhưng bên trong buồn bực không dứt, cô biết rõ Tư Cần là vì cái gì mà tiếp cận người đàn ông này, nàng nhìn thật kĩ 2 người, nếu đây là không có chút nào toan tính mà dùng cơm, Dung Ân nhất định thật lòng chúc phúc Tư Cần, cô ấy đã tìm được hạnh phúc ước mong bấy lâu, nhưng những thứ này có lẽ chỉ là giả dối, chỉ có hần là không hề nhận ra.

“Anh cũng ăn đi”. Tư Cần đem miếng tôm đã được bóc vỏ bỏ lại vào chén của hần. “Em như vậy là đủ rồi”

Tư Cần ánh mắt nhu hòa, hoàn toàn không có một chút oán hận muốn báo thù, Dung Ân tưởng chừng như gặp ảo giác, điềm tĩnh như vậy, cô thậm chí nhìn không ra Tư Cần là thật tình hay là giả tạo, Nam tử xắn tay áo lên, miệng lộ ý cười trong sáng tinh khiết làm mê mẩn lòng người. “Anh có 1 đứa em gái, khi còn bé rất thích ăn tôm do anh bóc vỏ, nũng nịu vô cùng”

Dung Ân trong mắt lơ đãng, rõ ràng cô thấy sâu trong con người Tư Cần có chút âm u, con tôm được bóc vỏ vừa đưa đến khoe miệng lập tức hạ xuống đĩa, cô dùng khăn giấy lau miệng, “Em no rồi”

Người đàn ông không biết tại sao liền đặt tay trái lên bả vai Tư Cần, “Làm sao mới ăn đã no, hay là dạ dày em có vấn đề”

“Không phải, hôm nay khẩu vị không được tốt” Tư Cần miễn cưỡng cười trả lời, sắc mặt có chút tái nhợt. Hần thấy Dung Ân cũng đặt bát đĩa xuống, liền ôm lấy eo Tư Cần, “Để anh đưa em về nghỉ ngơi”

Dung Ân đi phía sau, thấy hần thủy chung ôm lấy thắt lưng Tư Cần không có ý buông ra, ra khỏi phòng ăn, Dung Ân vốn định tự mình về nhà, nhưng Tư Cần nói muốn cùng cô trò chuyện, hần thấy vậy liền lập tức giữ Dung Ân ở lại, đưa Tư Cần và cô về phòng rồi mới rời đi.

Dung Ân cùng cô ngồi xuống ghế sa lon, không lâu sau thì hần lại quay trở lại mang cho Tư Cần thuốc đau dạ dày sau đó liền lái xe rời đi.

Cô nghi ngờ co rút ôm lấy gối trên ghế sa lon, ánh mắt nhìn chằm chằm hộp thuốc đau dạ dày, Dung Ân biết cô không phải bởi vì dạ dày khó chịu mà là do hần nhắc tới Hạ Phi Vũ.

“Tư Cần”, Dung Ân rót hai ly nước, đối với nơi này cô đã sớm quen thuộc, “Anh ta và Hạ Phi Vũ không hề giống nhau, không thể vì tội lỗi của Hạ Phi Vũ mà bắt anh ta phải gánh chịu”

“Dung Ân, mình hiểu ý của cậu” Tư Cần thấp giọng, cô thở dài, trên mặt lộ ra vẻ buồn rầu, cô đem mặt vùi sâu vào trong gối ôm. “Mình không biết nên nói thế nào, anh ấy đối với mình rất tốt, chưa hề có 1 người đàn ông nào lại thật lòng với mình như anh ấy. Dung Ân còn nhớ những gì lần trước ở Cẩm Đỗ mình nói không? Mình đã nói loại chuyện đó với mình không chỉ là một lần chịu đựng qua (cái lần TC bị cưỡng bức đó các bạn), nhưng thật ra mình đã gạt cậu và cũng tự lừa gạt bản thân mình, mình chỉ có 1 người đàn ông và mình đã từng thề sẽ yêu người đó đến tận xương tủy.”

Dung Ân không nói gì, cô biết những chuyện này là vết sẹo mà Tư Cần không hề muốn nhắc đến. Cô rất đau nên mới khắc sâu đến như vậy

“Mình lớn lên đã không thấy cha và mẹ của mình, khi các bạn bè đến tuổi đi học, mình lại đi nhặt vỏ chai và giấy báo cũ cùng bà nội, bà nội đi học, nói chỉ có như vậy mới có được tiền đồ, bà sẽ cố gắng.

Nhưng...mình thật vô dụng, lúc đó có quá nhiều thứ làm mình phân tâm, mình không muốn làm gánh nặng của bà nội, vừa hết giờ học mình lại tự mình ra ngoài nhặt vỏ chai, dần dần thành tích học tập ngày càng tệ, càng về sau bản thân lại không muốn đi học, mình biết rõ nếu lên đại học tiền học phí rất lớn, số tiền kia đủ ình và bà nội nhặt vỏ chai và báo cũ cả ngày lẫn đêm, làm việc không ngủ cũng không đủ. Về sau mình gặp được 1 người đàn ông, bắt đầu rất bình thường, hắn làm ăn không đàng hoàng, mình lại giấu bà trốn học, chúng mình quen nhau, hắn mới đầu đối với mình rất tốt, chưa từng có ai ngoài nội mang lại ình cảm giác ấm áp, một người cũng không”

Tư Cần ngẩng đầu, cô không hề khóc, nói đến những thứ đã từng trải qua, gương mặt cô trong gương rất đổi bình tĩnh, cứng ngắc, “Dung Ân cậu biết không? người như mình, thật sự rất dễ bị lừa gạt, người khác chỉ cần đối với mình tốt 1 chút, mình sẽ giống như con chó bày ra bộ dạng mong người khác thương xót” Tư Cần không khỏi cười lạnh, khóe mắt lộ ra sự khinh thường, “Sau đó, hắn mang mình đi quán rượu chơi, nơi đây mặc dù rất nhỏ nhưng là nơi nhộn nhịp nhất, hoàn cảnh rất kém, mình uống say, cuối cùng hắn ta kéo mình tới một nhà nghỉ, mình đứng là lúc đó mất đi lần đầu.”

Tư Cần, có thể xem là người tầng lớp thấp nhất trong xã hội, họ rất muốn được yêu thương, sự khát khao đó làm họ không nhận ra được đâu là giả dối, người khác tùy tiện cười với họ cũng làm cho họ từ nội tâm thật lòng với người đó

“Khi tỉnh lại, bên cạnh mình liền thấy đặt 20 đồng, mình không hề rơi 1 giọt nước mắt, chỉ cảm thấy đau đớn tột cùng, cái mà mình gọi là yêu vẫn tưởng sẽ ko bao giờ đau đớn đến vậy. Mặc lại quần áo, mình mới nhận ra căn phòng này rất tồi tàn, rèm cửa sổ thậm chí chỉ còn một nửa, người ngoài kia đi qua nhìn vào có thể thấy rõ ràng bên trong xảy ra chuyện gì, trên giường nệm chần đã lâu chưa giặt, từng mảng vết bẩn còn dính lại, mùi vị cũng thật khó chịu, mà mình ở 1 nơi thế này trong lúc mất ý thức đã mất đi thứ quý giá nhất. Mình không oán trách ai, chỉ trách mình ngu ngốc, đi ra nhà nghỉ đó, mình đã ới liên tục xuất chút nữa là ngất đi, mùi vị đó làm ình thật rất ghê tởm”

Dung Ân cái gì cũng không làm, chỉ biết lẳng lặng mà nghe, trong lòng dâng lên một nỗi niềm chua xót.

“Tay nắm thật chặt 20 đồng, móng tay thậm chí có thể xuyên qua tờ tiền, mình rất đau, nhưng mình không muốn đi xe mà tự mình đi bộ suốt mấy giờ mới trở về, về tới ngôi nhà đầy hẻm, mình nhìn thấy bà nội ốm yếu đang chờ đợi mình một lúc lâu, bà đã biết mình bỏ học, vừa nhìn thấy mình là bà nội dùng chổi hung hăng đánh, mình cũng không có khóc, nhưng bà đã khóc, vừa khóc vừa ôm lấy mình nói không thôi, Cần Cần à, con sao lại không đi học, con lại muốn giống như bà nội đây sao”

Tư Cần nhớ tới bà nội hai hốc mắt lại đỏ lên “Đó là lần duy nhất bà nội đánh mình, trên đời này bà chỉ yêu thương mỗi mình mình, Dung Ân, mỗi khi mình gặp những khó khăn, mình chỉ muốn nghĩ tới bà nội, mình vì thế cái gì cũng không để ý, anh ấy là người tốt, nhưng anh ấy là con trai lớn nhà họ Hạ, anh ấy chưa biết mối thù của mình và Hạ Phi Vũ, biết rồi anh ấy còn có thể ở bên cạnh mình sao? Dung Ân, cậu nói xem anh ấy còn có thể chấp nhận sống chung với một người từng bị cưỡng gian (là bị cưỡng dâm tập thể) cùng cưỡng dâm sao?”

Dung Ân á khẩu không trả lời được, cô đặt tay lên bả vai Tư Cần vỗ nhẹ, “Nhưng nếu cậu yêu anh ta thì làm sao bây giờ, Tư Cần cậu đang hành hạ chính mình đó.”

Tư Cần ngửa mặt, đem thân thể dựa vào ghế sa lon, lọn tóc rối thả trên vai, nét mặt lộ vẻ bi thương, cô chậm rãi nhắm mắt lại, “ Dung Ân, loại người như mình không xứng nói đến từ yêu, mình sẽ không có tình cảm”

“Tư Cần...”

“Dung Ân, không cần phải khuyên mình nữa”. Tư Cần khẽ thở dài từ trên sa lon đứng dậy đi về phía đầu tủ TV, trong chốc lát mang lại một mớ kim chỉ “Không nói những chuyện này nữa, chúng ta làm cái này đi”

Dung Ân thấy Tư Cần từ ghế sa lon ném ra mấy cái nệm. Thật ra thì, nhìn cô khi không trang điểm, cùng người bình thường không có gì khác biệt, đều là ở nhà tự mình làm lấy những món mình thích, nếu như không có đêm đó, Tư Cần cũng sẽ là 1 cô gái bình thường, thậm chí còn có thể có được cuộc sống như ý mình”

Nam Dạ Tước lái xe về nhà, đang dừng đèn đỏ, ánh mắt không khỏi rơi vào chiếc hộp nhưng đặt ở ghế bên cạnh, anh ngón trỏ nhẹ nhàng gõ đều trên vô lăng, khóe miệng có ý cười.

Phía sau truyền đến còi xe, anh định rời đi, vừa lúc xe bên cạnh chạy ngang qua, Nam Dạ Tước ánh mắt hơi giật mình, gương mặt tuần tú bỗng trở nên lạnh khốc.

Kia đích thị là khuôn mặt Diêm Việt trước khi phẫu thuật.

Nam Dạ Tước chân mày co lại, gương mặt trong nháy mắt đầy vẻ hoài nghi, tay nắm chặt vô lăng, bên trong chiếc xe ấy, má Lưu kéo rèm cùng tài xế đang nói gì đó.

Anh lập tức đuổi theo, tốc xe thả chậm về phía sau, cùng chiếc xe phía trước giữ khoảng cách nhất định, Nam Dạ Tước trước giờ không nhìn lầm người, Diêm Việt bây giờ thật đáng nghi ngờ, như thế nào lại có thể có lại khuôn mặt như vậy?

Anh hẹp dài mắt phượng, thâm sâu sắc bén, từ kính chiếu hậu bên trong, người môi mỏng nhếch cười, làm nổi bật những đường nét sắc sảo trên khuôn mặt, người thường không thể so sánh, phía sau Nam Dạ Tước mười ngón tay không chế tay lái, đốt ngón tay trắng bệch để lộ ra mấy phần bất an cùng khẩn trương.

Anh 1 đường về tới biệt thự của Diêm gia, xe sau khi tiến vào liền lập tức đóng cổng lại, đem bên ngoài ngăn cách, Nam Dạ Tước vẫn trầm mặt, cho đến một hồi sau mới rời đi. Lúc trở về trời đột nhiên mưa to, người đàn ông lái xe, bỗng nhiên 1 quyền nện vào vô lăng, trong mắt hiện lên vẻ hung ác nham hiểm thật sự dọa người.

Về đến nhà, Nam Dạ Tước đi lên lầu, bên tai đã truyền đến những âm thanh lách cách từ phòng ngủ, anh nhẹ nhàng đi đến, đẩy cửa ra, liền thấy Dung Ân ở trước TV ngồi lên thảm tập yoga. Đây là lần đầu tiên cô luyện tập, động tác cực kì vụng về, đem cổ chân giơ cao khiến ắt thăng bằng va vào những vật chung quanh, vì vậy mới phát ra tiếng động.

Dung Ân chau mày để chân xuống, ngồi lên thảm đem toàn bộ lưng uốn cong phục hồi lại. Bên trong màn hình cũng đã kết thúc buổi tập và sau khi nắm được những nội dung cơ bản, cô liền kê gập đầu, lại đem một chân giơ lên đặt ở khuỷu tay.

Dung Ân rất tập trung luyện tập, vì vậy dù Nam Dạ Tước đứng ở cửa cũng không phát hiện, ngoài cửa sổ âm thanh của tiếng mưa, trời bắt đầu lạnh dần, anh vẫn đứng đó, nhìn thật chăm chú khuôn mặt yên tĩnh nhỏ nhắn của Dung Ân. Căn phòng này nhờ có hơi ẩm mà trở nên ấm áp, không còn là một căn phòng trống rỗng, cần phải có hệ thống sưởi ấm mới có thể ở được.

Anh nhớ rất rõ, Dung Ân nói sẽ cố gắng tiếp nhận anh, trừ phi Diêm Việt trước kia trở lại.

Mà hôm nay, anh thật sự thấy hấn, ngồi tựa vào ghế, dù là nhìn nghiêng nhưng anh chắc chắn đó là Diêm Việt.

“A.....” tiếng thét chói tai làm cho Nam Dạ Tước giật mình, Dung Ân nhanh chóng từ trên mặt đất bò dậy, sau đó liền trèo lên giường, đem chăn phủ lên tới vai của mình, “Anh trở về lúc nào?” (Sao phải như vậy nhỉ???)

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, hai mắt trong suốt.

“Anh ở cửa đã nhìn được một lúc” anh duy trì tư thế, dựa vào thành cửa, nụ cười nhếch lên có ý tà mị.

Dung Ân mặc bộ đồ yoga màu hồng phấn, chân trần trụi, nàng để xuống chân, lộ ra cẳng cổ da thịt trắng nõn, bởi vì vừa mới vận động, màu da cực kỳ ửng hồng. “Em lần đầu tập yoga, vốn là không thuận lợi”

Nam Dạ Tước thân ảnh cao lớn đi vào, anh đứng trước giường, nghiêng hạ thân sau, kéo tay Dung Ân mang cô đến bên cạnh mình, người đàn ông đưa tay chỉ lên trán nàng, “Quả thật bộ dạng thật vụng về, gốc gác khác biệt khác gì Dạ Dạ.”

Dung Ân đẩy tay anh ra, Nam Dạ Tước cười lớn, lại đem cô kéo về, đang lúc ấy thì cửa lại truyền đến âm thanh sột soạt, Dạ Dạ mặc cái áo bông màu hồng đi tới bên giường, Dung Ân đem nó ôm vào lòng, chỉ thấy trên cổ có 1 hộp vải nhung. Dung Ân cúi xuống đưa tới trước mặt Nam Dạ Tước “Đây là của anh mua sao?”

“Tặng cho em”

Dung Ân cầm cái hộp để trên lòng bàn tay, Nam Dạ Tước cho cô rất nhiều thứ, không khoa trương mà nói, cũng có thể mở một tiệm trang sức rồi, cô mở hộp ra liền thấy một sợi dây chuyền mới độc đáo, có một cái mặt hình cỏ ba lá, rất đẹp.

“Đừng đừng..” lúc Dung Ân sắp thu hồi, Dạ Dạ lại dùng móng vuốt móc vào dây chuyền kéo ra.

“Dạ Dạ, buông ra. ” Dung Ân không dám dùng sức, sợ làm đứt, chỉ có thể lấy tay vỗ nhẹ đầu nó, “Buông ra.”

“Gâu Gâu.....” Dây chuyền rõ ràng là Nam Dạ Tước treo lên cổ nó, người và chó cùng nhau giật đồ sao! Tiểu tử quả nhiên không tha, móng vuốt nắm lấy dây chuyền, Dung Ân thấy nó không nghe lời, học Nam Dạ Tước bộ dạng, đem Dạ Dạ quăng mấy cái, “Buông ra”

Cũng không buông ra! Dạ Dạ bị vút, choáng váng hoa cả mắt, người ta cũng coi trọng sợi dây này, người làm cái gì tranh giành cùng người khác như vậy? (Đây là ý nghĩ của Dạ Dạ, vì NDT cột cái hộp lên cổ nó mà, ^^)

Nam Dạ Tước một tay vỗ trán, bộ dạng nhức đầu, anh lấy Dạ Dạ từ trong tay Dung Ân đem đi. “Nếu không nghe lời sẽ ném đi”

Nói xong liền xoay người ném nó ra ngoài.

“Gâu gâu..” Dạ Dạ ủy khuất vô cùng, hai mắt tròn xoe, con ngươi mọng nước, Dung Ân thấy không nỡ, liền kéo tay Nam Dạ Tước, đem Dạ Dạ ôm vào lòng “Thôi được, nếu người thích, ta sẽ cho người dây chuyền, Dạ Dạ lớn rồi, cũng phải ăn mặc đẹp một chút để có bạn trai, đúng không?”

Tiểu tử kia làm như là thật ngoan ngoãn đuôi. Dung Ân định tháo dây chuyền. “Buông ra nào, ta đeo cho người”

Dạ Dạ nghe thế, làm như là hiểu được, lập tức buông lỏng móng vuốt, Dung Ân đeo dây chuyền cho nó, cô khoanh chân ngồi ở trên giường, bên tai tóc dài che khuất tầm mắt, cô định hất tóc ra phía sau phía sau, Nam Dạ Tước ngồi ở bên cạnh, ánh mắt anh nhìn Dung Ân, trên mặt đầy tâm tư, phiền muộn không dứt.

Nếu muốn anh hai tay đem Dung Ân nhường lại, dù có đánh chết tuyệt đối không thể. Bất kể là Diêm Việt trước đây, vẫn ở nơi này, bất kể anh ta sống hay là chết, anh Nam Dạ Tước tuyệt đối sẽ không buông tay, ai cũng đừng nghĩ từ trong tay anh mà muốn cướp đi.

Người đàn ông thần sắc trên mặt giữ kín như bưng, anh âm thầm hạ quyết tâm, lại không biết Dung Ân sau khi biết sẽ có phản ứng như thế nào, tình cảm của cô và Diêm Việt, anh quả là từng chứng kiến, nếu lần này đổi lại là Diêm Việt trước kia trong trí nhớ của cô, Nam Dạ Tước thật không có may mắn nắm chắc phần thắng. Lúc trước, bởi vì chưa từng cùng chung trải qua, mới có thể không chịu nổi một kích, mà mấu chốt nhất chính là, sâu trong tận đáy lòng của Dung Ân, đến nay vẫn còn cất giấu hình ảnh Diêm Việt ban đầu.

Dung Ân nhìn vào trang phục mặc cho Dạ Dạ, đầu lông mày có vẻ cười, đem tiểu Cầu ôm vào trong ngực, Nam Dạ Tước nheo mắt lại, sâu thẳm trong con ngươi, chuyện này, anh sẽ không nói cho Dung Ân biết, cho dù Diêm Việt thật sự xuất hiện, anh cũng sẽ để cho hắn không thể bước vào thế giới của Dung Ân, cho dù là phải dùng bất kì thủ đoạn nào, anh sẽ không tiếc mà ra tay. (Tội nghiệp anh ấy, yêu quá hóa cuồng rồi >”<)>

“Thấy được không?”. Dung Ân đem Dạ Dạ để trước mặt Nam Dạ Tước, kéo tay nó hướng về anh ngoắc ngoắc.

Nam Dạ Tước đem ánh mắt đầy sát khí thu hồi, anh nhìn vào hai con ngươi trong suốt của Dung Ân, nữ nhân này, là của anh, “Đẹp lắm”

Anh thuận tay đem Dạ Dạ ném lên mặt đất.

“Ngao gâu...” tiểu cầu lẩn mấy cái, móng hơi đau, đối với Nam Dạ Tước chỉ là dám giận không dám kêu gào, chỉ đành nhắc cái thân mình mấp mạp tiến về phía cửa.

“Anh thật xấu”

Nam Dạ Tước nằm dang rộng tay chân trên giường, “Tiểu tử ấy, lá gan ngày càng lớn hơn rồi, nếu không nhận một chút dạy dỗ sau này sẽ trèo lên trên đầu em”

Dung Ân muốn đứng dậy, lại bị Nam Dạ Tước kéo người trở về trên giường, “Ân Ân.”

“Ừ?” Dung Ân trở mình, đem cơ thể diện đối với anh.

Nam Dạ Tước vốn muốn hỏi, nếu là Diêm Việt trở lại, cô thật có trở lại bên cạnh hắn? Nhưng lời kia ở cổ họng miệng chuyển rồi vài vòng, vẫn bị anh nuốt trở về trong bụng, nếu hỏi như vậy, Dung Ân chắc chắn sinh nghi, bất kỳ chuyện gì có liên quan Diêm Việt, Nam Dạ Tước cũng không hi vọng cô biết đến.

“Gần đây, con trai của Hạ gia thường xuyên qua lại với ai, em biết không?”

Dung Ân trong lòng hồi hộp một chút, sắc mặt cô hiện lên mất tự nhiên, tầm mắt tùy theo rũ xuống đi, “Cùng ai?”

“Là cô gái mới đoạt giải vũ hậu, hình như tên Giản”

“À,” Dung Ân giả bộ bất ngờ trầm nghĩ, “Đó cũng là chuyện của bọn họ, lại nói, em cũng không quen biết.”

“Ân Ân, có chuyện anh không muốn gạt em” Nam Dạ Tước một tay khởi động đầu, đối mặt Dung Ân, “Anh uống rượu say, đêm đó không về, chính là cùng người phụ nữ đó ở chung một chỗ.”

Dung Ân mở miệng, đối mặt với anh thẳng thắn, cũng không biết đáp lại như thế nào, Nam Dạ Tước tầm mắt sáng quắc, không cho cô tránh, “Còn có lần đó ở Cám Dỗ, Hạ Phi Vũ nói trên điện thoại di động của cô ta có hình của anh, anh nghĩ là thật.”

Dung Ân sau đó cũng biết, những thứ hình kia đã bị Tư Cần xóa, “Anh đã tin, tại sao lúc ấy lại không vạch trần?”

“Nếu anh vạch trần, không phải là thừa nhận mình ở cùng cô ta sao? Lúc ấy am lại ở bên cạnh anh.” Nam Dạ Tước đem tay cô để ở lòng bàn tay mình, rong “Ban đầu, anh muốn cho cô ta tiền, cô ta lại không muốn, nhưng hình nhất định là chụp được, nếu nói là uy hiếp, cũng không thể được, chính cô ta cũng không sợ, một người đàn ông như anh có gì mà phải sợ. Mà những thứ hình kia, cô ta đưa cho Hạ Phi Vũ xem qua sau đó liền xóa, điểm này, anh đến nay nghĩ không ra, lại nói, anh cho A Nguyên bí mật điều tra lại lịch của cô ta...”

Dung Ân thót tim, trong lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Nam Dạ Tước lắc đầu, “Cô ta là một mình tới thành phố Bạch Sa, lúc trước, cũng là bị bỏ trống.”

Dung Ân hai mắt nhẹ trợn, khe thở gấp nhẹ nhõm.

“Hiện tại, cô ta lại có quan hệ với công tử Hạ gia, như vậy, hết thấy cũng quá mức trùng hợp, hơn nữa, những gì cô ta làm, cũng là đều nhắm vào Hạ gia.” Nam Dạ Tước là nhân vật nào, ánh mắt sắc bén, hơi có sai sót là có thể bị anh phân tích ra.

“Có gì khó hiểu”, Dung Ân lơ đãng, “Giản làm ở Cám Dỗ, quen biết công tử nhà họ Hạ, cũng không có gì kỳ quái.”

“Không có đơn giản như vậy,” Nam Dạ Tước thấy có cái gì không đúng, “Anh đã gặp cô ta mấy lần, người phụ nữ này tâm cơ rất sâu, ngày hôm qua con trai nhà họ Hạ lại con mang cô ta về nhà, thử nghĩ gia đình như vậy làm sao sẽ tiếp nhận cô ta, tất nhiên là ra về không vui.”

“Dù gì cũng là chuyện nhà người ta,” Dung Ân muốn ngăn cái đề tài này lại, chỉ sợ nói càng nhiều, chính mình sẽ lộ ra sơ hở, “Lại nói, làm sao anh biết rõ chuyện nhà Hạ gia như vậy? Ai nói cho anh?”

Nam Dạ Tước vốn nghĩ đến chuyện Tư Cần, bị cô làm rối lên như vậy, càng chắc chắn hơn, anh nhìn Dung Ân, khóe miệng cười như không cười, liền cái chày cái cối nói, “Nếu anh muốn biết, chuyện gì có thể lừa gạt được anh? Trời ơi, đừng nhìn anh như vậy, không phải là Hạ Phi Vũ nói sao.”

“Anh lúc nào nhắc đến Hạ Phi Vũ.” Dung Ân neho mắt lại, giọng nói bất thiện.

“Ánh mắt em rõ ràng thật là, anh chỉ...”

Dung Ân tiến lên che cái miệng của anh, “Có người chột dạ.”

Nam Dạ Tước khẽ cắn vào lòng bàn tay cô, xoay người đem cô đè lên trên giường, bản năng người đàn ông một khi đã thức tỉnh, dù trời có sập cũng không nghĩ nổi những chuyện khác.

Nam Dạ Tước truy đuổi nụ hôn của cô, Dung Ân đem đầu tránh ra, “Anh còn chưa tắm, người anh rất dơ.”

“Anh có bản thể nào cũng là người đàn ông của em, ” anh không ngừng hôn môi của cô, dùng sức hôn say đắm, Dung Ân thở dốc , anh vừa mơ hồ nói, “Lại nói, anh không ăn thịt em, chỉ là hôn một chút sờ một chút, nhiều lắm là mượn tay của em sử dụng, anh nơi nào ô uế?”

“Anh không biết xấu hổ!”

“Em bây giờ mới biết sao?”

Dung Ân gơ chân đá anh, nhưng không dùng nhiều sức, chỉ là đùa giỡn , chặn mền phía dưới bị vò thành một đóa hoa đẹp dễ nở rộ , hai tay cô bám víu ở phía sau lưng người đàn ông , ánh mắt lơ đãng gò má nghiêng nhìn hướng về phía trước, Nam Dạ Tước đã bắt đầu nghi ngờ Tư Cần , mà cô ấy lại là loại người lớn mật điên cuồng càng làm Dung Ân cảm thấy bất an, hơn nữa là cô sợ Tư Cần rơi vào bẫy của chính mình không thể tự thoát ra.

Hai người đều có tâm sự của riêng mình.

Nam Dạ Tước dùng sức đem cô ôm chặt vào lòng, hơi ấm tỏa ra từ trong lòng ngực, anh kiên định quyết tâm không buông tay. Chỉ cần Diêm Việt không xuất hiện, Dung Ân sẽ tiếp nhận anh, thời gian lâu dài rồi, anh tự nhiên có thể thay thế hình ảnh Diêm Việt trong lòng cô , anh không tin, sẽ tranh giành không được với một người đã trống rỗng trong lòng Dung Ân lâu như vậy.

Bọn họ lúc này, đã tiến được 1 bước, có lẽ, chẳng qua chỉ là một bước ngắn thôi, Nam Dạ Tước vươn tay, có lẽ có thể kéo Dung Ân, anh kiên trì đến nay, bá đạo đến nay, hiện tại, liền chờ đợi thời khắc có thể nắm thật chặt cô trong tay.

Nam Dạ Tước xoay người, để cho Dung Ân nằm trong lòng mình.

Tim anh đập loạn nhịp, cô lại nghe ra nhịp điệu hỗn loạn, dường như bối rối không an tâm.

102. Chương 99

Chap 99 – Gặp lại nhau suy sụp.

Cuộc sống luôn thay đổi, cô càng lo lắng chuyện gì, lại càng hay phát sinh chuyện đó.

Hạ Tử Hạo vốn được Hạ lão gia an bài chuẩn bị thay thế vị trí của ông ta, tiền đồ sớm đã được trải sẵn , Hạ gia lại có công ty của mình, hơn nữa, hơn nữa, lần này thị ủy toàn những hạ phẩm, cho dù Hạ lão gia rút lui, cũng không cần lo lắng, mối quan hệ ông ta đã giữ gìn mấy thập niên bị sụp đổ.

Nhưng ngay trong lễ ra mắt, Hạ gia lại xảy ra chuyện

Hạ Tử Hạo nhận hối lộ, mà nhân chứng vật chứng đều có, hẳn ta vốn đã vào thị ủy, giai đoạn này vừa mới ở trong khảo hạch, người dân ầm ĩ như hiện nay, chẳng khác gì thóc gạo bánh xe, Hạ gia loạn hết cả lên.

Làm quan tối kị nhất là ăn hối lộ, Hạ lão gia lo lắng không thôi, Hạ Tử Hạo bị tạm giam, trước mắt đã bị mang ra khỏi Hạ gia.

Dung Ân cùng Tư Cần hẹn ăn cơm ở góc đường, không nghĩ sẽ đụng phải Hạ Phi Vũ.

Mặc dù gia đình gặp phải phiền toái như vậy, cô ta vẫn sang trọng, xinh đẹp, nhưng thần sắc quả thật tiêu tụy không ít. Dung Ân cùng Tư Cần cũng vừa mới ngồi xuống, mới gọi thức ăn đã nghe tiếng giày cao gót nện trên sàn nhà lạnh băng.

“ Cô còn tâm trạng ngồi đây ăn cơm sao?” Hạ Phi vũ ánh mắt lạnh băng, ánh mắt lạnh băng liếc trên người Dung Ân , bỗng nhiên trở nên lạnh giá: “ Các người quen biết nhau?” Hai đầu lông mày cô ta hiện lên sự thoải mái: “ Tôi đã biết rồi, lần trước ở Cám Dỗ là các người thông đồng với nhau, Dung Ân, không nghĩ là cô nham hiểm như vậy. Hừ!”

“ Hạ Phi Vũ, ở đây không phải là Hạ gia nhà các người, không đến lượt cô làm âm ỉ”, Tư Cần đem menu để xuống bên cạnh , mặt lạnh tanh.

“ Cô tính làm cái gì? Một người ả múa mở màn ở Cám Dỗ, bắn thủ, lại còn sống chết bám lấy anh tôi không buông. Còn vọng tưởng được gả vào Hạ gia, cô thật nực cười, muốn làm thiếu phu nhân đến diên rồi phải không?” Hạ Phi Vũ thuận tay quơ lấy chén nước hất về phía Tư Cần. Cô ấy không né tránh, khuôn mặt xinh đẹp phủ đầy nước. Dung Ân cảm nhận được những giọt nước lạnh lẽo kia theo cổ của Tư Cần chảy xuống dưới, lạnh đến thấu xương.

Tư Cần đứng lên, khuôn mặt lạnh lùng, kiêu ngạo, dáng người mảnh mai đứng trước mặt Hạ Phi Vũ: “ Đúng, là tôi vọng tưởng, anh ta không phải là anh của cô sao? Tôi không cầu xin tình yêu của anh ta, cô làm cho anh ta buông tay đi, Hạ Phi Vũ, trong nhà của cô hẳn là rất lộn xộn rồi, không về mà tìm cách đưa anh cô ra ngoài đi, cô còn tâm tư rảnh rỗi mà ở đây âm ỉ cùng tôi sao?”

“ Anh tôi từ sau khi biết cô cũng chưa từng có một ngày tốt đẹp, thân phận như cô mà cũng dám có loại suy nghĩ này, cô biết điều thì hãy tránh xa anh tôi, đừng để anh ấy gặp lại cô.”

Tư Cần lạnh lùng ngược nhìn gương mặt này. Nếu như có thể, cô hận không thể tới trước xé nát miệng cô ta nhưng cô vẫn là nhịn xuống. Khi bồi bàn đi qua, cô cầm lấy ly nước đá trên khay hất vào mặt Hạ Phi Vũ: “ Đây là trả lại cho cô đó, còn nữa, đừng tưởng rằng mọi người đều phải dựa vào nhà cô, cô lợi hại. Cô lợi hại như thế nào mà ngay cả một người đàn ông cũng không có được? Người khác có thể được gọi đến cũng không đến lượt cô.”

Tư Cần cười hả hê, sau khi ngồi xuống lau khô nước đọng trên mặt. Cô cúi đầu, Dung Ân có thể nhìn thấy rất rõ sự khác thường trong mắt cô ấy. Hạ Phi Vũ vốn không muốn cho qua như vậy nhưng bên trong phòng ăn, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía họ, cô gái đi cùng vội vàng kéo tay cô ta đi, đem cô ta ra khỏi nhà hàng.

Dung Ân rút khăn giấy, lau nước đọng trên tóc của Tư Cần, cô gái ngồi đối diện lẳng lặng chốc lát, lúc này mới ngẩng đầu: “Dung Ân..”

Cô hai tay nắm ly nước, yên lặng một lát, trầm tư hỏi: “ Tư Cần, cậu và chuyện Hạ Tử Hạo, không có quan hệ gì đấy chứ?”

Tư Cần không nói gì, chỉ là quật cường quay đầu đi hướng về phía cửa sổ, Dung Ân thấy thần sắc này của cô ấy, nói ra suy nghĩ trong lòng: “ Cậu hồ đồ rồi, cậu ra tay tàn nhẫn như vậy, khác gì cắt đứt con đường của các cậu, Tư Cần, vì sao cậu không chịu nghe lời mình?”

“ Dung Ân, mình chỉ cần biết, anh ta là anh trai Hạ Phi Vũ.”

Tư Cần ngữ khí kiên định, mặc dù hơn ai khác cô biết rõ, như vậy chẳng khác gì một nhát dao cắm xuống, sẽ làm tổn thương sâu sắc chính là cô, nhưng cô không quan tâm.

Dung Ân khi về đến nhà, liền nghe thấy tiếng Hạ Phi Vũ từ trong phòng khách truyền đến, Hạ Phi Vũ đến Ngự Cảnh Uyển, đang cùng Nam Dạ Tước Nói đến chuyện rắc rối của Hạ Tử Hạo.

“ Dung tiểu thư” Vương Linh nhìn thấy Dung Ân đầu tiên, đang đổi dép đi trong nhà ở cửa. Nam Dạ Tước ngồi trên ghế sa lon, Hạ Phi Vũ ngồi đối diện anh, mắt hồng hồng, nước mắt đọng đầy trên mặt.

“ Hôm nay em mới biết, thì ra Dung Ân cùng Giản lại quen biết, lại còn quan hệ không phải bình thường.”

Nam Dạ Tước nghe nói, cũng ngẩn ra, ánh mắt rơi trên mặt Dung Ân , mặt anh không biểu hiện thần sắc gì, nhưng trong ánh mắt đã có sự nghi ngờ.

Dung Ân đi đến trước sofa, ngồi xuống cạnh Nam Dạ Tước. “ Hôm nay chúng tôi chỉ tình cờ gặp nhau thôi. Sau lần ở Cám Dỗ có gặp lại vài lần, nói chuyện cũng rất hợp ý cho nên hôm nay mới ăn cơm cùng nhau.”

Nam Dạ Tước cánh tay ôm lấy cô thân mật, ngón tay đặt trên bả vai Dung Ân vuốt nhẹ mấy cái “Những chuyện trong quan trường thật sự phiền toái, bố cô tài giỏi như vậy, ngay cả con mình cũng không cứu được ư?”

Hạ Phi Vũ không nghĩ tới khẩu khí anh lại lạnh lùng như vậy. Nếu như là trước kia không nói hai lời liên đồng ý ngay: “Tước, lần này anh trai em bất ngờ xảy ra chuyện, ba em đã tìm đủ mọi cách, dùng mọi mối quan hệ, nhưng dù sao cũng liên quan đến tiền đồ của anh em, lại không thể làm công khai thái quá, hơn nữa, nhận hối lộ cũng không phải chuyện nhỏ, nếu không quá phiền toái, em cũng sẽ không tìm tới anh.”

Hạ Phi Vũ thần sắc bị thương mà khấn nguyện, Dung Ân ngồi bên cạnh có chút xuất thần. Mặc dù cô cùng Hạ Tử Hạo không quen biết, nhưng cô có thể nhìn ra được, anh ta đối với Tư Cần là thật tâm, giờ lại biến thành như vậy, Tư Cần chẳng qua nhất thời mù quáng, chỉ sợ sau này, người hối hận nhất, vẫn chính là cô ấy.

Nam Dạ Tước đang cùng Hạ Phi Vũ nói gì đó, Dung Ân viện cớ không thoải mái, liền lên lầu trước.

“Tước, anh giúp em một chút đi, nhà em hiện giờ rất hỗn loạn, mẹ em cũng phải vào bệnh viện gấp...”

Nam Dạ Tước ánh mắt sáng quắc: “Anh của cô từ trước đến giờ làm việc luôn luôn cẩn thận mới đúng, làm sao lại bị nắm nhược điểm đơn giản như thế?”

“Em cũng không biết, kể từ khi anh em quen biết người đàn bà đó, nhà em chưa có ngày bình yên. Đầu tiên là anh ấy nói muốn lấy cô ta, hại ba mẹ em thiếu chút nữa đoạn tuyệt quan hệ với anh ấy, bây giờ lại biến thành như vậy...”

Nam Dạ Tước nghe vậy, trong mắt sắc bén, anh khoát tay: “Tôi biết rồi, cô đi về trước đi.”

Khi anh lên lầu, Dung Ân không có ở phòng ngủ, cũng không có mở đèn. Nam Dạ Tước đi tới ban công, quả nhiên thấy cô đang rúc người bên trong ghế sofa, mắt khép hờ, nghe thấy tiếng bước chân, cô nhẹ giờ mí mắt lên, nhìn thẳng vào con người sâu thẳm của anh.

Nam Dạ Tước khom lưng, ngồi xuống bên cạnh cô, động tác dứt khoát, liền kéo Dung Ân đến bên cạnh mình.

Cô biết, Nam Dạ Tước muốn hỏi điều gì.

“Ân Ân” Nam Dạ Tước trầm mặc một lát, sau đó âm thanh tản ra trên đầu cô: “Vì sao em quen cô ta?”

Dung Ân mím môi, nhưng lại không nghĩ ra lý do hợp lý có thể thuyết phục Nam Dạ Tước: “Không phải em vừa mới nói sao? Tụi em chính là nói chuyện rất hợp ý.”

“Anh không tin, cô ta cùng anh lên giường, Ân Ân, em lại có thể coi như không có chuyện gì cùng cô ấy làm bạn sao?” Nam Dạ Tước nói chuyện rất thẳng thắn, nói trúng tim đen của cô, mà Dung Ân lại không có cách nào nói cho anh biết sự thật. Cô cau đôi lông mày thanh tú lại, hai tay chống trước ngực anh, đẩy khoảng cách giữa hai người ra.

“Em không tin nên đã quên rồi, hôm nay em rất mệt, em đi tắm.” Dung Ân từ ghế sofa đứng lên, không nhìn qua Nam Dạ Tước mà bước về phía phòng ngủ.

Nam Dạ Tước nhìn theo bóng lưng của cô, anh nhìn ra được, cô có chuyện giấu giếm anh. Trở lại phòng ngủ, bên trong truyền đến tiếng nước chảy, Nam Dạ Tước vòng qua giường lớn, vừa muốn đi ngủ thì điện thoại Dung Ân đặt trên tủ đầu giường lại vang lên.

Bởi vì bên trong tiếng động rất lớn, Dung Ân không nghe thấy. Nam Dạ Tước tiện tay cầm lên, lại thấy trên màn hình hiện chữ “Diêm”. Lúc trước điện thoại Dung Ân bị vứt đi, sau khi trở lại Ngự Cảnh Uyển, vẫn làm lại số này, số điện thoại của Diêm gia cô vẫn luôn nhớ rõ, do dự mấy lần vẫn là lưu vào trong danh bạ điện thoại.

Nam Dạ Tước cũng không để ý mấy chuyện như vậy, nhưng khi điện trong lòng bàn tay anh rung lên, chữ “Diêm” kia giống như âm hồn lóe sáng, anh chỉ cảm thấy bất an trong lòng ngày càng nhiều, giống đường như chóc lát cuộn sạch, khiến anh không khỏi kinh sợ. Nam Dạ Tước cầm chiếc điện thoại ra ban công, xác định Dung Ân không ra nhanh như vậy, sau đó, ấn nút trả lời: “Alo.”

Bên kia rất gấp, không để ý tới cách nói chuyện bên này, liền nói luôn: “ Ân Ân, con mau tới đây, thiếu gia sắp không chịu được rồi..”

Ánh mắt Nam Dạ Tước u ám vài phần, tiếng nói rất lạnh, so với bên ngoài gió rét, lạnh thấu xương, khiến cho người khác run rẩy: “Ân Ân không có ở đây, còn chuyện Diêm gia nhà các người sau này có chuyện gì đừng kéo cô ấy vào, nếu không, đừng trách tôi không khách khí.”

“Anh.... Anh là ai?” Mẹ Lưu cầm chặt điện thoại, âm thanh ép tới rất thấp: “ Van cầu anh, cho tôi nói với Dung Ân vài lời được không?”

“Hừ!” Dung Ân cười lạnh, khoe miệng châm chọc: “ Lúc cô ấy cần các người, sao không một ai xuất hiện? Diêm Việt sắp chết sao? Thật là trò cười cho thiên hạ . Dung Ân là người phụ nữ của tôi, không phải là người để các người gọi là tới, đuổi là đi. Diêm gia dựa vào mà muốn ngoắc đầu ngón tay, tôi liền cho cô ấy trở về?”

Nam Dạ Tước không chút do dự, cúp điện thoại, lồng ngực phập phồng vài cái, cơn giận còn sót lại chưa tiêu tan, anh để điện thoại lại trên tủ đầu giường. Dung Ân cũng vừa lúc bước ra, tóc buông thông, không muốn tiếp tục chủ đề vừa rồi.

Nam Dạ Tước khẽ thở dài nhìn cô ở trước mặt mình, đưa tay từ phía sau lưng ôm lấy cô, chiếc cằm kiên nghị khẽ chống trên đỉnh đầu cô, mái tóc ẩm ướt, hương thơm mát của dầu gội hoa lài làm người ta có chút mê muội. Nam Dạ tước khẽ nhắm mắt lại: “Ân Ân”

Dung Ân không có đáp lại. Chuyện của Tư Cẩn, cô chắc chắn sẽ không tiết lộ nửa chữ.

“Ân Ân” Nam Dạ Tước không hề nhầm chán gọi tên cô, hai tay dừng trên bụng Dung Ân mà ôm chặt (__!!). Cô gái này, mặc dù anh ôm rất chặt, trong đầu luôn nghĩ bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ mất đi, cảm giác buồn bã lạc lõng: “ Có một ngày, em sẽ rời bỏ anh mà đi sao?”

Tiếng nói của anh khêu gợi mang theo chút u ám nghẹn ngào, khiến cho tai Dung Ân có chút nhột, lời này nghe vào làm cho người khác không khỏi mơ hồ: “ Vậy còn anh, anh sẽ rời xa em sao?”

“Ân Ân, nếu anh không buông tay, em cũng đừng buông tay...được không?” Nam Dạ Tước mở mắt, tâm tư không còn đặt hết trên người phụ nữ trong tay mình.

Dung Ân chỉ cảm thấy anh có chút kì lạ, cô cầm hai tay Nam Dạ Tước, mặc dù trong phòng có mở lò sưởi, nhưng cô phát hiện tay anh lạnh như băng: “Vậy, nếu là anh buông tay trước thì sao?” Cô nhìn anh, hai đầu lông mày giãn ra mang theo ý cười nhàn nhạt “ Nếu anh chơi đùa đã chán, có phải sẽ một cước đá em đi không? Đến lúc đó, không phải em thực rất đáng thương sao?”

“ Sẽ không đâu” Nam Dạ Tước ôm chặt cô. Anh cũng không xác định được, nếu như có một ngày, đem để anh cùng Diêm Việt đặt cùng một chỗ, có phải anh sẽ trở nên không hề có chút cạnh tranh hay không, chỉ có thể ảm đạm nói: “ Ân Ân, chúng ta kết hôn đi.”

Những lời này nói ra, đừng nói là Dung Ân, ngay cả Nam Dạ Tước cũng giật mình, sao anh lại nói ra lời như vậy, anh chưa bao giờ nghĩ tới khái niệm hôn nhân, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn.

Dung Ân kinh sợ giật mình, vẻ mặt sững sờ, sau một lúc, vẻ mặt mới dịu lại, cô kéo hai tay Nam Dạ Tước ra, xoay người lại đứng đối mặt với anh: “ Anh sao vậy? Không phải em đã nói rồi sao, em đang thử tiếp nhận anh.”

“ Ân Ân” Cô không hiểu anh sợ hãi cùng bất an như thế nào, Nam Dạ Tước ôm cô, cằm tựa vào đỉnh đầu Dung Ân: “Giữa chúng ta, luôn luôn có một Diêm Việt, em không vượt qua được, anh chỉ sợ, anh sẽ không đợi được...”

Dung Ân cũng không để ở trong lòng, ánh mắt cô xuyên qua khuỷu tay anh hướng về phía xa xa, tay nhẹ giơ lên vuốt nhẹ gương mặt Nam Dạ Tước mấy cái: “ Em cùng Diêm Việt không thể nào, anh ấy đã có Tư Mạn,lại nói, dù cho không có người khác, chúng tôi cũng không thể có khả năng. Em cảm thấy, anh ấy không chỉ thay đổi khuôn mặt, mặc dù chúng em có rất nhiều kỉ niệm để nhớ lại, nhưng sự thân mật khi xưa, rốt cuộc đã từng không thấy. Anh ấy thật sự đã thay đổi, em cũng đã từng cố gắng, nhưng cuối cùng vẫn là buông tay...”

Nam Dạ Tước muốn xoa nhẹ đầu Dung Ân, nhưng bàn tay bỗng mất tự nhiên mà khựng lại giữa không trung, con người trong phút chốc trầm xuống, hồi ức thân mật, không ai có thể làm lại. Diêm Việt của ngày đó không thể, anh cũng không thể.

“ Ân Ân, nếu là người trong trí nhớ của em trở lại thì sao?”

Dung Ân sắc mặt nhẵn lại, ý nghĩ này , cô chưa từng có, cho dù lần trước nhìn thấy trong mưa, cô cũng tự nhủ rằng, chẳng qua là nhìn lầm mà thôi. Cô ngẩng đầu, khóe miệng mân cười: “ Nam Dạ Tước, anh không hiểu cái gì là long đàm hổ huyệt (Đứng vào giữa tình thế khó khăn inh: đầm rồng, hang hổ.) sao? Nếu quả thật có Diêm Việt thứ hai, cũng không thể quay lại. Một khi anh ấy đã tránh mặt em đến hai năm, chính là không muốn gặp.”

Nam Dạ Tước nghe vậy, lúc này trong lòng mới cảm thấy yên tâm không ít. Dung Ân nói không sai, cho dù người nợ tồn tại thật, anh cũng không cần phải lo lắng.

Buổi sáng lúc thức dậy, Dung Ân mới phát hiện điện thoại di động đã tắt nguồn, mở ra rõ ràng là vạch pin vẫn còn đầy.

Cô rửa mặt xong liền xuống lầu, Nam Dạ Tước đã tới công ty từ sớm. Sau khi ăn sáng xong, Dung Ân đi lên ban công lầu hai, hoàn thành nốt bản thiết kế, cho nên rất lâu cũng không đi ra ngoài. Như vậy cũng tốt, cô cảm thấy đỡ buồn chán rất nhiều, vùi đầu vào công việc, thời gian cũng tiêu hao rất tốt.

Di động vang lên, cô đang gõ bàn phím, cũng không nhìn màn hình mà nghe luôn: “ A lô..”

“ Ân Ân, sáng sớm nay má Lưu đã tới nhà , nói là điện thoại không liên lạc được, hình như có chuyện rất quan trọng. Bà ấy không gọi cho con nữa sao?”

Dung Ân ngừng động tác tay lại, tóc dài thả xuống bờ vai thon gầy: “ Dạ, mẹ mấy ngày nay có khỏe không?”

“Mẹ không có chuyện gì, nhưng không biết Diêm gia đã xảy ra chuyện gì, Dung Ân...” Mẹ Dung muốn nói lại thôi: “ Nếu không có chuyện gì lớn, con cũng đừng tham gia vào, mẹ không muốn con lại bị liên lụy vào.”

“ Mẹ yên tâm đi, con biết rồi.” Cúp điện thoại, Dung Ân cũng không có đứng dậy, cô suy nghĩ, dù sao má Lưu đối xử với cô rất tốt, nếu không có việc gấp, má Lưu cũng sẽ không tìm cô.

Điện thoại được nối, bên kia âm thanh có chút lạ, má Lưu như đang khóc: “ Ân Ân...Ân Ân, con mau tới đây, nếu không sẽ không kịp nữa.”

Dung Ân đầu óc mờ mịt, tim đập rất nhanh, hốc mắt liền có chút phấm hồng: “ Má Lưu, má đừng nóng vội, có gì từ từ nói..”

“ Không còn kịp rồi, không còn kịp rồi, Ân Ân, không còn kịp rồi, con mau đến đây, má sẽ nói với con, con mau tới đây nhanh..”

Dung Ân vội vã cúp điện thoại đứng dậy, đầu óc có chút choáng váng, nếu lúc đó không kịp thời dựa vào lan can, chỉ sợ đã ngã xuống. Cô chỉ cảm thấy hoảng hốt, tim đập loạn nhịp, cô cũng không rõ loại cảm giác này từ đâu đến. Cô cầm lấy điện thoại, vội vã khoác áo, bước ra khỏi Ngự Cảnh Uyển.

Đi tới Diêm gia, má Lưu đang ngồi bên ngoài lo lắng, thỉnh thoảng kiểng chân ngóng, sau khi nhìn thấy Dung Ân, bà vội vàng lên tiếng: “ Ân Ân..” Má Lưu không nhận được nghẹn ngào, hai con mắt đã sưng đỏ không chịu nổi.

“ Má Lưu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Má Lưu nắm chặt tay Dung Ân, đưa cô vào trong phòng, bước chân tập tễnh, gần như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào. Gần tới cầu thang, má Lưu cảm thấy trước mắt đen kịt, Dung Ân vội vàng đỡ bà đi lên. Dung Ân đi qua phòng Diêm Việt, liền dừng lại:” Má Lưu, đây không phải phòng của anh ấy sao?”

Má Lưu nghe vậy, nước mắt rơi đầy trên mặt, bà nắm chặt cổ tay Dung Ân, đưa cô tới phòng trước kia của Diêm Việt. Dung Ân cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng chưa nghĩ ra, cánh cửa đã được mở ra. Bên trong bác sĩ đi ra, vội vã nên đụng phải Dung Ân, bước chân cô cứng ngắc, chỉ có thể nghiêng mình sang một bên.

“Bác sĩ, thiếu gia nhà tôi thế nào?” Tay má Lưu nắm chặt tay anh ta, không nhận được buồn bã khóc.

Bác sĩ cũng không có nhiều thời gian để mà giải thích với bà, bên trong đã thành một mớ hỗn độn. Hai chân Dung Ân nặng như đeo chì, nặng nề tiến vào. Nơi này bày trí gần như không có gì thay đổi. Trên tủ đầu giường đặt ảnh chụp chung của cô và Diêm Việt, nụ cười như cũ rạng rỡ, anh mặc bộ quần áo chơi bóng mà Dung Ân mua tặng, treo trên chiếc móc kia, còn có cả đôi giày mà anh thường mang...

Dung Ân ánh mắt đã sớm trở nên mơ hồ, ánh mắt nhìn quanh một vòng, sau đó dừng ở trên giường lớn kia.

Cô hai tay che miệng, ngực đau đớn, cả người khom lại, người nằm trên giường lớn kia là Diêm Việt.

Vẫn là gương mặt đó, con người đó.

Trên kệ cạnh đó, các loại dịch dinh dưỡng đưa vào trong cơ thể anh, biểu đồ điện não hiện lên hình ảnh hỗn tạp. Dung Ân trợn tròn hai mắt, cô biết rõ cái này là như thế nào, đây chính là người sống đời sống thực vật.

Hai chân Dung Ân xụi lơ, không còn chút khí lực chống đỡ, ngã trên mặt đất.

Cô nặng nề ngã xuống, cả người như bị rút hết linh hồn, không còn một chút sức sống.

Next: Chap 100 – Tất cả sự thật.

103. Chương 100

Chương 100

Diêm Việt nói, anh từng hôn mê nửa năm, nửa năm làm người thực vật.

Thì ra, cũng không phải là giả.

Diêm Việt còn nói qua, em có biết sống không bằng chết cảm giác thế nào không?

Lời anh ta nói, vốn là cũng đã mơ hồ ám chỉ qua, chẳng qua là không ai nghĩ tới phương diện kia.

Má Lưu ở bên cạnh khóc, mấy người nhà Diêm Gia mấy ngày nay ra nước ngoài, hai năm qua, anh lần đầu tiên xuất hiện tình trạng như vậy bà không khỏi kinh hoàng, mà tối hôm qua điện thoại Diêm Việt cũng không gọi được, bà sợ anh cứ như vậy, liền muốn kêu Dung Ân đến.

Bác sĩ cùng y tá cực lực cứu chữa, sóng não đồ bất cứ lúc nào cũng có thể thăng tấp.

Dung Ân bò mấy lần, cuối cùng mới vịn ở chân giường, để tự mình đứng lên, cô lão đạo đi tới trước giường, Diêm Việt thật sự là không có gì thay đổi, tóc ngắn màu nâu sẫm, sống mũi thẳng tắp, môi mơn lên thật chắc, anh nếu như mà mở mắt, nhất định là đôi mắt màu trà. Cô cầm lấy đôi bàn tay nhiệt độ giống nhau như người bình thường kia, đem tay của anh mà áp vào trên mặt mình, Dung Ân, cúi xuống quỳ gối trước mặt Diêm Việt, nước mắt thấm vào đến ngón tay anh, anh vẫn như cũ không có phản ứng gì.

Bác sĩ xem xét mắt của anh, vốn định bỏ cuộc, lại thấy nhịp tim của anh nảy lên, sóng não đồ ở trên cũng dần dần khôi phục bình thường.

Dung Ân cầm thật chắc cái tay này, mơ hồ có thể nghe thấy Bác sĩ nói chiều hướng có thể tỉnh lại có thể trị hoãn được, má Lưu hết lòng nói cảm ơn, bởi vì liên tục mấy lần cứu chữa, Diêm Việt trên người cảm rất nhiều cái ống, nhưng là có khó chịu đi nữa, hẳn cũng không la một câu đau.

Không có gì, có thể so với như bây giờ càng làm cho Dung Ân tuyệt vọng.

Lúc Diêm Việt trở lại, anh không thừa nhận cô, thế cho nên càng về sau, anh ở bữa tiệc đính hôn đối xử tuyệt tình, Dung Ân cũng không có tuyệt vọng như hiện tại. Cô đã từng ảo tưởng qua, Diêm Việt của cô có lẽ ngày nào đó sẽ một lần nữa xuất hiện, cho đến Dung Ân ở trên đường nhìn thấy lướt qua, đến lúc cô đuổi theo đến Diêm Gia, ở trong trận mưa lớn mà mất con, anh cũng không có xuất hiện.

Dung Ân cắn môi, tim như là bị xé thành từng mảnh từng mảnh, cô đã nói, nếu thật có người như vậy, nhưng anh trốn tránh cô hai năm không có gặp, vậy chính là không muốn nhìn thấy cô. (là chap trước DA nói vs NDT)

Nước mắt cô cứ tuôn xuống,hóa ra,không phải là không muốn gặp,mà là không thể gặp.

“Ân Ân, ” má Lưu đi tới, dịu cô đứng lên, “Ân Ân, thật xin lỗi, chúng ta giấu con lâu như vậy.”

“Tại sao có thể như vậy? má Lưu, người nói cho con biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? ” Dung Ân hai mắt đỏ bừng, nước mắt tùy ý từ hốc mắt chảy ra, cô cầm tay Diêm Việt cũng không có buông ra, siết chặt.

Cửa ra vào, truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ , hai người nhìn ra ngoài , một câu “Nhị thiếu gia!” của má Lưu, cũng đã làm mọi chuyện sáng tỏ.

Người đàn ông bất chấp gió rét chạy tới,khi đi tới gian phòng, , từng trận gió lạnh ủa vào. Má Lưu khẽ thở dài, xoa xoa ánh mắt đi ra ngoài, bên trong âm âm oán oán này, để cho hấn giải thích có có lẽ tốt hơn. Bà đem cửa phòng đóng lại, người đàn ông hiển nhiên đã biết Diêm Việt không có chuyện gì, sắc mặt hấn bình tĩnh đi đến trước sô pha, khom lưng ngồi xuống.

“Anh rốt cuộc là ai?” Dung Ân so sánh,ánh mắt kia cùng Diêm Việt là giống nhau.

Người đàn ông cúi xuống, mười ngón tay đan vào nhau,tóc ngắn màu đen có chút lộn xộn,khi chạy tới có lẽ là rất vội vàng,bốn phía yên tĩnh,chỉ có tiếng của dụng cụ máy móc truyền lại rất nhỏ “Tôi là,Diêm Minh”

Tên của hấn, cùng sự giống nhau của hai người, bị che đậy, chỉ có thể sống ở bên trong bóng dáng Diêm Việt.

Diêm Gia,có một quy cũ bất thành văn,tập đoàn Viễn Thiệp hôm nay đã là đời thứ ba,người sáng lập nó,là cha của Diêm phu nhân,cũng chính là Trần Bách Huy,lúc ấy Trần lão gia vẫn chưa đem Viễn Thiệp giao cho Trần Bách Huy,nguyên nhân rất đơn giản,cũng bởi là vì trời sinh tính ông phong lưu,mới vừa lập gia đình,bên ngoài liền có con riêng tới cửa nhận cha.Trần lão gia xử sự rất cẩn thận,đối với việc này cực kì hà khắc, từ đó liền trở thành quy củ, tổng giám đốc tập đoàn Viễn Thiệp, cuộc sống tác phong phải nghiêm khắc, không được liên quan đến chợ đen, ma túy, buôn lậu, mua bán trái phép, nếu không , thành viên hội đồng quản trị còn lại sẽ liên hiệp bãi miễn chức vụ tổng giám đốc đó, cho dù là người mới đương nhiệm đi chăng nữa.

Quy định này,ở trong mắt người ngoài thậm chí có chút hoang đường,nhưng Trần lão gia chính là làm như vậy,tập đoàn Viễn Thiệp từ đó đổi họ khác, chính là họ Diêm.

Mà Trần lão gia, có Trần Bách Huy cùng Diêm phu nhân là một đôi song sinh.

Diêm Việt cùng Diêm Minh, chính là ở trong hoàn cảnh như vậy mà lần lượt sinh ra,Vận mệnh sinh đôi,chỉ vì sinh ra trước sau mà từ đó vận mệnh khác nhau 1 trời 1 vực,Diêm Thủ Nghị sớm biết Diêm phu nhân trong bụng là mang song thai, nhưng ông lại che giấu bí mật này,trừ bọn họ ra,duy nhất biết chỉ có má Lưu. Ngày đó sinh nở, ai cũng biết Diêm gia chỉ có 1 con trai độc nhất,sau được đặt tên là Diêm Việt.

Mà trong một căn phòng khác của Diêm Gia,ở đó chính là Diêm Minh, anh ta không có thân phận,càng không thể quang minh chính đại mà ra ngoài ánh sáng,từ nhỏ đã định trước chỉ là cái bóng của Diêm Việt.

Diêm Thủ Nghị biết rõ không dễ có được tập đoàn Viễn Thiệp.Càng biết Trần Bách Huy không dễ dàng bỏ qua,đến nay vẫn là như hổ rình mồi, ông lưu lại chiêu này, chính là phòng ngừa bất trắc, bởi vì một khi thành viên hội đồng ban quản trị bị cách chức, sẽ tùy hội đồng ban quản trị công ty tự động quyết định,đến lúc đó,Trần Bách Huy chắc chắn lợi dụng quan hệ với những người cổ đông mà phá rối, mà hai mươi mấy năm sau,đã chứng minh quyết định ban đầu của ông,quả thực có thể giúp Diêm Gia bảo vệ Viễn Thiệp

Diêm Minh từ nhỏ cùng Diêm Việt rất giống nhau, được tiếp nhận giáo dục tốt, trừ việc không thể ra ngoài ánh sáng, anh ta cũng còn khuyết thiếu rất nhiều.

Xuyên qua cánh cửa kia, anh luôn có thể nhìn thấy cuộc sống Diêm Việt mới mẻ hoàn toàn, được ba mẹ dẫn đến chỗ vui chơi của thiếu nhi, Diêm Minh cái gì cũng nhớ rõ, Diêm Việt mỗi lần trở về cũng sẽ miêu tả lại cho hấn nghe. Bên trong cáp treo chơi vui đến cỡ nào, còn có kẹo bông, một miếng như vậy, ăn vào trong miệng liền tan ra.Mỗi lần như vậy,Diêm Minh cũng là ngồi dưới đất,có vẻ rất bình tĩnh, hai tay hấn

nâng cảm lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tới tám bao phủ nhìn về phía anh trai mình tràn đầy hâm mộ, cho dù anh có miêu tả cận kề đi nữa, nhưng Diêm Minh cũng chưa từng thấy qua, anh thật tưởng tượng không ra.

Lúc còn rất nhỏ, hần không hiểu, tại sao anh trai có thể đi chơi, còn hần phần lớn cũng không thể ra khỏi cửa phòng, bên hần nhiều nhất, cũng chỉ có má Lưu và Diêm Việt, sau đó có một lần, chính hần mở cửa chạy ra ngoài, liền thấy anh trai cùng ba mẹ ở trên bàn ăn cơm, đó cũng là lần đầu tiên Diêm Minh bị đánh. Rất tàn nhẫn, rất nặng, dùng dây lưng mà quất.

Má Lưu muốn khuyên, tuy nhiên không dám, mẹ của anh cũng chỉ là ở một bên mà khóc, c uối cùng vẫn là Diêm Việt dững cảm mà ôm lấy chân Diêm Thủ Nghị, kiễng mũi chân, đã bị dây lưng đánh trúng ở phía sau, Diêm Thủ Nghị mới ngừng đánh Diêm Minh.

Từ lúc đó, Diêm Minh mới biết được, hần và anh trai không giống nhau, hần chỉ là cái bóng của anh trai, là thể thân của anh trai, mặc dù khi đó còn rất nhỏ, cũng không có ý nghĩ gì, nhưng với một đứa trẻ bị đánh luôn là kí ức không thể quên, từ đó, hần thực sự không dám ra khỏi cửa phòng.

Diêm Thủ Nghị đêm ngủ không yên, vì phòng bắt trắc, vẫn là dần lòng đem Diêm Minh đưa ra ở ngoài, có lúc, sẽ đón anh về Diêm Gia, Diêm Việt cùng Diêm Minh có quan hệ rất tốt. Vì để cho Diêm Việt giữ bí mật, Diêm Thủ Nghị liền lừa Diêm Việt, nếu nói chuyện này cho người khác, Diêm Việt sẽ không còn được gặp lại em trai mình nữa, Diêm Minh còn có thể giống như lần trước mà bị đánh. Đứa trẻ nhỏ, tự nhiên hai ba câu sẽ liền bị dọa, đợi đến lúc sau này hiểu chuyện, bí mật này cũng đã chìm xuống đáy biển.

“Xem nè, dây chuyền này coi được không?” Diêm Việt đem cái hộp đưa tới, bên trong là một dây chuyền bạch kim, có hình dạng cỏ ba lá, là anh cố ý vì Dung Ân mà chuẩn bị.

Bên cửa sổ, người đàn ông yên lặng ngồi ở đó, đôi mắt màu trà liếc về phía cái hộp kia, “Đẹp, là muốn tặng cho Dung Ân sao?”

“Đúng, ngày mai tui anh đi leo núi”

Diêm Minh đem rèm cửa sổ kéo ra, trên cửa sổ, có một loại chất liệu đặc biệt, hần có thể thấy được phong cảnh ở bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không thấy được bên trong, hần có vẻ ngoài thanh tú lương thiện, tâm vóc cùng Diêm Việt giống nhau, chẳng qua là tính tình của hai anh em chênh lệch rất nhiều, Diêm Minh ngồi trên bệ cửa sổ, chân hơi cong, “Anh, anh rất yêu cô ấy sao?”

“Đương nhiên” Diêm Việt chân mày nhuộm ý cười, Diêm Minh biết tất cả về Dung Ân, cũng là từ miệng của anh trai, bao gồm cả lời thề của bọn họ, những gì họ nói, cùng những nơi mà họ đã đi qua. Diêm Việt cho hần xem ảnh của hai người, Dung Ân, cái tên này, con người này, cũng từ lúc đó mà chiếm giữ tâm tư của hần.

Nghe Diêm Việt nói, có một cô gái như vậy, ở trong đầu óc của hần mà từ từ đầy ấp suy nghĩ về cô. Cho đến lúc Diêm Việt gặp chuyện không may, tất cả bất lợi, đều chuyển hướng về phía Dung Ân.

“Anh cùng Việt, là anh em?” Dung Ân liếc về phía gương mặt của Diêm Minh, bây giờ nhìn lại, mới biết hần và Diêm Việt là giống nhau, rất bình thản.

Việt. Cái tên này, đã không thuộc về hần, thân phận này, cũng nhất định phải cởi ra, không có loại ràng buộc này, hần cho dù là muốn giành được một ánh mắt của Dung Ân, sợ là cũng rất khó??

“Đúng, anh ấy là anh trai tôi”, giọng nói ảm đạm của người đàn ông đứng dậy sau đó đi đến bên giường của Diêm Việt, cúi người xuống từ bên dưới kéo ra 1 cái chậu sứ, bên trong có ít tro bụi, Dung Ân thuận theo ngồi chồm hổm xuống, Diêm Minh gơ cái kia lên đôi mắt màu trà nhìn thẳng về cô, “Cô hiện tại chắc đã biết? tôi chính là ông chủ ở phía sau Cẩm Đỗ, lúc đầu, chúng tôi cũng cho rằng Việt gặp chuyện không may là bởi vì cô, dù sao vật kia và trên quần áo, cũng có hạt phấn của hoa lan”

Ánh mắt Dung Ân, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Diêm Minh cúi đầu, “Cho dù đến hiện tại, Diêm gia cũng cho là cô chính là người hại Việt”

“Nếu như vậy, anh vì sao thu tay lại?” nghĩ đến như thế này, rất nhiều chuyện liền sáng tỏ, ông chủ của Cẩm Đỗ làm cho cô cùng đường, nhưng sau đó cô lại cùng Nam Dạ Tước rời đi, nên cái loại tranh đấu này cũng không có tiếp tục.

“Tôi biết cô cũng là từ Việt, sau đó, anh ấy đã xảy ra chuyện, bị đưa đi nước ngoài trị liệu, tôi lòng tràn đầy thù hận thay anh ấy báo thù, sau khi về nước, tôi liền chặt đứt con đường sống của cô, cho cô chỉ có thể ở Cám Dỗ mà sa đọa, còn nhớ lần đó cô bị trói ở kho hàng không? Cũng là do tôi sai người làm, tôi không cam lòng để cô cứ như vậy mà thoát khỏi Cám Dỗ, cô ở bên cạnh người đàn ông giàu có, còn Việt phải lẻ loi ở nơi này, cho nên, tôi cũng muốn cho cô nếm thử cảm giác đau lòng sợ hãi. Lúc ấy, khi tôi bịt miệng của cô, thật sự có ý nghĩ kết liễu cô.” Diêm Việt từ trong túi quần lấy ra cái bật lửa, tầm mắt nhìn ở chậu than ở trên “ Những thứ hình kia, Việt không nhìn thấy, tôi liền đốt cho anh ấy xem,lại không nghĩ rằng rơi xuống một tờ, bị cô phát hiện”

Dung Ân nghe nói, chỉ cảm thấy một trận lạnh lẽo từ cột sống thẳng lui tới toàn thân, cô nghi ngờ đoán xem, ai là ông chủ của Cám Dỗ, mục đích của ông ta đến cuối cùng là cái gì, cô cũng không nghĩ đến đó lại là người của Diêm Gia.

“Tôi buông tay, là bởi vì khi chúng ta ở chung, cô đối với tôi rất tốt, đối với tôi yêu thương, cũng không phải là giả bộ mà ra..” Diêm Minh như ánh sáng màu lưu ly ảm đạm mà đi xuống,khóe miệng mà tự giễu, “Không,là đối với Việt. Tôi nghĩ,đã yêu sâu đậm như vậy,vậy tại sao lại hại anh ấy?”

Dung Ân chậm rãi đứng lên, hai chân phát run, cô giữ chặt đôi tay ấm áp của Diêm Việt kia, trong lòng chỉ cảm thấy chua xót khó nhin, cô cúi người, ngón tay nhẹ nhàng xuyên qua mái tóc ngắn màu nâu sẫm, tiếng nói cô âm trầm, khàn khàn nói, “Việt, anh thì sao? anh cũng cho là em hại anh sao?”

Nằm ở trên giường người đàn ông không có phản ứng nào,miệng thường xuyên trêu chọc làm cô cười cười, hôm nay mân rất chắc, làn da bởi vì lâu ngày ở trong phòng mà trắng nõn, hai chân thon dài quần ở trong chăn, anh cũng không thể đứng lên hướng về phía cô mà gọi, Ân Ân..

Cô còn nhớ rõ,lúc ở sườn núi bọn họ từng đã nói.

“Việt, chúng ta vĩnh viễn không xa nhau,được không?”

“Ân Ân ngốc, chúng ta làm sao có thể xa nhau đây?” giọng nói Diêm Việt đầy nuông chiều, anh còn có thể từng lần một nói “ Ân Ân, anh yêu em...”

Kí ức, dường như tất cả đều được tẩm độc được, bạn càng nhớ sẽ càng đau,cảm giác cảnh còn người mất, Dung Ân lần đầu tiên cảm nhận sâu sắc như vậy, trên tủ đầu giường, hình ảnh bọn họ ôm nhau thân mật khăng khít, dường như ai cũng không thể chia cắt, nhưng chỉ là thời gian ngắn ngủi, khiến cho khe hở giữa bọn họ, càng khó có thể khâu vá.

Nam Dạ Tước trở lại Ngự Cảnh Uyển, sắc trời đã tối sầm, hôm nay công ty có việc, loay hoay khiến anh bề đầu sứt trán.

Đi vào phòng khách, Dạ Dạ đang tự mình chơi với quả cầu nhỏ, thấy anh, liền chạy tới ôm lấy chân,Nam Dạ Tước ẵm nó lên, đem ôm tới ghế salon, theo miệng liền hỏi “Dung Ân đâu?”

Đang chuẩn bị cơm tối Vương linh đem bát đĩa mang lên bàn, “Dung tiểu thư rất sớm liền đi ra ngoài, đến hiện tại vẫn chưa về.”

“Ừ ” anh đáp nhẹ, “Đi đâu?”

“Tôi cũng không biết, ” Vương linh lắc đầu, “Lúc ấy cô ấy nhận được điện thoại, sau đó liền vội vàng chạy ra ngoài, bộ dạng dường như rất gấp gáp.”

Nam Dạ Tước bỗng dừng ngẩng đầu lên, trên gương mặt tuần mi chợt lóe lên tia u ám, anh để Dạ Dạ xuống, lấy điện thoại gọi.

Không gian trong gian phòng yên tĩnh, chợt có tiếng chuông điện thoại di động vang lên vội vàng kịch liệt, làm cho người ta cả trái tim đập loạn. Dung Ân móc ra, nhìn xuống, cũng chưa bấm nghe. Sắc mặt Nam Dạ Tước trong lúc đợi dây u ám, anh đè nén đôi mắt ấy xuống, môi mỏng khêu gợi mà nhếch lên, khóe mắt mơ hồ có bối rối tràn đến.

Dung Ân nhìn về trên giường Diêm Việt, anh thật rất an tĩnh, trước kia, cho dù anh nằm một ngày cũng không được, đừng nói là hai năm rồi, điện thoại di động ở trong lòng bàn tay rung rung, Dung Ân suy nghĩ, liền đè xuống tất điện thoại.

Một tiếng ngắt ngang, đôi mắt phượng của Nam Dạ Tước thâm sâu mà nheo lại, động tác anh rất chậm đưa điện thoại di động từ bên tai dời đi, đứng dậy cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Má Lưu đi vào, Dung Ân thì đang cầm tay Diêm Việt ngồi ở bên giường, còn Diêm Minh, thì cúi đầu, ngồi ở trên ghế sa lon.

“Ân Ân, nhí thiếu gia, đi ăn chút gì đi. ” Bà đi tới, không đành lòng nhìn thấy Dung Ân sắc mặt như vậy, bà lau nước mắt nói, “Ân Ân, thật xin lỗi, Má Lưu giấu giếm con lâu như vậy.”

Dung Ân biết chuyện này không thể trách má Lưu, Diêm gia cố ý giấu diếm, cũng vì liên quan đến chuyện lớn tập đoàn Viễn Thiệp , đương nhiên không thể tiết lộ, “má Lưu lần trước con nhìn thấy là anh ấy sao?”

Má Lưu gạt đầu, nước mắt tuôn đầy mặt, “Lão gia nói ông có người bạn là bác sỹ trung y, cho nên thường cách một thời gian, sẽ đem thiếu gia đưa đi tới chỗ của ông ấy, hai năm rồi, thiếu gia vẫn như vậy, da thịt không có bị héo rút... ” má Lưu nói tới đây, liền nghẹn ngào nói không được nữa, “Ân Ân, một người tốt như vậy tại sao lại thành ra như thế này?”

Dung Ân cắn môi, khước miệng bởi vì dùng sức mà rỉ máu, từ nhỏ má Lưu là người nhìn Diêm Việt cùng Diêm Minh lớn lên , hai đứa trẻ, bà yêu thương cùng đau lòng, “Tôi hôm qua, ta thật cho là Việt không thể vượt qua, nên ta lấy điện thoại gọi cho con, nghe điện thoại tiên sinh nói sau này chúng ta đừng có tìm con nữa, ta biết anh ta nói rất đúng, nhưng là má Lưu không có cách nào, ta cũng không thể cho các con ngay cả gặp mặt cuối cùng cũng không thể...”

Tối hôm qua. Dung Ân không cần nghĩ, cũng biết là Nam Dạ Tước, sau đó, thái độ của hắn rất kỳ quái, chần chẫn là bởi vì cuộc gọi đó.

Lúc Dung Ân ra khỏi phòng, cảm thấy trong lòng rất buồn bực, cảm giác như là đến cao nguyên thiếu dưỡng khí, cô đứng ở cửa, trong phòng này, cất giữ rất nhiều kỉ niệm giữa cô và Diêm Việt, mà chỉ có ở bên trong, cô mới có cảm thấy thời gian không có tàn nhẫn mà đi qua, vẫn lưu lại đây thời tuổi trẻ.

Diêm Việt lẳng lặng nằm ở trên giường, anh không nhìn thấy cô, cũng không có thể cùng cô nói chuyện, đều nói người sống thực vật tồn tại ý thức, có thể nghe thấy người bên cạnh nói chuyện, Dung Ân dựa khung cửa, trong ánh mắt đau nhói một mảnh, Việt, em đang cùng nói chuyện với anh, anh có thể nghe thấy không?

Có lẽ, là nghe thấy, chỉ là không nói ra mà thôi. Nếu như anh có thể mở miệng mà nói..., anh nhất định sẽ nói, Ân Ân, đừng khóc... Ân Ân của anh cười lên là nhìn đẹp nhất.

Dung Ân nước mắt đầy mặt mà đi xuống lầu, Diêm Minh cũng từng bước đi theo sau lưng cô, Dung Ân vịn thang lầu, bước chân cứng ngắc mà đi xuống, mỗi chỗ cô đi qua, giống như đã từng đi một lần nữa.”Mấy ngày này, cha mẹ tôi không có nhanh như vậy mà về nước, nếu cô muốn thăm Việt, vất vả lúc nào cũng có thể tới đây”

Dung Ân xuống lầu, xoay người sang chỗ khác, “Còn anh? Anh có khỏe không?”

Diêm Minh cúi đầu, khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ thống khổ, ” Cô trách tôi sao? Có phải rất hận tôi?”

Sự xuất hiện của hắn, chính là làm màn diễn mà thôi, bao gồm phẫu thuật thẩm mỹ, vì để cho Dung Ân tin tưởng, hắn không tiếc tiền để làm chính mình dị ứng, Diêm Minh thở dài, thật ra thì càng về sau, hắn đã không phải là vì muốn trả thù.

Hắn thậm chí nghĩ tới, muốn thay thế anh trai lo cho cô tốt nhất, muốn thay thế anh trai đem cô ở lại bên cạnh mình.

“Thực sự tôi không hận anh. ” Dung Ân xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy được bóng lưng, “Tôi và anh, thì ra là không phải mất đi những kỉ ức tốt đẹp, mà là chúng ta chưa từng có.”

Cô đi ra khỏi Diêm Gia, Diêm Minh đứng ở cửa, cô vốn không thuộc về anh, mà hôm nay, lại càng xa.

Không có kỉ ức ràng buộc, bọn họ trong lúc đó, thật sự rất xa lạ.

Dung Ân không biết là tâm tình như thế nào đi ra vườn , vòng qua cửa sắt, gió đêm thổi tới, đôi vai cô run vì lạnh, bỗng nhiên ngẩng đầu, lại thấy xe thể thao của Nam Dạ Tước dừng ở cửa Diêm Gia, anh dựa vào sườn xe, đưa điều thuốc trong tay ném xuống đất sau đó giẫm tắt.

104. Chương 101

Chương 101

Dung Ân lúc ấy vội vội vàng vàng đi ra ngoài, trên người mặc mỗi bộ quần áo ở nhà, chân mang mỗi đôi giày vải màu trắng, mái tóc rối tung ngang vai, bởi vì khuất bóng, nên thân hình cô lộ ra vẻ mảnh mai không ít.

Mùa đông, buổi tối đặc biệt rất lạnh.

Nam Dạ Tước mặc ộ bộ âu phục màu xám bạc, bên trong là chiếc áo sơ mi màu trắng được may thủ công, người đàn ông này, bất kể là trang phục màu tối hay màu sáng, cũng phối hợp rất đẹp mắt, nhưng Dung Ân vẫn là thích anh anh trong trang phục như vậy, cao quý mang theo vẻ cao ngạo, khí chất mười phần.

Bọn họ, đều không ai bước tới, chỉ là cách nhau mười bước nhưng lại giống như là một khoảng cách rất xa, khó có thể mà vượt qua.

Tiếng cửa sắt mở ra, Diêm Minh sau đó đi ra ngoài, hần đi ngang qua vừa lúc Dung Ân vừa đi tới liền ngừng lại, muốn nói điều gì, nhưng lại nuốt trở về trong cổ, hần đã không phải là Diêm Việt, hần cho dù là quan tâm, nhưng cũng không có đủ tư cách để mở miệng hỏi. Dung Ân chú ý tới, hần đi tới trước cửa xe, cũng là dùng tay phải mở cửa, tay trái buông rủ bên người, từ đầu đến cuối không hề động đậy.

Dung Ân nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu bên trong xe, Diêm Minh ngồi trong xe, cả buổi mới khởi động, gió lạnh từ sườn xe lướt qua trước mặt cô, lái rất nhanh, rất giống như hồn loạn chạy trời chết.

Nam Dạ Tước hai tay để ở trong túi quần, thân thể nghiêng dựa vào logo ở đầu chiếc Bugatti anh một chân hơi cong, nửa người trên rất thẳng, Dung Ân đứng đã lâu, hai chân liền bắt đầu cứng ngắc. Cô thử đi chuyển, đi vài bước cũng không có đi hướng Nam Dạ Tước, mà là đi qua anh cùng xe, đi thẳng về phía trước.

Cô đi từ từ, không hề có phương hướng, dưới ánh đèn đường, chiếc bóng của cô ngày càng bị kéo dài ra, mái tóc suôn thẳng đi chuyển nhẹ nhàng, Nam Dạ Tước dõi theo bóng lưng của cô, ánh mắt càng lúc trong đêm tối lại trở nên u ám.

Dung Ân đi mười mấy bước, phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Nam Dạ Tước vươn tay ra một cái cánh tay đem nàng giữ lại, lời nói có vẻ khẩn trương, “Em muốn đi đâu?”

Cô ánh mắt âm đạm, kinh ngạc tùy ý anh ôm, Nam Dạ Tước lúc này mới phát hiện cô toàn thân khê rung, người đàn ông thở dài, cởi áo khoác xuống khoác lên bả vai Dung Ân , anh mang theo cô đi về phía xe, bên trong xe mở hệ thống sưởi, đem cô ngồi vào trong, cả người cô bắt đầu ấm lên, hai chân đang cứng ngắc, ngay lập tức lòng bàn chân, thậm chí toàn thân bắt cảm thấy có một dòng nước ấm trào lên.

Anh không có khởi động xe, mà là trên tay đốt 1 điếu thuốc, trong xe, mùi thuốc lá đang lang tỏa ra khắp nơi, Dung Ân ánh mắt bị kích thích có phần chua xót, cô quay đầu đi chỗ khác, hốc mắt bắt đầu hồng hồng.

Nam Dạ Tước cũng không từ từ mà hút, liền lập tức hung hăn hút trọn 1 hơi dài, đầu thuốc rực sáng, khói thuốc từ miệng anh ra vào thật mau, cứ thế không bao lâu đã hết 1 điếu thuốc.

“Em tại sao lại ở đây?” người đàn ông nhin không được, liền mở miệng trước.

Dung Ân đem thân thể co rúc ở bên trong áo khoác, khuôn mặt nhỏ bé lộ vẻ tái nhợt, cô hơi ngẩng đầu “VẬY còn anh? Anh làm thế nào mà tìm tới đây được?”

Nam Dạ Tước hai tay đặt ở trên tay lái, gương mặt tuần tú hơi nghiêng, “Ngày hôm qua có người gọi điện thoại tới, nói là muốn em đến Diêm gia một chuyến, hôm nay Vương linh nói em vội vội vàng vàng liền rời khỏi, anh đoán em nhảy định là ở đây.”

“Ngày hôm qua má Lưu tìm em, anh tại sao không để cho em nghe điện thoại? ” Dung Ân nửa người trên thẳng lên , giọng nói trở nên cứng rắn.

Nam Dạ Tước chân mày hơi nhăn, “Làm sao? Diêm gia dù có việc gì cũng có thể tự giải quyết, Diêm Việt không phải là rất khỏe sao, liền chết rồi à? Loại người như em, chuyện ma quỷ cũng tin, hay là , người đàn ông tồn tại trong trí nhớ của em vừa trở lại?”

Hai người rất gần nhau, Nam Dạ Tước lúc nói chuyện bởi vì tức giận mà thở hồng hộc Dung Ân cũng có thể cảm giác được, sắc mặt cô cứng lại, con người nhìn anh chằm chằm hai tròng mắt không khỏi tròn tròn, “Nam Dạ Tước, làm sao anh biết anh ấy trở lại?”

Người đàn ông hai tay cầm chặt tay lái, anh không hề tránh né thẳng thắn trả lời, “Anh ở trên đường đã gặp một lần. ” Anh khẩu khí thật không tốt, Dung Ân hỏi tới như vậy , có nghĩa là anh đã đoán đúng quả thật có hai Diêm Việt.

“Anh cũng biết, tại sao lúc đó không nói cho em biết? ” Dung Ân chỉ biết là, cô vẫn chậm một bước, ngay cả gặp mặt Diêm Việt lần cuối cũng không gặp được, cảm giác sợ hãi này từ từ quẩn lầy cô, làm cô chân tay luống cuống, nghĩ lại vẫn thấy sợ hãi không dứt.

Nam Dạ Tước vốn là tâm tư bất an, nghe được chất vấn của cô, lại càng cảm tức, ” Tại sao anh phải nói cho em biết? Dung Ân, em đừng nói, em hiện tại lại muốn trở lại với Diêm Việt, em đến tốt cùng xem anh là gì, người chết sao?” (Đau lòng quá, hix hix)

Cô cùng anh nhìn nhau chốc lát, cô liền gỡ áo khoát ra lập tức đẩy cửa muốn rời đi.

Nam Dạ Tước nhanh hơn, túm lấy cánh tay cô kéo trở về, lập tức khởi động, cho xe rời đi. Dung Ân đẩy tay anh, “Tôi chính là không thể nào buông tay Diêm Việt , trước kia sẽ không, sau này càng không.”

Cô nói dứt khoát như thế, hoàn toàn đem Nam Dạ Tước vứt bỏ ở một bên, người đàn ông nhếch lên môi mỏng, đem tốc độ xe tăng lên, mặt nghiêng che lấp dọa người, đốt ngón tay trắng bệch lòi ra, lời nói ra khỏi miệng , tỉnh táo dị thường, “Được, vậy em cứ thử xem.”

Dung Ân phía sau lưng đã toát ra mồ hôi lạnh, cô biết rõ tính khí người đàn ông này , “Anh muốn làm gì?”

“Trên đời đã có một Diêm Việt, người còn lại...có phải nên biến mất. ” Nam Dạ Tước quay mặt lại, trong mắt không biết là giận hay là cười, Dung Ân chỉ nhìn thấy cặp mắt phượng hẹp dài kia kéo ra, tựa như ác ma vươn ra móng vuốt.

“Anh không được phép đụng đến anh ấy! ” Dung Ân rất nhanh trong mắt đã không còn vẻ thân mật, vì người đàn ông khác, cô thu về sự ấm áp đối với Nam Dạ Tước, nhưng cơ thể lại là đề phòng, anh chỉ cần dám đến gần một bước, cô sẽ khiến anh thương tích đầy mình, đổ máu đầm đìa.

Nam Dạ Tước cười lạnh , khóe miệng vung lên, rất lớn tiếng mà cười, có giễu cợt, cũng là tự nhiên trào phúng, “Tôi tại sao không thể động đến hắn?”

Dung Ân ngẩng nhìn gương mặt người đàn ông này, trước đó, cô thật sự có nghĩ tới cùng Nam Dạ Tước hòa hợp, có lẽ, cô không yêu thương sâu sắc, nhưng vẫn là có thể tiếp nhận anh. Nhưng , trời uốn trêu cô, cho dù thật sự có hai Diêm Việt, mà cho dù người kia hoàn hảo như lúc ban đầu... Dung Ân cũng biết bọn họ là không thể quay về , bởi vì anh đối với mình khoanh tay đứng nhìn hai năm, anh không muốn gặp cô, cũng không có tìm cô, lúc cô đến Diêm gia, anh lại trở mặt nhìn cô bị Diêm Thủ kiên quyết đuổi đi, cuối cùng ngã xuống giữa trời mưa tầm tã...

Nhưng hết lần này tới lần khác...

Hết lần này tới lần khác, Diêm Việt kia mới chính là thật, anh vẫn nhớ kí ức lúc đó, hình ảnh cuối cùng của anh, vĩnh viễn dừng lại ở sườn núi kia, thời khắc anh đeo cho cô sợi dây chuyền kia.

“Anh không thể động đến anh ấy, Nam Dạ Tước, nếu không tôi sẽ hận anh.”

Người đàn ông duy trì tốc độ xe thật nhanh, ánh mắt anh âm thầm không rõ nét mặt lãnh khốc mà âm hàn , anh sẽ làm tất cả, dù Diêm Việt trước mặt, cũng không là gì hết, Nam Dạ Tước thậm chí hoài nghi, anh hết lòng, nhưng ngay cả tâm Dung Ân cũng không hề lay chuyển, chớ nói chi là trong lòng có chỗ đứng của anh, “Dung Ân, em e rằng rất sớm đã hận tôi rồi, cho dù hận nhiều hơn chút nữa, tôi cũng không quan tâm,

tôi đã nói không muốn nhắc lại lần nữa, em hôm nay là người phụ nữ của tôi, thì đừng bao giờ vọng tưởng nghĩ đến chuyện cũ, nếu không, tôi cũng sẽ không nương tay .”

“Anh hà cớ gì phải ép buộc tôi như vậy chứ?”

Nam Dạ Tước đột ngột quẹo cua, xe thiếu chút nữa lao ra mặt lộ, anh lạnh lùng cũng không quay đầu lại, “Vẫn luôn là, tôi ép buộc em sao? ” cô không hề tình nguyện, không có chút nào lưu luyến sao?

105. Chương 101 (tt)

Chap 101 – Tình yêu vẫn chưa kịp bắt đầu (tt)

Dung Ân không có cài dây an toàn, bởi vì quán tính, bả vai nặng nề đụng vào trên cửa xe khiến cô chưa trả lời, lòa cô trả lời không được, Nam Dạ Tước quay kiếng xe xuống, bỗng nhiên gió lạnh tiến vào tàn phá bờ vai vô cùng, mái tóc ngắn màu đỏ rượu của người đàn ông đang nhảy múa, càn lộ vẻ liêu linh không kèm chế được, và tràn đầy dã tính điên cuồng. Tốc độ xe của anh cực nhanh, gió thổi cực mạnh làm Dung Ân chỉ cảm thấy thở không nổi, đầu tóc quật ở trên mặt, lưu lại một đường màu đỏ nhạt .

Nước mắt bắt đầu chảy ra, ánh mắt đau nhói vô cùng, cô cúi đầu, cả khuôn mặt đông lạnh đỏ lên.

Xe thể thao điên cuồng xuyên qua màn đêm, chịu đựng được một lúc, Dung Ân giữ chặt ghi-đông, rồi mới miễn cưỡng ổn định thân thể. Nam Dạ Tước lồng ngực kịch liệt phập phồng, ngón tay thon dài mở ra bao trùm ở trên tay lái, anh nơi cổ họng nhấp nhô không ngừng, một đôi tròng mắt u ám như mực, bên trong chất chứa mạch nước ngầm tùy thời cũng có thể xông ra ngoài, anh cúi người xuống, đem mặt tựa vào trên mu bàn tay.

Bên trong xe, lại khôi phục yên tĩnh, phản quang trong kính, người đàn ông nét mặt âm khí đáng sợ, anh cố gắng kiềm nén , sau khi sự tàn ác hai đầu lông mày từ từ tiêu tán , anh ngồi thẳng lên, không chút nghĩ ngợi đem Dung Ân ôm chặt vào lòng. Nam Dạ Tước siết chặt cánh tay, dường như chỉ có cơ thể này, mới có thể bổ khuyết lỗ hổng trong ngực anh, vừa khít như vậy.

Anh vĩnh viễn cao quý nhìn xuống người khác, nhưng Dung Ân không chịu cúi đầu, đến cuối cùng, anh cũng chỉ có thể cúi đầu.

“”Ân Ân, em muốn quên đi hẳn, tựa như lúc trước như vậy, buông tay rất dễ dàng .”

“Nam Dạ Tước, tôi vẫn cho là, lúc trước hẳn chính là Diêm Việt, thật ra thì khi đó tôi liền sớm nên buông tay, tôi không muốn tin, không tin Việt thay đổi, tôi do dự, giằng dụa, sau đó thảm bại trở về. Nói cho cùng, là mối quan hệ quá mờ nhạt, không từng trải qua, sao có thể khắc cốt ghi tâm? Anh nói, tôi không yêu Việt không thấu tận xương tủy, vì thế mới có thể khiến chúng tôi buông tay, anh nói đúng, bởi vì anh ấy không phải là...”

Nam Dạ Tước dừng một chút, bàn tay sau lưng Dung Ân lập tức cứng đờ, “EM muốn nói cái gì?”

Thông minh như anh, há lại không biết trong lời nói Dung Ân có ý tứ gì , cô nói như vậy quá rõ ràng, chỉ kém không có đem tim móc ra cho anh xem.

Dung Ân hai tay chống đỡ ở Nam Dạ Tước trước ngực, lạnh như băng lòng bàn tay, để lên lòng ngực nóng hổi. Sau đó, cổ tay, nhẹ nhàng dùng sức, đem chính mình thoát khỏi ngực của anh, Nam Dạ Tước cánh tay buông ra, theo Dung Ân thất lưng, rũ xuống đến trên ghế ngồi.

“Nam Dạ Tước, tôi rất mệt , trong lòng cũng rối loạn ...”

Anh ngẩng nhìn cô, may mà, cô không có nói ra những lời tàn nhẫn hơn..., Dung Ân xoay người sang chỗ khác, đem phía bên phải bả vai lui dựa vào cửa xe, Nam Dạ Tước khởi động xe ra xe. Lần này, chạy rất vững.

Con đường quen thuộc hiện ra dưới ánh đèn, cô có thể loáng thoáng nhìn thấy một cặp tình nhân đang tựa vào nhau.

Diêm Việt khi đó, trẻ tuổi mà có chí hướng, anh so với Dung Ân cao hơn một cái đầu, lúc bước đi liền thích hai tay khoác cổ của cô lại, có đôi khi, chơi xấu đem thân thể anh đặt ở trên bả vai cô, khiến cô không thở được. Dung Ân không thuận theo, liền muốn anh công minh, Diêm Việt mỗi lần cũng là cúi người xuống, công Dung Ân quay mấy vòng tròn, cô bị làm cho sợ vội vàng ôm lấy cổ của anh.

Hôm nay nghĩ đến, rất nhiều chuyện đang ở trước mắt, chưa bao giờ từng đi qua, Dung Ân nước mắt mơ hồ trực trào, đem khuôn mặt lạnh như băng trở về cửa sổ xe không rời đi.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dạ Dạ đang ở phòng khách chơi, thấy hai người trở lại, liền quán quýt chạy lại cắn ống quần Dung Ân, cô khom lưng đem ôm nó vào lòng, liền lên lầu. Nam Dạ Tước đi tới phòng ngủ, cửa đã khóa lại, anh chuyển động tay cầm cái cửa, quả nhiên là khóa trái.

Cho tới nay, anh mặc dù không có đụng vào cô, nhưng hai người đã thân mật rất nhiều, Dung Ân cũng không bài xích Nam Dạ Tước mỗi đêm ôm cô ngủ, nhưng hiện tại, dường như hết thấy lại muốn trở lại điểm xuất phát.

Dung Ân biết anh đứng ở ngoài cửa, không có đi, cô ngồi ở trên giường, qua sau một lúc, mới nghe được tiếng người đàn ông bước chân đi xuống lầu, cho đến khi phía dưới truyền đến tiếng khởi động xe.

Cám Đỗ.

Hạ gia liên tiếp không yên ổn, mẹ Hạ Phi Vũ bởi vì tâm tư quá nặng nề mà phải vào bệnh viện, vẫn chưa xuất viện.

“Phi vũ, đừng uống nữa, cha cậu nhìn thấy nhất định sẽ nổi giận...” cô bạn gái đoạt chai rượu trong tay cô, biết trong lòng cô khó chịu, “Cậu đừng như vậy.”

“Cậu nói mình có phải rất thất bại không?” Hạ Phi Vũ thuận thế tựa vào vai đối phương, “Tôi bị đuổi ra khỏi Nghiêm Tước, tôi làm tất cả, cũng là vì anh ấy... Nhưng là, tôi không chiếm được.”

Bạn gái mặt lộ vẻ thẹn, “Thật xin lỗi, lần trước chuyện nếu không phải tôi làm không tốt...”

“Không liên quan đến cậu, anh ấy sớm muộn sẽ biết,” Hạ Phi Vũ đầu dựa trên vai cô gái khẽ động đậy, “Anh ấy quan tâm không phải là tôi, là người khác...”

“Phi Vũ...” bạn gái khẽ thở dài, thiết nghĩ không nên cùng cô đến nơi này uống rượu, Hạ Phi Vũ uống rượu, người cảm thấy rất khó chịu, cuối cùng vẫn là không nhịn được ới hết lên trên người bạn.

Cô bạn để cô nằm trên ghế sa lon, dùng khăn giấy lau sạch vết ới, đứng dậy đi rửa tay, “Cậu ngồi ở đây đừng đi đâu hết, mình sẽ trở lại ngay.” cô gái ảo não đi ra khỏi ghế, mùi nước hoa hòa với nồn mưa, thật là khiến người phát điên.

Hạ Phi Vũ mơ mơ hồ hồ, thấy bên cạnh không có ai, liền cầm lấy túi xách đứng lên, ngoài cửa, liền nhìn thấy một đôi guốc cao hiện ra đang mở cửa bước tới trước, Tư Cần trong tay cầm điều thuốc, tinh xảo khoe miệng ở dưới ánh đèn chậm rãi câu khởi, cô mất lộ sự căm thù, Hạ Phi Vũ, cơ hội này, cô cuối cùng chờ được.

Tư Cần xoay người trở lại phòng nghỉ ngơi của mình, cô mở điện thoại ra, bên trên màn hình liền hiện những dãy số, những tên này đều là dân liều mạng, chỉ cần có tiền, cái gì cũng chịu làm. Cô đã sớm thông qua quan hệ liên lạc qua, chỉ còn chờ cơ hội mà thôi.

Nam Dạ Tước vẫn là như cũ, ngồi trong phòng vip Cám Đỗ một mình uống rượu, anh muốn yên tĩnh, cho nên cũng không có kêu bọn Tiểu Bùi đến uống cùng, anh nhếch chân ngồi ở trên ghế sa lon, trải qua chuyện lần trước về sau, anh đã rất ít khi uống rượu, lúc cần thiết phải xã giao, cũng là uống một chút rồi thôi.

Anh ngồi, nghiêng hạ thân cầm chai rượu, cũng là tay run một chút, Nam Dạ Tước chân mày nheo lại, chỉ cảm thấy toàn thân bắt đầu nổi lên khác thường, anh nhẹ khép mắt lại, cảm giác như vậy anh cũng không xa lạ gì, Angel-beats lúc trước lại phát tác, cảm giác mới đầu chính là như vậy. Nam Dạ Tước đã nhớ không rõ lần trước phát tác là lúc nào, anh không chút nghĩ ngợi liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Cái bộ dáng này, anh tuyệt đối sẽ không cho người khác nhìn thấy , mà nơi này đông người hỗn tạp, anh lại càng không để cho người khác chỉ điểm anh là nghiện ma túy. Nam Dạ Tước vịn tay vào cầu thang đi xuống, may mà trong sàn nhảy đèn nhấp nháy liên tục, anh cố gắng ổn định bước đi, tập trung suy nghĩ đi đến cửa.

Hạ Phi Vũ lão đảo, cũng không có tìm được cô bạn gái, trong miệng cô thầm nói, “Đã đi đâu..... Đi về trước sao. ” cô uống rất nhiều rượu, bước đi không vững, thật vất vả đi tới bãi đậu xe, hai tay bắt đầu ở lục lọi chìa khóa xe trong túi.

Đi về phía trước, liền đụng phải bả vai của người khác, túi xách liền rơi xuống đất, đồ vật bên trong rơi lả tả ra ngoài. Hạ Phi Vũ mặt lộ không vui, ngẩng đầu, lại thấy bốn năm người đàn ông vây lấy cô, đôi phương đều to con vạm vỡ, những đôi mắt đó đều lướt trên người cô.

Cô giật mình, cả người toát ra mồ hôi lạnh, tỉnh rượu được hơn phân nửa, “Các người là ai? Muốn làm gì?”

“Người đẹp, sao lại đi một mình? ” dẫn đầu là người đàn ông tuổi hơn bốn mươi, da ngăm đen bàn tay đặt trên khuôn mặt trắng nõn của cô, Hạ Phi Vũ hét lên một tiếng, liền nhặt cái chìa khóa sau đó vội vã đẩy đám người đó ra nhanh bước đi

Bọn họ tựa hồ cũng không vội đuổi theo, Hạ Phi Vũ vội vàng tìm được xe, lập tức ngồi vào trong xe, chìa khóa cầm trên tay hồi lâu mới cầm được vào ổ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhanh chóng chuyển thành trắng bệch, đôi môi không ngừng run rẩy.

Người đàn ông chậm rãi từ từ đi tới, ngay cửa đã có người đứng chặn, cô dừng nghĩ chạy thoát.

Mà đúng vào lúc này, Nam Dạ Tước xuất hiện trước mặt, anh đi rất chậm, rất lâu mới tiến vào bãi đậu xe, chẳng qua là ý thức từ từ ở mơ hồ, cho nên có chút không rõ phương hướng.

Hạ Phi Vũ chuẩn bị khởi động xe, nhìn thấy Nam Dạ Tước , cô hai mắt đột nhiên phát sáng, sợ hãi trong lòng lập tức biến mất, niềm hi vọng từ trong lòng dâng lên.

Chẳng qua là một lúc, cô liền phát hiện có điều khác thường, Nam Dạ Tước lúc đi, tựa hồ là lão đảo về phía trước, tay anh vịn lên sườn xe, cả người có sức thở hỗn hển.

Nhìn ra, anh đang cố gắng cầm cự.

Mấy tên côn đồ đang đứng ở cách đó không xa, đang rỉ tai nhau, tên cầm đầu liền gật đầu, mấy người kia liền đi tới về phía Nam Dạ Tước.

Hạ Phi Vũ hai tay khấn trương nắm chặt tay lái, Cô ở Nghiêm Tước lâu như vậy, ít nhiều gì đối mặt tới của Nghiêm Tước có chút hiểu rõ, trong sáng ngoài tối, ngoài sáng là vậy nhưng trong tối liền âm thầm diệt trừ những kẻ cản đường, người của anh chỗ nào cũng có, mà hôm nay như vậy có khả năng là những người tìm để trả thù..

Nam Dạ Tước cũng không nhận thấy được có gì khác thường, thân thể anh đứng thẳng lên, trên trán rỉ ra những giọt mồ hôi hột.

Hạ Phi Vũ cắn môi, bất an sợ hãi giống như ngồi trên đồng than, cô hoàn toàn không tỉnh táo, lúc này nếu như cô rời đi..., Nam Dạ Tước rất có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Hạ Phi Vũ hai tay nắm chặt tay lái vừa buông ra, lại lập tức nắm chặt, cô hiểu rất rõ, lúc này cô xuống xe, nhất định sẽ rơi vào trong tay bọn chúng , hậu quả khôn lường.

Giọt mồ hôi hột theo mặt cô chảy xuống.

Hạ Phi Vũ hai tay ướt đầm mồ hôi, lòng bàn tay để cùng một chỗ, về sau chuẩn bị siết thành quyền, quyết tâm đẩy cửa xe ra!

106. Chương 102 (p1)

Chương 102 (p1)

Người đàn ông này, cô yêu sâu sắc đến nay, cô không thể nào trở mắt nhìn anh có sơ xuất gì.

Tiếng giày cao gót chới tai trên mặt đất, khi cô lựa chọn đẩy cửa ra, thì sẽ không hối hận, gió lạnh u ám từ dưới xe hơi thổi qua, hai chân cô run lên, không còn thời gian để mà sợ hãi, Hạ Phi Vũ bước về phía trước, Nam Dạ Tước nhìn thấy là cô, chẳng qua là chỉ nhú chân mày, cô đi tới phía sau thân người đàn ông, vội vàng đỡ lấy cánh tay của anh, nghĩ phải nhanh một chút đưa anh tới bên cạnh xe.

“Tước, đi mau!”

Vừa tiếp xúc với anh, cô mới biết được Nam Dạ Tước quả nhiên là có cái gì đó không đúng, đang chống đỡ cái gì đó, thân thể của anh liền mềm nhũn dựa vào, đôi mắt phượng lộ ra vẻ mê ly, nhiệt độ dưới bàn tay rất nóng, “Cô làm sao một mình ở nơi này?”

“Tước, chúng ta mau rời đi.”

“Xe của em dừng ở khu A...”

Hạ Phi Vũ một tay vòng qua phía sau lưng cường tráng của anh, một tay kia đỡ lấy cánh tay Nam Dạ Tước, cô đi rất nhanh, nhưng anh đã không còn sức lực nữa, nên làm tốc độ chậm lại, Hạ Phi Vũ bị trượt chân, cô đau đến tâm can, “Phi Vũ, sao vậy?”

“Tước, phía sau có người đi theo, em không biết là hướng về anh hay là hướng về phía em, chúng ta phải lập tức rời đi...”

Nam Dạ Tước sắc mặt trầm xuống, nhìn xuyên qua gương chiếu hậu, quả nhiên thấy phía sau có mấy người đi theo, không nhanh không chậm.

“Không phải sợ.”

Hạ Phi Vũ không thể nào mà bình tĩnh, gấp đến độ nước mắt đã chảy ra, “Tước, nếu như...” cô khóc nức đến nói không được, “Có lẽ, lần này em thật không may mắn như vậy...” hoảng loạn đi tới trước xe, cô kéo giạt cửa xe đỡ Nam Dạ Tước vào, thời điểm hai tay vừa chạm vào cửa xe, người đàn ông theo sát phía sau cũng nhanh hơn một bước, kéo tóc của cô kéo ra.

Hạ Phi Vũ trong lòng hồi hộp một chút, rõ ràng, đối phương là từ hướng cô mà đi tới.

Đầu cô tê dại, người đàn ông dùng lực rất mạnh, gần như đem tóc của giạt xuống, cô dùng hết sức lực cuối cùng đem cửa xe đóng chặt lại. Cũng nhấn vào điều khiển, đem Nam Dạ Tước khóa trái ở bên trong xe. Chìa khóa cũng lẫn ở dưới chiếc xe, người đàn ông đem cô hướng khác mà lôi đi, Hạ Phi Vũ đau đến chỉ có thể bắt lấy hai tay của đối phương, giày cao gót bên này rơi một chiếc, bên kia rơi một chiếc.

Người đàn ông này, cô yêu đến liều cả mạng, đi chân trần giẫm phải mặt đất lạnh như băng, cô giãy dụa, về mặt bất lực cùng tuyệt vọng.

Nam Dạ Tước nhìn qua cửa sổ xe nhìn ra ngoài, anh dùng lực kéo tay lái, đồng thời dùng tay đập cửa xe, nhưng là, vô ích, cho dù vết thương ở mu bàn tay nứt ra, nhưng tấm kính đó được làm bằng chất liệu đặc biệt, lại có một thanh gỗ chắn ngang chính giữa, anh dùng hết sức lực, chỉ có thể nhìn thấy Hạ Phi Vũ bị kéo tới phía sau chiếc xe màu xám bạc.

Hai mắt Nam Dạ Tước đỏ ngầu, giống như một con thú, anh gào thét điên cuồng, cũng không có người nào để ý tới.

Anh nhớ rõ, Hạ Phi Vũ hoàn toàn có thời gian để rời khỏi, cô lại xuống xe, giống như kẻ ngốc lại đi tới đưa anh vào xe.

Nam Dạ Tước chưa bao giờ cảm thấy thất bại như hiện tại, anh không cần một người phụ nữ bảo vệ cùng hi sinh. Sắc mặt anh lộ vẻ lo lắng, hai đầu chân mày, sát khí nồng đậm tụ lại, anh lấy điện thoại di động ra, đem điện thoại gọi đi.

“Này, Tiểu Bù, bây giờ đang ở đâu..lập tức tới ngay, Cám Dỗ bãi đậu xe khu B, mau...”

Tiểu Bù nhận điện thoại tất nhiên không dám trễ nãi, từ trong giọng nói Nam Dạ Tước có thể nghe ra tình thế khẩn cấp, người đàn ông cúp điện thoại, vừa điện qua dây số, gọi anh nguyên đến.

Hạ Phi Vũ bị ép ngã vào ở trong góc âm u, chỗ này, bởi vì vài ngày trước trời mưa, còn có chút nước đọng vẫn chưa khô, sau lưng cô bị thấm ướt, hai tay hết sức đè lại cổ áo, “Các người đến cuối cùng là ai, muốn làm cái gì?”

“Đợi ông làm xong việc, tự nhiên sẽ thả cô em đi. ” người đàn ông kéo tay cô ra, bên cạnh mấy người thấy thế, tiến lên dùng chân dẫm ở cổ tay của cô.

“Đừng!..tôi cho các người tiền, muốn bao nhiêu cũng có thể” đã là lần thứ 2 trải qua, Hạ Phi Vũ cố gắng che giấu sợ hãi, người đàn ông xé cổ áo của cô ra, bộ dạng thô kệch xấu xí lộ ra vẻ thèm thuồng “Chúng ta làm việc cũng có quy tắc, cầm tiền làm việc, cô bé, có trách thì trách người mà cô đã đắc tội”

Hạ Phi Vũ khóc nức nở “ Người nào? Là ai, người đó cho các người bao nhiêu tiền, tôi ra giá gấp đôi, không, gấp mười lần...”

Người đàn ông kéo áo ngực cô xuống, lại xé quần của cô, đem quần áo của cô ném về phía sau, xuyên qua kính xe, Nam Dạ Tước có thể nhìn thấy quần áo của Hạ Phi Vũ từng thứ bị ném ra ngoài, còn có thể nhìn thấy rõ ràng mỗi động tác của người đàn ông, nửa trên hằn cỗi sạch, thân thể cường tráng sau đó đè xuống. Bên trong bãi đậu xe, truyền ra một tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương, giọng duy trì rất lâu, cho đến khi cổ họng cô gái khàn khàn, lúc sau liền bị thứ gì đó nhét ở miệng, mơ hồ không rõ.

Nam Dạ Tước một quyền nện lên cửa sổ xe, vết thương không ngừng chảy máu càng thêm vỡ toang, anh không lộ ra vẻ gì khác, chẳng qua là cặp mắt giống như con báo săn ,trở nên càng lúc càng phát ra nguy hiểm, giống như là ngâm trong nọc độc của rắn hổ mang, khi có thể, lực sát thương cũng khiến người bị mất mạng. Trên trán anh đầy gân xanh, trên mu bàn tay, mỗi đường kinh mạch cũng màu xanh đậm dữ dội xông ra tới , bộ dáng hết sức kinh người.

Thân thể của người đàn ông ở trong nơi mềm mại không ngừng pháp phồng, sau khi thỏa mãn, liền đứng dậy, tên còn lại vào thay, Nam Dạ Tước ánh mắt nhắm lại, miệng nhếch lên, toàn thân tràn ngập vắng lặng xơ xác tiêu điều, có thể làm đóng băng không khí.

Tiểu Bù và A Nguyên gần như đến cùng lúc , bọn họ tìm được xe Nam Dạ Tước , nhưng không thấy người đâu cả, cuối cùng gọi điện thoại, mới đến bên cạnh xe Hạ Phi Vũ tìm được cái chìa khóa, đem cửa xe mở ra.

“Đại ca ” A Nguyên đứng ở trước xe, thấy Nam Dạ Tước không ra, liền ra mở miệng khẽ gọi.

Tay phải anh chống ở cửa xe, mấy người đứng bên ngoài nhìn thấy máu trên mu bàn tay anh, bỗng nhiên nheo mắt, Nam Dạ Tước cúi người, từ bên trong xe đi ra ngoài, cả người giống như là từ trong nước mà mò ra, ngay cả áo vest cũng bị mồ hôi làm cho thấm ướt, A Nguyên sắc mặt lập tức đề phòng “Đại ca, anh không có sao chứ?”

Nam Dạ Tước khoát khoát tay, đôi môi trắng bệch, Angel-beats độc tính mạnh như thế, thời gian lâu như vậy không phát tác, anh vốn là cho là đã qua. Bãi đậu xe bên trong rất yên tĩnh, mới đây mơ hồ còn có tiếng khóc, giờ chỉ có yên tĩnh làm người khác trở nên bất an, Nam Dạ Tước đi về phía chiếc xe màu xám bạc kia, hai người phía sau như muốn đuổi theo, lại thấy anh lắc đầu, “Các người ở lại đây”

Sau khi xong chuyện những người kia đã sớm rời đi, Nam Dạ Tước vòng qua sườn xe, lúc đến đuôi xe, cũng không có đi tới, anh dừng lại, nghe được bên trong truyền đến tiếng nức nở rất nhỏ, rất nhẹ rất yếu, giống như là hấp hối.

Nam Dạ Tước cởi áo khoác, đi về phía sau, động tác rất nhanh mà ngồi xổm xuống, dùng y phục bao ở thân thể trần truồng của cô gái. Hạ Phi Vũ cắn răng, rúc vào trong ngực Nam Dạ Tước hai bả vai ngừng rung, trên nửa bên mặt tất cả đều là máu, có chút chảy dài đến ngực đọng lại. Ban đầu người đàn ông cho là cô giãy dụa nên bị đánh, anh vươn bàn tay ra vén mái tóc quăn của cô lên, lại thấy trên mặt nửa bên phải, một vết dao đập vào mắt nhìn thấy mà giật mình, mặc dù không phải là xuyên qua nửa mặt, nhưng rất sâu.

Con người Nam Dạ Tước sắc bén mở to mà giận dữ, Hạ Phi Vũ nâng hạ mí mắt, khuôn mặt đầy nước mắt, rơi vào vết thương, đau đến gần như đã hôn mê, “Em có phải rất xấu hay không” khóe miệng nàng run rẩy, khẽ cử động, máu liền chảy không ngừng.

“Không có” Nam Dạ Tước đem tóc của cô che lại trên mặt, hai tay đem cô ôm lấy ở khuỷu tay, đứng dậy. Đi bộ vì không có sức mà lao đảo, lên xe A Nguyên ở gần đấy, đám Tiểu Bù thấy tình hình không hợp, đương nhiên không có ở lâu, dần dần lái xe rời đi.

Dung Ân tắm rửa xong, mặc đồ ngủ bằng bông ngồi ở trên ban công, cô đang cầm chén nước nóng trong tay, bên chân, Dạ Dạ còn đang tự mình chơi đùa, ngoài vườn, hai ngọn đèn lớn chiếu tới đây, ngay sao đó, một chiếc xe màu đen vào Ngự Cảnh Uyển.

Cô thấy Nam Dạ Tước ôm một người vội vàng vàng xuống xe, A Nguyên đem xe tùy ý ngừng ở ven đường, anh đi rất gấp, hình như là đã xảy ra chuyện gì.

Dung Ân đứng dậy đi vào phòng ngủ, bây giờ cũng đã là rạng sáng, cô mở cửa đi ra ngoài, vừa đứng lúc Nam Dạ Tước đi lên, Dung Ân đứng ở thang lầu, anh dừng lại, thiếu chút nữa đụng vào cô.

107. Chương 102 (p2)

Chương 102 (p2)

Ánh mắt Hạ Phi Vũ vô thần tựa vào ngực người đàn ông, đầu tóc tán loạn rớt xuống, vết thương trên mặt hiện ra màu đỏ sẫm, dữ tợn kinh khủng, trên người cô chỉ có mỗi chiếc áo khoác của người đàn ông, hai đôi chân mảnh khảnh trơn bóng lộ ra bên ngoài. Ánh mắt Dung Ân nhẹ rũ xuống, chỉ thấy nơi mắt cá chân cô có vết máu đỏ lôm quanh co, thỉnh thoảng, còn có thứ màu trắng không sạch sẽ.

Cô chợt cảm thấy trong mắt đau nhói, hai chân cứng ngắc tránh đường, Nam Dạ Tước nhìn cô một cái, con người rất sau, sau đó ôm Hạ Phi Vũ đến giường nằm, Vương Linh vội vàng vàng đi theo, vốn đang ngon giấc, chẳng biết sao Nam Dạ Tước kêu cô lên.

Dung Ân nghiêng đi thân, nhìn chằm chằm bóng lưng Nam Dạ Tước, tay trái cô vịn chặt cầu thang, lúc nhìn thấy bộ dáng này của Hạ Phi Vũ, phản ứng đầu tiên liền nghĩ đến Tư Cần.

Dung Ân chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, cô bước nhanh trở lại phòng ngủ, lấy điện thoại di động ra gọi đi.

Cô lo lắng đợi chờ đối phương đáp lại, tuyệt đối không nên là Tư Cần, nhìn bộ dạng Nam Dạ Tước, tất nhiên là nổi giận, đến lúc đó chỉ sợ sẽ khó có thể thu xếp, Dung Ân hoàn toàn không có nắm chắc, theo tính tình Tư Cần, thật sự là cái gì cũng làm ra được. Chẳng qua là, loại thủ đoạn này thật không đáng, cũng quá mức kích động. . .

Bên kia chậm chạp không có phản ứng, Dung Ân gấp gấp đi tới đi lui trong phòng ngủ, cô xoay người một cái, liền thấy Nam Dạ Tước đứng ở cửa, con người u ám nhìn cô chằm chằm, Dung Ân chợt cảm thấy chợt dạ, đem điện thoại từ bên tai dời đi bất an đứng ở trước giường.

Bên kia, Tư Cần thật ra là nghe được điện thoại, chẳng qua cô chỉ liếc qua màn hình, liền nhìn hướng khác.

Cô đốt một điều thuốc đi tới ban công, giữa ngón tay, quanh quần khói trắng, thân thể cô nghiêng về phía trước, hai cái cánh tay tựa vào trên lan can, ánh lửa nhỏ lúc sáng lúc tối, âm u vô cùng. Ban đầu cô chịu khuất nhục, hôm nay, cô cũng đã làm cho Hạ Phi Vũ trở nợ tất cả, một đao kia, là cô thêm vào, Tư Cần không muốn mạng của cô ta, Hạ Phi Vũ nợ cô bao nhiêu, cô muốn cô ta phải trả lại từng cái từng cái một. Mẹ của bà nội cô chưa từng đến thăm, thật ra thì, là cô sợ.

Nếu như bà biết rồi, nhất định sẽ trách cô. Bà là một người lấy ân báo oán, mặc dù như vậy, tuổi già cả bà cũng không được sống tốt đẹp, Tư Cần không dám nghĩ đến chuyện đó, cô dùng sức hít một ngụm thuốc, cầm lấy chai rượu mạnh bên cạnh, uống ực vào trong cổ. Tình yêu của cô và Hạ Tử Hạo, đích thân cô đã

xét nát từng mảnh, cô sẽ không vì hấn mà bỏ qua mối thù này, muốn Hạ Phi Vũ trả lại, một chút cô cũng muốn đòi từ cô ta.

Thủ đoạn của cô, gần như bướng bỉnh cực đoan, nhưng Tư Cần sẽ không cảm thấy hối hận.

Ở trong mắt người có tiền có thế, luật pháp là cái gì chứ? Cho nên, cô chỉ có thể lấy phương thức của mình để giải quyết, mặc dù như vậy có liên lụy chính mình, nhưng như vậy, so với cô trợ mắt nhìn Hạ Phi Vũ sung sướng vẫn tốt hơn.

Nam Dạ Tước tựa vào cửa, áo sơ mi trắng gần như dán chặt vào người, anh để cho Vương Linh chăm sóc Hạ Phi Vũ, anh vốn định mang cô ta đi bệnh viện, nhưng cô ta chết sống không chịu, Nam Dạ Tước chỉ đành phải gọi Từ Khiêm đến, trước nhất chăm sóc vết thương trên mặt thật tốt.

Dung Ân còn lo lắng chuyện Tư Cần, cũng không chú ý đến sự khác thường của anh, anh đi vài bước về phía trước, sau khi đến bên giường, thả người sắp xuống giường, toàn thân vô lực, mệt mỏi vô cùng. Anh chịu đựng rất cực khổ, chất độc đã tiêu tán hết phân nửa, chỉ là người không có một chút khí lực, Dung Ân khom lưng, lúc này mới thấy Nam Dạ Tước sắc mặt trắng bệch, “Anh làm sao vậy?”

Anh lắc đầu, kéo mền cuộn người lại, Dung Ân tháo giày cho anh, lúc cô sắp rời đi, Nam Dạ Tước kéo tay phải của cô, ý bảo cô nằm ở bên cạnh mình.

Dung Ân cuối cùng chỉ ngồi ở mép giường, Nam Dạ Tước cầm tay cô không buông, dùng sức nắm thật chặt.

” Hạ Phi Vũ làm sao vậy?”

Người đàn ông trợn tròn mắt, gương mặt tuần tú tựa vào trên giường, tuy vô lực, nhưng vẻ lạnh người này tỏa ra khắp phòng, “Chuyện này, anh sẽ tra rõ.” anh đơn giản nói, nhưng trong lời nói ý tứ đã quá rõ ràng. Nam Dạ Tước nhúc nhích đầu nhắm mắt lại, ít nhất anh có thể hiểu được, những người kia hướng về phía Hạ Phi Vũ, bọn họ nếu muốn đối phó anh, không có cơ hội nào tốt hơn khi đó.

Nam Dạ Tước ngủ say sưa, miệng đắng lưỡi khô, thư thể nằm sắp rất khó chịu, nhưng anh vẫn nắm chặt tay Dung Ân không buông, giống như đứa bé dường như không có chút nào cảm giác an toàn. Cô thấy trên trán Nam Dạ Tước toàn là mồ hôi, liền muốn đứng dậy lấy khăn lau người cho anh, nhưng anh ngủ rất cạn, bộ dạng rất cảnh giác, cô động một chút, anh mở mắt ra, ” Em đi đâu?”

Động tác đứng lên của Dung Ân trong ánh mắt anh cứng ngắc từ từ trở về, cô lị tựa vào mép giường, “Tôi không có đi, chỉ là thấy người anh toàn mồ hôi, muốn lau người cho anh.”

Nam Dạ Tước nghe vậy, con ngươi u ám liền sáng lên, anh kéo tay Dung Ân, kê mặt vào tay cô, lại tiếp tục ngủ. Nam Dạ Tước ra rất nhiều mồ hôi, ngủ không yên giấc, mà bên kia lại yên ắng ngoài dự tính, cả không khí, lộ ra loại yên ắng đáng sợ.

Ngày thứ hai, Hạ Phi Vũ liền sốt cao không ngừng, lúc Vương Linh đến gọi, cửa phòng ngủ Dung Ân không có khóa, cứ mở rộng như vậy. Nửa người trên của cô tựa vào đầu giường, dường như duy trì tư thế đó đã lâu, sau lưng vừa đau vừa tê dại.

Vương Linh mặc dù rất ghét Hạ Phi Vũ, nhưng phàm là phụ nữ nhìn thấy cảnh đó cũng sẽ thấy đau lòng, cô đứng ở cửa, nhìn Dung Ân một chút, định nói rồi lại thôi.

“Sao vậy?”

” Hạ Phi Vũ sốt, vẫn không hạ, anh Từ nói muốn đưa đi bệnh viện, nhưng cô ta không chịu...”

Trên giường, bóng dáng kia cong lên dường như là bật dậy, Nam Dạ Tước đầu tóc rối bời, nằm một buổi tối, áo sơ mi cũng ộ ra vẻ xốc xếch, anh đứng dậy, ánh mắt vừa lúc nhìn Dung Ân, anh bình tĩnh nhìn qua, liền đứng dậy rời đi.

Cái chăn rơi xuống giường, còn lưu lại nhiệt độ nóng hổi của anh cùng mồ hôi ướt nhẹp, nếu là bình thường, Nam Dạ Tước tuyệt đối sẽ không để mình cứ như vậy mà ngủ.

Trên người Hạ Phi Vũ đã rửa sạch, mặc đồ ngủ, tay phải nắm chặt khung giường, nửa bên mặt, che đầy tóc, từ ánh mắt đến khóe miệng, hoàn toàn che giấu đi.

“Tình hình như vậy vẫn nên đưa đến bệnh viện là tốt nhất.” Mặt Từ Khiêm cũng đầy mệt mỏi, trên mặt đất bên cạnh, Vương Linh đã dọn dẹp sạch sẽ, trong thùng rác, có quần áo bẩn cùng với bông gạc dính đầy máu.

“Tôi không muốn đi bệnh viện.” Hạ Phi Vũ cũng không làm loạn như Nam Dạ Tước tưởng tượng.

“Cô không sợ trên mặt nhiễm trùng sao?”

Cô cúi đầu, ánh mắt kiên định như cũ, “Tôi cái gì cũng không sợ nữa, nhiễm trùng thì sao, mặt của tôi có thể khôi phục lại như trước đây sao?”

“Phi Vũ, đợi em khỏe lại, tôi sẽ ời bác sĩ thẩm mỹ tốt nhất đến cho em” Nam Dạ Tước cúi người, ở mép giường từ từ ngồi xuống.

“Tước, anh đừng gạt em... Mặt của em đã bị phá hủy, cho dù thẩm mỹ cũng để lại vết sẹo...” Hai tay Hạ Phi Vũ ôm mặt, “Em còn cần gương mặt này làm cái gì?” lúc cô nhúc nhĩ không thể chịu nổi nhất, lại là trước mặt người đàn ông cô yêu, tối hôm qua, cô ta cũng nhất định không chịu đi bệnh viện, Nam Dạ Tước muốn giữ danh tiếng cho Hạ gia, mới đem cô ta về Ngự Cảnh Uyển.

“Được, vậy thì không đi bệnh viện.”

Tay anh đặt lên vai của Hạ Phi Vũ, Dung Ân đứng ở cửa, đã nhìn thấy Hạ Phi Vũ cắn bờ vai của Nam Dạ Tước thấp giọng khóc nức nở, tiếng nói trong cổ họng tràn ra réo rắt thảm thiết mà tuyệt vọng, làm người ta nghe trong lòng không khỏi khó chịu. cô xoay người sang chỗ khác, đem sau dựa lưng vào vách tường, phương thức dứt khoát trả thù như vậy, mặc dù Hạ Phi Vũ cỡ nào ác độc, hiện tại nếu muốn hận cô ta, cũng đã hoàn toàn không còn sức lực nữa rồi. (Đây ý nói là nhìn Hạ Phi Vũ như vậy Dung Ân không còn sức lực để hận cô ta nữa.)

Dung Ân trở lại phòng ngủ, thay đồ, không nói với ai, rời khỏi Ngự Cảnh Uyển.

Bàn tay Nam Dạ Tước vỗ nhẹ trên lưng Hạ Phi Vũ, cô gái khóc đã lâu, không còn sức lực, “Phi Vũ, mấy người đó em biết không?”

Hạ Phi Vũ tiếng khóc nghẹn ngào lắc đầu, “Vừa mới bắt đầu, em nghĩ bọn họ hướng đến anh, sau này, lúc lên xe bị kéo lại, em mới biết, là ... là hướng về em...”

Hai tay Nam Dạ Tước nắm chặt, ánh mắt đông lạnh, “Em có thể lái xe rời đi.”

“Không được, nếu lỡ bọn họ muốn đối phó anh thì phải làm sao...” Cô gái nhẹ ngẩng đầu, mặt hướng lên, lộ ra trắng bệch.

Nam Dạ Tước không có nói cái gì nữa, chỉ là tâm tình của anh, có thể thấy rõ, ý bảo Từ Khiêm ra ngoài nghỉ ngơi trước, kéo bàn tay Hạ Phi Vũ nắm chặt thành giường về, nắm chặt trong lòng bàn tay, “Nghỉ ngơi thật tốt, chúng ta không đi bệnh viện.”

Chuyện này, anh đã cho A Nguyên điều tra cả đêm, chắc chắn không quá ba ngày, sẽ có kết quả.

108. Chương 103 (p1)

Chương 103 (p1)

Nam Dạ Tước đối với việc nhà Hạ gia vốn không muốn quản, bởi vì anh biết Dung Ân không muốn anh quản.

Hiện nay Hạ Phi Vũ xảy ra chuyện như vậy, anh vẫn là vận dụng quan hệ đem Hạ Tử Hạo ra ngoài.

Trở lại Hạ gia, chuyện Hạ Phi Vũ còn chưa kịp truyền đến, Hạ lão gia một mình thấp thỏm trong lòng cuối cùng rơi xuống, vội vàng kêu tài xế lái xe đưa Hạ Tử Hạo đưa đến bệnh viện, tự mình đón Hạ phu nhân xuất viện.

Điện thoại Hạ Phi Vũ vẫn tắt , con gái cũng lớn, hai người không có suy nghĩ nhiều, chỉ muốn lôi kéo con trai đến khách sạn ăn mừng.

Hạ Tử Hạo quan tâm Tư Cần, sau khi ăn cơm xong liền vội vã nói mình có việc, tự lái xe rời đi.

Người đi làm ở Cám Dỗ, đều là con cú, Tư Cần cũng không ngoại lệ, cô vẫn ngủ đến xế chiều mới tỉnh lại, thu dọn phòng ốc qua loa , mặc đồ ngủ, bên ngoài khoác áo lông, liền mang theo túi rác xuống lầu.

Sau khi đem đồ ném về, cô vốn định lập tức lên lầu, lại thấy một chiếc Mercedes-Benz màu đen chạy bằng băng xông tới, cơ hồ sẽ đụng vào cô, chỉ còn cách ba bước liền dừng lại, cô bị làm cho sợ theo bản năng lui về phía sau, người đàn ông xuống xe, mặc áo gió màu đen, tuấn tú đẹp trai, đang tựa tại cửa xe cười với cô.

Hạ Tử Hạo thấy cô hồi lâu không mở miệng, chậm chạp không có phản ứng, liền tiến lên kéo tay, dẫn cô tới phía sau xe, sau khi mở cốp , lập tức thấy 999 đóa hoa hồng Champagne, mỗi một đóa cũng là chọn lựa cẩn thận, nở rộ xinh đẹp, mùi thơm làm người ta say mê, Tư Cần biết rõ loại hoa hồng này có ý nghĩa: Anh chỉ chung tình với mình em.

“Nghe nói rồi sao? “Hạ Tử Hạo đứng sau lưng Tư Cần, hai tay xuyên qua thắt lưng cô, dán chặt lấy bụng cô, “Hương về phía hoa hồng Champagne ước nguyện, nguyện vọng của em sẽ được thực hiện, có muốn thử một chút hay không?”

Gió rét quất vào mặt, vòng tay ôm ấm áp, nếu để cho cô ước nguyện..., cô nhất định sẽ nói, để cho chúng ta gặp nhau theo cách bình thường nhất, em là Tư Cần, anh là Hạ Tử Hạo, không hơn .

Người đàn ông này, cô dứt không ra, càng không thể có được, để anh đi, Tư Cần so với ai khác đều thấy đau, có thể cô lựa chọn phương thức quá kịch liệt, lên tới trên lầu, hai người không thể chờ đợi được ôm lấy nhau, hôn nhau nồng nhiệt, khát vọng khê vuốt, để Tư Cần lúc đó nằm vật xuống giường lớn, cô kéo qua chăn che mặt mình, nước mắt cơ hồ đồng thời chảy ra, cô muốn phóng túng một lần, chỉ sợ chẳng qua là chỉ vền vẹn có một lần.

Đời này, chưa có người đàn ông nào mang lại cho cô cảm giác như vậy.

Hạ Tử Hạo đi vào cũng là lúc biết Tư Cần không phải là lần đầu, nhưng mặc dù như vậy, anh vẫn rất ôn nhu săn sóc cô, luôn để cô hoàn toàn thích ứng, mới từ từ chuyển động. Anh từng lần một hôn hít lấy thân thể của cô, ở trong mắt Tư Cần, thân thể của cô là bản thủ vô cùng , mà Hạ Tử Hạo đối đãi với nó, giống như là đối đãi bảo bối, hết sức che chở, anh làm cho cô nếm được tư vị làm trinh nữ (ở đây ý nói trước đây TC chưa có một lần nào gọi là ân ái thật sự), sung sướng tràn trề vui thích, đến cuối cùng, người đàn ông ôm chặt lấy cô, đôi môi mỏng nóng rực hôn lên từng giọt nước mắt trên mặt cô, lúc người đàn ông phóng thích, anh cơ hồ là lấy hết sức lực đem Tư Cần dán vào trong lòng, cô cảm giác mỗi khúc xương đều đau nhức , nhưng cái loại đau này, quả nhiên là khắc cốt ghi tâm , hạnh phúc.

Hai người mềm nhũn ôm nhau, ánh mặt trời rất tốt xuyên thấu qua khu vườn rồi đến rèm cửa sổ, chiếu xạ ở hai thân thể giao thoa thật chặt, Tư Cần đem mặt tựa vào bộ ngực người đàn ông, Hạ Tử Hạo ngón tay xuyên qua mái tóc dài của cô, “Chúng ta kết hôn đi.”

Hai con mắt khê nhắm của Tư Cần kinh ngạc mở ra, sắc mặt ngạc nhiên, “Tử Hạo, lần trước ở Hạ gia, em cho là anh chỉ nói một chút thôi.”

“Anh nghiêm túc” thân người đàn ông trượt xuống dưới, cùng cô mặt đối mặt dựa vào, “Anh muốn cưới em, chỉ đơn giản như vậy.”

Tư Cần từ trong lồng ngực của anh lui ra , cô ngồi dậy, quay ra sau đưa lưng về phía người đàn ông, “Tử Hạo, anh đối với em hiểu rõ bao nhiêu? Cùng anh ở chung một chỗ, em chưa từng có nghĩ tới sẽ gả cho anh, Hạ gia có danh có vọng, tuyệt đối không thể tiếp nhận một người như em làm con dâu, hơn nữa, từng có chuyện đã phát sinh ở trên thân thể em, anh cũng không biết, quá khứ của em, anh có nghĩ tới không, đến cỡ nào cũng không chịu nổi...”

“Cái gì quá khứ hiện tại, anh không cần , ” người đàn ông đi theo đứng dậy, từ phía sau ôm lấy cô, “Chuyện của anh, anh tự mình làm chủ, bọn họ không đồng ý cũng không có cách nào, anh nhất định giằng co đến cuối cùng, anh sẽ không bao giờ cúi đầu.”

Tư Cần hốc mắt ướt át, cô nghiêng thân thể, ngón tay nhẹ nhàng xoa trán người đàn ông, theo dọc xuống chóp mũi, từ từ rơi lên trên miệng của anh, anh không biết , rất nhiều rất nhiều.... Nếu như anh biết, đưa anh đi vào tù, là cô, anh sẽ làm như thế nào? Tư Cần ngón tay ở trên mặt anh nhẹ nhàng vẽ, nếu như, anh biết chuyện Hạ Phi Vũ, anh lại sẽ làm như thế nào?

Cô không dám nghĩ, những chuyện kia, cô dù sao cũng không hối hận, có thể sau khi làm xong , cô lại không dám đối mặt.

Người đàn ông nâng tay cô lên, đưa vào khoe miệng nhẹ hôn nhẹ, động tác hết mực nuông chiều, anh mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt, hoặc thâm tình hoặc ôn nhu, vừa làm cho Tư Cần không biết làm thế nào. Loại người như vậy, cô có lẽ đã quen người khác nói với cô những lời lạnh nhạt, nhưng chịu không được, một chút dịu dàng.

Cô bỗng nhiên rất muốn khóc, mũi ề ẩm , cô tựa đầu vào vai người đàn ông, hai tay ôm cổ của anh, cô chưa từng nghĩ tới, chính mình sẽ yêu Hạ Tử Hạo, chưa từng có.

Đường lui của cô, cô cũng chưa từng suy nghĩ qua, Tư Cần tính toán ở bên trong, cũng là không có đường lui .

Lúc Dung Ân đi tới Diêm gia, bên trong không có một bóng người, cô lên lầu mới nhìn thấy má Lưu đi ra ngoài.

“Ân Ân, ” má Lưu kéo tay cô, “Viết gần đây đã khá hơn rất nhiều, con đừng lo lắng, bác sĩ nói không có chuyện gì.”

Dung Ân đi vào phòng Diêm Việt ,người đàn ông vẫn như cũ rất an tĩnh ngủ, bên trong rất u ám, trải qua hồi lâu không thấy ánh sáng.Cô đem áo khoác cùng túi sách để xuống, đem rèm cửa sổ kéo ra, “Đồ lười xuống giường, anh xem một nè, mặt trời đã chiếu đến trên móng rồi.”

Những tia nắng mặt trời chiếu vào, một chút liên ấm áp rất nhiều, Dung Ân lại đem cửa sổ mở ra, để cho bên trong không khí lưu thông, Lưu mẹ đi vào lúc thần sắc khẩn trương, nàng đi tới bên cửa sổ, “Ân Ân, hay là đem cửa sổ đóng kín đi, chẳng may bị người khác nhìn thấy lại nói...”

” Má Lưu, con mở một chút, như vậy sẽ buồn bức, ai cũng sẽ chịu không nổi . ” Dung Ân đi tới cạnh Diêm Việt , trải qua cứu chữa về sau, những cái ống trên người anh đã được rút ra, nhìn như vậy, rất giống như đang ngủ thiếp đi. Cô khom lưng, tay phải xuyên qua cổ Diêm Việt, không có mất bao nhiêu sức lực liền nâng anh đỡ lên , cô ở sau lưng của anh dứt cái đệm, muốn cho anh nửa người dựa vào. Dung Ân đi vào phòng rửa tay, lấy một chậu nước, lúc đi tới cửa liền thấy thân thể của anh đã nằm xuống, đệm rơi trên mặt đất, không có lực chống đỡ, toàn thân anh mềm nhũn, hoàn toàn ngồi không vững.

Dung Ân ánh mắt chưa xót, lại chịu đựng không khóc, cô đem nước ấm đặt ở trên tủ đầu giường, hai tay xuyên qua dưới nách Diêm Việt, dùng sức đem anh kéo lên, để cho anh một lần nữa đem đầu tựa vào trên gối đầu.

Mái tóc ngắn màu nâu của người đàn ông trải tại trên gối màu trắng, Dung Ân mới vừa buông tay, mặt của anh theo lực quán tính xoay về bên trái, cảm giác rất vô lực.

Dung Ân tới ghé ngồi xuống , vắt khăn lông, kéo tay của anh, từ ngón tay cái đến ngón út, cẩn thận lau chùi từng chút một, Diêm Việt rất thích sạch sẽ, y phục mỗi ngày cũng là được thay sạch sẽ, dù là một chút bẩn cũng sẽ kêu to nửa ngày. Ngón tay của anh được cắt tỉa vô cùng chỉnh tề, Dung Ân kéo ngón tay của anh, động tác mềm mại lặp lại, ngay cả giữa ngón tay cũng không có bỏ sót, “Đúng rồi, em và anh nói chuyện nha, còn nhớ rõ lớp chúng ta có Lý Mỹ Lệ không? Anh khẳng định nhớ được, chính là anh nói cái tên thô tục , rõ ràng không xinh đẹp, lại còn đặt cái tên như thế, nhớ ra chưa?”

Dung Ân ngẩng đầu, gió thừa dịp ke hở mà đến, vung lên từng sợi tóc màu nâu của anh, người đàn ông miệng đóng chặt lại, trên trán còn vài sợi tóc nhẹ bay, nghịch ngợm nhảy động, “Lần trước lúc em ở trên đường thấy cô ấy, lúc ấy cô ấy đang có bầu, đoán chừng là sắp sinh, đây mặt bộ đáng hạnh phúc. Còn hỏi anh đâu rồi, anh đó ” Dung Ân vẽ nhẹ trên mu bàn tay anh, “Có việc giấu em phải không? Còn lại không thành thật, Lý Mỹ Lệ người ta theo đuổi anh, cô ấy viết cho anh rất nhiều thư tình phải không, anh lại rõ ràng đối với em miệng kín như bưng, đúng là lòng dạ hẹp hòi.”

Má Lưu đứng ở cửa, bà che miệng, Dung Ân cùng Diêm Việt, hai đứa trẻ thật xứng đôi, Ân Ân chỉ có ở trước mặt của anh, mới có thể cười thoải mái như vậy, hai năm rồi, gian phòng này, có hai năm không thấy ánh sáng cùng tiếng cười.

Bà yên lặng đứng ở đó, không đành lòng quấy rầy, lúc này rất yên bình, cho dù ai thấy, cũng sẽ không muốn đi phá hư .

“Em và anh nói chuyện, anh có thể nghe thấy không? ” Dung Ân vung tay áo của anh lên, lau cánh tay cho anh, “Ngay cả bác sĩ đều nói, anh có thể nghe thấy, nếu anh không muốn nói chuyện, vậy thì hãy nghe em nói . Việt, anh ngày nào đó tỉnh lại, mở mắt câu nói đầu tiên, sẽ là gì chứ? ” Dung Ân nghiêng đầu, dường như tưởng tượng thấy ngay hình ảnh lúc đó, đôi môi mỏng của cô cười ra tiếng, “Em đoán anh, không có lời hữu ích, luôn thích đả kích người khác...”

Dung Ân đứng lên, đem khăn lông đặt ở trong nước ấm, sau đó vắt khô , theo trán của anh lau sạch nhẹ nhàng , khóe miệng cô giương nhẹ độ cong, nhìn chăm chăm gương mặt đó, chậm rãi thu trở về. Hai người rất gần, Diêm Việt hô hấp vững vàng, ấm áp hơi thở lưu ở trên mặt Dung Ân , gần trong gang tấc, lòng bàn tay khẽ gảy tóc trên trán của anh ra, đôi môi nhẹ hôn.

Dung Ân cổ trắng nõn cong lên đẹp mắt, có như vậy loại ảo giác, người đàn ông mí mắt tựa hồ là nhảy lên, cực kỳ bé nhỏ.

Dung Ân thẳng người lên, Diêm Việt như cũ nằm an tĩnh, cũng không nhúc nhích. Đi vào căn phòng này, cô giống như từng ở qua ,cô để cho Diêm Việt dựa trên người mình, cô chải tóc cho anh, sợi tóc anh nồng đậm mà mềm mại, ngón tay xuyên qua , thuận trượt đến ngọn tóc.

Dung Ân lấy điện thoại di động ra, bên trong có bài hát cô đã tải, cô dựa lưng vào đầu giường, để cho Diêm Việt khẽ tựa vào người mình.

...

Trước đây thật lâu nếu như tình yêu của chúng ta vẫn tiếp tục thì như thế nào?

Một lần cuối cùng tin tưởng lâu dài.

Từng ở trong bàn tay ấm áp của anh chưa bao giờ tưởng tượng ra.

Sau này em cô đơn lưu lạc thật lâu.

...

Dung Ân chìm trong bài hát, giọng hát của cô trong trẻo, trước kia Diêm Việt cũng rất thích cùng cô đi ra ngoài hát KaraokeTV, lúc cô hát , đem hai tay vỗ nhẹ trên lưng anh, miệng cô dán vào bên tai Diêm Việt , đầu khẽ nghiêng, hoàn toàn dung nhập đi vào. Bài hát kế tiếp, « Đóa đóa đào nở » , ban đầu lúc tải, đã cảm thấy rất vui vẻ, nhẹ nhàng dễ nhớ.

...

Em tại chỗ này đợi anh trở lại

Chờ anh trở lại, đem hoa kia ngắt xuống

Em tại chỗ này đợi anh trở lại

Nếm thử món ăn gia đình, đoàn viên vui mừng thoải mái

Tiếng hát của cô từ từ dừng lại, chỉ nghe trong điện thoại di động kia nhịp điệu vui vẻ truyền lại mỗi góc vách hẻo lánh, Dung Ân hừ nhẹ , đến cuối cùng, trong hốc mắt cũng là nước mắt, cô ngẩng cao cằm, trong miệng nhỏ vụn hừ nhẹ cũng trở nên không trọn vẹn ngắt quãng, cho đến hoàn toàn biến mất, bị tiếng hát của A Ngưu toàn bộ thay thế. Dung Ân nhẹ hít mũi, cúi đầu , nước mắt rơi xuống đến mép người đàn ông, từng giọt từng giọt, theo khóe miệng anh chui vào.

109. Chương 103 (p2)

Chương 103 (p2)

Nhiệt độ cơ thể anh ấm áp , Dung Ân cùng anh mười ngón tay đan vào nhau, chỉ là Diêm Việt không kéo dậy nổi, cô nếu không lôi kéo anh, anh đã trượt xuống, hoặc ngã một bên, vô lực như vậy, cho nên cũng chỉ có thể ngày ngày nằm trên cái giường này . Hiện tại Diêm gia, bên ngoài đã có một Diêm Việt, anh cũng chỉ có thể bị giam ở trong phòng , cũng không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, đến hôm nay, Diêm Việt cùng Diêm Minh đã hoán đổi với nhau, làm như vậy, chính là giữ được tập đoàn Viễn Thiệp.

Hai năm qua, trừ đi ra ngoài khám bệnh, Diêm Việt ngay cả ở trong sân đi phơi nắng cũng không có nhiều cơ hội, Dung Ân kéo chăn dịch lên, trong điện thoại di động, tiếng hát còn đang du dương vang lên, bên trong phòng của anh, cái gì cũng có, chẳng qua là anh quá cô đơn tịch mịch, luôn là một người nằm ở trong bóng tối, lẳng lặng ngủ.

Dung Ân vén ống tay áo lên, đem đồ vật trên cửa sắp xếp lại, những thứ kia cũng là vật Diêm Việt trân quý ,cô muốn để chỗ này trống trải, để cho anh thường xuyên đến nơi này phơi ánh mặt trời. Để chăn gối lên cao, chỉ là chiếc giường nhỏ, cho dù kéo rèm cửa sổ, cũng sẽ có ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, căn phòng này, bởi vì có bóng người qua lại mà có thêm không ít sức sống, Dung Ân sắp xếp đồ đạc lại một chỗ, mới vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy xe Trần Kiều tiến vào Diêm gia, người đàn ông lúc xuống xe tự nhiên liếc nhìn lên, ánh mắt tựa hồ là sợ run , về sau liền đóng sầm cửa xe bước đi vào.

Dung Ân đi ra khỏi cửa phòng, khóa trái lại, vừa lúc Trần Kiều bắt chấp má Lưu ngăn trở lên lầu .

Nhìn thấy Dung Ân, người đàn ông sững sốt , không nghĩ tới cô sẽ ở đây, ở căn phòng lúc trước của Diêm Việt, cửa sổ vẫn đóng kín như vậy, chưa bao giờ được mở , Trần Kiều mới vừa nhìn thấy , thiếu chút nữa sợ hết hồn.

“Ân Ân, em tại sao lại ở đây?”

Má Lưu đuổi theo, bộ dáng thở hổn hển, ánh mắt quét rèm cửa phòng , thần sắc lúc này mới ổn định chút ít.

Dung Ân từ trong túi xách lấy ra một quyển sách, “Em ở thư viện tìm rất lâu cũng không có tìm được, sau lại nhớ tới Việt ở đây có, em liền đến xem thử, không nghĩ tới gian phòng lúc trước thành nhà kho, nhìn xem, khiến cho em cả người là toàn bụi.” Cô giả bộ vỗ nhẹ mấy cái, “Còn anh, đến tìm Việt sao?”

“À, đúng” Trần Kiều có chút mất tự nhiên gật đầu, “Anh đã lâu không gặp cậu ấy, đến công ty cũng không có tìm được.”

“Thiếu gia gần đây rất bận rộn, nên rất ít về nhà.”

“Má Lưu, con đi về trước, lần sau lại đến thăm má. ” Dung Ân đem sách để lại trong túi, Trần Kiều thấy thế, đi theo xuống.

“Ân Ân, anh đưa em về.”

“Không cần, em đi ra bên ngoài thuê xe là được.”

“Ân Ân, ” Trần Kiều mấy bước đuổi theo Dung Ân, “Anh muốn cùng em nói chuyện một chút, được không?”

Dung Ân dừng lại bước chân, cô nghiêng mặt , ngẩng nhìn ánh mắt người đàn ông, anh đã từng với cô và Diêm Việt là bằng hữu tốt nhất, lúc học đại học, ba người bọn họ thường xuyên đi cùng nhau. Nhưng , chuyện lần trước ở quán trà , ký ức Dung Ân đến nay hãy còn mới mẻ, cô làm sao cũng không thể đối xử với người này như Trần Kiều trước đây được.

“Được rồi. ” cô gật đầu.

Lên xe, hai người đến quán cà phê gần đó ngồi xuống, Trần Kiều bao hết gian phòng, lúc Dung Ân cùng đi vào có chút bồn chồn, nhưng nghĩ thâm anh ta hẳn là còn không đến mức làm thương tổn đến mình, liền yên tâm đi vào.

Dung Ân khuấy cà phê trong ly, “Anh muốn nói chuyện gì?”

“Ân Ân, em gần đây khỏe không?”

“Rất khỏe. ” Dung Ân trả lời như không đếm xỉa tới, cổ tay mảnh khảnh quấy lên nước xoáy theo nhẹ nhàng chuyển động, hơi nóng bốc lên tràn ra đến cặp mắt của cô, có chút mê ly mông lung.

“Ân Ân, em cùng Việt thế nào rồi, có phát hiện cậu ấy và trước kia có rất nhiều điểm bất đồng?”

Dung Ân để cái thìa nhỏ xuống, bưng lên chén cà phê nhấp qua một ngụm, “Chúng em hiện tại liên lạc cũng không nhiều, lúc đầu, em cũng hoài nghi, nhưng em thử dò xét qua rất nhiều lần, cô lắc đầu, “Có lẽ, chẳng qua là phong cách làm việc thay đổi mà thôi, anh ấy vẫn là Việt lúc trước, con người một khi đã vào xã hội, cũng sẽ thay đổi.”

Trần Kiều nghe nói, trên mặt liền lộ ra thần sắc đồng ý, không có ai có quyền lên tiếng hơn Dung Ân, cô nói Diêm Việt thật, đó chính là thật.

“Gần đây, chuyện cậu ấy và Tư Mạn cuối cùng lắng xuống, bên ngoài luôn luôn có tin đồn là cậu ấy hút thuốc phiện, anh vốn định khuyên nhủ cậu ấy, nhưng luôn không tìm được cậu ấy, thật giống như, không ở tại khu dân cư lúc trước nữa.”

Dung Ân bây giờ nghe anh nói chuyện như vậy, mỗi một câu, đều giống như giảng bầy, có chút sợ hãi, “Có lẽ vậy, ban đầu chuyện của Tư Mạn... Không biết những tấm hình kia là ai tung ra, biến thành như bây giờ, tự hủy tương lai.”

Dung Ân giương lên hai mắt, Trần Kiều ánh mắt thẳng thắn, chống lại tầm mắt của cô, lại như cũ có thể không nghiêng không lệch, “Không phải có tin đồn nói là Nam Dạ Tước sao? Nghe nói là Tư Mạn đặc tội người không nên đặc tội, cho nên gặp phải họa...”

Dung Ân nhẹ nhàng à một tiếng, ánh mắt âm trầm, nhìn chằm chằm ly cà phê, suy nghĩ xuất thần.

Trần Kiều quả dấm nắm dưới, bỗng nhiên đưa tay ra kéo tay Dung Ân , cánh tay anh lướt qua mặt bàn, ngón tay dùng sức thật chặt, “Ân Ân, em và Việt đã kết thúc, thử tiếp nhận anh, được không?”

Dung Ân có thể cảm giác được anh trong lòng bàn tay rịn mồ hôi, “Trần Kiều, em và anh nói rất rõ ràng, chúng ta không thích hợp, em chỉ là xem anh là bạn thôi.”

“Ân Ân, từ lúc đi học, anh đã bắt đầu thích em rồi, khi đó, thấy em cùng Diêm Việt vui vẻ như vậy ở chung một chỗ, anh thật lòng hi vọng các người hạnh phúc, nhưng là hiện tại, nếu cậu ấy không mang lại cho em được hạnh phúc, em tại sao lại không thể đem cơ hội này để lại cho anh? ” người đàn ông nói động tình vô cùng, ánh mắt sáng quắc, tay lại càng nắm càng chặt, Dung Ân cố gắng giãy dụa, hai đầu lông mày vất lên, “Trần Kiều, anh không nên như vậy.”

Ánh mắt người đàn ông vội vàng, nghiêng đứng dậy muốn hôn , Dung Ân không che dấu được trong lòng chán ghét cùng với thất vọng, cô nghiêng đầu về một bên, giọng nói nguội lạnh không ít, “Trần Kiều, anh không biết bây giờ người đàn ông của tôi là ai sao?”

Trần Kiều phần eo quả nhiên cứng đờ, sắc mặt hơi chút suy sụp “Là ai?”

“Nam Dạ Tước, ” Dung Ân rõ ràng nhìn thấy trong mắt anh có u ám hiện lên, ánh mắt hơi sợ, “Anh ấy dậm chân một cái, thành phố Bạch Sa sẽ đất rung núi chuyển, tôi ra vào, đều có người trông chừng, nói không chừng lúc này, bọn họ đang đứng ở ngoài cửa, Trần Kiều, anh đừng như vậy.”

Lực tay của anh ta quả thật nói lỏng chút ít, nhưng thủy chung chưa có xác định, “Ân Ân, em không phải là đã rời anh đi rồi sao?”

“Nhà của tôi, anh chắc là đã ghé qua , tôi không có cùng mẹ tôi ở chung, chính là cùng anh ấy ở chung một chỗ.”

Trần Kiều thất bại buông lỏng tay, nặng nề ngồi trở lại trên ghế.

“Ân Ân, em tại sao còn muốn ở cùng anh ta? Anh ta không phải là người tốt, Nghiêm Tước ngấm làm bao nhiêu chuyện trái lương tâm?”

Lời nói này nếu là đổi lại lúc trước, Dung Ân chắc chắn cho là Trần Kiều là thuần túy thay cô lo lắng, muốn tốt cho cô , nhưng bây giờ nghe ở trong tai, cũng biến vị rồi, “Anh đừng lo lắng, tôi không sao .”

Trần Kiều còn muốn nói điều gì, nhưng Dung Ân đã không muốn ngồi nữa.

“Anh cùng Việt dù sao cũng là có huyết thống , nếu có thể giúp..., vẫn nên tận lực giúp một tay. ” Dung Ân không biết còn có thể nói gì, sau khi lưu lại một câu, liền đẩy ghế đi ra ngoài.

Hắn không có khí lực đuổi theo , nếu như là Diêm Việt ..., anh có lẽ còn có thể có điều nắm chắc, nhưng là Nam Dạ Tước, người đàn ông này quá cường đại, anh nếu muốn cứng đối cứng, tuyệt đối là lấy trứng chọi đá.

Dung Ân đi ra quán cà phê, tựa như có lẽ đã là chàng vạng tối, trên mặt đột nhiên cảm giác lạnh như băng thấu xương, ngẩng đầu, mới phát hiện tuyết rơi.

Đây là trận tuyết đầu của năm nay.

Nhẹ nhàng rơi dương dương tự đắc, cả không trung cũng là một tờ giấy trắng, bị đèn chiếu sáng đánh thành sáng rực, làm người ta hoa mắt, Dung Ân không có mang ô, hơn nữa lúc đi ra mặc vô cùng ít, thời gian đứng ở bên ngoài thuê xe , trên người đã bị bông tuyết bao trùm rồi. Lông mi ngưng kết hơi nước, ép tới mi mắt cô cơ hồ cũng nâng không nổi .

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, xe không có lái vào, Dung Ân trả tiền, chạy vào trong vườn.

Mới như vậy, bông tuyết cũng đã trên mặt đất trải lên một tầng thật mỏng , thậm chí ngưng kết thành băng, khí trời thật là, nói thay đổi liền thay đổi ngay.

Cô theo con đường đá cuội chạy chậm, thật sự là lạnh, chân tay cũng lạnh như băng, liền bước nhanh hơn, có thể đường quá trơn, Dung Ân mới chạy hai bước liền té xuống, hai tay chống trên mặt đất theo lực quán tính trơn về phía trước, mặt cũng cúi xuống mặt đất.

Bàn tay xước trầy da, ngũ tạng lục phủ kịch liệt đụng nhau, cơ hồ quẩn quýt đến một chỗ, Dung Ân ho khan vài tiếng, bò dậy, ống quần cọ đến bên cạnh bùn đất, tóm lại là chặt vật không chịu nổi.

Cô vỗ vỗ tuyết dính ở trên quần áo, đầu gối thật giống như va đập, bước đi đau dữ dội.

Dung Ân cầm lấy túi, đi không nhanh, dứt khoát liền buông lỏng trở về, mở cửa phòng khách, bên trong khí ẩm đập vào mặt, cô đổi dép, tuyết trên tóc gặp phải khí ẩm liền tan ra, hiện tại cũng ướt nhẹp ngưng kết lại trên tóc.

Vương Linh đang trong phòng bếp bận rộn, nghe được động tĩnh đi ra ngoài, “Dung tiểu thư, chị làm sao vậy, té ngã sao.”

Dung Ân đi tới cầu thang, “Không có chuyện gì, em đi làm việc đi, chị đi tắm trước.”

Dung Ân theo cầu thang đi lên, vừa muốn trở lại phòng ngủ , liền thấy Nam Dạ Tước đang từ bên trong phòng ngủ đi ra ngoài , vốn là cửa không có đóng kín , người đàn ông nhìn thấy Dung Ân trở lại, liền quay trở lại, đem cửa phòng đóng vào.

Cô thu hồi ánh mắt, chuẩn bị đi vào phòng ngủ.

“Em đi đâu? ” Nam Dạ Tước mấy bước theo kịp.

Dung Ân hai tay bị hòn đá thô ráp làm trầy xước, trong lòng bàn tay đỏ lôm từng đốm vết thương, mặc dù không lớn cũng không sâu, nhưng nhìn ở trong mắt Nam Dạ Tước, chỉ cảm thấy chói mắt.

Người đàn ông đích thị là biết cô hôm nay đi đâu , Dung Ân đem túi thả vào trên tủ đầu giường, ống quần còn có nước bùn, cô đứng dậy đi tới phòng vệ sinh, vừa mới muốn bước vào, đã bị Nam Dạ Tước phía sau túm khư tay, đem cô kéo về.

“Anh hỏi em, em hôm nay đi đâu?”

Dung Ân toàn thân cũng ướt đầm, đầu tóc vậy chặt vật dán chặt ở trên gương mặt, nước tuyết đang theo cổ chảy vào trong cổ áo, toàn thân cô vô cùng bồn chồn ở đó, “Em đi đến Diêm gia.”

Nam Dạ Tước gương mặt tuần tú âm u, ngón tay dùng sức, Dung Ân một bên bả vai bị kéo , “Em thật không bỏ được anh ta sao?”

Dung Ân muốn tránh ra, nhưng người đàn ông nắm ngón tay giữ lấy cô, không một chút có ý định buông tay, “Dung Ân, tôi mắt nhắm mắt mở, không phải là muốn em làm càn như vậy , em xem một bộ dáng này của em, tôi đối tốt với em, em không cần, lại muốn trở nên chật vật như vậy. Anh ta không phải là trở lại rồi sao? Nếu như vậy, tại sao không xuất hiện?Em khổ sở như vậy, là cho ai nhìn?”

Dung Ân nhếch lên môi không nói lời nào, con người buông xuống .

Nam Dạ Tước thấy cái bộ dáng này của cô, chỉ cảm thấy lửa giận càng tăng, “Em đừng nói với tôi, em lại bị anh ta lừa dối, Dung Ân, người ta đem em trở thành con khỉ đùa bỡn, em thật đúng là khờ dại, Diêm Việt coi em là cái thứ gì? Anh ta nếu đối với em thật lòng, cũng sẽ không làm rủa rứt dầu đến bây giờ...”

“Anh nói đủ chưa! ” Dung Ân ngẩng đầu, hai con mắt đỏ ngầu, giống như là con thú bị chọc giận giương nanh múa vuốt, “anh ấy không phải là không có xuất hiện, mà là không thể xuất hiện, anh ấy làm sao có thể đối với tôi khoan tay đứng nhìn, làm sao có thể đối với tôi chẳng quan tâm, anh ấy là xuất hiện không được —— ” cô gào thét lên tiếng, trên người, mỗi một tế bào nhỏ cũng có tính công kích tụ tập đến cùng nhau, phản ứng như vậy, cũng làm cho Nam Dạ Tước ngẩn ra.

“Cái gì gọi là xuất hiện không được? Dung Ân, em thật đang bao biện cho hắn sao!”

Cô cắn răng, bên trong đôi mắt chớp động lên sáng trong, cố nén quyết tâm kích động đem mặt sang hướng khác.

Anh cầm bả vai Dung Ân , đem nàng kéo qua tới , “Em hiện tại bị tôi đặt ở dưới thân thể, anh ta có phải cũng muốn khoan tay đứng nhìn? Anh ta nếu có thể nhìn, kiên nhẫn đến chết, được thôi, vĩnh viễn đừng trở lại !”

“Nam Dạ Tước! ” Dung Ân dùng sức quát, nước mắt từ trong hốc mắt trào ra, “Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe, được không?”

Người đàn ông nheo mắt lại, giọng nói xen lẫn thê lương cùng buồn bã, “Em xem tôi là cái gì? Hắn không có ở đây , em nói muốn tiếp nhận tôi, hôm nay, không biết ở nơi nào lôi ra một Diêm Việt, lời em ban đầu đã nói đi đâu rồi? Dung Ân, em cho rằng tôi sẽ làm em vừa lòng đẹp ý sao? Em nghĩ cũng đừng nghĩ, cho dù tôi chết, em cũng đừng nghĩ!”

“Nam Dạ Tước, tôi trước đây đã nói với anh...” Dung Ân dừng lại, nửa câu sau , cô làm sao cũng không nói ra được, giống như là ngưng đọng lại cổ họng, không thể đi lên, sượng mặt.

Nam Dạ Tước hẹp dài mắt phượng giương cao, buộc vòng quanh vô cùng hung ác nham hiểm, anh cầm bả vai Dung Ân ngón tay thu hẹp, quanh thân bao phủ một loại khí làm người ta trong lòng run sợ, “Em trước đây đã nói cái gì?”

Mặc dù, những lời này hai người cũng biết.

“Nói! ” Nam Dạ Tước hai tay mười ngón đâm thật sâu vào vai Dung Ân , giọng nói đột nhiên tức giận, âm cuối mang theo rung động. Trực giác của cô cảm thấy cả người cũng nhấc lên lên, người đàn ông thần sắc hết sức kinh người, mặt mũi xanh mét.

“Tôi nói rồi... Tôi sẽ thử tiếp nhận anh, trừ phi, Diêm Việt trước kia trở lại!”

Từng chữ tàn nhẫn, câu chữ đâm sâu vào ngực Nam Dạ Tước , Dung Ân nhìn chăm chăm hai mắt của anh, chỉ thấy trong con người anh đen diệu từ từ âm đạm đi xuống, cặp mắt phượng kia ,giương lên giễu cợt.

Dung Ân rũ mắt xuống, cô cảm thấy, mình nói ra những lời này, tâm tựa hồ hung hăng bị đâm một nhát, trong cô tất cả đều đau nhức, không hề nhẹ hơn so với Nam Dạ Tước.

110. Chương 104 (p1)

Chương 104 (p1)

“Thì ra là, chỉ sau khi hấn chết em mới nghĩ tới tôi. ” Nam Dạ Tước hất cánh tay lên, thật ra thì cũng không có dùng bao nhiêu lực, chỉ là Dung Ân ngã khụy đầu gối xuống, chống đỡ không được, lảo đảo ngã xuống giường.

Giọng nói lạnh lẽo u ám của anh, làm người ta không khỏi run rẩy.

“Nam Dạ Tước, tôi nói rồi bất kể thế nào tôi sẽ không bỏ lại anh ấy.”

Thân hình cao lớn của người đàn ông tiến tới, anh một chân đặt ở mép giường, cúi người, ánh mắt nhìn thẳng Dung Ân, “Tôi thật muốn trông thấy hấn, nếu hấn trốn tránh không ra, tôi liền buộc hấn ra ngoài, xem thử thủ đoạn của ai tàn nhẫn.”

Ánh mắt Dung Ân cứng đờ, trong mắt âm thầm lo lắng “Anh đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

“Em sợ sao? ” Nam Dạ Tước hai cánh tay mở ra, giống như là ác ma, lòng bàn tay đặt trên bả vai của Dung Ân đem cô áp ở trên giường, “Tôi là chân thực đối tốt với em, nhưng mà em không cần, Ân Ân, không muốn nhiều người bị liên lụy, vậy thì hãy ở Ngự Cảnh Uyển không nên đi ra ngoài.”

“Anh lại muốn giam cầm tôi sao? ” Dung Ân tóc rối tung, nụ cười lạnh lùng.

Nam Dạ Tước liếc nhìn về gương mặt phía dưới, người phụ nữ này, anh quả thật bắt không được, mặc dù anh biết, cô giống như những hạt cát nhỏ bình thường nắm trong tay, càng dùng sức, sẽ càng trôi đi nhanh. Nhưng anh không có cách nào khác, ít nhất, thủ đoạn này có thể giữ cô ở lại bên cạnh anh, so với hiện tại buông tay, trở mặt nhìn cô biến mất ở trước mắt vẫn là tốt hơn.

Trong thế giới của anh, chưa bao giờ biết buông tay là cái gì, anh tình nguyện đem cô bẻ gãy, cho dù là vết thương chồng chất, mình đầy thương tích, cũng muốn đem cô để ở cạnh, chìa tay anh có thể chạm được đến.

Không có Diêm Việt, anh sẽ cùng Dung Ân rất tốt đẹp, chính là cô còn chưa kịp hoàn toàn tiếp nhận, hấn lại xuất hiện. Liệu anh lại một tay che trời như thế nào, nhưng giữa ngón tay khép lại, chắc chắn sẽ có chuyện ngoài ý muốn. (Giữa ngón tay khép lại ở đây có nghĩa, giam cầm DA, ngón tay khép lại cát sẽ không thể rơi)

“Tôi không muốn nhốt em, chỉ muốn em ở lại bên cạnh tôi không rời đi, tôi cái gì tốt nhất cũng sẽ cho em, Ân Ân, như vậy còn không được sao? ” Nam Dạ Tước hai tay chống ở bên người cô, anh vẫn cho là, điều tốt nhất có thể cho cô, chính là đối tốt với cô, anh sẽ toàn tâm toàn ý đối với cô, Dung Ân tất nhiên cũng sẽ như vậy toàn tâm toàn ý để báo đáp lại tình cảm, không ngờ, cái gì cũng có thể bình đẳng, vẫn là trong tình yêu, không có thể nói công bằng.

“Chẳng lẽ, tôi thật sự không thể làm em rung động chút nào sao?”

Anh muốn hỏi cô, lòng của cô là làm bằng cái gì, làm bằng sắt hay sao? mặt Nam Dạ Tước gần trong gang tấc, Dung Ân chăm chú nhìn một lát sau, quay mặt: “Lòng của tôi, cũng có hơi ấm. “Anh thấy trong người có nhiệt nóng, Dung Ân rũ mắt xuống, loại ấm áp này, không phải là Diêm Việt mang lại, cô thật sự rõ ràng cảm thụ qua.

“Chỉ là loại ấm áp này em không cho tôi được, đúng không? ” ánh mắt u ám điên cuồng của người đàn ông dường như không còn, sắc bén, bén nhọn cũng bị tiêu tan sạch sẽ, ở trong mắt cô, ẩn hiện còn lại chỉ có sự thương tâm.

Nam Dạ Tước để chân xuống, đem thân thể thẳng tắp đứng lên, Dung Ân nằm trên giường, quần áo dính bùn đất cũng dính đến trên chân, cô đi theo đứng dậy, mu bàn tay chống đỡ tại hai bên.

Ánh mắt Nam Dạ Tước rất lạnh mà nhìn cô chốc lát, ánh mắt nhàn nhạt quét qua, không có lưu lại, đi ra ngoài.

Dung Ân tắm rửa xong, lúc đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Vương Linh đứng trong phòng ngủ, trong tay cầm băng gạc, “Dung tiểu thư, cậu chủ bảo tôi lên băng vết thương cho chị.”

Dung Ân mặc áo ngắn tay cùng với quần lửng, chính là sợ vết thương chạm đến khó chịu, cô ngồi vào bên giường, Vương Linh cúi người xuống, cẩn thận lau vết thương.

“Vương Linh, Hạ Phi Vũ đi rồi chưa?”

Cô tiếp tục động tác trong tay, hơi ngẩng đầu, mặt lộ vẻ khó khăn, “Không có, cậu chủ muốn đưa cô ấy đi bệnh viện, nói gì cô ấy cũng không chịu, tôi nghe cậu chủ và anh Từ nói chuyện, cô ấy bị kích động như vậy, ở nơi này hai ngày nữa...mới trở về Hạ gia.”

Dung Ân gạt đầu, thuốc mát lạnh ngấm vào trong da thịt, lúc ấy đau đến như kim châm xát muối, một lát sau, miệng vết thương cảm giác khá hơn, Vương Linh đem đồ thu dọn lại đứng lại, “Dung tiểu thư, thay quần áo rồi xuống ăn cơm tối đi.”

Dung Ân đợi thuốc khô, thay quần áo ở nhà, sau đó tùy ý khoác áo xuống lầu, bên bàn ăn, Nam Dạ Tước cùng Từ Khiêm đang nói gì đó, sắc mặt cũng không tốt, thấy cô xuống, chỉ là liếc mắt, không nói gì.

Vương Linh đã đem thức ăn bưng lên bàn, Dung Ân khẩu vị cũng không khá lắm, cô gắp gắp cơm trong chén, Nam Dạ Tước ngồi ở bên cạnh cô, lúc ăn cơm, gắp cá thả vào trong chén của cô. Dung Ân liếc nhìn, vùi đầu ăn, cô rất ít gắp thức ăn, trong bữa ăn, cũng chỉ là ngồi ngẩn ngơ nhìn cơm trong bát. Nam Dạ Tước dĩ nhiên phát hiện, thỉnh thoảng lại đem đồ ăn gắp vào trong chén của cô.

Dung Ân cũng không kén ăn, anh gắp gì, cô ăn cái đó.

Vương Linh cầm cái khay đi tới, trong mỗi cái chén nhỏ món ăn đều khác nhau, sau bữa cơm chuẩn bị bưng lên.

Từ Khiêm ăn cũng rất nhiều, bộ dạng giống như con sói đang vồ mồi, “Mặt của cô ấy vẫn là nên đi bệnh viện xem sẽ tốt hơn, sự khôi phục hiện sẽ liên quan đến phẫu thuật thẩm mỹ, tôi không hiểu nổi, có người phụ nữ nào không yêu cái đẹp, hiện tại đương nhiên là có thể cứu vãn bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Nam Dạ Tước biết Hạ Phi Vũ lo lắng cái gì, gương mặt này cô ấy từng lấy làm kiêu ngạo, hướng chi, cho dù phẫu thuật thẩm mỹ kỹ thuật tiên tiến vẫn lưu lại sẹo, đó cũng không thể tránh được cô hoàn toàn chọn lựa trốn tránh, cũng không chịu đối mặt. Chuyện này, với Hạ gia đến lúc này vẫn giữ kín, chẳng qua dấu diếm cũng không lừa được mấy ngày.

Trên lầu, truyền đến tiếng chén đĩa bị vỡ, Dung Ân bình thần mà ăn cơm, Nam Dạ Tước cùng Từ Khiêm liếc mắt nhìn nhau, cũng không lâu lắm, liền thấy Vương Linh vội vã xuống, “Cậu chủ, Hạ tiểu thư không chịu ăn cơm.”

Dung Ân cũng không có biểu hiện gì là bất ngờ, cô nghiêng đầu, ánh mắt quét về phía Nam Dạ Tước.

Cô cho là người đàn ông sẽ đứng dậy đi lên, lại không nghĩ tới, anh vẫn là tự nhiên ăn cơm, nhìn về phía Vương Linh nói, “Không ăn thì không ăn, cô cũng ngồi xuống ăn đi.”

“Vâng, Cảm ơn cậu chủ.” Vương Linh cũng bị hai người khiến cho không hiểu, sắc mặt Nam Dạ Tước không đổi, nghiêng đầu sang phía Từ Khiêm nói khẽ.

Dung Ân sau khi cơm nước xong lên lầu trước, vừa đi đến cửa, đã nghe chuông điện thoại di động vang lên inh ỏi, cô cầm lấy vừa nhìn, thấy là Từ Cần, liền vội vàng đón nghe, “Alo, Từ Cần?” tiếng cô rất nhỏ, trở tay đem cửa phòng ngủ khóa lại, rón rén đi tới ban công.

“Dung Ân, thật xin lỗi, đã để cậu phải lo lắng ỉn.”

Dung Ân tay phải cầm chặt điện thoại di động, sắc mặt trầm xuống, “Nói như vậy, chuyện Hạ Phi Vũ...”

“Đúng, mình đã sai người làm” Từ Cần trả lời dứt khoát, “Mình còn làm cho cô ta ở trên mặt có một vết dao, Dung Ân, chuyện này không liên quan đến cậu, cậu cái gì cũng không biết, mình và cậu cũng không quen, cho nên, chúng ta hay là ít gặp mặt vẫn tốt hơn.”

“Từ Cần,” Dung Ân vội vàng cắt ngang..., “Cậu nghe mình nói, thu tay lại đi, cậu lại muốn làm cái gì?”

“Từ lúc mình bắt đầu quyết định hướng về phía Hạ gia mà trả thù, cũng đã không còn kịp rồi...” Từ Cần tiếng nói ở trong điện thoại âm u thêm, giống như đang khóc.

“Nhưng mà, cậu có nghĩ hậu quả của việc làm như vậy không? ” Dung Ân không có sức ngăn cản, Tư Cần cố nén nghẹn ngào, “Dung Ân, cậu nói ỉn biết bà nội chôn cất ở đâu, mình muốn đi thăm bà.”

Dung Ân nói địa chỉ, Tư Cần gật đầu, không có nhiều lời, “Đời này, mình có một người bạn như cậu, xem như là đáng giá. ” nói xong, liền cúp điện thoại.

Dung Ân chậm chạp không có đem điện thoại di động từ bên tai bỏ xuống, phía ngoài tuyết rơi rất nhiều, đưa mắt trông, trắng xoá một mảnh, những cây bạch quả, cô đơn lẻ loi dựa vào một chỗ, đâu đâu cũng thấy hiu quạnh, bề ngoài không có ánh mỵ lệ vàng óng, sau khi rút đi, không còn rậm rịt.

Gió thổi vù vù vào, lạnh lẽo vô cùng. Dung Ân đứng yên ở ban công thật lâu, vết thương bên ngoài mắt cá chân cảm giác được lạnh như băng, cô đem hai tay cho vào trong túi quần, trở lại phòng ngủ, chuẩn bị đi xuống lầu một chút.

Nam Dạ Tước cùng Từ Khiêm không có ở đây, ngay cả Vương Linh cũng không.

Dung Ân lấy chén nước ấm ngồi vào trên ghế sa lon, mở TV.

Cô bình thường xem chương trình cũng không nhiều, vừa lúc đài trung ương chiếu về người sống thực vật Dung Ân liền để điều khiển từ xa xuống, ngồi ở trên ghế sa lon co hai đầu gối lại.

Bên trong, người dẫn chương trình tiếng nói hùng hồn xuyên thấu qua dàn âm thanh tuyệt hảo truyền đi ra ngoài, hơn nữa con người có giác quan rất tốt rất dễ dàng phát hiện có người đang nhìn mình, thấy vậy đã lâu, cảm giác phía sau lưng bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, đặc biệt là phòng khách chừng trăm thước vuông, càng lộ vẻ trống rỗng , thanh âm ở bên trong dồn dập, vang đi rất lớn.

Dung Ân nghiêng người đứng dậy, cầm điều khiển từ xa, ngón tay mới vừa ấn lên, cảm thấy sau lưng có cái gì đang nhìn chằm chằm vào cô, không chút nghĩ ngợi nghiêng đầu đi, liền thấy Hạ Phi Vũ mặc đồ ngủ màu trắng , không nhúc nhích đứng ở sau lưng cô. Nửa bên mặt bị tóc quần che khuất, sắc mặt cô tái nhợt, khoảng cách rất gần Dung Ân, vết dao kia như ẩn như hiện, cô gái ánh mắt bình tĩnh nhìn Dung Ân, tuy rằng, cô luôn tin tưởng ban ngày không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa, nhưng lúc này, không thể không nói, vẫn bị hù đến sợ.

111. Chương 104 (p2)

Chương 104 (p2)

Hạ Phi Vũ vòng qua ghế sa lon, đối diện với Dung Ân, “Thấy bộ dạng này của tôi, cô nhất định rất vui vẻ?”

Tầm mắt cô nâng lên, điều chỉnh đài, “Hạ Phi Vũ, không ai mong muốn thấy tình cảnh như vậy.”

“Chuyện này, có liên quan tới cô sao? Nói không chừng, chính là cô tìm người đối phó tôi,cô để ột ả tiện nhân đi quyến rũ anh trai tôi, hiện tại lại phá hủy tôi,cô muốn cái gì? Là anh ấy sao?”

“Tích chút đức đi, ” Dung Ân mặt lộ vẻ chán ghét, “Tôi tin tưởng nhân quả báo ứng, cô là đang trả giá lại, từ nay về sau, lần nữa bắt đầu lại thật tốt đi.”

“Hừ, ” Hạ Phi Vũ mặt lộ vẻ châm chọc, cô vén tóc dài lên, lộ ra vết thương màu đỏ sẫm , “Cô nhìn đi? Có phải rất kinh khủng, bị rạch một vết dao như vậy, cô cho rằng tôi có thể một lần nữa bắt đầu lại hay sao? Dung Ân, tại sao cô lại xuất hiện, lúc đấy không có cô, tôi cùng Tước rất vui vẻ, hiện tại mọi thứ thế này, cũng là cô tạo thành , nếu muốn báo ứng..., người đầu tiên phải nhận chính là cô.”

Dung Ân nhìn ra được, tinh thần của cô ta bị kích động rất lớn, ở cách đó không xa Dạ Dạ chơi đùa đứng tới ghế sa lon đi về phía Dung Ân, đi ngang qua Hạ Phi Vũ , lại bị cô ta một cước đá văng ra, lăn mạnh mấy vòng sau đó kêu rên không dứt.

“Dạ Dạ. ” Dung Ân chân mày cau lại, vừa muốn đứng dậy, Hạ Phi Vũ liền lấy con dao gọt trái cây trên bàn trà hướng về phía Dung Ân, “Ngồi xuống.”

“Cô muốn như thế nào? ” Dạ Dạ kêu, bộ dạng rất khó chịu, nó nằm sát mặt đất bụng hướng lên chân Dung Ân, Hạ Phi Vũ nhắm thẳng mũi dao sáng loáng về phía cô, ánh mắt ghen ghét trở nên bình tĩnh, từ từ yếu đuối, “Dung Ân, cô rời khỏi anh ấy được không? Tôi thật sự yêu anh ấy, cô sau khi ra ngoài, loại đàn ông như thế nào chẳng tìm được? Tại sao lại phải cứ cùng tôi tranh giành? Cô đi đi được không, không có cô, chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc ,cô trả lại anh ấy cho tôi...”

Hạ Phi Vũ nói xong lời cuối cùng, khóc lên, cánh tay cầm dao đang run rẩy, bộ dạng cả người trông yếu đuối, làm người ta muốn che chở.

Dung Ân ôm lấy Dạ Dạ , một cước này bị đá rất nặng, trước kia con chó nhỏ rất thích vui đùa giờ thì im lặng mà ghé vào trong lòng cô, chẳng qua là phát ra tiếng ư ư mơ hồ, “Tôi sáng sớm gặp cô đã nói, tôi chưa từng có cùng cô tranh giành cái gì, anh ấy nếu là của cô , người khác cho dù thật muốn đoạt, cũng là đoạt không được .”

“Nói như vậy, là cô không muốn phải không? ” Hạ Phi Vũ cắn răng, tâm tình kích động vô cùng, cánh tay bắt đầu vung vẩy, “Tôi không còn cái gì nữa, tại sao cô còn muốn chiếm đoạt anh ấy không tha, Dung Ân, cô không phải ép chết tôi sao?”

Dung Ân không dám nói lung tung, ngồi ở ghế sa lon, cũng không phải rất sợ, hiện tại thể lực của Hạ Phi Vũ, tốt cùng cũng không làm ra được chuyện gì, huống chi dù sao cũng là ở Ngự Cảnh Uyển, cô ta cũng không dám làm loạn.

Tại cửa lúc này truyền đến tiếng động, sau đó là tiếng nói, trong lòng cô khẽ buông lỏng, Nam Dạ Tước bọn họ đã trở lại.

Hạ Phi Vũ nắm chặt dao găm trong tay, nhìn Dung Ân một chút, ánh mắt chuyển hướng về phía cửa, tay phải cô nắm ngón tay nắm chặt, khóe miệng trút ra kiên quyết, Dung Ân chỉ thấy cô ta tay giơ lên, nhân tiện đưa dao cắt cổ tay.

Trước tiên đi tới là Vương Linh, cô hét lên một tiếng, ngay sau đó, Nam Dạ Tước cùng Từ Khiêm sải bước theo vào . Dung Ân ôm chặt con chó, trong lòng càng lúc càng lạnh, Hạ Phi Vũ bệnh tâm thần, máu tươi đang theo cổ tay chảy xuống , “Dung Ân, chẳng lẽ cô muốn tôi chết cô mới cam tâm sao? Tôi biết cô hận tôi, bạn của cô ở Cám Dỗ bởi vì tôi mới có thể biến thành như vậy ,nhưng , ban đầu là cô tìm người để đối phó tôi. Còn chuyện dụ dỗ người kia, tôi thật không phải cố ý, tôi không nghĩ tới bà nội cô lao ra đường, tôi đã đau lòng mỗi đêm cũng đã gặp cơn ác mộng, chẳng lẽ các người muốn để cho tôi đền mạng sao? Cô tại sao mỗi lần đều muốn ép tôi nghĩ đến chuyện này, cô nói rất đúng, người như tôi không xứng đáng sống, luật pháp trừng phạt không được tôi, tôi là hần là nên tự kết liễu...”

Cô ta tàn nhẫn xuống tay như vậy, cho dù là cắt ở trên người mình, lúc dao thứ 2 xuống,vẫn như cũ đổ máu đầm đìa.

Dung Ân thật cảm thấy người như vậy rất đáng sợ, những lời đó cô dĩ nhiên cũng không nói quá, nhưng hôm nay người ở chỗ này, sợ là ngay cả Vương Linh luôn ác cảm với Hạ Phi Vũ, cũng sẽ đối với cô ta sinh lòng thương hại, cho là Dung Ân quả nhiên đem cô ta bức bách thành như vậy.

Nam Dạ Tước bước chân vững vàng đi tới, “Phi vũ, đem dao găm để xuống .”

Cô ta buông lỏng cổ tay, ánh mắt bị thương, vì yêu người đàn ông này, cô ta không tiếc vứt bỏ tự ái cùng kiêu ngạo, cô ta khi nào lại sa sút như vậy? Hạ Phi Vũ cúi thấp đầu, nước mắt mầng lớn mầng lớn chảy xuống, ướt gương mặt, hai đầu vai cô nhẹ vươn thẳng, đứng ở trước mặt mọi người, nhu nhược không chỗ nương tựa.

“Tước, em cũng cảm thấy em chết mới là kết quả tốt nhất, Dung Ân nói không sai, em là đáng chết...”

Nam Dạ Tước cắt ngang..., “Đừng nói ngu ngốc, bỏ dao xuống ,cô muốn tôi nói mấy lần?”

“Tước, anh cùng bọn họ giống nhau ghét bỏ em sao? Có sao? ” Hạ Phi Vũ đau lòng tận xương, máu tươi chảy đến trên áo ngủ, đã dần lan đến mép váy.

Vương Linh đi theo sau Từ Khiêm ,lúc cô lau người Hạ Phi Vũ, biết cô ta bị đối xử như thế nào, cùng là phụ nữ, cô biết loại tổn thương này là sống không bằng chết .

“Phi Vũ, những người đó, cả đám tôi đều sẽ không bỏ qua ” Nam Dạ Tước giọng nói u ám, Dung Ân như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, mỗi lần hắn nói ra như vậy, cô cũng cảm giác giống như là bị hung hăng đâm một nhát, bất an vô cùng.

“Tước, hay là anh chê em vứt bỏ em, có đúng hay không? ” Hạ Phi Vũ nước mắt tuôn ra, tiếng khóc thê lương.

Dung Ân ôm Dạ Dạ đứng lên, đem TV tắt đi, cô nhìn cô gái đối diện , “Hạ Phi Vũ, tôi chịu không ít đau khổ vì cô, tôi chỉ là hi vọng cô có thể bắt đầu một cuộc sống mới tốt đẹp, tôi còn nói cái gì sao?”

“Dung Ân, tôi biết tôi nói gì, Tước cũng sẽ không tin tưởng ... Tôi và cô nói rõ ràng, chuyện này tôi không phải cố ý, nhưng là...”

“Phi Vũ! ” Bộ mặt tinh tế của Nam Dạ Tước có chút mệt mỏi, thần sắc thâm sâu, làm người ta dò xét cũng không nghĩ ra anh suy nghĩ cái gì, “Đừng ồn ào nữa.”

“Em không có âm ỉ, ” Hạ Phi Vũ lần nữa kích động, “Anh quả nhiên là không tin...”

Dung Ân mím cánh môi, từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra, nhấn phím, sau đó nhân tiện mọi người đang ở đây để điện thoại lên trên bàn.

“Dung Ân, cô rời xa anh ấy được không? Tôi thật sự yêu anh ấy...”

Điện thoại ghi âm nội dung từng câu từng câu phát ra, Dung Ân đã nói, cô chịu đau khổ quá nhiều vì Hạ Phi Vũ, cô không có lòng hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người.

Theo âm thanh bên trong trở nên điên loạn, Hạ Phi Vũ sắc mặt trắng bệch, hai mắt lộ vẻ tuyệt vọng, “Không, tôi cũng không nói gì, không phải là tôi nói ...”

Cô nắm chặt dao găm trong tay , cảm xúc không khống chế được, Nam Dạ Tước khom lưng cầm lấy điện thoại Dung Ân, ngắt nội dung bên trong. Tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ làm cô ta càng kích động, khóe miệng Dung Ân nhếch lên, gọi lên sự giễu cợt, ôm con chó nhỏ đến bên Nam Dạ Tước.

Người đàn ông nhìn không chớp mắt, bàn tay cũng kịp chế trụ cổ tay của cô, đem cô kéo ngồi trở lại trên ghế sa lon, anh tùy theo mà ngồi xuống ở bên người Dung Ân, lông mày Nam Dạ Tước nhăn lại, giống như là đang suy nghĩ cái gì, khóe miệng lãnh lẽo của anh khẽ mở,ngẩng đầu lên.

“Phi Vũ. ” Hạ Phi Vũ trong lòng bỗng dưng chìm xuống.

“Tôi nói rồi, bất kể là ai đem cô hại thành như vậy, tôi tất nhiên cũng không buông tha, từ nay về sau, tôi cũng bảo vệ cô như vậy, nhưng, không hơn, “ánh mắt u ám sáng rực của Nam Dạ Tước nhìn thẳng cô ta, đôi lúc, không thể không nói anh quá tàn nhẫn, “Tôi có thể cho cô những thứ khác,nhưng tình cảm thì không được.”

Hạ Phi Vũ thất thần, kinh ngạc đứng ở đó, chó nhỏ trong ngực Dung Ân đang cọ khuỷu tay cô, lúc này, mỗi người cũng yên lặng không nói lời nào.

Cho dù cô ta là vì anh, Nam Dạ Tước cũng không thể vì áy náy mà liên lụy chính mình, ích kỷ cũng tốt, vô tình cũng được, anh chính là người đàn ông như vậy, không thương chính là không thương.

Hạ Phi Vũ đứng ở đó, lặng yên rơi lệ, trong tay dao găm rơi xuống mặt đất, “Em biết, trước kia, anh không yêu, em biến thành như vậy, anh càng sẽ không yêu...”

Nam Dạ Tước đứng lên, Dung Ân rõ ràng cảm thấy ghế sa lon bên người như bắn lên, anh mấy bước đi tới bên cạnh Hạ Phi Vũ, bàn tay nắm chặt cổ tay của cô ta, đem cô mang đi lên lầu, Từ Khiêm bắt đắc dĩ đi theo, mấy ngày qua anh mệt chết đi được, thật là một giờ cũng không được yên tĩnh.

Dung Ân từ trên bàn cầm lấy điện thoại di động của mình, Vương Linh mở cửa phòng, liền thấy anh đang hướng thư phòng đi tới, chỉ để lại bóng lưng.

Không bao lâu, bên ngoài Ngự Cảnh Uyển truyền tới tiếng thắng xe chói tai, ngay sau đó, phía dưới chính là một chuỗi tiếng bước chân rối loạn , Vương Linh đi theo Hạ Tử Hạo vội vã lên lầu, người đàn ông thần sắc vội vàng, đi ngang qua bên cạnh Dung Ân, anh dừng lại, “Cô, cô tại sao lại ở đây?”

Cô không biết như thế nào mở miệng, “Tôi ở tại nơi này.”

Hạ Tử Hạo vẻ mặt không có thay đổi, có chút lễ phép cúi đầu, sau đó theo Vương Linh đi tới phòng ngủ, anh đẩy cửa đi vào, bên trong, truyền đến tiếng khóc thê lương của Hạ Phi Vũ, Dung Ân đứng ở cửa thang lầu, một lát sau, liền thấy người đàn ông nửa ôm nửa kéo đem Hạ Phi Vũ kéo ra khỏi phòng. Cô gái khóc rất lớn, Nam Dạ Tước cùng A Nguyên từ bên trong đi ra, hai người thần sắc đều không tốt, cả khuôn mặt trầm ngâm.

“Cũng là anh, tại sao lại thích người đàn bà kia, là cô ta, là cô ta đem em hại thành như vậy —— “

Hạ Phi Vũ không hề khóc rống nữa, vung quả đấm nện vào mặt Hạ Tử Hạo, trên vai, người đàn ông ôm thật chặt cô, Dung Ân gấp gương mặt tuấn tú bằng bó ở huyết Thái Dương , gân xanh giống như là muốn nổ tung , có thể nghĩ, anh chịu đựng bao nhiêu đau đớn, Hạ Tử Hạo đáy mắt như có hơi nước, chẳng qua là mím môi, cái gì cũng không nói, đem Hạ Phi Vũ ôm đến lầu dưới.

“Anh, là người đàn bà kia đem em hại thành như vậy —— “

“Anh, anh cũng là bị cô ta làm hại —— “

Cho đến khi lên xe, tiếng khóc thê lương vẫn có thể xuyên thấu đi vào, đâm vào màng nhĩ người khác, Dung Ân tay đặt ở trên lan can không khỏi nắm chặt, vẫn là giấu không được, Hạ Tử Hạo đã biết, Nam Dạ Tước đã biết, Tư Cần phải làm sao bây giờ?

A Nguyên ngay sau đó đi xuống lầu.

Trên ban công rộng rãi, liền chỉ còn Nam Dạ Tước và Dung Ân.

Cô dựa vào lan can, chỉ lộ một bên mặt.

“Giản, là ai?”

Dung Ân móng tay cắm vào lòng bàn tay , “Tôi không biết.”

“Các người không phải là bạn bè hay sao?”

“Anh hỏi như thế có ý gì? ” Dung Ân xoay người sang chỗ khác, “Còn có, Hạ Phi Vũ tại sao nói Giản đem cô ta hại thành như vậy”

“Mấy người kia bị bắt rồi, sự thật sẽ sáng tỏ , A Nguyên mắt rất lớn sức lực mới để cho bọn họ mở miệng, Ân Ân, em nói không có liên quan, tôi tự có biện pháp điều tra ra .”

Dung Ân điều chỉnh lại hô hấp, chỉ cảm thấy thở không ra hơi.

“Tôi chỉ là khó hiểu, cô ta cùng Hạ Phi Vũ không thù không oán, vì sao phải tìm người hại cô ấy. Mà em cùng cô ta, nếu là người lạ, sao lại gần gũi như vậy?”

Anh từng chữ sắc bén, bắt được đầu mối về sau, một bước đánh tới.

Nam Dạ Tước đi về phía Dung Ân, đi tới trước mặt cô, con ngươi u ám rơi vào sâu trong đáy mắt cô , “Ân Ân, có phải là em có việc gạt tôi?”

Dung Ân mở tầm mắt, chuyện của Tư Cần, đến hiện tại, đã không cách nào thay đổi, chẳng qua là cô do dự mà thôi, Giản trước kia là Mị, chuyện này phải như thế nào giấu diếm, nếu là bị Nam Dạ Tước biết, tình thế sẽ lâm vào cục diện bế tắc không thể thay đổi.

“Người đàn bà kia, là trước kia múa mở màn ở Cám Dỗ? Gọi Mị cũng là Tư Cần ” mấy người kia đến lúc này cũng không có nói là Giản, bọn họ chỉ là thông qua điện thoại liên lạc, tiền cũng là trực tiếp chuyển tới tài khoản, Nam Dạ Tước tra hỏi tốn không ít tâm tư, lúc này mới đem Giản đào ra.

Liên tưởng tới lúc trước kia, cô đến nay cũng không tìm qua anh, tất cả đầu mối liên hệ với nhau, chỉ có như vậy mới có thể giải thích rõ mọi việc.

112. Chương 105 (p1)

Chương 105 (p1)

Hai đầu lông mày Dung Ân nẩy lên, ánh mắt của anh quá mức sắc bén thông suốt, làm người ta né tránh không được.

Cô không nói gì, tinh tế nghĩ, nếu Nam Dạ Tước biết Giản là Tư Cần, ít nhất sẽ biết cô ấy làm như vậy vì lý do gì, nghĩ như vậy, so với Giản vô duyên vô cớ tìm người đối phó Hạ Phi Vũ thì lý do này có sức thuyết phục hơn.

Ngón tay bấm chặt lan can lộ ra khấn trương, Dung Ân xoay người đi tới phòng ngủ, “Anh đã nói, những người làm tổn thương Hạ Phi Vũ một người cũng không bỏ qua, vậy là có ý gì?”

“Bọn họ là hướng về phía cô ấy đến, mặc dù bốn bề lối ra đều bị chặn lại, nhưng lúc ấy, chúng tôi ai cũng không biết. Cô ấy trong tình huống như vậy vẫn đẩy cửa xe kéo tay của tôi, Ân Ân, tôi không cho cô ấy được thứ khác, nhưng nếu ai muốn làm cô ta tổn thương, tôi sẽ đòi về từng cái một.”

Dung Ân đi vào phòng ngủ, tiếng khóc rống của Hạ Phi Vũ còn ở bên tai, còn có, gương mặt bị thương tuyệt vọng của Hạ Tử Hạo, cũng làm cho ngực cô như bị bóp nghẹn, dường như bị tảng đá khổng lồ đè ép, thở không được.”

“Anh đòi nợ cho Hạ Phi Vũ, vậy những đau đớn Tư Cần đã trải qua, cô ấy phải đi đòi ai đây?” Dung Ân thất thần ngồi ở mép giường, ngược lên nhìn Nam Dạ Tước, “Phương thức giống nhau, anh còn muốn diễn lại lần nữa, phải không?”

Nam Dạ Tước đứng ở cửa thân thể cao to dựa vào vách tường, “Cô ta quả nhiên chính là Tư Cần.”

Dung Ân không có thừa nhận, cũng không có phủ nhận, “Ban đầu, nếu không phải anh ra tay tàn nhẫn, Hạ Phi Vũ cũng sẽ không có hôm nay, Tư Cần cũng sẽ không có kết quả như bây giờ, Nam Dạ Tước, rốt cuộc, cục diện đến ngày hôm nay, cũng là do anh.”

Cô giương ngón tay chỉ đến người anh trách móc, Nam Dạ Tước càng không có phủ nhận, là trách nhiệm của anh, anh sẽ không đẩy ra, mặc dù ngày đó Tư Cần đã quá khích trước, nhưng hành động đối phó như vậy, dù sao cũng là anh.

“Anh muốn đòi về như thế nào chứ?” Dung Ân hai tay chống ở giường, “1 bây giờ còn có cái gì để các người lấy đi nữa?”

Nam Dạ Tước nghiêng đứng dậy, đi vào phòng ngủ, “Cho nên, cô ta đổi khuôn mặt chính là vì trả thù? Cô ta khuất nhục, bà nội cô ta chết, nếu như vậy, vì sao không trực tiếp tìm tôi?”

Dung Ân thấy anh ngồi vào bên cạnh mình, thân ảnh cao lớn ngăn trở ánh sáng nơi đỉnh đầu, cô đột nhiên cảm giác rất mệt mỏi, chu toàn ở hai bên, trở mắt nhìn người khác đau đớn rồi lại không thể văn hồi, “Cô ấy nói, người cô ấy không muốn thương tổn nhất là tôi, cô ấy biết chúng ta ở chung, Nam Dạ Tước, tối hôm đó, hai người cũng không có xảy ra chuyện gì...”

Thông minh như anh, chỉ cần nghĩ một chút, là có thể thông suốt những thứ kia ban đầu không có chuyện gì, Nam Dạ Tước thuận thế nằm dài trên giường, nói cái gì cũng không có nói, nhắm hai mắt lại.

Dạ Dạ dựa ở bên cạnh, bị đá một cái, lần này không kêu lên nữa, bộ dáng im lặng càng lộ ra vẻ đáng thương.

Tư Cần mấy ngày qua cũng không có đi làm, cô biết trốn cũng vô dụng, đợi chuyện sáng tỏ ..., cô liền không có đường thể đi.

Chẳng qua là, cô làm sao cũng không nghĩ tới Nam Dạ Tước sẽ tìm tới cửa.

Khi cô mở cửa, thần sắc run sợ, rõ ràng kinh ngạc, người đàn ông một mình đến, Tư Cần tránh ra bên cạnh ý nói anh vào.

Cô rót cho anh ly nước, Nam Dạ Tước mười ngón tay nắm chặt, Tư Cần mặc quần áo đơn giản ngồi đối diện anh.

“Anh tới, là vì chuyện Hạ Phi Vũ sao?”

“Cô không sợ à?” Con người Nam Dạ Tước bén nhọn quét bốn phía, căn phòng rất đơn giản, không có bày biện gì xinh đẹp.

“Lúc tôi bắt đầu lên kế hoạch, tôi đã không nghĩ đến nỗi sợ nữa.” mục đích của Tư Cần đã đạt được, không cần phải giấu giếm nữa, “Tôi biết, anh sẽ không bỏ qua cho tôi, Hạ gia cũng sẽ không bỏ qua, tôi đã làm được đến nước này, đã có thể xem như đòi nợ được rồi, chuyện bà nội, luật pháp phán quyết rất công bằng sao? Tôi không muốn thứ hư vô đó, chân chính đền mạng, tôi cũng không thể làm được, cho nên, tôi rạch trên mặt cô ta một đường.”

Thật ra thì, trong thế giới của Nam Dạ Tước, loại ăn miếng trả miếng này gặp phải không ít, anh thậm chí tìm không ra lí do phản bác Tư Cần.

Cô gái bưng chén trà đứng lên, đi đến ban công, “Ban đầu, tôi hận cả hai người, cho nên, tôi trở lại, chuyện thứ nhất chính là tìm anh, tôi vốn định, để sau khi anh biết được thân phận của tôi, có phải sẽ thấy rất ghê tởm, nhưng ý nghĩ ban đầu sau khi gặp Dung Ân đã dao động. Tôi từng muốn từ anh, làm ra rất nhiều chuyện, nhưng cuối cùng cũng bỏ qua, chính tôi đã không có hạnh phúc, liền muốn cô ấy có thể hạnh phúc.”

Nam Dạ Tước một lần nữa nhìn kỹ cô gái này, bóng lưng cô mảnh mai, mặc mặc dù tư tưởng rất cực đoan, nhưng không phải không thừa nhận, cô đối với người tốt với mình, nhiệt tình báo đáp nồng nhiệt, người như vậy, yêu hận quá rõ ràng.

“Tôi từng không cho là mình làm gì sai,” ánh mắt lướt qua tai Tư Cần nhìn về nơi xa, “Nhưng lần này, tôi lại không có cách nào khẳng định.”

Cô gái cười cười, ngón tay cầm chặt chén trà, “Tôi cũng vậy, ” cô cười như không cười ngẩng đầu nhìn về nơi xa, “Ngày đó ở Cẩm Dỗ, nếu như tôi có thể kiên nhẫn một chút, cũng sẽ không có cục diện như hôm nay, nhưng tôi không có, ” tính tình Tư Cần rất mạnh mẽ, có lẽ, chuyện xưa một lần nữa nhớ lại..., cô vẫn là nhìn không được Hạ Phi Vũ công kích, nhưng vừa nghĩ tới Hạ Tử Hạo..., cô nhất định có thể nhìn xuống.

Cô nghĩ, ban đầu cô coi như là cắn nát hàm răng cũng có thể nhịn.

Ánh nắng xuyên thấu đi vào, chiếu vào gương mặt Nam Dạ Tước hiện lên âm mị, mỗi ngũ quan của anh cũng rất hoàn mỹ, kết hợp với nhau, luôn luôn là loại cao quý mà mọi người đổ xô vào. Nếu anh biết có ngày hôm nay, ban đầu sẽ không đối với cô ấy như vậy, nhiều lắm chỉ là trừng trị mấy tên kia, rốt cuộc, Dung Ân nói không sai, người gây nên hết thảy chuyện này, thật ra là anh.

Bọn họ đứng ở cùng một phòng, cũng không có như trong tưởng tượng, thủy hỏa bất dung, hai tay Tư Cần cảm nhận được nhiệt độ của tách trà, “Anh sẽ đối xử tốt với Dung Ân, đúng không?”

“Sao cô lại cho là, cô ấy ở bên cạnh tôi sẽ hạnh phúc?”

Tư Cần suy nghĩ một chút, chậm rãi nói, “Trực giác thôi, anh hôm nay đến nơi này, khẳng định cũng là vì Dung Ân, thật ra thì, cho dù anh không tìm tôi, tôi cũng sẽ tìm anh. Dĩ nhiên, chúng ta không làm được bạn bè, thậm chí từng có ý nghĩ đem đối phương đưa vào chỗ chết, gặp qua lần này về sau, cũng đừng có gặp mặt lại nữa, nói với Dung Ân, tôi lạc tới tình trạng hôm nay, không liên quan gì đến anh. . .”

” Trả nợ và trừng phạt, là hai loại phương thức không giống nhau, tôi bên này, tôi sẽ buông tay chuyện này vì tôi mà dựng lên, hôm nay biến thành như vậy, tôi muốn đến đây kết thúc. Vì Ân Ân, tôi cũng không thể tiếp tục làm chuyện tổn thương cô, nhưng Hạ gia bên kia, bọn họ sẽ có hành động của họ, tôi sẽ không nhúng tay, đó là chuyện giữa các người, tôi không cách nào giúp cô, cô hiểu chưa?” Nam Dạ Tước nói rất thực tế, cô vén lên khóe miệng gật đầu, anh ta có thể vì Dung Ân làm được chuyện này, đúng là không dễ.

Nam Dạ Tước không có ở lâu, Tư Cần nói rất đúng, bọn họ không là bạn, nếu không phải ở giữa có một Dung Ân, bọn họ sớm đã bắt đầu chém giết lẫn nhau.

Lúc Nam Dạ Tước mở cửa đi ra ngoài , giật mình kinh ngạc, xoa vai người đàn ông đi ra ngoài.

Tư Cần không có nghe được âm thanh đóng cửa , cô xoay người lại, liền thấy Hạ Tử Hạo đứng ở cửa.

Chén trà trong lòng bàn tay rơi xuống mặt đất, nước trà ấm áp bắn tung tóe lưng bàn chân Tư Cần, cô theo bản năng lui lại, mặc dù sớm muộn cũng sẽ gặp, nhưng nếu không phải Nam Dạ Tước đi ra ngoài, Tư Cần chắc chắn sẽ không để anh vào. Chân tay cô luống cuống đứng ở ban công, Hạ Tử Hạo đóng cửa lại, mặc chiếc áo khoác màu nâu, cầm kiên nghị lộ ra mấy phần lạnh lùng, râu mép lâu ngày không cạo.

Hai người liếc nhau một cái, Tư Cần lướt qua những mảnh vỡ kia đi vào phòng.

Hạ Tử Hạo thấy cô muốn đi vào phòng ngủ, hấn nắm chặt tay cô, dùng sức rất mạnh, dường như muốn bẻ gãy tay Tư Cần, mặc dù đau, nhưng cô cũng cắn răng không có kêu lên.

“Tại sao? ” hấn hỏi.

Tư Cần có thể nói với mọi người, ‘tôi không hối hận’, duy nhất không thể đối mặt với Hạ Tử Hạo.

Người đàn ông nắm chặt hai vai của cô, kéo cô đến, vội vã đặt cô trước mặt mình, “Tại sao, chúng ta vốn là có thể thật tốt , cô tại sao muốn làm như vậy? Trần Cần!”

Hấn lay bả vai của cô, cô chỉ cảm thấy bên trong đôi mắt thế giới tan thành những mảnh nhỏ, càng lúc càng mơ hồ, ” Tôi không gọi là Trần Cần, tên của tôi là Tư Cần.”

Người đàn ông đối với cái tên này cũng chưa quen thuộc, “Tại sao cô muốn gạt tôi?”

Thân thể mảnh khảnh của cô trong lòng bàn tay anh càng lộ ra vẻ gầy yếu, tóc quăn che ở tay người đàn ông, Tư Cần ở rất gần hấn, có thể nhìn thấy con người màu đỏ tươi, “Tử Hạo, anh biết tại sao không?”

“Nói cho tôi biết.” Giọng nói người đàn ông tràn đầy thống khổ, khàn vô cùng.

“Được.” Tư Cần mặt không thấy đổi chống lại ánh mắt của hấn, ” Anh sẽ không quên, trước đây không lâu, em của anh đã đụng một lão bà chứ?”

Hạ Tử Hạo con người như kiểm sắc thâm thúy, lắc đầu, ” Cô...”

“Đúng, đó là bà nội tôi.” Nước mắt quá mức nặng nề, cuối cùng vẫn chảy ra, chảy xuống đến khóe miệng, mặt sấp làm người ta nôn mửa, ” Bà là người thân duy nhất của tôi, em của anh đã tông chết bà, còn có, tôi sợ dĩ đối xử với cô ta như vậy, là bởi vì tôi cũng đã bị như vậy, Hạ Tử Hạo, tôi bị người ta cưỡng dâm, anh có biết không?”

Tóc ngắn của người đàn ông dường như dựng thẳng lên, mười ngón tay anh dùng sức, trên mặt hiện ra vẻ khó tin, “Không thể nào, là ai, là ai? !”

“Anh đi về hỏi Hạ Phi Vũ sẽ biết thôi,” Tư Cần biết mình tàn nhẫn, cô lúc này, trong tay như nắm lấy một con dao hai lưỡi, đâm Tư Cần một nhát đồng thời cũng hung hăng khoét vào chính mình, ” Tôi ở bên cạnh anh, cũng là vì trả thù, chuyện anh nhận hối lộ, cũng là tôi an bài, bây giờ, anh cuối cùng cũng hiểu hết rồi chứ?”

Hạ Tử Hạo vung cánh tay, Tư Cần ngã xuống ghế salon, đầu choáng váng hoa mắt, hấn chỉ cảm thấy cả bộ ngực giống như là muốn nổ tung lửa gát, phản bội, hấn yêu người phụ nữ này sâu đậm như vậy, cũng vì cô mà không tiếc trở mặt với mọi người trong nhà, muốn cho cô một gia đình, hấn quý trọng như thế, nhưng đổi lại là cái gì?

Phanh thây xé xác, cũng không có đau như vậy. Hạ Tử Hạo đứng ở trong phòng khách, nhớ tới gương mặt em gái bị hủy hoại, nhớ tới cô ta nửa đêm thấy ác mộng thức giấc, hấn chỉ cảm thấy càng ngày càng áy náy, dường như, chính mình là hung thủ gián tiếp phá hủy cô.

“Là mất tôi bị mù, tôi nghĩ cô thật tâm, mọi người trong nhà đều phản đối, tôi như kẻ điên vẫn kiên trì, Phi Vũ lúc ấy đã nhắc nhở tôi, nói cô cùng Nam Dạ Tước quan hệ không phải nông cạn, nó còn xem qua hình các người lên giường, nhưng là tôi kêu nó câm miệng. Bởi vì, những chuyện đó cũng là chuyện trước khi tôi biết cô, tôi không quan tâm, tôi cứ tưởng rằng, tôi có thể cho cô một cuộc sống mới, bắt đầu lại từ đầu...”
Hạ Tử Hạo nói xong lời cuối cùng, như một đứa bé ngồi chồm hồm trên mặt đất khóc, hai tay anh dùng sức nắm lấy tóc mình, cầm lên quả đấm hung hăng nện trên đầu.

Tư Cần không chịu nổi chảy nước mắt, khí lực đứng lên cô cũng không có, hai đầu gối quỳ bò đến bên người đàn ông, ” Tử Hạo, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Cô không nghĩ đến chính mình lại đau như vậy, tim đã bị xé nát, cô cố gắng kéo tay người đàn ông, muốn ôm anh, nhưng Hạ Tử Hạo không muốn cô đụng chạm, anh dùng lực hất ra, không còn kịp thu lại quả đấm rơi vào mặt Tư Cần. Người đàn ông đứng lên, đốt ngón tay nắm chắc, trên mặt đầy nước mắt, sau khi ngấn ngơ đến đáy mắt trở thành một mảnh lạnh như băng, anh cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Dung Ân nhận được điện thoại, lúc chạy đến, đã là buổi tối.

Cửa nhà Tư Cần mở rộng, hàng xóm ở ngoài cửa thỉnh thoảng ngó vào.

Bên trong phòng khách, bữa bột, lon bia cùng gác tàn thuốc, gối, tất cả những đồ vật có thể ném được đều nằm dưới đất. Dung Ân đóng cửa lại, ở sau rèm cửa sổ tìm được Tư Cần.

CỔ chặt vật đem mặt chôn ở hai đầu gối, trên cổ tay trái, máu tươi chảy ra, Dung Ân nhẹ kéo đầu của cô, chỉ thấy trên mặt cô sưng lên một mảng lớn, khoe miệng rách toạc, “Tư Cần, chuyện gì xảy ra, có phải ai đánh cậu không?”

Bên chân, là một con dao cắt tĩa. Cô khắc tại chính cổ tay mình ba chữ ‘ Hạ Tử Hạo’, hơn nữa, khắc rất sâu, mỗi một vết dao làm rách toạc da thịt.

” Dung Ân, mình thật sự yêu anh ấy, yêu đến tận xương tủy... Khắc sâu, nhưng, mình bây giờ đã mất anh ấy rồi...” Tóc Tư Cần rối bù, cô bắt được cánh tay Dung Ân, ” Làm sao bây giờ, có phải mình sẽ không bao giờ có thể tìm anh ấy trở về nữa đúng không?”

Dung Ân chỉ cảm thấy cổ họng khô ráp khó chịu, cô biết, Tư Cần cuối cùng cũng sẽ có ngày hối hận, cô ôm hai bai cô gái, ” Tư Cần, đứng lên đi, chúng ta vào phòng trước.”

“Ban đầu lúc cậu khuyên mình, mình không nghe, nhưng bây giờ, tim của mình rất đau rất đau...” hai tay Tư Cần dán chặt trước ngực, ba chữ Hạ Tử Hạo trên tay, vì cô dùng sức mà máu tươi chảy ra, chất lỏng rỉ ra đỏ sẫm, chói mắt không thôi.

” Anh ấy nói, anh ấy không quan tâm đến quá khứ của mình, anh ấy muốn cưới mình, Dung Ân, anh ấy nói muốn kết hôn với mình...” Tư Cần ngồi dưới đất, vừa khóc vừa cười, trên mặt nước mắt cùng máu hòa vào nhau, cô đến bây giờ vẫn cô đơn, hiện tại, thật khó khăn có người nói yêu cô, muốn cho cô một gia đình ấm áp, nhưng Hạ Tử Hạo, cho dù cô thật muốn tiếp nhận tình yêu của anh, họ cũng không có một chút khả năng.

Yêu sâu đậm như vậy, vừa mới bắt đầu, cũng đã sắp chết đi, nó được hun đúc từ tuyệt vọng và cừu hận, sau khi mọc rễ nảy mầm, nhất định sẽ chết non. Tư Cần chặt lấy Dung Ân, cô không muốn một mình cô đơn ở chỗ này, cô cảm giác mình sắp điên rồi, “Mình tại sao lại yêu anh ấy, tại sao?”

Dung Ân mân khấn đôi môi, mặc dù như vậy, bên trong đôi mắt vẫn là mơ hồ hơi nước.

” Tư Cần, hãy quên hết đi...”

“Mình không quên được, ” Tư Cần thất thanh khóc rống, “Dung Ân, cậu đừng nói, hãy nghe mình nói được không, mình có rất nhiều điều muốn nói...”

Hai người co rúc ở sau rèm cửa sổ, ôm nhau thật chặt, Tư Cần nói, khi còn bé, lúc cô cảm thấy cô đơn, liền thích núp trong góc, hoặc là trốn trong chăn, chỉ cần có thể đem chính mình giấu đi. Cô nói Dung Ân thật giống như bà nội, giống bà nội sờ sờ đầu của cô, nói A Cần, làm sao bây giờ mới về, đừng làm quá sức...

Dung Ân thật không có chèn vào nói, cô rất an tĩnh nghe, nước mắt chảy xuống rơi đến trên mu bàn tay, từng giọt nở rộ.

Tư Cần nói cô cùng Hạ Tử Hạo bắt đầu, cô nói, bọn họ gặp nhau ở Cám Dỗ, lúc ấy anh đứng trong đám người, hạc giữa bầy gà, nhìn qua một cái, đã hấp dẫn cô.

Cô nói, lần đầu giữa hai người, anh cũng rất cẩn thận từng li từng tí, nâng niu cô, sợ cô đau.

Tư Cần nói rất nhiều rất nhiều..., đến khi, tiếng nói ách đi, vọng lại như tiếng kêu oán, Dung Ân lau nước mắt, đứng dậy đến máy đun nước, lấy cho cô một ly nước.

Lúc trở lại, liền đốt một điều thuốc, hung hăng hút hai hơi sau đó đem điều thuốc gụi vào cô tay.

Mùi vị da thịt cháy trong nháy mắt tràn ngập cả căn phòng, Dung Ân vứt bỏ chén nước, lật đật kéo tay cô ra, " Tư Cần, cậu điên rồi sao, cậu như vậy không sợ mình sẽ xảy ra chuyện gì sao?"

Chữ Hạ kia rướm máu đã bị hủy diệt, trên cổ tay hiện ra một đốt rất sâu, Tư Cần dựa vách tường, " Dung Ân, cậu biết không? Mình muốn đem Hạ Tử Hạo vĩnh viễn nhớ trong lòng mình, đợi những vết thương này lành đi, chúng có thể lưu lại trên thân thể mình cả đời này, người đàn ông này, mình sẽ có anh ấy cả đời, anh ấy sẽ không biến mất, chỉ có thể theo thời gian mà khắc sâu hơn, mình muốn dùng cái này để tế lễ, đây là khoảng thời gian duy nhất mình được yêu, mình yêu rất sâu đậm, không thể lấy ra được..."

Hai mắt Tư Cần trống rỗng, Dung Ân vén tóc cô, muốn xem vết thương trên tay cô, nhưng không cho.

Cô ngồi dưới đất, khóc đến sau cùng, lại im lặng lạ thường, cô dựa vào cửa sổ sát đất, ánh mắt nhìn ra mặt trời.

Sau hơn nửa đêm, một câu Tư Cần cũng không nói, Dung Ân theo cô ngồi, cả đêm không có nhắm mắt.

Đến ngày thứ hai, Tư Cần mệt mỏi, phải dựa vào cửa sổ ngủ say, Dung Ân đỡ cô vào phòng, trong phòng khách đã dọn dẹp sạch sẽ, cô không dám ra cửa, gọi đồ ăn mang đến, cảm thấy rất mệt, liền tựa vào trên ghế sa lon ngủ một hồi.

Tư Cần ngủ đến xế chiều, lúc đi ra, tắm rửa, quần áo cũng thay, đầu tóc vẫn còn ướt, tinh thần nhìn qua không tệ, khôi phục không ít.

Vết thương trên cổ tay bị ống tay áo che đi, Dung Ân mở mắt, " Cậu đã dậy rồi."

"Tối hôm qua, có phải mình rất điên không?" Tư Cần ngồi bên cạnh Dung Ân, đồ ăn gọi đến Dung Ân cũng chưa có ăn, cô đến lò viba đun lại, " Lúc ấy tâm tình quá kém, phát điên, làm hại cậu cũng không thể ngủ."

"Ăn một chút gì đi, tiếng của cậu tắt rồi đó, mấy ngày nay, mình sẽ ở cùng cậu."

"Không cần, " Tư Cần mỉm cười, " Cậu cho rằng mình không có đàn ông thì không sống được sao? Chẳng qua tối qua uống một chút rượu, say khướt thôi, thật đúng là dọa cậu sợ rồi," Bộ dạng cô nửa đùa nửa thật, đem thức ăn nóng hổi mang lên, tâm tình đã khá nhiều, Dung Ân thủy chung không yên lòng, "Mấy ngày qua, không có gặp phiền toái gì sao?"

"Cậu yên tâm đi," Tư Cần ném thức ăn, " Mình không sao."

Ăn cơm xong, đến gần đêm, Tư Cần kêu Dung Ân trở về, cô vốn định buổi tối ở chỗ này, nhưng là Tư Cần liên tục nói chính mình không có chuyện gì, Dung Ân nếu là biết biến cố sau này, ngày đó dù thế nào cô cũng sẽ không đi .

113. Chương 105 (p2)

Chương 105 (p2)

Ngày hôm sau, điện thoại Tư Cần tắt máy. Dung Ân qua tìm, chủ nhà nói Tư Cần đã dọn nhà trong đêm, đi rất gấp, ngay cả tiền thừa cũng không lấy.

Cô lần nữa biến mất.

Dường như là đồng thời, Hạ gia truyền ra tin vui, Hạ Tử Hạo nửa tháng sau sẽ cùng Giang tiểu thư đính hôn, chuyện này không khác gì một làn sóng không nhỏ.

Người sáng suốt rất tinh tường, Hạ Tử Hạo nhận hối lộ, mặc dù đến nay đã chìm xuống, nhưng đối với những người tham chính mà nói, danh tiếng quan trọng nhất, trước tình trạng nguy cấp này, đám hỏi cùng Giang gia, là lựa chọn tốt nhất bác bỏ tin đồn.

Hạ gia cùng Giang gia, mấy đời qua lại thân thiết, hai đứa bé cũng là thanh mai trúc mã, tiệc đính hôn này, ở trong mắt mọi người đương nhiên là nước chảy thành sông.

Tiệc được đãi ở nhà hàng cao chọc trời, bao hết một tầng.

Nam Dạ Tước được mời, vốn không muốn tham dự, nhưng ngại từ chối, vẫn là một mình đi trước.

Dung Ân thuê xe đi tới vùng ngoại thành, cô mua một bó hoa, đi vào khu mộ, đến trước mộ bà nội, liếc thấy trong bình hoa có vài bông Bách Hợp, chen chúc nhau, trên mặt còn có những giọt nước còn mới.

Trong đầu cô phản ứng đầu tiên chính là Tư Cần đã đến.

Dung Ân thả hoa trong tay rơi xuống, sải bước đến cửa, ông lão chịu trách nhiệm trông coi chỗ này mỗi ngày có người đến đều có ghi chép, mới có thể điều tra ra.

“Ông lão, tôi muốn hỏi, ngôi mộ 1314, hôm nay có người đến thăm sao?” (Không biết các bạn có biết điều này không, 1314 nghĩa là trọn đời trọn kiếp, y như 520 là anh yêu em ý)

Ông lão bên trong đang xem báo, nghe được câu hỏi, giơ mắt kiếng trên mũi lên, “Hôm nay có một cô gái đến, ta xem xem, ” ông lật sổ ra, “Đúng, là ngôi mộ 1314.”

“Xin hỏi, bộ dáng cô ấy như thế nào, ông thấy cô ấy đi hướng nào rồi?”

“Một cô gái rất đẹp, đúng rồi, cô bé thật kỳ quái, tới tảo mộ, lại mặc áo cưới, ban ngày, hù dọa ta sợ gần chết...”

Dung Ân ánh mắt sợ run lên, vội vàng cảm ơn sau chạy ra ngoài, cả trái tim cô như muốn nhảy khỏi cổ họng, bước đi hư ảo giẫm lên bông, cô đón xe chạy thẳng đến khách sạn cao chọc trời.

Nam Dạ Tước vừa tới, liền nhận được điện thoại của Dung Ân, anh nhếch khóe miệng cười, “Alo, Ân Ân?”

“Alo, anh nhìn thấy Tư Cần không?”

Nam Dạ Tước ánh mắt quét bốn phía, “Không có, cô ấy sao lại ở đây?”

“Dạ,” Dung Ân dưới tình thế cấp bách, liền gọi ra tên của anh, “Em sợ Tư Cần làm chuyện điên rồ, anh xem giúp em một chút, nếu thấy cô ấy ở khách sạn..., nhất định phải ngăn cản cô ấy, em sẽ đến ngay.”

“Được” Nam Dạ Tước mặt sắc mặt ngưng trọng, thu hồi điện thoại.

Các vị khách bắt đầu kí tên, Hạ Tử Hạo cùng Giang tiểu thư xuống xe, những cô gái khánh tiết (là những người đứng xếp hàng trước những cửa khách sạn trong các tiệc cưới) bước ra nghênh đón, trưởng bối hai bên cười rục rịch, như tắm gió xuân.

“Nhìn kia, đó hình như là người —”

Trong đám người, không biết là người nào dẫn đầu hô lên một câu, rất nhiều người ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy trên lầu 10, một cô gái mặc áo cưới ngồi trên lan can, cặp chân trơn bóng mảnh khảnh nhẹ nhàng quơ, có người bị làm cho sợ đến luôn miệng thét chói tai. Nhân vật chính hôm nay cũng tới đến trên quảng trường, hần mặc tây phục màu trắng nho nhã, tuần lã phi phạm, ngẩng đầu nhìn lại, gương mặt vốn cũng không có vui mừng lập tức liền căng thẳng.

Nam Dạ Tước cũng phát hiện, trong con người anh hiện lên bén nhọn, thừa dịp nhiều người, đi tới bên trong khách sạn.

Tư Cần ngồi ở ngoài vòng bảo hộ của ban công lộ thiên, chỉ cần nghiêng người, thì lập tức rơi xuống.

Sắc mặt Hạ Tử Hạo cứng đờ, vạt ra đám người chạy đến phía trước., “Tư Cần xuống, Tư Cần...”

“Tử Hạo,” Giang tiểu thư không vui nhú mày, hôm nay khách mời đều là những nhân vật tầm cỡ của thành phố Bạch Sa, hẳn làm mất mặt như vậy, cô cũng sẽ gánh không nổi, ” Anh làm cái gì vậy?” Cô ta đi đến bên cạnh Hạ Tử Hạo, kéo nhẹ ống tay áo của hắn.

Hạ lão gia tức thẳng dậy chân, tiếng nói tức giận mười phần, “Người trở lại cho ta, hôm nay là tiệc đính hôn của người đó!” Người đàn bà này, phá hủy hai đứa con của ông ta, còn mặc áo cưới đen đây làm loạn, cô ta cũng không nhìn xem hôm nay là tình cảnh gì!

“Tư Cần, em xuống đây, phía trên nguy hiểm —— “

Cô gái phía trên tựa hồ nghe được tiếng kêu to phía dưới, cô nàng đứng đưa hai chân, từ từ cúi đầu xuống, Hạ Tử Hạo, quả nhiên như lần đầu cô gặp gỡ, vẫn cúi mắt giữa đám đông. Tư Cần nhẹ vén lên khoe miệng, cô gơ tay lên, trên cổ tay trắng, hai chữ Tử Hạo rõ ràng, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở bắn vào trong mắt cô, cô chợt cảm thấy choáng váng, thân thể nghiêng qua , thiếu chút nữa trồng xuống.

“A —— ” có người hét chói tai liên tục .

Một cánh tay Tư Cần kịp thời vịn lại lan can, làn váy của áo cưới màu trắng giống như một đôi cánh trắng tinh, cô cười cười, cầm lấy điện thoại bên cạnh.

Điện thoại đổ chuông một chút, Hạ Tử Hạo liền bắt lấy.

“Tử Hạo, hôm nay em đẹp không?”

“Đẹp, Tư Cần, trong lòng anh em đẹp nhất.” Giọng người giọng đàn ông bắt đầu nghẹn ngào, hắn ngửa đầu, co nhìn xuống, ánh mắt của hai người bỏ qua những ngăn cách, lần nữa nhìn nhau.

Bên cạnh Hạ Tử Hạo, Giang tiểu thư hung hăng cắn răng, tức đến sắc mặt trắng bệch.

“Tử Hạo, hôm nay là ngày vui của anh, em tới chúc phúc cho anh.”

“Tư Cần, có lời gì xuống rồi chúng ta từ từ nói, được không?”

Hôm nay cô quả thật rất đẹp, bộ dạng mặc áo cưới , như một Thiên Sứ, Hạ Tử Hạo chỉ cảm thấy hai mắt đau nhói, ánh mặt trời chiếu xuống, hắn chỉ có thể nhắm mắt lại, Tư Cần lắc đầu, giọng nói lạnh nhạt, ” Tử Hạo, cô gái bên cạnh là người cùng anh đi hết nửa đời sau sao? Cô ta sẽ là vợ của anh... Tử Hạo, em thật hâm mộ cô ấy, đổi lại là em..., có thể đứng bên cạnh anh một ngày, em cũng thỏa mãn rồi. Em hy vọng cô nào có thể gọi họ một tiếng ba mẹ,” Tư Cần lau mắt, dường như là khóc, tiếng nói khàn khàn, giọng nói chuyển làm tự giễu, ” Em thật là nằm mộng ban ngày rồi...”

“Tử Hạo, đừng làm mất mặt ở chỗ này,” cuộc đối thoại của hai người bị Hạ lão gia cắt đứt, ông ta kéo tay Hạ Tử Hạo, kéo đi, “Đi...”

“Cha, ” Người đàn ông nói, dời điện thoại bên tai đi, ” Con không thể bỏ lại Tư Cần...”

Cô có thể từ trong điện thoại di động nghe được hai người tranh chấp, Hạ lão gia quơ tay múa chân, hận không thể tát cho anh một bạt tai, ” Cô ta muốn nhảy lầu là chuyện của cô ta, người nhìn thử xem thân phận người là gì, cô ta muốn nhảy càng tốt, mạng của chính mình, không liên quan gì đến Hạ gia chúng ta!”

“Cha, ” Hạ Tử Hạo bị chọc giận, dùng sức hất ra kìm hãm, “Sao người có thể nói như vậy!”

Tình cảnh phía dưới đất đầu lâm vào hỗn loạn, Hạ phu nhân tới khuyên can, Hạ Tử Hạo cầm lấy điện thoại di động trở lại chỗ ban này, “Tư Cần, em xuống đây, chúng ta kết hôn có được hay không? Chúng ta rời đi chỗ này, không bao giờ ...trở lại nữa. . .”

Tư Cần cầm điện thoại di động, lòng tuyệt vọng lần nữa rung động, cô nhẹ giọng khóc nức nở, cúi thấp đầu, mặc dù biết kết cục như vậy chỉ có trong lời nói dụ trẻ nhỏ, nhưng cô tình nguyện tin tưởng, “Tử Hạo, em yêu anh, em không lừa được chính mình, em yêu anh. . .”

“Anh cũng yêu em!” Người đàn ông chảy nước mắt, chữ chữ kiên định mà hết sức chân thành.

Nam Dạ Tước chạy tới sân thượng, Tư Cần cùng Hạ Tử Hạo đang nói chuyện điện thoại, cô nghe được động tĩnh sau nghiêng đầu lại, “Không được qua đây —— “

“Tôi nghĩ cô là người thông minh, sao lại làm việc ngốc nghếch này?”

Tư Cần tay trái bám vào lan can, thân thể nghiêng ra ngoài, “Người không được qua đây!”

Nam Dạ Tước đứng tại nguyên chỗ, không dám động, Tư Cần nghiêng nhìn phía dưới, cánh tay kéo thẳng có thể buông ra bất cứ lúc nào, ” Tử Hạo, em biết lựa chọn cách này, ai cũng sẽ nói em quá hèn yếu, chính em cũng biết. Nhưng, lựa chọn sống sót, thật ra so với chết càng phải có dũng khí, em quá mệt mỏi, một mình bà nội sẽ lạc đường, em đã đến lúc phải đi theo bà...”

“Tư Cần,” một đầu điện thoại, truyền đến gào thét e ngại mà bén nhọn, ” Không nên, đường sau này, có anh giúp em ——”

“Không nên, ” Nam Dạ Tước dưới tình thế cấp bách, sải bước đến, ” Tôi đáp ứng cô, tôi có thể cho cô một thân phận mới, cô có thể cùng hân đến một chỗ khác bắt đầu lại lần nữa, tôi sẽ giúp cô!”

“Nam Dạ Tước, ” cô gái quay đầu lại nhìn anh, “Cảm ơn anh.”

Một lần nữa bắt đầu, nói dễ vậy sao? Cô không phải là cô bé lọ lem, cô không có hoàng tử cứu vớt, Tử Hạo, nếu để em nhìn anh ở bên cạnh người người đàn bà khác, tay trong tay bên nhau, không khác gì hủy diệt em. Loại đau đớn này, em sợ phải thừa nhận, em thật ra rất nhát gan, vậy nên, em tình nguyện chết đi.

“Nam Dạ Tước, hứa với tôi, chăm sóc Dung Ân thật tốt, tôi tin anh...”

Cánh môi cô tràn ra kiên quyết, “Tử Hạo, tha thứ cho sự ích kỉ của em, em hi vọng anh có thể nhớ rằng, em từng dùng mạng sống của mình yêu anh...”

Tư Cần chính là một con mèo trong đêm tối, cô cũng thích ở dưới ánh mặt trời lim dim, nhưng cô biết mình nhất định là một con rối trong đêm tối, cô không đấu lại người càng không đấu lại trời, lời ước nguyện của cô trước hoa hồng Champagne, đích thị là bọt biển, nếu sống không được, lựa chọn một cách bốc đồng ra đi, ít nhất là ở trước mặt anh ấy.

Lúc Dung Ân vội vàng chạy tới khách sạn, quảng trường lớn ở chỗ này, ở giữa có bể phun nước, vài giọt nước tung đến trên mặt, lạnh lạnh.

“A —— ” cách đó không xa, tiếng thét chói tai xé rách bầu trời.

Tư Cần buông tay ra, thân thể rất nhanh rơi xuống, áo cưới màu trắng thuần khiết theo gió vung lên, thật giống như là một con chim bồ câu trắng, cô nhắm hai mắt lại, bên tai, tiếng người đàn ông gào thét tê tâm liệt phế từ trong điện thoại truyền đến. Cô mở bàn tay ra, tốc độ rơi xuống rất nhanh, khăn trên đầu thối bay đi, trong thoáng chốc, Tư Cần có thể nghe tiếng bà nội nói ” A Cần, sao người lại ngu ngốc như vậy?”

Hạ Tử Hạo vút điện thoại, muốn chạy lên cứu, nhưng lại bị mấy người phía sau kéo lại.

Bước chân Dung Ân cứng ngắc, cô cảm thấy toàn bộ thế giới cũng sụp xuống, chung quanh hết thảy cũng đang xoay tròn, tất cả mọi thứ thật giống như điên đảo, cô muốn mở miệng, nhưng trong cổ họng giống như là bị cái gì đè ép, làm âm thanh lúc đi ra được, cô đã nghe được mùi máu tanh, “Tư Cần!”

Dung Ân, nhớ kỹ. . .

Cậu phải hạnh phúc.

Kiếp này, hạnh phúc chưa bao giờ đến gần mình, cho nên, cậu phải hạnh phúc.

Lúc cô rơi xuống, trên quảng trường, chim bồ câu trắng từng đám từng đám nhàn hạ bay lượn, giống như sợ hãi, vỗ cánh rất gấp.

Dung Ân thấy được màu máu, Hạ Tử Hạo như đối diện tất cả mọi người ra, anh quý rạp xuống mặt đất cứng rắn, hai quả đấm từng cái nện xuống, máu tươi tóe ra, bắn vào tây phục màu trắng của anh, anh giống như dã thú gầm lên, mọi người vây lại, hoa hồng trước ngực người đàn ông rơi xuống mặt đất, ai cũng không dám nhích tới gần, tiếng rên rỉ của anh chìm vào trong lòng mỗi người, ngay cả gió, tựa hồ cũng đang khóc.

120 cùng đội phòng cháy chữa cháy chạy đến thấy quen tình cảnh này, chỉ là lác đác. (120 giống như 115 bên Việt Nam)

Tư Cần nói, cô ấy không thể là Thiên Sứ.

Cho nên, cô chỉ có thể chìm vào bóng đêm.

Dung Ân giật mình tại nguyên chỗ, một bước cũng không bước nổi ra, Tư Cần khi còn sống, cuối cùng cũng đã dùng cách dứt khoát nhất để hoàn lại rồi.

Toàn thân cô lạnh như băng, ngay cả đôi môi cũng đều run rẩy, người đàn ông vội vàng chạy tới, anh đem Dung Ân ép vào ngực mình, không để ột mản máu tanh lưu vào đáy mắt cô, hai tay Nam Dạ Tước đặt sau lưng cô, muốn mang cô rời đi.

Dung Ân cứng đờ, ngay cả khí lực bước đi cũng không có.

Nam Dạ Tước cho là cô muốn ở lại nơi này, chẳng qua là ôm chặt lấy cô.

120 bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Hai tay Dung Ân buông thõng tại bên người bỗng nhiên ôm chặt em Nam Dạ Tước, cô rất dùng sức ôm anh, “Chúng ta đi thôi, rời nơi này đi.”

“Được.” người đàn ông ôm eo mảnh khảnh của cô, cô thật sự không có khí lực, anh liền chặn ngang ôm lấy cô đi về phía bãi đậu xe. (ấm lên đó)

Hai tay Dung Ân vẫn ôm cổ Nam Dạ Tước, ” Đối với Tư Cần mà nói, có lẽ, như vậy thật sự là một loại giải thoát.”

Anh vốn tưởng cô sẽ ảm ỉ lên, ít nhất cũng sẽ khóc, ” Ân Ân, cách đối mặt của mỗi người khác nhau, sống, có đôi khi so với chết còn khó chịu hơn.”

Trở lại bên trong xe, Nam Dạ Tước mở điều hòa, hai tay Dung Ân lạnh như văng, anh sưởi ấm từng ngón tay của cô, đặt ở môi, lại tinh tế xoa.

“Anh nói xem, tại sao chúng ta vẫn không thể giữ cô ấy lại được?”

“Là chính cô ấy muốn rời đi, cô ấy nói mệt mỏi.”

Dung Ân cũng cảm thấy mệt mỏi, cô dựa vào ghế ngồi, không bao lâu ngủ thiếp đi, Nam Dạ Tước trong xe ngồi thật lâu, anh vén tóc trên trán Dung Ân, nghiêng thân qua, khẽ hôn xuống.

Không mang theo bất kỳ ham muốn nào, môi mỏng khắc lên, liền rời đi.

Tiệc đính hôn này, sóng gió toàn thành phố, Tư Cần cứ như vậy đi, vẫn không có cứu chữa qua.

Hạ Tử Hạo không để ý phản đối trong nhà, dứt khoát thay cô lo liệu hậu sự.

Dung Ân hi vọng cô có thể được chôn cất cùng bà nội, ngày chôn cất, chỉ có hai người họ.

Ngắn ngủn mấy ngày, Hạ Tử Hạo gầy hằn, bộ dáng không có chút tinh thần, , đầu tóc buông thõng, bên trong đôi mắt ảm đạm không ánh sáng, Dung Ân nhìn không khỏi chua xót, nhưng cũng cố nén, chẳng qua là vành mắt đỏ lên.

Trên bia mộ, Tư Cần nhàn nhạt cười, chỉ có vào lúc này, mới có thể nhớ kỹ bộ dáng điềm tĩnh của cô ấy.

Cô chôn cất bên cạnh bà nội, Hạ Tử Hạo dựa vào bia mộ Tư Cần, ” Em được như nguyện rồi, đời này, anh sẽ mãi nhớ em, em đã khắc sâu vào lòng của anh, rồi cuộc rã cũng sẽ không đi.”

Dung Ân quay đầu đi, gió thổi xào xạc, đường vô tận rên rỉ cùng kêu lên nức nở, thống khổ vô cùng.

“Cô biết không? Thật ra Tư Cần không cần phải chết.”

Dung Ân u mê, không có kịp phản ứng ý tứ trong lời nói hần.

“Cô ấy là bị buộc chết.” Tròng mắt Hạ Tử Hạo tối tăm nhìn thẳng Dung Ân, làm cô chợt cảm thấy trong lòng run sợ, ” Ngày tôi đính hôn, cô ấy vốn có thể không cần phải chết, tôi đã khuyên cô ấy xuống, nhưng là, là, Nam Dạ Tước bức tử cô ấy! Cô có biết, hần lúc ấy nói gì với cô ấy không?”

“Từ sau khi biết ai hại Hạ Phi Vũ, Nam Dạ Tước chưa từng buông tay đối với Tư Cần, hẳn từng bước, đến khi đẩy cô ấy vào tử địa!”

114. Chương 106 (p1)

Chương 106 (p1)

Dung Ân hai mắt tròn tròn, tay nắm thành quả đấm, “Tôi không tin.”

“Tôi không có buộc cô tin ” Hạ Tử Hạo đứng dậy, ở trước mộ Tư Cần lưng quay về phía Dung Ân, ngón tay thon dài nhẹ vuốt ve trên khóe miệng cô gái trong hình, “Tôi đi tìm cô ấy vào đêm đó, Nam Dạ Tước cũng ở đó, hẳn lúc ấy rời đi, cũng vừa lúc tôi tới”. Người đàn ông ánh mắt chán chường cùng Tư Cần đối diện, trong mắt hiện lên tia nhìn khác thường, thật xin lỗi, anh không thể không nói dối.

“Sau đó, cô ấy đem toàn bộ chân tướng đều nói cho tôi biết, bao gồm cả tên thật của cô ấy, những ân oán của cô ấy với Phi Vũ, tôi rất tức giận, còn động thủ tát vào mặt cô ấy...” Người đàn ông cong gập người, khóe mắt hiện lên sự ân hận, điệu bộ cực kỳ bi ai, hai tay hắn nắm lấy bia mộ, đầu khẽ tựa tấm hình của Tư Cần, “Lúc ấy, tôi đã nghĩ đến đem cô ấy rời đi, nhưng cô ấy không chịu. Cô ấy nói Nam Dạ Tước đã bắt đầu ra tay, hẳn đã cảnh cáo Tư Cần, bắt cô ấy không được tiếp xúc bất cứ ai của Hạ Gia, cũng làm cho giữa chúng tôi từ đó kết thúc”.

Chẳng trách Tư Cần đêm đó rất thương tâm, cô ấy bảo Hạ Tử Hạo nói muốn cưới mình...

Dung Ân ánh mắt đau đớn, đến cả ót cô đều ửng ửng, cô tưởng rằng Nam Dạ Tước đã biết chân tướng trước sau, sẽ buông tay đối với Tư Cần, thật không ngờ tới hắn vẫn ngầm hành động.

Hắn còn nói, là Tư Cần chính mình mệt mỏi rồi, tự mình muốn đi.

“Ở tiệc đính hôn hôm đó, cô ấy mặc áo cưới ngồi ở trên ban công lầu 10, cô ấy hỏi tôi, cô ấy có đẹp không?” Hạ Tử Hạo đưa ngón tay vuốt ve ở trên mặt Tư Cần, trừ tấm hình này ra, hẳn cũng không thể nhìn thấy được nụ cười của cô ấy nữa rồi, “Tôi nói với cô ấy, chúng ta hãy rời chỗ này đi, chúng ta kết hôn, không bao giờ trở lại nữa”

“Lúc ấy Nam Dạ Tước ở ngay phía sau cô ấy, Tư Cần vốn là đã đồng ý, cô ấy nói chỉ cần tôi không chê, cô ấy sẽ bỏ tất cả để đi theo tôi, chúng tôi một lần nữa bắt đầu” Giọng nói người đàn ông giống như có gì ghen nơi cổ họng, “Nhưng ...” hắn xoay mình cất cao giọng, giọng lên xuống giống như sóng biển mà phập phồng “Tôi rõ ràng nghe được trong điện thoại giọng của Nam Dạ Tước, hẳn nói, chỉ có cô ấy nhảy xuống, mới có thể kết thúc tất cả chuyện này. Hắn đã đáp ứng Phi Vũ sẽ nghiêm trị hết những người đã tổn thương nó. Tư Cần nếu không chết, hẳn sẽ làm cho những điều kia tái diễn lại tổn thương cô ấy lần nữa. Tóm lại, hẳn sẽ chia rẽ chúng tôi, cũng làm cho cô ấy suốt đời cũng không có một ngày yên ổn.”

Dung Ân ngẩng đầu lên, phảng phất nhìn thấy lúc Tư Cần buông tay, thân thể đứt khoát rơi xuống rất nhanh.

“ Cô không cảm thấy cái chết của cô ấy cùng cô có quan hệ rất lớn sao?” Hạ Tử Hạo xoay nghiêng đầu, ánh mắt đỏ bừng liếc nhìn cô.

Dung Ân bị tầm mắt như vậy nhìn chằm chằm, toàn thân thật giống như bị chấn động rất nhiều.

“Nam Dạ Tước làm như vậy, chính là có thể làm cho chính hắn yên tâm thoải mái, hẳn tưởng như vậy sẽ làm cho Phi Vũ áy náy, còn hẳn lại không có chút nào gánh nặng cùng cô ở chung một chỗ. Hắn bức tử Tư Cần, để đổi lấy chính mình thanh thản, nguyên nhân sâu xa rốt cục cũng là vì cô.”

Dung Ân hai mắt nhìn xuống ở trước mặt hắn, lùi lại từng bước lớn, phía sau lại là mười mấy bậc thềm đá, cô thiếu chút nữa đã té lăn xuống bậc thềm.

Đối với Tư Cần, cô chính là trong lòng còn có áy náy, ngày đó ở Cám Dỗ, Hạ Phi Vũ nếu không phải bởi vì chính cô mà làm nhục Tư Cần, tất cả mọi người sẽ không có ngày hôm nay.

Ngôi mộ được đặt trong khu rừng tùng bách, bốn mùa thường có âm thanh, Dung Ân theo thêm đá từng bậc đi xuống, rất nhiều chuyện, đi tìm căn nguyên nguồn gốc, đều là không thoát khỏi có sự liên quan lẫn nhau, chuyện của Tư Cần là một bi kịch mà bọn họ đều là những người ở phía sau ra tay, ai cũng dừng nghĩ bo bo giữ mình.

Lát sau Hạ tử Hạo quay đầu lại, Dung Ân đã đi xa, bóng dáng màu trắng hiu quạnh dần dần biến mất trong khu mộ đìu hiu, chỉ còn thấy được mái tóc dài đen nhánh đang nhẹ nhàng bay phấp phới trong gió.

Hắn ngồi yên ở trước mộ Tư Cần, trên mu bàn tay, một loạt các vết thương còn chưa kịp kết mài, lại vừa rỉ máu.

“Cần, thật xin lỗi,” hắn vuốt ve tấm hình của Tư Cần, “Anh có phải đã làm cho em ra đi không yên lòng? Em và em gái của anh đều là người mà anh yêu, đây là chuyện duy nhất anh có thể làm vì nó. Nó yêu Nam Dạ Tước, nhưng anh nhìn ra được, Nam Dạ Tước không yêu nó, Phi Vũ sai, hắn cũng có sai, hắn mới chính là hung phạm thúc đẩy chuyện này, chúng ta không có được tình yêu, hắn cũng không xứng...”

Trên bia mộ, chính là tấm hình duy nhất trong cuộc sống cô ấy, đây là bộ dạng an tĩnh nhất của cô ấy, khuôn mặt đáng yêu, nụ cười tinh khiết, cô muốn cho Dung Ân hạnh phúc, nhưng hiện tại, cô không nhìn thấy cũng không nghe thấy, những người cô quan tâm, chẳng lẽ giờ đây lại giết hại lẫn nhau sao?

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Vương Linh đang đang chuẩn bị cơm tối, bên trong phòng khách trống rỗng bởi vì có hoạt động bận rộn này mới không có vẻ lạnh lẽo, bên ngoài tuyết đang rơi, trên cửa sổ kết lên một lớp sương băng, Dung Ân thông thường có thói quen mở máy sưởi vào mùa đông, cô mang đôi dép lê bằng lông mềm hình thỏ, cơ thể dựa trên ghế sa lon một lúc không lâu liền ngủ say.

Nam Dạ Tước trở về rất đúng giờ, Vương Linh thấy Dung Ân ngủ, cũng không có đánh thức cô, cầm lấy áo khoác của anh treo lên, Nam Dạ Tước bên trong mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, vừa vịn bao quanh thân thể cường tráng của anh.

Anh nhỏ giọng đi đến bên cạnh Dung Ân, ánh mắt liếc xuống nhìn cô “Ngủ bao lâu rồi?”

“Đoán chừng nửa giờ rồi. ” Vương Linh đáp.

Nam Dạ Tước mân lên môi mỏng, sắc mặt có chút âm u, “Ngủ lâu như vậy, cô không biết lấy mền đắp lại cho cô ấy sao? Ngã bệnh rồi làm sao?”

Vương Linh cũng là do bận rộn mà quên mất, cúi đầu “Thật xin lỗi, tiên sinh.”

Nam Dạ Tước xua tay, anh từ trước đến giờ đối với người giúp việc không tính là nghiêm khắc, Vương Linh lấy ra cái chăn bông mới, anh đem nhận lấy sau đó đem nó phủ trên người của Dung Ân, vừa muốn ôm cô đứng lên, cô liền dụi dụi mắt, tỉnh dậy.

Con người cô đen bóng lộ ra vẻ rất có thần, Dung Ân đem chăn bỏ xuống bên cạnh, Nam Dạ Tước ở kế bên cô ngồi xuống “Làm sao ngủ thiếp đi?”

Tiếng nói anh tràn đầy tình cảm, Dung Ân vốn là chờ anh trở về, lại không nghĩ quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, hai gò má cô đỏ bừng, giống như là quả táo chín, đôi môi phơn phớt hồng son dưỡng, Nam Dạ Tước lâu lắm không có đụng chạm đến phụ nữ, lúc này thấy được cảnh tượng như vậy, tự nhiên thú tính nổi lên.

Cánh tay anh vòng qua bả vai Dung Ân, cúi đầu, chiếm lấy môi của cô.

Đầu lưỡi còn không có tham tiến vào, Dung Ân liền có thể cảm giác được anh hô hấp dồn dập, áp về hướng bộ ngực của nàng mà phập phồng không ngừng, hơi thở khàn khàn mang theo nguồn nhiệt xâm nhập cổ cô.

Vương Linh vội đóng cửa phòng bếp, Nam Dạ Tước ngón tay lần theo vạt áo lông của Dung Ân mà chui vào, bàn tay dán chặt lấy da thịt nhẵn nhụi của cô, đồng thời dưới sự kích thích, cổ họng anh găm nhẹ, dùng sức đem cô áp ở trên ghế sa lon.

Dung Ân vươn tay che miệng anh lại, Nam Dạ Tước đem tay cô kéo ra, cô liền nghiêng đầu đi né tránh nụ hôn của anh.

“Anh không làm gì cả, chẳng qua là hôn mấy cái”

“Nam Dạ Tước.”

Nghe giọng cô như vậy, anh ban đầu bị dục vọng ngấm vào con người liền lạnh xuống chút ít, Dung Ân liền ngóc đầu dậy, Nam Dạ Tước căng thẳng, cũng tùy theo ý cô mà nằm kế bên.

“Tư Cần trước khi chết, anh có đi đến nhà tìm cô ấy phải không?” Vốn chuyện này đã qua, Nam Dạ Tước biết cô vì chuyện của Tư Cần mà thương tâm, lại không nghĩ rằng cô có thể nhắc lại.

“Đúng.”

Dung Ân thấy anh trả lời thẳng thắn liền gật đầu “Tôi có thể hỏi anh một câu được không?”

“Hỏi cái gì?”

“Anh đối với Hạ Phi Vũ ấy nấy, cũng trả sạch sao?” Quả nhiên đúng như lời Hạ Tử Hạo nói, anh có đến qua nhà Tư Cần, Dung Ân dù có đánh chết cũng sẽ không tin rằng, một Nam Dạ Tước cao ngạo như vậy lại sẽ đi đến nhà Tư Cần mà tạ lỗi, tuy rằng Nam Dạ Tước không có nói gì, nhưng ở trong lòng anh, anh đúng là nghĩ như vậy.

Đôi mắt anh dừng trên đôi mắt sáng tựa như lưu ly của cô, anh thử phỏng đoán trong lời nói của Dung Ân có chứa ẩn ý gì, có phải ý của cô là thông thường phải trả sạch, bọn họ mới có thể nào không có đổ kỵ mà ở chung một chỗ? Anh mặc dù không có bức bách đối với Tư Cần, nhưng đã nghiêm trị đầy đủ tất cả những người kia, chuyện Hạ Gia, anh cũng giúp không ít, anh biết Hạ Phi Vũ là như cũ không thể buông được, nhưng là, chuyện nên làm anh đều đã làm, vì vậy không thể nào còn muốn liên lụy cuộc đời của anh “Anh đều trả sạch.”

Dung Ân nhắm hai mắt lại, ngực có cảm giác hít thở không thông như có ai đang đè nén, “Chính là cái chết của Tư Cần, đã làm cho anh trả hết nợ sao?”

Nam Dạ Tước nhớ tới lời nói trước khi chết của Tư Cần, để cho anh có thể đối tốt với Dung Ân, những chuyện qua lại của bọn họ, đúng là bởi vì hành động kia của Tư Cần mà hoàn toàn ngưng hẳn “Cứ cho là như thế đi.”

Một câu trả lời như vậy, như một gậy đánh vào trong lòng Dung Ân, rất khó lại cởi bỏ.

Nam Dạ Tước thấy trong mắt cô dần dần hiện ra bi phần, suy nghĩ lại, thần sắc của cô có gì đó không đúng, “Từ từ đã, cái gì mà Tư Cần chết đi để trả hết nợ cho tôi sao? Cô ta từ trên khách sạn cao chọc trời nhảy xuống, là bởi vì Hạ Tử Hạo, như vậy thì có quan hệ gì với tôi?”

“Cô ấy không phải là do anh bức tử sao?”

“Em có thể hay không cũng đừng đem chuyện gì xấu cũng để trên người tôi?” Nam Dạ Tước sắc mặt trầm lại “Tôi đúng là có ghé qua nhà cô ấy, nhưng chỉ nói mấy câu liền rời đi, em cho rằng tôi đi làm cái gì hay sao?”

“Không phải anh nói để cho Tư Cần nhảy xuống sao? Nếu không, liền không buông tha cho cô ấy cùng Hạ Tử Hạo?”

“Ai nói với em như vậy?” Nam Dạ Tước nhíu mày, sắc mặt âm u, bỗng nhiên đứng dậy giận dữ hét, “Thì ra là em đào cái bẫy hướng về phía tôi mà giăng, lần sau nói chuyện có thể hay không nói rõ ràng ra? Mẹ nó đừng có cái gì mà bày trò chơi chữ!”

“Nam Dạ Tước, anh nói cái gì đó?” Dung Ân ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh rơi dừng trên mặt anh.

Anh đương nhiên là nói do thuận miệng, nhận thấy được cô đang nhìn chăm chú, anh mân hạ khóe miệng, vén ống tay áo ngồi trở lại trên sofa, “Tôi nói, em lần sau muốn hỏi cái gì thì gọn gàng gứt khoát nói thẳng ra, đừng làm cho tôi phải đoán ý tứ trong lời nói của em, một chút không cẩn thận đã đoán sai, như vậy tôi ngay cả chết như thế nào cũng liền không biết”. Giống mới vừa rồi, chính là ví dụ tốt nhất, may mắn là anh phản ứng nhanh, mới không có bị hiểu lầm.

Dung Ân liếc mắt một cái, “Không phải là tôi hoài nghi anh, chẳng qua là tôi thật sự nghĩ không ra cái lý do mà anh đi tìm Tư Cần.”

“Tôi biết” Nam Dạ Tước hai tay đan chéo ở trước người, “Chuyện này tôi không có nói cho em biết, chẳng qua là tôi cảm thấy tôi có lẽ nên gặp mặt cô ấy, sự tình ra như thế này, tôi cuối cùng không thể trốn tránh mặc kệ, hoặc là bỏ qua một bên mưu đồ thanh tĩnh cho bản thân. Tôi cũng không phủ nhận tất cả chuyện này đều do tôi gây nên, tôi đến đó để nói với cô ấy, sớm biết sẽ có hôm nay tôi lúc trước cũng sẽ không làm như vậy”

Dung Ân dựa lưng vào ghế sa lon, đem cơ thể dựa ản sâu vào ghế, nghiêng mặt nhìn Nam Dạ Tước, “Anh hối hận sao?”

Nam Dạ Tước không có thói quen đem hai chữ hối hận để ở trên người, nhưng câu hỏi của Dung Ân lúc này anh cũng không có phản bác, rất an tĩnh nhìn lại cô “Cô ấy nói, muốn tôi đối xử tốt với em”

“Vậy chuyện trên ban công khách sạn chọc trời như thế nào?”

“Tôi chưa kịp cùng cô ấy nói mấy câu, cô ta lúc ấy đang cùng Hạ Tử Hạo nói chuyện điện thoại, tôi tuy rằng cũng có khuyên, nhưng thời điểm tôi đi lên đó liền hiểu rằng, cô ta đã quyết định đi, rất khó để kéo trở về.”

Dung Ân mặt lộ vẻ thâm trầm, Nam Dạ Tước biết cô không có tin hoàn toàn, nhưng ít ra cũng không đến độ hoài nghi “Rất cuộc là ai nói cho em nghe những chuyện đó?”

Nếu như những lời Nam Dạ Tước nói là thật, vậy những lời kia của Hạ Tử Hạo...

Dung Ân nhắm mắt lại, bỗng nhiên không muốn suy nghĩ sâu hơn nữa, Tư Cần đi rồi, bất luận chuyện gì có liên quan đến chuyện của cô ấy, bất kể ai đúng ai sai, Dung Ân thật sự muốn mọi chuyện đều đi qua, nói cho cùng, cô cũng muốn trốn tránh mọi chuyện.

Vương Linh đang đem thức ăn bưng ra, Dung Ân lấy cái gối trên đầu gối xuống, đứng dậy đi đến giúp. Nam Dạ Tước cũng như vậy mà đứng lên, lúc này mới phát hiện, ở nơi nào đó dự vọng còn đang trực trào.

Ở trong lòng Dung Ân, lời nói của Hạ Tử Hạo cô không thể nào quên được, nó chính là hạt mầm lặng lẽ bị chôn chặt trong lòng, mặc dù không phải là rất sâu, nhưng lại đâm chồi mọc rễ trong tim cô.

Nhiều ngày sau đó, Nam Dạ Tước cũng vô cùng tự giác không có tiến đến phòng ngủ chính làm phiền cô. Dạ Dạ hai ngày này đều ở trong phòng mà ngủ, lần trước nó đã bị Hạ Phi Vũ tung một cước, tinh thần đến nay không được tốt lắm, vẫn còn mệt mỏi.

Dạ Dạ bình thường hàng ngày đều không chào mừng Nam Dạ Tước, bởi vì nó biết anh rất khinh thường nó, nhưng giờ Dung Ân vì chuyện của Tư Cần cũng không quan tâm đến nó, còn không có tắm rửa cho nó, tiểu cầu chỉ có thể dùng sự thông minh của mình nhắm về phía Nam Dạ Tước mà nịnh nọt.

Dây chuyền trên cổ Dạ Dạ cũng không tháo xuống, thật ra thì Nam Dạ Tước làm sao biết tắm cho chó, nhiều lắm chính là đem nó tùy ý ném vào bồn tắm, sau đó thoa sữa tắm lung tung rồi lại ôm ra ngoài.

Dung Ân đã ngủ say trên giường, Nam Dạ Tước đứng ở trước cửa, bên chân còn có Dạ Dạ đi theo, hình ảnh một lớn một nhỏ đứng ở đó, sự kết hợp này nhìn vào có chút tức cười.

“Lông của nó rụng, bắn chết được!” anh đi vào với dáng vẻ đầy oán trách, Dạ Dạ hai mắt đen láy sáng bóng cũng chạy vào, trên người nước từng giọt từng giọt rớt xuống, lông của nó không được sấy khô, liền kết lại từng bết, nhìn rất thảm thương.

“Anh không sấy khô cho nó à, làm sao mà nó bước đi một đường nước chảy hết một đường vậy”

“Tại sao lại muốn tôi sấy khô cho nó, tôi là chủ nhân của nó mà còn phải đi hầu hạ nó nữa à”. Nam Dạ Tước ngồi ở mép giường, nhìn Dung Ân chuyện chú lấy khăn lau khô cho Dạ Dạ, cô e dè cẩn thận ôm lấy nó ở trong lòng, sau đó còn lấy máy sấy ra thổi khô cho nó.

Tiểu cầu khoái chí gục đầu nằm gọn trong chân Dung Ân, đúng là chỉ có nơi này là thoải mái nhất, nó cọ cọ vài cái, phát ra âm thanh rừ rừ ra điều rất thỏa mãn.

“Chúng ta ngày mai đi ra ngoài ăn cơm tối” Nam Dạ Tước đã lâu rồi không có cùng Dung Ân một mình đi ra ngoài, kể từ khi cô có chứng ngại về tâm lý cho đến nay, thời gian bọn họ ở riêng bên nhau cũng không nhiều lắm.

“Ngày mai là ngày gì đặc biệt sao?”

“Lễ Giáng Sinh có được tính vào hay không?” Nam Dạ Tước tay phải chống bên người, ánh mắt ôn hòa nhìn xuống hai tay của Dung Ân “Chỉ là đi ra ngoài ăn bữa cơm mà thôi, mấy cái ngày lễ kiểu này tôi cũng không để ý lắm, tôi sẽ đặt chỗ tốt ở Thủy Vân vào tối mai, sau khi tan việc tôi về nhà đón em.”

“Ngày mai tôi còn có việc” động tác trên tay Dung Ân ngừng lại “Nếu không tôi có thể tự đi, anh cứ đến đó chờ tôi nhé.”

“Được” Nam Dạ Tước cũng sáng khoái đồng ý “7 giờ tối, em đến nơi thì gọi điện thoại cho tôi”

Dung Ân gật đầu, theo hoa văn trên lưng Dạ Dạ mà sẩy khô, Nam Dạ Tước cúi người xuống, thấy Dung Ân không có phát hiện liền đem thân thể nằm xuống, tựa vào trong chăn, cô làm việc gì từ trước đến giờ cũng đề rất chăm chú, Nam Dạ Tước một tay đưa lên trán, không biết cô có biết hay không cái bộ dáng sẩy khô cho tiểu cầu, bộ dáng nhìn cũng rất động lòng người.

115. Chương 106 (p2)

Chương 106 (p2)

Dung Ân suy nghĩ rất nhiều ngày, thật ra thì cũng là ngộ ra được, thật sự, nhiều khi, nếu so với chết lựa chọn sống sót càng cần nhiều dũng khí hơn. Ban đầu cô cho là Diêm Việt đã chết, cô cũng đã đau khổ đến mức không muốn sống. Nhưng cô cũng không có nghĩ qua muốn chết, bởi vì cô cùng Tư Cần không giống với nhau, cô ấy hoàn toàn chỉ có Hạ Tử Hạo, còn ngay lúc đó Dung Ân lại có rất nhiều ràng buộc.

Tư Cần sau khi chết, không tới mười ngày, vẫn tại khách sạn cao chọc trời đó, tiệc đính hôn của Hạ Tử Hạo cùng Giang tiểu thư kéo dài thời hạn cử hành, vào lúc này, không có phát cái gì ngoài ý muốn lần nữa, cho nên, nói thực tế một chút, trên thế giới này không có người nào là rời khỏi người nào là không được, Hạ Tử Hạo mặc dù rất thương tâm, nhưng vẫn là theo ý Hạ gia, đặt tiền đồ vững chắc lên trên hết.

Lúc Dung Ân thấy bài báo, thật là trăm thứ cảm xúc ngổn ngang, nói không ra lời trong lòng phức tạp, ban đầu cô ảo tưởng thật đẹp, hôm nay sự thật bày ra trước mắt, cho dù ban đầu Tư Cần liều chết muốn cùng Hạ Tử Hạo ở chung một chỗ, bọn họ lúc đó, cuối cùng kết cục lại như chuyện cổ tích được sao?

Đương nhiên là không. Hạ Gia là có uy tín danh dự, ở trong mắt bọn họ, Tư Cần chẳng qua là không thể nào lộ ra ngoài ánh sáng được.

Ngày đó Dung Ân quả thật là có chuyện, cô muốn đi gặp Diêm Việt, thật ra thì cô biết ngày đó là lễ giáng sinh, cô cũng không có quên, lúc trước hàng năm lễ Giáng Sinh, cũng là cô cùng Diêm Việt trải qua.

Má Lưu từ nhà kho tìm ra được một cây thông giáng sinh, đó là mấy năm trước Diêm Việt cùng Dung Ân đón xong lễ Giáng Sinh còn giữ lại, nói là hàng năm cũng muốn lấy ra.

Dung Ân chọn mua được một món quà mà Diêm Việt thích, đặt ở đầu giường, cô là vì anh mà chọn một bộ quần áo thể thao, chờ sau khi anh tỉnh lại, cô hi vọng có thể thấy anh sinh lực dồi dào ở trên sân bóng.

Trong phòng ngủ được bật điều hòa hết sức ấm áp, Dung Ân để cho anh nằm ở chiếc giường nhỏ bên cạnh cửa sổ, có ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào, bao quanh thân hình cao lớn của Diêm Việt, tóc ngắn màu nâu đậm khoan khoái ở trên mặt, bình thản mà yên ả.

Ở trong căn phòng này, Dung Ân cũng sẽ lấy điện thoại di động mà tắt đi, cô không muốn bị quấy rầy.

Hai ba giờ chiều, Diêm Minh cũng đã đến, lúc Dung Ân nhìn thấy hân cũng cảm thấy không có lời gì để nói, hân ở bên cạnh giúp bố trí phòng, bầu không khí cũng rơi vào khó xử.

Má Lưu ở dưới bếp đang làm sủi cảo, bà biết Dung Ân thích ăn, thừa dịp hiện tại Diêm Lão gia không có ở nhà, bà vẫn thường xuyên gọi Dung Ân tới đây.

Má Lưu nói cho Dung Ân nghe rất nhiều chuyện sau khi Diêm Việt hôn mê, đã ăn cơm tối xong, bà đưa Dung Ân tới gian phòng của mình, Diêm Việt đã có Diêm Minh chăm sóc, hơn nữa phía cửa dưới bà đã khóa, không sợ sẽ phát sinh như chuyện Trần Kiều như lần trước.

“Ân Ân.” Má Lưu ngồi ở mép giường, để cho cô ngồi gần ở bên cạnh

“ Má Lưu, phòng của người vẫn vậy không có gì thay đổi, vẫn như cũ.”

“Đúng vậy, trong nháy mắt vài năm đã trôi qua.” Má Lưu lời nói thâm thúy, kéo tay Dung Ân, “ Con hiện tại là như thế nào? Còn cùng người kia ở chung một chỗ sao?”

Đối mặt với ánh mắt ân cần của bà, Dung Ân không khỏi cảm thấy có chút bối rối, giống như việc ở cùng Nam Dạ Tước, là không thể để người khác biết, “Dạ,phải”

“Ân Ân, con có nghĩ tới không, nếu ngày nào đó Việt tỉnh lại, con phải nói làm sao với nó?” đây cũng là chuyện mà Má Lưu lo lắng nhất, nếu là Diêm Việt không tỉnh lại thì Dung Ân ắt cũng không bỏ xuống được, bà thật sự không muốn thấy đứa bé này như vậy mà đau khổ.

Chính vấn đề này đã làm cho Dung Ân trốn tránh đến nay, “ Con, con cũng không biết.”

“Ai” Má Lưu vỗ nhẹ trên mu bàn tay cô mấy cái.” Tính tình của Diêm phu nhân ta là người rõ nhất, nếu là hai năm trước, con cùng Việt có lẽ còn có thể,nhưng sau đó...”

Dung Ân biết Má Lưu lo lắng cái gì, cô cùng Nam Dạ Tước ở chung cho đến nay, hơn nữa bà còn nghi ngờ cô mang thai con của anh, Diêm gia như thế nào cũng sẽ không tiếp nhận.

“ Má Lưu, Con hiện chỉ mong Việt nhanh chóng tỉnh lại, cái gì khác cũng không nghĩ đến.”

Má Lưu sợ cô phiền lòng, liền nhanh chóng nói qua chuyện khác, đi tới gian phòng Diêm Việt, Diêm Minh đang ngồi ở phía trước cửa sổ cùng hần nói chuyện, tình cảm anh em bọn họ hẳn là rất tốt, cô đi tới phòng rửa tay, mở nước ấm, chuẩn bị cho Diêm Việt rửa mặt một chút.

Tại Thủy Ván.

Nam Dạ Tước mở điện thoại di động ra, đã qua bảy giờ rồi, anh đem điện thoại di động khép lại, nhếch một chân ngồi ở trong phòng, bên trong lò sưởi mở rất cao, khắp nơi đều có mùi vị hương hoa, anh tựa vào bên cửa sổ, môi mỏng thật chắc mân lên, di động ở trong tay, anh mở nắp ra, gọi đến số của Dung Ân.

Bên kia đầu dây không có tín hiệu, Nam Dạ Tước đem điện thoại bỏ trên bàn, đầu ngón tay vô vị gõ lên bàn.

Lúc này Dung Ân đang ngồi ở bên cửa sổ lau chùi mu bàn tay cho Diêm Việt, Diêm Minh đã đem anh ôm trở về giường, bọn họ cùng anh nói chuyện, trong thấy sắc trời đã tối, lúc này mới lần lượt rời đi.

“Ân Ân, tôi đưa cô trở về.” Dung Ân đang ở bên đường đón xe, Diêm Minh lái xe tới ý bảo cô lên xe.

“Không cần.” Dung Ân lắc đầu từ chối, hai tay cô đút vào túi quần, màu râm nắng, giày ống dẫm lên đồng tuyết, trên mặt giày dính màu trắng của bông tuyết.

“Bây giờ đang có tuyết, rất khó đón xe, tôi đưa cô trở về” Diêm Minh xuống xe, đi tới bên cạnh Dung Ân, thấy cô bướng bỉnh, liền muốn đi tới kéo cánh tay của cô.

“Thật không cần.” Dung Ân tránh đụng chạm với hần, “anh mau trở về đi, không cần làm phiền.”

Giọng nói đã muốn xa lánh như vậy, người đàn ông đôi mắt màu trà ở trong bông tuyết bay lượn ảm đạm thêm, đúng vào lúc này, một chiếc taxi tới, Dung Ân vội vươn tay đón, lúc mở cửa xe, cô hướng về phía Diêm Minh nói, “Anh mau trở về đi”

Nam Dạ Tước gọi đến mấy lần, điện thoại Dung Ân trước sau vẫn không nói máy được.

Người phục vụ đẩy cửa tiến đến, “Tước thiếu, bây giờ nên mang thức ăn lên chưa?”

Anh liếc trông mắt nhìn xuống màn hình đã 9 giờ, anh lại tự nhiên có thể ngồi đây đợi cô 2 giờ, Nam Dạ Tước bỗng nhiên đứng dậy, một cước đá văng cái ghế “Người không có mắt có phải hay không, không có ai đến thì ăn cái gì!”

Người phục vụ không biết mình đã làm cái gì đắc tội đến vị thần tài này, chỉ đành phải mặt đầy ủy khuất theo sát đi ra ngoài.

Dung Ân trở lại Ngự Cảnh Uyển, thấy đại sảnh đèn vẫn sáng, cô đi vào, đổi dép liền thấy Nam Dạ Tước cúi đầu, áo khoác tùy ý vứt ở ghế salon, hai tay anh đan vào nhau, khuỷu tay chống trên đầu gối. Nghe tiếng động ở cửa nên ngẩng đầu lên.

Trông mắt đen như mực hờ hững chiếm lấy cô,” Em đi đâu?”

Dung Ân mang dép đi tới trước mặt anh, “ Tôi...”

“Tôi gọi điện thoại cho em tại sao không nhận máy?”

Cô lúc này mới nhớ ra, hôm nay cô đã tắt máy điện thoại di động một ngày, đồng thời cũng nhớ tới bọn họ có hẹn ở Thủy Vân để ăn cơm tối.

“ Anh đã ăn chưa? Tôi làm cho anh một chút sủi cảo”. Dung Ân để túi xách xuống, chuẩn bị đi vào nhà bếp.

“Em đến Diêm gia, phải không?” Anh nghiêng nửa người lên, khóe mắt lạnh nhạt liếc về phía Dung Ân, anh chắc chắn như vậy ,cũng lường trước đúng là cô từ Diêm Gia trở về.

Cô đứng lại trước người anh. “ Ừ”

Nam Dạ Tước giương khóe miệng lên, lộ ra vẻ giễu cợt lạnh lẽo, “ Khi Em ở đó chăm sóc Diêm Việt nhớ lại kỉ niệm cũ, tôi cũng đang ở Thủy Vân giống như một tên ngu ngốc ngồi chờ em đến, em cũng không muốn bị quấy rầy, thậm chí còn tắt máy điện thoại, Dung Ân, nếu tôi hiện tại không hỏi em có phải hay không từ đầu em không nhớ đến tối nay chúng ta còn có cuộc hẹn?”

Cô đứng yên tại chỗ, Nam Dạ Tước nói không sai, cô về đến nhà cũng không có nhớ tới.

“Thật xin lỗi”

Người đàn ông giương mắt tuần tú có vẻ lo lắng khẽ cúi thấp xuống, chỉ cần có Diêm Việt, trong mắt của Dung Ân hoàn toàn không có nhìn thấy anh, bất kể anh cố gắng thế nào, khoảng cách xa thế này, anh cũng khó có thể sánh bằng.

Anh lấy từ bên trong áo khoác ra, bên trong móc ra một chiếc hộp trang sức, cũng không thèm nhìn tới mà vứt xuống bên người Dung Ân.

Đồ vật bên trong rớt đi ra ngoài, lăn đến bên chân của Dung Ân.

Dây chuyền bạch kim,cùng với hình dạng cỏ ba lá, đây là thiết kế nổi tiếng theo phong cách thuở xưa, mấy năm gần đây, dây chuyền này liên tục trở thành trào lưu, loại thiết kế này, càng làm toát lên vẻ đẹp vĩnh cửu.

Dung Ân đối với dây chuyền này cũng không có gì xa lạ, một lần cô từng xem nó là bảo bối, chính là hai năm trước, Diêm Việt ở trên núi tự tay đeo lên cho cô.

Hôm nay, nó giống như là một phế phẩm bị ném ở bên chân.

Dung Ân cúi người xuống, đem dây chuyền nhặt lên, “Anh dựa vào cái gì lực lợi đồ của tôi? Anh tại sao đem nó lấy ra, Nam Dạ tước, đây là Diêm Việt tặng cho tôi, chính tôi quý trọng còn không kịp, anh tại sao phải...”

Nửa câu sau cô muốn nói lại bị ket ở cổ họng, cô thấy anh sắc mặt tái nhợt đứng lên, cặp mắt hung ác nham hiểm, điên cuồng không dứt,sâu như đáy hồ thâm thúy gần như u ám,làm người khác run rẩy, “Em mở mắt mà nhìn cho rõ ràng, đây là tôi vì em mà chọn, phía trên còn nhân chưa gỡ, Dung Ân, chẳng lẽ trong mắt của em chỉ có hấn sao? Rõ ràng khác biệt như vậy, em cũng xem thường không nhìn qua sao?

Kiểu dáng mặc dù giống nhau, nhưng nhìn kỹ phía dưới, quả thật không giống thứ mà Diệm Việt tặng.

Dung Ân rất nhanh cầm giây chuyền trong tay, con người nhún nhảy xuống, đầu cũng cúi xuống theo.

Nam Dạ Tước bước nhanh vọt tới trước mặt cô, nhanh tay giật lấy dây chuyền, lúc kéo đứt, mặt dây chuyền hình cỏ 3 lá rơi trên mặt đất.

Dường như, mỗi lần anh tặng đồ cho cô, không phải là bị cô phá hủy cũng là do chính tay anh hủy.

Dây chuyền mảnh khảnh ghì chặt da thịt, Dung Ân cảm thấy lòng bàn tay giống như sắp nát.

Nam Dạ Tước chế trụ cổ tay của cô, dùng sức đem cô túm lên lầu, lúc Dung Ân bị kéo lên cầu thang, dép bên chân phải vứt rơi ở bên cạnh, cô vội vàng kéo lan can, Nam Dạ Tước nghiêng mặt rất kinh khủng, sắc mặt không khác gì với đêm đó, thật giống như Nam Dạ Tước ác ma vừa trở về rồi, “Anh muốn làm cái gì? Buông!”

Anh thấy cô không chịu đi tới, cánh tay dài liền thu lại, nắm cả thắt lưng sau của Dung Ân đem cả người cô nhấc lên, anh cơ hồ là khiêng cô đưa vào phòng ngủ, thân thể cao to tới gần giường lớn về sau, đem cô ném sang một bên.

116. Chương 107 (p1)

Chương 107 (p1)

Dung Ân bị ném nên có chút choáng váng, nhưng rất nhanh liền kịp phản ứng, chống đỡ thân thể, đem chính mình chuyển đến bên giường, “Nam Dạ Tước, anh lại muốn đối với tôi như vậy sao?”

Trí nhớ đêm đó quá sâu sắc, có một chút dấu vết cũng sẽ bị đào bới lên.

“Ân Ân, tôi đã cho em nhiều cơ hội như vậy, tôi nói rồi, tôi không thể làm em động lòng, tôi không có nhiều kiên nhẫn để chờ em buông tay Diệm Việt, em đã buông không được, tôi thay em lựa chọn. ” Nam Dạ Tước đứng ở trước giường, thân hình cao lớn giống như ác ma giáng cánh áp xuống, Dung Ân lui đến đầu giường, “Anh tại sao phải thay tôi lựa chọn, anh đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

Nam Dạ Tước hai tay chống ở trên giường, ở giữa chỗ ngồi theo lực tay anh trùng xuống không ít, “Em cứ chờ xem đi.”

Anh đứng dậy đi ra ngoài, khi Dung Ân kịp phản ứng, Nam Dạ Tước đã đem cửa khóa trái lại, cô kéo vài cái lần không được, liền dùng sức đập ở trên cánh cửa, “Thả tôi ra!” Anh, lại lần nữa đem chính mình tù hãm, hơn nữa lần này hiển nhiên nghiêm trọng hơn rất nhiều. Bắt đầu từ ngày thứ hai, Vương Linh liền đem một ngày ba bữa đưa vào bên trong gian phòng cho Dung Ân, vì sợ cô phản kháng, nên lúc đưa cơm, Lý Hàng cùng một tên khác đứng ở cửa. Dung Ân chợt cảm thấy vô cùng khuất nhục, trong mắt Vương Linh cô cũng không hiểu, cậu chủ và tiểu thư rõ ràng là yêu nhau, vì cái gì mà lại hành hạ lẫn nhau như vậy.

Thị trường chứng khoán của tập đoàn Viễn Thiệp rõ ràng trượt xuống, cùng với mấy công trình bị ngừng lại giữa chừng, những người trong giới, ai cũng biết Tước Thức đang đối đầu tạo áp lực, thậm chí có ý đồ chiếm đoạt tập đoàn Viễn Thiệp.

Diệm lão gia nghe được tin tức kia liền vội vã trở về nước, gót chân còn chưa đứng vững, rồi lại gặp phải một loạt phiền toái.

Trong hội đồng quản trị, sóng gió lại tiếp diễn, kể từ khi Diệm Minh tiếp nhận tập đoàn Viễn Thiệp, công trạng không những không có tăng lên, sắp tới, thậm chí còn có xu hướng trượt thẳng xuống, Trần Bách Huy lại lấy việc Diệm Minh ngầm hút thuốc phiện ra, và cùng Tư Mạn quan hệ thân mật, tập đoàn Viễn Thiệp là từ Trần lão gia một tay gây dựng lên cơ nghiệp quy củ ban đầu như cũ như làm bằng sắt, việc đã đến

nước này, Trần Bách Huy liền đề nghị, huỷ bỏ vị trí Diêm Minh, đem tập đoàn Viễn Thiệp giao trở lại về tay Trần gia.

Diêm gia đương nhiên không đồng ý, hơn nữa Diêm Minh ra nước ngoài gần mười ngày, trong lúc này, còn có thể tạm thời đem chuyện làm đi xuống.

Hội đồng quản trị quyết định đợi Diêm Minh trở về nước , một lần nữa thảo luận.

Cho dù kéo dài thời gian, nhưng Diêm gia biết rõ tình hình hiện tại, không thể lạc quan, nếu bị Trần Bách Huy tìm được chứng cứ Diêm Minh hút thuốc phiện, hơn nữa với tình trạng hiện nay của Diêm Việt, tập đoàn Viễn Thiệp chỉ có thể lần nữa đổi chủ.

Mà Nam Dạ Tước ý nghĩ rất đơn giản, anh muốn cho Diêm Việt hiện thân, làm cho tập đoàn Viễn Thiệp sụp đổ, anh xem hắn có phải hay không còn muốn trốn tránh .

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, bên trong cực kỳ yên tĩnh.

Nam Dạ Tước mở cửa phòng ngủ, Dạ Dạ ngoan ngoãn cuộn mình trên mặt đất, nhìn thấy anh đi vào, chẳng qua là lười biếng nâng lên mí mắt, Dung Ân nằm ở trên giường, mặc dù mới hơn 5 giờ, nhưng cô đã phân biệt không rõ đêm tối hay ban ngày, người đàn ông ngồi xuống mép giường, tay mới vừa đưa ra, Dung Ân liền mở mắt.

Hai người nhìn nhau chốc lát, người nào cũng không nói gì, người đàn ông bị ánh đèn màu da cam trong trẻo nhưng lạnh lùng bao phủ lại, đường nét khuôn mặt nhẹ nhàng rất nhiều, Dung Ân nhìn về phía anh tay dừng giữa không trung, cô chống nửa ngồi dậy, “Anh định giam tôi như vậy sao?”

“Vậy chẳng lẽ muốn tôi trở mặt nhìn em trở lại bên cạnh Diêm Việt sao?”

“Nam Dạ Tước, anh cũng chỉ có thể dùng loại thủ đoạn này ư?”

“Đây là trực tiếp nhất , tôi không chiếm được , tôi cũng sẽ không buông tay , tôi sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để đạt được.”

“Chuyện của tập đoàn Viễn Thiệp, là anh làm sao?”Mấy ngày qua tin tức đã sớm truyền ra ồn ào. phía ngoài suy đoán, không biết tập đoàn Viễn Thiệp là thế nào đặc tội Tước Thúc ” Anh quá điên cuồng.”

“Nghĩ như thế nào tùy em , em không quên được Diêm Việt lúc trước, tôi sẽ liên tục nhốt em tại nơi này.”

Dung Ân trên mặt lộ ra giấu cợt, “Tôi cả đời này cũng không quên được đâu?”

“Vậy thì tôi sẽ giam em cả đời”.

Hai tay bên người cô buông xuống nắm chặt, bên trong đôi mắt chứa đầy lửa giận, ” Nam Dạ Tước, Anh dựa vào cái gì?, anh còn hiểu được tôn trọng người sao?”

“Dung Ân, có phải hay không chỉ có đem em ép đến đường cùng em mới có thể an tâm ở bên cạnh tôi, giống như ban đầu em không còn đường có thể đi. ” Nam Dạ Tước vươn tay, bàn tay chiếm lấy người của cô, bên trong đôi mắt người đàn ông hiện ra mấy phần bi thương, “Khi đó cách thức ở bên nhau, so sánh với hiện tại còn tốt hơn nhiều, vì cái gì chúng ta thủy chung không tới gần được, thật giống như vĩnh viễn đều lần lượt không có thể ở bên nhau.”

Dung Ân đưa tay hạ cổ tay của anh xuống, cô bị trói quá mệt mỏi, lòng của cô, bị Nam Dạ Tước tàn nhẫn hung hăng xé nát, nhưng cô vẫn bền bỉ chống đỡ ở phía sau cửa, không để cho anh nửa phần có cơ hội xông vào, “Có lẽ chúng ta thật sự là không thể ở chung một chỗ . ” phía sau của cô còn có Diêm Việt, bọn họ có thể nào còn hì vọng ở chung một chỗ, “Chúng ta không thuộc cùng một thế giới...”

“Cái gì mà không phải cùng một thế giới, chẳng lẽ em sống ở dương gian tôi sống ở âm phủ sao? ” Nam Dạ Tước tát đánh rớt tay của hắn, chợt đứng dậy, ánh mắt hung ác nham hiểm của anh nhìn chằm chằm Dung Ân một chút, quay lại rồi đi ra ngoài.

Dạ Dạ nghe được hai người cãi vã, cũng dè dặt đứng lên, nó nhào tới giường, ngủ trên cái chăn ở hai đầu gối cong lên của Dung Ân, lúc ăn cơm tối, vẫn như cũ là do Vương Linh đưa tới cho cô, Dung Ân xuyên qua khe cửa nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy Lý Hàng, đầu kia lá rụng khắp nơi.

Nhà cũ của Diêm gia, má Lưu dựa theo lời Dung Ân nói, mỗi ngày đều đem băng ghi hình của cô cùng Diêm Việt trước kia bật cho anh nghe, khi đó, bọn họ thích nhất lấy phương thức như thế nói chuyện với nhau, có đôi khi, Dung Ân tức giận, có mấy ngày đều không để ý đến anh, điện thoại cũng không chịu nghe, Diêm Việt vì dụ dỗ làm cô vui vẻ, liền làm những động tác buồn cười do chính mình tự tạo, lại lặng lẽ nhét vào trong túi xách của Dung Ân, để giảng hòa.

So ra mà nói, Dung Ân đã chơi xấu rất nhiều, nếu cô muốn ghi hình mà nói..., cũng là mặc thật xinh đẹp, nói chuyện lại càng ra dáng, hơn nữa lại muốn Diêm Việt làm ra mặt quỷ, khi anh biểu diễn xong, cô liền bày ra bộ dạng nghiêm trang chê cười anh.

Những hình ảnh kia đang chiếu ở trên tivi là băng ghi hình và cũng là Dung Ân lúc thu dọn phòng cho Diêm Việt tìm ra, má Lưu mỗi ngày thay phiên phát hình, có đôi khi bà quét dọn, cũng sẽ bị tiếng cười nói bên trong hấp dẫn, rồi đem cái băng tới đây, xem một chút, sẽ không nhịn được mà chảy nước mắt.

Phần lớn đều là cuộc sống trong trường học, hoàn cảnh đều là lúc hồn nhiên ngây thơ, làm lòng người khao khát.

Dung Ân gục ở trên bàn học, khuôn mặt nhỏ nhắn không có tinh thần, ánh mặt trời lười biếng xuyên đến, cô mở mắt, lông mi nồng đậm giống như là cây quạt nhỏ, cô vươn tay, vung tay giống như đuổi ruồi, thấy ai đó nhìn mình chằm chằm không tha, liền nhú mày, “Chán ghét.”

Đó lại là lúc kỳ kinh nguyệt của cô tới, cả người không có tí sức lực nào, Diêm Việt thân thể gục ở trên bàn học, ngón tay quần tóc dài của cô trên tay, “Ân Ân, nhìn ống kính kia đẹp đẹp quá...”

Dung Ân đứng thẳng, cái túi chườm nóng bên trong áo khoác, bụng khép lại bộ dáng hết sức tức cười, “Việt, anh còn náo loạn nữa, em liền không để ý tới anh.”

“Chuột túi.”

“Ai là chuột túi?”

“Bộ dạng của em bây giờ chính là chuột túi, Ân Ân chuột túi...” người con trai tiếng nói trong trẻo đường hoàng, hình ảnh trên TV, Dung Ân tức giận cong miệng lên, nhìn chằm chằm anh.

Má Lưu cũng bị chọc cười, buông công việc trong tay ra ngồi ở bên cạnh.

“Anh mới là...”

Hình ảnh đùa giỡn, Diêm Việt nắm tay Dung Ân cướp đoạt máy quay không ngừng xoay, hình ảnh cũng có chút loạn, chẳng qua là bên trong lời nói giống như là đã mọc cánh bay ra ngoài, chui vào mỗi không gian thật nhỏ.

Bên trong đôi mắt Má Lưu có nước mắt, bà lẩm bẩm tự nói, “Hai đứa bé này thật tốt, Việt, con nói làm sao con cam lòng nằm ngủ như vậy đây?” bà đứng dậy, muốn lật người cho Diêm Việt, để cho anh đứng lên phơi ánh sáng mặt trời, mới vừa đi tới hai bước, má Lưu liền dừng lại bước chân, trên mặt xen lẫn vui mừng cùng khó có thể tin, bà xoa xoa mắt, xác định không có nhìn lầm, thét chói tai phóng ra bên ngoài, “Lão gia, phu nhân ——”

Dung Ân sau khi ăn cơm xong, ngồi ở sân thượng, nhận được điện thoại của má Lưu, cô kinh ngạc nhìn về nơi xa, điện thoại di động rơi xuống trên ghế sa lon, cả người giống như là mất hết linh hồn, hồi lâu chưa lấy được lại tinh thần.

Cô chỉ cảm thấy trên mặt lạnh lẽo vô cùng, đặt ngón tay lên, mới biết được nước mắt lại tuôn rơi xuống, hai tay Dung Ân ôm đầu gối, thất thanh khóc rống lên, ánh mặt trời chiếu xạ tới, cũng đủ làm lòng người ấm áp.

Cô không hề cố kìm nén mà khóc, ngẩng mặt lên, đem toàn bộ chât vật hiện tại soi dưới ánh mặt trời.

Vương Linh lúc tiến vào liền bắt gặp được bộ dạng này của Dung Ân, cô sợ hãi, vội vàng đi tới sân thượng, “Dung tiểu thư, chị làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Dung Ân không có chút khí lực ngã xuống, đem đầu gối ở bả vai Vương Linh, một câu cũng không nói, cũng chỉ là khóc rống. Vương Linh lòng lo lắng, “Em gọi điện thoại cho cậu chủ.”

Dung Ân dè lại tay cô, lắc đầu, Vương Linh thấy thế, liền thử nắm ở bả vai, Dung Ân khóc đến mệt rồi, trong cổ họng cũng không có thanh âm, chỉ là bả vai thỉnh thoảng run run, “Vương Linh, tôi muốn đi ra ngoài, tôi muốn đi gặp anh ấy.”

“Dung tiểu thư, chị muốn đi đâu?”

“Em để cho tôi đi ra ngoài được không? ” Dung Ân cầm chặt tay Vương Linh, cô biết lâu dưới còn có Lý Hàng cùng một tên khác, “Tôi nhất định sẽ quay lại trước khi anh ta trở về.”

“Dung tiểu thư, chị biết tính tình của cậu chủ, nhờ bị phát hiện thì sao.”

“Tôi sẽ không để cho bọn họ phát hiện . ” Dung Ân đứng dậy, nửa người trên ở trên lan can thăm dò, cô hạ giọng, đem Vương Linh kéo qua đi, “Tôi nghĩ ra biện pháp bỏ lên cây kia, tôi đi từ trong vườn ra, em chỉ cần không mở cửa phòng, bọn họ sẽ không phát hiện.”

Vương Linh đang do dự, “Không được đâu, quá nguy hiểm.”

“Vương Linh, em giúp tôi một lần được không? ” Dung Ân thử đưa tay ra, có thể mò tới thân cường tráng của cây bạch quả , “Sẽ không xảy ra chuyện gì cả , tôi chỉ cần leo qua là được, được không?”

Dung Ân mặc dù nói sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng khi leo qua , làm cho người ta trong lòng run sợ, thiếu chút nữa ngã xuống , Vương Linh lôi kéo một cánh tay của cô, cô thật vất vả đi qua , cánh tay đã bị rách một vết máu, Vương Linh như cũ trong lòng còn có lo lắng, xem xét bốn phía, xác định không có ai, lúc này mới hướng Dung Ân ra hiệu, ý bảo cô đi xuống.

Dung Ân theo vườn dè dặt đi ra ngoài, Vương Linh thấy cô đi xa, rồi làm như không có chuyện gì xảy ra đi ra khỏi phòng ngủ, cũng đem cửa phòng khóa trái.

Dung Ân thuê xe chạy tới bệnh viện, cô từ trong túi quần móc ra sợi dây chuyền, đây chính là Diêm Việt ban đầu đích thân đeo lên cho cô , Dung Ân hai tay thu về , mười ngón tay khấn trương đan lại, càng gần tới nơi, lòng của cô lại càng là bối rối, không biết lúc Diêm Việt mở mắt , còn có thể nhớ được cô không?

Có thể nhớ được sao, Dung Ân buông tay ra, quay đầu nhìn về ngoài cửa sổ, một chút lại không biết đem hai tay bày ở kia, bộ dạng chân tay luống cuống.

Đi tới bệnh viện, tìm được cái gian phòng bệnh, má Lưu nói ở trong điện thoại, bên trong tập trung mấy người, Diêm gia đều ở đó, còn có bác sĩ chủ trị, má Lưu cùng Diêm Minh.

Dung Ân đứng ở trước phòng bệnh, chỉ còn lại có một bước cuối cùng, làm sao cũng bước không được.

Bỗng nhiên, trong đầu trống rỗng, lâu như vậy chờ đợi rốt cục cũng đợi được, nhưng cô không biết nhìn thấy Diêm Việt nên nói cái gì.

Trong lòng khấn trương vô cùng, ngực nhảy múa kịch liệt, giống như cả trái tim sẽ phải nhảy ra.

Dung Ân do dự , vẫn là đẩy cửa đi vào.

Bác sĩ chủ trị đang nói tình huống trước mắt của Diêm Việt, “Có thể tỉnh lại cũng đã là kỳ tích rồi, các người cũng đừng có áp lực, trước mắt chân tay cậu ấy vẫn trong trạng thái cứng ngắc, nhưng sau này có lẽ vẫn có thể hoạt động , nhưng phải chuẩn bị tâm lý”

Lời này ý tứ quá rõ ràng, Diêm Việt mặc dù tỉnh nhưng thân thể vẫn ở tình trạng thực vật như cũ, có lẽ đời này sẽ không khôi phục. Diêm phu nhân nghe nói thế, tâm tình khó có thể khống chế, che miệng khóc lên, Diêm thủ Nghị cũng không an ủi được, “Đừng khóc, nếu Việt đã tỉnh lại, trước sau rồi cũng sẽ hồi phục trở lại, vậy cũng không có khó khăn rồi.”

Dung Ân lúc tiến vào, lệ rơi đầy mặt.

Diêm phu nhân phát hiện thấy trước chột đầy chồng ra bên cạnh , xông lên, hướng về phía Dung Ân chính là một cái tát , “Cô còn dám tới đây, cô làm hại con tôi còn chưa đủ sao? thấy nó không chết, cô lại chưa từ bỏ ý định phải không?”

117. Chương 107 (p2)

Chương 107 (p2)

“Phu nhân, phu nhân người đừng như vậy...” má Lưu bước lên phía trước thuyết phục.

Diêm Thủ Nghị sắc mặt cũng khó coi, lại ngay trước mặt bác sĩ và y tá nên không tiện nổi giận, “Cô tới làm cái gì? Cút ngay đi!”

Dung Ân bị đánh lão đảo mấy cái, trong miệng cơ hồ có mùi máu tươi chảy ra, cô thật vất vả ổn định rồi bước lên, Diêm phu nhân lúc này hoàn toàn mất đi đoan trang, giống như điên rồi lần nữa xông qua.

“Đừng đừng —— đừng tay —— “

Ai cũng không nghĩ tới, Diêm Việt lại mở miệng, bác sĩ mới vừa thử mấy cái, thiếu chút nữa liền cho rằng anh đã mất chức năng tiếng nói, Diêm lão gia thấy anh nói chuyện, tâm tình vô cùng kích động, “Việt, con có thể nói chuyện sao?”

Diêm Việt mặc quần áo bệnh nhân, tóc ngắn màu nâu đậm, cặp mắt màu trà mở ra trông mắt hướng về Dung Ân.

“Việt...” Diêm phu nhân tới bên giường, ngạc nhiên vui mừng đan xen, “Con cuối cùng đã tỉnh, con biết con ngủ bao lâu không? Việt, mẹ đã lo lắng gần chết...”

Dung Ân bụm mặt, nhìn cặp mắt quen thuộc kia, nước mắt rơi như mưa, đây mới là Diêm Việt, không cần nói chuyện, không cần động tác gì dư thừa, một cái ánh mắt, liền có thể kiên định.

Người đàn ông vô lực kéo khóe miệng cười, cũng là nụ cười cô quen thuộc, mang theo chút không kềm chế được, còn có sủng nịnh, trong phòng bệnh huyền ảo thoáng cái an tĩnh lại, bọn họ người nào cũng không nhìn thấy, Diêm Việt nơi cổ họng nhẹ cuộn, anh nói, “Con ngủ được không lâu, bởi vì, Ân Ân của con không thay đổi.”

Dung Ân lúc ấy liền che miệng lại, nhịn xuống tiếng khóc từ giữa ngón tay lộ ra, cô vô lực chống đỡ, liền ngồi chồm hổm ở trên mặt đất.

Diêm phu nhân há mồm muốn nói điều gì, lại bị Diêm Thủ Nghị kéo lại, lúc này, những sự tình kia không thích hợp nói cho Diêm Việt, anh mới tỉnh lại, không thể chịu kích động nữa.

Má Lưu lau tròng mắt, nước mắt tuôn đầy mặt, Dung Ân đứng ở giường bên kia, Diêm Việt không nhìn thấy cô, liền có chút khản trương, “Ân Ân —— Ân Ân —— “

Diêm phu nhân mắt lộ ai oán, nhưng vì Diêm Việt, phải nhịn xuống khẩu khí này, ai bảo con trai ngốc của bà chính là yêu Dung Ân, chính là nhớ thương cô.

Hôm nay, là một ngày tốt lành, Dung Ân tự nói với mình không nên khóc.

Tay phải cô lôi kéo chân giường, từ từ di chuyển thân, ánh mắt Diêm Việt đọng lại ở trên người cô, cô đến gần, người đàn ông mở tròng hai mắt, đáy mắt sâu hoắm, có ánh sáng nhu hòa, “Ân Ân... anh, thật sự ngủ rất lâu sao?”

Dung Ân cố nén không rơi lệ, trong lòng cảm thấy chua xót cùng giãy dụa được che dấu trong mắt, cô phải nói như thế nào để cho anh biết, Diêm Việt, anh ngủ hai năm, anh ngủ ngon lâu thật lâu, cô phải như thế nào nói cho anh biết, Ân Ân đã không còn thuần khiết như lúc ban đầu nữa, cô cúi người xuống, nước mắt rớt xuống mặt người đàn ông, Diêm Việt cười cười, cánh môi đơn bạc yếu ớt khê cong, anh muốn giơ tay lên sờ vào khuôn mặt đó, nhưng chân tay của anh đã không nghe theo anh, “Xem ra, anh thật ngủ thật lâu rồi... để em phải lo lắng thành như vậy.”

Diêm Việt vẫn rất yếu, nói chuyện đứt quãng.

Dung Ân không biết nên trả lời như thế nào, cô cúi người, đem mặt vùi vào cổ Diêm Việt, nước mắt nóng hổi thấm ướt quần áo bệnh nhân của anh, rơi vào cổ người đàn ông bởi vì lâu không thấy ánh mặt trời mà trên da thịt trắng nõn.

“Ân Ân... Đừng khóc...” anh sợ nhất là nước mắt của Dung Ân, “Anh tỉnh, anh sẽ không ngủ tiếp rồi, Ân Ân...”

Má Lưu đứng trong góc yên lặng rơi lệ, nếu nói đây là vận mệnh mà nói..., hai đứa bé này, cũng quá đáng cay rồi, bọn họ gặp nhau tại đúng lúc này, nhưng là hai năm qua trống rỗng, mọi thứ đều thay đổi rất nhiều, Diêm Việt ngủ say, trí nhớ tốt đẹp của anh vĩnh viễn dừng lại ở trên núi, nhưng Dung Ân thì không, cô chịu đựng sinh lý tử biệt, vừa chịu đựng Diêm Minh có ý định trả thù, đến trong tay Nam Dạ Tước, vừa khiến cho cả người tổn thương, cô làm thế nào còn có thể lột xác như lúc ban đầu, trở lại bộ dáng của hai năm trước đây?

Cô ôm Diêm Việt, không ngừng lặp lại, “Anh tại sao không sớm tỉnh lại? Tại sao bắt em chờ anh hai năm, tại sao ——”

Tiếng nói bị thương mang theo sự cuồng loạn, Dung Ân hai tay ôm chặt lấy thân thể Diêm Việt, bên cạnh y tá mắt đỏ hồng, quay lưng đi, tình cảm của hai người, phải kiên định như thế nào, mới có thể có sự chờ đợi như vậy? Tiếng khóc của Dung Ân đến cuối cùng liền vô lực giảm xuống, trong lòng cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thật cảm thấy chua xót vô cùng, có một loại cảm giác dường như đã có mấy đời. (ý nói xúc động trước sự thay đổi lớn lao)

Từ đầu đến cuối, Diêm Minh cũng đứng ở bên cạnh, phần này hạnh phúc, hẳn vĩnh viễn cũng không thể dung hòa vào được.

“Ân Ân, thật xin lỗi...”

Diêm Việt cho là, là anh làm Dung Ân thương tâm, đợi chờ hai năm qua, anh có thể tưởng tượng Dung Ân là phải vượt qua đau khổ như thế nào.

“Không nên nói xin lỗi, không nên ——” Dung Ân ngẩng đầu, đôi mắt khóc thành sưng đỏ, người nên nói xin lỗi là cô, mà không phải là Diêm Việt nói ra ba chữ kia.

Dung Ân nghĩ đến cái gì, liền đứng dậy từ trong túi quần móc ra sợi dây chuyền, “Còn nhớ rõ cái này không? Là anh đích thân đeo lên cho em.”

Hình dạng cỏ 3 lá rơi vào trước mắt Diêm Việt, lấp lánh ánh sáng như cũ kinh diễm rực rỡ, Diêm Việt khẽ động khóe miệng, vừa muốn mở miệng, lại thở gấp kịch liệt.

Gương mặt tuần tú của anh bởi vì thiếu dưỡng khí mà đỏ bừng, động tác thở gấp gấp, bộ ngực phập phồng kịch liệt, Dung Ân giật mình, Diêm phu nhân bên cạnh vội vàng đẩy ra cô, “Việt, con sao vậy?”

“Không được rồi, là bệnh hen suyễn của cậu ấy phát tác.” bác sĩ chủ trị vội vàng sai y tá mang bình phun sương tới, Dung Ân bị mọi người đẩy đến bức tường đằng sau, Diêm Việt ổn định lại, Diêm phu nhân thái độ đúng mực lần nữa bị bỏ qua, buột miệng mắng, “Đồ xấu xa, tại sao cô còn muốn xuất hiện, Việt chỉ cần đụng phải cô sẽ xui xẻo...”

“Mẹ ——” Diêm Việt giọng nói có chút kích động, “Làm sao mẹ lại nói cô ấy như vậy?”

“Việt, con không biết cô ta...”

Diêm Thủ Nghị vội vàng kéo tay bà, “Việt mới tỉnh lại, bà không thể cho con an tĩnh sao?”

Dung Ân lấy sợi dây chuyền, sắc mặt bị chuyện ngoài ý muốn vừa rồi làm cho sợ đến trắng bệch, Diêm Minh chân mày nhíu lại, đi lên trước nói, “Cho tôi xem sợi dây chuyền một chút.”

Cô không rõ cho lắm, hướng về cặp mắt màu trà giống nhau với Diêm Việt, đem dây chuyền trong tay giao cho hắn.

“Đây là dây chuyền Hỏa Tinh.” Diêm Minh cầm lấy nó đi tới bên giường Diêm Việt, cẩn thận tỉ mỉ, đột nhiên sắc mặt tím tái, hắn hiện tại mới nhớ tới trên tạp chí có nói về sợi dây chuyền này, trên mặt của dây chuyền này, thật ra là có một cái móc, ban đầu phỏng vấn nhà thiết kế về sợi dây chuyền này, ông ấy nói

sự tình xảo này là do vợ ông đột nhiên có ý tưởng , bên trong, có thể chứa vài giọt nước hoa, Diêm Minh để dây chuyền ở lòng bàn tay, quả thấy phía sau có một cái khuy cài rất nhỏ , hấn dùng ngón tay khêu nhẹ dưới, mở ra sau, bên trong có phần vụn màu cam tràn ra.

Bác sĩ biết rõ ràng Diêm Việt bị dị ứng, liền nhận ra, ” Trong mặt dây chuyền này tại sao có thể có hạt phấn hoa lan?”

Dung Ân giật mình, đầu óc hoàn toàn bị trống không, Diêm phu nhân thất thanh thét chói tai, “Cô muốn hại chết Việt, tại sao cô tâm địa ác độc như vậy...”

“Tôi không có! ” cô trắm miệng cũng không thể bào chữa, “Tôi căn bản không biết trong mặt dây có giấu vật như vậy...”

Diêm Minh sắc mặt âm u, con ngươi lãnh đạm, “Dây chuyền này để ở đâu, còn có ai tiếp xúc qua sao?”

Dung Ân cũng là tùy thân mang theo ,giấu ở Ngự Cảnh Uyển đặt ở trong tủ đầu giường.

“Chẳng lẽ... ” Diêm Minh cũng không nói đến tên Nam Dạ Tước , nhưng Dung Ân từ trong ánh mắt của hấn đã hiểu ra, cô không chút nghĩ ngợi phủ nhận nói, : “không thể nào, không có ai chạm qua.”

Nam Dạ Tước cũng không biết Diêm Việt sẽ dị ứng với hạt phấn hoa lan, chuyện này, cô tin tưởng anh.

Dung Ân cẩn thận nhớ lại sắc mặt cứ như vậy mà cứng lại , “Dây chuyền này là hai năm trước Việt đích thân đeo lên cho tôi , mà bệnh hen suyễn của anh ấy phát tác, là lúc đeo dây chuyền cho tôi, tôi vẫn không biết tại sao lúc trước trên áo lại dính hạt phấn hoa lan, có thể hay không, cũng là bởi vì sợi dây chuyền này?”

“Đúng. ” bác sĩ chủ trị đến nay vẫn nhớ được, “Ban đầu bộ quần áo kia , chính là trên cổ áo tìm được loại phấn hoa đó.”

Nói cách khác, lúc trước sợi dây chuyền trên tay Dung Ân, cũng đã có dấu hạt phấn hoa lan..

Diêm Minh ngẩng đầu nhìn về Dung Ân, ánh mắt phức tạp.

“Vậy là người nào? ” Diêm Thủ Nghị thần sắc nghiêm túc.

Diêm Việt trong lúc bọn họ nói chuyện với nhau đoán ra chút ít đầu mối, đôi mắt anh ảm đạm, chột cảm thấy đau lòng, “Mẹ, chẳng lẽ các người cho là Ân Ân muốn hại con sao?”

Diêm phu nhân nghiêm mặt không nói gì, nhưng thần sắc đã nói rõ hết thảy.

Diêm Việt cánh môi như có như không nhép miệng, lời của anh nói cũng không nhiều, bởi vì không có dư thừa khí lực, nhưng mỗi một chữ mỗi một câu, đều giống như đục khoét ở trong lòng người, khắc sâu công kích, “Các người muốn hoài nghi bất luận kẻ nào...cũng không được lờ Ân Ân vào, bởi vì cô ấy không biết... Vĩnh viễn không biết.”

118. Chương 108 (p1)

Chương 108 (p1)

Dung Ân thần sắc buồn lũng, lời nói này của Diêm Việt giống như là cơn gió mùa thu lướt qua, lòng nàng cảm thấy ảm áp vô cùng.

Trên mặt, dấu năm ngón tay hết sức rõ ràng, rỉ ra tia máu hồng.

“Việt, ban đầu còn có ai tiếp xúc qua dây chuyền này sao?”

Diêm Việt đầu đau như muốn vỡ tung, “Mẹ, con muốn nghỉ ngơi, con cảm thấy mệt mỏi quá.”

“Được được... Chuyện này chúng ta sau này hãy nói, không vội...”

“Mẹ, ” Diêm Việt gọi bà, “Người sau này đừng đánh Ân Ân, người đánh cô ấy chính là đánh trên người của con, đau giống nhau”.

Lòng bàn tay Diêm phu nhân bây giờ còn đau nhức, chuyện của Diêm Việt, Dung Ân mặc dù đã không còn quan hệ, nhưng thái độ của bà đối với Dung Ân sẽ không thể trở về được như hai năm trước , dù sao mọi chuyện cũng đã thay đổi rất nhiều, bọn họ đã không còn tương xứng. Nhìn Diêm Việt hôm nay tỉnh lại, nhất định là sẽ không buông tay, anh hoàn toàn không rõ ràng những biến cố bên trong, nếu là biết rồi, làm sao có thể tiếp nhận.

Diêm Thủ Nghị nắm cả hai bả vai bà, mang qua một bên, bây giờ không phải là thời điểm so đo những chuyện này, Diêm Việt khôi phục lại vẫn là điều quan trọng nhất.

Dung Ân đi tới bên giường anh, cầm tay của anh, Diêm Việt ánh mắt nhu hòa rơi trên người cô, “Ân Ân, em gầy —— “

Dung Ân tại bên người anh ngồi xuống, cô có rất nhiều lời muốn nói cùng Diêm Việt, nhưng là đến khoe miệng, rồi lại không biết làm sao mở miệng.

“Bệnh nhân cần nghỉ ngơi, một người ở lại chăm sóc là được. ” Bác sĩ bắt đầu đuổi khách.

Diêm phu nhân vốn định ở lại, nhưng Diêm Việt cũng đã mở miệng trước tiên, “Mẹ, Người đi về trước đi, nơi này có Ân Ân là được”.

Diêm phu nhân ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng tất nhiên là không yên, bà gật đầu, đi theo bác sĩ ra bên ngoài, về sau cũng không có rời đi.

Diêm Việt trên người lại bị chèn vào cái ống, Dung Ân tìm nước mắt, “Việt, anh khó chịu sao?”

“Không khó chịu”, mái tóc ngắn màu nâu đậm của Diêm Việt theo gió giương nhẹ, “Anh ngủ đã lâu rồi, anh thấy được tóc trên đầu cha đều trắng hết rồi, Ân Ân, hai năm trôi qua em có khỏe không?”

Ánh mắt người con trai ấy vĩnh viễn trong vắt như vậy, bất kỳ lời nói dối nào, phẳng phát đều là không tôn trọng nó, Dung Ân quay mặt qua chỗ khác, đem đầu gối ở trước ngực Diêm Việt, “Khỏe, em rất khỏe”.

“Anh lúc trước cứ như vậy mà ngủ, đã làm em sợ hãi rồi, Ân Ân không chịu được hù dọa nhất mà...”

Dung Ân đầu dựa khẽ vào cằm Diêm Việt, anh nhìn về đỉnh đầu đen nhánh của cô, đáng tiếc tay nâng không nổi, không thể đụng chạm đến, trong trí nhớ của anh mái đầu kia rất mềm mại, “Anh biết em lo lắng, em sợ, sao anh lại ngủ không chịu tỉnh lại?”

Lòng ngực Diêm Việt phập phồng, làm như đang cười, “Anh nghe được giọng nói của chúng ta, hình như là ở trường học, anh gọi em là Ân Ân chuột túi, em âm ỉ cùng anh náo loạn, anh nghĩ thầm, thì ra là anh ngủ cũng không được lâu, lúc ấy, tựa như mọi giấc ngủ trưa đều giống nhau, anh liền mở mắt”.

“Thời điểm mở mắt không nhìn thấy em, anh sợ sao?”

“Sợ...” tiếng nói Diêm Việt mang theo khẩu khí đặc biệt, “Cho dù lúc ấy tứ chi không thể động, cũng không có nhìn tới thấy được em, anh thấy được má Lưu đang khóc, bà xông ra cửa gọi ba mẹ, anh liền biết ngay chính mình đã ngủ thật lâu...”

“Đúng vậy a”, Dung Ân ôm thật chặt hân, “Hai năm, thật rất dài”.

Trong phòng bệnh, lúc này còn có một người, nhìn thấy nhìn thấy hình ảnh hoà hợp này, liền cảm thấy sự xuất hiện của hân là dư thừa. Diêm Minh đi tới bên giường, mái tóc đen ngắn rũ xuống, hai mắt lộ ra tối tăm cùng phức tạp, “Anh...”

“Minh”, Diêm Việt khẽ kéo khoe miệng lên, ánh mắt rơi vào đôi mắt trên gương mặt tuần tú kia chính mình hoàn toàn bất ngờ, “Em so sánh với hai năm trước không còn nụ cười như xưa nữa.”

Diêm Minh tư tưởng trầm mặc định cầm tay của anh, chẳng qua là còn chưa đụng chạm lên, liền thay đổi tay, ánh mắt Diêm Việt dừng ở trên mu bàn tay ẩn bên trong người hân, thần sắc anh trở nên vội vàng, “Minh, tay của em tại sao?”

Tầm mắt Diêm Minh cùng Dung Ân không khỏi chống lại, hai người đều yên lặng, một hồi lâu sau, mới nghe được nam nhân xem thường nói, “Phế đi”.

“Phế đi?”

Ngay cả Dung Ân cũng khẽ rùng mình, nàng lúc trước chỉ là suy đoán qua, nhưng không nghĩ tới rốt cuộc thật sự phế đi.

“Tại sao có thể như vậy, bị người nào?”

“Anh, người mới tỉnh, không nên nghĩ nhiều như vậy, sau này em sẽ đem mọi chuyện hai năm qua từ từ nói cho anh nghe”. Diêm Minh đem cái tay kia rời đến phía sau, cũng không muốn cho người khác nhìn thấy.

Dung Ân đem chân kéo đến cổ anh, Diêm Việt thần sắc có chút ảm đạm, “Xem ra, thật sự đã xảy ra rất nhiều chuyện, Ân Ân, em thật sự ổn sao?”

Khuôn mặt Dung Ân được ánh sáng chiếu rọi vào hiện ra vẻ mông lung nhẩn nhai, giống như là lần đầu tiên Diêm Việt nhìn thấy cô, tóc thật dài, không có trải qua duỗi nhuộm, tự nhiên thoải mái. Cô như ghen ở cổ họng, đặc biệt là có Diêm Minh ở đây, tất cả hành động của Dung Ân, chỉ là mở mắt nói lời bịa đặt, “Tốt, em thật sự rất tốt.”

“Ân Ân, cảm ơn em đã đợi anh hai năm.”

Dung Ân đem hốc mắt phấp hồng gạt qua, cô nằm ở trước ngực Diêm Việt, nếu quả thật làm cho cô đợi..., cô nhất định nói sẽ chờ anh hai năm, chẳng sợ chết nghèo chết đói, chỉ cần cô biết anh ban đầu còn sống. Nhưng trên đời không có nhiều như vậy nếu như, thời gian trước đây cũng không thể nào quay lại được.

Diêm Minh đứng một chút cũng đi ra ngoài, trong phòng bệnh liền chỉ còn lại Dung Ân cùng Diêm Việt.

Bác sĩ nói anh mới tỉnh lại, vẫn không thể thông qua cổ họng trực tiếp tiếp xúc thức ăn, nhưng miệng Diêm Việt rất khô, Dung Ân mang tới khăn bông thấm nước, tỉ mỉ lau ướt đôi môi cho anh.

“Ân Ân, Bác gái thân thể khỏe không? Hai người vẫn ở tại chỗ kia sao?”

Diêm Việt không biết, mỗi câu nói của anh, đều giống như đao nhọn, một tắc một tắc khắc vào trong lòng cô. Cô thậm chí cảm thấy được, chỉ cần lưu lại từng giây từng phút, đều khó có thể chống đỡ được, “Dạ, chúng ta còn ở tại chỗ kia”.

“Đợi thân thể của anh tốt trở lại, anh liền tới nhà của em, Ân Ân, chúng ta kết hôn, anh muốn đem thiếu thốn hai năm qua nhanh chóng bù đắp lại cho em”.

Dung Ân ánh mắt đỏ bừng, xoay người sang chỗ khác, bối rối lấy tay che dấu mà lau đi khóe mắt, “Việt, em đi vào phòng vệ sinh rửa tay, sẽ trở lại ngay”.

119. Chương 108 (p2)

Chương 108 (p2)

Bên ngoài phòng bệnh là một gian phòng đơn, có phòng vệ sinh cùng phòng nghỉ ngơi, lúc này những người khác trong Diêm gia đều đang an vị ở trên ghế sa lon, thấy nàng đi ra ngoài, Diêm phu nhân dẫn đầu khẩn trương nói, “Như thế nào, Việt không có sao chứ?”

“Bác gái, anh ấy không có chuyện gì, chỉ là có chút mệt mỏi”.

Dung Ân không để cho nước mắt rơi xuống, Diêm phu nhân xem xét phía trong, thấy Diêm Việt an tĩnh nằm ở kia liền quay qua gọi Dung Ân, “Ta biết, chuyện hai năm trước, có lẽ thật cùng người không liên quan, nhưng là...”

Dung Ân dừng lại bước chân, đứng ở trước mặt người nhà Diêm gia, “Bác gái, người có lời gì có thể nói thẳng”.

Diêm phu nhân khẽ thở dài, “Vốn là, Diêm gia chúng ta có lẽ có thể tiếp nhận người, nhưng Dung Ân người cũng nên biết, bây giờ không phải là hai năm trước nữa, chuyện người cùng giám đốc Tước Thúc còn có người nào không biết, ta thật sợ Việt sẽ chịu không nổi sự đả kích này”.

“Bác gái, ” khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Ân nhẹ ngẩng lên, phía trên vẫn sưng đỏ , “Con tự mình có chừng mực, Người không cần lo lắng”.

“Phu nhân, ” má Lưu ở bên cạnh cố gắng khuyên can, “Nếu thiếu gia đã tỉnh dậy, hơn nữa cũng lại thích Ân Ân như vậy...”

“Câm miệng, người thì biết cái gì?” Diêm phu nhân quát ngừng lại những lời mà ở trong miệng bà không còn kịp nói ra ..., thấy Dung Ân xoay người muốn đi, rồi lại khẽ gọi, “Ân Ân, Việt hiện tại rất cần cô, ta hi vọng... cô có thể nói chuyện nhiều cùng nó, còn chuyện của cô nữa, bây giờ không phải thời điểm tốt để nói cho nó biết ...”

“Con biết, ” Dung Ân cảm thấy mệt chết đi, không đợi Diêm phu nhân nói xong liền cắt đứt lời bà..., “Trước lúc Việt chưa hoàn toàn khôi phục lại, con sẽ không bỏ lại anh ấy”. Không đem đối phương một mình bỏ lại, đây cũng là lời họ đã từng thề, Dung Ân xoay người mở cửa đi vào, khi Diêm Việt không có tỉnh lại, cô còn có thể lừa mình dối người, hiện tại anh đã tỉnh lại, những thực tế kia liền khẩn cấp muốn ép cổ cúi đầu, thật ra nếu suy nghĩ thấu đáo thì bọn họ, không chỉ tồn tại riêng hai năm xa cách, mấu chốt là rất nhiều thứ cũng đã thay đổi.

Đi vào phòng bệnh, Diêm Việt mắt đang nhắm lại, mái tóc ngắn màu nâu đậm xoã trên trán, trên người đắp chăn mỏng giống như là một tờ giấy trắng, Dung Ân đi về phía trước vài bước, tâm tư bỗng nhiên khẩn trương lên, hai con mắt tròn tròn.

Hô hấp của Diêm Việt thật giống như vừa chặt đứt, trên giường cái chăn đắp ở trên người che đi cũng nhìn không ra cái gì phập phồng . Nàng cước bộ vội vã tiến lên, đến bên giường của anh, chỉ cảm thấy hai chân chính mình đều run rẩy, trong lòng bàn tay cũng là mồ hôi.

Dung Ân nhắm chặt hai mắt lại, sức lực rất lớn mới đưa tay phải ra, vừa muốn chạm đến đến hơi thở Diêm Việt, anh liền mở mắt ra, ánh mắt sáng như ngọc lưu ly. Nàng cả kinh giật mình, tay còn chưa kịp rút về thì trong hốc mắt lệ đã trào ra.

“Ân Ân, em thật khờ... ” Diêm Việt câu khởi một bên khóe miệng, nụ cười sủng nịnh, “Anh không có ngủ thiếp đi nữa...”

Khoảnh khắc vừa rồi, cô thật cho là anh lại ngủ mất.

Mà bên trong Ngự Cảnh Uyển, Vương Linh vạn lần không nghĩ tới, Nam Dạ Tước sẽ sớm trước trở lại như vậy.

Bây giờ mới bắt quá 3 giờ, người đàn ông liền đẩy cửa ra đi tới.

“Tiên sinh, ngài trở lại.”

Nam Dạ Tước hai đầu lông mày khép lại lên, đem áo khoác trong tay giao cho cô, “Cô ấy đâu? Hôm nay có khỏe không?”

Vương Linh xoay người đem áo khoác treo lên, nàng không dám hướng về phía ánh mắt Nam Dạ Tước, “Dung tiểu thư sau khi ăn cơm xong an vị ở trên ban công, sau lại, đi ngủ”.

Người đàn ông cởi bỏ khuy cài tay áo, đem tay áo xắn lên , lộ ra cánh tay màu đồng, Vương Linh thấy anh không nói gì, vừa định hỏi anh buổi tối muốn ăn cái gì, liền thấy Nam Dạ Tước đã bước dài lên lầu.

Vương Linh toàn thân kéo căng, mới trôi qua một lát, quả nhiên nghe thấy trên lầu truyền đến thanh âm đóng sập cửa, Nam Dạ Tước đứng ở đầu bậc thang, mắt phượng nham hiểm quét xuống dưới, “Người đâu?”

Lý Hàng đi ra ngoài, liền lưu lại một tên vệ sĩ, “Dung tiểu thư cả ngày cũng đều nhốt ở trong phòng, một bước cũng không có đi ra”.

“Trong lúc đó có ai đi vào?”

“Bên ngoài ngoài trừ cô ấy ra thì..., không có”. Người đàn ông ánh mắt quét hướng về phía Vương Linh.

“Cô đi lên đây!”

Lúc đi lên lầu, Vương Linh trong lòng run sợ, chỉ cảm thấy phía sau lưng đều có mồ hôi lạnh xuất hiện, đi tới phòng ngủ, Nam Dạ Tước đã đứng ở trên ban công, hai tay chống dựa trên lan can, “Cô ấy đi lúc nào, đi đâu?”

“Tôi, tôi không biết, Dung tiểu thư không phải là ở trong phòng sao?”

“Cô ấy leo lên trên cây kia sau mới rời đi”, Nam Dạ Tước vươn tay, trên cây bạch quả này còn có dấu vết lúc cô chạy trốn, “Khoảng cách xa như vậy, không có có người khác hỗ trợ rất khó đi qua, nói đi, cô đi đâu?”

Vương Linh biết không thể gạt được đôi mắt sắc bén kia, cô gục đầu xuống, “Tôi cũng không biết Dung tiểu thư đi đâu, chị ấy chỉ nói là, muốn đi gặp người nào đó, bộ dáng giống như đang rất lo lắng”.

Nam Dạ Tước câu khởi khóe miệng, ánh mắt lạnh nhạt quét qua khuôn mặt thấp thỏm của Vương Linh, “Thu thập đồ đạc, cô ngày mai không cần tới”.

Vương Linh cả kinh sững sờ, lúc ngẩng đầu lên, bên trong đôi mắt tràn ra trong suốt, cô quý trọng công việc biết mấy, Nam Dạ Tước không phải là không biết, tầm mắt anh ngắm về hướng nơi xa, Dung Ân, em đã muốn đi, cũng đừng trách tôi ra tay tàn nhẫn!

120. Chương 109 (p1)

Chương 109 (p1)

Cái gì cũng có thể trì trệ không tiến, chỉ có thời gian gian là không thể nào.

Lúc Dung Ân ngẩng đầu, mặt trời đã xuống phía tây, cô xem lại thời gian, hẳn là nên trở về thôi nếu không Nam Dạ Tước sẽ phát hiện.

Diêm Việt cho là cô sẽ ở lại đây, lúc Dung Ân nói muốn rời đi, đôi mắt màu trà của người đàn ông ảm đạm xuống.

“Việt, ngày mai em sẽ trở lại thăm anh được không?”

Diêm Việt biết mình không thể quá ích kỷ, Dung Ân cũng mệt mỏi rồi, “Ngày mai lúc nào em đến?”

“Anh mở mắt ra là có thể thấy em.”

Diêm Việt nhàn nhạt nở nụ cười, khóe miệng cong lên làm cho tâm tình của Dung Ân cũng tốt lên. “Thật, em đảm bảo.” cô giống như là một học sinh tiểu học đem tay phải giơ lên ở bên cạnh khuôn mặt tuyên thệ.

“Được rồi, anh không nhắm mắt lại, em có phải hay không sẽ không đi nữa?”

Dung Ân ngồi ở bên giường Diêm Việt, cô cũng không nở đi, cảm giác quen thuộc, hai năm rồi không có trở lại, chỉ có vào lúc này, Dung Ân cảm thấy trái tim mình dường như vừa lại nhảy lên, “Việt, anh vừa mới tỉnh cũng không nên nói nhiều lời quá, buổi tối nghỉ ngơi thật tốt, không được phát cáu.”

“Được” Diêm Việt rất cưng chiều cô, từ trước đến giờ Dung Ân nói cái gì cũng nghe, “Anh sẽ giữ sức khỏe, đợi ngày mai em đến rồi chúng ta cùng nói chuyện.”

Dung Ân vén tóc trên trán anh ra, khẽ hôn xuống.

Vương Linh thu dọn toàn bộ đồ, xong rồi dồn tất cả vào một cái rương da, cô thích ở lại Ngự Cảnh Uyển không phải chỉ vì nơi này trả lương cao nhất thành phố, mà chủ yếu là Dung Ân rất tốt, nên không cần phải lo lắng về quan hệ chủ tớ.

Lúc cô ra khỏi phòng, Nam Dạ Tước đang ngồi trên ghế salon trong phòng khách hút thuốc lá, anh đưa lưng về phía cô, không nhìn thấy được thần sắc trên mặt anh, chỉ có thể nhìn thấy mảng sương trắng quanh quẩn trên đỉnh đầu Nam Dạ Tước, chung quang anh, bao phủ là không khí u ám tối tăm.

Vương linh đi tới trước mặt anh, dừng lại ở bên cạnh bàn trà, “Thiếu gia, tôi đi đây.”

Nam Dạ Tước không nói gì. Khuỷu tay chống trên đầu gối, ngón giữa thon dài, nơi tàn thuốc còn lác đác ánh lửa lập lờ. Anh hướng mắt về phía điện thoại trên bàn trà, lúc này Dung Ân hẳn là nên trở về rồi.

Vương Linh kéo rương da chuẩn bị rời đi, mới vừa xoay người, dường như là nhớ tới cái gì đó muốn nói, bây giờ rời đi, cô sau này sợ là rất khó có cơ hội nhìn thấy Nam Dạ Tước. Mà sự việc đó, đã đặt ở trong lòng cô lâu như vậy, cô cảm thấy anh nên biết,” Thiếu gia. tôi nghĩ nên nói cho anh biết một chuyện.”

Nam Dạ Tước cũng không ngẩng đầu lên,”Nói.”

“ Khi Dung tiểu thư mang thai, tôi nhìn ra được cô ấy là thật tâm vui mừng, ngày đó, cô ấy biết rõ là thiếu gia cùng Hạ tiểu thư ở chung một chỗ, mà còn để cho tôi nói là Hạ tiểu thư đẩy cô ấy, cô ấy biết anh sẽ không tin tưởng. Mặc dù, tôi cũng không biết tại sao tiểu thư lại làm như vậy, cô ấy nói với tôi là bởi vì cô ấy yêu anh, sau lại cùng với tôi nói chuyện, cô ấy đem việc làm mất đứa nhỏ đều do chính mình, nhưng tôi biết là cô ấy không có sai, lúc trước nếu không phải do người khác đẩy cô ấy..., đứa bé cũng sẽ không mất đi...”

Vương Linh tự mình nói xong, hoàn toàn không có phát hiện sắc mặt Nam Dạ Tước đã âm trầm, khuôn mặt anh hung ác, xoay người ngẩng đầu, mang theo thanh âm lạnh lẽ khiến người khác phải run rẩy, “Người kia, là ai?”

Vương Linh thật ra cũng không hề nhận ra, cô lác đầu,”Lúc đầu tôi cùng với tiểu thư đi đến một trang viên biệt thự, bên trong rất lớn, nhưng mà tôi nhìn thấy trước cửa có hai chữ ‘Diêm Gia.’”

Nam Dạ Tước kìm nén nhấm nhát lại, một lần nữa trong lòng cảm giác như bị đâm một dao, “Chuyện là thế nào mà phát sinh.”

“Cụ thể tôi cũng không nói được, lúc ấy chúng tôi chuẩn bị qua đường đi ăn cái gì đó, sau đó tiểu thư lại chạy đuổi theo chiếc xe kia, mãi cho đến căn biệt thự đó, người nhà này rất hung hăng, người đẩy tiểu thư chính là một người đàn ông. Tôi nghe Má Lưu gọi ông là lão gia, lúc đó còn dùng chén đĩa nện chúng tôi, tiểu thư van xin ông ta, nói là cho tiểu thư gặp một người...”Vương Linh đến nay không biết Dung Ân muốn gặp người kia là người nào, “ Sau đó ông ta thấy chúng tôi không đi, liền một lực đẩy tiểu thư ra, lúc ấy phía sau cô ấy là bậc thang, té xuống cũng không lâu lắm, cô ấy đã chảy máu không ngừng, lúc đưa vào bệnh viện thì đứa nhỏ đã không giữ được.”

Nam Dạ Tước cầm lấy ly nước, mà ném ra, thủy tinh bắn tung tóe, vỡ ra. “Cô tại sao không nói sớm?”

“Thật xin lỗi thiếu gia, tôi hôm nay nói ra, là không muốn bí mật này sẽ im lặng đi xuống, càng không muốn người hiểu lầm Dung tiểu thư, tôi nhìn ra được tiểu thư là rất quan tâm đến đứa bé.”

Thật sự là quan tâm sao? Nam Dạ Tước cười lạnh, nếu là có, cô có thể nào cam lòng để con của họ chết đi một cách không rõ ràng như vậy

Vương Linh nói xong những lời này, cũng cảm thấy an lòng không ít, kéo rương da chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã,” Nam Dạ Tước đốt lên một điếu thuốc, Dung Ân vốn đã quen với Vương Linh, anh vốn là muốn cho cô một bài học, nhưng sau này cũng cần chăm sóc, sợ là không thể thiếu Vương Linh, “Cô trở về phòng đi, khuya hôm nay bất kể là phát sinh chuyện gì, cô cũng không được bước ra khỏi phòng một bước.”

“Thiếu gia?” Vương Linh có chút ngạc nhiên, vừa hết sức lo lắng, cho là lời của cô khiến cho anh trút giận lên người Dung Ân, “Tiểu thư không phải là cố ý muốn giấu diếm người mà bởi vì cô ấy quá yêu cậu...”

Nói dối như vậy, cũng chỉ có Vương Linh mới tin được.

“Đi vào.” Nam Dạ Tước hung hăng hít một hơi khói, cô xem thấy tàn thuốc lửa vẫn lóe lên, ở người đàn ông hô mưa gọi gió, nửa đoạn khói trên người nhanh chóng trở thành tro bụi.

Dung Ân ở trong phòng bệnh lau tay cho Diêm Việt, nhìn xuống đồng hồ, lúc này ra đón xe là vừa đúng, không thể chậm trễ hơn.

Má Lưu đi vào, trên mặt cười đầy hiền lành, “Được rồi, chứng kiến niềm vui này ta cùng mọi người cũng trẻ thêm vài tuổi, Ân Ân đi về trước đi, mẹ con thân thể không tốt cũng cần người chăm sóc, thiếu gia buổi tối có ta, sáng mai con đến đây.”

Dung Ân biết Má Lưu có dụng ý, cô liền cảm kích gật đầu “ Việt, anh phải nghỉ ngơi thật tốt, em đi trước.”

Lúc đi ra cô không mang theo gì cả, đi tới cửa, vẫn còn lưu luyến, cô không muốn rời đi, cô có rất nhiều chuyện muốn nói cùng Diêm Việt, cô muốn nói cho anh biết, sau khi anh ngủ, cô nhớ anh biết bao...Nhưng hiện tại cô phải trở về rồi, ngộ nhờ bị Nam Dạ Tước phát hiện...cô về sau cũng đừng nghĩ sẽ ra đi ra ngoài nữa.

Sau khi Má Lưu cùng Diêm Việt nói vài câu, mới cùng Dung Ân đi ra phòng bệnh, “Ân Ân, con hiện tại ở đâu?”

Dung Ân đem địa chỉ cho bà biết, “Má Lưu, người đi chăm sóc Diêm Việt đi.”

Ra khỏi bệnh viện, vội vàng đón xe trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân không dám đi cửa chính, cô vòng qua vườn hoa dưới ban công,

Dung Ân ở trên cây leo xuống, Nam Dạ tước không biết là khi nào đã đến phía sau cô, “Ân Ân.”

Dung Ân phía sau lưng cứng ngắc, xoay người đã thấy người đàn ông đã bước lên gót chân của cô, cô không khỏi lui về phía sau, lưng chống đỡ lên cây, “Anh, anh trở về khi nào.”

Nam Dạ Tước liếc nhìn đôi mắt của cô cũng không nói gì, dặt tay cô hướng phía cửa đi tới, “Hôm nay Vương Linh có việc phải ra ngoài, rất trễ mới quay lại, tôi cũng vừa về tới nhà.”

Dung Ân cảm thấy rất kỳ quái, anh sao lại không hỏi cô tại sao ra ngoài. Ngắc đầu nghiêng mặt nhìn về phía người đàn ông, trông mắt anh hẹp dài, đang đi ra ngoài sau vườn hoa, một cánh tay đột nhiên khoác lên bả vai cô, Dung Ân ở rất gần anh, lần này không có đẩy anh ra, phối hợp nhịp nhàng với anh đi vào bên trong nhà. Cô chỉ không có phát hiện, đáy mắt giận dữ của người đàn ông đã khéo léo giấu đi.

“Không muốn đi ra ngoài ăn, tùy tiện chuẩn bị một chút đi.”

Dung Ân ban ngày chăm sóc Diêm Việt cũng mệt mỏi rồi, Nghe Nam Dạ Tước nói như vậy, tự nhiên thấy rất vui mừng, “Vậy anh ngồi đó, tôi đi xem có cái gì ăn không.” Cô đi vào nhà bếp, đeo tạp dề vào, mở tủ lạnh ra, may mà Vương Linh cái gì cũng đã chuẩn bị xong, mọi thứ đều đủ.

Nam Dạ Tước tiện tay bật TV, anh một tay đặt trên ghế salon, có thể nhìn ra được, tâm tình Dung Ân hôm nay rất tốt, cô từ trong tủ lạnh lấy ra nguyên liệu nấu ăn, thân thể bận rộn xuyên qua phòng bếp, tót đuôi ngựa cột đơn giản ở sau ót theo cô nhẹ nhàng lắc lư, nghiêng đầu nhìn lại, cô gái khỏe miệng thủy chung nhàn nhạt khép lại, nhớ tới cái gì đó, khỏe miệng tuyệt đẹp kéo ra.

Nam Dạ Tước biết, cô là nhớ tới ai, nhưng chắc chắn sẽ không là anh.

Khoảng nửa giờ sau, Dung Ân đã làm xong vài món ăn, có cả hải sản, trong nồi đang hầm xương. Dung Ân rửa sạch hai tay, chỉ cần đợi hầm xong là có thể ăn cơm tối.

Khi cô trở lại bên cạnh Nam Dạ Tước, thấy anh đang xem một chương trình, bên trong người dẫn chương trình đang dạy cách thay tã lót cho em bé, cùng với pha sữa bột, nước ấm phải được điều chỉnh vừa đủ.

“Ân Ân,” Dung Ân cho là Nam Dạ Tước tùy ý chỉnh đến, lại không phát hiện ra anh nhìn rất chân thành, “ Con của chúng ta nếu như sinh đến bây giờ, hẳn là đã biết đi đứng không?”

Nụ cười trên mặt Dung Ân dần thu lại, tia sáng bên trong con ngươi cũng như vậy mà biến mất sạch sẽ, Nam Dạ Tước vươn tay, làm cho cô kẻ sát bên mình, “Ân Ân, chúng ta sinh một đứa bé đi.”

Hai vai cô không khỏi co rúc “ Anh không phải nói là không thích em bé sao? Tại sao đột nhiên lại muốn như vậy?”

“Anh hiện tại suy nghĩ, con của chúng ta, anh sẽ cho nó thứ tốt nhất, đem nó nâng ở trong lòng bàn tay” đầu Nam Dạ Tước hướng về phía Dung Ân, dựa vào trán của cô suy nghĩ “Ân Ân, đứa nhỏ lúc trước, thật là do em không cẩn thận để mất con sao?”

Dung Ân buông lỏng mi mắt, “Đúng”

Nam Dạ Tước hiện lên ánh mắt lạnh thấu xương, khóe miệng có chút tự giễu mà cong lên, cô không phải là bảo vệ Diêm Thủ Nghị, là Diêm Việt.

Hô hấp nóng bỏng của người đàn ông rõ trên mặt của cô, hôm nay tâm tình của Dung Ân không tệ, liền tiện thể nói, “Nam Dạ Tước, anh đừng nhốt tôi, tôi sẽ không làm loạn nữa, tôi cũng sẽ không quên lời đã hứa với anh, anh cho tôi một chút tự do được không?”

Người đàn ông khóe miệng kéo ra độ cong càng lúc càng lớn, mang theo tràn đầy giễu cợt. Cô sợ dĩ lấy lòng, bao gồm bữa cơm tối, cũng là vì muốn anh cho cô được tự do ra ngoài, nói cho cùng, vẫn là vì Diêm Việt.

121. Chương 109 (p2)

Chương 109 (p2)

Người đàn ông hai tay ôm chặt cô, ánh mắt nhìn về phía thức ăn thịnh soạn trên bàn, nếu đổi lại lúc trước, cô nhiều lắm cũng chỉ làm chút mì sợi, không cần biết có ăn hay không, nhưng hôm nay, cô tình nguyện tốn thời gian để lấy lòng.

Chính Dung Ân cũng không phủ nhận, cô làm những việc này, điều là không muốn chọc giận Nam Dạ Tước, so với ai khác cô cũng rất rõ tính tình của người đàn ông này, chỉ cần nghe theo anh, anh bao giờ cũng sẽ đem cô cưng chiều tới trời cao. Cô hiện tại theo đuổi chính là tự do, có thể một lần nữa rời khỏi Ngự Cảnh Uyển.

Nam Dạ Tước thu lại cánh tay, hai tay giữ lấy mặt Dung Ân, đem cô gần lại mình “Ân Ân, em hẳn là rất rõ, không phải tôi không để cho em được tự do, mà là em thật không nghe lời, tôi chỉ có thể nhốt em lại.”

“Tôi từ nay về sau sẽ nghe lời, được không?”

“Có thật không?” đáy mắt Nam Dạ Tước cũng không có bốn bề dậy sóng, bởi vì anh đã nhìn thấu Dung Ân trên mặt là ngụy trang, ngay cả cô nghĩ cái gì anh đều biết, tự nhiên cô lại nói như thế là có ý gì.

“Thật.” quả đúng như dự đoán, cô trả lời vô cùng dứt khoát.

Dung Ân tầm mắt không dấu được tăng mong đợi, Nam Dạ Tước vẫn không hề nhúc nhích, tâm bình khí hòa như vậy, cô nghĩ đại khái là anh sẽ đồng ý.

Hai tay người đàn ông đang nâng mặt cô cũng không có buông ra, đôi mắt đen thâm sâu sáng chói của anh đang ngó chừng cô, Dung Ân nhìn vào mắt anh mấy lần, về sau không còn chống đỡ nổi, nhìn sang hướng khác.

Khóe miệng cực nóng, Nam Dạ Tước hôn nhẹ lên mặt của cô, đầu lưỡi theo cánh môi của cô mơn trớn, tiếp theo liền tiến vào giữa răng, tùy ý đoạt lấy, Anh thỉnh thoảng kéo cánh môi Dung Ân ra, thỉnh thoảng mút lấy đầu lưỡi của cô, như mời cô cùng tham gia, hai tay rơi về phía sau, chiếm lấy trước ngực mềm mại của Dung Ân.

Cô kinh ngạc, tròn mắt trừng lên, thân thể bị anh đẩy ngã trên ghế salon, Nam Dạ Tước đè lên trên, đặt cô thật sâu trong lồng ngực, cô bắt đầu từ chối đẩy ra, cảm xúc bài xích vẫn như cũ tồn tại.

Nam Dạ Tước cầm đôi tay nhỏ bé của cô, bàn tay đem khóa áo của cô đẩy lên, đi ngang qua trước ngực, một phát giật áo ngực Dung Ân. Anh biết là cô có phản kháng, ở giữa ghế salon bị lõm xuống, Nam Dạ Tước môi bạc dán vào tai của cô nói, “ Anh không nhốt em, nghe lời, cho anh...”

Cô thần sắc buông lỏng xuống, nhưng trên tay động tác vẫn còn kiên trì, Nam Dạ Tước cũng không có dùng bao nhiêu lực đã giật quần cùng với quần lót của Dung Ân xuống. Lúc anh tiến vào rất gấp, trong miệng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, hai tay ôm lấy bả vai Dung Ân, Dùng sức mà cầu xuống. Thân thể này, Nam Dạ Tước so với chính Dung Ân còn quen thuộc hơn, lâu ngày vẫn siết chặt không thông làm trán của anh hiện đầy mồ hôi, ít nhất cô cũng không có bị người khác đụng qua.

Dung Ân hai tay để ở trước ngực, phản kháng đã bớt đi, Nam Dạ Tước theo mi tâm của cô mà hôn, hàm răng cắn môi của cô, thỉnh thoảng dùng sức, cô đau nhăn mày lại.

Dục vọng giống như là dã thú bị nhốt, này lại bỗng nhiên thả ra, tự nhiên mãnh liệt mà nhiệt tình, Dung Ân cắn môi, hơi thở gấp gáp, cô không kịp phản ứng, nhưng Nam Dạ Tước đã thấy rõ. Chướng ngại trong lòng cô đã sớm loại bỏ, cô đã biết, nhưng đối với lần lượt đòi hỏi của anh, cô lại từ chối.

Nam Dạ Tước dùng sức di chuyển, có thể nghe được thân thể dưới ghế sa lon truyền ra tiếng mập mờ, Dung Ân cắn cổ mồ hôi tràn ra, người đàn ông bàn tay nâng lên đầu của cô, đem cô kéo hướng chính mình, một cái tay khác nâng lên hông cô, để cho hai người siết chặt lấy nhau..

“Kêu lên, Ân Ân, kêu lên...”

Ánh mắt cô phức tạp, không biết là ngưỡng ngừng, hay là suy nghĩ gì đó, hay là muốn vì Diêm Việt khuất nhục, cô cắn môi, người đàn ông hôn lên, khiến iệng cô mở ra. Gần như hưng hăng dùng sức. Dung Ân tiếng nói giống như bị va chạm phá thành mảnh nhỏ, theo như mong muốn của Nam Dạ Tước, kêu lên.

Người đàn ông hơi thở dồn dập, anh mỗi cái đều dùng sức, mặc kệ là cô có thể chịu đựng được hay không, cũng là hưng hăng mà đi vào thật sâu, tóc đuôi ngựa sau ót của Dung Ân rồi bù rơi xuống, trải khắp mặt salon. Tầm lưng trơn bóng ma sát đỏ lên, đến cuối cùng, tiếng rên rỉ phối hợp cùng sự di chuyển của người đàn ông, đi đến mỗi góc khuất trong phòng khách.

Dung Ân không biết bọn họ ở bên trên làm bao lâu, thân thể trần truồng tiếp xúc ra giường lạnh như băng, cô bỗng dưng thức tỉnh, Nam Dạ Tước cũng không cho cô có thời gian phản ứng, thuận theo mà đè lên.

Dung Ân nhớ ngủ được cũng rất lâu, nhưng khi.. tỉnh lại, ngày cũng như cũ là màu đen, bên cạnh cô, đứng là lạnh, Dung Ân nhắm mắt lại muốn ngủ tiếp, nhưng làm sao cũng ngủ không được.

Cô cảm lấy đồng hồ thủy tinh ở trên tủ đầu giường, nhìn xuống thời gian, cũng là điểm 8h sáng rồi. Dung Ân nhảy dựng lên, vậy vì cái gì trong phòng lại tối như vậy?

Lúc cô xuống giường, cảm giác bên hông dường như có cảm giác lạnh lạnh, Dung Ân lúc ấy cũng không có để ý, cô sờ soạng xuống giường, ban công bên kia vẫn có ánh đèn, xuyên qua tấm rèm cửa sổ kín đáo đang chiếu vào, có ánh sáng nhàn nhạt.

Phía sau có âm thanh gì đó, rất nhỏ, nơi này yên tĩnh mà tối tăm không gian bên trong lộ ra vẻ dị thường quỷ dị.

Mở tới cửa sổ sát đất, soàn soạt mà kéo màn cửa sổ ra, phía ngoài ánh sáng từ phía sau chui vào, Dung Ân vội giơ tay lên che ở trên trán, thật chói mắt.

Cô một lần nữa nhìn kỹ, cũng phát hiện tất cả màn cửa sổ cũng đổi thành một màu đen nặng nề, hơn nữa chất liệu này ánh sáng cũng không thể xuyên qua, Dung Ân mở cửa sổ sát đất ra, mới vừa muốn đi ra ngoài, mới phát hiện chính mình không có mặc quần áo, cô lại đi trở lại, nhìn thấy trên mặt đất kéo một sợi dây xích lớn bằng ngón cái, từ đầu giường uốn lượn đến.....

Phần eo của cô!

Dung Ân bình tĩnh nhìn hồi lâu, lúc này mới xác định chính mình không hoa mắt, dây xích kia tạo hình kỳ mỹ, vây quanh ở ngang hông mãnh liệt của cô, giống như là đai lưng, nhưng mặc dù vậy, nó vẫn là dây xích Nam Dạ Tước lại lấy phương thức này trói buộc tự do của cô.

Dung Ân khó có thể tin, bị phần cùng khuất nhục đều hiện lên ở trên khuôn mặt xinh đẹp.

Nam Dạ Tước ngồi ở trước bàn ăn, món ăn cũng đã nguội từ lâu, cơm cũng cứng, súp chưng lúc ấy không có nóng, nhất định là Vương Linh về sau xử lý.

Trên lầu truyền đến âm thanh đập đồ, anh biết Dung Ân nhất định sẽ tức giận, tâm thần mà não loạn, nhưng anh cũng không có cách nào, chỉ còn cách nhốt cô lại.

Món ăn lạnh cùng cơm, nhai ở trong miệng, phải rất lâu mới có thể tiêu hóa, anh nghĩ tới muốn hâm nóng lòng của cô cũng như vậy.

Vương Linh đứng ở bên cạnh, “Thiếu gia, tôi đi hâm nóng lại cho anh”

Nam Dạ Tước lắc đầu, lúc anh ăn cơm, động tác trước sau như một rất ưu nhã, thức ăn rất nhiều, anh rất thích ăn thịt kho tàu cá chép, trứng chiên cà chua do Dung Ân thường làm.

Àm—

Vương Linh bắt an nhìn trên lầu.

Thịt bằm, màu sắc vẫn ngon như cũ, nước sốt cà chua cũng vừa đúng.

Nam Dạ Tước ăn hết một chén cơm, cũng không lâu lắm, cũng đủ lấp dạ dày anh, trán bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh.

Món ăn đẹp mắt, mùi vị ngon miệng, nhưng dù sao cũng là lạnh.

Anh ăn đồ ăn nguội, dạ dày tự nhiên sẽ bị chịu tội.

Hai tay anh đan nhau, chống trên trán của mình, Vương Linh đứng ở cách đó không xa, có thể nhìn thấy người đàn ông môi mỏng mân lên, mắt phượng thâm thúy nhìn chăm chăm vào thức ăn trên bàn, mà sưng sờ, không biết là suy nghĩ cái gì.

Cho dù là kẻ ngu cũng biết chuyện, Nam Dạ Tước cũng sẽ không thể không rõ ràng, chẳng qua là, Dung Ân tự mình làm thức ăn, hơn nữa lại là vì anh mà chuẩn bị.

122. Chương 110 (p1)

Chương 110 (p1)

Cách họ ở bên nhau, chính là hành hạ lẫn nhau, em hành hạ tôi 1 phân, tôi hành hạ em một tấc. ((đơn vị đo chiều dài, 10 phân là 1 tấc, 10 tấc là 1 thước TQ)

Những gì có thể đập Dung Ân cũng đập phá hết, sợi xích bạch kim kia rất dài, cô ít nhất có thể đi vào phòng vệ sinh, ra đến tận ban công, nhưng chỉ là không ra khỏi được căn phòng này.

Cô chán chường ngồi trên giường, cho đến bây giờ, cô cũng không tin Nam Dạ Tước có thể dùng cách này nhốt cô lại.

Dung Ân mặc đồ ngủ, sợi xích kia tha trên mặt đất, một đầu bị quần áo che lại, không nhìn thấy.

Mặc dù như vậy, cửa phòng vẫn bị Nam Dạ Tước khóa lại.

Xích mặc dù không thô, nhưng lại rất bền chắc, Dung Ân thử giật ra, căn bản không thể rung chuyển nó một chút nào.

Lúc Nam Dạ Tước tiến vào, Dung Ân đang ngồi ở mép giường, cô cúi thấp đầu, tóc dài mềm mại che kín khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay, người đàn ông giẫm lên mớ hỗn độn dưới sàn đi về phía trước, Dung Ân nghe được động tĩnh, tốc độ phản ứng rất nhanh, thuận tay cầm lên đồng hồ báo thức thủy tinh trên tủ đầu giường hướng Nam Dạ Tước ném. Bởi vì cô đang ngồi, cho nên đồng hồ báo thức chẳng qua là nặng nề đập trúng đầu vai Nam Dạ Tước, nửa người anh nghiêng về phía sau, có thể tưởng tượng lực ném ra ngoài lớn đến bao nhiêu.

Nếu cô đứng, lần này là có thể đập bể đầu Nam Dạ Tước.

“Anh đã nói cho tôi tự do, anh xem cái này là cái gì? Nam Dạ Tước, tôi là con chó anh nuôi sao? ” lúc Dung Ân nói ra những lời này, tự mình cũng khuất nhục thất thanh khóc rống.

“Vậy còn em? Em muốn để cho tôi tro mắt nhìn em trở lại bên cạnh Diêm Việt sao? Tôi làm không được!”

“Tại sao? ” Dung Ân vọt từ trên giường đứng lên, hai quả đấm dùng sức nắm chặt, “Anh không phải là đã chơi chán sao? Nam Dạ Tước, anh tại sao không thả tôi đi? Anh muốn phụ nữ, bao nhiêu người bên ngoài xếp hàng a, anh ngoắc ngoắc đầu ngón tay đã có người đưa tới cửa, anh tại sao lại kéo ta không tha?”

“Em cứ muốn đi như vậy sao? Tôi nói rồi người ở bên cạnh tôi, tôi cho em cuộc sống tốt nhất, em không muốn sao? ” Nam Dạ Tước rống giận lên tiếng, nơi huyết Thái Dương, gân xanh nổi lên, giống như là một con sói dữ bị chọc giận.

Dung Ân lúc này không kịp sợ, “Tôi không muốn, tôi cho tới bây giờ cũng chưa có muốn qua, Nam Dạ Tước, anh không nên lại đến can thiệp cuộc sống của tôi được không, chúng ta buông nhau ra, anh như cũ là Tước thiếu bản tính phong lưu, tôi sống cuộc sống bình thường như cũ của tôi, có được hay không?”

“Không được! Em nghĩ cũng đừng nghĩ...”

“Tại sao — ” Dung Ân tiếng nói xé rách, một đôi mắt gắt gao nhìn thẳng người đàn ông, “Nhót tôi như vậy, rất vui vẻ sao? Có phải hay không?”

“Em nói gì cũng vô dụng, Diêm Thủ Nghị hại chết con của chúng ta, tôi muốn để cho hắn trả giá thật đắt, Diêm Việt đoạt mất em, tôi muốn để cho hắn chết! ” Nam Dạ Tước ánh mắt đen tối, sắc mặt kinh người, giống như là sứ giả của địa ngục.

Dung Ân vẻ mặt ngưng ngẩn, “Con... Làm sao anh biết?”

“Em tính giấu giếm tôi bao lâu? Đem toàn bộ sai lầm ôm vào người mình, Dung Ân, đúng, em làm rất tốt, ” Nam Dạ Tước vươn ra hai tay, kèm ở hai vai của cô, “Tôi cho em biết, con mất đi là lỗi của em, em ban đầu đuổi theo ai? Diêm Việt sao? Vậy là em đã sớm biết có hai Diêm Việt? ” anh liên tiếp hỏi ngược lại, “Em vì đuổi theo hắn, ngay cả con trong bụng cũng có thể không để ý, em nói không sai, là em hại chết nó, khoản nợ này, cái mạng này, tôi cũng muốn ghi tạc trên đầu Diêm Việt!”

“Anh là đồ điên! ” Dung Ân dùng sức muốn tránh ra, lại bị Nam Dạ Tước càng nắm càng chặt, “Đứa bé này, là anh không muốn, anh nếu sớm biết ..., nó sớm đã không còn rồi...”

“Dung Ân, tôi không có chính miệng nói cho em biết tôi không muốn, hiện tại tôi muốn, em có thể đưa trả lại cho tôi ư, có thể sao? ! ” Nam Dạ Tước hai tay dùng sức, đem Dung Ân vứt ngã xuống giường, cô đầu văng mắt hoa, giấy dựa thật lâu bỏ không dậy nổi.

“Chúng ta làm sao biến thành như vậy, ” sợi tóc thật dài tán ở trên mặt Dung Ân, thấy không rõ thần sắc của cô, chỉ có thể trông thấy ánh mắt kia hỗn loạn, “Rõ ràng chẳng qua là giao dịch mà thôi, sai ở đâu chứ...”

“Tôi hỏi em một lần cuối, em lựa chọn Diêm Việt, hay là bên cạnh tôi.”

“Tôi sẽ không bỏ lại anh ấy, sẽ không! ” biết rất rõ ràng như vậy sẽ chọc giận anh, nhưng Dung Ân vẫn nói ra lời nói thật, Diêm Việt không thể rời bỏ cô, cô muốn đi ra ngoài, muốn rời đi nơi này.

“Vậy chúng ta cùng chờ xem, ai kiên nhẫn tốt hơn, thủ đoạn của ai có thể làm cho đối phương cúi đầu trước.”

“Anh đến tốt cùng muốn làm cái gì? ” Dung Ân bò dậy, hai tay kéo cánh tay Nam Dạ Tước, “Nếu anh dám động tới anh ấy, tôi sẽ hận anh, hận chết anh.”

“Em hận sao, hận đến chết mới thôi, tôi không sợ.”

“Tại sao? ” Dung Ân khàn giọng, “Anh tại sao phải đối với tôi như vậy?”

Nam Dạ Tước mi mắt sụp xuống, mắt của anh long mi rất dày, mắt phượng hẹp dài giờ lên, trông mắt bỗng nhiên liền giống như là một vùng đầm sâu chiếm lấy cô, hang sâu cuồng quyến, lôi kéo cô cùng nhau rơi xuống dưới, “Tại sao? ” khóe miệng người đàn ông giương nhẹ, nhưng có khổ sở tràn ra, “Bởi vì tôi yêu em, Dung Ân, tôi yêu em!”

Anh gào thét bật thốt lên, cô không nhìn ra được sao? Cô là người ngu sao?

Nam Dạ Tước nhẹ nheo mắt lại, không riêng gì Dung Ân, ngay cả chính anh cũng là người ngu, cho tới bây giờ anh cũng không biết mình đang tính cái gì, Dung Ân nói không sai, anh muốn loại phụ nữ nào mà không có. Cô không thương anh, tất cả tâm tư anh lại đặt hết trên người cô, thời gian ước hẹn, cô vì người đàn ông khác, không chỉ làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Nam Dạ Tước từ trước đến giờ là không có trái tim, nhưng người phụ nữ này, lại làm cho anh ném đến cái gì là đau lòng, cái gì là cảm giác hung hăng bị dẫm ở dưới lòng bàn chân.

Dung Ân hai mắt tròn tròn, miệng cũng nhẹ nhàng giương, đáy mắt cô khiếp sợ, bao lâu sau cũng không lấy lại được tinh thần.

Yêu?

Nam Dạ Tước nói, yêu?

Cô cảm giác rất buồn cười, khe động khóe miệng, lại cũng chỉ là phản ứng da thịt cứng ngắc, căn bản là cô cười không nổi, tại sao có thể như vậy?

“Chúng ta là không thể nào . . . ” Dung Ân lắc đầu, hai tay cắm vào bên trong, nắm chặt tóc trên đầu, hung hăng kéo ra, “Làm sao hôm nay lại biến thành như vậy? Nam Dạ Tước, giữa chúng ta tại sao có thể có tình yêu?”

“Tại sao không? ” mắt người đàn ông đỏ ngầu, cho đến khi chính mình rống ra, anh mới hiểu được cái loại này không là đơn thuần tham muốn giữ lấy, mà là yêu. Anh cũng cảm thấy buồn cười, nhưng khóe môi dần lên độ cong, đột nhiên lại mặn chát như cũ, “Tại sao chúng ta không thể có tình yêu?”

Không thể, chính là không thể.

“Lại là bởi vì Diêm Việt sao? ” Nam Dạ Tước chế trụ hai tay của cô, đem cô gần hơn trước mặt mình, “Trong đôi mắt của em thật chỉ có hận, thật không nhìn thấy tôi?”

“Nam Dạ Tước, ” Dung Ân muốn nói ra chút ít lời tàn nhẫn ..., nhưng những kia chữ đến khóe miệng, thế nào cũng mở không ra, “Tôi không bỏ anh ấy được, cho nên, anh buông tay đi được không?”

Nam Dạ Tước không có buông nàng ra tay, ngược lại càng nắm càng chắc, như muốn đem mười đầu ngón tay cô nắm gãy, “Tôi cũng sẽ không buông, Dung Ân, em phải bắt chấp tất cả bước ra khỏi cuộc sống của tôi như vậy sao? E rằng tôi ngày nào đó chết ở trong tay em, tôi cũng sẽ không buông tay .”

Dung Ân nhất thời cảm thấy lòng trầm xuống, cô không biết lúc Nam Dạ Tước cố chấp, lại làm người ta sợ như vậy.

“Tình yêu của anh quá bí bách, Nam Dạ Tước, làm sao anh có thể yêu tôi được. . . Làm sao có thể. . . ” cô cúi thấp đầu, lẩm bẩm tự nói, muốn tránh ra.

Người đàn ông không để cho cô cơ hội này, anh nâng lên mặt của nàng, ướm át hôn mang theo khí thể áp bách, anh hôn lên trên mặt của cô, lên cằm, lại trở lại trên môi.

Nam Dạ Tước chống đỡ đầu lưỡi Dung Ân, xông vào trong miệng cô.

Cô khước từ, hai tay người đàn ông giữ chặt lấy mặt của cô không để cho cô nhúc nhích.

Hỗn hợp nước mắt trộn lẫn vào trong miệng, Nam Dạ Tước ôm hông của cô, dùng sức kéo cô vào trong ngực. Một cánh tay khác vây quanh phía sau cổ Dung Ân, anh hôn rất mãnh liệt, cô cơ hồ cảm giác lưỡi của mình sẽ bị anh cắn đứt, khóe miệng rách toạc, vô cùng đau đớn.

Anh thật sự yêu cô sao?

Dung Ân mở mắt, cô sớm nên nghĩ đến không phải sao? Nếu không, theo tính tình Nam Dạ Tước, sẽ không có nhiều kiên nhẫn như vậy tiêu tốn ở trên người cô, nói không chừng sớm đã đem cô đá văng.

123. Chương 110 (p2)

Chương 110 (p2)

Cô bỗng nhiên cảm giác được tim co thắt lại đau đớn, người đàn ông ôm chặt cô, phần ngực gần như dán chặt, cô có thể cảm giác được nhịp tim anh đập dồn dập.

” Ân Ân, em yêu tôi không? Có một chút nào không?”

Nam Dạ Tước cảm giác mình thật tự chuốc họa vào thân, biết rất rõ ràng là như thế nào đáp án, nhất định muốn hỏi, một mực muốn vạch trần vết sẹo ra phơi trước mặt người khác, lại để cho Dung Ân hung hăng xát một nắm muối lên.

Dung Ân không trả lời, cô thật cảm giác cả người vô lực, hai tay buông thõng bên người không thể tự chủ xuyên qua lưng Nam Dạ Tước, rơi vào trên bả vai anh

Thân thể của cô đã mất đi khổng chế, cô cũng không biết là thân thể phản bội tâm, hay là tâm phản bội động tác theo bản năng của mình.

Cảm giác được cô đáp lại, sắc mặt Nam Dạ Tước trong nháy mắt hiện lên mừng rỡ, trông mắt anh sáng lên, càng dùng sức ôm chặt Dung Ân.

Anh không yêu thì thôi, một khi yêu, lại có điệu bộ hèn mọn như vậy.

Tình yêu của anh làm người ta hít thở không thông, thậm chí là tàn nhẫn cùng cực đoan, vì Dung Ân, anh thật có thể giết người, thật sự.

“Ân Ân, nếu như em có yêu tôi dù chỉ một chút, ta cũng sẽ không đối xử với em như vậy.”

Hai người rõ ràng ôm nhau, nhưng lại cảm giác đối phương đâm đang đâm vào tim mình rất đau rất đau, chẳng lẽ bọn họ thật sự là hai con nhím sao?

Tổn thương chạm vào da thịt, đổ máu, để lại trăm ngàn vết thương lở loét.

Dung Ân để tay lên ngực tự vấn lòng, cô yêu không, có một chút nào không?

Cô đã nói, lòng của cô đã từng ấm áp qua, thật sự có.

Chuyện Diêm Việt, cô không dám nói, một chữ cũng không dám tiết lộ, sự điên cuồng của Nam Dạ Tước cô không phải là không thấy qua, mặc dù cô biết, không được bao lâu chính anh có thể điều tra ra, nhưng Dung Ân vẫn không dám nói.

“Anh muốn để cho tôi yêu anh, liền dùng đến phương thức này sao? ” Dung Ân khê đẩy anh ra, cô đi một bước, cái dây xích bạch kim kia sẽ phát ra âm thanh kéo lê trên mặt, khuấy nhục mà bị thương.

“Tôi không có biện pháp khác, tôi không thể lại để cho em đến bên cạnh hắn, một bước cũng không thể. . .”

“Cho nên, anh liền định nhốt tôi lại như vậy cả đời sao?”

“Nhốt đến khi em quên được hắn, ở lại bên cạnh tôi mới thôi. . .”

Dung Ân đi tới cửa sổ sát đất, rèm cửa sổ đã được kéo qua một bên, cô đứng ở phía sau, thật giống như là đặt mình trong bóng tối vô biên vô hạn, “Anh rõ ràng cũng biết tôi không quên được Diêm Việt .”

“Ân Ân, em nhất định muốn chọc tôi điên lên sao? ” Nam Dạ Tước đi tới phía sau Dung Ân, hai tay xuyên qua hông của cô rơi vào trên bụng, “Chúng ta giống như lúc trước yên lặng như vậy, thật tốt?”

Nam Dạ Tước hiểu rõ, bọn họ không thể trở về lúc đó, ban đầu Dung Ân đã hết hi vọng với Diêm Việt, không giống như bây giờ, anh nghĩ không ra còn có phương pháp nào có thể làm Dung Ân dao động, phương pháp duy nhất, chính là Diêm Việt chết. Một người chết, sớm muộn cũng sẽ bị lãng quên, trong khoảng thời gian đau đớn này của Dung Ân, anh có thể ở bên cùng cô vượt qua.

Bên trong Ngự Cảnh Uyển rất an tĩnh, lầu dưới truyền đến tiếng nói, hình như là Vương Linh cùng ai đó.

Nam Dạ Tước đi ra ban công, hai tay chống ở trên lan can, Dung Ân trước một bước nhận ra đó là giọng của má Lưu, cô vội vàng cùng đi ra ngoài, liền thấy Vương Linh ngăn chặn ở ngoài cửa, đang cùng má Lưu nói gì đó.

“Tôi tìm Dung Ân, cô để cho tôi gặp nó một chút đi?”

Mặt Vương Linh lộ vẻ khó xử, người này cô biết, trước kia gặp qua ở Diêm gia, “Thật ngại, Dung tiểu thư thật không có ở đây.”

Dung Ân vừa muốn lên tiếng, lại bị Nam Dạ Tước bên cạnh che miệng lại, anh đem cô kéo vào phòng ngủ, cũng đem cửa sổ sát đất cùng rèm cửa sổ toàn bộ kéo lại, chợt tối sầm làm người ta chân tay luống cuống, Nam Dạ Tước ngồi ở mép giường, để cho Dung Ân ngồi ở trên đùi của mình.

Lầu dưới, Vương Linh đang tìm lý do qua loa nói với má Lưu, Dung Ân biết bà tới đây, nhất định là bởi vì hôm nay cô không có đến bệnh viện, Diêm Việt nhìn không thấy cô sẽ cuống cuống.

“Nam Dạ Tước, anh buông, buông ra—— “

Anh che miệng của cô, Dung Ân rống giận xuyên thấu qua khe hở truyền đi, mơ hồ không rõ. Anh giữ eo Dung Ân, đem cô áp lại trên giường, mặt của cô vùi sâu vào trong chăn, sợi xích kia chất liệu rất đặc biệt, cũng không làm cho Dung Ân khó chịu cái gì, chẳng qua là cột vào thắt lưng, thủy chung cảm thấy lạnh như băng.

“Nam Dạ Tước, anh điên rồi, anh thật điên rồi —— “

Người đàn ông như vậy, làm cho cô sợ, run rẩy.

“Đúng, tôi điên rồi, cũng là bị em ép điên. ” Toàn bộ sức nặng Nam Dạ Tước đặt ở trên lưng Dung Ân, cô thở hổn hển, trái tim cảm giác được hít thở không thông, thở không ra hơi.

“Em đừng nghĩ gặp lại được hần, đừng nghĩ —— “

Dung Ân biết người đàn ông này có đôi khi điên cuồng làm người ta giận sôi, cô chau mày, không khỏi cảm thấy sợ, “Nếu anh dám động Diêm Việt..., tôi sẽ không chỉ hận anh, nếu anh ấy chết rồi, tôi cũng sẽ đi chết, anh đừng ép tôi!”

“Em vẫn khẳng khái bảo vệ hần? Em muốn cùng đi chết sao? Tôi sẽ không để cho em toại nguyện, Dung Ân, em nghĩ cũng đừng nghĩ —— “

“Nam Dạ Tước, anh trói buộc được tự do của tôi, nhưng anh quản không được sinh tử của tôi, nếu tôi muốn chết, ai cũng cản không được . . .”

Người đàn ông không nói lời nào, chỉ là cúi ở trên lưng Dung Ân, hơi thở của anh nóng rực phun đốt bên tai cô, anh tức giận đến cỡ nào, cô biết.

Dung Ân thật là nghĩ không ra, bọn họ làm sao sẽ đến một bước này?

Sau một hồi, người đàn ông mới từ trên người cô ngồi dậy, trong bóng tối, cô không nhìn thấy vẻ mặt Nam Dạ Tước, chỉ biết là anh mang theo lửa giận rời đi ,lúc đóng sập cửa, cơ hồ cả phòng ốc cũng đang run rẩy.

“Cậu chủ —— “

Lầu dưới, Vương Linh mới vừa muốn nói gì, liền bị Nam Dạ Tước phát tay cắt đứt, “Tôi biết, tôi muốn đi ra ngoài, cô nói chừng cô ấy, còn nữa. . . Tiếng nói cô ấy có chút ách, cơm trưa không nên làm đồ cay.”

“Vâng.”

Nam Dạ Tước lái xe ra Ngự Cảnh Uyển, không nghĩ tới má Lưu cũng không có đi, ở ngoài cửa lớn lao tới. Người đàn ông thẳng gấp, thuận tay tháo kính đen, một đôi mắt thâm thúy tóe ra âm hàn.

Người đàn ông này, má Lưu ít nhiều cũng từ trong miệng Diêm lão gia biết đôi chút, còn có trên ti vi cũng thường xuyên có báo cáo, bà vòng qua đầu xe đi tới trước cửa xe Nam Dạ Tước, “Tiên sinh, tôi muốn hỏi , Dung Ân có ở đây không?”

“Không có ở đây.”

Má Lưu bị hai chữ của anh ngăn lại nói không được.

Nam Dạ Tước suy nghĩ, đưa tay khữu tay chống đỡ ở ngoài cửa xe, “Bà tìm cô ấy có chuyện gì sao?”

“Đúng, tôi có việc gấp.”

“Nói.”

Má Lưu không biết nên nói như thế nào, chuyện Diêm Việt, bên ngoài Diêm gia cũng giữ bí mật, không có tiết lộ một chữ, “Phiền cậu, để cho tôi gặp cô ấy một chút có được không?”

“Không thể, ” Nam Dạ Tước quả quyết từ chối, đem kính đen một lần nữa mang trở về trên mặt, “Còn nữa, đừng tìm đến nơi này nữa, Ngự Cảnh Uyển không phải là nơi các người có thể tùy tiện tới, thuận tiện nói với Diêm Việt. Hắn muốn đoạt lại Dung Ân, nghĩ cũng đừng nghĩ, đừng không biết tự lượng sức mình, hắn vẫn chưa có bản lĩnh đó.”

Sắc mặt má Lưu trắng bệch, ngẩng đầu nhìn bên trong tòa biệt thự, bà biết mình vào không được, Diêm Việt từ buổi sáng bắt đầu lo lắng đợi đến bây giờ, người nhà Diêm gia chỉ có thể dụ dỗ, ngầm để á Lưu sang đây xem Dung Ân hôm nay vì sao chưa đến.

Bà xoay người, ngón tay Nam Dạ Tước gõ nhẹ trên tay lái, “Thêm nữa, nói với Diêm Thủ Nghị, ông ta hại chết con của tôi, tôi sẽ đích thân phá hủy Diêm gia của ông ta.”

Má Lưu hoảng sợ, trên mặt không có chút huyết sắc nào, đôi môi không ngừng run rẩy, Nam Dạ Tước một cước giẫm chân ga rời đi, trong kính chiếu hậu, má Lưu giống như là tượng gỗ đứng ở đó cũng không nhúc nhích, Nam Dạ Tước lấy điện thoại ra, “Alo, A Nguyên, nhìn thấy người kia ở phía ngoài không? Theo dõi bà ta cho tôi, tìm ra chỗ ở của Diêm Việt.”

Điện thoại của Dung Ân bị Nam Dạ Tước cầm đi, trong phòng ngủ có điện thoại, cô thử gọi, lại phát hiện hoàn toàn gọi không được.

Anh đã quyết tâm, không ngừng cầm tù thân thể của cô, còn chặt đứt liên lạc của cô với bên ngoài.

Má Lưu chỉ là người giúp việc bình thường, căn bản không có nghĩ tới có bị người theo dõi, bà trở lại bệnh viện, tìm không được lý do khác, chỉ có thể lừa gạt Diêm Việt, nói Mẹ Dung bị bệnh, Dung Ân hôm nay không đến.

Chẳng qua là, gạt được hôm nay, ngày mai thì sao, sau này thì sao?

A Nguyên thuận lợi theo dõi đến bệnh viện, cũng thông qua thủ đoạn tra được phòng bệnh Diêm Việt.

Lúc Nam Dạ Tước chạy tới, chỉ dẫn theo hai người, A Nguyên cùng Lý Hàng, cũng là tâm phúc của anh.

Lúc này thời gian đã muộn, gần rạng sáng.

Người nọ mặc bộ tay trang thuần trắng, bên trong, áo trong màu đen càng phát ra khí chất quý tộc lạnh lùng, hai tay anh cầm ở trong túi quần, phía sau hai người một tả một hữu đi theo.

Tóc ngắn màu đỏ rượu bị đèn hành lang chiếu rọi xuống, bày biện ra một loại yêu mị, trên tai trái, viên kim cương sáng quắc lóng lánh, làm người ta không dám đến gần.

Đi tới trước phòng bệnh VIP, Nam Dạ Tước dừng lại bước chân, khí thế bức nhân.

Bảo vệ thủ ở bên ngoài vừa muốn lên tiếng quát bảo ngưng lại, liền bị A Nguyên cùng Lý Hàng nhanh chóng đánh ngất xỉu, Nam Dạ Tước đẩy cửa ra, “Các người canh giữ ở đây.”

“Vâng.”

Nam Dạ Tước tiến vào thật lâu, bởi vì cách một phòng nghỉ ngơi, bên ngoài cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Người nhà Diêm gia đã đi ra ngoài, có lẽ rất nhanh sẽ trở về.

Nam Dạ Tước lúc đi ra, thần sắc có chút khác thường, gương mặt tuần tú hung ác lộ ra chút phức tạp, anh mím môi, lúc đóng cánh cửa, mắt phượng hẹp dài nhắm lại.

A Nguyên cách anh gần nhất, nghe được anh khẽ thở dài.

Nam Dạ Tước giương mắt, hẳn có thể thấy trong mắt người đàn ông tràn ra chút đau thương, đúng vậy, là đau thương.

Mang theo bi thương, làm tim người ta đau đớn.

Về mặt như vậy, A Nguyên chưa từng thấy trên mặt Nam Dạ Tước.

“Đi.”

Ba người mới vừa đi ra phòng bệnh, lại gặp phải bác sĩ đến đây kiểm tra phòng, lúc đối phương nhìn thấy bọn họ sợ run lên, sát bên người mà đi, hẳn nhanh chóng đẩy cửa ra, liền thấy hai gã bảo vệ té trên mặt đất, hẳn muốn bắt ngờ xông vào phòng trong.

Nam Dạ Tước không nhanh không chậm đi khỏi, vài giây sau, liền nghe được trong phòng bệnh VIP truyền đến tiếng thét chói tai.

Anh hơi ngẩng đầu, chỉ cảm thấy đỉnh đầu ánh đèn sáng rõ làm ánh mắt anh không mở ra được, chói mắt cực kỳ.

Ần Ần, từ đây về sau, chúng ta thật không còn đường lui nữa, hoặc là cùng nhau sống, hoặc là lúc xuống địa ngục, cùng nhau đi.

124. Chương 111 (p1)

Chương 111 (p1)

Nam Dạ Tước không chỉ đã hạn chế phạm vi hoạt động của Dung Ân , còn muốn khóa luôn cửa sổ sát đất thông ra ban công.

Dung Ân kéo ra một bên rèm cửa sổ, rèm cửa sổ màu đen bao quanh thân thể gầy yếu của cô, mấy ngày qua, Nam Dạ Tước dường như rất bận rộn , hơn nữa bên ngoài Ngự Cảnh Uyển luôn luôn có người tới tới lui lui, rất giống là đang tuần tra.

Cô kiểm lên mũi chân, là bị tiếng ồn ào cách đó không xa hấp dẫn tới.

Cô thấy má Lưu cách Ngự Cảnh Uyển rất xa đã bị cản lại, mấy người đàn ông giống như là bức tường gió thổi không lọt, che ở trước mặt bà. Má Lưu hình như là đang khóc, quơ hai tay, cố gắng vượt qua.

Mí mắt Dung Ân nhấp nháy, thấy bà bị dùng sức mà đẩy ngã, lúc ấy má Lưu thật giống như bò không dậy nổi, đang ngò dưới đất gào khóc. Hai tay cô nắm lấy rèm cửa sổ thật chặt, chuyện gì xảy ra, là Diêm Việt đã xảy ra chuyện sao?

Bởi vì cách quá xa, cô nghe không được trong miệng má Lưu đang nói cái gì, Dung Ân lo lắng đi tới đi lui trong phòng, tới cửa bắt đầu dùng sức đập, “Thả tôi ra, Nam Dạ Tước, thả tôi ra——”

Cửa phòng cũng không lâu lắm bị mở ra, Vương Linh sau khi đi vào, liền đóng lại.

Cái khay trong tay cô, bên trên có cơm trưa hôm nay , món ăn đều là Dung Ân thích, cũng là Nam Dạ Tước tỉ mỉ để cho Vương Linh chuẩn bị.

Dung Ân ngồi ghì ở giường, nghe được động tĩnh , ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Dung tiểu thư, ” Vương Linh mơ hồ cho là, Dung Ân bắt đầu bị nhốt là bởi vì mình nói cho Nam Dạ Tước những lời đó, cô vốn cho là anh nên biết chân tướng, không nghĩ tới lại biến thành như vậy, “Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi”.

Nghe cô nói như vậy, Dung Ân cũng đã sáng tỏ, cô không có trách Vương Linh, có một số việc sớm muộn sẽ biết , “Hắn không có ở nhà sao?”

“Cậu chủ mấy ngày qua bề bộn nhiều việc, cũng là rất trễ mới trở về, hơn nữa, em thấy mặt cậu chủ đầy mệt mỏi, thật giống như mệt chết đi...”

“Vương Linh,” Dung Ân cắt đứt lời cô..., hẳn mệt mỏi hay không cũng không liên quan đến cô? Em giúp tôi một việc được không?”

Vương Linh đem cơm trưa để trên tủ đầu giường, “Dung tiểu thư, không phải là em không muốn giúp chị, mà là bây giờ, em cần bản không giúp được chị...”

“Em có thể,” Dung Ân đứng dậy, đi tới trước cửa sổ sát đất, má Lưu vẫn chưa rời đi, “Em giúp tôi đi xuống hỏi má Lưu một chút, có phải có chuyện không may gì xảy ra, được không? Chị bây giờ không thể nói chuyện được với bà ấy...”

“Dung tiểu thư,” Vương Linh mặt lộ vẻ khó khăn, lắc đầu, “Thật xin lỗi, cậu chủ đã phân phó, ngay cả em cũng không thể bước ra khỏi Ngự Cảnh Uyển, hiện tại mua thức ăn cũng có người đưa tới cửa, Dung tiểu thư, em cũng bị nhốt giống như chị.”

Cái đồ biến thái này!

Dung Ân chán nản theo cửa sổ sát đất mà trượt té trên mặt đất, “Anh ta thật sự muốn nhốt tôi như vậy suốt đời sao?”

Vương Linh đi lên trước, đứng ở bên cạnh Dung Ân, “Dung tiểu thư, chích cũng đừng bướng bỉnh cùng cậu chủ nữa, chị nhận sai đi, cậu chủ đối với chị thật rất tốt, là thật tâm yêu chị...”

Dung Ân đầu nhẹ ngẩng, khoe miệng bật ra giễu cợt, “Yêu? Vương Linh, nếu có người lấy phương thức như thế yêu em, em có thể đón nhận được sao?”

Cô gái không nói gì, nhưng cô biết tiếp tục như vậy, bọn họ chỉ có thể càng khắc sâu thêm thương tổn cho đối phương, Dung Ân khoanh chân mà ngồi, hai tay ôm đầu gối, “Tôi bị giam cầm mấy ngày rồi, Vương Linh, có phải sắp sang năm mới rồi?”

“Đúng, chị đã tại chỗ này chừng mấy ngày rồi, hôm nay là 24, còn có một tuần lễ nữa là giao thừa rồi.”

“Trôi qua thật là nhanh”, Dung Ân đem thân thể xoay qua chỗ khác, mặt dán vào kính thủy tinh hướng phía ngoài, má Lưu vẫn không có đi, lời kéo tay áo đối phương, đau khổ cầu khẩn, “Không biết năm nay giao thừa, tôi có thể bên cạnh mẹ không?”

Đến lúc đó mẹ không thấy cô đến, ngay cả cái điện thoại cũng không có, nhất định sẽ lo lắng phát điên.

Dung Ân thần sắc ảm đạm, Vương Linh nhìn qua gò má cô, trong lòng không khỏi phiền muộn, tâm tình phiền muộn theo.

Cơm trưa, Dung Ân không có ăn, cô ăn không vô, má Lưu cuối cùng cũng bị đuổi đi, cô mang theo cái xích bạch kim kia ở bên trong phòng đi tới đi lui, không biết mệt mỏi.

Cô chính là muốn chính mình mệt mỏi, tốt nhất có thể mệt mỏi đến cái gì cũng quên mất, Dung Ân không có đi tắt, chân trần trượt, có đôi khi ngồi chồm hổm xuống đệm hoa văn trên sàn nhà, những thứ này đều là hàng xa xỉ, Dung Ân đếm nguyên một đám hoa văn bày ra trước mắt, đếm tới mệt mỏi, liền ngồi ở trên giường.

Đầu tóc cô rối bù, thời điểm kéo toàn bộ rèm cửa sổ, mặc dù phía ngoài ánh sáng mặt trời chói mắt, bên trong gian phòng, cũng là âm u vô cùng, mơ hồ còn lại sự lạnh lẽo tận xương tủy.

Cô đắp chăn, lẩn qua lộn lại, thật lâu về sau, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Chỉ là, cô ngủ cũng không được tốt, đôi môi khẽ nhếch mở, tựa như đang nói mớ gì đó, trong phòng không có mở hệ thống sưởi ấm, nhưng toàn thân cô đều là mồ hôi, hai bả vai động đến bên này động đến bên kia, đầu tóc đã dán tại trên khuôn mặt gầy gò.

Đây là mộng sao? Bằng không, cô cũng sẽ không nhìn thấy Diêm Việt. Vẫn là đang ở trên sườn núi.

Trên đỉnh núi sương mù rất lớn, Dung Ân lấy tay vung lên mấy cái, “Việt, anh đứng một mình ở đó làm gì thế?”

Người đàn ông đã có thể đứng dậy, anh thân ảnh cao lớn đứng ở đó, mặc T-shirt nhàn nhã cùng quần jean màu xanh đậm, tóc ngắn màu nâu đậm, nhìn không đoán được tuổi tác, anh nói, “Ân Ân, anh phải đi”.

“Đi? ” Dung Ân không giải thích được, “Việt, anh muốn đi đâu?”

“Ân Ân, ” Diêm Việt ở đỉnh núi trên tảng đá lớn ngồi xuống, thần sắc trong sáng chuyển thành cô đơn, Dung Ân chỉ nhìn thấy bên khuôn mặt tuần lãng trở nên tràn đầy thê buồn bã, “Anh tỉnh lại chính là vì muốn nhìn em một chút, bây giờ theo anh thấy, anh biết em sống rất tốt, anh muốn đi rồi”.

” Không”, Dung Ân cấp bách mà nước mắt liền rơi xuống “Em sống không tốt, một chút cũng không tốt, Việt, anh muốn đi đâu? Nhà của anh ở nơi này, anh còn muốn đi sao?”

“Ân Ân, em thật cùng hai năm trước giống nhau, một chút cũng không có thay đổi, Ân Ân, anh làm hết thấy, cũng là bởi vì anh yêu em, anh thật sự yêu em...”

“Việt”, Dung Ân hai tay bịt mắt, “Anh cái gì cũng không biết, em đã không phải là Ân Ân trước kia nữa rồi, em không phải là...”

“Ân Ân”, Diêm Việt quay mặt lại, “Đừng nói, cái gì cũng đừng nói”, anh đứng lên, về phía sau Dung Ân, vươn ra hai tay đem cô ôm vào trong ngực. Anh muốn ôm chặt cô, muốn sờ sờ tóc của cô, những thứ này, anh cũng làm được rồi. Dung Ân hai tay gắt gao bám víu ở bả vai Diêm Việt, anh đem cằm nhẹ chống đỡ đỉnh đầu của cô, nếu như có thể, anh thật rất muốn đem Dung Ân tan vào bên trong thân thể của mình, nhưng anh không thể, “Ân Ân, cảm ơn em đã từng cho anh những kí ức tốt đẹp như vậy, có sự hiện hữu của kí ức đó, anh bất luận là đến đâu, cũng sẽ không cô đơn, cũng sẽ không sợ bóng tối. Ngủ trong hai năm, anh cho là anh đã rất quen bóng tối, nhưng khi anh mở mắt, anh mới biết được anh không muốn trở về, anh tham luyến trên đời này mỗi một chút ánh sáng, thời điểm nó soi sáng trên mặt anh, là như vậy ấm áp. Anh tham luyến nhiệt độ của tay em đã từng phất qua trên mặt anh, Ân Ân, thật tốt, anh có thể nhìn thấy em cười rồi...”

“Việt, anh làm sao vậy, anh làm sao? ” Dung Ân sợ hãi mà thất thanh khóc rống lên.

Diêm Việt dùng sức hơn liền ôm chặt cô, “Ân Ân đáp ứng anh, vĩnh viễn cũng không được rơi nước mắt, anh không muốn em khóc. Anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, anh không đi được không? Anh không nên đầu thai, anh cái gì cũng không muốn, anh liền canh giữ ở bên cạnh em, anh nhìn Ân Ân cười, chỉ cần em có thể cười, thế giới của anh chỉ toàn bóng tối, cũng sẽ có ánh sáng chiếu vào ...”.

“Việt, anh nói ngu ngốc cái gì vậy, cái gì đầu thai? Anh cũng đã khoẻ hơn, anh đã không có chuyện gì rồi, anh không nên làm em sợ a —— “

“Ân Ân, anh yêu em...”

Dung Ân khẽ đẩy mở Diêm Việt, “Việt, em có phải hay không đang nằm mơ? Nhưng giấc mộng này, tại sao lại chân thật như vậy?”

Diêm Việt hai tay đặt ở đỉnh đầu Dung Ân, lại theo hai bên tóc cô đi xuống phía dưới, anh từ trong túi áo lấy ra một cái khoen lon, khi đó đi học, trong TV luôn chiếu, Dung Ân thường cười nói, cô cũng muốn một cái.

Nhưng là, Diêm Việt chưa từng có cho cô mang qua, bởi vì anh đã từng nói qua, anh thích Ân Ân, anh muốn cho cô tốt nhất, bao bọc trên ngón tay cô, phải là nhẫn kim cương anh tỉ mỉ chọn.

Nhưng lúc này, Diêm Việt cầm lên tay Dung Ân, đem cái khoen kia hướng ngay ngón áp út của cô đeo vào.

Dung Ân cảm giác mình thực rất hạnh phúc, cái này coi như là lần thứ ba cô cùng Diêm Việt hứa hôn, mặc dù, lúc trước kia là Diêm Minh. Cô nhợt nhạt câu khởi khóe miệng, lần này, là Diêm Việt, cho nên anh sẽ trở về tìm hạnh phúc của mình, chiếc nhẫn này nhất định có thể đeo vào.

Cùng một vị trí, đến chỗ đốt ngón tay, Diêm Việt dừng lại động tác.

Dung Ân khóe miệng khẽ cứng đờ đáng vẻ hạnh phúc, ánh mắt người đàn ông đau nhói, “Việt, tại sao?”

Cảm giác được anh lùi bước, Dung Ân bắt đầu sợ lên, cô cầm lên ngón tay, không để iếng khoen kia lui ra ngoài, Diêm Việt cúi thấp đầu, cô có thể nhìn thấy đáy mắt anh có bao đau thương, cô càng bắt đầu phát ra sợ hãi, “Việt, anh không muốn cưới em sao, anh không thương em sao?”

Anh như thế nào lại không thương cô?

Diêm Việt đáy mắt có mông lung nước mắt liền tràn ra, anh thật là làm không được, dùng sức muốn đem kéo khoen lui ra ngoài, Dung Ân cảm giác được hình như là có cái gì sắp mất đi, cô một mực nắm chặt tay, nước mắt rớt tại trên mu bàn tay hai người, người đàn ông thấy cô không chịu buông tay, liền nắm chặt lòng bàn tay dùng sức muốn đem kéo cái khoen ra.

“Việt, anh đừng như vậy, anh như vậy em thật sợ hãi —— “

Diêm Việt biết, anh không cho cô được hạnh phúc, đôi tay nắm chặt vững vàng này, anh sớm nên buông ra, không nên chấp nhất kiên trì, anh càng như vậy, Dung Ân lại càng không có được hạnh phúc.

Khoen móc liền dọc theo rất sắc bén, cửa lòng bàn tay của anh, máu tươi giọt giọt rơi trên mu bàn tay Dung Ân, lúc lan ra, rất giống là hoa lan xinh đẹp nở rộ, mang theo hơi thở chết chóc. Dung Ân sợ hãi, nước mắt tức tốc rơi, “Việt, anh muốn làm tan biến đi hi vọng duy nhất của em sao? Được, anh đừng đoạt, em buông tay, em buông tay, còn không được sao?”

Dung Ân buông lỏng ra gắt gao nắm lên thành quả đắng, Diêm Việt lấy ra khoen móc kia, cánh tay mới vừa thu hồi đi, cả người liền hướng ngã ra sau, rơi khỏi vách đá.

125. Chương 111 (p2)

Chương 111 (p2)

“Không —— “

Dung Ân khi... tỉnh lại, cũng biết đây là giấc mộng, bốn phía tối như mực, không biết là ban ngày hay là đêm tối. Cô nâng lên hai vai, đầu gối cong lên sau đem mặt chôn ở hai đầu gối, cô tại sao gặp phải mộng như vậy? Mới nhớ tới má Lưu, bà tại sao phải ở ngoài Ngự Cảnh Uyển khóc, thật sự là Diêm Việt đã xảy ra chuyện gì sao?

Cô bắt đầu lo nghĩ bất an, sau khi ngừng tiếng khóc, ngẩng đầu lên, mặc dù đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng Dung Ân vẫn là có thể cảm giác được gian phòng này trừ mình ra, còn có người khác.

Mà người này, nhất định là Nam Dạ Tước.

Bọn họ nghe rõ ràng tiếng hít thở của nhau, Dung Ân hai tay lau khô sạch sẽ nước mắt, không để ỉnh tiết lộ mềm yếu ở trước mặt anh, cô thò tay ra, quả nhiên liền mò tới bắp vai người đàn ông, ” Anh nói cho tôi Diêm Việt có phải hay không đã xảy ra chuyện?”

Nam Dạ Tước không nói gì, lâu dài trầm mặc để cho Dung Ân càng phát ra cảm giác sợ hãi, cô hai tay nắm ở cánh tay Nam Dạ Tước, “Nói chuyện với tôi, có phải hay không anh ấy đã xảy ra chuyện?”

Hắn cánh tay dài vươn ra, đem Dung Ân hung hăng ép vào trong ngực, cô dùng sức xô đẩy, không chiếm được Nam Dạ Tước đáp lại, cô bắt đầu sợ liền giãy dụa, “Vì cái gì không nói, tại sao không nói cho tôi, anh ấy rốt cuộc như thế nào... . . Có phải hay không đã xảy ra chuyện?”

Qua thật lâu, Dung Ân mới nghe được thanh âm Nam Dạ Tước từ bên tai truyền đến, “Hắn đã chết!”

Àm ——

Cả đầu cô nổ tung, ánh mắt đại ra, thân thể cứng ngắc mà lạnh như băng, toàn thân bắt đầu co quắp, trong cổ họng đè ép rất nhiều điều muốn nói, nhưng là thủy chung không nói ra, Dung Ân cảm thấy thật giống như có cái gì vọt tới cổ họng, cô há miệng, cách hồi lâu, mới nói ra một chữ, “Không, không —— “

Đinh tai nhức óc thê lương, vang dội cả Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân bắt đầu giãy dụa, hai cánh tay Nam Dạ Tước nhốt cô lại, cô liền giống như là kẻ điên đá loạn, “Tôi không tin, Diêm Việt rõ ràng mới tỉnh, anh ấy rất tốt, không thể nào, anh gạt tôi, Nam Dạ Tước, anh tại sao phải nói như vậy, tại sao phải!”

“Tôi không có lừa em, hẳn chính là chết rồi, hôm nay chôn cất... .”

“Không —— không —— “

“Em không chịu đối mặt cũng không có cách nào”, Nam Dạ Tước buông tay ra, gắt gao nắm giữ ở hai vai của cô, “Em chẳng lẽ còn muốn chết cùng hãnsao? Dung Ân, có phải hay không?”

“Đúng!”

Bên trong gian phòng tối đen, Nam Dạ Tước mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt Dung Ân lúc này, nhưng anh biết, trên mặt cô thần sắc đến cỡ nào kiên định, sắc mặt người đàn ông trầm xuống, giọng nói tối tăm, “Nếu muốn chết, vì sao hai năm trước không chết?”

Dung Ân suy sụp hạ hai vai, “Anh có biết cái gì tên là tuyệt vọng sao? Việt nếu như là một năm trước cứ như vậy đi, tôi cũng sẽ không giống tuyệt vọng như vậy giờ, Nam Dạ Tước, tôi dẫu không thoát được anh, nếu anh ấy thật là chết rồi, tôi thật không muốn sống, tôi mệt mỏi quá, tôi sẽ đi cùng anh ấy, theo anh ấy đi tới một nơi không có anh, nơi này chỉ có chúng tôi ,chúng tôi có thể cầm tay...”

Những lời cô nói ra, cỡ nào tàn nhẫn! Nơi cô đến, nhất định sẽ không có anh.

Nam Dạ Tước đắm xuống trên giường, anh đứng dậy đi tới trước ti vi, Dung Ân lúc trước thử qua, nhưng cô mở không được.

Anhnhấn mấy cái, TV liền phát ra thanh âm, ngay sau đó, là hình ảnh màu sắc rực rỡ.

Nam Dạ Tước tùy tiện điều chỉnh, bên trong đang phát hình ra, chính là tin tức từ bệnh viện trở lại.

Trên ti vi, cả bức hình đều là cái phòng bệnh kia, Diêm phu nhân khóc ruột gan đứt từng khúc, Diêm Thủ Nghị hai mắt đỏ bừng, ôm thật chặt bà vai bà, hình ảnhlắc lư, có hộ vệ đi ra ngoài xô đẩy, nhưng cuối cùng, những ống kính kia rõ ràng là dừng ở hình ảnh ở trong phòng bệnh trên cái giường lớn kia.

Diêm Việt ngủ, rất an bình.

Dung Ân hai tay thật chặt che miệng ba, nước mắt rớt xuống mặt giữa kẽ tay, thật sự là đã ngủ rồi sao?

Má Lưu ở bên giường gào thét khóc lớn, còn có Diêm Minh, Diêm gia ra sao rồi?

Lúc cô đi Diêm Việt rõ ràng cùng cô đã nói, anh chẳng qua là ngủ một giấc, ngày thứ hai có mở mắt, anh chẳng qua là ngủ thiếp đi, bọn họ khóc cái gì?

Dung Ân cúi người xuống, toàn thân đau đến thẳng tới không dậy nổi, nếu như vậy, cô lại đang khóc cái gì?

“Người thừa kế tập đoàn Viễn Thiệp, lại là người sống thực vật hôn mê hai năm , Diêm gia treo đầu dê bán thịt chó, có phải là vì giữ được địa vị của tập đoànViễn thiệp hôm nay? Theo tin tức đáng tin cậy được tiết lộ, Diêm gia chỉ có con trai độc nhất, vậy người đàn ông thần bí hôm nay cầm quyền lại là thân phận như thế nào. . . .”

Trong TV tin tức lải nhải, bọn họ quan tâm là như thế nào ở trên vết thương người khác sát muối, Dung Ân đứng dậy, lại không nghĩ quá nhanh, liền ngã xuống giường.

Cô nhào tới trước tấm hình trong TV, trong tấm hình, Diêm Việt thủy chung nhắm mắt lại, anh lẳng lẳng nằm yên ở kia, người nào khóc, cũng nghe không được rồi.

” Sẽ không đâu, sẽ không đâu... .”

“Đây là bản tin ngày 19 phát ra, theo thông tin phóng viên hôm nay đưa ra, Diêm gia chuẩn bị đến buổi trưa ngày hôm sau ở khu mộ Đông Nam ...”.

Dung Ân hai lỗ tai ong ong, ngày 19 , không phải là vào cái ngày Diêm Việt tỉnh lại đó sao? Lúc cô đi, anh đã tốt hơn , làm sao mới mấy giờ, anh liền chết rồi?

Dung Ân không tin, “Không! Các người gạt tôi... . . .”

Nam Dạ Tước bắt một cái cánh tay cô , đem cô kéo đến trước TV, anh đem mặt của cô đặt tại trên tấm hình, “Cô nhìn thử đi, Diêm Việt hẳn đã chết, hơn nữa đã hạ táng rồi, Dung Ân, cô chấp nhận đi.”

“Không”, Dung Ân hai tay bắt đầu vung vẩy lung tung, “Anh ấy sao chỉ tỉnh một ngày, tôi còn có rất nhiều lời nói không còn kịp cùng anh ấy nói, anh ấy làm thế nào có thể đi mất chứ?”

Nam Dạ Tước vung cánh tay, Dung Ân thuận thế nằm té trên mặt đất, cô không muốn bò dậy, liền như vậy dán tại trên sàn nhà lạnh như băng, thời điểm má Lưu tới, nhất định là muốn nói cho cô chuyện này. Diêm Việt chết rồi, đã chết nhiều ngày.

Ý thức được điểm này về sau, Dung Ân khởi động thân, mặt đầy hận ý, “Nam Dạ Tước anh nếu đã sớm biết, vì sao còn muốn đem tôi nhốt ở nơi này, tôi ngay cả nhìn mặt anh ấy lần cuối cùng cũng không có nhìn thấy, ngay cả khi anh ấy hạ táng, tôi cũng không thể đi đưa, đây chính là điều anh muốn thấy sao?”

Nam Dạ Tước không có phản bác, trên tấm hình, xuất hiện mặt Diêm Thủ Nghị kích động mà bi phẫn, “Là Nam Dạ Tước, tôi dù cho là phải hi sinh chính mình, cũng muốn để cho hắn đền mạng, bác sỹ chữa trị Việt tận mắt thấy hắn từ trong phòng bệnh đi ra ngoài, bác sỹ lúc đi vào, toàn bộ hệ thống vận chuyển dinh dưỡng của con ta đã bị rút, vệ sỹ bị đánh ngất xỉu trên mặt đất, ta không tin cái thế giới này kẻ xấu có thể tự do ngoài vòng pháp luật...”

Dung Ân toàn thân không có lực chống đỡ nữa, cô chán nản co quắp ngồi dưới đất “Có thật không, có thật không?”

Côtùng lần một hồi ngược lại, trong con ngươi trống rỗng, nước mắt vỡ òa mà ra, Nam Dạ Tước tối sầm mặttiếng nói khàn khàn, “Tôi nói là không phải, em có tin hay không?”

Dung Ân gương mặt nhìn chằm chằm thân ảnh, thời điểm Diêm gia đều lên án, chỉ có Diêm Việt, anh thật sự là rất an tĩnh địa nằm ở kia.

Trên tủ đầu giường, Dung Ân còn có thể đã thấy khăn ướt ngày đó cô dùng lau cho anh ướt át đôi môi, Diêm Việt ánh mắt nhắm lại, không nhìn thấy được ánh mắt trong veo nơi đôi mắt màu trà kia..

Dung Ân khóc lóc thảm thiết, bỗng nhiên hướng TV đánh tới, Nam Dạ Tước phản ứng kịp thời, cánh tay đem cô chế trụ ở sau kéo trở về, quát, “Cô thật muốn theo hắn đi chết sao?”

“Đúng, tôi thật không muốn sống, anh buông ra”.

“Cô bắt kể mẹ cô sao?”

Dung Ân khóc, thời gian tĩnh táo lại cũng chỉ là một hồi, cô gào thét giãy dụa thân thể, “Em mệt mỏi quá, em thật mệt mỏi quá, Việt, anh muốn đi, tại sao không đem em mang đi, anh lần lượt đem em bỏ lại, anh thật nhẫn tâm sao? Lần trước là hai năm, lần này bao lâu? Ánh mắt anh nhắm lại, nên cái gì cũng không biết, muốn em làm sao bây giờ...”

Nam Dạ Tước dùng sức đem cô kéo vào trong ngực, Dung Ân hoàn toàn mất khống chế rồi, cô đánh hắn, cắn hắn, “Đừng đụng vào tôi, Nam Dạ Tước, anh sẽ không chết tử tế được!”

“Tôi sẽ không để cho em chết! Sẽ không!”

“Tôi nói rồi, anh không quản được sống chết của tôi, Nam Dạ Tước, bất kể anh dùng người nào để uy hiếp tôi đều không được, nếu tôi đã không muốn sống, tôi thật cái gì cũng không sợ ...”

“Có thật không? ” người đàn ông dùng sức cầm hai vai của cô, “Tôi nói cho em biết, hệ thống dinh dưỡng của Diêm Việt chính là do tôi rút, tôi để cho hắn rời em đi, hắn không chịu, tôi liền muốn hắn chết, Ân Ân, em biết không, thời điểm hắn chết, ngay cả ánh mắt cũng không có nhắm lại. Hơn nữa, hắn cũng biết quan hệ của chúng ta, còn biết chúng ta từng có con, hai năm qua, hắn như kẻ ngu cũng chỉ có ngủ, tôi nói cho hắn biết, tôi không thể nào đem em trả lại cho hắn... . . .”

“A ———— “

Dung Ân gào thét như điên, cô không nghi ngờ lời Nam Dạ Tước nói, hắc là ác ma, hắc cái gì cũng làm ra được, hắc thật muốn đem cô ép điên sao?

“Nam Dạ Tước, anh dựa vào cái gì làm như vậy, anh đem Diêm Việt trả lại cho tôi... . . .”

“Anh là kẻ điên, a —— “

“Dung Ân, em không phải là muốn chết sao? Em muốn cho hắc mãi mãi không thể nhắm mắt, em liền đi chết đi. Tôi nói cho em biết, Diêm Thủ Nghị muốn kiện tôi, em liền chống mắt xem hắc có thể hay không vạ ngã tôi, không biết tự lượng sức mình! Tôi không chỉ có thể thoát thân, còn có thể thâu tóm tập đoàn Viễn Thiệp của hắc, ở trên đời này, ai có thể động được tới tôi? Diêm Việt hắc chính là chết vô ích —— “

Bên trong đôi mắt nam nhân hiện ra tia máu đỏ, mặt mũi lộ ra u ám cùng dữ tợn, hắc bắt hai vai Dung Ân, bộ dáng kia, giống như là ác ma giang cánh ra nhào đầu về phía trước, sắc mặt cô trắng bệch, đôi môi không ngừng run rẩy, cô giống như con thú bị nhốt kên la đánh rống giận. Nhưng là những thứ kia đánh vào trên thân người đàn ông, chỉ là khoa tay múa chân, không tạo nên tác dụng gì lớn.

Nam Dạ Tước toàn thân bị mệt mỏi bao phủ, đôi người thâm thúy kia, lại càng bị mây đen che kín, hắc ám, lộ ra bị thương cùng với bất đắc dĩ.

Diêm Việt rời đi, đối với Dung Ân mà nói, chính là ngập đầu đả kích, hai năm trước, cô ép chính mình thừa nhận, nhưng là hai năm sau, cô ép không được.

Quả nhiên anh đi, cô liền muốn đi theo đi, hơn nữa, quyết tuyệt như vậy.

Trong đôi mắt người đàn ông thấm ướt bị thương, hết lần này tới lần khác anh đối tốt với Dung Ân, lại có tình cảm khắc vào xương tủy.

Cho nên, muốn hận liền hận đi, chỉ cần cô sống.

Chống đỡ nhiều thù hận hơn nữa, Nam Dạ Tước chỉ cần một kết quả, chính là cô sống, những điều khác, anh cũng có thể không cần phải để ý đến.

“Nam Dạ Tước, anh ấy tỉnh một ngày, liền mở mắt như vậy một hồi, những lời nói chất chứa hai năm rồi tôi cũng còn chưa nói hết, anh ấy tại sao có thể cứ như vậy ra đi? Làm sao anh có thể đành lòng —— “

“Tôi có cái gì không đành lòng hả? ” anh nói tiếp những lời tàn nhẫn.., hai cánh tay vòng chặt, đem Dung Ân thật chặt ôm vào trong ngực.

Cô ngửa đầu, bị hắc ôm cũng là một loại giày vò, cô hé miệng cắn anh, cho đến khi bờ vai người đàn ông cơ hồ chảy máu. Nhưng anh vẫn không buông ra, cho dù hàm răng của cô đâm thật sâu vào bắp vai anh, anh vẫn không buông ra.

“Tôi không chỉ không để cho em gặp mặt một lần cuối cùng, mà ngay cả sau này, em cũng đừng nghĩ muốn gặp nữa, em nếu dám đi, tôi liền đào bới phần mộ của hắc. . . .”

Dung Ân nghe vậy, hạt nước mắt lớn liền rơi xuống, cô đau, sẽ phải để cho anh cùng đau, cô buông hàm răng ra, trên môi cũng là máu của người đàn ông, “Nam Dạ Tước, cả đời tôi cũng sẽ không yêu loại người ma quỷ không có tim như anh, anh sẽ không được chết tử tế, tim của tôi cho dù chết rồi, cũng sẽ không cho anh!”

126. Chương 112 (p1)

Chương 112 (p1)

Cô rống lên, hoàn toàn không để ý trong mắt người đàn ông có sự giật mình cùng với tức giận.

Đôi mắt kia trong nháy mắt sụp xuống : “ Dung Ân, em thật là nhẫn tâm.”

Cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông xem ra xuất chúng, cô bật cười, thanh âm bén nhọn vô cùng, chói tai làm cho người khác phải che tai lại “Nhấn tâm? Nam Dạ Tước, tôi dù tàn nhẫn thế nào đi nữa nhưng so ra vẫn kém anh—”

“Đúng, em so ra vẫn kém tôi”.

“Giết người phải đền mạng, sẽ có người trừng trị được anh”.

“Vậy thì cứ mỗi mắt mong chờ đi”, Nam Dạ Tước khuôn mặt bình tĩnh “Tôi nói rồi, Diêm gia không có khả năng làm gì tôi, bọn họ muốn đi kiện, cứ việc đi, tôi cũng sẽ làm cho bọn họ thân bại danh liệt, biết cái gì gọi là tự mình chuốc lấy cực khổ!”

“Tôi không tin” Dung Ân nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi không tin anh có thể tránh khỏi báo ứng, Nam Dạ Tước, tôi nguyện rửa anh...”

“Em cứ việc nguyện rửa” người đàn ông khom lưng che miệng cô lại, Dung Ân vội vàng tránh ra bên cạnh, há miệng ra muốn cắn anh, Nam Dạ Tước nhanh một bước lấy tay trái bóp chặt hai má cô, “Em sống ở cạnh ác ma, chính mắt chứng kiến báo ứng của tôi đi, có điều là, Ân Ân, tôi sẽ để em thất vọng, tôi sẽ càng ngày sống càng tốt, em cứ chờ đi...”

Miệng cô mở ra, hai má ê ẩm, nói không ra lời, chỉ có hai con mắt hung hăng nhìn chăm chăm anh.

Cô biết Nam Dạ Tước nói không sai, anh thủ đoạn đen tối, nhưng mà vẫn có địa vị cao quý ở thành phố Bạch Sa, lời nói hung ác của Diêm Thủ Nghị vẫn không có tác dụng, tập đoàn Viễn Thiệp dựa vào cái gì đấu cùng Tước Thước? Lúc trước Diêm Minh, không phải là thua thảm bại sao? Nếu muốn lật đổ được Nam Dạ Tước, có lẽ so với chết còn khó hơn.

“Anh đừng đụng vào tôi, tránh ra...”

Anh xé rách đồ ngủ của cô ra, Dung Ân thu hồi lại tinh thần, mắng lớn da thịt đều cảm giác được rét lạnh, nổi lên da gà, anh cởi quần cô xuống, thậm chí cả quần lót cũng không lưu lại, Dung Ân kêu to, vung tay loạn xạ, lại bị Nam Dạ Tước nắm vai áp ngã xuống giường.

Anh không có làm gì cả, chẳng qua là lấy chân bên cạnh che lại cho cô, vừa mới trải qua 1 phen như vậy, trên người Dung Ân đã toàn là mồ hôi, ngay cả quần áo cũng ướt đầm.

Nam Dạ Tước đứng dậy chuẩn bị đi vào phòng tắm, trên TV không ngừng phát hình bối cảnh của Diêm gia, chỉ hận không thể đem hình của Diêm Việt khi còn bé một ngày ăn vài bữa phát lên, Dung Ân cầm lấy điều khiển từ xa trên tủ đầu giường chuyển kênh, nhưng những tấm hình kia chỉ loáng vài cái, liền như cũ tiếp tục. Dung Ân lảo đảo đứng dậy, đi tới trước TV, hai tay run rẩy hỗn loạn lên, muốn tắt TV đi.

Nam Dạ Tước bật đèn ở đầu giường lên, anh đứng sau lưng cô, trông cô giống như kẻ điên, cô tìm không được nút tắt, liền duỗi thẳng lòng bàn tay đập vào hình ảnh kia, người đàn ông khẽ thở dài, một chân quỳ xuống, một tay kéo eo Dung Ân, đem cô ôm vào ngực mình.

Anh ôm rất chặt, xương va vào xương, Dung Ân chỉ cảm thấy hít thở không thông, khó có thể chịu đựng, Nam Dạ Tước đem cô đến phòng tắm, xả nước, lại ôm cô vào trong bồn tắm. Dưới sự kích thích của nước ấm, cô giương mắt. liền thấy quần áo của người đàn ông cũng ướt, dán chặt trên người, bày ra cơ thể hoàn mỹ, trong phòng tắm ánh đèn không phải là rất chói mắt, nhưng cô vẫn híp mắt, nhớ tới Diêm Việt nói, anh không muốn lựa chọn đầu thai, anh muốn ở cùng cô, có Dung Ân ở đâu thì cũng có Diêm Việt ở đó.

“Không ...” cô lại bắt đầu ầm ĩ, cô không nên để Diêm Việt nhìn thấy bộ dạng này, hai tay vỗ mặt nước, bọt nước bắn tung tóe lên mặt cô, lên cả trên ống quần người đàn ông. Khuỷu tay không cẩn thận đụng đến gôm sứ trên bồn tắm, sau khi nghe tiếng bịch trong trẻo, làn da trắng nõn đỏ lên 1 vùng lớn, đáng vẻ đường như sắp rỉ máu.

Nam Dạ Tước không có ngăn cản, mặc cô làm loạn.

Anh cởi quần áo ra ngồi vào trong bồn tắm, bên trong dung tích chỉ chứa đủ hai người, lúc Nam Dạ Tước cuối người xuống, mắng lớn bọt nước theo hai bên bồn tắm tràn ra bên ngoài.

Dung Ân sợ run lên, con người nhìn thẳng anh, “Đi ra, anh đi ra”.

Nam Dạ Tước vươn tay kéo cô vào lòng, thân thể cô cứng đờ, người đàn ông cũng không có xâm phạm cô, chẳng qua là đem sữa tắm đổ vào lòng bàn tay, thoa lên cánh tay và chân Dung Ân. Nước mắt cô lạnh như băng rơi xuống bồn tắm, hòa vào nhau, Dung Ân cảm thấy dòng nước này giống như nước xoáy, muốn đem cô cùng hòa vào, Nam Dạ Tước tắm cho cô sạch sẽ, lấy khăn tắm trải rộng quần lên người cô, sau đó liền ôm cô lên giường.

Một bên giường cũng bị lún xuống, thân thể Dung Ân co rúc giống như là trẻ mới sinh, đầu gối co lên trước ngực, hai tay ôm chặt đôi chân.

Nam Dạ Tước tiến lại, trên người anh cũng rất lạnh, làn da khoanh khắc chạm vào nhau, Dung Ân run rẩy lên, trên đầu tóc dài vẫn chưa khô, tựa vào trên đầu gối, từng giọt nước lớn đọng lại đã thấm ướt cả gối. Người đàn ông ôm chặt lấy thân thể của cô, đem mặt dán vào cổ Dung Ân.

Cô cảm thấy chán ghét vô cùng, không có sức lực giãy giụa, linh hồn của cô cũng bị rút ra hết, hiện tại chỉ còn lại một cái xác, vẫn là vô lực, ngay cả sức lực cũng không có.

Dung Ân cũng không lâu liền ngủ mất, cô nhất định là đang mơ tới Diêm Việt, cô ở trong ngực Nam Dạ Tước không ngừng giãy giụa, trong miệng dần dập lo âu mà gọi tên Diêm Việt. Thân thể lúc đầu nhẹ nhàng khoan khoái một hồi sau liền toát ra đầy mồ hôi lạnh, Nam Dạ Tước đem cô quay lại, ánh mắt cô đóng chặt lại, hàm răng cắn rất chặt, người đàn ông vươn tay lau mặt cho cô, quả nhiên cả lòng bàn tay cũng là nước mắt.

Anh nâng khuôn mặt tinh tế của cô lên hôn, mùi vị mặn chát xuyên qua môi mỏng rót thẳng vào trái tim, thấy bộ dạng đau khổ này của cô, Nam Dạ Tước quả thật so với cô còn đau hơn, nhưng anh không buông tay được, trong miệng cô đang gọi tên người khác, bọn họ đã từng có lúc yêu say đắm đến khắc cốt ghi tâm. Đối với anh và Dung Ân mà nói, họ không có gì cả, có lẽ trong lòng cô, anh chỉ là ý mạnh hiếp yếu mà thôi.

Dung Ân thật sự mơ tới Diêm Việt.

Trường học của bọn họ có sân trường rất lớn, bên cạnh đủ loại cây bạch quả. Mỗi lần Diêm Việt chơi bóng rổ, cô đều mua hai chai nước ngồi ở gốc cây nhìn anh.

Thời gian đó thật đẹp, cô thích nhìn khuôn mặt trong sáng đang cười của Diêm Việt, Dung Ân đưa hai tay về hướng trên đỉnh đầu, cô làm ra tư thế chụp hình, chụp toàn bộ động tác mạnh mẽ của Diêm Việt, quý trọng giấu đi.

Dung Ân khóc lên, hai bả vai ở trong ngực Nam Dạ Tước không ngừng co rúm, cô không muốn chính mình tỉnh lại, ít nhất ở trong mơ, cô có thể nhìn thấy Diêm Việt, không cần chấp nhận chuyện anh thật đã ra đi.

Dung Ân có rất nhiều điều muốn nói với Diêm Việt nhưng không còn kịp nữa rồi. Cô muốn cùng Diêm Việt từ từ hồi phục rồi mới nói cho anh biết, trong hai năm qua cô đã sống thế nào.

Hai năm trước, Diêm Việt là trước mắt cô bị đẩy đi ra. Nếu như không có khoảng thời gian trống vắng đầy bọn họ vẫn như cũ ở bên nhau hạnh phúc. Cô cũng sẽ không để anh ở trong gian phòng đó tối tăm ngột ngạt và bị giam cầm đến hai năm.

Diêm Việt không thích đêm tối, một chút cũng không, anh thích sống trong phòng nơi có ánh sáng tươi đẹp, anh cũng rất thích nói chuyện. Việt, thế giới bên dưới kia rất đen tối sao? Sau này không còn nhìn thấy ánh sáng tươi đẹp nữa, không có người cùng anh nói chuyện, anh phải tiếp tục như thế nào đây??

Dung Ân khóc đến khàn cổ họng, nước mắt rơi xuống trước ngực anh, theo chiếc cổ ngăm ngăm mà rơi chảy xuống, vẫn quanh co trước ngực giống như một thanh đao nhọn, tùy thời xé nát trái tim anh. Bàn tay to lớn đặt trên lưng Dung Ân vỗ nhẹ mấy cái, cô khóc không còn kịch liệt nữa rồi, vỗ về như vậy, làm cho Dung Ân không ra khỏi ôm chặt thắt lưng Nam Dạ Tước. Cô khóc to “Việt, đừng đi, đừng đi nữa, chờ em một chút—”.

Động tác trên tay Nam Dạ Tước cứng đờ, năm ngón tay thon dài đẹp mắt nắm thành quyền.

Anh ngẩng nhìn khuôn mặt phía dưới này, cuối cùng, vẫn là nên nói lỏng ra, tiếp tục vỗ nhẹ từng cái trên lưng cô.

Toàn thế giới, cũng chỉ có Ngự Cảnh Uyển này là hắc ám nhất.

Phía ngoài, có Nam Dạ Tước vì cô mà trồng cây bạch quả, hôm nay cũng chỉ còn lại chút ít cây khô trụi lủi, trông tiêu điều vô cùng. Chỉ cần đi ra một bước là có thể nhìn thấy bọn họ dưới gốc cây bạch quả cùng nướng đồ ăn, khi còn náo nhiệt ấm áp. Nhưng giờ khắc này những hồi ức xưa kia đã hóa thành một thanh kiếm sắc bén, Dung Ân hận không thể cầm nó chia năm sẻ bảy Nam Dạ Tước.

Lúc tỉnh lại cô trợn tròn mắt nhìn về phía đỉnh đầu, bức rèm cửa bị Nam Dạ Tước lôi kéo lên, lúc này thật không rõ ban ngày hay ban đêm.

Tối quá tối quá. Cô cảm nhận được Diêm Việt ngay lúc đó cô đơn lãnh lẽo, cô cũng không nhúc nhích, hai con mắt thẳng nhìn lên.

Vương Linh đi vào đưa điểm tâm, cô bật đèn lên rồi nói “Dung tiểu thư, dậy ăn chút gì đi?”.

Không biết có phải do ánh đèn kích thích hay là cái gì, bên trong đôi mắt Dung Ân chảy ra nước mắt, “Tắt đèn đi”.

“Dung tiểu thư, cô tiếp tục như vậy thân thể sẽ suy sụp mất”. Giọng nói Vương Linh đầy lo lắng muốn chạy lại đỡ cô.

“Tắt đèn”. Dung Ân nói lại lần nữa, ánh mắt cô trống rỗng, vẻ mặt đã chết lặng từ lâu. “Đi ra ngoài”.

Đây là Dung Ân mà ban đầu cô biết sao? Vương Linh rưng rưng nước mắt, tắt đèn rồi đi ra ngoài, lúc cô đưa đồ ăn trưaphát hiện điểm tâm một chút cũng không động, Vương Linh chỉ đành đem đồ ăn xuống lầu.

Lúc Nam Dạ Tước trở lại, cảm thấy Ngự Cảnh Uyển trống rỗng, con chó nhỏ Dạ Dạ bị bỏ rơi đáng thương tựa sát vào chân anh, anh từ trước tới giờ đối với Dạ Dạ không phải là rất thích, anh ngại nghịch ngợm phiền toái, anh đem nó bế lên ngồi vào trên ghế salon. Tiểu tử một mặt cọ cọ mặt vào mu bàn tay Nam Dạ Tước “Gâu gâu, gâu gâu—”

Một người một chó, lại có cảm giác gắn bó, làm người khác nhìn thấy trông mắt chua xót.

“Tiên sinh, ngài đã trở lại”.

“Cô ấy thế nào? Không có náo loạn chứ”.

Vương Linh lắc đầu, ánh mắt đỏ bừng, “Cô ấy có thể náo loạn đã tốt, từ sáng tới giờ chưa có ăn lấy một ngụm”.

“Tôi biết rồi”. Nam Dạ Tước thở dài “Côđi chuẩn bị chút cháo loãng.”

Vương Linh tâm tư chu đáo đã sớm làm xong, cô đem cháo đặt trên bàn ăn, “Tôi sợ bây giờ Dung tiểu thư sẽ không chịu ăn”.

Nam Dạ Tước cởi áo khoác xuống “Tôi mang lên”.

Thời điểm tiến vào phòng ngủ, bên trong tối như mực, Nam Dạ Tước tiện thể mở đèn trên tường, liền thấy Dung Ân vẫn duy trì tư thế lúc trước trên giường, dường như không có huyền động thân mình.

Cơm trưa hôm nay trên tủ đầu giường vẫn còn nguyên vẹn.

Anh bưng chén cháo đi đến bên giường, ngồi xuống cũng là lúc ánh mắt Dung Ân hé động quay tới nhìn anh.

Cặp mắt kia từng làm anh khuynh tâm, trong con ngươi hôm nay chỉ còn lại khoảng không, tối như mực, thù hận nhìn anh. Năm ngón tay Nam dạ Tước nâng chén cháo kia lên, anh vén chăn ra “Ngồi dậy, ăn một chút.”.

“Tôi không ăn.”

“Thế nào, muốn tuyệt thực sao?”

“Tôi chính là không muốn ăn..” Dung Ân theo dõi hắn “Tôi càng không muốn nhìn anh.”

Nam Dạ Tước cười lạnh “Em sau này mỗi ngày cũng phải đối mặt với tôi, thấy tôi lúc ăn cơm, lúc ngủ, vẫn là phải thấy tôi ngay cả lúc “yêu”, tôi cũng muốn em mở to mắt thấy rõ ràng, trên người em là ai?”

Trên mặt Dung Ân hiện lên sự khuất nhục, hai con mắt hồng lên “Anh đừng nghĩ chạm được tôi”

“Thật không?” Nam Dạ Tước giữ bả vai Dung Ân, đem cô từ trên giường nhắc lên “Ăn chén cháo đi”.

Dung Ân ngồi thẳng, Nam Dạ Tước chỉ cần buông tay cô tùy lúc có thể ngã trở về...Anh đem chén cháo áp miệng cô, cô nhìn chăm chăm anh gắt gao cắn chặt răng.

Cháo theo mép chén chảy dọc xuống, làm dơ cái chăn, Nam Dạ Tước đưa tay ra bắt lấy khuôn mặt Dung Ân, cô thuận thể ngã về phía sau, nửa chén cháo cũng đổ ra ngoài, cô như cũ không chịu há mồm.

Anh dùng lực đem chén cháo áp vào miệng cô, cô cắn chặt hàm răng. Nam Dạ Tước tay trái dùng sức, cạy mở hàm răng cô, chén cháo ầm ập mạnh mẽ bị rót vào trong miệng cô, cô vội vàng ho ra, phun cháo lỏng đến khuôn mặt anh, đại đa số theo người cô chảy vào cổ. Dung Ân khó chịu bắt đầu phản kháng, chẳng qua là khí lực rất nhỏ, căn bản là không đẩy được anh ra.

“Nam Dạ Tước, tôi hận anh, anh buông ra.”

Anh chính là muốn cô hận, càng hận càng tốt, những thứ mang đến bi thương kia nếu như có thể chuyển thành hận..anh nguyện ý thừa nhận. Chỉ là, những lời đó nói ra, Dung Ân, em có dễ chịu được chút nào không?

Em còn muốn chết cùng Diêm Việt nữa không? Chắc có lẽ là không, ít nhất, cô cũng muốn nhìn thấy anh chết như thế nào.

Nam Dạ Tước kêu Vương Linh mang một chén cháo nữa lên, Vương Linh không dám nghĩ nhiều, để xuống xong rồi đi.

Lúc này Dung Ân cắn miệng chén, mặc dù bị rót hơn phân nửa cô vẫn bướng bỉnh sống chết cắn miệng chén.

Thần sắc Nam Dạ Tước đen tối, anh trề ngụ miệng Dung Ân đem miệng cô đang cắn chén ra.

Chát!!!!

Âm thanh vang dội vô cùng.

127. Chương 112 (p2)

Chương 112 (p2)

Nam Dạ Tước nghiêng đầu, ánh mắt ảm đạm đi, bi thương dần lộ ra. Dung Ân là không nhìn thấy được.

Trên khuôn mặt xem ra là hoàn mỹ, hôm nay rõ ràng là bày ra năm dấu tay đỏ tươi, cho tới bây giờ Dung Ân cũng không biết là tay mình có lực lớn đến như vậy, lòng bàn tay cô đỏ sạm, thậm chí đã mất hết cảm giác.

Anh quay mặt lại, hoang vu trong mắt đã che giấu đi, ánh mắt anh lạnh lùng thê lương hướng về phía cô, sự lạnh lùng kiêu ngạo bên trong, không khỏi làm cho Dung Ân bắt đầu lùi bước, anh cao ngạo như vậy chưa từng bị đánh vào mặt bao giờ, nhưng Dung Ân ra tay, cũng không phải lần đầu tiên. [Đau lòng, hixhixhix]

Nam Dạ Tước hai tay bóp chặt bả vai của cô.”Dung Ân tôi đối tốt với cô, cô một chút cũng không nhìn thấy sao?”

“Anh tốt với tôi?” Dung Ân mặc kệ tay anh đang đặt trên vai mình, cô cười lớn, nước mắt không ngừng rơi xuống “Nam Dạ Tước, anh thế này gọi là tốt với tôi sao? Anh nhốt tôi, giết Diêm Việt, như vậy là đối tốt với tôi sao? Đời này, anh đừng hòng tôi sẽ đếm xỉa đến anh, nếu anh chết tôi sẽ vui vẻ kêu mọi người đến ăn mừng, Nam Dạ Tước anh đi chết đi!” [Thật là nhẫn tâm, nhẫn tâm a!!!]

Cô dùng những lời nói vô cùng cay độc tàn nhẫn đâm vào trái tim anh, cô thật đã thành công rồi.

Ngực Nam Dạ Tước đau nhói, co thắt đến nghẹt thở, trái tim đó đã đầm đìa máu, lúc này, anh đã không thể kiểm soát nó được nữa, giống như muốn phá tan lồng ngực anh lao ra ngoài.

Còn có cái gì đau đớn hơn những tổn thương mà cô dành cho anh đây?

Dung Ân, em thật sự là không có tim, bằng không sẽ không nói ra những lời tàn nhẫn như vậy.

“Những gì tôi làm, chẳng lẽ không đổi được một cái ngoai nhìn của cô sao?”

Dung Ân đâm thật sâu vào yếu điểm của Nam Dạ Tước,, anh yêu cô, yêu rất nhiều, Nam Dạ Tước, mày cũng có ngày hôm nay sao?

“Anh đừng mơ mộng hảo huyền, tôi sẽ không quay đầu lại, tôi sẽ đứng ở đây, xem anh rơi xuống như thế nào, Nam Dạ Tước, tôi muốn nhìn thấy anh tan xương nát thịt, tôi muốn anh lúc chết cũng không thể nhắm mắt.”

Nơi cổ họng người đàn ông khe cuồn, con người trước nay ngạo mạn ,hiện giờ, nhàn nhạt tràn ra hơi nước, anh vung tay phải lên, ngón tay thon dài đang run rẩy.

Dung Ân cười, xen lẫn nước mắt, cô đem mặt nghênh đón “ Anh đánh đi, Nam Dạ Tước, anh không phải nói chính mình chưa bao giờ đánh phụ nữ sao? Tôi có phải đã khiến anh phá lệ rồi không??? Còn do dự cái gì, diện mạo thật sự của anh thế nào, không phải đã biểu hiện ra bên ngoài hết rồi sao, anh thủ đoạn độc ác, ngay cả một cái tát cũng không thể xuống tay sao??”

Người đàn ông bỏ tay xuống, cuối cùng, vẫn là nặng nề quất tay đến.

Dung Ân nhắm mắt lại, khi nghe được âm thanh vang lên, cô thầm nghĩ, cái tát này thật nặng, trong phòng giống như đều có tiếng vọng trở lại.

Chỉ là,tại sao cô lại không cảm thấy đau?

Chính xác, một chút cũng không đau, chỉ là có trận gió thổi qua, tóc cô khe động mà thôi.

Cô run rẩy mà mở mắt ra. Cô không nhìn thấy vẻ mặt của Nam Dạ Tước lúc này, anh cúi thấp đầu, mái tóc màu đỏ rượu cụp xuống, bày ra vẻ chán chường cùng suy sụp tinh thần, khóe miệng anh mím rất chặt. Khoảnh khắc ngẩng đầu lên, Dung Ân nhìn thấy trên mặt của anh, từng dấu tay đỏ tươi in hằn, cái tát này, so với lực tay của cô nặng hơn nhiều, một nửa khuôn mặt của anh cũng sưng lên, những dấu vết đó, giao thoa với dấu vết lưu lại của Dung Ân, toàn bộ chiếm cứ ở gò má tinh xảo mà hoàn mỹ của Nam Dạ Tước.

Cô khe mở miệng, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Nước mắt thật vất vả kìm nén lăn rơi xuống, Dung Ân không biết vì sao tim mình lại co rút đau đớn đến như vậy, ánh mắt Nam Dạ Tước tối tăm, nhìn thật sâu vào ánh mắt cô một cái, cầm lấy chén trên tủ đầu giường, đi ra ngoài.

Dung Ân hai chân cong lên, trước ngực còn có cháo trắng, cô thấy người đàn ông mở cửa phòng, trên hành lang đèn thủy tinh chiếu vào, chỉ là vài giây, liền tối sầm lại.

Cô thà rằng cái tát kia là đánh ở trên mặt mình, để cô ném thử, cái gì là đau.

Vương Linh không có xuống lầu, liền canh giữ ở ngoài cửa, khi nhìn thấy khuôn mặt của Nam Dạ Tước, rõ ràng hoảng sợ, “ Thiếu gia, cần gọi anh Từ đến không?”

Trận cãi vã kịch liệt kia, cô nghe thấy được.

Cô cho là Dung Ân tát Nam Dạ Tước hai cái, người đàn ông này, đến bất cứ nơi đâu đều là tiêu điểm, quen được chào đón hăm hở, nhưng sao anh lại có thể nhẫn nhịn đến như vậy trước một người phụ nữ.

Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là anh yêu cô, hơn nữa còn là vô cùng yêu người phụ nữ ở bên trong kia.

Vương Linh không hiểu gút mắt trong đó, nhưng mà vào lúc này, cô cảm thấy Dung Ân quá mức tàn nhẫn, nhẫn tâm tổn thương như vậy, thì ngay cả cô cũng không dám nhìn nữa.

Người đàn ông đem chén đặt ở trong tay cô, “ Không cần”

Anh lách người đi xuống dưới lầu, vòng qua phòng khách đi tới quầy bar, bên trong có rượu quý của anh.

Hennessy nguyên chất thơm nồng, chất lỏng màu nâu nhạt đảo quanh trong ly rượu, ngón tay người đàn ông cầm ly rượu, khẽ nghiêng, một hơi cạn sạch.

Rượu chạy thẳng vào dạ dày, nóng cháy làm anh khẽ nhíu mày, Nam Dạ Tước lại rót một ly, nơi cổ họng nhẹ cuộn, chất lỏng màu nâu nhạt không kịp nuốt xuống, tràn khắp khóe miệng.

Đây không phải là nước, đây là rượu mạnh, Vương Linh đứng trong phòng khách, mặc dù lo lắng, nhưng vẫn không dám tiến lên, cầm lấy chén đi vào phòng bếp.

Dáng vẻ đó, ở trong phòng khách, lộ ra vẻ tiêu điều mà tịch mịch.

Nam Dạ Tước khui mở chai rượu, anh muốn uống thật say, nhưng trong đầu anh lại thanh tĩnh hơn bất kỳ lúc nào khác, bước đi có chút lảo đảo, anh lên lầu, trong con người đen tuyền lóe lên.

Nếu như muốn hận, thì hãy hận thật sâu.

Không bao lâu, Vương Linh nghe trong phòng ngủ trên lầu truyền đến tiếng thét chói tai của Dung Ân, cô vội vàng đi ra phòng bếp, trên ghế sa lon Dạ Dạ hai tai cũng dựng đứng lên, cũng không âm ỉ nào loạn.

Trên giường lớn kingsize, hai thân thể quấn lấy nhau, Dung Ân không ngừng giãy dụa “Đừng chạm tôi, anh rút ngay...”

Nam Dạ Tước đè lại hai vai của cô, đem cô ép vào trong giường lớn, Dung Ân hai chân bị đè nặng, không thể nhúc nhích, Nam Dạ Tước khom lưng xâm nhập vào giữa hai chân cô. Cô giãy dụa không được, chỉ có thể khóc van xin “Không được, anh thả tôi ra, không được..”

Khi người đàn ông tiến vào, không hề có khúc dạo đầu, thân thể cô liền không thể tiếp nhận được, Dung Ân gào thét, đau đớn thét chói tai, bàn tay Nam Dạ Tước che miệng của cô, hạ eo xuống “Ân Ân, Diêm Việt ở trên thiên đường rồi, đáng tiếc em không thể lên, linh hồn của em đã bị tôi nhuộm đen, hay là, cùng tôi xuống địa ngục đi”

Dung Ân nghẹn ngào bị bàn tay anh bịt lại, cô vùng nắm đấm ở trên thân người đàn ông, có lẽ trong lời nói Nam Dạ Tước đã kích động đến cô, Dung Ân cũng không nói lời nào, chẳng qua là không ngừng đánh anh.

Kể từ đêm đó, sau khi anh làm cô bầm tím, Nam Dạ Tước đã không có đối xử với cô quá cường bạo, nhưng mà...

Đêm nay thì khác.

Người đàn ông đứng dậy, hai tay giữ lấy chân Dung Ân, anh mỗi lần tiến vào, đều khiến cô tê tâm liệt phế.

Nam Dạ Tước khẽ lui ra ngoài, khóe mắt lạnh lùng liếc về phía Dung Ân “Em không phải nói, Diêm Việt đang ở bên cạnh sao? Được...”

Người đàn ông chợt dùng sức xông vào “Vậy hãy để cho hấn xem một chút, em ở dưới thân của tôi như thế nào mà phải thét chói tai liên tục, Ân Ân, kêu cứu mạng cũng vô ích, hấn đã chết, hóa thành tro bụi..”

“A —— “

Dung Ân hai tay bịt mắt, cô cảm giác như mình sắp chết, không riêng thân thể mà mọi nơi đều đau, ngay cả linh hồn cũng vậy giống như là bị lăng trì, Nam Dạ Tước vuốt ve, làm cô ghê tởm cùng run rẩy, anh động tác điên cuồng, giống như muốn xé nát cô. Người đàn ông sau khi phóng thích, nhấn tâm đẩy cô ra, liền không hề quan tâm.

Dung Ân buông hai tay, cô không ngừng khóc, đôi mắt trong suốt kia hôm nay đã bị thù hận che lấp, Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, mục đích của anh rõ ràng đã đạt được, nhưng anh khuây khỏa không được.

Có ai hi vọng, bị chính người mình yêu cắn hận chứ??

Nhưng bọn họ lại dùng cách này ở bên nhau, dường như vĩnh viễn chỉ có thể như vậy.

Anh mặc quần áo chỉnh tề, đứng dậy đi về phía cửa, đem Dung Ân một mình ném ở trong phòng. Lầu dưới, bên trong phòng khách, Vương Linh đang cho Dạ Dạ ăn, tiểu tử này mấy ngày qua ăn uống cũng không tốt, không chịu ăn.

“ Thiếu gia ”

Nam Dạ Tước đem một cái chìa khóa trong tay giao cho Vương Linh, đây là chìa khóa mở cái xích ngang hông của Dung Ân, “ Cô ấy ngày nào đó nghĩ thông suốt, thì cô cởi bỏ ra ”

“ Vâng ”

Nam Dạ Tước tin tưởng, chính cô sau khi nghĩ thông suốt, sẽ đi ra.

Vị đắng chất lan đến khóe miệng anh, đoạn đường của hai người, quả thật là tối đen như mực, khi nào mới có ánh mặt trời chiếu vào đây??

Có lẽ, không có nữa rồi.

128. Chương 113

Chương 113

Dung Ân giang rộng tay chân, vẻ mặt ngây ngốc nằm ở trên giường.

Cô không dám cử động, bởi vì thực sự quá đau, từng tế bào đều như bị xé rách, hai chân như cũ duy trì tư thế lúc Nam Dạ Tước đi ra, một dòng nước ẩm theo giữa hai chân cô chảy xuống, trong không khí, mùi vị tình dục bắt đầu bao phủ, mang theo thối nát cùng với ẩm ướt.

Dung Ân bắt đầu khóc thút thít, đèn đã tắt toàn bộ, cô cắn môi, khóc rất nhẹ.

Việt, có phải anh cũng cảm thấy lạnh giống như em?

Anh không có đi xa, vậy anh ở đâu?

Em không nên để anh nhìn thấy bộ dạng này của em , cho nên, Việt, em không cần chiến nhẫn khoen móc của anh, anh đi đi, đi càng xa càng tốt, không nên theo em ở lại nơi không có thiên lý này, ở đây, không thích hợp với anh.

Dung Ân hai tay che khuôn mặt nhỏ nhắn, bên người cô, hai chân co lại, đem hai tay ôm chặt lấy đầu gối, cô không chịu được như thế, Việt, vẫn là không nên nhìn.

Nam Dạ Tước lên lầu, bước đi rất nhẹ, anh đứng ở ngoài cửa, chỉ nghe tiếng khóc nức nở từ trong khe cửa truyền tới, anh không có đẩy cửa đi vào, anh nên cho cô thời gian để thích ứng.

Người đàn ông tựa vào trên vách tường rút một điếu thuốc, uống quá nhiều rượu, đầu có chút không tỉnh táo, thân thể từ từ vô lực, theo vách tường trơn bóng trượt dài trên mặt đất.

Đêm nay Dung Ân nhất định là ngủ không được, suốt cả đêm, cô đều khóc nức nở, đến rạng sáng âm thanh kia mới từ từ biến mất chút ít.

Thật ra thì cô nằm rất thanh tĩnh, ngày hôm sau cô còn có thể nghe được âm thanh lúc Nam Dạ Tước lái xe đi ra ngoài, cô cảm thấy đói bụng, cô đói, giống như chưa từng ăn no bao giờ.

Tinh thần thoải mái tương tình ngồi dậy, mở đầy nước trong bồn tắm, khi ngồi vào, bên trong bọt nước tản ra, đem vây quanh khắp người cô lại, cô tắm rửa vô cùng sạch sẽ, trên người quá bẩn rồi, cô chưa bao giờ bẩn như vậy.

Lục lọi ra một bộ quần áo ngủ, phía trên có ánh nắng cùng mùi vị thanh nhàn dễ chịu, Dung Ân không còn đi chân không nữa, cô mang đôi dép đầu thỏ màu hồng đi đến bên giường, mở rèm cửa sổ ra. Quả nhiên không còn sớm, mặt trời tà tà chiếu vào, ấm áp thư thích.

Sấy khô tóc, thả tự nhiên rũ xuống ở thắt lưng, thật dài, màu đen nhánh của tóc vô cùng đẹp. Dung Ân ngơ ngẩn nhìn về phía ngoài cửa sổ, cửa sổ sắt đất bị khóa, cô đi ra không được, hôm nay ngủ dậy, đầu cảm giác đau như muốn vỡ tung, cô thậm chí cảm giác chính mình giống như chết đi theo Diêm Việt, bây giờ, lại sống lại.

Nam Dạ Tước nói không sai, trên đời này, không ai có thể làm gì được anh, lúc Diêm Việt chết ngay cả mắt cũng không có nhắm lại, cô không thể để cho anh chết vô ích.

Vương Linh ở ngoài cửa do dự một lát, cô có thể tưởng tượng được, lúc đưa cơm trưa vào, Dung Ân nhất định là nằm ở trên giường, cô sợ nhìn thấy ánh mắt hiu quạnh tuyệt vọng của Dung Ân, cô thậm chí nghĩ đến, lúc đầu lựa chọn ở lại, đến tận cùng là đúng hay sai.

Mở cửa, cô vốn định mở đèn, lại phát hiện trong phòng có ánh sáng chiếu lại. Ánh mắt đảo qua giường lớn kia, Dung Ân cũng không có ở đó, tầm mắt nhìn về hướng khác, liền thấy Dung Ân đứng ở phía trước cửa sổ, thân ảnh mảnh mai chiếu ở trên sàn nhà, ánh sáng rực rỡ lười biếng dừng lại ở trên vai, đã không còn bản thân như trước, thư thái cùng bình thản an tĩnh hơn.

“Dung tiểu thư?” Vương Linh âm thanh có chút kích động, cô để cái khay trong tay vào trên tủ đầu giường.

Dung Ân xoay người lại, đôi mắt của cô sưng rất nhiều, gần như chỉ còn lại 1 đường nhỏ, cô nhìn thức ăn trên bàn, “Tôi thật sự là đói bụng” cô lướt qua Vương Linh, ngồi xuống ở bên giường.

“Hôm nay ánh nắng rất đẹp. Nếu có thể ngồi ở trên ban công thì thật là tốt”

“Dung tiểu thư, tôi đem khóa mở ra cho chị, thiếu gia đã giao chìa khóa cho tôi, sau này chị có thể đi ra ngoài.” Vương Linh vẻ mặt mừng rỡ, lấy ra cái chìa khóa mở ra cho Dung Ân, “Cơm nước xong, chị ở trên ban công ngồi một chút, em sẽ pha cho chị bình trà nóng.”

Diêm Việt đã chết, Nam Dạ Tước tất nhiên không cần nhốt cô nữa, uy hiếp lớn nhất của anh đã không còn, cho dù Dung Ân muốn đi ra ngoài, cũng không còn có người toàn tâm toàn ý đợi cô.

Lúc Nam Dạ Tước trở về, muộn hơn thường ngày một chút.

Anh mở cửa, liền thấy Dung Ân ngồi ở bên trong phòng ăn, cơm tối cũng đã làm xong, Vương Linh đang bận rộn mà chuẩn bị một tô canh. Cô có lẽ đã đói bụng, đang cầm lấy thìa để dùng cơm, ngoài mặt Dung Ân nhìn không ra bị thương, nhưng dù sao cũng mất nửa cái mạng, cả người lại không có tí sức lực nào, lúc gấp thức ăn, tay phải không ngừng run rẩy, cả một miếng thịt kho tàu gấp cũng nửa buổi.

Nam Dạ Tước cởi áo khoác, ném đồ trong tay lên trên ghế salon, khung cảnh trước mắt anh không muốn cất ngang, yên bình như vậy, giống như anh được trở lại thời gian thật lâu trước đây.

Bóng đen phóng tới, bao phủ ở đỉnh đầu Dung Ân, cô ngẩng đầu, con người trơn bóng rõ ràng hiện lên điều gì đó, chiếc thìa trong tay cô rơi xuống trên bàn ăn, ánh mắt cũng rũ xuống.

Nam Dạ Tước thấy rõ ràng, đó là một lòng thù hận sâu sắc, chẳng qua là cô đang cực lực che giấu.

“Thiếu gia, ngài đã về” Vương Linh đem súp hải sản bưng lên bàn, mùi thơm lập tức tỏa ra bốn phía, làm khẩu vị người ta cũng tăng nhiều.

“Ừ”, Nam Dạ Tước ngồi xuống ghế ở cạnh Dung Ân, “Vương Linh, cầm cái thìa tới đây.”

“Vâng”

Dung Ân buông lỏng mi mắt, vừa muốn cầm lấy chiếc thìa, chén trước mặt đã bị người đàn ông cầm lấy đi, anh cầm lấy cái thìa đem một ngụm thức ăn đưa tới bên miệng cô. Hai tay Dung Ân đặt ở trên đầu gối, miệng khép chặt, mười ngón tay cô cuộn ở chung một chỗ hung hăng dùng sức.

Nam Dạ Tước lấy thìa cạy mở miệng của cô, đem thức ăn đưa vào, Dung Ân sắc mặt đỏ dần, nhìn chăm chăm vào người đàn ông bắt đầu nhai.

Nhặt như nước ốc!

“Em còn không có sức lực, muốn ăn cái gì nói cho tôi biết.”

Dung Ân ngẩng đầu, hành động này nếu mà đặt ở trên người khác, sợ là đã sớm bị cảm động, ánh mắt cô rơi vào trên tay Nam Dạ Tước, trên đôi bàn tay này, đầy máu tươi của Diêm Việt. Ngực cô đột nhiên cảm giác khó chịu không thông, cảm giác vô cùng đau đớn xông tới, như muốn phun ra. Nam Dạ Tước đưa cho cô nữa chén súp hải sản nóng, từng ngụm cho cô ăn.

“Thiếu gia, nếu không thì để tôi, ngài ăn cơm đi”

“Không cần.” Nam Dạ Tước kiên trì, anh gấp một khối cá, chọn phần trên bụng không có xương cho cô ăn, đến trong tay anh, Dung Ân liền không hề kiêng ăn nữa, anh gấp cái gì cô liền ăn cái nấy, dù sao cũng giống nhau, nhai ở trong miệng đều nhai nhều vô vị.

Khi anh lần nữa đưa thức ăn tới, cô xoay đầu qua một bên, “Tôi no rồi”

“Thiếu gia, tôi xới cơm cho ngài.” Vương Linh xoay người muốn đi vào phòng bếp.

“Không cần” Nam Dạ Tước kêu cô lại, “Cô cũng ngồi xuống ăn đi” anh vốn cũng cảm thấy đói bụng, cầm lấy chiếc đũa rút ở trên bàn ăn của Dung Ân, cùng với chén súp của cô, người đàn ông tự mình ăn. Anh ăn vẫn duy trì bộ dạng tao nhã, Dung Ân hai chân bỏ xuống đất, chuẩn bị lên lầu.

Nam Dạ Tước cầm tay cô, bàn tay ấm ướt bao vây lấy bàn tay lạnh băng của cô. “Ngồi ở đây, chờ tôi một chút.”

Dung Ân đem tay của mình rút ra, cô dĩ nhiên sẽ không chờ anh, lúc lướt qua Nam Dạ Tước, cô nghe được người đàn ông để đũa xuống, đứng dậy đẩy cái ghế ra đi theo lên.

“Thiếu gia, ngài không ăn sao?” Vương Linh lấy bát đũa từ phòng bếp đi ra ngoài.

“Không ăn”

Nam Dạ Tước lên lầu, Dung Ân vào phòng ngủ chính, đi vài bước đến bên cạnh cô, “Ngày mốt chính là ngày tết ông Táo, tôi cùng em đi ra ngoài mua vài thứ.”

Dung Ân đôi mắt sáng bóng, từ lúc Nam Dạ Tước trở về, đây là lần đầu tiên cô nhìn thẳng anh, “Tôi không có gì muốn mua, anh chịu thả tôi đi ra ngoài? Nam Dạ Tước, anh không sợ tôi đi kiện anh sao? Đem tội ác của anh công bố trước mặt mọi người.”

“Ân Ân, em cứ việc đi, tôi không nghĩ tới, em lại có ngày như thế này.” Nam Dạ Tước mặt lạnh u ám, ánh mắt đông lại ở trên mặt cô, “Em chẳng lẽ không muốn chuẩn bị một chút, trở về nhà mừng năm mới sao?”

Dung Ân ngẩng đầu, sắc mặt khó có thể tin, “Anh nói gì? Anh để cho tôi về nhà mừng năm mới?”

“Ừ”, người đàn ông nhẹ gật đầu, “Em là người phụ nữ của tôi, không phải nô lệ của tôi, ngày kia tôi cùng em đi mua đồ, ngày giao thừa, chúng ta về nhà.”

Chúng ta? Khóe mắt mới giương lên của Dung Ân sụp đi xuống, “Nam Dạ Tước, anh muốn cùng tôi về nhà?”

“Đúng, một mình em có thể lo liệu được sao, hoặc là chúng ta cùng nhau trở về, hoặc là chúng ta ở Ngự Cảnh Uyển mừng lễ năm mới.”

Dung Ân ngồi yên ở bên giường, sau một hồi, mới nghe được cô buồn bã nói, “Tôi có thể gọi điện thoại ẹ tôi không?”

Nam Dạ Tước không có nói gì, đem điện thoại đi động của mình đưa tới, Dung Ân vuốt ve cái điện thoại bóng loáng, sau một hồi do dự, mới đi đến trong toilet. Cô mở vòi sen, sần sật tiếng nước chảy rất vang, cô không muốn cho Nam Dạ Tước nghe được lúc cô cùng mẹ nói chuyện.

“Alô” Lúc bên kia nói được, mẹ Dung giống như là biết trước mở miệng “Ân Ân, là con sao?”

“Mẹ...” tiếng nói cô khàn khàn, nước mắt tuông ra, “Mẹ, người có khỏe không?”

“Đứa nhỏ này à—” Mẹ Dung cũng khóc, “con tại sao lâu như thế cũng không có điện thoại, mẹ đã sốt ruột sắp điên, gần sang năm mới cũng không thấy con trở lại, Ân Ân, có phải con xảy ra chuyện gì hay không?”

“Mẹ, con không sao” Dung Ân lau nước mắt, cô ngồi trên mặt đất lạnh như băng, đôi chân cong lên, “Mẹ thân thể người có khỏe? Cô giúp việc kia còn làm không?”

“Ta rất khỏe, người giúp việc mẹ cho nghỉ việc rồi, mẹ hiện tại đã có thể tự bước đi rồi.”

“Mẹ!” Dung Ân vừa vội vừa tức, “Không phải để cô ấy chăm sóc mẹ sao? mẹ lại sợ tốn tiền có phải không? Ngộ nhỡ xảy ra chuyện, con phải làm sao bây giờ...”

“Đứa con ngốc, mẹ thực sự không có chuyện gì” Dung mẹ biết cô sẽ phiền muộn “một tháng vài ngàn mà, ở đây cái gì cũng rất tốt, đúng rồi, Ân Ân, mẹ xem tin tức, Diêm gia xảy ra chuyện gì àh? Tại sao Việt sống thực vật..”

Dung Ân hai mắt nhắm lại, trái tim phát ra đau đớn quỳ thụp xuống, “Mẹ, con muốn cùng mẹ nói chuyện một chút, con nhớ mẹ lắm, chúng ta đừng nói chuyện khác được không?” cô không muốn nghe đến tên Diêm Việt, lòng của cô đã bị xé rách rồi, chịu không được 1 lần nữa tàn nhẫn hủy hoại.

“Được, mẹ không nói...” mẹ Dung thanh âm nghẹn ngào, “Ân Ân, mẹ cũng nhớ con, vẫn không biết con ở đâu, thời khắc đến giao thừa, mọi nhà cũng náo nhiệt mà tụ họp ở chung một chỗ, Ân Ân, con có trở về không?”

“Có, mẹ, con nhất định trở về.” Dung Ân không chút nghĩ ngợi mà trả lời, “con ngày kia trở về, đến lúc đó cùng người làm sủi cảo...”

“Có thật không?” mẹ Dung giọng nói vui mừng, “Tốt, mẹ đây phải đi chuẩn bị nhân sủi cảo..”

“Mẹ, người đừng vội, con lúc trở về sẽ chuẩn bị, thân thể của người lại bất tiện.”

“Đứa nhỏ ngốc, mẹ có thể nhờ hàng xóm mua hộ, bình thường mọi người không ít lần giúp ta chiếu cố đâu...”

Dung Ân cùng mẹ nói rất lâu, cuối cùng lúc cúp máy, Dung mẹ vẫn lưu luyến không rời, dặn đi dặn lại nhất định phải trở về, Bọt nước bắn tung tóe làm ướt ống quần của cô. Dung Ân lau khô nước mắt, không được phép khóc, mắt sưng thành như vậy, nếu đến lúc đó bị mẹ nhìn thấy, nhất định sẽ lo lắng.

Lúc đi ra ngoài, Nam Dạ Tước ngồi ở mép giường, cô đưa điện thoại về phía anh, “Ngày kia, tôi muốn về nhà, anh cũng đừng đi, tôi chạy cũng không được, nếu anh không yên lòng, buổi tối tôi sẽ trở về.”

“Không được” Nam Dạ Tước quả quyết cự tuyệt, “Hoặc là cũng đừng nghĩ trở về”

Dung Ân há miệng, cuối cùng vô lực cái gì cũng nói không được, cả hai ngày kia gào thét vật vã, phát tiết xong, cô bây giờ, đã biết cái gì gọi là che giấu.

Tim Dung Ân đã chết, cô sẽ cho Nam Dạ Tước một kích trí mạng nhất, cô muốn lúc anh chết, không thể nhắm mắt.

Ngày 29 tết, đường dành riêng cho người đi bộ, đông nghẹt người, mua đồ giống như là không cần tiền.

Người đông nghìn nghịt. Nam Dạ Tước nắm tay Dung Ân, mặc dù cô hết sức chán ghét, muốn bỏ ra, nhưng người đàn ông lại không cho cô cơ hội này lúc đi vào cửa hàng tổng hợp, hàng chuỗi đèn lồng màu đỏ treo lên cao cao, chữ phúc treo ngược, cùng với các loại búp bê 12 con giáp đều được trưng bày trước cửa hàng. Trên mặt của mỗi người đều tràn đầy vui vẻ, nhóm người bán hàng đều mặc trang phục màu đỏ chói, tóm lại, đi đến chỗ nào đều là cảnh tượng không khí vui mừng, Đứng trước thang máy, tay Dung Ân bị Nam Dạ Tước nắm chặt, tay kia để ở trong túi quần, náo nhiệt như vậy, duy chỉ có cô là không hòa hợp được, cô chỉ ngẩng cao đầu, là có thể nhìn thấy cảnh cô cùng Diêm Việt đi ra ngoài mua đồ tết.

Khi đó, nói là đi mua đồ tết, thật ra thì chính là đi ra ngoài chơi, cô nhớ được, có một đêm cuối năm giống như hôm nay, tuyết rơi rất lớn, Diêm Việt mua cho cô một cái mũ màu hồng phấn. bên cạnh có hai bím tóc nhỏ. Khi đó rất thịnh hành, Anh mua bao tay rất lớn, lại nhất định cùng Dung Ân mang, ngày đó, cũng giống như hiện tại nhiều người như vậy, Diêm Việt liền từ phía sau ôm Dung Ân, hai bàn tay đeo cùng một cái bao, lúc bước đi cùng chìm cánh cụt không khác nhau mấy, phải cùng phối hợp bước chân...

“Coi chừng...” Nam Dạ Tước nắm ở hông của cô, để cho cô nhìn thấy thang máy dưới lòng bàn chân.

Dung Ân suy nghĩ bị cắt đứt, tim đập mạnh và loạn nhịp hoàn hồn, nhìn một bên gương mặt hoàn mỹ này, suy nghĩ bên trong ánh mắt cô vừa nhớ lại trở thành nát vụn, Diêm Việt đã không còn, đã bị phá hủy trên tay người đàn ông này.

Nam Dạ Tước ôm bả vai Dung Ân, cô thật ra thì cũng không muốn mua gì, bên trong Ngự Cảnh Uyển quần áo có nhiều cô mấy năm mặc cũng không hết, Dung Ân theo Nam Dạ Tước đi tới trong một cửa hàng, “Nếu không, mua áo lông đi.”

Người bán hàng nhiệt tình, đem hàng loạt style mới đến trước mặt Dung Ân “Tiểu thư, xem cái này một chút xem sao, màu vàng nhạt làm nền, người da thịt trắng nõn mặc nhất định rất đẹp...”

Dung Ân cắt ngang lời nói lải nhải của cô, “Cô nếu như bị nhốt ánh mặt trời không chiếu tới trong phòng, cô cũng sẽ có màu da trắng như vậy.”

Người bán hàng rõ ràng giật mình, Nam Dạ Tước đứng ở cửa, vẻ mặt u ám, Dung Ân hiểu được đúng lúc thu tay lại, cô nhận lấy quần áo trong tay người bán hàng, cởi áo khoác của mình, trực tiếp mặc lên.

Quả nhiên đẹp mắt, hợp với quần jean màu xanh đậm của Dung Ân cùng với giày bó, càng làm nổi bật dáng cao gầy của cô, đôi mắt u ám của Nam Dạ Tước giảm đi chút ít, khóe miệng bật ra khen ngợi, “Lấy cái này đi, nhìn rất đẹp”

Người bán hàng lại lấy ra áo lông style mới, “đây là thiết kế mới nhất, sợi tổng hợp tự nhiên không là cần phải nói, kiểu này, Thành phố Bạch Sa chỉ có vài bộ, vị tiểu thư này mặc khẳng định đẹp.”

“Được” Nam Dạ Tước gật đầu “Ân Ân, em đi thử xem.”

“Tước” Phía sau truyền đến tiếng khê gọi, Dung Ân cầm trong tay lúc xoay người, liền thấy Hạ Phi Vũ cùng Hạ Tử Hạo vừa đến “Thật đúng lúc.”

Nam Dạ Tước đứng ở trong tiệm thân ảnh cao lớn mạnh mẽ rắn rỏi làm cho người ta bức bách cảm giác hít thở không thông, theo sau là Giang tiểu thư đang khoác cánh tay Hạ Tử Hạo. “Hạo, bên kia có trang phục nam rất đẹp, chúng ta ở lại xem đi.”

Hạ Tử Hạo so với lần trước Dung Ân nhìn thấy còn thảm hại hơn, ánh mắt lạnh lùng, người đàn ông bóc tôm cho Tư Cần, đã mất.

Thật đúng là người vô hồn.

Nam Dạ Tước gật đầu, coi như là chào hỏi.

Hạ Phi Vũ tóc rơi xuống dưới, cái vết sẹo kia bị che kín, cô đã phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng cần phải phẫu thuật vài lần nữa mới có thể làm vết sẹo này biến mất, cô đi tới bên cạnh Nam Dạ Tước “Không thể tưởng tượng được người không thích náo nhiệt như anh, hôm nay lại tới chỗ này.”

Dung Ân cầm lấy áo lông đi tới một phòng thay quần áo, vừa định đóng cửa lại, đã bị Hạ Phi Vũ theo sau tới ngăn cản.

“Dung Ân, xem tin tức chưa?”

Cô mí mắt nhẹ liếc xuống, cô biết Hạ Phi Vũ muốn nói điều gì, “Buông tay ra.”

“Diêm Gia lại có hai Diêm Việt, như vậy người trước kia dường như là giả?? Dung Ân cô thật đáng thương à, người thật mới tỉnh lại không tới hai ngày lại chết, cô biết hán chết như thế nào không?” lời nói trong miệng Hạ Phi Vũ ác độc, bên môi nhuộm cười, dùng sức xé nát vết thương chưa kịp kết vảy của Dung Ân.

“Hán là bị cô bức chết, ha ha, cười chết mất thôi, thật vất vả để chiến thắng tử thần, nhưng lại bị làm tức giận chết, ngẫm lại cũng đúng, đổi lại là ai khác cũng không thể chịu được, cô cùng Diêm Việt giả kia lên giường chưa??? Chắc chắn, hai anh em cùng chung một người phụ nữ, Tước nếu biết cô dơ bẩn như vậy... Sớm cũng đã không cần tới cô..A còn có, cô có nghe nói qua chưa, người chết không nhắm mắt không thể đầu thai chuyển thế, bọn họ ở khắp nơi oán khí rất nặng, chỉ có thể làm cô hồn dã quỷ, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm...”

Dung Ân trong tay nắm thật chặt áo lông, cô cả người không ngừng run rẩy, bả vai vô lực mà tựa vào cửa phòng thay quần áo, hốc mắt đã phiem hồng.

“Haiz, đáng thương nhất đương nhiên vẫn là người chết, cô nhìn anh tôi xem, trước đây còn muốn vì con tiện nhân kia mà chết sống, hiện tại không phải vẫn sống tốt đó sao? Dung Ân, cô cũng giống vậy thôi, người đàn ông đó chết đi, tôi cũng không hề thấy cô đau lòng, lại còn đi theo người khác ra ngoài dạo phố, không trách được Diêm Việt chết không nhắm mắt...” Ánh mắt Hạ Phi Vụ tàn độc, giật lấy áo lông từ trong tay Dung Ân, “Cô cũng xứng mặc quần áo sao? Cô nên bị lột sạch đồ ném ra ngoài đường lớn...”

Dung Ân nước mắt rơi đầy mặt, đẩy mạnh Hạ Phi Vũ chạy ra ngoài. Phía sau, cô gái khóe miệng giương cười, đắc ý tiến vào phòng thay quần áo.

129. Chương 114 (p1)

Chương 114 (p1)

Nam Dạ Tước đứng phía xa cũng không có thấy Dung Ân thay quần áo. Cô chạy đi rất vội, hai tay lau nước mắt, lúc chạy đến cửa cũng không liếc nhìn anh một cái.

Nam Dạ Tước vội đuổi theo. Hai người phục vụ sợ run người “ A, tiên sinh, quần áo của ngài...”

Dung Ân liên tục đụng phải nhiều người, bên ngoài chen chúc không đi được, cô đi chưa được mấy bước đã bị Nam Dạ Tước giữ chặt cổ tay “Ân Ân, có chuyện gì vậy?”

Đem cô kéo trở về để cô đối mặt với chính anh. Vốn Nam Dạ Tước nghĩ rằng Dung Ân đã bình tĩnh trở lại, ít nhất là biết cách kiềm chế cảm xúc, lại không nghĩ rằng cô lần nữa lại không kiềm chế được. Hai tay cô vung tới hướng anh. “Tại sao anh lại chết anh ấy? Tôi thật sự hận anh. Nam Dạ Tước, tôi thật chưa bao giờ hận một người đến như vậy, chưa từng có...”

Hai chân cô xụi lơ, Nam Dạ Tước vội ôm lấy thắt lưng, đem cô nhấc lên. Dung Ân gồng cầm lên vai người đàn ông, tiếng khóc bi thương vô cùng. “Anh đem Diêm Việt trả lại cho tôi, hu hu...”

Xung quanh, vốn là ngày lễ người qua lại tấp nập cũng đi không đáng, lúc này nhất định đứng lại xem náo nhiệt. Mọi người chỉ trở, tụm 5 tụm 3 bàn tán.

“Biến, biến hết đi cho tôi!” Nam Dạ Tước ôm chặt Dung Ân, cùng cô đau khổ, cùng cô náo loạn “Ai đứng lại liếc mắt một cái tôi liền móc mắt kẻ đó, chết đi. Biến!”

Nhìn thấy cặp mắt lạnh lùng mà hung ác kia, những người vây quanh lại xem sợ hãi. Có người tuy rằng bắt mắt lại cũng không dám lớn tiếng, chỉ dám nói nhỏ theo đám đông nhanh bước chân theo.

Dung Ân vung tay vung chân đánh loạn, không bao lâu liền không còn sức lực. Cô mềm yếu, tê liệt ngã vào trong ngực Nam Dạ Tước, hai cánh tay buông thõng ở thắt lưng anh, đầu ngẩng lên, tiếng khóc bi thương mà thê lương.

Quanh họ, thật náo nhiệt lẫn vui mừng nhưng bọn họ không hòa nhập được, thật sự không vào được. Dung Ân không quên được chuyện Diêm Việt ra đi, càng không quên được chuyện Nam Dạ Tước rút hệ thống dinh dưỡng.

Bỗng nhiên, có người tò mò dừng chân quay đầu lại.

“Ân Ân” anh khẽ thở dài, sờ đỉnh đầu cô “Muốn đi về sao?”

Mới đi dạo phố được một nửa, cuối cùng vẫn phải quay trở về.

Nam Dạ Tước vốn định dắt Dung Ân đi ăn tối nhưng với bộ dạng này chỉ có thể gọi điện cho Vương Linh ở nhà chuẩn bị.

Anh còn để thư ký tăng ca suốt đêm đi đặt mua hàng tết, mà chủ yếu là chuẩn bị ẹ Dung Ân.

Bữa cơm tối năm cũ này, Nam Dạ Tước bảo Vương Linh ngồi xuống ăn cùng nhau. Dung Ân khẩu vị không tốt, động đũa vài cái rồi liền lên lầu.

Nam Dạ Tước đưa một bao lì xì tới tay cho Vương Linh. “Ngày mai là tới lễ mừng năm mới rồi. Cô thu dọn về thăm gia đình, qua đầu năm tới lại đến.”

“Cám ơn cậu chủ!”

Lễ mừng năm mới đến, chủ nhà đều sẽ lì xì để lấy hên. Vương Linh liên tục cảm tạ. Tới khi cầm lên cũng là một tềp khá dày. “Cậu chủ, chỗ này nhiều quá!”

“Cầm đi, cô xứng đáng!” Nam Dạ Tước nghiêng đầu, nhìn bộ dạng Vương Linh quá đổi vui mừng. Có đôi khi, người muốn vui vẻ thật sự thật quá dễ dàng, đáng tiếc anh muốn vui vẻ cùng Dung Ân, nhưng là tiền cũng không thể mua được.

Bằng không anh khẳng định sẽ đem tất cả tiền để đổi lấy hạnh phúc cả đời cô.

Ngày hôm sau, Dung Ân thức dậy rất sớm, tắm rửa, sấy khô tóc rồi mới xuống lầu.

Trong phòng khách, đồ đạc này nọ đều là Nam Dạ Tước phân phó đi mua, bao gồm cả áo lông hôm qua cô không mua được cùng cả kiện áo lông. Những thứ mua cho Dung Ân, Nam Dạ Tước chọn kích cỡ thật chính xác. Nhưng những thứ chuẩn bị ẹ Dung thì đều là cả kiện, đồng thời mua vài cỡ khác nhau.

Có áo lông, quần áo giữ ấm, Dung Ân chọn ra size của mẹ, đặt trong một cái gói to.

Mấy thứ này, là Dung Ân sớm muốn chuẩn bị ẹ, cô thấy may mắn, Nam Dạ Tước không chọn cách trực tiếp đưa tiền ẹ cô.

Nam Dạ Tước thay một bộ âu phục màu trắng, cả người có vẻ hăng hái, tinh thần rất tốt. Dung Ân cũng không trở về ngay, đầu tiên là đến mộ Tư Cần và mộ bà cô ấy tế bái, chờ chuẩn bị mọi thứ xong xuôi. Lúc về đến nhà cũng đã là buổi chiều.

Vẫn là cư xá với cầu thang hẹp đó, Nam Dạ Tước đỗ xe xong, bước theo phía sau Dung Ân.

Hoàn cảnh chỗ này cũng không tốt, không có thang máy, chỉ có thể đi bộ. Hai bên vách tường đã ố vàng, các loại nhãn hiệu quảng cáo dán đầy phía trên. Dung Ân còn chưa đi tới cửa liền nghe được tiếng ồn trong phòng truyền đến.

Cô vội vàng đi lên. Bác gái hàng xóm nhìn thấy cô vội kéo tay “Ân Ân, sao giờ cháu mới về? Mẹ cháu với người ta cãi nhau, chúng ta gõ cửa thế nào bà ấy cũng không mở”.

Ngoài cửa vài người hàng xóm tụ tập. Dung Ân vội gõ cửa. “Mẹ, mẹ, mẹ mở cửa!”

Nghe được tiếng cô, bên trong liền có tiếng mở cửa, trước mắt rõ ràng là má Lưu, Diêm phu nhân đang cãi vả hướng ra cửa, “Dung Ân, rốt cục cũng gặp được cô...”

Người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, Dung Ân vội chen vào, chân mày Nam Dạ Tước nhíu chặt, Diêm phu nhân cảm tức đang ở giữa phòng.

Cửa bị đóng thật chặt, nhưng hàng xóm xem náo nhiệt cũng không có tản đi. “Cậu kia chính là bạn trai con gái nhà bà ấy, thật là xinh đẹp...”

“Bà già mà hồ đồ, đàn ông nào có nói xinh đẹp, được gọi là đẹp trai a...”

“Ừ, đúng. So sánh với bác sĩ Tiểu Lưu kia còn đẹp trai hơn, bà Dung thật tốt phúc, nhìn bộ dáng kia, chắc là người rất có tiền ...”

Nam Dạ Tước đem đồ thả vào trên ghế sa lon, mẹ Dung tức giận hai tay run rẩy, anh tiến lên, chào hỏi “Bác gái”

“Dung Ân, chúng ta làm sao cũng tìm không được cô, thì ra là cô thật cùng hẩn ở chung một chỗ, cô là yêu tinh hại người, nếu không phải tại cô, Việt nó cũng sẽ không chết...” không đợi mẹ Dung có phản ứng gì, Diêm phu nhân liền bổ nhào tiến lên phía trước nói.

Mẹ Dung trời sinh tính tình hiền lành, cũng không muốn cùng người ta cãi vã, có đôi khi bị ủy khuất cũng tự mình chịu đựng, nhưng hôm nay bà không có ngồi yên. Bà chống gậy từ trên ghế salon đứng lên, “Diêm gia nhà các người làm sao? Tại sao chuyện gì cũng đổ lên người con gái tôi? Bản thân tôi còn muốn hỏi bà, bà nói Việt chết rồi, cái người chết lúc trước kia là ai, nó muốn cùng Ân Ân đính hôn, rồi lại đổi ý, nói nhiều lời xúc phạm đến con gái tôi như vậy, Diêm gia nhà các người là đại gia đình lớn, bất kể Ân Ân nhà tôi dù sai thế nào, các người cũng không có thể dùng cách này làm tổn thương nó, con trai bà là bảo bối, con gái của tôi thì không phải sao?”

Mẹ Dung kích động vạn phần, sắc mặt đỏ lên “Hôm nay, các người lại đến loạn nhà tôi, Việt, đứa bé kia, tôi cũng rất quý nó, tình cảm của hai đứa các người cũng biết, tôi lại hỏi bà, Việt nếu thành người sống thực vật, hai năm rồi... Các người tại sao không ai nói một tiếng với Ân Ân? Ban đầu con gái của tôi vì đứa bé kia mất đi sống khổ sống sở, gầy chỉ còn da bọc xương, các người có ai thương xót nó không? Người chia rẽ bọn trẻ không ai khác, chính là các người...”

“Bà —— ” Diêm phu nhân đưa tay phải ra, chỉ thẳng vào hai người, “Bà biết cái gì? Hiện tại Việt chết rồi, nói gì cũng đã muộn, Dung Ân, cô lại còn đem người đàn ông này về nhà, cô thật sự là muốn cho Việt chết không nhắm mắt sao?”

Dung Ân hốc mắt đỏ bừng, mẹ Dung trách móc nói, “Bà cũng biết muộn sao? Ban đầu khi Việt thành người sống thực vật các người tại sao không nói, ít nhất để cho Ân Ân còn có chút hi vọng...”

Diêm phu nhân còn muốn nói điều gì, bộ dạng tôn quý kia hoàn toàn không thấy.

“Ân Ân, em dẫn bác gái vào trước đi. ” Nam Dạ Tước nhìn Dung Ân nói.

“Mẹ, chúng ta vào phòng trước!” Dung Ân vô lực phản ứng, chỉ đành phải đỡ mẹ vịn đi vào. Phía ngoài còn đang âm ỉ, cũng là Diêm phu nhân chất vấn, chẳng qua là thanh âm kia càng ngày càng yếu, đợi Nam Dạ Tước gõ vang cửa phòng, lúc Dung Ân dẫn theo mẹ đi ra ngoài, bên ngoài yên tĩnh đã khôi phục, mọi người cũng đi hết.

Nhất định là, bị Nam Dạ Tước uy hiếp và đe dọa, bằng không theo tính tình Diêm phu nhân, nào có thể dễ dàng bỏ qua như vậy.

Sắc mặt mẹ Dung lúc này mới khá hơn chút, Dung Ân đỡ mẹ xuống đến phòng khách, Nam Dạ Tước ngẩng nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện căn nhà này thật rất nhỏ, phòng khách bày cái bàn ăn cơm, cùng với ghế sa lon nhỏ hẹp phía sau, người bước đi, cơ hồ là khá chật chội.

“Ân Ân, vị này là...”

Dung Ân không biết nên giới thiệu làm sao, Nam Dạ Tước cũng không cảm thấy có gì lúng túng “Bác gái, xin chào.”

“Được được, cậu mau ngồi đi. ” Mẹ Dung thật ra thì đã sớm nhận ra gương mặt này, Diêm gia gặp chuyện không may về sau, trên báo chí trang đầu cũng là hình Nam Dạ Tước, bà cũng biết đó là một giám đốc của một công ty lớn. Những điều kia trên báo chí nói bà vốn là không tin, hôm nay thấy Dung Ân đưa về, lại không thể không tin.

Nam Dạ Tước thân ảnh cao lớn ngồi ở trên ghế salon, càng làm phòng khách này lộ ra vẻ nhỏ hẹp cùng chật chội.

Sau khi Dung Ân đưa anh vào chỗ ngồi, cũng không có để ý tới, mà là xắn lên tay áo bắt đầu thu dọn phòng. Thật ra mẹ Dung cũng không hi vọng Dung Ân vẫn đắm chìm trong đoạn tình cảm kia cùng Diêm Việt không dứt ra được, hôm nay bước sang năm mới rồi, thấy cô lại đem bạn trai trở về, bà tự nhiên rất cao hứng, ít nhất nói rõ, Dung Ân là từ bên trong vòng xoáy kia đi ra.

Mẹ Dung đem cho Nam Dạ Tước chén nước, anh vội vàng đứng dậy, “Bác gái, người khách sáo quá rồi.”

“Con trai, đi đường xa có mệt mỏi không?”

“Bác gái, người gọi con Tước được rồi.”

“Được, ” mẹ Dung đem chén nước hương đầy tới trước mặt Nam Dạ Tước, “Buổi tối ta cùng Ân Ân làm văn thẩn, con cũng ở lại nhé, ” mẹ Dung giống như là nhớ tới điều gì, mở miệng nói, “Cha mẹ con cũng là người ở đây sao?”

“Bọn họ không có ở thành phố Bạch Sa này, hàng năm ăn tết, con cũng là một mình”.

“A, ” mẹ Dung cười gật đầu, “Vậy thì thật là tốt, tối nay ở lại đây. Ở lại sẽ ta xào vài món thức ăn, bằng không gần sang năm mới, ít người nhiều vắng lạnh a.”

Dung Ân thấy mẹ cùng Nam Dạ Tước vui vẻ nói chuyện, liền nhủ lại chân mày, “Không phải là nói mẹ không cần chuẩn bị sao? Làm sao món ăn cũng đều mua xong rồi?”

“Mẹ nhờ cho bác Lưu hàng xóm mua, đang ở dưới lầu ở dưới siêu thị mua, chỗ này tiện nghi.”

Nam Dạ Tước hai tay nắm lấy chén nước pha lê, bên trong nhiệt độ vừa đúng, ấm áp , chỉ có sáp nhập vào hoàn cảnh như vậy, anh có thể chân chính hiểu được cái gì là gia đình ấm áp. Chỗ này, mặc dù chật chội, nhưng so với căn nhà mấy trăm thước vuông và vườn hoa lớn của anh, có không khí hơn nhiều.

Dung Ân cả một buổi chiều đều tránh anh ra, cô muốn cho Nam Dạ Tước tự thấy không có gì vui, thừa lúc còn sớm mà trở về.

Nhưng là mẹ Dung không như vậy, Tục ngữ có câu mẹ vợ xem con rể, càng xem càng thích, tâm tình mẹ Dung hiện tại đểchỗ này. Bà còn mang theo Nam Dạ Tước đi thăm khắp nơi, mặc dù đã đi hai gian phòng nhưng bà làm không biết mệt.

“Nhìn xem, đây là phòng ngủ của Ân Ân, bên trong chứa đều là đồ của nó...”

Nam Dạ Tước lách vào ở cửa, bên trong gian phòng kia nhiều lắm là cũng là 7, 8 mét vuông, bày một cái giường đơn, mặc dù không thoải mái, nhưng lại rất ấm áp.

Cơm tối cũng là Dung Ân chuẩn bị, gói hết bánh sủi cảo, còn có một bàn món ăn, mẹ Dung còn chuẩn bị thức ăn chín, tóm lại thời điểm mang lên bàn, rất là giống như có tiệc.

Màn đêm buông xuống, phía ngoài truyền đến đinh tai nhức óc tiếng pháo, pháo hoa đang chiếu xuống cả bầu trời thoáng cái sáng như ban ngày, một chút rồi lại khôi phục tối đen, mẹ Dung chống gậy đi về phía phòng bếp, Dung Ân đem chén đĩa bày ở trên bàn, cô nhìn mắt Nam Dạ Tước, “Đã ăn xong rồi, anh cũng nên trở về đi thôi, nếu không yên lòng..., anh sáng mai lại đến.”

Sắc mặt cô nhìn cũng không tốt, nếu không phải e ngại mẹ Dung ở đây, cô căn bản là không muốn cùng Nam Dạ Tước ngồi cùng một chỗ ăn cơm, những ngày như vậy, tất cả mọi người là thân nhân vậy ngồi cùng một chỗ, đã ai gặp qua cùng người mình hận ngồi cùng bàn hay sao?

Mẹ Dung hớn hở từ phòng bếp đi ra ngoài, cầm lấy bình rượu đỏ, “Đây là ta nhờ cho bác Lưu mua, bà nói là rượu nho, dễ uống .”

Dung Ân xem xét mắt, thấy là cái loại này trên thị trường là loại bình thường nhất, 25 đồng tiền một chai, khóe miệng cô vẽ ra mấy phần tự giễu, “Mẹ, người cầm vào đi, hẳn làm sao có thể uống loại rượu này?”

Mẹ Dung cầm lấy chai rượu, mới chịu để xuống, bị Dung Ân vừa nói như vậy, liền lúng túng không biết là muốn thu trở về hay là để xuống, Nam Dạ Tước đi tới bên người bà, nhận lấy chai rượu nho kia, “Bác gái, rượu này rất ngon, con vẫn thường xuyên uống”.

Mẹ Dung khóe miệng cứng đờ trì hoãn rồi trì hoãn, có chút ý không tốt, suy nghĩ một chút, cũng đúng, bác Lưu nói rượu này chỉ 25 đồng, sớm biết..., bà sẽ nhờ cho bà ấy mua ỉnh chai rượu ngon rồi.

Dung Ân thấy mẹ thần sắc có chút áy náy, liền kéo bà ngồi xuống, cô chỉ là hướng về phía Nam Dạ Tước, không nghĩ tới làm cho bà khó xử.

Người đàn ông rót ỉnh một chén, lúc rót cho Dung Ân cùng mẹ Dung, liền thêm chút ít đá, như vậy uống sẽ không say, sẽ có cảm giác giống như mùi vị nước trái cây.

130. Chương 114 (p2)

Chương 114 (p2)

Mẹ Dung không ngừng gấp thức ăn cho Nam Dạ Tước, hai đứa bé, bà một miếng cũng không có thiên vị, chính mình ăn ít nhất.

Lúc Nam Dạ Tước theo trở về, Dung Ân vốn là có lo lắng, cô sợ mẹ mình mất hứng, thật ra thì mẹ Dung sớm đã nghĩ thông suốt, chuyện người trẻ tuổi bà đã không còn có thể làm chủ được rồi, bà duy nhất hi vọng chính là Dung Ân được hạnh phúc.

Mẹ Dung gấp rất nhiều thức ăn cho Nam Dạ Tước, bên trong cái chén thức ăn chất như một ngọn núi nhỏ, “Tước, ăn nhiều một chút, uống rượu...”

Nam Dạ Tước thỉnh thoảng cùng bà nói chuyện, thật ra thì anh rất ít khi cùng người xa lạ nói chuyện, nhưng mẹ Dung không giống, cái loại cảm giác thân thiết tự nhiên này, làm anh không nhịn được muốn nhích tới gần.

Đây vốn là gia đình không trọn vẹn, anh thật hy vọng có thể dung nhập vào, cảm giác này chính là thân mật mà tốt đẹp, thật có thể ấm áp đến trong lòng.

Rất ấm áp, rất thoải mái.

Sau khi cơm nước xong, Dung Ân thu dọn xong bát đĩa, cô lau khô sạch sẽ hai tay đi ra ngoài, “Mẹ, con muốn ngủ với mẹ.”

“Được” mẹ Dung trên mặt sùng nịnh mà vỗ vỗ tay cô, “Tước, con nằm ngủ ở phòng Ân Ân đi”.

“Mẹ —— ” Dung Ân vội vàng ngăn lại, “Anh ấy về nhà là được rồi, sẽ không ở tại nơi này .”

“Nhưng nó uống rượu, để cho lái xe thì không an toàn...”

“Thuê xe là được, ” Dung Ân ngắc đầu, sắc mặt vô thần mà nhìn về Nam Dạ Tước, “Anh thuê xe đi, xe ngày mai lại đến lấy.”

“Ân Ân, ” mẹ Dung mặt lộ thương yêu, “cha mẹ Tước cũng không có ở tại thành phố này, bây giờ gần sang năm mới một người nhiều vắng lạnh, rồi hãy nói phòng của con cũng là trống không, nó là lần đầu tiên tới nhà chúng ta, con cũng không nhìn một chút mấy giờ rồi...”

Mẹ Dung đem Dung Ân quở trách , ánh mắt khác hướng Nam Dạ Tước, “Con ở đây đi, đợi chút nữa ta liền đổi lại chăn đệm mới”.

“Không cần.”

Dung Ân cho là anh cự tuyệt, không nghĩ Nam Dạ Tước lại nói như thế, “Dù sao là Ân Ân ngủ qua, như vậy là tốt rồi.”

“Vậy được, người xem chúng ta liền ba người, bằng không có thể cùng gia đình khác như vậy chơi mạt chược, thời điểm này, rõ ràng là rất lạnh...”

“Mẹ, ” Dung Ân nhú mày, cô không nghĩ tới mẹ Dung hứng trí như vậy, vốn là không muốn mang Nam Dạ Tước trở về , “Ba người thì có chuyện gì thú vị?”

Đang nói, phía ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa, “Bà Dung mở cửa, chúng ta tới chúc tết”.

“A, là bà Lưu bác.”

“Mẹ, con đi mở cửa”. Dung Ân lướt qua Nam Dạ Tước đi tới cửa, mới vừa mở ra, liền nhìn thấy những khuôn mặt nhiệt tình tới , “Ân Ân, nghe dì Trương nói cháu mang bạn trai tới, chúng ta liền rủ nhau tới xem... Ô ô, là đứa nhỏ này sao, lớn lên thật là đẹp trai a, so với nam mình tình đứa con gái gần nhà ta mê nhìn còn đẹp hơn, xem này ánh mắt, cái mũi lớn lên...”

Hàng xóm láng giềng chính là như vậy, một cái so sánh với một cái nhiệt tình, Dung Ân đứng nguyên tại chỗ, thấy mấy vị bác gái đem Nam Dạ Tước vây ở chính giữa, bác Lưu còn so đo thân cao, “Đứa nhỏ này

thật cao, so với ta cũng cao hơn ra nữa người rồi, Bà Dung, Ân Ân nhà bà vóc dáng cũng không thấp, tương lai sinh ra hài tử không phải là cao hơn sao?”

“Đó là dĩ nhiên rồi... ” Mẹ Dung tiếp lời, “Đúng rồi, các bà sao không chơi mạt chược?”

“Ba thiếu một a”, ánh mắt mấy bà hàng xóm chuyển hướng Nam Dạ Tước trên người, “Cháu à, cháu biết chơi mạt chược chứ? ”

“Biết” Nam Dạ Tước bộ mặt mỉm cười, bộ dáng này nếu là bị đám người Bùi Lang nhìn thấy, không chừng có người cười đến rụng răng, “Biết một chút a”.

“Vây là tốt rồi, tới ngồi chung một bàn đi”, bác Lưu dẫn đầu đề nghị, “Cái kia... bà Dung à, con gái nhà bà thật vất vả trở lại một chuyến, hãy theo bà tâm sự một chút đi, bà đừng ngại, chúng tôi liền ở bên trong phòng khách chơi, được không?”

“Được được, dĩ nhiên là được...”

Những người láng giềng này bình thường đối với mẹ chiều cổ không ít, mua thức ăn mua thức uống cũng là hỗ trợ mang lên cho, Dung Ân vẽ mặt trong trẻo lạnh lùng mà liếc mắt Nam Dạ Tước, tự nhiên bất chợt nhìn các bà, liền mang theo mẹ vào phòng ngủ.

Chọn chỗ xong rồi ngồi xuống, bác Lưu cầm trong tay xúc xắc, “Con trai, chơi bao nhiêu đây?”

Nam Dạ Tước cũng không biết cách các bà bình thường chơi, rồi hãy nói dựa theo quy tắc bọn Tử Lý chơi, lần đó không phải là chơi mấy vạn vài chục vạn , “Tùy các bác đi”.

“Vây thì...” mấy người nhìn mắt nhau, “Hôm nay là lễ mừng năm mới, ta chơi lớn, mười đồng như thế nào đây?”

“Được a. ” Nam Dạ Tước mân lên cười, anh còn chưa bao giờ ở thời điểm lễ mừng năm mới cùng nhiều người như vậy ở chung một chỗ.

Phía ngoài truyền đến thanh âm chà xát tê dại đặc biệt, rất âm ỉ, nhưng cũng rất náo nhiệt.

Dung Ân đem áo lông từ túi to trước mặt lấy ra, ẹ Dung mặc vào, cô chọn số đo quả nhiên rất vừa người, “Mẹ, sau này những thứ áo bông kia người đừng mặc nữa, áo lông mới ấm áp.”

“Mua nhiều như vậy a”, mẹ Dung sắc mặt vui mừng, Dung Ân bật điều hòa trong phòng ngủ, cho bà từng thứ mặc thử, “Ân Ân, lầu dưới có hàng xóm mới dọn đến, con gái bà ta gả cho ông chồng giàu có, suốt ngày ở tiểu khu chúng ta bên trong tổ vẽ, bà ta còn nói một bộ y phục vài trăm đồng, lần trước còn trước mặt nhiều người cười mẹ, nói mẹ chỉ có vài cái áo bông, nào có a, mẹ có hai thùng áo bông cũng là thay phiên đổi lại”.

Người già đến một tuổi nhất định chính là như vậy, Dung Ân nghe, lỗ mũi liền không khỏi ề ảm, “Mẹ, con không phải là ẹ tiền sao? Mẹ tại sao mua ỉnh bộ y phục cũng không đành lòng chứ?”

“Mẹ không có”, mẹ Dung mặc cái áo lông đó, yêu thích không buông tay, “Y phục của ta đủ mặc, tại sao phải xài số tiền kia đi lãng phí”.

Bà đã mang theo Dung Ân từ nhỏ, cuộc sống tiết kiệm đã quen, mặc dù mẹ đối với mình rất hà khắc, nhưng là đối với con gái, cũng không có hà tiện, sẽ không để cho cô lúc đi ra ngoài phải mất thể diện.

Dung Ân đem trong phòng đơn giản thu thập, y phục ẹ cũng cất trong tủ, mẹ Dung đứng ở cửa, “Bên trong phòng khách rất lạnh, Tước mặc ít như vậy, có thể hay không bị lạnh tới?”

“Mẹ...” Dung Ân quay đầu lại “Người đừng lo lắng, kệ anh ta đi.”

“Ân Ân, ” bà đi tới bên người Dung Ân, “Làm sao con lại có bộ dạng thờ ơ này? Mẹ biết, chuyện tình cùng Việt con không thương tâm khổ sở cũng là giả dối, nhưng là nếu cũng như vậy, con cũng nên thử tiếp nhận người khác, Tước đứa bé kia thật không tệ...”

Mẹ không hiểu ngọn nguồn trong đó, mà Dung Ân vừa khó có thể mở miệng, cô rũ mắt xuống, nước mắt trực trào liền bị bức trở về, cô xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía mẹ, bắt đầu sửa sang lại giường chiếu, “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con tự mình biết”.

Cô trở về, đã muốn trông thấy mẹ, cùng mẹ tâm sự với nhau, có thể nằm ở bên cạnh bà, để cho Dung Ân quên mất cái gì là tịch mịch cùng cô đơn, trong lòng của cô đã bị đau thương thấm vào quá sâu, quá sâu.

Dung Ân cầm lấy đồ ngủ vào phòng rửa tay tắm, mẹ Dung chống gậy, cầm lấy tấm chăn đi ra ngoài, “Tức, đem cái này che ở trên đầu gối, để cho chân khỏi lạnh”.

“Ôi, hiện tại đã đau lòng con rồi tương lai nữa à...”

“Liên đau lòng, ” mẹ Dung hợp cười, “Các bà nếu lạnh..., kêu trong nhà đưa giày vải tới đây, tôi giúp các bà gọi điện thoại...”

“Không cần, chúng ta đều là mang tới...”

Nam Dạ Tức xếp cờ xong, mẹ Dung đã đem chăn lông trải trên đùi hần, “Cảm ơn bác gái, người cùng Ân Ân ngủ trước đi.”

Một cử động nho nhỏ này, làm cả người anh cũng ảm áp lên. Dung Ân tắm rửa đứng ở cửa, trên mặt mẹ thật lâu không có loại cười này, cô ngay cả dũng khí đi quấy rầy cũng không có. Bà thật tâm mà quan tâm hần, không biết hần là ác ma, hần có một bộ mặt hoàn mỹ, cùng với địa vị xa hội hiển hách, chẳng qua là đằng sau mỗi bộ mặt của hần lại lộ ra một bộ mặt tàn nhẫn cùng với tội ác, mẹ Dung là không biết, cô hận không thể giết chết hần đi, ngay cả cô dẫn hần trở về, cũng là bị ép buộc.

Lúc chơi mạt chược kết thúc, Dung Ân cùng mẹ đã ngủ, thật ra thì cũng không phải là rất khuya, gần tảng sáng.

Mấy vị bác gái hăng hái bừng bừng, nhưng cũng hết sức hiểu chuyện, con rể người ta lần đầu tiên tới cửa đã bị các bà lôi kéo chơi mạt chược đã rất ngưỡng chừng rồi, ba nhà thắng một nhà thua, thời điểm đứng dậy, bác Lưu nhất định cho Nam Dạ Tức ba trăm đồng.”Chúng ta vốn chính là đánh đùa, không nghĩ tới thắng người nhiều như vậy”.

Mười đồng tiền mạt chược, cho dù vận khí xui tận mạng, bất quá cũng là thua một hai ngàn đồng, rồi hãy nói Nam Dạ Tức vốn là phụng bồi đùa, “Các bác cứ nhận lấy, gần sang năm mới, chỉ là một chút vui vẻ.”

Mấy vị bác gái vui vẻ mà đi ra cửa, đều nói mẹ Dung chọn được con rể tốt, kiến thức tốt, còn hiểu lễ nghĩa.

Dung Ân ngủ được rất ít, trời vừa hừng đông cô liền bò dậy. Lúc mẹ Dung ngủ khoe miệng hàm chứa ý cười, những cái áo lông không có treo lên, tràn lan ở trên chăn.

Cô đứng lên chuẩn bị nấu sủi cảo, mở nồi cơm điện ra, ở bên trong bỏ chút dầu phộng, lại đem bánh chèo lần lượt bỏ vào, Dung Ân không có đem đổi lại quần áo tắm giặt, cô đi vào phòng ngủ của mình, Nam Dạ Tức còn đang ngủ, hai đầu lông mày có chứa an tĩnh, anh tắm rửa qua sau cũng không có đồ ngủ, liền trực tiếp ở trần nằm ở trên giường Dung Ân, mái tóc ngắn màu đỏ rượu bày ra ở thái dương, tứ chi mở ra, tướng ngủ bá đạo, một cái giường cũng không đủ hần ngủ.

Cái ghế đầu bên cạnh, Nam Dạ Tức gấp quần áo để lên, anh vốn là thói quen tiện tay ném loạn , nhưng nhìn gian phòng Dung Ân sạch sẽ như thế, cũng là thuận tay gấp rồi để lên.

Mẹ Dung cùng Nam Dạ Tức cơ hồ là đồng thời dậy, Dung Ân đem mâm bánh chèo đẹp mắt bưng lên bàn, còn có chút thức ăn, mẹ Dung hỏi thăm Nam Dạ Tức tối hôm qua ngủ ngon giấc không, có lạnh hay không, anh cũng gật đầu, nói ngủ rất ngon.

Ném qua điểm tâm, Nam Dạ Tức suy nghĩ, cần phải cho Dung Ân cùng mẹ Dung có khoảng không riêng, anh tùy tiện tìm lấy cái cố liên phải đi về, nói xong rồi ngày mai tới nữa đón Dung Ân.

Mẹ Dung mọi cách giữ hần lại, Dung Ân thấy thế liền nói trước, “Mẹ, người đừng giữ, công ty anh ta có việc”.

Mẹ Dung lúc này mới không tình nguyện đưa Nam Dạ Tức ra cửa, Dung Ân tự lo ở bên trong thu thập bát đĩa, cửa lớn hơi cài đóng về sau, mẹ Dung kéo tay áo Nam Dạ Tức lại, móc ra cái bao tiền lì xì cho hần, “Tức à, ta không có chuẩn bị cái gì khác a, cái này bao tiền lì xì con nhận lấy ...”

Nam Dạ Tức nhìn trong bao lì xì trong tay bà, ngẩn ra, từ trước đến giờ cũng là anh cho người khác tiền xài, còn chưa từng có người nào đã cho anh bao tiền lì xì.

“Bác gái, người quá khách khí...” anh tự nhiên là không cần, “Người giữ lại đi a...”

“Không được”, mẹ Dung cố chấp đứng lên không thể so với Dung Ân chênh lệch, bà vẫn cứ đem bao tiền lì xì nhét vào trong tay Nam Dạ Tước, “Mau cầm lấy, sau này cùng Ân Ân về nhà nhiều một chút, có biết không?”

Nam Dạ Tước chỉ cảm thấy cái bao tiền lì xì kia nặng trĩu, ép tới cả lòng bàn tay anh ê ẩm, “Cảm ơn bác gái”.

Tiếng nói anh thì thầm, đột nhiên trong nội tâm liền trào ra dòng nước ấm, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mẹ Dung vốn là muốn đưa anh xuống lầu, nhưng là Nam Dạ Tước biết bà chân không tốt, liên tục khuyên bà trở về, lúc này mới một mình rời Dung gia đi.

Mẹ Dung trở lại trong phòng bếp, “Ân Ân, mẹ cho cái bao tiền lì xì, Tước sẽ không chê ít chứ?”

“Mẹ cho bao nhiêu?”

“880 a, may mắn mà.”

“Mẹ, hẳn không cần may mắn. ” Dung Ân đem chén đã rửa sạch sẽ bỏ vào tủ trước mặt, khoe miệng nhếch lên giấu cợt.

“Con đứa nhỏ này, nói gì vậy”, mẹ Dung ở trên cánh tay cô đánh nhẹ , “Phải nói chuyện đàng hoàng với người nhà chứ, bằng không con mang nó về nhà làm cái gì?”

Dung Ân khó lòng giải bày, chỉ đành phải lau khô sạch sẽ hai tay, đi ra phòng bếp.

Khu dân cư lầu dưới, Nam Dạ Tước ngồi vào bên trong xe sau thật lâu không có khởi động xe, anh nhìn kỹ bao tiền lì xì trong tay, ngón cái ở hai chữ hỷ vuốt phẳng mấy cái, sau đó đem bao tiền lì xì đút vào trong túi áo.

Mới vừa ăn xong cơm trưa, phía ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa, Dung Ân không nghĩ tới gặp lại Bùi Lang.

“Em quả nhiên ở nhà”.

Dung Ân còn không có mở cửa, phía sau mẹ Dung liền đã đi tới trước mặt hai người, “Là A Lang à, đến đây đi, vào trong nhà ngồi”.

Nghe xưng hô này, mẹ khi nào cùng Bùi Lang thân quen như vậy rồi?

“Ân Ân, con không ở nhà mấy ngày này, A Lang chiếu cố mẹ không ít, lần trước trong phòng ngủ đèn hư cũng là A Lang cho đổi lại đấy”.

Bùi Lang đi vào nhà, cầm rất nhiều lễ vật, Dung Ân ngượng ngùng nói, “Làm cho anh tốn kém rồi, mua nhiều đồ như vậy”.

“Lễ mừng năm mới mà”, người đàn ông đem đồ thả vào trên ghế sa lon, “Cháu vốn cho là Dung Ân không có ở đây, cho nên mới xem một chút”. Bùi Lang trông mắt sâu thẳm quét về phía Dung Ân, khoe mắt tựa như có thâm ý.

“Ân Ân nhà ta ngày hôm qua trở lại, còn dẫn theo bạn trai về nữa...”

“Mẹ”. Dung Ân đứng lúc cắt đứt lời mẹ nói, Bùi Lang trông mắt đang lúc lóe lên dưới, đã đoán ra sự việc, thừa dịp khe hở lúc mẹ Dung đi pha trà, hần hạ giọng nói, “Chúng ta đi ra ngoài ngồi được không”.

Cô cảm giác được hẳn như nói ra suy nghĩ của mình, Dung Ân gật đầu, đi vào nói với mẹ mấy câu sau đó đi ra ngoài, “Đi ra phòng trà dưới lầu khu dân cư, cũng sẽ không làm cho người ta chú ý.”

Bùi Lang đi sau lưng cô đi ra ngoài, hàng xóm vừa lúc đi ra ngoài, bác Lưu tinh thần hưng phấn, trước sau như một lớn giọng “A Lang a, người là vợ tới chúc Tết mẹ Dung a.”

Những bác gái kia đều biết hẳn, “Ân Ân, người bà con xa này thật tốt, bình thường chiếu chiếu cố chuyện trong nhà không ít đâu...”

Dung Ân lúng túng mà gật đầu, xem ra, Bùi Lang thật thường xuyên tới đây, cô mặt mày nhẹ rủ xuống, càng phát ra cảm giác mình thua thiệt mẹ rất nhiều rồi, hơn nữa Bùi Lang nói là bà con xa của mình, vì cái gì, chính là không để cho hàng xóm láng giềng ở giữa truyền ra cái gì lời ong tiếng ve sao? Cô ngược mắt hướng nam nhân lộ ra cảm kích cười.

“Đúng rồi, Tiểu Nam có ở đây không? Chúng ta vẫn còn muốn tìm hắc chơi mạt chược đây...”

Dung Ân nghe được tiếng gọi này, không biết là nên cười hay là cái gì, cô nâng lên khóe miệng, “Hắc sáng sớm đã đi, công ty có việc.”

“A a, ra thế, chúng ta là đi tìm mẹ của cháu, có lẽ các cháu có việc đi ra ngoài, mau đi đi...”

Dung Ân theo thang lầu đi xuống, gió lạnh không kiêng sợ mà thổi vào tới, cô kéo chặt cổ áo lông đi ra ngoài, phía ngoài trắng xoá một mảnh, mấy đường bánh xe hiện lên rõ ràng dẫn vào tiểu khu.

Xe Bùi Lang cũng dừng ở dưới lầu, màu đen nồng đậm, cùng tấm tuyết trắng xoá kia hình thành nên cảnh đẹp tươi sáng rõ nét không bì được, “Cảm ơn anh, luôn luôn chiếu cố mẹ của tôi”.

“Không cần khách khí”. Bùi Lang đi ở phía sau, Dung Ân mặc áo màu nâu đậm giày tuyết mặc dù cồng kềnh, nhưng rất ấm áp, người đàn ông giẫm lên vết chân của cô đi về phía trước, cùng đi vào phòng trà kia theo lời Dung Ân nói.

Bên trong quang cảnh thanh nhã, mầu chốt là mới đầu năm mới, không có người nào, rất là vắng lạnh.

Dung Ân rót cho Bùi Lang chén trà, cô không biết như thế nào mở miệng, nam nhân liền dẫn hỏi trước, “Thật lâu không có gặp cô, cuộc sống tốt chứ?”

“Không tốt”. Dung Ân dựa vào ghế dựa sau lưng, “Anh nên biết tôi là cùng ai ở chung một chỗ”.

“Thật xin lỗi”.

Dung Ân sợ run lên, trên mặt do dự, “Tại sao nói như vậy?”

“Tôi đã từng nói qua, tôi sẽ đem cô từ Nam Dạ Tước đưa đi, nhưng đến bây giờ, tôi không có làm được...”

Dung Ân sắc mặt nói lỏng trì hoãn, cầm lấy chén nhẹ nhẹ uống một hớp, “Hắc ở thành phố Bạch Sa đã ăn sâu rồi, muốn vắn ngã hắc, nào có dễ dàng như vậy? Cho dù đưa hắc vào tù, tôi nghĩ cũng giam không được hắc”.

Bùi Lang rõ ràng từ trong mắt cô nhìn thấu bất đồng, dĩ vãng, cô mặc dù chỉ muốn thoát khỏi Nam Dạ Tước, nhưng cũng không có cừu hận hắc, “Đúng, Tước Thức của hắc, thật ra thì chính là bia đỡ đạn che dấu tội ác tốt nhất, rõ ràng, hắc là đang lúc làm ăn nên, hàng năm còn có thể quyền ra khoản tiền lớn, nhưng mặc dù viện kiểm sát ngầm không chỉ một lần âm thầm lập án, nhưng là không có cách nào...”

Dung Ân nắm chặt trong tay chén trà, Nam Dạ Tước nói không sai, ngay cả Bùi Lang cũng không có cách nào bắt hắc, một cái Diêm Thủ Nghị, ông ấy làm sao lại có năng lực như thế nào?

“Chẳng lẽ, thật chỉ có thể nhìn hắc nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật sao?”

Chẳng lẽ, Diêm Việt chết đi cũng chỉ có thể làm như vậy thôi, mặc dù chứng cứ vô cùng xác thực, không phải muốn chết vô ích không thể sao?

“Dung Ân”, Bùi Lang đặt chén trà xuống, hai con mắt lộ ra thâm thúy nhìn thẳng cô, hắc mấp máy khóe miệng, tựa như đang do dự mở miệng như thế nào, “Cô sống ở bên cạnh Nam Dạ Tước lâu như vậy, có nghe qua chuyện hắc có một gương CD-ROM không?”

131. Chương 114 (p3)

Chương 114 (p3)

CD? Dung Ân ngẫm nghĩ xong, lắc đầu, “Đó là cái gì?”

“Nghe nói, bên trong CD cất giấu toàn bộ xuất thân Nam Dạ Tước, nói cách khác, là bằng chứng phạm tội của hắn, bên trong có giao dịch trước đây cùng tài liệu về thời gian và địa điểm sắp tiến hành giao dịch trong tương lai”, Bùi Lang dừng một chút, con ngươi trong sáng, “Hắn một mình độc chiếm chợ đen, rất nhiều người đã ra về bất mãn, cô cũng nên biết, người có chân trong chợ đen, thủ đoạn đến cỡ nào tàn nhẫn, mặc dù rất nhiều người cũng hi vọng Nam Dạ Tước chết, nhưng thật sự dám xuống tay không có mấy người, cô biết tại sao không?”

Dung Ân ngưng thần, loại chuyện này, cô cho tới bây giờ cũng đều không hiểu, “Tại sao?”

“Cũng là bởi vì kiêng kỵ cái đĩa CD kia trong tay của hắn, hắn có thể ở trong khoảnh khắc tạo dựng Tước Thức, vào chợ đen, phía sau nhất định cường ngạnh vô cùng”, những lời này, Bùi Lang lúc trước cùng Dung Ân đã nói, “Cho nên, không có mười phần nắm chắc, ai cũng không dám hạ thủ, tất cả mọi người hiểu căn nguyên đạo lý, chỉ có lấy được CD kia mới chặt đứt được đường lui của Nam Dạ Tước, mới có thể hoàn toàn loại trừ hắn”.

Dung Ân ánh mắt lạnh băng, cô ngẩng đầu, thấy Bùi Lang đang tràn ngập thâm ý liếc nhìn chính mình, cô hai tay nâng lên khỏi chén, “Vậy ý của anh là gì?”

“Chúng tôi đã phái người điều tra, nhưng đã cố gắng lâu như vậy, cũng không có tìm được CD này, Nam Dạ Tước làm việc cực kỳ cẩn thận, hơn nữa hắn chưa bao giờ có hoàn toàn tin tưởng bất cứ người nào, nhưng là có một chút, rất kỳ quái...”

“Cái gì?”

“Hắn đem cô bảo vệ vô cùng tốt”, Bùi Lang ánh mắt sáng quắc, “Cô biết không? Người ở phía ngoài, căn bản cũng không biết có sự tồn tại của cô, bằng không, cô cũng sẽ không bình yên vô sự đến bây giờ”.

Dung Ân đã phỏng đoán ra ý tứ trong lời nói của anh, “Mọi người các anh đã tìm không ra được CD, anh tại sao lại cho là tôi có thể tìm được?”

“Chỉ vì hắn sủng ái cô”. chỉ một điểm này, cũng đã quá đủ.

Dung Ân đầu lông mày giương nhẹ, lắc đầu, “Không có tác dụng đâu, hắn hiện tại biết tôi hận hắn tận xương, hận hắn không chết đi được, hắn tự nhiên là thời thời khắc khắc đề phòng tôi, làm sao có thể để cho tôi nhìn thấy CD”.

Bùi Lang không biết trong lúc này xảy ra chuyện gì, hắn nhìn tới Dung Ân hai đầu lông mày đau thương, cái loại đau thương này từ sâu trong nội tâm phát ra, cơ hồ đem cô gái trong sáng toàn ngày xưa bộ bao phủ, xa xa nhìn sang, quanh thân cô bao phủ không có chỗ nào mà không phải là hieu quạnh cùng bi thương.

Hắn không có hỏi ra lời, hắn sợ chính mình vừa nói, Dung Ân nước mắt sẽ rơi xuống.

Đem trà Long Tỉnh nóng hổi rót vào trong chén, Dung Ân liếc nhìn những thứ kia cuộn cuộn chảy tới có bọt nước, cô đem mặt hướng tới một bên khác, ẩn nhẫn trong hốc mắt chua xót, “Lấy được CD, thật có thể đánh bại hắn sao?”

“Không chỉ như vậy, còn có thể đưa hắn vào địa ngục, vĩnh viễn làm cho hắn trở mình không được”.

Đưa vào địa ngục? Cỡ nào quan trọng, vậy có phải hay không đã nói rõ, cô có thể cho Diêm Việt báo thù rồi?

“Nếu như cô có thể lấy được, tự nhiên... là tốt nhất. Chuyện về sau, tôi sẽ an bài tốt, sẽ không để cho cô buồn phiền ở nhà, đến lúc đó, cô có thể có cuộc sống tự do”.

Dung Ân tầm mắt nhìn theo liếc về ở ngoài cửa sổ, trong tiểu khu rất náo nhiệt, có người đã bắt đầu đập người tuyết, cuộc sống của cô, còn có thể bắt đầu sao? Dung Ân không muốn suy nghĩ nhiều như vậy, Diêm Việt chết đi, đã để cho cô mất hơn phân nửa cái mạng, chống đỡ cô sống sót chính là mối hận đối với Nam Dạ Tước, hận thật sâu.

“Bùi Lang, tôi có thể hỏi anh chuyện này không?”

Anh ta gật đầu.

“Anh có thể cùng tôi nói thật không?”

Anh ta thấy cô chăm chú như vậy, thần sắc cũng nghiêm túc theo nói, “Có thể”.

“Ban đầu anh chịu ra tay giúp đỡ, để cho tôi rời khỏi Nam Dạ Tước, còn có hiện tại chiếu cố, anh là thật tâm đây sao? Hay là, chỉ bởi vì tôi là người của hắn?”

Thật ra thì, Bùi Lang đã đoán ra cô sẽ hỏi như vậy, thân thể của hắn nghiêng, bắt đầu móc ra điều thuốc, nhưng suy nghĩ một chút dù sao cũng là phòng trà, liền không có đốt, “Dung Ân, cô hẳn là nhớ được, ban đầu chúng ta lần đầu tiên gặp mặt là ở trong Cám Dỗ, hơn nữa...” anh cười cười “Là bởi vì tôi coi trọng bằng hữu của cô, lúc ấy tôi cũng không biết cô là ai”.

Dung Ân gật đầu, Bùi Lang tiếp tục nói, “Sau lại, là ở phòng trống trong tòa nhà kia, tôi lại giúp cô, cũng là bởi vì cô ban đầu muốn từ trên lầu nhảy xuống, tôi cảm thấy được, cô rất đặc biệt, tôi muốn giúp cô chạy thoát từ trong tay Nam Dạ Tước, liền đơn giản như vậy mà thôi”.

Dung Ân từ trong ánh mắt của hắn không có nhìn thấy chút nào lừa gạt, còn nếu là có, vậy chỉ có thể nói rõ hắn che giấu được quá tốt, thật ra thì con người sẽ không bao giờ biết được có ngày mình sẽ làm ra chuyện mình không bao giờ nghĩ đến, tựa như cô ban đầu vùng vẫy giãy chết, dưới tình huống này cùng Bùi Lang cũng không thân quen mà theo hắn chạy trốn, sau thử nghĩ lại, cũng là bởi vì cô quá nghĩ muốn thoát khỏi Nam Dạ Tước.

“Bất kể như thế nào, vẫn là muốn cám ơn anh”.

“Dung Ân, tôi hi vọng cô có thể tự bảo vệ chính mình”.

Dung Ân cười nhợt nhạt, cái loại thần sắc này thế nhưng lại làm kẻ khác rất đau lòng, “Nếu như tôi không thể đưa hắn vào địa ngục, tôi liền cùng hắn cùng nhau xuống địa ngục”.

Bùi Lang thấy được cứng rắn trên mặt cô, lòng hắn cũng đau giống là bị một cái búa đập phá, “Không được, hắn chết, là trừng phạt thích đáng, không có nghĩa cô phải chôn cùng hắn”.

“Anh không cần lo lắng”, Dung Ân ý thức được lời của mình đã làm hắn bất an, cô hạ khóe miệng, “Tôi nói là nói đùa thôi”.

Bọn họ cũng không có ở phòng trà lâu, Bùi Lang theo Dung Ân lên lầu, cùng mẹ Dung nói lời từ biệt, sau đó rời đi.

Bên trong phòng khách, mẹ đang cùng mấy người chơi mạt chược, đề tài lâu dài đều quay chung quanh trên người Nam Dạ Tước.

Dung Ân trở lại phòng ngủ, chăn nệm đặt ở trên giường nhỏ, rất sạch sẽ, không giống như là tối hôm qua có ai tới ngủ qua. Dung Ân đẩy cửa sổ ra, cô hai tay nâng lên đứng ở bên giường, ngày đầu năm mới thật tốt lành, nhưng là tuyết vừa rơi.

Bầu trời sáng lên giống như một khối vải trắng che ở phía trên, nhìn ra ngoài, hơi có chút chói mắt.

Cô lông mi nhẹ rủ xuống, đảo qua xem giường, trong lòng tim đập mạnh và loạn nhịp, cô thiếu chút nữa quên mất, hai lần sau cùng Nam Dạ Tước, cô cũng không có uống thuốc tránh thai.

Hơn nữa, cô để cho Vương Linh đi ra ngoài mua thuốc, nhưng là Vương Linh ập úng từ chối, cuối cùng mới nói thẳng, là Nam Dạ Tước không để cho cô đi mua.

Dung Ân trấn nhẹ nhắn lại, cô đại khái đã đoán được ý tứ của hắn, hắn không để cho cô uống thuốc, chính là muốn làm cho cô mang thai đứa con của hắn.

Chẳng qua là, có thể sao?

Nam Dạ Tước, anh cho rằng như vậy liền có thể lưu lại lòng của cô sao? Lưu không được.

Từ đây, Dung Ân cầm lấy túi đi ra ngoài, cô cùng mẹ Dung nói đi mua vài món đồ rất nhanh liền sẽ trở về.

Che dù đi ở trên đường, cô giương mắt lên, liền thấy màu trắng bông tuyết đang dọc theo cái dù nhẹ nhàng rơi xuống, mặc dù là sang năm mới, nhưng trên đường như cũ rất nhiều người, Dung Ân một tay bỏ ở túi quần áo lông, ở giao lộ bắt đầu đón xe.

Từ bệnh viện lúc đi ra, sắc mặt cô thường ngày rất bình tĩnh, Dung Ân rõ ràng, qua hôm nay, cô có lẽ lại muốn trở lại Ngự Cảnh Uyển kia tơ vàng lung rồi, bị Nam Dạ Tước giam cầm, cuộc sống trải qua thật nhạt nhẽo.

Dung Ân sẽ không mang thai đứa con của hắn, sẽ không. Bởi vì, cô đã dùng biện pháp tránh thai.

Cô dựa vào cửa sổ xe, hai tay nắm ở chung một chỗ sau đặt ở trên đầu gối, hắn muốn đứa con, cô hết lần này tới lần khác, sẽ không cho hắn toại nguyện.

Nam Dạ Tước ngày thứ hai liền tới, thay đổi chiếc xe việt dã, đều mang đến, còn có máy nước nóng cài đặt tự động. Trong nhà Dung Ân do vì nhà cũ, trong phòng tắm máy nước nóng vẫn sử dụng là khí than, hơi không cẩn thận, sẽ dẫn đến nguy hiểm. Mà điểm này, cô thật không có nghĩ đến qua.

Mẹ Dung càng ngày càng tỏ ra thích Nam Dạ Tước, đứa nhỏ cẩn thận như vậy, đi đâu nơi tìm a.

Ngay cả hàng xóm cũng đổ xô sang đây xem.

Hai người là sau khi ăn cơm trưa xong liền trở về, ngồi ở ghế lái phụ, Dung Ân xuyên thấu qua kính chiếu hậu thấy mẹ chồng gây đứng ở cửa thang lầu, cái áo lông mới mua đó màu sắc nhìn rất đẹp, trông mẹ Dung trẻ ra nhiều.

Nam Dạ Tước đưa ra tay phải, đem tay nhỏ bé của cô giữ tại trong lòng bàn tay, Dung Ân giật mình, hất tay anh ra, hai tay bỏ ở trong túi quần.

Anh cũng không trở lại Ngự Cảnh Uyển, mà là đi siêu thị.

Bên trong người tập nập, đều chen chúc không được bước chân Nam Dạ Tước không ngừng lôi kéo Dung Ân đi vào, đẩy xe mua đồ, “Vương Linh phải qua đầu năm mới đi làm, mấy ngày này, chúng ta ở nhà tự mình ăn”.

Dung Ân tránh tay của anh ra, “Tôi sẽ không làm cho anh ăn, lúc ở nhà, tôi là bởi vì có mẹ, Nam Dạ Tước, anh cũng đừng phí tâm tư, đến lúc đó gọi đồ ăn ở ngoài đi”.

Cô nói rất trực tiếp, không thể cho anh mặt mũi. Anh cũng không có tức giận, như cũ cường thế cầm tay cô hướng khu hải sản đi tới, chen chúc trong đám người trả tiền, về sau mới trở về Ngự Cảnh Uyển.

“Lý Hàng cùng A Nguyên cũng là cô nhi, những năm qua, chúng tôi là ở Ngự Cảnh Uyển cùng nhau”.

Dung Ân cũng không có nói gì, ở trước cửa đổi dép xong tự đi lên lầu.

Nam Dạ Tước đem bao lớn bao nhỏ đồ mang tới trong phòng ăn, anh không giỏi làm những chuyện lật vật này, nhưng rất hiển nhiên, Dung Ân cũng không có ý định hỗ trợ.

Lầu hai trống rỗng, A Nguyên ở một gian trong đó nằm nghỉ ngơi, lúc Dung Ân bước đi, bước chân luôn rất nhẹ. Cô đang chuẩn bị trở lại phòng nằm thì nghe được động tĩnh rất nhỏ, cô dừng bước chân lại, thanh âm hình như là từ bên trong thư phòng truyền đến.

Nam Dạ Tước ở dưới lầu cũng không có theo tới, cô rón ra rón rén đi tới cửa thư phòng, cửa lớn kia chỉ chừa khe hở nhỏ, Dung Ân nhẹ nhàng đẩy, liền nhìn thấy một tên đàn ông đang đứng trước tủ sách của Nam Dạ Tước tìm kiếm cái gì.

Trên vai vẫn còn vươn lá vàng rụng, thân hình cao to, lúc hắn nghiêng mặt qua Dung Ân nhận ra được, hắn chính là tâm phúc của Nam Dạ Tước, Lý Hàng.

“Người đang làm cái gì?”

132. Chương 115 (p1)

Chương 115 (p1)

Lý Hàng đột nhiên nghe thấy tiếng động, trong tay run lên, vài cuốn sách trên giá sách rơi xuống trên mặt đất, phát ra tiếng vang kịch liệt.

Người đàn ông thẳng lưng lên, Dung Ân đi vào bên trong thư phòng, bên trong có một loại hương vị nguyên thủy của cây Đàn hương, thường thức của Nam Dạ Tước vĩnh viễn là những thứ hào hoa xa xỉ, một chỗ làm việc cũng trang trí rất xa hoa.

“Anh đang tìm cái gì?”

Khuôn mặt Dung Ân lạnh lẽo, ánh mắt quét qua đồng hồ trên mặt đất.

Lý Hàng đưa đôi mắt tối tăm phiến muộn hướng về phía cô, Dung Ân cách hần rất gần, chỉ thấy người đàn ông quét mắt về phía cửa, về liền đè thấp tiếng nói, “Tôi đang tìm đồ mà cô muốn tìm”

Dung Ân trợn tròn hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, cô kinh ngạc liếc nhìn bên mặt của người đàn ông, bỗng nhiên khóe miệng liền gợi lên giễu cợt, Nam Dạ Tước, anh đã thấy chưa, ngay cả người mà anh tin nhiệm cũng muốn đưa anh vào chỗ chết, “Làm sao anh biết tôi muốn tìm thứ gì?”

“Bùi Lang nói cho tôi biết.”

Dung Ân sáng tỏ, cuộc sống của mình, thực giống như một bộ phim truyền hình trầm bổng chấp chùng, “Anh là cảnh sát ngầm?”

Lý Hàng không nói gì, bởi vì cầu thang dưới lầu đã truyền đến tiếng bước chân.

Nam Dạ Tước đối với hần và A Nguyên rất tin tưởng không có nghi ngờ, nhưng chuyện CD, chẳng bao giờ tiết lộ cho bọn họ, tiếng bước chân đến gần hơn, lúc người đàn ông tiến vào thư phòng, chỉ thấy Dung Ân đang ngồi xổm trên mặt đất nhặt đồ, còn Lý Hàng thì đứng ở trước bàn đọc sách.

“Các người tại sao lại ở đây?” tiếng nói Nam Dạ Tước để lộ hung ác nham hiểm.

Lý Hàng đang tính toán tìm cái gì lấy cớ, liền thấy Dung Ân đem sách trên mặt đất nhặt lên mới vươn người lên, hướng về phía anh nói “Tôi bắt quá chỉ muốn tìm quyển sách xem một chút, anh tại sao lại quản tôi?”

Lý Hàng sợ run lên, nhưng phản ứng cực kỳ nhanh “Đây là thư phòng của đại ca, cô không thể tùy tiện vào.”

Dung Ân đem sách thả lại trên giá sách, Nam Dạ Tước không có kéo cô lại, cho đến khi Dung Ân đi xa, lúc này mới hướng về bên cạnh Lý Hàng “Người cũng ra ngoài đi.”

Dung Ân trở lại phòng ngủ, đi tới trên ban công, tìm cô không ngừng đập bùm bụp, cảm giác như sắp nhảy ra ngoài, cực kỳ khẩn trương. Cô thở hổn hển, ngay cả Nam Dạ Tước đi tới gần cũng không phát hiện, người đàn ông cầm lấy hai quyển sách lúc trước đưa tới trước mặt cô, “Cầm lấy xem đi.”

Dung Ân nhận lấy, vừa vặn, là về nội dung thiết kế kiến trúc, sẽ không làm lộ tẩy.

“Nam Dạ Tước, thư phòng của anh cất giấu thứ gì, tại sao ngay cả đi vào cũng không được?”

“Đây là quy tắc của tôi tôi định ra” Nam Dạ Tước ngồi vào bên cạnh Dung Ân, tay phải tự nhiên ôm bả vai của cô, “Tôi không thích người khác làm loạn ở chỗ của tôi, nhưng em thì khác, sau này em muốn vào thì cứ vào.”

Lá gan Lý Hàng thật ghê gớm, cũng khó trách, cơ hội như vậy bình thường rất khó gặp, hần đi theo bên cạnh Nam Dạ Tước lâu như vậy cũng không có tìm ra được CD, đến tốt cùng có thể giấu ở nơi nào chứ?

Người đàn ông dường như nhìn thấy bộ dạng thất thần cô, cũng không biết cô đang tìm cách đưa anh đi vào địa ngục, anh vỗ vỗ bả vai Dung Ân, “Có muốn đi ngủ không?”

“Không cần, tôi muốn ở đây một chút.”

Nam Dạ Tước gật đầu, ở trên mặt cô khẽ hôn sau đó liền đóng cửa phòng rồi đi, Dung Ân cong hai chân lên uốn lại tại trên ghế, thật ra thì, cô nghĩ người một khác cũng không muốn ở nơi này, Ngự Cảnh Uyển phòng ốc rộng rãi sáng ngời, nhưng lại trống rỗng không có ai, hơn nữa cô ngày ngày phải đối mặt với khuôn mặt kia, cô chỉ sợ chính mình chịu không nổi.

Tựa như cô lúc trước muốn rời khỏi đây, khi đó, cô phải giả vờ não loạn, làm như vậy để cho Nam Dạ Tước chán nản, mà hiện tại, cô phải giả vờ như từ từ buông xuống thù hận, làm cho anh lơ là tư tưởng, để cho anh một kích trí mạng.

Nam Dạ Tước hẳn là đi ra ngoài cùng Lý Hàng bọn họ đang thương lượng chuyện gì đó, lúc trở lại, liền thấy Dung Ân vẫn ngồi trên ban công, anh nắm lấy tay cô, nói muốn mang cô đi đâu đó.

Đi ô-tô ra ngoài, mới biết được anh muốn dẫn cô đi đâu, là trường tập bắn

Nơi này tựa hồ rất bí hiểm, lúc đến, gió lạnh âm u kéo tới, hơn nữa bên trong không có người nào, Dung Ân giẫm trên mặt đất trơn bóng đi theo bước chân Nam Dạ Tước, từng tiếng giày nện xuống mặt đất nghe cực kỳ chói tai.

Một cánh tay khác của Dung Ân kéo cổ tay Nam Dạ Tước, “Anh, anh muốn dẫn tôi đi đâu?”

“Sao thế, sợ à?” Nam Dạ Tước nghiêng đầu, Dung Ân ngẩn đầu nhìn mặt của anh, lần đầu tiên phát hiện làn da trắng nhụy tinh tế, đường nét rõ ràng gương mặt tuấn tú, ngay cả lỗ chân lông rất nhỏ cũng nhìn không ra, “Còn nhớ rõ trước kia tôi đã nói với em cái gì không?”

“Nói cái gì?”

“Phụ nữ của tôi, tôi phải đem cô ấy nhuộm đen giống như tôi.” Nam Dạ Tước nói xong, liền rất nhanh dùng một chút lực, Dung Ân gần như là bị túm về phía trước, cô mơ hồ cảm thấy bất an, chẳng lẽ, anh cũng muốn làm cô biến thành như anh, hai tay dính đầy tội ác sao?

“Anh đến tốt cùng muốn làm cái gì?”

Nam Dạ Tước không nói gì, kéo cô tiến vào thang máy, xuống dưới tầng hầm, lúc cửa thang máy mở ra, trước mắt là một mảnh đen nhánh, Nam Dạ Tước dường như đối với nơi này rất quen thuộc, anh mở đèn lên, Dung Ân mở mắt nhìn lại, mới nhìn rõ ràng được nơi này.

Anh lôi kéo Dung Ân đi tới một cái bàn dài phía trước, mở ra một hộp tử, sau đó móc ra một khẩu súng, cùng với vài viên đạn, trên bàn có điều khiển từ xa, anh nhấn cái nút màu đỏ, cách đó không xa mục tiêu liền tự động rơi xuống, “Kỹ thuật bắn là em nhất định phải luyện, nếu như gặp phải nguy hiểm, em cũng có thể tự bảo vệ mình.”

Dung Ân không nghĩ tới, chính mình một ngày có tiếp xúc với súng, Nam Dạ Tước tính toán như vậy, xem ra thật là muốn đem cô giữ ở bên người rồi.

Anh động tác thành thạo đem viên đạn bỏ vào băng đạn, Dung Ân chỉ thấy tay anh linh động, lặp lại vài lần về sau, liền tiến tới phía sau của cô, hai tay xuyên qua thắt lưng Dung Ân, cầm tay dạy cô.

Dung cảm thấy chính mình đang đem vô số viên đạn lạnh như băng nắm trong lòng bàn tay, cái loại cảm giác cứng rắn này, làm cả trái tim cô thành thịch nhảy lên “Đây là súng thật sao?”

Nam Dạ Tước gật đầu, hơi thở nóng rực thổi tới gần cổ Dung Ân, “Đúng, tuyệt đối có thể giết chết người.”

Sau khi lên đạn, người đàn ông đi đến lan can phía trước, cánh tay vung lên, tư thái nhàn nhã hướng về phía mục tiêu liên tiếp bắn mấy phát, thanh âm kia rất vang, Dung Ân kinh ngạc kêu to một tiếng, cái loại xúc động này cũng không phải đơn giản là hai chữ khiếp sợ có thể hình dung. Nam Dạ Tước hài lòng gờ gờ khoe miệng, thành tích tựa hồ không tệ, anh xoay người đem súng lục giao trong tay Dung Ân, “Em thử một chút”

Nói xong liền đi tới bàn dài phía trước, móc ra một khẩu súng khác bắt đầu ngắm nhĩa.

Dung Ân nhìn chăm chú khẩu súng trong tay, nặng trĩu, cô biết loại vật này lợi hại, ban đầu ở Vân Nam, Nam Dạ Tước cánh tay bị súng bắn xuyên, nếu như nhắm trúng ...,tuyệt đối có thể một phát mất mạng.

Người đàn ông đưa lưng về phía Dung Ân, thân ảnh cao lớn kéo thành một đường rất dài, cô do dự thật lâu về sau, giẫm ra một bước, tựa như là u linh theo bóng dáng người đàn ông tiến lên, tìm Dung Ân khẩn trương mà đập rộn lên, hô hấp tựa hồ cũng bị ngăn chặn, cô đi tới phía sau người đàn ông, tay phải đưa ra hướng tới, đem ngòm súng lục đen chĩa vào huyệt thái dương của người đàn ông!

Nam Dạ Tước đang nạp đạn, ngón tay thon dài của anh dừng lại, mắt phượng hẹp dài nhẹ giơ lên, con ngươi tối đen hiện lên hung ác nham hiểm, điên cuồng vô cùng, anh xoay người, hòng súng trong tay Dung Ân liền để ở mi tâm của anh. Dung Ân rất sợ hãi, bởi vì cả cổ tay cô đều run, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, cô tròn tròn mắt, bên trong đôi mắt từ từ xôn ra hơi nước.

“Em muốn giết tôi?” giọng người đàn ông u ám, có gió từ bên trong cửa sổ thổi qua mặt, tóc màu đỏ rực tuỵ tiện tán trên trán, có vài sợi thậm chí quét đến đầu ngón tay của Dung Ân, làm cô càng khẩn trương.

Một phát này bắn ra, cô có thể thay Diêm Việt báo thù rồi! Chỉ cần ở mi tâm Nam Dạ Tước xuyên qua một lỗ hổng!!

Dung Ân tự nói với mình, xuống tay đi, là có thể đem hết thảy mọi chuyện kết thúc. Ánh mắt người đàn ông giống như là một cái hố sâu lớn, đem cô hoàn toàn hút vào, Dung Ân điều chỉnh cánh tay bắt đầu lay động, cô vươn ra một cái tay khác, hai cánh tay nắm thật chắc súng lục kia, “Nam Dạ Tước, tôi muốn, tôi thật rất muốn.”

Người đàn ông ánh mắt đã ẩn chứa tức giận, một ngọn lửa, cháy đến hết đôi tròng mắt sáng lên, “ Em biết không? Tôi sống đến tận bây giờ, không ai đánh quá tai tôi, càng không có người nào dám cầm súng chĩa vào đầu của tôi như vậy, Ân Ân, tôi cho em học thứ này là muốn cho em phòng thân, không phải muốn cho em cầm lấy nó chĩa vào tôi!”

Giọng nói anh kịch liệt, tức giận xuyên thấu hai đầu lông mày đụng đến tay Dung Ân, Nam Dạ Tước cũng vừa mới phát hiện, cô ngay cả khóa an toàn cũng không có gạt xuống, anh hoàn toàn có thời gian chiếm lấy súng của cô, nhưng là anh không làm, anh rất muốn nhìn một chút, cô có phải hay không muốn hạ thủ.

133. Chương 115 (p2)

Chương 115 (p2)

Nhưng trên thực tế, anh đã lường trước được, Dung Ân thật không có lá gan này, cô biết rất rõ ràng một phát này i xuống, ai cũng cứu không được anh, nhưng cô thật sự không ra tay ! Cô chưa bao giờ giết người, hai tay vẫn cứ run rẩy, ngay cả súng cũng không cầm được nữa, cô từ từ rũ cánh tay xuống, toàn thân vô lực xụi lơ ngồi xuống đất, phía sau lưng, mồ hôi lạnh đã tỏa ra.

Tức giận trong mắt Nam Dạ Tước lúc này mới tiêu tán chút ít, anh cầm súng trong tay Dung Ân, “ Tôi là vĩnh viễn sẽ không đem bóng lưng của mình lưu cho người khác, Ân Ân, em ngay cả tôi nạp vào mấy viên đạn cũng không biết, còn muốn giết tôi?”

Dung Ân ngẩng đầu, ánh mắt mơ màng.

Nam Dạ Tước tháo băng đạn rỗng xuống vứt trước mặt Dung Ân, “Vừa rồi nếu em ra tay..., tôi thật sẽ không dung túng nữa, tôi sẽ không bỏ qua cho em.”

Dung Ân đôi môi run run, cô vô lực sụp xuống hai vai, suy nghĩ này của cô, sợ là sớm đã bị Nam Dạ Tước nhìn thấu.

Thân thể giống như rơi vào hố sâu lạnh lẽo, bắt đầu run rẩy, người đàn ông này, cũng không phải là người cô có thể tùy tiện lừa gạt được, anh lúc này rất giống cô, cho dù là Dung Ân anh cũng không tin, bởi vì biết oán hận đó vẫn tồn tại trong lòng cô.

Nam Dạ Tước đi tới trước mặt cô, đem súng trong tay ném trên bàn. Anh ngồi xổm xuống, nâng mặt Dung Ân lên, bắt đầu nhỏ vụn hôn lên, anh nhẹ nhàng cắn khước miệng của cô, dường như mang chút ít trừng

phạt, Dung Ân cảm thấy có chút đau, nhưng tránh né không được, người đàn ông đã có thói quen cầm mặt của cô, cảm giác nắm trong tay như vậy, tâm tình của anh cũng không tệ lắm, chỉ vền vền vì Dung Ân cuối cùng cũng buông tay.

Cô cũng đã nhìn ra, trông nội tâm cô thầm nghĩ, Nam Dạ Tước, không phải là là tôi không bỏ được, chỉ là bởi vì tôi xuống tay không được, trực tiếp giết anh, tôi làm không được, không hơn.

Đến trưa Dung Ân cùng Nam Dạ Tước kiên trì học cho xong dùng súng, chẳng qua là thương pháp này, không phải chuyện một ngày hai ngày.

Trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân dùng điện thoại của Nam Dạ Tước gọi ẹ, Mẹ Dung lần nữa muốn cô không cần lo lắng trong nhà, nhắc cô bên ngoài nhớ ăn cơm đầy đủ, còn dặn cô chăm sóc tốt Nam Dạ Tước.

Đảo mắt đã đến ban đêm, lúc Dung Ân xuống lầu, liền thấy A Nguyên cùng Lý Hàng đang trong phòng bếp nói chuyện, hai người đàn ông, nhưng khẩu khí hoàn toàn bí bách.

“Nếu không tôi chọn nhé, cậu làm ...”

“Đầu óc cậu phát sốt rồi sao, tôi chưa làm qua loại việc này, nếu không chúng ta ra ngoài mua.”

“Không được, đại ca nói làm phải làm...”

“Tại sao anh ta không làm, chúng ta cũng sẽ không, còn có con cá này, ọe chết tiết...” A Nguyên trực tiếp bắt đầu mắng chửi người “Tôi tình nguyện không ăn.”

Dung Ân đi vào phòng bếp, cô cởi áo lông giắt trên ghế, xắn tay áo lên, phối hợp lấy nguyên liệu nấu ăn “Các anh ra ngoài đi, để tôi làm.”

Lý Hàng như được đại xá, xoay người định đi ra, A Nguyên không rời mắt khỏi Dung Ân, đứng ở trong phòng bếp vẫn không nhúc nhích, “Tôi không tin cô, tôi muốn ở lại đây.”

Dung Ân cũng không có tức giận, đem món ăn đặt ở trên bàn, Lý Hàng lôi kéo A Nguyên đi ra ngoài, “Đi thôi, chúng ta đánh bài đi, cậu nói cậu là một người đàn ông, cũng chịu được mùi vị dầu khói sao.”

Phòng bếp ở đây rất lớn, không cần phải nói đến xoay người, ngay cả ở bên trong khiêu vũ cũng dư dả, Dung Ân thành thạo trộn rau quả, lúc làm được một nửa, đã nghe được cửa đóng phía sau lại bị mở ra, cô đem món ăn bỏ vào trong nồi, còn không kịp xoay người, thắt lưng phía sau đã bị người đàn ông ôm.

Phía sau lưng rõ ràng da thịt dán chặt lấy lồng ngực của người đàn ông, Dung Ân vốn là trạng thái thoải mái thoáng chốc trở nên cứng ngắc, Nam Dạ Tước đem cằm khê tựa vào vai cô, anh rất thích hưởng thụ loại cảm giác hạnh phúc này, anh nghiêng gương mặt tuần tú môi mỏng khê mỡ, đầu lưỡi nóng bỏng khéo léo bao lấy vành tai Dung Ân, cô muốn né tránh, nhưng người đàn ông ôm rất có lực, lưỡi theo sát, giống như là dung nham nóng chảy.

Trong nồi món ăn phát ra mùi khét, Dung Ân vội lấy cùi chỏ nhẹ đụng phải bộ ngực Nam Dạ Tước, người đàn ông cũng đã ngửi thấy mùi, chỉ đành phải tha mà buông tay ra.

Cơm tối là bốn người cùng nhau ăn, thật ra thì A Nguyên đối với cô thủy chung không có thiện cảm, cho dù Nam Dạ Tước có cưng chiều cô đi nữa, hẳn cũng không có chào đón Dung Ân, thậm chí còn cảm thấy, cô chính là hồ ly tinh, nhưng lời này, hẳn ngay trước mặt Nam Dạ Tước đương nhiên sẽ không nói.

Sau buổi cơm tối, Lý Hàng cùng A Nguyên cũng rời đi, nói là đi ra ngoài tìm thú vui. Dung Ân thu thập trên bàn ăn sạch sẽ sau đó lên lầu, người đàn ông ăn cơm xong thì vào thư phòng không có đi ra ngoài, cô rón rén đi tới cửa, đã nghe thấy tiếng Nam Dạ Tước đang nói chuyện, xuyên thấu qua khe cửa, Dung Ân nhìn thấy, hẳn là anh đang cùng người khác nói chuyện phẩm qua video.

Người đàn ông thoải mái tựa vào ghế da, khoe mắt mỉm cười, lúc này đã không có lạnh thấu xương như bình thường, anh nhắc lên một chân, đối diện thanh âm mở ra mà trong sáng, nghe ra là nữ sinh, “Tước, I Love You—”

Dung Ân ngơ ngẩn, chân không cẩn thận đụng phải cửa, Nam Dạ Tước nghe được động tĩnh nghiêng đầu lại, thần sắc tự nhiên hướng về phía đối diện, “Được rồi lần sau lại tán gẫu,...”

“Đừng mà, Tước—”

Nam Dạ Tước tắt video trong mắt vẫn có nụ cười, Dung Ân đi vào bên trong thư phòng, người đàn ông dường như là nhớ tới cái gì đó khôi phục tinh thần lại, trên máy vi tính biểu hiện ra từng dãy số cùng với rất nhiều từ tiếng anh, anh nhấn tắt, một cái khung hiện ra đưa vào mật mã, mười ngón tay thon dài ở trên bàn phím gõ mấy cái, Dung Ân liếc tầm mắt, liền nhớ lấy tới mấy chữ anh gõ, ly0809.

Cô giả vờ như không có chuyện gì xảy ra tiến đến, Nam Dạ Tước đem đồ trong máy vi tính lấy ra ngoài, rõ ràng là một chiếc CD.

“Bọn Lý Hàng đi rồi?”

“Ừ, đi rồi.”

Nam Dạ Tước đem đĩa CD tùy ý đặt lên bàn, vươn tay kéo tay Dung Ân làm cho cô ngồi trên chân của anh, cô làm như không có việc gì xảy ra cầm lấy vật kia, “Đây là cái gì, CD sao?”

“Đúng, đây là CD đặc chế, chỉ có lớn bằng ngón tay cái thôi.”

Thứ bọn họ đang tìm kiếm, hẳn là cái này rồi. Dung Ân không nghĩ tới cô lại có thể dễ dàng nhìn ra nó như vậy, “Bên trong chứa cái gì, phim ảnh sao?”

Nam Dạ Tước cười cười, từ trong tay cô nhận lấy CD xem sau đó bỏ lên trên bàn, “Không, bên trong chứa đựng toàn bộ gia sản của tôi.”

Dung Ân tầm mắt lưu lại ở phía trên, Nam Dạ Tước nghiêng mặt của cô hôn lên, một cái tay đã chui vào phía dưới áo của cô mở ra, đặt tay trước ngực mềm mại của cô bắt đầu xoa bóp, người đàn ông tiếng thở dốc trở nên ồ ồ, lần này anh nghĩ đã muốn cô, rất muốn rất muốn.

Dung Ân đưa tay khước từ, người đàn ông ôm lấy cô đi tới salon, trầm trọng thân thể đè xuống, chỗ nhạy cảm chạm nhau, cô có thể cảm giác được ẩn nhẫn dục vọng của người đàn ông là bao nhiêu mãnh liệt và cứng rắn.

Cô nhớ lời bác sĩ dặn dò, đặt vòng sau, trong 2 tuần không thể quan hệ, hưởng chi, cô không hề muốn tiếp xúc thân thể với Nam Dạ Tước.

Cô tránh nụ hôn cấp bách của anh, “ Buông ra, buông, Nam Dạ Tước, tôi không muốn anh đụng đến tôi...”

Người đàn ông giật mình, dục vọng trong đôi mắt bị nước lạnh dập tắt, anh thiếu chút nữa liền quên mất giữa bọn họ còn có chuyện của Diêm Việt vắt ngang, Dung Ân thấy động tác dừng lại, liền dùng sức đẩy ra.

Cô sửa sang lại quần áo xốc xếch, chỉ cảm thấy ghê tởm không dứt.

Nam Dạ Tước ổn định tâm tình, đi tới trước bàn đọc sách, “Em đi ra ngoài trước đi.”

Dung Ân đứng dậy, đi ngang qua phía sau anh, liếc mắt trên bàn cái CD, nó ở trong tầm tay Nam Dạ Tước, có thể đụng tay đến.

Dung Ân trở lại phòng ngủ sau đó khoá trái cửa, qua thật lâu, cô cũng không có ngủ, cô nghe được âm thanh Nam Dạ Tước vặn tay cầm cửa truyền đến, người đàn ông thấy cô khoá trái, cũng không miễn cưỡng, chính mình đi phòng khác ngủ.

Dung Ân tắt đèn ở trong phòng tròn tròn mắt tính thời gian, cô muốn xác định Nam Dạ Tước ngủ rồi sau đó mới đi ra, ước chừng đã qua hai giờ, cô mặc đồ ngủ, rón ra rón rén mở cửa đi ra ngoài.

Đèn bên trong phòng ngủ của anh đã tắt, Dung Ân mang dép đi tới bên trong thư phòng, Nam Dạ Tước không có thói quen khoá cửa, lần này cũng giống vậy.

Cô cẩn thận đi vào, chỉ dám mở đèn êm dịu trên tường, Dung Ân tâm tình khẩn trương đi đến trước bàn đọc sách, xem ra đúng như cô dự đoán, CD khó khăn tìm thấy lại bị Nam Dạ Tước cất đi, mặc dù biết kết quả là như thế, nhưng trên mặt cô vẫn khó nén thất vọng, mâu quang ảm đạm đi xuống.

Vật kia rất nhỏ, anh nếu thật là cẩn thận thì dễ chỗ nào, thủy chung không có phát hiện.

Dung Ân ánh mắt rơi vào trên bàn máy vi tính, lúc trước, một câu nói I Love You giông như cái ghim đâm vào lòng cô, cô đã sớm nói, bên ngoài Nam Dạ Tước không thể không có người khác. Hơn nữa thấy vẻ mặt của anh như vậy, người đó, nhất định không phải người có cũng được không có cũng không sao.

Ác ma trở về

134. Chương 116 (p1)

Chương 116 (p1)

Dung Ân sợ Nam Dạ Tước sẽ phát hiện, không dám nán lại lâu, trước khi đi từ trên giá sách rút quyển sách.

Lúc đi qua cửa phòng anh, Dung Ân cũng không có nghe được có động tĩnh gì, anh mặc dù đề phòng cô, nhưng thực chất bên trong, vẫn là tín nhiệm.

Mấy ngày kế tiếp, Lý Hàng cùng A Nguyên có đôi khi ban ngày sẽ đi qua, Dung Ân không thích đi ra ngoài ăn, mỗi lần đều là Nam Dạ Tước đi ra ngoài mua đồ ăn trở lại, cô tự mình làm.

Năm này thực sự rất nhanh, đến ngày thứ sáu đầu năm, Nam Dạ Tước muốn đi ra ngoài tham gia dạ tiệc, bộ lễ phục chuẩn bị cho Dung Ân từ trước đã đặt xong, lúc đưa tới, cô cũng không có ý định đi. Vương Linh đã trở lại, hết thấy, khôi phục lại quỹ đạo bình thường, anh đã thay y phục đi tới trên ban công, bộ lễ phục đó liền bày ra ở giữa giường lớn.

“Một mình anh đi đi, Nam Dạ Tước, anh cho rằng tôi sẽ có loại tâm tình này sao?”

Nam Dạ Tước ở bên người cô ngồi xuống, kéo qua hai bả vai Dung Ân làm cho cô dựa sát tại trước ngực mình, “Chỉ là dạ tiệc từ thiện mà thôi, một lúc sẽ về, lộ cái mặt mà thôi.”

“Tôi không có hứng thú. ” Dung Ân bỏ tay của anh qua một bên, cầm lấy lược chải chuốt cẩn thận cho Dạ Dạ.

Không khí có chút lúng túng, Nam Dạ Tước sắc mặt hiển nhiên u ám, nhưng nếu Dung Ân không bận tâm cảm thụ của anh, anh không kiên trì nữa, từ trong tủ quần áo tìm ra cà vạt sau đó tự xuống lầu.

Dung Ân đứng ở trên ban công, nhìn xe Nam Dạ Tước chạy nhanh ra khỏi Ngự Cảnh Uyển, cho đến rất xa sau, cô mới thả Dạ Dạ xuống đứng dậy. Lý Hàng cùng A Nguyên hẳn là bận rộn công tác, hai ngày này cũng không đến, Dung Ân đi tới đầu cầu thang, thấy Vương Linh đang ở dưới lau chùi, cô theo hành lang rón ra rón rén đi tới trước thư phòng, mở cửa đi vào.

Loại dạ tiệc từ thiện này, hàng năm đều có mấy lần như vậy, Nam Dạ Tước cũng rất phiền chán, cho nên đều chỉ có ý đến một chút.

Lúc anh đi vào, vừa vặn, đứng ở trên đài phát biểu chính là Bùi Lang, đây là chính phủ đứng ra cử hành, cho nên người trình diện đặc biệt nhiều.

Hạ Phi Vũ mặc lễ phục đến, cô buông cánh tay Hạ Tử Hạo ra, đi tới bên người Nam Dạ Tước, “Chỉ một mình anh sao? Bạn gái đâu rồi?”

Nam Dạ Tước nhàn nhã đi dạo cầm cốc chân dài đi tới ban công, hai mắt anh sáng quắc, đưa mắt trông về phía xa, toàn bộ thành phố Bạch Sa thu hết vào trong tầm mắt, “Tôi chỉ là tới đây lộ cái mặt thôi, tí nữa liền trở về”.

Hạ Phi Vũ để tóc rũ xuống, tóc uốn lộn lớn vừa khéo che kín hai bên, Nam Dạ Tước nghiêng đầu, thấy vẻ mặt cô ta hiện lên ai oán, anh không khỏi gơ tay lên, muốn vén lên tóc dài hai bên của cô.

Hạ Phi Vũ cả kinh lui về, Nam Dạ Tước biết trong bóng ma lòng cô còn chưa tản đi, tay anh cũng không có thu hồi, “Tôi chỉ muốn xem một chút”.

Con người đen láy trên mặt liền nổi lên tầng nước, về sau do dự một chút, đem mặt của mình dán vào lòng bàn tay Nam Dạ Tước, ngón cái của anh vuốt ve trên mặt non mịn của cô ta, đem một ít tóc gạt ra. Vết sẹo kia, đã không có như ban đầu đập vào mắt kinh sợ, nhưng vẫn còn một vết hồng tồn tại, muốn nó nhạt đi, e rằng còn cần chút thời gian.

Nam Dạ Tước ngón cái ở phía trên xẹt qua, áy náy trong lòng thần nhiên dựng lên, cái xúc giác dữ tợn khi sờ vào đó, gợi lại trí nhớ đêm đó. Hạ Phi Vũ chớp hàng mi dày, nước mắt rớt xuống trên mu bàn tay anh, cô nhìn thấy trong mắt buông lỏng cùng với mềm mại, cô tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, thân thể từ từ nghiêng qua, bước qua hai bước, dựa vào trên đầu vai anh.

“Hai vị thật là có nhã hứng, ở nơi này đón gió ngắm trăng sao?” Bùi Lang khước miệng chứa ý cười đi qua, quần áo cắt may vừa vặn toả ra khí chất bất phàm, Hạ Phi Vũ khẽ nhún mào, không để lại dấu vết từ trước người Nam Dạ Tước rút ra, “Thì ra là Bùi công tử.”

“Giới thiệu bạn gái của tôi, Tiêu tiểu thư.” Bùi Lang đem tay phải đưa về phía sau, hai người chỉ thấy một đôi tay tách ra khỏi bức rèm che, cô gái đi tới có vóc người duyên dáng, lễ phục màu đen bao toả ra tư thái gợi cảm xinh đẹp, cô gái đem tay phải để trong lòng bàn tay Bùi Lang, cả khuôn mặt theo ánh đèn sáng ngời hiện lên hiện trước mặt người khác, “Tước, đã lâu không gặp.”

Hạ Phi Vũ sắc mặt cứng đờ, trên mặt nụ cười thiếu chút nữa khó có thể duy trì. Nam Dạ Tước nhận ra người phụ nữ này, cô là người mẫu Tiêu Hinh, cô đã từng được anh bao nuôi qua, chỉ là không phải ở Ngự Cảnh Uyển.

Cô gái đã sớm không phải còn bộ dáng ngây ngô ban đầu, cô đưa tay ra, hướng về phía Hạ Phi Vũ, “Hạ tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Ngại đang trước mặt người khác, Hạ Phi Vũ phải cùng cô nắm tay, “Đúng vậy, đã lâu không gặp.”

“Các người biết nhau sao?” Bùi Lang tay trái theo thói quen liền ôm eo Tiêu Hinh, “Hẳn là, còn là quen biết đã lâu?”

“Xem như thế đi.” Tiêu Hinh khước miệng câu khởi cười nhạt, ngay cả Nam Dạ Tước cũng kinh ngạc, “Các người làm sao sẽ biết?”

Sắc mặt Hạ Phi Vũ ngẩng lên đang vui vẻ từ từ lộ ra âm trầm cùng với bất an, cô tay trái nắm chặt chén rượu trong tay, thần sắc thấp thỏm, trước tiên mở miệng nói, “Tước, anh quên sao, chỗ anh ở trước kia, anh thường xuyên để cho em đi qua lấy đồ cho anh, có đôi khi chuẩn bị dạ tiệc muốn mặc quần áo, thường xuyên qua lại, chúng ta dĩ nhiên là biết.”

Hạ Phi Vũ hiện tại mới cảm giác mình đến cỡ nào bi ai, anh có vô số nữ nhân, thế nhưng nhiệm vụ của cô, vĩnh viễn chỉ là các vai diễn giống nhau mà thôi.

Tiêu Hinh kéo lên khước miệng sau gạt đầu, trong ánh mắt cũng rất lạnh, ánh mắt càng giống một thanh kiếm bắn về phía Nam Dạ Tước, “Tước, anh còn nhớ rõ anh ban đầu là vì sao không quan tâm tôi sao?”

Bùi Lang hoàn toàn giống như là người ngoài cuộc đứng ở bên cạnh, nhưng hẳn ít nhiều gì cũng biết chuyện Nam Dạ Tước cùng Hạ Phi Vũ, mà tin tức về Tiêu Hinh, cũng là hẳn ngoài ý muốn biết được, cơ hội hôm nay, quả quyết không phải là vô tình gặp được, hẳn phải trợ giúp Dung Ân, cho cô ở phía sau đẩy một cái.

Nam Dạ Tước đối với chuyện bỏ rơi phụ nữ, từ trước đến giờ không có kiên nhẫn, thân hình cao to thu hồi về sau tựa vào lan can bên cạnh, hướng về phía Hạ Phi Vũ nói, “Chúng ta đi.”

Hạ Phi Vũ gạt đầu, cô một khắc cũng không nghĩ nán lại, nhưng Tiêu Hinh hiển nhiên sẽ không như vậy bỏ qua cho cô, mắt thấy hai người sắp rời đi, cô gái xoay thân trở lại, bỏ lại một quả bom cỡ lớn, “Là bởi vì tôi mang thai con của anh, , muốn biết nguồn gốc không, là Hạ Phi Vũ đối thuốc tránh thai của tôi.”

Nam Dạ Tước không còn kịp mở miệng nữa, Hạ Phi Vũ cũng đã phản bác ra khỏi miệng, “Cô không nên ngậm máu phun người, tôi lúc nào lại đối thuốc của cô?”

Tiêu Hinh khước miệng câu khởi cười rất lạnh, “Hạ Phi Vũ, là tôi tận mắt nhìn thấy, cô còn có thể giả bộ sao? Lúc ấy tôi đã mang thai, cô còn tới đến đối thuốc của tôi, có lần này liền có lần trước, tôi biết rõ tính tình Tước, tôi lúc nào không uống thuốc? Tôi lúc ấy đã cảm thấy có cái gì không đúng, còn cùng cô tranh

chấp, nhưng là cô khuyên tôi, để cho ta đi tìm Tước ngã bài, nói hắn sẽ đối với tôi không giống với nữ nhân khác. Cũng trách tôi ban đầu không có chủ ý, giống như kẻ ngu nghe lời của cô, mới tìm đến Tước Thúc... ” cô gái nói đến đây mà, trong hốc mắt trong suốt đang lóe lên, cô mân chặt đôi môi đỏ mọng, đem ánh mắt tinh xảo hướng đến gương mặt tuần tú của Nam Dạ Tước, “Chỉ tiếc, tôi đụng phải hòng súng, Hạ Phi Vũ nắm giữ căn cứ chính xác tôi mang thai sau, để cho tôi giấu diếm chuyện cô ta đối thuốc, nếu không sẽ làm cho tôi thân bại danh liệt...”

“Không, cô đúng là ngậm máu phun người, ” Hạ Phi Vũ gấp đến độ hai mắt đỏ bừng, giải thích, “Tước, anh đừng nghe cô ta.”

Nam Dạ Tước nhấp nhẹ ngụm rượu, lát sau liền đem sự kiện cùng Dung Ân mang thai liên hệ, ánh mắt của anh có thâm ý nhìn vào mắt Hạ Phi Vũ, về sau liền rơi vào trên người Tiêu Hinh, “Chuyện cách lâu như vậy, tôi tại sao phải tin cô, có chứng cứ gì?”

Tiêu Hinh bình tĩnh nhìn người đàn ông này, hắn đã từng sủng ái cô, cô muốn cái gì, hắn liền cho cái đó, cô gái khéo mắt xẹt qua khổ sở, “Không có chứng cứ, tôi chỉ là để cho anh biết chuyện này thôi, không làm cho chuyện giống như thế này phát sinh lần nữa ở trên thân người khác, Hạ Phi Vũ, cô không cảm giác mình làm bậy quá sâu sao?”

Hạ Phi Vũ đôi môi run rẩy, hung hăng uống một ngụm rượu, cả tay liền run rẩy.

“Nói sau, tôi cùng Hạ chủ quản cũng có hợp tác qua, ” Bùi Lang nắm eo Tiêu Hinh, đem cô hướng ra phía sau, người đàn ông khẽ động khéo miệng, trên mặt Hạ Phi Vũ trắng bệch, êm tai nói, “Còn nhớ rõ lần trước cô cho tôi tin tức không? Cô nói Dung Ân đi cùng Liêu quản lý hợp tác chính là trong tiểu khu kia, cũng để cho tôi đi tới, còn nói, để cho tôi hưởng thụ sung sướng...”

135. Chương 116 (p2)

Chương 116 (p2)

Sắc mặt Nam Dạ Tước chìm xuống hung ác, đáy mắt thâm thúy giống như dòng nước xiết hiện lên, “Chuyện khi nào?”

“Không, Tước, anh chớ tin tưởng lời bọn họ nói, Bùi công tử, tôi đắc tội anh khi nào sao? Khiến cho anh trăm phương ngàn kế đối phó tôi như vậy...”

Bùi Lang biết thế lực Hạ gia, nhưng hắn cũng không để vào trong mắt, “Không phải sao? Ngay lúc đó công nhân hình như là thủ hạ của trưởng phòng Hạ đúng không? Bọn họ rất phối hợp, còn giúp tôi khóa trái cửa ...”

Giọng nói, muốn bao nhiêu mặt mũi liền có bấy nhiêu...

Nam Dạ Tước nắm chặt cốc rượu, ngón giữa phát ra tiếng ma sát, anh khẽ nheo hai mắt lại, Bùi Lang biết anh đã bị chọc giận, nơi này là nơi công cộng, không thích hợp đánh nhau, “Bất quá, cũng coi như cô ấy là người phụ nữ có bản lĩnh, tình nguyện nhảy lầu cũng không đáp ứng cùng tôi, lúc ấy thật đúng là hiếm, nếu không phải tôi kịp thời bắt được cô ấy..., cô ấy thật từ lâu hai trực tiếp nhảy xuống, thế nào, chuyện này cô ấy không có nói cho anh biết sao?”

Hạ Phi Vũ lắc đầu, nước mắt đã tràn ra hốc mắt, cô không nghĩ tới Bùi Lang sẽ đâm cô một nhát, “Bùi công tử, cơm có thể ăn lung tung, nói cũng không thể nói loạn.”

“Anh chỉ cần hỏi một chút những công nhân kia, không phải rõ ràng sao?”

“Anh nói cho tôi biết những thứ này, mục đích là cái gì? ” Nam Dạ Tước không có tức giận, cũng là đổi loại thái độ nói chuyện, “Bùi công tử cũng không giống như là cái loại người có mang thiện tâm này”.

Bùi Lang nghe vậy, không giận mà cười, “Nguyên nhân à, nói ra cũng rất đơn giản, tôi xem trọng người phụ nữ của anh, từ trước kia đến bây giờ vẫn luôn là vậy, Tước thiếu nếu không thể bảo vệ tốt cô ấy, chi bằng, đem cô ấy nhường lại cho tôi như thế nào?”

Nam Dạ Tước cười lạnh, con ngươi đen lầy lạnh băng, Bùi Lang cầm chén rượu cùng anh đứng đối mặt, khí thế không hề thua anh, đầu lưỡi người đàn ông chống đỡ hạ khoe miệng, cười ra tiếng, “Thì ra là Bùi công tử còn có cái sở thích lấy người phụ nữ đã qua tay người khác.”

Bùi Lang gương mặt tuần tú gương cười, “Phụ nữ cùng rượu giống nhau, càng thuần càng thơm.”

Hai người người một câu ta một câu, hoàn toàn không có nhìn thấy sắc mặt Hạ Phi Vũ đã trắng bệch, Nam Dạ Tước đem chén rượu thả vào trên tay bồi bàn, bước đi ra sân thượng.

“Tước, anh chờ em một chút, hãy nghe em nói...”

Bùi Lang hai mắt hàm chứa thâm ý nhìn bóng lưng hai người, Tiêu Hinh hé ra khuôn mặt tinh xảo khẽ giơ lên, trong con ngươi, ánh sáng đang lóe lên, người đàn ông nhấp rượu, “Cô nói, có thật không?”

“Bùi công tử, anh không chỉ một lần hỏi tôi như thế”, Tiêu Hinh đi tới kéo cánh tay hắn, “Chúng ta đi thôi.”

Bên trong đôi mắt người phụ nữ đau thương không lừa được người, Bùi Lang lắc đầu, Hạ Phi Vũ này, làm ra nghiệt còn không ít.

Nam Dạ Tước không còn kịp đợi đến dạ tiệc kết thúc liền đi ra khỏi khách sạn, Hạ Phi Vũ kéo lên làn váy theo sát ở phía sau, nước mắt làm ướt mặt, người đàn ông đi rất nhanh, gió lạnh thổi lên một góc Tây phục của anh, tiếng giấy cao giãm chói tai, cô chăm chú đuổi theo, “Tước, Tước...” lần này thật không giống với lúc trước, anh đi nhanh như vậy, ngay cả quay đầu nhìn nài đợi cô cũng không có, Hạ Phi Vũ một tắc cũng không rời nóng lòng bước nhanh hơn, lại không nghĩ trọ chân, cả người mới ngã xuống đất, đầu gối cũng bị trầy xước.

Dáng vẻ cao lớn rắn rỏi của Nam Dạ Tước càng đi càng xa, cô ta thử mấy lần muốn đứng lên, nhưng vết thương trên đầu gối đau nhói làm cô ta ngã ngồi trở về, Nam Dạ Tước lái xe trở lại trước mặt Hạ Phi Vũ, anh đạp thắng xe, sắc mặt như trước lạnh lùng hướng về phía ngoài cửa sổ xe, “Không ngờ rằng, sau lưng tôi cô lại làm nhiều chuyện mờ ám như vậy”.

“Tước, anh đừng nghe bọn họ, em...”

“Tôi không gọi điện thoại chứng thực cái gì, cô nên biết, nếu tôi muốn tra ra..., cho dù chuyện này chôn bao sâu cũng sẽ đem nó đào lên, Phi Vũ...” người đàn ông như là báo đi sẵn con người nhạy cảm liếc hướng về phía cô, Nam Dạ Tước cười lạnh, “Coi như, cánh tay từng là của tôi này nên sớm chém đi rồi, hôm nay cũng không còn gì để dây dưa thêm nữa, cho dù tôi đã từng thiếu nợ cô, nhưng sau này, đừng lại kiểm chuyện với Dung Ân nữa, cô ấy là người cô không thể đụng, biết không?”

Giọng anh bình thản, nhưng ẩn chứa hung ác nham hiểm, Hạ Phi Vũ một chữ cũng sẽ nghe lọt vào không thể không hiểu, “Anh cũng tin phải không?”

“Cũng trách tôi, để cô tự tung tự tác.”

Người đàn ông khởi động xe, Hạ Phi Vũ thấy thế, hai tay khẩn trương kéo cửa xe của anh, “Tước, nếu không phải anh không để em ở bên cạnh, em cũng sẽ không làm những chuyện kia, Tiêu Hinh, Dung Ân, còn có nhiều phụ nữ như vậy, anh đối đãi với em, tại sao không thể giống như đối đãi với bọn họ như vậy?”

“Cho nên, cô đã nghĩ ra cách này để làm cho tôi sớm chán ghét bọn họ?”

“Em không có, thật không có...” Hạ Phi Vũ liều chết không thừa nhận.

Nam Dạ Tước ngón tay gõ vô lăng mấy cái, “Thuốc của Dung Ân, đúng là bị đổi, có thể ra vào Ngự Cảnh Uyển, cũng chỉ có cô”.

Hạ Phi Vũ hiểu rõ tính người đàn ông này, hai tay của cô gắt gao cầm cửa xe, “Nhưng là, ... Dung Ân cô ta cũng không có mang thai mà, hơn nữa cô ta bây giờ còn đang bên cạnh anh, cho nên, cho nên...”

Trong mắt Nam Dạ Tước xuất hiện một ánh nhìn lạnh thấu xương, ban đầu anh để cho Vương Linh che giấu chuyện này, cho nên, Hạ Phi Vũ cũng không biết Dung Ân mang thai, anh thu hồi ánh mắt lại, chột đập chân ga.

Xe thể thao kêu gào mấy cái rồi liền cấp bách muốn xông ra, Hạ Phi Vũ tránh né không kịp, hung hăng té trên mặt đất, chạt vạt không chịu nổi.

Xuyên thấu qua kính chiếu hậu, người đàn ông chẳng qua là lơ đãng ngó lại, anh mở ra mui xe, để cho toàn bộ gió lạnh thổi vào.

Người phụ nữ cúi trên mặt đất khóc dữ dội, Nam Dạ Tước nói ra những lời như vậy, đối với cô mà nói, thật không có gì tàn nhẫn hơn.

Thử nghĩ xem Hạ Phi Vũ yêu anh lâu như vậy, cuối cùng đổi lấy, vẫn là bị hất ra không chút nào thương tiếc, không có gì so sánh với Nam Dạ Tước đối với cô chán ghét tàn khốc hơn.

Lái xe trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân đang ngồi ở trên ban công, trong thư phòng tìm khắp vẫn không có tìm được CD..

Nam Dạ Tước đem xe dừng hẳn, sau đi vào trong nhà, lúc ngẩng đầu nhìn qua ban công, con người anh hơi nheo lại, nhìn về Dung Ân, những bức tức kia dường như cũng dịu đi.

136. Chương 117

Chương 117 (p1)

Khi Nam Dạ Tước đi tới lầu hai, Dung Ân đã từ ban công trở lại trong phòng ngủ.

Cô mặc áo ngủ, hiển nhiên là vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt. Dạ Dạ đang nằm bên trong chiếc chăn nhỏ dưới đất, chỉ lộ ra cái đầu. Khi Nam Dạ Tước mở cửa phòng bước vào, Dung Ân đã ngồi trên giường.

Anh đi đến bên cạnh cô, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc dài đen nhánh của Dung Ân. Cô không nghĩ anh sẽ trở lại nhanh như vậy, Dung Ân tránh né động tác của Nam Dạ Tước, “Dạ tiệc kết thúc rồi sao?”

Nam Dạ Tước ôm eo, cầm tựa nhẹ lên đỉnh đầu của cô: “Em cùng với Bùi Lang rất thân thiết sao?”

Dung Ân sợ run lên, không biết tại sao anh lại hỏi như vậy, đôi mắt cô rũ xuống, “Không phải rất thân, nhưng mà anh ta đã từng giúp tôi, thời gian đó...còn giúp tôi chăm sóc mẹ.”

“Hắn muốn em, phải không?”

Dung Ân nhú mày, trầm nghĩ, Nam Dạ Tước có phải đã nhận ra cái gì không, cô đẩy lồng ngực của người đàn ông ra, giọng nói giận dữ: “Rốt cuộc là anh muốn nói cái gì?”

Nam Dạ Tước thở dài một tiếng, lại một lần nữa đem cô ôm vào trong ngực, “Em cũng thật là bất cần, bị người ta khóa trái trong phòng mà cũng không biết, Bùi Lang là tên cầm thú, lúc trước lại có thể buông tha em, thật sự là hiếm có.”

Dung Ân mở to đôi mắt “Anh làm sao lại biết được chuyện đó?”

“Nếu Hạ Phi Vũ đã đối với em như vậy, tại sao lúc trước không nói?”

Khóe miệng Dung Ân nhếch lên, giọng điệu như châm chọc nói “Trước đây, tôi ở trong mắt anh là cái gì? Anh đã không tin tưởng tôi, tôi tại sao lại phải mất thời gian giải thích.”

“Vậy thuốc tránh thai đâu, thuốc bị em đổi, ở đâu?”

Dung Ân nhú mày, vẻ mặt khó hiểu “Nam Dạ Tước, anh hôm nay làm sao vậy? Thuốc đó tôi đã sớm để nước cuốn hết đi rồi, chuyện đã qua lâu như vậy, sao bây giờ anh lại hỏi đến?”

Nếu không có Tiêu Hình, không có Bùi Lang, rất nhiều việc, Hạ Phi Vũ không tự mình nói, tự nhiên sẽ thật sự chìm vào quên lãng.

Mà chuyện tráo thuốc của Dung Ân, lại hết lần này đến lần khác trùng hợp như vậy.

Hai tay Nam Dạ Tước nâng mặt cô lên, không nói gì, chỉ là khẽ hôn nhẹ một cái liền rời ra, bi ai trong đôi mắt kia còn chưa mất đi, anh không có ép cô.

Tiếp đó, lại hai mươi mấy ngày trôi qua, cái không khí năm mới này từng giọt từng giọt theo thời gian trôi đi. Phần lớn thời gian Dung Ân đều rất bình thản, thỉnh thoảng Diệp Tử lại đến cùng cô trò chuyện. Qua năm mới, Nam Dạ Tước dường như rất bận rộn, ít khi có mặt ở Ngự Cảnh Uyển. Lúc Dung Ân ở nhà một mình, sẽ tiếp tục tìm kiếm đĩa CD. Nhưng vật đó thật sự giấu rất kĩ, cô gần như lật tung cả phòng lên mà vẫn không thấy bóng dáng nó.

Đến một ngày, Dung Ân thấy Nam Dạ Tước ở trong thư phòng, lại lấy chiếc CD kia ra.

Mỗi lần vào Dung Ân đều không dám mở đèn sáng, cô ngồi ở chỗ lúc trước Nam Dạ Tước làm việc, hai tay dò xét trên mặt bàn, cũng không tìm được cái gì. Cô cho rằng sẽ có ngăn bí mật cất giấu, nhưng sờ tới sờ lui cũng vẫn không tìm thấy. Cửa phòng mở ra một khe nhỏ, mỗi lần cô đều xác định Nam Dạ Tước đã ngủ say mới dám vào đây, cô tìm vô cùng cẩn thận, trên mặt hiện lên sự lo lắng.

Ngoài cửa, nhất cử nhất động của cô đều không thoát khỏi được ánh mắt của người đàn ông, khuôn mặt tuấn tú của Nam Dạ Tước trong bóng đêm tỏa ra sự mờ mịt, hai bàn tay buông bên người không chút dấu vết nắm chặt lại, thân hình cao lớn chắn ở cửa, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh, sau đó mấy bước liền rời khỏi.

Dung Ân hiển nhiên là không tìm thấy, Nam Dạ Tước tuy rằng đã biết, nhưng vẫn không vạch trần, vẫn bình thường như trước.

Hôm đó, người đàn ông trở về rất sớm, dặn Vương Linh chuẩn bị nhiều đồ ăn, khi Dung Ân đứng ở ngoài ban công, chỉ thấy người bên dưới bộ dạng bận rộn, cô ôm Dạ Dạ đi xuống, “Sao lại làm đồ nướng?”

“Dung tiểu thư, là thiếu gia căn dặn chuẩn bị.”

Buổi tối khi ăn cơm, rất yên tĩnh, Nam Dạ Tước bảo Vương Linh ôm Dạ Dạ tránh đi. Cây bạch quả này, bởi vì chuyển mùa mà trở nên trơ trụi, Dung Ân mặc quần áo đơn giản ở nhà, bên ngoài khoác áo lông, “Trời lạnh như vậy, anh nghĩ như thế nào mà lại muốn ăn bữa tối ngoài trời vậy?”

“Tôi rất thích cảm giác như vậy, muốn hồi tưởng một lần nữa.” Nam Dạ Tước rót rượu đổ cho cô, bàn tay to lớn của anh dán ở eo của Dung Ân, đem ly rượu đặt bên bờ môi cô, rượu đỏ vừa thấm vào môi cô, người đàn ông liền xoay người hôn cô. Nam Dạ Tước hôn rất tỉ mỉ, mỗi nụ hôn đều nhẹ nhàng vừa phải. Hai tay Dung Ân chặn trước ngực anh, có thể cảm nhận được dục vọng nóng rực dưới lòng bàn tay, người đàn ông vùi mặt vào cổ cô, mạnh mẽ mút động mạch cổ của cô.

Anh nhìn không được lâu như vậy, đêm nay, nói gì đi nữa nhất định sẽ muốn cô.

Cánh tay Nam Dạ Tước giữ chặt lấy thắt lưng cô, nâng cô lên, đặt Dung Ân ngồi lên trên đùi mình, hai ngón tay dễ dàng cởi áo lót của cô, tay kia thì kéo quần của cô xuống.

Dung Ân vội ngăn lại, thần sắc hoảng loạn lên “Nơi này là ở bên ngoài, anh điên rồi sao?”

Nam Dạ Tước cúi đầu, ở trước ngực cô cắn mạnh một cái, Dung Ân đau đến kêu ra tiếng, “A —— “

“Ân Ân, mấy ngày nay tôi đã dung túng em đủ rồi, đêm nay không được, tôi muốn em.” Tiếng nói của người đàn ông trở nên khàn khàn, lòng bàn tay lạnh như băng theo vật áo của Dung Ân tiến vào, cô gấp đến mức bắt đầu vận vẹo, trước mặt mọi người như vậy, ai đi qua cũng có thể thấy, “Chúng ta, chúng ta đi vào trong phòng...”

Nam Dạ Tước nâng đôi mắt đã mê loạn lên, hẳn là vì uống rượu, hô hấp cũng đã bắt đầu trở nên nặng nề, anh hơi nhú mày, cũng không suy nghĩ nhiều, “Được, chúng ta đi vào phòng ngủ.”

Dung Ân vốn định nhân cơ hội trì hoãn lại ý nghĩ của anh, nhưng dọc theo đường đi, người đàn ông gần như là kéo cô đến phòng ngủ chính, anh đem Dung Ân ném lên giường lớn, thân thể cũng theo đó áp lên.

“Không được, anh đừng chạm vào tôi —— ” Dung Ân không thể chịu nổi anh chạm vào cô. Cô vì tìm chiếc đĩa CD, có thể đem sự hận thù kia đè nén xuống, nhưng mà tiếp xúc như vậy, cô không ngại trang được, “Nam Dạ Tước, anh muốn điều gì cũng đều chiếm được rồi, anh còn muốn gì nữa?”

Người đàn ông đứng dậy dạng chân bên hai thất lưng của Dung Ân, hạn chế động tác của cô, cũng không hề chạm cô, “Thứ tôi nghĩ muốn lấy được?” Nam Dạ Tước từ trên cao nhìn xuống cô, anh muốn, không phải là lòng của cô sao? “Ý em chính là, tập đoàn Viễn Thiệp sao?”

Từ trước đến nay anh nói được thì làm được, mấy ngày nay, anh chính là đang chuẩn bị để nắm lấy tập đoàn Viễn Thiệp, chỉ còn một bước cuối cùng.

Dung Ân cắn môi, thân thể hơi run, “Diêm Việt đã chết, anh còn muốn làm anh ấy chết cũng không yên tâm, thật sự phải đem Diêm gia vào chỗ chết sao?”

Nam Dạ Tước tháo cà vạt xuống, đem khuy áo sơ mi cởi hết ra, lộ ra vòm ngực cùng với cơ bụng săn chắc, anh nâng cổ tay lên, muốn cởi đồng hồ ra, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn chưa tiếp tục. Ánh mắt Dung Ân nhìn theo động tác của anh mà dừng lại ở chiếc đồng hồ, Nam Dạ Tước thấy cô nhìn chằm chằm vào tay mình liền đem chiếc đồng hồ đặt trước mặt cô “Biết đây là cái gì không?”

Sắc mặt Dung Ân nghi hoặc, nhú mày “Đây không phải là đồng hồ sao?”

Nam Dạ Tước lắc đầu, anh cúi người xuống, đem hai tay của Dung Ân đang đặt trước ngực kéo ra, “Sớm muộn cũng có một ngày, tôi sẽ giao nó cho em, Ân Ân, tôi sẽ đem tất cả của tôi giao cho em.”

Nam Dạ Tước cởi quần lót, lúc anh hôn cô, rõ ràng cảm thấy sự giãy giụa của Dung Ân bắt đầu yếu đi, cô kinh ngạc nhìn vào khoảng không, tất cả của Nam Dạ Tước...có thể nào, chính là chiếc đĩa CD kia không? Người đàn ông giữ lấy mặt cô, khi thì khê hôn khi thì gặm cắn, Dung Ân hoàn toàn xuất thần, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt cô đơn của anh, anh tinh tế hôn, trên khuôn mặt hoàn mỹ kia, sắc sảo của Nam Dạ Tước, đã bị mài đều tại người phụ nữ này, anh thối lui lại, tựa trán vào trán cô.

Dung Ân thu hồi thần sắc, tầm mắt đối diện với cặp mắt u ám tối tăm kia. Cổ họng Nam Dạ Tước nhẹ động, Ân Ân, em muốn chiếc đĩa CD...chẳng lẽ, thật sự muốn đưa tôi vào chỗ chết sao? Hai tay anh mở lòng bàn tay Dung Ân ra, mười ngón tay đan vào nhau, anh làm nhiều như vậy, thật sự đều đã uống phí sao? Ngay cả sự ngoan ngoãn của cô bây giờ, chỉ sợ cũng chỉ vì muốn lấy chiếc CD kia...

“Ân Ân, tìm tôi không phải làm bằng sắt.” người đàn ông không rõ vì sao lại nói ra câu đó, làm cho Dung Ân không biết phải trả lời như thế nào. Tim của anh cũng sẽ chảy máu, lúc nó đang đập, bị cô đâm không chỉ một dao, Dung Ân trong lòng cất giấu tràn đầy tàn nhẫn, cô chưa từng quay đầu lại nhìn, nếu cô có thể quay đầu lại, sẽ phát hiện được người đàn ông này yêu cô nhiều đến dường nào.

Nhưng, cô vẫn chưa quay lại.

Nam Dạ Tước để tay lên ngực tự hỏi, nếu muốn cô yêu anh, có thể sao? Anh cởi áo lông của Dung Ân ra, kháng cự trong mắt cô, giống như một mũi dao nhọn, anh đều nhìn thấy rõ ràng, nhưng cô lại giả vờ như bản thân tự nguyện. Kiểu hi sinh như vậy, không chỉ là một lần, mỗi một lần hoan ái, thật ra, đều để lại những thương tổn không hề nhỏ, đó chính là con dao hai lưỡi, trong khi vui sướng, cũng sẽ hung hăng đâm chính mình bị thương.

Dung Ân nhìn chằm chằm người đàn ông trên người, lúc anh xuất hiện ban đầu, đều dùng điệu bộ cướp đoạt xâm nhập vào cuộc sống của cô, anh ta xé bỏ những yên bình thuộc về cô, hề là thứ cô lưu luyến, đều bị hủy hoại trong tay người đàn ông này. Như thế này cũng tốt, nói không chừng...cô thật sự có thể tự do, con người giống như ác quỷ này đã đè ép người đàn ông của cô, cuối cùng cùng sẽ xuống địa ngục, Dung Ân, người cuối cùng cũng có thể thở ra.

Hốc mắt cô bỗng nhiên bắt đầu cay xè, những kí ức ảm sâu trong trí nhớ, vào thời điểm này đang trào lên, cô kể cho anh ta truyền thuyết về hoa hướng dương, anh ôm cô ngồi ở trên ban công xem pháo hoa, còn có, bộ dạng khi anh đem Dạ Dạ đến cho cô...

Dung Ân rất muốn khóc, trong lòng không khỏi thấy chua xót, cô không muốn vào lúc này lại làm lộ ra cảm xúc của mình, hai tay ôm lấy cổ Nam Dạ Tước, khi nước mắt chảy ra, cô nhắm chặt mắt lại, để những giọt nước mắt trong suốt rơi xuống giữa khoảng không. Lúc Nam Dạ Tước hôn cô rất dịu dàng, bàn tay cũng

vậy, dường như đang phát tiết ở nơi nào đó những bi phần, Dung Ân chịu đau, thời điểm Nam Dạ Tước tiến vào, gần như không có chút đạo đầu nào, trực tiếp, mạnh mẽ tiến vào.

Liều chết triển miên, bọn họ hung hăng cắn đối phương không thả, Nam Dạ Tước giống như một con dã thú bị nhốt lâu ngày, ở trên người cô không ngừng phát tiết, Dung Ân từ đầu đến cuối đều dùng sức mà ôm anh, cô cảm thấy tâm mình trống rỗng, cái gì cũng không có, cô giống như một con rối, ánh mắt cũng trống rỗng.

Trên giường lớn màu xanh lục, từng mảng từng mảng vết nhơ chảy ra, Nam Dạ Tước xoay người lại cắn vào miệng Dung Ân, cô cảm giác như môi bị rách đến đau đớn, máu tươi, thuận theo chuyển động của người đàn ông rơi xuống trước ngực trắng nõn của Dung Ân.

Nam Dạ Tước nhắm chặt mắt, dục vọng thối lui, anh xoay người nằm chết dí bên cạnh.

Anh để Dung Ân tựa lên ngực mình, hơi thở gấp gáp của người đàn ông thật lâu sau mới bình ổn lại, ngón tay anh tinh tế vuốt ve bờ vai cô, trên trán, vẫn còn lấm tấm mồ hôi chưa rút đi.

Nam Dạ Tước nằm một chút, liền ngủ thiếp đi.

Dung Ân nằm trên ngực anh không hề nhúc nhích, cho đến khi hô hấp của người đàn ông trở nên trầm ổn, cô mới cẩn thận ngẩng đầu lên, Nam Dạ Tước dường như ngủ rất say, mái tóc màu đỏ rượu rử xuống, đôi mắt nhắm chặt, môi mỏng mím lại, bộ dạng anh khi ngủ, vĩnh viễn khiến người ta cảm thấy say lòng người.

Dung Ân ngừng thở, khẽ đẩy anh “Nam Dạ Tước, Nam Dạ Tước?”

Anh thật sự ngủ rất say, trở mình, đưa cánh tay để ở trước người.

Ánh mắt Dung Ân dừng lại trên chiếc đồng hồ trên tay kia, cô nửa ngồi xuống, động tác hết sức nhẹ nhàng, khi cô nghiêng người, mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, cô rất rõ ràng, một khi thất bại... cô sẽ như thế nào. Cô chạm vào cổ tay Nam Dạ Tước, cố gắng nhẹ nhàng nâng tay anh lên, lúc đang lấy chiếc đồng hồ, trái tim Dung Ân thấp thỏm vô cùng, nhịp tim dồn dập, tim như lập tức có thể nhảy ra ngoài.

Chiếc đồng hồ kia rất nặng, mặt ngoài được viền một vòng kim cương sáng chói, Dung Ân cầm nó trong tay, cũng không nhìn ra có gì khác thường. Cô cẩn thận dò xét, nhớ tới chiếc dây chuyền trước kia Diêm Việt từng tặng mình, cô xoay ngược chiếc đồng hồ lại, sờ qua lại một hồi, quả nhiên tìm được một cái chốt bí mật, nhẹ nhàng đẩy, đồng hồ liền mở ra.

Mà chiếc đĩa CD làm cho bọn họ lên trời xuống đất tìm cũng không ra, quả nhiên là giấu bên trong.

Dung Ân không dám chần chừ lâu, cô lấy chiếc đĩa CD nắm trong tay, quay người lại, người đàn ông đưa lưng về phía cô, vẫn như trước ngủ rất say. Dung Ân cẩn thận đem đồng hồ đeo lại trên tay Nam Dạ Tước, sau khi làm xong một loạt động tác, cô đã sớm trống rỗng, tay chân đều cứng ngắc.

Mặc dù lấy được chiếc CD kia, nhưng Dung Ân lại không biết giấu ở đâu, hơn nữa phải nhanh chóng đưa ra ngoài, nếu không để lâu, Nam Dạ Tước nhất định sẽ phát hiện.

Cô đứng dậy, sau khi nghĩ ngợi, liền đem nó kẹp vào quyển sách vẫn thường mang bên mình.

Bởi vì hai người đưa lưng về phía nhau, Dung Ân không hề biết lúc này mắt Nam Dạ Tước vẫn như trước đang mở, mái tóc ngắn rử xuống, cặp mắt thâm sâu kia càng phát ra vẻ u ám. Đèn ngủ ở đầu giường chiếu trùm lên hai vai người đàn ông, nhưng cũng đồng thời, che đi tất cả bi thương cùng lạnh lẽo trên khuôn mặt anh.

Anh đã từng nói, sớm hay muộn cũng có một ngày, anh sẽ giao tất cả của anh vào tay cô, bao gồm cả tài sản cùng với tính mạng.

Nhưng mà, cô không đợi được, cô thật sự không thể đợi được.

137. Chương 118

Chương 118: Anh chết đừng mong được nhắm mắt.

Dung Ân vừa nằm lên giường, Nam Dạ Tước liền xoay người, một cánh tay đè lên ngực của cô.

Cô ngừng hô hấp, che giấu nỗi sợ hãi, xoay đầu lại chỉ thấy mắt của Nam Dạ Tước đã khép chặt, lúc mới này chỉ là động tác theo bản năng sau khi ngủ say mà thôi.

Dung Ân không quen làm những chuyện lén lút này. Bây giờ, toàn thân cô cảm giác được mồ hôi lạnh lẽo, sau nửa đêm trần trọc, làm sao cũng không ngủ được.

Cô nghiêng người, khuôn mặt đối diện mặt của Nam Dạ Tước, Đôi mắt sáng ngời của Dung Ân trở nên âm đạm, lại xoay người, lưng đối diện với anh.

Người đàn ông áp sát thân mình, đem cơ ngực săn chắc trần truồng áp vào lưng của Dung Ân, cánh tay anh rất tự nhiên ôm lấy vòng eo của cô, gương mặt tuần tú vuốt ve cái cổ của cô, tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Dung Ân bị anh ôm chặt thân thể luôn luôn cứng ngắc, không thả lỏng được. Cô mở to mắt, đợi tới sáng.

Khi Nam Dạ Tước tỉnh lại kéo cô vào lòng anh, đem mặt cô đối diện với anh, cái mũi thân mật để xuống: "Sao vậy? ngủ không ngon? mắt đỏ hết rồi."

Dung Ân đem mắt rũ xuống che dấu; "Không có việc gì, tối hôm qua gặp ác mộng."

Ngón tay Nam Dạ Tước quần lấy lọn tóc trước ngực cô, khoe miệng ám muội kéo lên, "Tại sao lại gặp ác mộng, có phải làm chuyện gì mờ ám?"

Dung Ân kéo tay anh, muốn đứng lên, "Nếu như nói vậy, anh chẳng phải liên tục gặp ác mộng mỗi đêm sao?"

Cánh tay Nam Dạ Tước đè lên bụng cô, đem cô kéo lên giường, anh giữ bờ vai cô, "Ân Ân, bây giờ em đã ngủ ở bên cạnh anh, tại sao cứ suy nghĩ chuyện quá khứ? Anh sẽ không gặp ác mộng, bởi vì anh đã quen rồi." Anh nghiêng người hôn lên mặt của cô, "Tối hôm nay có lẽ anh sẽ không về, em phải ngủ một mình."

"Vì sao?" Đôi mắt Dung Ân lóe lên, đây có lẽ là cơ hội có thể đem CD ra ngoài.

"Anh phải bàn một vụ làm ăn rất quan trọng." Môi của Nam Dạ Tước chưa rời khỏi khuôn mặt cô, bàn tay mơn trớn mỗi tác da thịt trắng nõn và trơn bóng của cô, Đêm nói, vào buổi sáng dự vọng của đàn ông là mãnh liệt nhất, lời này thật đúng. Anh quần quýt lấy Dung Ân, khi bàn tay cô đụng đến ga giường, cô nghĩ nhất định phải thay hết những thứ này, không cần nhìn cũng biết, bây giờ khẳng định có vết bẩn loang lổ.

Đến buổi chiều hai người mới dậy, Dung Ân đem ga giường đã thay ra để vào máy giặt, lúc cô làm những việc này, ánh mắt bất an cứ nhìn chằm chằm vào Nam Dạ Tước, sợ anh hôm nay đột nhiên sẽ dùng cái CD.

Người đàn ông đi đến ban công, anh đóng cửa sổ, hẳn là gọi điện thoại.

Dưới ánh sáng mặt trời, viên kim cương đính trên tai trái chói sáng. Anh chống tay ở lan can, vẻ mặt nặng nề nhìn về phía xa xăm, sau khi điện thoại được kết nối, anh đơn giản dặn dò nói: "Này, a Tôn, giúp tôi một việc."

Đầu điện thoại bên kia, truyền đến mấy tiếng cười nhẹ, "Cậu còn có việc gì cần phải người khác hỗ trợ sao?"

Nam Dạ Tước châm một điếu thuốc, con người nhẹ nhàng nheo lại. "Không phải đùa, buổi tối tôi có hành động, cần cậu phối hợp... Đúng, cậu nghĩ cách vây quanh cái bến tàu, đến lúc đó, tôi sẽ dẫn a Nguyên và Lý Hàng, tôi nghĩ xem xem... Được, ok."

Anh cúp điện thoại, hưng hăng hút điếu thuốc, đôi mắt thăm dò của anh sắc bén như chim ưng, Nam Dạ Tước xoay người, bắt gặp hình ảnh Dung Ân đang bận rộn trong phòng ngủ, tình cảnh này, nhìn như thế nào, cô đều giống như cô vợ chăm chỉ đang làm việc nhà. Ánh mắt của Nam Dạ Tước có chút xuất thần, cho đến Dung Ân ngẩng đầu, tầm mắt chạm nhau, Nam Dạ Tước mới từ ban công đi vào: "Việc này, để cho Vương Linh làm là được."

"Tôi mà không làm việc thì sẽ thành sâu gạo mất." Dung Ân đem ga giường sạch ra, sau khi giặt sạch, thơm ngát mà thanh nhã, rất dễ chịu.

Không qua bao lâu, Lý Hàng và a Nguyên tới Ngự Cảnh Uyển, Nam Dạ Tước ở thư phòng, khi Dung Ân đứng ở cửa, giọng nói bên trong thật vang, không có đè thấp âm lượng.

“Lão đại, cứ như cũ, tôi cùng Lý Hàng đi cứu được rồi.”

“Đúng, chúng ta dẫn người qua, sẽ không gặp chuyện đâu.”

“Không”. Nam Dạ Tước rút một điều xì gà đặt lên mũi ngửi hương vị, thứ này, bình thường anh cũng không hút.”Tôi nay tôi sẽ cùng đi với các cậu, chuyến làm ăn này rất quan trọng, không thể có sơ sót, lúc hàng đến, tôi sẽ đích thân lên kiểm tra.”

A Nguyên không an tâm, “Nếu anh tự ra tay sẽ rất nguy hiểm.”

“Chuyến làm ăn nào của chúng ta mà không nguy hiểm?” Nam Dạ Tước xem thời gian, “Các cậu đi chuẩn bị đi, ăn cơm tối xong, đi với tôi qua bên đó.”

Dung Ân trở về phòng, cô muốn chuẩn bị, nhưng phát hiện hai tay của mình đang run run, cảm giác căng thẳng, lấp đầy trong lòng cô.

Nam Dạ Tước ở trong thư phòng rất lâu mới trở về phòng ngủ, hai tay của anh vòng qua eo của Dung Ân, ôm cô từ phía sau.”Ân Ân, nếu một ngày nào đó anh chết, em sẽ thế nào?”

“Nam Dạ Tước, anh có chín cái mạng, anh chết được sao?” Dung Ân muốn kéo tay anh ra, nhưng người đàn ông kiên trì ôm cô chặt hơn, “Đợi tí, chúng ta đến chỗ mẹ cô.”

Mặt Dung Ân lộ vẻ kinh ngạc: “Tại sao?”

“Anh muốn đi.” Nam Dạ Tước đem mặt gối lên vai cô, “Chúng ta đi thăm bà.”

“Thôi đi.” đôi mi thanh tú của Dung Ân nhú lại, quả quyết cự tuyệt, cô không muốn tiếp xúc nhiều với Nam Dạ Tước.” chờ sau này có thời gian hãy đi.”

Trong mắt của Nam Dạ Tước có tia “thất vọng xệt qua, anh nghĩ nghĩ,” Anh đưa em ra ngoài chơi, suốt ngày ở nhà, sớm muộn sẽ sinh bệnh.”

“Tôi không muốn ra ngoài.” Dung Ân tránh khỏi người anh, “Buổi tối không phải anh có việc sao, nghỉ ngơi tí đi, tôi kêu Vương Linh chuẩn bị cơm tối.”

Nam Dạ Tước đưa tay ra, chế trụ cổ tay Dung Ân, đem cô kéo đến trước mặt mình, “Thay quần áo, anh ở dưới lầu chờ em, đi ra ngoài một chút, sẽ không làm chậm trễ chuyện của anh.” Người đàn ông nói xong liền đi ra phòng ngủ, lúc đi đến cửa anh xoay người nhìn qua, Dung Ân do dự đứng ở đó, khoé mắt anh đau đớn, thần sắc âm trầm, Ân Ân, em không cần cẩn thận như vậy, anh sẽ cho em cơ hội đẩy anh xuống vực thẳm.

Nam Dạ Tước lái xe ra Ngự Cảnh Uyển, một lúc, Dung Ân mới thay xong quần áo đi xuống. Bên trong xe đang mở máy sưởi, còn có âm nhạc thư giãn, “Chúng ta đi đâu?”

Người đàn ông không nói gì, lái xe đến một câu lạc bộ.

Khi xuống xe, có thể trông thấy mặt trời lặn ở phía tây, anh kéo Dung Ân đi vào, vào thang máy ngắm cảnh, mãi cho đến tầng đỉnh, mới mang cô đi ra ngoài, “Chỗ này là chỗ tốt nhất có thể ngắm toàn bộ cảnh đẹp ở thành phố Bạch Sa.”

Gió lạnh gào thét thổi vào bên trong cổ áo, lạnh đến cả người run run, Nam Dạ Tước để cô đứng ở trước lan can, Dung Ân nhìn xuống phía dưới, thấy vầng đầu hoa mắt, giống như muốn đắm xuống dưới. Nơi này là chỗ nổi tiếng nhất để ngắm cảnh, kỳ thực bây giờ chưa phải lúc, sẽ đẹp hơn nữa vào buổi tối. Nam Dạ Tước kéo cô đến kính viễn vọng, điều chỉnh phương hướng, “nhìn xem, có thể nhìn thấy nhà của chúng ta ở đâu?”

“Làm sao có thể thấy được?” Dung Ân ngoài miệng nói như vậy nhưng vẫn điều chỉnh thử.”KHông được đâu, nhiều nhà cao tầng quá, nhưng tôi thấy được Tước Thước.”

Nam Dạ Tước ôm cô từ phía sau, bởi vì chiều cao của hai người, cằm của anh vừa vịn để trên đỉnh đầu cô, “Phải không? Nhìn kỹ lại.”

“Khách sạn trọ trời thấy rồi...vui thật,còn có thể thấy khách đang dùng cơm ở đó.” Dung Ân hai tay điều chỉnh kính viễn vọng, may mắn Không cảm giác được Nam Dạ Tước đang dẫn cô tiến lên phía trước, phần eo cô như đụng phải vật cứng rắn,hai tay Nam Dạ Tước nắm ở hai bên người dung Ân,bởi vì phía sau dùng sức,cô không thể không nhoài người lên phía trước.

Gió lạnh càng sắc bén, thổi tới trên mặt giống như là cắt da thịt,Dung Ân đem kính viễn vọng ra, gió thổi đập lại đây,cặp mắt cô đỏ lên, đau đến nỗi híp lại một đường,lông mi dày phe phẩy, nước mắt cũng chảy ra.Dưới chân, giống như trống không,lan can chỉ giữ được nửa thân dưới.Dung Ân không biết khi nào Nam Dạ Tước đem cô tới chỗ cao nhất.

“Sợ không?”

Dung ân không sợ cao,nhưng tình hình bây giờ,g giống như đang đứng trước vực thẳm ,hai tay cô nắm chặt lan can,”Anh dẫn tôi tới đây muốn làm gì?”

“Muốn cho em ngắm phong cảnh.”Hai tay Nam Dạ Tước ôm chặt eo cô,ngón tay cái anh vuốt ve nhẹ nhàng eo cô,có lẽ,chỉ cần anh đẩy xuống, cô sẽ lập tức từ trên cao rơi xuống,đổi lại là Nam Dạ Tước của ngày xưa,anh thật sự sẽ ra tay. Nhưng bây giờ,anh không làm được, người đàn ông thờ ơ, đem Dung Ân kéo trở lại trong lòng,gương mặt cô vì lạnh mà đỏ bừng,lúc ra ngoài mặc cũng ít,không nghĩ tới anh sẽ dẫn cô đi thổi gió lạnh

Nam Dạ Tước nâng mặt cô lên, đem hơi ấm trong lòng bàn tay truyền cho cô,”lạnh không?’chúng ta về thôi.”

Anh đem Dung Ân ôm trong vòng tay,cô liếc hướng sườn mặt anh, người đàn ông này bất thường,Dung Ân bắt đầu bất an,”Nam Dạ Tước, tối nay có phải anh sẽ đi một nơi rất nguy hiểm?”

“Em lo lắng sao?” Anh hỏi ngược lại.

Phải lo lắng không? Hay là đang nghĩ, làm sao có cơ hội diệt trừ anh.

Dung Ân mở miệng,nhưng không biết nói gì,cô xoay mặt, người đàn ông nắm chặt tay cô,kéo cô về phía trước,”Đi về, chúng ta về làm cơm.”

Vốn dĩ,lúc về Ngự Cảnh Uyển, Vương Linh đã chuẩn bị xong bữa tối,Nhưng Nam Dạ Tước kiên trì,nói anh muốn ăn cháo trắng,cũng muốn chính tay Dung Ân nấu.

Lúc ăn cơm, Lý Hàng và a Nguyên cũng tới,thần sắc của mỗi người rất trầm trọng.Bên tay Nam Dạ Tước để tô cháo nóng hổi, Dung Ân ngồi ở bên anh,trên bàn,bàn tay to lớn của người đàn ông kéo tay cô,”Lý Hàng, a Nguyên, sau này, cô ấy sẽ là chị dâu của các cậu.”

A nguyên đang ăn cơm, thiếu chút nữa phun ra hết thức ăn trong miệng.Lý Hàng nhú mày,giật mình. DUNG Ân phản ứng càng kịch liệt, cô dùng sức muốn rút tay ra.

Nhưng Nam Dạ Tước lại gắt gao nắm bắt,thần sắc trên mặt cũng không giống đùa,”Sau này nhìn thấy cô ấy, biết xưng hô như thế nào?

“Vâng.” Ân tượng của a Nguyên đối với cô không đổi,nhưng cũng cung kính mở miệng”chị dâu.”

Dung Ân biết cách xưng hô này có nghĩa gì, nếu như Nam Dạ Tước muốn vĩnh viễn đi vào chợ đen, anh muốn nhuộm đen cô, biến cô thành loại người giống anh.

Ánh mắt cô có chút sợ hãi đảo qua mấy người đó. Lý Hàng đang vui đầu ăn cơm,khuôn mặt tuần tú bày ra một loại chắc chắn,về hoang mang và giãy giụa lúc đầu của dung Ân tùy theo vẻ mặt bình tĩnh của anh dần dần tiêu tán,cô đem tầm mắt dời sang a Nguyên, khó khăn động đậy khóe miệng.

Ăn xong cơm, Nam Dạ Tước dẫn Dung Ân lên lầu,”kiểm cho anh một bộ quần áo.”

Cô đến trước tủ, ngón tay lướt qua một loạt, ngừng lại ở một bộ âu phục màu trắng,chất lượng thủ công,màu trắng có chút đẹp mắt, Dung Ân chọn cái áo trong màu hồng phấn,Nam Dạ Tước rất hợp với loại màu sắc này.Có thể thoát ra loại khí chất tà mị cùng ngả ngớn. Khi xoay người, Người đàn ông đã cởi hết quần áo đứng phía sau cô. Anh gơ hai tay đợi Dung Ân thay cho anh,sau khi cài hết nút,cô kiếng mũi chân đeo cà vạt cho anh.

Bất tri bất giác, Nam Dạ Tước luôn luôn hy vọng Dung Ân có thể đảm đương vai trò này, cô hôm nay không bài xích, Nam Dạ Tước rõ ràng biết, cô không phải cam tâm tình nguyện tiếp nhận, mà là giả vờ thuận theo, muốn đưa tiền anh nhanh hơn.

Dung Ân giúp anh sửa lại cổ áo, ngón tay khẽ vuốt qua cần cổ anh, bộ âu phục ôm sát cơ thể càng thể hiện lên dáng người cao ngất và lãnh ngạo của Nam Dạ Tước, hai tay anh nắm giữ thắt lưng Dung Ân, hôn lên cái trán của cô, "Anh ra ngoài đây."

"Uh."

Dung Ân đứng ở chỗ cũ, Nam Dạ Tước xuống lầu, cô nghe thấy tiếng động cơ, đi ra ban công, xa xa nhìn lại, bọn họ đã lái xe rời khỏi Ngự Cảnh Uyển. Cô trở về phòng, đem cái đĩa ra, lấy túi xách, gấp gấp xuống lầu.

"Dung tiểu thư, đã trễ thế này cô muốn đi ra ngoài sao?" Vương Linh đang thu dọn bát đĩa, thấy cô xuống dưới liền ngẩng đầu nói.

"Đúng." Dung Ân cũng không quay đầu lại chạy chậm ra khỏi Ngự Cảnh Uyển, cô tìm một chỗ để gọi cho Bùi Lang, hẹn anh gặp mặt ở quán trà lần trước, rồi mới bắt xe đi.

Bùi Lang tới nơi trước Dung Ân, anh để cái laptop bên cạnh, sau khi Dung Ân đến trước cửa quán trà, vừa lúc nhìn thấy bác gái Lưu từ trong bước ra, cô vẫy tay chào hỏi, "Bác Lưu."

"A, Dung Ân về rồi à, tiểu Nam đến rồi sao?"

Đột nhiên nhiệt tình thiếu chút nữa cô chịu không nổi, miệng cô cười cứng đờ. "không, anh ấy không về ạ."

"À, lần sau về cùng nhau thì tới nhà bác chơi nhé."

"Dạ được."

Dung Ân nhìn bác Lưu rời khỏi, cô đi vào quán trà, Bùi Lang thấy cô ngay, vẫy vẫy tay.

Tay phải cô đút vào túi áo lông, trong lòng bàn tay nắm chặt cái CD, Bùi Lang rót chén trà cho cô, "Nào, uống một ngụm trà trước."

"Nam Dạ Tước đêm nay đi ra ngoài, chắc Lý Hàng đã nói cho anh biết?"

"Đúng, anh đã cho người theo dõi, đến lúc đó sẽ bắt tại trận."

Dung Ân lấy bàn tay ra, đem CD tới trước mặt Bùi Lang, "Anh xem có phải cái này hay không, em lấy được rồi."

Trên mặt người đàn ông nhất thời lộ ra kinh hỷ, anh vội vàng tiếp nhận cái CD, ngón tay gõ vài cái, sắc mặt hồi phục lại vẻ ngưng trọng nói, "Cần phải mật mã."

"lyo8o9, anh thử xem."

Người đàn ông ngón tay thon dài gõ lên bàn phím, Dung Ân thấy mắt anh ta lóe sáng, "Dung Ân, em giỏi thật." Một chuỗi dãy số liệu hiện ra, Bùi Lang vội cầm lấy điện thoại, "alo, làm theo phương án hai, đúng, phải làm sạch sẽ... không phải có tay bắn tĩa sao? đúng, để lão tam ra tay."

Động tác bưng chén trà của Dung Ân dừng lại, Bùi Lang cất điện thoại, khóe miệng hơi hơi hướng về phía trước nhếch lên, "Thiên thời địa lợi, đêm nay chính là cơ hội tốt nhất để xử lý Nam Dạ Tước."

"Đêm nay?" Cô lặp lại lời người đàn ông.

"Đúng." Bùi Lang nhìn ra trong mắt cô có sự khác lạ, "Như thế nào Dung Ân, không cam lòng sao?"

Cô lắc lắc đầu: "Không phải." Nhưng mà lại không nói lên được tâm tình như thế nào, hai tay cô nắm chặt chén trà, nhớ tới cái chết của Diêm Việt, ngực lại đau nhói.

"Em nghĩ, gọi điện thoại cho anh ta."

Nam Dạ Tước đi đến bến tàu, thuyền đã cập bờ bỏ neo, gió lạnh thổi hương mái tóc ngắn màu rượu đỏ của người đàn ông, anh đi lên boong tàu, phía sau, Lý Hàng và a Nguyên theo sát sau.

Anh châm điều thuốc, ánh sáng của đốm lửa ở ngửa ngón tay nhấp nháy, a Nguyên tiến lên nói, "Lão đại, tôi đi vào nhé."

Nam Dạ Tước gật đầu, gập thân hình cao lớn xuống, hai tay chống đỡ trên lan can, nơi này có mai phục, anh biết, chỉ bằng một mình Dung Ân, cho dù cô có lấy được cái đĩa cũng vô dụng. Nam Dạ Tước muốn nhìn xem, là ai ở phía sau trợ giúp cô.

Anh đã ra lệnh cho thuộc hạ vắng lưới chung quanh đây, anh nắm chắc mười phần, có thể tránh khỏi sự truy sát của đối phương.

Lý Hàng luôn đứng cạnh anh, lá vàng rụng xuống, cặp mắt u ám kia có chút hờ hững.

Dung Ân lấy điện thoại ra, trong đó chỉ có số của Nam Dạ Tước, cũng chỉ gọi được cho anh, ngón tay mảnh khảnh của cô nhẹ nhàng ấn, Bùi Lang nhìn chăm chăm động tác của cô, nhìn ngón tay cái mịn màng mà trong suốt của cô, giống như là vỏ sò.

"Sao vậy, không gọi điện cho anh ta sao?"

Dung Ân mân mê khoe miệng, cô uống một ngụm trà, "Này, trà đắng quá."

"Phải không?" Ánh mắt người đàn ông nhìn cô không rời, "Không phải trà đắng, mà là lòng em đắng."

Dung Ân bật nắp điện thoại, Nam Dạ Tước hút xong điều thuốc từ trong túi lấy ra cái ví, mở nó ra, lộ ra tấm hình chụp trộm. "Lý Hàng, cậu thấy cô ấy xinh đẹp không?"

Anh lần đầu tiên nhìn thấy, thành thật trả lời, "Xinh đẹp."

"Nhưng là, phụ nữ càng xinh đẹp lòng dạ càng thâm độc..." Nam Dạ Tước khoe miệng co rút, ngón tay cái anh vuốt ve sườn mặt của cô. "Cố giữ bên cạnh người con gái trong lòng không hề có cậu, giống như để trái bom hẹn giờ bên đầu gối."

Khoe mắt Lý Hàng Hiện lên kinh ngạc, anh liếc hướng mắt Nam Dạ Tước vọng tưởng có thể từ thần sắc của anh mà tìm ra manh mối, nhưng anh đem ví cất vào trong túi, về mặt hồi phục như lúc ban đầu, cảm xúc lúc này chỉ là thoáng qua.

Tiếng chuông di động vang lên, có chút chói tai, tiếng vang chợt đến phá tan sự thanh thản không bình thường này.

Sóng nước bờ sông rất xiết, đập vào bờ, bọt nước bắn tung tóe có thể bắn vào mặt người. Mơ hồ có thể ngửi được mùi máu tươi.

Nam Dạ Tước lấy điện thoại ra, nhìn thấy dãy số của Dung Ân.

Anh cúi xuống, cô chưa bao giờ chủ động gọi điện thoại cho anh, hay là... Thần sắc u ám của người đàn ông bỗng nhiên biến mất, có lẽ, anh bất tri bất giác đã hâm nóng trái tim của Dung Ân, cô gọi cuộc điện thoại này để nói với anh, ở đây có mai phục, kêu anh cẩn thận.

Nghĩ như vậy, anh liền vội ấn nút trả lời, Lý Hàng ở gần bên cạnh anh, có thể rõ ràng thấy được khoe miệng người đàn ông chậm rãi câu lên, lóe lên tia ao ước.

"Alo, Ân Ân?"

"Nam Dạ Tước" khi anh nghe thấy câu này, cũng đã mơ hồ cảm thấy bất an. Dung Ân nắm chặt điện thoại, cô đứng lên, nhìn ra phía ngoài cửa sổ. "Còn nhớ lúc trước tôi đã nói gì với anh không?"

"Nói gì?"

"Tôi nói, Nam Dạ Tước, tôi muốn anh chết không nhắm mắt!" Giọng nói Dung Ân rất lạnh, trong khoe mắt, nước mắt tràn ra, "Tôi không quên được cái chết của Diêm Việt, cho dù tôi có giả vờ thanh thản, nhưng anh ấy đã cắm rễ trong tim tôi, chúng tôi vốn dĩ có thể rất tốt, lại đều bị anh làm hủy hoại..."

"Ân Ân, vậy những chuyện tôi làm vì cô thì sao? Cô không nhìn thấy phải không..."

“Tôi chưa bao giờ yêu cầu anh làm bất cứ việc gì cho tôi,Nam Dạ Tước,cho dù anh khoác lên bộ da người,nhưng anh vẫn là ác ma,lúc anh giết người, mắt cũng không chớp, tôi sẽ không sống chung với loại người như anh, tình yêu của anh, tôi không chấp nhận nổi...”

Khuôn mặt tà tử của người đàn ông hiện lên thống khổ,anh xoay người,đôi mắt phượng hẹp dài biểu lộ cảm giác đau đớn,”Vậy cô gọi điện đến làm gì,tử biệt sao?”

Khuyên tai trái của anh bỗng nhiên nóng lên,lóe lên tia sáng ngọc bích lộng lẫy,Nam Dạ Tước biết,anh đã bị theo dõi.

Tay bắn tĩa đã phục kích ở đây rất lâu rồi,hắn chọn một vị trí ẩn nấp,đang đợi cơ hội tấn công tốt nhất.

Nam Dạ Tước khéo mắt nhạy bén,trần định vô cùng, anh tin mình có thể tránh khỏi.

“Tôi chỉ muốn nói với anh một chuyện.....”

“Chuyện gì?”

“Nam Dạ Tước, tôi mang thai rồi.....”Bùi Lang đang uống trà giạt mình ngẩng đầu lên,chỉ thấy tay để dưới của Dung Ân nắm chặt.

Nam Dạ Tước mở miệng,khuôn mặt thần sắc cứng đờ,lông mày anh co lại dần dần dần ra,”Thật vậy không?Ân Ân, thật vậy không?”

Người đàn ông mừng rỡ như điên,sự phản bội của cô,đến lúc này,anh tất cả đều có thể không so đo.”Ân Ân...”

Họng súng của Tay bắn tĩa đã nhắm ngay trái tim của Nam Dạ Tước.

Viên kim cương tai trái nóng lên,phát ra cảnh báo,khi anh phải tránh ra,lại nghe thấy giọng nói của Dung Ân từng chữ từng chữ ở phía bên kia vọng đến, cô cắn chặt răng,”nhưng, tôi đã phá thai, bây giờ tôi đang ở trước cửa bệnh viện,tôi đã bỏ đứa con của anh...”

Trái tim anh treo lên,rơi xuống đáy sâu, bình sinh lần đầu tiên Nam Dạ Tước quên phản ứng.

“Đoàng——”

Anh buông điện thoại, khi cánh tay mở rộng,viên đạn thuận gió bay đến,xát qua cổ tay anh,đâm thẳng vào tim anh!

Anh tự tin có thể tránh khỏi,nhưng không phải,anh tránh không thoát.

Lời nói của Dung Ân hoàn toàn đem tim anh đập nát,khi viên đạn bắn trúng.Nam Dạ Tước cũng không cảm giác được đau,theo lẽ thường,cả người lui lại hai bước,đổ xuống sàn,và rơi xuống sông.

Trên mặt nước, máu tuôn tung tóe,nhuộm một màu đỏ tươi trên làn nước.Tiếng động đĩnh tai nhúc óc thông qua di động truyền đến tai Dung Ân,bên kia hoàn toàn rối loạn,không ai ngờ,Nam Dạ Tước sẽ bị phương thức này bắn chết.

Bộ âu phục màu trắng nổi trên mặt nước, trước ngực, giống như cái lỗ hồng hung hăng toát máu tươi ra ào ạt,dần dần, bộ âu phục bị nhuộm thành màu phấn hồng, đỏ đậm, mảng máu nồng đậm lan tràn ra ngoài,trên sàn tàu,một loạt đèn pin rơi xuống, dường như màn đêm cũng đều bị nhuộm đỏ. Gió gào thảm thiết,tiếng sóng vỗ giống như tiếng khóc vang vọng.Làm người nghe không khỏi nổi lên một niềm chua xót.

138. Chương 119

Chap 119: Tế điện cô đơn

Cô nói dối anh, cô không mang thai. Ước nguyện của cô đã thành. Nam Dạ Tước ra đi... cặp mắt đó vẫn còn mở to.

Bùi Lang cầm khăn giấy trên bàn đưa cho Dung Ân. Bàn tay cô buông xuống, điện thoại rớt xuống mặt đất.

Anh cúi người xuống nhặt lên, đem khăn giấy trong tay đưa tới trước mặt Dung Ân. Thấy cô như người mất hồn đứng bất động, Bùi Lang liền lau mặt cô.

Cô sợ hãi lùi lại “sao vậy?”

“Em đang rơi nước mắt.”

Thật không? Dung Ân sờ soạng gương mặt mình mới phát hiện lòng bàn tay lạnh ngắt. Cô lấy mu bàn tay lau qua loa vài cái. Nhưng lại phát hiện càng cố lau đi, nước mắt kia lại càng chảy nhiều hơn.

“Em không khóc, làm sao em có thể khóc được chứ?” Dung Ân nhận lấy điện thoại Bùi Lang đưa cho cô, nắm ngón tay cô nắm chặt lấy, từng đốt ngón tay hiện ra rõ mồn một.

Người đàn ông đi đến bên cửa sổ nhận điện thoại. Dung Ân lúc này mới cảm thấy trái tim cô trong rỗng, giống như không có gì chống đỡ cho cô, tay chân không chút sức lực, hai chân rụng rời ngồi trên ghế dựa.

“Anh ta chết thật rồi sao?”

Bùi Lang quay lại ngồi trước mặt cô. Lúc này, gương mặt tái nhợt của cô khiến anh mảy may nhìn không ra một chút gì đó gọi là vui sướng và giải thoát. Ngược lại, trong đôi mắt tĩnh mịch đó, ẩn chứa từng nét bi thương, một nỗi đau mà anh không gọi tên được, “Với một phát súng chí mạng đó, có lẽ khi chết cũng không đau đớn lắm đâu.”

Dung Ân khẽ hé mở bờ môi, nỗi buồn đè nặng khuôn ngực làm cô đến thở cũng không nổi. Chính mình đã báo được thù cho Diêm Việt, thì phải vui vẻ lên mới phải. Cô vội vàng lau đi nước mắt, muốn cười, nhưng khóe miệng nhếch lên phát họa ra nụ cười còn khó coi hơn lúc khóc.

“Dung Ân, em không cần phải miễn cưỡng.” Bùi Lang quan tâm nói.

“Em không có miễn cưỡng.” Cô chột lên tiếng. Tiếng nói phát ra mới biết là không khống chế được, những nhóm người đang uống trà phía xa xa cũng đều hướng về phía họ. Dung Ân đặt điện thoại lên bàn, không ngờ là lại làm đổ chén trà ra, tóm lại là, tay chân luống cuống “Xin lỗi anh.” “Không sao.” Bùi Lang liền lau sạch bàn, “Em thật sự không sao chứ?”

Hai tay Dung Ân ôm mặt, anh chỉ nhìn thấy hai vai run lên. Trước đây, cô hận đến muốn lấy mạng Nam Dạ Tước. Mỗi ngày đối mặt với gương mặt đó, cô hận không thể nhanh chóng đưa

anh ta xuống địa ngục. Nhưng hôm nay, rõ ràng biết được anh ta sẽ không quay lại nữa, cả người cô lại thấy trống rỗng. Cô mở to mắt, nhắm mắt lại, đều có thể nhìn thấy Nam Dạ Tước với vòng tay ôm cô ấm áp, và cả dáng vẻ anh lúc hôn trán cô nữa.

Trên bến cảng, là cảnh đầm máu của hai bên.

Lý Hàng vì không muốn dấy lên sự nghi hoặc nên đã tách A Nguyên ra sớm một bước. Những người trong thuyền cầm súng xông ra, một cảnh chiến hỗn loạn.

A Nguyên đứng ở trên sàn tàu kêu lên “Đại ca, Đại ca...”

Chiếc đèn pha bỗng nhiên bị cháy, những mảnh nhỏ thủy tinh văng tung tóe khắp nơi. A Nguyên giơ cánh tay lên che mặt, thuận thể trốn vào mặt sau sàn tàu.

Hơn nửa thân người Nam Dạ Tước chìm vào dòng sông, cái rét lạnh tận xương cốt từ chân tay đi vào trong cơ thể anh. Anh cảm giác được ngực mình như bị ngàn tấn đá đè lên, áp lực nặng như muốn nhấn chìm anh xuống đáy biển. Miệng đã uống mấy ngụm nước lạnh ngắt, anh bắt đầu ho khan, từng ngụm từng ngụm máu lớn trào ra tung tóe, xung quanh tối đen như mực, không thể nhìn thấy gì cả.

Nước sông bao phủ lên đến miệng anh, dâng lên đến mũi, rồi cả, đôi mắt dài mê hoặc đó...

Ngâm mình giữa dòng nước lạnh đó, cũng tốt hơn là hàng ngàn mũi kim đâm vào anh, Nam Dạ Tước cực nhọc nhắm đôi mắt lại, thực sự anh hoàn toàn không thấy đau nữa rồi.

Lúc mới gặp, họ chính là không cùng đẳng cấp với nhau, anh vĩnh viễn không quên được cảnh Dung Ân quỳ trước mặt anh, dáng điệu rớt rượi của cô, bộ dạng quật cường không chịu khuất phục. Có thể từ giây phút đó, Dung Ân đã quyết định là sẽ không chấp nhận anh.

Anh bạt mạng đem cô bước vào cuộc sống của mình, anh hủy hoại vẻ bình lặng của cô, ép cô vào đường cùng để đầu hàng. Ngay từ lúc đầu, hai người bọn họ đã đứng ở trên hai vách núi, đẩy nhẹ một cái, nhẹ nhàng không cần chém đứt cũng sẽ tách nhau ra. Người phụ nữ này, thật sự là không giống ai cả, tới lúc này, Nam Dạ Tước mới hiểu được, cuộc sống mà cô muốn, chính là sự bình dị, đơn giản; nhiều hơn nữa, cô ấy không cần.

Nhưng, hiểu được thì sao chứ? Nam Dạ Tước nghiệm lại câu nói của bản thân, anh đến chết cũng không buông tay.

Anh thấy bản thân mình thật đáng thương đáng buồn cười, đẩy thân mình ột người phụ nữ, ngay cả mạng sống cũng đưa nốt. Anh muốn thử xem, anh muốn hạ thấp địa vị bản thân mình để yêu cô, điều mà trước đây anh chưa từng làm. Bởi vì anh biết người phụ nữ này kiêu ngạo và kiên cường, sự bất bình đẳng trước đây đều là do Nam Dạ Tước bắt ép. Trong lòng anh nghĩ, sự hèn mọn quy phục như vậy, cô có thể nhìn thấy hay không? Rồi từ đó cô có thể quên đi vô số những tổn thương mà anh đã đem đến cho cô không?

Những gì anh đã làm, chỉ là vì có thể để anh lưu lại trong trái tim cô. Qua thời gian, anh nghĩ rằng anh có thể đem tất cả những gì cô khắc cốt ghi tâm về Diêm Việt cùng với những vết sẹo mà anh để lại xóa đi hết. Nhưng Nam Dạ Tước đã sai lầm, rất nhiều thứ, một khi đã khắc ghi vào trong lòng, rất khó để mài mòn nó. Có thể nó sẽ dần dần mờ đi, nhưng nếu muốn xóa sạch đi, không phải rất khó sao?

Mặt nước cuộn lên vì những cơn sóng, thân hình của Nam Dạ Tước bị đẩy về phía trước, chỉ là anh ta nhắm mắt lại, cái gì cũng không nhìn thấy nữa.

Vào thời điểm anh mất đi ý thức, anh nghĩ, Dung Ân, nếu như có kiếp sau thì em đối với anh sẽ như thế nào?

Ít nhất, cô có thể yêu trọn vẹn không? Nếu như thời gian có thể quay trở lại, anh có còn yêu cô nữa không?

Một chiếc ca nô chạy nhanh lại, trên bến tàu, một đám người khác đã tới, tình hình dưới nước đã không còn ai bận tâm đến. Ca-nô bẻ lái một vòng thì dừng lại một lúc, không ai nhìn thấy rõ người trên đó là ai, đợi đến khi cuộc chiến không dễ dàng gì đã được khống chế, chiếc ca nô đó sớm đã đi mất dạng.

Dung Ân hai tay đang cầm chén trà, cô nhắm mắt lại, chưa kịp yên tĩnh chút, đã nghe được tiếng nói kinh ngạc của Bùi Lang ở đối diện “Sao có thể như vậy được?”

Cô mở to mắt, “Sao vậy?”

Bùi Lang đưa tay chuyển máy tính sanh hướng Dung Ân, chỉ thấy trên màn hình xuất hiện một khuôn đối thoại, một thông báo màu đỏ hiện thị là phải nhập mật mã. Người đàn ông nhập vào mật mã mà Dung Ân đã đưa cho trước đó vào, bên trên hiển thị “Mật mã không đúng”. Bùi Lang không cam lòng, lại nhập thêm lần nữa, nhưng lại thấy màn hình nhấp nháy một hồi, sau đó, phía dưới bắt đầu hiện ra màn hình màu đen. Anh lập tức bấm lưu, nhưng không có tác dụng, những chuỗi số liệu bị phá hủy toàn bộ. Ngay cả máy vi tính cũng bị virus xâm nhập, đen cả màn hình, không thể thao tác được nữa.

“Tại sao lại có thể như vậy?”

Bùi Lang sắc mặt nghiêm trọng, hai tay để lên trán “Dung Ân, em lấy được chiếc đĩa này như thế nào?”

Cô kể lại đơn giản về tình huống đêm đó cho anh ta nghe. Bùi Lang nghe vậy, vẻ mặt tỏ ra trầm ngâm, chau mày, “Việc này e rằng không đơn giản như vậy, chiếc đĩa này chắc hẳn đã có xử lý gì rồi, chiếc đĩa thực sự, có lẽ đang còn ở trên người Nam Dạ Tước...”

Dung Ân hạ mi mắt, “Ý anh nói, chiếc đĩa này là giả?”

“Ít nhất, phần sau của chiếc đĩa là giả. Vừa rồi Lý Hàng gọi điện nói Nam Dạ Tước đã sớm bố trí người ở xung quanh bến tàu. Anh ta đem CD giao cho em, chắc là để tóm người đứng phía sau em. Chỉ là anh ta không ngờ được là bản thân lại bị bắn chết.” Bùi Lang khê thờ dài, “Chắc chắn là anh ta muốn xem xem, người phối hợp với anh là ai, ai mà còn cả gan đụng đến anh ta.”

“Những hành động vừa rồi, chẳng lẽ không phải là người của cảnh sát sao?”

“Tất nhiên là không phải, nếu đổi lại là phía cảnh sát xuất quân, thì không đụng vào anh ta được rồi, cái này gọi là đen ăn đen...” Bùi Lang cũng không nói tiếp nữa, khuôn mặt tuần tú của anh nghiêm túc “Em và mẹ Dung chuẩn bị đi, anh đã chuẩn bị chỗ ở mới cho em. Bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, thuộc hạ của anh ta, người đầu tiên bị nghi ngờ chính là em đó.”

“Không cần đâu,” Dung Ân quả quyết cự tuyệt, “Nếu bọn họ đã ráp tâm tìm tới, em có trốn ở đâu cũng không thoát được...”

“Bây giờ Nam Dạ Tước đã chết rồi, tài sản dưới tên anh ta, ngày mai sẽ bị niêm phong, cái này không thể mất nhấm mất mở cho qua được, cho nên...”

“Anh yên tâm đi,” Dung Ân hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, “Em chỉ về Ngự Cảnh Uyển đêm nay thôi. Sau khi giải quyết xong việc, sáng sớm mai tôi sẽ rời đi.”

Bùi Lang muốn tiễn cô về nhưng Dung Ân kiên quyết muốn bắt xe về một mình.

Lúc trở về Ngự Cảnh Uyển, những chiếc đèn vẫn còn sáng, Dung Ân đi thẳng vào trong vườn, từng cơn gió ập đến, xâm lấn vào tận xương cốt.

Đêm nay thật sự gió rất lớn, những cây bạch quả hàng hàng san sát nhau, theo cơn gió lạnh xào xạt lay động, càng hiện ra cảnh hiu quạnh và thê lương. Lá rụng về cội, trên mặt đất trải ra một lớp là mỏng, bước chân lên đó, phát ra tiếng xào xạt.

Dung Ân đứng trong vườn, khi ngẩng đầu lên nhìn phía ban công, bên đó trống vắng âm u, sẽ không còn nhìn thấy bóng người chuyển động nữa.

Mở cửa, đi vào phòng khách, Dạ Dạ đang giỡn với quả cầu nhỏ trên sofa. Loại bóng bầy sắc này nó rất thích, nó luôn thích cắn lấy quả bóng này. Nghe được động tĩnh Dung Ân đã về, nó liền rời chân khỏi bóng chạy tới, miệng cắn nhẹ ống quần Dung Ân, thân hình mập mạp bắt đầu chạy loanh quanh chân cô.

“Dung tiểu thư, cô đã về rồi.”

Dung ân ẵm con nhóc lên, ngồi xuống ghế sofa, “Vương Linh, khuya vậy rồi mà cô còn chưa ngủ?”

Cô chạy từ trong bếp ra, trong tay bưng chén ngân nhĩ hạt sen vừa nấu ra, “Cái này là cậu chủ kêu tôi chuẩn bị, nói mùa đông cơ thể tiểu thư tính hàn, nên trước khi ngủ uống bát canh hạt sen cho ấm người...”

Vương Linh tiếp tục nói, những lời tiếp theo sau đó, Dung Ân đều không nghe được nữa. Vương Linh đi vào trong bếp lấy chén nhỏ ra. Dung Ân sắc mặt mệt mỏi dựa vào ghế. Vương Linh đem chén hạt sen vừa múc xong đưa cho cô, “cũng không còn sớm nữa, tiểu thư uống rồi đi ngủ được rồi ạ.”

Cô nhìn một lúc, cổ họng như nghẹn lại, quay đầu đi “Tôi không muốn uống.”

Vương Linh liền đem chén đặt trên bàn trà, ánh mắt quét qua chiếc đồng hồ thủy tinh treo trên tường, “ây, đã khuya thế này rồi, cậu chủ còn chưa về nữa,”

Dung Ân cảm thấy tim cô nhói đau, Ngự Cảnh Uyển này, từ nay sẽ càng trống trải hơn. Khi cô vừa uống xong canh hạt sen, rõ ràng là độ ấm rất vừa phải, nhưng lại không cách nào làm ấm ruột gan cô. Cô để cho Vương Linh đi ngủ trước, cô muốn ngồi ở phòng khách một chút. Sống chung với Nam Dạ Tước lâu như vậy, cô chưa bao giờ thử qua cảm giác đợi anh trở về bằng một danh phận khác.

Bây giờ, anh ta đã chết, cô ở lại căn nhà này, trong lòng cũng thấy trống trải.

Lúc A Nguyên trở về, rất chật vật, đầu tóc bị thổi rối tung lên, trên mặt và người đều bị thương, vết máu trên quần đã khô. Anh ta về phát ra tiếng động rất lớn, khiến con nhóc đang nằm trên đùi Dung Ân kinh sợ, rụt người lại.

Một người đàn ông khí cốt vững chãi, hai mắt đỏ bừng, lần đầu tiên Dung Ân thấy anh khóc, nửa thân người đang nằm trên sofa của cô bật dậy. Người đàn ông vén áo lên lau nước mắt, “Chị Dâu, lão đại chết rồi.”

Dung Ân tuy đã biết từ sớm, nhưng khi nghe mấy chữ đó, nước mắt cũng không kiềm được rơi ra. Đây hẳn không phải là giả tạo, cô cắn chặt lấy môi dưới. Người đàn ông nhìn thấy dáng vẻ đó, mắt anh lại đỏ hơn lên, “Bên kia bến tàu, tôi đã phái người xuống dưới đó tìm kiếm, nhưng đã lâu như vậy rồi...” giọng A Nguyên nghẹn ngào, “e rằng...”

Bốn chữ lành ít dữ nhiều, anh đã nghẹn nuốt lại không nói được.

“Chị Dâu, ngày mai phía bên cảnh sát sẽ hành động, chị hãy nhanh chóng rời khỏi đi, chỗ ở tôi sắp xếp cả rồi...” A Nguyên đã nhận cô là chị dâu, thì tuyệt đối không để cho phải chịu bất cứ nguy hiểm nào.

“Anh không cần phải lo cho tôi, những người bên ngoài không biết danh phận của tôi, mọi người tự cẩn thận chút...” Dung Ân đứng lên, “Sáng sớm mai tôi sẽ dọn đi.”

“Lúc lão đại ra đi, có kêu tôi chăm sóc tốt cho chị...”

“A Nguyên, anh mau đi đi, ở đây không an toàn, tôi sẽ không sao.” Dung Ân ầm Dạ Dạ đi lên lầu hai. A Nguyên biết anh không thể ở lâu ở đây, hơn nữa lúc Nam Dạ Tước còn sống đã bảo vệ cô rất tốt, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Lên đến lầu hai, Dung Ân đặt Dạ Dạ trên giường ngủ, ga giường cùng bao gối đều đã được Vương Linh lấp gọn gàng bên trên. Dung Ân mệt mỏi ngã xuống giường, dang rộng hai tay hai chân, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc đèn thủy tinh treo trên đầu.

Cô nằm một lúc liền đứng dậy thu dọn đồ đạc, một va ly hành lý, trong đó chỉ có đồ đạc của cô trước kia đã đem vào. Tâm trạng này, lại không giống như lần rời khỏi trước đó. Cô mặc đôi dép lê đi đến thư phòng của Nam Dạ Tước. Bàn ghế, giá sách, sàn nhà đều được cô lau sạch sẽ. Lại quay về phòng, đem tất cả mọi thứ lau lại thêm lần nữa. Khi Dung Ân đang bận rộn với mọi thứ, bầu trời bên ngoài đã sáng dần lên, ánh bình minh phía đông đang lộ dạng đường chân trời.

Ngồi thật yên tĩnh trên ban công, hai bàn chân đứng lên, khi ánh mắt trợn lên mông lung, cô phảng phất thấy Diêm Việt đã đi xa, Nam Dạ Tước, cũng đã đi xa rồi.

Dung Ân cúi lấy nước mắt, lúc xuống lầu, Vương Linh đã dậy từ sớm, đang chuẩn bị bữa sáng.

“Dung tiểu thư?” cô thấy tiểu thư mang theo hành lý, mặt lộ vẻ kinh ngạc, “Cô muốn đi đâu?”

Dung Ân từ trong túi lấy ra một phong thư đưa tới Vương Linh, “Vương Linh, tôi phải đi, cô cũng đi về đi, đây là tiền lương.”

Vương Linh càng khó hiểu, “Dung tiểu thư, có phải tôi có chỗ nào làm không tốt không ạ?”

“Không phải,” Dung Ân bỏ hành lý xuống, con nhóc trên tay cũng nhảy xuống, “Cậu chủ sẽ không trở về nữa, chỗ này, từ nay về sau sẽ không có người ở nữa. Vương Linh, cô cũng thu dọn đi.”

Vương Linh cầm phong thư trên tay, lúc này mới chú ý đến hai mắt sưng đỏ của Dung Ân. Cô nói khản trương, “Dung tiểu thư, có phải cậu chủ xảy ra chuyện rồi không?”

Dung Ân nhìn quanh một lượt, không nói gì. Một tay kéo hành lý, một tay ôm Dạ Dạ rồi đi ra ngoài.

Trời hãy còn sớm, cô ôm chặt con nhóc đi ra khỏi Ngự Cảnh Uyển. Dạ Dạ hôm nay thật nghe lời, không quậy phá cũng không kêu to, yên lặng nằm trong lòng cô.

Dung Ân cứ hướng theo đường bộ, cô không biết phải đi đâu, trên tin tức đã từng đưa tin nơi Diêm Việt mai táng, khi đó Nam Dạ Tước không cho cô ra ngoài. Hiện tại, cô thật sự muốn xem Việt ra sao rồi.

Dưới cái lạnh của buổi sớm này, một người phụ nữ kéo hành lý, tay ôm chó con đi đến nghĩa trang, làm cho ai cũng phải quay lại nhìn.

Dung Ân khoác chiếc áo lông ngỗng màu vàng. Nghĩa địa bên trong thật yên tĩnh, giờ này vào trong, không thấy một bóng người nào.

Đứng trước cây tùng bách xanh biếc được phủ lên từng mảng sương lớn, cô đặt hành lý xuống phía dưới, ôm lấy Dạ Dạ hướng theo chiều dài thềm đá mà đi. Ngôi mộ của Diêm Việt được đặt ở một vị trí rất cao, anh thích một không khí thanh tịnh.

Gió lạnh thổi tới, vài sợi tóc bị thổi bay vào mặt cô, cô đứng trước mộ Diêm Việt, trên bia mộ, là bức hình anh nhìn nghiêng, tóc ngắn màu nâu sẫm, đôi mắt màu trà đỏ bất luận là nhìn ở hướng nào cũng như đang cười.

Dung Ân khẽ nhích khoe miệng lên, nụ cười vô cùng cứng nhắc. Cô quỳ gối, Dạ Dạ theo động tác nằm sát bên chân cô. Những ngón tay trắng muốt cẩn thận vuốt lên khuôn mặt trên bức hình kia, cô mở miệng, “Việt, anh ở dưới đó có khỏe không?”

Đi một vài bước, có một mảnh đất trống, Dung Ân đi qua đó, nhìn về phía xa xa, thành phố Bạch Sa ở dưới chân giống như là mây bay, có vẻ như đang bồng bềnh mà không thực tế.

Trên mảnh đất tươi xấp đó, có vài cọng cỏ xanh biếc, đang nhú lên.

Dung Ân ngồi xổm xuống, hai tay đẩy tuyết đang đọng hai bên ra, đem bùn đất chùi đi. Ngón tay trắng nõn bị bùn đất bám vào hẳn không chịu được, cô đào một cái lỗ nhỏ ở trước mặt, Dung Ân từ trong túi lấy ra một sợi dây chuyền. Đó là sợi dây chuyền Nam Dạ Tước tặng cho cô, dây chuyền đã đứt, mặt dây hình ngôi sao nằm chặt trong lòng bàn tay, lúc nắm, những góc nhọn đâm vào làm tay cô run lên.

Dung Ân đem vòng cổ để vào trong hố đó, hai chân cô xụi lơ quỳ trên mặt đất, cô lấp từng lớp đất chôn lại cái lỗ đó. Nam Dạ Tước đã chết, A Nguyên nói, anh ấy té xuống nước, đến bây giờ vẫn chưa tìm được, có nghĩa là thi thể đã không còn nữa.

Cô tỉ mỉ đắp nên một mô đất nhỏ, bên trên, để lại dấu vân tay rõ ràng. Dung Ân thấy mắt mình lại bắt đầu cay xốt, lúc sờ lên mặt lại thấy nước mắt mình lại rơi.

Dạ Dạ bên cạnh, cẩn lấy ống quần Dung Ân. Cô nghiêng người bồng nó lên, sau đó nhìn lại xung quanh một lượt, sương mù bao phủ trên đầu cùng với gió lạnh càng thổi càng lớn. Khi Dung Ân xoay người, ánh mặt trời dường như tản ra nhỏ vụn trên đôi vai tịch liêu của cô. Trong lòng cô thấy trống trải, thật sự rất trống trải.

Tài sản dưới tên của Nam Dạ Tước toàn bộ đã bị thu hồi, bất động sản các nơi đều bị niêm phong.

Nghiêm Tước cũng tạm dừng toàn bộ nghiệp vụ, tiếp nhận sự điều tra của các cơ quan ban ngành.

Điều quan trọng là, người đàn ông từng ở thành phố Bạch Sa hô mưa gọi gió này, ra đi cũng giống như lúc anh xuất hiện vậy, mất tích một cách thần bí, những chiếc thuyền đưa ra để đi dọc theo bờ biển, tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm được thi thể của anh.

Cho nên, xuất hiện lời đồn đại là, Nam Dạ Tước đã chết, đã bị chìm xuống dưới đáy biển, vĩnh viễn cũng không thấy được ánh mặt trời trên mặt nước nữa.

139. Chương 120

Chap 120: Tỉnh Lại

Tối giữa trưa Dung Ân mới về tới nhà, khi cô kéo hành lý về tới trước cửa nhà, cái phòng khách nhỏ hẹp trong nhà mình tụ tập rất đông người, mẹ Dung đang ngồi trên ghế sofa không ngừng lau nước mắt.

“Tôi nói mẹ Dung này, bà đừng khóc nữa, con cháu đều có phúc của nó hết rồi...” Mẹ Lưu ở bên cạnh khuyên nhủ, mấy người hàng xóm cũng gật đầu đồng tình.

“Mẹ———” Dung Ân không biết chuyện gì xảy ra, vội vàng đi vào nhà.

” Ai da, Ân Ân, cuối cùng con cũng đã về...” Mẹ Lưu tiến lên nắm tay cô, “Mẹ con xem tin tức, gấp gấp đến nỗi chưa ăn cơm, lại lo lắng cho con.”

Cái ti vi trong phòng khách đang đưa tin của Nghiêm Tước, mẹ Dung biết cuộc sống sau này rất bất an, muốn gọi điện cho Dung Ân, sức nhớ ra từ trước cũng là con gọi về nhà, nên lần này bà rất lo lắng.

” Ân Ân, con muốn dọa chết mẹ rồi.” Mẹ Dung từ sofa đứng lên, ” Sao lại thế này, Tước, đứa nhỏ kia thật sự đã xảy ra chuyện sao? Tại sao trên ti vi nói nó là người trong xã hội đen, còn giết người nữa?”

” Mẹ, đã nói là ti vi.” Dung Ân nhìn về phía khuôn mặt mẹ tiêu tụy mà hiền lành, ” Trên đó nói mẹ có thể tin sao?”

”Thì đây,tôi thấy tiểu Nam đứa nhỏ ấy thật sự rất tốt...”

”Đúng đây,đúng đây...”Hàng xóm hỗ trợ khuyên bảo,sống mũi Dung Ân bắt đầu cay cay, cũng may, bọn họ không bỏ đá xuống giếng.

”Vây, Tước nó thật sự...” mẹ Dung đau khóc thành tiếng, kéo tay Dung Ân qua, vỗ vài cái vào mu bàn tay cô,”Con nói đi tại sao số con lại khổ như vậy,không dễ dàng có một người xuất hiện,thế này mới bao nhiêu ngày đâu...”

”Mẹ, mẹ đừng như vậy...” Dung Ân cố gắng nuốt nước mắt trở về như vậy lại tuôn ra, đám người mẹ Lưu khuyên nhủ vài câu,cũng không tiên ở lâu, chỉ đành phải tạm biệt ra về.

”Ôi” Mẹ Dung lau nước mắt, đem Dung Ân kéo qua,để cô dựa vào bờ vai mình,”Chắc có lẽ là số mệnh thật,mẹ vốn đang tính năm nay có thể bông cháu.”

”Mẹ.” Dung Ân chạy nước mắt.” Có con ở bên cạnh với mẹ không được sao?”

” Mẹ không muốn con đến già vẫn ở một mình...”

”Mẹ, đừng nghĩ nữa,mẹ đều nói phải tùy vào duyên phận.” Giọng nói Dung Ân khàn khàn nhẹ nhàng,hai tay cô kéo cánh tay mẹ Dung,”Con chỉ muốn cuộc sống sau này của mẹ có thể vui vẻ là được.”

Kế hoạch thôn tính tập đoàn Viễn Thiệp của Nghiêm Tước vẫn chưa thành công, sau khi kết thúc cuộc họp hội đồng quản trị,tập đoàn Viễn Thiệp vẫn đổi chủ,từ Trần Kiều tiếp nhận,về phần nguyên nhân ra sao,nội bộ bên trong nhất quyết giữ bí mật.nhưng mà rất nhiều người vẫn có thể đoán được ngọn nguồn trong đó, khả năng lớn nhất, chính là lúc trước Diêm Minh nghiện ma túy và cùng với hiềm nghi giao dịch với chợ đen.

Cứ như vậy, địa vị của Diêm gia càng lung lay suy sụp. Vừa trải qua nỗi đau mất con, chỉ sau một đêm tóc của Diêm Thủ Nghi đã bạc hết,theo yêu cầu liên tục của Diêm Minh, ông dẫn theo Diêm phu nhân ra nước ngoài giải sầu cho khuây khỏa.

Ở gần thành phố Bạch Sa, ở trên một hòn đảo tư nhân bốn phía vây quanh là biển.

Một chiếc máy bay tư nhân đáp xuống, dẫn đầu xuống dưới là một quý phu nhân hai tay để trong cái áo da báo sang trọng quý phái, do khuôn mặt được bảo dưỡng tốt nên căn bản khó có thể đoán được tuổi thật của bà. Đôi giày cao gót mười phân dẫm trên mặt đất phát ra âm thanh cộc cộc.Bà đi đến trước cửa, vệ sĩ xoay người:”Phu nhân.”

Bà đi rất gấp,mắt nhìn không chớp,gió lạnh kịch liệt thổi bay sợi tóc con sau đầu bà, đôi bông tai ngọc bích rạng rỡ sang chói, càng làm nổi bật cái trán lãnh ngạo của bà.

Lên đến lầu hai,vài vệ sĩ đứng bảo vệ ở trước cửa,”người đâu.”

”Duật thiếu đã gọi bác sĩ đến rồi.”

Vệ sĩ mở cửa, khi bà đi vào, chỉ thấy bên trong bác sĩ đang tiến hành cứu chữa,ở chính giữa phòng là cái giường lớn hình tròn,Nam Dạ Tước thân trên để trần,bả vai bị hai y tá đè lại mỗi bên,chất lỏng lạnh như băng theo mu bàn tay truyền dịch chui vào trong cơ thể của anh, mí mắt của bà giật giật,lại không nhảy vào khóc lóc như người bình thường,bà chỉ dùng tay phải che miệng,chỉ cố gắng nhìn xuống giọt sương mờ trong mắt, lướt qua mép giường đi đến ban công.

Đi qua cửa sổ sát đất,chỉ thấy một người con trai mặc quần màu đen,chất liệu củaáo sơ mi ở nửa người trên rất tốt, vừa thấy là biết qua tay của nhà thiết kế nổi tiếng,một tay anh đè trên lan can,đầu ngón tay trái kẹp điều thuốc,bà đứng sau anh,”Duật Tôn.”

Người đàn ông xoay người, đôi mày kiếm sắc bén, anh có ngũ quan thâm thúy làm người ta cảm tâm tình nguyện trầm mê, cái mũi rất thẳng, môi mỏng thối ra vòng khói, tóc ngắn đen như mực, ánh mắt lộ ra khí phách có thể kéo người sa đọa.”Bác gái.”

Bà tháo ra đôi găng tay đen lưới, giày cao gót thon nhọn đi đến bên cạnh Duật Tôn, đôi môi bà run rẩy, kỳ thực nội tâm tràn ngập sợ hãi, nhưng bà lại nhẫn nhịn không cho phép bản thân mình đem loại cảm giác này biểu lộ ra trước mặt người khác,”Đây là chuyện gì?”

Người đàn ông hung hăng hút điếu thuốc,” Con cũng không biết, khi con nhận được điện thoại của Tước, tưởng rằng Tước sẽ chuẩn bị đường lui tốt cho bản thân mình, không nghĩ tới khi hai bên đang sống chết với nhau, Tước đã trúng đạn.”

Hai tay Sở Mộ cầm chặt lan can,”Con trai của bác từ nhỏ đã được huấn luyện ra từ trong đám người chết, làm sao có thể bị tay bắn tĩa bên đối phương nhắm trúng được?” Bà ảo não dùng sức đập xuống, mặt có vẻ giận.

“Bác gái, bác cũng đừng quá lo lắng.”

Thật lâu sau bên trong mới yên tĩnh trở lại, khi Sở Mộ và Duật Tôn đi vào, bác sĩ cứu chữa xong đem đồng băng gạc máu chất ở trên chân. Sắc mặt bà lạnh đi vài phần,”Đem mấy thứ này lấy ra, Tước thích sạch sẽ.”

Giọng nói kia không tức giận mà uy nghiêm, hai cô y tá sợ tới mức vội vàng đem đồ đạc thu dọn. bác sĩ tháo khẩu trang, ý bảo một cô y tá khác băng bó miệng vết thương cho Nam Dạ Tước,”Thưa phu nhân, Tước thiếu cơ bản đã thoát ly khỏi nguy hiểm, viên đạn này vốn dĩ là nhắm vào ngực, bởi vì đi suốt qua cổ tay, mới không trực tiếp lấy mạng.....nhưng, bởi vì ngâm trong nước sông lâu như vậy, nên tôi phải quan sát thêm mấy ngày, xem Tước thiếu có thể bị nhiễm trùng hay không.”

Trong lòng Sở Mộ mới yên tâm, Nam Dạ Tước vẫn còn hôn mê, bà đi đến bên giường, bàn tay mơn trớn tóc màu rượu đỏ, thuận theo gương mặt anh, gáy, xương quai xanh, mãi cho đến ngực anh.

“Ở đây, sẽ để lại vết sẹo không?”

Bác sĩ sợ hãi:”vết sẹo không trở ngại, sau này có thể phẫu thuật thẩm mỹ.”

Thương tiếc trong mắt thu hồi, thanh âm cũng lạnh rất nhiều,”Không cần làm, cho nó nhớ cái bài học này, nó để hòng sủng của người khác nhắm trúng bản thân mình, mất đi nửa cái mạng đã là nhẹ.”

Duật Tôn không khỏi ngẩng đầu, người phụ nữ này, từ trước tới nay tâm địa vừa lạnh vừa độc, cho dù đối với con ruột của mình cũng không ngoại lệ.

“Bác gái, bác về nghỉ ngơi trước đi, ở đây có con.”

“Duật Tôn, lần này nhờ có con.” Mộ Sở vẫy tay để người trong nhà lui ra hết,”Bác thấy đôi cánh nó đủ cứng rắn, mới cho nó ra ngoài bay một mình, không nghĩ đến, lần này rơi thảm như vậy, bác muốn nhìn xem, là sai ở chỗ nào.”

Nam Dạ Tước hôn mê rất lâu, cảm giác bản thân mình như nổi trên mặt biển, một lát, lại bị sóng mạnh đánh nghiêng về, thân thể giống như bị đá nặng áp xuống đáy biển, anh liều mạng vung vẩy, cố gắng muốn đem đầu nổi lên mặt nước.

Anh thấy một đứa bé đứng trước mặt mình, nhiều lắm cỡ sáu bảy tuổi.

Mái tóc ngắn màu đen, một đôi mắt lộ ra thâm trầm không giống với các bạn cùng lứa tuổi. Bên cạnh còn có vài đứa nhỏ, chẳng qua đều là mười mấy tuổi, bộ dạng người đàn ông mang ủng rất dũ, dùng roi mây gõ gõ trên mặt bàn,”Bắt đầu.”

Nam Dạ Tước biết, đây là huấn luyện tháo dỡ súng ống, đứa nhỏ kia động tác thuần thục nhanh nhẹn, chẳng qua vừa muốn ráp mẫu linh kiện, tay nói lỏng ra, linh kiện lớn nhỏ rơi xuống đất, khi nó xoay người nhặt lên, động tác dĩ nhiên chậm lại. Trở thành tổ cuối cùng.

Hắn mân mê khoe miệng, đem súng để trên mặt bàn.

Đôi tay kia không rút về.

Người đàn ông may mắn không lưu tình, trong tay nắm giữ roi, hất vung roi ra quất vào đôi tay đứa bé tuôn ra hai dòng máu, mu bàn tay lập tức sưng lên, "Tước thiếu gia, con phải hiểu, động tác chậm trễ này, tương lai có thể là phát triển mạng."

Đứa bé rút hai tay về, đưa lưng lại, mu bàn tay rất đau, rất đau, nhưng ở trước mặt thầy giáo thì không được khóc, "Dạ."

Nơi này là căn cứ huấn luyện bí mật, người ngoài không thể vào được.

Khi ăn cơm trưa, đứa bé đều cách xa mọi người, nó không nói một câu. Chỉ là nhai thức ăn khô trong miệng. Đèn trên đỉnh đầu vĩnh viễn làm cho người ta không phân biệt được hiện tại là ban ngày hay ban đêm. Nó muốn đi ra ngoài, không muốn ở lại một nơi giống trong ngục tối như vậy.

"Phụ nhân——" cách đó không xa, truyền đến âm thanh cung kính.

Bé trai quay đầu lại, chỉ thấy một người phụ nữ đứng ngoài song sắt, gác cổng mở cửa cho cô, khi cô đi vào, mọi người đều ngừng động tác trên tay để chào hỏi cô.

Ánh mắt bé trai long lanh, bỏ lại bát đĩa bay nhanh đến: "Mẹ, mẹ——."

Nó nghênh mặt nhảy vào, nhưng người phụ nữ không nhiệt tình xoa người ôm nó, bé trai ôm lấy thắt lưng mẹ, "Mẹ, con muốn trở về, con không muốn ở đây, ở đây rất tối..."

"Không có tiền đồ gì hết!" Ý nghĩ ban đầu trên mặt người phụ nữ tức thì tiêu tán, cô dùng sức kéo tay đứa bé ra, "Con tương lai sẽ là người kế thừa gia nghiệp, thế nào lại nói ra những lời này?"

Bé trai biết mẹ tức giận, nhưng nó thật sự không thích nơi này, "Mẹ, con không muốn gia nghiệp, con chỉ muốn ở cùng với bố mẹ...."

Lúc cô vung tay qua, bé trai không giữ được trọng tâm, lao đảo vài cái ngã xuống bùn đất. Ánh mắt cô dừng lại trên mu bàn tay của nó: "Tước, con thật sự làm mẹ rất thất vọng, lần sau làm không tốt, mẹ cho thầy giáo phạt nặng con, chứ không phải là ăn roi đòn giản như vậy."

Cô đứng dậy rồi đi, bé trai nhanh chóng đứng lên, lần này không cầu xin, bàn tay nhỏ bé nắm lấy góc áo của cô, nó nâng khuôn mặt gầy lên, ánh mắt quật cường nhìn về phía cô. Trong ánh mắt cô, không phải không đau lòng, nhưng cô biết bản thân mình không thể mềm lòng, cầm lấy tay của nó dùng sức đẩy ra, cô không quay đầu lại đi ra căn cứ.

Bé trai kinh ngạc đứng tại chỗ, một đôi mắt trong suốt có ngân ngấn nước mắt, nhưng nó không khóc ra được, môi bấu, răng cắn chặt, thật sự không nhìn được nữa, cũng không cho nước mắt rơi xuống, nâng cánh tay lên dùng sức xoa xoa.

Nam Dạ Tước cảm thấy mình đã chìm sâu vào đáy biển, anh bị ngộp lâu lắm, cảm giác thiếu dưỡng khí, dùng sức hô hấp, mở hai mắt.

"AH, anh ấy tỉnh rồi——"

"Khụ khụ——" Nam Dạ Tước thống khổ nhắm lại hai con mắt, đồng thời ho khan kịch liệt, trái tim giống như bị xé rách, anh đau đến nỗi khuôn mặt đều nhăn lại.

Vài người vây quanh, Sở Mộ trên mặt có lo lắng, trong miệng cũng không tha, "Bây giờ biết khó chịu? Không để người khác bắt lo."

"Mẹ." Nam Dạ Tước kéo chân mày lên, vừa mới tỉnh lại, khó chịu muốn chết.

"Con nói đi, cư nhiên bị người ta nhắm ngay tim, lúc ấy con đang làm gì? Làm sao ngay cả thời gian để phản ứng cũng không có...."

"Ày da." Nam Dạ Tước ngại bà làm phiền, khuôn mặt tỉnh xảo xoay qua bên cạnh, "Đừng nói nữa được không, con muốn lỗ tai yên tĩnh."

Người phụ nữ ngồi xuống cái ghế tựa bên cạnh, đây là mẹ anh, con gái một cửa gia tộc hắc đạo, trong thế giới bóng đêm, bọn họ có một vương quốc thuộc về mình, bà biết muốn giữ miếng bánh này, trước tiên đó là bảo toàn tính mạng của mình. Cho nên, khi các bạn cùng trang lứa đang đùa giỡn đến trường, Nam Dạ

Tước đang học làm sao từ trong đám người chết bò ra ngoài,lúc anh sáu tuổi đã hiểu làm sao để tháo dỡ súng ống.Những giao dịch trong hắc đạo,bao gồm buôn lậu,buôn lậu thuốc phiện. Anh càng mưa dầm thấm đất. Trong gia đình,những vụ kinh doanh ngoài ánh sáng,đều là do bố của anh quản lý,bao gồm những giao thiệp với giới chính trị,đều rất thành thạo.

Cho nên,gần như không ai đoán ra được Nam Dạ Tước rốt cuộc có bao nhiêu tài sản,chỉ biết trong nhà họ có một đứa con trai độc nhất.

“Mẹ nghe nói, Ngự Cảnh Uyển của con có bao dưỡng trường kỳ một người phụ nữ phải không?Cô ấy bây giờ ở đâu?”

Khuôn mặt tuần tú đang nhìn hướng khác của Nam Dạ Tước quay lại,sắc mặt tái nhợt càng xanh mét,”Mẹ phải người theo dõi con?”

“Mẹ chỉ muốn xem con nuôi dưỡng người phụ nữ ấy là người như thế nào,cô ấy có xứng với con không,nếu như chỉ là chơi đùa,mẹ cũng sẽ không nhiều lời.”

Nam Dạ Tước nằm trên giường khó nhúc nhích,đổi lại là trước đây,anh đã sớm bỏ đi.”Mẹ đừng quản chuyện của con.”

“Bướng bỉnh!”Sở Mộ đặt chân,đứng dậy bước đi không quay đầu lại.

Nam Dạ Tước đã quen với tính tình của bà,anh lười quan tâm,mi tâm vẫn tràn đầy vẻ thất vọng,đây là mẹ của anh,cho dù anh lại có nguy hiểm nữa,chặt vật trong lúc sinh tử như thế nào,bà sẽ không lộ ra.

“Thật ra bác gái nói trúng rồi,chuyện lần này,thật sự liên quan tới cô ấy?” Duật Tôn hai tay để trước ngực đứng ở đầu giường anh,”Bằng thân thủ của cậu,làm sao trước khi bị người ta bắn trúng,cả thời gian tránh né cũng không có?”

Nam Dạ Tước muốn động dậy hạ thân,nhưng miệng vết thương đau đến nỗi anh toát mồ hôi lạnh.”Tôn, lần này tôi nợ cậu.”

Khi anh trúng đạn, Nam Dạ Tước biết bản thân mình lạnh ít dữ nhiều,anh thậm chí suy nghĩ mình không thể sống,khi mà anh mở to hai mắt,nhìn khắp phòng đều là người, anh biết ông trời không nhận anh,đưa anh trở về.

“Ya, đây là lấy ra từ trong quần áo của cậu.” Duật Tôn đem cái ví quăng tới trước mặt Nam Dạ Tước,anh nâng tay phải,rất khó khăn để mở nó ra, lọt vào trong tầm mắt,tám hình ngăm trong nước,nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng khuôn mặt nghiêng của Dung Ân điềm tĩnh mà yên bình. Nam Dạ Tước tưởng rằng anh bây giờ có thể phỉ tay đem vứt đi,lúc muốn động tay,ngón tay đã bầu chặt cái ví bên cạnh.Dùng sức nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Thời gian này tôi sẽ đến Bạch Sa để tiếp nhận chuyện làm ăn bên đó,tôi sẽ giúp cậu điều tra rõ vụ này.”

“Tôi trở về cùng cậu.”

“Cậu điên rồi phải không?địa bàn đã bị người ta niêm phong rồi còn quay về?”

“Đường dây ở Bạch Sa vẫn chưa đứt.”khẩu khí Nam Dạ Tước suy yếu,con người màu mực nhìn về phía tám hình,tôi sẽ tự tay lấy lại đồ của mình,nhưng muốn tẩy rửa,cần phải có thời gian.”

“Cậu nói với bác gái đi,nghe khẩu khí của bà,bà sẽ cho cậu đi nơi khác để phát triển đường dây mới,”

“Tôi không còn là đứa bé sáu bảy tuổi của lúc trước nữa.”Nam Dạ Tước sắc mặt lộ vẻ mệt mỏi,nói nhiều như vậy đã làm tiêu hao nhiều thể lực của anh,người đàn ông lại nặng nề đi vào giấc ngủ.

Vốn dĩ, mọi người đều cho rằng sẽ không có trở ngại lớn,ai ngờ tới nửa đêm Nam Dạ Tước bị sốt cao,bác sĩ chích mũi hạ sốt,nhưng vẫn vô dụng,bác sĩ mở mí mắt người đàn ông,có thể chuẩn đoán anh bị nhiễm lạnh.

Qua nửa đêm,Nam Dạ Tước giãy giụa kịch liệt,băng gạc màu trắng quấn quanh ngực đã nhuộm đầy máu đỏ,hai cô y tá dè dặt lại bờ vai anh,nhưng khí lực đàn ông rất lớn,các cô cần bản không áp được,Duật Tôn vén tay áo,hai tay đè nhanh xương quai xanh của anh,”Mẹ nó,này không giống như bị nhiễm lạnh,cậu ấy như thế nào?”

Bác sĩ quan sát phản ứng của anh, lau mồ hôi lạnh.”Theo tôi thấy, Tước thiếu hình như bởi vì nhiễm lạnh nên khiến cho độc nghiệm phát tác.”

“Cút!” Con người bèn nhón của Duật Tôn quét về phía anh, con người sâu tối tăm không lường được.”Cậu ấy không có khả năng nghiệm.”

“Tôn thiếu, bộ dạng anh ấy rất giống, nếu như bị nhiễm lạnh còn dễ dàng, bây giờ....”

“Anh câm miệng cho tôi!” Ngừ khí Duật Tôn bao hàm cảnh báo,”Không trị được tôi sẽ giết anh, còn chuyện cậu ấy nghiệm không được để lộ ra ngoài nữa chứ, phu nhân cũng không được nói, hiểu chưa?”

“Vâng...hiểu, hiểu rồi.”

Nam Dạ Tước hôn mê, Duật Tôn đứng dậy, chuyện này mà để Mộ Sở biết, nói không chừng sẽ rất náo loạn.

Anh tin Nam Dạ Tước, về sức tự chủ của anh, sẽ không có khả năng đụng vào thuốc phiện,

Cuộc sống quay lại yên bình, Dung Ân bắt đầu kiếm công việc mới.

Lúc về nhà đi qua hàng hiên, đúng lúc gặp vài bác gái đang ngồi dệt áo lông cùng nhau,”Ân Ân, về rồi à.”

“Vâng, bác Lưu mọi người đều ở đây.”Dung Ân dừng chân.”Có khỏe không ạ?”

“Rất tốt, rất khỏe, mau về nhà đi, mẹ con đang đợi con ăn cơm đấy.”

“Vâng, tạm biệt.”khóe miệng Dung Ân gợi lên đi lên lầu.

Mẹ Lưu than nhẹ.”Ây, đứa nhỏ này, từ khi tiểu Nam đi rồi, nó cũng không cười qua, bà xem sắc mặt vừa rồi, trong ánh mắt trống rỗng.”

“Không phải sao?” Mấy người bên cạnh cùng nói.”Dung gia thật là...nhiều tai nạn quá.”

Dung Ân về đến nhà, ăn cơm xong ngồi trong phòng không có đi ra ngoài, cô kiếm được một công việc, không xa nhà lắm, trong tiểu khu ở dưới lầu nhà cô luôn có người canh chừng, cô biết, vì Bùi Lang không yên tâm, sắp xếp người bảo vệ bọn họ.

Tin tức về Nam Dạ Tước, đã cách vài ngày, vẫn như cũ bao phủ khắp nơi, chẳng ngại phiền phức cứ đưa tin, tin tức nói, bộ phận liên quan đã đóng lại cửa sông, tìm kiếm liên tục vài ngày, nhưng vẫn không phát hiện ra thi thể của anh.

Dung Ân tựa vào cửa sổ, cô mơ hồ có loại ảo giác, cái cảm giác hít thở không thông, cho tới bây giờ vẫn chưa rời khỏi cô.

140. Chương 121

Chương 121: Ác ma tái hiện

Xuân về hoa nở, lấy ngón tay nhắm tính, cũng mới trôi qua có vài tháng.

Cái đêm lạnh giá nhất đã trở thành mây khói trong ánh mắt hiu quạnh của mọi người, giống như hiện nay, đã bắt đầu vào hạ.

Mấy ngày nay Dung Ân có gặp qua Thẩm Mặc. Tuy rằng cô ấy nhiệt tình mời cô qua làm bên công ty mới của cô ấy, nhưng cô vẫn khéo léo từ chối. Dung Ân muốn từ biệt hoàn toàn cuộc sống trước kia. Sang Tân vì cô mà liên tục gặp rắc rối, cô vẫn là thích hợp làm ở nơi yên tĩnh một chút.

Công ty mới quy mô không lớn, chủ tư nhân, nhưng đãi ngộ cũng không đến nỗi nào, lương cơ bản là 2,500 đồng NDT cộng với tiền thiết kế tính theo phần trăm, nộp phí bảo hiểm, hàng tháng còn có 100 đồng tiền trợ cấp điện thoại, còn có phiếu xe phiếu cơm.

Quan trọng nhất là, Dung Ân ở đây đã gặp được Lý Hủy, người con gái có gương mặt tròn như trái táo vì sự sụp đổ của Nghiêm Tước nên không thể không ra ngoài tìm việc khác, may mà gia đình có chỗ thân quen, công ty này là Cậu của cô ấy thành lập.

Lý Hủy thật rất tâm lý với người khác, chuyện liên quan đến Nam Dạ Tước và Dung Ân, cô ấy từ trước đến nay chưa hề hỏi qua.

Công ty thuê văn phòng cao ốc, chỉ có một tầng, vị trí của Dung Ân ngay cửa sổ. Mỗi lần mở rèm cửa ra, có thể thấy hàng loạt các tòa nhà cao ốc của thành phố Bạch Sa, đôi khi tầng ca, còn có thể thấy được một cảnh tượng tráng lệ của ánh nắng chiều quanh quần giữa không trung, như muốn ôm lấy tất cả tòa nhà trong thành phố.

Trước máy tính, để một chậu cây xương rồng hình cầu màu xanh, trong bình để một mặt búp bê làm bằng sứ.

Dung Ân sau khi tan tầm đi ra khỏi công ty, Lý Hủy kéo cánh tay cô một mực nói muốn đi ăn cá biển. Hai người đi đến quảng trường, liền thấy xe Diêm Minh ngừng ở ven đường. Lý Hủy nhận ra anh ta liền tự giác buông tay ra.

Nhìn anh ta có chút gầy, nhưng tinh thần xem ra cũng không tệ. Khi anh ta đi đến trước mặt Dung Ân, thân hình to lớn của anh ta che hết ánh mặt trời đang chiếu vào đôi mắt cô, “Dung Ân, chúng ta cùng ăn bữa cơm tối.” Sau khi thân phận của anh ta bị vạch trần, ngay cả tiếng gọi Ân Ân cũng trở nên xa xỉ.

Bọn họ liền chọn nhà hàng gần công ty, không khí thanh nhã, cũng không có quá nhiều người.

Khi Diêm Minh ngồi xuống, một cánh tay đặt nơi đầu gối, “Ba mẹ anh đi ra nước ngoài rồi, nếu có thể, anh cũng sẽ đi qua đó.”

Dung Ân uống một ngụm nước, “có phải định cư không?”

“Đúng vậy.” Gương mặt tuấn tú của Diêm Minh không giấu đi được vẻ u buồn, “Anh bây giờ ngay cả tập đoàn Viễn Thiệp cũng không giữ nổi, Diêm Việt lại đi rồi, nơi này không còn gì để lưu luyến nữa.”

“Vậy khi nào anh đi?” Dung Ân ngẩng đầu lên nhìn gương mặt này, đã từng có lúc nào đó, cô đã xem anh là Diêm Việt, đến cuối cùng, lại bị người đàn ông này làm cho thương tích đầy mình.

“Vẫn còn một số chuyện cần phải giải quyết.”

“Vậy, còn Tư Mạn?”

Gương mặt Diêm Minh tối sầm lại, anh uống ngụm rượu, “Nếu anh có đi, nhất định sẽ dẫn cô ấy theo, dù sao cô ấy cũng là vì anh mà mới trở nên ngày hôm nay.” Người đàn ông uống rượu, mi mắt Dung Ân rủ xuống, xem ra chuyện tầm hình, Tư Mạn vẫn còn chưa nói ra sự thật. Nhưng thành thật mà nói, có người phụ nữ nào gặp phải chuyện như vậy mà thẳng thắn được chứ. Có những lúc, lời nói dối cũng không đến nỗi khó chấp nhận như trong tưởng tượng, “Sức khỏe anh, hiện giờ tốt chứ?”

“Anh đã cai thuốc rồi.” Diêm Minh băng quơ cho qua, “Tư Mạn đã nói với anh rồi, mấy thứ thuốc đó là do Trần Kiều đưa tới, hiện thời tập đoàn Viễn Thiệp đã đổi chủ, chuyện lúc đó, rõ ràng chính là một cái bẫy.”

“Em cũng không ngờ, Trần Kiều lại trở nên như vậy.” Dung Ân nghĩ lại chuyện lúc đó, có thật là tiếp xúc với xã hội như vậy sẽ làm thay đổi lòng người không? Lúc còn ở trường, cô, Diêm Việt, Trần Kiều, thường như hình với bóng vậy. Cô không có cách nào đem Trần Kiều liên hệ với loại người không từ thủ đoạn để đạt được tập đoàn Viễn Thiệp.

“Dung Ân, từ giờ em phải tự bảo trọng, chăm sóc tốt cho bản thân.” Ánh mắt của Diêm Minh đối diện với đôi mắt vô hồn của cô, “Anh biết cái chết của anh trai anh đã đã kích em rất lớn, nhưng em hãy kiên cường lên, em sẽ tốt lên thôi.”

Dung Ân đang cầm ly nước lạnh, “Nói thật, khi đó nếu không có nỗi hận thù đối với Nam Dạ Tước chống đỡ em, em thật sự không qua được cú sốc này. Tối hôm nay em cũng không thể nào chấp nhận được sự thật rằng anh ấy chỉ tỉnh lại được có một ngày rồi lại ra đi.”

“Có lẽ”, người đàn ông kéo dài ngữ điệu, “là do em chưa kịp chỉnh đốn rõ lòng mình thôi, ở tình huống em chưa kịp trở tay, thì Việt đã ra đi rồi.”

Dung Ân không hiểu ý trong câu nói đó “Lòng em?”

Diêm Minh chăm chú thuốc, anh từng chu toàn cho người phụ nữ này lâu như vậy, Diêm Việt không biết, nhưng anh ta biết, cô ta đối với Nam Dạ Tước không thể không có tình cảm.

Diêm Minh không tiếp tục đề tài này, “Chỗ Cắm Dỗ, anh cũng sẽ dừng tay, không tiếp tục làm nữa.”

Cảnh còn người mất.

Hiện thời, người nhà của Diêm gia đều đi hết, ngôi nhà chứa đựng toàn bộ kỷ niệm của cô và Diêm Việt cũng theo sự ra đi của anh mãi mãi bị lớp bụi phủ lên. Có đôi lúc Dung Ân nghĩ đến Diêm Việt nhưng không còn đau như trước kia nữa.

Chỉ là, tận sâu trong đáy lòng cô luôn có một nơi mà cô không đụng vào được. Cô ép buộc bản thân mình không nghĩ tới, càng bắt mình phải quên, thì lại càng hiện rõ ràng lên trí óc cô.

Khi mơ cô thường mơ thấy Nam Dạ Tước, anh nói, Ân Ân, nước biển rất lạnh, địa ngục rất lạnh, anh đợi em ở dưới đó, sao em còn chưa chịu xuống?

Cuộc sống của Ân Ân, bình thản như nước.

Nghiêm Tước bắt đầu bị đầu giá, nghe nói người mua là một người đàn ông trẻ. Mọi người đổ xô đi khai thác tin tức riêng về người đàn ông này. Nhưng đều vô dụng, ngoài cái tên của anh ta ra, không đào ra được một tin tức nào có giá trị.

Anh ta giống như Nam Dạ Tước trước kia, lấy thân phận thần bí ra xuất hiện trước công chúng. Tên của Nghiêm Tước không đổi, người đàn ông hào hoa đó, tên là Duật Tôn.

Công ty có một phương án là hợp tác cùng tập đoàn Viễn Thiệp, ông chủ chỉ điểm Dung Ân đi đàm phán, nói là nếu có thể lấy được hợp đồng thì sự nghiệp tiếp theo của Thịnh Quý có thể sẽ tiến được vài bước.

Sau khi Dung Ân về nhà, Trần Kiều có đến tìm cô mấy lần, thái độ rất tốt. Rất nhiều việc cô không vạch ra, cũng cảm thấy là không cần thiết, dù gì thì cũng là sự tranh đấu thủ đoạn của Trần gia và Diêm gia.

Khi đi vào tập đoàn Viễn Thiệp, sau khi cô thư kí thông báo, liền dẫn cô đi lên.

Văn phòng của Trần Kiều nằm tầng trên cùng, khi Dung Ân đi vào, anh ta đang phê duyệt văn kiện, nhìn thấy cô đi vào liền tỏ ra vui mừng thái quá, “Ân Ân, sao hôm nay em có thời gian rảnh tới đây vậy.”

“Phương án em đã làm xong rồi, chỉ là muốn anh phê duyệt qua một chút, nếu có chỗ nào không ưng ý thì em đem về sửa.”

Trần Kiều đứng dậy đi đến trước sofa, tỏ ý kêu Dung Ân ngồi xuống, “Ân Ân, em không cần phải dùng những lời khách sáo vậy nói chuyện với anh.” Trần Kiều nhận lấy phương án cô đưa, nhưng lại không coi, chỉ tùy tiện để trên bàn, “Anh biết, anh tiếp quản tập đoàn Viễn Thiệp, em ít nhiều gì cũng sẽ có thành kiến với anh. Nhưng Ân Ân, em phải biết được là, đó đều là ý của ba anh, anh không thể làm cách nào khác, càng không thể phản đối ông ấy.”

“Trần Kiều, anh nghĩ nhiều rồi.” Cô thư kí đưa trà tới, Dung Ân cảm ơn một tiếng, lúc cô ấy đi ra ngoài cũng liền đóng cửa lại.

“Nếu là do anh nghĩ nhiều quá, Ân Ân,” người đàn ông cầm lấy tay cô, “Tại sao đến bây giờ em vẫn không chịu chấp nhận anh? Chẳng lẽ anh thật sự không so sánh được với Diêm Việt sao? Trước kia bên em còn có Nam Dạ Tước, nhưng bây giờ, em không có lý do nào để từ chối anh cả.”

Dung Ân dùng sức muốn rút tay về, nhưng Trần Kiều nắm chặt lấy, nhất quyết không cho cô có cơ hội rút tay lại. Ngón tay Dung Ân bị nắm đến đau hết lên, mặt có vẻ giận dữ, “Trần Kiều, đã mấy năm rồi? Nếu như em thích anh thì đã thích từ lâu rồi. Trước kia em chỉ là bạn anh, anh đừng như vậy, nếu không chúng ta ngay cả làm bạn cũng rất khó.”

“Ân Ân, bọn họ chết hết cả rồi, em còn nhớ người đã chết làm gì?” Trần Kiều đứng dậy, ngồi bên cạnh Dung Ân, cánh tay anh ta quàng qua vai Dung Ân, “Anh bây giờ là Tổng giám đốc của tập đoàn Viễn Thiệp, anh cũng không cần kiêng kị bất cứ ai, Ân Ân, em đồng ý với anh đi, chúng ta thử quen nhau xem sao?”

“Trần Kiều,” Khuỷu tay Dung Ân để trên ngực anh để kháng cự, “Em nói rồi, chuyện đó là không thể, đừng như vậy, anh đã thay đổi đến nỗi em sắp không nhận ra được rồi.”

Bọn họ ngồi rất sát nhau, vốn dĩ mùa hè mặc đồ mỏng đơn giản, Dung Ân có thể cảm thấy được hơi thở của anh ta phả xuống bên tai cô, “Những hành vi anh làm với Diêm Minh, em đều biết cả rồi, Trần Kiều, anh thực sự cho rằng em có thể chấp nhận sao?”

Động tác người đàn ông lập tức dừng lại, “Em đều biết cả sao?”

“Đúng, việc Diêm Minh nghiện thuốc, là do một tay anh bày ra đúng không?” Dung Ân nhìn chằm vào người đàn ông này, anh ta là Trần Kiều của trước kia sao? “Anh vì để chiếm được tập đoàn Viễn Thiệp, ngay cả việc như vậy anh cũng làm được, Trần Kiều, anh buông ra.”

Người đàn ông nghe vậy, chẳng những không buông tay, ngược lại càng ôm chặt cô, “Nếu em đã biết hết, Ân Ân, anh càng sẽ không buông tay, trước khi là vì anh không đủ dũng khí mới để lỡ mất em hết lần này đến lần khác. Nam Dạ Tước là dựa vào cái gì để có được em, không phải là dựa vào thủ đoạn ép buộc đó sao?”

“Trần Kiều,” Dung Ân giận đến hai vai run lên, “Những lời này anh cũng nói ra được.”

“Anh ta có thể được, sao anh lại không được...” Hai tay Trần Kiều đưa qua bả vai Dung Ân, “Ân Ân, anh thực sự yêu em, anh sẽ chăm sóc tốt cho em và mẹ Dung.”

“Phải không?” Dung Ân nhất quyết không buông thả bản thân mình, “Nếu như em không nghe lầm, thì anh có lẽ là sẽ đính hôn với thiên kim tiểu thư của tập đoàn Khương Thịnh, Trần Kiều, anh dựa vào cái gì mà nói yêu tôi?”

Tập giấy tờ ngăn cách hai người đều đổ ập xuống, Trần Kiều hơi run sợ, nhưng cũng không biểu hiện nhiều sự kinh ngạc, “Đó là do gia đình ta sắp xếp, Ân Ân, anh không yêu cô ta, anh chỉ yêu em...”

“Trần Kiều,” ánh mắt cô lạnh lùng, “Nếu bây giờ anh để tôi đi về, thì tôi sẽ xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, nếu như anh thực sự muốn tiếp tục như vậy, thì tôi sẽ xem thường anh.”

“Ân Ân, em cứ giống như với Nam Dạ Tước vậy, anh sẽ cho em cuộc sống tốt hơn, anh sẽ chiều em, sẽ nuôi em. Chúng ta có thể làm như người phụ nữ đó không hề tồn tại...”

Dung Ân vung tay ra, hung hăng tát anh ta một bạt tay.

Trần Kiều một bên mặt trắng bệch, một bên kia bắt đầu sưng đỏ. Hắn trợn mắt há hốc mồm. Dung Ân thừa cơ hội đẩy hắn ra, vừa muốn đứng dậy, đã bị một lực từ phía sau kéo trở về, mắt cá chân cô bị trật, lại té xuống sofa.

Người đàn ông then quá thành giận, “Anh không tin người khác thì được, anh thì không...”

Ở trong mắt Dung Ân, hắn thực sự biến thành cầm thú. Một Trần Kiều vui vẻ chói sáng lúc trước, đã không thể tìm thấy một nửa bóng dáng trên người đàn ông này.

Văn phòng đột nhiên có tiếng kêu vang, “Tổng giám đốc.”

Là giọng của thư ký, Trần Kiều không muốn quan tâm, nhưng giọng điệu cô rất vội, “Tổng giám đốc, anh đã hẹn trước với Duệ tổng của Nghiêm Tước, bây giờ anh ấy sắp lên đến lầu rồi.”

Trần Kiều sực nhớ ra, vẫn còn phải hầu hạ ông thần tài này. Hắn ảo não vuốt lại tóc, sau khi đứng dậy một cách không cam lòng, lại tỏ ra giọng điệu áy náy, “Ân Ân, anh...”

Quần áo Dung Ân bị làm cho nhăn nhúm. Cô đẩy Trần Kiều ra, vội vàng đứng dậy, từ trên bàn cầm lấy bản phương án thiết kế, “Tôi nghĩ là Trần tổng không còn hứng thú xem nữa, cáo từ.” Đôi môi cô run run, mắt cá chân đã bị trật, đau đến đi không nổi. Trần Kiều thu dọn một chút, Dung Ân vừa đi được mấy bước, cửa lớn của văn phòng bất ngờ bật ra.

Người đàn ông dẫn đầu chính là Duật Tôn, người bị giới truyền thông làm cho ồn ào huyền ảo mấy tháng này. Anh mặc bộ tây phục màu đen tuyền quý phái. Dáng người đàn ông này cũng không thua Nam Dạ Tước là bao. Khóe miệng anh hơi nhếch lên, nhưng mang lại một cảm giác xa cách. Đôi mắt đen lạnh lùng rơi vào gương mặt của Trần Kiều, “Trần tổng, anh có vẻ bận nhiều việc?”

“Không, không...” Trần Kiều bước lên phía trước nghênh đón, “Mới vừa có chút công việc trì hoãn, không tự mình đi xuống nghênh đón, mong rằng Duật tổng có thể bỏ qua cho.”

Dung Ân vừa nghe thấy giọng điệu như vậy, trong lòng càng cảm phần, cô khập khiễng đi qua Duật Tôn.

Người đàn ông chỉ nhìn thoáng một cái, đáy mắt anh lóe lên, khi cố tình nhìn một bên mặt Dung Ân thêm một lần nữa, mới biết được cảm giác thân quen này đến từ đâu, “Đứng lại.”

Dung Ân nhú mày, cô không biết người này.

“Cô tên là gì?” Duật Tôn sẽ không nhìn lầm, Dung Ân chính là người phụ nữ mà Nam Dạ Tước để hình trong bóp da. Anh nheo mắt lại, ánh mắt dò xét. Tuy rằng quần áo nhẵn nheo của cô đã chỉnh tề, nhưng mái tóc buột đuôi ngựa đằng sau bị đè ép mà như muốn rớt ra, giữa cổ, phần da thịt trắng nõn vì trợn giằng co vừa rồi cũng đỏ lên. Ánh mắt người đàn ông nhìn theo tập phượng án cô đang ôm lấy, đôi môi mỏng của hắn nhếch lên, trong ánh mắt xuất hiện một vẻ chê cười.

Người phụ nữ mà Nam Dạ Tước chấm, sao có thể là loại này!

Dung Ân nhìn thấu ý nghĩa của anh ta rất rõ ràng, tưởng cô là loại vì địa vị mà bán bản thân mình sao? Cô cất bước, để lại câu nói, “Đừng có nghĩ tôi giống như mấy người, xấu xa giống vậy.”

Gương mặt Trần Kiều thoáng chốc tái xanh, che giấu sự xấu hổ, ánh mắt người đàn ông quay về phía anh, chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Dung Ân đi ra khỏi tập đoàn Viễn Thiệp, trong lòng như tích một khối đá rất nặng, làm sao cũng không thở được. Mới cách có vài tháng, chủ nhân trước của tập đoàn Viễn Thiệp và Nghiêm Tước đã không còn. Cô vô thức đi dọc theo con đường dài, hai người đàn ông đó, đều đã từng khắc sâu vào trái tim cô, bất luận dưới danh nghĩa là yêu hay hận, tóm lại là, đều khắc sâu vào xương cốt như nhau.

Về đến công ty, khi Dung Ân nói đã làm hỏng phượng án, sắc mặt ông chủ không tốt, đem bản thiết kế của cô quảng lên bàn rồi bỏ đi. Lý Hủy ôm bờ vai cô không ngừng an ủi. Dung Ân thì lại cảm thấy không có gì. Hiện thực luôn là như vậy, nếu bạn muốn thích ứng với nó, tất nhiên phải trải qua quá trình gian khổ.

Trước kia, phía sau cô có Nam Dạ Tước, người đàn ông này nắm giữ huyết mạch kinh tế của cả thành phố Bạch Sa, lời anh ta nói, ai dám không cúi đầu khom lưng? Đôi mắt Dung Ân đột nhiên hơi cay, cô liền đóng cửa sổ lại, nhất định là do gió lớn quá, đến nỗi thổi cả bụi vào trong mắt rồi.

Cô cố gắng bình ổn lại tâm trạng của mình, trước kia cô cố gắng thoát khỏi bàn tay của Nam Dạ Tước, những điều anh đối tốt với cô, tất cả đều bị cô xem như thù địch. Cô thích được dựa vào chính đôi tay của mình, thích được bình thản, nhưng hôm nay, tại sao lại đột nhiên nhớ tới những ngày tháng được anh che chở?

Phụ nữ, “luôn thích đa sầu đa cảm, đặc biệt khi tận mắt thấy sự thay đổi của Trần Kiều, cả trái tim cô bắt đầu chết lặng.

Nhưng, cuộc gặp gỡ này của Dung Ân, đã chứng minh được câu nói “Trong họa có phúc”

Ai có thể nghĩ được, một công ty như Nghiêm Tước lại có thể tự nhiên tìm đến một công ty nhỏ bé, thậm chí xét về quy cách thì quy mô còn chưa đủ để gọi là công ty này, để hợp tác cơ chứ?

Ông chủ Bạch sau vài ngày đàm phán, quay về với gương mặt đầy phấn khởi, còn khoe khoang với Dung Ân, còn bảo cô làm cho tốt, cũng hứa hẹn công ty sẽ không bạc đãi cô đâu, khi phát lương, còn thưởng thêm 500 đồng NDT.

Lý Hủy liền lắc đầu, “chắc chắc, cậu của tớ là ông chủ vừa thấy tiền là sáng mắt, thái độ thay đổi thật nhanh đó nha, mấy ngày trước còn trừng mắt cau mày nữa.”

Ngày tháng lại tiếp tục trôi qua, giống như nước lã.

Lại mấy tháng nữa qua đi, quy mô lớn nhất của thành phố Bạch Sa-Cám Dỗ đã có người mua lại, cùng lúc đó, nhiều quán bar khác cũng bị thôn tính. Những việc này, Dung Ân đều là ngẫu nhiên xem tin tức trên tivi mà biết được, Cám Dỗ được làm lại bộ mặt mới hoàn toàn, còn đổi cả tên, gọi là Nữ Sắc.

Cuộc sống của Dung Ân, mỗi ngày đều chỉ có qua hai nơi, một con đường, không có điểm nhấn nào khác.

Mấy dì ở trong khu phố thấy Nam Dạ Tước cũng đã mất được nửa năm mà Dung Ân vẫn chưa qua lại với bạn trai nào khác, ai ai cũng đều rất nôn nóng, tranh nhau mà giới thiệu đối tượng cho cô.

Con trai của cô Bảy, dì Tám cũng đưa ra trình diện, mẹ Dung lúc đầu cũng chỉ cười, về sau cũng bị thuyết phục, liền thúc giục Dung Ân đi xem mắt. Lẽ dĩ nhiên là Dung Ân không chịu đi rồi, nhưng mấy dì đó thật sự rất nhiệt tình, Dung Ân chỉ còn biết ứng phó ngoài mặt, lạnh nhạt từ chối cho qua.

Đếm từng ngày trôi qua, có những lúc, thật sự trôi qua rất nhanh.

Sự hợp tác của công ty với Nghiêm Tước, dự án đầu tiên mang lại kết quả cũng không tồi. Mấy ngày nay Dung Ân đi làm đều ôm theo Dạ Dạ, con nhóc này cũng đã một tuổi hơn rồi, trên người mặc bộ quần áo liền màu hồng, trông dễ thương cực.

“Ôi ôi, là Dạ Dạ đây mà.” Lý Hủy thích thú, “Đến chị ôm cái nào, hôm nay sao lại mang nó đến công ty thế này?”

“Khu phố mẹ tổ chức hoạt động gì đó, mẹ Lưu bọn họ rủ bà ra ngoài, không ai chăm sóc Dạ Dạ.” Dung Ân mang thức ăn của con nhóc bỏ lên bàn.

“Haizz, con nhóc con này cũng xa xỉ thiệt nha,” Lý Hủy sờ đến vòng cổ trên cổ con nhóc, “Bạch kim đó à, bây giờ chó con cũng được đeo đai khác rồi nhỉ.”

Sợi dây chuyền đó là của Nam Dạ Tước tặng cho cô, Dung Ân cũng muốn tháo nó xuống, nhưng cô luôn cảm thấy nếu tháo ra thì hình như thiếu đi một chút gì đó, “Nếu cậu thích như vậy, đợi sau này khi Dạ Dạ sinh con, tở sẽ cho cậu một con.”

“Được, cậu nói rồi đấy nhé!”

Vốn dĩ Dung Ân định làm xong việc sẽ về nhà, nhưng ông chủ đích thân thông báo, nói vì sự nỗ lực hợp tác của các cô trong những ngày qua, Nghiêm Tước sẽ khao toàn bộ người của công ty tới Nữ Sắc. Cô vừa định từ chối, ông chủ liền đảo ánh mắt đến, “Ai cũng không được phép vắng mặt, cơ hội ngàn năm có một, phải tự nhận thức tình hình.”

Dung Ân nói vòng vo trong cổ họng, “Ông chủ, nhưng mà hôm nay tôi có mang chó con theo nữa.”

“Chuyện đó đơn giản thôi, ôm con chó theo, đâu có ai quy định không được mang chó vào chứ.”

Dung Ân và Lý Hủy cùng nhìn nhau, ai cũng nhìn thấy hôm nay tâm trạng của ông chủ rất tốt, gương mặt đen sạm đó, bởi nụ cười làm cho ngũ quan như dồn vào nhau, “Mau thu dọn chút đi, đợi xe tới rồi đi.” Không ai dám làm ông ta mất hứng, nếu không chắc chắn sau này sẽ rất khổ sở.

Dung Ân bắt đất dĩ, thật sự là phải ôm Dạ Dạ cùng đi. Rất may là con nhóc hôm nay rất ngoan, nằm trong lòng cô không hề quậy phá.

Xe taxi dừng trước cửa Nữ Sắc, so với Cám Dỗ, cái sau hơn hẳn cái trước thể hiện sự hào hoa và tinh tế, nơi này so ra đường như cũng to gấp đôi. Đèn nê ông lóng lánh bao phủ xuống, hai chữ “Nữ Sắc” lớn đủ để ánh sáng của nó có thể lan ra tới mặt đường. Đứng ở lối vào nơi sa đọa này, bóng người bị thu nhỏ như một chấm đen nhỏ dưới ánh đèn.

Kể vào người ra, sắc mặt của mỗi người đều không giống nhau. Các đồng nghiệp tranh nhau đi vào, chỉ có Dung Ân ôm lấy Dạ Dạ đứng ở cửa, hai chân cô vẫn còn nặng như chì, làm sao cũng không nhấc chân lên được. Hai mắt Dung Ân nhìn vào sảnh trước của Nữ Sắc, cánh cửa rộng mở kia giống như bồn máu to đang rộng cửa, tim cô bất an đập loạn nhịp, cảm thấy bồi hồi như đang đứng trước cửa thiên đường và địa ngục.

“Ân Ân, còn đứng thất thần ở đó làm gì?” Lý Hủy đã đi vào trước một bước liền quay lại, nắm chặt tay Dung Ân dẫn cô vào. Con nhóc mở to cặp mắt đen láy, chân trước của nó vì bất an mà cào vào ngực Dung Ân mấy lần.

Thiết kế bên trong của Nữ Sắc gần như đều thay đổi, hẳn là mời chuyên gia thiết kế. Bên trong rộng lớn như đi vào mê cung. Lên đến lầu hai, sàn nhà dưới đất không phải là sàn quay, mà là một loại chất liệu thủy tinh đặc biệt, có thể nhìn thấy đầu người đang chuyển động. Dung Ân và Lý Hủy theo ông chủ đi đến chỗ rẽ, đó là phòng bar hạng nhất, là phòng cao cấp nhất của Nữ Sắc.

Lúc đi vào, trừ người của công ty, tuyệt nhiên chỉ có một mình Duật Tôn.

Ông chủ ân cần kính rượu, người phục vụ ở đây vẫn duy trì quy tắc cũ của Cám Đỗ, khi rót rượu đều phải quỳ trên thảm.

Dung Ân nhìn khắp nơi, phòng vip của bar, lại không thay đổi bao nhiêu. Ánh mắt cô rơi xuống bàn trà, không khỏi nhớ đến Tư Cần.

“Hình như em đối với nơi này rất thân thuộc.”

“Dung Ân mãi lo suy nghĩ, hoàn toàn không nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện, cho đến khi Lý Hủy đụng cánh tay cô, cô mới phản ứng lại, “Sao?”

“Tôi nói,” Duật Tôn nhận lấy rượu trong tay cô gái kia, ly rượu bán trong suốt áp giữa đôi môi mỏng của anh, người đàn ông nhâm nhi một ngụm, bờ môi phủ sơn bóng thắm một ít rượu, “Trước đây em đã đến đây?”

“Đúng, trước đây chúng tôi chính là nhân viên của Nghiêm Tước, ông chủ chúng tôi thường hay tổ chức một số hoạt động...” Lý Hủy thấy tinh thần cô không tốt, liền lên tiếng đáp lại.

Người đàn ông gật nhẹ đầu, “Thì ra mấy cô trước đây là nhân viên của Nghiêm Tước, vậy tại sao lại không làm nữa?”

“Bởi vì,” giọng điệu Lý Hủy yếu đi, “Ông chủ của chúng tôi qua đời rồi.”

“Ai nói anh ta đã chết?” một bên chân mày người đàn ông nhíu lên, khóe miệng cong lên, có một bộ dáng giễu đời bất cần.

“Hả?” Lý Hủy giật mình, ngay cả Dung Ân cũng theo đó mà tốc độ nhịp tim tăng lên đập dữ dội, “Anh ta chưa chết sao?”

Trong mắt Duật Tôn hàm chứa thâm ý, con người đen láy nhìn chằm chằm vào gương mặt Dung Ân. Căn phòng vip cũng vì câu nói vừa rồi của người đàn ông mà tràn ngập yên tĩnh cùng quỷ dị. Bàn tay bỏ trên đầu gối của Dung Ân không khỏi nắm chặt lấy, đáy mắt tròn long lanh, giống như là tràn ra một hy vọng nào đó. Khóe miệng người đàn ông khẽ đưa xuống, nặng nề đem ly rượu bỏ lên bàn, “không phải là vẫn chưa tìm được thi thể sao? Tục ngữ nói, chết phải thấy xác.”

“Đúng, đúng. Duật tổng nói rất đúng.” Ông chủ phụ họa liên tục, vội vàng kính rượu.

“Cô gọi là... Dung Ân đúng không?”

Những đồng nghiệp tốp năm tốp ba bắt đầu đưa ánh mắt hiếu kỳ hướng đến người Dung Ân, vị thần tài này, có vẻ như luôn luôn có chủ ý vô tình nhắc đến cô ta.

“Đúng, cô ấy tên là Dung Ân, cô ấy là thành phần chủ chốt trong công ty chúng tôi đó...” Ông chủ vui tươi hơn hớn nói.

“Dung tiểu thư, cô có tin câu nói người sau khi chết sẽ có hồn ma không?” Đôi mắt dài hẹp của người đàn ông sáng lên.

Thần sắc của Dung Ân không thay đổi, bình tĩnh nhìn trực diện anh ta, khuôn mặt lãnh đạm, “Duật tổng tự nhiên còn tin vào những lời này? Nếu có rãnh, anh phải thờ cúng thần linh nhiều một chút.”

“Dung Ân, nói chuyện kiểu gì vậy?” Ông chủ vội vàng quát bảo ngưng lại.

“Ông chủ, bây giờ công ty nào mà không cần thần tài chứ, tôi đây là chúc Duật tổng kinh doanh thịnh vượng mà.”

“Đúng, đúng. Nha đầu này nói chuyện, Duật tổng nghe đừng cười.” Ông chủ sợ đắc tội Duật Tôn, nói chuyện từng câu từng chữ châm chọc, đều phải nhìn sắc mặt của người ta.

Người đàn ông cười khẩy, khoe mắt kéo ra, “Miệng lưỡi sắc bén.”

Dung Ân nhướn mày nhìn về phía người đàn ông, bốn chữ này rất quen thuộc, nhớ mang máng, Nam Dạ Tước cũng đã từng nói qua câu này, còn cười nói rằng cô rất biết cần người, muốn đem từng chiếc răng nanh của cô nhổ ra hết. Ánh mắt lạnh lùng của Dung Ân dần dần trở nên dịu hơn, ánh nhìn tuy là dừng lại trên gương mặt của Duật Tôn, nhưng lại rõ ràng là đang nhìn rất xa xăm... .. “Chúng ta chơi một trò chơi thì thế nào?” chiếc cảm cương nghị của người đàn ông đối diện Dung Ân.

“Được, Duật tổng nói xem chơi như thế nào?” đại diện lên tiếng nói, vẫn là ông chủ.

Duật Tôn đem vỏ chai rượu không đặt trên bàn, xoay một vòng, “bình rượu nhắm ngay ai, thì người đó uống rượu, nếu không, cởi quần áo cũng được.”

Trong vòng này* đây là một cách chơi rất phổ biến, lúc ông chủ đi ra ngoài xã giao cũng gặp nhiều rồi, “Được, nữ tướng của công ty chúng ta ai ai cũng có tửu lượng kinh người, Duật tổng anh cần phải để ý.”

*(ý của tác giả là trong vòng làm ăn.)

“Thật không?” người đàn ông cười khẩy, khoe miệng phác họa ra độ cong làm cho người ta có cảm giác, không tiến gần một phân, cũng không xa ra một bước.

Dung Ân cười lạnh nhạt, “Tôi không biết uống rượu, mọi người chơi đi.”

Sắc mặt ông chủ lại chảy xuống, “Dung Ân...”

Đây chính là sự bi ai của xã hội hiện nay, muốn thắt chặt quan hệ, đều phải dựa vào cấp dưới để lấy lòng cấp trên, chẳng trách khi vào phỏng vấn, nhan sắc cũng chiếm một tỉ lệ lớn như vậy.

“Không biết uống rượu cũng không quan trọng, cô cũng không phải là không mặc quần áo, cô đã tự tin là hôm nay sẽ bị cởi sạch đến vậy sao?” Ánh mắt của người đàn ông giống như kính nhìn xuyên thấu quét về phía Dung Ân.

Cô mở miệng vừa muốn đứng dậy, đã bị Lý Hủy dùng sức kéo lại, “Được, chơi thì chơi, nếu đến lúc Ân Ân không nổi nữa, tôi sẽ uống thay cô ấy.”

Duật Tôn nhìn hai người, không làm khó, ngược lại chỉ gật đầu.

Người đàn ông đẩy bình rượu tới trước mặt Dung Ân, “Các cô bắt đầu trước đi.”

“Không không, việc bắt đầu này đương nhiên là để Duật tổng.” Ông chủ đem bình rượu cầm lại, nhất mực cung kính để tới trước mặt người đàn ông.

Duật Tôn dùng mắt ra hiệu Dung Ân, cô nhìn sắc mặt của ông chủ một cái, “Anh trước đi.”

Ngón tay thon dài của người đàn ông nắm lấy bình rượu, nhẹ nhàng chuyển động, bình thủy tinh trong suốt xoay vòng vòng, khi đã cố định, miệng bình thành linh hướng về phía Dung Ân.

Lý Hủy cũng không nghĩ tới số cô sẽ đen đủi như vậy, cô biết là Dung Ân không biết uống rượu, “để tôi.”

Lý Hủy không chút do dự nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, sắc mặt ông chủ chảy xuống, dù sao đó cũng là cháu gái ruột bên ngoài của mình.

Liên tục mấy lần, cứ cho là tửu lượng khá thì cũng không chịu nổi.

Đúng lúc Duật Tôn chuẩn bị quay, Dung Ân đưa tay lấy lại bình rượu, “Không phiền Duật tổng phải ra tay.”

“Người đàn ông đứng thẳng hạ bả vai, thần sắc vô vị, mở hai tay ra.

Dung Ân hôm nay đúng là xui xẻo, mặc dù Duật Tôn lâu lâu cũng uống một ly, nhưng vẫn là cô uống nhiều nhất.

Rượu này không phải là rất mạnh, nhưng lúc sau vẫn có ngấm vào, chính vào lúc ngay sau khi cô uống xong rượu, con nhóc vốn dĩ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh cô lại nhanh chóng nhảy ra ngoài, Dung Ân vội vàng bỏ ly rượu xuống đuổi theo, “Dạ Dạ.”

Khi người đàn ông nghe thấy tên này, khóe miệng rõ ràng là tùy ý giương cao.

Dung Ân nhớ được là nhóc con quẹo phải chạy ra ngoài, nhưng khi cô đi đến hành lang, lại không nhìn thấy bóng dáng nó nữa.

Dạ Dạ sải chân ra đuổi theo không buông, chiếc đuôi ngắn nhỏ xíu lắc lư không ngừng, khi ở trước cửa thang máy, người vệ sĩ mặc” đồ đen dùng chân chắn đường con nhóc, “Cậu chủ, có một con chó.”

Người đàn ông đã bước vào thang máy, anh mặc bộ tây phục màu trắng bạc, hai chân thon dài bên trong được bao bọc bởi quần tây trắng tấp, anh nghiêng người dựa vào vách tường, vòng hai tay trước ngực, đôi mắt phượng hẹp dài ẩn chứa đầy âm lệ, điều quan trọng nhất là, anh có một mái tóc ngắn màu tím nho, loại màu sắc tối tăm này được nhuộm highlight giữa màu đen của tóc, lại càng làm nổi bật thêm khí chất mê hoặc của cả con người anh.

Nghe được tiếng kêu của người vệ sĩ, anh đứng thẳng dậy đi đến cửa thang máy.

Dạ Dạ nhìn thấy đối phương, cặp chân liền đứng thẳng lên, chân trước múa máy, nhóc con kêu gâu gâu, chạy thẳng vô trong thang máy cắn lấy ống quần của người đàn ông không buông.

“Gâu gâu ...”

Bộ dạng đó, thân mật cực kỳ.

Vệ sĩ đứng giữ ngoài cửa thì hoảng sợ, “Cậu chủ, chuyện này...”

“Không có gì đáng ngại,” người đàn ông không chút tức giận, anh khom lưng, nắm lấy cổ áo nhóc con kéo nó lên, đầu Dạ Dạ tựa trên cánh tay anh, vui mừng cọ đầu vào ngực anh.

Dung Ân nghe được động tĩnh, khi đã đuổi kịp tới bên này thì nhìn thấy cửa thang máy đóng lại, giữa khe hở đang lúc đóng lại, còn nhìn thấy có một người đang ôm Dạ Dạ trong lòng.

“Này, đó là chó của tôi...”

Thang máy đã khởi động, khi Dung Ân chạy tới chỉ còn thấy nó dừng ở tầng 1. Cô vội vàng nhấn thang máy, đi theo đến lầu một, khi cửa mở ra, cô tưởng là bãi đậu xe hay gì đó, lại không nghĩ rằng... Nơi đây, rõ ràng là nơi ở tư nhân của người ta.

Dung Ân tin chắc là mình không nhìn lầm, cô men theo đường nhỏ đến vườn hoa trung tâm, nơi rộng lớn thế này, lại không nhìn thấy một người nào cả.

Nơi này bố cục rất giống với Ngự Cảnh Uyển, phong cách kiến trúc của Châu Âu, Dung Ân thầm nghĩ, nhất định là hiển thị trong thang máy có vấn đề

Nhưng cô một đường đi theo mà đến đây, nên không thể sai được.

“Dạ Dạ...” Dung Ân nhỏ tiếng khẽ gọi, trước kia chỉ cần cô vẫy gọi, nhóc con đã lập tức sải chân chạy tới.

Cô không dám đi vào trong căn nhà, chỉ có thể do dự đứng bên ngoài. Dung Ân kêu lên mấy tiếng, lập tức đã cảm thấy có gì đó không đúng, đằng sau luôn có cảm giác lạnh lạnh, giống như bị người ta nhìn chằm chằm vào.

Cô xoay người lại, vườn rộng như vậy, lại vẫn như cũ không nhìn thấy bóng người nào.

Cô thuận đường, đi đến trước một hồ bơi.

Cô đứng bên bờ hồ, có thể nhìn thấy nước bên trong đang phun ra từng vòng nước mờ nhạt, sóng nước lăn tăn, mặt nước màu xanh da trời dường như cũng không thấy được sự bình yên, Dung Ân ngẩng đầu nhìn khắp bốn phía xung quanh.

Trong phòng người đàn ông đứng ở trước cửa sổ sát đất, Dạ Dạ dưới chân đang hăng say chơi đùa, khi thì cắn lấy ống quần, khi thì ôm chặt lấy chân anh.

Đứng ở trong vườn lạ lẫm như vậy, tâm lý Dung Ân không khỏi sợ sệt, hai tay cô để trên bờ môi, ép tiếng nói mình xuống rất nhẹ, “Dạ Dạ, Dạ Dạ...”

Sau lưng, đột nhiên có một ngọn gió vô hình tiến tới thổi tới cổ cô lạnh rờn rợn, Dung Ân trong vô thức, vừa muốn quay đầu, đã bị một lực mạnh từ đằng sau mạnh bạo đẩy tới, cô kinh sợ kêu lên một tiếng, đột ngột không kịp phòng bị té vào trong bể bơi.

Bọt nước văng tung tóe, cơn lạnh lẽo đến ghê rợn không ngừng bao vây cô, đầu Dung Ân vẫn chưa chìm dưới nước lạnh, cũng chỉ có những sợi tóc đen thả ra nổi lên bề mặt nước, như đó tảo biển xinh đẹp đang nở rộ.

141. Chương 122

Chương 122: Sự tra tấn của ác ma

“Cứu mạng....”

Cô chìm xuống ,lại nổi lên, hai tay vùng vẫy trên không.

Dung Ân không biết bơi, lúc rơi xuống thì bị sặc vài ngụm nước, lỗ mũi cay cay,tay chân lạnh như băng,khi chân cô giãy giụa,chân phải co rút, cứ nhiên ở trong nước lạnh bị chuột rút.

Mặt nước nhanh chóng ngập tới miệng Dung Ân, cái mũi, ngập qua mặt cô, cơn lạnh đến ngạt thở xuyên qua tế bào yếu ớt thẳng vào tim, cảm giác rớt xuống nước, giống như bị người ta bịt mũi,không chỉ có khó chịu,nhiều hơn nữa là hoảng hốt.

Một chân Dung Ân kéo căng,thân thể sắp chìm xuống dưới nước, cô liều mạng muốn mở mắt trong nước, bọt nước theo khoe miệng cô sủi lên, cô dường như thấy đôi chân của người đàn ông đứng trên đỉnh đầu mình. Bên cạnh, còn có Dạ Dạ sửa tán loạn.

“Gâu gâu,gâu gâu——” Dạ Dạ hoảng loạn sửa to, muốn chạy ra ngoài,lại bị người đàn ông xách lên.

Ở chỗ Dung Ân chìm xuống một chuỗi bọt nước dài nổi lên,người đàn ông đứng trên thành hồ, đôi mắt phượng hẹp dài lạnh lùng,làm người ta không dám nhìn.

Dung Ân bắt lực nhắm mắt lại, da mặt yếu ớt giống như bị dao nhọn đâm vào,cô thầm nghĩ, khi Nam Dạ Tước bị người ta bắn trúng tim rơi xuống sông,có lẽ cũng là loại cảm giác này?

Không, sẽ càng tuyệt vọng, càng đau.

Dung Ân ngừng giãy giụa, thân thể như là khúc gỗ chìm xuống đáy hồ, tốc độ rất nhanh,nước mắt nóng bỏng hòa lẫn vào trong hồ, cái rét bao bọc lấy cô dường như dần dần tan biến.

Người đàn ông đứng dưới bóng đêm, viên kim cương trên tai trái ánh lên thứ ánh sáng kỳ quái lạnh lẽo.

Mặt nước khôi phục tĩnh lặng, gió thổi qua cũng không lên gợn sóng, xuyên thấu qua nước hồ trong suốt, có thể thấy Dung Ân đã hôn mê dưới đáy hồ. Cổ họng người đàn ông nhẹ nuốt xuống, cuối cùng vẫn phát ra âm thanh đau khổ, bỏ con chó nhỏ trong tay xuống, nhảy vào bể bơi.

Anh từng nói, Dung Ân là số kiếp của anh, cho dù anh có lòng dạ sắt đá, nhưng không thể bước qua được, trừ khi anh đổi tim.

Dung Ân thật sự nghĩ là mình đã chết, cái hồ bơi lớn như vậy, xung quanh không có ai,nhưng khi cô tỉnh lại cảm thấy bên tai thật ồn ào,g giống như có người nói chuyện, lại giống như có người đang khóc.

Tứ chi cô lạnh ngắt, thân thể dường như bị ngàn cân đè nặng, Dung Ân dùng sức hít thở vài cái,đột nhiên mở to mắt,đập vào mắt chính là trần nhà.

Trong phòng mở máy sưởi, lọt vào tầm mắt, đều là màu đen đậm, tia sáng khó có thể lọt qua màn cửa, cùng với cái chăn màu đen đắp trên vai. Dung Ân nâng cánh tay lên, lấy mu bàn tay xoa xoa mắt, cô xoay người, đôi mắt nhấp nhem đột nhiên theo trực giác nhảy bèn trợn lên, Dung Ân ngồi lên, hai tay gắt gao níu chặt góc chăn.

Cô đã đoán được tình hình trong chăn là như thế nào, Dung Ân chăm chăm nhìn xuống, đầu tiên nhìn thấy hai vai trơn bóng, cô khẽ kéo chăn, hơi lạnh đi vào khe hở, quả nhiên, bên trong là hoàn toàn khỏa thân, ngay cả nội y cũng không có.

Ánh mắt cô vội vàng quét về bốn phía, cũng không phát hiện ra quần áo của mình.

“Gâu gâu....”

“Dạ Dạ....” Dung Ân quần chăn xuống giường, đem con nhóc đang ngồi bên cạnh ẵm lên, “Làm thế nào em chạy vào được?”

Dạ Dạ kêu to, cái đầu vui vẻ không ngừng cọ trên người Dung Ân.

Trong căn phòng lớn, chỉ có cái tivi còn phát ra âm thanh máy móc, mắt Dung Ân xem xét, trên màn ảnh hiện lên quá trình phôi thai trưởng thành trên bụng mẹ. Trong máy siêu âm, có thể trông thấy rõ ràng đứa bé cuộn tròn tứ chi lại, khi thì, còn có thể thấy nó đá đá cái chân nhỏ, vùng vùng cánh tay nhỏ.

Dung Ân rất chuyên chú, cô ngồi ở mép giường, cách tivi rất gần.

Tay mẹ phủ lên da bụng bóng láng, Dung Ân nhích gần một chút, sự căng thẳng trước đó vì xem nội dung của tivi mà thư giãn ra, cô yên lặng xem.

“Mẹ ơi, mẹ ơi....” trong màn hình, bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh của một đứa bé, đầu rối bù, hai cánh tay giơ lên phía trước, “Mẹ ơi, sao mẹ không cần con, sao mẹ không cần con?”

Dung Ân mở tròn đôi mắt hạnh lên, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, cô không biết làm sao đột nhiên xuất hiện hình ảnh như vậy, càng không biết đây được lấy ra từ phân đoạn của bộ phim kinh dị nào đó. Bốn phía đều đen như mực, nếu có ánh sáng thì cũng là từ trong tivi chiếu ra, hai tay của đứa bé toàn bê bết máu, mười ngón tay mở ra, ấn mạnh trên màn hình.

Mười đầu ngón tay trông thấy ghê người, Dung Ân vội đưa mắt đi, nhưng giọng nói của đứa bé vẫn như cũ không buông tha cô, “Mẹ ơi, mẹ ơi, con lạnh quá....mẹ ơi....”

“Aahh....” cô sợ hãi kêu lên liên tục, dùng sức ấn vào ti vi, nhưng căn bản là không tắt được, Dung Ân cuộn mình trên giường, nhưng âm thanh kia vẫn như cũ lọt vào khe hở, “Aahh....”

“Cộc cộc, cộc cộc!” Đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Chốt cửa vặn ra, một người phụ nữ bốn mươi mấy tuổi bước vào, trên tay bà cầm một bộ quần áo mới, “Cô tỉnh rồi à, thay vào đi.”

Dung Ân đem thân thể rút vào trong chăn, “Cho hỏi, ở đây là ở đâu?” thấy có người đi vào, cô cuối cùng thở phào.

” Cô suýt chết đuối trong hồ bơi, là cậu chủ cứu cô, thay quần áo rồi hãy trở về đi.”

Bà đi vào, đem quần áo để bên cạnh chân Dung Ân, từ đầu đến cuối thái độ của bà rất nghiêm nghị, bộ dạng lạnh nhạt.

“Vậy, cậu chủ của bác ở đâu?”

“Ra ngoài rồi, còn nữa, quần áo cũ của cô bị cậu chủ vứt rồi, bộ này coi như là đền cho cô.” Bà nói xong, đi ra không quay đầu lại.

Dung Ân cũng không dám ở lâu, vội vàng mặc quần áo vào ôm Dạ Dạ chuẩn bị rời khỏi, thật trùng hợp là, bộ quần áo này, thậm chí đến cả đồ lót đều là hợp số đo của cô.

Cô ra khỏi phòng, đóng cửa phòng lại.

Căn nhà này rất lớn, lại rất giống Ngự Cảnh Uyển, có vẻ trống rỗng.

Lúc đi ngang qua một căn phòng khác, Dạ Dạ bỗng nhiên nhảy ra khỏi hai tay của Dung Ân, vọt nhanh tới cạnh cửa, dùng móng vuốt sắc nhọn cào trên ván cửa, "Gâu gâu, gâu gâu——"

"Dạ Dạ!" Dung Ân vội ngăn lại, "Lại đây."

Con nhóc không thèm nhìn cô, thậm chí còn làm hơn thế nữa, mở miệng gặm, cắn, đôi vuốt cọ soạt soạt, trên ván cửa có mấy vết cào dài.

"Dạ Dạ——" Dung Ân vội ôm lấy nó, đem tay đỡ mông nó, không biết từ lúc nào người phụ nữ lại xuất hiện trước mặt Dung Ân, "Đi mau đi."

"Nhưng mà....." Dung Ân xấu hổ, hiện lên vẻ ái ngại, "Cánh cửa này bao nhiêu tiền, để con đền cho ạ."

"Cô về đi, cậu chủ sắp về rồi, cậu ấy không thích nhìn thấy người lạ."

"Thật xin lỗi." Dung Ân chỉ đành nói xin lỗi.

Ánh mắt người phụ nữ nhìn cô từ trên xuống dưới một lần, lại trưng ra bộ mặt lạnh nhạt rời khỏi.

Dung Ân theo sát sau đó, chỉ có con nhóc trong lòng là không cam tâm, hướng về phía cửa sủa một cái, "Gâu gâu——"

"Em còn không nghe lời, xem chị về nhà xử lý em như thế nào, đem em nhốt ở ngoài cửa." Dung Ân hù dọa, trước đây Nam Dạ Tước quen dùng chiêu này nhất, đối với con nhóc nghịch ngợm này rất hiệu quả. Dạ Dạ nhú da mắt, toàn bộ tinh thần hơi giận, trong đôi mắt đen long lanh có sự uất ức, đúng là chó nói với người, nói không hiểu, ừm ừm.

Dung Ân dùng sức ôm chó con trong lòng, sợ nó lại chạy lung tung, lại gây ra tai họa.

Lúc đi ra tới cửa lớn, cô đứng tại chỗ cũ, cô nhìn bốn phía, mới vừa rồi người đàn bà ở phía trước dẫn đường lại biến mất không thấy bóng dáng đâu. Cô càng dùng sức ôm Dạ Dạ, cảm giác từng đợt âm hàn, bất luận căn nhà này hay là người ở bên trong, đều lộ ra cảm giác làm người ta run rẩy kinh sợ và quái dị.

Dung Ân rút cổ, không khỏi nổi cả da gà, cô vội vàng nhanh chân tìm được lối vào trước đó, đi như chạy hướng về phía thang máy.

Phía sau, thân hình cao to của người đàn ông bước ra cửa, hai tay anh để trong túi, mái tóc ngắn màu nho tím rất hợp với khuôn mặt tuần tú âm nhu mà tà mị, anh đi đến cạnh hồ bơi, ánh mắt trông về phía xa hướng Dung Ân rời khỏi.

Lúc cô đuổi ra ngoài không có mang theo di động, không biết bây giờ là mấy giờ, Dung Ân đi thang máy lên lầu, âm nhạc đỉnh tai nhức óc vẫn còn tiếp tục ồn ào, cũng may, cô rời khỏi cũng không lâu lắm.

Về tới phòng bar hạng nhất, quả nhiên vẫn còn thấy bọn họ, Duật Tôn uống mấy ly rượu, tính tình cuồng dã trong cơ thể cũng hoàn toàn bộc lộ ra ngoài, anh nới lỏng cà vạt, xoắn ống tay áo lên, cánh tay phải thon dài trắng kiêu ôm lấy một cô gái mỹ lệ, một chân vắt lên, khoe miệng hình như có như không gợi lên tia lười nhát, "Cô cuối cùng cũng đã trở về, nếu như uống không nổi thì nói một tiếng, tôi uống thay cô, cô trốn cái gì?"

Dung Ân đóng cửa lại, đem Dạ Dạ để qua một bên, để nó chơi một mình. "Tôi không thấy chó của tôi, tôi ra ngoài tìm nó."

"Ồ....." Người đàn ông nhẹ nhếch mày lên, cái cằm giương nhẹ, đáy mắt lơ đãng theo nụ cười xấu xa toát ra, "Dung tiểu thư chắc đang nói giỡn, ra ngoài tìm chó còn có thể thay cả quần áo sao? Mọi người nói, lúc này cô ấy có phải mặt bộ này không?"

Lý Hủy ngồi gần Dung Ân nhất xoay mặt lại, quả nhiên, cô vội ghé miệng đến bên tai Dung Ân, "Ân Ân, cậu không sao chứ? Tại sao lại như vậy?"

"Lúc mình đi tìm chó con, không cẩn thận bị rơi xuống hồ bơi." Giọng nói của Dung Ân không chút khiếp sợ và chột dạ, cô ngồi thẳng nửa người trên, từ ánh mắt cô, nhìn không thấy có gì giấu diếm.

"Phải không?" Tay của Duật Tôn ôm vai người đẹp không yên phận xoa bóp xương quai xanh của đối phương vài cái, trong ánh mắt yêu cái đẹp của anh dấy lên nóng bỏng mà hoang dã, "Mọi người tin không?"

Các đồng nghiệp quay đầu lại, trong ánh mắt, tia hoài nghi và muốn xem kịch vui thể hiện ra ngoài rất rõ ràng.

Dung Ân nghĩ anh cũng không là gì của cô, cô không muốn giải thích, "Tôi thấy cũng không còn sớm, mẹ tôi đang đợi tôi ở nhà, hay là chúng ta về đi."

Trán của ông chủ toát mồ hôi lạnh, hận không thể lấy băng dính dán kín miệng Dung Ân, ông ấy không dễ dàng gì tìm được Nghiêm Tước chỗ dựa vững chắc này, loại xã giao này cơ hội ngàn năm có một, cho dù đặt trước nói không chừng cũng không biết phải đợi đến năm nào tháng nào, cô lại...."Được thôi", Ngừ khí người đàn ông có vẻ tiếc nuối, "Về thì về, vốn dĩ trong tay tôi còn một hợp đồng làm ăn muốn cùng Vương Tổng bàn bạc, nếu đã như vậy, thôi đi, tôi cho công ty khác làm."

Dung Ân nhú mày, nghi ngờ nhìn về phía bộ mặt như đùa giỡn này, cô cố gắng lục lợi trí nhớ trong đầu, cuối cùng, Dung Ân vẫn là chán nản mà thần sắc u tối lại, người đàn ông này, cô khẳng định không quen biết.

Nếu như đã không quen biết, lời nói của anh ta, tại sao lại nói những lời không có ý tốt?

"Duật tổng, thời gian còn sớm, ngồi một lát nữa, đúng rồi, Tiểu Triệu bên bộ tài vụ của công ty chúng tôi có một giọng hát rất hay, Tiểu Triệu, giúp Duật tổng chọn bài hát...."

"Dạ được, ông chủ."

Tiểu Triệu đến trước máy chọn bài, Dung Ân dời tầm mắt, trước giờ cô đều không đồng ý cách làm này của ông chủ, Lý Hủy bên cạnh đều bắt đầu cảm giận bất bình đứng lên, nhưng đó là cậu ruột của cô, cô chỉ đảo cặp mắt trắng dã, càng dựa gần vào Dung Ân hơn, "Ân Ân, xin lỗi, cậu của mình là như vậy...."

Đối diện, người đẹp khoát trên cánh tay Duật Tôn không biết nói câu gì chọc cho anh cười thoải mái, gương mặt đẹp trai gợi cảm của người đàn ông nhu hòa, bàn tay phải không kiêng nể vỗ vài cái lên cái đùi bóng loáng của người đẹp, sau đó, liền tiến quân thần tốc, trước mặt mọi người đem bàn tay đó luồn vào trong váy ngắn của cô.

"A, Duật tổng, nhiều người như vậy...." người đẹp ngoài mặt cự tuyệt nhưng trong lòng rất mong muốn, giọng nói làm nũng mềm mại đáng yêu có thể làm tan chảy người đàn ông.

Trong số các đồng nghiệp, mười người có tám chín người đều là các cô gái có da mặt mỏng, mặt Lý Hủy đỏ lên, ngay cả Dung Ân cũng cảm thấy xấu hổ vô cùng, đem mặt quay đi chỗ khác.

"Duật tổng, lần này phải cảm ơn Nghiêm Tước, theo lý mà nói thì hóa đơn lần này để tôi thanh toán...."

"Vương tổng, chỉ cần mọi người làm tốt, về khoản phúc lợi, Nghiêm Tước sẽ không bạc đãi ông đâu." Duật Tôn mỉm cười, ông chủ vui vẻ cúi người gập đầu, "Có câu nói này của cậu, tôi có thể yên tâm."

Tay Duật Tôn vùi sâu vào trong cái váy ngắn của người phụ nữ phối hợp với động tác, chọc tới đối phương trực tiếp đem dáng người yêu kiều dựa lên vai người đàn ông, "Duật tổng, anh....anh nhẹ chút, em chịu không...."

Ngực Dung Ân cảm thấy nghẹt thở như rất khó thở, mới vừa rồi rơi xuống nước xương cốt trong người vẫn còn lạnh băng, hơn nữa lúc trưa không ăn nhiều cơm, không khí trong phòng đục ngầu, mùi khói thuốc trong tay ông chủ len vào mũi cô, cô muốn nhịn, nhưng phản ứng bản năng của cơ thể không thể khống chế được, "Ọe, ọe—"

Cô xoay người, không khỏi nôn khan.

"Ân Ân, cậu sao vậy, có phải có chỗ nào không được khỏe?" Lý Hủy lo lắng vỗ vào lưng cô

Sắc mặt xanh mét của ông chủ có thể phun ra lửa, ông dùng sức đem nửa liều thuốc trong tay đập trong gạt tàn, vốn định phát cáu, nhưng trước mặt Duật Tôn giọng nói lại không thể không cứng ngắt hỏi, "Dung Ân à, con không sao chứ?"

"Cậu ơi, chắc chắn Dung Ân vừa mới uống nhiều rượu, bao tử cậu ấy vốn dĩ không được tốt."

” Tôi thấy không phải chứ?” lúc ông chủ muốn lấy lý do này nói tiếp, người đàn ông đã mở miệng trước, anh đem tay từ cái váy ngắn của người đẹp rút ra, “Dung tiểu thư, cô đừng nói với tôi cô bị tôi làm cho buồn nôn.”

Dung Ân nghe vậy, nôn khan càng dữ dội hơn.

“Thôi đi, tôi cũng không có hứng thú chơi nữa, đi về thôi.” Duật Tôn cởi ra hai cái nút ở cần cổ, lộ ra da thịt màu đồng, ngón tay trở xám hình thương long gõ nhẹ trên mặt bàn, “Tính tiền.”

“Đừng, đừng ah..... Duật tổng, thời gian còn sớm, chơi chút nữa đi.” Ông chủ cực lực giữ lại, hai cái chân đứng dậy.

“Lần sau còn có cơ hội.” Ánh mắt Duật Tôn quét về phía Dung Ân, “Chuyện nam nữ yêu đương cô chưa làm qua sao? làm sao lại thấy buồn nôn? hay là..... cô bị người ta ngược đãi tình dục, sợ?”

Tay phải Dung Ân che miệng, cô cố nhịn cơn khó chịu của cơ thể, trong hốc mắt phảng phất ra một chút chua xót, cô đột nhiên đứng dậy, bởi vì dùng sức quá nhiều cộng thêm tốc độ nhanh, khuỷu tay không cẩn thận đụng vào người Lý Hủy, cô không chút suy nghĩ, trực tiếp cầm lấy ly rượu trên bàn hất lên khuôn mặt tuấn tú không chệch vào đâu được, “Biến thái.”

“Dung Ân!” ông chủ gầm lên như sư tử hà đồng.

Dung Ân để ly rượu xuống, ẩm Dạ Dạ đang chơi bên cạnh đi ra ngoài không quay đầu lại, Lý Hủy tức giận trừng mắt hướng về cậu mình, vội đuổi theo ra ngoài.

Chất lỏng màu nâu vương lại sườn mặt tinh xảo của người đàn ông, cũng không làm cho anh chột vạt, người đẹp ngồi trên ghế sofa vội rút khăn giấy lau cho anh, “Duật tổng....”

Dung Ân một hơi chạy ra khỏi Nữ Sắc, Dạ Dạ trong lòng rất ngoan, chỉ nâng đôi mắt lên nhìn cô.

Dung Ân vội tới ven đường, sau khi thở dốc, cúi người khóc thảm thiết.

Đèn đường ở ngã tư, xếp thành từng hàng, tuy rằng giờ này đã khuya, con đường cái dòng người vẫn di chuyển như cũ, tấm biển quảng cáo to lớn ở phía xa, trong bóng đêm phát ra nhiều màu sắc rực rỡ ở trên cao.

Khi Lý Hủy chạy ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Dung Ân đang ngồi xổm bên đường, cô không bước lên ngay, mà bước chân dừng lại.

Hình như Dung Ân đang khóc, hai vai cô khép lại, đèn đường màu da cam chiếu rọi xuống toàn lưng, hiện lên vẻ yếu đuối run rẩy.

Lý Hủy nhấp khóe miệng, cô đi lên phía trước, cô ngồi xổm xuống bên cạnh Dung Ân, đem cô kéo qua, để đầu cô tựa vào cần cổ mình, “Ân Ân, cậu đừng khóc, xin lỗi, cũng tại cậu mình không tốt, ông ấy muốn tiền muốn đến điên rồi mới để mặc cho nhân viên của mình bị người khác nhục mạ....”

Dung Ân lắc đầu, muốn mở miệng, lại nghẹn ngào nói không ra lời.

Cô chưa từng nghĩ tới khóc, nhưng khi Duật Tôn nói ra những lời nói đó, cả người cô giống như bị cái gì đó đập trúng, trong lòng có nguyên nhân nào đó, đau đớn co rút kịch liệt.

Nam Dạ Tước, ai cũng không được nhắc đến, cô không nghĩ lúc bản thân mình nhớ tới anh lại đau đớn đến như vậy, đau đến nỗi sức lực để thẳng lưng đứng dậy cũng không có.

Khi cô ở một mình, cho đến bây giờ cũng không nghĩ đến, Lý Hủy cũng không nhắc đến, cô muốn trái tim trống rỗng này, bình phàm mà đơn giản đi qua, nhưng mà, không được, đi đến đâu cũng có bóng dáng của Nam Dạ Tước. Những nơi anh đã từng sinh sống, tồn tại quá mạnh trong ý thức, hơi thở của anh phảng phất ngay bên tai, mỗi câu nói của anh, đều luôn luôn xoay quanh bên tai cô, không lẽ, ở địa ngục thật sự rất lạnh, anh muốn kéo cô xuống dưới sao?

“Hủy....”

“Ân Ân, cậu khóc ra đi.” Đôi tay Lý Hủy đem cô vào trong lòng, “Giả vờ kiên cường là cho người khác nhìn, chúng ta là bạn, cậu ở trước mặt mình có thể khóc ngon lành.”

Trong phòng bar hạng nhất, ông chủ có vẻ chịu tội, biểu tình của Duật Tôn không có gì nhiều, anh cúi hai chân thon ngồi xuống sô pha, "Ông về trước đi."

"Duật tổng, cô ấy chỉ là một đứa nhỏ không hiểu chuyện thôi, cậu đừng chấp cô ấy."

"Đứa nhỏ?" Duật Tôn nhướn mày hừ lạnh, "Được rồi, bạn tôi sẽ đến, ông đừng ở đây cản trở."

Ông chủ nói xong nhiều lời tốt, mới kéo đám người rời khỏi.

Hai chân người đàn ông gác lên bàn, thần sắc trên mặt rất khó chịu, vết rượu màu nâu nhạt thuận theo sợi tóc trên trán rơi xuống dưới, người đẹp bên cạnh không ngừng lau chùi, bộ dạng đau lòng, "Cô gái này không có giáo dục, lại làm ra loại chuyện này."

Duật Tôn không kiên nhẫn lấy khăn giấy, lạnh lùng nhìn cô, "Cô cũng ra ngoài đi."

"Duật tổng, đêm nay để em cùng anh...." theo biểu hiện lúc này của người đàn ông, đối với lời mời chủ động của người đẹp, khẳng định anh sẽ như con sói đói vồ lấy thức ăn.

Ánh mắt sắc nhọn của người đàn ông quét tới bộ ngực như ẩn như hiện của người đẹp, anh thu lại cánh tay bị đối phương nắm lấy, nâng chân mày, lời nói lộ ra khinh thường và mờ ám, "Chỉ sợ không được, trừ khi cô quay về mấy năm trước."

Người đẹp mở to đôi mắt mê người, "Duật tổng thật biết nói đùa, người ta chưa quá hai mươi ba tuổi mà."

Ý cười trên khóe miệng Duật Tôn nâng lên, mười phần lưu manh, "Tôi nói là, tôi thích chơi sinh viên, mới mẻ kích thích, hiểu chưa?" Người đàn ông vỗ lên mặt cứng ngắc của người đẹp, từ trong ví lấy ra một tập tiền nhét vào tay cô, "Đi ra ngoài."

Tầm mắt người phụ nữ quét qua, biết con số không nhỏ, cô vui rạo rực đứng dậy, "Cảm ơn Duật tổng."

Dung Ân qua thật lâu sau, tiếng khóc mới ngừng lại, Lý Hủy không yên tâm, muốn đưa cô trở về, "Ân Ân, bây giờ trễ rồi, hay là đón xe đi."

"Hủy, cậu cũng về đi, không còn sớm nữa, mẹ cậu sẽ lo lắng đấy."

"Tớ không sao, tớ muốn đưa cậu trở về trước, tới lúc đó về thẳng nhà cũng như nhau thôi."

"Thật sự không cần, tớ không phải đi đường tối trở về, hơn nữa bọn mình cũng không tiện đường." Dung Ân đi đến ven đường, vẫy tay gọi một chiếc taxi, đem Lý Hủy đẩy vào trong xe, "ở đây phổ xá nhộn nhịp, dễ bắt xe lắm, chú ơi, lái xe đi."

Cô đóng cửa lại, Lý Hủy ló đầu ra ngoài cửa sổ xe, "Ân Ân, về nhà gọi cho tớ, mai gặp ở công ty."

"Được, tạm biệt." trên mặt Dung Ân nước mắt chưa khô, cô không bao giờ trang điểm, lông mi vì hơi nước mà dính chặt vào nhau, cô ôm chặt chó con trong lòng, lúc này đã là cuối thu, ban ngày không lạnh lắm, đến buổi tối gió lạnh rất lớn, cô dậm dậm chân, đem khuôn mặt nhỏ nhắn bị đông cứng cọ cọ vài cái vào cái lưng ấm áp của Dạ Dạ.

Chưa đến ba phút đã bắt được xe, khi chui vào xe, hơi ẩm tràn đến, đem cái lạnh rét trên người xua tan.

Buổi sáng thức dậy, Dung Ân rất không muốn.

Nhưng bây giờ kiểm một phần công việc đâu có dễ dàng gì? Đi đến công ty, ông chủ đứng đợi ở đó từ sớm, Dung Ân chưa đặt giở xuống, thì bị kêu vào phòng làm việc.

May mắn không bị mắng âm lên, chỉ muốn cho cô biết, nói cái gì bây giờ khó tìm việc, với lại đãi ngộ bên đây cũng không tệ, sau khi xong rồi thì để Dung Ân tới Nghiêm Tước tìm Duật Tôn để xin lỗi.

"Ông chủ, tôi qua thái độ của anh ấy thế nào bác cũng thấy, dựa vào đâu con phải đi xin lỗi?"

"Dựa vào đâu, dựa vào chúng ta là con tép nhỏ, đối phương là con cá lớn, Dung Ân ah, xin lỗi cũng không mất miếng thịt của con đâu." Ông chủ ra sức khuyên bảo, "Hay là vậy, sau khi con về, bác tăng lương cho con."

“Ông chủ, con người đều có giới hạn, con không cảm thấy đi tiếp rượu tiếp cười mới có thể lấy được hợp đồng.” Dung Ân quay đầu đi ra văn phòng, ông chủ tức tới nổi cắn răng, nhưng không có cách nào khác, ai biểu người ta Nghiêm Tước nhìn trúng bản thiết kế của Dung Ân.

Cô vẫn không chịu cúi đầu, Duật Tôn bị hất rượu, cứ nhiên không làm khó công ty của bọn họ, Dung Ân nghĩ không ra bên trong có gì khác thường, công ty lớn như Nghiêm Tước, theo lý mà nói cho dù ở trên đường tùy tiện vớt cũng không đến lượt các cô.

Dung Ân nhú mày, không khỏi nghĩ đến công ty Sang Tân trước kia, Nam Dạ Tước vì muốn bức cô, giống như thủ đoạn bây giờ.

Dung Ân không dám nghĩ, trong lòng bàn tay đã toát ra mồ hôi lạnh, cô lắc lắc đầu, có lẽ không thể nào, cô và Duật Tôn không thù không oán, lúc trước cũng chưa từng gặp mặt.

Cuối thu qua đi, chính là giá lạnh.

Thời tiết thay đổi thất thường, Lý Hủy rất thích ăn lẩu, luôn muốn lôi kéo Dung Ân đi, “Ân Ân, buổi tối trời lạnh quá....”

“Biết cậu tham ăn rồi.” Dung Ân thu dọn đồ đạc, “Đi thôi, tớ mời cậu ăn Hải Đế Lao*.”

*(Tên của một quán lẩu bên TQ.)

Nơi ăn lẩu là chỗ tấp nập, hai người tan ca là đi liền, mà phải xếp hàng hơn nửa tiếng mới có chỗ.

Khi bụng nước lèo nóng hổi lên, khí nóng quanh quẩn phả vào cái cửa sổ kính bên cạnh, tức thì nổi lên một làn hơi nước.

“Ân Ân, chủ nhật này mình mời cậu đi ăn.”

Dung Ân gấp rau luộc chín để vào chén, “Làm gì vậy, phát tài rồi à?”

“Không phải, cho cậu gặp một người, giúp tớ xem xem.”

“Hủy, cậu có bạn trai rồi à?” Dung Ân khước miệng mỉm cười. “Cậu giỏi lắm, còn giấu diếm nữa.”

“Không phải đâu, chỉ là rất chịu khó theo đuổi tớ, tớ cự tuyệt mãi cũng cảm thấy ngại, cho nên, cho cậu xem trước.” Lý Hủy nói thì như vậy, nhưng Dung Ân có thể nghe ra được trong giọng nói có niềm vui sướng.

“Nhìn cậu kìa, bộ dạng hạnh phúc.”

“Nói thật đấy, Ân Ân.” Lý Hủy gấp thịt dê vào chén Dung Ân. “Cậu cũng không còn nhỏ nữa, điều kiện cậu tốt như vậy, nếu muốn tìm người giàu có rất dễ dàng, cậu lo chuyện bản thân cậu đi.”

“Hủy, đâu có đơn giản vậy chứ?” Cánh môi Dung Ân giãn ra, “Cái này cũng không phải là đi chợ mua bó rau.”

“Ai nói không dễ dàng, mấy đồng nghiệp nam trong công ty theo đuổi cậu, nhưng cậu phản ứng không lạnh không nóng....”

Dung Ân uống ngụm nước, đặt đôi đũa xuống, “Còn nhớ rõ hôm đó chuyện ở Nữ Sắc không? Hai đứa bọn mình bị chuốc rượu, những người đó không ở đó sao? Có ai đứng ra không, ngay cả nửa câu cũng không dám nói, rút vào một góc coi như người vô hình.”

“Ân Ân, không cách nào khác, đây là hiện thực, khi đối mặt với địch, có bao nhiêu đàn ông dám đứng ra chứ?” Lý Hủy cho là sao cũng được, khước miệng bắt đầu dĩ câu lên.

“Không phải đâu.” Dung Ân cắn đũa, vừa muốn nói gì, lại lắc lắc đầu, “Quên đi, khi duyên phận đến muốn ngăn cũng không ngăn được.”

Đồ ăn được bưng ra, trước mặt có thêm một đĩa gia vị, Lý Hủy đem rau luộc xong bỏ vào trong, “Tương đậu phộng, cậu thích đấy.”

Hai người nói nói cười cười ăn hết thức ăn, Dung Ân đem cái ví ra, chuẩn bị trả tiền.

“Ding——”

Bất thành linh, có cái gì rơi xuống đất. Lý Hủy vội cúi người xuống nhặt, "Wow, là chiếc nhẫn, Ân Ân cậu thật là sơ ý, đồ quý giá như vậy sao lại tùy ý để trong cái ví chứ." Lý Hủy tỉ mỉ dò xét chiếc nhẫn đó xong rồi đưa tới trước mặt Dung Ân.

Cô nghĩ thầm, trong ví của cô khi nào lại có nhẫn?

Dung Ân ngẩng đầu, ánh mắt tự nhiên dừng lại trên chiếc nhẫn, ánh mắt cô đột nhiên tròn tròn, "Đây.....đây là....."

"Ân Ân cậu sao vậy?" Lý Hủy sắc mặt do dự.

Đây là nhẫn ngón út của Nam Dạ Tước, Dung Ân sẽ không nhận lầm, khi anh gặp chuyện đêm đó, anh vẫn còn đeo trên tay.

Từ trước tới giờ ví của Dung Ân chưa ai đụng qua, bên trong có thứ gì, cô rất rõ ràng, lúc tan ca, cô còn lấy thẻ lương ra, lúc đó cũng không có chiếc nhẫn này, "Hủy, lúc này có người đụng vào đồ tớ không?"

"Không có, sao vậy?"

"Cậu chắc chắn cậu không rời khỏi đây?" Dung Ân sắc mặt trắng bệch, đôi tay run rẩy để trên đầu gối, không dám nhận lấy chiếc nhẫn.

"Không có mà....." Lý Hủy nhìn thần sắc của cô, chần chẫn trong đó có chuyện, "Ân Ân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" "oh, hồi nãy tớ có đi lấy gia vị....." cô chỉ vào quầy phục vụ, nhưng chỉ đi một lát.

Dung Ân nắm chặt cái túi trong tay, trên trán không biết vì nóng hay là vì nguyên do nào khác, toát ra một tầng mồ hôi hột, "Hủy, bọn mình đi thôi."

Thần sắc cô cuống quýt, lúc đứng dậy làm đổ ly nước, Dung Ân trực tiếp đem điện thoại và ví ném vào túi, vội vàng đến quầy tính tiền.

"Ân Ân cậu đợi tớ với——" Lý Hủy đi như chạy đuổi theo, ra khỏi nhà hàng mới kéo tay cô lại, "Ây, cầm lấy nhẫn của cậu."

Lý Hủy đem nhẫn ngón út đưa tới đây Dung Ân, cô giống như nhận lấy một củ khoai tây nóng nổi không biết phải làm sao, trên chiếc nhẫn có hoa văn đơn giản, Nam Dạ Tước nói đó là độc nhất vô nhị.

"Hủy, cậu biết đây là đồ của ai không?"

Sắc mặt Lý Hủy trầm trọng, "Của ai?"

Ngực Dung Ân ngọt ngào, cô nắm chặt lòng bàn tay, trong con ngươi toát ra thần sắc phức tạp, "Nam Dạ Tước."

Lý Hủy há mồm, suýt nữa kêu lên kinh ngạc, "Vậy tại sao bây giờ xuất hiện trong ví của cậu?"

Dung Ân cắn môi dưới, lúc bỏ ra, dấu răng hình trăng khuyết ẩn hiện, "Tớ không biết."

"Ân Ân, mau về thôi." Lý Hủy nhìn bốn phía, thần sắc hoang mang, kéo Dung Ân đi đến đường lớn, Lý Hủy vốn định đưa cô về nhà, nhưng Dung Ân nói không cần, vẫn là một mình bắt xe về.

Trên xe taxi, Dung Ân mở hai tay ra.

Chiếc nhẫn bạch kim trong lòng bàn tay phỉếm ra ánh sáng lạnh, cô gấp tay lại, cảm giác được kim loại khảm vào trong thịt, lạnh cứng vô cùng.

Tài xế quẹo xe, lái xe vào một con đường nhỏ, "Đường này dễ đi, lát nữa là tới."

Dung Ân tai điếc mắt ngơ, cúi đầu xuống.

Ngay khi xe sắp tăng tốc, đuôi xe bị va chạm mạnh, thân thể Dung Ân ngã về hướng cửa, cánh tay đụng mạnh vào cửa, "Sao vậy?"

Tài xế nhìn kiếng chiếu hậu, chưa kịp phanh xe, cú va chạm mạnh hơn lại đến nữa.

Thân xe bị đâm éo mó, Dung Ân nhìn phía sau, chỉ thấy hai ba chiếc xe màu đen trái phải tập kích, xem ra, đây không phải là sự cố ngẫu nhiên, ngực cô đập kịch liệt, xe bên trái đâm mạnh vào một cái, xe taxi trực tiếp lộn nhào ở ven đường, bốn cái bánh xe hướng lên trời.

Nửa thân trên của Dung Ân nhòai ra cửa sổ xe, cô chỉ cảm thấy trời đất đen tối, muốn mở mắt, nhưng mà mí mắt như là dính vào nhau không mở lên được. Tầm mắt bị chất lỏng dính làm mờ hồ, trên trán cô máu tươi theo lông mi dày chảy xuống mặt, nửa gương mặt đều là máu tươi. Xe màu đen ngừng lại, người đàn ông đi xuống vài bước đến bên cạnh Dung Ân.

Cô cup mi mắt xuống, chưa thấy rõ là ai đã ngắt đi.

A Nguyên liếc mắt lạnh, ở trong túi lấy ra một cây súng, hòng súng đen ngòm nhắm ngay thái dương của Dung Ân.

Cùng lúc đó, âm thanh chiếc xe thể thao sang trọng kêu gào từ con hẻm truyền đến, mọi người quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc xe màu trắng mới tinh Bugatti Veyron đậu ở ven đường, người đàn ông bước xuống toàn thân mệt mỏi, ngược sáng đi về phía này, sắc mặt rất khó coi, A Nguyên chỉ thấy viên kim cương của người đàn ông lóe sáng, nháy mắt, anh ấy đã đứng trước mặt của anh.

Nam Dạ Tước nhìn Dung Ân, khuôn mặt tuần tú tức thì giống như tảng băng đông lạnh lại, đôi mắt sắc nhọn của anh quét về phía A Nguyên, người đứng sau chột dạ đảo tầm mắt, không dám nhìn vào mắt người đàn ông.

“Bốp....” Nam Dạ Tước vung một bạt tai.

Mặt A Nguyên nghiêng về một hướng, khóe miệng rách, có mùi máu tươi từ trong miệng trào ra, đây là lần đầu tiên Nam Dạ Tước ra tay đánh anh.

142. Chương 123

Chương 123: Không xứng có con của anh lần nữa.

“Đại ca...”

“A Nguyên, cậu còn xem tôi là đại ca của cậu sao?” gương mặt Nam Dạ Tước âm trầm, phần nộ quát.

“Xin lỗi.”

Nam Dạ Tước thấy nguyên cả chiếc taxi kia bị lật quay lại, cũng may là chưa bị biến dạng. Nửa thân trên của Dung Ân đã thò ra ngoài cửa sổ xe, một cánh tay dong đưa xuống đất, máu tươi trên trán đang theo má cô rơi xuống cánh tay.

Sắc mặt anh ta không thay đổi, chỉ là con ngươi đen sẫm kia sâu hơn rất nhiều, ánh mắt của người đàn ông hơi nheo lại, A Nguyên đã theo anh ta từ rất lâu, biết rõ đây là dấu hiệu nổi giận của anh ta.

A Nguyên cúi đầu, ánh mắt rơi trên mặt Dung Ân, người phụ nữ này quả nhiên là tai kiếp của Nam Dạ Tước. “Đại ca, nếu là do cô ấy đã hại anh xảy ra chuyện, tại sao không để em giết cô ấy?”

“A Nguyên, tôi biết là cậu sẽ không phản bội tôi, bởi vậy tôi mới tìm cậu trở lại, chẳng phải tôi đã nói qua, các người ai cũng không được đụng vào cô ấy sao?” Nam Dạ Tước đi đến trước mặt A Nguyên, ánh mắt như ép sát vào đôi mắt của người đàn ông, ánh mắt sắc nhọn như lưỡi dao.

“Đại ca, anh đánh em cũng được, anh mắng em cũng được, lúc trước em nghe lời anh nói nhận cô ta làm chị dâu, nhưng mà...” A Nguyên nhớ tới lần truy kích đó, đến nay trong lòng vẫn còn thấy sợ hãi, “Cô ta có thể hại anh như vậy, người phụ nữ như thế không thể giữ lại được.”

“Có thể giữ hay không, tôi không cần cậu phải dạy tôi.” Nam Dạ Tước mở cửa xe, Dung Ân mất đi ý thức ngã ra, bị anh kéo ra xe taxi. Người đàn ông xem xét bằng ghế trước người tài xế cũng hôn mê giống vậy, “Gọi xe cứu thương.”

Nam Dạ Tước giữ eo ôm lấy Dung Ân, lúc xoay người, hai chân cứng lại, không thể lập tức cất bước, sự hoảng đó, ở trước mặt người khác anh không biểu hiện ra, thiếu chút nữa, thật sự là thiếu chút nữa thôi.

Thiếu chút nữa, Dung Ân đã chết dưới súng của A Nguyên, người phụ nữ suýt nữa hại anh mất mạng này, suýt nữa đã bị giết trước mặt anh.

Nam Dạ Tước ôm chặt lấy cánh tay cô hơn, sự thiếu vắng trong lòng đau nhói lên dữ dội, anh đưa mắt xuống liếc nhìn gương mặt này, anh sẽ không để cô chết, một mạng đổi một mạng là cách làm của anh ta đối với người khác, những đau đớn anh đã chịu, cô cũng nên được nếm.

Những người tin tưởng được bên cạnh Nam Dạ Tước đều đã được gọi quay trở lại, kỳ thực mọi ngọn nguồn của anh sớm đã tìm cách tẩy sạch rồi, chiếc đĩa CD đó làm cho cả máy tính của Bùi Lang đều bị tê liệt, không cứu chữa được một chút manh mối có ích nào. Cho nên thời điểm sơ thẩm ban đầu, chỉ là một cú đẩy không đầu vào đầu, Nam Dạ Tước muốn một lần nữa quay trở về, có thể quang minh chính đại.

Dung Ân đã bị thương, nhưng cũng không nặng, trên trán quần lấy băng gạc, trên mu bàn tay trắng nõn, đầu kim của ống nhỏ giọt cắm vào trong kinh mạch cô hiện lên rõ ràng, thủ thuật băng bó của Từ Khiêm gần như hoàn mỹ, hai tay anh vỗ nhẹ, “không có gì, không chết được đâu, nghỉ ngơi vài ngày là được rồi.”

Đôi tay Nam Dạ Tước vòng trước ngực, “Cậu ra ngoài trước đi.”

Sau khi A Nguyên trở về thì quỳ bên ngoài nhà không đi vào, vừa hay đêm nay lại đón trận tuyết rơi đầu tiên của ngày đầu đông, sống lưng của người đàn ông giữ được rất thẳng, những tinh thể hoa tuyết rơi lả tả trên bả vai, trên những sợi tóc thì đã bắt đầu đông tụ lại. Một người con gái trẻ khoảng hai mươi, chân đi giày cao gót đi đến, bộ váy ngắn vừa vặn hông ôm lấy đường cong gợi cảm, cô tuổi còn rất trẻ, nhưng gương mặt lại thể hiện sự cao ngạo và quyền rũ không phù hợp với độ tuổi.

“Ấy, A Nguyên?” cô gái dừng lại, “Sao anh lại quỳ ở đây, “Không phải là đang chịu phạt chứ?”

Người đàn ông giơ tay lên, cô gái này anh ta đã gặp qua vài lần, mối quan hệ với Nam Dạ Tước rất tốt, anh ta thậm chí đã từng cho rằng cô ta sẽ là chị dâu của bọn họ, “Dung tiểu thư.”

Dung Ái ngồi xổm xuống, tầm mắt ngang bằng người đàn ông, “Mặt của anh... Tước đánh anh hả?”

“Là lỗi của mình A Nguyên.”

“Ruột cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao anh ấy đánh anh?” A Nguyên là tâm phúc đắc lực của Nam Dạ Tước, anh ấy sao có thể vô duyên vô cớ ra tay đánh anh ta được.

Người đàn ông tuy là chịu phạt, nhưng tận trong xương cũng không phục, “Đại ca bị cô ta làm hại như vậy còn chưa đủ hay sao? Dung tiểu thư, tôi thật không biết trong lòng Đại ca đang nghĩ gì nữa, cô ta chính là một con bọ cạp độc, không, còn độc hơn cả bọ cạp độc nữa. Lần trước chúng ta gặp chuyện trên bến tàu, chính là do cô ta đã bán đứng Đại ca, đem chiếc đĩa đánh cắp được ra ngoài đưa cho người khác, tôi tức giận không chịu được, muốn giết cô ta, nhưng lại bị Đại ca ngăn cản trước một bước...”

“Cái gì? Tước xảy ra chuyện chính là vì người phụ nữ đó? Bây giờ cô ta đang ở đâu?” Khắp khuôn mặt Dung Ái tràn ra sự thù hận và u ám.

“Cô ta bị thương, Đại ca dẫn vào trong phòng.”

“Anh ấy tự nhiên còn dẫn cô ta về?” giọng nói của Dung Ái không khỏi bén nhọn, sát khí hiện ra trong mắt.

“Dung tiểu thư, còn chuyện Đại ca nghiện độc, lúc đó trong phòng bệnh chỉ có mình cô ta, là cô ta đã giương mắt nhìn người y tá đó tiêm angle beat cho Đại ca, hơn nữa, người chỉ thị phía sau vụ này chính là người yêu cũ của cô ta.” A Nguyên đối với Dung Ân quả thật là đã hận thấu vào trong xương tủy, hồng nhan họa thủy, có cô ta ở đây một ngày, những nguy hiểm kẻ cạp bên cạnh Nam Dạ Tước sẽ không biến mất, “Tuy rằng sau sự việc đó Đại ca có nói chuyện này không liên quan đến cô ta, nhưng mà tôi từ đầu đến cuối vẫn không tin.”

“A Nguyên, anh không làm sai, đứng dậy, đừng quỳ nữa.” Dung Ái đứng dậy, nắm lấy cánh tay của A Nguyên muốn kéo anh ta đứng dậy.

“Không, đây là Đại ca phạt tôi.” Tính tình A Nguyên cũng rất bướng bỉnh, ở đó quỳ từ đầu tới cuối ngay cả đầu gối một chút cũng không nhúc nhích.

Dung Ái xách túi LV đi vào phòng khách, cô cởi bỏ đôi giày, thay dép, đi vào trong, vừa đi qua hành lang, đã nhìn thấy hai người vệ sĩ canh giữ trước cửa phòng Nam Dạ Tước.

Bước chân cô nhanh hơn, vừa mới lại gần, đã thấy Nam Dạ Tước đi ra.

“Tước,” người con gái tiến sát lại, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại như không có xương luồn qua khuỷu tay của người đàn ông, “làm gì đó?”

“Em mới về à.” Nam Dạ Tước nghiêng đầu liếc nhìn gương mặt được trang điểm tinh xảo của Dung Ái, tuổi đời còn chưa đến hai mươi, đã biết cách ăn mặc trang điểm như thế nào để trở nên phong tình vạn chủng*.

*(phong tình vạn chủng: cực kỳ hấp dẫn và quyến rũ)

“Thành phố Bạch Sa thật vui, nếu biết sớm, lúc đầu em đã theo anh qua đây, “Dung Ái ngã đầu dựa vào vai người đàn ông, “Tước, trong phòng có người sao? Tại sao còn có vệ sĩ đứng ở đây nữa?”

Nam Dạ Tước lộ vẻ mặt mệt mỏi, thuận miệng đáp, “Không có, mau đi ngủ đi.”

Anh đứng dậy đi về hướng phòng khách, cánh tay cũng từ trong lòng cô gái rút về, Dung Ái đứng ở đằng xa, ánh mắt từ cánh cửa đóng kín mít quét một vòng rồi thu lại, cô cố lấy lại sự vui vẻ, biết được Nam Dạ Tước đang nói dối. Ngón tay chuyển động nắm chặt lại, cô làm bộ như không biết gì cả theo sát bước chân người đàn ông, “Em đang chơi high lắm, còn chưa muốn ngủ.”

Nam Dạ Tước nghiêng người dựa trên ghế sofa, hoàn toàn là tư thái của một bộ dạng làm biếng, tivi trong phòng khách đang mở, người đàn ông giương cao gò má, gương mặt gợi cảm rất mê người, Dung Ái đứng cách anh vài bước, góc miệng vốn đang xệ xuống lại không khỏi kéo lên, cô đi đến trước sofa, lúc ngồi xuống, nửa thân trên vừa đúng nằm trong cánh tay đang mở ra của Nam Dạ Tước.

Xuyên qua hơi thở là mùi hương kinh điển của nước hoa Chanel, mang theo sự thu hút và mê hoặc mập mờ nào đó, ánh mắt của Nam Dạ Tước từ tivi thu lại, đã rất lâu rồi anh ta chưa đụng vào phụ nữ, không phải là không muốn, mà là... Gương mặt tinh xảo của Dung Ái tiến tới trước mặt Nam Dạ Tước, bờ môi đỏ khê mở, cô cắn nhẹ môi dưới, lúc hàm răng dời đi, trên bờ môi có vết sáng bóng ướt, cô luôn mặc rất ít quần áo, thiết kế cổ áo chữ V, làm bộ ngực tuyệt đẹp lộ ra khe ngực trắng nõn, hơi thở Nam Dạ Tước bắt đầu xuất hiện sự rối loạn, người con gái thấy thế, hai tay được mời ôm lấy cổ anh ta, nghiêng người dậy, cặp chân nhanh chóng dạt ra ngồi bên eo người đàn ông, hông cô trượt xuống, sự mềm mại tuyệt đẹp chống đỡ dục vọng mạnh mẽ của Nam Dạ Tước.

Dung Ái từ trước đến nay chưa biết thế nào là ngại ngùng, cái mà cô muốn, phải lấy cho bằng được.

Bờ môi theo trán của người đàn ông đi xuống chiếc mũi cứng chắc, đôi môi, cằm, cuối cùng, cô cuối người xuống, đầu lưỡi linh hoạt bám lấy cần cổ người đàn ông, liên tục nhiều lần, ở trước cổ anh ta bắt đầu liếm hôn. Trong đôi mắt của Nam Dạ Tước tràn ra ham muốn cháy bỏng, Dung Ái kéo lấy tay phải của người đàn ông, hé miệng ngậm lấy một ngón tay của anh ta, cổ họng Nam Dạ Tước phát ra một tiếng gầm gừ khô khan khó mà ức chế được, cô gái cười giống yêu tinh vậy, nắm lấy tay của anh, đặt vào bộ ngực mềm mại của mình.

Hai người ôm hôn vội vàng, bàn tay người đàn ông dùng sức rất mạnh, cởi bỏ áo ngực của cô, tiếp xúc trực tiếp, Dung Ái cắn nhẹ góc miệng của người đàn ông, tiết tấu hơi thở cũng bắt đầu theo đó loạn xạ, “Tước, anh xem đó anh đã đối lâu như vậy rồi? người phụ nữ trước đây, đều không thể thỏa mãn được anh sao?”

Nam Dạ Tước mở mắt, người con gái bước tới đối diện với tròng mắt âm u của anh ta, cô sớm đã chìm vào trong đó, chân nhẹ gờ lên dọc theo bên đùi anh ta bắt đầu cọ xát.

Cánh tay đang chui vào trong áo cô rút về, hai bàn tay đặt ở eo cô, ngăn những động tác tiếp tục trên gheo của cô, mặt Dung Ái lộ vẻ khó hiểu, cánh tay vẫn còn quấn chặt lấy cổ người đàn ông không buông.

Nam Dạ Tước không quen tư thế ngẩng đầu lên nhìn người khác, anh một phát liền đem người con gái đè ép dưới thân mình.

Dung Ái lần nữa gọi lên nụ cười, lọn tóc xoăn lớn rơi dọc theo sofa, Dung Ái hoàn hảo đem toàn bộ những gì đẹp nhất của người phụ nữ phát họa ra, cặp chân mày lá liễu cao và thanh mảnh kia cũng là được cắt tỉa tỉ mỉ qua, tóm lại là, toàn bộ cơ thể cô không chỗ nào là không tinh xảo, chỉ một ánh mắt bình thường, có thể làm cho đàn ông quăng mũ cời giáp.

Hai cánh tay Nam Dạ Tước đặt bên người cô, người con gái mỉm cười, lại không đợi được động tác tiếp theo của anh ta.

Dục vọng trong mắt người đàn ông đã dập tắt hơn phân nửa, Dung Ái xinh đẹp, từ trước đến nay khuôn mặt này luôn làm động lòng người.

Nhưng Dung Ân lại không giống vậy, cô ấy từ trước đến nay không thể che giấu bản thân mình, khi không vui, sắc mặt sẽ rất khó coi, khi ngã bệnh, khuôn mặt luôn tái nhợt, nhưng khi cô nằm dưới thân thể của anh, gương mặt đó lại hiện ra đồ ửng lên khác thường, tuy rằng cô ấy không phải lúc nào cũng đẹp, nhưng ít nhất, cô ấy lúc nào cũng tươi, hơn nữa hỷ nộ ái ố cũng không che giấu, Dung Ân như vậy, cho dù là lúc oán hận anh, trong mắt của Nam Dạ Tước đều là đẹp cả.

Anh đứng dậy, ngón trở chùi đi vết son môi dính trên khóe miệng.

Dung Ái giật mình kinh ngạc, nằm trên ghế sofa không kịp phản ứng trở lại, cho đến khi Nam Dạ Tước muốn đi.

Cô còn chưa kịp chỉnh trang lại, liền đứng dậy giữ chặt tay của anh ta, “Tước?”

“Đi ngủ thôi.” Người đàn ông để lại câu nói, cơ thể căng thẳng, củi khô bắt lửa đã tới thời điểm bùng phát, bất cứ lúc nào cũng có khả năng đốt lên.

“Tước, em muốn đem chính mình cho anh.”

Nam Dạ Tước khẽ cười, rút tay về, “Mẹ em nghe được sẽ ăn anh luôn đấy.”

“Em không phải đùa.” Dung Ái có chút ảo não, dậm chân.

Nam Dạ Tước quay đầu nhìn chằm chằm cô, Sở Mộ đưa cô đến bên cạnh anh, ý đồ rất đơn giản, chính là muốn cô ấy lên giường của anh.

Nói cách khác, Dung Ái chính là đã được Sở Mộ chọn.

Nam Dạ Tước không trả lời, đi ra khỏi phòng khách.

Dung Ái nhìn anh ta về lại trong phòng, nhìn theo cửa phòng lại đóng kín mít, cô âm thầm cắn lấy răng mình, đôi tay được chăm sóc đẹp mắt không khỏi nắm chặt.

Dung Ân vẫn còn đang ngủ, có lẽ là do trong thuốc có chất an thần.

Nam Dạ Tước đứng dậy đến bên giường cô, cô nằm nghiêng, tay cầm nước truyền dịch để ngoài chân, động tác anh dịu dàng đến bên mép giường ngồi xuống. Tay phải đưa tới nắm bả vai cô.

Làn da trắng mịn làm anh không khỏi thở nhẹ, anh ta biết rõ, Dung Ân dưới lớp chăn đó là hoàn toàn không thân.

Tay của người đàn ông theo đường cong của chiếc chăn khẽ vuốt cơ thể này một chút, anh không tiến sâu vào, mỗi một chi tiết cùng với điểm nhạy cảm trên cơ thể của cô, Nam Dạ Tước đều biết. Trong phòng rất yên tĩnh, chưa được một lúc, phần tĩnh mạch này đã bị phá hủy.

Nam Dạ Tước thở hổn hển, Dung Ân hình như khẽ nhăn mày, miệng cô hé mở, ưm một tiếng.

Chính là tiếng thì thầm mơ hồ này, làm phá hủy toàn bộ công sức vất vả kiềm nén của người đàn ông.

Anh kéo chăn ra, tuy rằng đang mở máy sưởi, nhưng động tác đột ngột này của anh vẫn làm cho Dung Ân cảm thấy lạnh, muốn cuộn lấy tứ chi lại. Hai tay Nam Dạ Tước ấn lấy vai cô, không cho cô thời gian phản ứng.

Dung Ân trong cơn mộng mị cảm giác được có người đè nặng lên mình, cô muốn đưa cánh tay ra cản, nhưng lại bị đôi phương ngăn cản, đôi chân cũng bị tách ra, cảm giác mát mẻ nhẹ xuyên vào trong cơ thể.

“Đừng...”

Khuôn ngực rắn chắc của Nam Dạ Tước áp vào bộ ngực mềm mại của Dung Ân, cơ thể này, vẫn còn làm anh đam mê như vậy, giống như là đã hút thuốc phiện thì khó mà cai được.

Dung Ân không phân biệt được là hiện thực, hay là đang nằm mơ, một cơn đau từ dưới truyền lên, đôi chân cô bị gập trước ngực, khi người đàn ông khom lưng xuống, tiến vào rất sâu.

“Ưm...”

Gương mặt tuần tú của Nam Dạ Tước kéo căng, từng giọt mồ hôi lớn trên trán rơi xuống trước ngực trắng nõn của Dung Ân, anh phát ra hơi thở gấp sung sướng mà cũng gần như đau khổ, môi mỏng theo cần cổ Dung Ân khẽ hôn, anh chiếm lấy bộ ngực căng ra của cô, nhưng động tác rất nhẹ, không giống như lúc trước để lại vết tích gì đó trên người cô.

Nam Dạ Tước tăng nhanh luật động, nhìn dáng cơ thể người phụ nữ uốn éo dưới cơ thể mình, hai tay anh đè đầu gối Dung Ân lại, khi đã gần bùng phát lại đẩy người ra, đỉnh điểm của dục vọng, được phóng ra trên bụng bằng phẳng của Dung Ân.

Anh bế khí đôi mắt lấp lánh như ánh sao, hạ người xuống, ham muốn nhóp nhép tại nơi hai người tiếp xúc bắt dính lại.

Nam Dạ Tước đưa tay phải ra vén lấy những sợi tóc trước trán cô, gương mặt nhỏ nhắn của Dung Ân cỡ một bàn tay to hiện ra hồng hào quyến rũ, Nam Dạ Tước ngắm nhìn gương mặt này, sự nhiệt tình trong con người đã mất hết đi, anh quay người nằm nghiêng bên cạnh Dung Ân, gương mặt tuần tú mê hoặc áp vào cần cổ Dung Ân, giọng điệu người đàn ông lạnh nhạt, lại không có chút tình cảm nào, giọng nói khàn khàn từng chữ một thốt ra, “Dung Ân, em đã không xứng lại có con của tôi nữa.”

Nếu như, đứa con thứ nhất là anh chưa chuẩn bị để có, vậy thì đứa con thứ hai, chính là anh đã toàn tâm toàn ý chuẩn bị tốt để nghênh đón nó.

Thế nhưng, Dung Ân lại nói, Nam Dạ Tước, tôi đã phá nó... Nam Dạ Tước trong thời khắc nghe điện thoại của cô báo là cô đã có thai, anh thực sự đã vui mừng khôn xiết, thậm chí trong lòng chưa bao giờ thấy lúc nào sung sướng như lúc đó.

Anh đứng trên bến tàu nhìn xa xăm, dường như có thể trông thấy bộ dạng một đứa bé đang nằm ngủ trên đầu gối anh. trong lòng anh nghĩ, Dung Ân báo với anh, nhất định là đã lựa chọn cùng anh tiếp tục một cuộc sống tốt đẹp, ngay cả khi cô không dám nói ra chuyện lấy chiếc đĩa CD, chỉ cần cô nói một câu anh hãy cận thận, nhanh chóng trở về, vậy thì, Nam Dạ Tước đều sẽ tha thứ cho cô hết.

Trái tim anh, từ trước đến nay chưa từng trải qua cảm giác như bị người ta hung hang xé nát nó như lúc đó, lời Dung Ân nói, đến giờ vẫn còn bên tai anh, thậm chí đã từng có một thời gian rất dài, đều đã đi vào trong giấc mơ của anh.

Khi cô nói ra những lời nói đó, sắc mặt nhất định là vô cùng sung sướng.

Nói không chừng, sau khi anh trúng đạn, cô còn nâng ly lên chúc mừng.

Nam Dạ Tước không thể quên được Dung Ân nói: Tôi muốn làm cho anh chết cũng không nhắm được mắt... Lúc đó vẻ mặt tuyệt đối là oán hận, Nam Dạ Tước nhắm mắt lại cũng có thể tưởng tượng ra được.

Cô dựa vào cái gì mà làm tổn thương anh như vậy? Không phải là dựa vào việc anh yêu cô sao?

Yêu, là rất ngọt ngào, nhưng khi nó trở thành sự toan tính, nó chính là đã được nhúng thành một loại kịch độc, tàn nhẫn đâm vào trái tim Nam Dạ Tước, hoặc là anh chết, bằng không, loại độc này không có thuốc nào chữa được.

Cho dù đem Dung Ân rút ra khỏi cuộc sống của Nam Dạ Tước cũng không được, bởi vì, độc tính vẫn còn đây.

Ngoài cửa phòng, khuôn mặt Dung Ái kéo căng ra, sắc mặt cô trông rất khó coi, cho dù là có trang điểm tinh xảo hơn nữa, cũng không giấu được vẻ chật vật trên mặt.

Hai người vệ sĩ nhìn mặt nhau, chỉ đành phải nhìn thẳng về phía trước, bên trong động tĩnh lớn như vậy, ai cũng biết chắc là đã diễn ra màn hoạt sắc sinh hương.

Nam Dạ Tước đem chân đạp lại trên vai cho Dung Ân, đứng dậy đi vào phòng tắm.

Lúc quay lại cầm theo chiếc khăn lông ướt, anh cẩn thận lau đi vết bẩn trên bụng Dung Ân, người phụ này, đến bây giờ anh vẫn chưa buông, cô ta muốn cuộc sống bình thường đơn giản phải không? Nhưng Nam Dạ Tước đã nói trước rồi, đã lên giường của anh thì không dễ bước xuống vậy đâu, điều cô muốn, anh vĩnh viễn cũng không cho.

Nếu đến lúc đó, Nam Dạ Tước vẫn là trói buộc cô ở bên cạnh mình, không nuông chiều cô, không cho cô hạnh phúc, không cho cô có quyền cười, và giữa bọn họ cũng không cần đứa con nào nữa.

Vậy thì cứ xem như là chiếm đoạt con rồi để bên cạnh là được rồi.

Tâm trạng như vậy, thật sự là đã tuyệt vọng đến căn cỗi, giống như là sa mạc khô khốc trăm năm, một cọng cỏ cũng khó sống.

Nam Dạ Tước tắm xong ngủ bên cạnh Dung Ân, ngủ một mạch cho đến gần sáng mới bị đánh thức bởi một cuộc điện thoại. Lúc anh ra khỏi phòng thần sắc vội vàng, dặn dò vệ sĩ ngoại trừ Từ Khiêm ra, ai cũng không được đi vào trong phòng này.

Xe phát ra tiếng động rất lớn, Dung Ái tỉnh giấc ngồi dậy, mặc luôn bộ đồ ngủ đi ra ngoài.

A Nguyên vẫn còn quỳ ở ngoài, Nam Dạ Tước để anh ta quỳ một đêm, anh ta quả thật là không hề nhúc nhích.

Khi Dung Ái đi ra tới cửa, nhìn thấy tuyết trắng trên vai A Nguyên đã tích tụ lại rất dày, người đàn ông ưỡn thẳng sống lưng, hai đầu gối tê nhúc mỗi nhừ.

“A Nguyên,” Dung Ái mặc ít, lạnh đến dậm dậm chân, “Tước đi ra ngoài rồi, anh đứng lên đi.”

Mắt người đàn ông đang nhắm, khi mở ra mắt rất nhiều sức lực, mi mắt trên và dưới dường như dính lại với nhau, “Dung tiểu thư, cô không cần lo cho tôi.”

“Cái anh ngốc này, sao lại cố chấp đến như vậy chứ.” Toàn thân Dung Ái run rẩy, cô ngồi xổm xuống, đè thấp giọng nói, “Người phụ nữ anh nói bây giờ đang trong phòng của Tước, quả nhiên là con hồ ly tinh, hình như vừa mới tỉnh lại, lại còn dụ dỗ anh ấy, làm tiếng động lớn như vậy, ồ đến em cũng không ngủ được.”

“Đại ca...” ánh mắt A Nguyên phức tạp, cúi đầu xuống thở dài.

“Dù sao anh ấy cũng đã đi ra ngoài, hay là chúng ta nhân cơ hội này xem loại trừ cô ta như thế nào? Để bớt lại mối họa sau này.” Lời nói Dung Ái vội vàng lưu loát, trong ngữ điệu không hề kéo dài, trong ánh mắt kiêu diễm toát lên vẻ thâm độc, quả xứng đáng là đã theo học được từ Sở Mộ.

“Không được,” A Nguyên nghĩ cũng không cần nghĩ liền từ chối, “Nếu mà bị đại ca biết được, anh ấy thật sự sẽ giết người đó.”

“Hôm qua anh cũng không phải đã muốn làm vậy sao?” giọng nói Dung Ái hạ thấp, tiến đến bên tai A Nguyên, “Em có cách làm cho cô ta đột tử, anh ấy tuyệt đối sẽ không nghĩ ngờ lên đầu chúng ta, bây giờ bên ngoài phòng đang có vệ sĩ canh gác, anh dụ bọn họ đi ra khỏi, em sẽ ra tay.”

“Dung tiểu thư.” trong mắt A Nguyên thể hiện sự kinh ngạc, không ngờ được Dung Ái sẽ nói ra những lời như vậy.

“Anh muốn nhìn tính mạng của Tước bị cô ta bóp trong tay một lần nữa sao?”

A Nguyên bắt đầu dao động, kỳ thực, từ lần đầu tiên gặp mặt Dung Ân, anh đã bắt đầu có dự cảm không tốt.

“Em sẽ không để cho ai phát hiện ra được, yên tâm đi.”

Ánh mắt sụp xuống của A nguyên nâng lên, hình như đã đưa ra một quyết định rất khó khăn, “Được.”

Dung Ái đỡ anh ta dậy, chính mình cũng bị lạnh cứng cũng không ít, cô vào tới trong phòng, bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị.

Không lâu sau, bên ngoài phòng đã truyền đến tiếng kêu của A Nguyên, hình như nói là có ai đó đã đột nhập, anh ta chạy vào phòng khách hướng đến vệ sĩ đang canh giữ bên ngoài cửa phòng Dung Ân, vẫy vẫy tay, hai người họ không nghi ngờ gì anh, sải bước đi theo ra ngoài.

Dung Ái rón ra rón rén mở cửa, đi qua hành lang, đi đến trước cửa phòng Nam Dạ Tước, nhanh chóng chui người vào trong, liền đóng cửa lại.

Bên trong chỉ mở ra chiếc đèn nhỏ trên tường, trong phòng ngủ bày trí đầy đủ mọi thứ, chính giữa là một chiếc giường lớn hình tròn, xa hoa đến từng li như vậy, thân thể gầy yếu của Dung Ân ngủ ở chính giữa căn phòng lại càng hiện ra rõ ràng hơn. Cô cuộn tròn người lại, mái tóc màu đen đẹp mắt bên dưới cơ thể, toàn bộ cơ thể được chăn bông đắp kín, chỉ để lộ ra gương mặt nhỏ bằng bàn tay. Dung Ái tiến gần tỉ mỉ quan sát, cô ấy vẫn còn đang ngủ, hai đầu chân mày khẽ nhăn lại, hình như đến ngủ cũng không được yên ổn.

Không thể nghi ngờ, đây là một người phụ nữ xinh đẹp, chẳng trách Nam Dạ Tước động lòng.

Khóe miệng Dung Ái nâng lên ra vẻ khinh thường, nhưng tướng mạo cô cũng không hề thua cô ấy, hơn nữa nhìn bộ dáng của người phụ nữ này mảnh mai không chút sức lực, gương mặt trắng bệch, người đẹp bên Nam Dạ Tước vô số, sao lại chọn cô ta chứ?

Đến gần xem kĩ, lại cảm thấy như có gì đó không đúng, hai đầu lông mày hình như có cảm giác gì đó rất thân thuộc.

Dung Ái thấy cô ta đang ngủ say như vậy, ánh mắt liền thoáng hiện lên vẻ âm u. Cô đứng thẳng người, từ trong túi áo ngủ lấy ra một ống tiêm, cô dùng ngón trỏ búng nhẹ phần đuôi, đem chất lỏng trong suốt ở bên trong đẩy lên trên cùng, đôi chân mang dép trong nhà di chuyển đến trước khung truyền dịch, một tay cô cố định bình truyền dịch, một tay kia lấy ống tiêm đâm rách bịch nọ lỏng truyền dịch, chuẩn bị đẩy thuốc vào bên trong.

Cánh cửa ngay lúc này, răng rắc mở ra.

Cô kinh sợ hoảng hốt, sau khi vội vàng rút kim lại bỏ vào trong túi áo, xoay người ra, liền thấy một dáng người cao to đã đi vào trong.

“Em đang làm gì vậy?”

“Anh Tôn, thì ra là anh à.” Sự thù hận u ám trong mắt Dung Ái tan đi, lời cô nói ra, có mang phần nùng nịu.

“Dung Ái,” ánh mắt liếc qua bình dịch vì động tác vội vàng của cô mà không ngừng lắc lư, sự tiếp xúc giữa bọn họ không phải là ngày một ngày hai, anh tất nhiên là hiểu được tính tình của cô, “Tính cách của Tước em biết rất rõ, anh khuyên em không nên mạo muội đi nhờ râu cọp.”

“Anh Tôn,” sắc mặt Dung Ái hơi thay đổi, tay trái rút trong túi áo ra sức nắm lấy ống tiêm, “Anh nói gì vậy?”

Khóe miệng lạnh lùng của Duật Tôn nâng lên, anh từ trước đến nay lười nói chuyện với những người không hợp, “Không có gì, em đi ra đi, ở đây có anh lo.”

“Cái gì, anh?” Dung Ái nhìn vào hướng Dung Ân đang nằm trên giường, “Một người đàn ông như anh thích hợp sao?”

Duật Tôn đi đến bên cạnh sofa, cầm lấy máy tính xách tay trên bàn, “Đi ra ngoài đi, nếu không bị vệ sĩ về kịp mà nhìn thấy, em lại phải lo nghĩ làm sao giải thích với Tước nữa.”

Người đàn ông không ngẩng đầu lên, giọng nói chắc nịch.

Dung Ái mím môi rửa thăm, lướt qua chiếc giường lớn đó đi ra ngoài.

Mấy người vệ sĩ tự nhiên không tìm được cái gì gọi là kẻ đột nhập, không dám ở bên ngoài lâu quá, lập tức tranh thủ quay lại.

Dung Ân ngủ rất sâu, hoàn toàn không biết bản thân giữa lúc bất tri bất giác đã trải qua một trận sinh tử.

Khi Nam Dạ Tước về lại, Từ Khiêm cũng có mặt, vừa mới thay bình truyền dịch cho Dung Ân.

“Tôi thực làm sao cũng không hiểu, nếu đã quay về rồi tại sao không gặp mặt, đùa giỡn như vậy vui lắm sao?” Duật Tôn nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

Nam Dạ Tước gấp tờ báo trong tay lại, “đúng là rất vui đó, tôi muốn cô ấy phải nếm thử, cái gì gọi là sợ hãi, đối với cô ấy mà nói, tôi chính là một âm hồn bất tán.”

“Vì phụ nữ mà tổn công tổn sức, đùa giỡn là được rồi, Tước, nếu dần sâu vào thì không đáng.”

Nam Dạ Tước đem tờ báo để ở bàn trà, “Phụ nữ chơi nhiều quá thì hại sức khỏe, đặc biệt là loại giống anh vậy, chơi con gái mới lớn.”

“Khỉ,” Duật Tôn khê mắng, góc cạnh khỏe miệng rõ nét không giận mà còn cười, vẻ lưu manh gợi cảm tuyệt đối, “Tôi không có chơi gái mới lớn, trên người học sinh có hương vị mà tôi thích, chơi bởi cũng có cái hay của chơi bởi.”

Nam Dạ tước cũng không rãnh cãi lý với anh ta, đứng dậy đi đến bên giường, “Cô ấy không sao chứ?”

“Không có gì đáng ngại, đợi sau khi thuốc an thần hết tác dụng, thì cũng sẽ tỉnh.”

Nam Dạ Tước gật đầu, nửa người trên cúi xuống, hai ngón tay để bên mặt Dung Ân, “Ân Ân, tôi chính là cơn ác mộng của em, em có trốn cũng không trốn thoát, bỏ cũng bỏ không xong, một ngày nào đó nếu tôi thực sự chết đi, tôi cũng sẽ lôi em theo làm đệm lưng.”

Dung Ân mơ hồ lắc đầu, cô cái gì cũng không nhớ rõ, nhưng câu nói này giống như có người kể vào tai cô mà nói vậy, khắc sâu lạ thường.

Nâng mí mắt nặng ngàn cân lên, đập vào mắt, là màu trắng chói mắt, mùi nước khử trùng rất nặng, đầu Dung Ân đau như muốn nứt, tim buồn bực như bị đè bởi một tảng đá lớn, cô há miệng khô khốc ra, “ưm...”

“Cô tỉnh rồi.” cô y tá đang điều dịch đến bên giường cô.

Dung Ân nhìn bốn phía xung quanh, xác định là đang trong bệnh viện, cô cố gắng nhớ lại, lại cũng chỉ nhớ được cảnh chiếc xe taxi màu xanh bị người ta đụng lật lại, “Sao tôi lại ở đây?”

“cô gặp tai nạn xe, là người đi đường đưa cô tới.”

Đầu của Dung Ân là một mảng trống rỗng, cô nhớ mang máng có người nói chuyện với cô, còn hình như mơ hồ nhớ có đụng chạm cơ thể. cô vén chăn lên, thấy mình mặt quần áo bệnh nhân, “Làm ơn cho hỏi, quần áo tôi đâu?”

Y tá có chút bực mình, chỉ chỉ chiếc tủ cách đó không xa, “bỏ đằng đó kìa.”

“Ừm, cảm ơn.” Dung Ân yên tâm nằm xuống giường bệnh, không được bao lâu, thì thấy Lý Hủy diu mẹ Dung tiến thẳng lại phòng bệnh.

“Ân Ân...”

“Mẹ...” Dung Ân muốn ngồi dậy.

“Mau nằm xuống,” mẹ Dung lo lắng chết được, cô một đêm không về, gọi điện cho Lý Hủy, cô ấy nói ăn tối xong Dung Ân đã về nhà rồi, “Sao lại có thể xảy ra chuyện lớn như vậy, ấy, lúc bệnh viện thông báo ẹ biết, dọa chết mẹ đi được.”

“Mẹ,” Dung Ân vẫn còn rất yếu, “Con không sao, mẹ xem, con không phải là vẫn khỏe đó sao?”

“Ân Ân, sao mà xảy ra tai nạn xe vậy? Lúc chúng ta chia tay, cậu vẫn còn rất tốt mà...” Mắt Lý Hủy có chút đỏ, từ bên cạnh lấy ra một chiếc ghế ẹ Dung ngồi xuống.

“Tớ cũng không biết.” Dung Ân tựa nửa người trên, “hết chuyện xui này đến chuyện xui khác.”

Cô đoán được mục đích của đối phương là muốn đẩy cô vào chỗ chết, điều duy nhất cô nghĩ đến, là chỉ có thuộc hạ của Nam Dạ Trức, Bùi Lang nói không sai, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bọn họ tìm đến.

Trong lúc đó, còn có cảnh sát tới làm ghi chép, theo lời khai của người tái xế, đuổi theo bọn họ là ba chiếc xe nhỏ, lúc đó là do ánh đèn của con đường nhỏ không tốt, anh ta cũng không thấy được biển số xe.

Dung Ân đối với cách nói này cũng không khẳng định, chỉ nói lúc đó mình bị hôn mê sâu, lúc tỉnh dậy thì đã ở trong bệnh viện.

Vụ đụng xe này xem ra làm hôn bay phách lạc, thực ra thì chứng động cũng không nặng, chỉ là Dung Ân đụng phải đầu, vẫn còn hơi đau.

“Ân Ân, cậu an tâm nghỉ ngơi, bên Cậu, tớ đã xin nghỉ phép cho cậu rồi.”

“Cám ơn cậu, Hủy.”

“Cậu khách sáo gì chứ.”

Treo hết vài bình nước, còn chụp phim xét nghiệm máu, lặn qua lặn lại nửa ngày bệnh viện mới cho ra.

Lúc mấy người về trời cũng đã tối, bởi vì ngọn đèn vàng trong cầu thang tối, chân của mẹ Dung lại bất tiện, cho nên lúc lên lầu gây ra tiếng động rất lớn.

Hàng xóm lầu dưới Dung gia lại đứng lúc ra đổ rác, mỗi lần Dung Ân gặp dì đó là lúc cao đầu không gặp, lúc cúi đầu lại gặp*, dựa vào phép tắc, Dung Ân cũng chỉ biết chào hỏi cho qua.

*(lúc cao đầu không gặp, lúc cúi đầu lại gặp nghĩa rộng đại khái là lúc lên voi thì không gặp, lúc xuống chó thì lại gặp :-p ^^)

“Ôi, đây không phải là Dung Ân sao? Mẹ Dung, mọi người vậy là sao...?” Giọng của dì rất vang, dường như cả dãy lầu cũng nghe được tiếng vang của bà.”

“Không việc gì.” Mẹ Dung che mặt, rất là không thích bà, ý vào việc con gái lấy được chồng giàu, thì suốt ngày tùm tùm ở trong khu phố khoe khoang.

“Ấy, đừng đi, tôi vừa có việc muốn tìm bà nè,” Dì đó dứt khoát bỏ túi rác trên tay xuống, đứng trước mặt mấy người họ, “Bà coi con gái bà tuổi cũng không còn nhỏ nữa, tôi đó, có một cháu của bà con xa, tướng mạo cũng không tệ, học lực cũng tốt, không thì hôm nào...”

Dung Ân nghe thấy không khỏi nhức đầu, mẹ Dung thẳng thắn trả lời, “Nếu điều kiện tốt vậy, sao không lấy được vợ chứ, tôi thấy hay là bà nỗ lực đó.”

Người lớn tuổi thường hay thích so đo, hơn nữa Dì đó thân hình to con, nếu đứng ngay đầu bậc thang đó, ai cũng dừng hòng bước qua.

“Cái này hả...” gương mặt đối phương bực bội, “Thực ra thì cũng không có gì, chỉ là đã ly hôn, nhưng mà nó cũng mới kết hôn có nửa năm, tôi nói bà nghe nè, nếu mà Dung Ân của bà theo nó, vậy thì chắc như đinh là sẽ hạnh phúc cả đời...”

“Này, tôi nói...” Lý Hủy trách móc, “người theo đuổi Ân Ân chúng tôi phải xếp một vòng thành phố Bạch Sa này đó, cháu của nhà bà thì là gì chứ? Mới nửa năm đã ly dị, bà cũng có ăn hiếp người ta quá không?”

“Cái con bé này nói gì mà...” sắc mặt Dì lập tức chùng xuống, “Tôi cũng là có ý tốt thôi.”

“Không cần lòng tốt của bà, con gái nhà tôi không cần người khác quan tâm mù quáng”. Mẹ Dung nói xong đi thẳng lên lầu, chân bà bất tiện, đối phương cũng không tiện cản đường, chỉ còn biết né ra nhường đường.

“Kiêu ngạo cái gì chứ, lúc trước còn có người đàn ông đó theo, bây giờ người ta cũng chết rồi, nếu cháu tôi mà chấm trúng cô, mới là xui xẻo đó...”

Mẹ Dung tức đến run cầm cập, Dung Ân không muốn đứng đây gây lộn với người khác, “Mẹ, về thôi, con nhức đầu quá.”

Lý Hủy dìu cô lên lầu, lúc đi ngang qua ngã rẽ, cô nghiêng eo đưa người qua, hướng đến người phụ nữ đang nhặt bao rác lên nói, “Dì à, nhà dì có tiền như vậy, sao còn sống ở đây vậy, khu người giàu của thành phố Bạch Sa nhiều phải biết, con gái bà là chỉ lo hưởng phúc cho bản thân rồi, kiêu ngạo gì chứ...”

“Cô, cái con tiểu nha đầu này...”

Tâm trạng Lý Hủy lập tức tốt lên, “Dì à, sau này Dì đừng có nhường bà ta nữa, có một số người chính là hếch mũi lên mặt, coi sự tôn trọng của người khác là thể yếu, mới có thể kiêu ngạo như vậy.”

Về đến nhà, Lý Hủy vẫn còn lú lú, cô là như vậy, miệng lúc nào cũng không tha người.

Dung Ân nằm trên giường, “Tớ cũng đã quen rồi.”

“Nếu không phải thấy bà đã lớn tuổi, tớ cũng không nói lý lẽ với bà ta làm gì.” Lý Hủy đắp chăn thật chắn lại cho Dung Ân, mẹ Dung đem túi chườm nóng đặt ở trong chăn cô.

“Mẹ đó hả, chỉ cần ngày tháng trôi qua bình bình yên yên là được rồi, cái chút ồn chút cũng không sao, giống con hôm nay vậy, đúng là dọa chết mẹ mà.” Mẹ Dung trong lòng vẫn còn sợ hãi, lúc nghe điện thoại hai chân lạnh cứng, đến bây giờ vẫn còn chưa bình tâm lại.

“Mẹ, con đã không sao rồi.”

“Dì à, dì đi ngủ trước đi, Ân Ân truyền nước cả ngày cũng mệt rồi, dì đừng lo lắng, cậu ấy không sao đâu.” Lý Hủy khuyên can mãi đưa mẹ Dung trở về phòng.

“Hủy, cậu cũng về đi, ngày mai còn phải đi làm mà.”

“Tớ ở lại cùng cậu.”

“Thật sự không có việc gì, cậu về nhà ngủ đi, thời gian cũng không còn sớm nữa, đừng để người nhà lo lắng.”

“Được rồi.” Lý Hủy cầm lấy túi xách bên cạnh, “Cậu nghỉ ngơi thật tốt, mai tớ trở lại thăm cậu.”

Lúc cô đi ra ngoài đóng cửa phòng lại, trong phòng lại trở về sự yên ắng đến lạnh người, Dung Ân dựa đầu trên gối, mặc dù động tác Lý Hủy rất nhẹ, nhưng cô vẫn còn có thể nghe thấy tiếng thay giày của cô ấy ở cửa.

Dung Ân nhắm mắt lại, nhưng lại trần trọc khó ngủ.

Chiếc nhẫn ngón út kia của Nam Dạ Tước bị mất, lúc xảy ra tai nạn xe cộ, cô còn giữ chặt nó trong lòng bàn tay, nhưng khi tỉnh lại thì đã không thấy đâu.

Lúc cảnh sát tới lấy khẩu cung cô có hỏi qua, nhưng không ai thấy chiếc nhẫn đó.

Trong lòng Dung Ân khấn nguyện, xâu tất cả những điểm quái dị lại một chuỗi trong đầu, làm cô cảm giác không thể tưởng tượng được.

Điện thoại di động đột nhiên vang lên, âm thanh sắc bén vang dội trong căn phòng nhỏ hẹp, cô chống người lên, tay phải vừa muốn cầm lấy túi xách trên tủ đầu giường, động tác xoay người của cô rõ ràng còn cứng đờ.

Dung Ân cố nuốt nỗi sợ hãi trong cổ họng xuống, cô vội vàng co lại trên giường, đem chăn kéo cao qua đỉnh đầu.

Tiếng chuông liên tục vang lên, kiên nhẫn không dứt.

Dung Ân lấy hai tay che lại, nhưng tiếng chuông lại cứ liên tục dội vào, cô cuộn người lại, cảm giác được hình như có người đang từng bước đi đến ép sát, nỗi sợ hãi như loại dây leo theo chân của cô lên đến ngực, tim cô đột nhiên đập dữ dội, dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Chiếc điện thoại này, là của Nam Dạ Tước cho cô.

Chỉ anh mới gọi đến cho cô.

Dung Ân đến nay vẫn chưa vứt nó, đôi khi cô còn lấy ra sạc pin, sau đó lại cất vào trong ngăn kéo.

Mà Nam Dạ Tước bên đầu dây kia, cũng không ngờ là có thể gọi được.

Dung Ân do dự thật lâu, lúc này mới có can đảm, kéo ngăn kéo lấy điện thoại ra.

Trên màn hình hiện lên số lạ.

Ngón cái của cô đưa qua đưa lại lên trên bàn phím, cuối cùng lúc nhấn nút trả lời, sử dụng rất nhiều sức, bàn phím phát ra âm thanh dài sắc nhọn.

Dung Ân hít thở thật sâu, tay phải run rẩy đưa điện thoại bên tai, “A lô?”

143. Chương 124

Chương 124: Anh còn sống, cơn ác mộng của cô vẫn còn.

Bên kia không đáp lại tiếng nào, nhưng rõ ràng là đã kết nối, cô mơ hồ có thể nghe thấy tiếng thở dốc rất nhỏ.

Dung Ân nắm chặt điện thoại, qua một lúc, mới nghe được giọng nói của mình từ trong miệng phát ra, “Ai đó?”

Hình ảnh tĩnh lặng kỳ quái, mỗi tiếng thở dốc đều vọng vào màng nhĩ của Dung Ân. Ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt trở nên rõ nét, “Nam Dạ Tước, có phải là anh không, phải hay không?”

Cô to gan suy đoán, chiếc nhẫn ngón út đó là vật tùy thân của anh, điện thoại này chỉ mình anh biết số, “Anh không chết phải không?”

Trong bóng tối, người đàn ông câu môi lên, độ cong khóe miệng có chút lạnh nhạt và châm chọc, anh không chết, chắc cô nhất định rất thất vọng ?

Dung Ân thấy bên kia không nói lời nào, cũng không đập máy, con người âm thầm của cô giống như nhem nhóm ngọn lửa, tràn ra hy vọng phức tạp nào đó, cô liên tục truy vấn , “Tối đó người mà Dạ Dạ nhìn thấy là anh, tai nạn xe của tôi cũng là anh, Nam Dạ Tước.....”

“Ân Ân.” Mẹ Dung nghe thấy động tĩnh đứng dậy, “Đã khuya thế này, là ai vậy?”

Dung Ân vội vàng đem điện thoại từ bên tai dời đi, làm bộ chui vào trong chăn, “Mẹ, không có việc gì, Hủy về tối nhà, gọi điện cho con báo bình an.”

“Ồ, vậy con ngủ sớm đi.”

“Dạ.”

Dung Ân đợi mẹ về phòng mới để điện thoại lên tai, nhưng đối phương không đợi cô, đã đập máy.

Cô cầm điện thoại tim đập mạnh và loạn nhịp, đặt gối sau lưng, ngồi dựa lên, trừ Nam Dạ Tước ra, cô nghĩ không ra còn ai có thể biết những chuyện giữa bọn họ, lúc trước, thi thể của anh cũng không được tìm thấy, cảnh sát chỉ đem anh liệt vào mất tích, cũng không xác minh là đã tử vong.

Dung Ân gập hai đầu gối, theo tính tình của Nam Dạ Tước, chắc chắn sẽ ăn miếng trả miếng, cô bán đứng anh, bây giờ, anh chắc chắn sẽ trăm phương ngàn kế trở về để gài bẫy cô.

Quanh đi quẩn lại, dường như lại trở về điểm bắt đầu.

Sinh mệnh của Dung Ân từ ngày gặp gỡ Nam Dạ Tước trở đi, đã nhất định phải trầm bồng phập phồng, cô muốn bình thường, người khác có thể hi vọng, nhưng cô thì không thể.

Anh cất cái điện thoại, đặt nó trở lại mặt bàn của phòng khách. Người đàn ông gác chân lên, điều thuốc giữa ngón tay đã cháy hết nửa điếu, anh lại không động đến, tàn thuốc rơi xuống tấm thảm mềm mại sang trọng , anh liếc mắt, nghiêng người đứng dậy đem thuốc dập tắt trong gạt tàn.

Anh không hiểu tại sao bản thân vào lúc này muốn gọi điện thoại cho Dung Ân, nếu như chỉ muốn hù dọa cô, anh sớm đã gọi rồi.

Giọng nói cô vẫn nhẹ nhàng mềm mại như cũ, lúc gọi tên anh, người đàn ông có thể cảm giác trong lòng rung động, lúc trở về, anh ôm ý nghĩ đem cô về nhốt bên cạnh, tàn phá thậm chí ngược đãi đến chết cũng không cho cô rời đi, đôi tay Nam Dạ Tước để lên gối, nhưng mà, giữa cặp chân mày người đàn ông nhíu lại ngưng trọng, nhưng nếu như anh có thể làm được, sau khi A Nguyên suýt lấy mạng cô, thì sẽ không hung hãn cho anh ta một bạt tai, nổi thù hận của người phụ nữ này anh đã được nếm trải. Lúc đó lấy chiếc đĩa đi không hề do dự, nhưng đổi lại là anh, lại không hận tuyệt như Dung Ân.

Ngực Nam Dạ Tước đột nhiên ngọt ngào, giận dữ lên, anh thuận tay lấy chìa khóa xe trên bàn, lấy áo khoác đi ra phòng khách.

Cho đến xe anh chạy đi, Dung Ái để mái tóc dài đi đến phòng khách, cô ngồi vào chỗ lúc trước của Nam Dạ Tước ngồi trên sofa, đôi chân thon thả duyên dáng đặt lên, cầm lấy điện thoại Nam Dạ Tước để trên bàn.

Hồi này, sắc mặt của người đàn ông cô nhìn rất rõ ràng, cú điện thoại này anh từ đầu tới cuối không nói lời nào, nhưng Dung Ái không phải là con ngốc, cô mơ hồ toát ra lo lắng, nhấn vào nút gọi lại, đem điện thoại để lên tai.

Dung Ân vẫn chưa ngủ, khi tiếng chuông vang lên, cô xoay người lại giật mình lần nữa, lần này không do dự, mà là không chờ đợi nhấn nút nghe.

“A lô?”

Bên đó vẫn không có người nói chuyện, cô sợ mẹ Dung nghe thấy, hạ thấp giọng nói, “Nam Dạ Tước, phải anh không?”

Đôi chân trắng nõn của Dung Ái gác vào nhau, gối gợn sóng* gối sau đầu, móng tay màu sắc tinh tế nắm chặt, từ phản ứng của Nam Dạ Tước lúc này, cô đoán đối phương là người phụ nữ hôm qua qua đêm ở đây. Dung Ái vốn dĩ muốn tìm cơ hội đem thuốc trộn vào chai truyền dịch của Dung Ân, nhưng buổi sáng khi cô thức dậy, mới phát hiện Dung Ân đã được đưa ra ngoài.

*(Gối hình gợn sóng)

“Nam Dạ Tước, tôi biết là anh.” Dung Ân lần này chắc chắn, “Anh không cần phải trốn trong bóng tối.”

Từ đèn thủy tinh chiếu rọi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Ái lộ ra vẻ quyến rũ, phản chiếu ra một loại làm người ra run rẩy ám ảnh, tuy cô chỉ mới hai mươi tuổi, nhưng dục vọng chiếm giữ so với ai cũng mãnh liệt hơn, vả lại chuyện của cô và Nam Dạ Tước cũng là ý của Sở Mộ, cô sớm nhận định bản thân mình là thiếu phụ nhân của Nam gia, “Tôi không phải là Nam Dạ Tước.”

Giọng nói cô không một chút tình cảm, ngữ điệu như là nước lã.

Dung Ân không nghĩ đến đối phương lại mở miệng, cư nhiên là người phụ nữ, cô chuẩn bị không kịp, “Vây, cô là....”

“Tước anh ấy đã chết rồi, chẳng lẽ cô không biết sao?”

Dung Ân há to mồm, cổ họng có chút không nói nên lời, “Tôi biết.”

“Cô biết anh ấy chết như thế nào không?” Mặt Dung Ái không chút biểu tình, ngữ khí âm lãnh.

“Rốt cuộc cô là ai, số này, cô tìm thấy ở đâu?”

“Đây là lúc Tước còn sống gọi qua, cô là Dung Ân phải không? Tôi cho cô biết, tôi sẽ không buông tha cô, rất nhiều người muốn lấy mạng của cô.”

Dung Ân muốn đặt điện thoại xuống, thì nghe đầu kia nói ra, “Đừng ôm hi vọng anh ấy còn sống, lúc trước là cô hại chết anh ấy, lúc trên bến tàu tiễn hành cuộc đấu súng thì thi thể của anh ấy đã được đưa đi rồi, ngực trúng đạn, một phát chí mạng, nợ máu này, cô hãy đợi từ từ trả.”

Tia sáng trong mắt Dung Ân bị dập nát, lúc đó Bùi Lang cũng nói ngược của anh ta trúng vết thương chí mạng. Cho dù không tìm thấy thi thể, nhưng cơ hồ không thể sống sót, Dung Ân co hai chân lên, rõ ràng đã thành sự thật, cô lại nghi ngờ.

Lúc đó cô giao chiếc đĩa ra, không phải muốn nhìn thấy kết quả như vậy sao?

Cho tới bây giờ, tại sao lại lựa chọn việc lừa mình dối người?

Dung Ân nghe bên đó có động tĩnh, khoe miệng mím chặt mới nhẹ nhàng vén lên, cô đặt điện thoại xuống, tư thái ưu nhã dập điện thoại xong để lên bàn.

Dung Ân vòng hai tay lên, cô chôn đầu xuống, gối lên khuỷa tay.

Trong cuộc điện thoại, cô rõ ràng có thể cảm giác hơi thở quen thuộc, chẳng lẽ, là cô cảm giác sai sao?

Dung Ân thở dài, ánh sáng con người cơ hồ rơi xuống sự tối tăm không đáy, khi Nam Dạ tước còn sống, bọn họ mỗi ngày đều ngủ chung, nằm gần như vậy, cô cũng không để ý hơi thở của anh như thế nào, lần này, lại nói quen thuộc?

Dung Ân phác thảo khoe miệng tự giấu, có lẽ, thật sự là một mình cô suy nghĩ nhiều quá rồi.

Lý Hủy thay cô xin nghỉ, Dung Ân nghỉ ngơi hơn mười ngày thì đi làm.

Trên đầu cô may vài mũi, cũng may giấu trong mái tóc dày không nhìn thấy.

Theo như lời của Lý Hủy, giai đoạn gần đây của công ty tiếp nhận rất nhiều hợp đồng, nhờ có tập đoàn Nghiêm Tước và Viễn Thiệp hai công ty che chở.

Ý đồ của Trần Kiều rất rõ ràng, từ sau chuyện lần trước, Dung Ân cũng luôn vô tình hay cố ý trốn tránh anh, cô cho rằng lời nói ngày hôm đó Trần Kiều chỉ nói cho có, lại không nghĩ đến anh thực sự thay đổi hành động.

Phòng họp, ông chủ đã đi vào hơn một tiếng đồng hồ, trong phòng làm việc đang thảo luận dăm ba câu, công ty tập đoàn Viễn Thiệp lớn như vậy, tổng giám đốc cư nhiên hạ mình đến đây.

“Ây, Ân Ân, Trần Kiều này trước kia không phải theo đuổi cậu rất dữ dội sao?” Lý Hủy kéo cô ngồi xuống, “Không nghĩ đến đã sắp đính hôn rồi còn trêu chọc cậu....”

Không bao lâu, ông chủ đi ra, gương mặt khó coi kêu Dung Ân đi qua.

Cô theo ông chủ đến phòng làm việc, chưa đứng vững, đối phương liền nổi dóa, “Dung Ân, bác cho con đem bản thiết kế đưa đến Viễn Thiệp, tại sao con không đi?”

Dung Ân biết là vì chuyện này, “Ông chủ, chỉ là chạy qua thôi, con để Lý Hủy đưa qua, có gì không ổn?”

“Nhưng Trần tổng chỉ đích danh con đưa qua.”

Dung Ân cười lạnh, “Ông chủ, bọn con là nhân viên của bác, nhưng không phải ký khế bán thân cho bác, con tự hỏi công việc chưa từng có chậm trễ, nếu như chỉ vì loại chuyện này mà bác mặt nặng mày nhẹ với con, con tình nguyện từ chức.”

Tính tình Dung Ân nói được làm được, ông chủ lưng dựa vào cửa sổ đứng lên, sắc mặt cũng từ từ hòa hoãn xuống, “Dung Ân, bác không có ý này, con cũng biết bác mở công ty này không dễ dàng gì, bây giờ Viễn Thiệp lại tạo áp lực, bản thiết kế bị trả lại chỗ nào cũng bối rối. Bác cũng hiểu ý đồ của đối phương, đơn giản là muốn con đưa bản thiết kế qua, haizz....”

“Ông chủ, bác đừng nói nữa.” Dung Ân biết cái khó xử của mỗi người. “Con đi gặp anh ta.”

Dung Ân đẩy cửa phòng làm việc đi vào, Trần Kiều đang ngồi trên ghế của ông chủ, nụ cười chắc chắn cô sẽ đi vào khiến cô không khỏi sinh chán ghét, bạn tốt ngày xưa, bây giờ phải dùng loại phương thức này để tiếp xúc.

“Ân Ân, em cuối cùng cũng chịu gặp anh.”

Cô đứng trước cửa, cũng không đi vào, “Trần Kiều, anh làm như vậy có ý nghĩa sao?”

“Ân Ân, anh nói rồi, anh sẽ không bỏ cuộc.”

“Cho nên, anh sẽ dùng phương thức này?” Dung Ân chợt cảm thấy đau lòng, “Lúc trước, em bị buộc ở lại Cấm Đỗ, về sau lại gặp gỡ Nam Dạ Tước, từ trước tới nay anh không phải đều cảm thù tới tận xương tủy loại thủ đoạn đó sao?”

Vì sao cho đến ngày nay, anh lại lựa chọn thủ đoạn của người khác sử dụng qua một lần nữa tổn thương cô?

“Nếu như chỉ như vậy mới khiến em khuất phục, anh nguyện ý thử.” Ý tứ của Trần Kiều rất đơn giản, “Lúc trước Nam Dạ Tước vì như vậy mới có được em, cho nên, anh không để ý.”

“Nhưng em để ý.” Dung Ân đi lên trước vài bước, hai mắt nhìn chằm chằm vào anh, “Lúc em ở chung với Nam Dạ Tước, bên cạnh anh ấy không có người phụ nữ khác, anh có thể sao?”

“Anh có thể.”

Dung Ân gật đầu, lại mở miệng, “Lúc em ở chung với Nam Dạ Tước, anh ấy nói cưới em, Trần Kiều, anh có thể sao?”

Người đàn ông bị nhìn chằm chằm dời ánh mắt đi, anh á khẩu không trả lời được, lúc ngẩng đầu lên, Dung Ân mới thấy trong hai mắt anh chứa đầy âm trầm, “Nam Dạ Tước, Nam Dạ Tước, Ân Ân, người em yêu không phải là Diêm Việt sao?”

Dung Ân mở miệng, một lát sau mới tìm ỉn lý do, “Bởi vì Việt anh ấy không có ép bức em.”

“Anh hứa với em, có ngày anh sẽ cưới em.” Trần Kiều đứng dậy, thân thể cao lớn che đi ánh sáng chiếu vào xuyên qua lớp cửa, “Chỉ cần sau khi anh đưa tập đoàn Viễn Thiệp đi vào quỹ đạo, anh nhất định sẽ cưới em.”

“Nói như vậy, anh để em đợi.”

“Ân Ân, anh sẽ không cho em đợi lâu đâu.”

“Vậy vị hôn thê của anh thì sao? Có lẽ, anh cũng sẽ lấy cô ta, sau đó đợi công ty của mình ổn định xong sẽ một cước đá văng cô ta, phải không?” Dung Ân mở to hai mắt, Trần Kiều của lúc trước, cô rốt cuộc còn bao nhiêu không nhìn thấy rõ ràng?

Người đàn ông không trả lời thẳng, “Ân Ân, người anh yêu là em.”

“Trần Kiều.” Dung Ân xoay người, không chút lưu luyến. “Nhưng mà, em không yêu anh, nếu như anh muốn bức em đến đường cùng, tùy anh vậy....”

Cô mở cửa, vài năm rồi, chỉ có Diêm Việt là hoàn toàn không thay đổi, anh sống trong thế giới của mình, thật ra, đó không phải là một loại hạnh phúc sao? Thực tế thực sự rất tàn nhẫn, nó ép mình mở to đôi mắt, nhìn người bên cạnh mình từng người bị các loại áp lực trở thành người hung ác như thế nào, mình không muốn nhìn cũng không còn cách nào khác.

Mấy cây bạch quả trong trường có lẽ vẫn còn đó, bọn họ của lúc đó, sẽ đem sách xuống dưới gốc cây chơi, có đôi khi còn lên lên đánh bài.

Mà bây giờ của bọn họ, có thì, âm dương cách biệt, có thì, cách càng xa hơn, cách một khoảng lòng người.

Lúc Dung Ân đi ra, ánh mắt của các đồng nghiệp mỗi người đều rất quái dị, ngẫm nghĩ cô thực sự đây đưa rất rộng, Duật Tôn của Nghiêm Tước, bây giờ cộng thêm Trần Kiều.

Về đến bàn làm việc, Lý Hủy không yên tâm ghé đến, “Ân Ân, không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Dung Ân cầm lấy văn kiện trên bàn, Trần Kiều sau đó liền đi ra phòng họp, ông chủ theo sau đưa tiền, sắc mặt người đàn ông xanh mét, cơ hồ không chào hỏi liền rời đi.

Dung Ân nhớ hôm nay là ngày gì, ai cô cũng không nói, lúc tan ca Lý Hủy muốn mời cô đi ăn cơm, nhưng Dung Ân cũng là từ chối nói mình có việc, nói phải vội về nhà.

Lúc đi ra công ty, bầu trời mờ tối, gió rét cuốn bay tàn lá dưới đất, bay rất dữ dội.

Cô bắt xe ở ven đường, nhưng không phải đi hướng về nhà.

Đôi tay Dung Ân để trên đầu gối, đầu dựa vào bên cạnh cửa sổ xe, bên ngoài gió rét hiu quạnh, lúc ngừng ở ngã tư đường, có thể trông thấy lá rụng đọng một tầng thật dày bên đường.

Queo vào mấy con đường, cô không phát hiện, đằng sau có một chiếc xe thể thao màu đen cứ chạy theo.

Đến nghĩa địa, Dung Ân xuống xe đi vào, cô mua hai bó hoa, theo thêm đá đi đến trước mộ Diêm Việt.

Nam Dạ Tước không đi theo, anh đứng sau một lùm cây tùng bách xanh biếc, đằng sau kính râm màu trà đôi mắt lộ ra hung ác, ánh mắt cũng thay đổi càng ngày càng lạnh, cô đến đây chỉ vì tế bái Diêm Việt, hôm nay là ngày gì, cô làm sao có thể nhớ rõ?

Chỉ cần liên quan tới Nam Dạ Tước, trong lòng cô hết thảy sẽ không nhớ rõ.

Nam Dạ Tước biết.

Sớm biết như vậy, nhưng nỗi thất vọng vẫn tự nhiên phát sinh, tay phải Nam Dạ Tước rũ xuống bên người, nhẵn ngón út lóe sáng đeo trên ngón út của anh, kích thích phù hợp.

Dung Ân đứng trước mộ Diêm Việt rất lâu, Nam Dạ Tước nhìn chằm chằm bóng lưng cô, giữa ánh sáng bóng cây xoay lưng rời đi.

Dung Ân đặt một bó hoa trước mặt Diêm Việt, hôm nay là ngày gì, cô nhớ rất rõ, là sinh nhật của Nam Dạ Tước.

Trên cánh tay hoa bách hợp tranh nhau nở rộ, mùi thơm ngào ngạt nồng đậm, cô dựa vào ký ức đi đến bãi đất đó, chỗ kia đã sớm bởi vì nước mưa xối rửa mà trở thành bình địa, cô dừng bước chân, đặt hoa để dưới đất.

Ngày hôm nay một năm trước, lần đầu tiên cô tặng quà cho Nam Dạ Tước, là cái ví nam, người đàn ông rất thích, còn để hình cô vào bên trong.

Đôi tay Dung Ân để vào túi, đứng ở đó.

Qua thật lâu cô mới rời khỏi, ngày thứ hai đi làm có quãng thâm mệt. Lý Hủy cứ nói cô đã khóc, tinh thần nhìn qua rất ể oải.

Trong phòng họp bài trí hoàn toàn đổi mới, bởi vì tổng giám đốc Nghiêm Tước sẽ đến đây.

Dung Ân thực hoài nghi công ty nhỏ này quả thực trở thành rất thu hút.

Duật Tôn đến đây chính là vì công việc, lúc họp cũng rất ra dáng vẻ, Dung Ân đến bên cạnh Lý Hủy ngồi chỗ gần cửa, ông chủ đang giới thiệu kế hoạch án kỳ này của bọn họ, giữa ngón tay thon dài của người đàn ông đang xoay bút, ánh mắt không hề chớp rơi xuống mặt Dung Ân.

Hôm qua, cô nhất định làm cho Nam Dạ Tước không vui vẻ, nếu không cậu ta cũng sẽ không tự chuốc bản thân mình nhiều rượu như vậy ngay trong ngày sinh nhật. Duật Tôn ngắm nhìn mặt nghiêng của Dung Ân, nói người phụ nữ này, xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng rốt cuộc cũng không phải là khẩu vị của anh, anh chính là nghĩ không thông Nam Dạ Tước nhìn trúng cô ấy ở điểm nào. Người đẹp cỡ nào cậu ta có lẽ cũng đều chơi đùa qua, vì sao lại phải mê luyến một người chính tay đưa mình vào chỗ chết?

Dung Ân đang nhíu mày, đang nghiêm túc ghi chép cái gì đó, cô ngẩng đầu lên, tầm mắt bất ngờ đối diện cặp mắt sâu xa của người đàn ông, chân mày cô nhíu lại càng dữ dội hơn, dời tầm mắt đi, thần sắc tựa hồ mang theo khinh thường.

Cũng đúng, trong mắt cô, Duật Tôn không có gì khác biệt như lúc đầu của Nam Dạ Tước, ác liệt, thích chơi những trò chơi của người có tiền.

Cuộc họp sắp kết thúc, Duật Tôn tổng kết vài câu, mới tuyên bố kết thúc.

Dung Ân thu dọn đồ đạc, đứng dậy muốn rời khỏi.

“Đợi đã.” Người đàn ông gõ lên mặt bàn, “Có một chuyện tôi quên nói, ở gần thành phố Bạch Sa Nghiêm Tước có nhận một đồ án, là hòn đảo tư nhân, phong cách kiến trúc trong đó rất khác với thiết kế bây giờ

của mọi người, nếu như chúng ta hợp tác lâu dài, tôi kiến nghị, công ty có thể tổ chức ra ngoài tham quan, coi như là du lịch.”

“Wow....”

Có đồng nghiệp la nhỏ, niềm vui sướng lộ rõ trên mặt, Lý Hủy tự nhiên cũng rất vui vẻ, kéo tay áo của Dung Ân, lộ ra ánh mắt thích thú.

“Đương nhiên, nếu Duật tổng để mắt tới, chúng ta đương nhiên phải hợp tác lâu dài.”

“Tốt lắm, vậy hẹn chủ nhật này, chi phí sẽ do Nghiêm Tước trả.”

Ra khỏi phòng làm việc mỗi người đều bắt đầu thảo luận, “Quá tuyệt, đảo tư nhân, chủ nhân ở đó nhất định là người có tiền....”

“Ân Ân,,” Lý Hủy ngồi bên cạnh cô, “Từ sau khi rời khỏi Nghiêm Tước, mình không đi đâu chơi cả, sắp buồn chết rồi đây.”

Dung Ân cười cô, “Lần này là tham quan, không phải chỉ đi chơi, nếu sau khi trở về mà không thu được lợi ích gì, xem sau này ai còn cho cậu đi chơi nữa.”

Thời gian qua thật nhanh, đã tới cuối tuần rồi.

Một đoàn người xuất phát, là ngôi ca-nô đến, mùi nước biển mặn mặn xông đến, khi đến được hòn đảo tư nhân này, ngay cả Dung Ân cũng không khỏi kinh ngạc.

Kiến trúc như vậy, cô chỉ thấy qua trong tivi, đi qua bãi cát nhân tạo, đưa mắt nhìn qua, cách đó không xa có tòa nhà phong cách kiểu Châu Âu giống lâu đài kiểu cổ, hơn nữa hòn đảo này rất lớn, đứng ở cửa lớn, nhìn qua không thấy bờ bên kia ở đâu.

Dung Ân có chút mộng mơ, đi qua quảng trường rộng lớn, loại cảm giác này, tựa như lúc trước bọn họ đứng ở ngoài cửa Nữ Sắc, cửa chính rộng mở, giống như là miệng con dã thú rộng mở.

Thiết kế xung quanh ngôi nhà cũng làm cho người ta mở rộng tầm nhìn, hồ bơi nhân tạo cực lớn, vườn hoa, vườn trái cây, trường đua xe, tóm lại cái mình cần có thể nghĩ ra được, tất cả đều có.

“Mau vào đi thôi, thật là đẹp, thật muốn xem bên trong là như thế nào...” Lý Hủy không thể chờ đợi được nữa, kéo tay Dung Ân đi vào, nháy mắt đi vào cửa chính, gió lạnh đập vào mặt ớn lạnh tận xương.

Trên căn nhà này có rất nhiều tầng, qua sự chiếu cố của Duật Tôn, buổi tối bọn họ có thể ở lầu hai, bên trong có đầy đủ gian phòng để chứa bọn họ.

Dung Ân cùng Lý Hủy ở chung một phòng, chủ yếu là thấy bên trong tối u ám, nghĩ là hai người ở chung, đến buổi tối cũng sẽ không sợ hãi.

Duật Tôn suy tính rất chu đáo, nơi này còn có đầu bếp chuyên nghiệp nấu cơm, hương vị rất tuyệt, mọi người đều nói đi chuyến này không uống công, cảm giác giống như là đi Châu Âu.

Buổi chiều đi tham quan một vòng, lúc trở về mệt mỏi đến đi không được, Dung Ân ngẩng nhìn bốn phía, luôn cảm thấy nơi này không hề giống như lời nói của Duật Tôn, nhìn từ bố cục cùng cách bày trí danh họa, đồ cổ bên trong, nơi này như thế nào cũng có thể tìm ra được dấu hiệu có người từng sinh sống.

“Ai ui, mệt chết đi được...” Lý Hủy vứt bỏ giấy, tay chân mở ra nằm trên giường. “Này, nếu là nhà mình thì tốt rồi, vậy mình cả đời không cần phải làm việc, hưởng thụ cuộc sống được người hầu kẻ hạ.”

“Cậu đấy...” Dung Ân tắm rửa xong nằm vật xuống bên cạnh Lý Hủy, “Nơi này trống rỗng có gì tốt chứ? Mình còn cảm thấy được có loại cảm giác âm trầm kinh khủng.”

Dung Ân nghiêng đầu, thấy Lý Hủy đã ngủ. Cô vén chăn lên đắp cho cô ấy, hôm nay thật sự mệt mỏi, cô lật người, không qua bao lâu cũng ngủ say.

Cửa phòng vốn là khóa trái, lúc đến nửa đêm lại bị người từ bên ngoài mở cửa ra.

Bên trong đen như mực, giờ tay không thấy được năm ngón, nhưng người đàn ông bước vào giống như đối với nơi này rất quen thuộc, anh vòng qua ghế sofa đi tới trước giường lớn, nhẹ kéo màn cửa sổ ra, ánh trắng sáng tỏ xuyên thấu qua khe cửa sổ chiếu vào, rơi trên gương mặt đang ngủ an tường của Dung Ân.

Anh không có ý định tiếp tục ẩn trong bóng tối, anh sẽ làm cho Dung Ân biết rõ anh vẫn còn sống, cơn ác mộng của cô vẫn còn đây.

Nam Dạ Tước quỳ gối ngồi xổm bên giường, ngón tay thon dài xoa lên gò má non mịn của Dung Ân, cảm giác quen thuộc lưu luyến ở lòng bàn tay, vì lần gặp mặt này, Nam Dạ Tước hao tổn không ít tâm tư, chính là muốn cho Dung Ân sự “kinh hỷ”, làm cho cô kiếp này đều không thể quên được.

Có lẽ, cô mở mắt ra có thể trông thấy anh. Nam Dạ Tước không khỏi hiếu kỳ, vẻ mặt của Dung Ân đến lúc đó thì sẽ như thế nào, giật mình? Sợ hãi? Kinh sợ... điều duy nhất sẽ không có, nhất định là niềm vui mừng.

Dung Ân ngủ rất say, cô lật người, cánh tay mở rộng, cô vuốt nhẹ vài cái, vị trí bên cạnh lạnh như băng, mắt Dung Ân không mở ra chỉ là nhắm mắt, “Hử?”

Không ai trả lời, Dung Ân đưa tay phải ra, thử dò xét, xác định không có người.

Cô tự làm bầm, đi đâu rồi.

Ánh mắt còn buồn ngủ của Dung Ân mở ra, cô nhìn lên trần nhà, vội vươn tay ra xoa nhẹ, ánh mắt mờ lung do mới vừa tỉnh ngủ chuyển thành kinh ngạc, cô vội vàng đem tấm mắt nhìn về bốn phía.

144. Chương 125

Chương 125: Thoát không khỏi bàn tay của ác ma

Mọi cảnh vật ở đây cô đều không quen thuộc, thậm chí chưa từng thấy qua.

Cách bày trí nội thất lạ lắm, bầu không khí xa lạ, xa lạ đến nỗi không có chút cảm giác an toàn.

Dung Ân sợ hãi ngồi dậy, hai tay chống đỡ bên người cô đang run lên, hồn đảo tư nhân này, từ lúc cô bước vào đã cảm giác được một loại áp lực, như bây giờ, khó chịu giống như bị một người nào đó xiết chặt cổ, không khí xung quanh loang ra.

Rèm cửa dày bị kéo ra từ bên ngoài, trong căn phòng mang phong cách Châu Âu, đang mở một bóng đèn thủy tinh, ước chừng 1000 viên thủy tinh sắc màu rực rỡ, độ ẩm áp tỏa ra hầu hết mọi góc ngách hẻo lánh.

Cô đang mặc bộ áo ngủ từ giường tuột xuống, cô cúi đầu nhìn xuống, đây cũng không phải là bộ áo ngủ hôm qua cô mặc, áo lụa cao cấp màu đỏ rực, một luồng không khí ẩm áp lướt qua, thì sẽ hút chặt vào cơ thể cô làm nổi bật các đường cong, cô không thích mặc màu này, màu đỏ đậm, giống như màu máu tươi khô lại.

Cô chân trần đi trên tấm thảm, mái tóc suông mềm mượt dài tới giữa eo. Cảm giác này, giống như lúc trước cô bị giam trong Ngự Cảnh Uyển, chính là những ngày tháng tâm tối.

Dung Ân không từ bỏ, cô gấp gấp đi tới trước cửa sổ, bỗng nhiên kéo cánh rèm cửa ra, rõ ràng phát hiện bên ngoài còn một lớp nữa mà còn được kéo rất kín, không có một chút ánh sáng nào có thể lọt vào.

Dung Ân lùi về sau, dĩ nhiên sắc mặt thay đổi nhiều, cô đi tới cửa kéo vài cái, phát hiện cánh cửa khắc hình cá heo bị khóa trái lại, cô dùng hết sức đập vào cửa mấy lần, ” Có ai không? Có ai không? Thả tôi ra ngoài”

Dung Ân kêu hết nửa ngày trời, nhưng vẫn không có một ai trả lời.

Dung Ân trở về bên giường, không tìm thấy di động của mình, ở trong phòng cũng không có điện thoại, cô xông vào phòng tắm, nhưng vẫn không có kết quả, căn bản không thể nào cho cô ra ngoài được.

Cô lùi về đến bên giường, chân sau va vào mép giường, Dung Ân thất thần ngồi xuống.

Lý Hủy sáng dậy đã không thấy Dung Ân, lúc đó vẫn chưa thấy có gì bất ổn, cho đến khi cô mặc xong quần áo thì phát hiện đồ đạc của Dung Ân đều không thấy đâu.

Cô thử gọi điện thoại cho Dung Ân, vẫn không có người nghe điện thoại.

Lý Hủy vội vàng cầm lấy áo khoác đi ra ngoài, những gian phòng ở lầu hai đều đã đi khắp một vòng, các đồng nghiệp cũng vừa mới thức, ai cũng nói không gặp Dung Ân.” Cậu ơi, giờ phải làm sao đây?”

“Có phải cô ấy bận việc nên đã về nhà rồi? Có thể là gấp quá, không nhắn lại với con.”

“Không thể nào.” Lý Hủy không chút suy nghĩ lắc đầu, “Nếu như cậu ấy thực sự có việc gấp nhất định sẽ nói cho con biết, làm sao có thể đi một mạch làm cho chúng ta lo lắng chứ?”

“Nếu không vậy đi, con gọi điện thoại về nhà cho Dung Ân xem sao...”

Lý Hủy suy nghĩ một chút, chỉ biết thử xem sao.

Khi điện thoại đã kết nối, vang lên vài tiếng thì mẹ Dung mới bắt lên.

“Alo, Dì ơi, con là Hủy,” Lý Hủy thuận miệng chào hỏi, “Tụi con ở trên đảo chơi, dạ, đúng, rất tốt ạ, Ân Ân hả?... Ân Ân ở đây, đi ăn điểm tâm rồi, dặn con gọi điện nhắc Dì hôm nay đừng quên đi bệnh viện khu phố đo huyết áp, dạ đúng...”

Sắc mặt Lý Hủy suy sụp, lúc cắt điện thoại đi, hình như đã khóc thành tiếng, “Cậu ấy không có về nhà.”

Ông chủ cũng cảm giác được chuyện này có vẻ kỳ quái, “Đừng khóc, mọi người mau chia nhau tìm xem, Cậu đi hỏi đầu bếp có nhìn thấy hay không, mọi người tìm trong phòng xem sao, đừng đi xa biết không?”

“Được.”

Trên gian phòng lầu hai, trước đó Lý Hủy dường như đã tìm khắp nơi.

Dung Ân ngồi ở trên giường, đèn thủy tinh chiếu rọi xuống kéo cả thân hình cô dài ra, lúc đi ngang qua tủ quần áo, một nửa khúc xạ chiếu lên mặt tủ.

“Gian phòng này bị khóa rồi, không vào được...”

Trong không gian yên tĩnh đến nỗi cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được, đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện rất rõ ràng, về sau liền là những bước chân nhỏ vun đang đi tới, “Đã khóa rồi sao? Thử gọi xem sao...”

Đó là giọng nói của Lý Hủy, nỗi sợ hãi trong lòng Dung Ân ngay lập tức được thay thế bằng niềm hy vọng, cô mừng đến phát khóc, vội vàng chạy tới cửa, “Hủy, tớ ở đây, tớ ở đây...”

Phía ngoài tay nắm cửa bị gõ vang lên, chỉ nghe Lý Hủy nói, “Bên này cũng bị khóa, xem ra chúng ta không vào được.”

” Hủy....” Đôi tay Dung Ân bắt đầu đập vào cánh cửa , “Tớ ở trong này...Hủy.”

Lý Hủy nổi giận, đôi mắt đỏ ửng, giọng nói lo lắng, “Phải làm sao đây, tìm ko thấy, mọi người nói xem Ân Ân đi đâu được chứ?”

Sắc mặt Dung Ân kinh ngạc, mọi người rõ ràng chỉ cách có một cánh cửa, cô đập gậy ra âm thanh lớn như vậy, Lý Hủy làm sao có thể không nghe được?

“Lý Hủy, cậu cũng đừng gấp gáp, suy nghĩ kỹ xem, hôm qua hai người không phải ngủ chung sao?” bên cạnh, các đồng nghiệp kêu cô nhớ lại.

“Đúng vậy, lúc đi ngủ vẫn bình thường mà, nhưng lúc tôi thức dậy thì ko thấy cô ấy đâu cả, đến cả hành lý cũng không có, mọi người nói đi, tại sao lại vậy?”

“Hủy, tớ ở đây, Hủy....Dung Ân đập cửa đến nỗi hai bàn tay đỏ lên, mặc dù cô nghe trong tai mình, âm thanh rất vang, nhưng ở bên ngoài vẫn như cũ không có động tĩnh gì, lời nói của bọn họ, mỗi một câu cũng có thể truyền đến tai Dung Ân, lại rất rõ ràng.

“Sao rồi, tìm thấy chưa?” giọng nói của ông chủ cũng chen vào.

“Cậu ơi, chưa tìm thấy, bên Cậu thì sao?”

“Mấy người đầu bếp nói không nhìn thấy, có thể là rời khỏi rồi.....”

“Không thể nào,” Lý Hủy vẫn kiên trì “Ân Ân dù cho có việc gì gấp đi nữa, cậu ấy cũng không thể ngay cả một cú điện thoại, tin nhắn cũng không có, cậu ấy nhất định đã xảy chuyện gì rồi.”

Dung Ân nhanh chóng chảy nước mắt, trong lòng tràn ra vẻ tuyệt vọng, cô về bên giường, lấy cái đèn bàn hình nàng tiên cá ném vào tường.

“Rầm...”

Thủy tinh văng đầy tứ phía, tiếng vỡ nứt đó, cũng đủ vang vọng cả căn phòng.

Dung Ân chân trần bước tới, thủy tinh dính vào trong tấm thảm lông đâm vào lòng bàn chân cô, máu tươi chảy ra theo từng bước chân cô, hiện lên một loạt dấu chân cô đơn.

“Chúng ta về trước đi, về đến thành phố Bạch Sa sẽ tìm tiếp, thử liên lạc với bạn bè người thân của Dung Ân.....”

“Tôi không đi.” Lý Hủy rất cố chấp, “Ân Ân mất tích ở đây, chúng ta phải báo cảnh sát.”

Tiếng động lớn như vậy, bọn họ tuyệt nhiên không nghe thấy.

Dung Ân tuyệt vọng khóc thành tiếng, “Tôi ở đây, thả tôi ra ngoài....”

“Dung Ân chỉ mới mất tích vài tiếng, cho dù có báo cảnh sát, cảnh sát cũng sẽ không lập án đâu.” Sắc mặt ông chủ cũng rất lo lắng. “Bây giờ cách duy nhất chính là về thành phố Bạch Sa trước.”

“Nhưng nếu như Dung Ân vẫn còn trên đảo này, cậu ấy không tìm thấy chúng ta, sẽ sợ đấy.”

“Lý Hủy, Dung Ân không thể nào còn ở đây đâu.” Có đồng nghiệp thử phân tích, “Hành lý cô ấy đều mang đi, hơn nữa chúng ta cũng tìm lâu như vậy, nếu cô ấy còn ở đây, nghe thấy giọng nói của chúng ta thì sớm đã ra đây rồi, cho nên cô ấy nhất định đã rời khỏi.”

Dung Ân đã sớm ngừng gào thét, trong lòng, niềm hy vọng chất chứa trước đó từng chút từng chút một vơi đi.

“Tôi không đi....”

“Lý Hủy.” Ông chủ đi qua kéo cánh tay cô. “Không tìm thấy Dung Ân chúng ta cũng rất lo, đừng ngang bướng, con rất thân với nó, nhanh trở về, đến những nơi nó thường hay đến tìm thử xem sao, thực sự không được lúc đó báo cảnh sát cũng còn kịp, con ở lại đây cũng không làm gì được, lãng phí thời gian.”

Lý Hủy gần như bị thuyết phục, rất lâu cũng không nói lời nào.

Sau đó, Dung Ân nghe thấy ở bên ngoài có tiếng xoay người, tiếng bước chân rời khỏi, thân thể cô dựa vào cánh cửa từ từ trượt xuống, cho đến khi bọn họ xuống lầu, cô vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc mơ hồ của Lý Hủy.

Cuộc sống là như vậy, nó luôn cho bạn nhìn thấy hy vọng, trong lúc bạn cố gắng nắm bắt nó, lại bị đập tan một cách hung hăng.

Bọn họ nhất định đã đi rồi, sự yên tĩnh chết choc lại phủ xuống.

Khi xung quanh yên tĩnh, Dung Ân cảm thấy cả vách ngăn đều yên ắng, dường như một tiếng động nhỏ cũng làm người ta trở nên nhạy cảm.

Cô rúc vào phía sau cửa, ngồi rất lâu, hai chân gập trước người.

Cả thân thể bởi vì duy trì động tác này quá lâu mà trở nên cứng ngắc, Dung Ân ko biết đã ngồi bao lâu, bên ngoài yên tĩnh, một tiếng động nhỏ cũng không có.

“Răng rắc....”

Âm thanh khê vang lên từ sau lưng, Dung Ân đột nhiên ngã nhào ra khỏi phòng, nửa người trên nhô ra ngoài hành lang.

Cô gấp gáp bò dậy, lúc này mới phát hiện cửa đã mở, cô không kịp nghĩ ngợi, chỉ thấy trước cầu thang có đôi giày bột của mình, cô không nghĩ gì hết đem nó nhặt lên, sau khi ngắm nhìn bốn phía xác định không có ai, lúc này mới rón ra rón rén đi xuống lầu.

Nơi này bởi vì hôm qua Dung Ân có đi tham quan, nên biết đại khái cũng cảm giác được phương hướng, trong căn phòng tối âm u đó trừ những bóng đèn tường tối mờ, thì không có tia sáng nào cả, cô mò mò mãi tới được cửa lớn, không thấy ai, lúc này mới cuống quýt mang đôi bột cao vào, một mạch chạy ra ngoài cũng không quay đầu lại.

Cô mặc trên người bộ đồ ngủ mỏng manh, gió lạnh len vào kẽ hở, cô dường như bị đông cứng ngay tại chỗ.

Vừa bước xuống bậc thềm, chưa tới hai ba bước, không gian tối tăm trước đó đột nhiên bị một ngọn đèn sáng chói chiếu rọi như ban ngày, Dung Ân kinh hoảng quay đầu lại, thì thấy trong căn nhà đó mỗi căn phòng đều sáng đèn lên, ở trên nóc nhà, còn có một ngọn đèn lớn chiếu xuống, chiếu sáng như đèn pha, đem cảnh vật bên ngoài khuôn viên đều bày ra trước mắt.

Dung Ân sợ hãi, vội vàng nâng bước chân thoát ra ngoài.

Cô không chọn đường lớn, mà lách mình vào vườn trái cây bên cạnh. Những cây đó đều cao cỡ một người, lúc trốn, sẽ không đến nỗi dễ bị phát hiện.

Dung Ân dùng hai tay đẩy vật cản trước mắt mình, lòng bàn chân vì bị thương, cho nên từng bước chân khập khiễng chạy rất chậm, không biết đằng sau có ai đi theo không, nhưng cô không quan tâm được nhiều như vậy, chỉ hướng ra ngoài chạy thực mạng.

Cánh tay bị nhánh cây rạch bị thương, trên mặt cũng có vết máu, đôi mắt rất đau, tóc tai bị thổi rối bời.....

Bị vấp té, lập tức đứng dậy, tới giờ phút này cô không có thời gian màng tới nỗi đau.

Dung Ân chạy rất lâu mới ra khỏi khu vườn đó, đằng trước là quảng trường lớn đó, chỉ cần đi qua được chỗ đó, thì có thể đi tới bờ sông, ngồi thuyền trở về.

Dung Ân tăng tốc chạy qua đó, thân hình lộ ra dưới ánh đèn, đỉnh đầu truyền đến tiếng vang ầm ầm.

Đồng thời lúc đó, phía trên hình thành trận gió lớn, cảm giác như có lốc xoáy áp trên đỉnh đầu, gió thổi bay áo ngủ của Dung Ân, cô chỉ có thể miễn cưỡng nắm chặt vật áo, mới có thể để bản thân không chạt vật vì bị lộ hàng.

Bụi bay vào đôi mắt Dung Ân, cô đau đến nỗi không mở được mắt, cổ áo ngủ bị thổi lên, lộ ra áo ngực màu đen bên trong.

Tay chân trắng nõn lộ ra ngoài, Dung Ân lạnh đến nỗi run cầm cập, tóc con bị thổi dâm vào mặt, vừa đau vừa ngứa, rất khó chịu.

Sau khi tiếng động và gió mạnh tan biến hết, Dung Ân mới dụi dụi mở mắt lên, lúc này cô mới phát hiện, đứng ngay trước mặt mình, quả nhiên là chiếc máy bay trực thăng.

Khoang cửa đã mở ra, nhưng không có bất cứ người nào bước ra.

Dung Ân lạnh đến nỗi tứ chi cứng ngắc, hai tay cô vòng qua bả vai, lấy hết can đảm đi lên phía trước, cô đứng trước khoang cửa, vừa muốn lên tiếng, một bóng đen phủ xuống đỉnh đầu.

Bởi vì góc độ thị giác, đập vào mắt cô đầu tiên, một đôi bột nam màu sáng, ngay sau đó, là quần dài màu đen, từ từ đi lên..... chính là chiếc cảm cương nghị của người đàn ông, cùng với khuyên tai trái sáng chói, liền sau đó..... là một đôi mắt hẹp dài mà hung ác nham hiểm của người đàn ông.

Dung Ân há to miệng, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

Đôi tay người đàn ông mở ra, động tác nhanh nhẹn từ trực thăng đi xuống, tóc màu nho tím nhuộm highlight giữa tóc đen, lại phát ra loại khí chất đen tối của người đàn ông, tất cả ánh hào quang, dường như vì sự xuất hiện của người đàn ông này mà tập trung lại, tụ trên thân hình cao to của anh.

Khóe miệng Nam Dạ Tước câu lên, nhưng không có ý cười, ngược lại, có vẻ âm muội mà nguy hiểm, hơi thở toàn thân không khác gì với thần Asura* trong bóng đêm, lạnh đến nỗi khiến người ta run cầm cập.

*(Asura là một vị hung thần, sống dưới đáy biển, luôn tranh đấu với các vị thần linh. Cái này mình cũng không biết ^^ nên mình phải hỏi bạn và tra trên mạng.)

Người đàn ông ngẩng nhìn Dung Ân.

Đối diện với ánh mắt bên trong, theo con người u ám mà sâu hơn.

Anh không nói ra được biểu cảm trên mặt Dung Ân là như thế nào, cô chỉ nhìn chăm chăm, quên cả sợ hãi, quên cả kinh hoàng, quên luôn cả bất kỳ vẻ mặt nào, giống như con rối, ánh mắt vô hồn.

Anh bước lên trước, Dung Ân muốn lùi bước, nhưng đôi chân như bị đóng đinh, ngay cả sức lực để di chuyển cũng không có.

Cô nhìn người đàn ông bước tới, ánh đèn chói mắt trước đó bị lưng anh che đi, Nam Dạ Tước đưa tay phải ra, chuẩn bị hướng tới mặt của người con gái.

Năm ngón tay thon dài mở ra, giống như văng ra một cái lưới lớn.

"A—" cô giống như nhìn thấy ma gạt bỏ tay Nam Dạ Tước, ánh mắt kinh hoàng, xoay người bỏ chạy.

Người đàn ông sợ hãi, không ngờ tới cô ta có phản ứng này, xem ra hết lần này tới lần khác, quả nhiên là đã dọa cô sợ.

Dung Ân vẫn không chọn con đường lớn, vẫn như cũ chui vào vườn trái cây kia, toàn bộ sức lực của cô cũng dồn hết vào đôi chân, thậm chí bản thân cô cũng không rõ vì sao phải chạy, chỉ biết người đó là Nam Dạ Tước, về phần là người hay là ma, cô cũng không nhìn rõ.

Cô nghe thấy tiếng bước chân đi theo, cô càng dùng hết sức để chạy. Âm thanh đằng sau ngay sau lưng cô, Dung Ân gào thét, lao đảo tiếp tục chạy như bay.

Nam Dạ Tước kéo lấy cánh tay cô, kéo nhẹ đem cô ôm vào lòng mình.

Lòng ngực đó, nóng rực. Nhưng Dung Ân chỉ biết giãy giụa, không có thời gian để mà cảm nhận.

Nam Dạ Tước ôm eo cô đem cả người cô ngã về phía mình rồi nhấc lên, anh muốn vác cô lên vai.

"Umm...." tiếng kêu đau đớn của người đàn ông, đau đến nỗi khom lưng xuống.

Lúc Dung Ân giãy giụa đầu gối đụng mạnh vào bụng dưới rắn chắc của người đàn ông, sau khi cô thoát khỏi sự kiềm chế, tiếp tục chạy nhanh như bay.

Nam Dạ Tước khẽ nguyền rủa một tiếng, "Mẹ kiếp, thấp xuống một tý thì đem anh phét rồi!"

Lúc Dung Ân bị kéo cánh tay lần nữa, người đàn ông trực tiếp vẩy cô vào lòng, "Em cũng biết chột dạ, cũng biết sợ hãi? Ân Ân, anh từ dưới địa ngục trở về đây tìm em....."

Giọng nói của người đàn ông cùng với gió rét có vẻ âm trầm kinh khủng, Dung Ân nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ở trước mặt, "Anh muốn dẫn tôi xuống địa ngục sao?"

"Đúng, Ân Ân, anh muốn nhốt em cả đời bên cạnh anh, trừ khi anh chết thêm lần nữa, nếu ko, cho dù chán ngấy rồi cũng muốn em ở cùng anh....." Hơi thở nóng rực của người đàn ông phả vào cổ Dung Ân, ánh mắt cô mê ly, dường như vẫn còn chưa lấy lại tinh thần.

Nam Dạ Tước buông lỏng một cánh tay, tay trái kéo cổ áo mình, ra sức một cái, sau khi giựt đứt mấy cái nút, lộ ra bộ ngực màu đồng rắn chắc, anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Dung Ân, kéo tới vết sẹo dữ tợn.

Anh đem lòng bàn tay Dung Ân ép cô mở ra, để lòng bàn tay non mịn của cô tiếp xúc với miệng vết thương mới khỏi, chỗ ấy đã là một mảng thịt thối, có thể cảm nhận được đường vân lồi ra ngoài.

"Cảm nhận được không? là phát súng đó, để lại trên người anh, Ân Ân, anh bị ngâm trong nước sông lạnh lẽo, nhưng mà Diêm Vương không nhận anh, ông ấy nói: nếu muốn nhận, thì phải nhận cả hai người chúng ta...."

“Không, không, anh buông ra” đôi mắt Dung Ân đỏ lên, hiện tại cuối cùng có thể xác định được anh ấy chưa chết, cô thật sự sợ người đàn ông này, anh ta đúng là ác ma, có thể hủy hoại tất cả của cô, dưới lòng bàn tay, vết thương đó chạm vào nỗi sợ hãi trong cô, Dung Ân dường như thấy được ngực anh thủng một lỗ rất to, máu tươi ko ngừng chảy đứng trước mặt cô, “Anh thật sự muốn bức tôi tới điên sao? Nam Dạ Tước, nếu anh đã ko chết, cuộc điện thoại và chiếc nhẫn trước đó, còn chuyện tôi bị đẩy xuống hồ bơi cũng là do anh làm đúng không, còn tai nạn xe nữa, anh muốn giết tôi tại sao còn cứu tôi.”

Dung Ân nói năng lộn xộn, Nam Dạ Tước vươn tay che miệng của cô, “Em cũng biết sợ sao? Dung Ân, khi tôi nằm trong nước lạnh lẽo, em có nghĩ tới anh cũng sợ hãi hay không?”

Cô biết, anh trở về lần này nhất định là muốn trả thù, theo tính tình của anh, người hại anh, cho dù là trốn đến chân trời góc biển, cũng sẽ bị bắt trở về.

Cho nên, Dung Ân ngừng phản kháng. Nam Dạ Tước đem cô nhấc lên rồi vác lên vai.

Bờ vai anh chống lấy bụng cô, cô đã một ngày chưa ăn uống gì, bây giờ bị vác lên càng khó chịu hơn. Cảnh vật xung quanh trong mắt xoay chuyển, Nam Dạ Tước dẫn cô đi xuyên qua vườn trái cây, đi đến trong căn phòng trống tối tăm đó.

Anh vác cô lên lầu, cửa phòng ngủ đang mở, người đàn ông đập lên những mảnh vụn thủy tinh, đem Dung Ân quăng lên chiếc giường lớn.

Cô muốn đứng dậy, người đàn ông nhanh chân lấy chân phải dè vào giữa hai chân cô, anh cúi người, hai tay giữ lấy đầu cô, “Ân Ân, nhìn thấy người đàn ông của em trở về, chẳng lẽ không thể tỏ ra một chút vui vẻ sao?”

Dung Ân nằm ngửa trên giường, điên loạn lúc này được đổi lại về bình tĩnh, “Tôi biết, anh trở về để tìm tôi báo thù, đúng vậy, chiếc đĩa đó là tôi lấy đó.”

Người đàn ông nhấc tay lên, động tác ưu nhã chỉ nhẹ lên trán Dung Ân, sau đó, thuận theo cánh mũi cô di chuyển xuống, cuối cùng rơi xuống miệng Dung Ân, đầu ngón tay anh búng nhẹ vài cái lên cánh môi đỏ mọng của cô, “Nhưng cái đó là giả đấy.”

“Anh sớm đã tính toán hết hết rồi phải không?”

“Đương nhiên.” Người đàn ông trả lời không chút do dự, “Ân Ân, em làm lộ liễu quá, trong mắt em mỗi ánh mắt đều lộ ra nỗi hận muốn đem anh đưa vào chỗ chết, anh làm sao có thể ngốc như vậy, dễ dàng mà giao chiếc đĩa đến tay em?”

Cho dù cô cẩn thận cỡ nào, cũng đâu không lại một con sói kinh nghiệm chiến đấu đầy mình.

Ánh sáng trong mắt của Dung Ân rơi xuống người đàn ông như có như không câu lên khóe miệng, anh không chết, cách một năm sau, nỗi hận điên cuồng lúc trước đã tiêu tan đi rất nhiều, cô có loại ảo giác mất rồi có lại, rõ ràng cảm thấy không thể, nhưng tràn đầy trong lòng, thật sự không chỉ chưa xót.

“Nếu như, anh muốn tìm em trả thù, không cần phải tốn công tốn sức như vậy.”

Người đàn ông cười nhẹ, đôi mắt dài hẹp híp lại, mê hoặc mà âm lãnh, ánh sáng trong mắt anh rất lạnh, dường như có thể đông lạnh đối phương, “Anh tất nhiên sẽ không tha cho em.”

Đôi tay Nam Dạ Tước dè lên vai cô, “Nếu như không phải phát súng đó bắn trượt, anh thật sự đã chết rồi.”

Người đàn ông giơ cổ tay lên, đem vết thương đó bày ra trước mặt Dung Ân “Nhìn thấy không, ở đây, ở đây, đều là do em..... chiếc đĩa đó không lấy được mạng anh, nhưng em lại có thể.”

“Nam Dạ Tước, nếu như không phải anh bất chấp cảm nhận của tôi hại chết Diêm Việt, giữa chúng ta cũng không trở nên như vậy, tôi không thể để cho anh ấy chết oan như vậy, cho dù anh đối xử với tôi tốt đến cỡ nào cũng vô dụng thôi, vất ngang giữa chúng ta là một mạng người!” Dung Ân hét lên, hốc mắt phấp phồng.

Người đàn ông nhìn chằm chằm gương mặt dưới thân, những gì anh làm, tưởng chừng đều vì muốn tốt cho cô, anh nên sớm đã ý thức được, Dung Ân sống tiếp, nhưng mầm mống thù hận trong lòng lại càng bám càng sâu, sự trả giá cho tất cả mọi hậu quả, cho đến cuối cùng, hết thấy là muốn bản thân anh tự gánh lấy.

“Em có muốn biết Diêm Việt chết như thế nào không?”

Nam Dạ Tước nghiêng người, ánh mắt đối diện với Dung Ân, thật ra, có đem tất cả chân tướng sự việc nói cho cô biết, cô cũng sẽ không tin.

Tầm mắt Dung Ân nhìn về hướng ánh mắt người đàn ông, mắt cô tròn tròn, “Anh nói vậy là có ý gì? Anh ấy không phải bị anh...”

“Không, anh ta là do chính tay em giết chết.”

Dung Ân để ý nhất, chính cái chết của Diêm Việt, người đàn ông cười lên, sự trừng phạt tàn khốc nhất đối với cô, đơn giản chính là như vậy.

“Nam Dạ Tước, anh thật bỉ ổi!”

“Ah,” người đàn ông cười nhẹ, “Lúc anh đi vào phòng bệnh của anh ta, bọn anh nói rất nhiều chuyện, anh nói với anh ta, chúng ta quen nhau như thế nào, một người hoàn mỹ như em ở trong lòng anh ta, thì ra chỉ là một cô gái làm trong Ám Dục. Sau đó, em bán thân cho anh, và sau này nữa.....chúng ta ở chung với nhau, còn có cả con.....”

Dung Ân mở to mắt, trong lòng bị đâm vào từng nhát.

“Cho nên, anh ta là tự sát, anh ta không chịu nổi sự dơ bẩn của em, chịu không nổi sự sa đọa của em, khi luồng ánh sáng cuối cùng trong cuộc đời trở nên tăm tối, anh ta có thể sống tiếp sao?” Nam Dạ Tước mỉm cười nhìn chăm chăm vào gương mặt trắng bệch của Dung Ân, đúng, anh chính là muốn đem cô lần nữa đẩy vào địa ngục, cho cô nếm thử cảm giác bồi hồi trước cửa địa ngục âm tối, rốt cuộc là tâm trạng cô đơn sợ hãi đến thế nào.

Bên trong ánh mắt Dung Ân hơi nước mờ mịt, tầm mắt bị mơ hồ, “Không, anh nói dối.”

“Chỉ là bản thân em không dám chấp nhận sự thật, điều em có thể chấp nhận, chính là anh đã giết Diêm Việt, lúc trước em muốn chết theo anh ta, nếu anh nói sự thật cho em biết, em sớm đã không chịu nổi rồi, Dung Ân, anh chỉ có thể làm cho em hận anh, càng hận càng tốt, sau đó, quả nhiên em không đòi tìm đến cái chết nữa... Thế nhưng, anh tuyệt đối không nghĩ đến...” Khóe miệng người đàn ông câu lên tự giễu, “Anh không nghĩ tới em thực sự có thể ra tay, anh cho rằng, em sẽ nhớ đến một chút tình cũ, cho dù là do dự cũng được, đau khổ cũng được, mặc dù kết quả cuối cùng vẫn giống nhau, nhưng đối với anh mà nói, đó cũng là không giống.”

Người đàn ông một câu nói như một đám nặng nề nện xuống bên tai Dung Ân, lực đàn hồi nhẹ nhàng khiến cho anh thu tay lại, ánh mắt càng phát ra hung ác nham hiểm.

Nhìn vào cặp mắt Dung Ân tràn đầy vẻ kinh ngạc, Nam Dạ Tước híp mắt lại, những điều này, cũng không phải là toàn bộ chân tướng.

Anh chính là muốn đem cái chết của Diêm Việt đẩy lên người Dung Ân, cho cô nếm thử cái loại tư vị dày vò đêm ngày!

145. Chương 126

Chương 126: Quay lưng về phía nhau mà sống

Editor: Paris

Beta: Winnie & Paris

“Không.....” Dung Ân sợ hãi kêu lên. Nam Dạ Tước biết, cô sẽ chịu không nổi, giống như lúc trước khi biết Diêm Việt chết, “Đây là sự thật, Dung Ân!” Người đàn ông di chuyển tay xuống cổ cô, dùng sức bóp lấy, “Anh muốn em sống tiếp, nhưng em lại muốn anh chết.”

Nước mắt của Dung Ân như vỡ òa, rơi xuống mu bàn tay người đàn ông, anh cảm thấy tay anh nóng hổi, bàn tay dùng nhiều sức hơn.

Hơi thở dồn dập làm cô buông lỏng hàm răng đang cắn chặt, cổ họng bị nghẹn, Dung Ân chỉ cảm thấy khó chịu buồn nôn, cô thấy được từ trong mắt Nam Dạ Tước có nỗi hận chôn giấu trong lòng, “Lúc đó, nếu Diêm Việt nói với em, anh ta đã giết anh, em sẽ giúp anh trả thù, rồi giết anh ta không?”

Có không?

“Nam Dạ Tước, là anh nói, anh nói chính tay anh rút hệ thống dinh dưỡng của anh ấy xuống.”

“Đúng, là anh tự chuốc lấy, anh đáng đời, được chưa?” Nói chuyện với người phụ nữ này thì có gì để nói? Nam Dạ Tước buông lỏng bàn tay trên cổ cô, không chế bả vai của cô, dùng sức kéo cô từ giường đứng dậy, anh đi đến tủ âm tường lấy hành lý của Dung Ân ra, sau đó quăng đến trước mặt cô, tùy ý lấy bộ quần áo ném lên người cô, “Mặc.”

Dung Ân kinh ngạc cầm lấy quần áo, không có phản ứng.

“Em muốn ở đây sao? Ở đây, cho dù anh đem nhốt tới già cũng sẽ không ai phát hiện, còn nữa, đừng ở trước mặt anh chán sống tìm đến cái chết, em còn như lúc trước, anh sẽ trói em, bịt kín miệng em, để em sống mà như chết, nằm ở đây vĩnh viễn!” người đàn ông tiến gần đến, đôi tay anh chống ở mép giường, “Muốn thử không?”

Đôi môi Dung Ân run rẩy, thấy được trong mắt anh có một sự quyết đoán, nói được là làm được, cô vội đứng dậy, ôm lấy quần áo.

“Đi đâu?” Người đàn ông không chế cổ tay cô, ném cô lên giường.

“Tôi đi thay quần áo.”

Một tay Nam Dạ Tước kéo dây lưng lụa bên hông Dung Ân, kéo nhẹ một cái, hai dây áo ngủ bị tuột xuống hai bên, “Ở đây chỉ có anh và em, thân thể của em anh sờ tới chán, còn giả bộ gì nữa?”

Anh nổi lên ý giễu cợt, trong đó có sự sắc bén càng giống một con dao nhọn vậy, hướng đến đâm vào sự uất ức đang tràn dâng của Dung Ân, dưới sự “giám sát” của anh, cô lấy từng cái quần áo mặc vào, Nam Dạ Tước không chọn ở lại đây lâu, đưa Dung Ân trở về thành phố Bạch Sa ngay trong đêm.

Xe ngừng ngay trước cửa Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân không nghĩ căn nhà này còn có thể thu hồi lại được, Nam Dạ Tước lái xe vào rồi ngừng lại, ra hiệu cô xuống xe.

Hai tay Dung Ân nắm lấy dây an toàn, cũng không xuống xe ngay lập tức, “Nam Dạ Tước, chúng ta đi đến ngày hôm nay, thì càng không thể nào được nữa rồi, anh buông tha cho tôi được không, từ nay về sau, anh coi như không quen biết tôi, tôi cũng.....”

“Rầm.....”

Ánh mắt lạnh lẽo của Dung Ân chuyển qua sợ hãi không tự chủ được, người đàn ông thu lại bàn tay đã đâm vào cửa sổ xe, “Em càng hy vọng, nhưng mà, anh càng không cho em toại nguyện, xuống xe!”

Dung Ân vẫn không động dậy, người đàn ông xuống xe sau đó từ bên kia kéo cô xuống, lòng bàn chân cô bị thương, đi rất chậm, động tác Nam Dạ Tước lại điên cuồng, dường như là đem Dung Ân kéo cô vào trong nhà.

“Cậu chủ.”

Lúc nhìn thấy Vương Linh, Dung Ân ngẩn ra, hốc mắt đỏ lên.

“Dung tiểu thư?” Vương Linh muốn tiến lên, lúc nhìn thấy Dung Ân sắc mặt trở nên vui vẻ.

“Ở đây không có chuyện của cô.” Cánh tay Nam Dạ Tước vòng qua eo Dung Ân cưỡng ép mang cô lên lầu hai, vẫn là căn phòng đó, Dung Ân lão đảo, bởi vì không theo kịp bước chân Nam Dạ Tước, một chiếc giày rơi xuống cầu thang.

“Lý Hủy bây giờ rất lo lắng, nói không chừng đã báo cảnh sát, Nam Dạ Tước, anh để tôi gọi điện thoại được không?”

“Ahh.....” Mặt Dung Ân chạm vào chiếc giường lớn mềm mại, đứng dậy, người đàn ông đã đi ra khỏi phòng, cũng đem cửa phòng khóa trái lại.

Lúc cô có phản ứng đã không còn kịp nữa, Dung Ân chán nản ngồi trên giường, cô cho rằng Nam Dạ Tước lại giống như trước đêm nhốt cô lại, cô trần trọc khó ngủ, một đêm không ngủ, không ngờ trời mới sáng, cửa đã mở ra.

Dung Ân vẫn còn mặc bộ quần áo của ngày hôm qua, không thay ra, Nam Dạ Tước đi đến kéo tay cô dẫn cô xuống lầu.

“Chúng ta đi đâu?”

Thái độ người đàn ông lạnh nhạt, không nói một lời đem cô nhét vào trong xe, cho đến khi đến lầu dưới của tiểu khu, Dung Ân mới ý thức được anh dẫn cô về nhà.

Cô đi trước, vừa muốn lên cầu thang, thì bị người đàn ông sau lưng nắm lấy tay, Nam Dạ Tước lướt qua người cô đi lên trước, Dung Ân đột nhiên sợ hãi, cánh tay giữ lấy cầu thang,

Cảm giác được sự kháng cự của cô, Nam Dạ Tước quay đầu lại, đôi mắt đen híp lại, “Tại sao không đi?”

“Anh muốn làm gì?” Khuôn mặt Dung Ân cảnh giác, hành vi của anh quá khác thường, hôm qua việc đem cô nhốt lại mới được coi là việc Nam Dạ Tước hay làm. “Em không phải sợ mẹ em lo lắng sao?” Nam Dạ Tước nắm chặt cổ tay cô, chân phải bước lên cầu thang, cánh tay Dung Ân bị kéo thẳng, “Rốt cuộc anh muốn làm gì? Là tôi nợ anh, anh không được tổn thương mẹ tôi, Nam Dạ Tước, nếu không tôi.....”

Đầu lông mày người đàn ông hoàn toàn không kiên nhẫn, bàn tay người đàn ông quăng nhẹ, lực bắn ngược đó, Dung Ân ngay lúc đó cả cánh tay đau giống như bị trật khớp, khuỷu tay giống như là đột ngột bị kéo xuống.

Anh tiếp tục đi lên trước, cô nhịn đau, không thể không đi theo.

Vừa đi qua chỗ rẽ, cánh cửa nhà hàng xóm mở ra, bà dì lúc trước suýt tý cãi nhau với Lý Hủy, lúc nhìn thấy thần sắc Dung Ân không khỏi ngẩn ra, ánh mắt cũng theo cánh tay của hai người đang nắm chặt rơi xuống mặt Nam Dạ Tước, “Ồ, Ân Ân, về rồi à.” Dung Ân gật đầu ra ý chào hỏi.

“Đây là bạn trai của con hả?” Tầm mắt dì ấy không khỏi đảo qua đảo lại trên khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ của Nam Dạ Tước, làm sao cũng không tìm thấy khuyết điểm, sắc mặt bà phần nộ, “Thì ra đã có rồi, hèn gì giới thiệu đối tượng cho con cũng không cần.”

Lớn tuổi là như vậy, đã mở miệng là không đóng lại được, Nam Dạ Tước kéo Dung Ân tiếp tục đi lên trước, dì đó nhìn đằng sau một lát, từ đầu đến cuối đều không phục, cũng theo luôn lên lầu.

Cửa trong nhà mở ra, chưa vào nhà cũng có thể nghe thấy giọng nói của mẹ Lưu bọn họ.

“Mẹ Dung, đừng lo lắng, Ân Ân đã lớn như vậy không có chuyện gì đâu.”

“Thì đó, dì yên tâm, bây giờ con đi tìm nữa.” Con mắt Lý Hủy đỏ bừng, cả đêm không ngủ, cộng thêm lại khóc dữ dội như vậy, cả giọng nói đều khàn đi.

Dung Ân không cần nghĩ cũng có thể biết được trong nhà loạn như một nồi cháo, Nam Dạ Tước đứng trước cửa, bộ âu phục màu bạc che giấu rất tốt bản chất ác ma của anh, anh kéo Dung Ân đi vào cửa cũng không mấy gì rộng lớn, “Bác gái, xin lỗi, hôm qua Ân Ân là ở chung với con.”

Lời nói người đàn ông không nặng không nhẹ, nhưng lại rất có khí phách, trong phòng khách nhỏ hẹp, vừa rồi còn bao phủ bởi khói mù giờ bị tiêu tan sạch sẽ, mẹ Lưu đứng trước cửa nghiêng đầu lại thì thấy gương mặt Nam Dạ Tước làm người ta lóa mắt, sắc mặt bà thoáng hiện lên vẻ giật mình, “Ày da, đây không phải là tiểu Nam sao? Mẹ Dung bà mau nhìn xem, con rể nhà bà trở về rồi kìa.”

Mẹ Dung ngẩng đầu lên, quả nhiên thấy hai người đang nắm tay đi vào, bà rất ngạc nhiên, đứng lên sau đó thì không biết phải phản ứng như thế nào.

“Tổng giám đốc?” Lý Hủy biểu hiện mừng rỡ, “Thì ra anh chưa chết, tốt quá.”

Khóe miệng Nam Dạ Tước chứa tia cười, đường cong ấy khiến người ta nhìn không ra thần sắc của anh bây giờ là thật tình hay giả ý, Dung Ân nhìn xung quanh từng gương mặt thay cô vui mừng, nhưng là người trong cuộc, cô lại cười không nổi. Người đàn ông nắm lấy tay cô, đi lên trước, cô vẫn như cũ không có phản ứng.

Ngón tay Nam Dạ Tước xoa nhẹ trên mu bàn tay cô, đầu ngón tay nhéo cô một cái không để lại dấu vết.

Dung Ân hoàn hồn, khóe miệng cau lên, nhưng rất cứng nhắc.

“Tiểu Nam, sao bây giờ con mới trở về, cũng một năm không gặp con rồi, lúc trước biết con....” Mẹ Lưu từ trước tới nay đều mạnh miệng, nhưng lúc nói chữ “chết”, vẫn kiêng kị, “Mẹ Dung đau lòng rất lâu, mắt khóc đến nỗi phải vào bệnh viện.”

Nam Dạ Tước đi đến trước mặt mẹ Dung, trái tim lạnh băng của anh lúc nhìn thấy bà, cũng ấm áp lên, “Bác gái, xin lỗi, để bác phải lo lắng rồi.”

Mẹ Dung nhìn vào đôi tay đang nắm chặt sít sao của họ, sắc mặt cuối cùng cũng hiện ra vẻ vui mừng, bà mở miệng, nước mắt rơi xuống, “Con, không sao thì tốt, sống vui vẻ là tốt rồi.”

Người đàn ông không nói gì, mấy bà bác gái vây lại, đều nói mẹ Dung có phúc, nhưng không ai nghĩ ra được, lúc trước người đem Nam Dạ Tước dẫn xuống địa ngục, chính là người con gái bây giờ anh đang nắm chặt tay.

“Tiểu Nam à, con cũng thật là, tại sao bây giờ mới về, nếu không phải Dung Ân một mực không chịu đi coi mắt, vẫn đợi con, nói không chừng nó cũng kết hôn rồi.” trong mắt của mọi người, bọn họ là xứng đôi nhất, tình cảm cũng vững chắc hơn vàng, mà ngay cả bên cạnh Lý Hủy và mẹ Dung nhin không được cũng cho rằng như vậy.

Bàn tay Dung Ân bị anh bóp chặt, năm ngón tay ấn vào rất đau, người đàn ông này bây giờ không ché tát cả trong tay, làm chủ mọi tình huống, muốn làm gì thì làm.

“Lúc trước con xảy ra chút chuyện, nhưng không khoa trương như trên tin tức nói, con chỉ là một người dân bình thường, trong một năm này, con cũng ở nước ngoài, trong lúc dưỡng thương, thuận tiện cũng quản lý sự nghiệp, bây giờ quay về chính là muốn ở thành phố Bạch Sa bắt đầu lại từ đầu.”

“Thật tình, bây giờ những tin tức đó, cũng không thể tin được, “nổ” giống như là trong phim truyền hình dài tập ấy.” các bác xung quanh ai cũng phụ họa, Dung Ân đứng tựa vào anh, miệng cũng mím chặt lại, không nói một câu nào, “Cái gì xã hội đen, thiệt là, chỉ gạt được những người già chúng ta.”

Nam Dạ Tước tâm trạng sung sướng, khóe môi cuối cùng khẽ nhếch lên, Dung Ân không biết khi mấy người hàng xóm này thấy hình ảnh anh ta cảm sung, sẽ có vẻ mặt như thế nào.

Ngoài đó, bà dì đi theo đó ở trước cửa thăm dò, Lý Hủy nhanh mắt, chen ra căn phòng chật kín người đi đến, “Dì nhìn rõ chưa? Là Ân Ân nhà con không xứng với cháu dì, hay là cháu trai nhà dì không xứng với Ân Ân của chúng ta?”

“Thì đó, Mẹ Lý, bà hay nói Ân Ân không gả đi được, lần này thấy rồi chứ, người ta lựa một người trên trời có, ở dưới đất không có*, có phải là mạnh hơn cả con rể nhà bà?”

*Trên trời có, ở dưới đất không có: ý là hàng đẹp quý hiếm ^^.

Mẹ Lý tức tới nỗi méo cả mũi, cũng không nên ở lâu, hồi nãy bà ta đã nhận ra toàn thân Nam Dạ Tước đều là hàng hiệu, mà ngay cả con rể lớn tuổi nhà bà cũng mua không nổi, bà hừ một tiếng, không cam tâm rời khỏi.

Hôm nay Dung gia rất náo nhiệt, các bác gái vui tươi hơn hở một tý rồi ra về.

“Bác gái, lần này tới đây, chính là muốn hai người thu dọn đồ đạc, để hai người dọn tới chỗ của con ở.” Nam Dạ Tước vẫn như cũ nắm tay Dung Ân, ngồi xuống sofa.

Dung Ân không nghĩ đến anh sẽ đề xuất yêu cầu như vậy, mẹ Dung lau lau mắt, “Tức, bác có thể hỏi con câu này không?”

“Mời bác nói.”

“Con yêu Ân Ân không?”

Đây là điều làm một người mẹ quan tâm nhất, cũng là câu hay hỏi nhất, nhưng nghe vào tai Nam Dạ Tước và Dung Ân, lại có hai tâm trạng không giống nhau. Hận như vậy, làm sao vẫn còn tình yêu? Quả thật người đàn ông có một khoảng khắc do dự, vắn đề này, ngay cả anh cũng chưa từng tự hỏi bản thân.

“Yêu.” Lúc anh thốt ra, gương mặt lên nhìn hướng mẹ Dung, hết sức chân thành kiên định, không tìm thấy một chút giả tạo.

Dung Ân chỉ cảm thấy bàn tay bị nắm lạnh đi vài phần, không chút do dự như vậy, mẹ Dung nghe thấy sẽ cảm thấy được hài lòng, nhưng mà, bàn tay cô lại lạnh đi rất nhiều. Trước đó bọn họ, trải qua nhiều chuyện như vậy, Nam Dạ Tước khó khăn lắm mới nói với cô từ “Yêu”. Mà bây giờ, một trận sinh lý tử biệt có chủ ý, anh lại trở nên quyết đoán như vậy.

Dung Ân biết, không phải yêu quá sâu đậm, chỉ là, muốn ẹ Dung một lý do thả người. Quả nhiên, mẹ Dung nghiêm túc gật đầu, bên trong ánh mắt trong suốt lấp lánh, “Ba của Ân Ân, mẹ đợi hơn nửa đời cũng chưa quay lại, mẹ còn muốn ở đây, cho dù mẹ đợi tới chết, Ân Ân, con thu dọn đồ theo Tước đi đi, mẹ sẽ không dùng tư tưởng cũ để trói buộc các con, con cũng lớn rồi, bản thân tự biết quyết định, người con chọn, mẹ tin tưởng con.”

“Mẹ.” cổ họng Dung Ân bị những lời đau thương khó nói chặn lại, muốn nói gì đó, lại bị Nam Dạ Tước nhanh chân cướp lời, “Cảm ơn bác gái.”

“Ân Ân, tốt quá.” Lý Hủy ngồi bên cạnh mẹ Dung mặt tràn đầy vẻ vui mừng, “Cậu giấu thật kỹ, ngay cả tớ cũng không nói, cho dù Trần Kiều theo đuổi cậu cũng bất vi sở động*, thì ra sớm đã có tổng giám đốc rồi.”

*Bất vi sở động: không có phản ứng.

Nam Dạ Tước có ấn tượng với cô gái khuôn mặt tròn như trái táo này, “Lúc trước cô cũng ở Nghiêm Tước phải không?”

“Dạ đúng.” Lý Hủy thấy anh biết, liền lên mặt cười rộ lên, “Lúc đó là cấp dưới của chủ quản Hạ, sau đó Nghiêm Tước bị thu mua, nhiều người cũng đi rồi.”

Khóe môi người đàn ông khẽ cười, “Qua vài ngày nữa Nghiêm Tước sẽ trở về, nếu cô muốn, thì lúc đó có thể đi làm.”

“Thật không?” Mắt Lý Hủy phát sáng, ở công ty của Cậu làm sao có đãi ngộ tốt như Nghiêm Tước, “Tốt quá, cảm ơn tổng giám đốc, đi cửa sau thật tốt.”

Mà từ đầu tới cuối, Dung Ân chỉ cúi đầu, không nói lời nào.

“Ân Ân, tớ dọn đồ cùng cậu.” Lý Hủy đi qua kéo cô, Nam Dạ Tước mới buông tay ra. Dung Ân vội đem tay để vào trong túi cô có thể tưởng tượng được, cả mu bàn tay nhất định sưng đỏ cả lên.

Trở về phòng, Lý Hủy phấn chấn tới nỗi giúp cô dọn cái này dọn cái kia, “Ân Ân, cậu nhiều quần áo tại sao vẫn chưa mặc qua, wow, còn là hàng hiệu nữa.”

Dung Ân dựa vào cửa sổ, sự bận rộn của Lý Hủy cùng vẻ hờ hững của cô tạo thành sự đối lập rất rõ nét, cô đẩy cửa sổ, ánh mặt trời từ từ chiếu vào, cô nhấc tay phải che trước trán, ánh mắt Dung Ân toát ra vẻ tham luyến, đây có phải là ngày cuối cùng cô nhìn thấy ánh mặt trời? Thế giới của cô, có phải ngay lúc này sẽ tràn đầy tối tăm và hắc ám? Dung Ân không khỏi sợ hãi, cô không thích bị nhốt ở chỗ tối không ngày tháng, nhưng ở đâu có Nam Dạ Tước, ở đó sẽ có cái lồng nhốt cô lại, cô tránh không thoát.

Cô bây giờ gầy gò, dựa ở đâu, giống như gió lạnh mà thổi có thể thổi bay cô.

Tóc của Dung Ân trước tới nay cũng không thay đổi, mềm mại rũ xuống eo.

Lý Hủy ngừng động tác trên tay, cô lặng lẽ đến bên cạnh Dung Ân, Lý Hủy thu hồi lại vẻ vui mừng tràn đầy trên mặt, bởi vì, cô không nhìn thấy trên mặt Dung Ân không có chút nào vui sướng.

“Ân Ân?” cô khẽ gọi, nhưng tầm mắt Dung Ân vẫn nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ, không có phản ứng.

Lý Hủy lấy tay trái đặt trên vai Dung Ân, cô rõ ràng ngăn người ra, quay đầu lại, “Sao vậy, Hủy?”

“Ân Ân, tớ còn muốn hỏi cậu làm sao vậy? Cậu có phải có chuyện không vui?”

Dung Ân nhìn vào khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng, cô lắc lắc đầu, “Không có, chỉ là nghĩ đến mẹ tớ ở một mình, không yên tâm.”

“Ày da.” Lý Hủy vỗ nhẹ lên vai cô, “Cậu lại không phải không trở về, chỉ là ra ngoài ừ.”

Dung Ân tim đập mạnh và loạn nhịp, trong mắt ánh lên vẻ chua xót, cô nghiêng đầu đi, giả vờ sắp xếp đồ đạc, lúc mở tủ đầu giường ra, Dung Ân phát hiện có quyển nhật ký, trong đó, chứa đựng hồi ức lúc cô còn thanh khiết nhất. Lúc Diêm Việt ra đi, Dung Ân không dám xem lại đồ vật của ngày xưa, cô để chúng vào trong một cái thùng giấy, quyển nhật ký này, nhất định là lúc mẹ dọn dẹp đồ đạc lấy ra.

Ngón tay cô vuốt qua mặt kính của bìa, ký ức tựa như cái hộp bị mở ra, không đóng lại được.

Dung Ân nhét quyển nhật ký vào ngăn kéo cuối cùng, mặc kệ như thế nào, cô phải nói lời tạm biệt với Diêm Việt, không bỏ được cũng phải bỏ, dù là trong lòng sẽ vĩnh viễn nhớ rõ, nhưng cô phải đối mặt với sự thật anh ấy đã ra đi thật xa.

Nam Dạ Tước nói, bởi vì sau khi Diêm Việt biết được sự dơ bẩn của cô mới tự sát, nhưng mà, Dung Ân không tin.

Trong lòng cô rất đau, nhưng lại không tin tưởng, Việt sẽ không vì vậy bỏ rơi cô mà đi.

Cô chỉ đau, lúc Diêm Việt còn sống, biết được những chuyện cô không muốn cho anh biết, cô không biết lúc anh ra đi, có phải có mang theo hối tiếc?

Dung Ân chỉ đơn giản dọn vào một kiện hành lý, có quần áo và những đồ dùng bình thường quen sử dụng, lúc đi ra ngoài, mẹ Dung và Nam Dạ Tước đang ngồi trên ghế sofa nói chuyện gì đó, trong mắt của mẹ, chỉ cần có thể thấy Dung Ân cười, là tốt hơn rất nhiều thứ. Trước đó chuyện Diêm Việt đã lấy đi nửa mạng sống của cô, bây giờ gặp được Nam Dạ Tước, mẹ Dung nghĩ, chỉ cần tốt cho Dung Ân, bà sẽ không tính toán gì nữa.

Hôm nay vì lo chuyện của Dung Ân mà sứt đầu mẻ trán, sợ Dạ Dạ theo ra ngoài rồi gây họa, cho nên nhất nó trong bếp.

Lúc mẹ Dung thả nó ra, con nhóc hình như đang giận, uể oải.

Nó cúi đầu ngửi ngửi, thân hình mập mồm mồm dán vào vách tường mà đi, nó ngẩng đầu thấy Nam Dạ Tước ngồi trên sofa gần đó, con nhóc sủa vài cái, nhanh chân chạy về hướng người đàn ông. Do sàn nhà trơn, tứ chi giống như là trượt băng ở trên sàn ra sức nghịch ngợm, giãy giụa vài cái, vẫn là không giữ vững trọng tâm bò trên mặt đất. Bốn chân đều thẳng tắp, cái cằm đáng thương nhìn về hướng Nam Dạ Tước. Lúc trước, nó rất sợ Nam Dạ Tước, bây giờ lâu quá không gặp, ngược lại rất thân mật.

Dạ Dạ đi tới chân người đàn ông, giống như làm nũng không ngừng cọ vào ống quần của Nam Dạ Tước, thấy anh không để ý, liền cắn vào cái quần xa xỉ của anh.

Lúc Trần Kiều lo lắng đi đến, nhìn thấy, là cảnh tượng này.

Sự sợ hãi trên mặt anh so với ai cũng mãnh liệt hơn, mẹ Dung thấy anh đứng ở cửa, vội vàng mời anh vào, “Trần Kiều à, thực là làm phiền rồi, Ân Ân cuối cùng cũng trở về rồi.”

Sắc mặt Trần Kiều xanh mét, không chỉ lúng túng, nhiều hơn là, thì là một nỗi kinh hoàng không nói nên lời, Nam Dạ Tước vốn dĩ đang ngồi trên sofa, nghe mẹ Dung nói, liền quay mặt lại. Đôi mắt phượng của anh hiện lên tư thái ngờ vực, cánh môi hình như câu lên, đường cong ấy, so với lúc anh không cười còn hung ác nham hiểm hơn, anh nhắc chân trái lên, lúc đứng dậy, thái độ ung dung ưu nhã, “Thì ra là tổng giám đốc mới nhậm chức của tập đoàn Viễn Thiệp.”

“Mẹ.” Dung Ân đi lên trước, “Sao ngay cả anh ta mẹ cũng tìm đến?”

“Ân Ân, trước đây Trần Kiều luôn quan tâm đến chúng ta, hơn nữa nó cũng là bạn của con, lúc đó mẹ rất lo lắng, lúc đó mới làm phiền đến đứa nhỏ này giúp mẹ tìm khắp nơi xem sao.” Mẹ Dung vốn không biết những chuyện khác, chỉ biết quan hệ của bọn họ lúc trước cũng không tệ, Trần Kiều và Diêm Việt cùng nhau tới nhà ăn cơm.

Dung Ân không nói gì, không khí có chút ngưng đọng, ánh mắt Nam Dạ Tước nhìn hướng Trần Kiều, chỗ sâu nhất trong khóe mắt, hiện lên vẻ âm lãnh nguy hiểm.

“Thì ra Tước thiếu còn sống.”

“Công ty mới của Trần tổng, tiếp nhận thuận lợi không?” Chân mày người đàn ông mím cười, ý tứ khiêu khích mồi lửa.

Dung Ân biết tính tình của Nam Dạ Tước, sợ không kiềm lại được, cô vội vàng đi đến bên cạnh mẹ Dung, “Mẹ, mẹ vào bếp chuẩn bị đi, bọn con ăn cơm xong mới đi.”

“Được được, vậy tụi con nói chuyện trước.”

“Dì ơi, để con giúp dì.” Lý Hủy cũng ngại đứng ở đây, mắt công bị lúng túng.

“Ân Ân.” Tầm mắt Trần Kiều hướng về phía Dung Ân, sự e ngại trong ánh mắt của anh không qua khỏi mắt cô, nghĩ lại lúc trước ở Cẩm Đỗ, Trần Kiều còn có thể đối mặt với Nam Dạ Tước, lời lẽ chính nghĩa nói chuyện với anh, mà bây giờ, quả nhiên trên vai gánh nặng càng nhiều, thì càng đánh mất bản tính, “Hôm qua em đi đâu? Bác gái lo lắng cả đêm.”

“Cô ấy ngủ chung với tôi.”

Dung Ân há miệng, nhưng Nam Dạ Tước không cho cô cơ hội mở miệng.

Trong mắt Trần Kiều có phần nộ đang rực cháy, nhưng không phát ra, “Ân Ân, em có biết rõ con người anh ta là như thế nào?”

Dung Ân bế Dạ Dạ từ dưới đất lên, Nam Dạ Tước như thế nào, cô rõ hơn ai hết, “Trần Kiều, anh về đi.”

“Ân Ân, anh thật sự quan tâm em.”

“Trần Kiều, trong mắt em, anh không tốt hơn anh ta đâu.” Dung Ân đi qua vài bước, ngồi lên sofa, “Bản thiết kế của công ty bọn em một lần hai lần bị trả về, anh lấy đủ lý do để làm khó dễ, đơn giản chỉ muốn em thỏa hiệp, nhưng mà, còn muốn lấy thân phận người thứ ba, cho nên...” Dung Ân thở dài, “Thôi bỏ đi, anh về đi, đừng để em nói những lời càng làm tổn thương tới người khác.”

Ánh mắt Trần Kiều rủ xuống, trong ánh mắt có phần hận và không cam lòng.

“Tập đoàn Viễn Thiệp của anh, tôi nhìn trúng rồi.” Nam Dạ Tước bên cạnh đột nhiên mở miệng, “Anh trở về thoải mái mà làm thêm mấy ngày tổng giám đốc nữa đi, đến lúc đó, tôi sẽ đích thân tiếp nhận.”

Lời người edit: Haizz, 2 vợ chồng này đúng là người đàn ông người ca ^^.

Trần Kiều khó kiềm chế nữa, đôi tay nắm thành nắm đấm, “Nam Dạ Tước, anh rốt cuộc muốn gì?”

“Lúc trước anh bằng thủ đoạn gì lấy được nó, anh rõ hơn ai hết, nếu không phải tôi xảy ra chuyện, tập đoàn Viễn Thiệp đã là vật trong túi của tôi, cho nên tôi chỉ lấy lại thứ mà tôi đã nhìn trúng.” Nam Dạ Tước nói chuyện dễ dàng, giống như làm đổ một công ty, chỉ đơn giản như chuyện anh bóp chết một con kiến.

“Anh đừng tưởng một tay có thể che trời, tập đoàn Viễn Thiệp không dễ đụng vào.”

“Anh càng để ý nó, tôi càng đụng vào nó, vì công ty này chắc anh cũng tốn không ít tâm tư? Bây giờ thành tích không ngừng tăng nhanh, không tệ, Trần Kiều tôi nói anh biết, tôi không chơi trong bóng tối với anh, tôi trực tiếp dùng tiền chơi chết anh!” người đàn ông nói đến câu cuối, mấy chữ đó cơ hồ là nghiền răng mà nói, Dung Ân không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía anh, trong ngữ khí của Nam Dạ Tước, có mang theo một loại hận tuyệt mà cô không rõ.

Sắc mặt Trần Kiều trắng bệch, khí thế không bằng người ta, cuối cùng vẫn là rời khỏi.

Dung Ân ngồi ở sô pha chải bím tóc cho Dạ Dạ, đối thoại giữa bọn họ, cô lười biếng tham dự vào.

Nam Dạ Tước ngồi trở lại bên cạnh cô, cho dù ngồi tựa vào rất sát, nhưng lại không thể cảm giác được độ ấm của đối phương, rất lạnh.

Buổi trưa lúc ăn cơm, mẹ Dung và Lý Hỷ chuẩn bị một bàn món ăn gia đình, mẹ Lưu nhà bên cạnh còn cố ý mang lạp xưởng tự đặc chế qua, nói là muốn cho Nam Dạ Tước thử.

Trong bàn, người đàn ông thể hiện rất phóng khoáng, nếu Dung Ân không phải tận mắt chứng kiến bản chất ác ma của anh, nói không chừng cũng sẽ bị vẻ bề ngoài này mê hoặc. Cô miếng có miếng không ăn từng hạt cơm trong chén, Nam Dạ Tước thấy thái độ cô hờ hững, thì gấp một miếng rong biển bỏ vào chén cô, “Ăn nhiều lên, kén ăn không tốt.”

Anh biết cô không bao giờ ăn thứ này, bởi vì cô không chịu nổi mùi vị này, nụ cười mẹ Dung hài lòng, Dung Ân chỉ miễn cưỡng kéo góc miệng, gấp miếng rong biển nhét vào miệng, khó khăn nhai lấy.

Dạ Dạ ngồi trên đùi cô, thỉnh thoảng thò đầu ra bàn ăn vụng, hôm nay nó rất vui, đôi mắt đen long lanh tròn trịa cứ đảo liên tục.

Sau khi ăn cơm xong, Nam Dạ Tước đưa Dung Ân rời khỏi, lúc khởi động động cơ, cô bế Dạ Dạ ngồi ở ghế lái phụ, mẹ vẫn như cũ đứng dưới cầu thang tiễn bọn họ rời khỏi.

Khi xe chạy ra tiểu khu, khoe miệng tinh tế của người đàn ông kéo xuống, vẻ mặt khôi phục lại vẻ lạnh nhạt.

Về đến Ngự Cảnh Uyển, Vương Linh đã chờ sẵn ở đó, đem hành lý Dung Ân khiêng xuống xong thì mang về phòng sắp xếp lại, Nam Dạ Tước rất nhanh cũng ra ngoài, hình như còn bận việc. Dung Ân đi lên cầu thang từng bậc một đi đến lầu hai, ở đây không thay đổi thứ gì, bên cạnh có đặt một chậu hoa vẫn giống lúc rời khỏi một năm trước.

Vương Linh đem quần áo của Dung Ân treo vào tủ, cô ngắm nhìn thân hình bận rộn của Vương Linh, cuối cùng, nơi này vẫn có cảm giác quen thuộc. Sẽ không có đơn.

“Dung tiểu thư.” Vương Linh không dễ dàng nói chuyện được với cô, “Lâu quá không gặp, cô sống tốt không?” Dung Ân kéo khoe miệng xuống “Cũng tốt.”

“Lúc trước cậu chủ sai người tìm được tôi, tôi vẫn không tin nữa, cho đến khi về đến Ngự Cảnh Uyển, bây giờ lại nhìn thấy cô.” Ngữ khí Vương Linh xúc động, “Chúng ta thật đúng là có duyên. Ly Ly hợp hợp, cuối cùng cũng có thể tụ lại với nhau.”*

Dung Ân cảm xúc trăm mối ngổ ngang, không biết phải nói gì, đi ra ngoài ban công, cây bạch quả lớn đem cả khu vườn đều phủ ra ánh vàng rực rỡ, ngoài ban công rất sạch, hiển nhiên là ngày nào cũng được quét dọn. Sô pha và ghế mây ở đó, trên bàn trà, bộ dụng cụ trà và cà phê lúc trước cô hay sử dụng.

Nam Dạ Tước quả nhiên bắt đầu tiếp nhận Nghiêm Tước.

Lúc trước, là do Duật Tôn ra mặt thu mua, bây giờ, là lúc anh bắt đầu nắm quyền trở lại, đã chuẩn bị đầy đủ rất tốt.

Duy nhất chỉ làm Dung Ân kinh ngạc là, người đàn ông cư nhiên không nhốt cô, ngay cả Dung Ân đi làm, anh cũng không ngăn cản, hoặc nói là, anh không rảnh bận tâm.

Giai đoạn gần đây Nam Dạ Tước rất bận, bọn họ cơ hồ một tháng không nói câu nào, lúc anh về nhà, cho dù Dung Ân chưa buồn ngủ cũng sẽ giả vờ là ngủ rồi, còn anh, cũng sẽ không chủ động giống lúc trước, tắm xong, trực tiếp lật người, đưa lưng về phía Dung Ân mà tự ngủ. Trên tin tức, những bài viết về người đàn ông này không hề keo kiệt, không ai dám giống lúc trước khi mà Nam Dạ Tước mất tích, to gan suy đoán bối cảnh của anh, Dung Ân từ những báo cáo liên tục biết được, Nghiêm Tước lại chấp hành kế hoạch nuốt trọn tập đoàn Viễn Thiệp.

Tình hình trước mắt, đối với Trần Kiều rất bất lợi, cho dù trước đó anh quản lý tập đoàn Viễn Thiệp tốt như thế nào, cũng không đấu nổi với Nghiêm Tước, đằng sau Nam Dạ Tước rốt cuộc có bao nhiêu tài sản, không ai biết được, tiền chơi tiền, người bị chơi chết nhất định là anh ta.

Dung Ân vẫn đi làm trong công ty nhỏ đó, Lý Hủy cũng không rời khỏi ngay, vẫn tiếp tục hợp tác với Nghiêm Tước, giai đoạn bây giờ, bọn họ phải hợp sức hoàn thành phương án này.

Dung Ân không nghĩ đến chính là, Trần Kiều còn đến tìm cô.

Lần gặp mặt này, anh hiển nhiên gầy yếu tiêu tụy đi rất nhiều, chuyện công ty đã sút đầu mẻ trán, anh thậm chí vô lực ứng phó.

Dung Ân ngồi trong quán cà phê, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cô vốn không muốn ra đây, “Trần Kiều, anh có chuyện thì nói, em phải về làm việc.”

“Ân Ân.” Ngữ khí người đàn ông ậm ừ, có chút do dự, “Em có phải ở chung với Nam Dạ Tước?”

Dung Ân để ly cà phê xuống, “Em phải đi đây.” Dung Ân đứng dậy, người đàn ông gấp gáp đứng dậy theo, giữ chặt cổ tay cô, “Ân Ân, tập đoàn Viễn Thiệp rút hết toàn bộ tinh thần sức lực của anh, em có thể cầu xin Nam Dạ Tước, để anh ta dừng thu mua, nhiều công ty như vậy, anh ta tại sao lại nhìn trúng tập đoàn Viễn Thiệp?” Dung Ân cười lạnh, hất tay anh ra, “Anh cảm thấy anh ta sẽ nghe theo em sao?”

“Ân Ân, em giúp anh đi, đây cũng là tâm huyết của Diêm gia, của Diêm Việt.”

Dung Ân nhắm mắt lại, cố gắng hít một hơi thật sâu, sau khi từ trong túi móc ra một tờ tiền lớn mệnh giá 100 tệ, không quay đầu lại, đi ra ngoài.

Cô và Nam Dạ Tước ngay cả một câu cũng không nói với nhau, cho dù có nói chuyện, Dung Ân cũng sẽ không nói giúp, huống hồ, Nam Dạ Tước cũng nghe cũng không lọt tai được đúng không?

Những ngày này người đàn ông buông thả, cô không ngại thò đến nỗi cho rằng chuyện cô hại anh ta đã được cho qua, sau những ngày tháng bình yên, tất nhiên sẽ là sóng to gió lớn.

Tập đoàn Viễn Thiệp, vẫn là không chịu đựng được, sụp đổ rồi.

Trần Kiều bị ép tuyên bố phá sản, ai cũng có thể nhìn ra được, lần này Nghiêm Tước có chuẩn bị mà đến.

Ngay cả Dung Ân cũng không nói được rõ, tại sao Nam Dạ Tước kiên quyết nuốt trọn Viễn Thiệp.

Cô để điều khiển từ xa xuống, vẻ mặt mệt mỏi, đứng dậy muốn lên lầu, Vương Linh nhận được một cuộc điện thoại, “Dung tiểu thư, cậu chủ kêu cô ra ngoài Ngự Cảnh Uyển đợi cậu ấy.”

“Có chuyện gì?”

“Cậu ấy không nói, chỉ nói kêu cô ra ngoài.”

Dung Ân mặc áo khoác đi ra ngoài, xe của Nam Dạ Tước đã ngừng ở ngoài.

Cô lên xe, chiếc xe thể thao màu bạc xuyên qua màn đêm, cô mím chặt môi không nói chuyện, cho đến khi xe chạy vào cầu lạc bộ bắn súng, Dung Ân mới cảm thấy không đúng, “Anh dẫn tôi đến đây làm gì?”

Nam Dạ Tước ngừng xe, kéo cô xuống, “Tôi muốn em xem một kịch vui!”

Ánh mắt người đàn ông âm lãnh, trông câu lạc bộ bắn súng, không khí cũng lạnh lẽo bức người như vậy, Nam Dạ Tước dẫn cô vào trong trường bắn, bước chân Dung Ân rất chậm, sau khi người đàn ông đứng lại đem cô quăng xuống, cô suýt ngã xuống đất, A Nguyên và Duật Tôn cũng ở đây, mà ở nơi cách đó không xa nơi đặt vòng tròn mục tiêu, cứ nhiên người đứng ở đó là Trần Kiều.

146. Chương 127

Chương 127: Ước hẹn của họ, thiên đường và địa ngục

Editor: Paris

Beta: Paris & Winnie

Khuỷu tay Dung Ân chống trên mặt đất, rất đau, chỗ khuỷu tay đã bị mài rách da.

Trần Kiều giống như con thú bị bao vây lại, con mắt đỏ bừng, âu phục rộng thùng thình mặc trên người, đầu tóc rối bời, trong ánh mắt lo lắng cùng bất an đều hiện ra dưới ánh đèn sáng.

Ánh mắt Duật Tôn mỉm cười, đang đứng tại trường đài nghịch ngợm khẩu súng, động tác người đàn ông thuần thục, vừa nhìn là biết không phải là đèn càn dầu*.

*(Không phải là đèn càn dầu: ý ở đây là để chỉ một người giỏi giang.)

Dung Ân thử vài lần mới đứng lên, vì đau đớn nên cô nín chặt lông mày, “Nam Dạ Tước, anh lại muốn làm cái gì?”

“Ân Ân, anh nói, dẫn em đến đây xem kịch hay.” Nam Dạ Tước đi đến trường đài, Duật Tôn đem súng lục đã lắp đạn đưa cho anh, người đàn ông dùng ngón trỏ thon dài xoay vòng nó sau, giữ chặt trong lòng bàn tay, cánh tay phải anh duỗi thẳng, họng súng hướng thẳng phía Trần Kiều.

“Nam Dạ Tước, anh...” Dung Ân vội vàng nắm lấy cánh tay của anh, Trần Kiều dù có thay đổi như thế nào, cũng không thể lấy mạng của anh ta, “Rốt cuộc thì anh có thù oán gì với anh ta, công ty của anh ta đã bị anh làm cho sụp đổ, anh còn muốn như thế nào nữa?”

“Ân Ân, không phải là anh có thù oán với anh ta, mà là mấy người có thù oán với nhau.” Cánh tay người đàn ông nhẹ nhàng buông xuống, liền đẩy Dung Ân ra.

Nửa người trên của cô bị quăng lên trường đài, động tác Nam Dạ Tước rất nhanh, mở tủ bảo hiểm ra, chỉ nghe “pằng”, một tiếng vang thật lớn, Trần Kiều lúc này bị dọa đến nỗi ngồi xổm xuống, hai bàn tay che kín lỗ tai.

Người đàn ông bắn súng rất chuẩn, trúng ngay giữa đỉnh đầu anh ta mười vòng, Nam Dạ Tước ném súng vào trường đài, hướng về phía A Nguyên nhảy mất, “Kéo anh ta ra.”

Đôi chân Trần Kiều sớm đã xụi lơ, lúc bị kéo ra thân thể không còn sức lực, toàn thân đều toát ra sự chật vật.

“Anh... Mấy anh đến đây rốt cuộc là muốn như thế nào?” Giọng nói người đàn ông run rẩy.

Nam Dạ Tước nắm cổ áo anh ta, đem cả người Trần Kiều đè lên trường đài, “Tập đoàn Viễn Thiệp anh đã lấy được, anh còn muốn gì nữa?”

“Tôi muốn lấy mạng của anh!” Ngữ khí Nam Dạ Tước hung ác, Dung Ân thấy thế, vội vàng kéo cổ tay người đàn ông, “Anh điên rồi sao, đây là một mạng người, hơn nữa Trần Kiều không hại anh, Nam Dạ Tước, anh dựa vào cái gì chứ?”

“Em đang cầu xin anh tha cho anh ta sao?” Cặp mắt người đàn ông tràn đầy vẻ tà ác lướt qua, “Dung Ân, em cứ nhiên lại muốn cầu xin cho anh ta?”

Dung Ân bị anh nhìn chằm chằm đến nỗi phải rút tay về, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, tay trái Nam Dạ Tước đè chặt phía sau cổ Trần Kiều, “Bây giờ tôi cho anh một cơ hội, nhìn thấy người phụ nữ này chưa?” Tầm mắt anh quét qua Dung Ân sau đó thu hồi lại, “Tôi nhớ, hình như anh một mực muốn cô ấy phải không? Hôm nay, nếu anh mở miệng, tôi sẽ để anh dẫn cô ấy đi, như thế nào? Tôi tặng cô ấy cho anh.”

“Nam Dạ Tước!” Sắc mặt Dung Ân khó coi, hai tay rũ xuống bên người nắm lại thành nắm đấm, thần sắc vừa lo lắng vừa giận, âm thanh hét ra cũng run rẩy.

Nam Dạ Tước liếc mắt, trên người mặc bộ âu màu trắng, nửa người trên cúi xuống, khoe miệng câu lên, mái tóc ngắn màu nho tím dường như áp vào khuôn mặt Trần Kiều, “Tôi cho anh thêm một lựa chọn, tập đoàn Viễn Thiệp và Dung Ân, tôi cho anh chọn một.”

“Nam Dạ Tước, anh nghĩ rằng tôi thực sự dễ bị lừa như vậy sao?” Trần Kiều nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh làm sao có thể đem miếng ăn đã ăn vào rồi lại nhả ra?”

“Vậy ý của anh là...” Nam Dạ Tước mỉm cười, “Không muốn người phụ nữ này, muốn tập đoàn Viễn Thiệp?”

“Nếu tôi thật sự muốn mang Ân Ân đi, anh có thể đồng ý không?” Ánh mắt Trần Kiều lộ ra vẻ châm chọc, đôi mắt đỏ ngầu, “Ai mà tin anh có lòng tốt như vậy.”

“Chỉ cần anh không chê tôi đã chơi đùa qua, anh dẫn đi là được rồi.” Nam Dạ Tước dứt lời thì thật sự đã buông lỏng tay ra, anh đứng dậy đi đến bên cạnh Dung Ân, đẩy cô về hướng Trần Kiều, “Không phải em luôn nói anh là ác ma, muốn thoát khỏi anh sao? Đi đi.”

Cơ thể bị áp chế của Trần Kiều đã được tự do, sắc mặt anh ta kinh ngạc, khó có thể tin nhìn về phía mấy người bọn họ, Nam Dạ Tước đi đến bên cạnh A Nguyên, anh móc điều thuốc ra, A Nguyên vội vàng châm lửa cho anh.

Dung Ân thuận theo sức của anh bị đẩy tới trước mặt Trần Kiều, một chân Nam Dạ Tước cong lên, tư thế tùy ý mà lười biếng ngồi ở mép bàn, anh nheo mắt lại khẽ hít một hơi thuốc, tay trái chống bên người, đóm lửa kẹp ở ngón giữa lập lòe lúc sáng lúc tối. Ba người hình như đang thương lượng gì đó, ai cũng không liếc mắt nhìn về bên này, sự không quan tâm trước đó của Trần Kiều biến mất, anh vội đưa tay kéo tay Dung Ân, “Ân Ân, chúng ta mau rời khỏi đây.”

Anh ta không hiểu Nam Dạ Tước, nhưng Dung Ân hiểu rõ hơn ai hết, cô biết rõ cứ như vậy mà bước ra một bước thì hậu quả sẽ là gì.

Trần Kiều kéo cô, muốn đi về phía trước, Nam Dạ Tước khẽ nghiêng đầu, đường cong bên miệng gợi cảm vô cùng, “Tôi nói, vì phụ nữ này, anh thực sự không cần tập đoàn Viễn thiệp nữa?”

Bước chân Trần Kiều dừng lại, Viễn Thiệp đã phá sản, anh biết rõ Nam Dạ Tước không thể nào đem nó trả lại cho anh, nhưng Dung Ân... Người đàn ông cầm tay cô, siết chặt lại.

Khóe mắt Nam Dạ Tước chứa vẻ tà ác, ngón trỏ anh gẩy nhẹ tàn thuốc, “Anh đem người phụ nữ này trả lại cho tôi, tôi đem một Viễn Thiệp hoàn hảo như lúc ban đầu cho anh, thế nào? Tôi nói được làm được.”

Thần sắc Trần Kiều có chút hoảng hốt, “Nam Dạ Tước, anh lại muốn chơi trò gì? Mục đích anh làm như vậy là vì cái gì?”

“Không có mục đích gì đáng nói, muốn hay là không muốn, chỉ cần một câu nói của anh, nếu như không cần, dẫn cô ấy đi, cửa chính đang ở đó...” cánh tay người đàn ông chỉ hướng sau lưng hai người.

Lúc Trần Kiều nhìn sắc mặt của Nam Dạ Tước, không thể nhìn được ý đồ trong lòng anh, nhưng người đàn ông này, giới bên ngoài đã nhìn quen cách anh ta không theo như lẽ thường mà ra bài, cánh tay Dung Ân bị lỏng bàn tay ướm nhẹ của Trần Kiều nắm lấy, cô vừa muốn rút ra, cũng cảm giác được cánh tay bị hạ xuống, Trần Kiều đã buông lỏng tay cô trước một bước, “Anh muốn như thế nào mới đem Viễn Thiệp trả lại cho tôi?”

Dung Ân ngẩng đầu lên nhìn anh, không có cảm giác giật mình, càng không cần nói đến là thất vọng.

Sắc mặt Trần Kiều có chút lúng túng, cúi đầu, “Ân Ân, em yên tâm, tương lai anh...” Khách quan mà nói không thể vứt bỏ tập đoàn Viễn Thiệp, chỉ có lấy lại được nó, mới có thể có tương lai.

Khóe miệng Nam Dạ Tước từ từ giương cao có ý châm chọc rõ ràng, anh nhảy về trên mặt đất, hai chân thon dài đi đến trước mặt Trần Kiều, đôi mắt u ám hung ác và nham hiểm, cũng không nhìn lấy Dung Ân một lần, động tác người đàn ông ưu nhã hít một hơi thuốc, vòng khói phun ra trên mặt Trần Kiều, anh ta chợt cảm thấy ngạt mũi không thôi, muốn ho khan, nhưng anh ta lại nín nhịn.

Sắc mặt Nam Dạ Tước hay thay đổi, vòng qua bên người Trần Kiều đến phía sau lưng anh ta, anh xoay người đẩy Trần Kiều tới phía trước, người đàn ông không nghĩ tới anh ta lại đột nhiên ra sức, bước chân không vững ngã xuống, bụng đụng mạnh vào mép bàn.

Trần Kiều không chịu được sự đau đớn, cả người xụi lơ xuống, lại bị Nam Dạ Tước nắm lấy cổ áo áp anh ta lên mặt bàn bóng loáng, một tay anh chế ngự tay trái Trần Kiều, tay kia đem đầu thuốc lá dụi xuống tay người đàn ông.

“A...” Tiếng thét đau đớn chói tai, cùng với mùi da bị khét tràn ngập trong không khí, rất rõ ràng có cảm giác ẩm ướt, hai con mắt Trần Kiều trợn tròn, cả một cánh tay run rẩy.

“Cái anh gọi là tình yêu cũng chỉ đến như vậy.” Mặt Nam Dạ Tước lộ vẻ châm chọc, “Tôi nhớ lúc trước nhìn thấy anh, anh còn có lá gan gào thét với tôi, anh nói anh thích Dung Ân, sao giờ không có lá gan ấy? Hay là gan bị chó ăn đi rồi?”

Miệng lưỡi người đàn ông từ trước đến nay đều rất độc ác, sẽ không dễ dàng tha cho người nào.

Nhìn chỗ máu thịt lằn lộn trên mu bàn tay của Trần Kiều, tim Dung Ân không khỏi đập nhanh, cổ họng truyền đến một cảm giác buồn nôn.

“Nam Dạ Tước, rốt cuộc là anh muốn như thế nào?”

“Tốt, anh đã không chờ đợi được nữa, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề,” người đàn ông đã chơi đùa xong, cầm lấy khẩu súng bên cạnh chìa vào mu bàn tay Trần Kiều, “Nói, lúc trước anh làm thế nào mà nhìn thấy được Diêm Việt, anh muốn anh ta chết, chính là vì muốn có được tập đoàn Viễn Thiệp?”

Sắc mặt Trần Kiều thay đổi rõ rệt, tinh thần Dung Ân cũng bình tĩnh lại, “Anh nói gì?”

“Nam Dạ Tước, anh thật hèn hạ, là chính tay anh giết Diêm Việt, bây giờ còn muốn đem tội danh này đổ lên đầu tôi, tôi không hề làm qua...” Trần Kiều vẫn như cũ không thừa nhận.

“Là chính miệng Diêm Việt trước khi chết đã nói với tôi, còn chuyện lúc trước anh ta trở thành người thực vật, cũng là tại anh...”

“Không, Việt cũng đã chết rồi, anh nói bừa cái gì mà không được...”

Nam Dạ Tước không nói nhiều lời với anh ta, cầm lấy súng, ấn vào một ngón tay của Trần Kiều rồi trực tiếp bóp cò.

“A...” Tiếng la thê thảm này, so với lúc này nghe thấy còn giật mình hơn, cả ngón tay người đàn ông đứt rồi, chỉ còn một lớp da còn dính với xương ngón tay, nếu nói tay đứt ruột xót, Trần Kiều đau đến nỗi thiếu chút nữa là ngất đi.

“Tôi khuyên anh hãy khai thật đi, để tránh bị đau đớn da thịt.”

“Nam Dạ Tước... Anh, anh còn có luật pháp sao...” Trần Kiều đau đớn nằm sấp trên mặt bàn không thể động đậy, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu chảy xuống cằm cổ, cả thân thể đều đang run rẩy.

“Đừng mẹ nó nói pháp luật với tôi!” Nam Dạ Tước kéo cò, khi bắn tiếp một phát, nửa người trên và đầu của người đàn ông đều ưỡn lên, cằm cổ kéo thẳng, có thể thấy được đau đớn đến cỡ nào. Máu tươi văng tung tóe trên tây phục màu trắng của Nam Dạ Tước, đậm đặc mùi máu tanh.

“Này, rốt cuộc là chuyện như thế nào?” Dung Ân không dám dựa gần vào, cô chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, một tay kịp thời chống đỡ mép bàn.

Không ai trả lời câu hỏi của cô, Trần Kiều dựa trên mặt bàn thoi thóp thở, ý thức hình như đã bắt đầu mơ hồ.

Nam Dạ Tước phẩy hai ngón tay của người đàn ông, nhưng mắt cũng không chớp lấy một cái, anh đem hòng súng lại lần nữa nhắm vào Trần Kiều, “Tôi có rất nhiều cách làm cho anh phải mở miệng nói chuyện, anh muốn thử hết từng cách, phải không?”

“Trần Kiều, những gì anh ấy nói là sự thật sao?” Dung Ân nhìn về phía người đàn ông bị áp chế, chỉ thấy ánh mắt né tránh của anh ta, đôi mắt cô đột nhiên tối sầm lại, chợt cảm thấy tối tăm không chút ánh sáng.

Nam Dạ Tước không cho người ta một cơ hội nào, súng lục đã được kéo cò.

“Dừng... Dừng tay,” Ánh mắt Trần Kiều lộ vẻ tuyệt vọng, anh ta biết rõ, hôm nay anh khó mà thoát khỏi. Ngón tay đau giống như là bị dao nhọn chém vào từng nhát, thậm chí anh ta cảm thấy cái chết cũng không khủng khiếp đến như vậy, nhưng mà người đàn ông phía sau là ác ma, anh ta sợ là ngay cả cơ hội được chết một cách thoải mái cũng sẽ không có.

“Tôi nói, tôi nói ra...”

Trần Kiều nghĩ, điều anh ta không nên nhất, chính là sinh ra ở Trần gia.

Diêm Việt tỉnh lại, đúng lúc bọn họ đang cực lực tìm kiếm chứng cứ Diêm Minh nhúng chân vào chợ đen, lại không nghĩ rằng, sẽ còn có thêm một Diêm Việt.

Trần Bách Huy cả đời tinh lực đều đầu tư vô việc làm như thế nào để thâm tóm lại tập đoàn Viễn Thiệp, mà khi Diêm Việt tỉnh lại, đối với Trần gia mà nói không thể nghi ngờ là sự uy hiếp lớn nhất.

Trong bệnh viện trông coi vô cùng nghiêm ngặt, mặc dù người nhà Diêm gia không dễ dàng rời khỏi, nhưng bên ngoài còn có vệ sĩ đứng, mà ngay cả con ruồi cũng đừng hòng bay vào.

Đầu tiên Trần Kiều mua chuộc được bệnh nhân sát vách phòng bệnh Diêm Việt, sau đó mặc y phục bác sĩ, mang khẩu trang để che mắt vệ sĩ, bởi vì là phòng bệnh cách vách, bọn họ sẽ không nhìn kỹ. Hơn nữa, lúc ấy đã gần rạng sáng, cho nên lúc Trần Kiều leo cửa sổ qua, cũng không có người phát hiện.

Diêm Việt chưa ngủ, hai mắt mở to, lúc Trần Kiều tiến vào, anh ấy liền quay đầu và phát hiện.

“Trần Kiều...” lúc Diêm Việt nhìn thấy anh ta, thần sắc phấn khởi, bởi vì người nhà không nói với anh một chữ nào những chuyện xảy khi anh hôn mê trong thời gian hai năm qua, cho nên, anh ấy cho rằng Trần Kiều vẫn còn là huynh đệ tốt của mình trước kia.

“Sao cậu mặc áo bác sĩ vậy?”

Trần Kiều cẩn thận nhìn qua gương mặt này, đúng vậy, đây mới là Diêm Việt, tướng mạo, thần sắc, mỗi thứ đều không thay đổi.

“Việt, cậu không phải là đang ngủ ngon sao? Tại sao lại tỉnh lại?” Trần Kiều đi đến bên giường anh, “Nếu như cậu tiếp tục ngủ, hoặc là cứ chết đi, thì sẽ không còn có nhiều chuyện xảy ra như vậy.”

Mặt Diêm Việt lộ vẻ giật mình, trong ánh mắt thoáng hiện lên vẻ khó tin, “Trần Kiều...”

“Có phải cậu cho rằng Ân Ân vẫn đang chờ cậu không, cho nên cậu mới tỉnh lại? Tôi nói cho cậu biết, đừng nằm mơ, cậu bây giờ chính là người tàn phế, cũng không nhúc nhích được, nói chuyện cũng không lưu loát, hơn nữa, cậu đã ngủ hai năm, cậu biết được trong khoảng thời gian này một con người đã thay đổi biết bao nhiêu rồi không?” Trần Kiều hai tay chống tại gò má Diêm Việt, “Lúc đó, Ân Ân nghĩ là cậu đã chết, mà người nhà của cậu lại cho rằng cô ấy đã hại cậu thành ra như vậy, em trai ruột của cậu, lúc trở lại lấy thân phận của cậu, anh ta đem Ân Ân ra đùa giỡn trong lòng bàn tay, trong bữa tiệc đính hôn, nhục nhã cô ấy, nói không chừng, cũng đã lợi dụng thân phận của cậu để chiếm đoạt cô ấy...”

Diêm Việt kích động trên trán gân xanh nổi lên, nhưng lời nói muốn nói ra miệng lại yếu ớt vô cùng, “Cậu... Cậu nói vậy.”

“Ồ, còn nữa,” Trên mặt Trần Kiều mang một nụ cười tàn nhẫn, “Anh ta còn làm cho Ân Ân cùng đường, làm cho cô ấy không thể không đi quán bar phục vụ, khiêu vũ, buông thả trụy lạc, cậu biết không? Mà ngay cả người phụ nữ kiêu ngạo như cô ấy, cuối cùng vẫn phải cúi đầu, để Nam Dạ Tước bao nuôi.”

Gương mặt tuấn tú của Diêm Việt đỏ bừng, bắt đầu ho khan, bởi vì ở đây cách một căn phòng nghỉ với bên ngoài, cho nên vệ sĩ cũng không nghe thấy chút động tĩnh nào, “Quên mất, cậu còn không biết Nam Dạ Tước là ai, hôm nay Dung Ân vợ vĩ trở về, không phải là về nhà mình, mà là người đàn ông đó đang đợi cô ấy, cũng chỉ có cậu, giống như thằng ngốc cái gì cũng chẳng biết, người nhà của cậu cũng đã biết hết.....”

Trần Kiều dừng một chút, một lần nữa mở miệng, “Cậu có biết người đàn ông này có quyền lực lớn như thế nào không? Anh ta đủ sức để hủy diệt Diêm gia của cậu, đến lúc đó, cậu còn muốn thấy mình nhà tan cửa nát sao?”

“Tôi không tin.” Đôi vai Diêm Việt run rẩy, bên trong ánh mắt lộ ra sự kiên quyết, “Cho dù Ân Ân thực sự có đến nước này, tôi vẫn tin tưởng cô ấy.”

“Tin tưởng cái gì?” Trần Kiều cười lạnh, ánh mắt chuyển thành đồng tình, “Tin tưởng cô ấy sẽ trở về bên cạnh cậu sao? Thật là buồn cười, cậu bây giờ là cái gì, một người tàn phế, cậu cho rằng bác sĩ nói đôi câu an ủi rằng cậu có thể đứng lên, cậu tin là thật sao? Cậu có biết hay không, cậu bây giờ chính là gánh nặng lớn nhất, Dung Ân vốn dĩ có một cuộc sống tốt đẹp, tôi nghĩ, cô ấy đã yêu người đàn ông kia, nhưng trong lúc mấu chốt này, cậu người tàn phế này lại xuất hiện...”

Anh ta mở miệng một tiếng hai tiếng đều là người tàn phế, nơi cổ họng Diêm Việt nghẹn lại, anh muốn nói, anh không phải là phế nhân, anh có thể cho Ân Ân hạnh phúc.

Nhưng mà, anh muốn cử động tay, nhưng lại không nhúc nhích được, anh muốn giơ chân lên cũng không nhấc lên được, Trần Kiều nói rất đúng, anh chính là phế nhân, có thể tỉnh lại đã là kỳ tích, chẳng lẽ thật sự lại muốn mọi người coi mình là trung tâm chỉ chuyển động xung quanh mình, chỉ vì không biết ngày nào mới có thể khôi phục lại.

“Tập đoàn Viễn Thiệp, sắp xong rồi.” Trần Kiều dứt khoát kéo cái ghế bên cạnh qua, ngồi bên cạnh giường Diêm Việt, “Em trai ruột của cậu, trong lòng anh ta chỉ biết tìm Dung Ân để trả thù, tôi gài bẫy làm cho anh ta nghiện thuốc phiện, hiện tại, chỉ cần nắm giữ chứng cứ anh ta giao dịch với chợ đen là tôi có thể lên tiếp nhận Viễn Thiệp, đến lúc đó, Diêm gia mấy người còn có gì chứ?”

Diêm Việt yên lặng gồi lên kia, đôi mắt màu trà tinh khiết sáng long lanh, anh cảm thấy được ngực đau đớn khó thở, anh không bao giờ nghĩ tới sau khi tỉnh lại, sẽ có nhiều chuyện đau đớn vô cùng như vậy chờ anh. Trong tưởng tượng của Diêm Việt, từ trước đến nay là rất tốt đẹp, Ân Ân của anh ở đây, người nhà ở đây, bạn bè ở đây, tất cả cũng có thể trở lại như trước.

Con mắt người đàn ông lại từ từ đen tối lại, anh còn chưa kịp nhen nhóm ánh sáng đó, cứ như vậy bị tàn phá sạch sẽ.

Anh không muốn nhìn thấy nước mắt Ân Ân, lúc Dung Ân rời đi, nói là hôm sau sẽ tới, lúc cô đi ánh mắt tránh né, thì ra không phải là muốn về chăm sóc mẹ Dung, mà là... Cô thân bất do kỷ*.

*Thân bất do kỷ: mình không được quyết định chuyện của mình.

“Cho dù tôi không tiếp nhận, tập đoàn Viễn Thiệp cũng sẽ bị sụp đổ trong tay em trai cậu,” Trần Kiều nhìn chăm chăm đáy mắt Diêm Việt thoáng hiện lên trong sáng, anh ta vươn tay, sau khi vén chăn Diêm Việt lên, nhổ những ống kim tiêm cắm trên mu bàn tay của Diêm Việt ra, “Cậu có muốn biết, lúc trước phần hoa hoa Thiên Điểu* làm thế nào mà có trong sợi dây chuyền của cậu không?”

*Hoa Thiên Điểu (*Strelitzia reginae*) còn gọi là hoa chim thiên đường là một loại cây thân thảo sống nhiều năm, hình dáng cây này như một con chim vậy rất đẹp, các bạn có thể lên google search ^^.

Tầm mắt Diêm Việt nhìn trên mu bàn tay mình, Trần Kiều đem mu bàn tay của anh để lại bên trong chăn, đem cái ống đờ dưới bàn tay anh, cũng nhét vào, nếu như vậy, cho dù có người ngoài cũng không phát hiện được.

Diêm Việt không thể hiện ra bất cứ sự hoảng sợ nào, cặp mắt lưu ly kia chỉ là nhìn hướng Trần Kiều, vẻ chưa xót cùng bị thương, đột nhiên lọt vào ánh mắt anh ta có chút nóng lên, không dám nhìn thẳng, cố gắng dời tầm mắt.

“Nói như vậy... Chuyện phần hoa, cũng là cậu?”

“Việt...” Âm thanh của Trần Kiều cũng không còn bén nhọn như trước, có chút ảm đạm, “Chỉ cần cậu xảy ra chuyện, Viễn Thiệp một lần nữa mới có thể trở về Trần gia, hơn nữa... Tôi yêu Ân Ân.”

Mắt Diêm Việt không khỏi mở to, Trần Kiều quay đầu qua, nhìn vào hai mắt anh, “Tình cảm này, tôi luôn giấu thật sâu, khi tôi nhìn hai người như hình với bóng, cậu có biết tôi đã ghen tị cỡ nào không?”

“Trần Kiều...” Giọng nói Diêm Việt có chút ngẹt, anh dần dần cảm giác được thể lực chống đỡ hết nổi... “Phần hoa, là tôi thừa lúc cậu không để ý bỏ vào, còn có thuốc xìt hen xuyên, cũng là tôi...”

Diêm Việt nhắm mắt lại, đen tối vô tận ào tới, lúc lại mở mắt ra, bạn tốt ngày xưa tại sao lại trở nên ghê tởm như thế, chẳng lẽ, chỉ vì những quyền lực đó sao? Anh cho đến giờ đều là tin tưởng anh ta, lúc trước mua dây chuyền cũng là hai người cùng nhau lựa, có đôi khi, thuốc hen xuyên đều là do Trần Kiều chuẩn bị cho anh... Diêm Việt ho nhẹ, anh biết cơ thể mình đã có phản ứng, hệ thống dinh dưỡng bị rút ra sau một giờ, thì không thể cứu chữa được nữa.

Trần Kiều ngồi ở bên giường, không có ý rời khỏi “Việt, thực sự xin lỗi, chúng ta đã thay đổi, không thể nào trở về được như trước, cậu yên tâm an nghỉ đi...”

Diêm Việt không sợ chết, thực sự, không sợ chút nào. Anh đã thấy một lần, trong thế giới đen như mực đó, so với chết cũng không tốt hơn, nhưng mà, anh cần rằng chống đỡ, anh biết Dung Ân vẫn còn chờ anh.

Cô gái ngốc nghếch đó, mỗi lần đem cô để lại sau lưng, cô đều khóc, Ân Ân nói, họ muốn nắm chặt tay của đối phương, sánh vai chiến đấu, ai cũng không thể đứng sau lưng ai.

Nhưng mà... Bộ dáng này của anh đã là phé nhân.

Anh được định là sẽ đứng sau lưng của Ân Ân, liên lụy cô.

Thực ra, chết cũng tốt, anh có toàn bộ hồi ức giữa bọn họ, hết thấy những điều này, ai cũng không thể thay thế được.

Trần Kiều nhìn thời gian, bộ dạng bây giờ của Diêm Việt đã suy yếu vô cùng, hẳn là không cách nào kêu được vệ sĩ bên ngoài, anh ta cần thận đem cái ghế để lại vị trí cũ, mắt nhìn lần cuối, rồi theo cửa sổ bò ra ngoài.

Diêm Việt không mở miệng kêu la, anh mím chặt môi, không phát ra một tiếng động nào.

Cũng không lâu sau đó, bên ngoài truyền đến tiếng động, ngay sau đó, cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Cho đến khi tiếng bước chân đến bên giường, Diêm Việt mới nhìn rõ người đi vào là một người đàn ông xa lạ, mái tóc màu đỏ rượu rũ xuống lộ vẻ xuất chúng, ngũ quan tuyệt mỹ, bộ âu phục thủ công màu trắng cao quý lạnh khốc, anh ta chỉ nhìn chằm chằm, không cất tiếng nói.

“Anh, chính là Diêm Việt?” Con mắt người đàn ông khẽ nheo lại, vẻ mặt ngang ngỗ ngược bất tuân.

Hai mắt trước đó của Diêm Việt nhắm lại, nghe được Nam Dạ Tước nói như vậy, hai mắt không khỏi mở to. Một đôi mắt rất đẹp. Đây là cảm giác của Nam Dạ Tước lúc mới gặp anh, trong suốt thấy đấy, tinh khiết sáng long lanh, vừa nhìn có thể trông thấy nội tâm sâu thẳm của anh, hai tay người đàn ông để trong túi quần, anh cho rằng, có thể làm người thừa kế của Diêm gia, ít nhất phải có khí chất lạnh lùng đến thấu xương mới phải, nhưng Diêm Việt trước mắt, hiển nhiên sẽ không làm cho người ta có cảm giác bị uy hiếp. Anh nhìn qua rất yếu ớt, mái tóc ngắn màu nâu sẫm rũ xuống trước trán, sắc mặt tái nhợt.

“Tôi là, Nam Dạ Tước.” Không hiểu sao, người đàn ông nói ra tên mình.

Đáy mắt đen tối của Diêm Việt đột nhiên sáng lên, anh ta chính là người mà Trần Kiều đã nói Nam Dạ Tước? Anh cố gắng câu khéo miệng đang trễ xuống của mình, cực lực thành thân thiết, “Chào anh.”

Diêm Việt biết rõ, anh không còn nhiều thời gian.

“Tôi biết bây giờ Ân Ân đang ở cùng anh.” Diêm Việt ho khan, gương mặt đỏ lên, Nam Dạ Tước kéo ghế ngồi bên cạnh giường anh, chờ anh nói tiếp nửa câu sau, “Tôi không thể cùng cô ấy đi tiếp, tôi cảm thấy mệt mỏi quá.”

“Nói như vậy là, anh sẽ từ bỏ cô ấy?”

Diêm Việt có chút khó chịu, thở hổn hển, anh lắc đầu, nhưng không tiếp tục đề tài này, “Anh, anh biết Trần Kiều không?”

Nam Dạ Tước nhíu chân mày, “Biết.”

Bây giờ người Diêm Việt có thể nhìn thấy chỉ có Nam Dạ Tước, hơn nữa, giữa họ lại tồn tại một loại liên kết đặc biệt, anh lựa chọn tin tưởng anh ta, “Anh có thể giúp tôi một việc được không?”

Người đàn ông không biết anh sẽ đưa ra yêu cầu như thế nào, “Chuyện gì?”

“Thâu tóm... Viễn Thiệp.”

Đôi mắt Nam Dạ Tước thoáng hiện lên vẻ nghi ngờ, hoài nghi là chính mình đã nghe lầm, khéo miệng anh cười châm chọc, “Thâu tóm tập đoàn Viễn Thiệp?”

“Đối với,” Ánh mắt Diêm Việt tràn đầy sự nghiêm túc, anh đã thấy tay của Diêm Minh, Diêm Việt biết rõ tính tình anh ta đen tối, hơn nữa Trần Kiều vào lúc này sẽ không lừa anh, nội bộ tập đoàn Viễn Thiệp

khẳng định là đã chia năm xẻ bảy, anh không muốn Diêm Minh càng lún càng sâu, “Hy vọng anh có thể, tiếp nhận Viễn Thiệp.”

Thay vì đợi đến Trần Kiều nắm được chứng cứ Diêm Minh giao thiệp với chợ đen, chi bằng để cho Viễn Thiệp đổi chủ lần nữa. Ít nhất những chứng cứ kia sẽ không được đưa ra ánh sáng, Diêm Minh sẽ không bị hủy hoại!

Cái công ty này, mọi người không đồng lòng, đã bị phá hủy rồi.

Mà Diêm Việt sở dĩ đưa ra yêu cầu như thế, một mặt, có thể cứu được người nhà của mình, về mặt khác, để cho Nam Dạ Tước thâm tóm, giống như là hợp tác trên thương trường, sẽ không để cho Nam Dạ Tước thua thiệt. Diêm Việt không muốn nợ anh ta.

“Nhưng, tôi dựa vào cái gì giúp anh?” Nam Dạ tước là thương gia, “Hơn nữa, đây là chuyện nội bộ của tập đoàn Viễn Thiệp các anh.”

Diêm Việt lại ho lên, Nam Dạ Tước nhìn thấy có gì không ổn, “Anh làm sao vậy?”

“Nếu như không có chuyện hai năm trước, tôi với Ân Ân, nhất định là cả đời này sẽ không buông tay...” Ánh mắt Diêm Việt mơ hồ, trong cổ họng ho đến nổi có mùi máu tanh, “Bảo vệ tốt Ân Ân, vĩnh viễn đừng để cô ấy đến gần Trần Kiều...”

Đôi mắt hẹp dài của Nam Dạ Tước đột nhiên thâm sâu, trong phòng bệnh đèn trắng rất sáng, đừng nói là bệnh nhân, cho dù là người bình thường dưới hoàn cảnh như vậy cũng sẽ rất khó mà chìm vào giấc ngủ, nó giống như là loại dây thần kinh của người lúc nào cũng căng thẳng, không buông lỏng được, “Tại sao?”

Diêm Việt há hốc mồm, trên môi đã khô nứt rách da, “Vừa nãy anh ta đã tới...” thần sắc Diêm Việt dường như rất đau khổ, “Tôi trở nên như thế này, cũng là do, anh ta để loại phấn hoa có thể gây dị ứng cho tôi vào trong sợi dây chuyền tôi tặng cho Ân Ân, mục đích của anh ta, chính là Viễn Thiệp, và cả Ân Ân...”

Nam Dạ Tước không nghĩ tới anh và Diêm Việt lần đầu tiên gặp mặt, sẽ là trong trường hợp như vậy. Anh nghĩ tới sự tranh đấu giữa hai người, nhưng duy nhất không ngờ rằng, Diêm Việt sẽ có thái độ hoàn toàn từ bỏ như vậy. Điều này làm cho Nam Dạ Tước thay Dung Ân cảm thấy không đáng, anh thâm nghĩ, thì ra sống trong quá khứ, chỉ là chính cô mà thôi.

Lúc Trần Kiều đi ra đem tay Diêm Việt nhét dưới chăn, lại quên nhét sâu vào bên trong, lần này, cánh tay trượt ra ngoài chăn, tất cả đều rớt xuống, còn có những cái ống đã bị nhổ ra.

Nam Dạ Tước dời ánh mắt xuống, sự khinh thường trong mắt bị thay thế bằng sự kinh ngạc, anh giật mình ngẩng đầu, nhưng lại thấy thần sắc Diêm Việt cũng không thay đổi, cũng không hoảng loạn như trong tưởng tượng của anh.

“Tôi không biết, rốt cuộc anh yêu Ân Ân nhiều như thế nào, nhưng mà... Tôi xin anh, nhất định phải đối xử tốt với Ân Ân...”

Về hồ hững ban đầu của Nam Dạ Tước vì những lời này của người đàn ông mà biến mất, anh cảm giác cổ họng mình như bị chặn lại, anh vội vàng đứng dậy muốn nhấn vào nút đèn báo hiệu trên đầu giường.

“Vô ích thôi....” trên mu bàn tay rủ xuống dưới chăn của Diêm Việt, mảng bầm tím lớn lan ra, năm ngón tay có vẻ khô gầy khô héo, Nam Dạ Tước biết rõ hệ thống dinh dưỡng này không thể rút ra quá lâu, “bản thân anh đã biết, vì sao lúc này không nói?”

“Tôi muốn ra đi, tôi muốn đem hạnh phúc để lại cho Ân Ân...”

Nam Dạ Tước ngồi lại trên ghế dựa, sắc mặt chán nản, anh ta thử dùng một loại ánh mắt khác để nhìn Diêm Việt, thật người đàn ông trên chiếc giường bệnh này rất chói mắt, ai cũng không đoạt được phong thái của anh ta, mà ngay cả Nam Dạ Tước cũng không được, “Vậy anh dựa vào điều gì mà cho rằng, không có anh, cô ấy sẽ hạnh phúc?”

Sự cố chấp của Dung Ân đối với Diêm Việt, Nam Dạ Tước đều để hết thấy vào trong mắt.

“Tôi không muốn làm liên lụy đến hạnh phúc của cô ấy...” Trần Kiều có một câu nói rất đúng, hai năm rồi, thời gian cứ chạy, mọi thứ đều đã thay đổi, “Thiết yếu, là để cho Ân Ân sống thật tốt...”

Anh cũng đoán được, anh đi, cô sẽ đau lòng tuyệt vọng như thế nào?

Nam Dạ Tước không khỏi bị người đàn ông này làm cho cảm động, cảm giác thật kì diệu, “Anh cần phải sống, ai hại anh, anh cần phải mở to mắt nhìn thấy người đó bị báo ứng.”

Mà Diêm Việt, không thích hợp nhất chính là những cuộc đấu đen tối, “Tôi hy vọng Trần Kiều có thể bị trừng phạt xứng đáng, mặc kệ như thế nào, tôi tin tưởng luật pháp...”

Diêm Việt chưa kịp nói những lời khác, anh ra đi rất nhanh, điều duy nhất anh cảm thấy nuối tiếc đó là trước khi chết không được nhìn lại Ân Ân một lần nữa.

Cho nên, đôi mắt anh vẫn mở to, không nhắm lại.

Nam Dạ Tước ngồi trước giường của bệnh Diêm Việt thật lâu, ánh mắt của anh rơi trên mu bàn tay bầm đen của Diêm Việt thật lâu, anh muốn cứu anh ta, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Cơ hội tiếp tục sống, là bị Trần Kiều phá hủy, nhưng cũng là chính Diêm Việt buông tay.

Có lẽ, anh còn rất nhiều lời muốn nói cùng Dung Ân, nhưng đã không kịp nữa rồi, ông trời chỉ cho anh thời gian ngắn như vậy, anh đã tỉnh, đã nhìn thấy nụ cười của Dung Ân, anh cảm thấy đã đủ.

Anh không phải không tin tình yêu giữa bọn họ, anh chỉ là, không muốn để cho tình yêu này trở nên quá mệt mỏi, quá nặng nề.

Ân Ân của anh, cần phải được trưởng thành dưới sự chở che của ánh mặt trời, nhưng anh vĩnh viễn chỉ có thể nằm trong bóng tối như thế này, không thể cho cô nắng ấm.

Tin tưởng luật pháp?

Nam Dạ Tước buồn cười, lại phát hiện động tác khoe miệng như thế nào cũng không nâng lên được, anh và Diêm Việt không quen biết, thậm chí, hẳn là mối quan hệ tình địch giường cung bạt kiếm *, người đàn ông đứng đây, ánh nắng rơi vào gương mặt an tường của Diêm Việt.

* Giường cung bạt kiếm ý nói quan hệ của 2 người rất căng thẳng, lúc nào cũng có thể xảy ra tranh đấu.

Trong phòng bệnh, chỉ có hai người bọn họ, chuyện Trần Kiều hại chết Diêm Việt, ngoại trừ Nam Dạ Tước ra, ai cũng không biết.

Anh mặc dù không nói đáp ứng yêu cầu của Diêm Việt, nhưng bản thân Nam Dạ Tước biết, anh đã ngầm chấp nhận.

Thiết yếu, để cho Dung Ân tiếp tục sống tốt.

Tiếp theo, khâu tóm Viễn Thiệp, ngăn cản Trần Kiều, nếu như dùng thủ đoạn lúc trước của Nam Dạ Tước, anh muốn đùa chết một người Trần Kiều, không cần phải tốn thời gian công sức. Nhưng mà, ánh mắt Nam Dạ Tước liếc về phía cặp mắt nhắm lại của Diêm Việt, màu trà tình khiết, vẫn như cũ lộ ra ánh sáng như ngọc lưu ly. Anh đột nhiên có chút hiểu sự kiên trì của Dung Ân, vẻ sáng ngời và thanh khiết này, anh hoàn toàn chưa từng thấy qua.

Diêm Việt nói, anh ta tin tưởng luật pháp, để cho pháp luật trừng trị Trần Kiều.

Trong mắt Nam Dạ Tước lộ ra một loại ảm đạm đau thương, người đàn ông toàn thân đều lộ ra loại ảm áp, cứ nhiên vào lúc chết cũng còn kiên trì, muốn dùng thủ đoạn luật pháp để trừng phạt Trần Kiều, mà không phải, giống như anh ăn miếng trả miếng, thậm chí Nam Dạ Tước cảm thấy, bất kỳ thủ đoạn đen tối nào, đối với anh ta đều là một loại xúc phạm.

Lúc anh đi ra khỏi cửa, anh phá lệ một lần, Nam Dạ Tước dự định cho Trần Kiều nhiều thời gian một chút, dùng con đường luật pháp, đưa anh ta vào tù.

Đẩy cửa phòng bệnh ra, A Nguyên cùng Lý Hàng canh giữ bên ngoài, tầm mắt Nam Dạ Tước bị chiếu rọi có chút mờ lung, anh giơ cánh tay lên, lại cảm giác toàn thân không có chút sức lực.

Diêm Việt cô đơn nằm đó, còn tốt, lúc anh đi về phía trước sẽ không còn đen như mực, nhưng, anh ta luôn cảm thấy rất trống trải, giống như là thiếu cái gì đó. Đoạn thời gian tốt đẹp đó đã qua, anh để lại sự trẻ trung trong sân trường, để dưới cây bạch quả màu vàng kim.

Cũng để lại tất cả những gì anh ta và Ân Ân cất giấu ở trên núi.

Nam Dạ Tước lần đầu tiên bỏ đi bản chất của ác ma, Diêm Việt là người bám sâu vào đáy lòng Dung Ân, anh không muốn thừa nhận mình đã bị anh ta làm lung lay, nhưng, tại sao anh lại làm như vậy, Nam Dạ Tước thật sự không tìm ra được một lý do có thể thuyết phục bản thân mình.

Có lẽ, anh là muốn mượn tay của mình, đích thân viết lên dấu chấm hết cho quá khứ của Dung Ân và Diêm Việt.

Anh bắt đầu việc lên kế hoạch thu tóm tập đoàn Viễn Thiệp, chuyện Trần Kiều, anh cũng âm thầm phái người đi điều tra, nhưng chuyện năm đó đã chết không còn đối chứng, tất cả trong phòng bệnh, càng không thể phát hiện ra bất kỳ chứng cứ nào.

Mà mấu chốt nhất chính là Dung Ân, cho dù anh nói ra là Trần Kiều, cô cũng sẽ không tin.

Các vãi viết trên tin tức đã chỉ thẳng hung thủ chính là Nam Dạ Tước, nỗi tuyệt vọng cùng bị quan chán đời của Dung Ân làm anh sợ, lúc trong phòng bệnh Diêm Việt đi ra, anh cũng đã nghĩ kỹ sẽ ôm toàn bộ tội lỗi lên người. Nam Dạ Tước tin rằng, anh sẽ mau chóng phơi bày chân tướng sự việc ban đầu, chỉ cần Dung Ân sống sót qua cửa ải này, giữa họ, có thể rất tốt đẹp.

Anh bắt đầu thu tóm Viễn Thiệp, Dung Ân nói, anh bỏ đá xuống giếng, Diêm Việt chết rồi, ngay cả Diêm gia anh ta cũng không buông tha.

Nam Dạ Tước đã nắm chắc phần thắng trước khi Trần Kiều tìm đủ bằng chứng thì đã thu tóm được Viễn Thiệp, nhưng mà, một chiếc CD được đưa ra, đem kế hoạch tỉ mỉ tất cả đánh nát, những gì anh làm, gần đến giờ chót đều mất hết.

Viễn Thiệp nằm trong tay Trần Kiều, Diêm gia, từ đó cũng càng thất bại, toàn bộ chuyện của Diêm Minh thì bị Trần Kiều đưa ra ngoài.

Nam Dạ Tước đem súng từ trên tay Trần Kiều dời đi, anh nghe được một tiếng thét chói tai từ Dung Ân, hai tay làm rối tung đầu tóc ngã xuống ngòai trên mặt đất.

147. Chương 128

Chương 128: Tình yêu đã tổn thương, khó mà quay trở lại.

Editor: Winnie

Beta: Paris

Lúc té xuống, cả người đều co quắp lại.

Dung Ân hai tay che mặt, trong cổ họng có nỗi bi phẫn và thương tâm mãnh liệt như vỡ òa ra, cô không biết được còn có thể biểu đạt tâm trạng bị đè ép đến buồn bực như hôm nay của mình như thế nào, mỗi tế bào trong cơ thể bị nghẹn lại đến sít sao, khắp cơ thể đều đau nhức, hai đầu gối cô cong lên, hai cánh tay ôm chặt lấy đầu gối khóc lên thảm thiết.

Cô không biết trong lòng mình còn có thể nghĩ được gì, Dung Ân dùng đầu gối ép chặt vị trí tim mình, nhưng không có tác dụng, nỗi đau đó vẫn còn, hơn nữa lại càng phát tán rộng ra hơn, không thể mất đi.

Nam Dạ Tước muốn giúp Diêm Việt, anh muốn cô tiếp tục sống, nhưng, cô... lại chính tay đưa anh xuống địa ngục.

Đang lúc anh đang bận rộn ở bên ngoài, khi anh từng bước thực hiện công việc theo kế hoạch, Dung Ân lại ở đằng sau anh tìm kiếm chiếc đĩa có thể đẩy anh đến chỗ chết, phía trước sau lưng anh đều là kẻ thù, những tổn thương sâu sắc mà cô đã đâm vào, vĩnh viễn bén nhọn hơn bất cứ dao súng nào được đưa tới.

Cô khàn cả giọng, đôi vai không ngừng run lên, Duật Tôn nghiêng người dựa trên trường đài, một câu cũng không nói, ý giễu cợt khê nơi khóe miệng cũng đã thu lại.

Dung Ân ngay lúc này đây, ngay cả A Nguyên không quen nhìn cô nhất khóe miệng cũng nâng lên, khê đưa mặt quay qua.

Trần Kiều nằm sấp trên bàn một mực thở dốc, đôi mắt thâm đầy máu, có chất lỏng nóng hổi chảy ra, anh biết, sau khi bản thân nói ra, Ân Ân sẽ vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho anh ta.

Ánh mắt hẹp dài của Nam Dạ Tước quét qua hướng Dung Ân đang ngồi dưới đất, anh buông Trần Kiều ra, bước vài bước đến bên Dung Ân, nắm lấy cánh tay cô kéo cô đứng dậy.

Bộ dạng Dung Ân như con rối để mặc anh đẩy đưa, bước chân lảo đảo, sau khi Nam Dạ Tước đem cô kéo đến bên Trần Kiều, lại đem khẩu súng trong tay để vào trong tay Dung Ân, anh nắm chặt tay cô, đem họng súng đối diện thái dương Trần Kiều.

“Anh... Anh muốn làm gì?” Lúc Dung Ân phản ứng lại, sợ hãi không thôi, toàn thân bắt đầu run rẩy, chỉ có cánh tay nắm chặt súng là không dám động đậy lung tung.

“Em không phải muốn báo thù cho Diêm Việt sao? Bây giờ đã biết được chân tướng, không lẽ em không muốn một phát súng bắn vào anh ta sao?” Ngón trỏ Nam Dạ Tước cong nhẹ lại, Dung Ân cảm giác được ngón tay mình theo lực của anh đang bị ép xuống, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bóp cò.

Một dây cung được kéo căng, bây giờ đã được kéo thẳng. Tay để trên gò má của Trần Kiều không ngừng run rẩy, nửa gương mặt đã thâm trong máu, mi mắt anh ta cố hết sức nâng lên, sau khi đã nhìn kỹ người cầm súng, ngược lại không thấy sợ hãi như vậy nữa. Loại đau đớn tận trong tim này trực tiếp thâm nhập vào tận xương tủy, nếu như có thể, anh tình nguyện để Dung Ân có thể cho anh một phát súng nhanh.

“Không, không thể được...”

Cơ thể trong lòng đang run lên không ngừng, Dung Ân núp trên cánh tay đang cong lại của Nam Dạ Tước, cả người có vẻ gầy suy yếu, mái tóc đen bóng của cô buông rơi theo cánh tay người đàn ông, ánh mắt Nam Dạ Tước lạnh lùng, cánh tay mạnh mẽ mà ra sức giữ lấy cô, “Tại sao không được? Lúc đầu em tưởng anh đã giết Diêm Việt, cũng đòi ăn miếng trả miếng, đưa anh vào địa ngục sao?”

“Không, không phải vậy đâu, không phải...” Dung Ân lặp đi lặp lại lời nói trong miệng, hai chân mềm nhũn lúi lúi, nhưng đôi vai bị người đàn ông giữ chặt, làm cô không lúi được.

“Cái gì không phải?” Giọng điệu Nam Dạ Tước càng lạnh lùng, “Đã xuống tay được với anh, tại sao đối với anh ta lại không được?”

“Ân Ân, xin lỗi...” Đôi mắt Trần Kiều đau khổ nhắm hờ, “Anh biết hôm nay đã rơi vào tay anh ta thì đừng hòng mong muốn được sống tiếp, nếu đã như vậy... Anh tình nguyện chết trong tay em.”

Nỗi bi phẫn trong lòng Dung Ân dấy lên, bàn tay nắm khẩu súng run lên dữ dội, “Trần Kiều, Việt anh ấy tin tưởng anh như vậy, ngay cả tôi từ trước đến nay cũng không nghĩ tới sẽ là anh, sao anh có thể đối đãi với anh ấy như vậy? Sao anh có thể!”

Trần Kiều ngậm miệng lại, anh biết một câu xin lỗi, đối với sự tổn thương của Dung Ân mà nói thì không là gì cả.

Phải can đảm như thế nào, mới có thể để Diêm Việt cuối cùng từ bỏ đi chính sinh mạng của mình, sau lưng Dung Ân dán chặt lấy bộ ngực rắn chắc của Nam Dạ Tước, hơi thở người đàn ông lên xuống, hơi nóng theo áo lông mỏng trên người cô không ngừng thâm nhuần vào trong cơ thể Dung Ân, cô hướng nhìn gương mặt đang nằm sấp trên bàn này, một cảm giác hận thù sâu nặng trong đáy lòng từ từ dâng lên, cảm giác sợ hãi và khiếp sợ vừa nãy đã bị thay thế bằng sự phẫn nộ và kích động, Nam Dạ Tước đã cảm giác được tay cô đã không còn phản kháng mà nắm lấy khẩu súng đó, ngón tay trở, thậm chí còn chủ động đặt tại cò súng.

Cô thật sự là muốn như vậy mà bóp cò, toàn thân thấm đầy mồ hôi lạnh, cảm giác ứt nhẹ giống như ngâm trong nước, hai mắt cô trợn tròn, con ngươi đen bóng lộ ra ngọn lửa có thể thiêu rụi tất cả, đôi tay Dung Ân nắm chặt lấy khẩu súng đó, khẩu súng đen ngòm được ấn vào nơi thái dương Trần Kiều, nhưng vì đôi tay run rẩy mà nó cũng lắc lư nhẹ.

Nam Dạ Tước đã có được đáp án, anh tất nhiên cũng sẽ không để Dung Ân giết Trần Kiều.

Nhưng mà, cô cũng nên chính tay vì Diêm Việt mà tặng anh ta một phát súng, báo thù cũng được, cứ xem như là chính thức viết lên một dấu chấm hết đi.

Nam Dạ Tước kéo lấy cánh tay của Dung Ân, đem khẩu súng trên tay chìa vào bả vai Trần Kiều, anh không để cô có thời gian do dự hay sợ hãi, ngón tay trở ấn vào ngón tay Dung Ân một cái, tiếng động này không vang như lúc nãy, viên đạn xuyên qua thịt cắm vào trong xương, máu tươi phun ra bắn vào mặt Dung Ân, dòng máu tanh vẫn còn nóng, theo gương mặt trắng nõn của cô chảy xuống cổ.

Dung Ân chỉ cảm thấy lòng ngực mình bị đè nén khó chịu, hai chân cô lảo nhão ra, ngất xỉu trong lòng Nam Dạ Tước.

Người đàn ông đem khẩu súng dò xét một chút trên vai Trần Kiều, hơi thở anh suy yếu, đã hấp hối, “Tôn, nghĩ cách cho anh ta chút rắc rối, đưa anh ta vào tù, mặt này cậu rành hơn tôi, nhớ kĩ, phải để cho anh ta cả đời này cũng phải ngồi tù mục gông.” Cánh tay Nam Dạ Tước ghì chặt lấy eo Dung Ân, ánh mắt cuối cùng liếc về Trần Kiều, để anh ta chết như vậy, chẳng phải là quá dễ dàng cho anh ta sao.

Thủ đoạn pháp luật mà Diêm Việt đã từng nói, cho dù Trần Kiều đến cục cảnh sát có thể tự mình nói ra, thì cũng xem như là đầu thú, Nam Dạ Tước lần này sẽ không cho anh ta cơ hội lần nữa, dứt khoát vu oan giá họa, dù sao theo tội của anh ta, đem ngồi tù một gông cũng không có chút gì là quá đáng.

Dung Ân hình như đã quá kinh hãi, liên tục gặp ác mộng, vết máu trên mặt trên người đều đã được rửa sạch, Nam Dạ Tước đặt cô trở về giường, vừa mới muốn đứng dậy, cổ anh đã bị hai tay cô quấn chặt lấy.

Dung Ân cảm giác như mình giống như là đã ngã vào đáy vực sâu vĩnh viễn không nhìn thấy đáy, hơn nữa, cả người vẫn đang còn tiếp tục rơi, xung quanh tối như mực không nhìn thấy gì, chỉ khi cô cứ ôm khư khư cổ người đàn ông, thì mới không sợ hãi và cô độc đến vậy.

Nam Dạ tước một chân quỳ trên giường, hai tay nắm lấy cổ tay Dung Ân muốn kéo cô ra, nhưng ngay lúc này, sức lực của cô lớn hơn ai hết, cứ giống như người té xuống nước khó khăn lắm mới nắm được cái phao có thể cứu được mạng, sao có thể dễ dàng buông tay chứ. Nam Dạ Tước thử mấy lần, Dung Ân vẫn cứ ôm chặt như cũ, cảm giác được hơi ấm không dễ dàng gì ôm được lại muốn rời đi, hai tay cô luống cuống vội vàng, trong cơn ác mộng kêu khóc, “Đừng mà, đừng bỏ tôi lại, tôi sợ lắm...”

Cơ thể Dung Ân cũng theo đó mà sát lại, Nam Dạ Tước nằm trên giường, cô lần theo hơi ấm cơ thể ôm lấy hông người đàn ông, ngón tay dùng sức nắm lấy vạt áo anh, cứ sợ anh lát nữa sẽ chạy mất.

Cô dường như đã khóc suốt đêm, khóc mệt rồi, liền ngủ thiếp đi, sau đó lại tỉnh dậy khóc trong cơn ác mộng, lặp đi lặp lại, cổ họng sớm đã khóc không thành tiếng, nước mắt rơi ra từ mắt Dung Ân đã làm ướt một mảng lớn trên ngực áo người đàn ông, gió còn chưa kịp hong khô, lại tiếp tục ướt.

Nam Dạ Tước mở tròn mắt, cũng là một đêm không ngủ, trong lòng cảm thấy bức bối không thôi, giống như là bị cái gì đó chặn lại, không thối lộ ra được.

Khi Dung Ân tỉnh lại đã là trưa của ngày thứ hai, ánh mặt trời bên ngoài rất tốt, đang xuyên thấu qua cửa sổ sát đất phản chiếu vào trong, cô mở mắt, mỗi góc ngách trong căn phòng đều được ánh mặt trời chiếu rọi vào sáng lóa, Dung Ân giơ tay che trước trán. Nghiêng người, vị trí bên cạnh không có một ai, cô vươn tay ra sờ, cũng không có dấu vết của người nào nằm qua.

“Cốc cốc,” bên ngoài vọng lại tiếng gõ cửa, “Dung tiểu thư, cô đã tỉnh chưa ạ?”

Dung Ân yên lặng nằm trên giường, “Vương Linh, vào đi.” Giọng nói cô khàn khàn, vừa mở miệng đã đau rất.

Vương Linh vội mở then cửa đi vào, “Cô sáng giờ cũng chưa ăn gì, bây giờ xuống dưới ăn chút gì đi ạ.”

Dung Ân kéo chăn đến vai, “Tôi không đói, cô ăn một mình đi.”

“Dung tiểu thư, cô sao lại vậy, tôi thấy cô hình như không được khỏe.”

“Không sao,” Dung Ân vui mặt trong chăn, giọng nói cũng trở nên rất buồn, “Em ra trước đi, tôi muốn ngủ chút.”

Sau khi Vương Linh chưa đi được bao lâu, Dung Ân đã đứng dậy, cô đến bên ban công gọi điện cho ông chủ, muốn xin nghỉ mấy ngày, giọng điệu đối phương không dễ chịu lắm, nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận.

Trong thời gian đó Vương Linh lên xem cô mấy lần, hình như cũng không yên tâm, chỉ sợ xảy ra chuyện gì. Cũng may Dung Ân chỉ ngồi trên ban công, tuy là chỉ duy trì một tư thế, nhưng có vẻ rất yên lặng.

Xe của Nam Dạ Tước cho đến khi màn đêm đã buông xuống mới về đến Ngự Cảnh Uyển, hai ngọn đèn đưa tới, Dung Ân mới thu tầm mắt, đứng dậy quay trở về phòng.

Lúc xuống lầu, Vương Linh đã chuẩn bị xong bữa tối, “Dung tiểu thư, ăn cơm thôi.”

Nam Dạ Tước cởi bỏ áo khoác, ngồi vị trí đối diện Dung Ân, giữa chân mày anh nhíu lại, Vương Linh đem chén cơm đã múc sẵn để tới trước mặt anh, đầu người đàn ông cũng không ngước lên, Dung Ân dùng đũa khảy vài hạt cơm, không khí trên bàn ăn ngột ngạt mà âm trầm.

Cô không có khẩu vị, mùi máu tanh trên người tuy là đã rửa sạch, nhưng vẫn còn lưu lại trong cánh mũi, Dung Ân gấp đũa vài đũa thức ăn, nhét vào trong miệng nhai, vừa nuốt vào, đã bị mắc xương cá.

“Khụ khụ...”

“Dung tiểu thư, chị làm sao vậy?” Vương Linh bỏ chén trong tay xuống.

Dung Ân khó chịu bụm lấy miệng, gương mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nước mắt rơi lã chã, chiếc xương cá đó giống như đâm sâu vào trong cổ họng, nuốt không trôi, cũng không khạc ra được. Mỗi một hơi thở cũng đau đến trong tim, Nam Dạ Tước không khỏi để chén cơm xuống, “Vương Linh, mau đi lấy dấm.” Anh đứng dậy đến bên cạnh Dung Ân, tay phải vòng qua sau lưng cô, đặt lên bờ vai cô, Vương Linh nhanh chóng mang chén dấm tới, Nam Dạ Tước đỡ lấy chén, “Nào, uống nó đi.”

Dung Ân buông cánh tay đang bụm miệng ra, đôi mắt cô đỏ hoe, nước mắt không ngừng rơi, Nam Dạ Tước đưa chén dấm vào bờ môi cô, đem dấm rót vào, bàn tay to lớn của anh giữ lấy cằm dưới kéo ra, vị chua kích thích đến gai vị của lưỡi, Dung Ân khó chịu đẩy tay anh ra, cúi người không ngừng nôn ra.

Nhưng chiếc xương cá kia vẫn còn kẹt cứng trong đó, hình như còn tiến sâu hơn vào thực quản, Dung Ân không khỏi sợ hãi, cảm giác bị đâm vào đó làm cô không biết phải làm sao, Vương Linh thấy cô như vậy, cũng lo lắng lên, “Dung tiểu thư, cô uống dấm vào nhanh lên.”

Tuy rằng khó uống, nhưng Dung Ân vẫn cứ bịt mũi uống hết phân nửa chén, cô có thể cảm giác được chiếc xương cá đó vẫn còn mắc chặt, ngoan cố vô cùng, “Không được...”

Vừa nói chuyện, hình như lại sâu vô thêm vài phân, Nam Dạ Tước thấy vậy, vội vàng kêu Vương Linh đem áo khoát của mình đưa tới, “Chúng ta đi bệnh viện.”

Trên đường, xe thể thao nhún ga điên cuồng, Dung Ân không dám thở. Mỗi một hơi thở, xương cá liền đâm vào một phân, sau khi đến bệnh viện, người đàn ông vẫn cứ bá đạo như cũ, sau khi đậu xe bên đường một cách bừa bãi, liền kéo lấy tay Dung Ân sai bước vào trong cửa.

Cô chỉ lo theo sau Nam Dạ Tước, người đàn ông không xếp hàng cũng không lấy số, xông thẳng vào phòng khám, trong đó còn có bệnh nhân khác, cô y tá phụ trách kiểm tra số thứ tự đưa tay ra cản, “Mấy người số mấy?”

Nam Dạ Tước đẩy tay cô ra, kéo Dung Ân qua để cô ngồi trên ghế, “Mau lại đây coi coi, cô ấy bị mắc xương cá rồi.” Hoàn toàn là thái độ làm chủ thiên hạ, giọng điệu ra lệnh.

Những người xếp hàng khác bắt đầu bất mãn, Dung Ân tuy là khó chịu, nhưng cũng không khỏi ngượng ngùng, cô muốn đứng dậy, nhưng lại bị Nam Dạ Tước phía sau đè chặt bả vai.

“Thế bệnh lý đâu?”

“Không có.”

“Không có thì đi ra lấy số,” y tá chưa được hai mươi tuổi đầu, nhưng đối với dạng người như vậy, cô cũng mềm rắn không tha, “Anh coi người ta cũng xếp hàng đó, nếu ai cũng giống mấy người chen ngang hàng như vậy, thì còn có trật tự gì đáng nói nữa không?”

Dung Ân ngồi không yên, đứng lên, “Xin lỗi nhé...”

Cô khó chịu đến mức giọng nói cũng lạc mất, Nam Dạ Tước thấy vậy, gương mặt lạnh lùng ẩn cô ngồi lại, “Tôi đi lấy số.”

Nói xong, thân hình cao to từ trong cánh cửa nhỏ hẹp chen ra ngoài, Dung Ân ngồi trên ghế, nhìn thấy người đàn ông đi đến phía trong đại sảnh, xem ra anh từ trước đến nay chưa bao giờ đi bệnh viện một mình, xuyên qua những hình ảnh mờ mờ, Dung Ân đột nhiên thấy mắt mình cay xót, từ trước đến nay, nguyện vọng của cô đều rất giản đơn. Trong đó có một nguyện vọng, chính là khi đến bệnh viện, có thể có người nào đó cùng đi, rất nhiều người đều có tâm lý sợ hãi khi đi khám bác sĩ, Dung Ân cũng có, ánh mắt của cô theo đó dán lên người Nam Dạ Tước, nhưng lần này, cô lại không sợ.

Người đàn ông rất lâu sau mới quay lại, thấy vẫn còn chưa đến lượt Dung Ân, liền nổi giận, “Rốt cuộc mấy người có khám bệnh không vậy, không thấy cô ấy khó chịu đến thế nào sao?”

Trong phòng khám còn có hai người bệnh đang đứng xếp hàng đằng trước, cô y tá nhận lấy số trên tay anh, “đội thêm chút đi.”

Nam Dạ Tước lấy bóp da ra, lấy tiền mặt trong túi ra để trên bàn làm việc, “Tôi mua cái số này được chưa, cầm lấy tiền rồi đi nhanh lên, đừng có chọc tôi.”

Vốn dĩ bệnh nhân đến phòng khám này đều là bệnh nhẹ, ai có thể thấy cả xấp tiền dày cộm đó mà không động lòng được, bệnh nhân đang được bác sĩ khám cho vội đứng lên giật lấy, tay chân nhanh chóng cầm lấy tiền, “Được, được, mấy người xem trước đi, tôi cùng lắm đi lấy số lại.”

“Ây... mấy người này...” cô y tá mắt chữ A mồm chữ O, sau khi Nam Dạ Tước đuổi mấy người đó ra liền đóng cửa phòng khám.

Bác sĩ hỏi sơ qua tình hình, lấy ngọn đèn nhỏ bên cạnh ra hiệu Dung Ân há miệng, ông ta đại khái có thể nhìn thấy chỗ xương mắc vào, ông bác sĩ già bình tĩnh ung dung cầm lấy một cái kẹp inox nhỏ.

Một tay ông giữ lấy cằm Dung Ân, cô hồi hộp nắm chặt hai tay thành nắm đấm để trên đầu gối, cái kẹp vào sâu, hai tay Dung Ân mở ra rồi lại nắm lấy quần, bác sĩ tìm thấy chỗ bị mắc xương, “Mắc hơi bị sâu, nhin chút nha, lấy ra sẽ làm rách cổ họng chút, hơi đau.”

Nam Dạ Tước nghe vậy, ngồi xuống bên cạnh Dung Ân, bàn tay to lớn của anh đưa qua nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn để vào lòng bàn tay, lúc này mới phát hiện ra cả bàn tay cô đều bị mồ hôi làm ướt hết cả.

148. Chương 129

Chương 129: Nam Dạ Tước, xin lỗi.

Editor: Winnie

Beta: Paris

Dung Ân nắm chặt lấy tay anh, thon dài, đốt xương rõ ràng. Xương cá khi lấy ra rách một đường trong cổ họng, cô đau đến nỗi liên tục nắm chặt ngón tay Nam Dạ Tước. Lúc bác sĩ rút cây kẹp ra, còn có thể thấy rõ máu dính trên xương cá.

“Được rồi, uống chút thuốc thanh đàm là không sao rồi.”

Dung Ân nuốt nước miếng, tuy là còn rất đau, nhưng so với cảm giác đau đớn khi mắc xương, đã thấy đỡ hơn rất nhiều.

“Cảm ơn bác sĩ.”

Ánh mắt y tá nhìn hai người một lượt, mở cửa phòng khám ra, bệnh nhân chờ đợi bên ngoài liên tục tiến vào, Nam Dạ Tước nắm lấy tay Dung Ân dẫn cô ra ngoài, bàn tay nhỏ nhắn của cô ngoan ngoãn nằm trong bàn tay to lớn của anh, mười ngón tay đan xen, ở trong mắt người khác mà xem, như thế nào cũng là một cặp đôi hạnh phúc.

Trời đã rất tối, đi ra đến cổng lớn bệnh viện, lúc gió lạnh thổi đến trước mặt, trong ánh mắt Nam Dạ Tước hình như đã sáng rõ lên không ít, ánh mắt lướt qua nơi những ngón tay đan nhau của hai người, Dung Ân không đẩy ra như trước kia, những ngón tay cô mềm mại tròn trịa như vỏ sò pha lê lộ ra ôm lấy bàn tay Nam Dạ Tước, người đàn ông cảm nhận được độ ấm trong lòng bàn tay cô, khi bước xuống bậc thang, lại buông tay ra.

Cánh tay Dung Ân chỉ cảm giác bị buông xuống, về sau, liền thấy trống rỗng buong bên chân. Không còn hơi ấm của anh, những ngọn gió lạnh bèn liền theo ống tay áo cô mà len vào. Nam Dạ Tước đi đằng trước, bóng dáng cao to bị đèn đường kéo thành một đường rất dài, Dung Ân trên đường đều là đi theo bóng của anh, anh đi nhanh, cô cũng đi nhanh, anh đi chậm, cô cũng đi chậm. Cổ họng vẫn còn rất đau, ngay cả thở cũng cảm thấy đau, cũng giống như bộ dạng cô hiện giờ vậy.

Hai người lần lượt lên xe, Nam Dạ Tước không khởi động xe ngay lập tức, hai tay anh đặt trên tay lái, sau khi ngón trở khê gõ mấy nhịp, lúc này mới lái xe rời khỏi.

Giữa họ rất ít khi nói chuyện, dù cho là ngủ chung một giường, nhưng đến tối từ trước đến nay cũng không nói chuyện.

Tin tức liên tục của nhiều ngày, đều liên quan đến tập đoàn Viễn Thiệp, tổng giám đốc Trần Kiều trước nhiệm kỳ liên quan đến việc buôn lậu, buôn bán ma túy... Luận theo tội danh mà xử phạt, cuối cùng bị phán xử ở tù chung thân.

Nam Dạ Tước dùng phương thức của anh để đẩy Trần Kiều vào tù, loại công bằng này đối với anh mà nói không đáng gì so với công sức của anh. Dung Ân ngồi trước tivi, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc, tuy rằng thời gian đã cách lâu như vậy, nhưng suy nghĩ kỹ lại, vẫn sẽ cảm thấy đau lòng.

Diêm Việt đi rồi, cứ giống như lúc đầu cô công anh ấy từ trên núi xuống như vậy, lúc ra đi thật sự rất yên lành, đối với Diêm Việt mà nói, ký ức của anh sẽ vĩnh viễn dừng tại điểm đó, không tỉnh lại sẽ càng tốt hơn.

Rất nhiều sự việc đều là theo mây trôi nước chảy, chỉ có Dung Ân và Nam Dạ Tước, vẫn cứ dậm chân tại chỗ như cũ mà không tiến.

Dung Ái cũng đã hỏi A Nguyên cả nửa buổi trời, mới tìm đến được Ngự Cảnh Uyển, nơi đây không gian thanh nhã, ngay cả cô nhìn thấy cũng không khỏi yêu thích, ấn chuông cả nửa buổi, mới có người ra mở cửa, ngay cả việc chào hỏi cô cũng không có liên tiền thẳng vào làm như không có người, cởi bỏ đôi dày cao gót kim cương ười mấy phân, thay vào đôi dép lê của Dung Ân tại lối vào.

“Ê.....cô là ai vậy, sao lại.....” Vương Linh đuổi theo, nhưng lại không ngờ rằng Dung Ái đưa túi xách trong tay cô về phía mình, “Giúp tôi treo nó lên.”

“Cô này sao lại vậy, cô còn không đi ra tôi kêu người đó...”

Dung Ân xoay người, đôi tay vòng trước ngực, đôi mắt nheo lại đầy ngạo mạn, góc miệng tỉnh xảo sơn một màu son nước tươi đẹp, đứng đó, đứng chói lóa cả mắt. “Cô kêu đi, trước khi kêu tốt nhất là cô nên làm rõ tôi là ai, còn nữa, tôi không phải là Ê, tôi là Dung Ái.”

Vương Linh chẳng thèm màn đến cô là cái gì Ê hay là Dung Ái gì, “Mời cô ra ngoài.”

Độ cong của khoeo mắt cô gái cong xuống, cô theo tấm thảm đi đến trước cầu thang, Vương Linh đã quay ra đến phòng khách gọi điện cho Nam Dạ Tước, “A lô, cậu chủ...”

Dung Ái đi lên cầu thang, sau lưng là Vương Linh đem tình hình bên này thông báo với người ở đầu dây bên kia, “Cô ấy nói, cô ấy tên Dung Ái.”

Nam Dạ Tước yên lặng một lúc liền nói, “Tôi sẽ về ngay.”

Trong phòng chính của lầu hai truyền đến tiếng tivi, Dung Ân đang tháo hết bao gối ra giặt giũ, cô mặc một bộ đồ ở nhà màu hồng, mái tóc dài buộc sau đầu, kết thành kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản nhất, ánh nắng mặt trời chiếu qua cửa sổ sát đất vươn lại trên những sợi tóc của Dung Ân, làm cả người cô thoát ra một khí chất an tường, Dung Ái đi đến trước cửa, đưa mắt nhìn gương mặt nghiêng của cô, nhận ra ngay.

Dung Ân đem đổi bộ áo chần mới, quay đầu, thì nhìn thấy một người con gái nghênh ngang đứng ở cửa.

Cô đứng thẳng người, “Cô là ai?” “Còn cô lại là ai?” Thần sắc Dung Ái kiêu căng, đôi chân dài miên man mang một đôi vớ đen, mái tóc xoăn gợn sóng càng thể hiện rõ vẻ gọi cảm không đúng với tuổi tác.

Vương Linh đã đuổi kịp lên lầu hai, cô cẩn thận dè dặt đi tới, “Vị tiểu thư này, cậu chủ mời cô đợi ở lầu dưới, cậu ấy sẽ về ngay.”

Dung Ái đứng đó không động đậy, “Nơi này cũng giống như nhà tôi vậy, tại sao tôi phải đi xuống,” Cô thẳng người, đi đến trước mặt Dung Ân, ánh mắt đảo qua một vòng, A Nguyên nói không sai, Nam Dạ Tước quả nhiên là ở chung với cô ta ở đây, “Tôi hỏi cô, lúc đó khi cô đưa chiếc đĩa CD giao đến tay người khác, cảm giác như thế nào?”

Dung Ân ngơ mắt tròn tròn, xoay mặt đi, thiếu chút nữa là mặt đối mặt đã dính lấy nhau, tia nhìn Dung Ái có ý cười, nhưng ánh mắt lại rất lạnh lùng, tràn đầy sự khinh bỉ và u ám, “Đừng nghĩ là bây giờ anh ấy chưa làm gì với cô, thì trái tim cô có thể yên tâm, không dễ dàng như thế đâu.”

Tay Dung Ân cầm lấy một góc gra giường, “Cuộc điện thoại lúc đó, là cô gọi?”

Cô gái có chút sững sốt, nhưng lại không phủ nhận, “Tôi chỉ là muốn cảnh cáo cô thôi, không ngờ cô to gan thật, còn dám ở lại đây, nếu bây giờ cô ngoan ngoan mà rời khỏi, ít nhất còn có thể bảo đảm an toàn cho bản thân...”

Chuyện này một khi đã bị Sở Mộ biết được, lúc đó Dung Ân sẽ gặp phiền phức to rồi.

“Tôi đi hay không là chuyện của tôi, không cần lòng tốt của cô nhắc nhở,” Dung Ân quay người lại, đứng đối mặt với cô ta, “Nếu như cô đang đợi anh ấy, thì xuống lầu đợi đi.”

“Cô dựa vào cái gì...”

“Dung Ái.” Nam Dạ Tước vốn dĩ là đang trên đường về nhà, nhận được điện thoại của Vương Linh, thì tự nhiên tăng tốc độ, “Sao em lại đến đây?”

“Tước, anh bỏ một mình em trong căn nhà rộng lớn đó, đi đâu cũng không nói em một tiếng, em tất nhiên là sợ, không ngủ được..... Đương nhiên là qua đây rồi.” Dung Ái mang đôi dép lê đi đến bên cạnh Nam Dạ Tước. Hai tay níu lấy cánh tay anh, lắc nhẹ vài cái.

“Em lại không phải là con nít.”

“Nhưng anh đã hứa với bác gái là phải chăm sóc tốt cho em cơ mà, đúng rồi, người này là ai vậy? Anh còn chưa giới thiệu cho em biết đó.” Dung Ái giương cằm lên, một gương mặt trang điểm tinh xảo đang hướng đến Dung Ân.

Cô đang kéo ga giường trong tay qua, ý nghĩa trong lời nói Dung Ái rất rõ ràng, có thể ngang nhiên đi vào Ngự Cảnh Uyển như vậy, tất nhiên phải có mối quan hệ không đơn giản với Nam Dạ Tước. Đôi tay cô vuốt thẳng lại ga giường mới thay, động tác không nhanh không chậm, đầy mắt trong suốt. Tuy rằng người bên cạnh không thể nhìn ra được lúc này cô đang nghĩ như thế nào, nhưng động tác không ngừng được lặp lại của cô, đã bộc lộ ra tâm trạng hoang mang của cô.

Nam Dạ Tước liếc mắt, ánh mắt rất nhạt, anh thuận miệng nói, “Chẳng lẽ em nhìn không ra sao?”

Từ đáp án lập lờ nước đôi này Dung Ái đã ngửi được một mùi vị khác thường, cánh mũi cô khê hừ, tuy là đã đoán được ý gì, nhưng vẫn giương miệng nói, “Tức, anh nuôi nhiều phụ nữ thật đấy, cô ấy cũng được tính là một trong số đó chứ hả?” Đôi tay Dung Ân đang nhét trong ga giường cứng lại, nắm lại thật chặt.

Nam Dạ Tức không nói một lời nào, trong cách nhìn của cô, anh không nói, có nghĩa là đã thừa nhận rồi.

Người đàn ông dẫn Dung Ái xuống lầu, Vương Linh đi vào trong phòng ngủ, “Dung tiểu thư, những việc này cô cứ căn dặn tôi là được rồi, cần gì phải tự tay làm ạ.” Đi đến lầu dưới, đôi tay Dung Ái vẫn còn khoác lên Nam Dạ Tức, đôi mắt phượng hẹp dài của anh liếc qua, “Đừng tưởng là anh không biết em đang có tâm ý gì ở đây, muốn giỡn với anh à, em còn non lắm, đi về đi.”

Dung Ái bĩu môi, “Tức, anh nói gì vậy?”

Nam Dạ Tức rút hai tay ra, “Sau này em đừng đến nơi này nữa, Dung Ái, em với anh tình cảm qua lại cũng không phải ngày một ngày hai, nên biết tính của anh, những cái khác anh có thể tùy em tự do, nhưng Ngự Cảnh Uyển này thì không được, đây là nơi duy nhất anh có thể sống qua những ngày tháng bình thường nhất, hiểu không?”

Đôi mắt Dung Ái tràn ra vẻ không cam lòng, hai tay cô nắm sau lưng, sắc mặt có chút khó coi, “Chẳng qua là em ở đó nhàm chán quá thôi, nếu đã như vậy, thì em về vậy, nhưng anh phải hứa với em, hôm khác tặng quà em coi như là bồi thường.”

“Được.” Nam Dạ Tức hào phóng đáp ứng, anh trước nay đối với tiền không hề keo kiệt.

Dung Ái đi không bao lâu sau, Vương Linh từ trên lầu đi xuống, Nam Dạ Tức ngồi trên sofa, cũng không đi lên lầu hai cho đến khi ăn cơm tối, Dung Ân mới xuống.

Trong phòng khách yên tĩnh không tiếng động, Vương Linh cũng đã quen rồi, đây chính là cách thức hai người họ chung sống mỗi ngày.

Ăn cơm xong lên lầu, tắm rửa xong. Lúc Nam Dạ Tức tắt đèn, Dung Ân đang quay lưng về phía anh mà ngủ. Không biết là đã thật sự ngủ rồi hay là giả vờ ngủ, anh có thể nghe thấy tiếng Dung Ân thở nhẹ nhẹ, giống như là đang đè nén gì đó.

Trong phòng vẫn là một mảng tĩnh mịch như cũ, tối như mực, Dung Ân mở mắt, cô nằm nghiêng người không dám phát ra một tiếng động nào, những ngày qua, Nam Dạ Tức hình như không chủ động nói chuyện với cô, cô thì cũng không mở miệng.

Thật ra, từ trước đến nay trong lòng Dung Ân luôn bị đè nén bởi một tảng đá rất lớn, từ sau khi biết được sự thật về sự ra đi của Diêm Việt, thì vẫn luôn đè nén nỗi buồn bực trong lòng đến thở không ra hơi.

Cô trở mình, có thể cảm nhận được cả giường đều run lên, cô nằm ngay lại, động tác trở nên cẩn thận dè dặt hơn, cánh tay đụng vào lưng người đàn ông, hơi thở anh trầm ổn, có lẽ là ngủ say rồi.

“Nam Dạ Tức.....” giọng nói cô như thì thầm, lấy hết can đảm mới gọi được tên người đàn ông, nhưng đối phương vẫn không mấy may phản ứng.

Dung Ân trăn trở khó ngủ, cuối cùng, mặt đối diện với lưng người đàn ông mở miệng nói, “Xin lỗi....”

Tiếng nói đó chứa đựng sự áy náy, đi thẳng vào trái tim người đàn ông, nhưng anh vẫn giữ dáng vẻ như trước, một chút cũng không nhúc nhích. Dung Ân biết anh đã ngủ say, thật ra, cô cũng chỉ dám nói ra những lời này sau khi anh đã ngủ thật say, một câu xin lỗi thì đã là gì chứ? Nó trả không nổi vết thương sâu nặng mà phát súng đó mang lại.

Dung Ân trở mình, hai người ngủ đưa lưng về phía nhau.

Người đàn ông mở mắt, tuy là xung quanh đều đen như mực, nhưng một đôi mắt hiện ra sáng rực trong bóng đêm.

Giương mặt anh tuần tú gổi lên cánh tay, đối với Dung Ân, anh không mang nỗi hận thù sâu nặng như người ta tưởng tượng, lúc trước là tự bản thân anh đã yêu, hôm nay dù cho vật đổi sao dời ra sao đi chăng nữa, những gì lưu lại trong lòng Nam Dạ Tức, nhiều hơn nữa, thật ra là một loại oán giận.

Nó đã đóng chiếm thật sâu trong tận đáy lòng người đàn ông, không sao xua đi được.

Qua một lúc lâu sau, Dung Ân cũng đã ngủ, đang trong lúc mơ mơ màng màng, lại cảm thấy cơ thể rất nặng, giống như bị người ta đè lên vậy.

149. Chương 130

Chương 130: Chuyện đứa con, là gạt anh đó

Editor: Paris

Beta: Paris & Winnie

Dung Ân nhẹ giãy giụa tay chân, bất đắc dĩ bị đè lên rất nặng nề, cô chỉ cho là đang nằm mơ, vừa mới mở miệng, đã cảm thấy một mùi hương thơm của nước hoa xộc đến cánh mũi, miệng bị bịt chặt, tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông cùng với cảm giác đau nhói lan tràn ở đầu lưỡi cô.

Trong đầu Dung Ân “Oanh” một tiếng giống như bị nổ tung, cô vội vàng mở mắt ra, quần ngủ sớm bị tụt xuống, cô bị hôn đến nỗi đầu óc choáng váng, Nam Dạ Tước đem quần áo trên người cô đẩy lên cần cổ Dung Ân, rồi thuận theo hai cánh tay cô đẩy lên trên. Khi đẩy tới khuỷu tay, động tác anh ngừng lại, hai tay cô bị trói buộc ở phía trên, cảm giác giống như là bị cổ ý trói chặt.

Nam Dạ Tước lâu rồi không chạm vào cô, lần trước cũng chỉ là thừa lúc Dung Ân hôn mê, trong lòng anh đã sớm chất chứa dục vọng bấy giờ càng lúc càng bành trướng, toàn thân căng cứng đến đau đớn. Nếu như không phải câu xin lỗi vừa rồi của Dung Ân, cơn giận này anh vẫn còn phải nuốt nhịn, bởi môi mỏng nóng bỏng chuyên chọn những nơi nhạy cảm của Dung Ân, anh biết rõ sự lạnh cảm của người phụ nữ này đối với vấn đề tình dục, người đàn ông dự định dập tắt ngọn lửa trong người trước đã rồi nói sau.

Anh cúi người cắn lên trước ngực Dung Ân, chiếc chăn đã rơi xuống đến thắt lưng, Dung Ân cảm thấy rất lạnh, hơn nữa người đàn ông làm khó mình, vết cắn này rất sâu, cô đau đến nỗi cong hai đầu gối lên, chính vì động tác này, làm cho Nam Dạ Tước thuận lợi hơn đem thân thể to lớn chen vào giữa đùi cô.

Anh ở trước ngực cô mút mạnh, tạo ra âm thanh vô cùng mập mờ, Dung Ân không nhìn thấy mặt của đối phương, chỉ cảm thấy cả người mình đều nóng lên, người đàn ông theo đường cong ngực cô hôn đến cổ cô, một chút, lại thuận theo động mạch cổ của Dung Ân rồi trở lại trên mặt cô, anh thò đầu lưỡi ra, trêu chọc từng dây thần kinh trong cô. Hai tay Nam Dạ Tước giữ chặt lấy mặt Dung Ân, anh luôn thích như vậy, lúc hôn môi, không để cho cô có cơ hội tránh đi.

Người đàn ông khẽ cắn cằm Dung Ân, hàm răng khẽ dùng sức, cô cảm thấy có chút đau.

“A... Nhẹ một chút...”

Nam Dạ Tước giống như là không nghe thấy, hai tay trở lại trước ngực Dung Ân, lực đạo của anh rất mạnh, làm cho chỗ mềm mại của cô bị xoa bóp thành các loại hình dáng trong lòng bàn tay của chính mình, người đàn ông trở lại bên môi cô, nụ hôn nhỏ vun hôn lên khóe miệng Dung Ân, anh không vào sâu, chỉ là phối hợp với động tác trên tay.

Anh rõ ràng có thể cảm giác được, Dung Ân cũng không bài xích như trước, mặc dù sẽ không chủ động, nhưng ít ra đã làm tốt chuẩn bị tiếp nhận.

Lúc anh tiến vào, hai tay không khỏi nhéo hai chân của Dung Ân, anh dùng sức mở nó ra, để chính mình có thể vùi sâu vào, Dung Ân cắn môi, đã cảm giác được giống như bị xé toạc ra, ở trong quá mức đầy đủ, sự kết hợp như vậy, luôn phù hợp hoàn mỹ như thế.

Nam Dạ Tước không khỏi gầm nhẹ, hai tay đem chân của Dung Ân gấp trước ngực cô, sự chặt khít bên trong ấy suýt làm anh mất khống chế, trên đời này, cũng chỉ có người phụ nữ này mới có thể làm anh điên cuồng như vậy.

Trong không khí tràn ngập mùi vị tình dục âm áp, xen lẫn mùi vị mập mờ, Nam Dạ Tước lấy hai chân Dung Ân quần lên thắt lưng anh, anh thích tư thế này, vừa sâu vừa chặt, đôi tay cô níu chặt lấy ga giường dưới thân, cắn chặt khoe miệng, chính cô cũng xấu hổ khi nghe thấy tiếng rên rỉ nhỏ vụn khi nó bật ra khỏi miệng.

Nam Dạ Tước cảm dục đã lâu, tất nhiên là vô cùng mạnh mẽ.

Dung Ân chỉ cảm thấy toàn thân đều rã rời, đến sau nửa đêm, cô cảm giác được ở bụng dưới truyền đến cơn đau, nhưng người đàn ông không có ý dừng lại, “Nhẹ một chút, đau quá...”

Tiếng cô cầu xin nường tay lọt vào tai Nam Dạ Tước, lại càng giống như sự đáp lại vô cùng kiều mị, anh luật động càng mạnh, sau khi va chạm mấy lần liên tục, đến khi sắp phóng thích, lại kịp thời rút ra, Dung Ân chỉ cảm thấy bụng dưới mình ẩm ẩm, người đàn ông cúi người, nằm bên cạnh cô.

Mùi vị tình dục rất nồng, vừa dính vừa ướt, Dung Ân phát giác được động tác của người đàn ông, cô nhớ rõ, lúc trước anh đều phóng thích trong cơ thể cô, bất luận cô có nguyện ý hay không, anh nói, muốn cho Dung Ân mang thai con của mình.

Tiếng thở dốc của Nam Dạ Tước càng dồn dập, Dung Ân chỉ cảm thấy nơi bụng dưới đau đớn, cảm giác giống như là tới tháng, cô cuộn hai chân lên, người đàn ông từ đầu đến cuối không nói với cô một câu nào, Dung Ân vốn là muốn nói chuyện đùa nhỏ với anh, nhưng thấy thái độ anh lãnh đạm như vậy, cũng không mở miệng, nghĩ thầm đợi sau này có cơ hội mới nói, Nam Dạ Tước vào phòng tắm, tắm rửa xong, rất nhanh liền ngủ say. Buổi sáng khi thức dậy, chỉ thấy Dung Ân nằm dựa lưng về phía anh, đôi vai khẽ run, tựa hồ có cái gì đó không đúng.

Anh đứng dậy, mặc quần áo vào sau đó trở về bên cạnh giường, hai tay Dung Ân đè chặt bụng, sắc mặt mơ hồ hiện ra vẻ khó coi.

“Em làm sao vậy?” Người đàn ông cuối cùng cũng không thể làm được vẻ mặt không quan tâm.

Dung Ân mở hai mắt mông lung ra, cũng không cảm thấy rất đau, nhưng cả người đều cảm thấy không thoải mái, ở bụng dưới còn có cảm giác đau, cô lắc lắc đầu, “Tôi không sao.”

Nam Dạ Tước thấy cô chỉ ôm bụng, thì vén cái chăn cô đang đắp trên người lên, ánh mắt rơi xuống bắp đùi trắng nõn trơn bóng của Dung Ân, đôi mắt anh âm trầm, “Tại sao lại có máu?”

Dung Ân nghe vậy, bản thân cũng giật nảy mình, cô theo tầm mắt Nam Dạ Tước nhìn xuống, quả nhiên có vết máu loang lổ, mặc dù không nhiều lắm, nhưng mà nhìn thấy vẫn giật mình, hơn nữa, “cái đó” của cô đã hết, “Tôi... tôi cũng không biết.”

Nam Dạ Tước xoay người, từ trong tủ quần áo lấy quần áo của Dung Ân ném qua, “Mặc vào, anh đưa em đi bệnh viện.”

Dung Ân ngồi dậy, thì cảm thấy dưới bụng truyền đến cảm giác đau đớn rất rõ ràng, cô không nghĩ gì, liền đi theo sau lưng Nam Dạ Tước.

Đi bệnh viện đó, rất gần Ngự Cảnh uyển, Dung Ân thấp thỏm bất an ngồi trước mặt bác sĩ, bác sĩ trung y lớn tuổi đó giờ mắt kiếng lên, “Lần trước kinh nguyệt là lúc nào?”

Dung Ân suy nghĩ, trả lời.

“Đi siêu âm đi, đến lâu hai trả tiền, lâu năm là phòng siêu âm.”

Lần này không phiền phức như lần trước, ở trên đường Nam Dạ Tước đã sắp xếp xong, cho nên Dung Ân rất nhanh có thể lấy được bản xét nghiệm trở lại phòng khám.

Sắc mặt người đàn ông trầm trọng, anh nhớ tới lần trước vào đêm hôm đó, nói không chừng, là Dung Ân mang thai rồi, mà lần ra máu này...

Nam Dạ Tước nhíu chặt hai đầu lông mày, bác sĩ nhìn bản xét nghiệm, ánh mắt quét lên mặt người đàn ông, rơi xuống bụng Dung Ân, “Không có gì đáng ngại, chỉ là vòng tránh thai bị rơi ra, đợi lát nữa đặt lại là được.”

“Cái gì vòng tránh thai?” Giọng nói người đàn ông trầm thấp, tối tăm, trong sự bình tĩnh có hàm chứa những cơn sóng ngầm.

Lúc trước Dung Ân nghĩ tới sẽ tháo nó xuống, nhưng cứ luôn kéo dài thời gian không đi bệnh viện, hai tay cô đặt trên bụng, đầu cúi xuống.

“Này...” Bác sĩ già trung y giờ mắt kính lên, “Vòng tránh thai này được đặt ít nhất cũng được một năm rồi, trong khoảng thời gian này bị rơi ra cũng là chuyện bình thường thôi, không có việc gì, thật sự không có việc gì, đừng lo lắng...”

Ông ta cho rằng Nam Dạ Tước lo lắng, vội vàng an ủi, hận một nỗi không thể vỗ ngực bảo đảm.

Một năm.

Trong con mắt điên cuồng của người đàn ông, thâm trầm gợn sóng, đáy mắt anh bắt đầu tỏa ra nét cười lạnh lùng, nếu là trên một năm, lúc trước, thì làm sao có thể có đứa con đó? Tại bến tàu, cô điên cuồng mà gào thét như thế chỉ để cho anh chết không được nhắm mắt, chẳng lẽ, ngay cả chuyện đứa con cũng là do cô thù dặt ra sao?

“Cái đó... Các cháu có dự định có con không? Muốn tháo ra hay là còn tiếp tục đeo?” Bác sĩ lại chen miệng vào.

“Em thích đeo phải không?” Khóe miệng Nam Dạ Tước câu nhẹ, nhưng lại tà ác vô cùng, “Vậy thì cho cô ấy mang tám cái, mười cái luôn đi, Dung Ân, em không muốn có con của anh, anh cho em biết, anh cũng coi thường việc lại cho em mang thai con của anh!”

Hành động tối hôm qua của anh, đã nói lên quyết định này của anh.

Nam Dạ Tước bỗng nhiên đứng dậy, khống chế một cánh tay của Dung Ân kéo cô về hướng khoa ngoại.

“Nam Dạ Tước, anh muốn làm gì?” Dung Ân đứng dậy giãy giụa, lại bị người đàn ông lôi cánh tay kéo về phía trước, thân thể cô gầy yếu, sao chịu nổi sự giày vò này của anh, “Anh thả tôi ra!”

Cánh tay dài của Nam Dạ Tước ôm lấy eo của Dung Ân, đem cô thuận theo mặt đất trơn bóng kéo lê về phía trước, cô biết rõ người đàn ông đang tức giận, “Lúc ấy anh muốn cho tôi mang thai con của anh, khi đó, trong lòng tôi chỉ có việc báo thù, rồi tôi tự đến bệnh viện đặt vòng tránh thai luôn...”

“Vậy chuyện đứa con thì sao?”

Người đàn ông đột nhiên dừng bước chân, quay đầu lại, một đôi mắt đỏ ngầu đầy máu, thân thể Dung Ân bị anh giữ chặt trong khuỷu tay, không thể động đậy, “Tôi... Tôi gạt anh đó.”

“Các người làm gì đó? Nơi này là bệnh viện, ồn ào vậy còn ra thể thống gì?” Cửa lớn ở một phòng ngoại khoa khác được mở ra, cô bác sĩ từ bên trong đi ra ngoài nói.

Dung Ân cảm giác được thân thể bị đẩy mạnh về phía trước, vừa vịn dụng vào ngực trước cô bác sĩ mới vừa bước ra ngoài, bộ dạng hung dữ của Nam Dạ Tước không ai dám trêu chọc vào, “Đi vào, đặt vòng tránh thai cho cô ta.”

Bác sĩ kia dìu Dung Ân suýt chút nữa bị ngã đứng dậy, cô kinh ngạc đứng ở cửa, trong ánh mắt lộ tâm trạng phức tạp khó nói. Dung Ân nuốt lại những uất ức trong ngực xuống, đẩy cánh cửa kia ra rồi đi vào.

Bác sĩ còn đứng ở cửa, Nam Dạ Tước nóng nảy ngồi xuống cái ghế bên cạnh, hai tay chọc vào tóc màu nho tím, người đàn ông suy nghĩ một lát, vẫn là ngẩng đầu lên nói, “Khoan đã.”

Bác sĩ mới xoay người qua chỗ khác lại xoay người trở lại.

“Tháo cái vật đó xuống đi.”

Cô bác sĩ đi vào, cửa phía sau bị đóng rầm, Nam Dạ Tước đứng thẳng, mở hai tay ra đặt trên ghế dựa, anh gác một chân lên, sắc mặt so với lúc trước, cũng ảm đạm đi rất nhiều.

Dung Ân đã nằm trên bàn phẫu thuật, bác sĩ cẩn thận kiểm tra chỗ rơi vòng tránh thai, “Không cần lo lắng, tình huống như thế cũng hay xảy ra, đoán chừng là do dùng sức quá mạnh,” (Hixhix Tước ca hung hãn wa

mah), bác sĩ mang găng tay, ngồi xuống trước mặt Dung Ân, “Hình như cô chưa từng sinh con, sao vậy, là không muốn, vẫn cảm thấy còn chưa tới lúc?” Bác sĩ nói chuyện với cô, hy vọng có thể giảm bớt sự lo lắng của cô lúc này.

Dung Ân không biết trả lời như thế nào, “Lúc trước, chỉ là không muốn có con.”

“Thật ra, đa số những người đã từng sinh con mới lựa chọn đặt vòng tránh thai, tôi chưa từng thấy ai như cô,” bác sĩ đẩy hai chân Dung Ân ra, “Người bên ngoài là chồng cô đúng không? Anh ấy bảo tôi tháo vòng của cô xuống, cho nên, tôi vẫn muốn chừa cầu ý kiến của cô.”

Hai tay Dung Ân khẩn trương nắm chặt, nghe bác sĩ hỏi, cô hơi kinh ngạc, nơi bụng dưới càng đau lên rõ rệt, “Phiền cô... Giúp tôi tháo xuống.”

Nam Dạ Tước ở bên ngoài đợi rất lâu, cho đến khi nhận được một cuộc điện thoại.

Lúc anh đứng dậy không quên dặn dò Vương Linh, bảo cô nhanh chóng bắt xe đến bệnh viện, sau khi xác định Dung Ân không ra ngoài liền, lúc này sắc mặt anh mới vội vã rời khỏi bệnh viện.

Tháo vòng tránh thai chỉ xem như là một cuộc tiểu phẫu, lúc Dung Ân đi ra ngoài, tay phải cô ôm lấy bụng, khi mở cửa ra, cũng không thấy bóng dáng của người đàn ông, cô vô lực tựa lên vách tường trắng xóa, Nam Dạ Tước nhất định là đã quá tức giận, một mình về trước rồi.

“Ừa, chồng cô đâu, mới vừa rồi vẫn còn đây mà.”

Dung Ân tránh người ra, khoát tay, “Tôi ở đây đợi anh ấy một lát, bác sĩ, cảm ơn cô.”

“Đừng quên những việc tôi đã dặn cô cần phải chú ý, trở về nghỉ ngơi thật tốt biết không?”

“Được.” Dung Ân biết Nam Dạ Tước sẽ không quay lại, nửa người trên của cô khẽ khom lại, hy vọng như vậy có thể xoa dịu cơn đau, cho đến khi bác sĩ đã đi xa, lúc này cô mới theo dòng người ngoài hành lang đi ra ngoài bệnh viện, trên đường cái tấp nập, Dung Ân vốn định bắt xe trở về nhưng vừa sờ túi, thì mới phát hiện lúc đi ra lại không mang tiền, cũng không mang theo di động.

Cô đứng ở ven đường vài phút, cuối cùng vẫn đi bộ về hướng Ngự Cảnh Uyển, dù sao cách cũng không xa, kiên trì thì cũng có thể đi đến nơi.

Vương Linh vô cùng lo lắng chạy tới, bắt xe cũng không chú ý đến hai bên đường, chỉ nghĩ là Dung Ân sẽ đợi ở bệnh viện, không nghĩ rằng nơi mà Nam Dạ Tước dặn dò cô đến, rốt cuộc lại là nơi trống không.

Dung Ân đi một chút rồi lại nghỉ ngơi một chút, lộ trình vốn chỉ cần hai mươi phút là đến, cô tốn gần một giờ vẫn chưa đến, Vương Linh ở bệnh viện tìm khắp nơi, lại trở về phòng khám tìm bác sĩ, lúc này mới xác định cô đã rời khỏi bệnh viện.

Lúc trở lại Ngự Cảnh Uyển, Dung Ân đứng dựa vào cửa, trên trán đã phủ đầy mồ hôi lạnh, ánh nắng ấm áp rọi xuống, có cảm giác đầu choáng váng và hoa cả mắt.

Cô đi rất chậm, mỗi một bước đều cảm giác chỉ toàn là lê lét trên mặt đất, sau khi Nam Dạ Tước nhận được điện thoại của A Nguyên mới vội vàng trở về gấp, hai người ở trong thư phòng nói chuyện rất lâu, lúc đi ra, sắc mặt đều rất ngưng trọng, nặng nề giống như là bầu trời bao la tối tăm sắp giáng xuống.

“Về sau, chuyện trong bang hội* cậu quản lý nhiều hơn, tôi muốn nghỉ ngơi.” Nam Dạ Tước đi xuống cầu thang.

(ý nói những công việc trong tối của Nam Dạ Tước)

“Đại ca, Lý Hàng là người bên cạnh sát, nhưng rất kỳ lạ, từ sau khi anh xảy ra chuyện, anh ta vốn có thể thăng chức, nhưng lại đột nhiên từ chức, khi tôi tìm được nhà của anh ta, anh ta cũng không có biểu hiện giật mình, giống như là biết tôi sẽ đi tìm anh ta, anh ta cũng biết đại ca đã trở về, anh ta ở vùng ngoại ô, không có dọn nhà...”

Nam Dạ Tước đạp lên thềm từng bậc đi xuống từng bậc, Lý Hàng, anh ta giống A Nguyên, đã từng, không chỉ là thủ hạ của Nam Dạ Tước, mà càn quét tay đắc lực của anh.

Hai tay người đàn ông đút vào trong túi quần, gương mặt tuần tú tinh xảo tuyệt mỹ khẽ nghiêng qua, “Tìm ngày, hẹn anh ta gặp mặt tôi một lần.”

“Vâng, Đại ca.”

“Cậu đi về trước đi.”

Nam Dạ Tước đi đến phòng khách, nhớ tới Dung Ân vẫn chưa về, dáng người cao lớn của anh ở trong phòng khách đi tới đi lui, cuối cùng cầm lấy áo khoác bên cạnh, đi về phía cửa, mở cửa, đã nhìn thấy Dung Ân đứng ở bên ngoài, tay phải cứng ngắc, giống như là muốn nhấn chuông cửa, tầm mắt Nam Dạ Tước quét qua mặt cô gái, nhìn về phía sau lưng cô, “Vương Linh đâu?”

Dung Ân không nói gì, chỉ lấy tay ôm bụng, trên chiếc quần mặc ở nhà màu hồng phấn, có vài vết máu lộ ra rõ rệt. Sắc mặt cô trắng bệch, hai chân không ngừng run rẩy, khó khăn hít một hơi thở, trong cuống họng di chuyển nhẹ, có thể thấy trên trán cô mồ hôi lạnh đang rơi xuống.

“Em về bằng cách nào ?” Nam Dạ Tước không ức chế được cơn giận, chân mày anh lạnh lùng, hỏi bằng lời nói lạnh như băng.

150. Chương 131

Chương 131: Nam Dạ Tước, anh có hận em không?

Editor: Winnie

Beta: Paris

Tay phải Dung Ân chống trên cửa lớn, nửa người trên hơi cúi xuống, tóc ở hai bên ướt đầm dính lên mặt.

Lúc này, Vương Linh cũng vừa bước xuống taxi từ cửa lớn hốt ha hốt hải chạy vào trong, lúc nhìn thấy Dung Ân, trong lòng cũng nhẹ nhõm chút, “Dung Tiểu thư, tôi đến bệnh viện không tìm thấy cô, tôi sợ chết được.”

“Anh hỏi em, về bằng cách nào ?” Người đàn ông cao giọng, hỏi lại lần nữa.

Dung Ân cắn chặt môi dưới không mở miệng, cơ thể không chịu nổi nữa, đang từ từ ngồi xổm xuống đất, Nam Dạ Tước khẽ thở dài, bàn tay ôm lấy eo Dung Ân kéo cô đứng dậy, đưa ánh mắt lạnh thấu xương quét qua Vương Linh, “Cô làm việc kiểu gì vậy? Có một người mà cũng đón không xong.”

Vương Linh biết tính tình Nam Dạ Tước, cũng chẳng qua là nổi giận xong rồi thôi, cô cúi đầu xuống, “Xin lỗi, cậu chủ.”

“Không trách được cô ấy, là tôi tự về trước thôi.”

“Tình thần em còn tốt lắm, phải không?” Người đàn ông ôm lấy eo cô đứng lên, hai tay Dung Ân đè chặt vùng bụng, cảm giác choáng váng khi bị nhấc hướng lên trên cao làm cô hình như muốn nôn ra, “Anh bỏ ra, tôi có thể tự đi được.”

Bàn tay to của Nam Dạ Tước giữ chặt bên hông cô, Vương Linh ở bên cạnh cởi giày Dung Ân ra, giờ bộ dạng cô liền giống như đứa bé bị anh ôm lên lầu hai.

“Còn đau không?” Người đàn ông đang bước lên lầu, mắt không thèm liếc qua liền hỏi.

Dung Ân ngay cả sức để giãy giụa cũng không còn nữa, chỉ còn tựa vào trước ngực người đàn ông, cánh mũi khép nhẹ, giọng nói cũng rất yếu ớt, “Đau.”

Giọng buồn buồn, là vì suy yếu, người khác nghe vào, thì ngược lại thấy giống như có chút làm nũng trong đó.

Khóe miệng của người đàn ông lạnh lùng bất giác cong lên một chút, Nam Dạ Tước biết rõ hơn ai hết, anh không thể buông tay người phụ nữ này xuống được, muốn cô bước ra một bước trước e là so với muốn lên trời còn khó hơn, nếu việc buông tay anh không làm được, kiên trì đến cuối cùng, thì việc chỉ có thể làm là chấp nhận thua cuộc.

Cái gì tàn phá, cái gì bức chết, đều chỉ là những câu sáo rỗng đầu môi, Dung Ân ở trong tay anh, Nam Dạ Tước sẽ không chịu tổn thương cô chút xíu nào.

Anh suy nghĩ một chút, phát giác ra bản thân chính là tự ngược, phụ nữ như thế nào không tìm, lại tự nhiên đi tìm cục đá này.

Đi đến phòng ngủ chính của lầu hai, anh nhẹ nhàng đặt Dung Ân trên giường, rồi đắp chăn lên cho cô, cô yên lặng nằm trong chăn, không hề động đậy. Nam Dạ Tước đi đến thư phòng lấy máy tính và mọi đồ đạc cần thiết mang qua, sau đó cũng cởi bỏ giày lên giường, ngồi bên cạnh Dung Ân bắt đầu làm việc.

Những ngón tay thon dài của anh thành thạo gõ lên bàn phím, chốc chốc lại quay đầu nhìn xem cô ngủ có ngon không. Dung Ân trở mình một cái, chân mày chau lại sau khi cảm giác được có nguồn nhiệt ở bên cạnh từ từ giãn ra, đầu cô ở trên gối nhẹ nhàng cử động, mặt cô liền tựa vào bên đùi Nam Dạ Tước, hoàn toàn ngủ một cách an tường.

Nghiêm Tước vừa mới thu hồi lại, Nam Dạ Tước tất nhiên có rất nhiều việc phải làm, một tay anh chống cằm. Dung Ân ngủ bên cạnh chắc là thấy lạnh, đôi tay lạnh cóng của cô vắt qua đùi người đàn ông, làm như nó là túi chườm nóng vậy, ôm vào trong lòng, sau khi co đầu gối lại thì kẹp lấy bắp chân Nam Dạ Tước vào giữa hai đùi, cứ như vậy, quả thật là ấm lên rất nhiều.

Ngủ cùng cô lâu như vậy, Nam Dạ Tước không biết là Dung Ân còn có những thói quen kì lạ như vậy, cô bây giờ cứ giống như gấu Koala đang đu trên đùi anh, miệng hơi mở ra, cánh môi hồng hồng.

Nam Dạ Tước không nhúc nhích, đưa tay ra khẽ vuốt gương mặt cô, ngón cái vuốt lên gò má mịn màng của Dung Ân, cô ưm nhẹ một tiếng, gương mặt nhỏ nhắn cọ cọ vài cái trên đùi người đàn ông.

Cảm giác yên lòng này, khiến cho Nam Dạ Tước quên đi nỗi kinh sợ và tuyệt vọng lúc anh rơi vào trong tăm tối, anh đã làm cho sự thù hận của Dung Ân đối với anh đổi lại thành sự hồi sinh của cô ấy, có lẽ, việc anh chết đi một lần, đây chính là cái giá của nó.

Giấc ngủ này, Dung Ân ngủ rất lâu, Vương Linh đã chuẩn bị xong cơm trưa, giữa chừng có đến gõ cửa cô cũng không nghe thấy. Nam Dạ Tước thấy cô ngủ an lành, Dung Ân lại ôm đùi anh không chịu buông, anh đành để Vương Linh xuống ăn cơm một mình, còn anh thì ôm bụng đói ở lại bên Dung Ân.

Khi tỉnh lại, mặt trời chiều đã ngã về phía tây, đã đến gần hoàng hôn.

Vị trí Ngự Cảnh Uyển, bất luận là nhìn mặt trời mọc hay mặt trời lặn, đều rất tuyệt đẹp. Dung Ân ngáp ngấn ngáp dài mở mắt ra, ánh mặt trời của hoàng hôn xuyên qua cửa sổ dưới đất đi vào, càng làm tăng thêm hơi hám của sự lười nhát đang tản mạn, cô ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Nam Dạ Tước đang dựa vào đầu giường, hai tay đặt trên bàn phím máy tính xách tay, đầu chân mày xoắn lại, giống như đang suy tư điều gì đó.

Khóe miệng tinh xảo đẹp mắt của người đàn ông kéo thành một đường, càng làm ôi anh có vẻ mỏng hơn, mũi rất thẳng, da mặt hiện ra nhẵn nhụi rất khác với những người đàn ông khác. Nam Dạ Tước lại không phát hiện ra Dung Ân đã tỉnh ngủ, cô từ trước đến giờ cũng không phát hiện, khi người đàn ông chuyên tâm làm việc, sẽ toát ra diện mạo như thế này.

Con người và sự vật luôn luôn là như vậy, có rất nhiều việc bị chính đôi mắt của mình che đậy, bỗng nhiên quay đầu, mới thấy có nhiều cảm xúc đã khắc sâu đến như vậy.

Dung Ân ý thức được hành động của đôi tay mình, đôi chân cô, còn kẹp lấy bắp chân Nam Dạ Tước không buông. Lúc này là đã ngủ say, cho nên mọi thứ đều rất tự nhiên cho nên không có ý thức được, bây giờ đã tỉnh ngủ rồi, lại còn duy trì động tác như thế này thì không khỏi thấy ngại ngùng, cô lại ngại thu tay về ngay, chỉ còn biết từ từ buông tay ra, muốn giả vờ làm như trở mình trong lúc ngủ, đổi tư thế.

“Tỉnh rồi à?” giọng nói êm tai của người đàn ông từ trên đầu giường vang lên.

Hai tay Dung Ân vẫn ôm lấy đùi anh như cũ, cô ngẩng đầu, thu hai chân của mình về trước, “ừm.”

Nam Dạ Tước tắt máy tính, sau khi thu dọn lại hồ sơ giấy tờ cùng máy tính bỏ trên tủ đầu giường, anh thuận người nằm xuống, Dung Ân cũng tự nhiên bỏ tay ra, ánh mắt người đàn ông đối diện với cô, hai cái đầu gần như là sẽ dựa vào nhau.

Cô gối một bên mặt lên cánh tay, ánh mắt rơi xuống trước ngực áo hở cổ của Nam Dạ Tước, trên ngực bên trái, vết sẹo mà viên đạn để lại vẫn cứ ở đó không hề mờ đi, Dung Ân cảm thấy xót xa trong lòng, cô giơ tay phải ra, đưa lòng bàn tay đặt ở trước ngực Nam Dạ Tước.

Người đàn ông không động dậy, chỉ đưa mắt nhìn xuống đôi bàn tay trắng nõn của Dung Ân.

“Nam Dạ Tước, có phải là anh rất hận em không?” Dung Ân có thể cảm giác được miệng vết thương đang cọ xát trong lòng bàn tay cô.

Cô buông màng mi xuống không nhìn vào hai mắt Nam Dạ Tước, người đàn ông trầm mặt hồi lâu, chính vào lúc Dung Ân cho rằng bản thân sẽ không có được đáp án, thì anh mở miệng, chỉ là giọng điệu không mang theo sự khinh thường và hứng thú như bình thường, có chút trang nghiêm, “Sao có thể không hận, anh hận không thể một phát súng giết em, hận không thể xé toạt ngực em ra xem thử, trái tim đỏ của em là đỏ hay đen...”

Cổ họng Dung Ân hơi nghẹn lại, bàn tay đang để trên người anh muốn rút lại.

Nam Dạ Tước nhanh một bước giữ chặt động tác của cô, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô vòng qua eo, trực tiếp áp sát vào nơi miệng vết thương của mình, Dung Ân lại càng cảm thấy lòng bàn tay nóng hổi không thôi, cô nắm chặt bàn tay thành quyền. Cảm Dạ Tước cảm giác được sự co rút lại của cô, cất giọng khàn khàn, “Em đang sợ điều gì?”

“Em sợ, nếu như em biết được tất cả sự thật, nhưng anh lại không còn, thì em phải làm sao?” Dung Ân ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên sáng long lanh mà bi thương khác lạ, giữa bọn họ tại sao toàn là chỉ thiếu đi một bước, chính là lúc cô không dễ dàng gì chấp nhận Nam Dạ Tước, Diêm Việt đã quay về, cho dù là bây giờ, cũng giống như là đang cách nhau một tầng khói mỏng, tuy là mờ mờ, nhưng vẫn có khoảng cách như cũ.

“Không phải mỗi đêm em nằm mơ đều hy vọng anh chết sao?”

Dung Ân rút tay mình về, tất cả những tổn thương đối với anh do cô tạo thành đã không có cách nào đền bù, cô muốn quay người lại, nhưng lại bị người đàn ông nắm chặt bả vai, cả người tiến sát hơn, để cô nằm trọn trong lòng mình.

Mặc dù là khoảng cách thân mật như vậy, cô vẫn như cũ có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh của anh, nhưng Nam Dạ Tước đối với cô, đã không làm được bộ dạng yêu chiều cô như trước. Dung Ân cắn lấy khóe miệng, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót mãnh liệt, nỗi lo lắng suy tính thiệt hơn, đang theo từng lỗ chân lông, thấm sâu vào cơ thể đi thẳng vào trong xương cốt.

Những ngày tiếp theo đó, Dung Ân đều ở trong Ngự Cảnh Uyển chăm sóc cơ thể, cô ngủ rất nhiều, cả người cô toát ra vẻ lười biếng, lúc đi, chân cứ giống như là dẫm lên bông gòn mà đi, mềm rũ rượi.

Nam Dạ Tước về rất sớm, khách quan mà nói, tinh thần của anh luôn rất tốt.

Dung Ân đang khoanh chân ngồi trên sân thượng, cô quay đầu lại, đã thấy Nam Dạ Tước cởi áo sơ mi âu phục ra, đang thay quần áo, cô đứng dậy đi vào phòng ngủ, “Anh phải ra ngoài à?”

“Đúng,” người đàn ông mặc lên chiếc quần thường thoải mái, từ trong tủ quần áo lấy ra một chiếc áo da màu nâu đậm, bộ dáng rất phong độ, “Buổi tối có cuộc đua xe, anh đi chơi chút.”

Dung Ân đi đến bên giường, đứng ngược sáng, cả người được cả quãng sáng bao bọc lấy.

“Em muốn đi không?” đầu người đàn ông cũng không ngẩng lên, anh biết Dung Ân từ trước đến nay không thích mây nơi như vậy, cho nên cũng chỉ là thuận miệng hỏi cho có, chứ không để trong lòng.

“Được.”

Nằm ngoài dự tính, không ngờ lại nghe Dung Ân nói tiếng được, cô đi đến bên cạnh Nam Dạ Tước, “Anh đợi em chút, em thay đồ.”

Trạng thái lười nhác như vậy, đã làm cho Dung Ân hình như quên mất những thứ kịch tính đã từng cháy rục kia, từ sau khi Diêm Việt ra đi cả người cô đều rất chán chường, cứ tiếp tục như vậy, cô sợ bản thân thật sự sẽ không bước ra khỏi thế giới đó được nữa. Cô luôn đem cánh cửa đó đóng thật chặt, bắt đầu từ bây giờ, là lúc rộng mở ra một khe hở, để ánh mặt trời bên ngoài có thể xuyên thấu vào rồi.

Dung Ân ăn mặc rất đơn giản, thân trên là chiếc áo lông màu trắng và một chiếc áo da ôm kiểu ngắn, thân dưới là quần ống ôm màu đen, sau khi tóc được chải vài cái rồi dùng dây buộc tóc buộc sau đầu, một đôi bốt ôm dài đến đầu gối, cũng không trang điểm, cứ trực tiếp rửa mặt, thoa chút kem dưỡng da lên thì ra cửa luôn.

Nam Dạ Tước lái xe rời khỏi Ngự Cảnh Uyển, tia nhìn của anh khỏi rơi trên bên mặt của người phụ nữ, tinh thần như thế này, đúng là rất giống với lúc anh gặp cô ở Cẩm Đỗ, luồng khí chất đó cũng hoàn toàn trở lại. Dung Ân thất dây an toàn, ánh mắt lại không khỏi liếc nhìn hướng cửa sổ.

Xe thể thao một mạch bay nhanh đến trường đua xe, đồng lửa hai bên đã được đốt lên, Dung Ân đối với nơi đây không hề xa lạ, lúc trước Tư Cần chính là làm việc ở đây.

Nam Dạ Tước dừng xe ở phía ngoài cùng của đường đua, cuộc đua vẫn chưa bắt đầu, anh dẫn Dung Ân xuống xe, cách đó không xa, bên ngoài lan can bằng sắt vây lại đường đua tụ tập rất đông người, nhìn thấy hai người, đã có tiếng vỗ tay vang đến, “Tước thiếu, bên này....”

Xe đẹp, người đẹp, còn có sự sung sướng của tốc độ cực nhanh và tiếng vỗ tay dày đặc, chẳng trách đàn ông đều thích loại kích thích này, nó thực sự có thể nhen nhóm sự phấn khích trong máu con người, khiến cho nó sôi trào lên không giới hạn.

Dung Ân theo bên cạnh Nam Dạ Tước, người đẹp bên cạnh những người đàn ông không ai là không mang đầm siêu ngắn, áo ren hai dây, dáng người nóng bỏng rực lửa, gương mặt trang điểm cũng cùng tông phối hợp với xe đua, màu sắc đậm mà rực rỡ vô cùng. Đồng lửa hai bên đang cháy rục, hơi nóng tỏa ra đến mặt, đem đến cảm giác khiến người ta say mê chìm đắm trong sự kích thích.

“Tước thiếu, đây là người tình mới hả?” người bên ngoài hình như không biết Dung Ân, “Này, em gái, mặc nhiều vậy em có nóng không vậy?”

Cánh tay Nam Dạ Tước tự nhiên đặt trên vai Dung Ân, “Hôm nay cực gì vậy? Vẫn là quy tắc cũ phải không?”

Phục vụ ở đây đã đi đến bên cạnh xe của Nam Dạ Tước, lấy một chiếc cặp da bên trong ra, liền dựa theo màu sắc của người đàn ông mở ra, Dung Ân không khỏi nhìn qua, chỉ thấy trong cặp da những tập tiền được xếp đầy ngay ngắn, sơ tính chút, cũng phải trên 1 triệu tệ. (đơn vị Trung Quốc là trăm vạn tệ).

Mọi người đem tiền cược bày trên bàn, có ánh mắt của một người không khỏi liếc lên mặt Dung Ân, “Hôm nay chúng ta chơi thêm chút kích thích đi, cược thêm một thứ thú vị khác nữa thế nào?”

Khóe miệng Nam Dạ Tước hơi câu lên, “Thứ gì?”

Cánh tay người đàn ông nọ ôm lấy người phụ nữ bên cạnh, kéo kéo áo ren hai dây chỉ có thể giữ lấy bộ ngực trên người cô gái, “Nếu như ai có thể dẫn đầu cán đích trước tiên, bạn gái của những người khác sẽ phải cởi sạch sành sanh quần áo ra, thế nào?”

“Âu thiếu gia, anh thật háo sắc....” bạn gái bên cạnh không khỏi trêu chọc.

Người đàn ông bên cạnh quay đầu lại nhéo nhẹ lên khuôn mặt cô gái, “Cục cưng, em không phải chính là thích tính háo sắc của anh sao? Nếu không sao thỏa mãn em được đây....”

Bên cạnh, các bạn chơi còn lại đều cười ầm lên, Nam Dạ Tước nhướn cao chân mày, không tức giận ngược lại cười cười, “Muốn cởi đồ người phụ nữ của tôi, cậu nghĩ cũng đừng nghĩ tới, trừ tôi ra, ai dám đụng đến là tôi sẽ chặt móng vuốt của người đó, anh có hứng thú thử chút không?”

“Đừng để ý, đó không phải là chơi quá lớn rồi sao....” Âu thiếu gia chỉ là cười trừ, Nam Dạ Tước trước nay hào phóng, theo đuổi cũng là kích thích, nhưng hôm nay người bạn gái dẫn đến hình như khác biệt, nếu không đã đồng ý từ lâu rồi.

Bảo bối của cuộc đua xe đã cầm cờ đứng trên đường đua, Nam Dạ Tước nắm tay Dung Ân đi đến hướng xe đua.

Anh cài dây an toàn, quay đầu qua, khoe miệng mê hoặc giương lên, “Sợ không?”

Dung Ân ngồi nghiêm chỉnh, “Không sợ.”

Người đàn ông mở mui xe, khuỷu tay phải Dung Ân đặt trên cửa sổ xe, ánh mắt cô liếc nhìn lên người của bảo bối cuộc đua ăn* mặc gợi cảm, ánh mắt cô không khỏi u mê, mắt dõi theo động tác tay múa máy một cách thuần thục của cô gái, cô khép hờ đôi mắt, phảng phất thấy được lúc Tư Cần quyến rũ lộng lẫy đang đứng đó.

*(Người vậy cò)

Xe đua đang khởi động, hình như là đã sắp đến đỉnh điểm, chỉ còn đợi một tiếng lệnh, thì sẽ dốc hết tốc lực phi ra.

Dung Ân cảm giác được cả thân người bị dồn về phía sau, gió mạnh đập vào mặt thổi tới mắt cô mở không lên, cảm giác nghẹt thở mãnh liệt giống như là che kín mũi miệng cô, cánh tay Dung Ân nắm lấy thắt dây an toàn, người bạn đồng hành của Nam Dạ Tước tiến lên trước, lúc qua khúc cua, thủ pháp thuần thục, dạt ra ngoài một cái, Dung Ân không khỏi liên tục thét lên chói tai, có loại ảo giác như là sắp bị văng ra khỏi cửa xe.

“A.....”

Những nỗi buồn bực được đè nén trong lòng bấy lâu nay, hôm nay đều nhân cơ hội này hét ra, cô cần phải phát tiết. Tốc độ xe Nam Dạ Tước cực nhanh, một trăm cây số, một trăm cây số không ngừng tăng lên. Mắt Dung Ân nhìn con đường phía trước mặt hình như đều không phải thẳng nữa rồi, mặt bị những cơn gió mạnh đánh đến đỏ lên, nước mắt cũng không tự chủ được chảy ra ròng ròng.

Đường đua xe hai bên đều là đường núi, dựa vào những đốm lửa chiếu sáng nhiều đến đếm không xuể, cũng không ai biết được đối phương có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không, nhưng chỉ cần sơ sẩy một chút, cũng có khả năng xe hủy người vong. Dung Ân gỡ dây buộc tóc xuống, thả chùm tóc ra, những sợi tóc đen nhánh khắp đầu liền tung bay khắp nơi, cảm giác sáng khoải ngập tràn từ đỉnh đầu chạy thẳng vào toàn thân, cô không còn bám lấy tính đề nén của bản thân, mà là gơ hai tay bên miệng, “Aaaa.....”

“A.....A.....”

Những người bạn của Nam Dạ Tước, ánh mắt họ không khỏi liếc về phía bên mặt Dung Ân. Con người đen lầy của anh dần dần sáng đẹp lên như cả bầu trời sao đang nhấp nháy, đáy mắt người đàn ông hiện lên ý cười. Một khúc quanh, chiếc xe liền bay qua.

Phía trước là những chướng ngại vật được đặc biệt thiết kế cho cuộc đua, Nam Dạ Tước không giảm tốc độ lại, vẫn giẫm lên chân ga. Dung Ân cảm giác được cả thân xe hình như nghiêng đi, bánh xe ma sát với mặt đất phát ra âm thanh chói tai kịch liệt. Cô sợ hãi vội vàng quay người, cơ thể dán chặt qua, hai tay cuộn chặt lấy cánh tay Nam Dạ Tước, cô thu hai tay lại, dùng sức ôm chặt lấy cổ người đàn ông.

151. Chương 132

Chương 132: Biết cái gì là duy nhất không?

Editor: Paris

Beta: Paris & Winnie

Đôi mắt sắc bén của Nam Dạ Tước nhìn thẳng phía trước, trong lúc xông qua chướng ngại vật, cánh tay dài thu lại, đem Dung Ân kéo lên trên đùi của mình, làm cho cô giống như anh cảm nhận được sự kích thích và điên cuồng trong khoảng cách gần.

Trong không khí nóng rực giống như là bị bốc cháy, bóng cây loang lổ, từng chiếc lá sượt qua mặt người, biến thành những hình bóng đen tối không rõ ràng vừa quái lạ mà tối tăm. Nam Dạ Tước cầm tay Dung Ân đặt trên vô lăng, anh điều chỉnh ghế ngồi, cầm đặt ở cổ cô gái, tầm mắt nhìn chăm chăm vào bên gò má đã lạnh đến đỏ bừng của Dung Ân, “Giữ chặt lấy.”

Cô nghe lời giữ khư khư lấy vô lăng, giống như là chỉ hơi buông lỏng, sẽ bị người ta cướp lấy, xe thể thao màu bạc giống như con báo đi săn xông qua từng đoạn đường núi, cuối cùng, tay phải Nam Dạ Tước đổi qua eo Dung Ân, đến khi xe cán qua đích đến trong tiếng hoan hô cùng với tiếng huýt, bảo bối đua xe vẫy cờ vài cái, động tác thu hồi một cách thành thục, cũng chứng tỏ cuộc so tài gay cấn đã kết thúc.

Nam Dạ Tước bị một tốp người đẹp vây quanh đi về phía trước, sau lưng những chiếc xe lần lượt trở về vị trí, vốn dĩ cách chơi này là để tìm kiếm chính sự kích thích như thế này, ai cũng sẽ không quan tâm chuyện tiền bạc.

Vài cái cặp da bị đẩy đến trước mặt người đàn ông, bạn chơi đều đã xuống xe, “Tước thiếu, xem đi. Chúng tôi chính là dâng tiền lên cho cậu...”

Nam Dạ Tước đốt một điếu thuốc, khước miệng cắn nhẹ, mắt phượng hẹp dài híp lại, anh mở từng cái cặp da, sau đó, đem những tập tiền tung lên trên không, lộ ra mùi vị sa đọa của những tờ tiền đỏ giá trị lớn bay lên giữa không trung, có mấy tờ phiêu lạc đến cái chậu lửa, bị đốt cháy ngay lập tức, “Mọi người chia nhau đi.”

Anh xoay người, không phát hiện ra hình bóng của Dung Ân, tầm mắt quét qua một vòng, tay anh chỉ kẹp lấy điếu thuốc, đi đến đỉnh núi cách đó không xa.

Dung Ân đứng bên lan can sắt, hai tay cô nắm ở lan can, cơ thể nghiêng ra ngoài, phía dưới là rừng cây rậm rạp cùng với bụi gai chằng chịt, um tùm rậm rạp, chảy dài đến dưới chân núi, lòng cô tích tụ quá sâu, những thứ đã buông ra, bao gồm những thứ chưa buông ra được, đều tràn ra ngoài cổ họng.

“Tư Cần —” Dung Ân dùng sức hét lên, mười ngón tay cô nắm chặt lan can, mỗi ngón tay đều trắng bệch, “Cậu sống tốt không, cậu với bà nội khỏe không?” “Tư Cần —” giữa rừng núi trống trải, tiếng vọng lại rất lớn, qua rất lâu vẫn còn vọng đến.

Cô đến giờ vẫn nhớ rõ sự kiên trì của Tư Cần, cô lao lực bốn ba, chính là muốn cho bà nội một cuộc sống tốt nhất, Tư Cần thường nói, rồi sẽ có một ngày, cô sẽ mua cho bà nội kem Haagen Dazs, sẽ mua cho bà nội một cái áo lông, còn muốn mua cho bà cái ti vi, để cho bà ở nhà có người bầu bạn.

Hôm nay, Tư Cần, cậu đã làm được chưa? Dung Ân để những giọt nước mắt lạnh lẽo lăn dài trên mặt, cô tin rằng Tư Cần nhất định sẽ làm được, cô kiên cường như vậy, bướng bỉnh như vậy, nói không chừng, cô đang đứng ở một góc nào đó, nói với Dung Ân, Dung Ân, bản thân cậu phải kiên cường.

Chỉ là những lời này, bản thân Dung Ân cũng không nghe được.

Nam Dạ Tước đi đến chỗ chỉ cách cô hơn mười bước, dừng bước chân lại, ném điếu thuốc ở bên cạnh rồi giẫm tắt.

“Việt — “

Anh biết, cô sẽ hét lên cái tên đã lắng đọng tại đáy lòng cô.

“Việt, anh sống tốt không?” Dung Ân hai mắt mơ hồ, những sợi tóc rơi tán loạn bên mặt đón gió tung bay, cô thẳng người đứng trước gió, bóng lưng thon dài bị kéo dài ra, “Anh còn có thể thấy được em không? Có lẽ có thể được nhưng...em đã không thể nhìn thấy anh được nữa, Việt, anh ở bên kia lạnh không? Anh đứng ở nơi xa như vậy để nhìn em hạnh phúc, có phải em hạnh phúc rồi, anh có thể yên tâm ra đi phải không?”

“Anh nói anh sẽ không đi, muốn ở bên em, nhưng em lại đổi ý, em không cần anh ở bên em nữa, Việt... anh đi đi, nơi này quá tối quá lạnh, anh có chỗ thuộc về anh, anh mau trở về đi, được không?” Dung Ân đã rất lâu không được khóc mà không kiềm nể như vậy, cô không muốn Diêm Việt kiên quyết bên cạnh cô như

vậy, anh cần phải có được ánh sáng thuộc về anh, “Việt, anh đi, có phải sẽ quên em hay không? Quên... thì quên đi, anh phải nhớ kỹ, phải quên triệt để, một chút cũng không thể giữ lại...”

Nam Dạ Tước đứng tại chỗ một lát, nhắc chân đi về phía trước.

Người phụ nữ này, từ lúc bắt đầu anh đã biết, từ trước tới nay cô không hề yêu anh, cho dù anh hái trắng hay những vì sao trên bầu trời xuống cho cô, giá trị không sánh bằng một nụ cười của Diêm Việt, nhưng cho dù là như vậy, thì có thể nói rõ điều gì?

Anh không thể buông tay, chính là không thể buông ra! Nếu có thể buông tay, anh đã sớm một chân đạp Dung Ân ra rồi, nhưng nếu đã không làm được chuyện đó, thì tại sao còn nghĩ nhiều để làm gì.

Kiếp này Nam Dạ Tước đã thua rồi, anh không sợ trời không sợ đất, nhưng duy nhất lại thua dưới tay một người con gái.

Cho nên, Dung Ân thiếu chút lấy mạng của anh, anh không hận được, đã nói yêu sâu đậm bao nhiêu, thì hận sâu đậm bấy nhiêu, những lời này, mệ nó, không thể xài được trên người anh, đã yêu sâu vào trong xương tủy, như vậy còn nở hận nữa không?

Trên bầu trời, đột nhiên pháo hoa bắn ra bốn phía, ánh sáng rực rỡ bắn sáng cả bầu trời, Dung Ân đưa mắt nhìn, chỉ cảm thấy cả thành phố Bạch Sa được bao phủ bởi lớp hào quang này, trong lúc mơng lung, cô dường như trông thấy gương mặt đỏ của Diêm Việt xuất hiện trên bầu trời bao la sáng rực. Ánh mắt anh sáng ngời nhìn vào Dung Ân, khoe miệng cười lên nụ cười như ánh mặt trời, cô có thể nghe thấy anh nói, Ân Ân, anh phải đi, anh đã trông thấy em được hạnh phúc, sau này... Sẽ có anh ấy ở bên em, anh thật sự có thể đi rồi...

Sau đó, những ánh hào quang lụi tàn và gương mặt cô quen thuộc nhất cũng tan biết mất.

Dung Ân vươn tay, không biết muốn bắt những thứ gì, miệng há ra, cuối cùng một chữ cũng không nói ra, tay duỗi ra phía trước từ từ thu lại, không nắm được gì cả, đầu ngón tay giữ lại, chỉ có gió mát mà thôi.

Thân thể nghiêng ra bên ngoài lan can bị kéo trở về, sau lưng cái ôm ấy thật ấm áp, hai người dính sát vào nhau, giữa lồng ngực và lưng không lộ ra một khe hở nào, Dung Ân cảm thấy yên tâm, cũng không quay đầu lại, để mặc anh ôm lấy.

Cô luôn hoài niệm về quá khứ ở trước mặt anh, đối với Nam Dạ Tước mà nói, là tàn nhẫn cùng với tổn thương sâu đậm biết bao nhiêu, nhưng Dung Ân luôn cố ý bỏ qua cảm nhận của anh, cô luôn cảm thấy, anh sẽ không đau, cho nên mỗi lần cô đều nhiệt tình phát tiết chính mình, từ trước tới nay chưa bao giờ quay đầu lại nhìn, người đàn ông này đau như thế nào.

Nam Dạ Tước ôm cô, để cô dựa ở trước ngực anh, Dung Ân đứng ở đỉnh núi thật lâu, cho đến toàn thân đều run rẩy, tứ chi lạnh buốt giống như bị đóng băng.

Hai người đều mặc rất ít, Nam Dạ Tước ôm chặt cô, thân hình cao lớn cũng lạnh không ít, nhưng Dung Ân không mở miệng nói muốn đi về, nên anh vẫn duy trì động tác này để ở bên cạnh cô.

Gió lạnh đánh vào mặt, giống như những nhát dao cứa vào, gió lạnh lọt vào kẽ hở, mặc dù ôm rất chặt, nhưng không ngăn được run rẩy.

“Chúng ta trở về đi.” Cách thật lâu sau đó, mới nghe được giọng nói yếu ớt của cô truyền đến.

Dung Ân nghiêng đầu đi, nước mắt trên mặt vẫn chưa lau khô, ướt át dán chặt lấy khoe mắt của Nam Dạ Tước, bàn tay to lớn của anh mơn trớn mặt của cô, nụ hôn nhỏ vun phát nhẹ nước mắt của cô.

Cuộc sống sau khi trở lại Ngự Cảnh Uyển, vô cùng yên bình, Dung Ân muốn đi làm, Nam Dạ Tước không yên tâm để cho cô đi làm ở cái công ty nhỏ đó, liền mở ra con đường xanh*, để cho cô trở về Nghiêm Tước. Lý Hủy bận rộn bàn giao công việc xong cũng trở về Nghiêm Tước, hai người đều ở lại bộ phận thiết kế.

*(Con đường toàn là đèn xanh thôi, rất thuận lợi, không có trở ngại hoặc thủ tục rườm rà, ý nói là được đặc cách)

Nam Dạ Tước thích ăn cơm do Dung Ân nấu, lúc tan ca, hai người có khi sẽ cùng nhau đi dạo siêu thị, kỳ thật chuyện mua thức ăn chỉ cần giao cho Vương Linh là được rồi, nhưng người đàn ông thích chính là

loại cảm giác này. Giống như bây giờ, Dung Ân đứng trước gian hàng hải sản, vẻ mặt nghiêm túc chọn cá chép, Nam Dạ Tước đẩy xe theo phía sau, cô hướng về người bán hàng chỉ chỉ, sau đó xoay người, cười nói, “Chúng ta mua một con cá đi, em làm cá chép kho, được không?”

Nam Dạ Tước nụ cười câu nhẹ, thần sắc mê hoặc làm người bán hàng bên cạnh đỏ mặt lên, nghĩ thầm ai theo được loại đàn ông cực phẩm này, người đó thật có phúc.

Trở lại Ngự Cảnh uyển đã rất trễ, Vương Linh sớm đã chuẩn bị xong cơm tối, Dung Ân cầm lấy con cá chép trong túi và rau thơm đi vào phòng bếp, làm món ăn rất nhanh, đặt cá xuống nồi, đổ rượu vàng vào, gừng, động tác cô thuần thục, người đàn ông thì tựa ở cửa phòng bếp không nói gì.

Rất nhiều người đều thích nhìn cảnh người phụ nữ của mình bận rộn trong phòng bếp, Nam Dạ Tước cũng không ngoại lệ, cần phải nói như vậy, anh chờ ngày này, chờ đến nỗi trái tim thiếu chút nữa cũng đóng băng luôn rồi.

Người đàn ông đi vào, lúc dán lồng ngực lên, Dung Ân rõ ràng cứng đờ, “Anh đi ra bên ngoài đợi đi, ở đây toàn là mùi dầu khói.”

Cửa phòng bếp truyền đến tiếng động nhẹ, thì ra là bên ngoài Dạ Dạ đang chơi một mình cũng chui vào, thân thể mập mồm mồm của nó tựa ở cửa, ngửi thấy được mùi thơm, thiếu chút nữa chảy cả nước dãi.

“Gâu gâu — “

Cái đuôi ngắn nhỏ vẫy tới vẫy lui, nó bổ nhào vào chân Dung Ân, móng trước đưa ra, xé rách ống quần Dung Ân, “Gâu gâu — “

“Dạ Dạ, đi ra ngoài!” Nam Dạ Tước dùng chân đá bụng dưới của nó, khê dùng sức, Dạ Dạ liền ngã ra đằng sau, chống vó.

Dung Ân đem nước tương đổ vào trong nồi, qua một trận dầu khói, mùi vị càng thơm Dạ Dạ thuận thể bò dậy, tốc độ đó nhanh cực, Nam Dạ Tước thật sự nghi ngờ chó nhà anh đã trải qua huấn luyện đặc biệt. Nó nhào lên cái tủ thấp, móng trước cào lên cửa tủ, hai cái chân sau, thân thể mập mồm muốn vọt lên. Động tác kia vừa mắc cười vừa khôi hài, Dung Ân học kiểu Nam Dạ Tước, dùng chân đẩy thân thể Dạ Dạ ra, “Dạ Dạ, ra bên ngoài đi.”

“Gâu gâu —” hiển nhiên con nhóc rất nổi giận, đừng thấy nó bình thường giả bộ làm một con chó nhỏ hiền lành, kỳ thật người ta cũng biết giận mà. Nó muốn ăn cá, vì sao không cho nó ăn, một miếng cũng được rồi, tại sao lại đá bụng của nó, không biết là bụng càng đá thì sẽ càng to ra sao? Nó muốn giảm béo mà, nhưng ở đây được ăn ngon như vậy, mắt nhìn cái bụng nhỏ của mình lúc đi như là muốn dán sát vào sàn nhà.

“Được chưa?” Nam Dạ Tước khom xuống cổ Dung Ân.

Cô cầm lấy đôi đũa gấp một miếng, để lên miệng thổi, Nam Dạ Tước cho là sẽ để cho anh nếm thử mùi vị, môi mỏng mới vừa mở ra, chỉ thấy Dung Ân nhét miếng cá thơm ngon kia vào trong miệng mình.

Bởi vì còn rất nóng, Dung Ân liền bĩu môi, nghiêng đầu nhìn lại, vừa muốn nói chuyện, đã bị người đàn ông cố định đầu rồi hôn xuống, đầu lưỡi anh cắn miếng cá, lúc gương mặt tuấn tú tuyệt mỹ thu về, gật gật đầu, “Mùi vị được rồi đấy.”

“Gâu gâu...”

Hai người không khỏi nhìn về phía mặt đất, chỉ thấy một đôi mắt đen lay láy đang ra sức nhìn bọn họ, Dung Ân đem cá bỏ vào cái đĩa, Nam Dạ Tước thì khom lưng, nắm lấy vòng cổ của Dạ Dạ mang nó ra ngoài phòng bếp. Động tác thì, tất nhiên là rất không dịu dàng, Dạ Dạ rụt lại cổ, ở dưới tay anh nhúc nhích cũng không dám, chỉ đành phải giả bộ ra vẻ vô tội.

Trên bàn ăn, ba người ngồi cùng nhau, bây giờ bọn họ đã quen để cho Vương Linh cùng ngồi ăn cơm chung.

“Sắp đến năm mới rồi, Vương Linh, năm nay cô về sớm đi.”

Vương Linh tự nhiên vui mừng không thôi, “Cám ơn cậu chủ.”

“Ân Ân, ” Nam Dạ Tước gấp con tôm trước mặt để vào chén Dung Ân, “Năm nay, chúng ta vẫn là đến nhà mẹ em mừng năm mới đi, chờ công ty được nghỉ, chúng ta đi chuẩn bị một chút.”

“Được.” Cô vui đầu đang ăn cơm, một năm trôi qua rất nhanh, quay đầu nhìn lại, đã sớm cảnh còn người mất.

Qua vài ngày, Nghiêm Tước được nghỉ lễ, Vương Linh cũng trở về nhà mừng năm mới, cả Ngự Cảnh Uyển trống rỗng, hai người một con chó.

Trong trung tâm mua sắm vẫn như cũ người chen lấn không động đậy được, cờ đỏ trung quốc treo khắp mọi nơi, Nam Dạ Tước kéo tay Dung Ân, đem bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt rồi để vào trong túi quần của mình, cô nép sát vào anh, sợ không cẩn thận sẽ bị chen lấn mất.

Dung Ân đi theo bước chân Nam Dạ Tước đi vào tiệm trang sức nổi tiếng nhất trong thành phố Bạch Sa, ngọn đèn sáng trên đỉnh đầu đập vào mắt người ta rất chói, người đàn ông đứng yên trước quầy, gương mặt đó ,thân hình đó, đứng ở đó, tuyệt đối là điểm sáng chói hấp dẫn mắt người nhìn nhất.

“Mắt nhìn của quý khách thật tốt. Ở đây đều là kiểu mới nhất mới được nhập về.”

Nam Dạ Tước rút tay ra, đem Dung Ân ôm đến bên cạnh mình.

“Đồ trang sức của em nhiều lắm rồi, bày ở đó cũng không đeo, lãng phí.”

“Không đeo thì vứt ở đó, nhưng trang sức phải mua thường xuyên, bày ở đó nhìn thôi cũng được.” Người đàn ông nói xong thì chỉ vào một đôi bông tai bên trong quầy tủ, “Lấy cái này ra cho tôi xem.”

Người đàn ông thật tốt. Nhân viên phục vụ thiếu chút nữa đôi mắt toát ra lửa, cô đem đôi bông tai mà Nam Dạ Tước chỉ vào đặt trên quầy tủ, “Đây là tinh phẩm của nhà thiết kế nổi tiếng Selina tốn thời gian ba năm mới thiết kế ra, cả thành phố Bạch Sa chỉ có một đôi này, tên là only.

Từ trước tới nay Nam Dạ Tước mua đồ không nhìn những hư danh này, anh muốn là phải đẹp mắt, có thể xứng với Dung Ân.

Ngón tay thon dài vén hai bên tóc cô, anh mua cho cô rất nhiều đồ trang sức, nhưng mà, chưa bao giờ mua bông tai.

Hình dáng cổ ba lá nạm kim cương đeo lên vành tai nhỏ gọn của cô, không lớn không nhỏ, phù hợp hoàn mỹ như thế, ánh mắt người đàn ông nhìn chăm chăm vào đôi vành tai trắng nõn mịn màng của Dung Ân, trong cổ họng của anh nuốt nhẹ xuống, chỉ cảm thấy bụng dưới nóng hổi, ánh mắt cũng mê ly.

“Sao vậy?” Dung Ân phát giác được sự thay đổi trong mắt anh, hai tay sờ lỗ tai, “Không đẹp sao?”

“Đẹp lắm.” Người đàn ông kéo tay cô xuống, đẩy cô đến trước quầy, chính mình thì dán chặt lấy lưng Dung Ân, “Coi nữa đi, còn thích gì nữa không.”

“Không cần...”

“Anh muốn mua cho em.”

Dung Ái mang một đôi giày bột thon dài bước vào, cô lặng lẽ đi về hướng hai người, đặt cái túi LV trên tay xuống quầy, “Tước, lần trước anh hứa mua quà cho em, đến bây giờ còn chưa thực hiện đấy.”

Nam Dạ Tước ngẩng đầu lên, tầm mắt xuyên qua gò má Dung Ân rơi xuống trên mặt cô gái, lúc này anh mới nhìn thấy cô, “Vây em chọn đi, nhìn trúng cái nào, trực tiếp kêu bọn họ gói lại là được.”

Dung Ái cau khóe miệng lên, lớp trang điểm của cô lúc nào cũng tinh xảo như vậy, mà ngay cả viên mắt đơn giản nhất cũng được vẽ rất hoàn hảo, tìm không thấy lỗi nào, cô cố ý kéo dài hai mắt quét mắt vào trang sức trong quầy, sau đó, không kiêng nể gì cả rơi xuống mặt Dung Ân, “Tôi muốn đôi bông tai mà cô ta đang đeo.”

“Tiểu thư, hay là cô thử coi cái khác đi, chúng tôi chỉ có một đôi này.”

“Tôi chỉ nhìn trúng nó.”

Nam Dạ Tước giờ tay lên, đem tóc vén sau tai Dung Ân thả xuống, đôi bông tai ở phía dưới, gió thổi qua phảng phất, lúc ẩn lúc hiện rất đẹp, “Biết cái gì là duy nhất không? Đã là đồ của người khác thì đừng dòm ngó, chọn cái khác đi, anh ký hóa đơn.”

Next chap 133: Hãy đợi em, yêu sâu đậm như anh

Review....

“Anh, còn yêu em không?”

“Yêu”

“Nam Dạ Tước, anh đợi em, để em cố gắng đuổi kịp bước chân anh, được không?”

152. Chương 133

Chương 133: Hãy đợi em, yêu sâu đậm như anh

Editor: Paris & Thuysunn

Beta: Paris & Winnie

Từ trước đến nay, Nam Dạ Tước nói chuyện chưa bao giờ nể nang ai. Trong từ điển của anh chính là như vậy, anh muốn đối xử tốt với bạn, thì có thể ngọt ngào đến phát ngấy, nếu như anh đến mất cũng không thèm nhìn một cái, thì cho dù bạn có chết trước mặt anh cũng vô ích.

Trong nháy mắt, sắc mặt Dung Ái trở nên rất khó coi, nghĩ lại, trong nhà cô cũng là người được nâng niu trong lòng bàn tay, đâu có ai dám nói với cô những lời ‘độc’ như vậy, “Tước, em chỉ muốn quà thôi mà, hơn nữa cũng là anh đã đồng ý trước rồi mà...”

Nam Dạ Tước cúi đầu xuống đang lựa thứ gì đó, có vẻ như anh thiếu kiên nhẫn mà ngẩng đầu lên, “Không phải anh cho em tự chọn sao, Dung Ái, anh không thích con gái không hiểu chuyện.”

Dung Ân cảm giác được hai lỗ tai có chút nóng lên, cô ngẩng đầu lên, bàn tay của Nam Dạ Tước đem đầu cô áp trở lại “Em chọn đồ của em đi.”

Cô đành phải giả câm giả điếc, lúc này, người phục vụ cũng biết làm thế nào để hóa giải sự ngượng ngùng, đem toàn bộ trang sức kiểu mới từ trong quầy ra để trước mặt Dung Ái, rồi giới thiệu từng thứ một

Dung Ái mặc dù được nuông chiều, nhưng ở mặt này cũng rất hiểu chuyện, khéo miệng cứng đờ rất nhanh liền câu lên, cầm lấy túi xách đi về hướng quầy hàng khác, “Tôi muốn cái này, cái này, còn cái kia nữa.”

Dung Ân ngẩng đầu nhìn về phía gương, cô vén tóc sang một bên, đôi bông tai này, trong lòng cô rất thích, “Chúng ta đi thôi.”

” Không xem cái khác nữa sao?” Hai tay Nam Dạ Tước xuyên qua eo của cô đặt ở tủ trên mặt bàn, đôi môi mỏng ghé sát tai, hai mắt cũng bởi vì ánh sáng long lanh phát ra từ nó mà trở nên sáng hơn.

”Không xem nữa, em chỉ thích cái này.”

Khéo miệng anh vì những lời này mà giương lên. Trước giờ, anh mua cho cô nhiều đồ như vậy, mà cô chưa từng đeo, huống chi cô nói thích trước mặt anh, Nam Dạ Tước tâm trạng trở nên thật tốt, đưa tay vén tóc Dung Ân ra sau tai, “Anh cũng thích”

Nhân viên kê hoá đơn, Dung Ái cũng chọn vài món rồi đi tới, Dung Ân nói còn muốn xem một chút, rồi một mình đi tới quầy khác.

“Tiểu thư, đây là nhẫn ngón út của nam, thủ công tinh tế, thiết kế đơn giản, cô muốn xem không?”

”Dung Ân vừa liếc đã nhìn thấy một chiếc trong số đó, nó nằm trong góc, không màu mè như các kiểu dáng khác, cả chiếc nhẫn sáng lấp lánh, chỉ có phía trên được điêu khắc hình cỏ ba lá rất nhỏ, nhìn rất xứng với chiếc bông tai của cô, ”Cho tôi xem cái này một chút, được không?”

Nhân viên lấy chiếc nhẫn ngón út ra, Dung Ân đeo nó lên ngón áp út của mình, vừa in, cô nhìn thoáng qua giá cả, phải hơn hai vạn tệ

”Tiểu Thư, muốn tặng ai phải không?”

Nam Dạ Tước đang đi về hướng bên này, Dung Ân mang chiếc nhẫn trả về, ”Lần sau tôi lại đến mua.”

Cô xoay người đi đến trước, tầm mắt người đàn ông liếc qua quầy hàng, ” Có phải là em nhìn trúng thứ gì không?”

”Không có, em chỉ xem linh tinh thôi.”

‘Nam Dạ Tước kéo tay của cô đi ra cửa, không hề để ý Dung Ái ở sau lưng, cô gái dậm chân, sắc mặt rất không cam lòng, nhìn bóng lưng của hai người đi ra cửa, cô từ trong túi móc điện thoại ra, gọi vào một dãy số.

Hai người ở trung tâm mua được rất nhiều thứ, đa số đều là quần áo, thức ăn, đồ dùng, Nam Dạ Tước quen tiêu tiền như nước, xài được hay không xài được, cứ vừa ý thì nhét vào xe đẩy hàng. Dung Ân theo ở phía sau, thấy một số thứ thực sự không cần dùng đến, rồi đem nó nhặt lên rồi đặt vào chỗ cũ.

Trở lại trong xe, Dung Ân thắt dây an toàn, ” Em muốn đi thăm Tư Cần và bà nội.”

Vừa rồi còn lộ rõ hương vị năm mới, mà giờ đã phẳng phất nỗi buồn không thể diễn tả, Nam Dạ Tước không nói lời nào, nhưng chiếc xe đã quay đầu lại.

Đến khu mộ, đã gần giữa trưa, ánh mặt trời vừa đúng chiếu rọi lên toàn bộ phía trên những cây tùng bách vững chãi, Nam Dạ Tước đậu xe ngay ngắn trong bãi đậu xe, anh chuẩn bị mở cửa, liền nghe Dung Ân nói, ”Anh ở đây chờ em, em đi một mình.”

Động tác đi ra ngoài của Nam Dạ Tước khựng lại, anh biết rõ, cái chết của Tư Cần, Dung Ân luôn có khúc mắc với anh, ” Được”

Anh dõi mắt theo nhìn Dung Ân đi vào khu mộ, cô mua hai bó hoa bách hợp, sau khi đăng kí ở phòng thường trực, liền đi về phía mộ Tư Cần.

Dung Ân không ngờ, sẽ gặp Hạ Tử Hạo ở đây, người đàn ông mặc bộ âu phục màu đen, thân hình cao lớn đang quỳ một chân trước mộ Tư Cần, bên trong có đặt bó hoa tươi cùng với đồ ăn mà Tư Cần thích khi còn sống. Năm mới sắp đến, người đàn ông này, anh không phải đang ở cùng vợ mình vui vẻ đón xuân sao? Tại sao lại chật vật như vậy mà quỳ gối ở đây, ống quần trắng thối dính không ít bụi bẩn, Dung Ân không gặp anh cũng gần một năm rồi, chỉ là ngẫu nhiên có thấy trên TV, Hạ Tử Hạo kết hôn với tiểu thư nhà họ Giang, sau khi cưới, luôn dùng hình tượng yêu thương xuất hiện ở trước mặt công chúng, tương kính như tân.

Dung Ân đặt hoa trong tay xuống mộ Tư Cần, người đàn ông lúc này mới để ý có người đến.

Anh ngẩng đầu lên, Dung Ân trông thấy hai mắt anh đỏ rực, so với lần đầu tiên khi cô gặp anh, người đàn ông thật sự tiều tụy, Dung Ân chuyển ánh nhìn về phía tấm hình trên bia mộ vẫn còn giữ nguyên vẻ mặt cô lúc trước. Cô vẫn còn nhớ rõ, hình ảnh Tử Hạo lúc đó lọt tòm cho Tư Cần, một con, ánh mắt yêu chiều, rồi một con nữa, gương mặt hạnh phúc.

Người đàn ông không nghĩ tới sẽ gặp Dung Ân vào lúc này.

Anh cười nhẹ, ”Có thể trò chuyện với cô ấy, cũng chỉ có hai chúng ta.”

”Anh bây giờ đã có cuộc sống của mình, quên Tư Cần đi, không phải là tốt hơn sao?”

Dung Ân nhìn ra được, người đàn ông này thật lòng yêu Tư Cần, anh nâng tay phải lên, ngón tay thon dài vuốt lên ảnh trên bia mộ, ”Làm sao có thể quên được đây? Kiếp này tôi không thể quên được cô ấy, Tư

Cần đi rồi, nhưng để lại tôi đau khổ chịu đựng một mối tình mà tôi không thể nào quên được, cô nói đi, cô ấy có phải quá ích kỷ?”

“Đúng vậy.” Người chết ra đi rồi là hết, nhưng không biết người còn sống, đau khổ hơn so với người đã chết, “Lúc trước tôi cũng nghĩ tới, tại sao Tư Cần phải chọn con đường chết, nhưng sau này tôi biết rồi, Hạ Tử Hạo, tôi là người ngoài cuộc, lúc tôi nhìn thấy anh ôm người vợ yêu kiều xuất hiện trước công chúng, tôi cũng buồn thay Tư Cần, nhưng nếu cảnh này đổi lại cô ấy là người ngoài cuộc? Thay vì phải chịu một cuộc tình vĩnh viễn cũng không thể đâm hoa kết trái này, đôi khi, giải thoát thật sự là lựa chọn duy nhất.”

“Nhưng cô ấy cần phải hiểu, tôi yêu cô ấy...”

“Yêu nhau không thể ở bên nhau, không phải càng đau khổ sao?”

Những điều này, kỳ thật Hạ Tử Hạo đều hiểu, chỉ là anh vĩnh viễn không thể chấp nhận được, cuộc đời của anh đã khô héo, sống giống như cái xác không hồn, trong mắt người ngoài chỉ thấy ánh hào quang chiếu rọi, chỉ có tự anh hiểu, cảm giác cô đơn đó, mỗi lần nửa đêm tỉnh dậy, nhìn qua gương mặt nằm bên cạnh, lòng anh lạnh lẽo biết bao.

Dung Ân ngồi xuống trên thềm đá, nhớ về bóng lưng xoay người trên sân khấu hoa lệ của người đó, trong lòng đau thắt từng đợt.

“Dung Ân, cô là bạn tốt nhất của Tư Cần, là người duy nhất mà Tư Cần không bao giờ làm tổn thương...” Người đàn ông dựa đầu trên bia mộ, “Cô ấy thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của tôi, hỏi tôi, tại sao không để cô hạnh phúc, tại sao để cô ấy ra đi cũng không được yên lòng...”

Dung Ân thu hồi tầm mắt đang nhìn về phía xa xăm.

Khóe miệng Hạ Tử Hạo vô lực câu lên, nụ cười đó, cảm giác giống như là chưa bao giờ nở ra, đã phải héo tàn, vô cùng lạnh lẽo, “Lúc trước tôi cảm thấy, tôi và Tư Cần sẽ không được hạnh phúc, Nam Dạ Tước cũng không xứng, nhưng mà, Dung Ân, cô nói đúng, thực sự hủy hoại Tư Cần chính là tôi. Cho nên đời này tôi cũng sẽ không có được hạnh phúc, cô ấy hi vọng cô có thể hạnh phúc, từ trước tới nay người ích kỷ chính là tôi.”

“Anh muốn nói gì?”

“Lúc Tư Cần ra đi, Nam Dạ Tước không hề nói, chỉ cần cô ấy nhảy xuống mọi chuyện mới có thể kết thúc, anh ta nói, anh ta có thể cho Tư Cần một thân phận mới, để cô ấy rời khỏi nơi này...” trong lòng Hạ Tử Hạo giống như có tảng đá rất lớn đang đè nặng, giờ đây, đang từ từ thử vác nó ra, “Tôi tin tưởng Tư Cần lúc đó đã động lòng, nhưng tôi không hứa được gì với cô ấy, cho nên cuối cùng cô ấy vẫn nhảy xuống, tôi ích kỷ đẩy tội lỗi này lên đầu của hai người, muốn để bản thân sống tốt hơn, nhưng mà, vô ích, tôi nên gánh chịu, vẫn là trốn không thoát. Lúc Tư Cần ra đi nói với Nam Dạ Tước, phải cho cô hạnh phúc, có nhớ lúc đó tôi có nói, cái chết của cô ấy có liên quan rất lớn tới cô, kỳ thật đều không phải, là tôi để cô ấy ra đi không được yên lòng, là tôi đã giẫm đạp lên tình yêu mà Tư Cần dành cho tôi ...”

Hạ Tử Hạo dựa lên bia mộ, nước mắt lạnh băng theo khóe mắt chảy xuống, yêu sâu đậm như vậy, nhưng lại âm dương cách biệt, Dung Ân cũng không nói gì, thở dài, đứng lên. Mới vừa đi ra vài bước, chỉ thấy có mấy người lên la lên lút đi tới, đến trước mộ Tư Cần, lấy máy ảnh ngắm vào Hạ Tử Hạo chụp liên hồi, người đàn ông chán chường mà dựa vào, cũng không ngăn cản.

Hai tay Dung Ân để trong túi quần, đi ra cửa. Tư Cần, nếu như lúc trước cậu có thể chứng kiến người đàn ông này sống đau khổ như vậy, cậu có thể kiên quyết ra đi như vậy không?

Xa xa, đã nhìn thấy xe Nam Dạ Tước dừng ở cửa, một cánh tay người đàn ông gác ra ngoài cửa sổ, trong tay kẹp lấy điều thuốc. Anh đang tựa lưng vào ghế ngồi, khói trắng sau lưng, gương mặt đó lúc ẩn lúc hiện. Dung Ân đứng lại bậc thang cuối cùng, thì ra là, vận mệnh đã rất chiều cố cô, cô chỉ cần chịu quay đầu lại nhìn, điều cô cho rằng đã mất đi rồi, thì ra là vẫn luôn hiện hữu ở chỗ cũ.

Nghĩ như vậy, bước chân của Dung Ân bước nhanh hơn, người đàn ông cũng nhìn thấy hình bóng cô đang đi ra, anh vội đem thuốc lá ném xuống đất, quay xe lại.

Cô lên xe, thắt dây an toàn.

Đang lúc Nam Dạ Tước muốn khởi động xe, Dung Ân xoay đầu lại, “Lần sau, anh và em cùng vào nhé, thăm Tư Cần, và bà nội.”

Nam Dạ Tước gật đầu, đối với đề nghị đột ngột của cô có cảm thấy chút kỳ lạ, nhưng cũng không nói gì. Lúc khởi động xe, Dung Ân di chuyển về phía anh, đầu khẽ tựa vào vai anh.

Người đàn ông cảm giác nửa bên người đều cứng đờ, cúi đầu xuống, chỉ thấy Dung Ân nhắm mắt lại, hình như là đang thiếp ngủ, khuôn mặt an tường tĩnh lặng, thật là đẹp.

Trở lại Ngự Cảnh uyển, đã là hơn hai giờ, Dung Ân đói bụng đến choáng đầu hoa mắt, vứt bỏ giấy đi vào nhà, cô đi vào phòng bếp, nguyên liệu nấu ăn thì rất nhiều, nhưng bây giờ làm cũng không kịp để giải quyết vấn đề lớn này, cô lấy ra hai gói mì ăn liền, trong nhà ăn, Nam Dạ Tước đang đem những vật dụng lúc sáng mới mua đi vào.

Cô đột nhiên nhớ ra, người đàn ông này rất kén ăn, hầu như chưa bao giờ đụng vào mì ăn liền.

Dung Ân mang dếp lê đầu thỏ đi ra ngoài, trước mặt Nam Dạ Tước sần tồ sần lui, người đàn ông cũng đang rất đói bụng, “Tại sao không đi nấu cơm?”

Cô xoay người, đưa mặt tiến sát trước mắt Nam Dạ Tước, “Hay là, em nấu mì nha, được không?”

Lông mày người đàn ông nín lại, “Mì gì?”

Dung Ân hai tay giấu ở phía sau, “Mì trứng gà, thêm ít rau xanh và nấm hương, thơm lắm đấy...”

Nhìn vào sắc mặt Nam Dạ Tước hiển nhiên là không vui, nhưng vẫn câu khéo miệng lên, “Được thôi.” Lúc trước cô nấu xong rồi vứt ở đó, không quan tâm anh thích ăn hay không, từ trước đến giờ sẽ không nịnh nọt như vậy mà hỏi lấy một câu.

Dung Ân nhón mũi chân đi vào phòng bếp, xé gói mì ra, suy nghĩ một chút, lại lấy ra một gói.

Không bao lâu, hương thơm từ phòng bếp truyền ra ngoài, Nam Dạ Tước tiến vào, Dung Ân đã bỏ mì vào, lớp trên rau xanh và nấm hương nổi lên, còn có nấm kim châm mà hai người đều thích ăn, Dung Ân tắt lửa, múc một muổng súp muốn ném thử mùi vị. Người đàn ông đói đến nỗi ngực dán vào lưng, Dung Ân thổi thổi, sau khi xác định sẽ không bị phỏng miệng, đem cái thìa đưa đến miệng Nam Dạ Tước. Thấy anh mở to hai con mắt không há miệng, Dung Ân liền cười nói, “Buổi tối sẽ nấu cơm, nhanh lên, ném thử đi.”

“Ngon không?”

Con ngươi đen láy trong mắt người đàn ông sáng lên lạ kỳ, một cảm giác ấm áp lan tỏa nhẹ nhàng rồi thấm sâu vào trong xương tủy, anh ôm chặt lấy mặt Dung Ân, hơi thở nóng rực phả ra, Nam Dạ Tước đẩy cô lên trên bàn bếp, hai tay anh đem cô ôm sát vào trong ngực, rất mạnh, mà ngay cả hôn môi cũng vô cùng điên cuồng, dường như muốn đoạt lấy hơi thở của Dung Ân.

Lần này, cô không đẩy ra nữa, lông mi khẽ run, hai người gần sắp nghẹt thở mới buông tay ra, trán tựa vào nhau, Nam Dạ Tước mở mắt ra đã nhìn thấy cô, khuôn mặt ửng hồng.

Dung Ân đem hai tay của anh kéo xuống, người đàn ông rất cao, lúc cô ngẩng đầu lên, phải nhón mũi chân lên, hai tay Dung Ân ôm lấy cổ Nam Dạ Tước, cảm cô nhẹ gối lên vai người đàn ông, hai má kề sát vào nhau, vẫn ửng hồng như cũ, “Anh, còn yêu em không?”

Nói xong, Dung Ân hai tay không khởi nắm chặt lại, kẹp chặt cổ Nam Dạ Tước, dường như làm anh khó thở.

Thân hình người đàn ông thẳng tắp, sắc mặt bị hơi nóng dày đặt trong phòng bếp càng làm anh trở nên sắc nét, anh yêu cô, đây là sự thật không thể thay đổi, cũng là điểm yếu của Nam Dạ Tước, anh trốn không thoát, “Yêu”

Yêu, là được rồi.

Dung Ân câu nhẹ khéo môi, cô đứng dậy, mặt dán chặt vào mặt Nam Dạ Tước, để cho anh cảm nhận trái tim đang đập thình thịch của cô lúc này, “Hai người chúng ta, trước sau đều chưa yêu sâu đậm như nhau, Nam Dạ Tước, anh chờ em, để em cố gắng đuổi kịp bước chân anh, được không?”

Cổ họng người đàn ông nuốt xuống, hai tay rủ xuống tại bên người, run rẩy ôm eo Dung Ân, anh không thể phủ nhận, những lời anh nghe được này là những lời nói khiến anh cảm động và xót xa nhất.

Kiều ngạo như anh, thua trên tay người phụ nữ này, anh không hề hối hận.

Dung Ân nhẹ lui người, trán dựa sát vào trán anh, “Chỉ cần anh chịu đợi em, em bảo đảm, em sẽ đuổi kịp anh, thậm chí vượt qua anh...”

Nam Dạ Tước không biết mình còn có thể nói điều gì, chỉ biết ra sức ôm chặt lấy cô, hôn thật sâu.

Lúc ăn tối, mì nở hết cả, nhưng đây lại trở thành bữa cơm khó quên nhất của Nam Dạ Tước, đã từng, anh rất muốn xé ông trời ra nhìn xem, ông trời có phải mù hay không, nhưng đến bây giờ mới biết, những việc anh làm, cô đều để trong mắt, lòng Dung Ân, cuối cùng không lạnh như băng như lúc ban đầu, cuối cùng được anh hâm nóng rồi.

Sau bữa cơm tối, Dung Ân đứng ở trong phòng tắm soi gương, khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì hơi nước nóng mà lộ ra vô cùng đỏ ửng, cô hồi hộp nắm lấy áo ngủ trên người, đầu tóc xả ra ở sau lưng, còn có bọt nước đọng lại, cô dùng sức vỗ vỗ mặt, cô biết rõ, đêm nay, sẽ không giống bất cứ đêm nào trước đây.

153. Chương 134

Chương 134: Thân tâm hợp nhất

Editor: Winnie

Beta: Paris

Hít sâu một cái, mới phát hiện bản thân lại hồi hợp như vậy.

Hai tay Dung Ân lại lần nữa vỗ vỗ trên gương mặt nhỏ nhắn, cô mang dép đi đến cửa phòng tắm, vừa mới mở cửa ra, đã nhìn thấy trước mặt mình bị che lấp bởi một bức tường màu đồng cổ.

Dung Ân giật bắn người, nâng tầm mắt lên, rơi xuống giữa xương quai xanh người đàn ông, cô không tiếp tục ngẩng lên, mà là chậm rãi nhìn xuống dưới, cơ ngực rắn chắc, cơ bụng, bụng dưới, còn có...

Mặt nóng rực lên tức thì, “Sao anh không mặc quần áo?”

“Em tắm rửa thích mặc quần áo sao?” sau lưng Nam Dạ Tước, quần áo quăng lung tung dưới sàn nhà, quần lót màu đen thì bị đá xuống bên chân, anh đứng chặn trước cửa, càng làm cho Dung Ân khó dời đi nửa bước.

Người đàn ông chính là muốn cho cô xem thử, dục vọng trong anh đã bị khơi dậy.

“Ừ, vào trong đi.”

Nam Dạ Tước kéo cô ra khỏi phòng tắm trước. Dung Ân khom lưng nhặt hết quần áo của anh lên, cô ngồi trên mép giường xấy khô đầu tóc, hơi gió ẩm thổi bên tai phũ phũ, vừa nhột, lại vừa khó chịu.

Lúc người đàn ông đi ra, so với lúc đi vào đã dàng dàng hơn nhiều, đang quần khăn tắm, nhưng vẫn để lộ ra hình ảnh như ẩn như hiện. Thật ra Dung Ân cũng nhìn quen rồi, chỉ là từ trong đáy lòng đã cho rằng, lần này và những lần trước kia đều không giống nhau. Nam Dạ Tước thì ngược lại sắc mặt tự nhiên, thân thể cao ráo dựa lên giường, gối đầu lên trên đùi Dung Ân.

Cô đang xấy tóc cho anh, những ngón tay thon dài trắng nõn xuyên qua những sợi tóc đen nhánh của người đàn ông. Nam Dạ Tước nghiêng người, cánh tay giữa lúc bất tri bất giác liền vòng qua giữ lấy eo Dung Ân.

Ngón tay vuốt xuôi theo mái tóc anh vài cái, “Xong rồi.”

Đôi mắt Nam Dạ Tước trước đó nhắm nghiền liền mở ra, ham muốn bên trong đã rạo rực như thiêu như đốt, anh chế trụ eo Dung Ân kéo cô lên giường. Cô không mặc đồ ngủ, mà là một bộ áo choàng tắm, chỉ cần cởi bỏ dây lưng là có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong không sót cái gì.

“Tắt đèn đi.”

Nam Dạ Tước ngẩng đầu đang vui trong cổ cô lên, bên miệng nâng nên đầy mê hoặc, “Mặt của anh có khó nhìn đến mức không thể lộ ra ngoài ánh sáng như vậy không?”

Dung Ân nằm ngửa người trên chiếc giường lớn, mái tóc xõa ra được đè dưới cơ thể, “Không phải, em sẽ không được tự nhiên.”

Bàn tay Nam Dạ Tước nắm lấy ngón tay của cô, đem hai tay của cô áp lên đỉnh đầu, “Nhưng mà, anh muốn yêu em như vậy, xem em đang nở rộ dưới cơ thể anh, rốt cuộc là bộ dạng là như thế nào.” Hai mắt người đàn ông tản ra ánh sáng rực rỡ, trong tình cảnh cảm xúc phức tạp của chính mình, đầu ngón tay anh ở bên hông Dung Ân xoa thành vòng tròn, khiến cho cả thân dưới rùng mình run lên.

“Anh không đứng đắn.” Cô mắng anh, trong khi miệng lại cười mỉm. Cũng không biết là bị chọc cười, hay là gì nữa...

Cánh tay khác của Nam Dạ Tước đi vào giữa chân của cô, ngón tay theo đó thâm nhập vào, Dung Ân chỉ nghe thấy hơi thở vui trên cần cổ càng thở ra nặng nề, thở gấp gấp, hình như là vật gì đó được buộc quá chặt, sắp nổ tung. Người đàn ông chậm rãi động đậy vài cái, rút ngón tay ra, nụ cười nơi khóe mắt cố ý kéo ra, cánh môi cong lên nghiêng một bên. Dung Ân giống như là dự liệu trước được miệng anh sẽ nói ra những lời không đành lòng, vội vàng bịt miệng anh. Cả khuôn mặt đỏ ửng lên.

Nam Dạ Tước cắn nhẹ lồng bàn tay cô, Dung Ân thấy nhột, buông ra.

“Ân Ân, nhìn nè... Em động tình rồi.” Anh đưa ngón tay gờ lên trước mặt Dung Ân, anh vẫn còn nể mặt cô, đã đổi lấy một từ nhỏ nhen như vậy để hình dung. (từ này mà “nhỏ nhen” @@)

Dung Ân dứt khoát đưa tấm mắt ra, Nam Dạ Tước quay mặt của cô lại. Lúc anh hôn môi cô, anh luôn không để cho cô tránh né. Bàn tay người đàn ông xuyên qua eo cô, đặt tại mông của cô, để cho cô càng dính sát lại gần mình hơn.

“Ân Ân, ôm chặt anh...”

Hai tay Dung Ân ôm cổ anh, lúc anh đi vào, bởi vì phấn khích, cho nên lấp đầy vô cùng, mỗi một nơi, mỗi một điểm ma sát đều là sự giao hợp vào nơi tận sâu trong tâm hồn. Cô thử tiếp nhận anh, Dung Ân có thể cảm giác được sự run rẩy của người đàn ông, sự run rẩy đó vui thật sâu vào trong cơ thể cô, khiến cô dường như kêu lên thành tiếng.

Khi người đàn ông luật động, lồng ngực áp xuống, Dung Ân chỉ cần mở mắt ra có thể trông thấy vết sẹo lớn bằng ngón tay cái đó. Nó đã được khắc trên người Nam Dạ Tước, cô chỉ cần đối diện với anh, thì không thể không cùng đối diện với nó.

Hai tay cô vòng qua sau lưng người đàn ông, mười ngón tay đan chặt, lúc ưỡn người lên, những sợi tóc sau lưng cũng theo đó mà nhẹ tung lên, Dung Ân vui mặt vào trước ngực Nam Dạ Tước, môi trái tim khê mở, đầu lưỡi hôn lấy miệng vết thương dữ tợn kia.

Một cơn nóng nóng hổi xé da thịt, đi thẳng vào tim, hai tay người đàn ông chống bên hông Dung Ân, động tác anh dừng lại, da thịt trước ngực căng lên.

Cái đầu nhỏ nhỏ đang căng lên trước ngực anh, cũng không biết là một động tác vô ý của cô, đều là đang chầm ngòi thối lửa, nơi cổ họng Nam Dạ Tước thoát ra tiếng gầm nhẹ, ôm Dung Ân trực tiếp đè lên giường, ga giường dưới thân bị vặn ra từng nếp gấp vặn vẹo bất quy tắc. Anh phát giác ra ngực có chút đau, hàm răng bén nhọn của Dung Ân cắn nhẹ một cái vào trước ngực anh, lúc ngẩng đầu lên, bóng đen trên đỉnh đầu áp xuống, bị người đàn ông đè xuống đoạt lấy hơi thở.

“Nhẹ chút, được không?”

“Không được...”

Hai tay Nam Dạ Tước bóp chặt bên đùi Dung Ân, ép mở ra hai bên, anh dường như không vào hoàn toàn, cho đến khi qua một lúc lâu sau, cô thấy người đàn ông bên trên trước sau cũng không nhúc nhích, lúc này mới đẩy nhẹ một chút.

Nam Dạ Tước lùi ra, xoay người nằm vật xuống bên cạnh Dung Ân, đôi mắt nhắm chặt, mà ngay cả toàn bộ gương mặt tuần tú đều cảm giác như đang căng ra.

Cô cũng thấy toàn thân dường như rã rời, nằm đó không thể nhúc nhích, ga giường dưới thân đã thành một mảnh bừa bãi, ai cũng không còn sức đâu mà để ý đến nó. Sau khi Nam Dạ Tước lấy lại hơi thở, mới đưa một cánh tay khoác lên ngang eo Dung Ân, anh kéo cô lại hướng của mình, đôi mắt như quẩn rũ lúc này mới mở ra, “Thoải mái không?”

Dung Ân quay mặt đi, lợm chiếc chăn bị đập văng xuống đất lên, vừa muốn đắp lên, đã bị Nam Dạ Tước vén lên.

“Anh làm gì thế?”

“Làm em đó..... “

“Bụp.....” Dung Ân đem cả chiếc chăn che mặt người đàn ông, “Trong miệng không có một câu tốt đẹp nào cả.”

Khóe miệng Nam Dạ Tước cong nhẹ, trên mặt có nét thư giãn sau khi lưỡi biếng, anh thông thả ung dung đem chăn kéo ra, một gương mặt điên đảo chứng sanh gối lên trước ngực Dung Ân, “Trong miệng anh toàn là những lời tốt đẹp, em còn muốn nghe không?”

Không chút nghĩ ngợi cô liền bịt lấy miệng anh.

Nam Dạ Tước đưa tay kéo lòng bàn tay của cô ra, ngón tay mảnh khảnh của Dung Ân rút lại. Nam Dạ Tước cắn nhẹ vài cái lên mu bàn tay cô, “Ân Ân, em thoải mái thật không?”

Người đàn ông ngẩng đầu lên, cánh môi cong lên, ánh mắt cô đối diện với cặp mắt đen láy kia, tự nhiên không chịu trả lời. Nam Dạ Tước nhìn ra cô đang xấu hổ, vùi đầu, ở trước ngực Dung Ân khẽ hôn, “Chuyện này có gì mà mắc cỡ, ân ái, đương nhiên là muốn anh sướng khoái, em cũng thoải mái mà.”

“Dạ.” (Dạ là tên lót anh, nghĩa là đêm, chứ không phải vâng dạ nhen ^^) Qua một hồi lâu sau, mới nghe được giọng nói của Dung Ân như truyền tới từ trong hư vô vậy.

Dung Ân đã từng nói, những người phụ nữ khác đều gọi anh là Tước, cô không thêm.

Dung Ân đã không kêu cả tên lẫn họ gọi anh, cái cảm giác có thể kéo dài khoảng cách đó cũng đã biến mất, Nam Dạ Tước ngồi dậy, kéo cô về hướng mình, “Sao vậy?”

“Rời khỏi một năm, anh đã sống như thế nào vậy?” Dung Ân trước giờ chưa từng hỏi qua, cô chính là cố ý không hỏi, cô biết trong khoảng thời gian một năm đó, Nam Dạ Tước khẳng định là sống không được tốt, rất không tốt.

Người đàn ông cũng trở nên trầm mặc, thật lâu sau, mới đưa cánh tay của mình đưa ra trước mặt Dung Ân, chỗ cổ tay, có một vết sẹo là một đường nghiêng nghiêng, “Lúc trước, chính là lúc anh để điện thoại xuống đỡ lại, đường đạn đi trật, nếu không anh đoán là mình đã thật sự mãi mãi nằm ở dưới đáy sông lạnh lẽo kia.”

Dung Ân nhìn vết sẹo trước mặt, ngoại trừ thấy chướng mắt, thì nhiều hơn chính là sợ hãi, một cảm xúc lan tỏa khó có thể nói rõ thành lời. Hai tay cô dùng sức vòng qua ôm lấy eo Nam Dạ Tước.

Người đàn ông cầm tay phải của cô, đem tay cô đến cạnh tai trái của mình, để cho cô sờ lên chiếc bông tai đó, “Lúc đó, lúc tay súng bắn tia ngắm thẳng anh, anh đã phát hiện ra, nhưng anh vẫn không né tránh...”

Năm ngón tay Dung Ân thu lại, muốn rút về, lại bị Nam Dạ Tước cầm lấy, “Ân Ân, chuyện này không thể trách em, những người đó trước đó đều đã được sắp xếp xong xuôi rồi, cái chết của Diêm Việt anh đã tự ôm hết lên người mình, thì nên nghĩ đến là sẽ có ngày này, anh tuy là trước đó đã có chuẩn bị, nhưng cuối cùng là do chính mình chậm mất một bước...”

“Không, nếu không phải là cuộc điện thoại đó của em, Dạ, em lúc đó giống như điên rồi vậy chỉ muốn anh đền mạng,” Dung Ân đưa cả mặt vùi trước ngực anh, vuốt ve vết sẹo đã kết vảy, “Cho đến sau khi nghe được tiếng súng, cả người em như chết lặng đi, thời gian rất lâu sau đó cũng không thể phản ứng lại được. Em tự hỏi mình, anh thật sự đã chết rồi sao? Nếu đã chết rồi, tại sao em lại phải khóc, tại sao không cảm thấy được chút gì gọi là vui vẻ, ngược lại, cả trái tim trống rỗng, giống như là đã đánh mất một thứ gì đó, mãi mãi cũng không tìm lại được nữa...”

Dung Ân từ trước đến giờ không để mình nhớ lại chuyện lúc đó, tận sâu trong cô đã cảm nhận được nỗi đau, nhưng lần lượt đều gượng ép chính mình, cô không làm sai, anh ta chết rồi, cô mới được giải thoát.

“Một năm đó, anh thực sự sống rất khó chịu,” Nam Dạ Tước khẽ thở dài, đem cằm tựa lên đỉnh đầu Dung Ân, “Anh tự hỏi mình, có phải anh yêu em còn chưa đủ hay không, bằng không, em tại sao lại có thể nhẫn tâm như vậy, khi em nói cho anh biết, em đã có con của anh, anh lúc ấy thật sự rất hạnh phúc. Anh thậm chí thuyết phục chính mình, có thể mặc kệ sự phản bội của em, anh có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ cần chúng ta tiếp tục sống thật tốt, nhưng mà em lại nói, bỏ đứa con rồi... Lúc anh tỉnh lại, cảm thấy cả cơ thể này không còn là của mình nữa, trong lòng anh thâm nghĩ, chờ sau khi anh trở về, anh nhất định phải một lần nữa tìm được em, lần này, cho dù là anh có xuống địa ngục nữa thì cũng phải kéo em xuống theo làm đèm lưng! Nhưng mà,” người đàn ông lắc đầu, giọng có chút tự giễu, “Anh đã quên mất, anh tuy là nói muốn em sống không bằng chết, nhưng lại quên mất, tình yêu sâu đậm trong tim anh vẫn còn, anh không xuống tay được, kỳ thật, mỗi lần đến cuối cùng thì người bị giày vò lại là bản thân anh...”

Dung Ân qua thật lâu cũng không nói gì, Nam Dạ Tước đẩy đẩy đầu cô, cô lại bất động trước ngực anh không nhúc nhích, anh dùng sức kéo cô ra, lúc này mới phát hiện nước mắt cô đã rơi đầy mặt.

Khóe miệng người đàn ông kéo ra, đắp chắn lên vai cô, “Không phải là đều đã qua rồi sao? Nếu mà muốn khóc, chỉ bằng giữ lại chút sức lực, bù đắp lại cho anh đi.”

Cô nức nở vài cái, lúc ngẩng đầu lên, mắt mũi đều hồng hồng, “Người nhà của anh... Cũng hận em chết được phải không?”

Nam Dạ Tước gơ bàn tay lên lau nước mắt của nàng đi, “Họ sẽ không biết chuyện này, hơn nữa, cho dù là biết rồi, cũng chỉ cho rằng là anh tự chuốc lấy xui xẻo.”

Dung Ân không ngờ tới anh sẽ trả lời như vậy, “Anh nói em nghe chút, người nhà của anh tốt không?”

Nam Dạ Tước tựa vào trán Dung Ân, “Không lâu nữa, em sẽ được gặp.” Anh hình như không muốn nói nhiều, lúc nhắc tới nhà, cũng không có cảm giác ấm áp như Dung Ân vẫn nghĩ.

“Em thì sao, anh chỉ thấy mỗi bác gái, Ân Ân, trong nhà em không có ai khác nữa hả?”

“Mẹ chưa từng nói với em, nhưng em biết, bọn em không phải là người thành phố Bạch Sa, em từ nhỏ chưa từng gặp ba, nhưng mà có hình chụp lại, bà nói, tên ông ấy là Dung Trác Nham, còn cho em xem qua giấy kết hôn của họ. Mẹ em nói, Dung gia là một gia đình lớn, cho nên, từ nhỏ bà đã dùng rất nhiều quy tắc để dạy em, bà lao động cực nhọc, điều gì cũng muốn lo cho em được tốt nhất. Hơn nữa, từ trước tới giờ mẹ không chịu dọn nhà, cho dù là lúc em theo Bùi Lang dọn ra ngoài, trốn anh, bà cũng còn nhờ mấy bác gái thân thiết thường xuyên trông chừng nhà, em biết, bà đang chờ người. Nhiều năm như vậy, em vẫn cứ không hiểu được, nếu Dung gia thật sự được như lời mẹ nói, là gia đình lớn, hơn nữa họ lại kết hôn rồi, vậy tại sao ba đi rồi, em cùng mẹ sao còn ở thành phố Bạch Sa, hơn nữa đã hơn hai mươi năm qua đi, cứ cho là lúc đó thất lạc đi, nếu như ông muốn tìm, dễ như trở bàn tay, bọn em vẫn luôn ở đó mà.”

“Dung Trác Nham?” Miệng Nam Dạ Tước khẽ nhấm lại, nhưng hình như cũng không quen.

“Ban đầu, hàng xóm trong khu đều không thể hiểu được, nói xấu sau lưng, em là con gái riêng, từ trước đến giờ mẹ chưa bao giờ để cho em chịu thiệt thòi, bà cây ngay không sợ chết đứng đưa ra giấy kết hôn, từ đó về sau, những bác gái đó đều rất quan tâm bọn em, hơn hai mươi năm qua, giống như người một nhà vậy. Ai cũng biết, mẹ em không dễ dàng nhất.”

“Yên tâm đi, chỉ cần ông ấy còn sống, anh nhất định giúp em tìm được ông ấy.”

Nam Dạ Tước vuốt tóc cô, thích mặt đối diện sát mặt với cô, Dung Ân đưa tay ôm lấy cổ anh, nói rất nhiều rồi, lại cảm thấy mệt, nhắm mắt lại chưa được bao lâu đã ngủ mất.

Tản sáng lúc tỉnh dậy, ánh mặt trời rất ấm, đập trên lông mi rậm rạp, có một tia vàng óng ánh rất nhỏ. Vị trí bên cạnh đã nguội lạnh từ lâu, Dung Ân mặc áo ngủ vào, sau khi tìm một vòng trong phòng, mới phát hiện người đàn ông đang ôm máy tính ngồi ở trên sân thượng.

Cô rón ra rón rén đi tới, do đi chân không, cho nên mỗi một bước đi, đều hiện lên một dấu chân mờ mờ ở trên sàn nhà, không được bao lâu, chỉ vài phút là tan đi. Dung Ân đi đến sau lưng Nam Dạ Tước, ánh mắt của anh chuyên chú, không phát hiện ra. Cô dang hai tay, giống như là đuổi người vậy từ phía sau lưng ôm chặt lấy cổ người đàn ông, “Sớm vậy?”

Tiếng nói trầm trầm, mang theo chút hơi ngủ, mặt cô nhẹ nhàng cọ trên cổ anh.

“Đúng lúc có việc gấp phải xử lý chút.”

“Ừm,” Dung Ân không hỏi gì cả, lười nhát ngáp một cái, “Em đi chuẩn bị bữa sáng.”

Nam Dạ Tước gật đầu, Dung Ân đứng dậy đi vào hướng phòng ngủ, người đàn ông chống cằm, ánh mắt liếc xéo, bóng lưng cô thoải mái tự do, khoe miệng của anh cũng bất giác cong lên, được cô yêu, hẳn là một chuyện hạnh phúc nhất đời.

“Ân Ân.”

“Hửm?”

Nam Dạ Tước gấp máy tính lại, “Mẹ anh vừa rồi gọi điện thoại đến, nói đến Ngự Cảnh uyển đón năm mới, đến lúc đó đón mẹ em tới cùng luôn nhé, vừa đúng lúc, anh muốn để ọi người gặp mặt.”

154. Chương 135

Chương 135: Người ba trong giấy chứng nhận kết hôn

Editor: Winnie

Beta: Paris

Dung Ân dừng bước, đầu tóc có chút rối rắm xoa trên vai, cô xoa nhẹ mắt, “Nhanh vậy sao?”

Nam Dạ Tước gõ gõ ngón tay lên màn hình máy vi tính, “Còn nhanh sao? Chúng ta ở cùng nhau cũng gần hai năm rồi đó.”

Dung Ân suy nghĩ một hồi, gật đầu, “Vậy em phải về nhà một chuyến trước đã.”

Trước đêm giao thừa, Nam Dạ Tước cùng Dung Ân cùng nhau trở về nhà, lái chiếc xe việt dã màu đen, anh đã quen với tốc độ xe thể thao, nhưng bởi vì phải đón người, còn mang theo một đồng hồ lớn, nên cũng đành chịu khó chút.

Mấy bác gái hàng xóm mới sớm đã tụ tập lại trong nhà Dung Ân nghe ngóng, cứ phải đánh vài ván mạt chược cùng Nam Dạ Tước mới bằng lòng thả người.

Dung Ân cùng mẹ cười nói tiếp đãi họ, dù sao cũng phải đến tối mới qua bên đó. Xếp đặt lại bàn, bên trong phòng khách náo nhiệt cực kỳ, những bác gái này vốn dĩ không có việc gì thì thích tụ tập lại với nhau. Dung Ân đặt đồ ăn vặt mới mua về trong mâm bánh quả mời mấy bác gái, còn mình thì xách cái ghế ngồi bên cạnh Nam Dạ Tước.

So với lần trước về nhà, tình cảnh hoàn toàn khác nhau. Trong phòng khách có điều hòa, Dung Ân đem ly trà đã pha sẵn đặt bên tay Nam Dạ Tước, còn có chút đồ ăn vặt như mận khô, hạt dưa linh tinh cũng tùy ý vung ở trên bàn. Cô cũng không thích chơi mạt chược, chỉ là có thể xem hiểu chút ít.

Nam Dạ Tước thủ pháp thuần thực, chỉ có điều là không thắng được tiền. Sau giờ ngọ, ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua cửa kiếng chiếu vào, ấm áp ôn hòa, Dung Ân ở bên cạnh vùi đầu gọt táo, lại đem nó cắt

thành từng miếng sau đó đựng trong chiếc đĩa nhỏ, cắm tăm vào. Thật ra Nam Dạ Tước cũng không thích ăn, nhưng cô đã đưa đến bên miệng, anh tự nhiên cũng sẽ không từ chối.

Ánh mắt mấy bác gái nhìn thấy hành động yêu thương của cặp vợ chồng son này, ai ai cũng đều vui mừng, ăn tiền tới tấp cũng không chút khách khí nữa.

Dung Ân xem được ván cờ cũng bắt đầu chào thua, ngủ gà ngủ gật, hai tay cô khoác lên cánh tay Nam Dạ Tước, đầu từng chút một nghiêng xuống, gục lên vai anh.

Xếp xong bài, lúc Nam Dạ Tước nghiêng đầu qua, Dung Ân đã ngủ, lông mi rũ xuống, để lại một bóng đen nhàn nhạt trên gương mặt trắng nõn, những sợi tóc đen bóng theo bờ vai của anh rũ xuống, mỗi một nơi mỗi một điểm đều khắc họa nên một cảnh tượng an bình. Anh không đánh thức cô, mà để Dung Ân tùy ý ngủ như vậy. Cô cũng thật là không khách sáo chút nào, gối lên cánh tay này ngủ cả nửa ngày trời, biết mọi người đã giải tán, lúc này mới lim dim tỉnh lại trong cơn say ngủ.

“Ân Ân, xem con kia, ngủ cũng không lên giường ngủ đi, để cho người ta khó chịu biết bao.” Mẹ Dung cười nói, đang thu dọn lại mặt chược cùng với Nam Dạ Tước.

Một cánh tay của người đàn ông đều đều đã tê rần, cô dụi mắt, khóe mắt mang đầy sự vui vẻ, “Mấy giờ rồi?”

“Giờ chuẩn bị đi được rồi.”

Thừa dịp lúc mẹ Dung đi lấy đồ, hai tay Dung Ân nắm bóp vài cái trên bờ vai Nam Dạ Tước, cơn ngủ chưa tan, lại cúi xuống gối lên, gò má lười biếng cọ cọ vài cái, “Buồn ngủ quá, sao mà cứ như ngủ hoài không đủ vậy nè.”

“Tối hôm qua đâu có giày vò em bao nhiêu đâu, sao vẫn còn buồn ngủ đến vậy hả?”

“Đi,” cánh tay cô buông xuống đến thắt lưng Nam Dạ Tước, nhéo nhẹ anh một cái, “Phải đi rồi nhỉ? Không còn sớm nữa đâu.”

Mẹ Dung mặc bộ quần áo con gái mới mua cho, đi đứng đã linh hoạt hơn, có đôi khi không cần dùng gậy cũng có thể đi được, chỉ là đi hơi chậm chút xíu, lúc ra cửa, mấy bác gái hàng xóm đều đồng thanh chào hỏi, cả dãy nhà rộn ràng vui mừng.

Về đến Ngự Cảnh uyển, Dung Ân dìu mẹ xuống xe trước, Nam Dạ Tước đi đỡ lại xe.

“Ngôi nhà này lớn thật đó,” mẹ Dung đưa tầm mắt nhìn qua, gió rét hiu quạnh, có chút lạnh, Dung Ân dựng thẳng cổ áo lên cho bà, “Cả đời này mẹ chưa bao giờ ở qua một căn nhà như thế này.”

“Lúc trước Dạ kêu mẹ dọn qua đây...”

“Ân Ân,” mẹ Dung vỗ lên mu bàn tay con gái, “Chỉ cần con vui vẻ là được rồi, mẹ ở nhà cũ rất tốt.”

Dung Ân nghe nói vậy, thì không tiếp tục nữa, cô biết mẹ Dung là đang chờ người, đợi không được, bà chắc chắn là sẽ không dời đi.

Đi vào phòng khách, căn phòng thứ của lầu hai đã được dọn dẹp, Dạ Dạ nhìn thấy mẹ Dung liền phóng qua làm nũng, con nhóc rất biết nịnh nọt người khác, người đi đến đâu, con nhóc liền theo cùng đến đó, như con sâu nhỏ bám đuôi sống động và tự nhiên.

Lúc ăn cơm tối, Nam Dạ Tước vốn định dẫn mẹ con cô ra ngoài ăn, nhưng Dung Ân khẳng khái, vẫn là ăn ở nhà mình, mẹ Dung tay nghề rất tốt, cũng nói muốn tự mình xuống bếp. Cô ở bên cạnh phụ một tay, người đàn ông và Dạ Dạ cùng xem tivi trong phòng khách, chờ đến khi cơm chiều được dọn ra bàn, quả thật là sắc, hương, vị đều đủ cả.

“Bác gái, ngày mai mẹ con sẽ qua, đến lúc đó, con muốn mọi người có thể gặp mặt.”

Mẹ Dung tự nhiên là không còn lời nào để nói, “Chỉ cần các con tự bàn bạc với nhau tốt là được, mẹ cũng tin tưởng vào mắt nhìn người của Ân Ân, sẽ không sai đâu...”

Chuyện yêu đương, rồi đến hai bên gia đình gặp mặt, ai cũng xem đó là chuyện nước chảy thành sông, ngay cả Nam Dạ Tước cũng không ngoại lệ.

Sau bữa cơm chiều, Dung Ân ngồi trong phòng mẹ thật lâu sau mới về phòng. Nam Dạ Tước tắm rửa xong, mặc áo ngủ đứng ở bên lan can, cô đi tới cất giọng nhẹ nhàng, “Nhìn gì vậy?”

Giữa ngón tay người đàn ông kẹp điếu thuốc, tàn thuốc đã thành một đoạn rất dài, Nam Dạ Tước gầy nhẹ, “Khi nhìn thấy mẹ em, anh luôn nghĩ đến rất nhiều điều.”

Dung Ân cười khẽ, đến đứng bên cạnh bờ vai của anh, đứng ở tư thế sóng vai nhau, đã từng là mong ước của Nam Dạ Tước, “Nghĩ gì?”

Người đàn ông ôm cô vào lòng ngực của mình, hai tay vòng qua đặt trước bụng cô, “Anh sẽ nghĩ, tại sao mẹ anh không cho anh nhiều tình yêu thương như vậy, bà thậm chí ngay cả một cái ôm dành cho anh cũng tiết kiệm, mỗi ánh mắt mà bác gái nhìn em, đều ấm áp vô cùng, cảm giác này, anh trước giờ chưa từng cảm nhận được.”

Dung Ân chưa từng nghe Nam Dạ Tước nhắc tới chuyện trong nhà, cô nhẹ gối đầu lên vai anh, “Em nghĩ, mỗi người mẹ đều yêu con mình nhất, có lẽ cách yêu thương là không giống nhau thôi, chúng ta thử đi hiểu là được rồi, càng gần gũi, nhất định sẽ càng cảm nhận được.”

Nam Dạ Tước không có nói gì nữa, Dung Ân nói sự gần gũi đó, anh làm không được, Sở Mộ cũng sẽ không cần, điều bà muốn là con trai của mình không ngừng phát triển mạnh mẽ. Dung Ân cảm giác được cánh tay đang ôm cô đang thu hẹp lại, lồng ngực người đàn ông hình như run rẩy, những tiếng thở dài không kiềm được ở bên tai trở nên rõ ràng hơn.

Dung Ân kéo hai tay anh ra, mới phát hiện ra chắc là anh đã đứng trên lan can rất lâu rồi, cả người cứng lại lạnh buốt, cô dắt tay Nam Dạ Tước đi vào trong phòng, “Ngày mai, mẹ anh đến đây rồi, vốn dĩ trong lòng em đã rất hồi hộp rồi, anh thế này không phải là càng dọa em sao?”

Chiếc eo nhỏ nhắn bị người sau lưng chạy tới ôm lấy, giọng nói Nam Dạ Tước ẩn chứa ý cười, “Anh còn tưởng là em không sợ trời không sợ đất chứ, Dung Ân trước kia trừng mắt lạnh lùng đó đi đâu mất rồi?”

“Cái đó không giống.”

Nụ cười người đàn ông càng tỏa ra thâm thúy hơn, thực sự là không giống, quan tâm và không quan tâm, đây cũng chính là khác biệt lớn nhất, cô quan tâm, nên mới có thể khẩn trương với tất cả những chuyện có liên quan đến anh, nếu không phải quan tâm, mây trôi nước chảy, tự nhiên là sẽ nhìn rất hờ hững.

Ngày hôm sau, Dung Ân dậy cực kỳ sớm, lặn qua lộn lại, trong lòng có việc là thế nào cũng không ngủ được, vừa hồi hộp, lại vừa có chút ít lo sợ, lo nghĩ không yên.

Nam Dạ Tước ôm eo cô không để cho cô động dậy lung tung, mặt cọ lên cổ cô, “Sao mà giống Dạ Dạ dữ vậy, mắc chứng động dậy lung tung rồi hả?”

“Anh...” Dung Ân xoay người, “Em hồi hộp.”

Người đàn ông nâng mí mắt lên, cười tỏ ra cảnh báo, “Đừng hồi hộp, không ai dám ăn thịt em đâu, nếu mà có thì cũng là anh ăn thôi.”

Dung Ân vung quả đấm vào anh, ngủ không được nữa, liền đứng dậy. Nghe dưới lầu truyền đến tiếng động, cô mặc quần áo đi xuống dưới, mới nhìn thấy trên bàn ăn đã dọn xong bữa sáng phong phú, “Mẹ....”

Mẹ Dung bưng cháo vừa mới nấu xong lại, “Ân Ân, dậy rồi hả con.”

“Mẹ, ai bảo mẹ mới sáng sớm đã bận rộn thế này, không ngủ nhiều thêm chút nữa.” Dung Ân thấy sủi cảo mới chiên xong dầu vẫn còn đang chảy ra trơn bóng, khiến khẩu vị người ta cũng tăng cao, trên bàn bày ra tận mấy món ăn, đều là những món cô và Nam Dạ Tước thích ăn.

“Con cũng biết, mẹ quen dậy sớm rồi, căn nhà lớn như vậy, chỉ có căn bếp là thân thuộc với mẹ nhất thôi.”

Dạ Dạ cũng dậy theo từ sáng sớm, cái bụng tròn vo, hiển nhiên đã ăn no bụng, “Ân Ân nè, hôm nay mẹ của Tước qua rồi, con ăn mặc như vậy là không được, nhanh đi lên thay đồ đi.”

“Mẹ, sao mẹ còn khẩn trương hơn con nữa vậy?”

“Con bé này...” mẹ Dung vừa muốn nói cô, Nam Dạ Tước liền đi từ lầu hai xuống với bộ dạng lười biếng, nhìn thấy món ăn đầy bàn, cười nói, “Bác gái, bác như vậy làm cháu ngại quá.”

“Đều là người trong nhà, có gì ngại chứ.” Mẹ Dung xoay người trở lại phòng bếp, lấy ra vài cái chén nhỏ, Nam Dạ Tước chưa bao giờ cảm nhận qua sự ấm áp như thế này, anh đến đứng bên cạnh ôm Dung Ân, “Thấy chưa, bác nói, là người trong nhà...”

“Thấy chưa đẹp mặt anh rồi.” Dung Ân kéo tay anh ra, nhận lấy chén trong tay mẹ múc cháo vào. Sau khi ăn điểm tâm, cô dẫn mẹ Dung dạo một vòng Ngự Cảnh Uyển, sau khi lại bận tay dọn dẹp chút, thì cũng sắp chạng vạng tối.

Nam Dạ Tước gọi điện thoại cho Sở Mộ, đối phương nói còn cỡ nửa tiếng nữa thì đến. Anh khoanh chân ngồi trong phòng khách, thấy bộ dạng ngồi nghiêm chỉnh của Dung Ân, liền cười gõ nhẹ lên chân cô, “Đừng căng thẳng.”

“Em không có căng thẳng.” Dung Ân mạnh miệng, mẹ Dung ngồi trên ghế sa lon bên cạnh, Dạ Dạ ở một bên đang chơi với quả cầu nhỏ, không khí thông thả mà hòa hợp.

Bên ngoài Ngự Cảnh Uyển, không bao lâu liền truyền đến tiếng tắt máy của xe hơi, Nam Dạ Tước cùng Dung Ân đứng dậy đi ra ngoài, mở cửa mới vừa, đã nhìn thấy Sở Mộ trên người mặc áo khoác lông chồn thượng hạng. Người phụ nữ bảo dưỡng rất tốt, búi tóc ở sau đầu càng toát ra khí chất ung dung, có điều ánh mắt bà rất lạnh, lúc ánh mắt chiếu về phía Dung Ân, giống như là một thanh kiếm sắc bén, khoét tận xương thịt.

“Mẹ.”

“Bác gái, chào bác ạ.” Dung Ân đi theo bên cạnh Nam Dạ Tước, khuôn mặt mỉm cười.

“Tước, bác gái nói anh một mình đón lễ mừng năm mới cô đơn quá, cho nên, tụi em cũng tới luôn.” Theo giọng điệu kiêu căng truyền đến, Dung Ái ở phía sau lưng Sở Mộ vừa dìu thêm một người nữa xuất hiện ở trước mặt hai người, tay trái cô ôm lấy người phụ nữ tuổi tác cũng cỡ Sở Mộ, cũng ăn mặc hợp thời trang, vừa nhìn là biết gia thế không phải tầm thường.

“Mẹ, chuyện gì xảy ra với mẹ vậy?” Nam Dạ Tước xuống sắc, hiển nhiên tâm trạng không thoải mái, “Tại sao người nhà của bác Dung cũng qua đây?”

“Thằng bé này, nói chuyện không chút phép tắc gì cả.” Sở Mộ liếc xéo một cái, tháo bao tay ren ra, bà cũng không thèm nhìn Dung Ân lấy một cái, liền đi thẳng vào trong.

Dung Ái nhìn về phía gương mặt từ từ mặt tái nhợt của Dung Ân, khóe miệng câu lên tỏ ra vài phần đắc ý, kéo lấy hai bên tay, “Ba, mẹ, chúng ta vào trong thôi, thành phố Bạch Sa, mọi người cũng là lần đầu tiên đến có phải không?”

Ánh mắt của Dung Ân theo đó rơi trên thân hình người đàn ông, dáng vẻ ông cao lăm lăm cũng khoảng 47, 48, đầu tóc chải ngược rất chỉnh tề, từ diện mạo ông, không khó để nhìn ra lúc ông tuổi còn trẻ, chắc chắn là hết sức khôi ngô tuấn tú.

Hai tay Dung Ân buông bên người, không sợ để lại vết nhăn nắm chặt ống quần, ánh mắt cô giằng co ở trên gương mặt người đàn ông không dời ra được, gương mặt này, cô đã từng nhìn thấy trên giấy chứng nhận kết hôn của mẹ, Dung Ân sẽ không nhận lầm đâu.

155. Chương 136

Dung Ái khoát tay người đàn ông đi vào phòng khách, lúc đi ngang hát nhẹ vai Dung Ân, cô có thể nhìn thấy trên mặt ông ta lộ ra cứng chiều, ông ta cười đối giầy ở trước cửa, tầm mắt liếc về phía Dung Ân, không cẩn thận ngừng lại, con ngươi thâm thúy của ông tựa hồ lại càng sâu sắc, khóe miệng giật giật, cũng đã có chút cứng ngắc.

Sắc mặt Nam Dạ Tước càng khó nhìn hơn, tâm tình tốt lúc trước đã hoàn toàn bị phá hư, Dung Ân giật mình đứng đó không nhúc nhích, anh cho là cô lại giận dữ, liền tiến lên cầm bả vai cô, “Chúng ta đi vào thôi”.

Trước mắt người nhà cứ như vậy tay nắm tay nhau đi về phía phòng khách, Dung Ân đột nhiên nhớ tới, mẹ còn đang ở đằng kia, nếu là người bà thật lòng đợi 20 mấy năm đột nhiên xuất hiện với dáng vẻ này...

Dung Ân tránh tay Nam Dạ Tước, bước vội vã đi vào, miệng cô mở ra, nhưng không biết làm thế nào để ngăn cản, cô nhìn thấy mẹ mình đã cùng Sở Mộ chào hỏi, nhưng đối phương mặt lạnh ngồi xuống, sau đó nghe được tiếng bước chân bên này, mẹ Dung nghiêng đầu lại.

Nam Dạ Tước không biết cô làm sao đột nhiên sẽ có phản ứng như thế, đi tới bên cạnh Dung Ân, mẹ Dung từ trên ghế salon đứng lên, chén trà trong tay bà rớt ở trên mặt thảm, khinh thường trong mắt Sở Mộ càng phát ra rõ ràng, hai tay khoanh ở trước ngực, sắc mặt tối tăm đáng sợ.

“Mẹ —— ” Dung Ân cuống quýt đi tới bên cạnh mẹ, Nam Dạ Tước như muốn vươn tay ra lại rơi xuống vô ích.

Cô hai tay căng thẳng kéo tay mẹ, mà tầm mắt mẹ Dung, thì rơi vào cái tay người đàn bà kia đang khoắc ở khuỷu tay người đàn ông, ngay cả Dung Ân cũng có thể một cái nhận ra, chứ nói chi là bà.

Người đàn ông hiển nhiên cũng chú ý tới, trong mắt giật mình cùng kinh ngạc nhanh chóng bao phủ toàn bộ, môi ông run run , ánh mắt mở to, nhưng không có mở miệng nói chuyện.

“Trác Nham! ” tiếng nói mẹ Dung run rẩy, trong lời nói tràn đầy khẳng định, không có mảy may nghi ngờ cùng với do dự.

Người đàn ông mặc tây trang màu đen, Lâm Thanh Nguyệt bên cạnh ánh mắt thoáng nheo lại, đã nhận thấy được ở đây có cái gì không đúng, ngón tay nắm, móng sơn màu đỏ rượu ôm giữ chặt cánh tay người đàn ông, “Ông biết bà ấy sao?”

Tầm mắt Dung Ân từ cái kia vẻ kiêu ngạo trên mặt người phụ nữ cao quý kia thu hồi lại, cô rõ ràng nhìn thấy, kiên trì ban đầu trong mắt mẹ trong nháy mắt sụp đổ, tan thành mảnh nước mắt nhỏ tụ ở trong hốc mắt, nếu không phải cô dìu đỡ bà, có lẽ mẹ Dung đã ngã xuống rồi.

“Trác Nham.”

Ánh mắt người đàn ông định trên người hai mẹ con họ cách đó không xa, từ trong mắt của ông, Dung Ân kết luận được họ không có nhận lầm người, chẳng qua là người đàn ông này thủy chung trầm mặc, không có ý thừa nhận.

“Trác Nham? ” Lâm Thanh Nguyệt nghe thoáng vậy, không khỏi cười ra tiếng, “Bà nhận lầm người, chồng tôi không phải là Trác Nham.”

Cái này, mẹ Dung hoàn toàn giật mình, hai mắt cứng ngắc cũng nhìn không được nữa, thân thể liền run rẩy ngã ở trên ghế sa lon.

“Mẹ —— ” Dung Ân vội vàng đỡ bà..., “Mẹ, người không sao chứ?”

“Thanh Nguyệt, mọi người ngồi đi, cứ xem như đây là nhà mình”. Sở Mộ cuối cùng là đã mở miệng, nghiêng đầu đi, trên mặt lạnh như băng toả ra, cũng ý bảo Dung Ái ngồi vào bên cạnh mình.

“Tôi làm sao có thể nhận lầm? ” mẹ Dung nhìn về phía người đàn ông đã ngồi vào chỗ đối diện chính mình, “Dung Trác Nham, anh nói cho tôi biết, có phải tôi thật sự nhận lầm người rồi không?”

“Bà này, chuyện gì xảy ra thế này? Đã nói tất cả cha ta không phải Trác Nham rồi, sao lại còn dây dưa như vậy ...”

Nam Dạ Tước ý thức được có cái gì không đúng, ở bên cạnh Dung Ân ngồi xuống, “Sao vậy?”

Dung Ân kéo cánh tay mẹ, ánh mắt tùy theo cũng nhìn đến đối diện, trong mắt cô ai cũng không nhìn thấy, chẳng qua là khóe miệng khẽ hất lên, châm chọc cực kỳ, “Em cũng không biết thế nào, mẹ, có lẽ chúng ta

thật nhận lầm rồi, mẹ đã nói, cha đối với mẹ đã có hứa hẹn, ông ấy sẽ trở về tìm mẹ, chúng ta vẫn nên chờ một chút đi, mẹ xem, người này giống cha sao?”

Hai chữ cuối cùng, rơi vào rất nặng. Cô nhìn thấy người đàn ông đối diện cúi thấp đầu xuống.

Vào giờ khắc này, Dung Ân cùng mẹ mong mỗi đời hạnh phúc hai mươi mấy năm, cũng không có xuất hiện, có đôi khi, hi vọng còn không bằng không có tốt hơn, ít nhất nó sẽ không có một ngày tan biến, không cần thừa nhận cái loại đau đớn thê thảm này.

Lâm Thanh Nguyệt cũng là nữ cường nhân ở trên thương trường, sức quan sát tất nhiên không phải bình thường, lúc này, sắc mặt bà cũng thay đổi, “Tử Nham, người đàn bà này đến tột cùng là người nào? Hay là... ông lại có người đàn bà khác bên ngoài?”

“Tử Nham?” mẹ Dung trong miệng lặp đi lặp lại nhiều lần hai chữ này, “Chẳng lẽ, ngay cả cái tên, ông cũng lừa gạt tôi sao?”

Người đàn ông thần sắc giãy dụa, tựa hồ đang cân nhắc cái gì, người nào cũng không ngờ rằng lần đầu tiên gặp mặt này lại biến thành như vậy, Sở Mộ vốn dĩ đối Dung Ân không có hảo cảm, bây giờ, càng thêm là tràn đầy xem thường, “Không có nuôi dạy chính là như vậy, ở trong nhà của người khác cãi lộn, lại còn làm ra cái trò nhận tìm cha khô hài như vậy, chết người rồi!”

“Mẹ”, tiếng nói Nam Dạ Tước cũng không phải là rất lớn, nhưng lực uy hiếp mười phần, “Mẹ nói là cùng cha đến, tại sao phải mang theo nhà bác Dung ? Mẹ tính làm cái gì?”

“Thằng tiểu tử thú này”, Sở Mộ gần như rất tức giận, “Có phải gần mực thì đen rồi không? Lại biến thành không có quy củ như vậy”.

“Di à, người đừng nóng giận”, Dung Ái bên cạnh cầm tay Sở Mộ, “Hôm nay là giao thừa, không phải nên vui vẻ sao”.

“Mẹ, con cũng không phải là có ý trưng cầu ý kiến của mẹ, con chính là muốn ẹ gặp qua Dung Ân, gặp qua rồi, thì coi như là con đã báo cáo với mẹ một tiếng, cũng đã ăn xong bữa cơm chiều, mọi người cũng nên đi thôi”. Ý tứ trong lời nói Nam Dạ Tước rất rõ ràng, trực tiếp mở lời đuổi khách.

Dung Ân cũng không nghĩ tới anh sẽ nói ra lời như thế, muốn ngăn cản, đã không còn kịp rồi, “Tước —— “

“Con... ” khuôn mặt Sở Mộ bắt đầu vận vẹo, nhưng nghĩ đến Nam Dạ Tước từ nhỏ đến giờ cùng bà không thân thiết, cái tính tình thói này bà cũng nhìn quen lắm rồi, “Tước, con còn muốn tại đây chết trong tay người phụ nữ này một lần nữa, phải không?”

Nam Dạ Tước cầm tay Dung Ân không khỏi nắm chặt, ánh mắt anh nâng lên, “Mẹ, người có ý gì?”

“Con còn muốn giả bộ hồ đồ cho rằng ta suy đoán vô ích sao?” sắc mặt Sở Mộ lạnh thấu xương, “Ban đầu, CD của con không phải là bị nó lấy đi sao? Con điên rồi phải không, lại còn đem nó giữ ở bên người, nếu như vậy, cũng đừng đem cái bộ dạng sắp chết thảm hại kia cho ta xem.”

Sắc mặt Nam Dạ Tước trong nháy mắt thâm trầm, chuyện này, không có mấy người biết, anh vẫn tưởng rằng đã che dấu rất tốt, Sở Mộ không biết, tay anh đặt ở trên đầu gối nắm chặt, “Chuyện của con không cần mẹ phải quản.”

“Tước, đừng như vậy...”

“Ở đây không tới lượt cô nói chuyện”, Sở Mộ cắt đứt lời nói của Dung Ân..., “Ta chọn vợ cho con cũng chỉ có Dung Ái, cũng chỉ có con bé mới có thể sống được với con, đem một viên bom hẹn giờ yên tĩnh ở bên cạnh mình, con biết nó lúc nào sẽ nổ tung sao?”

“Bác gái”, Dung Ân trở về cầm tay Nam Dạ Tước, ngăn đầu, “Chuyện trước kia, thật xin lỗi...”

“Chuyện này không liên quan tới em”, Nam Dạ Tước ý bảo cô không cần xuống nước nói, “Chuyện này vốn chính là một phần kế hoạch của con, chỉ con chính mình không có kiểm soát tốt.”

“Con cho rằng ta là đứa trẻ ba tuổi sao? Con bênh vực nó như vậy cũng vô dụng, loại con gái này, con đừng mơ tưởng ta sẽ đồng ý cho nó vào cửa”. Thái độ Sở Mộ rất kiên quyết, Nam Dạ Tước cũng không muốn

cùng bà nói nhảm thêm nữa, nhìn sắc mặt mẹ Dung càng tái nhợt, anh nhẹ giọng ở bên tai Dung Ân bên nói, “Ân Ân, chúng ta đưa bác gái về nhà trước đã”.

“Vâng”. Dung Ân không đành lòng để mẹ ở lại nơi này nữa, Dạ Dạ nghe lời mà cắn tay áo mẹ Dung, mặt ý vị hướng trong ngực bà chui vào.

“Mẹ, chúng ta đi về trước.”

Mẹ Dung đứng lên, đôi chân cũng đã cứng ngắc lại, Lâm Thanh Nguyệt cũng là nữ nhân cường thế, có chuyện như vậy, làm sao có thể để cho nó trôi qua dễ dàng như vậy được, “Đợi chút, nói cho rõ ràng đi đã.”

“Bác gái, có một số việc người vẫn nên hỏi bác trai cho thỏa đáng trước.”. Nam Dạ Tước cúi đầu nhìn về phía người đàn ông, hai tay ông đan chéo nhau ở trên đầu gối, tại lúc Lâm Thanh Nguyệt không ngừng hỏi tới, lúc này mới ngẩng đầu lên, “Lan, tôi thật xin lỗi bà”.

Một tiếng này dường như đã có mấy đời khế gọi, đã cắt đứt tất cả mọi ràng buộc của mẹ Dung, người đàn ông này, bà không có nhận lầm, đáy mắt bà bắt đầu mơ hồ, bà tình nguyện nhận sai người, nói như vậy, bà còn khí lực có thể tiếp tục chờ đợi cùng với mong nhớ, “Ông đã lập gia đình, tôi đây cùng Ân Ân, lại coi là cái gì?”

“Cái gì? Dung Tử Nham, ông có ý gì, nói rõ ràng cho tôi!”

“Cha, đến tột cùng chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tôi cùng Dung Lan, quen biết trước khi cùng bà kết hôn, bà ấy nói không sai, Ân Ân là con gái của chúng tôi...”

Mẹ Dung lần nữa ngã ngồi trở về bên trong ghế sa lon, “Kết hôn? Trác Nham, chúng ta đã đăng ký kết hôn rồi mà”.

“Ông —— ” khuỷu tay Lâm Thanh Nguyệt nặng nề hất vào trên bả vai ông, “Ông cũng nói rõ ràng cho tôi, tôi là được Dung gia cho cưới hỏi đằng hoàng mời vào cửa, người đàn bà này nói như vậy là có ý gì? Các người đã từng đăng kí kết hôn? Thật là buồn cười, bà ngay cả tên thật của ông ấy cũng còn không có rõ ràng, làm sao lại kết hôn? Tên trên giấy chứng nhận kết hôn là gì?”

“Trác Nham”. Mẹ Dung cứng rần nói ra tên của ông.

Nam Dạ Tước đã mơ hồ cảm giác được kế tiếp đối với mẹ con Dung Ân mà nói, đến cỡ nào tàn nhẫn, bởi vì giao tình giữa Nam gia cùng Dung gia đã nhiều năm như vậy, hơn nữa ở thành phố K, ai cũng biết có một Dung Tử Nham, chưa từng có người nào nghe nói qua Dung Trác Nham.

Người đàn ông chậm chạp không có mở miệng, Lâm Thanh Nguyệt bắt đầu thiếu kiên nhẫn, “Cô chẳng lẽ không biết, giấy đăng ký kết hôn cũng có thể làm giả sao? Nhưng nếu các người thật sự đã kết hôn, tại sao Dung gia cho đến nay không biết có tồn tại của hai người như vậy?”

“Không —— ”

“Không thể nào”. Dung Ân che ở trước mặt mẹ Dung, cô so với ai khác cũng đều rõ ràng, mẹ đợi nhiều năm như vậy, duy nhất có thể chống đỡ bà thật sự chỉ có tờ giấy đăng ký kết hôn, bởi vì chỉ có như vậy, bà mới có thân phận, mặc dù cái chỗ cha ngồi vẫn trống, nhưng đối với mẹ con hai người mà nói, đợi chờ, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

“Lan”, người đàn ông thật lâu không nói gì lúc này mới mở miệng, “Thật xin lỗi, nhà của tôi quả thật không biết chuyện giữa chúng ta, ban đầu, tôi thật muốn cùng bà kết hôn, lúc này mới...”

Dung Tử Nham không có nói thêm gì nữa, Dung Ân chỉ cảm thấy đầu giống như là nổ tung, ong ong lên, mẹ Dung đã sớm dựa vào ghế sa lon một câu nói không ra lời.

Sở Mộ cười như không cười xem trò khôi hài, khi nghe xong được lời nói của ông ta về sau giờ giờ lên khoe môi, “Ta đang nghĩ xuất thân như thế nào, thì ra là, chính là con riêng!”

156. Chương 137

Chương 137: Ai cũng đừng nghĩ đến việc ngăn cản chúng ta ở bên nhau

Editor: Paris

Beta: Winnie

Lời này vừa nói ra, mẹ Dung vừa muốn đứng dậy, rầm một tiếng té xuống đất.

“Mẹ ...” Dung Ân rất lo lắng, vội vàng kéo tay mẹ.

Bà cũng không suy sụp như Dung Ân dự đoán, sau khi sắc mặt xuất hiện một mảng trắng bệch, từ từ khôi phục lại bình tĩnh, đáy mắt nghiêm nghị, giống như một vũng nước tĩnh lặng, không có bất kỳ gợn sóng nào, “Ân Ân, đừng khóc, con là con gái của mẹ, con không phải là con gái riêng.”

“Còn nói không phải là con gái riêng.” Dung Ái đang kéo cánh tay của Sở Mộ một bên chân mày dựng lên, “Bố tôi chỉ có một người con gái, gọi là Dung Ái, nghe rõ chưa? Vợ của bố tôi cũng chỉ có mình mẹ tôi, nếu không tin, bà có thể cầm lấy giấy hôn thú mà đi chứng thực.”

Khóe miệng mẹ Dung khép lại, mặc dù Lâm Thanh Nguyệt là bên chiếm lợi thế, sắc mặt lại cũng không tốt hơn là bao, ai có thể tiếp nhận một thực tế đột ngột xông đến như vậy, “Dung Tử Nham, không nghĩ tới ông giấu tôi hơn hai mươi mấy năm, sao nào, ông muốn đưa con gái này sao?”

Trong hốc mắt Dung Ân có giọt nước trong suốt tràn ra, cô cố nén, không muốn mẹ ở lại đây chịu tổn thương nữa, người đàn ông ngẩng đầu lên, ánh mắt mang theo sự áy náy, “Lan, chuyện năm đó, là tôi nợ bà, đã nhiều năm như vậy, bà mang theo Ân Ân cũng không dễ dàng gì, sau này, tôi sẽ chăm sóc.”

“Dung Tử Nham!” sắc mặt Lâm Thanh Nguyệt thay đổi nhanh chóng, “Cư nhiên ông có thể nói ra những lời này...”

“Thanh nguyệt, “người đàn ông biết rõ tính vợ mình, ông nhích bả vai, kéo mặt xuống, “Nói như thế nào, Dung Ân cũng là con gái của tôi, là thế hệ sau của Dung gia, cho dù là bố mẹ biết rồi, cũng sẽ đồng ý cho nó bước vào cửa.”

Khóe môi mẹ Dung khẽ động, nhìn không ra là đang khóc hay là đang cười, ông ta mới mở miệng, là muốn nhận đứa con gái này, ông ta muốn cho Dung Ân một thân phận, nhưng không thể cho được tình cảm mà bà cố gắng đợi mấy chục năm.

“Nếu như ông dám nhận đứa con gái riêng này, tôi và ông coi như chấm dứt...”

“Được rồi!” Sở Mộ nín chân mày, “Hôm nay tới đây không phải là để tranh luận những chuyện này, vì đứa con gái riêng này mà gây gỗ tới mặt đỏ mang tai, cũng không sợ người khác nghe xong rồi chê cười à.”

Dung Ân nắm chặt tay mẹ Dung, sắc mặt Nam Dạ Tước đã kết băng, “Mẹ, mọi người nói đủ chưa? Cho dù tờ giấy hôn thú kia là giả, Dung Ân và mẹ của cô ấy cũng cần phải có được danh phận này, ai là con gái riêng, vẫn chưa biết được.”

“Tước, lời nói này của anh là có ý gì?” Dung Ái nhăn khuôn mặt thu lại, rõ ràng là không vui.

Mẹ Dung chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung, giây giũa muốn đứng dậy, “Ân Ân, chúng ta về nhà đi.”

Dung Ân dìu bà đứng dậy, lúc đi ngang qua máy pha trà, dừng bước chân lại, “Con không có bố, trước đây không có, sau này cũng không có, mẹ, về sau mẹ con chúng ta phải sống thật tốt, tờ giấy hôn thú trong nhà, mẹ đã giữ hai mươi mấy năm rồi, về nhà thì xé đi. Sau này mẹ muốn đi đâu thì đi đó, không cần phải canh chừng ở nhà đó nữa, người mà chúng ta phải đợi sẽ không trở về nữa.”

Mẹ Dung vẫn buông tầm mắt xuống, bà không có sức để nâng mí mắt lên, lại thoáng nhìn qua người đàn ông đối diện. Trên mặt Dung Tử Nham đã thả lỏng hơn, “Ân Ân, con cho bố chút thời gian, bố sẽ không để cho con bị thiệt thòi.”

Dung Ân chỉ cảm thấy buồn cười, “Đây là chuyện trước đây ông đã phải làm, sao bây giờ mới làm? Bây giờ là tôi không muốn nhận ông, tôi không cảm thấy thiệt thòi, người là thật sự thiệt thòi nhất chính là mẹ tôi, ông có thể trả hết những gì ông đã nợ bà không?”

“Dung Tử Nham, ông nghe đi, người ta cần bản là không muốn nhận ông ...”

Sự áy náy trong mắt người đàn ông càng nhiều hơn, lúc trước ông có nghĩ tới trở về tìm hai mẹ con họ, chỉ là trong nhà muốn ông kết hôn với thiên kim của Lâm gia, ông vốn không đồng ý, nhưng trường bối cứ tạo áp lực. Sau khi kết hôn, có lẽ, lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm, Dung Tử Nham không nói được tình cảm đối với Lâm Thanh Nguyệt là tình yêu hay là thứ gì khác, chỉ biết nhiều năm trôi qua, cũng đã trở thành một thói quen, hoặc có lẽ không muốn lại có sự thay đổi, trước mắt địa vị xã hội đã có, ông biết rõ, nếu như lúc này nhận cô, ông sẽ phải đổi mặt với sóng gió.

Ông cũng có con của người khác, có người vợ có thể trợ giúp ông trong sự nghiệp, từ từ sau hai mươi năm, đã sớm quên đi sự nhớ nhung và áy náy của ông lúc ban đầu, theo như tình hình bây giờ, ông rất mãn nguyện với cuộc sống của ông bây giờ.

Nam Dạ Tước cũng đứng dậy theo, dìu một bên mẹ Dung, “Bác gái, con đưa bác về trước.”

“Tước, con muốn đi đâu?” Sở Mộ mở miệng kịp thời.

“Con đưa bọn họ về trước.”

“Như vậy cũng tốt, những chuyện phải nói sau đây, chỉ sợ có người ngoài ở đây không tiện,” Sở Mộ bưng chén trà trên bàn lên, “Dù sao, liên quan đến chuyện đại sự nửa đời sau của con.”

Dung Ân thoáng dừng lại bước chân, Nam Dạ Tước cũng nhíu mày, chỉ là không truy cứu vào lúc này. Dạ Dạ đang chơi đùa bên cạnh cũng ngẩng đầu lên, tựa hồ phát giác ra có gì đó không đúng. Nó nhắc chân muốn bỏ theo, lại bị Dung Ái bắt lấy hai chân, đem nó kéo qua, “Ai da, con chó nhỏ này thật đáng yêu.”

Sở Mộ nâng lông mày, tựa hồ đối với nó cũng không có tình cảm, bà chuyển qua bên cạnh, kéo khoảng cách xa ra với Dung Ái, “Nếu thích thì ôm về đi.”

“Dì, thật không?” Dung Ái đã thích thứ gì là sẽ không buông tay, mới vừa đem con chó nhỏ ôm vào lòng, thì bị móng vuốt của con nhóc bấu, cô vội vàng tránh ra, nhưng vẫn bị Dạ Dạ kéo lấy một lọn tóc, ra sức giật giật.

“A... buông ra!”

Dung Ái đau đến nỗi cúi người xuống, một lọn tóc đã bị nó kéo xuống, Dạ Dạ từ trên đầu gối cô phóng xuống ghế sofa, hướng về mấy người đó mà nghiêng răng, “Gâu gâu...”

Nam Dạ Tước đi đến sofa, ôm lấy Dạ Dạ, “Anh sớm đã nói với em, đừng dòm ngó đồ của người khác.”

Dung Ái dẫu mồm, rất ủy khuất, bàn tay đè lên tóc, nước mắt đã rơi xuống, Dạ Dạ vểnh cái mõng nhỏ lên đi theo sau lưng họ, Nam Dạ Tước và Dung Ân dìu mẹ Dung đi ra ngoài, cho đến khi lên xe, đôi môi mỏng của Nam Dạ Tước mím chặt lại, nhìn qua kính chiếu hậu, có thể nhìn thấy Dung Ân đang ôm chặt lấy thân thể của mẹ ngồi ở ghế sau, vẻ mặt quật cường không che giấu được nỗi tuyệt vọng đến đau thương.

“Mẹ, không sao.”

Mẹ Dung vẫn nhắm chặt hai mắt, thân thể tựa vào vai Dung Ân, Nam Dạ Tước thu hồi tầm mắt, trong đôi mắt trở nên ảm đạm, khi đưa hai người về nhà, cũng may là hàng xóm đều ở nhà vô cùng náo nhiệt mà chào đón năm mới, cũng không đụng phải người quen.

Dung Ân dìu mẹ trở về phòng, giúp bà nằm lên giường.

Lúc đi ra ngoài, Nam Dạ Tước gọi cho nhà hàng đem đến một bàn đầy thức ăn, mặc dù biết bọn họ không muốn ăn, nhưng một bữa cả nửa ngày, vẫn chưa có gì vào bụng.

“Ân Ân, anh về trước, em ở nhà chăm sóc bác gái, việc đã đến nước này, cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa.” Nam Dạ Tước thấy cô đóng cửa lại, hai tay anh giữ vai Dung Ân, khẽ hôn lên trán cô, rồi mới lái xe rời đi.

Dung Ân trở lại phòng, chỉ thấy mẹ Dung mở to hai mắt, hai tay cầm lấy tờ giấy màu đỏ, cô đến gần nhìn, mới biết được đó là tờ giấy hôn thú, “Mẹ, mẹ còn lấy nó ra làm gì?”

Tấm hình trên đó bởi vì được bảo quản kỹ, cho nên không có chút hư tổn, trai tài gái sắc, lúc còn trẻ mẹ Dung và Dung Ân, hai đầu lông mày rất giống nhau, ở phần thông tin của người đàn ông, điền tên là Dung Trác Nham.

“Ân Ân, con có trách mẹ không?”

“Mẹ, con làm sao phải trách mẹ? mẹ đừng nghĩ nữa, mẹ cũng nhìn thấy rồi, ông ta thiếu chút nữa cả can đảm để thừa nhận cũng không có, cho nên, không cần phải vì loại người này mà lãng phí nước mắt của chúng ta.” Dung Ân giúp mẹ lau khô mắt, đẩy mắt mình sớm đã ướt át.

“Ân Ân, giấy chứng nhận kết hôn này, có thật sự là giả không?” mẹ Dung xem xét kỹ lưỡng, cái bà để ý nhất vẫn là cái này, không phải là một hai lời an ủi là có thể buông xuống được.

“Mẹ...” Dung Ân không biết còn có thể nói những gì, “Đêm nay con ngủ với mẹ, tờ giấy này là thật hay không, mẹ đừng suy nghĩ nữa.”

Trong phòng rất lạnh, tựa hồ lạnh hơn bất kỳ cái tết nào, Dung Ân mở máy sưởi, lúc này mới cảm thấy tốt hơn nhiều.

Lúc Nam Dạ Tước trở lại Ngự Cảnh uyển, mọi người vẫn còn ở nhà. Không khí không cứng nhắc như lúc bọn họ rời đi, nhưng cũng không hòa hoãn được bao nhiêu. Dung Ái tựa bên cạnh Sở Mộ, nhìn thấy anh trở về, con mắt nháy nháy, “Tước.”

Dung Tử Nham vẫn ngồi như cũ ở trên ghế, đầu cúi xuống, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

Nam Dạ Tước ngồi trên ghế sofa, từ trong túi móc ra điều thuốc, hít một hơi, “Mẹ, nói đi, hôm nay mẹ đến rất cuộc là vì cái gì?”

“Được rồi, mẹ cũng không quanh co lòng vòng với con, con cũng biết, mẹ luôn thích Dung Ái, bây giờ, Nam gia chúng ta làm ăn càng ngày càng lớn, con cũng hai mươi tám rồi, theo như ý của mẹ, các con mau đính hôn, nhanh chóng kết hôn, cũng để cho Dung Ái đứng sau thay con quản lý những vụ làm ăn.”

“Cô ta?” ngón tay thon dài của Nam Dạ Tước chỉ về phía Dung Ái, “Mẹ, cô ấy bao nhiêu tuổi, muốn thay con quản lý làm ăn?”

“Tước, anh cho rằng em không được sao?” Dung Ái đem tóc dài xả trước ngực vén sau tai, “Chỉ cần anh nguyện ý, em sẽ giúp anh quản lý ngay ngắn trật tự.”

“Vậy nếu như anh không muốn thì sao?” Nam Dạ Tước dùng sức hít một ngụm khói, “Bác gái Lâm, bác yên tâm đem con gái giao vào tay con sao? Hôm nay bác cũng thấy, nói không chừng sau khi bọn con kết hôn, con còn có thể nuôi một đám phụ nữ ở bên ngoài, như vậy, bác cũng đồng ý?”

“Tước,” Sở Mộ mở miệng chặn lời anh, “Thật là không ra gì, Dung Ân đó, con nghĩ cũng đừng nghĩ nó có thể bước chân vào Nam gia, mẹ là người đầu tiên không đồng ý.”

“Con không cần mẹ đồng ý,” Nam Dạ Tước ngẩng đầu lên, con ngươi sắc bén xuyên qua sương mù, anh nghiêng người, đem thuốc lá dập tắt, “Mẹ thích cũng được, không thích cũng được, đây là chuyện của chúng con, nếu mẹ nguyện ý, về sau nói không chừng còn có thể gọi một tiếng mẹ, nếu mẹ không nguyện ý, thì kêu một tiếng bác gái cũng không sao.”

“Con đã quyết tâm rồi sao?”

“Đúng vậy.”

“Được, cho dù nó suýt lấy mạng của con, con cũng không quan tâm sao, phải không? Còn nữa, chất nghiện trên người con làm sao mà bị, hôm nay con phải nói rõ với mẹ!” gương mặt lạnh lùng của Sở Mộ ít khi tức giận như vậy.

“Con còn muốn hỏi mẹ đây, từ đâu mẹ biết được chuyện này?” Nam Dạ Tước nheo hai mắt, dưới đáy mắt u ám, thâm thúy mà quỷ quyệt.

“Con đừng hỏi mẹ biết chuyện này từ đâu, đây là sự thật, không tránh được đâu, chỉ dựa vào điểm này, mẹ cũng sẽ không cho các con ở bên nhau.”

“Con nói, mẹ đừng quản chuyện của con, thời gian không còn sớm, mọi người về đi.”

“Dì ơi, dì đừng nóng giận...”

Hai tay Sở Mộ bao trọn lấy bàn tay nhỏ bé của Dung Ái, tính tình Nam Dạ Tước rất giống bà, cho nên bà không mở miệng nói gì nữa, chỉ là bà đã hạ quyết tâm, từ trước tới nay vẫn không thay đổi, bản thân Nam Dạ Tước không chịu buông tay, cũng đừng trách bà, dùng một thủ đoạn khác ép anh không thể không buông tay.

157. Chương 138

Chương 138: Hai trăm vạn, mấy người đi cho thật xa

Editor: Winnie

Beta: Paris

Sau khi ở Ngự Cảnh Uyển làm ầm ĩ thật lâu, vừa mới lấy lại được sự yên tĩnh, thức ăn trên bàn ăn cũng đã nguội, đêm 30 tết lần này tự nhiên cũng trôi qua không chút vui vẻ. Sở Mộ cũng không ở lại, cùng Dung gia ba người họ dắt nhau quay về.

Trong phòng khách to như thế bỗng chốc yên tĩnh lại, trái tim hoang vu lại càng lạnh lẽo hơn. Hai tay Nam Dạ Tước mở rộng trên ghế sofa, anh nhắc một chân lên, tầm mắt nhìn về phía bàn ăn rộng thênh thang.

Chỉ mấy tiếng trước, còn có thể trông thấy Dung Ân và mẹ Dung vây quanh nó và truyền đến một không khí náo nhiệt.

Người đàn ông thở dài, cầm lấy chìa khóa xe đi ra phòng khách.

Lúc lái xe rời khỏi Ngự Cảnh Uyển, Nam Dạ Tước vốn định qua nhà Dung Ân, nhưng khi đang lái xe trên đường lớn, anh chuyển hướng tay lái, hướng theo một tuyến đường cao tốc khác mà đi.

Đây chính là lúc náo nhiệt nhất của đêm 30, khắp nơi đều là pháo hoa và tiếng pháo. Nam Dạ Tước một tay chống ngoài cửa kính xe, gió rét sắc bén, đã thổi rối tung mái tóc màu nho của người đàn ông, anh hơi híp mắt, không bao lâu đã đến trước một khu cư xá nhỏ.

Nơi Lý Hàng ở, trước kia anh và A Nguyên đã tới mấy lần, là dãy nhà cho thuê, mười tầng.

Hai tay Nam Dạ Tước rút trong túi quần, thân hình cao to nghiêng mình dựa trong thang máy, thời điểm cửa thang máy mở ra, anh cũng không lập tức đi ra ngoài, mà ở bên trong đứng một hồi, cho đến khi cửa khép lại mở ra, sau khi lập lại vài lần như vậy, người đàn ông lúc này mới nghiêng người đứng dậy, đón lấy ánh sáng chói chang của hành lang đi ra ngoài.

Thân hình thon dài thẳng tắp đứng trước tầng mười, Nam Dạ Tước vừa mới định ấn chuông cửa, cửa liền được mở ra từ bên trong.

Bộ dạng Lý Hàng vẫn như trước kia khi vẫn còn ở bên cạnh anh, mái tóc ngắn màu vàng kim, ánh mắt hiu quạnh, lúc nhìn thấy Nam Dạ Tước, anh ta cũng không biểu hiện chút gì gọi là kinh ngạc, cơ thể đang đứng chặn trước cửa nép lại nhường bước, “Đại ca.”

Mặc dù âm thanh không lớn, nhưng đủ để bị Nam Dạ Tước nghe lọt tai.

Anh lướt qua vai Lý Hàng đi vào, bên trong bài trí rất đơn giản, vật đầu tiên đập vào mắt là một cái bàn ăn, tiếp đến, chính là nửa tô mì ăn liền ăn dở phía trên.

Nam Dạ Tước đi đến trước sofa, tự ngồi xuống, “Sao vậy, gần sang năm mới lại ăn thứ này sao?”

“Tôi chỉ có một mình, cũng lười làm.”

“Cũng làm một tô cho tôi đi.”

Lý Hàng cho rằng mình nghe lầm, nhìn thấy sắc mặt Nam Dạ Tước không gì khác lạ mà đang nhìn mình chăm chăm, lúc này anh mới trở lại phòng bếp, nấu một tô mì ăn liền đặt tới trước mặt anh. Người đàn ông vừa mới trải qua một phen lăn lộn, rất đói bụng, nhưng mới ăn được hai miếng, lại không tiếp tục ăn nữa, đây không phải là mì mà Dung Ân nấu, mặc dù cũng là loại đồ ăn không tốt cho sức khỏe, nhưng hương vị lại hoàn toàn khác.

“Đại ca.”

“Lý Hàng, tôi đã không còn là đại ca của cậu rồi,” Nam Dạ Tước nửa người trên dựa vào thành ghế, móc ra điều thuốc thơm, “Đã từng, cậu cùng A Nguyên chính là cánh tay trái tay phải đắc lực của tôi, cánh tay của tôi, sớm đã bị chặt đứt khi còn ở bến tàu.”

Lý Hàng thật lâu cũng không mở miệng, tô mì kế bên tay đã nguội lạnh, nở ra, “Thực sự xin lỗi.”

“Không có gì phải xin lỗi, nếu đã biết rõ tôi sẽ tìm đến, cậu nên trốn đi rất xa mới phải, sao còn dám gặp tôi?” đầu ngón tay Nam Dạ Tước gầy nhẹ, gối cầm lên trên mu bàn tay đan vào nhau.

“Nếu anh đã muốn tìm tôi, bất luận tôi trốn ở đâu cũng vô dụng, hơn nữa, tôi không muốn trốn,” Thần sắc Lý Hàng tối lại chút, “Lúc trước phía cảnh sát sắp đặt tôi bên cạnh anh, tính mạng thứ hai của tôi, là anh đã cho tôi, tôi đã phân vân do dự biết bao nhiêu, nhưng đến cuối cùng, tôi vẫn là phản bội lại anh, tôi tin tưởng cho rằng kiên trì sẽ đạt được những gì mình mong muốn.”

Khóe miệng Nam Dạ Tước bậm lại, nụ cười lạnh lùng mang theo sự chế giễu, “Nếu đã kiên trì chiếm được rồi, thì nên giữ cho thật tốt, A Nguyên nói, cậu đã từ chức.”

“Đúng, ” Lý Hàng đẩy chiếc hộp bên cạnh tay ra, bày ra trên gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng bằng một nụ cười rất phức tạp, khó có thể nói rõ, “Có lẽ là sự kiên trì của tôi đã sai rồi, khi tôi trở lại đứng cương vị, khi tôi chuẩn bị tẩy sạch sự đen tối để một lần nữa đi đến quang minh, lại phát hiện, tôi căn bản là không thể dung nhập được, mặc kệ anh có đồng ý hay không, nhưng đã từng có điểm nhớ, cho dù là vì quốc gia cũng không thể không dính vào, tại thời khắc này, đều sẽ bị phóng to ra, thậm chí là truy cứu. Bọn họ nói, tôi là người của xã hội đen, có lẽ trong xương cốt sớm đã hình thành thói quen theo đuổi bằng những thủ đoạn thô bạo, sau khi tôi trở về, không ngừng liên tiếp bị thẩm tra đủ các kiểu, cho nên, tôi đã từ chức...”

“Cậu là người của Bùi Lang, không phải anh ta nên bảo vệ cậu sao?”

“Đây đã là một hiện tượng khác sâu rồi, tôi cũng không muốn anh ta khó xử.” Từng làm cảnh sát nằm vùng, sau khi trở về, có mấy người có thể được như ý nguyện? Lý Hàng không có thói quen bị người khác dùng ánh mắt thành kiến nhìn chăm chăm vào, “Về sau, sau khi biết anh đã trở lại, bọn họ còn ‘mời’ tôi quay lại một chuyến, nói, chuyện lúc đó có phải là chúng ta đã sớm thông đồng với nhau không.” Anh từ trong túi quần móc ra điều thuốc thơm, sau khi châm lửa, hít mạnh một hơi, lại không nghĩ là đã dùng quá nhiều sức, cho nên bị sặc.

“Khụ khụ – - “

Nam Dạ Tước nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, từ thần sắc Lý Hàng có thể nhìn ra được, anh ta đã đoán được là Nam Dạ Tước sẽ tìm tới, nhiều năm như vậy, anh ta đối với tính tình của anh cũng coi như là hiểu rõ. Lý Hàng đa số thời gian đều rất bình tĩnh, không sợ hãi cũng đã kinh sợ, anh ngồi một lúc, dập tắt điều thuốc trong tay, rồi đứng dậy.

“Đại ca...” người đàn ông gọi anh, “Tôi đã từng nói, mạng của tôi là của anh, bây giờ... anh lấy về đi.”

Nam Dạ Tước đứng lên, hai tay chống lên mặt bàn, “Tôi không cần mạng của anh, nếu muốn, tôi đã lấy từ sớm, giữ lấy đi.”

Lý Hàng không ngờ Nam Dạ Tước sẽ nói ra những lời như vậy, đối với người phản bội, anh ta từ trước đến nay chắc chắn là sẽ không dễ dàng tha thứ, chỉ là anh ta đã quên, người đàn ông này đã có máu có thịt, Nam Dạ Tước không muốn mạng của anh, nhưng cũng không để Lý Hàng quay về bên cạnh lần nữa.

Đây chính là ranh giới cuối cùng của anh, đã từng phản bội, sẽ không tín nhiệm lại nữa. Có điều, Dung Ân là một ngoại lệ.

“Đại ca...” Thấy anh đã phải đi, Lý Hàng đi theo đứng lên, “Sự kiện trên bến tàu kia, sự tình bên trong cho thấy, là ý của băng đảng Tây Phong – Vương Triết nhưng kỳ thật không phải, mà là em trai anh ta rắp tâm bày mưu, chuyện này Vương Triết cũng không biết. Anh ta làm như vậy, chính là sợ lỗ như thất bại, cũng vừa hay làm cho các anh cùng bên kia lưỡng bại câu thương*.”

*(Lưỡng bại câu thương ý nói là hai bên đều bị thương)

Nam Dạ Tước mím môi, cũng không nói gì, gật đầu nhẹ, liền đi ra ngoài.

Lý Hàng theo sau, anh đứng ở cửa, mắt thấy hình bóng người đàn ông biến mất trong thang máy, anh dựa vào khung cửa, trong đôi mắt màu đen dường như càng tỏa ra trầm lắng hơn.

Khi Nam Dạ Tước đi đến thang máy, hít thở thật sâu một hơi, cảm giác được trong lòng giống như bị đè nặng bởi một khối đá rất lớn, lúc này một cơn gió lạnh nhẹ thổi qua, vẻ nặng nề buồn bực lúc nãy lại hoàn toàn tan biến.

Lý Hàng trở về đến trước cửa sổ, nhìn Nam Dạ Tước lái xe rời đi, dáng đứng anh đứng rất nghiêm, lúc người đàn ông tìm đến, anh thậm chí đã chuẩn bị tốt cho tình huống xấu nhất, nhưng lại không nghĩ rằng, chỉ là đối mặt với một cuộc nói chuyện bình thản, không có bất kỳ mùi máu tanh nào.

Nam Dạ Tước vốn định đi nhà Dung Ân, nhưng nhìn đồng hồ, cũng không còn sớm, lúc này qua đó, có lẽ bọn họ đều đã ngủ. tay anh gõ vài cái trên tay lái, quyết định trở lại Ngự Cảnh Uyển.

Hai mẹ con dường như cả đêm không ngủ, mẹ Dung ôm gối hôn thú, con mắt nhắm hờ, Dung Ân muốn nó lấy đi, vừa động vào một chút, mẹ liền tỉnh.

Cô chỉ có thể chiều ý mẹ Dung, thức ăn phía ngoài một miếng cũng không động vào, cho đến khi trên không trung nổi lên những tia sáng, mẹ Dung mới dựa vào gối nằm xuống, Dung Ân lặng lẽ đứng dậy, lấy cơm hộp bỏ vào nồi cơm điện, chuẩn bị nấu bát cháo.

Không bao lâu, bên ngoài liền truyền đến âm thanh của tiếng pháo, từng đợt một, đình tai nhức óc, phá tan đi sự tĩnh lặng lúc này khó khăn lắm mới có được.

Dung Ân muốn xào ẹ vài món ăn thanh đạm, nhưng trong tủ lạnh không có gì cả, cô chỉ có thể trở lại phòng khách.

Lúc này, truyền đến một tràn tiếng đập cửa đều đều.

Cô cho là Nam Dạ Tước, liền thả lỏng bước chân đi ra mở cửa, sau khi nhìn thấy rõ ràng gương mặt phía ngoài đó, Dung Ân rõ ràng sợ run lên, vừa muốn đóng cửa lại, đối phương cũng đã chen vào trong.

“Bà tới làm gì?”

Lâm Thanh Nguyệt mặc chiếc áo khoác ngoài hàng hiệu cao cấp, giày cao gót trong chân khi đi phát ra tiếng vang lộc cộc, ánh mắt bà kiêu căng nhìn khắp bốn phía, nơi này quả nhiên là đơn sơ không chịu nổi, “Các người ở đây sao?”

“Bà cũng đã tìm đến nơi này, đã biết rõ còn cố hỏi làm gì?” Dung Ân chặn trước mặt bà, cũng không cho bà có những hành động gì khác, “Bà xông vào như vậy, thật không có chút lịch sự gì cả à?”

“Ân Ân, là ai vậy?”

Mặc dù Dung Ân đã giảm thanh âm thấp xuống, nhưng vẫn làm mẹ Dung tỉnh giấc.

Bà cởi áo khoác ngoài ra, Lâm Thanh Nguyệt tháo xuống bao tay ra, tự tiện ngồi trên ghế sa lon chật hẹp, cô hình như thấy khinh thường nhàu mày, “Chắc chắc, phòng khách này của các người còn không to bằng phòng vệ sinh nhà người ta nữa đấy.”

Dung Ân đi qua đó, dịu lấy cánh tay mẹ, “Mẹ, mẹ vào trong phòng trước, ở đây để con ứng phó.”

Mẹ Dung không xoay người, mà ngồi xuống trước mặt Lâm Thanh Nguyệt, “Nếu nhà tôi đây đã không thể vừa mắt bà như vậy, hà tất gì mới sáng sớm bà đã chạy tới đây.”

Sắc mặt Lâm Thanh Nguyệt thay đổi chút ít, vẫn duy trì vẻ đoan trang như cũ, bà mở túi ra, từ bên trong lấy ra một vật, để lên trên bàn trà, “Chuyến này tôi đến đây chỉ vì một việc, ở đây là tờ ngân phiếu 200 vạn, tôi hi vọng các người có thể cầm lấy số tiền đó, đi cho thật xa, vĩnh viễn không cần phải xuất hiện trước mặt chúng tôi lần nữa.”

Lúc Dung Ân thức dậy, cố ý mở hết cửa sổ ra, giờ đây gió rét thổi vào, thổi tờ ngân phiếu đó bay lên bay xuống, xem cho kỹ, bất quá cũng chỉ là một tờ giấy mỏng manh.

Mẹ Dung hai tay đặt trên đầu gối, tờ chi phiếu kia ngay cả đựng cũng không đựng một chút, “Bà lấy về đi, nơi này là nhà của tôi, tôi sẽ không đi.”

“Bà còn tưởng rằng Tử Nham sẽ quay về sao?” Lâm Thanh Nguyệt gương mặt lạnh lùng, “Ông ấy sẽ không thừa nhận mấy người đâu.”

“Nếu đã như vậy, bà sợ gì chứ?” Dung Ân đẩy tờ chi phiếu trên bàn trở về phía bên tay người phụ nữ, “Chỉ cần ông ấy không xuất hiện trước mặt chúng tôi, tôi và mẹ tuyệt đối sẽ không đi tìm ông ấy, mãi mãi sẽ không để cho bà phải huy động nhân lực như vậy.”

Ánh mắt Lâm Thanh Nguyệt quét một vòng bốn phía xung quanh, “Hai trăm vạn, cũng đủ ấy người có một cuộc sống tốt đẹp ở một nơi khác...”

“Chúng tôi không cần.” Mẹ Dung đã đứng dậy, “Tôi sẽ không rời khỏi nơi này, bà không cần nói gì nữa, chúng tôi sống tốt hay không, cũng không liên quan đến bà một chút nào cả.”

Lâm Thanh Nguyệt nhìn theo bóng lưng hai mẹ con đi về hướng phòng ngủ, bà đem tờ chi phiếu kia ra sức nắm trong lòng bàn tay, không phải là bà nhất định muốn qua đây để tự mang nhục, mà phía Dung Tử Nham bên kia bà còn có thể chịu được, sợ là sợ hai người trưởng bối ở nhà Dung gia, nếu như bị bọn họ biết bên ngoài còn có người nhà họ Dung, chắc sẽ không tiếc bất cứ giá nào để Dung Ân nhận tổ quy tông, đến lúc đó, bộ mặt Lâm Thanh Nguyệt này biết để đâu đây?

158. Chương 139

Chương 139: Tai họa ngập đầu

Editor: Winnie

Beta: Paris

Dung Ân dìu mẹ trở lại phòng ngủ, tâm trạng mẹ Dung đã bình tĩnh trở lại không ít, tờ giấy hôn thú kia Dung Ân cũng không thấy lại, cũng không phát hiện là bị xé bỏ, nhất định là đã được giấu đi.

Lúc đi ra ngoài, Lâm Thanh Nguyệt đã đi rồi, cả phòng khách nồng nặc mùi nước hoa, mặc dù là mùi thơm ngát thanh nhã, ngửi thấy, vẫn cứ gay mũi như cũ.

Thức ăn trên bàn ăn đã nguội lạnh, Dung Ân múc cháo trong nồi cơm điện ra (nguyên văn là nồi cơm điện nhỏ), lúc này trời đã sáng hoàn toàn, khi sáng sớm có sương mù, lúc theo gió tây thổi vào, có cảm giác hơi lạnh, thấm thấu xuyên vào trong làn da, thấm nhuận vô cùng.

Cô còn tưởng rằng Lâm Thanh Nguyệt đi, thì có thể khôi phục sự yên lặng của ngày mừng một đầu năm mới này, lại không ngờ rằng, phiền toái nối gót mà tới.

Thời điểm cửa ngoài truyền tới tiếng đập cửa kịch liệt, Dung Ân đang phòng bếp, cô để bát đĩa xuống, trong lòng bỗng dưng trầm xuống, đứng tại nguyên chỗ không hề nhúc nhích.

Mẹ Dung khoác áo khoác đi ra, thần sắc có chút mệt mỏi, đầu tóc cũng không chải, chỉ buộc sau cổ, “Ân Ân, sao không mở cửa thế kia?”

“Mẹ...” Dung Ân há to miệng, cũng không biết rốt cuộc đang sợ những gì nữa, người bên ngoài không kiên nhẫn, đã bắt đầu chửi bậy, “Mở cửa ra, sao vậy, làm chuyện mất mặt liên trốn ở trong nhà không dám ra gặp người khác à? Tôi nói ấy người biết, nếu không mở cửa, tôi sẽ ở đây chửi mắng không thôi...”

Giọng nói bên ngoài hoàn toàn là xa lạ, Dung Ân đã nghe thấy tiếng mở cửa của hàng xóm, “Ê, mới sáng sớm cô ở đây có biết làm phiền người khác hay không, cô tìm ai đó?”

“Tôi tìm hồ ly tinh ở bên trong này, bà ta cướp chồng tôi, mọi người tới phân xử giúp, tôi có nên chửi mắng bà ta hay không...”

Bác Lưu mang dép đi ra, “Bà nói rõ ràng, ai là hồ ly tinh? tôi thấy bà này mới sáng sớm đã muốn gây chuyện à?”

“Chính là người bên trong...”

Dung Ân loảng xoảng một chút mở cửa ra, người phụ nữ đứng ở phía ngoài bộ dạng ước chừng 40 mấy tuổi, ăn mặc rất bình thường, mẹ Dung cũng cùng theo ra, “Bà là ai?”

Người nọ đầu tiên là sợ run lên, về sau phản ứng cực kỳ nhanh, nhào tới liền nắm lấy cổ áo mẹ Dung, “Chính là bà, con hồ ly tinh này, bà dụ dỗ chồng tôi, còn ở bên ngoài sinh ra đứa con gái riêng này, tưởng rằng tôi không biết sao? 20 mấy năm nay, tôi nhẫn nhịn rồi lại nhẫn nhịn, tôi không ngại bà làm người thứ ba, bây giờ bà lại muốn đến phá hoại gia đình tôi, ông trời ơi, ông mở mắt ra mà xem chút đi...”

“Mẹ – -” Dung Ân vội vàng kéo tay người đàn bà ra, đối phương thuận thế nằm té trên mặt đất “Ây da, đánh người rồi, ngay cả đứa con gái riêng này cũng ăn hiếp tôi...”

Mẹ Dung tức giận đến sắc mặt trắng bệch, hàng xóm lầu trên lầu dưới nghe thấy tranh cãi cũng đều tụ tập cả lại, Dung Ân đã đoán được việc này có dính dáng với Lâm Thanh Nguyệt, chính bà đã không thể kéo được bộ mặt này ra, nên tìm người đến giới nước bẩn vào nhà cô, “Bà nói tôi là con gái riêng, tốt lắm, tôi hỏi bà, chồng bà tên họ là gì?”

“Cô còn có mặt mũi nói đến chồng tôi, ông ta bây giờ đêm không về ngủ, chính là bị mẹ con mấy người xúi giục, tôi sẽ cùng mấy người liều mạng...” Người phụ nữ giữ vững tốc độ từ trên mặt đất đứng lên, trên quần còn dính một đồng bụi bẩn, Dung Ân đứng che chắn trước mặt mẹ, bác gái Lưu cũng vội vàng đi đến can ngăn, “Cái bà này... Còn như vậy, tôi sẽ phải báo cảnh sát đó...”

“Báo đi, bà báo đi...” Người phụ nữ múa máy hai tay thô ráp, trong miệng chửi rửa một trận, “Tốt nhất là để người khác đều xem thử chuyện xấu của người nhà này, bà cướp chồng người ta, không biết xấu hổ à...”

“Bà bà.....” mẹ Dung chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhất thời bước chân lảo đảo, vội vươn tay vịn lấy khung cửa.

Trên mặt Dung Ân bị bà điên đó tát mấy cái, nửa bên mặt gò má sưng đỏ lên, “Tôi biết việc này, cho dù tôi có thêm mười cái miệng cũng nói không rõ được, bà trở về nói cho bà ta biết, kêu bà ta đừng đứng sau lưng giở trò này, bà ấy muốn làm lớn chuyện này, chúng tôi sẽ theo hầu bà ấy tới cùng, Dung gia bọn họ không sợ bị vạch mặt, tôi càng không sợ!”

Phụ nhân kia nghe nói, động tác trong tay cũng cứng lại, sắc mặt có chút lúng túng, hình như là bị người ta vạch trần bộ mặt ngay tại trận nên rất khó tiếp tục diễn, Dung Ân đẩy bà ta ra, quay lại giữ chặt tay mẹ Dung, “Mẹ, chúng ta vào trong.”

“Đừng hòng đi...”

Người phụ nữ vốn là muốn cho hai mẹ con bị xấu mặt, đây cũng là mục đích nhận tiền của bà, bà bước nhanh nhào tới trước, hai tay gắt gao giữ chặt ống tay áo Dung Ân, “Trả chồng cho tôi, hai người các người không biết xấu hổ...”

Dung Ân thuận tay đem mẹ Dung đẩy vào trong nhà, trở tay đẩy ra, lại không nghĩ người phụ nữ nhất thời không có đứng vững, gót chân tại đầu bậc thang chao đảo chút, cả người liền ngã xuống một mạch theo cầu

thang, “A.....”

Theo tiếng va chạm liên tiếp, Dung Ân gấp rút xông tới, chỉ thấy người nọ nằm ở nơi chỗ rẽ cầu thang, đầu chúi xuống tại bậc thang cuối cùng, một đồng máu tươi đang theo đầu chảy tràn ra, con mắt nhắm chặt lại, hoàn toàn mất đi ý thức.

Mẹ Dung nghe được động tĩnh đi ra, khiếp đảm đến hai chân xụi lơ, may là hàng xóm bên cạnh đỡ, “Mau, mau gọi 120 đi.”

Bác Lưu lau lau mồ hôi trán, chạy thực mạng vào trong nhà Dung Ân, lúc cầm điện thoại lên, tay vẫn còn đang run rẩy, “Alo, 120 trung tâm cấp cứu đó hả...”

Bàn tay Dung Ân vịn lấy cầu thang, năm ngón tay cầm thật chặt, vốn là đã trắng nõn bây giờ càng trắng giống như tờ giấy trong suốt, Nam Dạ Tước nghe thấy tiếng động bước lên nhanh hơn, anh đứng bên cạnh người phụ nữ đang hôn mê, gương mặt tuấn tú chậm chậm ngẩng lên, chỉ thấy Dung Ân thân thể không chút sức lực dựa vào lan can, đang từng chút từng chút một trượt xuống dưới.

“Ân Ân.....”

Xe cứu thương không lâu sau cũng tới, Nam Dạ Tước hai tay ôm Dung Ân vào lòng, “Không sao, có anh ở đây, không sao.”

Mẹ Dung nhanh chóng đã ngồi dưới đất khóc lớn lên, bầu trời bao la sáng trong lúc trước, lúc này có vẻ hơi mờ mịt, bà không biết tại sao trong một đêm lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cách nghĩ của bà và Dung Ân đều rất đơn giản, có thể sống qua ngày một cách bình thường là tốt rồi. Nhưng những biến cố liên tiếp này giống như là đã được thương lượng từ trước, khiến cho bà khó có thể chống đỡ được.

“mẹ Dung, mẹ Dung – -” Bác Lưu đang đỡ bà lo lắng kêu lên.

Dung Ân nghiêng đầu đi, chỉ thấy mẹ đã hôn mê, cô gấp gáp đến nỗi muốn ngã xuống đất, chỉ có thể mặc cho Nam Dạ Tước đỡ cô dựa vào một bên.

Mẹ Dung nằm trên giường bệnh trong bệnh viện, mu bàn tay còn cầm ống truyền dịch, Dung Ân đem tóc của bà bết về phía sau, lúc Nam Dạ Tước tiến vào, cô vội vã quay đầu lại, cẩn thận nhét tay mẹ vào trong chăn, “Dạ, thế nào rồi?”

Nam Dạ Tước cúi người xuống, tay trái đặt trên vai cô, thanh âm tận lực đè thấp, “Không có việc gì, chỉ là mất máu quá nhiều, dừng sơ, anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi.”

“Ân Ân, đừng lo lắng, bác gái chỉ là bị chút kích động, để bác ngủ chút đi.”

Dung Ân hốc mắt chưa xót, lúc này, cô đã không còn biết làm cách gì, thủ tục nằm viện của mẹ đều là do Nam Dạ Tước một tay làm hết, hai tay cô ôm lấy thắt lưng người đàn ông, đem khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng dán chặt ở trước bụng anh, “Nếu anh không ở đây, em cũng không biết nên làm gì bây giờ, em vừa lo lại vừa sợ...” Dung Ân siết chặt hai tay, Nam Dạ Tước giữ lấy hai vai cô, phát hiện hai bả vai cô đều đang run rẩy.

“Anh ở đây, không việc gì đâu...”

Sau khi Nam Dạ Tước biết ngọn nguồn mọi chuyện, tự nhiên hiểu là Lâm Thanh Nguyệt đứng sau điều khiển, nếu đối phương đã dùng đến thủ đoạn mua bán, anh sẽ dùng nhiều tiền hơn, ngăn chặn miệng lưỡi của người phụ nữ kia.

Cả ngày, Dung Ân cứ như mất hồn mất vía, Nam Dạ Tước không qua bên công ty, túc trực bên cạnh cô, cho đến khi nhận được điện thoại Sở Mộ, lúc này mới phân phó Dung Ân vài câu, nói anh lập tức trở về, liền lo lắng ra khỏi phòng bệnh.

Lúc chạng vạng, mẹ Dung tỉnh lại, Dung Ân lòng thấp thỏm lúc này mới định lại, cô ẹ nằm nghỉ ngơi thật tốt, sau khi hết lần này đến lần khác dặn dò, lúc này mới chạy chậm ra ngoài, muốn mua về cho bà một ít thức ăn.

Lúc Dung Ân trở lại phòng bệnh, xuyên qua nửa phần trên bằng cửa kiếng có thể nhìn thấy bóng lưng người đàn ông ngồi ở trước giường bệnh, cô không chút nghĩ ngợi đẩy cửa đi vào, mẹ Dung vội vã lau lấy khóe mắt, người đàn ông nghe thấy động tĩnh, nghiêng đầu lại, “Ân Ân...”

Dung Ân đem thức ăn đặt trên đầu giường, sắc mặt lạnh băng, “Ông tới đây làm gì? Đi ra ngoài!”

“Ba biết rõ, chuyện này là Thanh Nguyệt làm không đúng, Ân Ân, ông bà nội đã biết, bọn họ đặc biệt để ba đi đến, đón con về nhà.” Dung Tử Nham giọng điệu hân hoan, hoàn toàn không bận tâm đến ánh mắt bi thương của Dung Ân, nói cho cùng, Dung gia bọn họ chính là không muốn con của mình lưu lạc bên ngoài, về phần mẹ, người đàn ông này trước giờ không biểu lộ thái độ gì.

“Tôi không có ông nội, bà nội, càng không có ba.” Dung Ân bắt gặp đầu giường có giỏ trái cây cùng hoa tươi, tầm mắt cô hơi giận dữ, sau khi xách hết tất cả đồ đạc trong tay liền ném ra ngoài, “Ông không cần quay lại, chỉ cần mấy người đừng làm loạn, tôi và mẹ mãi mãi cũng sẽ không nói chuyện này ra. Đối với chúng tôi mà nói, đây là sỉ nhục lớn nhất, cho nên, người khác sẽ không biết Dung gia mấy người bên ngoài còn có đứa con này như tôi...”

Mẹ Dung dựa vào đầu giường, cũng không nói gì, ánh mắt bà u ám, đối với người người đàn ông này, dường như cũng đã hết hy vọng.

Dung Tử Nham bị ngăn cản ở ngoài phòng bệnh, cũng không dám làm quá âm ỉ, Dung Ân thả rèm xuống, dứt khoát ngăn cách tầm mắt của ông.

Không bao lâu sau, người đàn ông liền đi, mẹ Dung mới tỉnh lại, cơ thể rất yếu, lúc Dung Ân đang đút cơm cho bà, cửa phòng bệnh lại lần nữa được mở ra. Cô nghĩ rằng bác sĩ đến kiểm tra phòng, lúc quay đầu lại mới phát hiện, thì ra là cảnh sát.

Trong lòng Dung Ân không giật thót lên một chút, cô đặt chén trong tay xuống, đứng lên.

“Xin hỏi, cô là Dung Ân phải không?”

Cô gật đầu nhẹ, quay người đắp lại chăn cẩn thận ẹ Dung, “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi trước đi.” Dung Ân vừa bước ra một bước, bàn tay đã bị người phía sau giữ chặt, “Ân Ân...”

“Mẹ, không việc gì, con đi ra ngoài một chút sẽ trở lại.”

Mẹ Dung sao có thể yên tâm được, đã mơ hồ cảm thấy bất an, “Ân Ân...”

Dung Ân đi theo cảnh sát đi ra đến hành lang, cô cố ý đóng cửa lại, “Xin hỏi, các anh tìm tôi có việc gì sao?”

“Chúng tôi muốn mời cô đến cục cảnh sát một chuyện.” người đàn ông trẻ tuổi nói chuyện rất cứng rắn, căn bản là không chừa đường để bàn bạc thương lượng.

159. Chương 140

Chương 140: Vĩnh viễn không thể nào rời xa

Editor: Paris

Beta: Winnie

Xảy ra án mạng?

“Bà ta như thế nào rồi?”

“Bà ta chết rồi.”

Dung Ân chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, có cảm giác như trời đất xoay chuyển muốn ngã quy, “Không thể nào, bà ta mất máu quá nhiều, đã cứu chữa rồi...”

“Đi, đến sở cảnh sát rồi từ từ nói chuyện.” Hai gã cảnh sát tốc độ rất nhanh, dường như là đem Dung Ân áp giải lên xe, cô chột dạ bất an, đến cục cảnh sát mới phản ứng lại được, lúc muốn gọi điện thoại, đã không còn kịp rồi.

“Nói đi, lúc đó tại sao đẩy người xuống dưới?”

Dung Ân cẩn thận nhớ lại chi tiết lúc đó, ngọn đèn trong phòng thẩm vấn đều tập trung ở đỉnh đầu cô, có chút chói mắt, cô nheo mắt lại, “Lúc ấy chúng tôi đang tranh chấp, bà ta giữ chặt cánh tay của tôi, sau đó tôi giựt ra ...”

Người thẩm vấn mỗi chi tiết đều đã hỏi, hỏi tới hỏi lui, đến cuối cùng Dung Ân chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, khó khăn lắm bọn họ mới đứng dậy, muốn chuẩn bị rời khỏi, cô vội vàng hỏi, “Khi nào thì tôi có thể đi?”

“Đến lúc này còn muốn đi ra ngoài?” Một người trong đó cười lạnh nói, “Cứ chờ đi.”

Bên trong căn phòng lạnh căm, chỉ để lại một mình Dung Ân, dường như ánh mặt trời không thể chiếu vào bốn phía. Cô cũng không nghĩ tới Sở Mộ sẽ đến đây, cách ăn mặc của bà vẫn quý phái đẹp đẽ như cũ, khi bà ngồi xuống đối diện mình, Dung Ân mơ hồ đã phát giác ra chút khác thường.

Sở Mộ nhìn chằm chằm cô, ánh mắt bên trong lộ ra vẻ ung dung của độ tuổi này, bà tháo găng tay, thân thể khẽ dựa về phía sau, “Muốn đi ra ngoài không?”

Sắc mặt Dung Ân lập tức đề phòng, “Con muốn gặp Nam Dạ Tước.”

“Nó sẽ không gặp cô,” từ trước tới nay Sở Mộ tiết kiệm lời nói như vàng, con người sắc đá, “Lúc Thanh nguyệt tới tìm cô, cô đã nên đi rồi, cũng sẽ không đến nỗi rơi vào hoàn cảnh này, chúng ta làm cuộc giao dịch đi, thế nào?”

“Giao dịch gì?”

“Rời khỏi nó, hoặc là ngồi tù cả đời, cô tự chọn đi.”

“Tôi không làm ra chuyện đó, tôi sẽ không thừa nhận, tôi tin tưởng luật pháp còn không đến mức mù quáng như thế.”

“A, thật là ngây thơ.”

Những lời này, lúc trước Nam Dạ Tước cũng đã nói qua, nhưng từ trước tới nay Dung Ân đều kiên định, “Ngây thơ cũng được, bướng bỉnh cũng được, bác gái, con đã chủ động buông tay anh ấy hai lần rồi, không thể nào lại có lần thứ ba, chúng con đã nói rồi, thời gian sau này, sẽ toàn tâm toàn ý nhìn về phía đối phương, muốn con rời khỏi anh ấy, trừ phi, lần này là anh ấy tự nói ra.”

“Cô cũng không xem, cô xứng sao?”

“Anh ấy yêu con, chúng con sẽ xứng.”

“Hừ,” khóe mắt Sở Mộ khinh thường, khóe miệng khẽ nhếch, nhưng cũng ẩn chứa tức giận, “cô nên biết, tôi có cách làm cho cô ngồi đây cả đời.”

“Con cũng tin rằng, anh ấy sẽ không để con một mình ở đây.”

Hai tay Sở Mộ đặt trên đầu gối rồi dút vào trong túi quần, “Tước đứa nhỏ này, cần người phụ nữ tuyệt đối không thể giống cô, cô rời khỏi nó, nếu không... giống như đang ràng buộc nó, cô cũng hi vọng nó có thể sống tốt mà.” Sở Mộ biết không thể uy hiếp, thì chuyển qua nói đạo lý, người như Dung Ân, chắc sẽ chấp nhận mặt này, “Sau khi ra ngoài, dẫn mẹ cô rời khỏi thành phố Bạch Sa, nó có bối cảnh xuất thân như thế nào, cô theo nó lâu như vậy, có biết rõ không?”

“Bác gái, ” Dung Ân cắn môi dưới, khóe miệng dấu răng nhàn nhạt hiện ra, cô có nghĩ tới sẽ có một ngày Sở Mộ sẽ tìm cô, chỉ là không nghĩ tới, lại ở trong hoàn cảnh như vậy, “Con hi vọng anh ấy sống tốt, con tin rằng, không có gì so với việc chúng con ở bên nhau, càng làm cho anh yên tâm và hạnh phúc. Con không nói một tiếng mà rời khỏi, không phải vì tốt cho anh ấy, nỗi lo lắng và sự nhớ nhung của anh, cũng sẽ ngăn cản bước chân của con, con không đi được...”

Đôi mắt Sở Mộ lạnh lùng, tầm mắt Dung Ân nhìn về hướng xa xa, lúc nói ra những lời này, trên mặt vui vẻ thanh thản, dường như là nhìn thấy hình bóng người đàn ông, Sở Mộ mang găng tay vào, “Thái độ của cô đã mạnh mẽ và cứng rắn như vậy, được, lời nói của tôi luôn luôn đúng, ả này của tôi, cô vĩnh viễn cũng đừng nghĩ sẽ bước qua được!”

Khi Nam Dạ Tước vội vàng chạy tới sở cảnh sát, vừa vặn Sở Mộ từ bên trong đi ra.

Con người đen sẫm của người đàn ông liếc xéo bà, khóe miệng mím chặt, không nói một câu nào muốn bước vào.

“Tước,” Sở Mộ xách túi bằng da thật màu đen, khi nào thì, giữa bà và con trai đã xa cách đến như vậy, “Con không cần vào nữa, giữa mẹ và nó đã đạt thành giao dịch, ngày mai nó sẽ được thả ra, đến lúc đó, nó đồng ý rời khỏi con, người con gái như vậy con còn muốn làm gì?”

Con người hẹp dài Nam Dạ Tước dưới ánh mặt trời hứng lấy ánh sáng màu vàng kim, nghiêng tầm mắt, có thể chứng kiến dưới đáy mắt quỷ quyết của anh càng trở nên lạnh lẽo. Chỉ là, anh quá hiểu hai người phụ nữ này, trên mặt Sở Mộ sự tức giận còn chưa kịp tán đi, “Mẹ, mẹ không cần phí công vô ích nữa, cô ấy là người như thế nào con rất rõ ràng.” Lúc trước anh gần như đẩy Diêm Minh vào chỗ chết, cô cũng không cúi đầu, lúc này lời nói của Dung Ân rất rõ ràng, lúc đó cô cũng có thể làm được đến nước đó, huống chi là bây giờ?

“Tước,” Sở Mộ rõ ràng tức giận, “Lời mẹ nói một câu con cũng không nghe lọt vào tai sao?”

“Con chỉ muốn cô ấy, người khác ai cũng không muốn.” Nam Dạ Tước nói xong, nện bước chân dài đi vào sở cảnh sát. Sở Mộ nghiêng người, duy trì tư thế này đứng ở bên ngoài rất lâu, bà biết rõ, lần này nếu bà còn tiếp tục cố chấp, có thể, mất đi chính là đứa con trai duy nhất này.

Bà càng biết rõ hơn, chuyện này quá lộ liễu, ai cũng biết là bà ngấm ra tay, tới thời điểm thích hợp, Sở Mộ biết phải buông tay, coi như là cho Dung Ân một bài học không lớn không nhỏ.

Nam Dạ Tước thiếu chút nữa lật tung cả sở cảnh sát này ra, cũng không ai cho anh đi vào, Dung Ân ở bên trong một đêm, gần như là không hề nhắm mắt, may mắn ngày hôm sau trời vừa sáng, cô gặp được Bùi Lang.

Thế lực của người đàn ông này, cô đều đoán không ra, chỉ biết anh là chính khách, cả gia tộc hình như là chiếm cứ hết giới chính trị cả thành phố Bạch Sa, sau khi Nam Dạ Tước trở về vẫn muốn động đến anh ta, nhưng cũng giữ lại được tới bây giờ.

Dung Ân cảm giác cả ngày này như là nằm mơ, cô đi theo Bùi Lang đi ra ngoài, bởi vì thời gian dài không hoạt động, đôi chân vừa nhức vừa tê, “Bùi Lang?”

“Không sao rồi, đã điều tra rõ ràng chuyện đó không liên quan tới em.”

“Vậy, bà ta đã chết thật rồi sao?”

“Cái này còn có thể giả sao?” Bùi Lang nghiêng đầu cười nói, sắc mặt tự nhiên, hoàn toàn không có vẻ ngưng trọng như trên mặt của Dung Ân, giống như đã nhìn quen lắm rồi, “Sau chuyện đó thì bệnh tim tái phát, theo như lời nói của người nhà bà ta, bà là người mắc bệnh tim lâu năm rồi, lần này mặc dù là ở trong bệnh viện, nhưng bởi vì lúc ấy bên cạnh không có người, bệnh này thì, người mà muốn đi, rất nhanh.”

Dung Ân nhẹ thở ra một hơi, nhưng còn một vấn đề vẫn chưa hiểu, lời nói của Sở Mộ đã rõ ràng như vậy, cô làm sao dễ dàng thoát tội được?

“Dung Ân, gần đây em sống có tốt không?” Bùi Lang thấy bên cạnh không có ai, lúc này mới tựa chỗ quẹo ở hành lang, móc ra một điều thuốc.

“Còn anh? Không có phiền phức gì chứ?”

Người đàn ông cười cười, “Yên tâm đi, anh ấy muốn động anh, tất nhiên sẽ có động tĩnh lớn, anh ấy không ngu ngốc, biết rõ nên lấy hay bỏ.”

“Bùi Lang, anh cũng buông tay đi, được không?”

Người đàn ông nhẹ nhàng phun ra vòng khói, con người tối tăm tràn lộ ra vẻ khó hiểu, khóe miệng của hắn giương nhẹ, lộ ra trạng thái không quan tâm, “Lúc trước, nhất định phải động vào anh ta, em không hiểu tranh đấu gay gắt trong chính giới, bây giờ anh đã leo lên rồi, cũng là thời điểm hưởng thụ cuộc sống, nhiệm vụ “trừ bạo an dân”, thì để lại cho người khác làm đi.”

Theo địa vị xã hội của Bùi Lang, Dung Ân cũng nghĩ tới, cô luôn không hiểu vì sao anh ta luôn chống đối với Nam Dạ Tước, bây giờ nghe anh vừa nói như vậy, nghĩ lại, cũng là có liên quan tới tiền đồ của anh.

“Đi xuống đi, có người đang đợi em.”

Dung Ân ngơ ngác, Bùi Lang giúp cô, cô không quên, chỉ là anh chịu buông tay, Nam Dạ Tước, sợ là vẫn ra tay độc ác như cũ?

Tầng sáng, ánh mặt trời đã nhô lên, Dung Ân cảm thấy chói mắt, liền vươn tay che lại. sau khi con mắt không dễ dàng gì thích ứng được ánh sáng gay gắt, cô liếc mắt thoáng nhìn thấy chiếc xe thể thao phổ thông ngoài sân. Từ xa nhìn thấy đuôi xe màu bạc, dường như là phù hợp với bờ vai anh, anh đang hút từng ngụm thuốc, trên mặt đất đã rơi đầy đầu thuốc lá, Nam Dạ Tước một chân hơi cong, lúc ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy Dung Ân đứng ở trên thềm đá.

Sắc mặt anh mệt mỏi, là dựa vào thuốc lá để làm tỉnh táo hơn mới có thể chống đỡ được, quần áo vẫn là bộ của ngày hôm qua chưa thay ra, trên mái tóc màu nho tím, đã dính đầy giọt sương, có vài giọt theo góc cạnh khuôn mặt hấp dẫn của anh chảy xuống. Nam Dạ Tước ném thuốc lá trong tay, nghiêng người đứng dậy, sải bước đi về hướng Dung Ân.

Một buổi tối ngắn ngủi, nhưng cô cảm cách rất lâu rồi, cái loại cô đơn và sợ hãi đó bị giam tại phòng thẩm vấn đã được sự ấm áp trong mắt của Nam Dạ Tước tẩy rửa sạch sẽ, Dung Ân ngừng thở, cô nói không nên lời cảm giác bây giờ là như thế nào, yên tâm rồi, lỗ hổng đó được lấp đầy, bước chân cô nhanh hơn chạy về hướng người đàn ông. Người và người là như vậy, vĩnh viễn ở dưới những hoàn cảnh yên ổn, sẽ làm cho bạn quên đi cách trân trọng, cũng vĩnh viễn không cảm giác được loại ấm áp khác.

Dung Ân bỏ nhào vào trong lòng anh, bị Nam Dạ Tước ôm chặt.

Mùi thuốc lá nồng nặc chui vào trong cánh mũi, Dung Ân chưa bao giờ phát hiện, cô lại gấp gáp cần anh ôm lấy như vậy, cô nhón mũi chân, đem cằm dựa trên bờ vai của người đàn ông. Nam Dạ Tước toàn thân lạnh như băng, chiếc cầm thon cũng toát ra xanh xao mệt mỏi, hai tay Dung Ân vòng qua lưng anh, lúc ôm chặt, cả thân thể run rẩy không thôi.

“Ân Ân, đừng sợ...”

“Em không sợ, em biết anh sẽ đưa em ra ngoài.”

Tầm mắt của cô xuyên qua cần cổ người đàn ông, khoảng cách gần hơn mới phát hiện, trên mũ xe của chiếc xe thể thao có phủ một lớp sương dày, đột nhiên cổ họng cô giống như là bị thứ gì đó chặn lại, nghẹn ngào lên tiếng, “Có phải anh ở đây cả buổi tối?”

“Ân Ân, anh không thể để lại em một mình vào lúc này được.” Nam Dạ Tước bàn tay mơn trớn đỉnh đầu của cô, “Chúng ta về nhà.”

Dung Ân bị anh cầm lấy bàn tay nhỏ bé, hai chân càng giống như là bị đóng đinh, “Anh như vậy... Có nghĩ tới, em sẽ đau lòng không?”

Bước chân người đàn ông thoáng ngừng lại, nghiêng đầu qua, cúi cô đến trước mặt, “Nếu anh bỏ mặt em, anh không làm được, anh sẽ càng đau lòng.”

Anh nhét Dung Ân vào trong xe, bên trong đã mở hệ thống sưởi, cô bị lạnh cả một buổi tối, bây giờ cần nhất là phần ấm áp này.

“Mẹ em thế nào rồi?”

“Anh để cho A Nguyên coi chừng ở đó, khi anh đến anh đã bảo đảm với bà, hôm nay nhất định dẫn sẽ em đi gặp bà.” Nam Dạ Tước khởi động động cơ, hai con mắt đầy tia máu.

“Sao anh biết em sẽ được thả ra?”

Người đàn ông cười cười, “Một chút thủ đoạn này của mẹ anh không làm khó được anh, đây là giao dịch giữa anh và Bùi Lang, anh ta thay anh cứu em ra ngoài, từ nay về sau, chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

Tim Dung Ân đập mạnh và loạn nhịp, ôm chặt hai vai không nói gì.

“Không nghĩ tới anh ta còn có chút bản lĩnh, bây giờ anh ta đã đến một độ cao nhất định, tất nhiên sẽ không hi vọng có phiền toái, nếu không... thủ đoạn trả thù của chúng ta anh ta không chịu nổi đâu...”

“Dạ,” Dung Ân dựa người qua, cắt đứt lời của anh, “Như vậy, lúc trước anh bị trúng thương, những đau khổ kia không phải chịu đựng vô ích rồi sao?”

Nam Dạ Tước, người đàn ông vẫn như cũ hô mưa gọi gió trong bóng đêm này, từ trước đến nay anh luôn tôn sùng chính là, người khác cho anh một súng, người đó phải đền một mạng.

Hai tay anh nắm chặt tay lái, Dung Ân nghiêng đầu nhìn chằm chằm má phải hoàn mỹ của anh, người đàn ông thay đổi tốc độ xe nhanh chóng, đôi người mị hoặc nhẹ nhàng câu dẫn ra, “Ân Ân, em có nhớ em đã từng nói gì không? Em nói, anh yêu em, cho nên những quá khứ đó, đều là anh phải chấp nhận. Phát súng kia, tự nhiên cũng là đúng.”

“Nam Dạ Tước, anh là đồ ngốc!” sau khi Dung Ân nói ra những lời này, liền nhắm mắt, người đàn ông chỉ cảm thấy trên vai từng đợt nóng hổi, nước mắt đã thấm ướt áo khoác của anh, trực tiếp rót vào trong cơ thể anh.

“Ân Ân, chờ khi em đã yêu anh, cũng sẽ như vậy.”

Dung Ân nghe vậy, khóc càng dữ dội hơn, Nam Dạ Tước, anh không chỉ ngốc, anh còn ngu nữa, cô cần môi, đem tiếng ngẹn ngào nuốt trở vào trong bụng, anh dựa vào cái gì cho rằng, cô không yêu anh?

Lúc trước, cô nắm lấy nhược điểm là Nam Dạ Tước yêu cô, không chỉ một lần hung hăng thống kích anh, làm cho anh đau đến tê tâm liệt phế, bây giờ những gì anh chịu đựng, Dung Ân dường như cũng có thể cảm nhận được, cô kiên trì trước mặt Sở Mộ là đúng, mặc kệ có nhiều đau đớn thế nào, chỉ cần có thể ở bên nhau là tốt rồi.

Nam Dạ Tước lái xe trở về Ngự Cảnh uyển, bọn họ cần phải sửa soạn lại mình, bằng không với bộ dạng này đến bệnh viện, mẹ Dung nhất định sẽ lo lắng.

Sau khi tắm rửa, toàn thân lười biếng.

Dung Ân mệt mỏi không muốn động dậy, mặc áo choàng tắm rộng thùng thình nằm ở trên giường, lúc Nam Dạ Tước đi ra, cô đang cuộn mình thành một đống, đôi mắt mở to ngó ra ngoài cửa sổ.

“Mệt không?”

Cô gật gật đầu.

“Ở nhà nghỉ ngơi trước đi,” Nam Dạ Tước thuận thế nằm bên cạnh cô, “Ân Ân, sau này, anh sẽ cho người canh giữ ở Ngự Cảnh uyển, trước khi mẹ anh buông tha, anh sẽ không để cho bà gặp em.” Dung Ân biết rõ, chuyện lần này đã gõ vào tiếng chuông cảnh báo của anh, Nam Dạ Tước sợ Sở Mộ không cam lòng, nên chuẩn bị những biện pháp bảo vệ trước.

Chỉ là anh không ngờ rằng, trên đời này, luôn luôn khó lòng mà phòng bị được.

160. Chương 141

Chương 141: Đứa con thứ hai

Editor: Paris

Beta: Winnie

Dung Ân nghỉ ngơi một lúc ở Ngự Cảnh uyển, cô không dám ngủ, chỉ là bớt mệt mỏi, liền đứng dậy thay quần áo, muốn đến bệnh viện.

Lúc xuống lầu, Nam Dạ Tước theo sau lưng cô, tay áo tay trái vén lên có nút bạch kim, Vương Linh cũng đã trở về trước dự định, đang bận rộn chuẩn bị trong phòng bếp, trên bàn ăn còn chuẩn bị cả canh gà, “Dung tiểu thư, đây là cậu chủ dặn dò chuẩn bị.”

“Vương Linh, cô vất vả quá.” Nam Dạ Tước đem bình giữ nhiệt đưa tới tay Dung Ân, “Thức ăn trong Bệnh viện chỉ có vài món, mấy ngày nay, bác gái muốn ăn gì thì để Vương Linh đem qua cho.”

“Đúng rồi, Dung tiểu thư, muốn làm gì cô cứ việc dặn dò.”

“Cảm ơn.” Dung Ân bưng bình giữ nhiệt, tính chất kim loại, ấm áp đang lan tỏa ra ngoài làm cả trái tim Dung Ân đều ấm áp theo, Nam Dạ Tước đi ra phòng khách trước, Dạ Dạ cũng được đưa qua đây, lúc này đang nằm sấp ở góc tường phơi nắng mặt trời.

Lúc đến bệnh viện mẹ Dung trông thấy Dung Ân thì rất kích động, Nam Dạ Tước có việc nên đi trước, rồi mẹ vội vàng hỏi han, sau khi đã xác định Dung Ân không sao, lúc này mới từ từ thở phào nhẹ nhõm.

“Cũng không biết chúng ta đã tạo ra nghiệt gì, gần sang năm mới còn xảy ra nhiều chuyện như vậy.”

“Mẹ, ” Dung Ân múc canh gà vào chén, đưa tới bên môi bà, “Mẹ đừng nghĩ nhiều, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi, xem, bây giờ không phải tốt rồi sao?”

Mẹ Dung nhìn chén canh mím môi lại, “Mẹ không sao, sống ở chỗ này không quen, hay là xuất viện sớm đi.”

Dưới sự kiên trì của mẹ Dung, Dung Ân làm thủ tục xuất viện cho bà, lúc trở về tiểu khu, trên đường gặp gỡ vài bác gái hàng xóm, mọi người đều dặn dò Dung Ân chăm sóc tốt ẹ , đối với sự kiện ngày hôm đó không ai hỏi nhiều.

Bởi vì chuyện này âm ỉ quá lớn, những ngày tiếp theo, Lâm Thanh Nguyệt không mở tới cửa, trong nhà cũng tạm thời khôi phục lại bình yên.

Dung Ân ở nhà vài ngày, ngẫu nhiên mẹ sẽ nói chuyện về Dung Tử Nham, bà lơ mơ cũng có thể biết được, lúc trước, Dung Tử Nham tuổi trẻ ngạo mạn, bất mãn gia đình trải đường cho ông nên một thân một mình đi tới thành phố Bạch Sa, trong quá trình đó thì đem lòng yêu mẹ Dung, sau đó, chung sống trong căn hộ chung cư nhỏ bé, cuộc sống trôi qua thoải mái. Cho đến có một ngày, người đàn ông phải rời khỏi, cũng hứa hẹn với bà đợi sau khi ổn định sẽ trở lại đón hai mẹ con họ, kết quả, đã đợi là phải đợi hai mươi mấy năm.

Sau khi gặp nhau, cũng đã dự đoán là phải xa nhau. Giờ đây Dung Tử Nham thích an nhàn, những ngày tháng phong hoa tuyết nguyệt, cũng để lại trong ký ức sâu thẳm.

“Mẹ, về sau mẹ con chúng ta phải sống thật tốt.”

Mẹ Dung nằm ở trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, cũng không thê oán như lần gặp trước, “Mẹ nghĩ kỹ rồi, chỉ cần có Ân Ân như vậy là đủ rồi, có thể an nhàn qua hết nửa đời sau, mẹ thấy thoải mái rồi.”

Cô thấy rất may mắn, mẹ cũng không mù quáng mà sống trong quá khứ, có nhiều thứ đã giữ không được, thì nên vứt bỏ thôi.

Trên đường cái, không khí năm mới vẫn còn ở đây, trong trung tâm treo lồng đèn thành một con rồng dài, có một số cửa tiệm còn đốt pháo, giã chân lên, để giầy đều dính đầy giấy đỏ gói màu đỏ.

Dung Ân đi vào tiệm trang sức mà lần trước Nam Dạ Tước dẫn cô vào, nhân viên phục vụ nhiệt tình chào đón, cô cúi người, ở trong tủ quầy phát hiện chiếc nhẫn ngón út lần trước nhìn trúng, “Chào cô, tôi muốn xem chiếc này.”

Nhân viên phục vụ lấy nhẫn ra, “Tiểu thư, tôi nhớ cô, lần trước đi cùng với Tước thiếu, lúc ấy tôi đã thấy được, cô thích chiếc nhẫn này ạ.”

Dung Ân đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út của mình, “Đẹp không?”

Chất liệu bạch kim lạnh cứng, dưới ánh đèn ánh ra sắc nét, nhân viên kia vội vàng phụ họa, “Đẹp lắm, ngón tay cô mảnh mai, đeo rất đẹp.”

“Vây, đeo trên tay anh ấy đẹp không?” Dung Ân không ngẩng đầu, mà chỉ lo nhìn ngón áp út của mình, nhân viên kia nghe vậy, ngần ngại một chút, chỉ thấy khoe miệng cô câu lên, ánh mắt nhu hòa, ánh sáng bạch kim không che lấp vẻ kiêu mị dưới đáy mắt cô, “Đẹp, chiếc nhẫn ngón út này như vì Tước thiếu mà thiết kế, thiết kế này đơn giản, lại cũng chỉ có anh ấy mới hợp với vẻ huyền diệu trong đó, tiểu thư, mắt nhìn của cô thật tốt.”

Mặc dù Dung Ân biết đây chỉ là những câu chào hàng của cô ấy, nhưng cũng cảm thấy hưởng thụ, thực ra, thứ cô nhìn trúng, chỉ có người đàn ông mới hợp.

“Được rồi, tôi lấy cái này, gói lại đi.”

Dung Ân từ trong bóp da móc ra thẻ lương của bản thân, sau khi thanh toán, nhân viên đem đồ trang sức bỏ vào trong hộp, đưa tới tay Dung Ân. Lúc đi ra, phía ngoài ánh mặt trời rất chói mắt, bình thường buổi trưa Nam Dạ Tước không trở về ăn cơm, lúc này trở về cũng đã trễ rồi, Dung Ân vào nhà hàng gần đây ngồi xuống, chuẩn bị tùy tiện gọi vài món ăn lót bụng.

Khi đĩa mỳ ý màu sắc tươi ngon được bưng lên bàn, bụng Dung Ân vốn lãđang đói cồn cào, lại không có khẩu vị, cô cầm lấy chiếc đũa đẩy vài cái, trong cổ họng xông lên một trận nôn khan, cô vội vàng bưng ly nước lên uống vài ngụm nước ấm, lúc này mới cảm thấy khá hơn một chút.

Qua vài ngày rồi mà cái đó vẫn chưa tới, Dung Ân vốn là không để trong lòng, nhưng bởi vì có kinh nghiệm lần trước, lúc trở về cô vẫn ghé vào tiệm thuốc mua que thử thai, trở lại Ngự Cảnh uyển, Vương Linh đang muốn đi ra ngoài mua thức ăn, Dung Ân dặn dò cô mua thêm nhiều trái cây, liền lên lầu.

Trên lầu và dưới lầu đều có người của Nam Dạ Tước, bình thường chỉ khi anh trở về, những người này mới rời khỏi. Sau khi Dung Ân để đồ xuống rồi đi vào phòng tắm, lúc đi ra, nắm trong tay que thử thai, hai vạch đỏ hiện lên rõ ràng trên đó, cô ngỡ ngàng đi đến bên giường, bởi vì xuất thần quá mức, ngay cả đầu gối đụng vào góc giường cũng không biết.

Cô nói không nên lời cảm giác trong lòng của mình là như thế nào, Dung Ân ngồi ở đầu giường, con mắt nhìn chăm chăm một hướng, cho đến khi cầm lấy điện thoại di động, bấm số điện thoại Nam Dạ Tước xong, cô mới dám xác định, bản thân vui mừng vô cùng.

Tiếng chuông quen thuộc, truyền đến từng tiếng, truyền đến mỗi góc rải đầy ánh mặt trời, mỗi âm điệu đều như đang nhảy múa, tóc bên khoe miệng Dung Ân cũng nghịch ngợm bay nhẹ, ngón tay cô không nhịn được nắm lấy, trong lòng vừa hồi hộp, lại vừa mong đợi, thậm chí đang thử nghĩ tới mở miệng nói như thế nào với Nam Dạ Tước.

Anh, chắc là sẽ vui mừng lắm đây.

Chân mày Dung Ân nhẹ nhàng câu lên, còn phải nói sao? Tất nhiên là vậy.

Điện thoại được nối máy, giọng nói người đàn ông thâm trầm, gọi cảm không ai bằng, “Alo? Ân Ân.”

Tầm mắt Dung Ân rơi xuống que thử thai trên tay, hai vạch đỏ kia, càng nổi đậm hơn. Muốn mở miệng, chỉ là niềm vui sướng vừa rồi đã chặn ngay cổ họng, Nam Dạ Tước thấy đối phương không nói lời nào, liền lập lại, “Ân Ân...”

“Dạ, ” tay cô nắm lại, chuyện này, cần phải trực tiếp nói trước mặt anh, Dung Ân rất muốn nhìn thấy khi đó Nam Dạ Tước sẽ có phản ứng như thế nào, “Oh, không có gì, muốn hôm nay anh về sớm hơn, được không?”

“Có chuyện gì không?”

Dung Ân thuận thế nằm trên giường lớn, bàn tay tự nhiên rơi trên bụng, “Ừ, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Đừng nhử mồi anh, nói đi...” tính người đàn ông nôn nóng, không chịu nổi.

“Không được, ” Dung Ân càng kiên trì, “Anh trở về sẽ biết, em kêu Vương Linh làm nhiều món ăn, đợi anh.”

Nam Dạ Tước không kiên trì nữa, thân thể to lớn nằm trên ghế da, ít nhất anh có thể xác định, Dung Ân muốn nói cho anh biết, là chuyện tốt. Tay anh thành thạo vuốt vuốt bút ngòi vàng, “Được, một lát anh sẽ trở về, đợi anh.”

“Ừ.” Dung Ân nói xong, muốn đập máy.

“Khoan đã.”

“Sao vậy?”

“Ân Ân, hôn cái...”

Khóe mắt Dung Ân lại lần nữa kéo ra, “Anh thật buồn nôn đó...”

“Buồn nôn cũng là cho em xem, nhanh lên...”

“Nam Dạ Tước, da mặt anh thật dày...”

“Trời sinh anh là như vậy, em cũng không phải mới biết...”

“Được rồi, ” Dung Ân cả người nằm lỳ ở trên giường, “Trở về rồi hôn.” Nói xong, liền cúp điện thoại.

Nam Dạ Tước nghe bên tai truyền đến tiếng tút tút, khóe miệng tùy ý giương cao, trên mặt bàn làm việc rộng rãi, có một tấm hình của Dung Ân, vẫn là anh cầm lấy tấm hình trong bóp da phóng to ra. Nam Dạ Tước để điện thoại xuống, chân dài gác trên một chân khác, đôi mắt hẹp dài sáng lên, sự thân mật như vậy, là anh đã ao ước bấy lâu nay mới được?

Nụ cười bên miệng Dung Ân còn chưa kịp thu hồi, liền nghe dưới lầu truyền đến tiếng xe hơi tắt máy, cô cho là người đàn ông đã trở về, hèn chi nói một lát là về đến nhà, thì ra là đang trên đường.

Cô nắm lấy vật trong tay, mang dép một mạch chạy xuống lầu, vừa đi vào phòng khách, đã nhìn thấy một nhóm người tiến vào, dẫn đầu, là Sở Mộ.

“Bác gái?” Dung Ân nhin không được nâng lông mày.

Tầm mắt Sở Mộ quét qua một vòng, tin tức quả nhiên chính xác, Nam Dạ Tước không ở nhà, bà cũng không thèm nhìn lấy Dung Ân một lần, “Dẫn tất cả đi.”

Người sau lưng Sở Mộ tiến thẳng lên lầu, chỉ chốc lát liền đem tất cả mọi người ở trên dưới lầu tập trung trong phòng khách, Dung Ân trở mắt, “Các người muốn làm gì?”

Bà mang đôi giày thon nhọn đi lên trước, ánh mắt rớt cục cũng rơi xuống người Dung Ân, tầm mắt Sở Mộ nhạy bén nhìn hướng bàn tay đang đặt ra sau lưng của Dung Ân, bà không chế cổ tay Dung Ân kéo qua, liền nhìn thấy que thử thai.

“Cô mang thai?”

Tầm mắt Dung Ân quét qua bốn phía, “Đúng, là con của anh ấy.”

Sở Mộ ngưng mắt, đột nhiên cười lạnh, “Có phải hay không, cũng không phải là cô định đoạt, dẫn đi.”

“Các người muốn mang tôi đi đâu?”

Những người Nam Dạ Tước để lại đã bị bao vây lại, Sở Mộ đi một vòng quanh Dung Ân, “Dẫn cô đi một chỗ, là nơi mà nó vĩnh viễn cũng không tìm thấy cô, tôi nói rồi, hai đứa không xứng, tôi tự nhiên sẽ nghĩ mọi cách chia rẽ hai người...”

Dung Ân xoay người, cùng Sở Mộ bốn mắt giao nhau, cô khó có thể tin mà lắc đầu, “Đây là chuyện giữa chúng con, hơn nữa, chúng con có con rồi...”

“Tôi lại muốn nhìn xem, tình yêu của hai người duy trì được bao lâu, nó một ngày không quên được cô, tôi nhốt cô một ngày, một năm không quên được, thì nhốt cô một năm...” Sở Mộ vung tay, hai người đàn ông lập tức tiến lên nắm lấy vai Dung Ân. Cô quá sợ hãi, không nghĩ tới Sở Mộ thực sự sẽ ra tay, “Buông tôi ra, buông ra...”

Sở Mộ đoạt lấy que thử thai trong tay Dung Ân, ra hiệu hai người dẫn cô đi ra ngoài, “Mấy người các cậu, đem dấu vết dọn dẹp sạch sẽ, nói không chừng ở đâu có camera, mau giải quyết đi.”

Dung Ân bị đẩy đi về hướng cửa, cô biết rõ lần này thật sự là lạnh ít dữ nhiều, lúc đi ngang qua ghế sofa, cô tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út xuống không để lại dấu vết, thừa dịp mấy người đó chưa chuẩn bị, vứt xuống trên tấm thảm lông dài.

161. Chương 142

Chương 142: Không tìm được em

Editor: Winnie

Beta: Paris

Nam Dạ Tước là sau khi nhận được điện thoại của Vương Linh vội vã chạy về nhà, lúc mới vừa bước vào phòng khách, đã nhận thấy điều gì đó không đúng.

“Người đâu?”

“Lúc tôi đi ra ngoài mua thức ăn, Dung tiểu thư vẫn còn ở đây, cậu chủ, tôi cũng là vừa mới về tới, tìm một vòng, lầu trên lầu dưới cũng không có người.” Vương Linh gấp đến nỗi đầu đổ đầy mồ hôi, rau củ trong tay ném bừa trên bàn cơm.

“Cô làm việc thế nào vậy?” Nam Dạ Tước giận dữ, con mắt sắc lẹm liếc về hướng Vương Linh, nhưng nghĩ đến đối phương đã xông thẳng vào trong nhà, hơn nữa ngay cả những bảo vệ được anh tăng cường canh gác ở nhà đều bị dẫn đi, cứ cho là Vương Linh không đi ra ngoài, thì cũng chỉ là mất tích thêm một người nữa. Nam Dạ Tước chán nản ngồi ở trên ghế sofa, hai tay chống lên trán, chưa được một lúc, liền gọi A Nguyên đến.

Trong phòng, rõ ràng những dấu vết nên có đều đã bị dọn dẹp sạch sẽ, cho dù máy giám sát Nam Dạ Tước chuyên đặt ở những chỗ kín đáo đều bị tháo hết, phương pháp ra tay giỏi giang chuyên nghiệp, không có để lại một chút dấu vết nào.

“Đại ca...” A Nguyên về đến trước sofa, “Có phải kẻ thù của gia đình đã ra tay?”

Nam Dạ Tước vẫn duy trì động tác vừa rồi, nếu là trả thù, anh đã sớm nên nhận được cuộc điện thoại thông báo, mà càng là âm thầm thì lại càng khiến anh bất an, anh để hai tay xuống, tầm mắt nhẹ rơi, tại nơi ánh mặt trời chiếu xuống mãnh liệt, anh nhẹ nheo mắt lại, bị chân bàn trà phản chiếu lại ánh nắng chói mắt đến mức mở không ra.

Nam Dạ Tước khom lưng, sau khi nhấc vật đó lên đầu ngón tay mới phát hiện là chiếc nhẫn, anh đem nó đặt ngang ở trong lòng bàn tay, theo độ sáng bóng, có thể trông thấy chữ bên trong.

Anh không chút nghĩ ngợi đứng dậy đi ra ngoài, cầm lấy chiếc nhẫn đi đến tiệm trang sức này.

Bên tai hết sức ngọt ngào, ngay cả tiếng thở cũng là lâu lâu mới nghe thấy vài tiếng, Dung Ân bị che hai mắt, một màn đen tối, cho đến khi bị đẩy lên một chiếc máy bay tư nhân, cả người cảm giác như bị nảy lên, “Mấy người bắt tôi đi đâu?”

Người đàn ông bên cạnh tháo miếng vải đen bịt mắt Dung Ân ra, Sở Mộ ngồi đối diện cô, thu hồi ánh mắt đang nhìn ra hướng bên ngoài, rơi xuống trên mặt Dung Ân, “Tôi nói rồi, dẫn cô đi một nơi mà nó sẽ không thể tìm được!”

“Bà tại sao phải làm như vậy?”

Gương mặt Sở Mộ lạnh lùng, “Bởi vì nó là con tôi.”

Dung Ân ngồi cạnh cửa sổ, tầm mắt hơi nghiêng có thể trông thấy cảnh tượng phía dưới, một đám mây lớn quanh quẩn xung quanh, thành phố Bạch Sa, chẳng biết lúc nào đã thành một chấm xa xôi như vậy. Tay không thể với đến. Hai tay cô chống trên cửa sổ, ra sức gõ vài cái, “Thả tôi về, tôi không đi!”

“Không tới lượt cô.” Ánh mắt Sở Mộ rơi xuống bụng Dung Ân vẫn bằng phẳng như thường, trong tầm mắt lộ ra một thâm ý nào đó, quay mặt đi hướng khác.

Nơi này là một đảo nhỏ tư nhân, gian phòng Dung Ân bị giam mặt hướng ra phía biển, đêm đó, Nam Dạ Tước liền chạy tới.

Sở Mộ trấn định ngồi ở trên ghế sofa, trong phòng khách này tràn ngập một loại mùi tinh dầu đặc biệt, lúc Nam Dạ Tước đi vào, dáng vẻ sắc mặt vội vàng vàng, tây phục màu trắng giương cao, đôi mắt anh lạnh thấu xương ở trong biệt thự quét qua một vòng sau đó rơi xuống người Sở Mộ, “Mẹ, con biết là mẹ đã đem Ân Ân giấu đi, cô ấy ở đâu?”

Sở Mộ ngược lại thần sắc rất tự nhiên, đưa chiếc chăn sáng loáng trong tay đặt lên trên bàn, “Tại sao mẹ phải đem cô ấy giấu đi, sao vậy, không thấy cô ấy, con liền đổ lên đầu mẹ à, chắc là, cô ta đã nhận tiền ai đó, đi rồi, nói không chừng là vậy.”

Dung Ân ngồi trên giường, âm thanh nói chuyện bên ngoài, một chữ cũng không sót rơi vào tai cô, cô nhanh chóng đứng dậy, hai tay kéo lấy tay nắm cửa, ra sức túm lấy kéo mạnh, lại dùng hết sức lực đập vào cửa chính, nhưng trong phòng khách vẫn vô cùng yên tĩnh như cũ, ai cũng không nghe thấy giọng nói của cô.

“Dạ, Dạ.....”

Dung Ân hai tay gắt gao chế trụ tay nắm cửa, cô biết rõ, không có ích lợi gì, mỗi hòn đảo nhỏ tư nhân của Nam gia chẳng những ở nơi bí ẩn, hơn nữa mỗi cái gian phòng đều là độc lập, chỉ có người ở bên trong mới có thể nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

Nam Dạ Tước chấp tay trước ngực, mi mắt sụp xuống, sau một hồi trầm mặc, tháo chiếc nhẫn ngón út trên tay trái xuống, đặt trước mặt Sở Mộ.

Người phụ nữ liếc mắt, “Đây là cái gì?”

“Vật này là Ân Ân để lại,” Nam Dạ Tước cảm xúc phức tạp, nơi cổ họng hơi nghẹn lại, nhếch môi lên nói, “Bên trong có dấu hiệu của CK, con tìm đến tiệm trang sức này, nhân viên phục vụ nói đây là Ân Ân mua cho con, cô ấy nếu thật sự đã dự định ra đi, thì đã không phí công như vậy. Mẹ, con đã nói từ lâu, chuyện giữa chúng con không cần mẹ quan tâm, có thể ra vào Ngự Cảnh uyển dễ dàng như thế, còn có thể đem người dẫn đi, trừ mẹ ra, còn có thể là ai khác sao?”

Sở Mộ bất động thanh sắc, nhẹ hớp ngụm trà, “Vậy thì chỉ có thể trách chính con đã không giữ người của mình thật tốt, Tước, mẹ không nhàm chán đến vậy đâu.”

Dung Ân chỉ nghe bên ngoài truyền đến tiếng vỡ loảng xoảng, hình như là khay trà hay đồ gì đó bị đá rớt xuống, ngay sau đó, liền là tiếng rống giận dữ của Sở Mộ, “Anh điên rồi phải không? Vì người phụ nữ nhào đến chỗ tôi, Tước, tôi là mẹ anh đấy!”

“Phải, không tìm thấy Ân Ân, con sẽ nổi điên lên, mẹ? Trên đời này không có một người mẹ nào đối xử như vậy với con trai của mình, trong mắt bà chỉ có những thứ bà nhìn thấy được thôi, con yêu Ân Ân, con cần cô ấy!”

“Im miệng, ” Sở Mộ giận không kiềm chế được, “Anh muốn cô ta, được, vậy anh hãy đi tìm cô ta, đừng nổi điên ở đây với tôi.”

Nam Dạ Tước đá văng thứ gì đó ở bên chân bay thẳng đến lầu hai, từng cửa phòng bị đẩy ra, anh ta đi vào khúc quanh, tay phải đã chạm đến tay nắm cửa.

“Anh đừng quên, ở trong đó chính là nơi đặt di ảnh ông nội và bà nội của anh, đừng nói là anh, nếu không phải là ngày giỗ, tôi cũng sẽ không đi vào, anh dám xông vào như vậy sao?” Sở Mộ đi theo cầu thang đi đến sau lưng Nam Dạ Tước, một tay chỉ hướng vào anh, “Vì một người phụ nữ, anh quả thực là cái gì cũng nhìn không vào mắt rồi phải không!”

Cánh tay Nam Dạ Tước đặt trên tay nắm cửa ngẩn ra, nắm ngón tay nắm lại trở nên trắng bệch, ra sức nắm lấy.

“Dạ, cứu em, cứu em đi ra ngoài...” Dung Ân nghe được động tĩnh, động tác trước kia đã dừng lại nay trở nên mãnh liệt, nhưng bất luận cô nỗ lực mạnh như thế nào, bên ngoài đều không đáp lại chút gì.

Nam Dạ Tước ấn mạnh tay nắm cửa, nhưng cũng không mở ra, cửa đã bị khóa trái.

Nổi tuyệt vọng lúc này, sớm đã ngập đầu, Dung Ân kinh ngạc buông tay ra, hai bả vai giống như nặng ngàn cân vậy rũ xuống ở hai bên, cô bước chân tập tễnh xoay người, dựa lưng vào phía sau cửa.

“Mẹ, con hỏi mẹ lần cuối cùng, Ân Ân ở đâu?” Nam Dạ Tước vẫn không buông tay ra như cũ, tiếng nói khàn khàn ghê rợn, anh đang vô cùng lo lắng, hai con mắt lại càng đầy tia máu.

“Mẹ không biết.”

tay trái Nam Dạ Tước đeo nhẫn ngón út buông xuống, tiếng khóc Dung Ân, anh không nghe được, nhưng nỗi lo lắng của anh, cô lại có thể cảm nhận được.

Cuối cùng, người đàn ông đã rời khỏi, thời gian này, anh không thể trễ nãi, lầu dưới người giúp việc đang quét dọn đồng bữa bộn trong phòng khách, Sở Mộ sau khi xác định anh đã đi khỏi, lúc này mới mang chìa khóa tới mở cửa.

Dung Ân ngồi yên ở đầu giường, hai tay chồng lên đặt trước bụng, lúc nghe được động tĩnh, chỉ là hơi ngẩng đầu, ánh mắt yên lặng, trong con ngươi đen láy quét đi sự ảm đạm lúc này.

Sở Mộ đến trước giường, “Tôi cho rằng, cô sẽ gào khóc làm loạn lên chứ?”

Dung Ân buộc mái tóc dài sau đầu, “anh ấy đi rồi, phải không?”

“Tước chưa biết cô mang thai ư?”

Dung Ân khẽ cắn nhẹ khóe miệng, vừa rồi ở trong phòng kêu dữ dội quá, cuống họng toát ra mùi máu tanh, “Bác, sẽ cho anh ấy biết không?” Nơi cổ họng xé rách, giống như là dây cung bị kéo căng, bây giờ nói một chút, liền cảm giác đau không chịu nổi.

“Sẽ không!” Sở Mộ không chút lưu tình, hai tay vòng ở trước ngực, “Tương lai nó, sẽ kết hôn, sẽ có con của mình, người thừa kế của Nam gia không phải là con của cô, nhưng mà, tôi cho phép cô sinh đứa con ra.”

Dung Ân chỉ cảm thấy tim co rút đau đớn dữ dội, Sở Mộ nhìn chằm chằm bên mặt người phụ nữ tái nhợt, sự quan tâm của Nam Dạ Tước đối với cô, không phải là bà nhìn không ra, ít nhất hiện giờ, bà sẽ không làm tổn thương Dung Ân, bà không muốn, giữa mẹ con bà thật sự sẽ phải đi tới bước đường không còn cách nào vãn hồi.

Dung Ân vẫn như cũ duy trì lấy động tác vừa rồi, đứa con trong bụng, vẫn còn chưa biết động đậy, chưa biết quậy phá, cô lại có thể cảm nhận được rất rõ ràng sự tồn tại của nó.

Sự liên kết mỏng manh đó, có vẻ kiên cường bất khuất mà rất có sức mạnh, cô thoáng trấn an, hình như liền có thể cảm giác được huyết mạch tương liên trong lòng bàn tay.

“Nhưng, đây là con của anh ấy.”

“Nếu như là con trai, nói không chừng, tôi sẽ bồi dưỡng cho nó.” Khó mà Sở Mộ chịu mở miệng nói chuyện cùng Dung Ân, bà ngồi xuống bên Dung Ân, “Tôi sẽ lo cho nó, tương lai nó sẽ giống như Tước bây giờ, nhưng điều kiện tiên quyết là, nếu như cả đời này Tước chỉ có nó là đứa con trai duy nhất.”

Dung Ân cười khê, hai đầu lông mày lại nhìn không ra có gì gọi là vui vẻ, “Nếu là như vậy, con tình nguyện không cần, con chỉ hi vọng nó có thể trưởng thành một cách bình thường, giống như anh ấy, quá mệt mỏi...”

“Hừ, cô thì biết gì?” Sở Mộ hai đầu lông mày lộ ra sự khinh thường, “Đây là trách nhiệm của chúng nó, không thể không gánh lấy trách nhiệm đó.”

Dung Ân thấy bà đứng lên, liền vội vàng kêu, “Con muốn gặp anh ấy một lần, anh ấy còn không biết chúng con đã có con, bác là mẹ của anh ấy, chẳng lẽ bác thật sự nhẫn tâm vậy sao?”

Dung Ân đã thử tới rất nhiều khả năng, khi cô chính miệng nói cho Nam Dạ Tước biết cô đang mang thai, anh ấy sẽ có phản ứng như thế nào? Cô mong chờ cả một ngày, lại không ngờ được là việc mình chờ đợi lại là kết quả như vậy.

“Ồ đây cho thật tốt đi, tôi sẽ không làm khó cô đâu.”

Sở Mộ ra khỏi phòng, cũng đem cửa phòng khóa lại, bà không chấp nhận được Dung Ân, cho dù là cô hiện tại có con của Nam Dạ Tước, nhưng Dung Ân là do bà tự mình chọn lựa, huống hồ gì trước kia Dung Ân lại hại Nam Dạ Tước thiếu chút nữa bị mất mạng, trong tim đã dứt kết ra vậy, bất luận như thế nào cũng không thể nào thay đổi được.

Dung Ân đi đến bên giường, mơ hồ, hình như có gió biển thổi đến, mùi tanh nhàn nhạt, chui vào giữa cánh mũi

162. Chương 143

Chương 143: Ý nghĩa sâu sắc của tình yêu

Editor: Winnie

Beta” Paris

Nam Dạ Tước dường như đã lật tung hết cả thành phố Bạch Sa này lên, nhưng vẫn như cũ không tìm thấy hình bóng của Dung Ân.

Anh biết là đã xảy ra chuyện, nhưng dấu hiệu Dung Ân mất tích hoàn toàn không có, hơn nữa ngay cả một chút dấu mối cũng không để lại, Mẹ Dung tự nhiên cũng sẽ đâm ra lo lắng, sau khi đã gọi điện khắp nơi cho tất cả những người có thể liên lạc được, nổi thất vọng càng nhiều lại khiến bà càng khó chấp nhận.

Nam Dạ Tước chen chúc trong phòng khách nhỏ hẹp, ánh nắng rất u ám, bị cửa chớp che lại, xuyên thấu vào cũng chỉ có vài tia nhàn nhạt, rọi trên gương mặt kiên nghị tuần tú của người đàn ông, tay phải anh sờ vào chiếc nhẫn ngón út trong tay trái, suy nghĩ xuất thần.

Mẹ Dung chống trán, đôi mắt đục đờ ngầu, nhưng cũng không khóc lóc làm loạn, Nam Dạ Tước đứng dậy đến bên cạnh bà, ngồi xuống ghế, “Mẹ, con vốn đã nghĩ kỹ rồi, ngày mừng một tháng năm này sẽ kết hôn với Ân Ân, rất nhiều chuyện, con cũng đã sắp xếp xong xuôi, nhưng mà, con vẫn chưa kịp nói gì với cô ấy...”

Người đàn ông cúi đầu, cảm giác bờ vai chùng xuống, nắm ngón tay Mẹ Dung dùng sức nắm chặt bả vai anh, “Tước, con nói xem... Ân Ân đi đâu được chứ, tại sao ngay cả một cuộc điện thoại nó cũng không có.”

“Mẹ,” Nam Dạ Tước đứng dậy, thuận thế vòng trên người Mẹ Dung, “Không việc gì, con nhất định sẽ tìm được cô ấy...”

Thật vất vả mới an ủi bà xong, sau khi Mẹ Dung ngủ, Nam Dạ Tước đắp lại chăn cho bà, ở đầu giường đứng yên thật lâu, sau khi Dung Ân mất tích, anh mỗi ngày đều đến đây, Ngự Cảnh uyển trống rỗng, bây giờ cô không ở đó, lại càng không có hơi người tỏa ra.

Tắt đèn trên đầu giường, cách bài trí ở đây anh đã rất quen thuộc, cho dù là trong bóng đêm, lúc đi ra cũng sẽ không đụng vào chân.

Bên ngoài tuyết rơi rất lớn, Nam Dạ Tước chui vào trong xe thể thao, không mở hệ thống sưởi, sau khi đặt hai tay trên tay lái, liền vùi mặt vào giữa khuỷu tay.

Anh rất nhớ Dung Ân, mở mắt ra, nhắm mắt lại, hình như cũng có thể thấy được bộ dáng cô, tóc dài bồng bênh ngồi trên sân thượng kia, anh chưa bao giờ che giấu tình yêu của mình đối với Dung Ân, cùng với sự quan tâm dành cho cô, tài sức nhiều hơn nữa, sớm đã thu lại dành hết cho cô, lúc cô đơn, anh chỉ là một người đàn ông.

Hơn nửa tháng đã trôi qua.

Những phản ứng của Dung Ân đã bắt đầu mãnh liệt, cả ngày ăn không ngon, lúc khó chịu nhất, ngay cả đứng lên từ trên giường cũng sẽ ói. Người bỗng chốc gầy gò đi mấy cân, cô vốn đã gầy, bây giờ nhìn lại càng giống có thể bị gió cuốn bay lung tung.

Sở Mộ chỉ để cô đi lại trong gian phòng này, cô mặc dù khó chịu, lại không thích nằm, đa số thời gian đều là đứng trước cửa sổ, có đôi khi, bên ngoài quá lạnh, bên trong sẽ kết nên một tầng hơi nước, cô luôn dùng hai tay lau lấy một khoảng rộng bằng bàn tay, đôi mắt không hề chớp nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Dung Ân tin tưởng, Nam Dạ Tước sẽ lại đến.

Sở Mộ tìm cho cô một nhà chuyên gia dinh dưỡng, nhưng Dung Ân vẫn ăn không vô món gì, vẫn là đang không ngừng xuống cân.

Nước mắt của cô, đã cạn kiệt từ lâu, không còn khóc trước mặt người khác nữa.

Đẩy cửa ra, lúc Sở Mộ đi tới, vẫn chứng kiến cô đứng trước cửa sổ như cũ, thể đứng thẳng tắp, hai tay đặt trên cửa sổ, tóc dài đã qua thắt lưng, từ trước đến nay lòng bà luôn cứng rắn, nhưng vài lần liên tiếp, trái tim không khỏi có chút mềm mỏng, “Không cần đợi nữa đâu, nơi này, nó sẽ không đến nữa.”

Dung Ân thật lâu cũng không nói gì, ngón tay đã rũ xuống, cũng nắm lại, “Con muốn chờ, chỉ có như vậy, con mới có thêm chút sức lực để tiếp tục kiên trì, nếu không, con sẽ mất đi tất cả can đảm.”

“Đứa bé trong bụng vẫn khỏe chứ?”

Dung Ân đưa bàn tay mở ra, bắt đầu xoa lên bụng, “Nó rất nghịch ngợm, thường xuyên quậy phá đến nỗi con ăn không ngon ngủ không yên, nhưng mà, con trước giờ chưa từng thấy niềm hạnh phúc nào giống như bây giờ.”

Sở Mộ đã làm mẹ, tự nhiên sẽ biết rõ điều kỳ diệu này, bà bước vài bước đến bên cạnh Dung Ân, “Cô chắc chắn là rất hận tôi hả?”

Dung Ân cố nén sự khó chịu trong lồng ngực, cô về lại bên giường, “Con chỉ là, rất muốn để anh ấy ở bên cạnh con vào lúc này, chúng con nên cùng nhau ở bên khi nó trưởng thành, nếu như ngày nào đó Tước biết được, anh ấy nhất định sẽ cảm thấy rất tiếc nuối.”

“Cô và Dung Ái không giống nhau đâu, tôi không ngại nói cho cô biết, đứa bé này, tôi sẽ cho nó một thân phận, lúc cô không còn ở đây, con bé đã ở cùng với Tước, hơn nữa, bây giờ đã để cho Tước biết con bé đã mang thai, con của cô, sau này sẽ về lại bên cạnh Tước, còn em gái của cô, tương lai chính là mẹ của nó.”

“Cái gì?” Về mặt Dung Ân đầy kinh ngạc, “Không thể nào!”

“Không có gì là không thể, say rượu mất lý trí, đến lúc đó hiện trường vụ việc có thể làm giả, cô nên biết, đứa con ở bên cạnh nó, thì sẽ không có gì là tiếc nuối như cô đã nói rồi.”

Dung Ân lắc đầu, “Con sẽ không tin, đứa bé này là của con, ai cũng không thể tách rời chúng con, bác gái, nếu là đổi lại là trước kia, con không chút nghi ngại sẽ tin những lời này của bác, nhưng bây giờ, sẽ không...”

Sở Mộ đứng dậy ra khỏi phòng, bà mặc kệ Dung Ân có tin hay không, trên thực tế, bà thật sự đã đem ý nghĩ này tiết lộ cho Dung Ái biết.

Đi vào trong phòng khách, Dung Ái không biết đã tới từ lúc nào, đôi mắt đỏ lên, nhìn thấy Sở Mộ liền đứng lên, “Di ơi, cách này không thể thực hiện được...”

“Sao vậy?”

“Buổi tối tội con thực sự cũng đã uống rượu, nhưng anh ấy không có đụng vào con, bây giờ con nói mình mang thai, anh Tước không tin, con lấy tờ giấy di đưa cho con ra chứng minh, nhưng anh không nói lời nào gọi bác sĩ tư nhân của mình tới, con nào dám nán lại lâu, hơn nữa lại còn có cả Duật Tôn kia, hình như là nhìn một cái là đã nhìn được thấu con rồi vậy.” Dung Ái đến bên cạnh Sở Mộ ngồi lại trong ghế sofa, “Mấy ngày nay, con cũng không dám đi qua bên Ngự Cảnh Uyển.”

Sở Mộ vốn nghĩ sẽ sắp xếp chuyện bọn họ một cách thuận lợi đầu vào đây, còn được ôm cả đứa cháu nội, bà vỗ vỗ tay Dung Ái, cũng khó trách, ai bảo Nam Dạ Tước là con trai của bà, nếu thật có thể dễ dàng bị qua mặt như vậy, làm sao có thể ngồi lên vị trí ngày hôm nay?

Bà tùy ý an ủi vài câu, liền đi ra ngoài, Dung Ái biết rõ Dung Ân bị giam tại đây, lúc mở cửa phòng, Dung Ân đang ngồi ở mép giường, lúc nhìn thấy cô ta, vẻ mặt cũng không quá kinh ngạc.

“Chị.”

Dung Ái khép cửa phòng lại, Dung Ân nghe thấy cách xưng hô thế này, không khỏi tròn mắt.

Thấy cô không nói lời nào, Dung Ái liền tiến lên vài bước, “Trông thấy tôi không phải là nên vui mừng sao? Có lẽ, tôi có thể dẫn cô ra ngoài.”

Dung Ân thần sắc mờ nhạt, ở lì trong gian phòng này, chưa bao giờ đi ra khỏi đây một bước, màu da càng có vẻ trắng nõn hơn, “Nếu như cô thật sự muốn dẫn tôi ra ngoài, lần này vào đây, không phải là cô, mà đã là anh ấy.”

Dung Ái đánh mặt lại, những móng tay đầy hoa văn bấm sâu vào lòng bàn tay, “Cô biết không, tôi rất chán ghét sự chắc nịch này của cô, cô dựa vào cái gì cho rằng Tước sẽ không vứt bỏ cô, dựa vào cái gì cho rằng anh ấy sẽ chờ cô, tôi cho cô biết, cô sai rồi...”

Dung Ân thần sắc thanh liệt, “Cô chưa từng trải qua, cô sẽ không hiểu được.”

Việc sinh ly tử biệt đó, vừa có nỗi hận đến thấu tận trong xương tủy, cùng với tất cả những thay đổi mãnh liệt về sau tạo nên tình yêu, là cô cùng Nam Dạ Tước dùng sinh mạng của mình để đổi lấy, người khác làm sao có thể hiểu?

“Nhưng mà, tôi cũng yêu anh ấy, tôi gọi cô một tiếng chị, cô cũng nên lui ra khỏi thế giới của anh ấy đi, Dĩ sẽ không ấy người gặp lại nhau đâu, nếu như vậy, cô sẽ đau khổ cả đời, tôi cầu xin cô, như vậy vẫn còn hơn là làm cho anh ấy bỏ cuộc...”

“Có phải cô nói, muốn tôi làm cho anh ấy bỏ cuộc không?”

“Đúng, cô có thể viết thư, đến lúc đó tôi sẽ nghĩ cách bỏ ở Ngự Cảnh Uyển, chỉ cần anh biết là do cô tự mình muốn đi, nhất định là sẽ quên đi rất nhanh...”

“Mấy người không cần phải hao phí tâm tư, ” Dung Ân chỉ cảm thấy mệt mỏi, đầu vầng mắt hoa dũ dội, cô đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, bên ngoài là một mảnh đất trống rất lớn, lần nào cô cũng nhìn chăm chăm cánh cổng kia, “Dung Ái, tôi biết rõ cô chưa từng thừa nhận tôi đây là Chị, tôi cũng không hào phóng như vậy, chuyện gì cũng có thể nhường nhịn, mẹ tôi đợi hai mươi mấy năm, nhường nhịn là hạnh phúc của bà. Không, không phải là nhường nhịn, bà rõ ràng biết rõ sự lựa chọn của người đàn ông đó, cho nên, bà không kiên trì nữa, tôi cũng giống như vậy, nếu như là anh ấy bỏ cuộc, thì sự kiên trì của tôi cũng sẽ không còn, cô cầu xin tôi là không có ích gì đâu, nếu đã yêu sâu đậm, tôi tình nguyện để anh ấy đau khổ cả đời, cũng không muốn anh ấy bỏ cuộc, nếu như vậy, cũng không biết trong lòng có thể nhớ thương gì, còn có thể trông cậy vào những gì? Nhưng ít nhất, bây giờ anh ấy vẫn còn có thể nhớ kỹ chút đau này.”

Dung Ái nhìn chăm chăm cô bên mặt cô, “Cô thật sự là vững tin như vậy sao?”

“Đúng, sự kiên trì này, đều là anh ấy đã cho tôi.” Nam Dạ Tước đã dùng khoảng thời gian dài như vậy mới có thể hâm nóng trái tim cô, hôm nay, trong lòng cô quả nhiên rất sôi sục, đây chính là Dung Ân, cô yêu anh, cho nên sẽ vứt hết tất cả để tin tưởng anh, nếu như ngay cả những thứ này cũng không thể cho đi, sao có thể gọi là yêu?

“Tốt... Vậy tôi sẽ xem thử, mấy người yêu nhau như thế nào,” Dung Ái nghiêng rằng, ánh mắt bên trong dường như nổi lửa lên, “Tôi sẽ thường xuyên tới thăm cô, nhìn xem bụng của cô từng ngày một to ra như thế nào, nhìn xem con của cô được sinh ra như thế nào, nhìn xem cô già đi từng ngày từng ngày như thế nào, Nam Dạ Tước mãi mãi cũng sẽ không biết được, cô đã bị giam trên hòn đảo này, nếu anh ấy biết cô còn mang thai con anh ấy, cô nói xem, anh ấy sẽ phản ứng sao đây?”

Trong mắt Dung Ân bỗng dưng thoáng hiện lên đau đớn, cô nhắm mắt lại, không nói thêm nửa lời, Dung Ái thấy thế, cũng giận dữ rời khỏi.

Qua bốn tháng sau, bụng Dung Ân đã có chút ít rõ ràng, cô cố gắng không nghĩ đến việc Nam Dạ Tước tìm không được cô sẽ lo lắng lo lắng cỡ nào nữa, mẹ ở bên đó lại sẽ như thế nào, lúc khó chịu, cô cảm giác mình chống đỡ không nổi nữa, mỗi khi như vậy, cô sẽ một mình nằm trên giường, nghĩ, con của mình là con trai hay con gái. Sẽ giống ai hơn, cô hy vọng có thể giống Nam Dạ Tước, là một bản sao thu nhỏ của anh.

Nhớ nhưng, không một giây phút nào là không giày xé trái tim Dung Ân, nếu không phải là có đứa bé này, cô sợ là thật sự sẽ không thể chịu đựng nổi, cô không biết Nam Dạ Tước như thế nào rồi, cô chỉ biết là, anh nhất định là sống không vui vẻ gì.

163. Chương 144 (full)

Chương 144: Chúng ta kết hôn đi

Editor: Paris & Winnie

Beta: Paris & Winnie

Ngự Cảnh uyển.

Đầu ngón tay người đàn ông, tàn thuốc cũng không rơi trúng gạt tàn, những sợi len trong suốt trên tấm thảm, rơi đầy đất.

Bốn tháng rồi, vẫn không có một chút tin tức nào của Dung Ân, đôi mắt hẹp dài của Nam Dạ Tước lúc ẩn lúc hiện giữa khói lửa từ từ nheo lại, “A nguyên, chuyện tôi giao cho cậu như thế nào rồi?”

A nguyên đứng trước cửa sổ, thần sắc vẫn nghiêm túc như cũ, “Đại ca, anh thật sự muốn làm như thế sao?”

Nam Dạ Tước hít một hơi thuốc thật sâu, ngón trở gầy nhẹ lên thân điều thuốc, “Lâu như vậy vẫn không có tin tức, chỉ có một khả năng duy nhất.”

“Nhưng... Như vậy cũng không thể khẳng định, là phu nhân đã giấu người đi.”

“Ngoại trừ bà, không còn có người nào khác.” Nam Dạ Tước đứng dậy, anh cho A Nguyên âm thầm điều tra, mặc dù anh hiểu rõ mẹ mình, nhưng vẫn không tìm được nơi giấu Dung Ân, “Cho nên, tôi muốn tước đoạt quyền của bà, đã nhiều năm như vậy, bà ấy cũng nên nghỉ ngơi.”

“Đại ca...”

Nam Dạ Tước đứng trước cửa sổ, ánh trăng lúc này, lúc sáng lúc tối, chiếu rọi lên mặt càn làm những người đứng bên cạnh cảm thấy hung ác nham hiểm, “Trong mấy tháng này, chuẩn bị xong rồi chứ?”

A Nguyên nghe vậy, cúi đầu xuống, cũng không nói thêm nữa lời.

Vì người phụ nữ này, cuối cùng Nam Dạ Tước phải đi đến bước này.

Điều nghĩ không thông nhất, là Sở Mộ, khi Dung Ân trong phòng nghe được động tĩnh bên ngoài, rất ồn ào, cô đứng trước cửa sổ, trông thấy Sở Mộ siêu siêu vẹo vẹo từ trên xe bước xuống, áo khoác màu đen phù hợp với thân hình được bảo dưỡng kỹ càng, bên cạnh có bảo vệ muốn đỡ bà, lại bị bà vung túi xách nện vào mặt, “Biến, tất cả đều rút ra xa cho tôi.”

Bước chân bà lão đảo, hẳn là uống không ít rượu, một mạch đi vào trong nhà, đuổi hết thấy những người bên trong ra ngoài, Dung Ân hai tay đặt trên bụng, vừa mới xoay người, liền nghe thấy cánh cửa phía sau kêu rầm một tiếng, bị mở ra, thể đứng không vững của Sở Mộ ở trước cửa, trong lúc mơ hồ, còn có thể ngửi thấy mùi rượu trong không khí.

“Cô ...” người đàn bà giơ cao cánh tay, chỉ thẳng vào Dung Ân, “Rốt cuộc thì cô có gì tốt? Vì cô, nó không tiếc trở mặt với tôi, đứa con trai tôi nhiều năm nuôi dưỡng như vậy, cứ nhiên lại trở thành một kẻ ăn cháo đá bát!”

Dung Ân không rõ chuyện gì, chỉ là cảnh giác đứng ở bên giường, không dám đến gần. Sở Mộ hẳn là đã uống không ít rượu, hội nghị bí mật lần này đã tước đoạt thực quyền của bà, con trai của bà, thật có tiền đồ!

“Tôi biết rõ, nó chính là muốn bức tôi, tôi...” Sở Mộ bị vấp, té lăn trên mặt đất, Dung Ân thấy bà quả thật đã say mềm, sau khi chần chờ một lúc, vẫn là tiến lên đỡ bà, “Bác gái, bác không sao chứ?”

“Cút ngay, ” Sở Mộ tiện tay vung mạnh, Dung Ân quỳ một chân xuống đất, “Đều là tại cô, nếu không, Tước cũng không...”

Dung Ân cũng không biết giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô nhìn ra được, người đàn bà trước giờ rất mạnh mẽ này, lại bày ra vẻ yếu đuối mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, vẻ kiên cố đó một khi đã bị phá hủy, thì ra là thê lương như thế.

Sở Mộ từ trên mặt đất lảo đảo bò dậy, lúc ra cửa, dường như là vừa bò vừa lết, Dung Ân muốn đi theo, đi đến cửa, lúc này mới phát hiện bà cũng không khóa cửa như thường lệ, tay bà vịn cầu thang, vẫn không đứng vững, gót giày nhọn bị quẹo, cả người bị trượt theo xuống đến vài chục bậc cầu thang.

“Bác gái...” Dung Ân vội vàng tiến lên trước, sau khi lo lắng chạy xuống lầu, mới phát hiện Sở Mộ đã lâm vào tình trạng nửa hôn mê, trên đầu máu đã rơi vãi, phủ một lớp trên tấm thảm lông, thật sự khiếp sợ.

Bàn tay Sở Mộ nắm chặt, những người trong nhà đều bị đuổi ra ngoài, chỉ có Dung Ân ở đây, cô dè dặt ngồi xổm người xuống, muốn dìu Sở Mộ đứng dậy, sau khi đưa ánh mắt lo lắng quét một vòng xung quanh, rồi xuống chiếc điện thoại đang đặt trên bàn trà.

Dung Ân biết, đây là cơ hội tốt nhất, hôm nay nếu không phải Sở Mộ khác thường như vậy, cô ngay cả cơ hội bước ra khỏi phòng cũng sẽ không có.

Mắt người phụ nữ hé mở, máu tươi đang theo lông mi của bà chảy xuống, “Cô đừng mơ tưởng, nói cho nó biết...”

Dung Ân đứng dậy đi đến trước cửa, lúc mở cửa chính ra, thấy bên ngoài không có người, có thể là đã được phép cho về nhà, cô hé ra một khe hở ở cửa, Sở Mộ hé mắt, bà cũng biết, người phụ nữ này sẽ lựa chọn như vậy.

Dung Ân chân phải giơ lên chút, vừa định bước ra, nhưng cuối cùng hai tay vẫn không mở cửa ra.

Sở Mộ chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, muốn la lên, nhưng một chút sức lực cũng không có, mất máu quá nhiều đã làm bà toàn thân vô lực, trong tầm mắt mờ lung, lại thấy Dung Ân trở vào, bà mở to miệng nói, “Cô, tại sao lại không đi, cơ hội.... tốt như vậy.”

Cô tìm khăn giấy, lau khắp nơi sau ót Sở Mộ, “Không tại sao, chỉ bởi vì bác là mẹ của anh ấy, bác gái, bác đừng nói chuyện, con đi gọi người đến...”

Vết máu nồng đậm dính trong lòng bàn tay, Dung Ân cố đè nén cơn khó chịu trong cổ họng, Sở Mộ đã hôn mê, máu sau ót còn đang không ngừng chảy ra, cô xử lý sơ bộ sau đó đứng dậy, sau khi xác định trong phòng khách không có ai, lúc này mới đi đến chiếc điện thoại bên cạnh.

Tay phải run rẩy thật vất vả cầm điện thoại lên, dãy số kia đã bao lâu không gọi qua, đối với Dung Ân mà nói, vẫn thuộc lòng như cũ, cô ấn xuống một chuỗi số, lúc bên kia truyền đến tiếng chuông quen thuộc, cả trái tim Dung Ân đều như bị treo lên, tay phải cầm chặt ống nghe.

Nam Dạ Tước đang lái xe, lúc nghe thấy điện thoại cũng không để ý, anh tiện tay mở ra xem chút, trông thấy số điện thoại nhà, mi mắt anh nhẹ nâng lên, vứt điện thoại đi động xuống bên cạnh.

Chuyện ngày hôm nay, Sở Mộ chắc chắn nổi trận lôi đình, lúc này, chắc là đang muốn tính sổ.

Cho đến khi bên kia truyền đến giọng nữ máy móc, Dung Ân vẫn chưa nghe được giọng nói quen thuộc đó, cô thất vọng nhấn nút gọi lại, hai tay Nam Dạ Tước gõ vãi cái trên vô lăng, mắt phượng liếc nhẹ, sau khi mở mui xe, để gió mát thổi mái tóc vào.

Dung Ân thử vài lần, nổi thất vọng trong lòng càng biến thành nỗi tuyệt vọng, khi gác máy lần cuối, khẽ thở dài.

“tút tut tut – - “

Vừa kết nối, nhưng đã bị cắt đứt.

Nam Dạ Tước xuất thần cầm điện thoại di động, giữa lúc tim đập mạnh và loạn nhịp, giống như nghe thấy một tiếng thở dài rất là quen thuộc, ánh mắt của anh sáng ngời, gọi lại số điện thoại vừa rồi. Dung Ân vừa xoay người, thì nghe thấy tiếng chuông vang lên chói tai, cô vội vàng nhận cuộc gọi “Alo?”

Người đàn ông há to miệng, Dung Ân chỉ nghe thấy một tiếng phanh xe gấp gấp từ bên kia truyền đến, dường như có thể đâm thủng màng nhĩ, bên tai là từng tiếng thở dốc, ai cũng không đành lòng phá vỡ sự yên tĩnh này trước, Dung Ân nước mắt đã lưng tròng, “Ân Ân, là em sao?”

Cô chỉ không ngừng gật đầu, nghẹn ngào không thôi.

“Ân Ân, em ở đâu?”

Dung Ân nghiêng đầu nhìn Sở Mộ đã hôn mê, “Dạ, mẹ anh từ trên cầu thang ngã xuống, bây giờ đang hôn mê, em lập tức đi ra ngoài gọi người đến, em không biết lúc anh đến đây, còn có thể thấy được em...”

“Ân Ân, đừng hoảng hốt,” tay trái Nam Dạ Tước vẫn khấn trương như cũ nắm chặt tay lái, “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Em cũng không biết,” Dung Ân lo lắng không thôi, thời gian đã không thể kéo dài được nữa, “Đúng rồi, lần trước anh đã tới, chính là mẹ anh nói gian phòng đặt di ảnh đó, em ở đó.”

“Được, Ân Ân, nghe này, đợi sau khi gác máy, coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, mẹ anh cũng không hề biết em gọi cuộc điện thoại này, sau khi đi ra ngoài gọi người đến thì trở về trong phòng, đem cửa phòng khóa trái, đợi bác sĩ đến đây, bọn họ sẽ không chú ý đến trên em.” Nam Dạ Tước một lần nữa khởi động động cơ, ngay lập tức chuyển hướng trên đường cái rộng rãi, Dung Ân liên tục ghi nhớ, sau khi cúp điện thoại, bước ra phòng khách để gọi người.

Nam Dạ Tước chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay dính đầy mồ hôi, vừa khấn trương lại vừa phấn khởi, tóc ngắn màu nho tím tung bay tứ phía trong gió đêm, có vẻ bùng bùng khí thế, vẻ u ám và chán chường trước đó đã bị quét sạch, xe thể thao màu trắng bạc giống như mũi tên nhọn phóng đi vun vút.

Đã tròn bốn tháng.

Anh dùng sức nện vào tay lái, trong tiếng kèn sắc bén nét mặt sa sầm lại, thật không thể ngờ, Dung Ân đang ở ngay trước mắt anh.

Một đoàn người tràn vào trong phòng khách, người giúp việc, bảo vệ, còn có bác sĩ tư nhân, Sở Mộ được khiêng lên lầu, Dung Ân làm theo sự dẫn dắt của Nam Dạ Tước lên lầu một mình, rồi đem cửa phòng khóa trái lại, người giúp việc bình thường chịu trách nhiệm đưa cơm cho cô thấy thế, cũng không nghi ngờ, trực tiếp theo Sở Mộ vào trong phòng.

Cô một phút cũng không nghỉ ngơi, sau khi mở rèm cửa sổ ra, hai mắt không hề chớp mà nhìn chằm chằm ra phía ngoài.

Sở Mộ bị ngã lần này cũng không nhẹ, mất máu quá nhiều, vết thương sau ót rất lớn, Dung Ân đứng ở bên trong có thể nghe được trên hành lang truyền đến từng tiếng bước chân dồn dập, mà ngay cả lòng của cô cũng theo đó mà thất lại.

Sắc trời từ từ tối lại, giữa lúc không ngừng chờ đợi, bầu trời từ từ nổi lên sắc xám của bình minh.

Âm thanh phía ngoài vẫn như cũ không biến mất, thỉnh thoảng, lúc đi ngang qua trước cửa còn có người cố ý giảm nhẹ tiếng bước chân, Dung Ân cả đêm không ngủ, thật vất vả, chờ đến khi tiếng động máy bay trực thăng hạ xuống.

Cả người cô bổ nhào đến phía trước cửa sổ, trước mắt, dường như có thể cảm giác được gió mạnh lạnh thấu xương, cô dùng sức đẩy ra, nhưng làm thế nào cũng không đẩy được cửa sổ có chất liệu đặc biệt này, lúc Nam Dạ Tước bước xuống, một đôi giày boots màu đen, áo sơ mi màu trắng nhét bên hông, thân hình to lớn hoàn mỹ cũng không ở lâu trên chiếc máy bay trực thăng, tóc ngắn có chút rối, nhưng không làm tổn hại chút nào đến khí thế của vị vương giả đang đi đến này.

Anh sải bước đi về phía trước, khi sắp bước lên thêm đá, đôi mắt ngược lên, nhìn về phía căn phòng mà Dung Ân ở.

Bốn mắt chạm nhau, Dung Ân cho rằng mình sẽ tinh thần kích động, nhưng khi tới thời điểm này, lại trầm mặc đến ngay cả bản thân cô cũng không tin nổi, Nam Dạ Tước khoe miệng câu lên, chân mày giương nhẹ, đã bước chân vào phòng khách.

Không bao lâu, thì nghe thấy từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vàng, cùng với tiếng người cản trở, “Tước thiếu... “

“Cút ngay!”

Người dường như là bị đá lăn trên mặt đất, Nam Dạ Tước tính tình vẫn nóng nảy như cũ, hai tay Dung Ân đặt trên tay nắm cửa, bàn tay người đàn ông dán chặt lấy cánh cửa, tay vỗ nhẹ hai cái, “Ân Ân.”

Dung Ân mất rất nhiều sức mới mở cửa ra được, khi khe hở từ từ được mở ra thì gương mặt ngoài cửa dần dần hiện ra rõ ràng, vẫn như cũ hăng hái như vậy, ánh mắt Nam Dạ Tước đặt cố định trên mặt Dung Ân, cô, gầy đi.

“Ân Ân...”

Hai tay Dung Ân vòng qua sau lưng Nam Dạ Tước, thân thể dính sát vào nhau, cho đến lúc này, người đàn ông mới phát hiện bụng cô hơi nhô ra, anh khó tin kéo Dung Ân ra, ánh mắt không khỏi nhìn xuống. Quần áo ông thùng thình vẫn không che được bụng đang bắt đầu to lên, Dung Ân kéo một tay anh qua, đặt nó lên bụng của mình, cô khẽ tựa vào bờ vai người đàn ông, nước mắt không kiềm được, liền mở miệng ra, dùng sức cắn lên bờ vai anh.

Lần này, thực sự dùng sức.

Bàn tay kia của Nam Dạ Tước khẽ xoa đỉnh đầu cô, “Xin lỗi, Ân Ân.”

“Dạ, cũng chưa muộn, còn mấy tháng nữa, cũng đủ đền bù cho khoảng thời gian trống khi anh không ở đây, anh biết không, em thật sự cho rằng, sẽ không còn được gặp lại anh nữa...” Hai tay Dung Ân vòng qua sau lưng của anh, mười ngón tay dùng sức nhéo vào phía sau lưng anh, “Vẫn còn may, vẫn còn may mắn...”

Tâm trạng Nam Dạ Tước dần dần bình phục, cảm giác mất rồi lại được luôn cảm thấy không được chân thực, anh kéo tay Dung Ân ra khỏi phòng, “Chúng ta trở về.”

“Nhưng mà, bác gái bây giờ còn đang hôn mê...”

Một tay người đàn ông nắm cả bờ vai của cô, “Chúng ta đi.”

“Dạ,” hai tay Dung Ân kéo cổ tay của anh, “Đây là những việc em nên trả lại, có lẽ đổi lại là em, em cũng sẽ làm như vậy, lúc trước là em hại anh thiếu chút nữa mất mạng, đó là sự thật...”

Trong lòng Sở Mộ từ trước đến giờ cũng không cách nào cởi bỏ khúc mắc này, chính là cái này.

Nam Dạ Tước không nói gì thêm, trên đầu Sở Mộ may vài mũi, khi tỉnh lại, đầu vẫn còn có chút đau, sau khi ánh mắt mê ly ngẩng nhìn xung quanh, mới rõ ràng đây là phòng ngủ của mình. Người giúp việc cùng bác sĩ cũng đã đi ra ngoài, bà giật giật cánh tay, chỉ thấy một cái đầu màu đen nâng lên, nhào tới, “Bác gái, bác tỉnh rồi à?”

Trên mặt Dung Ân mệt mỏi, hai con mắt cũng đỏ lên, hiện đầy tia máu. Sở Mộ há to miệng, trong cổ họng khô khốc dữ dội, “Cô, sao cô lại ở đây?”

Cửa phòng đúng lúc bị mở ra, Nam Dạ Tước đứng ở cửa, cũng không đi vào, Sở Mộ biết rõ chuyện đã sáng tỏ, liền rút bàn tay mà Dung Ân đang nắm về, co lại trong chăn, “Hai người còn ở lại đây làm gì? Còn không đi...”

“Con vốn là không có ý định ở lại đây.” Nam Dạ Tước cất bước đi tới, Dung Ân thấy hai mẹ con này lại gay gắt, “Dạ, anh đừng như vậy.”

Người đàn ông đứng trước giường, “Mẹ, con đã nói rồi, đây là chuyện của con, mẹ biết bốn tháng này con tìm cô ấy rất vất vả không?”

“Mẹ không biết, mẹ chỉ biết là mẹ làm cái gì cũng là vì muốn tốt cho...”

“Nhưng không có cô ấy ở bên cạnh con, con làm sao có thể tốt được? Huống chi, Ân Ân mang thai, mẹ lại còn có thể nhẫn tâm như vậy chia cách chúng con, cái mẹ gọi là tốt cho con, từ trước tới nay chưa bao giờ suy nghĩ cảm nhận của người khác.”

Sở Mộ kéo căng khóe miệng, tầm mắt rơi xuống trên bình nước biển, “Về sau chuyện của con, mẹ cũng không quản nữa, như vậy được chưa?”

“Đương nhiên.”

“Dạ, em ở đây, ngoại trừ không thấy được anh, mọi thứ khác đều rất tốt, bác gái mời chuyên gia dinh dưỡng cho em, còn có...”

“Được rồi, đừng giả vờ ở đây nữa, tôi không muốn nghe, ra ngoài hết cho tôi.” Sở Mộ cắt đứt lời nói của Dung Ân, lật người, đem lưng đối diện hai người.

Sắc mặt Nam Dạ Tước cũng khó coi, nắm tay Dung Ân kéo ra ngoài, trong mắt anh, Sở Mộ chính là ngoan cố cứng đầu, người bảo thủ!

Mắt thấy hai người ra khỏi phòng, Sở Mộ lúc này mới xoay người lại, bà so với ai khác đều rất rõ ràng lần này mình đã thật bại, nếu không phải là Dung Ân lớn tiếng cầu cứu ngay lúc đó, bà đã có một giấc ngủ vĩnh viễn rồi, chỉ là bộ mặt thua cuộc đó làm sao cũng không thể nào đeo vào được, ngấm lại cũng đúng, Nam Dạ Tước kiên trì như vậy, tất nhiên là có lý do của anh. Ngoại trừ lần bán đứng đó của Dung Ân, bà thật sự cũng không tìm ra điểm xấu nào khác của cô.

Hơn nữa chuyện phát triển tới nước này, bà lại muốn phản đối, chỉ sợ Nam Dạ Tước thật sự là sẽ trở mặt.

Đêm đó, Nam Dạ Tước liền dẫn theo Dung Ân trở lại Ngự Cảnh uyển.

Mẹ Dung nhận được tin, đã sớm cùng Dạ Dạ chờ ở đó, không thể ngờ được khi gặp lại con gái, Dung Ân đã mang thai.

Dạ Dạ rất vui, cứ quần quít lấy Dung Ân, mẹ Dung kim lòng không được, không ngừng ở bên cạnh lau nước mắt, Dung Ân khuyên nửa ngày, bà mới từ từ ngừng khóc thút thít.

Nam Dạ Tước nghe theo lời dặn của Dung Ân trước đó, cũng không nói chuyện cô mất tích là có liên quan tới Sở Mộ, mẹ Dung liên tục truy vấn, Dung Ân cũng cứ nói qua loa cho xong, hơn nữa cộng thêm niềm vui sướng của việc trở về, chuyện này cứ như vậy mà qua.

“Mẹ ...” Nam Dạ Tước khom lưng ngồi xuống bên cạnh Dung Ân, “Con muốn thương lượng với mẹ chuyện này.”

Dung Ân ngẩng đầu, “Anh gọi cái gì?”

Khóe miệng người đàn ông câu nhẹ, ôm lấy cô, “Luyện tập trước, dù sao cũng là chuyện sớm muộn.” Ánh mắt của anh chuyển đến gương mặt mẹ Dung, “Con muốn kết hôn với Ân Ân, tốt nhất là, nhanh nhất có thể.”

Mẹ Dung cười khẽ, “Chuyện người trẻ tuổi các con, tự mình quyết định đi.”

Chỉ cần Dung Ân nguyện ý, bà cũng sẽ không phản đối.

Đêm đó, Nam Dạ Tước cho người chọn ngày, bây giờ bụng Dung Ân mặc áo cưới có lẽ còn có thể che được, anh đã nói, anh muốn cho Dung Ân trở thành cô dâu đẹp nhất trên đời.

Sau khi tắm xong, lúc người đàn ông đi vào phòng ngủ chỉ thấy Dung Ân đứng trên ban công, anh nhẹ nhàng đi tới, hai tay vòng qua eo cô, chạm vào bụng dưới Dung Ân, “Đang suy nghĩ gì đấy?”

“Dạ,” cô không quay đầu lại, cảm nhẹ nâng lên, nhìn ra ngoài vườn mà xuất thần, “Ngày mai, em muốn đi thăm Việt, nói cho anh ấy biết, em sẽ kết hôn.”

“Anh đi với em.”

“Còn có Tư Cần, bà nội.”

“Được.” Nam Dạ Tước đem cầm khê tựa trên vai cô, “khi chúng ta kết hôn, em có thể mời người nhà Diêm gia đến.”

Dung Ân lắc đầu, “Diêm Minh cùng Tư Mạn đã đi nước ngoài rồi, ở nơi này, có quá nhiều hồi ức mà bọn họ không muốn nhớ lại, em cũng vậy, Việt cũng đi rồi, em muốn nói cho anh ấy biết, bây giờ em sống rất tốt, em có gia đình rồi, để cho anh ấy có thể yên tâm, yên tâm mà ra đi...”

Hai tay Nam Dạ Tước siết chặt, “Ân Ân, khi em không có ở đây, anh sống không tốt chút nào, anh sợ khi chỉ có một mình vào buổi tối, nhiều lần tỉnh dậy, anh đều có thói quen sờ vào vị trí bên cạnh, nhưng ở đó luôn trống không, là lạnh buốt...”

Dung Ân hai tay xoa lên mu bàn tay anh, “Dạ, em cũng vậy, em đếm từng ngày để sống qua ngày, mỗi lần không thể chịu được nữa, em tự nói với mình, Dung Ân, đừng sợ, mỗi ngày cách xa, đứa nhỏ trong bụng đang lớn lên từng ngày, chỉ có như vậy, em mới có thể chờ đợi...”

“Em yên tâm, về sau sẽ không còn có chuyện như vậy nữa.”

“Dạ, trong bốn tháng này, em đã nghĩ thông rất nhiều chuyện, sau này... bất luận như thế nào, em sẽ luôn ở bên cạnh anh, chỉ cần anh không rời xa em, em cũng sẽ không buông tay anh.”

“Được, chúng ta... Mãi mãi không chia lìa.”

Nam Dạ Tước kéo cô về hướng mình, thời gian khó khăn nhất, bọn họ đều đã trải qua rồi, những ngày tiếp theo, nhất định phải sống thật tốt, anh sẽ yêu chiều cô, cho dù là cưng chiều lên tới trời cũng rất vui lòng.

Trong bóng đêm Ngự Cảnh uyển càng phát ra vẻ mông lung mà an tường, ngày này, bọn họ quả thực là đã đợi quá lâu, quá lâu quá lâu rồi... Dung Ân cố ý đem tân phòng định tại Ngự Cảnh Uyển, đối với cô mà nói, nơi này có một ý nghĩa đặc biệt, mẹ Dung rất cực cũng chịu dời đến ở cùng với họ, ngày đó trở về đi thu dọn, các bác gái hàng xóm dường như đều đến đây, Nam Dạ Tước chuẩn bị ổi người một lễ vật, đại gia đình một không khí vô cùng náo nhiệt, không bao lâu đã thu dọn xong hết đồ đạc của mẹ Dung mang ra.

Thiếp mời toàn bộ cũng đã được phát ra ngoài, Dung gia bên kia, Dung Ân một người cũng không mời, Sở Mộ bên kia ngược lại yên lặng kỳ lạ, cũng không cực lực phản đối như suy nghĩ của Dung Ân, Nam Dạ Tước hoàn toàn không quan tâm, chỉ nói là thích tới thì tới.

Hôn lễ được định là một tháng sau, thời gian tất nhiên là vội vàng, tin tức này một khi truyền ra, dường như là sẽ bùng nổ như bom tấn, Nam Dạ Tước, người đàn ông này ở thành phố Bạch Sa vốn là đã được một bức màn thần bí che lại, như hiện nay, tin tức anh kết hôn lại càng chiếm cứ trang đầu của các tờ báo danh tiếng, càng làm người giật mình, thật là một cô dâu chuẩn. Bất luận những ký giả kia cố gắng khai quật như thế nào, đối với thân thể bối cảnh của cô, vẫn cứ là một tờ giấy trắng như cũ.

Chuyện kết hôn đều là Nam Dạ Tước đích thân xử lý, hình như không để cho Dung Ân phải mất một chút tâm sức nào, trong nhà không chỉ riêng Vương Linh, còn có chuyên gia dinh dưỡng cũng đặc biệt được mời tới, có đôi khi, ngay cả Diệp Tử cũng đến, cùng Dung Ân có thể trò chuyện.

Người ngoài cũng có thể nhìn ra, người đàn ông này, đã cương bà xã mình như trứng, nâng niu trong lòng bàn tay.

Phòng sự vụ.

Hôm nay, Duật Tôn cố ý tiếp khách, dùng lời của anh nói, chính là ‘ ăn mừng ‘ lễ cáo biệt độc thân của Nam Dạ Tước.

Bao tay quyền anh màu đỏ rực, ánh mắt âm tú không kèm chế được, Duật Tôn mặc quần quyền anh màu đen, một cú nghiêng người né tránh trận công kích của Nam Dạ Tước, khoe miệng phác thảo ra một đường lạnh thấu xương, cú xoay người tuyệt vời chống đỡ sự công kích liên tục của anh, “Có bà xã rồi, trở nên mạnh quá hen.”

Nam Dạ Tước tháo bao tay xuống, ngồi bừa xuống bên cạnh, “Mấy thằng tiểu tử đó đều không là đối thủ, cũng chỉ có cậu mới có thể cùng tôi luyện vài chiêu.”

Duật Tôn cười cấn lấy bao tay quyền anh màu đen, ngồi xuống bên cạnh Nam Dạ Tước “Tôi còn phải kiểm chế một chút, có sức lực đó, cũng không phải là dùng như vậy chứ...”

Nam Dạ Tước dùng khăn lông lau lấy mồ hôi trước ngực, gương mặt quyền rũ thắm đầy niềm vui, “Đã nói với anh biết bao nhiêu lần rồi, đừng giận với gái mới lớn nữa, cái đồ phá hoại lớp trẻ của tổ quốc như anh...”

Duật Tôn vừa muốn phản bác, liền nghe thấy trong phòng quyền anh vắng vẻ truyền đến một dòng âm thanh của tiếng đàn du dương, anh theo tiếng đàn nhìn qua, chỉ thấy một người con gái ngồi tại trước dương cầm, tóc dài xõa vai, móng tay tu bổ chỉnh tề mượt mà bóng loáng, trên phím đàn trắng đen nhảy lên sôi nổi, nhắm mắt lại, mỗi âm điệu đều như nhảy múa.

“Chết thật, chỗ này sao lại có người đánh Piano nhỉ?”

Cô gái giống như là nghe được âm thanh bên này, ngẩng đầu lên, đôi mắt Duật Tôn không khỏi hơi nheo lại, khóe miệng dần dần kéo ra một nụ cười đầy ý vị thâm trường, “Tôi đã gặp qua cô ấy, học sinh Học Viện âm nhạc Hoa Anh.”

Nam Dạ Tước tầm mắt không khỏi nhìn vào anh ta, “Nơi này thường xuyên có người đi, hẳn là kiếm việc đây...”

Cô gái hình như cũng nhận ra Duật Tôn, chỉ là ánh mắt rất nhanh giả vờ lấy lại sự bình tĩnh nhìn ra chỗ khác, Nam Dạ Tước nhanh chóng liền nhìn ra manh mối, “Hai người quen biết?”

“Gặp một lần.” Duật Tôn không giảm đi sự vui vẻ, lại như có được sự tinh xảo nhạy cảm như là săn mồi vậy, “Có muốn nghe thử, câu chuyện này không?”

Nam Dạ Tước cong chân trái thon dài lại, “Em gái học sinh, xem ra phù hợp với khẩu vị của anh.”

Đôi mắt sắc bén của Duật Tôn khẽ kéo ra, ánh mắt không khỏi nóng rực lên, câu chuyện này nếu muốn tiếp tục tiến triển, nói không chừng... Cũng sẽ khắc cốt ghi tâm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duc-vong-den-toi>